

Giới thiệu Cuộc Sống Ở Bắc Tổng

Truyện Cuộc Sống Ở Bắc Tổng của tác giả A Muội là câu chuyện tình cảm của hai nhân vật giống như thể loại điền văn nhẹ nhàng nhưng sâu sắc khiến chúng ta rút ra được bài học cho mình.

Lâm Y xuyên qua lại vào hình hài của một đứa trẻ vẫn dụng sự thông minh và khéo léo của mình để đạt được cuộc sống hạnh phúc và gặp may mắn theo như ý mình.

Tất cả câu chuyện là một quá trình từ lúc trưởng thành tới lúc lớn lên rồi lấy nhau và sinh con...Hãy nhìn xem cách các nhân vật đối nhân xử thế, phân biệt trái phải đúng sai, nhìn xem thế gian có bao nhiêu loại người, bao nhiêu tình huống có khả năng xảy ra,... Rút ra được bài học cho bản thân khi sống trên đời này.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tổng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ăn nhờ ở đậu

Bắc Tổng.

Một hộ nhà nông giàu có ở Mi Châu, Tứ Xuyên.

Sáng sớm.

Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ giấy bồi, chiếu vào lan can, dừng ngay chính giữa chiếc giường gỗ trong phòng, ngoài cửa sổ một bụi trúc dày chiêm chiêm tiếng chim kêu, xa hơn tí còn có tiếng trâu ùm ò, tiếng gà gáy và loáng thoáng vài tiếng chó sủa.

Bên ngoài phong cảnh điền viên, nhưng tâm tình Lâm Y lại không vui vẻ nổi, một năm trước, nàng xuyên qua thành cô bé mười tuổi mồ côi cha mẹ, sống nhờ nhà họ Trương – một gia đình thân thích xa, ngay cả tên cũng đổi từ Khương Ngừ thành Lâm Y, đứng thứ ba trong tộc, hay gọi Lâm Tam nương.

Nhà họ Trương tam đại đồng đường, lão phu nhân đã qua đời, lão thái gia còn khỏe mạnh, dưới gối có hai con trai, con trai cả đi xa làm quan, chỉ có lão thái gia và gia đình con trai út ở quê cũ sống, nhưng con trai út một năm trước đã đi phía Đông du ngoạn, trong nhà chỉ còn con dâu út Phương thị và ba đứa cháu.

Là phận ăn nhờ ở đậu, Lâm Y không dám nói nhiều, đi cũng không dám đi xa, cẩn thận nơi nơi chốn chốn, sợ chọc chủ mẫu đương gia tức giận sẽ bị đuổi khỏi nhà. Nàng thờ dài, khẽ đứng dậy, mặc vào cái áo ngoài thắt dây eo, quần bông trắng đã ố vàng, cột chặt lưng quần. Mặc xong, thím Dương vù nuôi xách thùng nước tiến vào, đổ đầy hai bồn đồng, nhẹ giọng nói. “Bát nương còn chưa tỉnh?”.

Lâm Y lắc đầu, đi đến trước giường gọi vài tiếng.

Trương Bát nương là con gái út của chủ mẫu đương gia Phương thị, trên lại có hai anh trai nên cô được chiều chuộng hơn, cô dụi dụi hai mắt vẫn còn đang riu riu vì buồn ngủ, lẩn lộn trong chăn vài lần, rốt cuộc miễn cưỡng đứng dậy, thều thào. “Cha đi du sơn ngoạn thủy, mẹ liền bắt chị học nữ công gia chánh, chị thà đọc sách còn hơn”.

Lâm Y chỉ cười một tiếng, không trả lời, lấy ít bột đánh răng trong hộp, cẩn thận lau răng, súc súc miệng, đến trước chậu rửa mặt, bốc chút bột đậu bỏ vào lòng bàn tay, làm ướt rồi bôi lên mặt chậm rãi xoa, chờ chúng nổi bọt lại rửa sạch đi. Lúc nàng lấy dầu hoa đào bôi lên mặt, Trương Bát nương mới bắt đầu lau răng, miệng vẫn thì thầm. “Bá phụ mang bột đánh răng về mà không chịu mang bàn chải, hại chúng ta chỉ có thể lấy tay lau”.

Thím Dương đưa qua chén nước súc miệng, nói. “Thôi, có bột đánh răng dùng là tốt lắm rồi, cánh nông dân làm ruộng chỉ có nước trong súc miệng thôi”.

Trương Bát nương tuy có chút yếu đuối nhưng tính tình tốt, bị phản bác cũng không giận, còn thề lưỡi nhìn nàng.

Lâm Y rút một quyển sách trên giá xuống, vừa đọc vừa chờ Trương Bát nương, ước chừng hai khắc trôi qua, cô ấy cũng rửa mặt chải đầu xong, hai người tay nắm tay đi nhà chính thính an, tiện đường ăn sáng.

Người nhà họ Trương đã ngồi xung quanh bàn, chủ tọa là ông lão râu tóc hoa râm, ngồi bên trái là chủ mẫu đương gia Phương thị, mặt trái xoan, lông mày mảnh dẻ, mắt to; bên phải là hai con trai Phương thị – anh của Trương Bát nương, cả tên Trương Bá Lâm, thứ tên Trương Trọng Vi. Lâm Y và Trương Bát nương đứng song song thính an mọi người, rồi ngồi xuống hai ghế còn trống, thím Nhâm – một vú nuôi khác bụng chạo và đưa lên cho hai người.

Trên bàn bốn đĩa đồ ăn, một đĩa là cá nhỏ chiên kho tép, một đĩa là thịt khô hun khói, một đĩa là rau xào, còn có một đĩa đậu phộng rang muối cho Trương lão thái gia uống rượu, mấy đĩa đồ ăn nhìn tầm thường nhưng ở vùng quê nghèo thời Bắc Tổng, đồ đã là đồ ăn sang.

Phương thị xuất thân dòng dõi thư hương, yêu cầu rất nghiêm khắc về tư thế, Lâm Y một tay bưng chén, một tay cầm đũa, im lặng uống cháo, những đũa nhỏ khác cũng thế, chỉ có Trương lão thái gia thỉnh thoảng phát ra vài tiếng bẹp bẹp, khiến Phương thị hơi nhũn mày.

Cơm nước xong, ai nấy ra khỏi nhà, tự lo việc mình. Trương lão thái gia đi thả trâu, đây là thú vui lớn nhất của lão thái gia, một túi thịt khô, một bầu rượu cay, ở trên núi cả ngày cũng được; hai anh em họ Trương đến trường, bọn họ từ vùng núi Mi Châu xuống thư viện Thọ Xương đi học, một lòng muốn tham gia khoa cử; Trương Bát nương theo Phương thị học thêu hoa, học canh củi, học cắt may quần áo, học nấu ăn. Lâm Y biết Phương thị không thích thấy nàng xuất hiện trước mặt bà ta, liền tự giác xuống bếp giúp thím Dương giặt gạo.

Gạo ở Bắc Tổng, dù bán ở chợ hay do nhà trồng đều còn nguyên trấu, phải bỏ vào cối giã, phần rơi ra chính là cám, còn phần còn lại là gạo trắng.

Thím Dương nhìn Lâm Y vung chày vào cối, thờ dài. “Cháu suốt ngày làm việc nặng, không học chút nữ công gia chánh hay nấu ăn, tương lai sao lập gia đình đây”.

Lâm Y âm thầm cười khổ, đâu phải nàng không muốn học, là Phương thị không muốn dạy thôi, nàng xót xa cõi lòng, khóe miệng vẫn mỉm cười, nói. “Học những thứ đó có gì tốt, Bát nương đêm nào cũng than buồn tẻ, oán Nhị phu nhân”.

Thím Dương ngừng tay, dậm chân. “Ngốc ơi, buộc học này học kia mới thấy là con ruột con thịt, Nhị phu nhân là ghét cháu mới để cháu tùy tiện chơi đùa cả ngày”.

Lâm Y vẫn cười. “Cháu chẳng qua là thân thích trong tộc của lão phu nhân thôi, Nhị phu nhân chịu cho cháu ở lại cháu đã có phúc lắm rồi, sao dám cầu nhiều hơn”.

Thím Dương ngo trái ngo phải, xác định tâm phúc của Phương thị là thím Nhâm không ở chung quanh, mới ghé sát vào Lâm Y, nói nhỏ. “Cháu nghĩ do cháu là thân thích của lão phu nhân thật ư, lúc lão phu nhân còn sống đã chỉ phúc vi hôn* cho cháu và Nhị thiếu gia, cái này gọi là hôn ước...”.

*Chỉ bụng định hôn ước : khi hai đứa bé vẫn còn nằm trong bụng, người ta hẹn nhau sinh trai sinh gái thì kết thông gia, sinh cùng là trai hoặc cùng là gái thì là bạn tốt.

Nụ cười trên mặt Lâm Y vẫn chưa biến, chày gỗ trong tay dần chậm lại, vội ngắt lời thím Dương. “Thím, lời này chớ nhắc lại”.

Thím Dương sừng sốt, chợt nhớ tới Phương thị định già hồ đồ cho qua hôn sự, cảm bất kì ai nhắc tới, thím lại thờ dài một hồi, lẩm bầm. “Không thích hôn sự này liền không dạy con người ta học nữ công gia chánh, đây là đạo lý gì...”.

Lâm Y không lên tiếng, đạo lý đó nàng đã đoán ra, Phương thị đại khái muốn bồi dưỡng nàng thành cô gái “ba không”, dễ lấy có hủy hôn. Nàng đảo nốt chỗ gạo cuối cùng, ngược lên. “Thím Dương, cháu về phòng, thừa dịp Nhị phu nhân không ở đây, đi luyện chữ”.

Thím Dương gật đầu, giúp nàng dời cối giã, nói. “Đi đi, thím trông chừng dùm cháu, có người lại đây thím sẽ ho hai tiếng”.

Lâm Y cười tỏ vẻ cảm kích, vỗ vỗ trấu trên người, đi ra cửa. Thím Dương đột nhiên gọi nàng lại, rút bên hông ra cái túi đưa cho nàng. “Nhị thiếu gia nhờ thím đưa cho cháu”.

Lâm Y nhận lấy, thì ra là kẹo mấy ngày trước nhà họ Trương làm, kẹo mạch nha điển hình ở nông thôn hay có, không làm gì màu mè, trực tiếp cắt thành những khối chữ nhật nho nhỏ, nàng ước chừng túi nặng nhẹ, dúi vào tay thím Dương, nói. “Bát nương có, tính tình chị ấy thím hiểu mà, chỉ cần chị ấy có, cháu cũng sẽ có, kẹo này thím cầm về cho cháu nội ăn đi”.

Thím Dương cười ám muội, nhỏ giọng nói. “Đây là tâm ý của Nhị thiếu gia...”.

Lâm Y vốn đang thoải mái, bị bộ dạng thím chọc đồ bùng mặt, quay đầu bỏ chạy. Nàng chạy một mạch về phòng, ngồi trước bàn vẫn còn cảm thán, người đời Tổng trưởng thành sớm thật, thân thể nàng ở thời đại này quá lắm chỉ mới mười một tuổi thôi, thím Dương đã trêu chọc như thế, nàng cũng nghĩ đến Trương Bát nương, chỉ lớn hơn nàng có ba tuổi đã bận rộn lo liệu lập gia đình.

Trương Bát nương hôm qua luyện chữ, giấy và bút mực vẫn còn bày trên bàn, Lâm Y lấy bản chữ mẫu Trương Trọng Vi tặng, vừa luyện chữ vừa chú ý động tĩnh ngoài sân.

Phòng ốc nhà họ Trương xây theo kiểu ba viện hợp lại, hình chữ 匚, ngang dưới chữ 匚 là một loạt phòng ngủ, ở giữa là nhà chính, hai bên nhà giữa kéo ra thông thành nhà kẻ, bên trái mấy phòng theo thứ tự là phòng bếp, phòng bỏ nông cụ và tạp vật, chuồng heo và nhà xí, bên phải là kho chất lúa và lương thực phụ, khoảng trống ở giữa chữ 匚 dùng để phơi lúa, tức là sân.

Nàng phải nhìn chăm chăm ngoài sân, vì thường ngày thím Nhâm sẽ không để nàng nhàn rỗi, luôn tìm việc cho nàng làm. Quả nhiên, không đến nửa canh giờ, thím Nhâm cho heo ăn xong đi vào sân, thẳng hướng phòng Trương Bát nương. Lâm Y vội giấu kĩ bảng chữ mẫu và tờ giấy dày đặc chữ viết, bỏ nghiêng mực và những thứ khác về chỗ cũ, lúc thím Nhâm đẩy cửa vào, nàng đang rửa bút trong lọ đựng nước bằng men xanh, ngẩng đầu cười. “Bát nương hôm qua luyện chữ xong, quên cả rửa bút”.

Nàng vừa nói vừa âm thầm xin lỗi Trương Bát nương chịu tiếng xấu, nhưng thím Nhâm vẫn soi ra chỗ để mắng. “Bút dùng xong từ hôm qua, lẽ ra phải rửa dùm Bát nương ngay lúc ấy”.

Thím Dương chạy vào, mắng. “Tam nương rửa hay không rửa không tới lượt bà lắm miệng, bà cũng như tôi, chỉ là người hầu thôi”.

Thím Nhâm vừa tức vừa thẹn, mặt phồng lên đỏ bừng, cầm giận đi khỏi phòng, bỏ lại một câu. “Hôm nay cừu lão gia tới, trong nhà thiếu người, Nhị phu nhân nói cô giữ trưa đi đưa com cho hai vị thiếu gia”.

Thím Dương nhìn bóng bà ta đi xa, nhổ một ngụm nước bọt, quay đầu hỏi Lâm Y. “Thím có gây phiền toái cho cháu không?”.

Lâm Y cực ít có cơ hội vào thành, đang mãi suy nghĩ được đi đưa com thật thích, nào còn so đo gì với thím Nhâm, cười. “Cháu cũng phiền toái đủ, còn phiền ở đâu được nữa, nhưng thím, đừng để bà ta giận chó đánh mèo thím, bà ta thích nhất nói huyền thuyên trước mặt Nhị phu nhân”.

Thím Dương thờ ơ. “Quy củ ở Tứ Xuyên trước giờ, thím nuôi sữa hai vị thiếu gia, nhà họ Trương phải nuôi thím dưỡng lão, không được đuổi, không được bán, thím sợ cái gì”.

Lâm Y cũng biết quy củ này, nghe vậy im lặng, kéo thím Dương đi phòng bếp. “Nào có ai nấu ăn ngon bằng thím Dương, dù không phải vú nuôi, Nhị phu nhân cũng không cách xa được thím”.

Thím Dương đương nhiên hiểu nàng đang tính gì trong bụng, quét mũi nàng cười. “Nhị thiếu gia thích ăn com niêu, thím biết”.

Thím Dương này, chuyện gì cũng kéo Trương Trọng Vi vào được, Lâm Y bắt đầu đi lấy gạo, bước nhanh đến phòng bếp, đóng cửa, rửa tay, mang tạp dề, đến thớt gỗ xắt thịt khô, mặc dù nàng không học nấu ăn ở Đại Tổng, nhưng trước khi xuyên qua cũng biết nấu ăn, mấy món ăn gia đình tầm thường không làm khó được nàng.

Thím Dương vét gạo, đổ vào nước ấm ngâm, hỏi. “Tam nương, rõ ràng cháu biết nấu com, vì sao giấu Nhị phu nhân, không cho Nhị phu nhân biết tay nghề? Lại dạy thím nấu món mới, để thím tranh mất công”.

Lâm Y xắt xong thịt, bắt đầu băm gừng, cười đáp lại. “Cháu sợ gió to, bị thổi bay mất, thím Dương thân mình rắn chắc, lượng thứ đảm nhận trách nhiệm đun cháu đi”.

Thím Dương cũng cười khúc khích, trả lời. “Thím hiểu, hiểu rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Đi thư viện đưa com

Gạo trắng vừa già ngâm nước mười phút, Lâm Y lấy cái nồi nhỏ, lau qua thành nồi ít mỡ, đổ gạo vào nồi, thêm nước, bắc lên bếp, sau đó rút bớt củi lớn trong lò ra, canh thành lửa nhỏ, chậm rãi nấu; đợi cho com chín bảy tám phần, thêm vài miếng thịt hun khói và gừng băm, cuối cùng đập vào quả trứng gà. Nàng nấu xong, dậy nắp, chỉ chờ hai khúc củi dưới lò cho lửa nhỏ, sau đó đi phụ thím Dương. Thím Dương nấu ăn hơn mấy chục năm, tay chân thật là lưu loát, một chén thịt luộc già tỏi và một đĩa cá kho đã bày trên bếp, Lâm Y để thím nghỉ ngơi, nhận lấy công việc, xào tiếp món bí đao.

Thật ra lúc này cách giờ ăn com vẫn còn sớm lắm, nhưng thư viện ở tận trong thành, khoảng cách xa, Lâm Y không thể không đi sớm. Thím Dương lấy hộp đựng thức ăn có bao vải bông dày bên ngoài, bỏ đồ vào, tiễn nàng ra cửa.

Lâm Y theo sườn núi quanh co, bước trên đường mòn, tiến vào cửa thành Mi Sơn, nàng còn nhỏ chân ngắn, lúc đến thư viện Thọ Xương đã đi chừng hơn canh giờ, mồ hôi ướt đầm. Nàng đến thật đúng lúc, ngay thời điểm tan học, đứng ngoài cửa chờ không bao lâu, cậu cả nhà họ Trương Trương Bá Lâm đã đi lại, xòe tay xĩa xĩa, cười. “Nghe nói lão Nhị cho em bị kẹo, chia anh mấy viên ném thử”.

Lâm Y cũng không phải người hay thẹn thùng, liếc mắt. “Nếu em nhớ không nhầm, anh đã mười bảy tuổi rồi, đừng giả bộ con nít”.

Trương Bá Lâm không chọc nàng được, ngượng ngừng sờ sờ cái mũi, quay ra sau gọi hai tiếng. “Nhị tiểu tử”.

Trương Trọng Vi tay cắp sách, bước chân vội vàng đi tới, nhìn thấy Lâm Y, rõ ràng sùng sốt, vội giải thích. “Đọc sách quên mất canh giờ, tôi không biết em tới...”. Chưa nói hết, đột nhiên nhìn thấy trán nàng ướt mồ hôi, lại vội đỡ lấy hộp đựng thức ăn, tiện đường dúi khăn tay dưới đáy hộp cho nàng lau mồ hôi.

Trương Bá Lâm mắt sắc, nhìn ra bọn họ diễn xiếc, cười hi hi chuẩn bị lên tiếng đùa Lâm Y thì Trương Trọng Vi đã ôm vai anh ta kéo đến thư đường ăn com.

Các học trò trong thư viện, hầu hết là người trong thành, giờ phút này đã về nhà ăn com hết, thư đường trống trơn chẳng còn ai khác. Lâm Y đi vào, thấy hai anh em họ Trương ăn như hổ báo, vội khuyên. “Ăn chậm chút, cẩn thận nghẹn”.

Trương Trọng Vi nuốt miếng thịt hun khói, nói. “Thầy không cho chúng tôi ở thư đường ăn com, ăn nhanh chạy nhanh”.

Lâm Y nghe vậy, cũng sợ bọn họ bị thầy giáo bắt gặp lại chịu mắng, liền đứng canh ngay cửa. Thiếu niên đang tuổi lớn, ăn cơm mau lẹ, một hồi đã chén sạch ba đĩa đồ ăn, Lâm Y mau mắn dọn dẹp tàn cuộc, nhắc hộp đựng thức ăn chuẩn bị về nhà.

Trương Trọng Vi tiến nài tới cửa, hỏi. “Em có mang theo kẹo tôi đưa không?”.

Lâm Y lắc đầu, chỉ nói để ở nhà, không kể cho chàng là nàng đưa thím Dương. Trương Trọng Vi lấy trong túi ra hai mươi đồng kẽm, đưa cho nàng. “Vừa rồi nói em ăn cùng em không chịu, tôi tưởng em mang theo đồ ăn vặt, hóa ra bụng trống không. Tiền này em cầm mua chút gì lót dạ, đừng để bị đói”.

Lâm Y lắc đầu, đẩy trở về, vỗ vỗ ngực nói. “Lúc rời nhà thím Dương đã cho em mấy đồng rồi, không cần lo cho em”. Nói xong, không đợi Trương Trọng Vi kịp phản ứng đã xoay người bỏ chạy.

Nàng làm gì có đồng tiền nào, chỉ có hai đôi giày thêu, là sản phẩm nàng rồi rãnh học thím Dương làm. Cửa hàng thu mua giày nằm ngay trên đường về, nàng quen thuộc bước vào, bán hai đôi giá mười văn tiền, sau đó lập tức về nhà.

Đến lúc nàng bước vào cổng, bụng đói kêu vang, cả nhà đã ăn cơm hết, may mắn thím Dương để dành cho nàng chút thức ăn trong nồi. Nàng xuống bếp ăn hai ba miếng cho xong, rửa bát sạch sẽ, chạy về phòng ngủ, lôi dưới gầm giường ra cái bình đồng nho nhỏ, cất mười văn tiền vào, bình này là của Trương Bát nương, bởi vậy dù Phương thị hay thím Nhâm phát hiện, cũng sẽ tưởng Trương Bát nương để dành, không bị lấy mất.

Bình nhỏ trong tay nặng trĩu, Lâm Y cảm thấy trọng lượng không đúng, vội dốc ngược đáy bình, đổ ra xem bên trong, quả nhiên, giữa một đồng tiền kẽm rõ ràng có ít bạc vụn. Nàng cảm bạc đang buồn bực, chợt thấy Trương Bát nương tiến vào, liền giọng lên hỏi. “Là chị bỏ vào phải không?”.

Trương Bát nương gạt đầu, đột nhiên vỗ vỗ trán, hối hận nói. “Là chị suy nghĩ chưa thấu đáo, đóng thuế ruộng, phát bổng lộc mới dùng bạc, xưa nay có ai dùng đâu, đem xài lại mất mặt. Đề chị gọi thím Nhâm đi đổi thành tiền kẽm hoặc xu, được chứ?”.

Lâm Y lắc đầu, trả bạc cho cô ấy, nói. “Em không phải ý đó, lòng tốt của chị em nhận, nhưng tiền cứ để tự em dành dụm”.

Trương Bát nương khó xử, nói. “Chị biết mẹ chị không muốn em gả cho Nhị ca, nếu đã tính gả cho người khác, của hồi môn cũng tốn không ít, cứ dựa vào em mỗi lần mười văn mười văn, đợi để dành đủ, người cũng già rồi”.

Lâm Y cười khỏ, Bát nương sống trong bình mịt mịt quen rồi, tâm địa đơn thuần, thật đúng là nghĩ nàng để dành làm của hồi môn, nàng sống nhờ nhà họ Trương, chỗ nào không cần tiêu pha, chỉ riêng mỗi tháng đổi phỏ thím Nhâm đã tốn kém không ít.

Trương Bát nương thấy nàng sờ sờ vách tường không nói, hiểu được tính nàng ngang bướng nổi lên, nhất định không chịu nhận bạc này, đành phải thở dài, thu hồi về.

Lâm Y nhét bình đồng xuống gầm lại, ngẩng đầu gặp Bát nương nằm vật xuống giường, nâng tay chống má sầu khổ, vội hỏi. “Làm sao thế, Phương Chính Luân lại đuổi theo chị khắp nơi?”.

Phương Chính Luân là con trai độc nhất của anh ruột Phương thị, có hôn ước với Trương Bát nương, bây giờ đang theo cha hấn làm khách ở nhà họ Trương. Trương Bát nương lộ vẻ mặt hèn mọn. “Hắn đúng là muốn, đáng tiếc đuổi không kịp”.

Trong đầu Lâm Y bỗng hiện ra bộ dạng mập mạp phì đầu phì não đó, nhin không được bật cười. “Hắn lại béo ra?”.

Trương Bát nương ôm gối tức giận dầm. “Hồn nhiên như con heo ừ”.

Lâm Y gặp người cười không dứt, ngạc nhiên hỏi. “Chị ghét hắn, vì sao lúc trước lại đồng ý hôn sự này, em nhớ rõ cha chị từng hỏi qua ý chị trước mà”.

Trương Bát nương thở dài thườn thượt. “Bà con cô cậu ruột thịt, cưới nhau thân càng thêm thân, cha và mẹ đều cực kì đồng ý, về phần chị, lúc cha ở nhà chỉ dạy đọc sách biết chữ, thẳng đến năm nay mẹ mới dạy chị học nữ công gia chánh, tay chân chị vụng về, học không giỏi, ngoại trừ gả tới nhà cậu làm dâu thì còn ai muốn cưới chị nữa”.

Lâm Y thấy cô ấy khổ sở, vội an ủi. “Bà con cô cậu thân thích cũng có gì không tốt đâu, ít nhất hiểu rõ nhau, đỡ hơn tiểu tử thôn đông thôn tây nào đó, gặp cũng chưa từng gặp qua, làm sao biết tốt xấu thế nào”.

Trương Bát nương nghe nàng nói, lại cao hứng trở lại, cười. “Đúng là như vậy”.

Hai người đang nói chuyện, thím Nhâm tới mời, nói mẹ Phương Chính Luân đến, muốn gặp Trương Bát nương. Trương Bát nương nghe mẹ tới, sợ tới mức thụt lùi đến cuối giường, rụt đầu lẩn lút như trống bỏi, nói thế nào cũng không chịu đi. Thím Nhâm hung hăng liếc trố trố Lâm Y, ý là trách nàng dạy hư Trương Bát nương. Lâm Y âm thầm thở dài, liên quan gì đến nàng chứ, rõ ràng Vương thị quá hống hách mới khiến Trương Bát nương không dám đi gặp bà ta. Thím Nhâm thúc giục liên hồi, nàng lại tội nghiệp Trương Bát nương, đành giúp đỡ khuyên mấy câu, đồng ý cùng cô ấy đi nhà chính gặp khách.

Trong nhà chính, ngồi ghế chủ tọa là Phương thị, ngồi ghế khách theo thứ tự là anh trai Phương thị – Phương Duệ, chị dâu Vương thị, cháu trai Phương Chính Luân. Vương thị trước nay ra tay hào phóng, cho Lâm Y một bộ đồ mới, một đôi hài vải làm quà gặp mặt, lại đeo lên cổ tay Trương Bát nương một đôi vòng, lôi kéo cô hồi đông hồi tây. Thừa dịp, Phương thị gọi Lâm Y, hỏi. “Giữa trưa cô đi đưa cơm?”.

Lâm Y thấy kì quái, đi thư viện đưa cơm rõ ràng do Phương thị sai nàng, sao giờ còn hỏi? Nàng không hiểu nên gật gật đầu. Phương thị trừng nàng một

hỏi, không hỏi nữa, nhưng trên mặt xám xịt. Lâm Y còn đang không hiểu, đột nhiên thấy vẻ mặt đặc ý của thím Nhâm, nhất thời hiểu ra, Phương thị làm gì sai năng, rõ là thím Nhâm bị thím Dương làm mất mặt, lên kế hoạch trả đũa năng, cũng do năng sợ ý mới tin lời ma quỷ của bà ta.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Khó khăn trước mắt

Khách còn ngồi đó, bộ mặt xám xịt của Phương thị không bao lâu đã khôi phục bình thường. Anh trai bà ta Phương Duệ đang cầm một chén trà nhỏ, không biết nhìn nơi nào, hồn bay đầu mất, Phương Chính Luân mập mạp ngồi trên ghế nhìn chằm chằm Trương Bát nương bằng cặp mắt ti hí không muốn dời đi. Vương thị kéo tay Trương Bát nương, hỏi qua ăn, mặc, ở, đi lại, bắt đầu tiến vào vấn đề chính : hỏi về tiến độ học tập nữ công gia chánh, khi bà ta biết Trương Bát nương còn chưa học được nấu cơm, sắc mặt bắt đầu không đẹp.

Phương thị tỏ vẻ hồ thẹn chút ít, dù sao con gái vụng về là do làm mẹ thất trách, bà ta thấy Vương thị định tiếp tục khảo sát Trương Bát nương, vội đứng dậy đổi trà cho Vương thị, hỏi. “Chỉ dâu nha, nghe nói các cô gái trong thành ai cũng thích bó chân cho nhỏ?”.

Vương thị bị bà ta cắt ngang, có chút bức mình, nói. “Chỉ có vũ nữ ở nơi luyện ca múa mới làm như vậy, con gái nhà lành ai mà bó chân, cô hỏi làm gì”.

Phương thị mất mặt, quay về vị trí ngồi xuống, dùng trà che giấu xấu hổ. Vương thị nắm tay Trương Bát nương, nhất định mang cô đi phòng bếp học nấu ăn, hù cô mặt trắng bệch. Phương thị đau lòng con gái, lại lo con làm xấu mặt mình, bước lên túm lấy cánh tay Vương thị, quay hướng Phương Duệ nhảy mất ra đầu. Phương Duệ nhú mày, đứng dậy nói. “Canh giờ không còn sớm, chúng ta đi”.

Vương thị không muốn, nắm cánh tay Trương Bát nương không chịu thả, bắt đắc dĩ Phương Duệ đã bước ra ngoài sân, bà ta không cam lòng nhưng vẫn phải buông, đi theo ra ngoài, trước khi đi còn luôn mãi dặn dò Phương thị phải gia tăng dạy dỗ Trương Bát nương.

Phương thị ghen một bụng tức, nhưng Vương thị đang lúc tra xét tay nghề con dâu tương lai, không có lý do phản bác Vương thị, chỉ có thể âm thầm nắn nài vài câu trong bụng thôi. Bà ta ngồi trên ghế buồn bực một hồi, nhớ đến Lâm Y đi thư viện đưa cơm, mặt đen lại gọi thím Nhâm đến. “Chuẩn bị mảnh vải và phên chua, bó chân cho Tam nương”.

Thím Nhâm còn chưa lên tiếng, thím Dương đã nóng nảy. “Nhị phu nhân làm chi, nghe nói bó chân rất đau, Tam nương cũng đâu phải vũ nữ, cần gì bắt con bé chịu tội”.

Trương Bát nương cũng hát đệm theo. “Chúng ta sinh ở miền quê, bó chân làm sao đi đường?”.

Phương thị cười lạnh trong lòng, phải bó cho chân không đi đường được mới không thể đến thư viện đưa cơm chứ. Bà ta im lặng, đứng lên chỉ chỉ cửa phòng bếp, Trương Bát nương lập tức không dám lên tiếng nữa, ngoan ngoãn theo sau lưng bà ta.

Người hầu là không dám vi phạm ý chủ nhân, thím Dương dù không đồng ý, cũng chỉ có thể đi an ủi Lâm Y vài câu, về phòng với năng. Thím Nhâm đến nhà kẻ tìm miếng vải thô, lung tung xé vài dải, lại y theo lời Phương thị đi tìm phên chua, nhưng không lấy. Thật ra thím Nhâm không biết bó chân, thêm nữa hiểu Phương thị chẳng qua muốn phạt Lâm Y, cũng không phải thật muốn bó cho năng một đôi chân xinh đẹp, liền bỏ qua phên chua, cầm mảnh vải đi làm bộ.

Mảnh vải thô ráp mà sát vào lòng bàn chân có hơi đau, có chút ngứa, Lâm Y gặp thím Nhâm đưa tay chuẩn bị bẻ ngón chân năng, đột nhiên cười khề. “Nếu Nhị phu nhân biết là thím Nhâm nói tôi đi thư viện đưa cơm, không biết có cảm tưởng thế nào”.

Phản ứng đầu tiên của thím Nhâm là thề thốt phủ nhận, nhưng thím Dương nhân chứng đứng ngay bên cạnh, bà ta đành phải xui xuống, rút tay về. “Không bẻ, buộc buộc miếng vải là xong”.

Lâm Y lại lắc đầu. “Nên bó ngón chân xuống một chút, nếu không Nhị phu nhân mà biết, chúng ta đừng mong yên ổn”.

Thím Nhâm gật gật đầu, làm theo lời năng, bó ngón chân gấp xuống nửa, làm bộ. Thím Dương thấy như vậy mừng rỡ, rồi lại khó hiểu, chờ thím Nhâm rồi đi mới nhỏ giọng hỏi. “Rõ ràng thím Nhâm giờ trò, sao cháu không giải thích cho Nhị phu nhân?”.

Lâm Y cười khổ, nói. “Nhị phu nhân đang lo không tìm được biện pháp làm khổ cháu, nếu nghe sự thật, chỉ sợ chẳng những không phạt thím Nhâm, còn thường bà ta nữa”.

Thím Dương nghĩ nghĩ, đúng thật Phương thị sẽ hành động như vậy, chính bà cũng không tìm được biện pháp hay, đành an ủi Lâm Y vài câu, đứng dậy rời đi.

Bó chân như vậy, lúc ngồi chẳng có cảm giác gì, nhưng khi đứng lên đi lại, bốn đầu ngón chân bị quặp xuống sẽ đau đón thấu tim gan. Trong phòng chỉ còn mình Lâm Y, nhưng năng vẫn không dám rời vài bó ra, sợ Phương thị đột ngột xuất hiện kiểm tra.

Đến khi hoàng hôn, Phương thị vẫn chưa hiện thân, Lâm Y chậm rãi lê đến trước bàn, ngồi đối diện cửa sổ, vừa luyện chữ vừa nhìn chăm chăm cửa. Một khắc sau, nàng không chờ đến Phương thị, hai anh em họ Trương lại xuất hiện bên cửa, không khỏi kinh ngạc nói. “Hai người sao lại đến đây, cẩn thận Nhị phu nhân nhìn thấy”.

Trương Trọng Vi vốn có lòng muốn đến xem nàng, bước chân không đành chỉ. “Mẹ tôi dẫn Bát nương và thím Nhâm ra ngoài, chúng tôi đến tìm em có việc”.

Phương thị đã không ở, Lâm Y cũng an tâm, nàng biết ở nông thôn không chú ý nam nữ không được phép ở riêng, thêm nữa cả hai anh em họ cùng đến, không xem như ở riêng, chẳng có gì trở ngại, nàng ngồi vững vàng, gác bút chờ bọn họ nói ra ý đồ đến.

Trương Bá Lâm ngồi xuống đối diện nàng, tự lấy cây bút trúc hoa lông thỏ trên giá, vung vẩy giữa không trung, tấm tắc nói. “Em nhân nhả thật nhĩ”.

Trương Trọng Vi nhìn Lâm Y một cái, thay nàng biện bạch. “Luyện chữ là tốt”.

Lâm Y nhẹ nhàng cười, hỏi. “Mọi người đến có việc gì?”.

Trương Trọng Vi nói. “Tôi và Đại ca thương lượng, nghĩ muốn góp tiền cho Bát nương thêm đồ cưới, lại không biết mua gì mới tốt, bởi vậy hỏi ý em”.

Lâm Y kể ra một vài vật xưa nay Bát nương yêu thích, cười. “Nếu thực góp tiền, tính cả em nữa”.

Ba người nói chuyện phiếm một lúc, Trương Trọng Vi xem xét sắp đến giờ Phương thị quay về, liền lấy một túi trái cây trong tay áo ra cho Lâm Y, cùng Trương Bá Lâm cáo từ. Lâm Y đứng lên, muốn tiễn bọn họ ra cửa phòng, lại quên mất chân bị bó, ngón chân ép đau, lao đảo không vững hai ba lượt mới chống bàn miễn cưỡng đứng lên.

Trương Trọng Vi hoảng, vội đỡ nàng ngồi xuống, liên thanh hỏi nàng có phải thân mình khó chịu hay không. Bọn họ đang ở, Lâm Y không tiện xoa người xoa bóp ngón chân, gượng cười nói. “Bó chân thôi, không phải chuyện gì to tát”.

Trương Trọng Vi nhướn mày, Trương Bá Lâm lại vỗ tay cười to. “Bó chân tốt, bó chân cho nhỏ mới đẹp, mới đáng yêu”.

Người khác chịu khổ, anh ta còn vui mừng, Lâm Y trừng mắt liếc anh ta một cái, nổi giận. “Đi ra ngoài tìm nương từ bó chân của anh đi”.

Trương Bá Lâm bẽ mặt, sờ sờ mũi, rồi đi trước. Anh ta vừa đi, Trương Trọng Vi nhân tiện nói. “Tôi tháo ra cho em”. Chàng ngồi xổm xuống, đưa tay, lại rút trở về, đỏ mặt. “Em tự cởi vậy”.

Lâm Y lắc đầu, nhẹ giọng nói. “Nhị phu nhân còn chưa nhìn, sợ là phải bó thêm mấy ngày”.

Trương Trọng Vi khẳng khẳng nói nàng cởi bỏ. “Em không thể cứ đau mãi thế được, nếu mẹ tôi trách tội, cứ nói tôi bắt em tháo ra”.

Lâm Y nghe chàng nói thế, rất cảm kích, nhưng có thể nào để chàng vì mình mà chịu trách phạt, vội cho qua. “Chỉ cần không đi đường sẽ không đau, đừng lo lắng cho em”.

Trương Trọng Vi nóng nảy. “Không đi đường, chẳng lẽ suốt ngày ngồi? Tháo, tháo đi”.

Lâm Y thấy chàng sốt ruột, an ủi chàng. “Đừng gấp gáp, em đều có biện pháp, không đầy ba ngày, Nhị phu nhân nhất định tự mình mở miệng nói em tháo nó ra”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Vương thị bắt bẻ

Đến giờ cơm chiều Phương thị và đoàn người mới trở về, ai ai cũng lộ vẻ mệt mỏi, nhìn như mất hết sức. Thì ra Phương thị nghe nói đầu thôn Đông có họ gia đình đầy đủ gia vị, liền dẫn theo Trương Bát nương đi, tính dạy cô phân biệt, bắt đắ đi Trương Bát nương thiên phú nấu ăn không có, ép buộc nửa ngày không thể nhận biết toàn bộ, bà ta đành xin mỗi thứ một ít về, dự định ngày ngày gia tăng giảng dạy, thế muốn cho Vương thị lần sau đến vạch lá tìm không ra sâu.

Trương Bát nương nhìn một bàn gia vị thờ ngắn thờ dài. “Nhìn thì phân biệt không ra, lại chẳng chịu để mình ngửi, đúng là không phải việc cho người làm nhà”.

Lâm Y tháo vài bó chân, an ủi cô vài câu, lại bảo thím Dương múc nước đến rửa mặt rửa chân, hai người đi nghỉ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Y rửa mặt chải đầu xong đi ăn điểm tâm sáng, từ nhà chính đến bàn ăn, đoạn đường ngắn ngủn, nàng ước chừng té ngã ba lần, té đến nỗi Trương Bát nương nước mắt rung rung. Trương Trọng Vi đứng dậy định đỡ, bị Phương thị trợn mắt ngăn lại, Trương lão thái gia phát hiện có gì đó không thích hợp, hỏi ra mới biết thì ra Phương thị bắt Lâm Y bó chân, ông lão ném đĩa, giận dữ hỏi nguyên do. Phương thị vội vội vàng vàng giải thích “Con là muốn tốt cho cháu” vân vân, nhưng Trương lão thái gia sao chịu tin, ném vỡ cả chén bát trước mặt, giận điên lên, chỉ kém không kéo Phương thị đến quỳ trước bài vị Trương lão phu nhân.

Phương thị bị giáo huấn, vội vã thúc giục thím Dương tháo vài bó chân cho Lâm Y. Thím Dương đỡ Lâm Y về phòng, bồi phục nói. “Cũng là cháu có cách”.

Lâm Y không mừng nổi, đứng nhìn nàng hôm qua tự tin tràn đầy trước mặt Trương Trọng Vi, thật ra nàng có biện pháp gì tốt đâu, chỉ còn mỗi hạ sách này, ai ngờ Phương thị bị nắng ác như vậy, chẳng biết có giận chó đánh mèo nàng không nữa. Kệ đi, dù là giận chó đánh mèo nàng cũng không hối hận, bị đánh chửi đỡ hơn bị bó chân vạn lần, ngón chân bị bó gập kiểu đó lâu ngày, đôi chân nàng sợ rằng sẽ tàn phế mất.

Ngay lúc Lâm Y lo lắng đề phòng Phương thị trả thù, Vương thị trước hết quán lấy bà ta, luôn luôn sai người đến hỏi tiến độ học tập của Trương Bát nương, làm hại Phương thị suốt ngày ở phòng bếp dạy dỗ, không lòng dạ nào trả thù.

Hôm đó, Vương thị dẫn theo một bà lại đến nữa, xưng là bà này giỏi nhất nấu nướng, ép giữ bà ấy lại dạy Trương Bát nương mấy ngày. Rõ ràng là coi thường người ta, chọc Phương thị điên lên, chu miệng thề độc trong ba ngày nhất định dạy Trương Bát nương nấu ra một bàn tiệc mỹ vị, mời Vương thị đến nhấm nháp. Thím Dương phụ trách phòng bếp cũng rất coi trọng việc này, bàn bạc với Phương thị nửa ngày, quyết định làm vài món đơn giản.

Trương Bát nương bị hai người ép buộc cả ngày, buổi chiều về phòng, về mặt tiêu tụy, Lâm Y nắm tay cô, nhìn qua thực đơn, âm thầm lắc đầu, mấy món này chủ yếu là món chưng hấp, không dễ điều chỉnh nhiệt độ. Nàng thân với Trương Bát nương nên hảo tâm nhắc nhở cô vài câu, nhưng Trương Bát nương nói, thím Dương sẽ phụ canh lửa vừa đúng, nàng chỉ cần giả bộ làm. Thì ra có biện pháp qua mặt, Lâm Y che miệng cười, yên lòng.

Ba ngày này, Trương Bát nương hết sức chăm chỉ học tập các loại gia vị, người chịu áp lực thật cũng tiến bộ thần tốc, mặc dù chưa đạt đến trình độ cao lương mỹ vị, nhưng tốt xấu gì mùi vị cũng xấp xỉ.

Đến lúc Vương thị lại đến nhà, người nhà họ Trương ai cũng tin tưởng tràn đầy vào khả năng nấu nướng của Trương Bát nương, Phương thị còn cố ý mang bộ chén sứ trắng men in hoa của hồi môn ra đựng, cho món ăn con gái làm càng thêm đẹp mắt chút. Vương thị cầm chén đĩa lên, nhìn nhìn, nói với mọi người. “Bộ chén đĩa này là khi Nhị phu nhân các người lấy chồng, tôi đã tự tay chọn cho cô ấy”.

Mọi người nghe bà ta nói vậy, túm tụm đến xem, vành đĩa miệng chén vẽ hoa sen, viền điểm xuyết thêm một vòng hoa mai, trong lòng in chữ “Hỷ” màu đỏ, quả thật đẹp vô cùng.

Đang lúc mọi người vây quanh xem chén đĩa và khen ngợi, cô hầu Vương thị dẫn theo đã lặng lẽ xuống bếp, câu được câu không tán chuyện với thím Dương. Có người đứng canh, thím Dương làm sao dám phụ Trương Bát nương, gấp đến độ trán ứa mồ hôi, tay chân hoảng như kiến bò trên chảo nóng.

Đáng thương cho Trương Bát nương, chỉ học được mỗi gia vị, chưa biết canh lửa sao cho đúng, tay chân vụng về nửa ngày, đầu tiên là món chưng khê, tiếp theo là món gà xào cay cháy đen một nửa. Đợi cho bàn đồ ăn được bung lên, sắc mặt Phương thị đổi màu giống hệt món gà xào cay đó – đen thui.

Vương thị không thèm cầm đĩa, cười nhạo Phương thị. “Đây là bàn tiệc mỹ vị cô nói đó hả? Quả thật mỹ vị lắm”.

Phương thị mặt mặt, cúi gầm đầu ngại không lên tiếng, cô hầu đỡ Vương thị đứng dậy nói. “Thôi, đều là thân thích, cô đã dạy không được, cứ gả sớm qua đó cho tôi tự mình dạy”.

Phương thị cứ ngỡ Vương thị tức quá mới nói thế, không ngờ ngày hôm sau bà mới quả thật tới cửa, đem lễ vật đến bàn bạc ngày thành thân. Y theo quy định bất thành văn, thành thân sớm hay muộn toàn do lễ vật đưa nhiều hay ít, Vương thị hẳn là hiểu nên trâm hoa bốn mùa, dải lụa bảy màu, trà lại trái cây, bánh đoàn viên, rượu, gạo đủ màu, thậm chí hạt giống rau, ... gần như chất đầy sân.

Phương thị đoán không ra Vương thị nghĩ gì, không biết vì sao bà ta chấp nhận đưa sang nhiều lễ vật để sớm cưới Trương Bát nương vào nhà, nhưng sự tình đã đến nước này, Phương thị không thể nghĩ nhiều, đành nhận lấy lễ vật, một bên sai người đi gửi thư báo cho Trương Lương cha sắp nhỏ đang chu du phía Đông, một bên mở hòm lấy tiền chuẩn bị đồ cưới.

Nhà họ Trương trong thôn cũng là tiểu phú hộ, có mấy trăm mẫu ruộng, nhưng xa không bằng nhà họ Phương cự phú, năm đó Phương thị gả đến nhà họ Trương, đồ cưới chừng mười xe, cộng thêm trăm mẫu ruộng nước, mà đồ cưới của Trương Bát nương chuẩn bị xong chỉ có tám xe. Phương thị muốn bù hai xe đồ cưới, ngày đêm phát sầu, định lấy mấy ruộng trong của hồi môn của chính bà ta ra bù vào, lại sợ Vương thị khôn khéo nhìn ra, bị chê cười. Bà ta suy nghĩ mãi, quyết định bán của hồi môn thành tiền mặt, mua cho Trương Bát nương thêm chút đồ mới. Chồng bà ta là Trương Lương đang trên đường trở về, Trương lão thái gia mặc kệ mọi việc, hai đứa con trai phải đi học, bà ta không biết bàn bạc với ai, đành phải kêu thím Nhâm, thím Dương và Lâm Y giúp đỡ kiểm kê của hồi môn chuẩn bị bán.

Lâm Y đi vào phòng Phương thị, trên mặt đất đặt ba rương, hai lớn một nhỏ, thím Nhâm nắm chìa khóa mở ra rương thứ nhất, cả rương là quần áo bốn mùa. Phương thị lấy một bộ váy thêu mười hai đóa mẫu đơn, nói. “Thêu thật tốt, đáng tiếc hơi cũ, không biết bán có được giá hay không”.

Thím Nhâm vốn là người hầu từ nhà mẹ đẻ Phương thị, thấy vậy không đành lòng, khuyên nhủ. “Nhị phu nhân chỉ có vài bộ quần áo và trang sức, cứ giữ lại đi, chúng ta bán thứ khác”.

Phương thị im lặng, ý bảo thím Nhâm tiếp tục mở rương kia. Rương thứ hai được ngăn ra bằng vách gỗ, bên trong là chút dụng cụ bài trí, có đồ sứ, cũng

có đồ ngọc, Phương thị mừng rỡ nói. “Rương này còn giá trị chút tiền”.

Thím Nhâm mở tiếp rương nhỏ, bên trong phân ra ba tầng, là trang sức Phương thị xưa nay ít khi sử dụng. Thím Dương trong lòng lo cho Lâm Y, khuyên Phương thị. “Chưa đến bước đường cùng, nào có ai bán trang sức đâu, chỉ cần thùng vật dụng bài trí kia là đủ”.

Phương thị có ý muốn bán trang sức, ngại thím Dương phiền, đuổi bà ấy ra ngoài, chọn vài trang sức gói lại, bỏ qua rương chứa vật dụng bài trí, sai thím Nhâm và Lâm Y ngày hôm sau kéo vào thành bán.

Lâm Y dạ, đứng dậy cáo lui, mới đi tới cửa liền nghe thím Nhâm nói với Phương thị. “Không bó chân vẫn có lợi hơn, dễ sai tới sai lui như nha hoàn”.

Nàng có ý bước chậm lại, chờ đến khi nghe thấy tiếng Phương thị cười mới bước nhanh về phòng, thầm nghĩ đưa cho thím Nhâm hai mươi đồng tiền đúng là phát huy tác dụng, chỉ có bà ta mới đồ được Phương thị vui vẻ, Phương thị mà vui vẻ, Lâm Y nàng mới sống qua ngày được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Trương Lương trở về

Đồ cưới của Trương Bát nương đã đặt mua đầy đủ hết, đến sang năm xuân về hoa nờ, Trương Lương mới gửi thư, nói ông ta sắp về nhà, Phương thị được tin hưng phấn không thôi, ngay cả gặp Lâm Y vẫn mặt mày rạng rỡ.

Trương Lương đi phía Đông du ngoạn đã qua gần một năm, Trương lão thái gia đứng trong sân mừng vài câu “Đồ bất hiếu” nhưng xoay người lại vui tươi chỉ huy thím Nhâm quét sân, quét đường, quét mạng nhện trên xà nhà. Phương thị âm thầm tính ngày Trương Lương trở về cũng sắp tới, vì thế mời vài thợ gạch đến nhà, tô trát đôi mới hoàn toàn phòng ngủ, rồi vội vàng lật thùng tìm chân đệm mới, đôi hài mới làm cho Trương Lương ra, bận tới mảy tới mặt.

Trương Lương nói trong thư rằng một tháng nữa sẽ về đến nhà, nhưng không biết do nói dễ làm khó hay nguyên nhân nào khác, cả nhà ước chừng đợi ba tháng mới thấy ông ta trở về.

Không khí lúc này đã nóng lên, Phương thị đổi qua quần áo cũ mát mẻ mặc ở nhà, dẫn người hầu và các con khiêng rương hòm Trương Lương mang về, Trương Lương đi nhà chính thỉnh an Trương lão thái gia.

“Rương kia là của em, chị lớn đừng để rơi ngã”. Một giọng nữ trong trẻo vang lên, mọi người đều sững sốt, cùng ngẩng đầu lên, một phụ nữ trẻ tuổi đứng ở cửa nhà kè, đang hành lễ chào Phương thị, đầu cô ta chải kiểu tua cò, trên người mặc áo sam vàng nhạt, dưới mặc la quần sáu tầng lụa mỏng, giữa cặp váy còn treo vòng ngọc tròn trịa cột dây lụa.

Cách ăn mặc chẳng những khiến Phương thị xám mặt, còn khiến bà ta thất vọng tột độ, hành lý của người phụ nữ mặc áo vàng đó để cùng chỗ với Trương Lương, cô ta còn chải tóc theo kiểu phụ nữ đã lấy chồng, người sáng suốt vừa nhìn đã hiểu, này nhất định là thiếp Trương Lương nạp bên ngoài.

Người phản ứng đầu tiên là thím Nhâm, bà ta một lòng che chở Phương thị, nắm ngay chổi trúc thật to, đánh đuổi cô nàng kia ra ngoài, miệng oang oang mồm. “Nhà này không biết cô là ai, từ chỗ nào đến thì về chỗ đó đi”.

Người phụ nữ mặc áo vàng thỉnh linh bị cái chổi quét vào mặt, hét lên một tiếng, khiến Trương Lương đi ra khiển trách thím Nhâm vài câu, lại quay sang Phương thị nói. “Tôi bên ngoài không ai hầu hạ, liền nạp Ngân Tỷ, để tôi gọi đến kính trà cho phu nhân”. Lời ông ta nói, không phải thương lượng, mà là thông báo, điều này làm cho Phương thị có chút bẽ mặt, nhưng các con đều đang ở gần, bà ta không tiện diễn màn tranh giành tình nhân, đành phải giả bộ hiền lành rộng lượng, quay sang dặn dò đi dọn dẹp phòng cho Ngân Tỷ.

Trương Lương gọi Ngân Tỷ, mang theo cô ta vào nhà chính, mấy đứa nhỏ đứng dưới điện Diêm La dò xét nét mặt, không biết nên tự trở về phòng hay cùng theo vào. Qua một chút, bên trong truyền ra tiếng Trương lão thái gia, giống như trách cứ Trương Lương. “Anh đã qua bốn mươi tuổi, lại một thân một mình bên ngoài, nạp thiếp không tính chuyện gì, nhưng lẽ ra đừng nên không nói tiếng nào với vợ anh, vợ anh ở nhà nuôi bốn đứa nhỏ, vất vả lo liệu chuyện nhà, còn phải tần hiếu trước mặt lão già này, thật là làm khó vợ anh”.

Không nghe thấy giọng Trương Lương, hẳn là ông ta không dám tranh luận trước mặt cha, lại qua một chút, bên trong truyền ra tiếng Ngân Tỷ dập đầu thỉnh an Trương lão thái gia, mấy đứa nhỏ nhìn nhau, đồng loạt đi vào, đứng trước mặt Trương Lương, nam chấp tay thi lễ, nữ cúi người thỉnh an.

Trương Lương thấy các con, thần sắc lộ vẻ vui mừng, hỏi qua bài vở của Trương Trọng Vi và Trương Bá Lâm, lại hỏi Trương Bát nương thuộc được bao nhiêu bài từ. Trương Bát nương kéo tay áo Trương Lương làm nũng, lên án. “Cha, mẹ suốt ngày ép con học nữ công gia chánh và nấu ăn, đã lâu rồi con chưa đọc sách nữa”.

Trương Lương nở nụ cười, đang định an ủi con gái vài câu, Phương thị xuất hiện ở cửa, nghiêm mặt trách. “Không có quy củ, để người ngoài chê cười”.

Trương Bát Nương không biết vì sao mẹ phải nói nặng với mình như vậy, bấu môi, lau nước mắt chạy ra ngoài. Phương thị chẳng qua là giận cá chém thớt, ngoại trừ Trương Bát Nương ngày thơ đơn thuần ra, những người khác đều ngầm hiểu, nhất thời không khí trong nhà chính trầm xuống dưới.

Trương lão thái gia rút cuộc vẫn đau lòng con trai, gõ gõ ống điếu, gọi thím Nhâm. “Pha một ấm trà mang qua đây, cho tân di nương kính trà Nhị phu nhân”.

Phương thị hiểu, nấp thiếp đã là sự thật, bà ta có làm ầm ĩ thế nào đi nữa cũng chẳng có tác dụng gì, còn không bằng lấy lại phong độ, làm ra phong phạm vợ cả phủ đầu trước. Bà ta nghĩ đến đó, kéo váy ngồi đoan chính ở ghế cả, nhận lấy Ngân Tỷ đập đầu, uống ngụm trà, lại chọn trong trang sức hồi môn cây trầm song có bằng bạc không vừa mắt nhất ra, làm quà gấp mặt.

Trương Lương thấy bà ta nể mặt mình, cao hứng, quay đầu gọi thím Dương dọn com, nói muốn uống vài chén rượu với lão thái gia. Phương thị tự mình xuống bếp, nấu vài món tủ, bung thêm một bầu rượu ngon, định rót cho Trương lão thái gia và Trương Lương, Trương Lương ngăn lại, ngoắc kêu Ngân Tỷ đến hầu hạ, cười nói. “Phu nhân hiện giờ cũng có người hầu hạ”.

Phương thị thâm hận, trong nhà có hai bà vú, lại có Lâm Y, làm sao thiếu người hầu hạ? Còn nữa, Ngân Tỷ nếu như thật tình muốn hầu hạ vợ cả, sao vừa rồi bù đầu khời đầu dưới bếp, không thấy bóng dáng cô ta? Bà ta hận cực trong lòng, trên mặt vẫn mang cười, đợi khi Ngân Tỷ rót rượu xong, bà ta sai thím Nhâm lấy thêm cái ghế đến, nói. “Không phải người ngoài, ngồi xuống cùng nhau ăn đi”.

Trương lão thái gia nhận thấy Trương Lương bạc đãi con dâu, liền ngăn lại. “Nó chỉ là cái thiếp, trên bàn không có chỗ cho nó ngồi, chờ đồ ăn dọn xuống lại vào bếp mà ăn”.

Phương thị giả bộ hiền lành đến cuối cùng, cố ý cho Ngân Tỷ ngồi xuống, thậm chí còn vịn Ngân Tỷ một phen, hành động này làm cho Trương Lương thấy bà ta để gần đáng yêu hẳn ra.

Lâm Y thận trọng, thấy Ngân Tỷ dù ngồi trên ghế nhưng vẫn ngả trái ngả phải không được tự nhiên, biết ngay có gì mờ ám bên trong, lặng lẽ cúi đầu tìm kiếm, quả nhiên cái ghế kia có một chân ngắn hơn, hẳn là thím Nhâm bày trò. Phương thị có lẽ cũng biết thím Nhâm làm trò nên mặt mày mang cười, hết ngó lại nhìn Ngân Tỷ. Ăn com, tâm tư bà ta đều đặt hết lên người Ngân Tỷ, ngay cả Trương Trọng Vi trộm gấp cho Lâm Y miếng thịt cũng nhìn không thấy.

“Sum họp gia đình” chấm dứt, Trương Lương uống say túy lúy, đến phòng Phương thị nghỉ ngơi. Trương Trọng Vi nhân cơ hội, nhờ Trương Bá Lâm canh gác, nói chuyện với Lâm Y một lúc lâu mới trở về phòng.

Canh giờ không còn sớm, Lâm Y sợ thím Nhâm phát hiện, vội vàng chạy về phòng ngủ, Trương Bát Nương đang cời giày chuẩn bị nghỉ ngơi, thấy nàng trở về, nói. “Vòng ngọc cột dây lụa trên cạp váy Ngân di nương chỉ dùng để dè dề vậy thôi sao, thật là đẹp, ngày mai nói mẹ cũng mua cho chị một cái”.

Lâm Y thấy cô vô tâm không phế như vậy, bất đắc dĩ nói. “Mẹ chị đang bức mình lắm, đừng chọc tức bà thêm nữa”.

Trương Bát Nương khó hiểu. “Ngân di nương là thiếp cha nạp đẳng hoàng, nghe nói là từ gia đình trong sạch, vì sao mẹ phải bức? Nhà cậu thiếp đâu chỉ vài cái, cũng không thấy mẹ buồn bức gì”.

Lâm Y thảm than, Bát Nương khờ ơi, Vương thị sửa trị thiếp thất làm sao giảng cho chị nghe, bên dưới không biết có bao nhiêu thủ đoạn độc ác đâu.

Trương Bát Nương thấy nàng không nói nữa, lại đuổi theo hỏi vì sao Phương thị bức tức, Lâm Y nghĩ nghĩ, nói. “Cha chị chỉ có một, trong phòng nhiều thêm một Ngân Tỷ, thời gian dành cho mẹ chị sẽ ít đi”.

Trương Bát Nương sắp lấy chồng, bị dạy dỗ không ít việc phòng the, vừa nghe đã nghĩ sai, bỏ nhào lên giường vui đầu vào chăn, lắc lắc thân mình. “Xấu hổ chết người”.

Lâm Y không hiểu suy nghĩ trong đầu cô, ngơ ngác. “Cha chị và mẹ chị nói nói vài câu, có gì mà xấu hổ?”.

Trương Bát Nương thân mình cứng đờ, ngượng ngùng không dám ngẩng đầu lên, Lâm Y gọi thế nào cũng không để ý. Lâm Y đang buồn bức, bỗng nghe bên ngoài ồn ào, nàng vội chạy đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ hé hờ, nép vào nhìn ra.

Cửa nhà kê bên trái, thím Nhâm đứng dưới mái hiên hùng hùng hổ hổ. “Phụ nữ trong thành quả là yếu ớt, đã chê phòng ốc nhà này không tốt thì ở lại làm chi, nói Nhị phu nhân bán cho nhà nào có nhang muỗi ấy, được không?”.

Lâm Y nghe xong, đại khái hiểu được ngọn nguồn, phòng Ngân Tỷ ở có bọ chét và muỗi, cô ta hỏi xin thím Nhâm nhang muỗi, chẳng những không xin được, còn bị nằng. Trương Bát Nương không biết từ lúc nào cũng đi đến trước cửa sổ, nói. “Ngân di nương tính tình tốt thật, bị thím Nhâm mắng như thế cũng không thấy cãi lại”.

Lâm Y nhớ đến lúc ăn com, cô ta ngồi trên ghế khắp khiêng cũng không từng hé răng, nói. “Ngân di nương này, hoặc là quá hiền lành, hoặc là tâm cơ thâm trầm lắm đây”.

Trương Bát Nương khó hiểu hỏi. “Chị thấy cô ấy rất hiền, sao lại tâm cơ thâm trầm?”.

Hai năm trước Lâm Y đến nhà họ Trương, được Trương Bát Nương quan tâm rất nhiều, nàng không muốn nhìn thấy cô ấy gả đến nhà chồng với tâm tư ngày thơ đơn thuần rồi chịu người ta ức hiếp, liền đem đủ loại biểu hiện của Ngân Tỷ từ lúc vào cửa đến nay làm ví dụ, phân tích cho cô ấy nghe một phen, đáng tiếc Trương Bát Nương mặt tỉnh tỉnh mê mê, cũng không biết có nghe vào hay không.

Phòng ngủ của hai người từ lúc chàng vạng thím Dương đã hun muối bằng ngải thảo, dưới chiếu còn bỏ khương miêu tươi để đuổi rệp. Lâm Y nằm trên giường, nghe tiếng thím Nhâm mắng bên ngoài, dần mong lung ngủ mất, không biết Ngân Tỷ rốt cuộc có xin được nhang muối hay không.

Ngày thứ hai Lâm Y đi nhà chính thình an, Ngân Tỷ đã đứng hầu hạ sau lưng Phương thị, trên cái cổ trắng mịn rõ ràng có mấy đốt đỏ, Trương Lương giống như không thấy ái thiếp dị dạng, thần sắc như thường gấp thức ăn ăn cơm, Phương thị mừng phần hài lòng với kết quả này, khoe miệng mỉm cười, thân mình ngồi hiền ngang.

Bữa cơm gió êm sóng lặng trôi qua, Ngân Tỷ chưa từng cáo trạng, Phương thị chưa từng làm khó dễ, Trương Lương lại chẳng hay biết gì. Tình thế cứ phát triển như vậy, Lâm Y càng lúc càng cảm thấy thú vị, cơm nước xong về phòng, gọi Trương Bát nương và thím Dương, đào lên mười đồng tiền kèm nang giấu, đặt cược : Lâm Y cược Ngân Tỷ sẽ thừa dịp Trương Lương đến phòng cô ta nghỉ tạm, bày ra mấy vết muỗi đốt trên người; Trương Bát nương cược cô ta sẽ nhún nhục chịu đựng, im lặng đến cùng; thím Dương cược cô ta sẽ thừa dịp Trương Lương không ở nhà, cãi nhau một trận thật lớn với Phương thị.

Lâm Y là muốn dạy cho Trương Bát nương nhìn mọi thứ phải để tâm nhiều hơn, mới vất óc thiết kế ván bài này, ai ngờ Trương Bát nương hoàn toàn không hiểu nang khổ tâm, chỉ cảm thấy đặt cược mới mẻ thú vị, vừa đếm tiền vừa nhác. “Nhất định mình sẽ thắng”.

Không bao lâu, thím Nhâm đến gọi Trương Bát nương, nói Phương thị gọi cô đi học nấu ăn. Trương Bát nương than thở, lại không chịu nhích người, thím Dương khuyên mãi mới chịu, cùng thím Nhâm lôi kéo cô đi. Ai cũng có việc làm, Lâm Y biết đã đến phiên nang quét sân, nang đi đến phòng tạp vật, lấy chổi trúc, bắt đầu làm việc. Chờ nang quét đến bên trái chuồng heo, chợt thấy Ngân Tỷ đứng dưới mái hiên ngoắc ngoắc nang, nang sợ Phương thị, không dám đến gần, đứng tại chỗ hỏi. “Ngân đi nương ăn sáng chưa?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Phiên chợ họp

Ngân Tỷ sừng sốt, nói. “Ăn rồi. Không biết có thể nhờ cô giúp một việc được không?”.

Lâm Y khách khí cả giận. “Ngân đi nương mời nói”.

Ngân Tỷ nhỏ giọng, “Nghe nói chợ phiên ở phố núi Mi Châu đang mở, cô có thể đi giúp tôi mua ít nhang muối được không?”.

Đến lượt Lâm Y sững sờ, thật là ba người đánh cược cho đã, rốt cuộc chẳng ai đoán đúng. Ngân Tỷ thấy nang không hé răng, vội vàng nói tiếp. “Không đề cô đi không công, ngoại trừ tiền mua nhang muối, tôi cho cô thêm hai mươi văn”.

“Nhang muối?”. Lâm Y kinh ngạc nói.

Ngân Tỷ cho rằng nang không biết nhang muối là cái gì, khoa tay múa chân. “Nhang muối hình tròn tròn, bên trong có lục bình, long não, mai ba ba, cây xoan...”.

Lâm Y ngắt lời cô ta. “Phải mấy vị thuốc đông y mới làm ra, đắt lắm, chợ phiên làm sao có bán?”.

Ngân Tỷ không tin. “Vậy chợ phiên bán thứ gì?”.

Lâm Y đếm ngón tay. “Chiếu mỏng, gạo hồ lô, nôi đất... Tất cả đều là chút đồ thô sản nhà nông tự làm lấy”.

Ngân Tỷ lộ vẻ mặt thất vọng. “Tôi mua đồ sản làm chi, thôi”. Nói xong xoay người vào phòng nghỉ.

Lâm Y phát hiện phòng cô nang ở sát cạnh chuồng heo, nông thôn Tứ Xuyên vốn nhiều muỗi, cô nang lại bị sắp xếp ở ngay chỗ như vậy, khó trách muốn mua nhang muối. Nang thấy đáng thương, đang định nói cho cô ta biết dùng ngải thảo hun muối, chợt thấy thím Nhâm đi ra từ phòng bếp, vội ngậm chặt miệng, cúi đầu tiếp tục quét rác.

Thím Nhâm hôm nay đại khái tâm tình tốt, hiếm thấy giành lấy cái chổi trong tay Lâm Y, nói. “Chợ phiên đang mở, cô đi mua sắm đi”.

Lâm Y còn mấy đôi hài vải chưa bán, đương nhiên muốn đi lắm, nhưng lần trước đi thư viện đưa cơm bị thím Nhâm ám toán một hồi, lần này không dám dễ tin nữa, miệng ậm ừ, xoay người đi hỏi Phương thị. Phương thị đang do dự, Trương Bát nương đã quăng nôi lôi kéo tay bà ta làm nũng, đòi đi dạo chợ phiên.

Phương thị thấy con gái tội nghiệp, lấy chồng rồi sẽ không được ra cửa nữa, liền gạt đầu đồng ý, cho cô chút tiền, dặn Lâm Y và thím Dương đi cùng.

Trương Bát nương kéo Lâm Y về phòng, thay quần áo ra ngoài, bắt đầu lựa túi tiền xinh đẹp, bỏ tiền tiêu vặt Phương thị vừa cho vào. Lâm Y chui nửa người xuống gầm giường, lôi ra một hộp gỗ thô không quét sơn, lấy xấp xỉ hai ra đếm, đếm đi đếm lại cũng được mười đôi, có thể bán năm mươi văn tiền, trên mặt tươi cười thấy rõ.

Trương Bát nương thấy nàng dùng miếng vải thô bao mớ hài vải, hỏi: “Em thêu nhiều thế này, sao không tặng Nhị ca một đôi?”.

Lâm Y sừng sốt, nàng thật đúng là chưa từng có ý định này trong đầu, lo sợ đặt ngón tay lên miệng suy, thì thào: “Thím Nhâm hầu hạ trong phòng anh ấy, em sao dám tặng, lỡ đâu bà ta nói cho mẹ chị biết là em thêu”.

Trương Bát nương thương nàng, giận dữ nói: “Em và Nhị ca có hôn ước, bà nội lúc còn sống đã định ra trước, mẹ làm như vậy, thật sự là...”. Lâm con không được nói cha mẹ sai, bởi vậy cô chỉ nói phân nửa, ngừng lại.

Lâm Y hiểu cô muốn nói gì – người nữ bị từ hôn, danh dự coi như hủy mất, rất khó chọn được người trong sạch khác, Phương thị nếu làm vậy thì chính là hại Lâm Y.

Thím Dương bên ngoài gõ gõ cửa, thúc giục: “Hai vị tiểu nương tử, mau mặc lên, chợ phiên sắp tan rồi”.

Sắc trời còn sớm, làm sao mau tan như vậy được, Lâm Y và Trương Bát nương nhìn nhau cười, bỏ qua chuyện đó, nắm tay nhau cùng đi chợ phiên.

Chợ phiên diễn ra dưới chân phố núi Mi Châu, là chợ định kỳ, cách năm ngày lại mở một lần, rất nhiều hương dân đều nhân cơ hội này đem hàng hóa hoặc súc vật nuôi trong nhà, cùng rau xanh tự trồng đến bán. Lâm Y nhờ thím Dương cùng dạo chợ với Trương Bát nương, bản thân tự chọn một mảnh đất trống, bắt đầu rao bán hài. Hôm nay nàng vận khí không tốt, đợi Trương Bát nương dạo xong chợ, cũng chỉ bán được có hai đôi, thím Dương gọi ý: “Không bằng mang vào cửa hàng trong thành bán? Khó được ra ngoài một chuyến, tiếc chi mấy bước chân nữa”.

Trương Bát nương cũng khoái mua sắm thêm, kéo nàng hướng vào thành.

Ba người đi thêm đoạn đường, bán hết tám đôi hài còn lại cho cửa hàng, lại chậm rãi bước dọc theo phố quay về, vừa đi vừa dạo ngắm đồ đặc. Đi tới một tiệm tạp hóa, Trương Bát nương bỗng kêu lên: “Người đứng chỗ kia, có phải thím Nhâm không?”.

Lâm Y và thím Dương nhìn theo hướng nàng chỉ, vừa lướt qua, quả nhiên là thím Nhâm đứng trước quầy, không biết mua gì, đang đếm tiền trả cho chủ quầy.

Thím Dương nhìn xem, ngạc nhiên nói: “Bà ta trả một đồng tiền cho chủ quầy, ít nhất có năm trăm văn, rốt cuộc là mua cái gì?”.

Trương Bát nương cũng bị khơi dậy lòng hiếu kỳ, lôi kéo thím Dương muốn đi vào xem thử. Lâm Y vội vàng ngăn hai người: “Muốn biết thì ngầm hỏi thăm là được, có thím Dương ở đây còn sợ không hỏi ra?”.

Nàng làm như vậy đều có cân nhắc của nàng, thím Nhâm chỉ là người hầu, làm sao có nhiều tiền như vậy mà tiêu, nói không chừng là việc gì mờ ám, nếu liều lĩnh vạch trần sẽ bị bà ta ghi hận, tránh đi thì hơn.

Thím Dương được khen tặng, vỗ ngực cam đoan trước khi mặt trời xuống núi sẽ điều tra rõ ngọn ngành.

Lâm Y nắm tay Trương Bát nương trở về, dặn cô chớ nói chuyện vào thành cho ai biết, miễn cho Phương thị trách cứ. Trương Bát nương không hiểu được lợi hại bên trong, liên tục nói ừ, Lâm Y nhìn đồ chơi cô mua, thấy không có thứ nào mua trong thành, mới yên lòng hoàn toàn.

Đoàn người về đến nhà, tới chào hỏi Phương thị, Phương thị cẩn thận nhìn đồ chơi Trương Bát nương mua và muối thím Dương mua, mới cho mọi người rời đi.

Lâm Y về phòng, lập tức đóng cửa đếm tiền, bán hai đôi hài ở chợ phiên, một đôi bảy văn, một đôi sáu văn, bán tám đôi trong thành, mỗi đôi năm văn, trong bình đồng còn năm mươi văn để dành được, tổng cộng một trăm lẻ ba văn, chút tiền còm thật sự ít đến đáng thương, nàng không giấu được nội tâm thất vọng, ngồi trên giường buồn rầu hồi lâu.

Trương Bát nương thấy nàng ngẩn người, tưởng nàng không có chuyện làm, mở hòm kim chỉ, lấy ra mấy sợi thừng màu, nói: “Dù sao cũng rảnh, chị dạy em kết nút thắt, nhé?”.

Có thể học thêm một ngón nghề đương nhiên là tốt, Lâm Y đa tạ cô, đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nghiêm túc học.

“Đồ thêu phối với thạch anh, từng hoa phối với hồng đào...”. Trương Bát nương bắt đầu từ việc phối màu, kiên nhẫn dạy, Lâm Y học nghiêm túc, trong chốc lát đã kết được một nút thắt đồng tâm. Trương Bát nương nhận lấy nhìn nhìn, khen: “Mới học mà được vậy là không tồi”.

Cô nhìn xong, cũng không trả nút thắt lại cho Lâm Y, nắm trong tay cười: “Chị thay em tặng cho Nhị ca, cứ nói với người khác là chị làm tặng”.

Lâm Y sợ quá nhảy dựng, vội đoạt về: “Đây là nút thắt đồng tâm đó, ai mà tin?”.

Trương Bát nương mới giật mình nhận ra, lấy dây thừng màu khác đưa cho nàng, nói: “Chị dạy em mấy nút thắt khác”.

Lâm Y cảm kích gật đầu, học cô thêm vài loại, cuối cùng chọn nút thắt hoa mai tâm, dự định tặng cho Trương Trọng Vi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trai cò đánh nhau

Chạng vạng, Trương Bát nương xa xa nhận ra hai anh em họ Trương tan học về nhà, cầm lấy nút thắt hoa mai tâm đi tặng. Lâm Y giữ chặt cô lại nói. “Suýt nữa đã quên, nút thắt lấy danh nghĩa chị mà tặng, làm sao chỉ tặng cho mỗi Nhị ca, mà không tặng Đại ca?”.

Trương Bát nương gật đầu nói phải, vội vàng ngồi xuống kết cho Trương Bá Lâm một nút thắt khác mới đi ra cửa.

Qua một lúc, cô tươi cười đầy mặt quay về, cầm xấp giấy làm bằng tre trúc đưa cho Lâm Y, nói. “Nhị ca đưa, nói cho em luyện chữ, Nhị ca nghe nói nút thắt kia do chính tay em kết, nắm khur khur trong lòng bàn tay không buông, thiếu đường mừng phát rồ”.

Lâm Y che miệng cười, nói cảm ơn, nhận lấy cất kỹ, tiếp tục kết nút thắt.

Cơm chiều xong, Trương Bát nương gọi thím Dương, hỏi thím tìm hiểu tin tức thế nào rồi, thím Dương đang chờ người ta hỏi đây, lập tức mặt mày hớn hơ. “Trước khi ăn cơm, trong phòng Ngân di nương liền đốt nhang muỗi, cô ta không được ra ngoài, vậy thứ đó ở đâu ra? Nhất định là thím Nhâm lên Nhị phu nhân mua dùm cô ta”.

Trương Bát nương ưỡ oải. “Trò đặt cược của chúng ta chẳng ai thắng, đáng tiếc mười văn lại hoàn mười văn”.

Lâm Y buồn bực nói. “Nhang muỗi đắt nhưng cũng không đến nỗi năm trăm văn, nhất định cô ta còn mua gì nữa?”.

Thím Dương gật đầu. “Tất nhiên là có mua đồ nữa trong thành, hàng chưa giao đến”.

Nàng đoán không sai, giữa trưa ngày thứ hai, tiểu nhị của cửa hàng trong thành giao một cái rương lớn đến nhà họ Trương, xưng là đồ của Ngân di nương.

Thiếp thất mua sắm cũng không vi phạm quy củ, Phương thị định làm khó Ngân Tỷ thế nào cũng phải cho khuôn cái rương đó vào phòng cô ta.

Mấy người ở nhà chính đều muốn đi xem náo nhiệt, lại sợ Phương thị quở trách, chính Phương thị cũng tò mò, do dự lúc lâu mới sai người. “Các người ra nhìn một cái, đừng để cô ta mang về nhà vật gì không hợp quy củ, khiến người khác chê cười”.

Mọi người tuân lệnh, vui mừng đến trong phòng Ngân Tỷ, mở to mắt nhìn tứ phía.

Trong phòng, bức tường vốn trống trơn nay treo hai bức tranh chữ, trên bàn trưng một bình mẫu đơn và mai, một tấm gương đồng, góc tường đặt bồn hải đường hồng hoa, hẳn là chuẩn bị trồng cây cỏ gì đó, trên giường treo màn phù dung thêu hoa, lò mờ nhìn thấy bên trong gối cũng thêu hoa, bên cửa sổ góc lò hương bát quái, bên trong đang đốt nhang muỗi.

Lâm Y nhìn một phòng thiết kế, đại khái hiểu được tiền thím Nhâm trả rốt cuộc đi đâu, nhưng thím Dương cũng nhìn lầm rồi, đồng đồ này không chỉ năm trăm văn. Thím Dương đại khái cũng biết như vậy, há mồm tròn mắt, Trương Bát nương cũng kinh ngạc không nói nên lời, chỉ có thím Nhâm thần sắc như thường.

Ngân Tỷ cầm ấm trà bạch mai, rót hai chén, đưa cho Lâm Y và Trương Bát nương, cười nói. “Còn chưa mua được lá trà ngon, hai vị tiểu nương tử tạm chấp nhận một hồ”.

Trương Bát nương nhấp thử một ngụm, cái trà “tạm chấp nhận” này còn ngon hơn trà hằng ngày cô vẫn uống gấp nhiều lần. Cô càng thấy kinh ngạc, đợi đến lúc về nhà chính, khẩn cấp hỏi Phương thị. “Mẹ à, Ngân di nương làm sao có nhiều tiền như vậy?”.

Đó là nghi vấn của tất cả mọi người, đồng loạt nhìn Phương thị chờ bà ta trả lời. Phương thị bị nhìn chăm chăm, cảm thấy quá mất mặt, gọi Ngân Tỷ tới.

Ngân Tỷ một thân quần áo mới, tha thướt kéo váy tiến vào, không chút hoang mang hành lễ chào hỏi. “Phu nhân gọi thiếp có việc gì ạ?”.

Phương thị nhìn chăm chăm cô nàng một lúc lâu, mới nói. “Là ta sơ sẩy, quên mua cho cô mấy món nhu yếu phẩm hằng ngày, có điều nhà chúng ta là nhà nông, lấy cần kiệm làm gốc, quá mức phô trương luôn không tốt”.

Ngân Tỷ bị chỉ trích, cúi đầu nhận. “Là thiếp không phải, sau này sẽ chú ý thích đáng”.

Phương thị không đoán được cô ta sẽ nhận sai ngay, sừng sốt xong mới hỏi. “Cô lấy tiền ở đâu ra?”.

Ngân Tỷ đáp. “Là lão gia cho”.

Phuong thị âm thầm nghiền răng, hỏi tiếp. “Ai thay cô mua đồ?”.

Ngân Tỷ lại đáp. “Không biết lão gia nhờ vả ai”.

Phuong thị suyt nửa tức nỏ phôi, nhin nhin xuống, ngại con gái và người hầu còn đứng trước mặt, không thể nổi dóa tại trận, phát tay cho Ngân Tỷ lui xuống.

Thím Nhâm và thím Dương thấy sắc mặt Phuong thị không tốt, cũng chẳng dám ở lâu, đều tìm cớ lảng đi, Trương Bát nương còn muốn hỏi thêm, bị Lâm Y nữu tay áo kéo ra ngoài.

Lâm Y nghĩ đến thím Dương sẽ tố cáo thím Nhâm một phen, không ngờ mấy ngày trời qua, chẳng có động tĩnh gì, thì ra Ngân Tỷ ra tay rộng rãi, chuẩn bị chu đáo khoản đãi người hầu, thím Dương trong nhà đông người, chỗ nào không cần dùng tiền, tự nhiên giấu giếm thay cô ta.

Trương Bát nương mỗi ngày đi theo Phuong thị, chưa đến vài ngày đã hiểu được lai lịch tiền tài của Ngân Tỷ là ở đâu ra, thì ra số tiền đó đúng là Trương Lương cho cô ta, lúc bọn họ còn ở bên ngoài, tiền của Trương Lương đều do cô ta quản lý, về nhà cũng không đòi lại, bởi vậy trong tay cô ta còn giữ rất nhiều. Phuong thị biết được, suốt ngày thúc giục Trương Lương đòi về, nhưng Trương Lương cho rằng làm vậy mất mặt đàn ông, kiên quyết không chịu, sau bị ép quá, ban ngày trốn ra ngoài bù khú bạn bè, ban đêm ngủ lại trong phòng Ngân Tỷ, ngay cả gặp mặt Phuong thị ngó một cái cũng không.

Lâm Y nghe Trương Bát nương kể lại xong, chẳng có phản ứng gì, lòng nàng đang tràn đầy các kiểu nút thắt mới, mười ngón bay vun vút, kết hết cái này đến cái khác. Trương Bát nương vì muốn nâng tăng tín vật cho Nhị ca mới dạy nàng học, không ngờ cho nàng thêm một nguồn thu nhập mới. Một nút thắt có thể bán được tới mười lăm văn tiền, lại không quá phí sức, lợi hơn nhiều so với bán hài.

Trương Bát nương mặc dù không bài xích Ngân Tỷ, nhưng rớt cuộc vẫn đau lòng mẹ ruột hơn, vừa thêu khăn cho mẹ chồng tương lai vừa than thở. Lâm Y thấy cô như thế, an ủi. “Cô ta không có nguồn thu vào, có tiền mấy văn miệng ăn núi lở, mẹ chị là vợ cả, dưới gối con trai con gái đầy đủ, cô ta có tranh xé trời cũng không qua được mẹ chị đâu, yên tâm một vạn lần”.

Lời này có lý lại xuôi tai, Trương Bát nương nở nụ cười, quay đầu bẽ nguyên xi đi an ủi Phuong thị, Phuong thị biết từ miệng Lâm Y nói ra câu này, kinh ngạc vô cùng, cũng có vài phần vui mừng, lúc gặp Lâm Y cũng nể mặt mũi hơn.

Trước đêm Trương Bát nương xuất giá, Ngân Tỷ tặng một phần quà hậu hĩnh đến phòng cô, Lâm Y cùng phòng với cô cũng thom lây, nhận được một cái gối gổm sứ bạch liên. Nàng không dám tự tiện giấu, cầm đi hỏi Phuong thị. “Cháu trả lại cho Ngân di nương nhé?”.

Phuong thị hận không thể bóc sạch hết tiền trong tay Ngân Tỷ, nói như chém đinh chặt sắt. “Cứ nhận lấy!”.

Lâm Y được thông qua, yên tâm lớn mật ôm gối về phòng, cách mấy ngày, chợ phiên lại mở, nàng kéo Trương Bát nương đi tiếp, bán nó được giá tốt, được chừng hai trăm văn. Trương Bát nương nhìn nàng vui rạo rức giấu tiền vào bình đồng, cười nói. “Có lời hơn thêu hài và kết nút thắt nhiều nhì, sau này em giao thiệp nhiều hơn với Ngân di nương đi”.

Lâm Y bị Trương Bát nương nói sợ, giao thiệp nhiều với Ngân Tỷ, không sợ Phuong thị lột da nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bát nương lấy chồng

Ba ngày trước khi Trương Bát nương thành thân, nhà họ Phuong mang bụi tóc hoa, khăn voan, cánh hoa, phấn hoa và chỉ màu đến thúc giục tân nương. Phuong thị đành phải tạm gác chuyện Ngân Tỷ sang một bên, vội vàng chuẩn bị áo bào xanh, giày, vân vân làm lễ tặng lại. Đáp lễ chẳng qua là lên tiếng cho bên kia biết, chứ hai ngày sau đi lót giường mới là việc đại sự, Phuong thị không dám qua loa, trước một ngày đã lo kiểm kê vật dụng và châu báu trang sức. Thật ra cái gọi là đi lót giường chính là đưa một phần đồ cưới qua trước để khoe khoang, liên quan đến thể diện cả nhà họ Trương, ngay cả Trương lão thái gia và Trương Lương cũng đến hỗ trợ.

Trương Lương nhìn thấy trong đồng hòm xiềng có một cái tráp son son thiếp vàng nhìn thật quen mắt, liền hỏi. “Đây không phải của Ngân Tỷ sao?”.

Trước mặt Trương lão thái gia, Phuong thị phải giả bộ hiền lành, cười cười nói. “Là Ngân Tỷ cho Bát nương thêm của hồi môn”.

Trương Lương “À” một tiếng, hưng trí lật lên xem, bên trong có trâm ngọc, thoa ngọc, vòng ngọc, hoa tai ngọc, ngọc bội – một bộ trang sức bằng ngọc chất lượng vô cùng tốt.

Ngân Tỷ ra tay hào phóng, Trương Lương có chút vừa lòng, khen ngợi vài câu, ngay cả Trương lão thái gia cũng cảm thấy thiếp này tốt tính. Phuong thị âm thầm phì nhò. “Cô ta chỉ là thiếp, có cái gì là của chính cô ta chứ, cầm tiền người khác giả hào phóng, ai không làm được”.

Nếu là bình thường, thím Nhâm nhất định khuyến khích Phuong thị đi tìm Ngân Tỷ đòi tiền, nhưng lần này lại ngậm chặt miệng, sợ Ngân Tỷ hết tiền, bà ta liền mất ưu đãi.

Ăn theo quy củ, ngày đi lót giường, nữ quyền nhà họ Trương sẽ đi nhà họ Phuong, nhưng Mi Châu không phải quê cha đất tổ của nhà họ Trương, thân tộc thưa thớt, Phuong thị đành mời các nàng đầu hàng xóm đi cùng, bảo thím Nhâm đi theo trông nom. Cùng lúc đó, ở nhà họ Trương cũng đãi mấy bàn tiệc rượu, mời các đồng hương đến cùng náo nhiệt.

Người ở nông thôn đều nhiệt tình, không cần mời cũng sẽ xuống phòng bếp hỗ trợ, Phuong thị gặp nhân thủ đông đúc, liền gọi Lâm Y. “Bát nương xấu hổ, không chịu đi ra ngồi ăn, cô đi vào phòng ăn chung với Bát nương đi”.

Lâm Y nói dạ, tìm cái khay bưng một chén canh cá, một đĩa gà luộc và một đĩa đậu hũ ma bà; tiệc rượu vùng quê ít rau nhiều thịt, thấy rau xanh tươi non, nàng nghĩ đến Trương Bát nương thích ăn cái trắng, liền xuống bếp xào một đĩa, lại bới tô com lớn, thêm bình rượu ngon, bưng đi phòng ngủ.

Trương Bát nương đang ngồi cạnh bàn nói chuyện với Ngân Tỷ, gặp Lâm Y bưng com canh đến, cúi đầu nhìn nhìn, vui mừng nói. “A nha, có cái trắng, mình phải ăn thêm một chén com mới được”.

Hắn là cô ấy ngán ăn thịt bò, chỉ nhớ nhưng cái trắng. Lâm Y bới hai chén com, lại không biết có nên bới thêm chén thứ ba hay không, liền nhìn về phía Trương Bát nương, Trương Bát nương vội hỏi. “Ngán đi nương đã dùng com chưa?”.

Ngân Tỷ lắc đầu đứng dậy. “Để tôi về phòng ăn thôi”.

Trương Bát nương giữ lại. “Không bằng ăn chút đi, cũng tiện tay”.

Ngân Tỷ nghĩ nghĩ, lại ngồi xuống lần nữa, cười cười. “Vậy tôi cung kính không bằng tuân mệnh, bên ngoài đều là khách, chắc cũng không có chỗ cho tôi ngồi”.

Trương Bát nương cảm lấy ngưỡng từ tay Lâm Y, tự mình bới com đưa cho Ngân Tỷ, nói. “Tôi thêu khăn, mấy mũi cuối không biết thêu sao cho đẹp, ít nhiều có Ngán đi nương chỉ bảo”.

Lâm Y gấp cho Trương Bát nương miếng cái trắng, hỏi. “Chị làm sao biết Ngán đi nương thêu giỏi?”.

Trương Bát nương còn chưa mở miệng, Ngân Tỷ nói trước. “Bát nương từ sắp xuất giá, tôi đến thăm, thấy cô ấy đang cầm khung thêu phát sầu, liền giúp cô ấy thêu vài mũi”.

Lâm Y thấy Trương Bát nương gật đầu lia lịa, nàng cười nhẹ, không lên tiếng. Cả ba ăn không nhiều, rất nhanh đã ăn xong, Ngân Tỷ chủ động dọn chén bát, Lâm Y vội ngăn lại, gọi Trương Bát nương mời Ngân Tỷ sang bên cạnh uống trà, trong bụng âm thầm kinh ngạc, khi nào cô ta trở nên chịu khó như vậy.

Chờ nàng dọn chén bát xuống phòng bếp quay về, Ngân Tỷ đã rời khỏi, Trương Bát nương ngồi một mình trước bàn trang điểm, cầm cây trâm lông ngóng trên đầu, soi trái soi phải. Lâm Y nhận lấy cây trâm cắm vững trên tóc dùm cô, hỏi. “Chị quen thuộc với Ngán đi nương như vậy từ khi nào?”.

Trương Bát nương soi gương nhìn búi tóc. “Chẳng lẽ em không quen cô ấy sao? Vừa rồi cô ấy còn hỏi rất nhiều chuyện về em”.

“Về em? Hỏi chuyện gì?”. Lâm Y kinh ngạc.

Trương Bát nương nói. “Cũng không có gì, chẳng qua hỏi em là thân thích thế nào với nhà chúng ta, có thân với mẹ chị hay không, vân vân, đại khái cô ấy muốn lấy lòng mẹ chị, định bắt đầu từ chỗ em thôi”.

Lâm Y cười. “Vậy cô ta đã chọn làm người”.

Ngân Tỷ muốn lấy lòng Phuong thị? Đại khái cũng chỉ có Trương Bát nương ngây thơ đơn thuần mới nghĩ như vậy. Chuyện liên quan đến chính mình, bình thường Lâm Y nhất định hỏi cho đến cùng, nhưng hôm nay là ngày lành của Trương Bát nương, nàng không muốn phá hủy không khí vui mừng, vì thế đè nén nghi ngờ, trước chuẩn bị mọi thứ ngày mai Trương Bát nương thành thân cái đã. Lâm Y ngày thường làm việc đã quen, sắp xếp trang sức, sửa sang quần áo, tay chân cực kỳ nhanh nhẹn, căn bản không cần Trương Bát nương nhúng tay.

Đội dọn dẹp xong, Trương Bát nương nắm chặt tay nàng, nói. “Chị đã nói chuyện với mẹ, khuyên bà đối xử tốt hơn với em... Chị đi rồi, trong nhà chỉ còn mình em là con gái, em phải bảo trọng...”. Cô nói rồi nói, tròn mắt rung rung, Lâm Y nắm lấy tay cô. “Chị cũng vậy, nhà chồng không thể so với nhà mình, mọi việc phải đề tâm...”.

Hai người lau nước mắt tâm sự, Trương Bát nương đột nhiên đứng dậy, mở hộp trang sức, lấy một cái vòng bạch ngọc nhét vào tay Lâm Y. “Chị thấy dây ngọc giữ váy của Ngán đi nương đẹp, đòi mẹ mua hai cái, cái này cho em, giữ lấy mà buộc váy”. Nói xong, chỉ hai rương dưới giường cho Lâm Y nhìn. “Đồ cũ của chị đều ở bên trong, giữ lại cho em mặc”.

Lâm Y thấy khoe mắt cô lại đỏ lên, vội an ủi cô. “Chị gả đi nhà cậu ruột, chúng ta sau này còn gặp mặt nhiều mà, không giống có tiểu nương từ gả xa, nhà chồng lại khắc nghiệt, quanh năm suốt tháng không thấy mặt vài lần”.

Xuất giá là việc vui, trong lòng Trương Bát nương rốt cuộc vẫn là vui sướng nhiều hơn thương cảm, nàng vừa nói, cô ấy lại lập tức cao hứng, trên mặt nở

nụ cười.

Tiệc rượu bên ngoài tan, Phương thị tiễn khách hết, đến dạy Trương Bát nương trình tự thành thân ngày mai, Lâm Y là vãn anh chưa gả, tự giác tránh ra ngoài, xuống bếp giúp thím Dương rửa chén. Dưới bếp không có người ngoài, chỉ có thím Dương đang chà nồi, thấy nàng lại đây, oán giận. “Một đám người ăn uống say khướt, chẳng ai đi rửa chén”.

Lâm Y lấy xơ mướp, bắt đầu rửa chén, cười. “Cháu không phải người sao, cháu giúp thím rửa”.

Hai người đang nói giỡn, Ngân Tỷ đến, đứng ở cửa nói. “Nhị lão gia say, nấu canh giải rượu đi”. Cô ta thấy Lâm Y xắn tay áo rửa chén, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn chưa nói gì.

Thím Dương vội nổi lửa lần nữa, nói. “Phòng bếp khói dầu nhiều, Ngân di nương đi về trước đi, chờ nấu xong tôi sẽ bung sang”.

Ngân Tỷ gật đầu nói cảm ơn, xoay người rời đi. Thím Dương bỏ nước vào, thêm chút dấm chua, quạt quạt cho lửa lớn, cảm thán. “Ngân di nương thật là người hào phóng, tiền thưởng một tháng còn nhiều hơn tiền tiêu vặt hàng tháng Nhị phu nhân phát”.

Lâm Y ngạc nhiên nói. “Tiêu xài như vậy, cô ta không sợ quanh đi quẩn lại hết sạch tiền sao?”.

Thím Dương thở dài. “Cô ta chỉ là cái thiếp, có trữ nhiều tiền hơn cũng dùng chỗ nào được, chỉ cần vợ cả mở miệng sẽ phải giao ra, không bằng tiêu xài cho hết, vui vẻ một thời gian”.

Lâm Y nói. “Chưa từng nghe Nhị phu nhân đòi cô ta, cô ta nghĩ nhiều rồi”.

Thím Dương cười. “Bát nương từ sắp lấy chồng, thời điểm máu chốt như vậy, nếu nhà mẹ đẻ lùm xùm âm ỉ, truyền ra ngoài khó nghe, cho nên Nhị phu nhân phải giả bộ hiền lành. Nhị phu nhân nhà chúng ta không phải đèn cạn dầu đâu, cháu cứ chờ đó mà coi”.

Canh giải rượu nấu xong, thím Dương múc vào bát cao, bỏ lên khay, đưa cho Lâm Y. “Cháu đi đưa cho Ngân di nương đi, cho cháu được một lần tiền thưởng”.

Lâm Y kiên quyết lắc đầu, tiếp tục rửa chén, không nhận khay, thím Dương đành tự đi.

Khách khứa đến uống rượu hôm nay rất nhiều, chén bát cũng vì thế mà rất nhiều, đều dính ngấy mỡ, Lâm Y vừa suy nghĩ vừa dùng sức rửa. Đội nàng rửa xong, cất chén bát vào tủ, thím Dương mới vui vẻ quay về, nói. “Ngân di nương hôm nay tâm tình tốt, phá lệ cho thêm một phần tiền thưởng”. Nói xong, đưa tiền ra, nhét vào tay Lâm Y, bảo rằng chia cho nàng một nửa.

Lâm Y đương nhiên không chịu nhận, thím Dương lại nói. “Đây cũng là nhờ phúc của cháu, nếu Ngân di nương không lôi kéo thím hỏi thăm về cháu, làm chậm trễ công việc của thím, chưa chắc đã cho thím thêm tiền”.

Lâm Y trong lòng kinh ngạc, ngoài mặt lại làm bộ không thèm để ý, thản nhiên cười. “Cháu có gì để mà hỏi thăm đâu”.

Thím Dương lấy khăn lau bếp lò. “Ai mà biết, dù sao người cô ta muốn đối phó không phải cháu, đừng lo lắng”.

Lời này Lâm Y đồng ý, gật đầu nói. “Thím nói đúng cực kỳ”.

Xong việc phòng bếp, Phương thị cũng đi ra, bà ta đại khái hiểu được Trương Lương đang ở phòng Ngân Tỷ, vội vàng bước chân qua đó. Lâm Y trở về phòng, cùng Trương Bát nương nói chuyện phiếm hồi lâu cũng không nghe thấy bên ngoài âm ỉ, hẳn là không có gì xảy ra, sớm lên giường đi ngủ.

Ngày tiếp theo, trời còn chưa sáng, Trương Bát nương đã bị thím Dương đánh thức, lau răng, rửa mặt, tự tay Phương thị trang điểm cho cô. Lâm Y mở hộp phấn, bỏ vào tay Phương thị, Phương thị lấy phấn trắng phấn hồng bên trong bôi lên mặt Trương Bát nương. Chờ đánh phấn xong, tay bà ta cũng dính đầy, Lâm Y vội đưa khăn ẩm qua, nói. “Nhị phu nhân lau tay trước đi”.

Phương thị nhận khăn, lau sạch tay, lấy tiếp than xoắn ốc vẽ mi lá liễu cho Trương Bát nương. Lâm Y thấy bà ta buông than đi lấy lược, nhanh đưa sấp thơm đến.

Trương Bát nương kêu lên. “Lúc Ngân di nương mới đến nhà chúng ta, chải tóc kiểu tua cò thật là đẹp, mẹ cũng búi cho con kiểu đấy đi”.

Phương thị trầm mặt, lại không tiện dạy dỗ con gái ngay trong giờ phút này, liền bỏ lược xuống. “Gọi Ngân Tỷ đến chải đầu cho Bát nương từ”.

Thím Nhâm và thím Dương thật là bị tiền của Ngân Tỷ làm hoa mắt, đồng thanh lên tiếng, chuẩn bị xoay người. Lâm Y vội chữa cháy. “Cô ta là thân phận gì chứ, làm sao chải đầu cho Bát nương từ được? Cháu thấy lần trước phu nhân chải kiểu mây bông cũng rất đẹp”.

Phương thị rút cuộc nghĩ đến hôm nay con gái xuất giá, liền buông tha. “Theo lời cô, chải kiểu mây bông đi”.

Hai bà vú Nhâm, Dương quay về, đồng thời đổ mồ hôi lạnh, chưa đầy một khắc đã tìm cớ ra ngoài, sợ Phương thị trút giận lên mình. Trương Bát nương cũng hiểu bản thân khiến mẹ bức, ngậm chặt miệng không dám nói nữa, thẳng đến khi ra ngoài mái hiên mới bỏ nhào vào lòng Phương thị khóc rống lên.

Phong tục Bắc Tống, tân lang không đến đón, chỉ có bà mối đến, bà mối kia xem ra nhận được nhiều lì xì, bắt đầu gọi đội kèn thổi thúc giục tân nương. Phương thị nghe tiếng nhạc giục giã, vội lấy khăn lau nước mắt cho Trương Bát nương, gọi Lâm Y đỡ cô ra ngoài.

Lâm Y rất muốn cùng các vị thân khách khác tiễn Trương Bát nương đi nhà họ Phuong, lại uống chén rượu mừng rồi quay về, đáng tiếc nàng không được coi là thân thích nhà gái đúng nghĩa, Phuong thị lại không muốn thả nàng ra ngoài gặp người, đành ngóng tầm mắt nhìn đám người đón đưa dần đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Phuong thị gây sự

Ngày thứ hai sau khi Trương Bát nương thành thân, Lâm Y lần đầu không ai làm bạn, một mình đi nhà chính ăn điểm tâm sáng, những người khác cũng không quen trong nhà thiếu một người, không khí trên bàn cơm có chút nặng nề. Mọi người đều vui đầu ăn cơm, rất nhanh, hai anh em Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi ăn xong, đứng dậy đi thư viện học, những người còn lại cũng lục tục gác đĩa, chuẩn bị rời đi.

Phuong thị đột nhiên nói. “Chờ đã, trước tiên tính toán các khoản tiền mấy ngày nay. Thím Dương, dọn bàn, thím Nhâm, đem sổ sách đến”. Bà ta tính toán sổ sách luôn luôn giấu kín người khác, hôm nay vì sao tính trước mặt mọi người, chẳng ai biết bà ta đang suy tính điều gì, đành phải ngồi xuống lần nữa, nhìn xem bà ta.

Chờ thím Dương dọn sạch bàn, thím Nhâm đưa sổ sách lên, Phuong thị mở một trang ra, nâng bút bắt đầu tính sổ. Lâm Y chưa từng thấy bà ta tính toán sổ sách, cũng không biết bà ta tính thế nào, nhỏ giọng hỏi thím Dương. “Cháu thấy các chữ trong thành đều dùng bàn tính, Nhị phu nhân sao lại tính trên giấy nhỉ?”.

Thím Dương nói nhỏ vào tai nàng. “Nhị phu nhân xuất thân dòng dõi thư hương, làm sao biết dùng bàn tính, riêng việc tính toán trên giấy thì mãi đến sau này gả vào nhà họ Trương mới học được”.

Tính trên giấy, lại không dùng chữ số Ả Rập, đương nhiên chậm cực kỳ, những người khác chờ buồn ngủ không chịu nổi, hơn nửa ngày Phuong thị mới tính xong, gọi Lâm Y, kêu nàng đọc lớn trước mặt mọi người. Lâm Y nhận lấy nhìn, hóa ra là đồ cưới của Trương Bát nương, chẳng qua sau mỗi thứ có thêm giá cả, nàng chiếu theo, đọc từng cái từng cái một, đọc đến cuối phần tổng cộng, là phần nợ nần, thiếu một vị họ hàng nhà mẹ đẻ Phuong thị hơn mười xâu tiền.

Trương lão thái gia nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi, oán giận. “Trong nhà ít tiền, cô đi mượn hàng xóm láng giềng chút cũng được, sao lại mượn nhà mẹ đẻ, chẳng khiến người khác nói nhà họ Trương chúng ta không nuôi nổi con gái”.

Phuong thị đứng dậy đáp lời, oan ức nói. “Cả thôn chỉ có nhà chúng ta là khá giả nhất, người khác đều là ăn bữa nay lo bữa mai, không đến vay tiền nhà chúng ta đã tốt lắm rồi, làm sao có tiền cho chúng ta mượn, con dâu là sự bất khả kháng mới làm ra hạ sách đó”.

Bà ta nói đúng tình hình thực tế, Trương lão thái gia rít một hơi ống điếu, không hề rặng.

Trương Lương hiểu thuận, không thể nhìn cha già mất hứng, vội thúc giục Phuong thị. “Không cần biết thế nào, phải trả hết nợ cho nhà mẹ đẻ phu nhân trước đã, chúng ta cần biện pháp khác”.

Phuong thị liếc mắt Ngân Tỷ, chậm chạp nói. “Biện pháp thì có, nhưng không biết lão gia có chịu không”.

Trương lão thái gia quan tâm nhất là thể diện, vội hỏi. “Biện pháp gì, cô cứ nói, tôi làm chủ”.

Phuong thị chỉ tay về phía Ngân Tỷ, nói. “Vật dụng bài trí trong phòng cô ta mà bán đi, đổi được không ít tiền đâu”.

Trương Lương đang định mở miệng phản bác, Trương lão thái gia thể nhưng gạt đầu. “Rất tốt, làm vậy đi, nó cũng là người nhà chúng ta, phải góp sức”.

Phuong thị đợi câu này, căn bản không thèm hỏi ý kiến Ngân Tỷ, dẫn hai thím Nhâm Dương, lập tức đi hướng nhà kẻ chuồng heo. Lâm Y nhìn Ngân Tỷ vội vã chạy theo, âm thầm cảm thán, thiếp thất có lợi hại vậy đi nữa, chỉ cần vợ cả nói một tiếng, căn bản bó tay chịu trời, ngay cả quyền chen một câu cũng không có. Trương Lương trong lòng thiên vị Ngân Tỷ, bắt đầu đi Trương lão thái gia đã gạt đầu, chữ hiếu đứng đầu hết thấy, ông ta đành thu hồi ý định đi qua, lấy một quyển sách mang theo, cùng cha già lên núi thả trâu đùa giỡn.

Thím Nhâm thím Dương đi theo Phuong thị vào phòng Ngân Tỷ, những việc hai bà phải làm giờ đổ hết lên Lâm Y. Lâm Y đi phòng tạp vật lấy cái chổi, bắt đầu quét rác, trước quét nhà chính, sau quét sân, đợi chung quanh sạch sẽ, xuống phòng bếp múc nước rửa chén, ra chuồng cho heo ăn.

Chuồng heo ở cạnh phòng Ngân Tỷ, chỉ cách một bức tường đất mỏng tang, bên kia oang oang tiếng thím Nhâm chát vắn, rõ ràng rành mạch. “Ngân đi nương, cô ở bên ngoài thay lão gia giữ tiền hơn một năm, sao chỉ có nhiều đó, mau mau nói rõ cuộc giấu tiền ở nơi nào?”.

Ngân Tỷ trả lời mười phần bình tĩnh. “Thật sự đều ở trong đây, tôi chưa từng nói dối, hai bà vú nếu không tin, cứ tự nhiên lục tìm”.

Cách vách tiếng lục lợi đồ đặc âm âm thật lớn, Lâm Y trầm nghĩ, sợ là phải ép buộc gắng hỏi cả nửa ngày, nằng đổ nước com vào chuồng heo, đóng cửa chuồng kĩ, đi phòng bếp giặt gạo.

Hơn nửa buổi sáng trôi qua, Phương thị vẫn chưa tìm được tiền, đóng đô trong phòng Ngân Tỷ không muốn đi ra, bà ta tự nhận là xuất thân dòng dõi thư hương, không muốn xung đột chính diện với Ngân Tỷ, nhàn nhả ngồi ghế trên dùng trà, coi hai bà Nhâm, Dương làm âm ỉ. Bà ta không rời được hai thím Nhâm, Dương, Lâm Y liền mệt hơn, giặt giũ hết quần áo trong nhà, còn phải nấu com cho bảy người ăn, nằng xào xong món cuối cùng, đã mệt đến không đứng thẳng nổi, lúc này, cửa phòng Ngân Tỷ vẫn còn đóng chặt, ba người Phương thị không có dấu hiệu muốn đi ra.

Trương lão thái gia và Trương Lương theo thường lệ là ăn bên ngoài, giữa trưa không trở lại, Trương Bá Lâm Trương Trọng Vi phải có người đưa com đi, Lâm Y nghĩ nghĩ, đến trước cửa phòng Ngân Tỷ gõ gõ. “Nhị phu nhân, nên đi thư viện đưa com”.

Câu nói rất hiệu quả, cửa phòng lập tức mở ra, Phương thị sai thím Dương đi đưa com, lại nói. “Chúng ta cũng ăn com trước đã”.

Lâm Y dạ, xoay người đi dọn com, Phương thị và người khác trong lòng đều có chuyện cần làm, nhanh chóng ăn xong, đi phòng Ngân Tỷ tiếp. Lâm Y rửa chén bát, dọn sạch sẽ phòng bếp, rót cuộc nhân được một lát, trở về phòng nằm trên giường, vừa lấy lại sức, vừa kết nút thắt.

Khi nút thắt đủ kiểu đã tràn đầy một hộp, thím Dương mới trở về, bà vào phòng Lâm Y, chỉ vào nhà kê bên kia, hỏi. “Còn chưa ra?”.

Lâm Y lắc lắc đầu. “Giữa trưa vội vã ăn vài miếng lại đi vào, không biết bao giờ mới xong việc”.

Thím Dương nhắc ghế ngồi trước giường, chọn dây thừng màu trắng giúp nằng kết nút thắt. Lâm Y hỏi. “Thím không đi hỗ trợ sao?”.

Thím Dương liên tục lắc đầu, khẽ cười. “Lục soát không ra mới tốt chứ”.

Lâm Y nói. “Ngân Tỷ đến nhà chưa được vài ngày, hẳn là chưa đào lỗ chôn tiền”.

Thím Dương cười. “Cô ta ngàn dặm xa xôi theo lão gia về nhà, làm sao mang nhiều tiền kềm, hẳn là đã đến nha môn đổi lấy ngân phiếu, không chừng đang giấu chỗ nào trong người”.

Lâm Y giật mình, bỗng nghĩ đến, nói như vậy, thím Dương nghĩ ra được, Phương thị tất nhiên cũng nghĩ ra được, vì sao đến bây giờ vẫn chưa tìm ra tiền? Nằng dùng sức mà nghĩ, vẫn không hiểu, đành tiếp tục kết nút thắt.

Sắc trời dần đen, thím Dương đi nấu com tối, Lâm Y giấu cái hộp đầy nút thắt xuống gầm giường, tính tính giá, vừa lòng nở nụ cười. Đột nhiên nhà kê bên trái có tiếng la hét, lập tức thêm tiếng bước chân bối rối, nằng đang định ra cửa xem thử, thím Dương vội vàng chạy đến, nói. “Ngân di nương ngất xỉu, thím đi nhìn một cái, cháu giúp thím nấu com được không?”.

Lâm Y kinh ngạc. “Đang êm đẹp, sao lại ngất đi?”.

Thím Dương giận dữ. “Giữa trưa không cho người ta ăn com, lại bắt quỳ, không ngất mới là lạ”.

Lâm Y thờ dãi, đi phòng bếp, trầm nghĩ, ai bảo Ngân Tỷ lúc mới vào rêu rao như vậy làm chi, không thì đã chẳng chịu đau khổ nhiều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Bát nương về thăm nhà

Tối phòng bếp, Lâm Y mở tủ chén nhìn nhìn, đồ ăn ban trưa vẫn còn rất nhiều, lại xào thêm hai món, nấu nồi canh là ổn. Nằng đến rửa rau chọn hai trái dưa vàng nhạt, bỏ lên thớt, chuẩn bị làm dưa vàng trộn dầu mè.

Thím Dương rất nhanh trở lại, nhận công việc trong tay Lâm Y, nói. “Đúng là khéo quá khéo, ai ần huyết nhân trung Ngân di nương cũng không tỉnh, chò Nhị lão gia đến, cô ta liền tỉnh”.

Lâm Y không nói, trầm nghĩ làm gì có chuyện khéo như vậy, hẳn là Phương thị lục soát sắp ra, Ngân Tỷ sợ mất tiền mới giả bộ té xỉu.

Thím Dương nhặt rau, vừa làm vừa cười. “Ngân di nương đúng là bản lĩnh lớn, Nhị phu nhân lục soát suốt một ngày cũng không tìm được tiền”.

Vẫn không tìm ra, Lâm Y thầm than, trận này thế thiếp tranh chấp, chỉ sợ chốc lát không yên tĩnh được.

Ngân Tỷ bị bỏ đói ngất đi, Trương Lương nổi giận trách mắng Phương thị, ngay cả com cũng không ăn. Phương thị ôm một bụng tức đi cáo trạng với

Trương lão thái gia, Trương lão thái gia thiên vị con trai, chẳng những không giúp đỡ bà ta, lại còn giáo huấn. “Cô bán đồ trong phòng Ngân Tỷ, nó chưa từng ngăn cô, vì sao cô bỏ dối nó? Nhà như nhà chúng ta, có một thiếp cũng là bình thường, không ngờ cô keo kiệt như vậy, thì ra mấy ngày trước hiền lành chỉ là giả vờ”.

Phương thị chẳng được ai bênh, mặt mũi mất hết, liên tiếp vài ngày đều trốn trong phòng ngủ, ngay cả cửa cũng không dám ra. Bà ta như vậy, chỉ có lợi cho Ngân Tỷ, nghe nói đêm nào Trương Lương cũng ở trong phòng Ngân Tỷ, cho cô ta thêm càng nhiều tiền để an ủi.

Thê thiếp tranh chấp, có ai ngờ chính thất phu nhân lại rơi đài, Lâm Y thật sự không đoán được kết quả như vậy, đứng ngoài cảm thán thay Phương thị.

Ngày hôm sau, nàng thừa dịp không ai coi quản, tránh trong phòng kết nút thắt, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, nàng vội vàng giấu dây thừng màu, mở cửa trông ra, không ngờ là Ngân Tỷ.

Lúc này gặp Ngân Tỷ không phải chuyện gì tốt, Lâm Y giữ cửa do dự, không biết nên mặc kệ cô ta đứng ngoài hay nghênh vào phòng.

Ngân Tỷ nhìn ra nàng bần khoản, cười nói. “Nhị phu nhân ở phòng ngủ, nhìn không thấy”.

Lâm Y bị cô ta nói trúng, ngượng ngùng, nghiêng thân cho cô ta vào trong ngồi, hỏi. “Ngân di nương đến có chuyện gì?”.

Ngân Tỷ không đáp, hỏi ngược lại nàng. “Lâm Tam nương ở nhà họ Trương bao lâu rồi?”.

Lâm Y sớm biết cô ta hỏi thăm người khác về mình, giờ phút này thấy cô ta giáp mặt hỏi thẳng, thật sự kinh ngạc, nhưng vẫn đáp thành thật. “Mùa đông năm nay là tròn hai năm”. Nàng sờ sờ ấm trà, vẫn còn ấm, liền rót cho Ngân Tỷ một chén trà hoa cúc đại. “Tự mình pha, so ra kém trà ngon của Ngân di nương, xin chấp nhận uống đỡ”.

Ngân Tỷ tiếp nhận ngửi ngửi, khen một câu “Thơm quá”, hỏi tiếp. “Lâm Tam nương cứ tính sống mãi thế này?”.

Lâm Y lơ đãng nhú mày, nói. “Ngân di nương có chuyện đừng ngại nói thẳng”.

Ngân Tỷ cười cười. “Thì ra cô là người thẳng tính, vậy tôi cũng xin nói thẳng – chỗ tôi có một số tiền, cô có muốn kiếm không?”.

Lâm Y hỏi cũng không hỏi, gọn gàng đáp. “Không muốn”.

Ngân Tỷ không nghĩ tới nàng sẽ từ chối nhanh như vậy, nhất thời chẳng biết nói sao, một hồi lâu mới nói. “Cô ngày nào không có tiền trong tay, Nhị phu nhân sẽ chưa gặt đầu cho Nhị thiếu gia cưới cô ngày đó, chẳng lẽ cô chấp nhận ở nhà họ Trương với thân phận không minh bạch thế này cả đời?”.

Lâm Y im lặng, nghĩ bụng cô ta điều tra kĩ thật, chẳng hay chuyện gì khiến cô ta phải tốn nhiều công phu như vậy.

Ngân Tỷ thấy nàng không nói, còn tưởng nàng xuôi lòng, vui vẻ. “Cô sợ Nhị phu nhân biết? Yên tâm, chuyện này...”.

Lâm Y chưa đợi cô ta nói xong đã ngắt lời. “Ngân di nương mà nói nữa, tôi không dám cam đoan sẽ không nói hết cho Nhị phu nhân biết đâu”. Nàng đã quyết tuyệt chừng đó, Ngân Tỷ làm sao mở miệng được nữa, đành chà chà chân, mở cửa rồi đi.

Lâm Y mặc dù cự tuyệt Ngân Tỷ, nhưng vẫn ngấm bóng gió hỏi thăm thím Nhâm, thím Dương một phen, vậy mà hai vị ngày thường thân thiết với Ngân Tỷ lại chẳng hay biết gì, đúng là khiến người ta thấy kì quái. Có điều Lâm Y không có hứng thú đầu trí hay hỏi thăm ai, nên cũng không miệt mài theo đuổi, nàng nghĩ xa hơn, tốn thời gian làm những việc đó không bằng kết thêm nút thắt bán lấy tiền.

Nhoáng một cái mấy ngày trôi qua, Trương Bát nương xuất giá đã bảy ngày, theo quy củ Bắc Tông, vợ chồng son phải về nhà gái “thăm đáp lễ” ngay ngày hôm sau, hoặc ba ngày sau, hoặc bảy ngày sau, hôm nay đã là kì hạn cuối để “thăm đáp lễ”, nhưng từ lúc mặt trời lên cho đến khi mặt trời khuất núi, nhà họ Trương vẫn không thấy con rể mới Phương Chính Luân và Trương Bát nương đâu.

Phương thị lòng nóng như lửa đốt, ở nhà nôn nóng đi qua đi lại, Trương lão thái gia nắm chặt ống điếu, sắc mặt ủ dột, Trương Lương nhìn cha, nhìn không được oán Phương thị. “Nhà mẹ đẻ bà làm sao vậy, lẽ ra thân càng thêm thân, ngày thứ hai phải đến thăm rồi, giờ đã bảy ngày trôi qua vẫn không thấy bóng dáng đâu”.

Phương thị mấy ngày trước đấu với Ngân Tỷ bị rút đài, nay lại mất mặt thêm vì chuyện con gái, xấu hổ cực điểm, hận không thể chui vào phòng ngủ không bao giờ lộ diện nữa, bất đắc dĩ bà ta là chủ mẫu đương gia, trong lòng có khốn khổ mấy cũng phải ráng chống đỡ.

Lại đợi hai ngày, ngày thứ chín, Phương Chính Luân và Trương Bát nương mới khoan thai đến chậm, Trương Lương áp không được con tức, không đợi bọn họ ngồi vào chỗ liền bắt bẻ, giận dữ hỏi. “Vì sao hôm nay mới đến?”.

Phương Chính Luân ấp úng, Trương Bát nương lã chã chực khóc, Phương thị lườm trước có chuyện xảy ra, vội vã chu toàn cấp bậc lễ nghĩa, dễ kéo con gái vào phòng hỏi, sai thím Dương bày rượu. Phương Chính Luân dăng gắm vốc, hài, gối đầu; Phương thị đáp lễ bằng vài bông, coi như kết thúc buổi “thăm đáp lễ”.

Trương Bát nương cũng là con cưng của Trương Lương, ông ta muốn biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, liền gọi Phương Chính Luân vào bàn rượu, cho Phương thị dẫn Trương Bát nương đi phòng bà ta.

Lâm Y nhiều ngày nay vẫn lo lắng cho Trương Bát nương, thấy cô ấy bình an vô sự mới yên lòng, bụng hai chén trà đi phòng Phương thị, một chén cho

Phương thị, một chén đặt trước mặt Trương Bát nương. Trương Bát nương thấy Lâm Y, ôm nàng khóc nức nở, vừa khóc vừa tổ khổ. Thì ra, phong tục Bắc Tông, ngày thứ hai sau thành thân, con dâu phải dâng hai và gối tự tay thêu lên cho cha mẹ chồng, gọi là “thường hạ”; Trương Bát nương xuất giá vội vàng, khả năng thêu thùa không lọt vào mắt cha mẹ chồng. Vương thị ngay trước mặt thân thích bà con công khai ghét bỏ cô thêu thùa kém cỏi, trách cô làm mất mặt nhà chồng, bởi vậy không cho cô về “thăm đáp lễ” đúng hạn.

Phương thị tức đến cả người run rẩy, vỗ cái bàn hỏi. “Cậu con không nói gì sao?”.

Trương Bát nương trở nên giống như Phương Chính Luân bàn nầy, ấp ập ứng ứng, Phương thị truy vấn chặt chẽ, Trương Bát nương lại khóc nức lên. “Cậu không cho con kể”.

Phương thị buồn bực con gái yếu đuối, hận không thể giơ tay tát cho hai cái. Lâm Y lấy khăn lau nước mắt cho Trương Bát nương, khuyên cô. “Chị sợ cái gì, có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, cứ kể hết ra, phu nhân làm chủ cho chị”.

Nàng và Phương thị thay phiên khuyên một lúc sau, Trương Bát nương mới sợ hãi mở miệng. “Cậu mới nạp thêm một thiếp, tự biết đuối lý, không dám cãi mẹ”.

Phương thị ngạc nhiên. “Cậu con cũng không phải lần đầu nạp thiếp, làm sao đuối lý?”.

Nhân Lâm Y là tiểu nương tử chưa xuất giá, Trương Bát nương liếc qua nàng, châm chọc từ ngữ, xóa hết những từ khó nghe, lựa câu dễ nghe, kể lại sự tình.

Thì ra cậu của Trương Bát nương là Phương Duệ, đêm Trương Bát nương thành thân, ông ta đến phòng Vương thị nghỉ, chẳng hiểu sao nhìn nhầm một nha hoàn thành Vương thị, ngay tại chỗ làm chuyện hay. Đây vốn cũng không có gì, nhiều lắm mang tiếng phong lưu, có điều bọn họ không biết chọn chỗ, làm bẩn giường Vương thị, lão gia ôm nha đầu quay cuồng trên giường chính thất phu nhân, nói thế nào cũng không hợp tai, Phương Duệ sĩ diện, bởi vậy không dám bênh cháu gái trước mặt Vương thị.

Phương thị nghe xong, hận thấu anh trai vô dụng, mắng. “Thiên hạ quạ toàn đen, đàn ông toàn kẻ xấu”.

Trương Bát nương nghe bà ta nói như vậy, thấy cảnh sắc tương lai u ám, lại khóc tiếp. Phương thị căn răng nghiến. “Từ nhỏ đã nuông chiều cô, không nuôi thành kiêu ngạo đã thôi, sao lại nuôi thành cái tính yếu đuối không đứng nổi thế này?”.

Trương Bát nương khóc rống. “Bà ấy là mẹ, lại là mẹ chồng, bà ấy nói chuyện, con chỉ biết nghe, làm sao dám cãi”.

Phương thị ghen, lúc trước khi mẹ chồng của bà ta là Lâm lão phu nhân còn sống, bà ta chưa từng dám nói tiếng không trước mặt mẹ chồng, ngay cả trước mặt Trương lão thái gia, bà ta cũng chỉ biết dạ vâng, không dám nói ngược lại.

Lâm Y thấy hai mẹ con đều ngây ra, vội hỏi. “Vương phu nhân là ghét bỏ Bát nương từ thêu thùa không tốt, cháu nghĩ cứ học giỏi thêu thùa nhất định bà ấy sẽ vui”.

Vẫn là nàng khuyên có hiệu quả, Trương Bát nương lập tức thấy được hy vọng, bắt lấy tay Phương thị. “Mẹ à, gọi Ngân đi nương đến dạy con đi, cô ấy thêu rất đẹp”.

Lâm Y thăm thò dài, dù cô không biết gần đây nhà họ Trương xảy ra chuyện gì, cũng nên hiểu Phương thị luôn nhìn Ngân Tỷ không vừa mắt, cứ không thèm nhìn tình hình rồi phát ngôn tùy tiện như vậy, đừng nói làm mẹ chồng vui lòng, ngay cả mẹ ruột còn đắc tội. May mà Phương thị là mẹ ruột cô, thấy cô như vậy, trong lòng dù căm tức nhưng vẫn đuối khéo Lâm Y ra ngoài, dạy dỗ cô đạo lý làm người.

Lâm Y âm thầm cầu nguyện, hy vọng Trương Bát nương có thể thông suốt, sống ở nhà chồng khá hơn chút, gặp trúng bà mẹ chồng như vậy, cho dù tốt đến mấy cũng khó sống. Đang nghĩ ngợi, Trương Bát nương đi ra, mặt đỏ hồng, kéo tay nàng. “Chúng ta về phòng nói chuyện đi”.

Hai người về phòng, ngồi bên cạnh bàn, Lâm Y rót trà cho Trương Bát nương, nhẹ giọng hỏi. “Phương Chính Luân tốt với chị không?”.

Trương Bát nương sắc mặt dần âm đạm. “Chỉ khác không còn đuối theo giặt tóc chị khắp sân thôi, chứ mẹ nói hấn đi đông, hấn không dám đi tây, vô dụng”.

Thân cũng đã thành, gạo sống đã nấu cơm chín, Lâm Y chỉ có thể khuyên theo chiều hướng lạc quan. “Hậu bối không thể ngỗ nghịch trưởng bối, hấn có không phải thế nào hấn bên trong cũng khó xử lắm, chỉ là nương nói cho chị biết thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hoàn cảnh lưỡng nan

Trương Bát nương nhoe nhoe miệng, miễn cưỡng cười, cầm tay nàng nói. “Hôn nhân cha mẹ sắp đặt, biết tốt hay không tốt cũng phải gả cả, em có phúc hơn chị, ít nhất Nhị ca đối xử tốt với em”.

Lâm Y nghe cô nói, cũng xót xa cõi lòng, không tìm được câu nào khuyên cô, hai người đều tự suy nghĩ chuyện bản thân, yên lặng ngồi thật lâu. Trương Bát nương nghĩ, Vương thị điều ngoa như vậy, sau này có lẽ không về nhà mẹ ruột được nữa, cô không muốn phí phạm thời gian quý giá, đành nén cảm xúc xuống, nói ít chuyện vui cùng Lâm Y. Hàn huyên một lúc, cô thấy Lâm Y không mặc váy, liền hỏi. “Sao không mặc váy, chị đưa cho em ngọc buộc váy để không vậy thôi à?”.

Váy ở Bắc Tống rất dài, mặc không tiện làm việc, bởi vậy Lâm Y chưa thử qua, nhưng Trương Bát nương đã nhắc tới, nàng cũng không muốn làm mất hứng, liền kéo rương quần áo Trương Bát nương để lại cho nàng dưới giường ra, lấy một cái váy hoa màu vàng và một cái la quần màu trắng.

Trương Bát nương vỗ tay khen. “Váy này em mặc vào nhất định đẹp!”.

Lâm Y vui mừng cười, đang chuẩn bị thay, thím Nhâm đến gọi. “Bát nương từ, đến lúc phải về rồi”.

Gương mặt Trương Bát nương đang cười lập tức biến thành mặt khóc tang, bồi hồi bên cạnh bàn không muốn nhích người.

Thím Nhâm nói. “Bát nương từ cứ yên tâm trở về, Nhị lão gia và Nhị phu nhân nói ngày mai sẽ đích thân đi nhà họ Phung”.

Trương Bát nương nghe xong, nghĩ có hy vọng, lại vui sướng trở lại, theo thím Nhâm đi nhà chính tạm biệt cha mẹ. Lâm Y tiễn cô ra cửa, cho đến khi bóng cô trở nên mờ mờ mới quay về. Không khí trong nhà họ Trương có vẻ nặng nề, Trương Lương và Phung thị thương lượng ngày hôm sau sẽ đi nhà họ Phung nói chuyện, mặc dù đây không phải chuyện gì vui vẻ, nhưng cuối cùng hai vợ chồng cũng có được một việc đồng ý kiến, thân thiết hơn hẳn, buổi tối ở cùng nhau.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trương Lương và Phung thị mang theo thím Nhâm đi nhà họ Phung, Lâm Y rửa chén bát xong, chuẩn bị về phòng kết nút thắt, vừa đến trước nhà kè, đã bị Ngân Tỷ cản đường. Lâm Y trực tiếp vòng qua, tiếp tục đi về phía trước, ai ngờ Ngân Tỷ nhắm mắt theo đuôi, theo sát nàng đến cửa phòng ngủ, Lâm Y cực kỳ bất đắc dĩ, xoay người đỡ lấy khung cửa, hỏi. “Ngân tỷ nương đã biết tôi sống khổ sở, cần gì khó xử tôi?”.

Ngân Tỷ cười cười. “Tôi biết cô sợ Nhị phu nhân, nhưng chuyện tôi nhờ cô làm, nói không chừng Nhị phu nhân biết càng vui mừng hơn”.

Lâm Y nói. “Đã vậy cô đi tìm thím Dương thím Nhâm mà nhờ, hai thím nhất định vui vẻ cố gắng sức lực”.

Ngân Tỷ xua tay. “Hai bà ta cũng chỉ là người hầu, làm sao chuộc tôi ra được”.

“Chuộc cô ra?”. Lâm Y kinh hãi, buộc miệng hỏi.

Ngân Tỷ không trả lời, ánh mắt liếc liếc về phía phòng ngủ, Lâm Y hiểu cô ta muốn đi vào bàn bạc, nhưng lòng tò mò hại chết con mèo, nàng biết nên cứ đứng yên không nhúc nhích. “Ngân tỷ nương nếu đã nói hết, tôi đi vào trước”.

Ngân Tỷ bối rối, vội nói. “Tam nương từ xin đừng bước, tôi nói – tôi muốn cầu xin cô mua tôi, tiền tôi sẽ đưa cho cô”.

Lời cầu xin như vậy Lâm Y là lần đầu nghe thấy, ngạc nhiên nói. “Cô là thiếp của Nhị lão gia, làm sao tôi mua cô được?”.

Ngân Tỷ cười tự giễu. “Thiếp hay hầu thì đều viết giấy bán mình, có gì khác nhau đâu, tôi cũng không đi quan phủ làm ‘giấy nạp thiếp’, ai cũng mua được cả”.

Cô ta không thích làm thiếp áo com không lo, ngược lại đưa tiền cho Lâm Y để được đi làm hầu, đây là đạo lý gì? Lâm Y đầu tiên là khó hiểu, cúi đầu ngâm nghĩ đột nhiên hiểu ra. “Cô muốn tôi mua cô, sau đó trả giấy bán mình lại cho cô phải không?”.

Trong mắt Ngân Tỷ lóe lên chút kinh ngạc, cười. “Tam nương từ đúng là trí tuệ, tôi quả thật tính toán như vậy. Nhưng cô yên tâm, tôi nhất định không để cô làm không công, sau khi mọi sự thành công, tôi sẽ trả thù lao xứng đáng”.

Lâm Y trầm mặt, không rên một tiếng liền xoay người đi vào phòng. Ngân Tỷ không hiểu vì sao nàng đột ngột trở mặt, vội kéo tay áo nàng. “Nhị phu nhân nhất định vui vẻ khi cô làm vậy, cô không cần thiết lo lắng bà ta tức giận”.

Lâm Y gạt mạnh tay cô ta ra, lạnh lùng nói. “Đúng, các người ai cũng vui cả, chỉ mình tôi bị Nhị lão gia ghi hận? Cô cho rằng Nhị phu nhân sẽ vui, vậy cứ đi gặp Nhị phu nhân mà nói, đừng đến cầu xin tôi”. Nói xong, chưa đợi Ngân Tỷ biện bạch, nàng lùi lại muốn đóng cửa.

Ngân Tỷ rầm một cái quỳ rạp xuống trước mặt Lâm Y, khẩn thiết. “Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa miếu, Tam nương từ mở lòng từ bi giúp tôi lần này đi”.

Lâm Y sợ nhảy dựng lên, vội vàng kéo cô ta đứng dậy, kéo thế nào cũng không được, nghĩ thím Dương sắp đi cắt rau cho heo ăn về, nàng sốt ruột, nói. “Nếu yêu từ đó, lúc trước đừng bán mình, đã bán rồi thì đừng suy nghĩ lại, an phận mà sống đi”.

Ngân Tỷ cười khổ. “Cô làm sao biết tôi tự nguyện bán mình, tôi cũng sống trong cảm y ngọc thực rất lâu trước đó, ai dự đoán được gia đạo sa sút, mẹ tôi chết bệnh, ai thiếp của cha tôi dỗ cha bán tôi đi. Tôi vốn định chỉ cần trong tay có tiền, làm thiếp cũng qua ngày lành, cho nên vừa vào nhà đã mua riêng đồ bài trí trong phòng, muốn sống thoải mái một chút, kết quả sao cô cũng đã thấy. Tôi còn muốn mua ít đất cần, để tiền khỏi miệng ăn núi lở, ai nghĩ được, làm thiếp thì bản thân cũng chỉ là một thứ đồ vật, nào có tư cách đặt mua gia sản. Mấy ngày trôi qua tôi đã nản lòng thoái chí, cũng may trong

tay còn ít tiền, tôi muốn chuộc thân, tìm thân thích nương tựa, lại đặt mua chút sản nghiệp nho nhỏ, tìm ai đó sống cùng thôi”.

Lâm Y nghe xong, thật sự xúc động, muốn hỏi cô ta vì sao không nói thẳng cho Phương thị nghe, đột nhiên nhớ ra, Phương thị đang muốn lục tìm tiền của cô ta, còn nữa, Phương thị là phu nhân chính thất Bắc Tổng đúng kiểu, làm sao biết thông cảm tâm tình khao khát tự do của một cái thiếp, nếu để bà ta xử lý, nhất định sẽ gọi ngay người môi giới tới, bán Ngân Tỷ qua nhà người khác.

Ngân Tỷ thấy Lâm Y im lặng thật lâu, nghĩ rằng nàng đang do dự, vội nói. “Tôi hiểu làm vậy khiến cô khó xử, chuyện mà thành tôi sẽ đưa cô năm xâu tiền, có tiền rồi, cô không cần xem sắc mặt Nhị phu nhân nữa”.

Lâm Y trầm nghĩ, đặc tội Trương Lương thì có nhiều tiền hơn nữa cũng hỏng, nàng bội phục Ngân Tỷ thế nào cũng không thể lấy thân mình ra đánh cược.

Ngân Tỷ thấy nàng vẫn im lặng, nghĩ nàng ngại tiền ít, vội thêm. “Mười xâu, thế nào?”.

Lâm Y thấy thím Dương xuất hiện ở đường nhỏ, đang đi vào trong nhà, vội la lên. “Ngân di nương, tôi làm sao để mặc cô quý gối ở đây, nếu có người hỏi tôi liền nói thật, dù đến tai Nhị lão gia Nhị phu nhân, không hay ho cũng là cô thôi. Tôi chẳng qua đáng thương cô, không đành lòng cô rơi vào kết cục thế lương, hảo tâm khuyên cô một câu, nếu cô không nghe cứ việc quý cũng được”.

Ngân Tỷ nào dám đứng lên, cô ta thấy Lâm Y không đồng ý, chỉ cần Lâm Y chưa đồng ý, sẽ có khả năng nàng tố cáo cô ta, nếu chuyện này lọt vào tai Trương Lương, Ngân Tỷ cô ta làm sao còn có đường sống.

Lâm Y mơ hồ đoán được cô ta đang nghĩ gì, luôn mãi cam đoan chỉ cần cô ta đứng lên, nàng sẽ tuyệt đối không nhắc đến chuyện này với bất kì ai. Rốt cuộc Ngân Tỷ cũng đứng lên, miệng nói. “Tam nương tử, tôi coi như cô đã đồng ý, ngày mai lại đến nói rõ cho cô hay”.

Lâm Y nhìn bóng cô ta đi xa, tức đến dậm chân, rõ ràng cô ta quán quít lấy nàng cầu xin, nói xong lại sợ nàng tố cáo, cuối cùng đây đưa nàng, thế này là thế nào đây? Một con gió thu thổi qua mát rượi, Lâm Y đột nhiên tỉnh lại, nếu Ngân Tỷ cứ bám riết lấy nàng, nói không chừng Phương thị sẽ nghĩ hai người cùng một giuộc, thật đúng là nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được. Làm sao mới tốt, làm sao mới tốt? Nàng đang nhấp nhồm lo sợ, thím Dương kéo một thúng rau heo đứng ngay cửa chuông, gọi nàng. “Cháu không thừa dịp Nhị phu nhân ra ngoài mà kết nút thắt, đứng ở cửa làm chi?”.

Lâm Y vội dạ, tiến vào phòng, lôi rương dưới gầm giường ra, ước chừng được năm mươi cái. Bình đồng bên cạnh cũng đầy tiền, nàng cẩn thận đếm được khoảng ba trăm lẻ hai văn, chờ bán hết nút thắt hẳn sẽ đủ một xâu tiền để đổi sang tiền giấy, đương nhiên, với điều kiện là mấy chục nút thắt này cái nào cũng bán được giá tốt. Nàng kiểm kê xong, trong lòng bình tĩnh rất nhiều, nghĩ cũng nghĩ kĩ, quyết định tiên hạ thủ vi cường, chờ Phương thị về, sẽ bí mật nói tính toán của Ngân Tỷ cho bà ta hay.

Một ngày rất nhanh trôi qua, sắc trời vào chiều, Trương Lương và Phương thị quay về, vừa vào nhà đã bắt đầu cãi nhau, đầu tiên là Trương Lương mắng Phương thị. “Bà có nhà mẹ ruột như vậy, làm thế nào còn nóng lòng gả Bát nương qua đó chịu khổ”.

Phương thị cãi. “Hôn sự của Bát nương là ông gặt đầu trước”.

Trương Lương biện minh. “Còn không phải do tôi nể mặt bà”.

Phương thị xi. “Mặt tôi? Ông là nể mặt ông anh tiến sĩ của tôi thì có”.

Trương Lương ghen đỏ mặt, cá giận. “Anh tôi cũng là tiến sĩ, ai hiếm lạ gì nhà bà”.

Lâm Y thấy bọn họ cãi nhau như con nít, muốn cười lại nhịn, tìm thím Nhâm hỏi. “Bát nương từ khỏe không?”.

Thím Nhâm nhìn nhà chính bĩu môi. “Khỏe thì cần gì cãi nhau? Vương phu nhân đúng là không dễ sống chung, Nhị lão gia và Nhị phu nhân đi nhà họ Phương nói cả một ngày, bà ta thả ra một câu đã đánh ngược lại hết : con gái đã gả ra ngoài cũng như bát nước hắt ra ngoài vậy, nếu không quen nhìn thì cứ việc rước về”.

Thím Dương ngạc nhiên. “Mới thành thân đã rước về, đâu phải người chết mà làm vậy”.

Thím Nhâm thở dài. “Thì bởi thế, nếu không Nhị lão gia Nhị phu nhân làm sao ôm một bụng tức, chỉ khổ cho Bát nương tử”.

Lâm Y lo cho Trương Bát nương, vội nói. “Thật sự không có cách nào sao?”.

Thím Nhâm thím Dương cùng lúc gật đầu. “Bó tay thôi, chờ Bát nương tử học cách lấy lòng mẹ chồng, sinh được con trai rồi cũng tốt lên”.

Lâm Y thở dài một hơi, hy vọng là vậy.

Trương Lương cãi nhau với Phương thị xong, đi thẳng đến phòng Ngân Tỷ, Lâm Y nhìn Phương thị đi một mình về phòng, vội xách thùng nước đi theo, đổ nước cho bà ta ngâm chân. Phương thị nhắm hờ mắt, tựa lưng lên ghế, về mặt tiêu tụy, Lâm Y do dự, lúc này kể chuyện Ngân Tỷ chẳng phải càng làm bà ta thêm ngột ngạt sao? Phương thị ngâm chân xong, không thấy Lâm Y đưa khăn sang, nhú mày hỏi. “Suy nghĩ cái gì?”

Lâm Y giật mình, đưa khăn qua, nhắc bồn sang một bên, đáp. “Nghĩ đến Bát nương tử ạ”.

Phương thị nửa giận nửa không. “Tôi hiểu cô thân với Bát nương từ nhỏ, nhưng đây là mệnh của nó. Cũng do tôi nuông chiều nó từ nhỏ, không dạy nó nhìn mặt người mà nói chuyện cho khéo, điểm đó nó còn thua cô xa”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Tương kế tựu kế

Lâm Y nhìn chậu rửa chân dưới đất, trầm nghĩ: con cung được nâng niu trong lòng bàn tay, làm gì có cơ hội học cách nhìn sắc mặt người khác, có điều nếu Trương Bát nương cố gắng một chút ở nhà chồng rồi cũng sẽ quen thôi.

Phương thị thấy nàng còn chưa bùng nước đi đổ, hỏi nàng có việc gì nữa. Lâm Y lấy lại bình tĩnh, rút cuộc vẫn kể chuyện Ngân Tỷ cầu xin nàng chuộc thân. “Chuyện này cho dù thật hay giả, cháu cũng không dám tự tiện hành động, bởi vậy đi hỏi trước Nhị phu nhân. Lúc đi cô ta có nói sẽ còn đến tìm cháu, cháu không biết ứng phó thế nào, xin Nhị phu nhân dạy bảo”.

Phương thị nghe xong, hi nộ lẫn lộn, hi là Ngân Tỷ không có lòng dạ ở lại đấu nhau với bà ta, giận là tiền cô ta dùng để chuộc thân vốn thuộc về nhà họ Trương, quả là đáng giận đáng giận. Bà ta hết vò lại thả cái khăn tay, hỏi Lâm Y. “Theo ý cô, tôi nên thuận theo ý cô ta hay không nên?”.

Lâm Y âm thầm cười khỏ, Phương thị không dạy nàng thì thôi, còn hỏi ngược lại, nàng làm sao trả lời? Nếu nàng khuyên làm, đó là lỗi của nàng, phiêu lưu như vậy nàng không muốn mạo hiểm, vì thế chỉ cười. “Chính vì không biết sao, cháu mới đến thỉnh giáo Nhị phu nhân”.

Hắn do nàng còn nhỏ tuổi, Phương thị cũng tin là thật, không hỏi lại nữa, tự đi suy nghĩ. Chắc Phương thị phải xem Ngân Tỷ là kẻ địch từ lâu lắm rồi, nên chỉ một lúc sau bà ta đã nghĩ được một diệu kế tuyệt hảo, gọi Lâm Y đến gần dặn dò. “Ngày mai Ngân Tỷ đến tìm cô, cô cứ đồng ý cho tôi, đồ cô ta moi hết tiền ra”.

“Sau đó thì sao ạ?”. Lâm Y hỏi.

Phương thị nói. “Làm gì có sau đó, chẳng có sau đó gì hết, chờ tôi lấy lại được tiền, chuyện này coi như xong”.

Lâm Y hoảng hốt, Phương thị đây là muốn đẩy nàng ra làm bia đỡ đạn, đến lúc đó không biết Ngân Tỷ sẽ hận nàng thế nào đâu, nàng nhanh chóng xoay chuyển đầu óc. “Ngân Tỷ nói nhìn thấy giấy bán mình cô ta sẽ trả thêm thù lao hậu hĩnh, đó cũng là tiền của nhà họ Trương vậy, Nhị phu nhân không muốn lấy lại sao?”.

Tiền, Phương thị đương nhiên là muốn, bà ta đáp. “Vậy tôi làm giả một tờ đưa cho cô, cầm lấy đổi tiền về”.

Lâm Y tính toán, Phương thị thật là mẹ nuôi của nàng, đặc tội ai cũng không thể đặc tội bà ta, bởi vậy việc này khẳng định không thể đưa đẩy cho qua. Nhưng có giấy bán mình giả, nàng có thể nói dối Ngân Tỷ rằng nàng còn nhỏ, không biết thật giả sao, không phải nàng muốn gạt cô ta.

Phương thị thấy nàng thật lâu không lên tiếng, thúc giục, Lâm Y vội gật đầu. “Tùy ý Nhị phu nhân sai bảo”.

Phương thị nghe nàng sáng khoái một hơi đồng ý, rất là vừa lòng, khen. “Không uống công tôi nuôi cô bao năm nay”. Nói xong lập tức đứng dậy, đến bên bàn viết giấy bán mình, thổi khô nét mực, giao cho Lâm Y.

Lâm Y do dự. “Giấy bán mình của cô ta cũng không phải do Nhị phu nhân viết, nét chữ khác biệt, liệu cô ta có phát hiện không?”.

Phương thị cười. “Cô ta đâu có biết chữ, làm sao nhìn ra”.

Lâm Y yên lòng, giấu giấy bán mình giả vào trong ống tay áo, lại dặn dò mãi Phương thị chớ để lộ tin tức ra ngoài, bỏ bồn rửa vào thùng nước, nhấc ra ngoài. Nàng không đoán được, Phương thị đâu kể hết cho nàng nghe kế hoạch, đợi nàng vừa đi, bà ta gọi thím Nhâm, sai. “Ngày mai bà đi vào thành, hỏi thăm xem người môi giới nhà ai giá cả vừa phải”.

Thím Nhâm đáp lời, xoay người đi gõ cửa phòng Ngân Tỷ, nhưng Trương Lương đang ở trong phòng, bà ta không dám kể, kéo Ngân Tỷ ra ngoài nói nhỏ. “Lâm Tam nương vừa đi ra khỏi phòng Nhị phu nhân, Nhị phu nhân liền gọi tôi ngày mai đi vào thành tìm người môi giới, không biết mua người hay bán người”.

Tim Ngân Tỷ đập bình bịch trong lồng ngực, cái khó ló cái khôn, cô ta ghé vào tai thím Nhâm nói nhỏ, thím Nhâm về mặt bội phục, trong miệng nói. “Tôi là nha hoàn hồi môn của Nhị phu nhân, cái này không tốt lắm đâu?”.

Ngân Tỷ lơ đãng nói. “Cứ nói rằng bà trùng hợp nghe thấy”.

Thím Nhâm đầu tranh nội tâm, im lặng không lên tiếng.

Ngân Tỷ vội đẩy. “Một xâu tiền”.

Thím Nhâm nói. “Nếu Nhị phu nhân tức giận, sợ là sẽ đuổi tôi ra khỏi nhà”.

Ngân Tỷ cắn răng. “Hai xâu, thành bại mặc kệ, đều được hai xâu, nếu thành công thêm một xâu nữa”.

Thím Nhâm so sánh tiền tiêu vật hàng tháng của bà ta với ba xâu tiền, định bụng “Bắt cứ giá nào”, gật đầu đồng ý Ngân Tỷ, xoay người đi.

Ngân Tỷ hừ lạnh một tiếng, đẩy cửa vào nhà, thấy cô ta ra ngoài lâu, Trương Lương hỏi. “Bà ta tìm em làm gì, phu nhân làm khó dễ?”.

Ngân Tỷ nhoen miệng. “Phu nhân thương em lắm, nói ngày mai là sinh nhật em, muốn tặng em món quà”.

Trương Lương ngạc nhiên. “Lúc chúng ta trên đường về nhà, không phải đã tổ chức sinh nhật cho em một lần rồi sao?”.

Ngân Tỷ ngồi xuống đùi ông ta, ôm cổ ông ta. “Phu nhân có ý tốt, sao nỡ phật lòng, lại tổ chức một lần vậy, chỉ sợ tổ chức hai cái liền tù tì, lão gia chê em già”.

Trương Lương cảm thấy cô nàng vô cùng dịu ngoan, vuốt chân cô ta, cười. “Già là mụ ở nhà giữa kia”.

Ngân Tỷ giả bộ kinh hoàng. “Coi chừng phu nhân nghe thấy, lột da em”.

Trương Lương ôm lấy cô ta, ngã vào giường, cười ra tiếng. “Đề lão gia xem thử em già hay không già nào”.

Ngân Tỷ xuất hết các kỹ năng, hầu hạ Trương Lương thư thư thái thái, làm ông ta càng thấy Phương thị già nua không thú vị. Ngày thứ hai, cô ta thấy thím Nhâm ra cửa, liền đi tìm Lâm Y, vẫn giữ một bộ bím riu như lần trước. “Không biết Lâm Tam nương đã hỏi thăm dùm tôi chưa, Nhị phu nhân chào giá bao nhiêu?”.

Lâm Y được Phương thị chỉ thị, phải nâng giá thật cao lên, liền cả giận. “Tôi vốn không muốn nhảy vào vũng nước đục này làm chi, nhưng quả thật đáng thương cô, hôm qua nhân cơ hội mức nước rửa chân cho Nhị phu nhân, hỏi thăm bà ấy một phen, không ngờ Nhị phu nhân thấy kì quái vì sao tôi phải mua cô, tôi tốn vô mồm nửa ngày mới mượn cớ cho qua được. Cuối cùng Nhị phu nhân cũng chịu nói, đòi năm mươi xâu, đã trả giấy bán mình cho tôi”.

Năm mươi xâu một cái thiếp, ở thành phố lớn có lẽ là giá thấp, nhưng ở Mi Châu nhỏ này đã là xa xỉ, Lâm Y cứ tưởng Ngân Tỷ sẽ cò kè mặc cả, cũng đoán rằng cô ta sẽ ừ ngay lập tức, nhưng không ngờ Ngân Tỷ đáp. “Đắt quá, thôi vậy”.

Lâm Y sùng sốt, cô ta dây dưa mãi khó khăn lắm nàng mới chấp nhận, tốt xấu gì cô ta cũng phải trả cái giá chứ? Ngân Tỷ nhìn ra nàng nghi ngờ, cười. “Nhị lão gia đối xử với tôi vô cùng tốt, lúc trước là tôi bị mỡ heo che mắt lương tâm, hiện tại nghĩ lại, chuyện này coi như tôi chưa từng đề cập qua, vậy thôi”. Nói xong lắc mông đi.

Lâm Y mới không tin cô ta đâu, chuyện lớn như thế ắt phải trải qua bao phen suy nghĩ đắn đo, sao bỗng dưng vì Trương Lương mà đổi ý được, bên trong hẳn có nguyên nhân. Nàng tình tứ cân nhắc, đột nhiên giật mình, tin tức bị lộ sao? Vợ vã chạy đi tìm Phương thị, hỏi. “Nhị phu nhân, kế hoạch lừa Ngân đi nương có người ngoài biết không ạ?”.

Phương thị nhẹ nhàng băng quơ một câu. “Nói vài câu với thím Nhâm, nhưng bà ấy không phải người ngoài”.

Lâm Y hô to. “Tiêu rồi, nhất định là bà ấy đi mách lẻo với Ngân đi nương”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Là ai trúng kế

Thím Nhâm vốn là nha hoàn hồi môn của Phương thị, từ nhỏ đã hầu hạ bên người, Phương thị rất là bên bà ta, nghe vậy bất mãn nói. “Đã là chuyện bí quá hóa liều thì Ngân Tỷ nửa đường đổi ý cũng bình thường thôi, cô làm sao chắc chắn là thím Nhâm để lộ tin tức, nói không chừng do cô sẩy miệng bị Ngân Tỷ nhìn ra dấu vết thì có”.

Phương thị tin nhiệm thím Nhâm như thế, chẳng những không tin Lâm Y, ngược lại hoài nghi nàng, cái này nàng làm sao dám nói tiếp, vợ vã thề thốt trung thành, lại nói. “Cháu tuổi nhỏ dốt nát, miệng ầu, Nhị phu nhân đừng để bụng, trước mặt thím Nhâm cũng che giấu cho cháu”.

Phương thị dựa vào trường kỷ băng quơ “Ừ” một tiếng, nhắm mắt lại, vào thu trời hơi se lạnh, Lâm Y đắp cho bà ta một cái chăn mỏng, ra ngoài đóng cửa lại.

Ngày hôm sau ăn sáng, Trương lão thái gia theo thường lệ muốn Trương Lương đi cùng ông lão lên núi thả trâu, Trương Lương xưng là ở nhà lo học, không đi. Ông ta tham gia khoa cử ba lần, không lần nào là không thi rớt, Trương lão thái gia mừng rỡ con út còn đủ dũng khí tiếp tục, cổ vũ ông ta vài câu, xách roi trâu và lương khô, tiễn hai cháu trai một đoạn rồi tự mình lên núi.

Trương lão thái gia vừa đi, Trương Lương liền sai Phương thị. “Hôm nay là sinh nhật Ngân Tỷ, giữa trưa nói thím Dương nấu thêm vài món, bày thêm bình rượu, chúng ta náo nhiệt một trận”.

Phương thị nghe vậy sa sầm nét mặt. “Chỉ là cái thiếp, sinh nhật sinh nhẽ cái gì, đừng quá cật nhắc nó”.

Trương Lương ngạc nhiên nói. “Không phải bà nói hôm nay là sinh nhật Ngân Tỷ, còn chuẩn bị quà sao?”.

Phương thị càng ngạc nhiên hơn ông ta, hỏi ngược lại. “Tôi nói như vậy lúc nào?”.

Hai người còn đang nói qua nói lại, một bà đã đi từ đường nhỏ vào, tóc búi cao, mặc áo khoác ngoài tay ngắn, váy dài, đứng ngoài sân cao giọng gọi. “Xin hỏi nơi này có phải nhà Phương phu nhân không?”.

Thím Nhâm liếc Ngân Tỷ một cái, bước nhanh ra ngoài. “Đúng là nơi này, mau mau đi vào”.

Phương thị đang nghi hoặc ai đến, thím Nhâm đã dẫn bà kia đến trước mặt bà ta, bầm. “Nhị phu nhân, tôi theo lời Nhị phu nhân dặn, tìm được người môi giới rồi. Bà ấy làm nghề này đã hơn mười năm, rất nổi tiếng ở phố núi Mi Châu”.

Phương thị kinh ngạc nói. “Ta chỉ nói bà đi hỏi thăm, bà dẫn người về làm chi?”.

Thím Nhâm giả bộ không hiểu. “Nhị phu nhân không phải bảo tôi đi tìm người tới sao, làm thế nào tôi nghe nhầm được?”.

Ngân Tỷ vẫn im lặng, bây giờ lại đột nhiên ôm lấy cánh tay Trương Lương, vẻ mặt kinh hoàng chấn động, hoảng hốt nói. “Lão gia, phu nhân tự nhiên gọi người môi giới tới làm chi, chẳng lẽ muốn bán em?”.

Hiển nhiên Trương Lương lập tức thay đổi sắc mặt, Phương thị vội xoa. “Lão gia suy nghĩ nhiều, chỉ là tôi muốn mua cái nhà hoàn mới tìm người môi giới tới”.

Trương Lương hoàn hồn nét mặt, hỏi bà kia. “Phu nhân nói có đúng không?”.

Người môi giới nhìn Phương thị, ập ứng, Trương Lương ép hỏi vài câu, bà ta mới lí nhí. “Phương phu nhân nói trong nhà có cái thiếp cần bán đi...”.

Trương Lương giận dữ, mặc kệ người hầu người ngoài đứng đầy ra đó, rống Phương thị. “Quả nhiên to gan, bà hoàn toàn không để phu quân vào mắt nữa rồi”.

Phương thị hết đường chối cãi, đành ý vào thân phận vợ cả, cãi lại. “Tôi chẳng qua là bán cái thiếp, mọi sự tôi đều có chủ ý”.

Cả hai cãi nhau rùm beng, túi bụi, thím Nhâm thừa dịp loạn, nháy mắt với bà môi giới, bà kia liền lén lút trốn đi. Lâm Y nhìn hết một màn, thảm thán, đứng thật do thím Nhâm phá rối, chỉ tiếc Phương thị độc quyền lòng hành, không chịu tin nàng. Nàng đang nghĩ ngợi, Ngân Tỷ đột nhiên đi đến trước mặt nàng, giọng nói cực thấp thì thào. “Lâm Tam nương không ngờ mời người môi giới đến là ý của tôi phải không, tôi chẳng qua tương kế tựu kế, tự bảo vệ mình thôi”.

Lâm Y cả kinh, tình thế phân tích tình cảnh mới vừa rồi, sau lưng chảy mồ hôi lạnh – nàng và Ngân Tỷ “giao dịch” ở ngoài sáng, Phương thị ở trong tối, nếu Phương thị thành công bí mật bán Ngân Tỷ đi, đừng nói người đầu tiên Trương Lương nghi ngờ là nàng, chỉ sợ cả Ngân Tỷ cũng nghĩ nàng bán cô ta.

Kể sách quả thâm độc! Chỉ sợ Ngân Tỷ đã hận nàng rồi, nàng đang nghĩ ngợi, chợt nghe Phương thị gọi. “Thím Nhâm, Lâm Tam nương, vào phòng ta!”.

Thì ra Phương thị và Trương Lương đã cãi nhau xong rồi, cũng không biết ai thắng, Lâm Y thật cẩn thận đi qua đóng hỗn độn, cùng với thím Nhâm vào phòng Phương thị.

Phương thị vẫn còn trong cơn giận chưa tiêu, thờ phỉ phỉ ngồi cạnh bàn, hất vờ một chén trà, Lâm Y vội nhặt bỏ sang bên, khuyên nhủ. “Nhị phu nhân bớt giận”.

Phương thị nhìn chằm chằm thẳng vào nàng, nghiêng răng nghiêng lợi. “Bớt giận? Bảo ta làm sao bớt giận? Cái con nhỏ chết bầm chân ngoài dài hơn chân trong kia, dám giúp đỡ người ngoài đến hãm hại ta!”.

Lâm Y kinh hãi, nhưng cũng ngạc nhiên. “Cháu một lòng hướng về Nhị phu nhân, giúp đỡ người ngoài lúc nào ạ?”.

Thím Nhâm mở miệng bồi đen. “Giúp hay không giúp trong lòng rõ ràng, mấy ngày trước tôi thấy Ngân đi nương đi phòng cô uống trà”.

Lâm Y cả giận. “Bà đi phòng Ngân đi nương còn nhiều hơn Ngân đi nương đi phòng tôi!”.

Thím Nhâm hoảng. “Tôi là nha hoàn hồi môn của Nhị phu nhân, phải giúp Nhị phu nhân giám sát cô ta, đương nhiên đi nhiều!”.

Phương thị sắc mặt trầm trọng, nhìn nhìn Lâm Y, lại nhìn nhìn thím Nhâm, trầm nghĩ, giấy bán mình của thím Nhâm còn trong tay mình, có cho vàng bà ta cũng không dám làm trái ý mình, hẳn là con chó mất trắng vô ơn Lâm Y làm. Bà ta siết chén trà men xanh trong tay, xoảng nện xuống bàn, liếc mắt nhìn Lâm Y. “Ngân Tỷ đã đi phòng cô, tất có hành động...”.

Thím Nhâm biết Phương thị tin bà ta, trong lòng vui vẻ, vội vàng tắt nước theo mưa. “Nói không chừng tiền của Ngân di nương đã ở trong tay cô rồi”. Bà ta muốn tội danh của Lâm Y nghe càng đáng tin, Phương thị chính là muốn nghe câu này, lập tức đứng lên đi lục lọi phòng Lâm Y.

Nàng không nhận tiền, Lâm Y đương nhiên không sợ bà ta lục, nhưng tiền nàng bán nút thắt giấu dưới giường nếu bị phát hiện cũng không biết nói sao, vì thế vội vàng phân bua. “Ngân di nương vào phòng cháu là để cầu xin cháu mua cô ta, chuyện này Nhị phu nhân cũng biết cơ mà?”.

Phương thị đỉnh ninh nàng là kẻ mách lẻo, làm sao nghe nàng, cố ý dẫn thím Nhâm chạy vào phòng nàng. Phòng của Lâm Y từ lúc Trương Bát nương xuất giá, dụng cụ đã bị dời đi vài thứ, hiện giờ chỉ còn giường ngủ, một cái bàn và một ngăn tủ, trông hươ trông hoác tìm thật sự dễ dàng, thím Nhâm mới nhắc hai ba thứ đã tha dưới giường ra một bình đồng và một hộp gỗ. Bà ta mở nắp hộp tìm tòi, thấy chỉ toàn nút thắt liền ném qua một bên, mang bình đồng đến hiển vật quý cho Phương thị, nói. “Nhị phu nhân, nặng trĩu luôn, chắc chắn có không ít tiền”.

Lâm Y tức điên. “Ba trăm lẻ hai văn tiền, quả thật không hề ít”.

Thím Nhâm dốc bình, đếm cẩn thận, quả thật ba trăm lẻ hai văn, không hơn không kém một đồng. Phương thị thấy chỉ có bao nhiêu đó, hiểu được đã oan uổng Lâm Y, nhưng không chịu thừa nhận, nghĩ nghĩ, nói. “Tiền này ở đâu ra?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Bị móc hầu bao

Lâm Y đang định nói thật, thím Nhâm lại giành lấy. “Còn hỏi làm gì, dĩ nhiên là cô ta truyền tin cho Ngân di nương, Ngân di nương trả thù lao chứ sao”.

Lâm Y cầm hộp gỗ giơ ra trước mặt Phương thị, bộp bịch. “Nhị phu nhân, ba trăm lẻ hai văn này có hai trăm văn là tiền bán gói sứ hoa sen Ngân di nương tặng, trước đó cháu đã nói cho Nhị phu nhân nghe, còn một trăm lẻ hai văn còn lại là tiền cháu bán nút thắt”.

Phương thị vờn hai ngón tay lật lật nút thắt, không hỏi chuyện tiền bạc nữa, nói. “Cô có tiền, sao không lấy ra trợ cấp gia dụng?”.

Lâm Y ngăn ra, nàng ăn nhờ ở đậu nhà họ Trương, là phải bỏ tiền ra, nhưng xưa nay bao nhiêu dầu, kem, đôi khi cả cái khăn Phương thị và thím Nhâm cũng tìm có không cho nàng, nàng toàn phải bỏ tiền túi ra mua, chính vì thế cần dùng tiền rất nhiều chỗ, có điều lý do này không tiện nói trước mặt bọn họ, lỡ đâu sẩy miệng sẽ là thêm dầu vào lửa. Nàng nghĩ trái nghĩ phải, không có cách nào, đành mở miệng nói. “Không phải không lấy ra, là chờ dành đủ một xâu sẽ đưa Nhị phu nhân”.

Phương thị xem như vừa lòng câu ấy, tạm thời tin nàng, lệnh thím Nhâm gói hết số tiền trong bình đồng vào khăn tay. “Cô còn nhỏ, có tiền sẽ xài bậy bạ, tôi giữ dùm cô”.

Lâm Y chỉ có nước vén tay áo tạ ơn bà ta quản lý dùm tài sản cho nàng, trong lòng quá ư rõ ràng tiền này chỉ sợ đã ra đi không đường trở lại.

Phương thị sai thím Nhâm cầm tiền về phòng ngủ, chậm rãi uống chén trà, đột nhiên nói. “Thím Nhâm, tiền lương tháng này của bà không có đâu”.

Thím Nhâm kinh hãi nói. “Nhị phu nhân, là Lâm Tam nương nói lộ tin tức cho Ngân di nương, đâu có liên quan đến tôi. Nhị phu nhân không muốn Nhị thiếu gia lấy cô ta, lòng cô ta vẫn còn hận Nhị phu nhân lắm, là đang trả thù đó. Hơn nữa, tôi và cô ta, ai thân với Nhị phu nhân hơn, trong lòng Nhị phu nhân còn không hiểu sao?”.

Câu này đánh vào lòng Phương thị, khiến bà ta im lặng thật lâu.

Thím Nhâm tiến thêm một bước. “Tôi cũng có sai, không nên nghe lộn ý Nhị phu nhân, gọi người môi giới đến nhà, Nhị phu nhân phạt tôi tiền lương tháng này cũng được, tôi không có lời nào để nói, nhưng cái con nhỏ Lâm Tam nương kia, không thể giữ lại nữa, Nhị phu nhân phải sớm có ý tưởng đi”.

Lại một câu thấu tâm khảm Phương thị, bà ta trừng mắt liếc qua, mắng. “Lão thái gia còn sống kia kia, bà đang xúi tôi bắt hiếu đấy phải không?”.

Thím Nhâm rút đầu không dám hé răng, nhất thời chẳng dám nhắc đến chuyện tiền lương tháng này nữa.

Lại nói đến Lâm Y chịu tai bay vạ gió, mất tiền, nàng ngồi bên giường khóc không ra nước mắt, thím Dương đứng ngoài cửa ngó tới ngó lui mấy lần mới trộm tiến vào, nhét ít tiền vô tay nàng, nói. “Vừa rồi thím không dám vào nói đỡ cho cháu, xin lỗi xin lỗi, tiền này cháu cứ cầm dùng tạm, không đủ lại nói thím”.

Lâm Y hiểu thím cũng giống thím Nhâm, đều nhận tiền thưởng từ Ngân Tỷ, sợ liên lụy bản thân, bởi vậy vừa rồi vẫn trốn tránh không dám đứng ra bên vực kẻ yếu, chẳng qua là muốn bảo vệ mình. Là người ai cũng vậy, không có gì đáng trách. Nàng đẩy về, nói. “Nhà thím cũng đâu dư dả gì, đừng quan tâm cháu, mấy ngày nữa cháu bán mớ nút thắt này sẽ có tiền lại thôi”.

Thím Dương nghĩ nghĩ, có ý kiến. “Sao cháu không đi mách lão thái gia, lão thái gia chắc chắn làm chủ cho cháu”.

Lâm Y sụp mắt, thì thào. “Nói có khác gì không nói, lão thái gia đã gần tuổi thất thập cổ lai hy, có che chở cháu mấy đi nữa cũng che được bao năm? Tương lai cháu vẫn phải nhìn sắc mặt Nhị phu nhân nhiều hơn”.

Muốn sinh tồn khi bị hai bên đè ép chẳng hề dễ dàng, thím Dương có tâm giúp nàng một phen, mấy ngày sau xin Phuong thị vào thành đưa com, định thừa dịp bán nút thắt cho nàng, không ngờ thím Nhâm trong lòng có quỷ, cảnh giác cực cao, nói thế nào cũng không buông. Thím Dương bó tay, đành nói Lâm Y nghĩ cách khác.

Trời về cuối thu, thời tiết chuyển lạnh, Lâm Y sốt ruột hết sức, nếu không bán nút thắt lấy tiền sẽ không mua được áo bông mùa đông, bị rét sinh bệnh chẳng có gì hấp dẫn. Nàng còn đang khổ não thì ngày thứ hai không khí liền thay đổi, nhiệt độ chuyển tiếp đột ngột, đúng là không hay ho, uống nước lạnh cũng ê răng, nàng vội vội vàng vàng mở rương quần áo, tìm quần áo của Trương Bát nương mặc chống lạnh.

Nằm phía trên cùng là một cái váy hoa vàng và một cái quần bông trắng, khi Trương Bát nương quay về thăm nhà đã giúp nàng lấy ra, nàng nhớ tới ân tình ngày xưa cùng Trương Bát nương, trong lòng cảm động, liền lấy bộ quần áo ra, nghĩ thăm quần bông này dày hơn quần của nàng, lại mặc thêm cái váy bên ngoài hẳn sẽ ấm hơn chút.

Nàng mặc quần, cột dây eo, đột nhiên nhận ra có gì đó không thích hợp, cúi đầu nhìn nhìn, thì ra quần này bên dưới không khâu hết vào, là một cái quần yếm. Mặc dù nàng có thấy Trương Bát nương mặc quần yếm, nhưng bản thân nàng lần đầu mặc, cả người cứ mất tự nhiên, đang do dự có nên thay ra không, bỗng nghe tiếng đập cửa, giọng Trương Trọng Vi vang lên. “Tam nương từ, có ở nhà không?”.

Tiếng đập cửa rất gấp gáp, Lâm Y không kịp đổi quần, đành mặc vội váy ra bên ngoài, đứng dậy mở cửa. Trương Trọng Vi thần sắc lo lắng, thấy nàng bình an vô sự đứng trước mặt mình mới thở dài nhẹ nhõm. “Nghe nói mẹ tôi làm khó em? Em không sao chứ?”.

Trương Trọng Vi đã cao hơn nhiều, chững chạc hơn, dù chưa tròn mười bảy tuổi nhìn đã tựa mười tám mười chín, Lâm Y liếc chàng một cái, nhớ tới bên dưới váy đang mặc quần yếm, mặt bất giác đỏ bừng, vội cúi thấp đầu lí nhí. “Em không sao, anh mau về đi, coi chừng Nhị phu nhân nhìn thấy”.

Trương Trọng Vi chỉ bên trái. “Bọn họ đang ở nhà chính bàn bạc, đừng lo lắng”. Nói xong lúi trong tay áo ra một xâu tiền kẽm, đưa cho nàng. “Ồ đây có năm trăm văn, em cầm dùng tạm đi, giấu cẩn thận, đừng để mẹ tôi tìm ra”.

Lâm Y cực không quen xài tiền người khác, thói quen thế cũng không tốt, nàng rút tay ra sau lưng, lách đầu. “Em không thiếu tiền, nhưng có một chuyện cần anh giúp”. Nàng xin Trương Trọng Vi chờ bên ngoài một chút, bản thân vào nhà lấy hộp gỗ ra. “Đây là nút thắt khi rảnh rồi em kết được, ngày nào anh cũng vào thành đi học, không biết có thể mang đi bán được không, cửa hàng nút thắt ngay trên đường đến thư viện thôi, sẽ không chậm trễ công việc của anh đâu”.

Trương Trọng Vi mở nắp hộp, cả một hộp đầy là nút thắt, ít nhất có chục cái, ngay ở trên cùng, đồ bưng đến chói mắt là một nút thắt hoa mai y hệt như cái chàng vẫn mang bên hông, ánh mắt chàng buồn bã, thì ra nút thắt Lâm Y tặng chàng không phải là độc nhất. Tuy hiểu Lâm Y bị kẻ sinh nhai bức bách, chàng vẫn thấy cổ họng khô khốc khó chịu, muốn nói mà chẳng thành lời, một lúc lâu mới nói. “Ngày mai sẽ mang đi dùm em, buổi chiều về đưa tiền cho em”.

Lâm Y vốn là người thận trọng, nhưng hôm nay bị Phuong thị móc hết túi đau buồn không thôi, không hề nhận ra chàng hơi khác thường, nghe chàng đồng ý, nàng mừng rỡ. “Một nút thắt bán thấp nhất được mười văn, cao nhất mười lăm văn, bên trong hộp tổng cộng năm mươi cái — phiền anh vậy”.

Trương Trọng Vi gật đầu, im lặng, ôm hộp gỗ lặng lẽ đi. Lâm Y nhanh chạy về phòng, cởi quần yếm ra, đổi cái quần khác kín kẽ hơn, lại lấy kim chỉ khâu cái quần kia lại. Nàng hưng trí phùng phùng tha hết rương quần áo ra, tìm toàn bộ quần yếm khâu hết một lượt, kết quả lúc đi vệ sinh mới nhận ra, váy dài ở Bắc Tống không có dây thun quần, mặc toàn bộ đi nhà xí cực kỳ bất tiện, vì thế lại nhọc công tháo ra thành quần yếm lại, đây là nói sau.

Lại nói Trương Trọng Vi cầm hộp đầy nút thắt về phòng, ngồi bên bàn học thờ dài, nghĩ đến ngày mai, khắp phố lớn ngõ nhỏ sẽ có người buộc nút thắt Lâm Y tự tay làm bên hông, tâm tình chàng liền trở nên nặng nề. Chàng vuốt vuốt hoa mai toàn tâm bên hông, thầm nghĩ, nút thắt Lâm Y kết chỉ có mình chàng có quyền sử dụng, người khác, không được. Ngẫm nghĩ, chàng đột nhiên đứng dậy, bỏ hộp vào tủ khóa lại, đến cách vách tìm Trương Bá Lâm hỏi. “Đại ca, có thể mượn anh hai trăm năm mươi văn được không, tháng sau em trả”.

Trương Bá Lâm đang đọc sách, tùy tay chỉ chỉ ngăn tủ ý bảo chàng tự lấy, Trương Trọng Vi mở tủ, đếm đủ hai trăm năm mươi văn, bỏ chung với năm trăm văn của mình cho đủ bảy trăm năm mươi văn, ngày hôm sau giao cho Lâm Y, nói nút thắt nàng kết đa dạng lại đẹp, cái nào cũng bán được mười lăm văn.

Lâm Y mừng rỡ cúi người tạ chàng, lại lấy ra năm mươi văn, ngượng ngùng nói. “Có thể phiền anh mua giúp em ít dây thừng màu về không?”.

Trương Trọng Vi âm thầm cười khổ, nhưng vẫn nhận tiền, thay đổi khuôn mặt tươi tắn. “Đâu có gì khó, tiện đường mà thôi, chiều mai sẽ đưa cho em”.

Lâm Y mặt cười cong thành trăng rằm, lại cảm tạ không dứt, tiễn chàng đi. Trương Trọng Vi quả nhiên giữ chữ tín, ngày thứ hai tan học, vừa về đến nhà đã đưa dây thừng màu đến cho Lâm Y, thậm chí tặng nàng mấy khối điểm tâm.

Nói cũng lạ, đã nhiều ngày hai người bọn họ qua lại thường xuyên, cũng không thấy Phuong thị ngăn trở, Lâm Y đang nghi ngờ thì được tin từ thím

Dương : hóa ra sang năm mở khoa thi, Trương Lương lại muốn đi thi lần nữa, Trương lão thái gia đã ừ rồi, tùy thời gian xuất phát. Lâm Y nghe được che miệng cười thầm, chữ nghĩa trong bụng Trương Lương chỉ sợ chưa nhiều bằng một góc hai anh em Trương Bá Lâm Trương Trọng Vi, cố tình thích đi thi, chẳng hiểu tại sao. Thím Dương một câu chốt bẻ thiên cơ. “Đi du sơn ngoạn thủy lại có mỹ nhân bầu bạn, chẳng phải nhiều lạc thú hơn ở nhà ư?”.

Vì chuyện đó, Phương thị và Ngân Tỷ lại gây gỗ, lý do rất đơn giản : Ngân Tỷ đi cùng Trương Lương, Phương thị không đi được, thế thiếp tranh đấu gay gắt suốt ngày, âm ỉ túi bụi. Hai bà ồn ào náo nhiệt, Lâm Y nhân cơ hội, trốn trong phòng kết nút thắt, đợi cho dùng hết dây thừng màu, lại nhờ Trương Trọng Vi cầm vào thành bán.

Trương Trọng Vi cầm hộp nút thắt thứ hai về phòng, dờ khóc dờ cười, tiền tháng này chàng đã sớm tiêu hết, đành phải đi mượn Trương Bá Lâm tiếp.

Nhị tiểu tử xưa nay là con người tiết kiệm, tại sao nay cứ mượn tiền hoài? Trương Bá Lâm kinh ngạc vô cùng, truy hỏi, nói không cho anh biết anh sẽ không cho mượn. Trương Trọng Vi bí quá, đành chỉ cho anh trai đóng nút thắt chặt dây trong ngăn tủ, kể hết tâm tư cho anh trai nghe. Trương Bá Lâm cười lăn lộn, giễu cợt chàng một trận, mới cho chàng mượn tiền. Trương Trọng Vi đoán Lâm Y nhất định sẽ kết hợp thứ tư thứ năm nữa, bởi vậy không dám nói cho Trương Bá Lâm “Tháng sau em trả”, chỉ đỏ mặt nói. “Khi nào có tiền em sẽ trả”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tìm cách kiếm tiền

Ngắn ngủi mấy ngày, Lâm Y đã dồn đủ một xâu tiền đổi sang tiền giấy và năm trăm văn lẻ, nàng gấp tiền giấy thật nhỏ giấu trong người, năm trăm văn kia chia làm hai phần, trong đó ba trăm văn chôn vào hố đào dưới giường, hai trăm văn còn lại giấu vào bình đồng để tiêu dùng hàng ngày.

Qua mấy ngày, chợ phiên lại mở, nàng cầm tiền giấy nhờ thím Dương đi chợ phiên xa vài thước vải làm áo bông. Thím Dương đồng ý luôn miệng, đi chợ phiên mua cho nàng một tấm vải bông đỏ và một bị bông, ngay ngày hôm đó liền cắt áo, ngồi trong băng ghế nhỏ phòng bếp khâu vá.

Đã nhiều ngày, Lâm Y sống thật sự thuận lợi, nút thắt bán chạy, lập tức sẽ có đồ mới mặc, nàng ngâm nga ngồi bên cạnh bàn kết nút thắt, đầy mặt tươi cười. Có lần Trương lão thái gia gọi nàng đi, hỏi chuyện Phương thị đòi tiền nàng. Lâm Y nghĩ lúc Phương thị đoạt tiền của nàng đã nói lý do hoàn toàn chính đáng, lúc này nếu cáo trạng thì có vẻ chính nàng mới là người nhỏ nhen, vì thế chỉ nói Phương thị là muốn tốt cho nàng, thay nàng bảo quản tiền. Trương lão thái gia tuổi tác đã cao, lười nhìn sâu vào sự việc, nghe nàng nói vậy cũng tin, không gắng hỏi nữa.

Nửa tháng sau, Trương Lương chuẩn bị xong hành lý vào kinh đi thi, lúc này ông ta nghe Phương thị, không mang theo Ngân Tỷ, lẻ loi lên đường. Phương thị có được cơ hội tốt, một khắc cũng không muốn Ngân Tỷ rời khỏi tầm mắt, nơi nơi chôn chôn bắt cô ta hầu hạ, thậm chí đặt luôn một tấm nệm dưới đất trong phòng ngủ, để buổi tối Ngân Tỷ ngủ dưới đất, hầu hạ bưng trà đưa nước ban đêm.

Trương Lương không ở, Ngân Tỷ ngay cả người để tổ khổ cũng không có, đừng nói gì che chở cô ta, mọi việc phải nhẫn nhục chịu đựng, khổ thân không nói nổi. Từ lúc cô ta dời tới phòng Phương thị ở, thím Nhâm thím Dương thu nhập thiếu hụt, rất là không quen, thừa dịp xuống bếp nấu cơm, oán giận không ngừng.

Thím Dương nhét củi vào bếp, nói. “Lần trước Nhị phu nhân suýt bán Ngân đi nương, Nhị lão gia còn đang trách móc đây, sao lúc này lại nghe Nhị phu nhân không mang theo Ngân đi nương?”.

Thím Nhâm hung hăng bằm dao, thót gổ nẩy đùng đùng. “Làm gì có chuyện nghe lời Nhị phu nhân, là sợ dẫn Ngân đi nương theo, gây trở ngại việc tìm Kim đi nương Đồng đi nương kia”.

Thím Dương lo lắng nói. “Nhị phu nhân sẽ không thừa dịp này bán Ngân đi nương chứ? Trong nhà thiếu cô ta, làm sao chúng ta kiếm tiền?”.

Thím Nhâm nói. “Cái đó thì không, Nhị lão gia trước khi đi đã nói, nếu trở về không thấy Ngân đi nương yên yên ổn ổn trong nhà, sẽ bỏ Nhị phu nhân”.

Thím Dương thoáng an tâm, phui bụi hai tay, đứng dậy ra cửa nhìn, thở dài. “Cũng không biết Nhị phu nhân khi nào mới thả Ngân đi nương đây, thả cô ta ra chúng ta mới có tiền mà kiếm chứ, mà bà thì lo gì nữa, lần trước mặt báo cho Ngân đi nương lời nhiều tiền lắm phải không?”.

Thím Nhâm bị chọc bẻ bí mật, sắc mặt lập tức biến đổi, cá giận nói. “Đừng có nói hươu nói vượn”. Nói đoạn quăng dao bằm lại, đẩy ra thím Dương, về phòng.

Lâm Y ngay tại phòng để dụng cụ làm nông cách vách, nghe lời hai bà nói rành mạch, thầm nghĩ, thím Dương nhưng thật ra có ý tốt muốn bao che cho thím Nhâm, nhưng chuyện này quan hệ trọng đại, thím Nhâm làm sao nói ra dễ dàng được, có hỏi cũng là hỏi không. Thối đời là thế, không thể đối xử thành thật với nhau được, nếu làm được thì thế gian đâu có ai ầm ức khổ não nữa.

Lâm Y thở dài, dọn xong cái cuộc cuối cùng, đóng cửa về phòng tiếp tục kết nút thắt, tương lai trước sau mịt mờ như nàng thì tiêu phí thời gian vạch trần thím Nhâm còn không bằng để dành kết thêm vài cái nút thắt bán lấy tiền. Mười ngày sau, lại một hộp nút thắt đã kết xong, nàng tìm đến Trương Trọng

Vi như cũ, nhờ chàng bán dùm.

Trương Trọng Vi nhận hộp gỗ, không biết trên mặt là biểu tình gì, do dự luôn mãi mới đề nghị: “Tam nương, sao em cứ kết nút thắt mãi thế, đòi làm cái khác được không?”.

Lâm Y không hiểu ý chàng, ngạc nhiên nói: “Tay nghề của em, chỉ có thứ này kiếm được tiền nhất, nếu không thì bán cái gì?”.

Trương Trọng Vi rất muốn nói nút thắt trong phòng tôi đã chồng chất như núi, tuy tôi không ngại tiếp tục “thu mua”, nhưng có thể phiền em đổi thứ khác được không... Chàng vừa nghĩ, vừa thói quen vuốt bông hoa mai toàn tâm bên hông, trong đầu đột nhiên lóe sáng: “Vật có tốt mấy, đáng giá mấy thì làm mãi dần dần cũng bán không được giá nữa, không bằng làm túi đựng tiền, túi hương và đai lưng, chắc còn bán được nhiều tiền hơn”.

Lâm Y ngượng ngập nói: “Anh nói có lý, nhưng em không biết thêu hoa”.

Trương Trọng Vi lúc này mới nhớ tới mẹ chàng không muốn nâng khéo tay, phạm là việc con gái phải học bà sẽ không dạy, cách kết nút thắt này vẫn là Trương Bát nương vụng trộm dạy nàng. Chàng biết mình lỡ miệng, cảm thấy áy náy vô cùng, im lặng một lúc lâu, đột nhiên nói: “Em yên tâm”.

Lâm Y còn đang cân nhắc ý tứ của chàng, chàng đã giấu hộp nút thắt vào ống tay áo, xoay người đi xa.

Trương Trọng Vi về phòng, Trương Bá Lâm tiết kiệm dầu thắp đèn, đang ở trong phòng chàng mượn đèn đọc sách, nhìn thấy chàng mặt mày ủ dột ôm hộp gỗ đi vào, giật mình hỏi: “Đừng nói lại là nút thắt đó nhé?”. Anh ta bỏ sách xuống, đoạt lấy hộp mở ra, cười đến gập bụng lăn ra. “Lão Nhị ơi là lão Nhị, chú em tính mở tiệm bán nút thắt sao, ngăn tù sắp không nhét vào nổi nữa”.

Trương Trọng Vi bị anh trai cười đến đỏ mặt, nhưng lời nên nói vẫn không lọt nửa chữ: “Anh, có còn tiền không, cho em mượn”.

Trương Bá Lâm bật người lên, vội la: “Cậu tính vẫn nhận lấy đấy à?”.

Trương Trọng Vi mở tủ, bỏ nút thắt mới vào, nói: “Dù sao em không nỡ bán”.

Trương Bá Lâm khổ khuyên: “Lão Nhị, đúng là nên giúp Lâm Tam nương, nhưng không phải cách này, cậu cứ nhận lấy nữa, tiền ở đâu ra đây?”.

Trương Trọng Vi trầm tư một lát, đột nhiên ngẩng đầu nói: “Anh nói phải, muốn nhận nút thắt của Tam nương, trước phải tìm cách kiếm tiền đã, vừa hay hai ngày thư viện cho nghỉ, em đi trong thành dạo chợ, xem có cách nào kiếm tiền hay không”.

Trương Bá Lâm bị lời này làm ghen, trừng mắt nhìn chàng hồi lâu, vô cùng đau đớn nói: “Đường đường là người đọc sách, là học sinh châu học, không lo nghĩ viết văn sao cho hay, chỉ lo ra ngoài kiếm tiền, thật sự xấu hổ chết người”.

Xuất phát từ sự tôn trọng huynh trưởng, Trương Trọng Vi không tranh luận, nhưng chàng không hiểu văn chương và kiếm tiền xung đột mâu thuẫn chỗ nào, đợi thư viện cho nghỉ, liền đi nói Phương thị muốn vào thành đạo. Phương thị đang vội nghĩ cách chen ép Ngân Tỷ đây, làm gì có thời gian quản chàng, hỏi cũng chưa hỏi liền gật đầu cho đi.

Thư viện Thọ Xương nằm ngay phố núi Mi Châu, ngày nào Trương Trọng Vi cũng vào thành, nhưng mỗi lần đều vui đầu chạy đi học, chưa từng tản bộ dạo chơi, hôm nay có mục đích trong đầu, chàng thả chậm cước bộ, vừa đi vừa đánh giá chung quanh.

Hai bên ngã tư đường, kinh doanh nhiều nhất là trà tửu điểm, tức là chỗ vừa bán trà bán rượu vừa bán cả thức ăn, một đôi dĩa – một phần rượu và đồ nhắm. Có chút dân chúng tầm thường, vì kiếm vài đồng tiền trĩnh, chỉ cần thấy có các công tử nhà giàu đến uống rượu mua vui, sẽ chạy lại xu nịnh, sau đó chấp tay đứng thẳng hầu hạ cẩn thận, xem có chuyện gì cần người chạy một chân, hoặc đi mua đồ, hoặc đi tìm kỹ nữ, đều được thưởng chút tiền, người đương thời gọi là “Nhân hán”. Lại có người tiến lên giúp đổi nước sôi châm rượu, ca hát mua vui, đốt hương châm thuốc, gọi là “Tư ba”.

*Nhân hán : nhân – rảnh rỗi, hán – đàn ông. Tư ba : nam đầy tớ.

Trương Trọng Vi tốt xấu cũng là thiếu gia, lại là người đọc sách, làm sao chịu làm việc như vậy, lắc lắc đầu tiếp tục đi về phía trước.

Có vài đứa trẻ mặc áo sam trắng, cột khăn hoa văn, ôm bình sứ đựng đồ ăn, vừa đi vừa hét quảng cáo món rau củ muối dầm của nhà mình. Nông thôn Mi Châu, nhà nào cũng biết muối dầm rau củ, nhà họ Trương cũng không ngoại lệ, Trương Trọng Vi hơi động tâm, nhưng nghĩ tới bản thân hết năm nay đã tròn mười bảy tuổi, là người lớn, ôm bình sứ chạy khắp nơi cũng không thích hợp, lại đành thôi.

Đi thêm một đoạn, ven đường có mấy người bán dược liệu, hương liệu, trái cây, vân vân, gặp người liền cứng rắn dúi hàng hóa, xong thì đòi tiền, mặc kệ người ta có muốn mua hay không, Trương Trọng Vi sợ bị chèo kéo, vội đi nhanh qua phố khác dạo.

Phố này đa số là hộ gia đình, không có bao nhiêu cửa hàng, chàng đang chuẩn bị xoay người rồi đi, đột nhiên nhìn thấy trong sân một nhà, mấy cô gái đang tùm tùm năm tùm ba đá cầu, đá trong đá ngoài, đầu gối đá bụng tiếp cầu, đỉnh đầu đỡ cầu, lò cò đá,... thân thủ vô cùng linh hoạt, quả cầu tung bay từ chỗ này sang chỗ khác, chàng đang nhìn xem thú vị, một cô phát hiện ra, đi tới đuổi chàng: “Anh là ai, đừng đứng tẩn ngẩn trước cổng nhà người khác chứ”.

Trương Trọng Vi vội thở dài: “Nhà tôi có cô em gái cũng thích đá cầu, tôi định làm tặng một cái, nhưng không biết cách, tôi thấy quả cầu các cô đá đẹp quá, không biết làm thế nào vậy?”.

Cô gái thấy chàng hỏi thay em gái, liền hào phóng đưa cho chàng xem thử, cười: “Nhà trong thành phố, làm sao làm được cái này, chúng tôi đều mua

trong tiệm cả”.

Trương Trọng Vi nhận quả cầu, nhìn cẩn thận, quả cầu phần đế là một vòng tròn sắt, mặt trên có trang trí lông gà, màu sắc sặc sỡ. Đứng rồi, người thành phố đâu có nuôi gà, làm sao có lông gà làm cầu, nhưng thật ra ở nông thôn có rất nhiều.

Lâm Y kết nút thắt là vật tư, chàng không thích người khác có, nhưng quả cầu là đồ chơi, có bán cho người khác cũng có gì đâu? Trương Trọng Vi bất tri bất giác mỉm cười, cầm khư khư quả cầu quên trả, cũng là cô gái kia mất kiên nhẫn thúc giục vài câu chàng mới phục hồi tinh thần trả lại quả cầu, nói cảm ơn, đi đến ngã tư đường nhộn nhịp, vào một cửa hàng bán đồ chơi, mua một quả cầu lông gà.

Chàng tìm được cách kiếm tiền, nhưng không về nhà ngay, thăm nghĩ : mình chuẩn bị đi kiếm tiền là để cho Lâm Y dùng, nếu nói cô ấy tự làm thì còn nói làm chi nữa. Vì thế chân không ngừng nghỉ, tiếp tục đi. Mùa thu ngày ngắn đêm dài, chàng vòng vo mấy vòng, sắc trời liền vào chiều, đang định về nhà ngày mai lại đến, ven đường có vị thư sinh chuyên viết thư thuê gọi ý cho chàng. “Tôi thấy cậu cũng giống tôi, đều là văn nhân, sao không tìm quán trà nào đó bán vài trang toan văn, cũng kiếm được vài đồng đường gia sống tạm”.

Trương Trọng Vi nghe anh ta nói “đường gia sống tạm”, nghĩ ở nhà có Lâm Y đang chờ đợi, đột nhiên hào hứng vạn trượng, lập tức nhắm thẳng quán trà đi tới.

Cái gọi là “bán toan văn”, một là chỉ những người biết chút chữ nghĩa, trí tuệ nhạy bén, châm biếm thế thời, chế tạo tràng cười, viết vài câu văn hoặc mấy câu thơ, kiếm tiền sống tạm; hai là kỹ nghệ nhân, chuyên viết chuyện buồn cười, châm chọc giải trí lấy lòng người ta, cũng gọi là “toan văn”. Trương Trọng Vi đường đường học sinh châu học, đương nhiên là loại người thứ nhất.

*Toan văn : chữ “Toan” có nghĩa lỏng là “nghèo nàn”, ý chỉ những văn nhân vì quá nghèo mà đi bán văn kiếm tiền.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bán toan văn

Giờ này sắc trời đã tối muộn, nhưng vẫn còn rất nhiều quán trà mở cửa, bên trong vọng ra tiếng người đọc sách đang kể chuyện xưa, Trương Trọng Vi đi dọc phố, lần lượt thả bước, thật đúng là tìm được một anh tú tài đang bán toan văn, chàng tiến lên nghe ngóng, biết được hiện nay bán được giá nhất không phải văn trào phúng mà là thơ đề tại chỗ, tức là người mua tùy ý cho đề mục, người bán thơ ngay tại chỗ viết, nếu viết tốt, một bài được ba mươi văn.

Trương Trọng Vi không quá vừa lòng giá tiền, nói. “Một nút thắt đã bán được mười lăm văn rồi, cả bài thơ phí cân não mà chỉ ba mươi văn, vô lý quá”.

Anh tú tài bán toan văn cười. “Cậu cho là đang làm thơ trên học đường, cân nhắc kỹ từng chữ sao? Người đến mua thơ phần lớn cả chữ cũng không biết, cậu chỉ cần đọc ngân nga tí, viết vớ vẩn tí liền xong”.

Trương Trọng Vi có chút thông suốt, nghĩ đến tài hoa của mình, thơ làm ra cũng không tính vớ vẩn gạt người, dù sao tìm không ra nghề chỉ thích hợp hơn nữa, không bằng cứ chọn nó đi. Chàng tạ ơn anh tú tài kia, thừa dịp ánh chiều tà chưa tắt vội về nhà, lừa vài ngum cơm, liền đi tìm Lâm Y.

Lâm Y vừa tắm xong, mặc áo bông mới màu đỏ, váy hoa nhỏ của Trương Bát nương tặng, bên trong vẫn là quần yếm, khiến khuôn mặt nàng đỏ bừng, không biết do áo đỏ ánh lên mặt, hay mặt đỏ che lấp màu áo. Trương Trọng Vi thấy nàng còn đẹp hơn tranh vẽ, bất tri bất giác nhìn si ngốc. Lâm Y định dắt tay áo chàng nhắc nhở, nhưng sợ hành vi không hợp quy củ, đành ho hai tiếng, gọi chàng phục hồi tinh thần.

Trương Trọng Vi bị nàng bắt gặp bản thân nhìn thần thờ cũng không đỏ mặt, nghĩ rất đúng lý hợp tình : mình đang nhìn nương tử tương lai nhà mình, có gì phải xấu hổ. Chàng lấy quả cầu lông gà trong tay áo ra, đưa cho Lâm Y. “Mới mua đồ chơi, tặng cho em”.

Lâm Y nói cảm tạ, tiếp nhận nhìn xem. “Thứ này làm thật đẹp, bán chắc được tiền lắm đây”.

Trương Trọng Vi mỉm cười, không hồ là vợ mình, liếc mắt một cái đã hiểu, chàng đắc ý trong lòng, ngoài miệng lại nói. “Không cần em làm như vậy”.

Lâm Y hỏi. “Sao vậy, không đáng tiền bằng nút thắt ư? Thôi em vẫn cứ kết nút thắt vậy”.

Trương Trọng Vi sợ quá nhảy dựng, cuống quýt xua tay. “Đừng kết nút thắt nữa, đừng kết nút thắt nữa”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Anh sao thế, em đâu biết làm gì khác, không làm mấy thứ vật vãnh đó biết lấy gì đổi tiền đây?”.

Trương Trọng Vi ưỡn ưỡn khuôn ngực chưa rắn chắc lắm, nói. “Không cần em kiếm tiền, anh sẽ nuôi em”.

Đây là hứa hẹn? Hay là thổ lộ? Lâm Y âm thầm cân nhắc. Trương Trọng Vi thấy nàng im lặng, đành nhìn rằng nàng đồng ý, hoan hô một tiếng, chuẩn bị về phòng đọc thi tập, Lâm Y gọi chàng lại, nói. “Ý tốt của anh em nhận trong lòng, tiền anh cho em và tiền em kiếm được ý nghĩa khác nhau, giúp đỡ như vậy không tốt. Em thấy quả cầu này không tồi, vừa hay kết nút thắt cũng ngắn rồi, em đổi qua làm thứ này vậy”.

Trương Trọng Vi nghe nàng nói vậy, có chút thất vọng, nhưng dù gì làm quả cầu cũng tốt hơn kết nút thắt, chàng âm thầm an ủi bản thân một phen, nói: “Làm quả cầu cần tiền xu sắt, ngày mai anh mang một ít đến cho em”. Chàng sợ Lâm Y lại cự tuyệt tiếp, cố nói thật nhanh rồi bỏ chạy về phòng.

Trương Bá Lâm đang ở trong phòng chàng mượn đèn đọc sách, thấy chàng chạy như gió vào nhà, kinh hãi. “Cậu lại mang nút thắt về đó hả?”.

Trương Trọng Vi lắc đầu, kể chuyện bán toan văn cho anh trai nghe, nói rằng đó là một nghề kiếm tiền khá. Trương Bá Lâm vốn phản đối chàng đi kiếm tiền, nhưng nghe chàng kể xong còn hưng trí hơn cả chàng, gõ bút xuống bàn đánh ‘cách’, vui vẻ nói. “Kiếm tiền thật ra chỉ là phụ, mua bán như vậy là dịp tốt để thể hiện tài năng, ngày mai anh đi với cậu nữa”.

Trương Trọng Vi cũng cao hứng, cười. “Rất tốt, hai anh em chúng ta đi xem ai kiếm được nhiều tiền hơn”.

Trương Bá Lâm khinh thường bĩu môi. “Người đọc sách chớ suốt ngày ngâm chữ tiền bên miệng, coi chừng dính đầy hơi tiền trên người”.

Trương Trọng Vi cá giận. “Anh không thiếu tiền đương nhiên nói dễ dàng, có bản lĩnh ngày mai kiếm được bao nhiêu đều cho em hết đi”.

Trương Bá Lâm hào phóng phát tay. “Ngày mai anh viết thơ, cậu lấy tiền, được chưa?”.

Hai người đùa giỡn một trận, cùng ngồi xuống bàn, lấy thi tập ngày thường hay đọc lại đọc một lần, còn sửa sang mấy bài thơ từng viết cho đẹp đẽ, đến lúc đó mong là có thể bán được tiền.

Ngày hôm sau, hai anh em dậy thật sớm, thông báo Phương thị, ngay cả đồ ăn sáng cũng không ăn, tùy tiện cầm theo củ khoai luộc chạy đi. Lúc bọn họ vào thành vừa đẹp là khi các quán trà mở cửa buôn bán, vì Trương Trọng Vi đã tìm hiểu qua, nên rất nhanh bọn họ đã tìm được một nơi hay có các “toan tử tài” lui tới bán văn, đi vào chiếm chỗ, chuẩn bị rao hàng.

Không ngờ mới hô rao vài câu, người hầu trà liền lau mồ hôi tìm đến, thở dài. “Hai vị tiểu quan nhân, làm gì có ai bán toan văn như hai người”.

Hai người cùng hỏi. “Có quy định sao?”.

Người hầu trà cười. “Lúc tôi châm trà cho khách, tiện đường giúp hai vị hỏi một câu, chẳng phải tốt hơn rao ầm ĩ phá phong cảnh như hai vị đang làm ư?”.

Trương Trọng Vi thấy như vậy càng tốt, thương lượng với Trương Bá Lâm vài câu, đồng ý. Người hầu trà thấy có thể kiếm thêm khoản thu nhập, phá lệ cố gắng, không bao lâu đã mời chào cho bọn họ một mối làm ăn.

Hai anh em ngẩng đầu lên, vị khách là một người đàn ông trung niên, đầu đội khăn mạo cao và ngay ngắn, mặc áo sam dài, nhìn cũng là cách ăn mặc của văn nhân. Cả hai không dám chậm trễ, vội mời ông ấy ngồi đối diện, gọi người hầu trà dâng trà, hỏi. “Quan nhân họ chi? Mua văn hay mua thơ?”.

Ông ta đáp. “Tôi họ Lí, không biết hai vị có thể lấy chữ ‘lãng’ làm đầu, chữ ‘hồng’ làm cuối, viết một bài tuyệt cú được chăng?”.

Đề mục này có chút khó, Trương Trọng Vi sờ trường là viết văn, thơ từ hơi kém chút, cúi đầu khổ nghĩ. Trương Bá Lâm ở ngâm thơ có năng lực hơn, trầm ngâm một lát liền đề bút, chấm mực, viết xuống một bài thơ, rằng:

Nhất giang thu thủy tằm hàn không,

Ngư địch vô đoan lộng văn phong.

Vạn lý ba tâm thủy chiết đặc?

Tịch dương ảnh lý toái tàn hồng.

Tạm dịch thơ:

Một bầu thu thủy lạnh trống không,

Tiếng địch ai thổi gió lồng sông.

Nỡ đan tâm bè ngàn dặm sóng?

Ảnh trời chiều nhuộm đỏ ráng hồng.

Người đàn ông họ Lí đọc bài thơ, vỗ tay lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, dẫn tới vô số người vây xem, đều tán thưởng Trương Bá Lâm tài năng nhanh nhạy. Trương Bá Lâm có chút tự đắc, chấp hai tay đa tạ, khiêm tốn vài câu. Trương Trọng Vi cũng tự hào vì anh trai, nhưng không quên lấy tiền, khách khách khí khí đòi Lí quan nhân ba mươi văn tiền công.

Lí quan nhân cười. “Bài thơ hay như vậy, sao chỉ đáng ba mươi văn?” Ông ta lật lật xấp thơ trên bàn, chọn những bài ngày thường Trương Bá Lâm hay làm, rung đùi đắc ý ngâm vài câu, gấp phẳng phiu bỏ vào ống tay áo, tiện đường lấy ra một tờ giấy đưa cho Trương Bá Lâm, nói. “Có rảnh đến tìm tôi”.

Trương Bá Lâm cúi đầu đọc, thì ra là tờ danh thiếp, trên viết : “Nhã Châu Lí Giản Phu”. Anh ta mờ mịt ngẩng đầu. “Lí Giản Phu là ai vậy?”.

Trương Trọng Vi lắc đầu, bực mình. “Không biết, nhưng hỏi này ông ta chưa trả tiền”.

Trương Bá Lâm nghe chàng nói vậy, ngó trái ngó phải, hóa ra Lí Giản Phu đã đi rồi. Chung quanh có người xì xào. “Nghe nói vị quan nhân vừa rồi đã làm tới thái thú, ông ấy để lại danh thiếp, hai người có thể đi tìm ông ấy, nói không chừng lại mưu hoa được tiền đồ tốt đây”.

Về chuyện tiền đồ, hai anh em Trương Bá Lâm Trương Trọng Vi nhưng lại giống nhau, thật sự thanh cao, nghe nói Lí Giản Phu như vậy nên mất hứng. Trương Trọng Vi tùy tiện nhét danh thiếp vào tay áo, tiếp tục bán toan văn, thẻ muốn bù đắp ba mươi văn tổn thất ban nãy.

Bọn họ ngồi trong quán trà cho đến khi mặt trời xuống núi, tổng cộng làm hai bài thơ, bán một bài văn cũ, được tám mươi văn. Trương Trọng Vi đếm tiền, nhụt chí nói. “Còn không bằng Tam nương tử kết nút thắt”.

Trương Bá Lâm bắt mắt chàng tâm tâm niệm niệm tiền, giáo huấn vài câu, lôi kéo chàng đi quán trà uống nước, tám mươi văn trôi mất hai mươi văn. Trương Trọng Vi về đến nhà, đưa số tiền còn lại cho Lâm Y, tiền ít, chàng ngượng không nói là tiền “đường gia sống tạm”, chỉ nói cho nàng vốn làm quá cầu.

Lâm Y nghe nói đây là tiền chàng bán toan văn, vui sướng vô cùng, nhưng vẫn không nhận, nói. “Em vẫn còn nhiều tiền, đủ dùng, anh giỏi làm thơ, sao không ngâm một bài tặng em?”.

Trương Trọng Vi đỏ mặt. “Anh năng lực làm thơ hữu hạn, gạt người còn được, tặng em sợ không làm ra”. Nghĩ nghĩ, lại nói. “Anh tự thấy bản thân về tranh không tôi, không bằng về một bức tặng em?”.

Lâm Y hiểu người đọc sách như bọn họ đều biết hết cảm kỳ thi họa, cười nói. “Vậy đi”.

Trương Trọng Vi hưng phấn phi thường, đây là lần đầu Lâm Y đòi chàng tặng quà, lại là tranh vẽ, chàng cẩn thận hỏi Lâm Y muốn tranh như thế nào, xong nói câu “Anh về mài mực” liền chạy vội đi.

Lâm Y nhìn chàng về phòng, cũng vào trong nhà, nghiên cứu kỹ quả cầu lông gà, quả cầu cũng đơn giản thôi, thậm chí nàng không cần tháo nó ra cũng biết cách : dùng một miếng vải gói đồng xu sắt, cuộn vải dư lên, thêm vài cọng lông gà cột vào vải dư, là thành quả cầu lông gà. Cách làm thì không khó, nhưng lông gà kiếm đâu ra? Nếu muốn bán lấy tiền, dùng lông gà trống là đẹp nhất, nhà họ Trương thật ra có nuôi gà, nhưng cũng không thể vì làm quả cầu mà giết đi, huống chi Lâm Y không có cái quyền đó.

Nàng suy nghĩ một phen, đứng dậy đi phòng bếp phụ thím Dương, vừa thái rau vừa hỏi. “Thím Dương à, cháu muốn mấy cọng lông gà, đi chỗ nào tìm đây?”.

Thím Dương ngạc nhiên. “Lấy lông gà làm chi?”.

Lâm Y đáp. “Làm quả cầu đá đá”.

Thím Dương cười nói. “Nhưng kể ra cháu cũng chọn đúng lúc đấy”.

Thì ra mấy ngày nữa là đến ngày thu xã, tập tục Bắc Tống, tới ngày hôm đó con gái phải về nhà mẹ đẻ, Phương thị vì nghênh đón Trương Bát nương, sớm đã lên tiếng sai người làm thịt mấy con gà béo sau nhà, nấu một bàn tiệc ngon.

*Ngày thu xã : Ngày ngay sau tiết lập thu.

Lông gà có, lại được gặp Trương Bát nương, Lâm Y mừng thầm, giúp thím Dương nhóm lửa nấu cơm, bận đông bận tây, chỉ chờ ngày thu xã tới.

Trước ngày thu xã, Trương Trọng Vi tặng tranh đến, nói là quà tặng ngày thu xã, Lâm Y nhận nhìn xem, trong tranh là nàng, áo bông đỏ, váy hoa nhỏ, đứng bồi hồi trước rừng trúc, đầu vai gác hững hờ cây quạt vẽ hình chim phượng. Nàng mở to hai mắt nhìn vào rừng trúc, trong rừng dường như có ai đang ẩn nấp, chỉ lộ ra một góc ống tay áo, nàng vội hỏi. “Còn ai trong tranh vậy?”.

Trương Trọng Vi trộm liếc nàng một cái, không đáp. Lâm Y truy hỏi, chàng liền đỏ mặt, lại hỏi, chàng xoay người chạy đi. Lâm Y thấy chàng như thế cũng không ngạc nhiên, ngược lại cầm tranh cười trộm không thôi — ống tay áo của người trong tranh, rõ ràng giống áo chàng mặc trên người như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Mậu nhật thu xã

Xã cổ xao thì tụ đình hòe,

Khi trống đèn vang là lúc tụ tập tại sân đình,

Thần bàn phân nhục xảo an bài.

Ngồi xuống bàn cùng chia thịt ăn.

Kim phiên hi khánh phong niên cảnh,

Mừng cho lần này được mùa,

Túy đảo ông ảo tiểu nhan khai.

Ông lão say sưa toét miệng cười.

Ngày thứ năm sau lập thu là ngày thu xã, là ngày trái chiếu dưới tàng cây, giết gia súc và khui rượu đến tế thổ thần. Thôn trang nơi nhà họ Trương ở không có miếu thổ địa, thôn dân liền đắp một ụ đất cao làm đàn tế thổ thần, đợi hiến tế xong liền tụ tập lại ăn thịt uống rượu, náo nhiệt náo nhiệt.

Ngày hôm đó, Lâm Y dậy thật sớm, xuống bếp hỗ trợ. Thím Dương thấy nàng đến mới nhớ nàng cần lông gà, liền giao việc trong tay cho nàng, đi phòng hỏi Phương thị. “Nhị phu nhân, hôm nay Bát nương từ về, giết mấy con gà?”.

Phương thị đang lim dim mắt nằm trên sạp, sai Ngân Tỷ bóp vai, nghe vậy bất mãn nói. “Việc nhỏ như vậy còn đi hỏi ta, phòng bếp chẳng phải giao cho bà quản sao?”.

Trả lời như vậy là có thể giết nhiều thêm một con, thím Dương hớn hờ lên tiếng, xoay người muốn đi, Phương thị gọi bà lại, chỉ chỉ sau lưng. “Ngân Tỷ đang rảnh rồi đây, nói nó dọn dẹp đi”.

Thím Dương hiểu bà ta không chịu bỏ qua bất kì cơ hội nào để chèn ép Ngân Tỷ, liền theo ý bà ta, dẫn Ngân Tỷ đi phòng bếp.

Ngân Tỷ vẫn đứng ngoài cửa phòng bếp không chịu vào trong, oán hận. “Đời này tôi còn chưa từng dính tí khói dầu vào người”.

Thím Dương vội mang băng ghế ra mời cô ta ngồi, cười nói. “Làm sao bắt Ngân đi nương động tay, đi nương cứ ngồi là được”. Thím Dương lâu lắm chưa kiếm được tiền từ Ngân Tỷ, khó khăn mới có cơ hội, hầu hạ đặc biệt ân cần, rót chén trà nhỏ đưa cho cô ta, lại kiếm ít hạt dưa cho cô ta cắn mới ra sau nhà bắt gà.

Ngân Tỷ nhấp ngụm trà, thở dài. “Sớm biết Nhị lão gia bỏ tôi lại, còn không bằng diễn giả làm thật cho người môi giới mua đi luôn”.

Lâm Y thái chậm vài nhịp, nghĩ nghĩ, nói. “Tuy là bị cô ép, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn là tôi có lỗi với cô”.

Ngân Tỷ cười. “Cô còn chưa được bằng tôi nữa, mấy đồng vất vả lắm mới dễ dàng được, đều bị Nhị phu nhân bỏ túi hết”. Cô ta nói xong, đứng dậy tiến đến bên cạnh Lâm Y, nói nhỏ. “Tôi biết, cô cũng là bị Nhị phu nhân ép buộc mới hại tôi, chúng ta đều là sự bất đắc dĩ, sao không bắt tay nhau, cố gắng sống tốt hơn”.

Lâm Y trầm nghĩ, cô làm vậy thà hận tôi quách đi còn hơn, xúi giục tôi đi đối đầu với Nhị phu nhân, có thể có kết cục tốt sao? Nàng lùi về phía tường né tránh, nói gọn gàng dứt khoát. “Ngân đi nương, Nhị phu nhân nghi ngờ tôi dính dáng tới cô, tôi phải tránh hiềm nghi, cô tốt hơn cách xa tôi chút”.

Ngân Tỷ còn định nói nữa, nhưng thím Dương đã đi vào, tay mang theo gà, cô ta vội ngậm miệng, làm như không có việc gì ngồi xuống băng ghế uống trà cắn hạt dưa. Con gà bị nắm cánh quỳnh quàng ị ra một bãi, cô ta một tay bịt mũi một tay xua tít mũi, đuổi thím Dương. “Ra ngoài giết đi”.

Thím Dương đang chờ nhận tiền thưởng đây, có thể nào không nghe, vội xách con gà ra sau nhà làm sạch sẽ mới trở lại. Lâm Y vốn muốn tự mình xuống bếp làm hai món đồ ăn Trương Bát nương thích, nhưng giờ e ngại Ngân Tỷ thấy sẽ đi tọc mạch với Phương thị nàng biết nấu ăn, liền chặt con gà ra thành miếng rồi ngồi nhóm lửa.

Thím Dương hầm một con, con còn lại làm món gà cay, cắt một miếng thịt khô bỏ vào nước nóng, thấy Ngân Tỷ ngồi đó bị khói dầu hun hấn mặt, vội mang một khối bánh đồ dành cô ta nhấm nài chút, đợi cho gà mềm thì về báo cáo là được.

Gà mới hầm chín phân nửa Ngân Tỷ đã chịu không nổi, móc hai đồng tiền ra, một cho thím Dương, một cho Lâm Y, nói hai người che giấu dùm, đứng dậy quay về phòng Phương thị. Thím Dương vui rạo rức cất tiền đi, luôn miệng khen Ngân Tỷ là người sáng khoái, lại ra sau nhà lấy lông gà cho Lâm Y, để nàng làm quả cầu. Lâm Y cảm ơn thím Dương, thừa dịp phòng bếp không có người ngoài, giúp thím Dương xào thêm mấy món.

Đến khi đồ ăn dọn ra bàn, Trương lão thái gia và anh em Trương Bá Lâm Trương Trọng Vi cũng đã về, chuẩn bị một nhà cùng nhau ăn lễ, không ngờ chờ chờ mong mong mãi vẫn không thấy Trương Bát nương về nhà mẹ đẻ. Phương thị đích thân ra gò đất nhìn một hồi, lòng lo lắng vạn phần, sợ lại mất mặt như lúc về thăm nhà sau khi cưới.

Trương lão thái gia đen mặt về thuốc lão đến lần thứ ba thì Trương Bát nương rốt cuộc cũng tới, cô đơn một mình, không thấy Phương Chính Luân đi cùng. Phương thị lo lắng coi như thả lỏng, buông mặt mũi, lấy lại tinh thần ăn cơm, ăn xong lập tức kéo Trương Bát nương về phòng, hỏi cô rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Trương Bát Nương chưa nói đã rơi nước mắt, khóc ròng. “Con nghe theo mẹ và Tam nương tử khuyên, tận tâm phụng dưỡng mẹ, lấy lòng biểu ca, nhưng vì sao bọn họ vẫn không ưa con?”.

Thì ra, Phương Duệ phong lưu thành tánh, mỗi lần Vương thị bị ông ta chọc tức sẽ trút giận lên người Trương Bát Nương, Trương Bát Nương thù hằn mẹ và bà ta chèn ép về, Trương Bát Nương đọc sách viết chữ bà ta nói không làm việc đàng hoàng, tóm lại Trương Bát Nương không có chỗ nào vừa mắt bà ta, suốt ngày không quở trách cũng là cạnh khóe xót xa.

Còn Phương Chính Luân là cái người đọc sách, vốn có vài phần hưng trí đàm thi luận thư với Trương Bát Nương, nhưng ít lâu sau nhận ra học vấn trong bụng mình so ra kém cô, tự thấy xấu hổ suốt ngày trốn trong phòng cầm bút vẽ linh tinh. Trương Bát Nương khuyên hằn vài lần, hằn lại nói lạnh nhạt: “Cô có bản lĩnh thì đừng lấy chồng, đi thi làm tiến sĩ đi. Trương Bát Nương sao chịu nổi bị châm chọc như vậy, cả ngày lén lau nước mắt, Phương Chính Luân lại làm như không thấy, hồ bằng gọi hữu chơi bởi, thậm chí đi cả kỹ viện, tự vui vẻ một mình.

Những thứ đó, ngày trẻ Phương thị cũng bị không ít, bởi vậy bà ta cho rằng đây là sự tất nhiên, chẳng có gì to tát, an ủi Trương Bát Nương. “Con ráng nhẫn nhịn chút, chờ sinh được con trai là tốt thôi”.

Trương Bát Nương hai mắt đầm lệ, nói. “Hôm nay biểu ca không về chung, mẹ cũng chẳng buồn nói hằn”.

Phương thị nói. “Hôm nay con cứ ở nhà ăn lễ, ngày mai mẹ đi cùng con về, đòi lại công bằng cho con”.

Trương Bát Nương thấy mẹ cho mình chỗ dựa, dũng khí tăng vọt, lại nói. “Biểu ca cứ lấy cớ đến nhà bạn bè đọc sách, nhưng lại chui vào kỹ viện hoan lạc, mẹ quản quản hằn đi”.

Phương thị âm thầm cười khỏ, đó là con trai nhà họ Phương, Phương Duệ và Vương thị không quản thì thôi, bà ta làm gì có tư cách. Bà ta thờ dài. “Người đọc sách đều thích đi kỹ viện, không chỉ mình biểu ca con, chỉ cần nó không dẫn người linh tinh về nhà là được rồi, con nên nhún nhường chút”.

Trương Bát Nương ngẩn người, cúi đầu im lặng, qua một lúc, đột nhiên hỏi. “Mẹ à, biểu ca là người đọc sách, thích đi kỹ viện, cậu là tiến sĩ, cũng thích đi kỹ viện, cha con cũng là người đọc sách nha, chẳng lẽ cha cũng thích...”.

Phương thị giận, vỗ cái bàn đánh rầm, ngắt lời cô. “Làm con không được nói xấu cha”.

Trương Bát Nương bị mắng, cuống quýt gục đầu xuống, cũng không biết rằng Phương thị đâu có trách cô, chẳng qua là bị chọc đúng chỗ đau, cứ xử theo bản năng thôi.

Phương thị nhìn con gái sợ hãi, lại tự trách bản thân, con mình ở nhà chồng đã chịu nhiều áp lực lắm rồi, sao còn để nó về nhà mẹ đẻ vẫn bị mắng mỗ, bà ta nắm tay Trương Bát Nương an ủi vài câu, nói chuyện phiếm với cô nửa ngày, đợi ăn cơm tối xong, tự mình tiễn cô về khuê phòng ngày xưa nghỉ ngơi.

Lâm Y đang ngồi cạnh bàn chờ cô, thấy cô vào, châm trà đưa lên ngay, nói. “Đề ý ban nãy chị ăn có mấy miếng, đói bụng không, ăn bánh ngọt đi”.

Trương Bát Nương lắc đầu, thần thờ ngồi trong chốc lát, đột nhiên ôm nàng khóc ròng lên. “Trong lòng biểu ca không hề có chị”.

Lâm Y đã nghe nói cô ở nhà chồng bị đối xử bạc bẽo, lại nhìn người cô gầy hơn lúc chưa lấy chồng, cũng chịu không được rút nước mắt. “Lòng chị không có hằn, lòng hằn không có chị, vì sao lúc trước cứng rắn muốn làm người một nhà chứ”.

Đôi mắt Trương Bát Nương đã khóc sưng đỏ như hai quả đào. “Cha vốn phản đối việc hôn nhân này, nhưng mẹ cứ cố ý ‘gả con gái về nhà mẹ đẻ’, sau cậu đỗ tiến sĩ, cha không lay chuyển được mẹ, đành đồng ý”.

Lâm Y nghe từ miệng cô không Trương Lương thì cũng Phương thị, liền hỏi. “Ý chị thì sao?”.

Trương Bát Nương cười khỏ. “Hôn nhân đại sự, từ xưa đến nay đều là cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, dù cha có hơi ý chị, nhưng sao chị có thể mặt dày từ chối được”.

Lâm Y không hiểu, nói một tiếng “không” thì có gì là mặt dày, chẳng lẽ chỉ vì “khó nói ra miệng” mà đem hạnh phúc cả đời đi đánh bạc sao? Nhưng việc đã tới nước này, nói gì đi nữa cũng vô dụng, nàng quan tâm đến cuộc sống sau này của Trương Bát Nương, thử thăm dò. “Bát nương à, người ta nói phá một căn miếu cũng không phá một cuộc hôn nhân, nhưng nói thật, chị và Phương Chính Luân đã không hạnh phúc, sao không thừa dịp chưa có con, ly hôn đi?”.

Trương Bát Nương sợ hãi nhảy dựng, hoảng nói. “Sao em nói như vậy, nhà hằn không đánh chị, lại không bỏ đối chị, đang êm đẹp, ly hôn làm chi?”.

Là do quy củ hay do tính tình? Lâm Y thấy cô phản ứng như vậy, mặc dù đáng thương cô, nhưng cũng chẳng còn lời nào để nói, chỉ biết âm thầm thờ dài hai tiếng, bưng nước cho cô rửa chân, cởi áo ngoài giường ngủ. Chú thích:

1. Để không gây nhầm lẫn giữa anh họ bên nội (đường ca) và anh họ bên ngoại (biểu ca) thì thôi Q. cứ để biểu ca, các từ khác Việt hóa bình thường.
2. ‘Gả con gái về nhà mẹ đẻ’ – ‘Hoàn nương nữ’: Con gái gả đi làm dâu nhà người khác, sinh ra con gái lại gả về làm dâu nhà mẹ đẻ của mình, gọi là ‘trả con cho mẹ’.

Chương 18: Ghi hận trong lòng

Ngày hôm sau, khi Trương Bát nương tỉnh dậy, Lâm Y đã ngồi cạnh bàn cột quả cầu, cô đi qua, cảm một quả cầu đã hoàn thành nhìn nhìn, cười khen ngợi. “Tay nghề không tồi, lông gà lấy đâu ra?”.

Lâm Y cũng cười. “Còn không phải nhờ hồng phúc của chị, Nhị phu nhân nghe nói chị về, đặc biệt làm thịt hai con gà, em mới có cơ hội kiếm được vài cái, chuẩn bị làm quả cầu đem bán”.

Trương Bát nương nhìn trên bàn, nói. “Chỉ mới được ba cái, quá ít, bán chẳng bao nhiêu, chị nghe người ta nói các tửu lâu, quán trà trong thành mỗi ngày làm rất nhiều gà, thiếu gì lông gà, sao em không nói Nhị ca, nhờ Nhị ca cho bọn họ ít tiền, giữ lại lông gà cho em, cách vài ngày lại đến lấy, vừa hay Nhị ca đi học trong thành, thật tiện đường, quá tốt”.

Mắt Lâm Y sáng lên, chủ ý này không tồi, nhưng nàng cẩn thận nghĩ nghĩ, vẫn là lắc đầu, bà vợ của Trương Trọng Vi quan trọng hơn, cứ nhờ chàng chạy này chạy kia không ổn, hơn nữa chàng là người đọc sách, bắt chàng vác bao lông gà đi qua phố lớn ngõ nhỏ, người khác không biết nói sao, chứ bản thân nàng cũng xem không được.

“Chờ em tìm cơ hội lại đi trong thành thu vậy”. Lâm Y tạ ơn Trương Bát nương cho ý kiến hay, đứng dậy, giống như trước kia – nắm tay cô đi nhà chính ăn điểm tâm sáng.

Ăn sáng xong, nhà họ Phung sai người đến thúc giục Trương Bát nương về nhà, Trương lão thái gia tức giận lôi đình, đứng ngoài sân chửi ầm lên. “Nhà họ Phung các người đúng là khinh người quá đáng, hôm qua thu xã không cho Phung Chính Luân đi theo thì thôi, hôm nay lại nhớ rõ đến thúc giục người khác”.

“Nhà họ Phung các người” chính là nhà mẹ đẻ Phung thị, bà ta xấu hổ nhưng cũng không dám biện minh một câu, gọi thám Nhâm đi báo cho Trương lão thái gia, dẫn Trương Bát nương vội vàng chạy về nhà hỏi cho ra lẽ.

Lâm Y tràn ngập hy vọng Phung thị sẽ làm gì đó ở nhà họ Phung, thám Nhâm thám Dương lại chẳng tha thiết gì, sự thật chứng minh bọn họ quả là lão làng, Vương thị căn bản không nể mặt mũi Phung thị, Phung Duệ như con rùa đen rút đầu trốn tránh không ra, Phung Chính Luân răm rắp nghe lời mẹ, những thứ khác mặc kệ, Phung thị tức no bụng đi về, không dám gặp Trương lão thái gia, trốn trong phòng trút giận lên Ngân Tỷ, một chén trà nhưng đòi đòi mười lần, lần chê lạnh lần chê nóng, hành hạ Ngân Tỷ đầy bụng oán hận nhưng không dám nói ra, chỉ hận kiếm không ra thuốc chuột đổ vào chén trà của bà ta.

Sau ngày thu xã, Trương Trọng Vi lại đi bán toan văn mấy lần nữa, nhưng mỗi tháng chàng chỉ được nghỉ ít ngày, không thể đi suốt, tiền cũng kiếm được vô cùng hữu hạn. Chàng lo lắng Lâm Y tiếp tục kết nút thắt, bản thân sẽ không có tiền “thu mua”, nhưng vụ thu đã bắt đầu vào kỳ thu hoạch, nhà họ Trương ai cũng bận rộn, Lâm Y không ngoại lệ, mỗi ngày giúp đỡ làm việc, không rảnh đi làm chuyện khác, chàng nhẹ nhàng thở phào.

Ngày hôm đó, thu xong lúa, Trương lão thái gia xách một bầu rượu đi rong chơi, Phung thị dẫn thám Nhâm, thám Dương, Ngân Tỷ và Lâm Y đi kiểm kê kho lúa, năm nay mùa màng không tệ, hai căn phòng bên hông và một gian nhà kê đều chất đầy lúa, mọi người ai nấy hớn hờ ra mặt.

Đang bận bịu, có một người đàn ông thấp bé đầu đội khăn đi vào trong viện, đứng ở cửa ngó trái ngó phải, đột nhiên thấy Phung thị và mọi người đứng ở phòng bên hông, vội vã đi nhanh tới, hỏi. “Xin hỏi nơi này có phải nhà Phung phu nhân không?”.

Phung thị xoay người lại, ngẩng ngó đánh giá hẩn một phen, gật đầu nói. “Nhìn anh lạ mắt, không phải người trông thôn chúng tôi phải không?”.

Người kia thấy bà ta hẩn là người mình cần tìm, ngạc nhiên mừng rỡ, quỳ xuống dập đầu. “Phung phu nhân tình mặt, tôi chạy mấy dặm đường mới tìm tới được, đặc biệt đến cầu phu nhân khai ân, trả lại thân tự do cho biểu muội của tôi”.

Phung thị ngạc nhiên nói. “Nhà ta có biểu muội của anh?”.

Người đàn ông đó cũng không đáp, ngẩng đầu tìm kiếm trong đám người, đột nhiên nhào tới chỗ Ngân Tỷ, ôm cô cô ta khóc rống. “Biểu muội đáng thương của ta...”.

Phung thị thấy thế hoảng lên, vội kêu thám Nhâm và thám Dương tách hai người ra, quát lớn. “Nam nữ thụ thụ bất thân, các người thật không ra thế thống gì!”.

Hắn lau nước mắt, lại dập đầu, nói. “Tôi và biểu muội nhiều năm xa cách, nhất thời khó kìm lòng được, mong Phung phu nhân thông cảm”. Nói xong đi về phía trước hai bước, van xin. “Tôi ở mò muối làm ăn mấy năm nay, vừa rồi quay về mới biết biểu muội đã bị bán cho nhà họ Trương làm thiếp, đáng thương thay bác tôi trước lúc lâm chung luôn mãi nhắc nhở tôi chăm sóc biểu muội, tôi sao nhẫn tâm nhìn cô ấy đi làm thiếp, lần này đến khăn cầu Phung phu nhân thả cô ấy đi... Tác thành cho hai chúng tôi”.

Phương thị nghe xong, hận không thể lập tức giao Ngân Tỷ cho hắn ta, bỏ đi cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, nhưng e ngại tất cả mọi người đang ở đây, chỉ có thể trách cứ hắn. “Hò ngôn loạn ngữ, Ngân Tỷ là thiếp nhà họ Trương, sao có thể nói cho thì cho. Anh mau biến ra khỏi nhà này, cẩn thận ta gọi người đến đánh cho một trận”.

Biểu ca của Ngân Tỷ cũng không chịu đi, quỳ gối trước hiên nhà khóc lên trời xuống đất, luôn mồm cầu Phương thị tác thành. Phương thị đang do dự, biểu cảm toàn bộ hiện ra mặt, thím Nhâm bước đến thì thầm. “Nhị phu nhân, chỉ là cái thiếp thôi, có khác gì trâu nhà chúng ta, không bằng cho hắn đi, tác thành một cộc nhân duyên, coi như tích phúc”.

Phương thị mắng. “Nó mà đáng tiền bằng trâu sao, thiếp đi chỗ nào cũng mua được, khắp cái thôn này chỉ có nhà chúng ta có trâu”.

Thím Nhâm vội gạt đầu phụ họa, biểu ca Ngân Tỷ hóng tai nghe, nghe được chữ “tiền”, vội la lên. “Tôi có tiền, Phương phu nhân, tôi có tiền”. Hắn nói xong, ngồi bệt xuống đất, cõng đôi giày lấm lem bùn đất, móc ngón tay vào lòng giày dò tới dò lui, mọi người xem đều nhăn mặt.

Phương thị đoán hắn đang tìm ít đồng lẻ, còn nghĩ người này sao lại để tiền xu dưới giày, cũng không ngại trượt chân, không ngờ hắn tìm nửa ngày rốt cuộc móc tiền ra, ba tờ tiền giấy, tổng cộng đôi ra cũng là mười sáu tiền. Hắn lau mồ hôi dãi tiền lên trước mặt Phương thị, nói. “Phu nhân, tôi thay biểu muội chuộc lại thân”.

Phương thị ngại tiền giấy hôi mùi thối chân, không chịu nhận, trong lòng càng do dự hơn, nếu không thể đuổi hắn ra, cứ chờ Trương lão thái gia về làm chủ. Thím Nhâm nghe bà ta nói vậy, không đợi sai sử, lập tức đi mời Trương lão thái gia về.

Trương lão thái gia uống say khướt, trong tay vẫn ôm bầu rượu nhỏ, thỉnh thoảng dốc một hớp, lắc lư lắc lư đi đến trước mặt biểu ca Ngân Tỷ, cố gắng mở mắt nhìn xem, hỏi Phương thị. “Đây là biểu huynh của cô? Không giống”.

Phương thị nghĩ thầm, mình làm gì có ông biểu huynh nào không lên nổi mặt bàn thế này, đúng là làm nhục người ta. Bà ta giới thiệu biểu ca Ngân Tỷ cho Trương lão thái gia, giải thích vì sao hắn đến, nói. “Trước khi đi quan nhân đã dặn dò không được động vào Ngân Tỷ, nhưng biểu ca của nó ngần ngại xa xôi tìm đến, cũng không thể nói đuổi là đuổi, phải làm sao, xin cha cho chủ ý”.

Trương lão thái gia còn chưa say mất lý trí, trừng mắt nhìn. “Bao ông già này đi quản thiếp của con trai, là cái đạo lý gì, chuyện như vậy còn hỏi ta, cô làm nương tử chính thất để làm chi nữa?”.

Phương thị bị mắng, nhưng không buồn không giận, cung kính tiễn Trương lão thái gia đi cách vách uống rượu, xoay người về phòng sai thím Nhâm. “Dọn dẹp một phòng ở nhà kè, cho biểu ca Ngân Tỷ ở lại”.

Thím Nhâm lấp bắp kinh hãi, vội hỏi. “Nhị phu nhân giữ hắn lại làm chi?”.

Phương thị ngoắc bà ta lại, thì thầm một phen, thì ra bà ta muốn biểu ca Ngân Tỷ đưa cô ta đi, lại sợ Trương Lương quay về quở trách bà ta, vì thế định giữ biểu ca Ngân Tỷ lại, chờ Trương Lương trở lại mới quyết định.

Thím Nhâm nghe xong ý tưởng của bà ta, vội la lên. “Nhị lão gia làm sao chịu thả Ngân di nương đi, tôi thấy biểu ca của Ngân di nương và Ngân di nương xem ra từng có tình cảm trước đây, đợi Nhị lão gia về chỉ sợ chẳng những không cảm kích còn muốn trách Nhị phu nhân xen vào việc người khác, phá hủy danh dự của Ngân di nương”.

Phương thị không nói tiếp, thầm nghĩ, phá hỏng luôn danh dự mới tốt, có ông nào muốn đình đầu mọc sừng đâu, đến lúc đó cho dù Trương Lương không muốn Ngân Tỷ đi, cũng không thể không đuổi nó đi. Bà ta tự nhận đây là diệu kế, đặc ý kể cho thím Nhâm nghe, thúc giục thím Nhâm đi dọn dẹp nhà kè. Thím Nhâm khuyên không được bà ta, đành ra cửa, nhưng không đi nhà kè, mà ngoắc Lâm Y kêu nàng ôm một bộ chăn mền đi phòng trống, bản thân tự đi hướng nhà kè bên trái.

Thím Dương nhìn thấy, mắng thím Nhâm vài câu. “Chỉ là nô tỳ hầu hạ mà dám sai cả chủ nhân”.

Lâm Y kéo thím một phen, cười khỏ. “Cháu còn ít có bị sai sao? Đừng tức giận mà thím, vả lại cháu ăn gạo nhà họ Trương, làm việc cho nhà họ Trương cũng là nên làm”.

Thím Dương giúp đỡ nàng ôm chăn mền đến nhà kè, đóng cửa lại, nói nhỏ. “Cháu không cần nề mặt thím Nhâm làm chi, bà ta chẳng phải thứ gì tốt lành. Chẳng lẽ cháu nghĩ tên đàn ông giàu tiền trong đây ban này thật sự là biểu ca của Ngân di nương sao?”.

Không phải biểu huynh của Ngân Tỷ, vậy là ai? Lâm Y thấy kỳ quái, vội hỏi thêm. Thì ra “biểu huynh” kia là thím Nhâm cầm tiền của Ngân Tỷ mượn tới giả mạo, mục đích như lần trước, muốn giúp Ngân Tỷ rời khỏi nhà họ Trương, sống tự do.

Thím Dương nói xong, hỏi Lâm Y. “Thím nghe Ngân di nương nói, cô ta từng tìm cháu nhờ giúp?”.

Lâm Y sừng sốt, nhớ tới ngày đó ở phòng bếp, Ngân Tỷ dò hỏi ý nàng, nàng nói. “Lần trước cháu bị oan có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được, làm sao dám đồng ý?”.

Thím Dương biết nàng nói có lý, lại tiếc Ngân Tỷ thương tiền, thờ dài. “Nếu cháu đồng ý thì tiền thưởng đã là của cháu rồi, nghe nói Ngân Tỷ lần này ra tay hào phóng vô cùng”.

Lâm Y mặc dù có nhu cầu cần tiền cấp bách, nhưng cũng chưa tới nỗi vì tiền mà đi chọc phiền toái, nghe vậy cười ảm đạm, không nói tiếp, tay không

ngừng sửa sang lại chần mền, quét tước phòng ở một lần.

Không ngờ nàng bận rộn một phen là uống phỉ, thím Nhâm biết được kế hoạch cầm chừng của Phương thị, đi kể cho Ngân Tỷ biết, người gọi là “biểu ca” của Ngân Tỷ chưa đợi Phương thị gọi đi nhìn thử phòng ở, dưới chân đã bôi mỡ chuồn mất dạng. Phương thị biết được việc này, gọi thím Nhâm tới hỏi, thím Nhâm trả lời rằng, “Trong nhà biểu ca Ngân di nương xảy ra chút việc, vội vàng chạy về”.

Lâm Y tự nhận xui xẻo, lại đi nhà kẻ dọn dẹp chần mền, Phương thị không biết, than thở bản thân vận đen, một cơ hội tốt như vậy để đuổi Ngân Tỷ đi rồi cuộc tan tành, chẳng biết biểu huynh của Ngân Tỷ có đến nữa hay không.

Nhưng không hay ho nhất phải kể đến Ngân Tỷ, hai lần lên kế hoạch đều thất bại, còn tổn hại không ít tiền, trong lòng hận chất cao ngất. Ghê tởm hơn, Phương thị suýt chút nữa tương kế tựu kế, hắt nước bẩn lên người cô ta, nếu thực thành công, chỉ sợ cô ta vĩnh viễn không có cơ hội quay đầu. Buổi tối, cô ta nằm trên đệm trải dưới giường Phương thị, hai tay siết chặt ken kết, mặc kệ móng tay cắm vào thịt, thậm hận, thề sẽ nghĩ ra biện pháp trả thù Phương thị, cho bà ta biết thế nào mới thực sự là vận đen tới.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ngân Tỷ báo thù

Ăn Tết xong, Mi Châu hết xuân vào hạ, sông Mân Giang cạn thấy đáy, đất ruộng nứt ra từng mảng lớn, đang là thời điểm gieo mạ cho vụ mùa mới, trời lại giáng xuống tai họa này, ai nấy kêu khổ thấu trời, trong thôn lầy Truong lão thái gia làm đầu chuẩn bị cống phẩm đến miếu thổ thần cầu mưa. Hẳn là trời xanh nghe được bọn họ khẩn cầu tha thiết, trước lập thu đã cho mưa giáng xuống, nhưng mưa càng rơi càng lớn, càng rơi càng lâu, ước chừng hai ba tháng mưa to giã giũa, giống như ông trời đùa giỡn nhân gian.

Nước sông Mân Giang dâng cao, phá đê tràn ra, các hộ gia đình ở chỗ thấp đều vận chuyển lúa đi nơi khác, nương tựa chỗ cao. Khắp nơi là nước, đi lại đều dựa vào thuyền lớn, ghe nhỏ, bồng gỗ, ván cửa; hai anh em Truong Bá Lâm Truong Trọng Vi phải tạm nghỉ học, ruộng bị ngập, tá điền nhà họ Truong đều bị khiển về nhà, tất cả mọi người chẳng có lòng dạ nào làm việc khác, ngày ngày nhìn trời mưa to mà phát sầu, may là tiểu viện nhà họ Truong nằm ở chỗ cao, tạm thời không lo nước lũ cuốn mất, cũng coi như trong cái rủi có cái may.

Trong thôn vô số nhà bị ngập nước, rất nhiều người trôi giạt khắp nơi, Truong lão thái gia mỗi ngày đứng ở cửa viện, nhìn dân đói kém trong lòng khó chịu, gọi hết người nhà đến bàn bạc, định mở kho lương cứu trợ. Đề nghị vừa ra, anh em Truong Bá Lâm Truong Trọng Vi đều gạt đầu tán thành, Lâm Y cũng nghĩ toàn là người cùng quê cùng làng, giúp đỡ một phen là nên làm, nhưng Phương thị lại đổi sắc mặt.

Thím Dương thấy Lâm Y khó hiểu, nói nhỏ. “Lúc cháu còn chưa đến nhà chúng ta, lão thái gia cũng từng mở kho cứu đói, kết quả mấy kho lương đều bị lão nhân gia ông ta phân phát sạch sẽ, cuối cùng cả chúng ta cũng không có đồ ăn bỏ bụng, toàn ăn rau dại qua ngày”. Thím nói xong, nhìn nhìn Truong Bá Lâm Truong Trọng Vi, lại thở dài. “Hai vị thiếu gia giống tính lão thái gia, trượng nghĩa, tâm địa Bồ Tát, kho lương phòng chừng lại trống không rồi”.

Quả nhiên, một mình Phương thị phản đối, ba người khác đều nhất trí, bà ta đành phải giao chìa khóa kho lương ra. Sáng sớm hôm sau, Truong lão thái gia tự mình mở một kho, tiếp đón các đồng hương đến lĩnh lương thực về, cam đoan chắc nịch rằng nhà họ Truong sẽ phân phát lương thực trong ba ngày. Có thôn dân không tin, trực tiếp nói ra nghi ngờ, Truong lão thái gia vỗ ngực, chỉ lên trời. “Nếu lão nói dối, thiên lôi đánh chết lão”. Các đồng hương nghe xong, hoan hô nhây nhót, chạy đi báo tin.

Tới buổi chiều, sân nhà họ Truong sắp một hàng dài người ta, người trong thôn gặp nạn không còn mảnh áo chống lạnh đứng run rẩy trong gió thu, kẻ bụng bõn người cầm bát, người mang túi, đứng trước kho lương kiễng chân ngóng trông. Những người này xưa nay đều là quen biết, Lâm Y nhìn đau lòng, vội đến cửa kho cầm gáo hồ lô giúp Truong lão thái gia và anh em họ Truong phát lương thực cho họ.

Mọi người bận rộn nửa ngày, buổi tối lúc ăn cơm, trước mặt chỉ có một chén cháo loãng và một đĩa dưa muối.

Cơm canh ở Đại Tổng cũng như người ta vậy, chia làm ba bảy loại, người khổ một ngày ba bữa chỉ có cơm nhão cháo loãng cầm hơi, gạo nấu hơi nát và ít nước thì là cơm nhão*, giống như hồ dán; nước loãng bông gạo chẳng thấy đầu thì gọi là cháo loãng*; chỉ có gia đình khá giả mới được ăn cơm khô.

*Cơm nhão – “Chiên”: Cháo đặc sệt sệt như kiểu cháo của người Hàn Quốc. Cháo loãng – “Chúc”: Cháo nấu loãng, không có bao nhiêu gạo.

Trước con lũ, nhà họ Truong ăn trưa ăn tối đều là cơm khô, sau con lũ, tuy nói vì tiết kiệm lương thực, thiếu một bữa cơm khô nhưng tốt xấu cũng có bát cơm nhão mà ăn, hôm nay vì sao chỉ có cháo loãng? Lâm Y mới từ kho lương về, trong lòng hiểu rõ, nhà họ Truong chưa tới nỗi phải uống cháo loãng, đây chẳng qua là Phương thị âm thầm đối kháng.

Truong lão thái gia bụng bát lên húp một ngụm, gấp một miếng dưa muối, khen. “Không tệ, sau này cứ như thế, tiết kiệm lương thực phát cho các vị đồng hương”.

Phương thị nghe xong, tức giận không nhẹ, tay cầm đĩa suýt mấy lần bẻ gãy, ăn xong cơm, trở về phòng liền mắng thím Nhâm. “Nhìn bà ra ý kiến hay

chưa, không một tí hiệu quả, còn hại chúng ta sau này mỗi ngày phải ăn cháo loãng đưa muối”.

Thím Nhâm lí nhí phân bua. “Tôi cứ tưởng lão thái gia sẽ trách Nhị phu nhân, Nhị phu nhân có thể nhân cơ hội khuyên lão thái gia phân phát ít thôi, làm sao biết được chẳng những lão thái gia không trách, còn khen. . .”. Nói nữa cũng vô ích, Phương thị xụ mặt mắng vài câu nữa, đuổi bà ta ra ngoài.

Ngân Tỷ đứng dưới mái hiên xem phân phát lương thực, thấy thím Nhâm than thở đi ra, cười hỏi. “Sao vậy, bị Nhị phu nhân quở trách?”.

Thím Nhâm cùng cô ta đến nhà kẻ ngồi xuống, sàu nói. “Tôi bị mắng cũng chẳng sao, nhưng Nhị phu nhân vì lương thực trong nhà lo lắng ngày đêm, tôi nhìn đau lòng, lại không có năng lực phân ưu”.

Ngân Tỷ xì một tiếng. “Không ngờ bà cũng trung tâm như vậy đó nha”.

Thím Nhâm đỏ mặt, nhớ tới bản thân gặt Phương thị làm không ít việc sau lưng, ngược ngừng không dám nói nữa. Ngân Tỷ nhìn bà ta vài lần, nói. “Bà muốn phân ưu dùm Nhị phu nhân, tôi có biện pháp”.

Thím Nhâm biết cô ta hận Phương thị lắm, thầm nghĩ cô ta không có ý tốt, nhưng lâm vào ngõ cụt đành phải hỏi cô ta. Ngân Tỷ đáp. “Biện pháp rất đơn giản – Lương thực còn đó, sớm hay muộn cũng bị lão thái gia phân phát sạch sẽ, sao không bảo Nhị phu nhân lên bán đi?”.

Thím Nhâm thấy chủ ý này không tồi, nhưng nổi lòng nghi ngờ, liền hỏi. “Ngân di nương có việc muốn sai tôi?”.

Ngân Tỷ bực. “Bà coi tôi là hạng người gì? Tôi thấy bà giúp tôi không ít, nghĩ muốn trả lại cho bà một cái ân tình thôi, nếu bà không ưa thì coi như chưa từng nghe thấy”.

Thím Nhâm vội vã xin lỗi, thầm nghĩ nếu bán lương thực đi, Ngân Tỷ cũng chẳng được lợi lộc gì, xem ra cô ta thật tâm muốn giúp mình lấy lòng Phương thị mà không phải có ý xấu. Bà ta nghĩ đoạn, liền chạy ngay đến trước mặt Phương thị hiến kế sách bán lương thực, nhưng không nói Ngân Tỷ, mà nói do bà ta tự nghĩ ra.

Phương thị nghe xong mừng rỡ, khen. “Làm khó bà nghĩ ra được diệu kế, chò ta bán lương thực xong sẽ tặng tiền lương cho bà”.

Thím Nhâm được Phương thị hứa hẹn, trong lòng cảm tạ Ngân Tỷ hết sức, hoan hỉ ra cửa, đến trong thành tìm cửa hàng bán gạo, hỏi chủ tiệm có mua hay không. Đang nạn đói, giá gạo tăng cao, lợi nhuận lớn, chủ tiệm đang lo không đủ hàng cung ứng, nghe bà ta nói có gạo giá phải chăng cần bán, chực đi theo bà ta đến nhà họ Trương vận chuyển gạo đi. Thím Nhâm nói. “Chúng tôi bán giá thấp, nhưng ông chỉ được đến buổi tối”.

Ông chủ tiệm gạo nghe vậy, nghi ngờ lương thực nhà bà ta lại lịch bất chính, không muốn mua. Thím Nhâm liền tục cam đoan, lại hạ giá thêm mới được chấp nhận, hẹn đêm đến nhà họ Trương chuyển gạo.

Phương thị trong quá trình đầu đá không ngừng với Ngân Tỷ cũng học được chút kinh nghiệm, lúc cơm chiều bà ta cùng thím Nhâm mang tặng một bình rượu cỏ vũ Trương lão thái gia ưu quốc ưu dân cứu tế bà con gặp nạn, chúc ông lão say không biết trời đất gì nữa. Nửa đêm ông chủ tiệm gạo dẫn theo người đến vận lương thực đi, lão nhân gia ông ta còn ngáy vang vang, làm sao nghe được động tĩnh bên ngoài, thẳng đến hôm sau mới phát hiện ba kho thóc trong nhà đã trống hết hai kho.

Trương lão thái gia còn tưởng nhà bị trộm viếng, ồn ào muốn đi báo quan, Phương thị nghe vậy có chút hoảng hốt, tránh trong phòng không dám ra. Ngân Tỷ gấp bốn bề vắng lặng vội kéo Trương lão thái gia ra một góc, nấp sau mấy cây gây trúc, thì thào mật báo. “Lão thái gia, lương thực nhà chúng ta không phải bị trộm, mà bị Nhị phu nhân nửa đêm bán mất”.

Trương lão thái gia không tin, nói. “Con dâu từ trước đến nay hiền lành hiếu thảo, sao làm chuyện như vậy được”.

Ngân Tỷ đáp. “Nếu lão thái gia không tin, cứ đi vào thành tìm ông chủ tiệm gạo hỏi là biết ngay”.

Trương lão thái gia thấy cô ta thề son sắt, đã tin bảy tám phần, chống gậy trúc xuống đất đánh cộc một phát, lập tức muốn đi tìm Phương thị hỏi cho rõ. Nhưng ông lão vừa ra khỏi vườn trúc, đã thấy thôn dân gặp nạn đi lĩnh lương thực đang đi vào trong viện, đành phải tạm gác chuyện Phương thị lại, núp vào kho lương – vì lương thực trong nhà đã không đủ để phân phát nữa.

Trời dần vào trưa, trước kho lương đứng một hàng dài người ta, Trương Bá Lâm Trương Trọng Vi bị dân gặp nạn thúc giục nóng ruột, vội đi vào hỏi Trương lão thái gia vì sao còn chưa mở kho.

Trương lão thái gia nét mặt tiêu điều. “Lương thực không đủ, làm sao dám mở kho”.

Trương Bá Lâm đi vòng vòng kho lương hai lần, khó hiểu hỏi. “Đây vẫn còn hơn phân nửa kho, sao lại không đủ?”.

Trương lão thái gia gõ ống điếu xuống sàn thật mạnh, nói. “Trong nhà có ba kho lương, mẹ hai đứa bây bán hết hai kho rồi, bây giờ chỉ còn nhiều đó”.

Hai anh em kinh hãi, nhưng làm con cái, không thể chỉ trích cha mẹ, hai người im lặng một lúc, Trương Bá Lâm lên tiếng. “Thôi mặc kệ đi ông nội, bên ngoài dân chúng còn đang chờ, chúng ta cứ phân phát chỗ này đã rồi tính sau”.

Trương lão thái gia đang có ý này, chỉ thiếu người phụ họa, nghe vậy vui mừng. “Chính là ý này, ông đã lỡ đáp ứng bọn họ sẽ phát lương ba ngày, phải làm được, người không thể nói mà không giữ lời”.

Trương Trọng Vĩ do dự. “Phân phát hết chỗ lương thực này, cả nhà chúng ta phải đói, cháu chịu khổ một chút chẳng có gì, nhưng mẹ...”.

Chàng còn ba chữ “Lâm Tam nương” chưa nói ra, Trương lão thái gia đã nổi giận. “Đừng có nhắc tới đứa con dâu bất hiếu đó”.

Trương Trọng Vĩ thấy ông nội tức giận, không dám nói tiếp, đành im lặng, hỗ trợ chuyển lương thực ra ngoài, phân phát tiếp cho dân chúng.

Dù bọn họ đã dốc cạn cả nồi cơm nhà mình nhưng bắt buộc dĩ lương thực quá ít, vẫn không thể chống cự đến lúc mặt trời lặn, mấy chục người dân gặp nạn xếp cuối hàng đã hết lương thực để lĩnh, nóng nảy đến độ khóc lả. Có người bắt đầu nghi ngờ. “Đã nói mở kho phát lương ba ngày, vì sao đến ngày thứ hai đã cạn kiệt?”. Lại có người mất sắc, nhìn thấy hai kho lương còn lại của nhà họ Trương cửa mở toang hoang, bên trong rỗng tuếch, liền la lên. “Kho trống, nhất định là bọn họ dối ý, giấu lương thực đi chỗ khác”.

Người chưa nhận được lương thực lại càng rống lên khóc, ai nấy chỉ trích Trương lão thái gia nói chuyện không giữ lời, làm hại bọn họ mừng hụt.

Lâm Y đứng một bên nhìn, tức đến dậm chân, mắng. “Người tốt quả nhiên khó làm, một hột gạo cũng không cho các người, vô ân bội nghĩa, phân phát cho các người lương thực tận hai ngày mà vẫn bị các người mắng nhiếc”.

Nhóm người gặp nạn đuối lý, đều ngậm miệng, nhưng Trương lão thái gia vẫn không thể nuốt trôi, thấy thẹn vì bản thân thất tín, chẳng trách được người khác chỉ trích, ông lão càng nghĩ càng thấy bản thân không ngừng đầu mà sống trong thôn được nữa, buồn mấy ngày, ngã bệnh.

Rốt cuộc vẫn chỉ là một ông lão bảy mươi, thân thể già yếu, bệnh dai dẳng không hết, trong nhà lại hết gạo, Phương thị vội vàng lấy tiền vào thành mua mấy gói to về, giá đắt không thể tưởng. Bà ta nhìn giá, bản thân cũng tức muốn nổ mồm, vẫn phải tươi cười trước mặt Trương lão thái gia, khuyên ông lão giải sầu, trước chữa khỏi hẳn bệnh đã. Bà ta không đứng trước giường hầu hạ thì thôi, vừa đứng một cái là bệnh tình của Trương lão thái gia lại bộc phát nghiêm trọng, trong lúc lúc chỉ không rõ còn mơ mơ hồ hồ chửi rủa bà ta. “Nếu không phải cô bất hiếu như thế thì lão đây từng tuổi này đâu có bị người ta chỉ cọt sống mà nằng”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Phong ba hưu thiê

Phương thị gả vào nhà họ Trương hơn hai mươi năm, cung kính trước mặt trưởng bối, chưa từng phạm sai lầm, không ai ngờ chỉ vì chuyện bán lương thực mà bị cha chồng mắng bất hiếu, tội danh này không nhỏ, bà ta vừa kinh hoàng vừa tức hận, gọi thím Nhâm vào đồ ập xuống chửi một trận, còn phạt ba tháng tiền công.

Thím Nhâm không đợi được tiền thưởng, ngược lại bị phạt mất tiền lương, trong lòng buồn bực không thôi, ra cửa đi tìm Ngân Tỷ, bắt đền cô ta bù tiền cho mình. Ngân Tỷ buồn cười nói. “Tôi có ép bà dùng biện pháp của tôi đâu, bản thân bà muốn khoe mẽ lấy lòng chủ, trách chi người ngoài?”.

Thím Nhâm cũng chẳng phải người lương thiện gì, bị câu này ép tới đường cùng, nổi quạu chơi trò lưỡng bại câu thương. “Không cho đúng không, tôi đến nói cho Nhị phu nhân, nợ cũ nợ mới chồng chất, Nhị phu nhân đang lo không biết chém vào điểm yếu nào của cô đây”.

Ngân Tỷ thâm sợ, vội đổi mặt cười, bảo rằng vừa rồi chỉ là nói đùa, lại đền cho thím Nhâm bốn tháng tiền công, mới bịt miệng được bà ta. Thím Nhâm tham tiền, dù có bị Phương thị quở trách cũng chẳng coi vào đâu, nhưng Phương thị thấy bà ta kính cần nghe theo, ngược lại thấy áy náy, mắng mắng một chút liền ngừng.

Trương lão thái gia rốt cuộc cũng không sống thêm được bao lâu, kéo dài hơi tàn nửa tháng, bệnh tình càng ngày càng nặng, dần dần khó thở, không ăn không uống nữa, một đêm ấy – nhắm mắt buông tay.

Nhà họ Trương có tang, dựng linh đường, thông cáo hàng xóm láng giềng, Phương thị cho mọi người thay đồ tang, tự tay viết hai phong thư, một gửi cho Trương Đồng đang làm quan bên ngoài, một gửi đi kinh thành cho Trương Lương, gọi hai ông nhanh trở về chịu tang. Lúc này đã vào hạ, thời tiết nóng bức, việc ma chay phải nhanh như lửa sém lông mày, nhưng Trương Đồng Trương Lương đều đang ở xa, một tháng trôi qua mà vẫn không thấy bóng dáng, Phương thị bẽ tắc, ngày đêm phát sầu.

Thím Nhâm hiển kế. “Nhà cữu lão gia có tiền, hằng năm tới mùa nóng, trong hầm đều trữ băng, sao Nhị phu nhân không về nhà mẹ đẻ mượn vài khối băng, để trong linh đường cho đỡ nóng bức”.

Cách này hay, Phương thị mừng rỡ, sai người duy nhất trong nhà không cần chịu tang là Lâm Y đi nhà họ Phương mượn băng. Lâm Y đến nhà họ Phương, cầu gặp Vương thị, tỏ rõ ý định đến. Vương thị đồng ý cho mượn, nhưng có điều kiện. “Người ta có câu anh em ruột còn phải tính cho rõ, huống chi nhà chúng tôi và nhà họ Trương chỉ là quan hệ thông gia, nếu cô muốn mượn băng, viết cái giấy vay nợ đi”.

Yêu cầu mặc dù không hợp tình hợp lý, cũng không tính quá phận, nhưng Lâm Y không làm chủ được, đành vội vàng trở về cho Phương thị ra quyết định. Phương thị trước giờ chưa từng thắng nổi Vương thị, thờ dài. “Nếu đi nhà giàu khác mượn sợ còn đòi tiền mặt, muốn giấy vay nợ thì viết giấy vay

nợ”.

Lâm Y nghe bà ta nói vậy, lấy giấy bút ra mời bà ta viết, rồi nắm trong tay đưa cho nhà họ Phuong. Vương thị bấy giờ rất sáng khoái, thu giấy vay nợ xong lập tức sai người đi mở hòm, khiêng hai thùng băng giúp Lâm Y đưa đến nhà họ Trương.

Hai thùng băng giúp Phuong thị bớt khổ, bà ta an tâm canh giữ linh đường, chỉ chờ Trương Đồng Trương Lương về nhà.

Lại nói đến Trương Lương, tháng chín năm trước thi Hương đã xong, ông ta lại lên đường du sơn ngoạn thủy, ăn Tết bên ngoài rồi mới quay về nhà, không ngờ vừa mới đặt chân vào đất Thục* liền nhận được tin dữ cha già qua đời, ông ta sợ hãi quá, nhanh chóng thay đồ tang, chạy không ngừng nghỉ về đến nhà, gục trước linh cữu Trương lão thái gia, gào khóc thảm thiết.

*Giản xưng của Tứ Xuyên là “Xuyên” hoặc “Thục”, do thời Tiên Tần, trên đất Tứ Xuyên có hai nước chư hầu là Thục và Ba, nên Tứ Xuyên còn có biệt danh là “Ba Thục” – Wikipedia Tiếng Việt.

Phuong thị xem thấy ông ta một mình về nhà, bên cạnh không có Kim Tỷ Đồng Tỷ đi theo, trong lòng không khỏi vui sướng vài phần, nhưng ngại đang có ma chay trong nhà, không dám cười, cúi gầm mặt giấu giếm.

Trương Lương khóc đã rồi dừng lại, quỳ gối trước linh cữu nhìn tứ phía, hỏi Phuong thị. “Đại ca chưa về?”.

Phuong thị lắc đầu, nói. “Gần hai tháng lão gia mới về tới nhà, đại ca đường xá xa xôi hơn, hẳn là mấy ngày sau mới đến nơi”. Nói xong lại lo lắng, “Đại ca chưa gặp mặt cha lần cuối, không dám liệm, băng lại không đủ dùng, tôi đi nhà mẹ đẻ mượn tiếp?”.

Trương Lương thấy bốn góc linh đường có đặt bốn băng, nghĩ bụng Phuong thị làm việc cũng khá chu đáo, liền gật gù đầu, nói bà ta tự đi làm. Phuong thị về phòng cầm bút viết giấy vay nợ, giao cho Lâm Y đi làm. Lâm Y xếp giấy vay nợ vào ống tay áo, quen thuộc chạy hướng nhà họ Phuong, thầm nghĩ Trương Đồng sao còn chưa về, đây đã là tờ vay nợ thứ năm rồi, đợi ma chay xong xuôi phải trả bao nhiêu băng?

Hai thùng băng vừa được khiêng vào linh đường, Trương Lương và Phuong thị tự mình khiêng thùng, bỏ băng vào bồn. Phuong thị rốt cuộc vẫn là người hơn bốn mươi tuổi, thể lực chống đỡ hết nổi, đợi bốn chậu băng đều đầy thì bà ta đã mệt nâng không nổi thất lưng, nhưng linh đường chưa hạ, bà ta không dám đi nghỉ tạm một mình, đành lấy cớ đi vệ sinh, đến nhà kẻ nghỉ tạm chốc lát.

Từ lúc Trương Lương trở về, Ngân Tỷ vẫn im lặng, một câu cũng không nói, giờ phút này Phuong thị ra ngoài, cơ hội tốt đã đến, cô ta vội vàng hành động, lặng lẽ lấy trong tay áo một bình nước gừng nhỏ, rỏ vài giọt lên khóe mắt, bụng bộ mặt nước mắt lưng tròng đến bên cạnh Trương Lương, làm như bi thương quá độ, nói. “Lão gia, tại sao không hỏi một chút lão thái gia đột nhiên qua đời là do nguyên nhân gì?”.

Trương Lương đứng là chưa nghĩ tới, chỉ nghĩ rằng Trương lão thái gia tuổi gần thất thập, đã thọ lắm, qua đời là bình thường, nhưng Ngân Tỷ đã hỏi như vậy tất có nguyên nhân, liền yêu cầu cô ta kể lại.

Ngân Tỷ dụi hai mắt có chút cay rát, nhỏ giọng trả lời. “Lão thái gia là bị Nhị phu nhân làm cho tức chết, lão gia quả thật không biết sao?”.

Trương Lương cả kinh, nhưng không tin, trách mắng cô ta. “Đừng nói bậy, phu nhân hiếu thảo, trong thôn ai cũng công nhận”. Ở trong lòng ông ta, Phuong thị dù hay bắt chẹt người khác, nhưng về mặt phụng dưỡng cha chồng thì đúng thực tận tâm hết sức, nếu không ông ta đã không yên tâm vào kinh, giao hết cả gia đình cho bà ta quán xuyến.

Ngân Tỷ thấy ông ta không tin, kể chuyện Phuong thị bán lương thực cho ông ta nghe, nói. “Nếu không phải Nhị phu nhân bán lương thực, hại lão thái gia mang tiếng thất tín, lão nhân gia làm sao tức đến sinh bệnh? Đây không phải bất hiếu ư? Lão thái gia lúc còn bệnh nằm trên giường, vẫn mắng phu nhân như thế”.

Trương Lương nghe xong, con giận bốc lên hừng hực, lập tức gọi Phuong thị tiến vào, hỏi bà ta vì sao phải ngỗ nghịch ý lão thái gia, vụng trộm bán lương thực.

Phuong thị và ông ta vợ chồng lâu năm, biết rõ bản tính ông ta và lão thái gia khác nhau, hỏi ngược lại. “Lương thực nhà chúng ta cũng không phải trên trời rớt xuống, lão gia muốn phân phát hết ra ngoài, để chúng ta nhịn đói sao?”.

Trương Lương á khẩu không trả lời được, nếu đổi lại là ông ta, đương nhiên không muốn, nhưng ông ta không thể nói như vậy, liền nén giận một câu. “Cho dù không muốn cũng phải nói năng uyển chuyển, sao lại chọc cha tức giận?”.

Phuong thị biện hộ. “Tôi có chọc tức cha đâu, là người trong thôn lòng tham không đáy, trách cha phát thiếu một ngày lương thực, mới khiến cha tức mà sinh bệnh”.

Ngân Tỷ thấy con tức của Trương Lương dần dần xẹp xuống, vội thêm dầu vào lửa. “Lão thái gia trước giờ là người đã nói là làm, lại bị phu nhân hại thành kẻ thất tín, vừa ra cửa đã bị người ta chỉ trỏ. Lão gia hiểu đúng không, lão thái gia thích nhất là rong chơi, phu nhân bán lương thực, lão thái gia không dám ra cửa, làm sao không ghen đến bệnh cho được?”.

Cô ta nói, thật ra cùng một ý với Phuong thị, nhưng trọng điểm thì bất đồng, Trương Lương nghe hiểu sang ý khác, trầm ngâm suy nghĩ.

Ngân Tỷ thấy mục đích đã đạt được, không nói nữa, vòng lưng tránh đi rỏ thêm nước gừng vào mắt, bỏ nhào xuống trước linh cữu, khóc lóc kêu gào “Lão thái gia oan ức quá ~” vân vân.

Trương Lương vốn không định thế nào, bị hành động của cô ta kích động, sa sầm mặt, buồn bực hỏi cô ta. “Rốt cuộc cô có ý gì?”.

Ngân Tỷ nức nở. “Lúc lão thái gia bệnh nặng, em hầu hạ trước mặt, nghe lão thái gia nói phải bắt Nhị phu nhân”.

Phương thị nổi điên, quát mắng cô ta nói hươu nói vượn, nhưng sở dĩ Ngân Tỷ dám nói như vậy cũng là có nguyên do, Trương lão thái gia bệnh thì bệnh nhưng không quên trách cứ Phương thị, Phương thị không dám tới gần hầu hạ, trọng trách chăm sóc lão thái gia liền đổ lên Ngân Tỷ và thím Nhâm, bởi vậy Ngân Tỷ có thể nghe lão thái gia nói như vậy cũng không hoàn toàn vô căn cứ.

Bên vợ bên thiếp, nhà họ Phương có tiền có thế, sao nói bỏ là bỏ được, nhưng sự tình liên quan đến Trương lão thái gia, Trương Lương không dám ngó lơ, định sai người gọi thím Nhâm đến đối chất với Ngân Tỷ, thím Nhâm lại không biết chạy đi đâu, không tìm ra, ông ta đành tạm gác chuyện này qua một bên, chờ thím Nhâm về, nghe xong làm chứng mới quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Làm mê nặng

Không tìm ra thím Nhâm, Ngân Tỷ không lòng dạ nào tức trực bên linh cửu, tìm cái cớ trốn vào phòng cho người hầu. Buổi tối thím Nhâm tự quay về, đẩy cửa ra gặp Ngân Tỷ ngồi trước bàn sọ đèn nháy dựng lên, thảm than trong bụng : né cả ngày vẫn không thể né mãi. Bà ta cảm nể thấp, miễn cưỡng cười cười. “Ngân di nương hôm nay sao rảnh rồi đến phòng tôi ngồi chơi thế?”.

Ngân Tỷ đề tay ngăn bà ta lại không cho thấp nể, cười lạnh. “Đừng có đánh trống lảng với tôi, sự tình đã thỏa thuận xong xuôi, vì sao đổi ý?”.

Thím Nhâm dậm chân nói. “Tôi thỏa thuận gì với cô khi nào, lúc ấy tôi đã không đồng ý rồi, nếu Nhị phu nhân bị bỏ, tôi làm nha hoàn hồi môn cũng vạ lây, việc ngu xuẩn như vậy tôi mới không thèm làm”.

Ngân Tỷ nắm chặt lấy bà ta, vội la lên. “Lão thái gia rõ ràng nói đuổi con dâu đi, bà cũng nghe thấy đó thôi? Cũng không phải tôi vu hãm Nhị phu nhân, vì sao bà không làm chứng, tôi nhất định không quên được phần bà”.

Thím Nhâm dùng sức rút tay ra, ánh mắt liếc trái liếc phải, nói. “Lão thái gia bệnh nặng, miệng mồm lâm nhảm không rõ, tôi đâu có nghe cẩn thận, chẳng biết lão thái gia nói gì”.

Ngân Tỷ thấy bà ta nói láo trắng trợn, cá giận. “Nếu bà không giúp tôi, tôi sẽ tố cáo bà với Nhị phu nhân”.

Câu này làm sao dọa được thím Nhâm, bà ta cười. “Ngân di nương à, tôi với cô kẻ tám lạng người nửa cân, chẳng có ai trong sạch cả, vẫn là miễn chuyện tố cáo đi, miệng ai nấy ngậm mới có ngày lành”.

Ngân Tỷ từ lúc đến nhà họ Trương tới nay đều là tiền tài mờ đường, quên mất cân nhắc lợi hại những thứ khác, giờ phút này vấp phải trắc trở mới hoàn toàn tỉnh ngộ, thím Nhâm rốt cuộc vẫn là người của Phương thị, có thể thu mua nhưng không giữ được tâm tường, vừa đến thời điểm mấu chốt bà ta sẽ ngã về phía Phương thị nhiều hơn. Cô ta nghĩ thông cũng là đã muộn, không có nhân chứng, nếu bị Phương thị khép vào tội vu hãm cô ta sẽ không còn cơ hội xoay người.

Thím Nhâm thúc giục cô ta đi ra ngoài, sợ người khác nhìn thấy. Ngân Tỷ đi ra cửa bị gió thổi mới phát hiện sau lưng đã ướt đầm một mảng mồ hôi, lạnh lẽo. Cô ta đang do dự không dám trở về linh đường, chợt thấy Lâm Y xách thùng nước đi phía phòng ngủ, vội chạy hốt hải qua đi theo nàng.

Lâm Y cảm thấy kinh ngạc, dừng chân không đẩy cửa, quay người lại nói. “Ngân di nương không trực bên linh đường, đi theo tôi làm chi?”.

Ngân Tỷ ra vẻ thần bí. “Có chuyện tốt kể cho cô nghe”.

Lâm Y đặt thùng nước xuống đất, lùi từng bước về phía sau, cười. “Đã là chuyện tốt, Ngân di nương vạn lần đừng kể cho tôi biết”.

Ngân Tỷ ngạc nhiên. “Vì sao?”.

Lâm Y nói. “Ngân di nương đã quên, lần trước chuyện của cô tôi đi tố với Nhị phu nhân, cô không sợ tôi lại phá hư chuyện của cô?”.

Ngân Tỷ nghe nàng nói vậy, thật sự do dự, Lâm Y thừa dịp cô ta đang nghĩ ngợi, vội nhấc thùng nước lách mình vào cửa, không ngờ Ngân Tỷ phản ứng cực nhanh, cũng nghiêng mình chen vào.

Lâm Y dờ khóc dờ cười nhìn cô ta. “Lúc trước cô ưa đến phòng tôi, cũng một tôi bị thím Nhâm hãm hại, còn thấy chưa đủ?”.

Ngân Tỷ nói. “Thím Nhâm nói xấu cô chỉ có Nhị phu nhân tin, ai bảo bà ta ghét cô”.

Đây hoàn toàn là sự thật, Lâm Y không lên tiếng.

Ngân Tỷ nói tiếp. “Nếu nhà này không có Nhị phu nhân nữa, chẳng phải cô sẽ sống khỏe hơn ư?”

Lâm Y cả kinh. “Cô muốn làm gì?”

Ngân Tỷ cười mỉa. “Yên tâm, giết người phóng hỏa tôi sẽ không làm”. Cô ta kể lại chuyện Trương lão thái gia nói trước lúc chết đi. “Cơ hội tuyệt hảo phải không? Để Nhị lão gia vâng theo lời cha bỏ Nhị phu nhân, cô sẽ không cần sống khép nép như bây giờ, cũng không lo bà ta ngó lơ hôn sự của mình”.

Lâm Y từ chối cho ý kiến, cười nhợt nhạt. “Cô được lợi gì?”

Ngân Tỷ không muốn nói thật, chỉ nói. “Nếu không phải bà ta nhiều lần phá hư chuyện của tôi, tôi đã sớm được tự do một mình vui vẻ, cục tức này tôi nuốt không trôi”.

Lâm Y thầm than, nhẫn nại một chút như vậy cũng không được, như thế nào làm tiếp? Nước trong thùng sắp lạnh hết, nàng bối rối. “Tôi khuyên cô quên tâm tư đó đi, cô không hiểu đạo lý làm nhỏ phải cúi đầu phục lớn, dù Nhị phu nhân rời khỏi nhà họ Trương, Nhị lão gia tái hôn người khác vào vẫn sẽ cho cô khó ở”. Nói xong mở cửa đuổi cô ta ra.

Ngân Tỷ làm sao chịu đi, không chỉ đứng yên, còn đẩy ghế ra ngồi, điệu bộ “cô không đồng ý tôi sẽ không đi”. Lâm Y thấy cô ta bản tính khó dời, cũng không khuyên nữa, bản thân ra cửa. “Tôi cũng nghĩ thông, làm phật lòng một vị cơ thiếp thật sự chẳng tính là gì, tôi đi nói cho Nhị phu nhân cô ép tôi làm gì chứng cứ”.

Ngân Tỷ hoảng đến độ lập tức nhảy bật lên khỏi ghế, sống chết kéo tay áo nàng. “Tôi không nói láo, lão thái gia thật sự đã nói như vậy”.

“Câu này cô giữ lại mà nói với Nhị lão gia Nhị phu nhân, tôi bản thân còn chưa làm chủ được, không thể giúp cô”. Lâm Y kéo cô ta đi về phía trước vài bước, tay còn lại mở cửa, kêu lên. “Thím Dương!”

Ngân Tỷ thấy nàng gọi người, sắc mặt đột biến, vội thả tay nàng ra, bước nhanh rời đi. Thím Dương nghe được Lâm Y gọi, chạy tới hỏi. “Làm sao vậy? Sao thím lại thấy Ngân di nương đi ra từ phòng cháu?”

Lâm Y lúc trước bị hiểu lầm, bây giờ không dám dấu diếm thay Ngân Tỷ, kể hết sự tình cho thím Dương nghe, cười khổ. “Cháu luôn luôn bo bo giữ mình, lại nhiều lần bị phiền toái gõ cửa”.

Thím Dương cười. “Cô ta không nói láo đâu, lão thái gia nói bỏ con dâu thím cũng nghe thấy loáng thoáng”.

Lâm Y kinh ngạc. “Thật sự có chuyện đó ư? Khó trách Ngân Tỷ chẳng buồn sợ hãi, dám mặt đối mặt chống lại Nhị phu nhân”.

Thím Dương nhìn nhìn bốn phía, nhỏ giọng. “Là thật thì sao, hai vị thiếu gia đều đã lớn, nhà họ Phương lại có quyền thế, mọi người đều coi như lão thái gia bị tức nên nói vậy, không người nào chấp nhận đi làm chứng, lúc này sợ chỉ có mình Ngân di nương không hay ho”.

Lâm Y khó hiểu. “Cha bắt bỏ, con có thể không nghe sao? Không sợ bị người ta nói?”

Thím Dương xuyt một tiếng, nói. “Rốt cuộc cháu vẫn còn nhỏ, không hiểu được quy tắc là chết, người ta là sống, lão thái gia chẳng qua bệnh nặng nói mất con cháu, cũng đâu phải giáp mặt trần trời cho Nhị lão gia, có thể nào thật vì vậy mà làm hai nhà Trương Phương trở mặt thành thù? Đừng quên Bát nương tử còn ở nhà họ Phương làm dâu!”

Thì ra quan hệ thông gia phức tạp, muốn bỏ vợ không phải chuyện đơn giản, Lâm Y cười tự giễu, bản thân quả nhiên vẫn chỉ là “người mới vào nghề”, nàng lo nghĩ, vẫn có chút khó hiểu. “Ngân di nương bình thường là người khôn khéo, đạo lý này sao không rõ? Để làm việc lỗ mắng như hiện giờ?”

Thím Dương muốn nói lại thôi, nguyên nhân không tiện kể cho tiểu nương tử chưa lấy chồng nghe, không thể mở miệng. Lâm Y cũng không phải người tộc mạch, nhưng sợ mập mờ lại bị hãm hại, liền kéo thím Dương vào trong phòng. “Không phải cháu không biết xấu hổ, chỉ sợ Ngân di nương hại cháu, dù sao nơi này cũng chỉ có hai chúng ta, thím kể cháu nghe một chút thì có làm sao”.

Thím Dương do dự nói. “Chuyện này cũng là thím nghe đồn thôi — Nhị phu nhân sắp tặng Ngân di nương cho người khác, chỉ chờ lão thái gia liệm xong sẽ hành động, nếu Ngân di nương không có nốt cú chót, sẽ không kịp”.

Lâm Y càng nghe càng tò mò. “Nhị lão gia đã nói cứng rắn rồi mà, nếu Nhị phu nhân dám tặng đã tặng lâu rồi, sao còn đợi đến hôm nay?”

Thím Dương cũng qua loa nàng, chỉ nói Nhị phu nhân có lý do mười phần nắm chắc sẽ thuyết phục được Nhị lão gia, tình huống tường tận cũng không lộ ra.

Chương 22: Âm mưu dương mưu

Lâm Y truy hỏi vài câu vẫn không có được câu trả lời, đành nói chuyện phiếm một hồi rồi tự tan.

Ngày thứ hai, Lâm Y như cũ đến linh đường bái tế Trương lão thái gia, đã thấy trước linh đường nhao nhao ồn ào, thì ra Trương Lương gặp thím Nhâm hôm nay ở nhà, liền gọi bà ta đến làm chứng đối chất với Ngân Tỷ, nhưng thím Nhâm một mực chắc chắn Trương lão thái gia chưa bao giờ nói phải bỏ con dâu.

Phương thị liếc nhìn Trương Lương, hận nói. “Tôi nghe lời lão gia, chưa bao giờ bán nó đi, nhưng nó không cảm kích, ngược lại lấy oán trả ơn, vu hãm tôi”.

Thiếp thất vu hãm vợ cả chính là phạm thượng, cho dù Trương Lương có tâm thiên vị cũng đành phải gọi Lâm Y khóa chốt Ngân Tỷ vào phòng, cấm chửi. Phương thị còn chêm thêm một câu. “Không được cho nó ăn cơm”.

Lâm Y dẫn Ngân Tỷ đi nhà kè, vừa tìm chìa khóa vừa nói. “Bây giờ là do cô lỗ mãng, không phải tôi mất báo gi”.

Ngân Tỷ tựa vào cạnh cửa, suy sụp. “Phương Đại Đầu ở thôn cách vách sắp đến đây, ngẩng đầu trúng đao, cúi đầu cũng trúng đao, làm gì để ý đến lỗ mãng hay không”.

Lâm Y đang muốn hỏi cô ta Phương Đại Đầu là ai, chợt nghe Phương thị ở nhà chính đang gọi nàng, vội khóa cửa kĩ chạy sang. Phương thị trước tiên đòi chìa khóa nhà kè lại, tự mình cất giữ, lại sai nàng. “Cô ra cửa nhìn xem, nếu là Phương Đại Đầu đến, dẫn hắn vào đây”.

Lâm Y đang thắc mắc hắn là ai, nghe bà ta sai vội lên tiếng, ra cửa chờ. Đại khái khoảng một nén nhang sau, có người đến gõ cửa, Lâm Y hỏi, đúng hắn là Phương Đại Đầu, theo sau còn có một tiểu thiếp của hắn, nàng vội dẫn khách đi nhà chính báo cho Phương thị.

Phương thị vừa thấy Phương Đại Đầu, tươi cười rạng rỡ, sai thím Nhâm dâng trà, lại bảo Lâm Y đi mời Trương Lương, giới thiệu. “Đây là họ hàng xa của tôi, nhiều năm không con, khó lắm mới đẻ dành tiền mua được một cơ thiếp, vẫn không thấy tin vui, thật là sầu chết người”.

Trương Lương không biết Phương thị đang bán thuốc gì trong hồ lô, lơ đãng đáp. “Vậy lại mua thêm một thiếp, cố gắng xem thử”.

Phương thị cười nói. “Chính là nghĩ như vậy, nhưng nhà hắn không dư dả, mua cơ thiếp này xong đã tiêu hết tiền, làm sao có tiền mua thêm một thiếp nữa”.

Trương Lương giật mình. “Muốn mượn tiền sao? Phu nhân xem rồi làm, hỏi ta làm chi”.

Phương thị không lên tiếng, lia mắt qua Phương Đại Đầu, Phương Đại Đầu lật đặt đứng lên, đơn đả. “Hiểu lầm hiểu lầm, tôi không vay tiền, chỉ là muốn đổi cái thiếp với nhà ta”.

“Đổi thiếp?”. Trương Lương ngạc nhiên.

Phương thị thấy ông ta không từ chối ngay, mừng thầm, nói. “Hàng xóm nhà ca ca tôi có con trai cũng là đổi thiếp mới sinh ra được, Phương Đại Đầu nghe bọn họ có con, nghĩ muốn học theo, mới đến cầu lão gia”.

Trương Lương ngẫm nghĩ, xác thực có việc này, nhưng ái thiếp của ông ta có thể nào đưa đến trong lòng kẻ khác, thật là làm nhục ông đây. Ông ta đang chuẩn bị trách cứ Phương thị, đột nhiên vừa nhấc đầu thấy cơ thiếp nhà Phương Đại Đầu, tuổi trẻ hơn Ngân Tỷ, mạo mỹ hơn Ngân Tỷ, vòng eo thon hơn Ngân Tỷ, ông ta nhìn nhìn, đá bay những lời vừa nghĩ đến xứ xa nào đó, lại nói khác. “Thiếp nhà người ta lúc trước đã sinh đẻ rồi mới đi đổi, Ngân Tỷ nhà ta còn chưa biết sao, các người không chê?”.

Phương Đại Đầu cười to. “Có được hay không phải thử xem đã, không được lại đổi trở về”.

Trương Lương nghiêm mặt. “Thiếp nhà ta quý báu cực kỳ, há có thể để ông đổi đến đổi đi”.

Phương Đại Đầu vội nói. “Dù sao thiếp nhà tôi không sinh con được, có đổi về cũng vô dụng, nếu ông thích cứ giữ lại”.

Trương Lương trong lòng mừng rỡ, nhưng lại do dự. “Tôi đang lúc để tang, sao nạp thiếp được, vẫn là thôi, ông đi chỗ khác tìm đi”.

Phương thị khẩn cấp kêu Lâm Y đi dắt Ngân Tỷ lại đây, tìm cơ thay Trương Lương. “Đây là đổi thiếp, cũng không phải việc vui, sợ cái gì”.

Trương Lương trước nay hiểu thuận, còn đang do dự, Phương thị chêm vào thêm. “Cứ để nó ở chung nhà với Lâm Tam nương đã, chờ tang kì xong lại tính”.

Trương Lương vui vẻ nói. “Vậy quá ổn, quyết định như thế”.

Đang nói chuyện, Ngân Tỷ theo sau Lâm Y đi vào phòng. Phương thị mặt mũi mang cười, kẻ lại ván đã đóng thuyền sao, hân hoan ba tiếng “chúc mừng”. Ngân Tỷ lập tức mặt xám như tro tàn, tuyệt vọng hỏi. “Phu nhân không phải nên đợi lão thái gia liệm đã rồi hẳn ra tay sao?”.

Phương thị trách mắng. “Ra tay cái gì! Chớ nói khó nghe như vậy, đây là chuyện tốt, đương nhiên càng sớm càng tốt”.

Trương Lương phụ họa. “Thật là chuyện tốt, cũng coi như em làm việc thiện tích đức, đến nhà Phương Đại Đầu thay hẳn nỗi dỗi tông đường”. Ông ta nói xong, lại liếc nhìn tiều thiếp nhà Phương Đại Đầu. “Đã tới nhà chúng ta, tên lúc trước đừng dùng nữa, từ nay về sau gọi là Kim Tỷ đi”.

Phương thị cười kéo tay tân nhiệm Kim Tỷ, giao cho Lâm Y, ra lệnh. “Kim Tỷ trước ở cùng cô, nhớ chăm sóc người ta”.

Lâm Y dạ, dẫn Kim Tỷ về phòng, mở hòm ra, lấy chăn đệm sạch sẽ chuẩn bị thay. Kim Tỷ thấy nàng bận rộn, ngăn lại. “Đừng phiền toái”. Lâm Y tưởng nàng ta khách khí với mình, tự nở nụ cười, cô ý thay, lại xem xét dáng người nàng ta, lấy một bộ quần áo cũ của Trương Bát nương tặng cho nàng ta thay.

Kim Tỷ lại một câu “Đừng phiền toái”, thấy nàng vội trước vội sau, bưng trà đổ nước, đột nhiên giật mình than. “Cô là người nhiệt tâm, thật không nỡ hại cô”.

Lâm Y đang trải giường, cười nói. “Cô là thiếp của Nhị lão gia, chẳng liên quan đến tôi, có thể hại tôi cái gì?”.

Kim Tỷ miễn cưỡng cười cười, không nói nữa, đứng dậy cùng nàng trải giường.

Buổi tối, Lâm Y đi phòng bếp múc nước, thím Dương kéo nàng. “Thiếp Nhị phu nhân và Nhị lão gia vừa đổi, ở trong phòng cháu?”.

Lâm Y gạt đầu. “Nhị lão gia tặng cho tên mới, gọi là Kim Tỷ”.

Thím Dương xì cười. “Thật đúng là chúng ta miệng thiêng, Ngân vừa đi, Kim đã tới”.

Lâm Y múc nước, cảm thấy nghi ngờ thật nặng, Phương thị trăm phương nghìn kế đổi thiếp là vì cái gì, Kim Tỷ Ngân Tỷ cũng là thiếp thôi, cũng tranh quan nhân với bà ta thôi? Huống chi, Kim Tỷ so với Ngân Tỷ càng có nhan sắc, bà ta không sợ Trương Lương chẳng buồn vào phòng bà ta nữa sao?

Thím Dương cũng thắc mắc, thấy thím Nhâm đi vào múc nước, liền hỏi. “Bà tin tức linh thông, nói nói tôi nghe xem, Kim Tỷ kia có phải trước khi vào cửa đã bị ép uống thuốc không thể sinh con?”.

Ngân Tỷ bị đổi đi, thím Nhâm thiếu tiền, tâm đang phiền muộn lắm, không kiên nhẫn mắng. “Đừng có nói bậy, Nhị phu nhân làm sao làm vậy”.

Thím Dương tự nhiên hiểu bà ta đang phiền muộn cái gì, cười. “Bà nóng nảy làm chi, không chừng Kim Tỷ kia so với Ngân Tỷ càng lắm tiền?”.

Thím Nhâm mở miệng liền bô bô. “Cô ta thì có đồng xu nào! Cô ta phải...”. Chưa nói xong chợt thấy Lâm Y đang đun nước trên bếp, thất kinh vội bưng miệng, nhắc thùng nước bỏ chạy.

Nhiều năm ăn nhờ ở đậu, Lâm Y tâm tư hẳn cảm hơn hẳn người thường, nàng nhìn ra Kim Tỷ và thím Nhâm có gì đó kì lạ, nhưng không hiểu ngọn nguồn ở đâu, chỉ có thể lo lắng suông.

Chú thích :

Bác Tống không gọi người chồng là “Tướng công” hay “Phu quân” mà gọi là “Quan nhân”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Nhất tiễn song điêu

Sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Y còn đang ngủ chợt nghe bên ngoài thím Nhâm gọi nàng. “Lâm Tam nương, đi phòng bếp phụ nấu cơm”. Nàng dậy hai mắt, cảm thấy kì lạ, trời còn chưa sáng rõ thì nấu cơm cái gì, và lại việc bếp núc không phải thím Dương quản lý sao, vì sao thím Nhâm lại đến gọi?

Đang ở nhà người ta, dù không tình nguyện cũng phải rời giường, Lâm Y lấy áo vắt trên gối phủ thêm lên người, phát hiện nửa bên kia giường trống không, nàng đang buột thắt lưng bỗng khựng lại một chút, chưa kịp nghĩ thêm, tiếng đập cửa rầm rầm thúc giục, phải vội vàng mặc quần áo đi mở cửa.

Thím Nhâm đứng ngoài cửa, ánh mắt không thèm dừng lại trên người nàng mà lướt qua đỉnh đầu ngó vào trong phòng quét qua quét lại, hỏi. “Kim Tỷ đâu?”.

Lâm Y giật thót mình, trên mặt cũng bình tĩnh phi thường. “Hắn là đi nhà vệ sinh”.

Thím Nhâm tăng âm lượng cao lên. “Nhà vệ sinh cái gì, tôi vừa đi nhà vệ sinh về đây, ở đó chẳng có ai hết”.

Lâm Y liếc bà ta. “Không có thì không có, có gì bà quát tôi”.

Thím Nhâm không để ý nàng, quay đầu la lên. “Nhị phu nhân, Lâm Tam nương thả Kim Tỷ chạy mất”.

Phương thị giống như đang chờ câu này, nghe tiếng lập tức chạy đến, giận dữ gắt hỏi Lâm Y. “Cô ăn của nhà này, mặc của nhà này, vì sao chân ngoài dài hơn chân trong, giúp Kim Tỷ chạy trốn?”.

Thím Dương cũng đang đứng đó, nghe xong nói chen vào. “Còn chưa tìm khắp mọi nơi, chưa chắc là chạy trốn đâu”.

Phương thị hung hăng trừng mắt thím Dương, lại không phản bác được, đành gọi thím Nhâm cùng bà đi chung quanh tìm. Lâm Y cụp mắt, nhếch môi cười lạnh, tìm gì nữa, rõ ràng là cái bẫy. Quả nhiên, thím Dương lật tung cả vườn rau vẫn không tìm ra Kim Tỷ.

Phương thị đắc ý nói. “Lâm Tam nương, cô có còn lời nào nói nữa không?”.

Lâm Y nói. “Giấy bán mình của Kim Tỷ Nhị phu nhân vẫn đang giữ, cô ta trốn thế nào được?”.

Thím Dương đang sốt ruột thay nàng, nghe nàng nói vậy, thở phào nhẹ nhõm, trên mặt tươi cười. Không ngờ Phương thị sớm có chuẩn bị, nói. “Giấy bán mình cô trộm đi rồi, cô đừng có nói láo”.

Lâm Y đang định nói nữa, Phương thị chặn. “Giữ lại mà nói cho Nhị lão gia nghe đi!”.

Thím Nhâm tiến lên kéo tay Lâm Y, đẩy đẩy kéo kéo ồn ào tới linh đường. Trương Lương tức tức trước linh cữu, chợt thấy đám người hùng dũng tiến vào, kinh ngạc hỏi nguyên do. Phương thị kêu Lâm Y đến quỳ trước linh đường, nói cho Trương Lương. “Lão gia, hôm qua tôi bận bịu tức tức bên linh cữu, để giấy bán mình của Kim Tỷ trên bàn trong phòng ngủ, không ngờ bị Lâm Tam nương trộm mất, thừa dịp đêm khuya thả cho Kim Tỷ bỏ chạy”.

Trương Lương không tin lắm. “Chạy trốn rồi?”.

Phương thị gạt đầu, gọi thím Nhâm thím Dương. “Tôi vừa sai hai bà đi tìm, không thấy bóng người”.

Trương Lương rất giận dữ, đến trước mặt Lâm Y quát hỏi. “Thả Kim Tỷ chạy mất cô có lợi gì?”.

Lâm Y thầm nghĩ, tội đã định cần gì biết nguyên do, còn về phần nguyên do nhất định Phương thị đã nghĩ đâu vào đấy cả rồi. Quả nhiên, Phương thị đứng bên xen vào. “Cần gì hỏi nữa, nhất định là nó nhận tiền của Kim Tỷ”.

Trương Lương cá giận. “Nhà họ Trương chúng ta chưa từng bạc đãi cô, vậy mà cô đi giúp đỡ người ngoài”. Ông ta đi tới đi lui hai vòng trong linh đường, vung tay lên sai Phương thị đi xét phòng, nhất định phải tìm cho được rốt cuộc Kim Tỷ cho Lâm Y thứ quý báu gì mà nàng lại lấy oán trả oán dưỡng dục của nhà họ Trương.

Phương thị dẫn mọi người đi ra ngoài, gần đến trước phòng Lâm Y, lặng lẽ dúm tiền giấy vào tay thím Nhâm, ý tứ là nếu lục không ra tiền thì đưa cho đủ số. Thím Nhâm hiểu ý, nắm tờ tiền trong tay, cùng thím Dương vào phòng lục soát. Thím Dương thương Lâm Y, qua loa lật lật ngăn tủ, luôn miệng nói không có. Đã chuẩn bị sẵn, thím Nhâm cũng lười cố gắng, đưa tay lật qua lật lại rương quần áo, lúc rút tay về liền có tờ tiền giấy, làm bộ như kinh ngạc vạn phần, reo lên. “Nhị lão gia, Nhị phu nhân, Lâm Tam nương quả nhiên nhận tiền của Kim Tỷ”.

Trương Lương tức giận đến râu vểnh lên trời, sai Phương thị nhốt Lâm Y vào phòng, không cho ăn cơm. Phương thị lập tức sai thím Nhâm đi làm, đỡ cánh tay ông ta rời đi, luôn mồm. “Rốt cuộc cũng là người ngoài nuôi không quen mắt, lão gia chớ để giận hờn thân”.

Thím Dương kéo Lâm Y một phen, hốt hoảng. “Sao cháu không phân bua hai câu?”.

Lâm Y cười khổ. “Cả tội chứng vật chứng đều chuẩn bị sẵn hết, cháu còn phân bua cái gì bây giờ?”.

Thím Nhâm nhìn nàng một cái, nhỏ giọng nói thầm. “Hiểu được là tốt rồi”. Nói xong đẩy mạnh nàng vào trong phòng, khóa cửa lại.

Chuyện Lâm Y nhận tiền thả Kim Tỷ chạy mất rất nhanh đã truyền khắp nhà, Trương Trọng Vi hay tin vô cùng lo lắng, hỏi Trương Bá Lâm. “Tiền kia nhất định là bán nút thắt mà có, vì sao cô ấy không thanh minh cho mình?”. Trương Bá Lâm chỉ tay vào ngăn tủ đã chất đầy nút thắt, chê cười em trai. “Thật sự là tiền bán nút thắt? Rõ ràng là cậu mượn tiền anh cho cô ấy”.

Trương Trọng Vi đang mài mực bỗng dừng lại, nói. “Tam nương từ đang bị bỏ đói, ca ca còn có tâm tư vui đùa”.

Trương Bá Lâm thấy chàng thật sự nóng nảy, vội nói. “Tiểu tử ngốc, cô ấy không muốn để lộ cậu ra, ý mẹ thế nào cậu còn không hiểu ư? Nếu cô ấy nói thật thì người bị phạt lại thêm cả cậu nữa”.

Trương Trọng Vi mới hiểu thì ra Lâm Y là vì bảo hộ chàng mới không mở miệng, chàng cảm thấy cảm động kì lạ, thầm nghĩ nếu nàng đã đối đãi có tình nghĩa mình cũng không thể để nàng chịu khổ. Chàng mài mực càng thêm hăng hái, như đã hạ quyết tâm, xông ra ngoài.

Trương Bá Lâm thấy chàng hành động khác thường, đuổi theo sau. “Nhị tiểu tử, cậu đi làm chi?”.

Trương Trọng Vi không quay đầu, đáp. “Em đi giải thích cho cha mẹ hiểu”.

Trương Bá Lâm gấp đến độ dặm chân bình bịch, kêu liên mấy tiếng “Tiểu tử ngốc”, grom đuổi theo bắt lấy vạt áo chàng, nhưng hụt mất, đành phải mặc chàng đi. Trương Trọng Vi chạy như điên tới linh đường, quỳ rạp xuống trước mặt Trương Lương và Phương thị, nói. “Tiền của Tam nương không phải Ngân Tỷ cho cô ấy, chính là con thấy cô ấy kết nút thắt đẹp, buộc cô ấy đem bán đổi tiền”. Chàng nghĩ cứ đổ hết trách nhiệm lên bản thân Phương thị sẽ buông tha Lâm Y, sao hiểu được trong mắt Phương thị, chỉ cần hai người có tiếp xúc, mặc kệ là ai chủ động, đều không thể tha thứ được.

Sắc mặt Phương thị âm trầm khó đoán, một lúc sau, đột nhiên hỏi Trương Lương. “Lão gia định thế nào?”.

Cái gọi là ẩn tượng đầu khó phai chính là như vậy : Trương Lương đã chắc mẫm là Lâm Y thả Kim Tỷ chạy, trong lòng hận nặng ghê gớm, từ chối cho ý kiến, phát tay. “Việc nhà, phu nhân tự lo, đừng hỏi ta”.

Phương thị neho mắt nhìn Trương Trọng Vi, buồn bực rên sất không thành thép, nhấn tâm gọi thím Nhâm dùng gia pháp. Gia pháp nhà họ Trương là một cây thước, dành cho lúc hai anh em Trương Bá Lâm không học hành chăm chỉ sẽ bị đánh vào lòng bàn tay, Phương thị hạ quyết tâm cắt đứt tâm tư của Trương Trọng Vi, gior cao cây thước, không chút lưu tình mà đánh, từng cây từng cây đều là đau thật sự.

Lòng bàn tay Trương Trọng Vi rất nhanh sưng đỏ lên, Phương thị rút cuộc đau lòng con trai, ném cây thước đi, định mắng chàng vài câu liền cho qua. Trương Lương lại nói. “Là nó nuông chiều Lâm Tam nương mới dưỡng lá gan cô ta phình ra, ngay cả thiếp của ta cũng dám thả”. Trương Trọng Vi đang cân nhắc câu này, Trương Lương đã cầm thước lên đồ ập xuống đánh, chàng không dám né, gắng gượng trúng đánh vài cái, cảm thấy trên tay, trên cổ nóng rát đau đớn.

Trương Lương còn muốn đánh nữa, Phương thị nhìn không đành lòng, nhào qua gạt lấy thước, sai thím Dương đuổi Trương Trọng Vi về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Sinh lòng lui hôn

Thím Dương định đỡ Trương Trọng Vi, chàng khoát tay áo, cúi người hành lễ với Phương thị và Trương Lương mới quay người đi hướng phòng ngủ. Trương Bá Lâm đang ở cửa nhìn xung quanh, thấy chàng bị thương quay về, không ngừng than “Tiểu tử ngốc”. Thím Dương là bà vú của Trương Trọng Vi, thiên vị chàng, mắng Trương Bá Lâm đừng nói nữa, nhưng bản thân bà lại không nhịn được, thờ dài. “Thiếu gia tội gì a”.

Cả hai người thì quỳnh lên, người thì thờ dài, Trương Trọng Vi lại tựa lên ghế nở nụ cười. “Mẹ đã đánh tôi, vậy hẳn là không phạt Tam nương nữa”.

Thím Dương thầm nghĩ : nào có dễ dàng như vậy, bà định nói nhưng không nỡ dội nước lạnh lên tâm lòng của chàng, liền đi phòng bếp nấu canh tâm bổ cho chàng. Bà tới trước linh đường hỏi qua Phương thị, được phép, lại ra sau nhà bắt con gà béo nhất, cắt tiết vặt lông, rửa sạch rồi bỏ vào nồi hầm. Chính đang vội, Trương Bá Lâm lấp ló ở cửa, cười hi hi. “Vừa vặn tôi cũng đói bụng, hưởng ké phúc Nhị đệ, làm phiền thím Dương bói thêm một chén cơm”.

Thím Dương cười đáp ứng, bỏ cây quạt bếp xuống, đi thùng gạo míc, phát hiện thùng gạo đã thấy đáy, bên trong chỉ còn đủ gạo để nấu cháo loãng, không đủ nấu cơm khô, bà nghĩ Trương Trọng Vi có thương tích trong người, tốt xấu gì cũng nên được ăn bữa cơm, liền đi linh đường tìm Phương thị, xin bà ta tiền mua gạo.

Phương thị không ở linh đường, Trương Lương nói bà ta đi nhà vệ sinh, thím Dương tìm một vòng không thấy, đang định quay về phòng bếp, chợt nghe sau mấy cây cỏ thụ xì xào vài tiếng nói nhỏ – đúng là giọng Phương thị, bà mau chóng rón rén đi qua, tránh dưới mái hiên nghe lén.

Giọng Phương thị mang theo hận ý. “Đúng là thời cơ tốt, nhốt nó một ngày, sáng mai đuổi nó ra khỏi nhà đi”.

Tiếp theo là giọng thím Nhâm. “Đuổi đi cũng vô dụng, hôn ước còn đó, sớm hay muộn cũng quay về nhà họ Trương. Hiện giờ lão thái gia đã mất, Nhị lão gia lại không muốn nhìn mặt cô ta, Nhị phu nhân sao không hủy việc hôn nhân này đi, hủy đi rồi mới thật sự vô ưu”.

Phương thị trách mắng. “Lão thái gia còn chưa liệm, chúng ta liền hủy hôn sẽ chọc người khác nói nhảm, đợi đợi ít lâu nữa hết tang kỳ hãy quyết định”.

Thím Nhâm khen tặng. “Nhị phu nhân mưu tính diệu kỳ, cô ta đi khỏi nhà họ Trương thì sao sống toàn thân, không chừng chưa đợi đến lúc Nhị phu nhân mãn tang kỳ đã chết đói rồi”.

Thím Dương nghe đến đó, lòng đã nóng như lửa đốt, một đường chạy đến phòng Lâm Y, gõ cửa kêu. “Tam nương tử, Nhị phu nhân muốn đuổi cháu ra khỏi nhà”.

Lâm Y ở trong đáp một tiếng, lại im lặng.

Thím Dương nghĩ nàng bị dọa chết khiếp, vội an ủi. “Mau nghỉ thấu triệt, Nhị phu nhân sợ là sắp đến đây”.

Lâm Y cười khổ. “Cửa đóng, cháu có cách gì, lão thái gia đã giả hạc về Tây, cháu lại bị oan uổng, đuổi ra khỏi nhà là kết cục sớm hay muộn”.

Thím Dương la lên. “Tiền Nhị phu nhân lục được ở phòng cháu đã bị Nhị thiếu gia nhận hết trách nhiệm, vì việc này Nhị thiếu gia bị Nhị lão gia Nhị phu nhân đánh, hai tay sưng lên như bánh bao, cháu vì Nhị thiếu gia cũng đừng buông tay dễ dàng như thế”.

Lâm Y ngăn ra, chợt hiểu được Trương Trọng Vi không biết việc này do Phương thị thiết kế, cứ nghĩ tiền đó là tiền bán nút thắt mới đi nhận. Nàng tự nhận mình xin lỗi Trương Trọng Vi, nhưng cũng chỉ có thể tạ lỗi trong âm thầm, không có cách nào khác.

Thím Dương không thấy nàng đáp, hoảng đến độ mồ hôi đầm đìa, có điều bà cũng có điều kể gì đâu, chỉ phải đi tìm Trương Trọng Vi, kể mưu đồ của Phương thị cho chàng nghe, mong chàng hỗ trợ nghĩ cách. Trương Trọng Vi nghe xong vừa kinh hoàng vừa hối hận, thừa dịp Phương thị vào lĩnh đường, chạy đến trước phòng Lâm Y, kể chuyện chàng đi lĩnh đường nhận trách nhiệm, tự trách bản thân. “Nhất định là tôi hành động như vậy ngược lại chọc mẹ giận, ca ca nói đúng, tôi chính là tiểu tử ngốc”.

Lâm Y giảng giải tình hình thực tế cho chàng nghe. “Tiền Thím Nhâm lục soát thấy không phải của em, là bà ta vu oan hãm hại”.

Trương Trọng Vi nghe thấy, càng hối hận chính mình lỗ mãng, buồn bực đến nói không ra lời. Lâm Y nghe bên ngoài không có tiếng động, đoán được chàng đang tự giận, vội nói. “Không liên quan đến anh, là em đã quên nhắc anh”.

Trương Trọng Vi nắm tay đập vào cửa, làm như ra quyết định. “Em chờ, tôi đi khuyên mẹ tôi, nói bà ấy đừng tự dung hối hôn, nhất định tôi sẽ cưới em làm vợ...”.

Lâm Y xuyên qua đến Đại Tổng đã là năm thứ ba, biết rõ hôn ước quan trọng như thế nào đối với người con gái, nàng và Trương Trọng Vi ở chung một viện đã hơn hai năm, nếu nói chẳng chút cảm tình đó là giả, huống chi Trương Trọng Vi đối với nàng một lòng một dạ, thật là phu quân chi tuyền, chi tiết Phương thị những năm gần đây càng làm trầm trọng thêm, khiến nàng không dám tưởng tượng sau này sẽ có một bà mẹ chồng ác độc như thế.

Nàng thở dài thườn thượt, ngắt lời Trương Trọng Vi. “Đừng ngăn mẹ anh, để mặc bà ấy đi”.

“Vậy là thế nào?”. Trương Trọng Vi sừng sốt.

Lâm Y lại thở dài một tiếng nữa. “Chúng ta, cứ như vậy quên đi thôi”.

Trương Trọng Vi quá mức kinh ngạc, không để ý hai tay đau đớn, sổng chết đập cửa. “Em nói gì, quên chuyện gì? Em không phải sợ, em yên tâm, tôi nhất định cưới em vào cửa”.

Lâm Y đầy bụng tâm sự, cũng không nói hết được cho chàng, cổ nhân sùng đạo hiếu, cho dù Trương Trọng Vi đấu tranh mọi cách, cưới nàng vào cửa, nàng cũng phải ngày ngày hầu hạ trước mặt Phương thị, nhẫn nhục chịu đựng, thử hỏi, có bà mẹ chồng coi mình như kẻ thù, cuộc sống có thể khá đi chỗ nào? Nàng không phải không nghĩ tới thay đổi, cũng không phải không thử cố gắng, nhưng bị hãm hại liên tiếp, oan uổng liên tiếp, nàng quá mệt mỏi.

Trương Trọng Vi liên tục truy hỏi ngoài cửa, nhưng thế nào cũng không nhận được câu trả lời từ Lâm Y, chàng sợ ở lâu bị Phương thị nhìn thấy, đành đứng dậy về phòng. Thím Dương đang chờ ngay cửa phòng chàng, thấy chàng thất hồn lạc phách quay về, trong lòng thất lại, vội hỏi. “Thế nào?”.

Trương Trọng Vi vô lực lắc đầu, vào nhà ngồi phịch xuống, nói. “Tam nương nói... Quên đi...”.

“Quên cái gì?”. Thím Dương khản cập, Trương Trọng Vi lại giống như mất hồn, mặc bà hỏi thế nào cũng không đáp.

Thím Dương không thể, chỉ phải đi tìm Lâm Y, hỏi ý nàng muốn thế nào. Lâm Y ngồi dưới đất, tựa lưng vào cửa, nói. “Nhị phu nhân vì sao đuổi cháu đi, còn không phải vì muốn từ hôn, cháu chuẩn bị... Nếu bà ta mở miệng, cháu sẽ đồng ý”.

Thím Dương khản trương. “Tam nương tử, đừng phạm hồ đồ, khoan hãy nói Nhị thiếu gia tình ý đối với cháu thế nào, riêng hai chữ ‘từ hôn’ đã có thể khiến cháu không tìm được nhà ai trong sạch nữa”.

Phương thị rốt cuộc là mẹ ruột Trương Trọng Vi, có một số thứ Lâm Y không tiện nói cho chàng, nhưng nguyện tâm sự cho thím Dương nghe, nhân tiện nói. “Đạo lý này Bát nương tử đã sớm nói cho cháu biết, cháu làm sao không hiểu, cái chính là tìm một kẻ nghèo hèn sống qua ngày còn tốt hơn bị mẹ chồng tra tấn mãi mãi”.

Thím Dương có thể tưởng tượng nếu Lâm Y gả vào nhà họ Trương, Phương thị sẽ đối xử với nàng như thế nào, bà đột nhiên cảm thấy không còn lý lẽ nào để khuyên nữa. Bà nhìn hướng phòng Trương Trọng Vi, do dự nói. “Nhị thiếu gia...”.

Lâm Y cũng không chịu nổi đau lòng, ngăn bà lại. “Chúng ta nói nhiều cũng vậy, Nhị phu nhân muốn từ hôn, cháu có thể làm thế nào, chấp nhận mệnh thôi, không lẽ phải quỳ trước cổng nhà họ Trương, khóc hô ‘ta phải gả cho Nhị thiếu gia’ sao?”.

Thím Dương ngẫm kỹ, đứng trước quả thật đã cùng đường, bà nhìn không được chùi nước mắt. “Nhị thiếu gia từ nhỏ đã đem lòng thương cháu, ngày ngày chạy qua nhà họ Lâm, hai năm trước gặp cháu bị thúc phụ trong tộc phạt quỳ, đông lạnh đến tím môi, vội vã chạy về nhà cầu lão thái gia, mới đem cháu nhận về nhà nuôi...”.

Lâm Y nhớ lại lúc trước, nàng xuyên đến Đại Tổng chẳng bao lâu mà không sống quá được một ngày lành, trừ bỏ chịu khổ vẫn là chịu khổ, khó khăn mới có người quan tâm đến mình cũng đành rơi vào kết cục ly tan, nàng nghĩ mãi nghĩ mãi, đau lòng rơi lệ...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tổng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đôi bên nhân nhượng

Thím Dương nghe tiếng khóc, liền im lặng, buồn tiếng thở dài “Tam nương mệnh khổ”, quay về bếp nấu cơm. Bà vừa bước đi, Phương thị liền tới, sai thím Nhâm mở cửa, nói Lâm Y thu dọn hành lý, sáng sớm ngày mai liền rời khỏi nhà họ Trương.

Lâm Y ăn ngay nói thật. “Tôi một thân một mình, không làm chủ được môn hộ, rời khỏi nhà họ Trương sẽ bị người ta khi nhục”.

Phương thị cười lạnh. “Liên quan gì đến ta”.

Lâm Y đi vài bước đến trước mặt bà ta. “Tôi ăn trộm giấy bán mình của Kim Tỷ là thật hay giả, phu nhân rõ ràng trong lòng; ‘giấy bán mình’ của Ngân Tỷ nhưng còn nằm trong tay tôi đây, Nhị phu nhân chớ quên”.

Phương thị cả kinh, đột nhiên nhớ lại bản thân từng làm giả giấy bán mình của Ngân Tỷ, quả thật nó đang nằm trong tay Lâm Y, bà ta sợ Lâm Y tố cáo chuyện cũ với Trương Lương, vội sai thím Nhâm lục soát. Có điều Lâm Y đã dám nói như vậy, đương nhiên là có chuẩn bị trước, sao dễ dàng bị lục ra, thím Nhâm lật tung cả phòng vẫn lác lác đầu. Phương thị hỏi hận ghê gớm vì làm việc không chu toàn, ép hỏi Lâm Y vài câu không có kết quả, đành hít một hơi dài, không cam lòng nói. “Đôi bên nhân nhượng nhau từng bước đi, ta không đuổi cô, cô cũng đừng lật lại chuyện cũ của ta. Từ nay về sau cô dọn sang nhà kẻ ở, mỗi tháng trả tiền thuê tiền com canh, thế nào?”.

Lâm Y đã không muốn dây dưa với bà ta thêm nữa, hoàn toàn vì mạng sống mới lòi chuyện bà ta làm giả giấy bán mình ra nói, giờ phút này gặp chuyện đã yên, liền gật đầu, xoay người đi dọn hành lý. Phương thị trong lòng ghen tức, một mặt nhìn nhà chính, một mặt sai thím Nhâm. “Chờ ăn cơm xong, dọn phòng Ngân Tỷ từng ở ra cho nó ở, dọn sạch nội thất gia cụ bên trong, chỉ chừa một cái giường một cái bàn, tiền thuê và tiền com canh tháng này nhớ rõ thu”.

Thím Nhâm ngầm hiểu, gật đầu cười xấu xa. “Cô ta làm sao có tiền, chờ đến lúc đó xem tôi xử lý cô ta thế nào”.

Một chủ một tớ cùng đi nhà chính, trên bàn đã dọn sẵn com canh, Trương Lương ngồi vị trí chủ, mặt đen nghiêm nghị, đang chất vấn thím Dương. “Buổi tối ăn cháo cũng được, giữa trưa sao không nấu cơm mà ăn?”.

Thím Dương trả lời. “Gạo hết, buổi chiều tôi đi mua”.

Phương thị vội nói. “Tiền mua gạo đặt trên bàn ta, bà qua mà lấy, ăn cơm xong đi đi”. Lại hướng Trương Lương. “Cũng may tôi bán lương thực, trong nhà tuy không có gạo nhưng tốt xấu cũng có tiền, nếu nghe theo cha phân phát hết cho người trong thôn chỉ sợ bây giờ ngay cả cháo cũng không có mà húp”.

Lời này quả là trúng ý Trương Lương, nhưng trong lòng nghĩ là một chuyện, nói ra lại là chuyện khác, ông ta tròn trĩnh mắt liếc xéo qua, trách mắng. “Sao dám nói cha sai, các con còn ngồi ngay đây”.

Phương thị tự biết nói lỡ, vội che miệng, tự tay múc cháo cho ông ta. Đang ăn, thím Dương mang một xâu tiền đến, bầm. “Nhị phu nhân, bao nhiêu tiền đây không đủ dùng”.

Phương thị ngạc nhiên. “Lại tăng giá?”.

Trương Lương càng ngạc nhiên, hỏi. “Hiện giờ một đấu gạo bán bao nhiêu?”.

Thím Dương đáp. “Nạn lụt vừa qua, mất mùa, một đấu gạo cũng phải năm trăm văn trở lên người ta mới bán cho”.

Trương Lương lấp bắp kinh hãi. “Đắt như vậy?”. Lại hỏi Phương thị. “Lương thực nhà chúng ta phu nhân bán được bao nhiêu?”.

Phương thị ậm ừ không chịu nói, Trương Lương truy hỏi, bà ta tránh không được, đành phải mở miệng. “Khi đó giá gạo còn chưa tăng lợi hại như vậy, bán một trăm bảy mươi văn một đấu”. Nói xong, bà ta thấy sắc mặt Trương Lương đột biến, vội vàng bổ sung. “Giá gạo ngày thường chỉ có một trăm sáu mươi mấy văn, tôi bán lời hơn mấy chục văn”.

Giá gạo ngày thường tính theo tiền kẽm, ước chừng giá mỗi đấu biến động từ một trăm ba mươi văn tới một trăm bảy mươi văn, nếu là vận chuyển đến phủ Thành Đô có thể bán tới hai trăm văn, hiện giờ thiên tai, đúng là thời điểm giá lương thực tăng cao, Trương Lương nghe được Phương thị bán giá

thấp như vậy, tức giận thiếu chút nữa lật bàn, chỉ vào mũi bà ta lấp bắp “Bà, bà, bà” nửa ngày, nghẹn ra được câu. “Bà cút về nhà mẹ đẻ ngay cho ta, miễn cho nhà họ Trương bại hết trong tay bà”.

Vô duyên vô cớ bị đuổi về nhà mẹ đẻ chính là đại sĩ nhục, Phương thị kinh ngạc ngây ra như phỗng, Trương Bá Lâm vội kéo Trương Trọng Vi một phen, song song quỳ xuống, cầu Trương Lương. “Cha bớt giận, nhà ông ngoại dòng dõi thư hương, mẹ từ nhỏ chỉ đọc sách viết chữ, việc mua bán khó tránh khỏi có điều khiếm khuyết...”.

Trương Lương chẳng qua là nhất thời tức giận, cũng không thể vì trong nhà lỗ nhiều ít tiền mà đuổi Phương thị về nhà mẹ đẻ, nhân hai đứa con cầu tình liền nương bậc thang này xuống, kêu lên một tiếng đau đớn, không nói chuyện nữa. Đương gia quản lý tài sản là bốn phận của vợ cả, Phương thị không làm tốt, tự biết đuối lý, cup mắt phục tùng, ân cần hầu hạ Trương Lương ăn cơm, đáng tiếc bà ta đã già khú, xa không cảnh đẹp ý vui bằng mỹ thiếp hầu hạ, Trương Lương ghét bỏ liếc mắt bà ta nhiều một cái, gạt đồ bà ta gấp đồ ăn cho mình, quay về phòng.

Phương thị bị hất ra, cũng không dám tức giận, còn gọi thím Nhâm bung riêng đồ ăn vào phòng cho Trương Lương.

Nhà họ Trương chẳng qua là tiểu phú hộ, chịu không nổi đã kích, vụ mua bán lương thực đó quả thật lỗ nặng, Trương Lương trong lòng phiền muộn, ăn không ngon, sai thím Nhâm dọn xuống, trở về thủ bên linh đường. Ông ta đi qua đi lại trong linh đường vài vòng, phát hiện bốn thùng băng trong phòng đã tan gần hết, gọi thím Nhâm đến, nói bà ta đi nhà họ Phung mượn thêm băng. Thím Nhâm là người của Phương thị, nghe xong sai bảo rất là cao hứng, thăm nghĩ chỉ cần Nhị lão gia còn thiếu nợ ân tình nhà họ Phung, Nhị phu nhân sẽ không cần phiền não bị đuổi về. Bà ta đi báo cáo cho Phương thị, cầm giấy vay nợ mới chạy đến nhà họ Phung.

Không ngờ Vương thị cũng không cho mượn, đập bôm bốp vào đồng giấy vay nợ cũ, nói. “Năm lượt nợ cũ chưa trả, có gì đòi mượn thêm, bà về báo cho Nhị lão gia nhà bà rằng : trả hết năm lượt kia thì được mượn tiếp lượt thứ sáu”.

Thím Nhâm xuất thân từ nhà họ Phung, biết rõ bản tính Vương thị, có cầu cũng vậy, không bằng tiết kiệm thời gian chạy về, vì thế không nói nhiều, chạy ngay về nhà họ Trương, giải thích hết cho Phương thị ý đồ của Vương thị.

Phương thị sầm nói. “Trời còn nóng bức, tìm đâu ra băng, không bằng quy ra tiền trả trước cho chị ta, chúng ta tổng cộng mượn hết năm lần, mỗi lần hai thùng, tổng cộng mười thùng băng, bà đi tìm hiểu xem chị ta muốn bao nhiêu”.

Thím Nhâm âm thầm kêu khổ, mặc dù không tính quá xa, nhưng chạy qua chạy lại cũng bằng mấy mẫu ruộng, mệt chết người, bà ta không dám oán, thở hắt hắt chạy đi nhà họ Phung, hỏi Vương thị giá mười thùng băng. Vương thị cũng biết gậy bần tính, gậy tóc tóc, thím Nhâm nhìn tay bà ta, chỉ cảm thấy trước mắt nổ đom đóm, còn chưa nhìn xong, đã nghe bà ta đếm. “Mỗi thùng một ngàn văn, mười thùng là một vạn đồng”.

Thím Nhâm tròn mắt há hốc mồm. “Giá gạo tăng cao mà một đấu cũng chỉ năm trăm văn, một thùng băng của phu nhân còn quý hơn đấu gạo ư?”.

Vương thị nhìn bà ta khinh miệt. “Lương thực dù quý, bước ra đường là mua được, bà đi mua thử khối băng ta xem?”.

Thím Nhâm ngậm miệng, cả Mi Châu này, số người có hầm trữ băng trong nhà đếm trên đầu ngón tay, giữa ngày hè nóng bức, quả thật có tiền chưa chắc mua được băng. Bà ta đang phiền não, đột nhiên nhớ tới bà ta chỉ là đứa hầu, Nhị phu nhân sai bà ta tới hỏi giá thì hỏi giá thôi, về phần trả thế nào cứ để chủ nhân quyết. Bà ta nghĩ thông, không phí võ mồm với Vương thị, hành lễ cáo từ, chạy về trong nhà, báo cho Phương thị biết ý của Vương thị.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của

Phương thị nghe nói Vương thị đòi giá một vạn đồng, không dám tin, nhưng đành chịu, do dự luôn mãi, cảm thấy mức giá quá cao, bản thân bà ta không thể làm chủ, liền sai thím Nhâm mời Trương Lương đến thương nghị. Trương Lương nghe xong ba chữ “Một vạn đồng”, mắt tròn to hết cỡ, cả giận nói. “Nhà mẹ đẻ bà đúng là ăn cướp”.

Thật ra Phương thị đã âm thầm mắng Vương thị không biết bao nhiêu lần trong bụng, nhưng không ưa người khác nói nhà mẹ đẻ bà ta không phải, cãi lại. “Trời đang nóng nực, băng lại là vật hiếm, bình thường đã quý rồi, hơn nữa tôi mượn băng cũng không phải cho bản thân tôi dùng, là vì cha, người ta nói ‘trong trăm chữ, chữ hiếu làm đầu’, vì sao lão gia lại giận tôi tiêu tiền cho cha?”.

Trương Lương xác định là Vương thị xảo trá, lại bị Phương thị giảng đạo lý á khẩu không trả lời được, ông ta một bụng tức không chỗ xả, bực nói. “Nếu nhà mẹ đẻ của bà ngàn tốt vạn tốt, bà còn ở nhà họ Trương này làm chi”. Nói xong kêu thím Nhâm lấy một vạn đồng tiền cùng Phương thị về nhà mẹ đẻ ở mấy ngày.

Không có chuyện gì mà quay về nhà mẹ đẻ cũng không phải biến thành bị đuổi về, thím Nhâm hoảng hốt, vội nói. “Tiền trong nhà chẳng phải công kênh, một mình tôi đi là được, cần gì Nhị phu nhân tự mình đi”. Nói xong, cầm chìa khóa Phương thị đưa, mở hòm tiền, lấy ra mấy tờ tiền giấy, ý muốn một mình đi.

Trương Lương thấy một đũa hầu còn dám cãi ý ông ta, càng thêm buồn bực, mắng: “Nhà họ Phương các người không một thứ tốt”.

Thím Nhâm còn muốn khuyên thêm, Phương thị lại mở miệng: “Nghe lão gia, thu dọn vài bộ quần áo, chúng ta đi thăm Bát nương”.

Thím Nhâm nhìn Trương Lương thờ phỉ phỉ đi ra, vội la lên: “Tôi đi tìm hai vị thiếu gia đến”.

Phương thị ngăn bà ta, nói chắc: “Băng còn chưa mượn được, ông ta còn phải đến đón ta về, sợ cái gì”.

Thím Nhâm vỗ đùi, vui vẻ: “A sao tôi lại quên cái này nhỉ, vậy thì chúng ta về, chờ Nhị lão gia đến mượn băng”. Bà ta biết Phương thị đã nắm được điểm yếu của Trương Lương, không có gì lo lắng, đơn giản thu dọn hai bộ quần áo, trang sức đồ dùng rửa mặt chải đầu cũng không mang, dìu Phương thị ra cửa.

Hai bà đến nhà họ Phương, Vương thị ra đón, câu đầu tiên là hỏi tiền, Phương thị kêu thím Nhâm giao tiền ra, lấy lại giấy vay nợ, soi kỹ càng rồi xé ngay tại đó. Thím Nhâm nhớ chuyện nhà họ Trương đón người, đòi Vương thị: “Nhị lão gia nhà chúng tôi sai người đến mới cho mượn băng”.

Một thùng băng một ngàn văn tiền, việc làm ăn béo bở như vậy Vương thị mới thèm nghe bà ta, nhận tiền đủ liền sai người nhanh gánh hai thùng băng đi nhà họ Trương, cười nói: “Thân gia lão gia đã sáng khoải như thế, có vay có trả, ta sao không cho mượn?”.

Thím Nhâm sốt ruột đến độ giơ chân, vọt ra ngoài ngăn đón người khiêng thùng. Chủ nào tớ nấy, bốn phu khuân vác tính tình cũng ương ngạnh, không thèm liếc nhìn bà ta một cái, tùy tay đẩy ngã bà ta lăn quay ra đất, nhắc thùng bước đi.

Hai thùng băng thuận lợi đến nhà họ Trương, phu khuân vác được dặn trước, nhiệt tình mui phần, gặp nhà họ Trương không đủ nhân thủ, chủ động nhắc hai thùng băng vào linh đường, tới trước linh đường vãi trước lại đem băng bỏ vào bốn cái bồn to. Trương Lương thấy kì quái, hỏi: “Phu nhân nhà các người không nói gì?”.

Đứng đầu phu khuân vác đáp lời, không khác lắm lời Vương thị: “Trương nhị lão gia có vay có trả, phu nhân nhà tôi nói gì đâu? Lão gia ngài nếu còn cần vay thêm, cứ cho người đến báo một tiếng là được”.

Trương Lương thấy hấn khách khí như vậy, thật có chút băn khoăn: “Hai thùng băng này chưa ghi giấy vay nợ”.

Phu khuân vác kia vừa gánh thùng không ra ngoài vừa cười nói: “Phu nhân nhà ngài còn ở nhà chúng tôi đây, ghi giấy vay nợ chẳng phải vô cùng tiện nghi? Ngài yên một trăm cái tâm”. Hấn đi tới cửa, đột nhiên nhớ lại Vương thị dặn, quay đầu thêm một câu: “Trương nhị lão gia, phu nhân chúng tôi nói, thời tiết càng nóng giá băng càng tăng, hai thùng băng này phải trả thêm mỗi thùng một trăm văn, tổng cộng một ngàn hai trăm văn”.

Một phu khuân vác khác kéo hấn: “Phương phu nhân biết là được, mầy nói nhiều làm chi, Trương nhị lão gia là đại hiếu tử, chẳng lẽ cò kè mặc cả hai trăm văn tiền băng với mầy?”.

Trương Lương đầy bụng oán hận bị nghẹn ngay đó, tức giận đến cả người run bần bật, muốn mắng vài câu, cái mũ “hiếu tử” lại chụp xuống, sợ bị người ta dèm pha, thẳng đến khi phu khuân vác nhà họ Phương đi xa mới ra cửa chửi đồng: “Bỏ đá xuống giếng! Cả nhà họ Phương các người đều là sói ăn thịt người!”.

Thím Dương ở dưới mái hiên dò xét một lúc, thấy ông ta đang mắng hăng say, vội vội chạy đến phòng Lâm Y, thúc giục nàng: “Nhân lúc bọn họ đang loạn, cháu nhanh nhanh thu dọn mọi thứ, tiền tài trước giấu kỹ, miễn cho người khác nhìn thấy”.

Lâm Y cảm kích gật đầu, dọn hết giấy bút trên bàn xuống, nhắc nó qua, lại đóng cửa phòng, cúi xuống giường dùng cái xẻng nhỏ đào ra ba trăm văn tiền nàng chôn sâu dưới đó, nàng còn một ít rải rác trong bình đồng, tổng cộng ba trăm năm mươi hai văn, nàng gom hết lại bọc trong khăn vải, nhét vào rương quần áo.

Vừa mới xong, liền nghe thím Dương gõ cửa: “Tam nương tử, thím đến giúp cháu nâng rương”.

Lâm Y vội đi mở cửa, tạ ơn: “May có thím giúp cháu, quần áo Bát nương tử để lại cho cháu chừng hai rương lớn, một mình cháu sao khiêng đi nổi”.

Thím Dương vào phòng, cũng không động tay, đứng mép tường cười thần bí: “Thím già rồi, không đủ khí lực, có người khác đến giúp cháu khiêng”.

Lâm Y ra cửa thì thấy Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi đứng ở nơi đó, nghiêm trang: “Chúng tôi đến giúp một tay”.

Lâm Y liếc thím Dương, hơi chút hờn dỗi, thím Dương hiểu nàng lo lắng, vội nói: “Nhị phu nhân bị đuổi về nhà mẹ đẻ rồi, Nhị lão gia đang ở trong phòng bực dọc, bên ngoài không có ai”.

Bà nói vậy là để Lâm Y yên tâm, lại hù hai anh em bên ngoài nhảy dựng, Trương Bá Lâm lật đặt chạy vọt vào trong phòng, la lên: “Mẹ tôi không phải về nhà mẹ đẻ trả tiền nợ sao, đừng vội nói bậy”.

Trương Trọng Vi nói: “Chuyện bán lương thực bị lỗ, cha đã thôi không truy cứu nữa, vì sao phải đuổi mẹ về?”.

Thím Dương bị hai người bọn họ nắm lấy hai cánh tay, cũng quỳnh lên: “Nhị phu nhân bán lương thực giá thấp là tè, trong nhà lỗ nặng, Nhị lão gia đã buồn bực vạn phần, đang lúc đó Phương gia còn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, một thùng băng hết giá một ngàn văn, hai vị thiếu gia tự mình tính toán xem, chúng ta tổng cộng mất bao nhiêu tiền?”.

Mặc dù hai anh em không rõ lắm nhà mình có bao nhiêu tiền tài, cũng mơ hồ đoán ra hai chuyện gom lại đối với nhà họ Trương là đại đa kích, chẳng trách Trương Lương tức giận, đuổi Phương thị về nhà mẹ đẻ. Mẹ ruột bị đuổi, cả hai vô cùng khổ sở, mặt mày nhúm nhúm, không hề mở miệng nói. Thím Dương trầm than, Phương thị có sai cũng là mẹ ruột, làm con chỉ có phần duy hộ, không được chỉ trích, khó trách Lâm Y cũng có ý lui hôn. Bà nhìn tình cảnh trước mặt có chút xấu hổ, vội lên tiếng ngắt lời. “Hai cái rương đâu, phải khiêng thế nào?”.

Hai anh em phục hồi tinh thần lại, nhớ tới mục đích đến, tạm gác tâm sự, trước xắn tay áo chuẩn bị khiêng rương. Lâm Y lặng lẽ quan sát hai tay Trương Trọng Vi, nhỏ giọng nói với chàng. “Tay anh còn sưng đỏ, cứ để đó cho em”.

Trương Trọng Vi lắc đầu, xưng. “Không có việc gì”.

Trương Bá Lâm lấy dây thừng giấu trong áo ra. “Chúng tôi có chuẩn bị mới đến, không cần thiết Nhị tiểu tử phải dùng tay”.

Hai người bọn họ thường xuyên giúp đỡ gia đình công việc đồng áng, tay chân rất là nhanh nhẹn, hai ba mắc thừng đã cột chắc hai rương đồ, phần dây dư mắc vào đòn gánh, mỗi người gánh một đầu, thoải mái đi hướng nhà kè.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tiền tài ngoài ý muốn

Hai rương đồ lớn được vững vàng đẩy xuống dưới giường, Lâm Y cúi người nói cảm tạ, anh em Trương Bá Lâm Trương Trọng Vi lo lắng Phương thị nên không ở lâu, đi nhà giữa tìm Trương Lương cầu tình.

Lâm Y nhìn bọn họ về mặt sầu lo, hỏi thím Dương. “Nhị phu nhân thật sự bị đuổi về sao? Thím không nghe lầm chứ?”.

Thím Dương nói. “Thím nói dối chuyện đó làm chi, cháu nhìn xem, Nhị lão gia không cho người đi đón, Nhị phu nhân không mặt mũi quay về”.

Lâm Y mang chiếc ghế duy nhất trong phòng đến mời thím Dương ngồi, bản thân ngồi vào mép giường, lại hỏi. “Một vạn đồng dù không ít, nhưng đó là Vương thị nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của, đâu có liên quan đến Nhị phu nhân, Nhị lão gia có gì vì như thế mà đuổi bà ấy về nhà mẹ đẻ?”.

Thím Dương cùng ngồi chung với nàng, nói. “Nhà nông đều nhìn trời mà ăn cơm, năm nay tai ương, năm sau mùa màng chưa biết thế nào, trong nhà đột nhiên hụt mất một khoản tiền lớn, cơm ăn áo mặc lại chẳng cất xén được, như thế nào sống qua?”.

Lâm Y lo lắng. “Không đến mức như vậy chứ, Đại lão gia làm quan nhiều năm luôn có tích tụ tài sản, cũng sắp quay về đây”.

Thím Dương cười, nói. “Bản thân Đại lão gia mấy miệng ăn của đại phòng đã nuôi không nổi rồi, nhiều năm qua đi cũng không thấy gửi về cho gia đình này bao nhiêu tiền, đợi bọn họ quay về nói không chừng còn muốn dựa vào Nhị lão gia”.

Lâm Y cũng có nghe qua tình trạng đại phòng nhà họ Trương, Đại lão gia dưới gối có một anh con trai độc nhất, hằng năm bệnh tật quần thân, toàn bộ dựa vào thuốc thang duy trì, tiêu phí không ít, quả thật không có nhiều tiền tích tụ gửi về.

Thím Dương thấy nàng im lặng, ngạc nhiên nói. “Thím cần nhà họ Trương nuôi sống mới lo lắng hết sức, bọn họ phá sản không phải cháu càng nên vui sao, vì có gì ngược lại rầu rĩ?”.

Lâm Y cười mỉa. “Cháu một viên ngói cũng không có, nhà họ Trương lụn bại cháu an thân ở đâu?”.

Thím Dương cười. “Thím chẳng qua nói nói vậy thôi, làm sao nhà này lụn bại được, đợi lúa ngoài đồng trở bông, chớp mắt tiền tài lại đổ vào”.

Câu này không sai, chỉ cần có ruộng đất sẽ không lo không có cơm ăn, Lâm Y lại vui vẻ trở lại, thầm nghĩ : trách không được ai có tiền cũng nghĩ tới mua đất đầu tiên.

Thím Dương thấy nàng cười, yên lòng đứng dậy. “Cháu vận khí tốt, Nhị phu nhân ở nhà mẹ đẻ, không ai đến thúc giục cháu nộp tiền thuê nhà tiền com canh, lợi dụng thời gian này rảnh rỗi, làm gậy cũng được, kết nút thắt cũng tốt, cứ tích góp đủ tiền tháng này đi đã, miễn phải chịu con gậy không đầu của Nhị phu nhân”. Bà nói xong, vỗ ót, đi ra ngoài một lúc sau trở về trong tay cầm ít lông gà, cười đơn đả. “Hầm canh gà cho Nhị thiếu gia, giữ lại chút lông gà đẹp cho cháu, về làm câu bán đi, cũng đổi được ít tiền”.

Lâm Y liên tục nói cảm ơn. “Nếu không có thím Dương giúp cháu, ở trong nhà này cháu không biết sống qua ngày sao nữa”.

Thím Dương xua tay. “Thuận tay thôi, có gì phải cảm ơn hả cháu”. Nói xong liền cáo từ, xuống bếp nấu cơm, Lâm Y tiễn bà ấy ra đến hiên, quay về phòng sẵn tay đóng cửa lại, cái then vừa nghĩ : Phương thị lúc này bị đuổi về nhà mẹ đẻ, thật đúng là không sai, nếu không bà ta đến đòi tiền thuê nhà thì

đưa hay không đưa? Bản thân nàng trong tay dù có mấy trăm văn nhưng nếu lập tức nộp ra, khó tránh khỏi bị nghi ngờ, nếu không nộp lại chịu khinh bỉ, thật là tiến thoái lưỡng nan, may mà Phương thị hiện tại không ở, thuận lý thành chương kéo dài ít lâu.

Nàng nghĩ như vậy, tâm tình cũng tốt hơn nhiều, khóa chặt cửa, lấy tiền trong rương ra, số lẻ bỏ vào trong bình đồng, phần chẵn lại gói ghém kỹ, cầm xẻng xuống gầm giường đào hố giấu đi. Đang đào đào, cái xẻng đụng phải vật cứng đột ngột, Lâm Y không kịp phòng bị, tay bị chấn động đến tê rần, nàng sững sờ vài giây, lại đào xung quanh, rốt cuộc đào ra được một cái hòm nhỏ sơn son, nàng phui bụi, mở hòm ra, bên trong là tiền giấy, đếm đếm cũng được năm tờ, bên trên ghi giá trị đều là một quan, tổng cộng được đến năm quan tiền.

Lâm Y vừa mừng vừa sợ, ôm tiền ngồi đờ ra một lát, tiền này hơn phân nửa là Ngân Tỷ giấu đi, hóa ra cô ta và nàng có cùng phương pháp giấu tiền, khó trách cô ta rời khỏi nhà họ Trương. Phương thị cũng không lục soát được một xu. Hòm tiền đã đào ra không thể nguyên xi chôn lại, Lâm Y muốn chiếm làm của riêng, lại sợ ngày khác Ngân Tỷ đến đòi, nàng nghĩ nghĩ lại cười, Ngân Tỷ bây giờ chỉ là một cái cơ thiếp, không được tự do xuất nhập, làm sao có cơ hội quay về nhà họ Trương, và lại tiền này nếu không phải của nàng thì cũng là của nhà họ Trương.

Nếu là lúc trước, Lâm Y nhất định trả tiền lại cho Phương thị, lấy lòng bà ta, nhưng hiện giờ trải qua đủ loại, tâm tình nàng sớm đã thay đổi, không hề khách khí thu năm quan tiền giấy về cho mình. Hòm sơn son không biết là của ai, có thể là Ngân Tỷ cũng có thể là Trương Lương. Lâm Y sợ người ta nhận ra, không dám dùng, nàng gộp cả tiền giấy và tiền kẽm của bản thân, chia làm ba phần chôn ở ba nơi khác nhau. Riêng cái hòm sơn son nàng cầm xẻng dùng sức bổ cho nát vụn, đi vào bếp giúp thím Dương nhóm lửa, ném hết vào ngọn lửa đang hùng hực, nhìn nó từ từ hóa ra tro.

Nàng vào bếp phụ là bình thường, nhưng hôm nay thím Dương lại đuổi nàng. “Cháu đóng tiền cho Nhị phu nhân, chẳng thiếu nhà họ Trương gì cả, làm việc làm chi?”.

Lâm Y cười. “Sức lực có đáng là bao, tính kĩ như vậy làm gì, cháu không phải vì nhà họ Trương, cháu chỉ muốn giúp đỡ thím”.

Lời nghe thật êm tai, thím Dương nở nụ cười, nhưng vẫn đẩy nàng ra cửa. “Giữ lấy sức lực đó mà làm quả cầu, sớm ngày để dành đủ tiền”.

Lâm Y cảm kích thím quan tâm nàng, cười nói dạ, về phòng, trước vẩy nước quét nhà, đợi cho mọi thứ chỉnh tề mới lấy lông gà và đồng xu sắt bắt đầu làm quả cầu. Làm xong cầu, cũng đến giờ cơm chiều, nàng thu dọn bàn sạch sẽ, giấu quả cầu, rồi đi nhà bếp rửa tay. Thím Dương múc bát cháo ra, hỏi nàng. “Cháu đi nhà chính ăn hay ăn ở đây?”.

Lâm Y sững sờ không hiểu ý bà. Thím Dương giải thích. “Nhị lão gia còn đang bực, nói rằng không ăn, hai vị thiếu gia cầu xin Nhị lão gia nửa canh giờ cũng không nhận được câu trả lời thuyết phục, đã đi nhà họ Phương rồi”.

Lâm Y nhìn ra ngoài, cửa phòng Trương Lương vẫn đóng chặt, nàng nhận bát cháo, tìm băng ghế ngồi xuống. “Chỉ có hai chúng ta ăn thì ăn ở đây luôn, thím ngồi xuống đi, cùng nhau ăn”.

Thím Dương coi nàng là chủ tử, không chịu ngồi chung bàn, thẳng đến khi Lâm Y đứng dậy đi kéo bà mới múc cháo ngồi xuống ăn. Ăn xong, Lâm Y có ý muốn rửa chén, thím Dương đến đuổi, nàng cầm khư khư bát và ruột rướp, né tránh tay thím Dương, cười. “Quả cầu làm xong rồi, cháu cũng rảnh, cho cháu làm ít việc đi, ngồi mãi cũng không tốt”.

Thím Dương chịu thua, đành phải tiến lên xắn tay áo cho nàng, cũng cười. “Rõ ràng là cháu giúp thím, lại bị cháu nói thành thím giúp cháu, cái miệng nhỏ thật là khéo đồ người”. Bà cười xong lại than. “Con dâu tốt như thế này, Nhị phu nhân không muốn, quả thật là mù...”.

Người ta nói tai vách mạch rừng, hưởng chi phòng bếp cũng không đóng cửa, Lâm Y vội đứng vai bà, chuyển đề tài. Thím Dương hiểu ý, lại thờ dài một phen, nói qua chuyện khác, kể cho nàng nghe làm thế nào để kiếm tiền.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Nhân họa đặc phúc

Thím Dương hiền kẻ cho nàng kiếm tiền, không ngoại lệ cũng là làm giày làm hài, kết nút thắt, Lâm Y vừa được một số tiền khá, đang nghĩ ngơi phải đầu tư vào đâu, cho nên không muốn làm những việc vừa vất vả vừa ít lời như vậy. “Thím Dương, không có gì khác sao?”.

Thím Dương ngạc nhiên. “Nữ nhi gia, không dựa vào những thứ đó để kiếm tiền thì còn có thể làm chuyện gì? Thêu hoa canh cửi cháu đâu có biết làm”.

Lâm Y đang có ý định đặt mua ruộng trong đầu, lại không muốn để lộ bản thân có tiền, nghĩ nghĩ, nàng nói. “Mấy ngày trước cháu thấy có người gõ cửa từng nhà, hỏi có muốn bán ruộng hay không, là có vì sao?”.

Thím Dương đáp. “Nạn đói, thiệt nhiều người mười bữa chưa ăn nổi hạt gạo vào bụng, đói đến không chịu nổi nữa, phải bán mấy mẫu đất cần đổi mấy bao lương thực, sống qua được trận này đã”.

Lâm Y tò mò hỏi. “Chỉ có thể đổi mấy bao lương thực thôi ư? Hiện giờ giá đắt rẻ không?”.

Thím Dương hỏi lại. “Thím làm sao biết giá, cũng mua không nổi, cháu hỏi chi vậy?”.

Lâm Y cúi đầu rửa chén, giả bộ không thèm để ý. “Thuận miệng hỏi một chút thôi”.

Thím Dương cũng chưa nghĩ gì khác. “Nếu cháu muốn biết cứ đi cách vách hỏi liền biết, nhà hấn đang muốn bán đất đổi lương thực kìa”.

Lâm Y cười. “Nếu ra ngoài vô tình gặp thì hỏi một câu thôi, cháu cũng đâu có tiền, đặc biệt đi hỏi làm chi”. Nàng rửa chén xong, giúp đỡ thím Dương thu dọn sạch sẽ phòng bếp, múc trong lu một ca nước bắc lên bếp đun, dự định tắm rửa.

Vừa đẩy nắp nồi, Trương Bá Lâm thò đầu vào, hỏi. “Còn com ăn không?”.

Lâm Y mở cửa tủ bát cho anh ta tự nhìn, nói. “Vẫn còn đang nóng, bảo thím Dương bưng vào phòng hai anh nhé?”.

Trương Bá Lâm lắc đầu, ngoái cổ ra sau gọi “Nhị tiểu tử” rồi tự ngồi xuống cạnh bàn nhỏ, nói thím Dương múc cháo. Thím Dương nhìn hai người bọn họ ăn ngấu nghiến, liền thanh kêu. “Từ từ ăn, cẩn thận nghen”.

Trương Bá Lâm cười. “Một chén cháo loãng tổng cộng không có được mấy hạt gạo, muốn nghen cũng khó”. Ai cũng cười rộ lên, thím Dương lại múc cho anh một bát nữa, hỏi. “Hai vị thiếu gia đi nhà cậu, sao ngay cả com cũng chưa ăn mà đã về?”.

Lâm Y đoán chuyện về Phương thị không mấy thuận lợi, vội giật giạt tay áo thím Dương, ý bảo bà chớ nhắc lại, Trương Bá Lâm để ý động tác của nàng lại nói. “Mẹ tôi chưa nói là bị đuổi về, bởi vậy mẹ đối xử với mẹ không tốt”. Trương Trọng Vi tiếp nhận câu chuyện. “Chúng tôi đi cầu cậu xuống giá bằng một chút, cậu cáo ốm không gặp, chúng tôi bức không chịu nổi mới bỏ com mà về luôn”.

Lâm Y không quan tâm lắm tới giá băng, hỏi câu khác. “Bát nướng từ khỏe không?”.

Hai anh em im lặng, Lâm Y ảm đạm, thím Dương cũng thương tâm theo, nhất thời bốn người đều trầm lặng. Đợi cả hai com nước xong, thím Dương thu dọn chén đĩa, Lâm Y lo nấu nước, Trương Bá Lâm nhìn chằm chằm nồi nước bốc khói, đột nhiên chép miệng. “Nếu làm được băng cũng dễ như nấu nước thì hay quá”.

Trương Trọng Vi nói. “Làm băng không khó đâu, em nghe người ta kể ở Đông Kinh tiểu thương đẩy xe bán băng xay thêm nước đường khắp cả đường cái, chẳng qua Mị Châu phố núi chúng ta quá nhỏ, băng mới thành vật hiếm”.

Trương Bá Lâm kinh ngạc nói. “Thật vậy? Bá phụ sắp về tới nơi, chúng ta hỏi bá phụ cách làm băng xem”.

Trương Trọng Vi nhớ Trương Đồng cũng từng ở tại Đông Kinh, mừng rỡ, nói. “Bá phụ làm quan nhiều năm, khẳng định biết cách, chúng ta cứ chờ bá phụ về”.

Lâm Y nhét thêm củi vào lò, thầm nghĩ : làm ra băng vốn không khó, mua sunfat natri ngâm nước, nàng cũng làm được. Nhưng câu này nàng không nói, nhà họ Trương nghèo một chút thì nàng còn sống qua ngày được, nàng không nguyên tiết lộ ra, tuy rằng bán băng có thể kiếm tiền, nhưng không đảm bảo cuộc sống an ổn, buôn bán lời tiền rồi cũng bị Phương thị đoạt đi mất, tội gì phải tai họa.

Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi còn đang hưng trí bừng bừng thảo luận chuyện làm băng, thím Dương nghe xong một lúc, rút cuộc nhin không được phải tạt nước lạnh vào. “Đợi Đại lão gia về đến nơi, lão thái gia cũng đưa tang, cần gì hai vị thiếu gia làm băng nữa?”.

Trương Bá Lâm nghe xong, lập tức lại chui vào ngõ cụt, thất vọng, Trương Trọng Vi nói. “Không sao, chúng ta biết cách, làm chút băng ra đường bán cũng tốt”.

Trương Bá Lâm phụ họa, thím Dương lại hắt thêm một chậu nước lạnh nữa. “Vật liệu làm băng bao nhiêu tiền hai vị thiếu gia có biết không? Nếu dễ như vậy thì ai ai cũng mua được cũng làm được, còn chờ hai vị đi làm băng sao?”.

Rốt cuộc vẫn là thư sinh không để ý chuyện đời, thậm chí không hiểu nhiều bằng một bà vú như thím Dương, Lâm Y không nhịn được hé miệng nở nụ cười. Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi buồn rầu nói. “Không còn cách khác bỏ lấp chỗ thiếu hụt sao?”.

Lâm Y múc nước xách ra cửa, lúc đi ngang qua hai bọn họ, thuận miệng nói. “Hai anh là học trò, lao tâm khổ tứ chuyện này làm chi, cứ chăm chỉ học hành, đỗ đạt tiến sĩ quay về, so với hết thầy đều mạnh hơn”. Hai người đều thích nghe, đổi lại khuôn mặt tươi cười, cười nói đi phía phòng ngủ.

Lâm Y xách nước vào phòng, đổ vào chậu gỗ, vừa tắm rửa vừa nghĩ : người ta nói của thiên trả địa, tiền tài ngoài ý muốn nhất được vẫn nên nhanh chóng tiêu xài mới tốt, ngày mai nghĩ cố đi cách vách hỏi thăm chút giá cả ruộng vườn.

Diễn sản tuy an toàn nhưng không phát tài nhanh, nàng cũng từng nghĩ tới làm một ít việc buôn bán một vốn bốn lời, có điều trước khi xuyên qua nàng chỉ học quản trị công chúng, mà chiều bài trong ngành nàng đếm đi đếm lại cũng chẳng tìm ra cái nào dùng được, tiểu thuyết xuyên không thật ra có đọc mấy quyển, cũng thường xuyên thăm viếng Baidu đại thẩm*, nhưng hai năm nàng đến Bắc Tống gặp toàn là hiểm ác, hiểu rõ kiếm tiền dễ giữ tiền khó, thiếu nữ chưa chồng như nàng chỉ sợ kiếm được càng nhiều chết càng nhanh. Mặc dù nàng sống khổn khổ, nàng vẫn yêu cuộc sống của mình, muốn sống lâu vài năm, bởi vậy nhanh chóng chôn vùi những ý định không thực tế trong đầu, chọn con đường ôn hòa nhất mà đi.

Ngày hôm sau, thím Dương gọi nàng đi ăn điểm tâm sáng, nói. “Đại lão gia đã tới thành đô, Tam thiếu gia lại bị bệnh, Nhị lão gia dẫn theo hai vị thiếu gia

đi đón, hôm nay chỉ có chúng ta ăn cơm”.

Lâm Y gật đầu. “Vậy thì ăn trong bếp thôi cho tiện, không cần dọn bát đĩa ra bàn”.

Thím Dương mừng rỡ lên tiếng, nhanh nhẹn dọn cháo loãng đưa muối ra, hai người cùng ăn. Lâm Y uống xong cháo, hỏi. “Cả nhà Đại lão gia đêm nay hẳn là tới, thím có dọn dẹp phòng ốc gì không, cháu phụ thím”.

Thím Dương buông tay. “Theo lý là nên dọn dẹp, nhưng Nhị phu nhân không ở nhà, thím lại không biết phải an bài bọn họ ở gian nào, biết sao đây?”.

Lâm Y hiểu ý bà, Trương Đồng rời nhà nhiều năm, gian nhà lúc trước ông ta ở đã sớm sửa lại làm việc khác, hiện giờ nhà chính dù có hai gian phòng trống nhưng chủ nhân không lên tiếng, thím Dương chỉ là một người hầu, nào dám tự tiện làm chủ.

Thím Dương thu bát đĩa, vỗ vỗ tạp dề. “Thật sự là ở thì ngại, đi lại không xong, Nhị lão gia không phải người biết đường gia, Nhị phu nhân nếu không về, trong nhà phải lộn xộn nữa”.

Lâm Y nói. “Nói như thím thì Nhị phu nhân sợ sắp quay về rồi, cháu phải mau mau thừa dịp bà ấy không ở, vào thành bán quả cầu”.

Thím Dương cười. “Cháu bây giờ là khách thuê, chỉ cần trả đủ tiền thuê nhà tiền cơm canh, ai có thể quản được cháu đi đâu?”.

Lâm Y ngẫm nghĩ, quả thật là như vậy, nàng không khỏi vui mừng, việc gì cũng có hai mặt tốt xấu, thế này có được tính là ‘nhân họa đắc phúc’ không?

Chú thích : 1. Baidu đại thẩm = hơi giống Wikipedia đó. Thật ra nó là Baidu thôi, nhưng chắc người Trung Quốc gọi Baidu đại thẩm (bà thím) giống mình hay gọi Google là đại ca :))

2. Đại phòng – Nhị phòng : Cách gọi gia đình con trai cả và con trai thứ (hay con trai thứ n thì có n phòng) sau khi đã phân gia.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Hỏi thăm giá ruộng

Thím Dương rửa chén xong, đứng dậy đi cho heo ăn, Lâm Y giúp bà xách thùng nước com đến chuồng heo, lại trở về phòng mang quả cầu theo bên người, nhưng nàng chưa vào thành ngay mà đi nhà Lí Tam cách vách trước. Lí Tam nhà nghèo lắm, chỉ có ba gian phòng lợp cỏ tranh, đằng trước vây hàng rào lại, Lí Tam hẳn là đang ở ngoài đồng, trong nhà chỉ có vợ Lí Tam đang ngồi bên trong hàng rào vận dây thừng cò. Sân ở nông thôn thường làm rộng thoáng, Lâm Y không cần gõ cửa, trực tiếp đi vào, chào hỏi. “Tam tâu tử, đang vận dây thừng sao, em đang định đi vào trong thành, có gì muốn nhờ mua không?”.

Vợ Lí Tam không ngừng tay, ngẩng đầu nói. “Ngay cả bụng còn không lấp cho no nổi thì có tiền đâu mà gửi mua”.

Lâm Y không nói, nghĩ nghĩ, nhặt lên một cọng dây thừng. “Em mang dây thừng vào thành bán dùm chị nhé?”.

Vợ Lí Tam cười. “Người trong thành đâu có mua cái này, nhà mình dùng thôi”.

Lại bị từ chối, Lâm Y đang cảm thấy thất vọng, muốn tìm có khác, vợ Lí Tam giống như nhớ ra gì đó, vào nhà lấy một cái tay nải con con ra. “May có em nhắc, mấy món quần áo lành lặn cuối cùng trong nhà, nhờ em cầm vào thành đổi ít tiền”.

Lâm Y nhận tay nải, kinh ngạc nói. “Quần áo của nhà mình vốn đã không có bao nhiêu món, đổi hết thì mặc cái gì? Vội lại đổi lấy tiền cũng qua được bao ngày?”.

Vợ Lí Tam cười khò. “Được ngày nào hay ngày nấy, ruộng chưa có ai mua, không cầm bán quần áo thì bán thứ gì?”.

Lâm Y nhìn vào ba gian phòng của nhà Lí Tam, chỉ cần một cái liếc mắt đã nhìn thấu hết, quả thật không còn gì để bán, nàng thăm thò dài một hơi, lên tiếng. “Mấy ngày gần đây không phải có rất nhiều người mua đất ruộng sao, sao nhà chị không bán đi?”.

Vợ Lí Tam chỉ nhìn xa xăm, thờ dài. “Ngã giá không xong, đương gia nhà chị chào giá ba quan tiền, người ta chê đắt”.

Lâm Y nói bóng gió trong chốc lát, rốt cuộc nghe đến giá đất, nhân tiện nói cáo từ, mang theo tay nải vào thành. Dọc đường nàng thăm nghĩ : trước đây khi nhà họ Trương mua đất, nàng có ở bên nghe, giá ruộng rẻ nhất cũng phải hai mươi quan, dù hiện tại bị thiên tai giá có rẻ thì sợ cũng phải mười quan mới có, mà ruộng nhà Lí Tam chỉ cần ba quan, thật sự không hề đắt.

Lâm Y vào thành, trước đem quần áo vợ Lí Tam nhờ đi cầm cố, lại tìm cửa hàng thu mua quả cầu bán hai quả được mười hai văn, hỏi chương quầy chỗ

người môi giới. Chương quây thấy nàng bán cầu không cò kè mặc cả, vui lòng, liền chỉ cho nàng một nhà. “Người môi giới đó rất giữ chữ tín, cũng không giờ thủ đoạn khó dễ”.

Lâm Y mừng tạ, theo sự hướng dẫn của chương quây kia, tìm được người môi giới họ Đinh. “Tôi có bà cô, ở góa nhiều năm, gần đây con cũng đã chết, già yếu không có chỗ nương tựa, muốn mua mấy mẫu ruộng lại sợ trong tộc đoạt mất, bởi vậy không dám tự mình lộ diện, nhờ tôi đến tìm người môi giới mua bán thay”.

Nói dối cũng hợp tình hợp lý, thêm nàng tuổi nhỏ, Đinh môi giới chưa từng nghi ngờ, mời nàng ngồi, sai nha hoàn bưng trà, hỏi. “Có nhìn trúng ruộng ở đâu chưa?”.

Lâm Y khoa tay múa chân. “Thôn bên kia có một nhà tên Lí Tam muốn bán đất, bà cô tôi đang định mua”.

Đinh môi giới nghe xong, lại xua tay. “Nhà Lí Tam tôi biết, mấy ngày trước vừa đến đó hỏi thăm, ruộng nhà hắn rất đắt, không hợp lý”.

Lâm Y có ý hỏi. “Nhà hắn chào giá bao nhiêu?”.

Đinh môi giới giơ ba ngón tay lên, nói. “Ba quan”.

Giống hệt giá vợ Lí Tam đã nói, Lâm Y thầm nghĩ: chương quây kia quả nhiên không gạt nàng, Đinh môi giới xem ra không phải kẻ gian trá. Nàng vẫn lấy “bà cô” làm tấm đỡ, hỏi hết nghi hoặc trong lòng. “Trước kia bà cô mua ruộng, thấp nhất phải hai mươi quan, nay nhà Lí Tam chỉ cần ba quan, sao lại chê đắt?”.

Đinh môi giới cười ha ha. “Bà cô nhà các người nhất định là không hiểu quân gia, ruộng nhà Lí Tam một năm chỉ xuất được tám đấu lương thực, cô nói ba quan đắt hay không đắt?”.

Lâm Y hiểu, quả nhiên là tiền nào của nấy, nhưng nàng cũng chỉ có năm quan tiền, ruộng cần mua không hợp lý, ruộng tốt lại mua không nổi. Nghĩ vậy, nàng có chút ủ rũ. “Thôi, bà cô tôi không có nhiều tiền, nếu không cũng đâu có nhìn trúng mảnh ruộng chỉ ba quan”.

Đinh môi giới muốn kiếm chút tiền lợi tức, hảo tâm gợi ý. “Hiện giờ người có tiền ít, kẻ nghèo khó nhiều, không có năng lực thanh toán hết một lần thì phân kì mà trả”.

Bác Tổng cũng có “trả góp” sao? Lâm Y cảm giác thật bất ngờ. “Phân kì như thế nào? Là thỏa thuận giữa hai bên mua bán hay thỏa thuận giữa bên mua và môi giới?”.

Đinh môi giới kinh ngạc. “Không ngờ cô tuổi nhỏ lại trí tuệ như vậy”. Hắn giải thích cho Lâm Y một phen, thì ra cả hai loại đều có: nếu là hai bên mua bán thỏa thuận được thì người mua tự trả cho người bán theo kì, không cần thêm lợi tức; nhưng nếu không thỏa thuận được thì bên môi giới sẽ ứng ra trả cho người bán, người mua căn cứ theo kì trả cho bên môi giới, nhưng phải thêm chút lợi tức để người môi giới có lời.

Lâm Y âm thầm cảm thán cổ nhân trí tuệ, lại nói. “Nghe qua không tồi, nhưng tôi không làm chủ được, chỉ bằng hỏi qua bà cô tôi đã”.

Đinh môi giới gật đầu. “Cô cứ về hỏi đi, tôi sẽ thay cô hỏi thăm trước, nếu bà cô nhà cô vẫn còn muốn mua, ba ngày sau quay lại đây”.

Lâm Y cúi người tạ ơn hắn, cáo từ về nhà. Nàng đi nhà Lí Tam trước, đưa tiền và biên lai cầm cố giao cho vợ Lí Tam mới quay về nhà. Trong sân nhà họ Trương bày không ít ruộng thúng, Lâm Y đoán Trương Đổng một nhà đã về tới, nàng đến cạnh cửa linh đường nhìn nhìn quả nhiên bên trong có vài người lạ mặt. Thím Dương đứng cạnh nàng, chỉ cho nàng xem: nam đinh một già một trẻ là Trương Đổng và con trai của ông ta Trương Tam lang, theo sau là hai nữ quyến cũng một già một trẻ là phu nhân của Trương Đổng – Dương thị và vợ Trương Tam lang – Điền thị.

Lâm Y kinh ngạc nói. “Nghe nói Tam thiếu gia chỉ nhỏ hơn Nhị thiếu gia mấy tháng mà đã lấy vợ sớm như vậy rồi ư?”.

Thím Dương sợ người bên trong nhìn thấy, kéo nàng vào phòng bếp mới nhỏ giọng thì thầm. “Tam thiếu gia bị bệnh chưa từng khỏe lên, Đại lão gia nạp mấy cơ thiệp cũng không sinh được con trai, sợ đại phòng bị đứt hương khói mới cưới cho Tam thiếu gia người vợ, muốn đũa cháu trai. Ban này cháu thấy không, Tam thiếu gia giống như lão thái gia vậy, đứng dậy đi lại cũng cần người nâng đỡ, thím thấy Tam thiếu gia như thế chỉ sợ cho đại phòng đũa cháu trai là vô vọng...”. Bà còn muốn nói tiếp, chợt nhớ ra Lâm Y vẫn là nương tử chưa lấy chồng, vội che miệng, đổi chủ đề. “Sao về trễ vậy cháu? Có đói bụng không, trong nồi còn cháo loãng”.

Lâm Y lấy vợ Lí Tam ra làm cớ, nói. “Tam tẩu từ cách vách nhờ cháu cầm cố quần áo, cháu sợ bị ép giá, chạy hết các tiệm cầm đồ trong thành, tới giờ mới về”.

Thím Dương đưa bát cháo cho nàng, cảm thán. “Cháu là đứa nhiệt tâm, nhất định có hảo báo”.

Lâm Y đã sớm bụng đói kêu vang, một mạch uống hết bát cháo, cười. “Cũng sắp đến giờ cơm chiều mà thím còn giữ cháo cho cháu từ bữa trưa, đây mới gọi là nhiệt tâm”.

Chú thích: 1. Đơn vị tiền nhỏ nhất là 1 văn = 1 xu = 1 đồng. Sau đó đến 1 quan = 1 xâu tiền. Tiền ở thời này là tiền sắt, cứ 1 xâu tiền đó người ta lại đi cửa hàng đổi thành tiền giấy, Hán Việt là “sai từ” – là tờ giấy có triện của cửa hàng chứng nhận số tiền tương đương với tờ giấy đó là n quan tùy người đổi đổi bao nhiêu.

2. Thực ra Hán Việt của người môi giới là “sai quái”, nhưng không lẽ ghi “Đinh sai quái” @@ nó cứ thế nào ế, nên Q. để “Đinh môi giới” luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Lần đầu gặp Dương thị

Thím Dương thích nói chuyện với nàng nhất, luôn là những câu khiến người ta vui mừng, bà cười thu dọn bát, nói. “Thím biết cháu đói bụng, nhưng cả nhà Đại lão gia mới đến, buổi tối có ăn ngon, giữ bụng từ bây giờ đi”.

Lâm Y nói. “Buổi tối đông người, cháu bây giờ là khách thuê, sẽ không được lên bàn ăn, phiền thím Dương giữ cho cháu một phần, cháu dọn đi phòng ngủ ăn”.

Thím Dương đang muốn trả lời, vợ của Trương Tam lang – Điền thị xuất hiện ở cửa, hỏi. “Ai là thím Dương nấu cơm?”.

Thím Dương thấy là Tam thiếu phu nhân, vội đáp lời tiến lên. “Là tôi, vừa rồi có đi khiêng rương thùng cho các vị”.

Điền thị cười nói. “Đại phu nhân sợ bà không biết quy củ nên đặc biệt phái ta đến nói một tiếng, cơm tối chỉ bằng nam nữ tách ra ăn riêng, sau này cũng thế”.

Thím Dương có chút mất hứng. “Tôi hiểu Đại phu nhân là người Đông Kinh, nhiều quy củ, nhưng nhà chúng tôi là nhà nông, phòng ốc ít, chỉ có một gian nhà chính ngồi ăn cơm, chẳng còn nơi nào khác để đi”.

Bà nói quả thật nghe mất lòng, nhưng Điền thị tốt tính không tức giận, trên mặt vẫn tươi cười như trước. “Ta thấy nhà kẻ bên kia còn một gian trống, nữ quyến ở đó ăn là tốt rồi”.

Này thật không phiền toái gì, thím Dương gật đầu, nói. “Như vậy đi”.

Điền thị thấy bà đồng ý, rút ba tờ giấy trong tay áo đưa qua, nói. “Làm phiền bà nấu cơm, đây là thực đơn”.

Thím Dương cầm thực đơn, lúng túng nói. “Tôi không biết chữ, sợ làm hỏng việc của Đại phu nhân, không bằng Tam thiếu phu nhân đọc cho tôi nghe với?”.

Điền thị đỏ mặt. “Ta cũng không biết chữ... Chỉ là chút đồ ăn thông thường, bà xem rồi làm cũng được...”.

Mặc dù cô ta đã khách khí, thím Dương vẫn không muốn chịu thua Đại phòng, xoay người đến Lâm Y, nhét thực đơn vào tay nàng, nói. “Tam nương tử không phải biết chữ sao? Tam nương tử đọc, tôi đi làm”. Nói xong lại quay về Điền thị. “Tam thiếu phu nhân cứ về đi, nói Đại phu nhân chờ ăn là xong”.

Điền thị rời đi, trên mặt vẫn đỏ bừng, Lâm Y ngạc nhiên. “Vị Tam thiếu phu nhân này hóa ra cũng tốt tính hiền lành quá, không hề tự cao tự đại”.

Thím Dương thấp giọng cười. “Nương tử cao giá nhà nào chịu gả cho cái ẩm sắc thuốc, đó là con gái nhà nghèo, gả vào xung hỉ”.

Lâm Y im lặng, thì ra là con nhà nghèo bán cho nhà họ Trương làm dâu xung hỉ, khó trách Phương thị trăm phương nghìn kế không muốn cưới nàng về.

Thím Dương biết nàng đang liên tưởng đến bản thân, lập tức chuyển hướng đề tài, thúc giục nàng đọc thực đơn. Lâm Y nhìn lướt qua ba tờ giấy, chỉ thấy ba tờ thực đơn mỗi cái mỗi khác, tờ thứ nhất liệt kê những món Trương Đồng thích : thịt kho tàu, cá hấp, vân vân; tờ thứ hai là thức ăn chay Dương thị thích : rau diếp xào, rau trộn, măng, vân vân; cuối cùng là những món canh và đồ ăn nhẹ Trương Tam lang phải ăn. Nàng đọc thực đơn xong, cười. “Đều là đồ ăn bình thường còn đặc biệt viết ra ba tờ giấy, cũng không thấy phí giấy mực”.

Thím Dương buộc lại tạp dề đi nhặt rau, cười nói. “Đại lão gia là người làm quan, Đại phu nhân lại coi trọng tiêu tiết, nhiều quy củ, nhớ lúc Tam thiếu gia còn nhỏ, bọn họ từng về một lần, nhưng ở được năm ba ngày là ai cũng mong ngóng bọn họ đi nhanh nhanh”.

Thức ăn dù đơn giản, nhưng thêm vào không ít, Lâm Y lường trước thím Dương một mình không làm kịp, liền cầm dao cùng xắt rau diếp. Thím Dương bận rộn cực kì, cũng không chối từ, nói cảm ơn nàng, nhắc băng ghế nhỏ cho nàng ngồi. Lâm Y thuần thục xắt rau, hỏi. “Thím nói Đại lão gia có nhiều cơ thiệp lắm, sao cháu chẳng thấy ai cả? Chỉ có một tiểu nha hoàn đi theo”.

Thím Dương cười. “Nhất định là Đại phu nhân thừa dịp chạy vội, gạt hết bọn họ ở nhà, nếu không một đám người lê lét chắc cuối năm mới về đến nhà”.

Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa nấu cơm, cũng thoải mái, không bao lâu liền dọn ra một bàn tám món nóng, ba món nguội và hai tô canh lớn. Thím Dương bỏ lên mâm, nhớ ra phải phân làm hai, vội lấy một bộ chén bát khác chia ra, bưng đi nhà chính, lại nhờ Lâm Y bưng phần còn lại đi nhà kẻ.

Lâm Y nhận, bưng mâm đến nhà kẻ, mẹ chồng nàng dâu Dương thị đã ngồi ở đó từ lúc nào, Điền thị thấy nàng đi vào, vội đứng dậy hỗ trợ phân bát đĩa.

Lâm Y đặt mâm đồ ăn xuống, xoay người định đi, Dương thị gọi nàng lại. “Cô là Lâm Tam nương?”.

Lâm Y vòng lại, đáp thanh. “Đúng vậy. Đại phu nhân có gì sai bảo?”.

Dương thị chỉ chỉ ghế bên cạnh, mỉm cười. “Cô không phải người hầu, ta nào có gì sai bảo, ngồi đi, chúng ta ăn cơm”.

Lâm Y định từ chối, Điền thị đã đẩy bát đĩa của cô ta lên trước mặt nàng. “Tôi chưa dùng, xin đừng ghét bỏ”.

Dương thị lập tức nhũn mày, trách. “Không biết quy củ gì cả, gọi thím Dương mang bát đĩa sạch đến đây”.

Điền thị không dám nói lời thứ hai, vội đứng dậy đi làm, Lâm Y không hiểu quy củ nhà ấy, không dám nói đỡ cho Điền thị, cúi đầu đi đến ngồi cạnh Dương thị. Dương thị nhìn nàng từ trên xuống dưới đánh giá một phen, trong miệng hỏi vẫn là về Phương thị. “Nhị phu nhân về nhà mẹ đẻ thăm người thân chưa về sao?”.

Lâm Y gật đầu, đáp gọn. “Phải”.

Dương thị gấp rau diếp ăn, lại nói. “Còn đang tang kỳ mà về nhà mẹ đẻ, người nhà họ Phương không kiêng kị?”.

Lâm Y thầm nghĩ : nào có không kiêng kị, nhưng có lẽ Vương thị nể mặt hơn mười thùng gạo đã trả tiền nên nhịn xuống thôi. Nàng nghe Dương thị nói có ý oán trách, không dám tùy tiện nói tiếp, càng cúi đầu thấp hơn. Nàng không đáp, Dương thị cũng không cố truy ra, tự gấp thức ăn dùng bữa.

Điền thị mang bát đĩa tới đặt trước mặt Lâm Y, Lâm Y vội đứng dậy nói cảm ơn mới ngồi xuống. Dương thị nhìn nhìn ngoài cửa sổ, hỏi Điền thị. “Hành lý của chúng ta còn ở trước sân?”.

Điền thị gật đầu. “Con dâu hỏi Nhị lão gia, Nhị lão gia nói không biết phòng nào ở được, vậy nên chưa dời đi”.

Dương thị gật đầu, nói với Lâm Y. “Cô nhìn xem, Nhị phu nhân không ở nhà thì ai đương gia, nhanh nói Nhị lão gia mau mau sai người đi đón về đi”.

Lâm Y âm thầm thấy quái lạ, câu này nói với nàng cũng bằng thừa, nếu muốn giúp Phương thị thì nên kêu Đại lão gia nói với Nhị lão gia mới đúng. Dương thị gấp mớ rau cho nàng, bổ sung thêm. “Nhị phu nhân không ở thì không ở, tối nay vẫn phải trôi qua, nhà này cô hiểu hơn chúng ta, giúp đỡ bố trí dùm, được chứ?”.

Thì ra đưa đi đây lại cũng là vì này, vị Đại phu nhân đây đại khái chưa hiểu được kịch bản mới nhất của nhà họ Trương, Lâm Y cười cười, nói. “Tôi có tâm hỗ trợ, cũng lực bất tòng tâm, hiện giờ tôi là khách thuê ở nhà họ Trương, tài cán gì an bài phòng ốc cho Đại phu nhân?”.

Dương thị nghe nói nàng biến thành khách thuê, rất là kinh ngạc, vội hỏi ngọn ngành. Lâm Y ẩn giấu nhiều chi tiết, giảng sơ cho bà nghe một lần, hai vị Dương, Điền đều cảm thán thay. Dương thị gác đĩa, kéo tay nàng. “Nhị lão gia đôi lúc hồ đồ thật, cô ở đây lấy lòng bọn họ còn không kịp, sao làm đắc tội bọn họ chứ”. Dù cho bà ấy nói câu này là thật hay là giả cũng khiến người ta cảm động, Lâm Y để tay bà nắm tay, khẽ mất cay cay.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Khổ khuyên không có kết quả

Bữa cơm trôi qua, Dương thị hỏi không ít vấn đề, phần lớn là về Trương Lương và Phương thị, tuy là tán gẫu chuyện nhà nhưng Lâm Y thân phận đặc thù không dám tùy tiện đáp lại, lúc nào cũng châm chước từ ngữ rất là vất vả. Thím Dương đến thu dọn bát đĩa, Lâm Y cáo từ, Dương thị muốn tháo bộ vòng tay tặng cho nàng, sức nhớ vội về chịu tang không mang trang sức, đành phải dặn dò Điền thị sửa soạn hành lý xong, mang một khúc vải đi phòng Lâm Y tặng, làm như quà gấp mặt. Lâm Y cúi người nói tạ, giúp thím Dương bụng khay cùng ra ngoài.

Tới phòng bếp, Lâm Y than đói, thím Dương thấy đồ ăn trên mâm giống như chưa hề nhúc nhích, liền lấy bát đĩa sạch cho nàng, kêu nàng ăn thêm chút, lại ngạc nhiên hỏi. “Đồ ăn còn nguyên xì, sao cháu không ăn cho no?”.

Lâm Y vừa lựa cơm vừa trả lời. “Tính tình Đại phu nhân thật ra hiền lành, có điều cứ liên tục lôi kéo cháu hỏi đông hỏi tây, làm sao cháu rảnh mà ăn cơm”.

Thím Dương nghe vậy càng thấy lạ. “Đại phu nhân cũng như Nhị phu nhân, ăn cơm chú ý không lên tiếng, sao lại tán gẫu trên bàn cơm?”.

Lâm Y sùng sốt, thì ra Dương thị vốn không phải người nói nhiều mà là hôm nay khác thường, không biết vì có gì. Nàng dù nghi ngờ, lại chưa nghĩ sâu xa, định bụng Dương thị chỉ hỏi về Trương Lương và Phương thị, cũng không phải nàng tự đi tọc mạch, để ý nhiều như vậy làm chi.

Thím Dương chờ nàng ăn xong, dọn chén bát đi rửa, còn đang bận rộn thì Điền thị đến gọi, nói bà giúp bọn họ khiêng hành lý. Lâm Y đi theo nhìn, thì ra

Trương Đống và Dương thị ở phòng Trương lão thái gia, Trương Tam lang và Điền thị ở phòng trước đây nàng ở, an bài như vậy cũng thật thỏa đáng.

Trên sân chỉ có Điền thị và thím Dương đi kiêng hành lễ, Lâm Y đứng cạnh nhìn một hồi, thấy hai người vội mãi không xong liền giúp một tay, Điền thị cảm kích không thôi, lúc dọn xong hành lễ thưởng cho thím Dương, cũng chia Lâm Y một phần. Lâm Y mừng thầm có tiền bỏ vào tiết kiệm, cũng không thấy gì lạ, nhưng ngày hôm sau Dương thị biết được việc này, cho rằng Điền thị coi Lâm Y là kẻ hầu người ở, gọi Điền thị đi trách cứ một lúc lâu.

Điền thị bị mắng, lúc tặng quà gặp mặt thay Dương thị đôi mắt vẫn còn đỏ hoe, Lâm Y bắn khoăn vô cùng, liên tục nói nàng không ngại, an ủi cô. Điền thị thấy nàng dễ ở chung, liền ngồi chơi trong phòng nàng một lát, giờ khúc vải cho nàng xem, nói: “Nghe Đại phu nhân nói, vải này làm vậy không thể tốt hơn”.

Lâm Y cười: “Chẳng sợ chị chê cười, vải quý như vậy, tôi sao nỡ để bản thân dùng, đem vào thành đôi lạy không ít tiền”.

Điền thị cũng xuất thân hàn hân, thấu hiểu cho nàng, càng thấy nàng thân thiết, cùng hàn huyên lúc lâu, thẳng đến khi thím Dương đến gọi hai người đi ăn cơm trưa.

Lâm Y tiễn cô ra cửa, nói: “Cháu sẽ không đi, vẫn là xuống bếp ăn thì hơn”.

Thím Dương lại nói: “Đại phu nhân mới dặn sau này cháu sẽ ăn cùng bọn họ”.

Dương thị cất nhắc nàng, nàng không thể không thức thời, vì thế đáp ứng, cùng Điền thị đi nhà kè – bây giờ đã sửa thành phòng ăn cho nữ quyến, thím Dương ngăn lại: “Hôm nay có chuyện cần thương nghị, mọi người đều ăn ở nhà chính”.

Lâm Y và Điền thị đành thay đổi tuyến đường, đi hướng nhà giữa.

Trong nhà chính, Dương thị đang khổ khuyên Trương Lương: “Vợ chồng cãi nhau là chuyện thường, đáng gì đâu? Hai chú thím vợ chồng nhiều năm, đuổi thím đi một lần thì thôi, sao có thể để thím ở nhà mẹ đẻ luôn, làm hàng xóm chế giễu?”.

Trương Lương không nghe lời bà, nhưng không dám tranh cãi với chị dâu cả, chỉ nhìn tường không nói. Dương thị thấy ông ta im lặng, lại chỉ vào hai anh em Trương Bá Lâm Trương Trọng Vi, nói: “Nhìn bọn nhỏ xem, mau mau đón thím ấy về”.

Trương Lương vẫn không lên tiếng, Trương Đống đành phải tự mình xuất mã: “Chuyện giữa hai vợ chồng chú, tôi mặc kệ, nhưng dù sao cũng phải làm xong xuôi tang sự cho cha, chú không đương gia, chúng tôi lại mới về nhà, không đón thím về, biết sao?”.

Anh cả lên tiếng, Trương Lương không thể không tiếp, đi tới cửa chỉ vào linh đường nói: “Băng đê trước linh đường cha, đại ca đại tẩu có thấy chứ? Một thùng băng một ngàn một trăm văn, đều là người nhà họ Phương nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, làm chuyện tốt không đầy. Mọi người bảo tôi đón bà ta về, nhưng sao nuốt trôi cục tức này”.

Trương Đống và Dương thị liếc nhau, đồng loạt cân nhắc ý lão Nhị, chẳng lẽ đang trách Đại phòng không chi tiền? Bọn họ thật không phải người keo kiệt, nhưng tiền bạc vốn không nhiều lắm, Trương Tam lang bốn ba đường dài bệnh tình càng nặng, tiền thuốc thang không thể không có, thật sự chẳng còn tiền nhân rồi mà lấy ra nữa. Trương Đống trầm ngâm chốc lát, nói Dương thị: “Là tôi hồ đồ, phu nhân cảm cố một rương quần áo trang sức đi, lấy tiền đưa cho Nhị đệ”.

Trương Lương thấy bọn họ hiểu lầm, vội nói: “Chúng ta không phân gia, em bỏ tiền hay Đại ca bỏ tiền cũng giống nhau thôi”.

Trương Đống phất tay kêu Dương thị đi lấy rương đồ, nói: “Tôi là con trai cả, lại nhiều năm không đương gia, vốn đã hổ thẹn không chịu nổi, nếu ngay cả tang sự của cha còn không đóng góp gì thì còn mặt mũi nào nói là con cha nữa”.

Trương Lương vội kêu Trương Bá Lâm ngăn Dương thị lại: “Đại ca chức vị miễn nhà ta lao dịch, chúng ta đều nhận Đại ca chiếu cố, bỏ ra mấy đồng bạc thì sá gì, anh cảm cố quần áo chẳng được là bao, lại một Đại tẩu, chỉ tỏ lời cho cửa hàng người khác”.

Trương Đống thấy ông ta khản thiết, thật vội vả cảm cố quần áo cũng không có lời, nhân tiện nói: “Chờ mần tang kì tôi lại nhập sĩ làm quan, tài sản cha để lại đều là của chú”.

Trương Lương vội xưng không cần như thế, hai anh em đẩy qua đẩy lại quyền thừa kế, quãng chuyện đi đón Phương thị ra sau đầu. Dương thị ho khan vài tiếng nhắc nhở, không ai để ý, đành phải hỏi Lâm Y ngồi cạnh: “Nhị phu nhân về nhà mẹ đẻ bao lâu rồi?”.

Câu này hôm qua mới hỏi, nay lại hỏi lại chính là để quay về đề tài, khuyên Trương Lương đi đón Phương thị về nhà. Lâm Y dù cực không muốn Phương thị về, nhưng tang sự của lão thái gia không thể kéo dài thêm, đành phải phối hợp đáp: “Trở về đã mấy ngày, cũng nên quay lại”.

Trương Lương là muốn dọa bỏ Phương thị, bức nhà họ Phương trả lại một phần tiền băng, ông ta có tâm tư này đương nhiên không dễ dàng chịu đón bà ta về, vì thế giả bộ không nghe thấy Dương thị nói bóng nói gió. Ông ta mà có chấp lên thì Trương Đống và Dương thị cũng thua, chỉ có thể chờ cơ hội khác khuyên.

Chủ mẫu đương gia không ở, tang sự vẫn phải làm, cơm nước xong, mấy người vây quanh bàn, thương lượng việc đưa tang Trương lão thái gia. Lâm Y thấy không có việc của nàng, liền giúp đỡ thím Dương dọn dẹp bát đĩa mang xuống bếp rửa, đang rửa phân nửa thì thấy Trương Bát nương vể mặt nước mắt, tựa cửa: “Tam nương từ rảnh tay chưa, chúng ta vào phòng nói chuyện”.

Thím Dương thấy cô về, vui mừng nói: “Bát nương từ về lúc nào vậy, cũng không cho người báo một tiếng để tôi đi đón. Bát nương từ ăn cơm chưa?”

Gặp lão gia chưa?”.

Trương Bát Nương vẫn lắc đầu nguầy nguậy, kéo Lâm Y đi phía khuê phòng ngày xưa. Lâm Y kéo cô vòng lại hướng khác, cười nói. “Bây giờ em ở phòng Ngân Tỷ lúc trước”.

Trương Bát Nương theo nàng vào phòng ngồi xuống, hỏi. “Sao em lại dọn đến ở nhà kẻ, gia đình Đại bá về đây không có chỗ ở?”.

Lâm Y vội lắc đầu, cũng không muốn kể cho Trương Bát Nương nghe tình hình thực tế, mắt cô nghe lại ngọt ngào, gia đình cô đã quá sức không như ý rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Bát nương cầu tình

Trong lòng Trương Bát Nương đang chứa một chuyện khác, thấy Lâm Y không chịu kể cũng đành thôi, chỉ nói. “Mẹ chị ở nhà cậu đã hai ngày, chị muốn nói cha đi đón bà ấy, lại không biết nói thế nào, Tam nương dạy chị với”.

Lâm Y vội hỏi. “Có phải mẹ chị vì chuyện này mà làm khó dễ chị không?”.

Trương Bát Nương không đáp, lại gục xuống bàn khóc, Lâm Y vừa thấy thế liền hiểu được Vương thị tất nhiên là giận chó đánh mèo, nàng lay bả vai Trương Bát Nương, nói. “Em biết chị khó chịu, nhưng đây không phải lúc khóc, hãy nghĩ biện pháp đón Nhị phu nhân về, cuộc sống của chị bên ấy sẽ tốt lên thôi”.

Trương Bát Nương miễn cưỡng ngừng khóc, ngẩng đầu lên. “Thật chị không bị sao cả, chính là mẹ ở nhà cậu suốt ngày cãi nhau với mẹ, lại chẳng thắng được mẹ, chị nhìn mà khổ sở thôi”.

Lâm Y hỏi. “Cãi nhau chuyện gì? Vương phu nhân muốn đuổi Nhị phu nhân đi?”.

Trương Bát Nương lại lắc đầu. “Không phải, mẹ nói mười thùng vàng trước cũng phải trả thêm mỗi thùng một trăm văn, bắt mẹ chị trả, mẹ không muốn, cậu mẹ mắng mẹ bắt tài không có tiền đồ, lúc này mới cãi nhau”.

Thì ra do Phương thị hướng tâm về nhà chồng, chọc người ở nhà mẹ đẻ mất hứng, Lâm Y hiểu, dạy cô. “Nói chuyện đó trước mặt cha chị đi, để ông ấy hiểu mẹ chị đang che chở nhà họ Trương”.

Trương Bát Nương lắc đầu nữa. “Lúc chị đi cũng là định như thế, mẹ chị lại nói cha chị không để bản thân bị dất mũi, chỉ cần mẹ không xuống giá bằng ông ấy sẽ không đón mẹ về, chị thật sự không nghĩ ra cách nào khác mới đến tìm em thương lượng”.

Lâm Y đưa tay xoa dịu Trương Bát Nương, cô gầy chỉ còn xương cốt, kéo tay cô nhìn kĩ mới thấy cổ tay có một vết bầm tím, nàng vội hỏi. “Bọn họ đánh chị sao?”.

Trương Bát Nương trả lời. “Không phải, là biểu ca muốn đi lâu xanh dạo chơi, chị ngăn hấn một chút, bị hấn thuận tay đẩy, đụng vào cột giường”.

Lâm Y vội la lên. “Như vậy còn không phải là đánh ư? Mẹ chị không nói gì?”.

Trương Bát Nương cúi đầu. “Mẹ đã khổ lắm rồi, sao còn cho mẹ thêm buồn phiền”.

Lâm Y bị Phương thị hại không ít lần, thật sự không muốn giúp cô cứu bà ta, nhưng đứng là chẳng đành lòng nhìn Trương Bát Nương thêm khổ, nhân tiện nói. “Muốn đón mẹ chị về phải phụ thuộc hết vào chị, bây giờ chị đi nói với Nhị lão gia là chị bị đuổi về”.

Trương Bát Nương kinh ngạc. “Chị đâu có bị đuổi về, này chẳng phải nói dối sao?”.

Lâm Y buồn cười, nói. “Vì mẹ chị thì nói dối một lần có làm sao đâu?”.

Trương Bát Nương do dự một lúc, bị Lâm Y giục mới đứng dậy đi, tần ngần trước cửa nhà chính một hồi mới đi vào trong, bái kiến cả gia đình Trương Đồng. Không đợi cô mở miệng, Dương thị kinh ngạc hỏi. “Không Tết không lễ, cũng chưa báo khi nào đưa tang lão thái gia, sao cháu lại về nhà?”.

Trương Bát Nương lần đầu nói dối, nội tâm đang bất an, thấy bà hỏi, thả lỏng một hơi, lắp bắp đáp. “Mợ... Mợ nói... Mợ cháu mà không về nhà họ Trương, cháu cũng không cần về... Về nhà họ Phương”.

Trương Lương trước kinh sau hận, cho là nhà họ Phương ý vào Phương Duệ mới thắng quan, ý thế hiếp người, liền giật dây Trương Đồng ra mặt, áp ông

ta một hồi. Trương Đống cười khò. “Chức quan của y tuy nhỏ, nhưng vẫn đang làm quan, tôi bây giờ đang ở nhà chịu tang, đối phó làm sao?”.

Trương Lương hận đến đập ván cửa đánh rầm, định lập tức đến nhà họ Phuong đòi lại công bằng cho con gái rượu. Dương thị hay phải xã giao với các phu nhân chốn quan trường, giờ nhất xem sắc mặt người ta, bà nhìn chăm chăm vào Trương Bát nương, nhìn ra chút manh mối liền kêu Trương Đống giữ chặt Trương Lương lại, trách cứ ông ta. “Chú đi nhà họ Phuong làm ầm lên, cuối cùng bị hại vẫn là Bát nương, chú lại không thể khắc khắc nhìn chăm chăm vào nhà họ Phuong, mẹ chồng cháu nó nếu giận chó đánh mèo thì chú cũng có thấy đâu. Nếu chú thật quan tâm đến con bé thì mau mau đón em dâu về đi, chúng ta cùng lo tang sự, cháu gái cũng có thể sống an ổn”.

Trương Lương rút cuộc vẫn đau lòng con gái, có chút động tâm, rồi lại do dự, Lâm Y đứng nhìn ở cửa lúc lâu, đi vào bắt cổ tay Trương Bát nương cho ông ta nhìn, thêm lửa. “Nhị lão gia nếu không đi đón người, vợ chồng son còn phải giận nhau”.

Dương thị cũng phụ theo. “Đúng vậy, mẹ chồng con bé khắt khe chú còn nói được hai câu, vợ chồng con bé cãi nhau, chú làm cha vợ ai lại xen vào, mau mau đón người về đi”.

Trương Bát nương lúc còn ở nhà được nâng niu trong lòng bàn tay, người nào dám động vào một ngón tay của cô, Trương Lương nhìn thương tích trên cổ tay con gái, tim như đao cắt, chỉ phải nén giận, dẫn hai anh em Trương Bá Lâm Trương Trọng Vi đi nhà họ Phuong đón Phuong thị. Ông ta vừa đến nhà họ Phuong, gọi hai đứa con trai lo chu toàn lễ nghĩa với Phuong Duệ và Vương thị, bản thân ông ta đi gặp Phuong Chính Luân, mắng xối xả một trận, buộc hẳn cam đoan sau này không được động tay động chân với Trương Bát nương nữa.

Vương thị thấy ông ta giáo huấn con trai mình thì rất là bất mãn, nhưng cha vợ giáo huấn con rể, bà ta không tiện nói gì, liền nói Phuong thị. “Cô về nhà, còn tiền hai thùng băng chưa thanh toán, trước trả đi đã rồi về”.

Trương Lương nghe xong câu này lại nổi con tức, nhưng Trương Bát nương còn ở nhà họ Trương chờ nhà họ Phuong đến đón, đành phải nhẫn nại, gọi thím Nhâm về lấy hai ngàn năm trăm văn tiền giấy lần tiền kèm đến, vứt trước mặt Vương thị. “Một văn cũng không thiếu của bà, mau sai Phuong Chính Luân đón Bát nương nhà tôi về, từ nay về sau đối xử tốt với nó, không được đánh mắng, nếu không tôi không để yên cho nhà họ Phuong các người”.

Phuong Chính Luân không muốn nhích người, làm bằm. “Cũng có phải tôi đuổi cô ta về đâu, bản thân tự về nhà còn muốn người ta đi đón”.

Trương Lương không tin, định mắng hẳn, Vương thị nể tiền băng, vội đẩy Phuong Chính Luân. “Mặc kệ con bé vì sao về nhà, dù sao cũng chỉ có mấy bước chân, con đi đón một chuyến”.

Phuong Chính Luân nhân cơ hội đòi bà ta năm trăm văn, không tình nguyện lên xe, cũng không đợi Trương Lương và Phuong thị, tự mình đi trước. Trương Lương đứng trước cổng lớn dậm chân thỉnh thoảng, mắng Phuong thị. “Nhìn thẳng cháu ngoan của bà đi, bản thân ngồi xe, để chúng ta đi bộ”.

Phuong thị chưa đặt chân xuống sân nhà họ Trương, không dám cãi lại, tùy ông ta mắng chửi cả đường về, Trương Bá Lâm Trương Trọng Vi muốn khuyên nhưng không dám, khó chịu cực kì, đành tìm cái cớ về nhà trước. Đợi Trương Lương và Phuong thị về đến nhà, Trương Bát nương đã bị Phuong Chính Luân kêu lên xe, chưa thêm chào hỏi một tiếng liền quay mặt đi luôn, Trương Đống và Dương thị thấy, cùng lắc đầu ngao ngán hai người bọn họ không biết nhìn người, chọn ngay ông con rể bỏ láo như thế.

Việc hôn nhân của Trương Bát nương là Phuong thị dốc lòng thúc đẩy, bà ta sợ Trương Lương lại muốn mắng bà ta, vội vã bước lên bái kiến đại ca đại tẩu, lôi kéo Dương thị hỏi han. Dương thị thấy Trương Lương mặt căng như dây đàn, nói với Phuong thị. “Cả nhà thương lượng cả trưa vẫn không định ra được chủ ý, chờ cô về lo liệu gia sự”.

Dương thị có tước phong trong người, Phuong thị rất cung kính với bà, vội khiêm tốn vài câu. “Trưởng tẩu làm đầu, em nào dám định đoạt, chỉ là đề nghị chút thôi”.

Hai người tương thân tương ái nắm tay nhau cùng vào phòng, bỏ lại hai ông Trương Đống Trương Lương đằng sau.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Sửa lập nữ hộ

Từ lúc Phuong thị về nhà, hết thấy gọn gàng ngăn nắp hẳn lên, rất nhanh họ đã chọn được ngày tốt, đại lễ, hạ táng, rồi cúng thất. Nhà họ Trương ít người, Lâm Y nhớ thương Trương lão thái gia nên giúp bọn họ mấy ngày bận rộn, mười ngày sau mới được nhàn một chút, vào thành tìm Đình môi giới. Nàng không phải hộ khách gì to lớn, Đình môi giới cũng không ngại nàng đến muộn, đưa khế đất cho nàng xem, nói. “Lần trước cô có nhắc đến nhà Lí Tam, tôi lại đến nhìn lần nữa, nhà hân trừ khoảnh đất kém chỉ sản được tám đấu lương ra, còn hai khoảnh tốt, nhưng tổng cộng chỉ có hai mẫu, một mẫu một năm sản bốn thạch*, chào giá bảy mươi quan, một mẫu khác một năm sản hai thạch, chào giá hai mươi quan”.

*Thạch = khoảng 100 lít

Lâm Y kinh ngạc nói. “Bốn thạch gấp đôi hai thạch mà giá còn hơn gấp đôi nữa”.

Đinh môi giới cười. “Bốn thạch xem như sản lượng cao, cho nên nhà hấn trông cậy vào mẫu ruộng này để kiếm lời, cô đừng để ý, muốn mua thì hãy mua mẫu hai thạch”.

Lâm Y than thở. “Bác tôi tổng cộng đâu có bao tiền, hai mươi quán đất quá”. Nàng giả bộ nói phải về hỏi ý bà cô, đi đến mẫu ruộng nhà Lí Tam tìm hiểu, lại hỏi những người chung quanh một phen, biết được nhà hấn có hai mẫu ruộng tốt, sản lượng và giá cả cũng không kém con số Đinh môi giới đưa ra là bao, nàng biết Đinh môi giới không lừa nàng. Ngày hôm sau nàng giấu tiền trong người lại đi vào thành, phải hoàn thành xong việc mua bán.

Đinh môi giới và Lâm Y định ra số kì trả tiền, quy tắc chi tiết, viết biên lai, kêu nàng trước giao tiền đặt cọc, đợi mọi việc thỏa đáng xong sẽ cho bà cô của nàng ấn dấu tay lên khế đất. Lâm Y nhìn mọi thứ không bại lộ, đang muốn bỏ tiền, Đinh môi giới vô tình hỏi. “Bà cô nhà cô là nữ hộ? Quay về nói cho bà ấy, nếu không phải nữ hộ thì mau chọn ai đó thích hợp chuẩn bị kí khế đất”.

Lâm Y sừng sốt. “Nữ hộ là thế nào?”.

Đinh môi giới đáp. “Không chồng không con là thành nữ hộ”.

Lâm Y vội hỏi. “Bà cô tôi ở góa, lại không con, thì là nữ hộ đó”.

Đinh môi giới cười. “Làm gì đơn giản vậy được, phải đi quan phủ lập hộ tịch mới tính”.

Thì ra nữ hộ không cần đi lao dịch, rất nhiều người sẽ lợi dụng đục nước béo cò, không thể tùy tiện lập hộ, phải để quan phủ phái người đến chứng thực mới được.

Lâm Y thất vọng nói. “Nếu bà cô tôi không phải nữ hộ, sẽ không thể tự ấn dấu tay lên khế đất phải không?”.

Đinh môi giới lắc đầu. “Ngoại trừ nữ hộ, các người nữ khác đều không được ghi trên hộ tịch, làm sao mua đất?”.

Lâm Y ngây người, thì ra nữ ở Bắc Tống đều không có hộ khẩu, giống như nàng thật đúng là thịt bò trên thớt, bị người ta bán cũng không có chỗ cầu cứu. Nàng càng nghĩ càng sợ, gấp gấp hỏi thăm Đinh môi giới ở Đại Tổng pháp luật quy định hộ tịch như thế nào. Đinh môi giới cũng kiên nhẫn, từ từ giải thích cho nàng nghe, mỗi năm nhuận một lần, huyện lệnh yêu cầu các bộ lão, hộ trưởng và hương thư xác minh thuế sản, vật lực, nam đinh, người định ra hộ, sắp xếp gia sản, lên xuống hộ, làm lại một “Nhuận niên đồ”, tức sổ ghi chép hộ khẩu, trong “Nhuận niên đồ” phải ghi rõ hộ nào đã đi lao dịch, dán thông báo và cuối cùng lập thành sách.

Khi hấn giảng giải, Lâm Y âm thầm cân nhắc, đợi hấn nói xong, nàng đã định ra bước đầu. “Năm nhuận tạo hộ khẩu, vậy thì phải ba năm mới đăng kí một lần, năm nay không kịp, bà cô tôi sợ không mua được đất, đành phải chờ lập nữ hộ xong mới làm việc được”.

Đinh môi giới thấy nàng thành tâm nghĩ muốn mua đất, cũng vui vẻ có hộ khách chắc chắn, liền chỉ cho nàng. “Nếu thật muốn sửa hộ, không cần đợi hai năm sau, cho hộ trưởng chút tiền, hấn sẽ giúp cô làm thỏa đáng”.

Lâm Y do dự hỏi. “Nhất định tiêu tốn không ít đi?”.

Đinh môi giới nghĩ nghĩ. “Đại khái ba quan tiền sẽ xong việc”. Lại tiếp. “Nữ hộ được lợi nhiều, ai cũng muốn lập, quan phủ phải dựa vào đó mà kiếm tiền, cô đợi đến khi trình báo làm hộ tịch còn phải tiêu phí nhiều nữa”.

Lâm Y trong lòng đã có kế hoạch, đại diện “bà cô” tạ ơn Đinh môi giới, giao ước với hấn chừng nào bà cô nàng lập nữ hộ xong sẽ đến chỗ hấn mua đất.

Lâm Y lần đầu hiểu được, thiếu nữ độc thân như nàng cũng có thể được pháp luật bảo vệ, tuy rằng không biết sự bảo vệ này bền chắc bao nhiêu, nhưng có hộ tịch còn tốt hơn, không cần gió thổi cỏ lay liền lo lắng hãi hùng, so với phiêu dạt như lực bình trên sông thì an toàn hơn biết bao nhiêu lần. Nàng ra khỏi thành, một khắc cũng không chậm trễ, bay thẳng đến nhà hộ trưởng, nói rõ thân phận, xưng muốn lập nữ hộ.

Tuy nàng chỉ là nhân vật nhỏ, nhưng nhờ sống ở nhà họ Trương – nhà giàu trong thôn, hộ trưởng hàng năm đến nhà họ Trương vài lần, liếc mắt một cái liền nhận ra nàng, hỏi. “Cô muốn lập nữ hộ, nhà họ Trương biết không?”.

Lâm Y hỏi ngược lại. “Phải được nhà họ Trương đồng ý sao?”.

Hộ trưởng xoa tay nói. “Không phải, chỉ là ...”.

Ông ta nói được một nửa, Lâm Y cũng hiểu được, nhất định là ông ta sợ nhà họ Trương không đồng ý, ngày sau phải phiền toái. Nàng thăm thò dài một hơi, đưa ra một trăm văn tiền, câu khản. “Nhà họ Trương ước gì tôi cút ra khỏi nhà bọn họ, hiện giờ nhà cũng chưa muốn cho tôi thuê”.

Hộ trưởng còn đang do dự, hộ trưởng nương tử đã đến gần, nhận tiền của Lâm Y. “Chuyện này tôi biết, vừa rồi còn thấy thím Nhâm nhà họ Trương đi xung quanh tìm Lâm Tam nương đòi tiền thuê”.

Hộ trưởng nghe nương tử nói thế, không nghi ngờ gì nữa, nhưng lại ngại một trăm văn tiền quá ít, liền nói lập nữ hộ rất gian nan. Lâm Y làm sao không hiểu ông ta cố ý làm khó dễ, nhưng không thể bỏ ra quá nhiều, ông ta sẽ càng ngạo to hơn, nàng nói. “Tôi ở thôn này không phải mới ngày một ngày hai, tình cảnh thế nào hộ trưởng cũng biết đó, không bằng hộ trưởng cứ báo cái giá thật cho tôi, nếu tôi cáng đáng được liền phiên hộ trưởng hỗ trợ, nếu không được thì đành thôi vậy”.

Hộ trưởng cười. “Cô còn nhỏ tuổi nhưng thật làm người sáng khoái”. Hộ trưởng nương tử bản thân cũng có con gái, thương tiếc nàng vài phần, liền đẩy hộ trưởng một phen. “Tôi làm chủ, ba quan tiền, nếu không có tiền thì trước cho thiếu nợ, không thu lợi tức”.

Lâm Y vui mừng quá đỗi, liền tục gặt đầu, nếu có thể cho nợ đương nhiên là quá tốt, miễn được người khác hoài nghi, còn có tiền mua đất. Hộ trưởng thấy nàng đồng ý, liền lấy giấy mực ra, hỏi nàng có biết chữ không. Lâm Y gặt đầu, cầm bút, nhưng chưa viết. “Tôi thiếu hộ trưởng năm trăm văn nữa, hộ trưởng giúp tôi một chuyện được không?”.

Hộ trưởng hỏi. “Chuyện gì? Khó quá sợ không được”.

Lâm Y nói. “Tôi lập nữ hộ không muốn để người khác biết, lúc dán thông báo công bố, hộ trưởng có thể giúp đỡ che giấu đi được chứ?”.

Chẳng qua là ẩn tên đi thôi, nào có đáng gì, hộ trưởng đồng ý. Lâm Y liền đặt bút viết giấy nợ, ghi ba quán năm trăm văn. Hộ trưởng nương tử cầm con dấu đóng xuống, kêu nàng ấn dấu tay, việc lập hộ cứ như vậy định ra.

Lâm Y mất tiền, tâm tình lại vô cùng khoái trá, một đường ngâm nga về nhà, ngay cả gương mặt nhăn nheo như trái mướp đắng của thím Nhâm cũng trở nên dễ nhìn. Tâm tình nàng tốt, thím Nhâm càng tức điên, chặn nàng ngay cửa viện không cho nàng vào nhà, chất vấn. “Cô đi dạo ở đâu, heo không cho ăn, sân cũng không quét dọn, tôi đi khắp cả thôn cũng không gặp, cô nghĩ tôi rảnh rỗi như cô để đi tìm cô chắc?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cò kè mặc cả

Lâm Y không đáp lời, dù sao nhà có ba viện hợp lại vốn không có cửa, nàng bước sang bên, tiếp tục đi về phía trước. Thứ khiến người ta nhục nhất không phải là mặt đối mặt mắng chửi, mà là căn bản không để ý tới người đó, thím Nhâm tự cảm thấy bị khinh bỉ, vội vàng chặn ngang đường đi của Lâm Y. Lâm Y bị chặn đường, không kiên nhẫn nói. “Tôi vừa đi bán quả cầu, đang muốn đi tìm Nhị phu nhân giao tiền thuê nhà và tiền com canh, bà đứng đây cản đường làm chi”.

Từ lúc Ngân Tỷ bị đổi sang nhà khác, thu nhập thím Nhâm giảm mạnh, nghe vậy âm thầm cân nhắc, thay đổi khuôn mặt tươi cười, vốn vả hỏi. “Quả cầu bán đắt không, lời bao nhiêu?”.

Nếu Lâm Y trả tiền tức là nàng không ăn không com của ai cả, cũng lười nói năng có lệ với bà ta, bực mình. “Tôi tất yếu phải nói cho một người hầu nghe?”.

Thím Nhâm biến sắc, nhưng không buông tha, tiếp tục nói. “Nhị phu nhân đang bận công việc với Đại phu nhân, làm gì có thời gian rảnh rỗi để ý cô, đưa tiền đây cho tôi, tôi đi giao hộ”.

Đưa cho bà? Về đến tay Phương thị còn nguyên được sao? Lâm Y ngẩng đầu, nhìn bên tay phải : Phương thị đang đỡ Dương thị theo mái hiên đi về phía bên này, nàng cố ý cao giọng, trách mắng. “Bà làm bao nhiêu chuyện xấu sau lưng Nhị phu nhân, đừng cho rằng tôi không biết, tôi nào dám đưa tiền thuê cho bà, vào tay bà rồi, quay mặt đi bà có thể giấu nuốt phần nữa, Nhị phu nhân bị hại không nói, còn muốn phải giận tôi”.

Lâm Y trước kia đặc biệt nhắc nhở Phương thị lưu ý thím Nhâm, bà ta vốn không chịu tin, nay “vô tình” nghe thấy lại thêm tin vài phần, quay đầu hướng cửa viện kêu lên. “Thím Nhâm, Tam thiếu phu nhân đang sắc thuốc dưới bếp kia, bà mau đi hỗ trợ. Lâm Tam nương muốn giao tiền thuê thì sẽ tự đến phòng ta”.

Thím Nhâm giật mình, vội lên tiếng, không cam lòng đi phía phòng bếp. Lâm Y đi theo sau Phương thị và Dương thị chậm bước đi, vào trong phòng, chờ hai bà ngồi xuống, nàng mới hỏi. “Vẫn chưa hỏi qua Nhị phu nhân, tiền thuê nhà và tiền com canh phải tính như thế nào”.

Phương thị nói. “Yên tâm, sẽ không lừa gạt hay ức hiếp cô cái gì”. Nói xong lấy bút đến, vừa tính vừa nói. “Phòng cô ở hướng mặt trời, còn thêm vài gia cụ, tiền thuê nhà tính cô mỗi tháng ba trăm văn”.

Vậy còn nói không ức hiếp sao? Lâm Y nhin không được mở miệng bác bỏ. “Ban ngày tù mù hận không thể thấp đèn cho sáng, hướng mặt trời ở đâu, gia cụ cũng chỉ có một sập giường, một bàn mà thôi”.

Phương thị xấu hổ, cũng không cam chịu. “Cô tắm rửa mỗi ngày, còn dùng bồn gỗ nhà ta”.

Cái đó cũng phải tính? Lâm Y sừng sốt.

Đều là người nhà họ Trương, Dương thị ngồi bên cạnh đỡ mặt thay cho Phương thị, nói chen vào. “Gian phòng cô ấy ở ngay cách vách chuồng heo, thật sự không thể nói là tốt”.

Phương thị kính trọng Dương thị, nhưng chỉ là ngoài mặt, thấy bà nhúng tay vào chuyện nhà Nhị phòng, rất là không vui, nói. “Cũng chỉ còn dư hai gian phòng, một gian đã sửa làm nhà ăn cho nữ quyền theo ý đại tẩu, chẳng lẽ đổi chỗ ăn cơm cho cô ta ở sao?”.

Dương thị nói chuyện thay Lâm Y quả thật là vượt quyền, lời vừa ra khỏi miệng đã hối hận, nhưng nghe Phương thị nói bà lại bị khơi dậy tính tình, thầm nghĩ: viện này là nhà tổ tiên, theo lý mà nói Đại phòng cũng có một nửa, mặc dù Trương Đổng lên tiếng không cần, nhưng cũng không thể cứ thế mà chiếm luôn, đây là hai chuyện hoàn toàn khác biệt. Nếu đã là cả hai phòng cùng có quyền, hà cớ gì Nhị phòng một mình tác chủ? Bà bức bối trong lòng, trên mặt coi như không có gì, nói sang chuyện khác. “Năm đó tôi và Đại lão gia ở phủ Khai Đức, tổng cộng chỉ có ba gian nhà, mỗi gian hai trăm văn, tôi ngại giá đất, cò kè mặc cả với chủ nhà một lúc lâu mới giảm mỗi căn năm mươi văn”.

Giọng của bà mặc dù đậm đậm, nói ra lại có thâm ý, phủ Khai Đức chính là thành Hà Bắc, giá hai trăm văn còn ngại đất, Phương thị tính một căn phòng ở nông thôn như Mi Châu quả thật là giá trên trời. Phương thị sắc mặt khó đoán, đang định lên tiếng, Dương thị lại nói. “Tôi thấy ba kho chứa lúa đều bỏ không, chỉ bằng dọn dẹp một gian cho Lâm Tam nương ở lại”.

Phượng thị nghe câu này, lại hiểu ra một tầng thâm ý, kho lúa vì sao bỏ không, chính là do bà ta quản lý tài sản bất tài, còn vì vậy làm Trương lão thái gia tức chết. Bà ta thấy chột dạ, nhưng quả thật là bất mãn Đại phòng tự tiện tác chủ, bởi vậy vẫn không nhịn, nói. “Mấy gian kia đều là nhà tốt, giá đất chút”.

Dương thị nhìn bà ta, nói. “Tôi không thu tiền của cô ấy”.

Phượng thị nóng nảy, đứng phắt dậy. “Đại tẩu sao có thể lấy phòng ở của chúng em cho cô ta ở không không vậy?”.

Dương thị nghe được “phòng ở nhà chúng em”, nổi nóng lên, nói. “Lê ra phòng ốc nhà họ Trương cũng có phần của chúng tôi, chẳng qua nhiều năm tha hương bên ngoài cho các người chiếm lấy. Chuyện xưa không nói liên thôi, làm sao tôi phân một gian cho thân thích ở cũng không được?”.

Phượng thị lúc này mới nhớ ra, viện này là của Trương lão thái gia, không phải của riêng Nhị phòng, về phần Lâm Y, nàng là người thân trong tộc của lão phu nhân, Trương lão thái gia tự mình nhận nàng về nuôi. Dương thị nói vốn có hai tầng ý, bọn họ không thể phân bác, cũng không thể không cấp, đành phải đến gần hai bước, khẽ sát nói nhỏ. “Đại tẩu, cũng không phải em không nể mặt đại tẩu, nhưng nhà chúng ta đang cần tiền, có tiền để kiếm sao lại không kiếm?”.

Dương thị nghiêm mặt. “Có nghèo nữa cũng không thể không biết xấu hổ kiếm tiền từ thân thích, hơn nữa cô ấy còn nhỏ, làm sao có tiền? Nếu tôi nhớ không lầm, cô ấy và Trương Trọng Vi nhà thím còn có hôn ước trong người kia, thím sao có thể khất khe cô ấy như thế?”.

Phượng thị thấy bà mắng nghiêm khắc, cũng lười giữ thể diện, trả treo. “Đại tẩu không đương gia tất nhiên là không biết củi gạo dầu dấm tốn kém, bao nhiêu năm qua Đại phòng có bao giờ đóng góp tiền bạc về cho nhà đâu, em nghĩ cách kiếm tiền thêm vào sổ sách, đại tẩu còn ngăn đón, rập tâm gì đây?”.

Dương thị thấy bà ta một bộ sắp phải cãi nhau, không muốn đầu võ mồm với bà ta làm giảm thân phận mình, liếc qua tiểu nha hoàn Lưu Hà truyền ánh mắt, sai sử. “Nói cả nửa ngày, miệng khô, mau pha một bình trà đến đây”.

Lâm Y cảm kích Dương thị thay nàng nói chuyện, đang định đi phòng bếp nấu nước pha trà, đã thấy Lưu Hà lập tức đi đến chỗ ấm trà cạnh bàn, giả bộ lơ đãng nhìn thoáng qua chậu rửa mặt, kêu lên. “Không ngờ phủ núi Mi Châu nhỏ bé mà lại có bột đậu tằm và bột đánh răng tốt như vậy”.

Phượng thị biểu tình hơi mất tự nhiên. “Đó là đại tẩu nhờ người ta mang về”.

Dương thị mặt có ần ần ý cười, Lưu Hà chưa dứt, lại “lơ đãng” lần nữa, đi ngang qua bàn trang điểm của Phượng thị, cảm thán. “Khó trách Nhị phu nhân nhan sắc rực rỡ, thì ra là dùng son trong vắt như thế”.

Phượng thị càng xấu hổ hơn. “Đó cũng là đại tẩu gửi về nhà”. Bà ta thấy Dương thị cười tươi, đoán ra đây là thủ đoạn của Dương thị, cả giận nói. “... Chỉ là vật nhỏ nhặt, có thể đáng giá bao tiền, có thể đường gia phụng dưỡng trưởng bối ư?”.

Dương thị chưa từng trọn hiếu trước mặt cha mẹ chồng, đành phải cúi đầu trước câu nói này, không dám lên tiếng, Lưu Hà lại tiếp. “Nhị phu nhân đương gia có công, nhưng đất đai nhà họ Trương cũng không phải của mình phu nhân, Đại lão gia dù không gửi tiền về, nhưng cũng không bắt ở nhà phải gửi tiền đi trợ cấp, lại nói tiếp, nhà phu nhân đang tiêu xài cũng có một phần là của Đại phòng”.

Phượng thị tức điên, mắng. “Mày chỉ là đứa nô tì, có chỗ cho mày nói chuyện sao?”.

Lưu Hà không chút sợ hãi cãi lại. “Phu nhân già lão thái gia bán đi mấy kho lương thực, cũng có một nửa trong đó là của đại phòng”.

Phượng thị nắm chén trà định ném, lại tiếc của, muốn đánh Lưu Hà, lại không dám động nô tỳ của Dương thị, vừa tức vừa nhục, suýt nữa nội thương.

Dương thị vội nói. “Là nha hoàn của tôi không hiểu quy củ, chống đối thím”. Nói xong, mắng Lưu Hà vài câu, bắt cô nàng ra sân quỳ. Lâm Y lên nhìn ngoài cửa sổ, thấy Lưu Hà sắc mặt bình tĩnh, chẳng chút nào khó chịu, nàng đoán mọi thứ đại khái đã được thiết kế sẵn? Quả thật là phu nhân nhà quan, không cần nói nhiều, mấy ánh mắt là xong việc.

Phượng thị có cảm tức nữa thì Dương thị cũng đã chủ động phạt nha hoàn rồi, không thể nói gì hơn, nhưng bà ta thật sự không đồng ý Dương thị cho Lâm Y ở không thu tiền, tự rót một chén trà nhỏ, học Dương thị chậm rãi uống. Lâm Y nhìn hai bà tự bất động nhâm nhi trà, thấy buồn cười, rõ ràng nàng đến giao tiền thuê, tại sao biến thành cuộc chiến gia sản? Nàng đứng bên tề chân, thấy cả hai vẫn chưa có ý định mở miệng, đành phải chủ động nói.

“Nếu hai vị phu nhân không rảnh, ngày mai tôi lại đến”.

Phương thị nghe Lâm Y nói “hai vị phu nhân” mà không phải “Nhị phu nhân”, sắc mặt trầm xuống, nói. “Cô thuê nhà của ta, liên quan gì đến Đại phu nhân?”.

Dương thị chỉ cái ghế con, nói nàng ngồi xuống, hỏi. “Cô ở phòng đó bao lâu rồi”.

Lâm Y không biết Đại phòng Nhị phòng tranh phong ai sẽ thắng, không dám dễ dàng an vị, vẫn đứng mà đáp. “Vừa tròn nửa tháng”.

Dương thị gật đầu, nói. “Nửa tháng tiền nhà, ta cho cô, sau này cô cứ dọn đến kho lúa hướng mặt trời mà ở, ta nói Lưu Hà phụ cô dọn đồ”.

Lâm Y nhìn sắc mặt Phương thị càng lúc càng tối, nội tâm âm thầm vui sướng, do dự hỏi. “Tiền thuê kia...”.

Dương thị phát tay. “Không cần đưa”.

Lâm Y không biết nên dạ hay nên từ chối, nhìn thoáng qua Phương thị, quyết định mạo hiểm nhảy qua hố này, hỏi chuyện khác. “Nhị phu nhân, tiền com canh tính thế nào?”.

Câu hỏi hay, Phương thị tỉnh ngay, cũng không để ý Dương thị, đặt bút tự tính, nói. “Tính cô mỗi ngày ăn hai thăng gạo, đồ ăn thịt thà tám lượng, thêm củi lửa gia vị linh tinh, một tháng vừa đủ một quan tiền”.

Dương thị hôm nay giống như muốn tranh đến cùng với Phương thị, nói. “Cô gái nhỏ như vậy, mỗi ngày ăn một thăng gạo còn chưa hết, làm sao đến hai thăng? Chúng ta đang để tang, trên bàn không có món nặn, tại sao thu tiền thịt thà?”.

Phương thị bị bà nói mấy câu làm nóng, đơn giản ném bút, hỏi. “Vậy theo ý đại tẩu, mỗi tháng bao nhiêu tiền là hợp lý?”.

Dương thị trả lời. “Hiện giờ giá gạo đắt chút, nhưng rau xanh tự trồng, tiêu phí không bao nhiêu, mỗi tháng bốn trăm văn rất là phải chăng”.

Tiền thuê không thu, tiền com canh chỉ có bốn trăm văn, Phương thị tức đến muốn lật bàn, khó khăn lắm mới nhịn xuống, nói. “Việc này quá mức trọng đại, chi bằng em bàn bạc với Nhị lão gia đã”. Nói xong liền đuổi Lâm Y ra ngoài, bảo rằng mai lại đến.

Dương thị đứng lên, theo sau Lâm Y mấy bước, hai người một trước một sau ra cửa, đi đến sân, Dương thị cười nói. “Tổng cộng chỉ có mấy đồng bạc, quả là trọng đại”.

Lâm Y không nói, Phương thị hành động cũng không phải vì tiền, mà nghĩ muốn hét giá trên trời để nàng biết khó mà lui, tự chủ động ra khỏi nhà họ Trương – trong mắt Phương thị, sự tình liên quan đến việc hôn nhân của con trai bà ta đương nhiên không gì trọng đại hơn thế. Nàng không hiểu Dương thị nhiều, không dám nói ra, vén áo hành lễ tạ ơn. “Nhận được Đại phu nhân ưu ái, gian phòng kia dù tôi có phúc khí hay không có phúc khí dọn vào ở, tôi đều cảm kích hết lòng”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Phương thị bị đánh

Dương thị cười, không nói nhiều, xoay người đi về phía Lưu Hà, nói. “Đứng lên đi, hôm nay làm khó người”. Lưu Hà đứng lên, lắc đầu. “Là Nhị phu nhân khinh người quá đáng, rõ ràng là nhà tổ tiên để lại, bị bà ta nói thành nhà của Nhị phòng”.

Lâm Y nghe đến đó, thầm nghĩ: hôm nay Dương thị hành động như vậy không phải vì tranh gia sản, mà là vì tranh một tiếng nói, về phần cho nàng miễn phí ở lại chẳng qua là nhân tiện. Đã như vậy, không liên quan đến nàng tốt hơn đừng dính vào, vì thế nàng hướng Dương thị hành lễ, xoay người về phòng, đóng cửa, lấy tiền và giấy ghi nợ ra bắt đầu tính sổ sách.

Thiếu trưởng hộ ba quan năm trăm văn tiền vẫn chưa đến kì hạn ước định, không cần sốt ruột, nhưng ba mẫu ruộng nhà Lí Tam phải nhanh mua được, miễn cho nạn đói qua đi giá lại tăng lên. Lần trước nàng và Đình môi giới thỏa thuận đặt cọc trước một quan tiền, kí xong khế đất, một quan tiền đó sẽ thành phí trung gian; ruộng tổng cộng hai mươi quan, thanh toán nội trong một năm, số lần thanh toán không hạn chế, tiền trả phân kì đã ước định trước với nhà bán, nhưng Lâm Y dối xưng “bà cô” của nàng không tiện lộ diện, từ nàng giao tiền cho Đình môi giới chuyển cho Lí Tam.

Lâm Y tính đi tính lại, hơn năm quan tiền trong tay tạm thời chưa cần động vào, lấy làm tiền vốn kinh doanh nho nhỏ. Nàng vui rạo rức giấu tiền và giấy ghi nợ đi, đột nhiên sực nhớ ra chưa trả tiền thuê nhà và tiền com canh, nếu hai bà Dương Phương tranh chấp mà Phương thị thắng, vậy mỗi tháng phải nộp ra hơn một quan tiền, cứ theo đà đó hết thảy kế hoạch sẽ ngâm nước nóng. Nàng từ vui về chuyển thành ừ ừ, hết tâm trạng ngồi phịch xuống giường, nhìn cửa gỗ ngăn người.

Sắc trời dần đỏ muộn, thím Dương đứng ngoài gõ cửa kêu. “Tam nương tử, đi ăn cơm chiều thôi”.

Lâm Y hoàn hồn thở dài, mở hé cửa. “Nhi phu nhân đang bận đọc, cháu không đi chịu xui đâu”.

Thím Dương đề thấp thanh âm, nói. “Thím có thấy, cả ngày sung mặt lên, còn gọi thím Nhâm đi mắng xối xả, chẳng biết vì sao”.

Thím Nhâm bị phạt, Lâm Y vẫn còn cao hứng lắm, cười. “Cháu xuống dưới bếp ăn”.

Thím Dương xua tay. “Là Đại phu nhân sai thím đến gọi, sao cháu không đi cho được?”.

Lâm Y thờ dãi. “Cháu còn phải kiếm ăn dưới trướng Nhi phu nhân đây, không dám nghe theo Đại phu nhân, đắc tội Nhi phu nhân thì phải làm sao?”.

Thím Dương lại nói. “Đề ý nhiều vậy làm chi? Đạo hiếu phải để tang hai mươi bảy tháng, Đại phu nhân nhất thời chưa đi được, trước hết cháu cứ bám lấy Phật bà này đã, sống hai năm tiện nghi rồi tính”.

Lâm Y cân nhắc nhất thời, cảm thán. “Quả nhiên ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, cũng là thím nghĩ thông suốt, dù sao bất luận cháu có làm gì Nhi phu nhân vẫn nhìn không vừa mắt, chẳng bằng đi theo Đại phu nhân mưu chút lợi ích thực tế”.

Thím Dương đẩy nạng về phía nhà ăn bên kia, cười. “Đúng là ý này”.

Lâm Y vào nhà ăn, chính diện là bàn bát tiên, Dương thị ngồi ở thượng vị, Phương thị và Điền thị ngồi ở hạ vị, nạng tiến lên hành lễ chào hỏi, cũng ngồi ở hạ vị.

Phương thị ngẩn người, hỏi. “Cô đến đây làm chi?”.

Dương thị nhẹ nhàng băng quơ đáp. “Tôi gọi cô ấy đến”.

Phương thị nhìn con tức, lại nói. “Đại tẩu, cô ta chẳng qua là khách thuê, ngồi cùng bàn ăn cơm với chủ nhà coi sao được?”.

Dương thị bác bỏ. “Cô ấy là khách thuê, cũng đâu phải người hầu, vì sao không thể ăn cùng bàn với chúng ta, có phải không đóng tiền cơm đâu mà không được”.

Tiền cơm canh Phương thị còn chưa nắm trong tay, đầu chịu cho Lâm Y nhắc đưa trên bàn, hướng nạng nói. “Cô dọn về phòng mà ăn”.

Dương thị không chút hoang mang nói tiếp. “Dọn về phòng ăn cũng được, nhưng không biết tiền cơm canh có giảm đi bao nhiêu không?”.

Phương thị chỉ có thêm tiền chứ làm gì có giảm, đành phải để Lâm Y lưu lại dùng cơm. Bà ta ghen một bụng tức, căn bản ăn không vô, gấp vài miếng đại khái liền rời bàn về phòng, nói thím Nhâm đi mời Trương Lương. Trương Lương đang ăn cơm không chịu đi, nửa canh giờ sau ăn no bụng mới thông thả về phòng ngủ. Phương thị thấy ông ta nhàn bước, vội la lên. “Nhà chúng ta sắp bị Đại phòng đoạt đi rồi, cũng một ông còn nuốt trôi được”.

Trương Lương nhắc ghế ngồi xuống, lại sai thím Nhâm đôn ghế con cho ông ta gác chân, tiếc hận nói. “Trong phòng không có thiếp, ngay cả người đấm chân cũng không có”.

Phương thị cá giận. “Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với ông đấy”.

Trương Lương bực mình. “Đúng là đàn bà, không có chuyện làm lại bắt đầu gây rối, đại ca đã nói rồi, gia sản chia ra Đại phòng không cần, ai tranh đoạt với bà?”.

Phương thị vội la lên. “Đại ca dốt ông thì có, hôm nay đại tẩu bức tôi phân một gian chứa lúa cho đại tẩu, cho không Lâm Tam nương ở”.

Trương Lương không hiểu tâm tư Dương thị, ngẫm nghĩ mới ngạc nhiên. “Đang êm đẹp, đại tẩu quan tâm Lâm Tam nương làm gì?”.

Phương thị thấy ông ta rốt cuộc cũng đề tâm vào, mừng thầm, cũng tìm ghế dựa ngồi xuống, bưng trà lên nhấp, nói. “Mặc kệ đại tẩu muốn làm sao, dù gì phòng ốc đều là của Nhi phòng chúng ta, đại tẩu không làm chủ được, chuyện này ông lo nói với đại ca đi”.

Trương Lương nhìn Phương thị vài lần, đột nhiên nhớ tới bản tính bà ta, vội hỏi. “Bà không cãi nhau với đại tẩu đó chứ?”.

Phương thị bưng chén trà che khuất nửa bên mặt, mờ hồ nói. “Cũng không tính cãi, chỉ nói lại vài câu mà thôi”.

Trương Lương nghe vậy nổi nóng cực kì, nhắc ghế dưới chân thẳng phang qua, Phương thị đang cúi đầu nhâm nhi trà không đề ý, đến lúc nghe tiếng vang đã không kịp tránh nữa, cạnh ghế đập qua thái dương bà ta, đập đến mất mũi bà ta nổ đom đóm, đầu óc mê muội. Thím Nhâm nghe động tình chạy vào, trên trán Phương thị đã sưng u một cục lớn, nhảy dựng lên, vội tiến đến xem xét, nói muốn đi tìm lang trung đạo. Trương Lương tốt xấu là người đọc sách, không muốn kẻ khác biết ông ta đánh nương tử, nhân tiện nói. “Mời lang trung xong, tiện đường đuổi bà ta về nhà mẹ đẻ đi”.

Phương thị vội vàng kéo tay thím Nhâm, nói. “May mắn là ghế đôn, không có góc cạnh, cũng chẳng đau bao nhiêu, bà đi xuống đi, đừng để lộ ra”.

Trương Lương chưa hết con tức, cáu tiết. “Ngu xuẩn, lẽ ra không nên đón bà về nhà”.

Phương thị trên trán đau đớn, thở mạnh mấy hơi, cả giận. “Tôi che chở nhà chúng ta cũng sai ư?”.

Trương Lương lại mắng vài tiếng “Ngu xuẩn”, hỏi. “Hai con trai nhà chúng ta, tương lai làm ruộng hay làm quan?”.

Phương thị có chút khó hiểu, không biết vì sao ông ta lại đề cập đến các con. “Hàng năm học phí đóng vào Châu học cũng không ít, kiếm thêm chút tiền cũng là vì muốn cho bọn nhỏ có tiền đồ tươi sáng”.

Trương Lương nghiêng răng hận, nóng lên. “Nếu hiểu tương lai các con phải làm quan, vậy bà đắc tội đại tẩu làm chi? Thân thích nhà chúng ta chỉ có đại ca tôi và đại ca bà là làm quan, nhìn cái tính đại ca bà khẳng định tương lai không hy vọng gì được, nếu không o bế đại ca tôi một chút, sau này làm sao mới tốt?”.

Ông ta giải thích đạo lý, Phương thị ngộ ra, nếu hai đứa con trai có tiền đồ, phải làm quan, không thể thiếu cần người dẫn dắt, cần người quan tâm, bà ta hiểu có người nhà nâng đỡ mới lợi, nhưng vẫn mạnh miệng. “Ông làm sao biết đại ca tôi không thể trồng cây vào, đại ca tôi đang làm quan kia, đại ca ông có tang, hai năm sau chưa biết sẽ đi về đâu đâu”.

Trương Lương hận không thể nhấc ghế phang tiếp cái nữa, mắng. “Nhìn xem nhà họ Phương bà đối xử với Bát nương thế nào, bọn họ khát khe khe khát con gái tôi, chẳng lẽ sẽ hậu đãi con trai tôi? Hơn nữa, bọn họ cũng có con trai, sao có thể đặt con trai tôi lên trước con trai bọn họ”.

Lời này không giả, cháu ngoại sao thân bằng con đẻ, Trương Đồng dù có con trai nhưng vẫn là ma ồm, không thể không đặt tâm huyết tài bồi cháu trai. Phương thị tìm không ra lời phản bác, cúi gầm xuống ngồi một lúc sau. “Tôi đau đầu, đi nghỉ ngơi một chút”.

Trương Lương làm như không nghe thấy, túm cánh tay lời bà ta đến cửa, chỉ ra bên ngoài. “Đi nhận lỗi với đại tẩu ngay, đại tẩu không tha thứ không cho bà trở về”.

Phương thị quen làm chủ mẫu đương gia, đột nhiên bắt bà ta phải cúi đầu quy lụy quả là có chút thẹn thùng, do dự không muốn bước đi. Trương Lương đẩy bà ta một cái thật mạnh, thúc giục. “Còn không chạy nhanh đi, nếu đại tẩu đã ngủ, bà cũng tự về nhà mẹ đẻ cho xong”. Nói xong giậm chân đầm ngực ào ạt. “Lẽ ra không được gả Bát nương đi nhà họ Phương, báo hại bây giờ tôi muốn bỏ bà cũng không bỏ được, có bà vợ như bà, vừa phá sản, vừa đắc tội người khác, thật chẳng hiểu giữ lại dùng chuyện gì”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Lâm Y dòi nhà

Phương thị bị Trương Lương ép, chậm chạp đến dưới mái hiên, rút khăn tay che cục u sưng to trên trán, mới đến trước phòng Dương thị gõ cửa. Tiểu nha đầu Lưu Hà đi ra, tiếp bà ta vào trong, báo cho Dương thị biết. Dương thị đang nằm trên trường kỷ, từ Diên thị nắm bóp bả vai, nghe bầm liên kêu Diên thị dùng tay, ngồi thẳng dậy mời Phương thị ngồi xuống.

Phương thị chưa từng phải chịu lỗi với ai, không biết mở miệng thế nào, nhấn nhá một lúc lâu sau, tìm câu chuyện để tán gẫu. “Đại tẩu kiếm được con dâu ngoan quá, thật là hiểu thảo”.

Dương thị thấy bà ta nói vậy, nghĩ rằng bà ta có chuyện không tiện để người ngoài nghe, liền cho Diên thị và Lưu Hà lui xuống, mới hỏi. “Thím muốn như vậy còn đến phòng tôi, có chuyện gì không?”.

Trong phòng không có người ngoài, Phương thị lớn gan chút, nói lại lời Trương Lương đã dặn bà ta, lại thêm. “Đều theo ý đại tẩu phân phó, mong rằng đại tẩu đại nhân không so đo với tiểu nhân, đừng chấp nhặt em làm gì”.

Dương thị không biết Trương Lương vừa dùng ghế đập bà ta, còn tưởng bà ta thật tâm hiểu ra, có vài phần xúc động, lập tức diễn trách bản thân vài câu, lại khen tặng vài câu, thẳng đến khi trên mặt bà ta niềm cương lộ ý cười mới gọi Diên thị tiễn bà ta về.

Lưu Hà tiến vào, tiếp nhận vị trí của Diên thị ban nãy, tiếp tục nắm vai cho Dương thị. Dương thị nhắm mắt dưỡng thần một chút, mới sai. “Người đi nói cho Lâm Tam nương, kêu cô ấy ngày mai dọn về phòng mới mà ở”.

Lưu Hà vội dạ, xuyên qua sân, gõ cửa vào phòng Lâm Y, liên thanh chúc mừng, cười. “Đại phu nhân một lòng tính toán cho cô, khó khăn thuyết phục Nhị phu nhân, dành ra một gian trong kho lúa đối diện để cô ở, mỗi tháng tiền cơm canh chỉ thu của cô bốn trăm văn”.

Lâm Y không nghĩ tới Dương thị quả nhiên thắng Phương thị, mừng rỡ nói. “Thật ư? Thay tôi tạ ơn Đại phu nhân, ngày mai tôi sẽ gặp trực tiếp bái tạ”. Nói xong lục trong túi mấy đồng tiền nhét vào tay Lưu Hà, miệng nói. “Đừng ghét bỏ”.

Lưu Hà vội chối từ. “Cô là lợi một mình, tuổi lại nhỏ, mỗi tháng bốn trăm văn vẫn là không ít, nên giữ lại mà dùng”.

Lâm Y nghe Luru Hà nói thành khẩn, liền thu hồi tiền, đổi sang lấy quả cầu đến tạ ơn. “Tôi cũng không có gì tốt, món đồ chơi nhỏ nhoi, cô giữ lúc nhàn rồi lấy ra đùa cũng vui”.

Luru Hà nhận, cúi người cảm ơn, lại nói. “Tam nương từ ngày mai lúc nào chuyển nhà đến gọi tôi một tiếng, tôi hỗ trợ”.

Lâm Y có ý muốn nấp dưới gốc đại thụ Dương thị, đương nhiên có tâm kết thân với nha đầu của bà, lại thấy Luru Hà lễ tiết đầy đủ biết tiến thoái, có vài phần hảo cảm với cô nàng, liền giữ Luru Hà lại nói chuyện phiếm mấy câu. Luru Hà cũng không chịu ngồi, đứng nói giỡn. “Tôi là Đại lão gia dùng một vò rượu Luru Hà đổi, Đại phu nhân liền lấy ngay tên này, gọi là Luru Hà”.

Lâm Y khen. “Đại phu nhân có học thức, Luru Hà là tên hay”.

Luru Hà nghe nàng khen, hé miệng cười. “Đại phu nhân nhà chúng tôi rất tốt, đối xử với người ngoài luôn hòa hòa khí khí chưa bao giờ đổ mặt tía tai, mấy ngày nay là Nhị phu nhân khinh người quá đáng”.

Lâm Y không rõ dụng ý, không dám dễ dàng tiếp lời, liền vòng đề tài sang chuyện khác, hỏi về bệnh tình Trương Tam lang. Luru Hà thở dài. “Bệnh của Tam thiếu gia phải nằm trên giường bất động, cách mấy ngày lại mắc bệnh một lần, lúc này vợ vãi về nhà chịu tang, trên đường bôn ba lao碌, làm sao thiếu gia chịu nổi, hôm qua lang trung vừa mới đến xem bệnh, nói thiếu gia...”.

Nói chưa xong, ngoài cửa có tiếng thím Dương gọi. “Luru Hà, Đại phu nhân hỏi sao cô còn chưa về đáp lời”.

Luru Hà vội lên tiếng, hướng Lâm Y từ biệt, đẩy cửa đi.

Lâm Y đóng kín cửa, cởi áo lên giường nằm, nghĩ đến mỗi tháng tiết kiệm được không biết bao nhiêu là tiền, nội tâm kích động lăn qua lộn lại một hồi lâu mới ngủ.

Bữa sáng ngày hôm sau Phương thị không lộ diện, xưng rằng bị nhức đầu, ở trong phòng nghỉ tạm. Dương thị thân thiết nói. “Hắn là tang sự lão thái gia vất vả, nhiễm bệnh, vừa hay lang trung xem bệnh cho Tam lang hôm nay sẽ đến, tiện đường mời ông ấy cũng xem luôn cho Nhị phu nhân”.

Điền thị đứng dậy đáp. “Con dâu nhớ kỹ”.

Luru Hà nhìn người hầu Nhị phòng không ở, liền đến trước mặt Dương thị nói nhỏ. “Nghe nói Nhị phu nhân không phải đau trong đầu, là đau bên ngoài đầu”.

Đau bên ngoài? Dương thị nghĩ, do dự hỏi. “Chẳng lẽ bị mọc nhọt? Tối hôm qua thím đến, ta không nhìn thấy”.

Luru Hà cười. “Một cục nhọt thật lớn nha, hôm qua Nhị phu nhân bọc khăn trên đầu chúng ta mới không nhìn thấy”. Mọi người nhất tề khó hiểu, nhìn vào Luru Hà, Luru Hà khoa tay múa chân chỉ vào cái trán. “Một cục u to như cái chén, nghe nói là bị Nhị lão gia đập”.

Dương thị trừng mắt nhìn cô, trách mắng. “Nói vậy, Nhị lão gia là người đọc sách, làm sao thân thủ đánh nương tử mình”. Luru Hà bị mắng, vội cúi gằm mặt thôi lui ra phía sau. Dương thị nghiêng đầu cười cười với Lâm Y. “Nha đầu của ta, cái gì cũng tốt, chỉ tội hơi lắm mồm”.

Lâm Y trả lời. “Tôi thấy ngược lại, Đại phu nhân rất biết chọn người”.

Dương thị thấy nàng biết nói chuyện, rất là cao hứng, cười nói. “Cô là người thông minh, không uổng tôi tặng một gian nhà cho cô ở”.

Lâm Y đang định đứng dậy cảm tạ, thím Dương bỗng chạy vọt vào, vội vàng hô lên. “Đại phu nhân, không ổn! Tam thiếu gia lúc ăn cơm đột nhiên ngất xỉu!”.

Dương thị nghe vậy sợ hãi quá, quăng cả đôi đũa, dẫn Điền thị và Luru Hà, bất chấp đáng về, nhấc vác một mạch phóng về phía nhà chính. Lâm Y muốn đi theo, thím Dương ngăn nàng lại, thì thầm. “Thím thấy Tam thiếu gia lành ít dữ nhiều, cháu đừng đi theo chịu xui quấy”.

Lâm Y do dự. “Cháu mới nhận của Đại phu nhân một ân huệ lớn, há có thể không đi hỗ trợ, Đại phòng chỉ dẫn theo một nha hoàn, chỉ sợ không đủ nhân thủ”.

Dương thím vội la lên. “Cháu là tiểu nương tử chưa gả, Tam thiếu gia là người đã thành thân, cháu giúp được cái gì, chớ nhấc lại chọc người chê cười”.

Lâm Y chỉ nghĩ mỗi chuyện báo ân, quên mất một tầng lễ nghĩa này, nếu quả thật đi hỗ trợ, không chừng bị người ta nói huyền thuyên đến chết, ở tuổi này danh tiết còn quan trọng hơn tánh mạng. Nàng sợ đến đổ mồ hôi lạnh, vội vàng cúi người trình trọng tạ thím Dương nhắc nhở. Thím Dương xua tay. “Tạ ơn cái gì, thím sao nhìn cháu chịu hại được, thím đi giúp cháu dời nhà, miễn cho ở một ngày lâu Nhị phu nhân lại thu thêm tiền thuê”.

Hai người đang ra ngoài, đi về phía phòng ngủ của Lâm Y, cách phòng bếp thấy Luru Hà đang nhóm lửa sắc thuốc, thím Dương muốn đi phụ, Lâm Y lại lôi kéo bà đi, nói nhỏ. “Thím nhớ rõ danh tiết của cháu, sao không biết tính toán cho bản thân, thím là người của Nhị phòng, làm sao sắc thuốc cho Tam thiếu gia, lỡ đâu Tam thiếu gia... Liên lụy đến thím phải làm thế nào?”.

Thím Dương ở nông thôn cả đời, đầu hề nghĩ đến những chuyện phức tạp như vậy, trong mắt tràn đầy không tin, nhưng vẫn theo Lâm Y, không để ý đến chuyện sắc thuốc, lập tức đi phụ nàng chuyển nhà. Trương Trọng Vi không biết nghe tin ở đâu, hai người vừa chân trước vào nhà, sau lưng chàng đã đến rồi, muốn theo vào lại không dám, đứng ở cửa nói vọng. “Ngăn tù kia mọi người khẳng định không nhắc nổi, vẫn là tôi đến làm đi”.

Lâm Y quay lại nhìn chàng, nhưng trong đầu đang nghĩ đến chuyện khác. Trong phòng này có ba thứ vật dụng, đều là của Phương thị, nếu dời qua nói không chừng sẽ bị bà ta đòi tiền, không bằng đừng dời. Trương Trọng Vi bị nàng nhìn chăm chăm, còn tưởng nàng đang để ý đến mình, vừa hưng phấn vừa đỏ mặt, thầm nghĩ rốt cuộc nàng vẫn là nhớ kỹ mình, lần trước nói như vậy chẳng qua là giận dỗi.

Lâm Y thấy chàng tự nhiên đỏ mặt, rất là kì quái, lại nhìn chàng lần nữa, nói. “Nhị thiếu gia trở về đi, tôi không chuyển chúng qua nhà mới”.

Trương Trọng Vi kinh ngạc. “Kho lúa bên kia trống không, em không chuyển sang lấy gì mà sống?”.

Chàng không hiểu ý Lâm Y, thím Dương lại nhìn ra, đẩy chàng. “Tam thiếu gia phát bệnh, Nhị thiếu gia là đường huynh, nên qua nhìn xem một cái”.

Trương Trọng Vi thẳng nói bên kia có người chăm sóc, che kín cửa không đi vào được, Lâm Y thấy chàng không hiểu được bằng thím Dương, đành phải giải thích. “Bao nhiêu vật dụng đó đều là của Nhị phu nhân, nhà tôi sắp ở là của Đại phòng, mang đồ của Nhị phòng sang sao có thể?”.

Trương Trọng Vi ngăn ra. “Nhà của Đại phòng? Sao tôi không nghe nói, không phải mẹ tôi cho em ở?”.

Lâm Y tức giận liếc trắng mắt, nhấc lên tay nải đã sớm chuẩn bị tốt, đứng trước mặt chàng. “Tránh ra”.

Trương Trọng Vi không hiểu cái gì gọi là ‘giận chó đánh mèo’, bị biểu tình lạnh lùng trên mặt nàng dọa ngấy, vội vàng lùi về sau từng bước, tránh đường cho nàng đi. Thím Dương cũng nhấc hai tay nải lớn, đi ngang qua chàng, thờ dãi. “Nhìn như vậy, Tam nương tử thật là quyết tâm rồi, Nhị thiếu gia về đi”.

Trương Trọng Vi nắm lấy tay áo bà, không để bà đi, la lên. “Nói vậy, thím sao biết nàng... Nàng...”.

Thím Dương giờ tay nải lên cho chàng nhìn. “Bên trong đều là quần áo, Tam nương tử dọn sạch cả rương quần áo, không muốn gọi các người đến hỗ trợ”.

Trương Trọng Vi há miệng, không có cách nào lên tiếng, chàng đang định phụ nhắc rương, lại giúp Lâm Y một lần, không ngờ ngay cả đường này nàng cũng đã chặn.

Thím Dương yên lặng nhìn chàng rồi đi, than thở vài câu “Nghiep chừng”, khoác tay nải sang cho Lâm Y, lại cùng nàng khiêng rương đồ qua, bỏ quần áo vào vị trí cũ. Kho lúa này so với gian nhà kê lúc trước Lâm Y ở lớn hơn nhiều lắm, chỉ đơn sơ hai rương quần áo tro tro trên mặt đất, càng có vẻ trống trải. Thím Dương buồn rầu. “Ngay cả giường cũng không có, buổi tối cháu ngủ thế nào bây giờ?”.

Lâm Y chỉ chỉ đằng sau nhà. “Dọn một ít rom rạ vào, Nhị phu nhân cũng ngưng ngưng lấy tiền”.

Thím Dương bĩu môi. “Không biết chừng, chỉ bằng đi tìm Đại phu nhân, giúp người giúp cho trót”.

Dương thị đang bận sút đầu mẻ trán vì Trương Tam lang bị bệnh đây, đi cầu bà ấy giúp lúc này thật không ổn, Lâm Y lắc lắc đầu, ra sau nhà ôm rom rạ. Khi nàng quay lại, ánh mắt thím Dương nhìn nàng có chút quái dị, hỏi nàng. “Cháu đi tìm hộ trưởng?”.

Lâm Y xưa nay thân thiết với bà, nghe vậy không hoảng, vững vàng đáp. “Tìm hộ trưởng làm chi, là tìm hộ trưởng nương tử, xin bà ấy dạy cháu ít cách kiếm tiền, nghe nói bà ấy rất biết cách phát tài”.

Thím Dương yên tâm, vỗ ngực niệm “A di đà Phật”, nói. “Hừ chết tôi, còn tưởng rằng cháu muốn làm thiếp nhà hộ trưởng”. Vừa cười nói. “Hộ trưởng nương tử giỏi kiếm tiền, dựa vào quan hệ của hộ trưởng phần nhiều, cháu làm sao học được”.

Lâm Y hỏi. “Cháu chỉ tìm hộ trưởng nương tử có một lần, làm sao thím biết?”.

Thím Dương trả lời. “Vừa rồi bà ấy tới, gọi cháu sang nhà bà ấy một chuyến”.

Lâm Y cả kinh, vội hỏi. “Bà ấy có lên nhà trên?”.

Thím Dương lắc đầu. “Chưa từng, chỉ đứng bên ngoài, thím mời vào nhà ngồi, bà ấy không chịu”. Bà nói xong trên mặt lại lộ vẻ căng thẳng. “Cách kiếm tiền của bà ấy không thể dạy cháu đâu, tìm cháu làm gì? Cháu ngàn vạn lần chớ để lỡ tai mềm yếu, tin người ta nói chuyện ma quỷ, thiếp không phải người, không được làm”.

Lâm Y nghe bà khuyên, cảm động vô cùng, nín thở tay bà cười. “Nhìn Ngân Tỷ là thấy, thông minh hơn Nhị phu nhân gấp trăm lần, cuối cùng vẫn thua, cháu sao phải đi vào vết xe đổ đó”.

Thím Dương thấy nàng hiểu được, vui mừng gật đầu, đi đến góc tường thay nàng lót rom rạ, lại thúc giục nàng. “Hộ trưởng nương tử đắc tội không được, cháu đi đi, nơi này có thím”.

Lâm Y sờ sờ ngực, nắm quan tiền nàng đang mang theo trên người, không sợ thím Dương vô tình lục ra, nàng cảm tạ một tiếng, nhích người đi hướng nhà hộ trưởng.

Chương 37: Chống đối Phương thị

Nhà của hộ trưởng là một tòa có ba viện hợp lại, không kém nhà họ Trương là bao, thẳng hướng chính diện là nhà chính rộng thoáng, hộ trưởng đang ngồi cạnh bàn lật xem mấy quyển sách, hộ trưởng nương tử đi ra khỏi chuồng heo, liếc mắt đã thấy Lâm Y đứng ở cửa viện, bước tới tiếp đón. “Sợ cho cô thêm phiền toái, đi tìm cô cô ý không tiền vào, chỉ kêu thám Dương đi ra”.

Lâm Y tạ ơn bà. “Đa tạ hộ trưởng nương tử lo lắng hao tâm tổn sức, nếu việc này ổn thỏa, chừng khi buôn bán có lời, sang năm còn phải tạ ơn nương tử”.

Hộ trưởng nương tử đại khái là nhận quà đến quen, một chút cũng không khách sáo, còn quan tâm hỏi. “Cô có cách kiếm ra tiền?”.

Lâm Y sầm nói. “Còn chưa nghĩ ra được, nương tử kiến thức rộng rãi, có thể dạy tôi chút đỉnh được chăng?”.

Hộ trưởng nương tử dẫn nàng vào nhà, nói. “Nữ nhi gia, ngoại trừ nuôi tằm canh cửi còn làm gì được, nhiều lắm thêu mấy đoá hoa bán thôi”.

Lâm Y chẳng qua thuận miệng hỏi, vốn không trông cậy bà đáp lại chuyện gì, nghe vậy chỉ cười một tiếng, đi lên hành lễ chào hộ trưởng. Hộ trưởng ngoắc nàng lại gần, chỉ trên bàn cho nàng xem. Lâm Y vừa thấy, tờ giấy kia tuy lớn, ba chữ “Đinh trưởng bộ” ghi ở trên còn chưa ráo mực, hiển nhiên là hộ trưởng đặc biệt lấy đến cho nàng nhìn, nàng mặc dù nhận biết ba chữ kia, lại không hiểu ý, liền nhìn hộ trưởng chờ thỉnh giáo.

Hộ trưởng giải thích một phen, thì ra “Đinh trưởng bộ” chuyên môn ghi lại tình trạng hộ tịch tài sản nộp thuế, lấy làm căn cứ áp thuế má lao dịch. Lâm Y ngạc nhiên nói. “Tôi thân vô xu, cũng phải nộp thuế?”.

Hộ trưởng nói. “Lập nữ hộ có quy định, phải có tài sản mới có thể lập hộ”.

Lâm Y thầm giận, lần trước đến sao không nói trước, đồ nàng kí giấy vay nợ mới nói, may mà nàng đã có chuẩn bị. “Nếu hộ trưởng đồng ý giúp tôi hoàn thành, tôi có phải đi vay tiền cũng ráng mua cho được một mẫu đất, lấy làm tài sản”.

“Một mẫu đất?” Hộ trưởng cười hắc, thì ra sản lượng lương thực ở Đại Tổng không cao, hộ nhà nông không có đến hai mươi mẫu chỉ được xem là dân nghèo, một mẫu đất căn bản không thể sống tạm, làm sao coi là tài sản?

Lâm Y biết ngọn nguồn, rất là xấu hổ, mảnh đất chính mình nhọc lòng muốn mua trong mắt hộ trưởng ngay cả tài sản cũng không đáng gọi tên. Hộ trưởng nương tử nhớ thương quà tạ ơn Lâm Y hứa ban nãy, đẩy hộ trưởng một phen. “Cô ấy mới bao tuổi đâu, có một mẫu đất đã là không sai”.

Hộ trưởng nghe lời nương tử, ngừng cười, bản mặt chính sắc đặt bút viết, vừa hỏi ý Lâm Y vừa ghi lên tờ giấy ban nãy quê quán, tính danh và tài sản của nàng. Lâm Y nhìn ông ta thu bút, hỏi ông ta vài câu, mới hay nữ hộ phải nộp thuế ước chừng một đấu lương mỗi mẫu đất, nàng lặng lẽ tính toán: mẫu đất trong kế hoạch mỗi năm sản hai thạch, tổng cộng hai mươi đấu, lấy một đấu ra nộp thuế, thuế này thật đúng là không nhẹ chút nào.

Nàng tạ ơn hộ trưởng, cáo từ về nhà.

Không đến bốn năm ngày sau, hộ trưởng nương tử nhân đến thăm bệnh Trương Tam lang, mang giấy hộ khẩu đến cho nàng, giấy hộ khẩu như sổ hộ khẩu ở Bắc Tổng, trên có ghi lại tình trạng tài sản, Lâm Y nhìn qua, thầm vui mừng, đất còn chưa mua được, trong giấy đã ghi trước, hộ trưởng thật là thần thông quảng đại. Nàng ôm khư khư tờ giấy trước ngực một hồi, kích động lúc lâu mới bình phục, thẳng đến khi thám Dương ở ngoài cửa gọi, nàng mới vội vàng đem giấy, ra cửa.

Thám Dương chỉ chỉ nhà chính, nói. “Nhị phu nhân tìm cháu”. Nói xong lại chỉ cửa viện, tò mò. “Tam nương tử kiếm tiền giỏi thật, mới mấy ngày mà đã mua được gia cụ”.

Lâm Y không hiểu, đang định hỏi bà, lại sợ Phương thị chờ, đành phải áp chế nghĩ ngợi đi gặp Phương thị trước. Phương thị trên trán còn cột khăn, nằm trên trường kỷ, sắc mặt lụn bại, liếc mắt quét lên quét xuống Lâm Y đánh giá một phen, nói. “Quả nhiên thu tiền com canh quá ít, cho cô có tiền dư đóng gia cụ”.

Lâm Y thấy hai bà đều nhắc đến gia cụ, càng thấy khó hiểu, nhin không được hỏi. “Gia cụ nào kia, sao tôi không hiểu?”.

Phương thị mặt lạnh tanh. “Đừng có giả bộ trước mặt tôi, tù bản đều chuyển đến cửa nhà, cô còn không nhận?”.

Lâm Y nhin mấy năm nay thật là quá đủ, nghĩ đến bây giờ nàng ở nhà của Đại phòng, tiền com canh cũng đã trả đủ, vì sao cứ phải chịu oan uổng, liền cứng rắn đáp. “Đại phu nhân cho tôi phòng ở, không có gia cụ, tôi tự bỏ tiền đóng, có gì phải nói”.

Phương thị ở với Lâm Y bao nhiêu năm chưa bao giờ thấy nàng cãi lại, nhất thời gây ra, đợi đến lấy lại tinh thần thì vừa tức vừa giận, ngay cả cục u trên đầu cũng âm ỉ đau râm. Nếu là trước kia, bà ta mặc kệ Lâm Y đi vạch mặt với Trương Lương khế bán mình cho Ngân Tỷ là giả cũng phải đuổi cho được nàng ra khỏi nhà, nhưng bây giờ Lâm Y ở nhà của Đại phòng, không chút liên quan đến bà ta, làm gì được?

Nhân Phương thị đề cập đến gia cụ ở cửa viện, Lâm Y đi băng qua sân nhìn thử, quả thật gặp thấy mấy món gia cụ đặt ở đó, một bàn tròn nhỏ, bốn chiếc ghế con, một ngăn tủ thấp, còn có bàn học, trang bị thêm ghế dựa. Nàng đang nhìn, thím Dương đi tới nhỏ giọng nói. “Cháu chính là có năng lực, mấy thứ này tốn kém không ít phải không?”.

Lâm Y cười nói. “Cháu mới trả xong tiền com canh, có mấy đồng đi mua được này?”.

Thím Dương không tin. “Trước mặt thím còn không chịu nói thật? Nếu không phải là cháu, ai lại thận trọng như vậy, còn đặt cả giường?”.

Lâm Y ngẩng đầu nhìn lại, bên ngoài cửa viện quả nhiên còn có một cái giường gỗ, không phải giường ván gỗ đơn sơ như ở nhà kè, mà giống giường trong khuê phòng Trương Bát nương như đúc. Nàng ngạc nhiên nói. “Chẳng lẽ Đại phu nhân giúp cháu?”.

Thím Dương lắc đầu. “Lang trung hôm qua vừa đến, nói Tam thiếu gia sống qua năm nay là việc khó, Đại phu nhân đang vội vàng khóc than kia, làm gì có thời gian để ý nhà của cháu”. Nói xong lại thêm “Thật không phải cháu mua?”.

Lâm Y chẳng hề do dự, há miệng định nói “Không phải”. Đột nhiên tâm tư vừa động, nhớ tới chút chuyện, nuốt lời đó vào lại, sửa nói. “Là cháu đặt đúng, vừa rồi Nhị phu nhân gọi cháu đi chính là vì này mà mắng cháu, thím ngăn vạ lần chớ để truyền ra, khiến bà ta thêm mất hứng”.

Thím Dương nhìn thoáng qua nhà chính, bất mãn. “Nhà cửa không có gia cụ, mua mấy thứ thì sao, cũng không phải tiêu tiền của bà ấy, thật sự là nhiều chuyện”.

Lâm Y nghĩ nghĩ, kể lại vừa rồi nàng chống đối Phương thị cho bà nghe. “Hôm nay cháu cũng phạm thượng một hồi, chỉ sợ Nhị phu nhân tháng sau cật com”.

Thím Dương cười. “Bà ta tiếc bốn trăm văn”.

Lâm Y cũng cười, cười xong lại nhìn cửa viện phát sầu, cái bàn nàng và thím Dương còn có thể khiêng đi, nhưng tủ và giường biết thế nào đây? Thím Dương không đợi nàng nghĩ ra biện pháp đã thay nàng làm chủ, chạy đến gọi Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi nâng giường gỗ vào nhà. Lâm Y định ngăn, gọi tiểu tử cách vách sang hỗ trợ, Trương Bá Lâm Trương Trọng Vi giống như đã thông đồng sẵn trước, nhất tề không để ý tới nàng, cầm đầu khiêng đồ vào phòng, nhắc cả cái giường to như vậy còn chạy rất mau, nàng đuổi theo không kịp.

Thím Nhâm thấy tình cảnh bên này, vội chạy vào phòng báo cho Phương thị biết. Phương thị tức lớn chồng tức bé, trước kêu thím Nhâm đi gọi Trương Trọng Vi, Trương Trọng Vi lại bận rộn cân nhắc giường nên dựa tường phải tốt hay tường trái tốt, căn bản không quan tâm bà ta. Phương thị nghe báo lại, càng tức tối hơn, muốn đích thân đi bắt người, không ngờ nằm quá lâu, đột ngột ngồi dậy, trước mặt tối sầm, vội vịn thím Nhâm đứng một lúc mới khỏe, đợi thím Nhâm đỡ bà ta đi đến phòng Lâm Y, Trương Trọng Vi đã sớm dời xong đồ đạc đi mất.

Lâm Y vừa dọn hoàn tất, cười tùm tùm đứng đó, khách khí nói. “Nhị phu nhân đến thăm nhà tôi sao? Mau vào ngồi ngồi”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Trọng Vi thành thật

Phương thị đứng ở cửa, ánh mắt quét vào trong mấy lần, chỉ thấy gia cụ đặt vừa khéo, bà ta tức đến khó thở, bắt đầu ăn nói hàm hồ. “Cô làm sao có tiền mua những thứ này, hay là ăn cắp tiền của nhà họ Trương mà ra”.

Dù bà ta chưa ngồi xuống, Lâm Y vẫn giữ đứng lễ tiết, rót một chén trà nhỏ đẩy ra trước mặt bà ta, cười. “Nhị phu nhân đứng là quý nhân hay quen, tôi khâu hài, kết nút thắt kiếm tiền, có mấy trăm đồng đang được Nhị phu nhân giữ hộ, không biết Nhị phu nhân khi nào trả tôi?”.

Phương thị ngực phập phồng kịch liệt, định tìm từ để mắng nàng, nhưng quả thật lúc đến lục soát bà ta có lý do đó nên không phản bác được. Nói không xong, hành động thay, bà ta đưa tay hất chén trà Lâm Y bưng, tức giận ra cửa. Lâm Y nhìn chén trà lăn quay trên mặt sàn, lăn về phía chân bàn đánh cái cộc, miệng chén mẻ một miếng, nàng vội vàng đuổi theo ra cửa, hướng về phía Phương thị kêu lên. “Nhị phu nhân, chén trà do phu nhân tự làm vỡ, tôi không đến tiền đâu”.

Nàng nhìn Phương thị trượt chân lao đảo, đề nửa người qua thím Nhâm đỡ, đột nhiên tâm tình tốt vô cùng, quay đầu thấy thím Dương tròn mắt há hốc miệng, do dự nói. “Cháu hẹp hòi quá phải không?”.

Thím Dương phục hồi tinh thần, lại đột nhiên vỗ đùi khen. “Phải vậy mới tốt, cháu cũng không phải người hèn, tội gì hạ thấp bản thân nịnh nọt bà ta”.

Lâm Y cười, xách nước lau bàn ghế, nàng thầm nghĩ : sau này mình tay làm hàm nhai, không bao giờ nhìn sắc mặt ai nữa. Nàng ngâm nga cười khẽ, bàn tay lau lướt lau đến khi cái ghế sáng bóng mới dừng lại, trở rương tìm vẩy cũ của Trương Bát nương, sửa lại thành bức màn treo lên.

Buổi tối, Lâm Y đang lo trên giường không có đệm chăn, thím Dương đưa đến một bộ còn mới phân nửa, nói. “Không phải mới hoàn toàn, nhưng mấy ngày trước đây thím có tháo giặt rồi, đừng ghét bỏ”.

Lâm Y vội tạ ơn. “Sao có thể, cháu đang lo buổi tối phải nằm ván gỗ không”.

Thím Dương giúp đỡ nàng trải giường, “Ngày mai thím mang đệm cỏ đến cho, ngủ êm hơn”.

Lâm Y cúi người cười. “Cũng may có thím Dương”. Xong việc, nàng kéo bà ngồi xuống, hỏi. “Nhị phu nhân có phạt Trọng Vi không? Nếu vì cháu mà anh bị phạt làm sao cháu không lo đấy”.

Ánh mắt thím Dương lóe lên, quay đầu nhìn nhìn bên ngoài, đứng dậy nói. “Trời tối đen, thím về phòng ngủ”.

Lâm Y giữ chặt bà. “Lúc thím tới trời đã tối rồi, đừng giấu cháu, rốt cuộc làm sao vậy?”.

Thím Dương bị nàng kéo không thể nhích người, đành phải ngồi xuống, giận dữ nói. “Ban ngày Nhị phu nhân định phạt Nhị thiếu gia, bị Đại phu nhân thấy cản lại, lúc thím sang chỗ cháu, nhìn thấy bà ta lại đi phía phòng ngủ Nhị thiếu gia, cũng không biết phải làm gì”.

Lâm Y nghe vậy, vội đẩy bà. “Thím không phải vú nuôi của anh sao? Mau đi cứu anh”.

Thím Dương ngạc nhiên. “Cháu muốn thím đi, sao bản thân không đi?”.

Lâm Y trầm nghĩ, nàng không muốn gả vào nhà họ Trương, đi chọc người ta hiểu lầm làm chi? Thím Dương mơ hồ đoán ra tâm tư nàng, tiện thể nói. “Đâu phải thím không muốn đi, nhưng mẹ dạy con là chuyện bình thường ở đời, ai ngăn đón cho được?”.

Lâm Y vẫn đẩy bà, nói. “Thím trốn đi xem một cái, nếu mắng vài câu đánh vài cái thì thôi, nếu nhìn không xong phải đi thông báo Đại phu nhân”.

Thím Dương trầm nghĩ lúc trước Dương thị ngăn Phương thị chẳng qua là tiện đường, đâu phải đặc biệt rảnh rỗi mà quan tâm đến. Dù bà nghĩ vậy, nhưng rốt cuộc vẫn không yên lòng Trương Trọng Vi, theo lời Lâm Y, thừa dịp trời tối núp ngoài cửa sổ phòng Trương Trọng Vi, thắm nước miếng ngón tay chọc một lỗ hồng trên cửa sổ, nhìn trộm bên trong.

Phòng trong, Phương thị ngồi ngay ngắn cạnh bàn, thím Nhâm túc trực bên cạnh, Trương Trọng Vi quỳ dưới đất, đang phân trần. “Nếu là hàng xóm cách vách gặp nạn còn phải đi giúp đỡ một hồi, con chỉ khiêng hộ Tam nương từ mấy món gia cụ, thật sự không coi là quá mức”.

Phương thị giống như bị chọc tức, không để ý hình tượng vỗ cái bàn, cá giận nói. “Nó là gì của anh? Vì nó mà anh cãi lại mẹ của mình?”.

Trương Trọng Vi hơi ngược lên nhìn bà ta một cái, lại lập tức cúi xuống, giọng nói pha chút ngại ngùng. “Nàng... Nàng là... của con... Hôn ước...”.

Lời nói vụn vỡ, Phương thị lại nghe hiểu được, chỉ vào chàng, quay phía thím Nhâm. “Nhìn đứa con bất hiếu này xem, rõ hiểu ta không nhìn trúng Lâm Tam nương mà vẫn nhắc đến hôn ước, nhìn đi, sớm mai ta báo cho Nhị lão gia, hủy hôn ước”.

Thím Nhâm cười. “Nhị phu nhân không nên tức giận, phu nhân giấu lại xem, việc này Nhị lão gia đương nhiên có cùng ý tưởng với phu nhân, sao phải lo lắng?”.

Phương thị đại khái nghĩ đến thái độ của Trương Lương đối với Lâm Y, khoe miệng mang cười gât gât đầu.

Trương Trọng Vi nghe vậy hoảng hốt, ngẩng đầu nói. “Mẹ nói sai rồi, nếu con hủy hôn mới là bất hiếu”.

Phương thị lại vỗ bàn tiếp, mắng. “Nói bậy”.

Trương Trọng Vi biện hộ. “Hôn ước là bà nội lúc còn sống đã đặt ra, nếu con từ hôn, ngỗ nghịch ý bà nội, đó không phải bất hiếu thì là gì?”.

Thím Dương nhìn đến đó, trái tim nhảy lên thật cao, trầm nghĩ: đứa nhỏ hồ đồ này, giáp mặt chống đối Phương thị làm chi, bà ta không làm gì được Lâm Y, chẳng lẽ không làm gì được con trai chính mình?

Quả nhiên, Phương thị giận không thể át. “Anh đang chỉ trích tôi bất hiếu với lão phu nhân?”.

Thím Dương nói thầm. “Bà bất hiếu với lão thái gia, cả thôn đều biết, còn sợ bất hiếu thêm một người?”.

Phương thị không nghe được, vẫn giận Trương Trọng Vi, phạt chàng quỳ gối trên sàn một đêm, nghĩ cho thông suốt, sáng mai lại đi thỉnh tội. Thím Dương nóng nảy, mặc dù mới đầu thu nhưng ban đêm vẫn rất lạnh, quỳ suốt cả đêm trên sàn lạnh buốt thể này mai thể nào cũng sinh bệnh, hơn nữa hai đầu gối chưa chắc chịu nổi. Bà không kịp chạy đi báo Lâm Y, trước chạy đến phòng Dương thị, cầu xin. “Đại phu nhân, Nhị phu nhân phải phạt Nhị thiếu gia quỳ một đêm, làm sao được?”.

Dương thị tâm phiền ý loạn vì Trương Tam lang không chịu quản chuyện con người khác, nhắm mắt nằm trên trường kỷ. “Ban ngày đã cản một hồi, hết sức, giờ đây lực thôi”.

Thím Dương khổ cầu vài câu, Dương thị thủy chung không mở miệng, bất đắc dĩ, thím Dương phải đi tìm Lâm Y xin chú ý. Lâm Y nghe bà nói xong, buồn cười. “Lần trước là đánh thước, bây giờ là phạt quỳ, quả thật cũng thay đổi đa dạng”.

Thím Dương trào phúng cười. “Đó là bà ta mới bị đập cho sưng đầu, không có khí lực đánh”. Bà vội một hồi, thấy Lâm Y không thềm để bụng, la lên. “Cháu không nghĩ kể cứu Nhị thiếu gia?”.

Lâm Y ngạc nhiên nói. “Đây còn muốn người ta cứu sao? Đầu có ai theo dõi anh chứ, ban đêm ngủ một giấc, sáng mai lại quỳ, không phải giống nhau?”.

Thím Dương giận chân. “Tam nương không phải không biết, nhà chúng ta, Đại thiếu gia cứng đầu nhất, Nhị thiếu gia thành thật nhất, Nhị phu nhân bắt thiếu gia quỳ một đêm, tuyệt đối thiếu gia sẽ quỳ đến canh ba”.

Lâm Y im lặng, giận dữ. “Đêm hôm khuya khoác còn có biện pháp gì, nếu phải đi cầu xin, thím cứ đi cầu hai vị lão gia, nếu cầu không được thì mặc cho Nhị thiếu gia quỳ”. Nói xong oán thăm không thôi, Trương Trọng Vi này cũng thành thật quá, thật là... ngu hiểu.

Thím Dương chạy đi, định đến cầu Trương Lương trước, sức nhớ ra ông ta tán thành việc từ hôn, làm sao cứu Trương Trọng Vi, vì thế đổi hướng đi phòng Trương Tam lang tìm Trương Đồng. Trương Đồng nghe bà nói, còn đang do dự, Trương Tam lang thêu thảo. “Ban đêm lạnh lẽo, tội gì trong nhà thêm một người bệnh”.

Trương Đồng nghe giọng con suy yếu, trong lòng đau xót, liền đồng ý. Đêm đã khuya, ông này không thể trực tiếp đi tìm Phương thị, gọi Trương Lương ra giảng giải, Trương Lương từ trước đến nay đối với lời huynh trưởng nói chỉ có nghe theo, hỏi cũng không hỏi, liền sai thím Nhâm gọi Trương Trọng Vi đứng lên.

Thím Dương theo đuôi thím Nhâm, chính mắt nhìn thấy Trương Trọng Vi đứng lên mới xem như thả lỏng tâm lòng, đi báo cho Lâm Y. Lâm Y thăm nói. “Một sự kiện đơn giản như vậy, đến lượt Nhị thiếu gia lại hóa phức tạp”.

Thím Dương lau mồ hôi trên trán, cười. “Thành thật tốt hơn dối trá nhiều”.

Lâm Y không cãi bà, dặn dò. “Sau này nếu Trọng Vi muốn giúp cháu, thím nên ngăn đón anh, bị Nhị phu nhân phạt đến phạt đi như vậy cũng giỡn chơi đâu”.

Thím Dương cũng là sợ Phương thị, vội gạt đầu, đột nhiên nhớ tới chuyện bà nghe lén, kể nàng nghe Phương thị nói từ hôn.

Lâm Y cũng không lo lắng, cười nói. “Bà ta tức mới nói vậy, chưa mất tang, Nhị lão gia sẽ không để bà ta sinh sự”.

Thím Dương vội la lên. “Tang kì nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, cháu mau sớm tính toán”.

Lâm Y thấy bà còn lo lắng hơn bản thân mình, vội an ủi. “Yên tâm, cháu đều có tính toán cả”.

Thím Dương biết nàng luôn luôn có chủ đích, nghe vậy thoáng yên tâm, đi ra ngoài.

Đối với việc hôn nhân này, từ lúc Lâm Y thành khách thuê nhà họ Trương, nàng đã nghĩ xong phải làm thế nào, nhưng trước tiên phải kiếm tiền đã. Trong lòng có mục tiêu, chuyện gì xảy ra cũng không ảnh hưởng đến tâm tình, nàng nằm trên giường ngủ thoải mái, ngày thứ hai đi vào thành tìm Đình môi giới, căn cứ giá lúc trước đã thương lượng xong, mua mẫu đất một năm sản hai thạch của nhà Lí Tam. Nàng dù mượn danh nghĩa “bà cô”, nhưng trên khế đất vẫn viết tên “Lâm Y”, không ảnh hưởng đến năm sau làm “Nhuận niên đồ”.

Lâm Y trốn trong phòng, đọc đi đọc lại khế đất có đóng dấu đỏ của quan phủ, lại cẩn thận đặt cùng với giấy hộ khẩu, chuẩn bị năm sau làm “Nhuận niên đồ”. Qua tháng tiếp theo chính là mùa thu hoạch, ngay cả Đình môi giới cũng khen nàng mua mẫu đất này có lợi, hiện giờ giá lương thực tuy xuống chút, nhưng một đấu cũng bán được ít nhất bốn trăm năm mươi văn tiền, một thạch mười đấu, hai thạch hai mươi đấu, mẫu đất này sản ra phần lãi gộp là chín ngàn văn.

Lâm Y ngồi một mình bên cạnh bàn cười ngây ngô lúc lâu mới nhớ lúa trên đất đó không tự gặt lấy, phải có người đi thu lúa, nhưng xem ra không khó, cùng lắm thì nhờ Đình môi giới mướn người đến hỗ trợ. Việc này không nên chậm trễ, chỉ bằng mướn sớm, mặc dù chưa đến mùa thu hoạch nhưng dù sao cũng phải có người trông nom. Nàng lần đầu làm tiểu địa chủ, chớ không đến ngày hôm sau, lập tức đứng dậy ngay đi vào thành.

Đình môi giới nghe qua ý định của nàng, thay nàng ra chủ ý. “Hiện nay sắp đến vụ thu hoạch, mướn tá điền hơi khó, không bằng tôi gọi Lí Tam giúp cô trông ruộng, đợi thu hoạch xong, cô trả tiền công cho hắn, nếu hắn làm việc tốt, sang năm lại thuê”.

Nháy mắt chủ đất đã thành kẻ làm thuê, Lâm Y âm thầm cảm khái, cúi người tạ ơn Đình môi giới hào tâm chỉ bảo, làm nàng khỏi tốn kém vô ích. Ra khỏi chỗ của Đình môi giới, nàng đi dọc mấy cửa hàng san sát ngã tư đường, tìm được một nhà độc quyền về gia cụ, chiếu theo mấy thứ trong phòng mình, hỏi chừng quây. “Tổng cộng bao tiền?”.

Chừng quây nhìn nàng tuổi nhỏ, lại ăn mặc như thôn cô, lười lên tiếng, giơ ba ngón tay lên quơ quơ. Lâm Y thầm tính toán : ba ngàn văn tiền, cũng không trả giá, xoay người về nhà.

Ngày hôm sau, trường hộ đến nhà họ Trương tặng “Tùy từ”, tiện đường đem bản của Lâm Y đến luôn, lặng lẽ đưa cho nàng. Lâm Y nhỏ giọng tạ ơn, giấu vào tay áo, làm như không có việc gì về phòng mở ra xem, thì ra “Tùy từ” là giấy thông báo nộp thuế, bên trên ghi mức thuế thu tương ứng, cộng với chín thăng* lương thực. Nàng bỏ “Tùy từ” chung với khế đất các thứ, cẩn thận giấu đi, lần đầu từ lúc xuyên qua đến nay có được cảm giác an toàn.

*Thăng = 1/10 đấu

Lâm Y giấu kĩ “Tùy tử”, đi đến bàn học nhấc bút, mở tập tre ra, bên môi không khỏi cười khỏ, ngay người lúc lâu mới đề bút ghi : Ba ngàn văn. Nàng cắt tờ giấy luyện chữ đi chỗ khác, bắt đầu tính toán sổ sách. Trong tay hơn năm quan tiền, giao xong tiền com canh, trả phí trung gian và tiền mua đất kì đầu, còn dư hơn hai quan, vốn nàng định lấy kinh doanh nho nhỏ, nhưng hiện giờ nàng đã có hộ khẩu độc lập, trong tay cần giữ lại chút tiền phòng khẩn cấp, hơn nữa là nữ nhi gia, xuất đầu lộ diện không ổn, đành phải ghim ý tưởng này xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Thu hoạch vụ thu

Chớp mắt hơn một tháng trôi qua, lúa trên đồng đã chín, ánh vàng lấp lánh động lòng người, Lâm Y nghĩ trong tay sắp sửa có tiền, hưng phấn đến mấy đêm không ngủ được. Ngày hôm đó, Nhị phòng nhà họ Trương đều ra đồng, Đại phòng dẫn Trương Tam lang đi phủ Thành Đô khám bệnh, trong nhà chỉ có một mình Lâm Y, nàng đang ở trong phòng ngồi luyện chữ, chợt nghe bên ngoài có người gọi, ra ngoài vừa hay thì ra là Đinh môi giới. Nàng sợ bị người khác nhìn thấy, vội vội vàng vàng hỏi. “Đinh môi giới tìm tôi có việc?”.

Đinh môi giới nói. “Đến hỏi bà cô của cô xem, thu lúa cần liềm cần thúng, là bà ấy lo hay Lí Tam lo?”.

Lâm Y ở nhà họ Trương nhìn quen tá điền làm việc, vừa nghe đã hiểu, trả lời. “Bà cô tôi hôm kia vừa dặn, nói để nhà Lí Tam lo đi, bà ấy cho thêm ít tiền. Nhưng bà ấy sợ người ta nghi ngờ, không muốn mang lúa về sân nhà mình phơi, phải làm sao?”.

Đinh môi giới chỉ chỉ cách vách. “Thì chờ đến nhà Lí Tam phơi, nhà hấn đã bán đất, không có gì cần phơi, chẳng sợ lẫn lộn”.

Lâm Y do dự nói. “Bà cô tôi không biết hấn có đáng tin không...”.

Chuyện này Đinh môi giới cũng không dám đảm bảo, bởi vậy cả hai đều bắt đầu do dự, suy nghĩ một chút, đánh giá sân nhà họ Trương, hỏi. “Nghe nói cô thuê nhà ở đây, nếu phòng ốc thuê được, sân cũng có thể chứ?”.

Lâm Y mắt sáng lên, lương thực phơi nắng dưới mí mắt của mình là không thể tốt hơn, cao hứng nói. “Ý kiến hay, làm phiền Đinh môi giới ra mặt nói cho Nhị phu nhân nhà này, bà ta ngay tại đồng trên, tôi dẫn đường”.

Đinh môi giới hỏi. “Bà cô của cô có thể trả bao nhiêu?”.

Lâm Y nghĩ nghĩ, đáp. “Tôi nghĩ bà cô chỉ có thể ra mười văn”.

Đinh môi giới cười. “Nhà họ Trương nấy trăm mẫu đất, làm sao thềm để ý mười văn tiền, không bằng tôi cứ nói Lí Tam đi, thế nào?”.

Lâm Y vui mừng nói. “Như thế rất tốt, Đinh môi giới rốt cuộc là đã quen làm trung gian, nghĩ thật chu đáo”.

Đinh môi giới tiếp mười văn tiền nàng đưa qua, tìm Lí Tam gọi hấn đi tìm Phương thị thuê sân. Lí Tam cắt tiền vào tay áo, nói cùng Phương thị, Phương thị không nhìn mười văn vào mắt nhưng đồng hương thân thuộc, lại là hàng xóm, sao có thể không giúp chút việc nhỏ, liền nhận tiền cho hấn thuê một góc sân.

Lâm Y nghe Đinh môi giới báo lại, vui vẻ vô cùng, lại nhờ ông ta. “Chờ lương thực phơi khô, nói Lí Tam cân ngay tại nơi này được không?”.

Đinh môi giới sáng khoái đáp. “Chuyện nào có đáng gì, tôi nói hấn một tiếng là xong”.

Lâm Y cúi người đa tạ, tiễn Đinh môi giới vài bước, sợ bị bắt gặp, chưa tới cửa viện đã quay lại, thầm nghĩ : Lí Tam làm người thế nào chưa biết, ở ngoài đồng phải nhìn cho cẩn thận, ai biết được hấn có thừa dịp thu lúa mà trộm đi mấy đấu hay không? Nàng suy nghĩ như vậy, qua ngày hôm sau, mọi người ra đồng nàng cũng đi theo, thấy Lí Tam sắp gặt đến lúa trên mẫu đất của mình, ngày tiếp theo nàng thức dậy thật sớm qua nhà hấn, hỏi vợ Lí Tam. “Nhà Tam tâu tử còn chưa xong việc sao?”.

Tập tục thôn quê, ngày mùa bận rộn đều là hàng xóm hỗ trợ nhau, thu xong lúa nhà anh lại thu lúa nhà tôi, lúc này nhà Lí Tam đã tụ hội không ít hàng xóm đến giúp, bọn họ như đang ở chính nhà mình, không cần chủ nhân tiếp đón, tự lấy bát xới com, ăn no thì ra ruộng làm.

Vợ Lí Tam đưa bát cho nàng, cười nói. “Tam nương tử cũng tới nhà tôi giúp đỡ?”.

Lâm Y đến phòng bếp xới com, cười đáp. “Tam tâu tử đừng chê em khí lực chẳng bao nhiêu là được”.

Bên cạnh có cô vợ trẻ cũng cười. “Khí lực ít ăn ít, Tam tâu tử cũng không chịu mệt”.

Tất cả mọi người cùng cười rộ lên, Lâm Y xới com đưa bát ra, nhìn không khí nơi này thoải mái hơn nhà họ Trương không biết bao nhiêu, cũng bắt đầu

nói giòn. Người đang bận rộn, ăn cơm cũng nhanh, nháy mắt đều dừng đưa đứng dậy, chuẩn bị ra đồng. Lâm Y theo họ ra cửa, lại bị vợ Lí Tam gọi lại. “Tam nương tử, chúng ta rửa chén cái đã”.

Lâm Y cực kì muốn sớm sớm ra ruộng lúa nhà mình, nhưng vợ Lí Tam rõ ràng muốn chiều cổ nàng, nàng không thể không cảm kích, liền ngừng chân quay lại bếp, giúp đỡ rửa chén. Vợ Lí Tam đánh giá Lâm Y vài lần, khen. “Tam nương tử bộ dạng xinh xắn đáng yêu thật”.

Lâm Y được khen, trong lòng vui vẻ, nhưng vẫn làm bộ thẹn thùng, sợ người khác nói mình quá mức càn rỡ. Vợ Lí Tam lại hỏi. “Nhà cô có những ai?”.

Lâm Y cất chén bát sạch vào tủ chạn, cười khổ. “Nếu có người, sao lại sống nhờ nhà họ Trương?”.

Vợ Lí Tam thắc mắc. “Không phải cô còn một vị đường thúc sao?”.

Lâm Y nói. “Đừng nhắc đến ông ta, mùa đông lạnh cắt da thịt còn phạt em quý gối ngoài trời, thiếu chút nữa đông lạnh chết”.

Vợ Lí Tam lộ vẻ thương tiếc, rửa hai cái bát, lại hỏi. “Tam nương tử mười ba phải không?”.

Lâm Y đáp. “Qua năm nay liền mười bốn, Tam tẩu tử nhớ rõ thật”.

Vợ Lí Tam cười. “Con trai cả nhà chúng ta lớn hơn Tam nương tử ba tuổi, cho nên nhớ kĩ”. Nói đoạn, lại đặt câu hỏi. “Bình thường Tam nương tử ở nhà làm gì?”.

Lâm Y nói. “Nữ nhi gia còn có thể làm gì, chút ít việc mà thôi”.

Vợ Lí Tam cười đến thập phần hài lòng, liền thanh nói. “Rất tốt, rất tốt”.

Lâm Y liếc nhìn chị ta một cái, ngạc nhiên : tôi làm, chị tốt cái gì. Rửa chén xong, nàng theo vợ Lí Tam ra ruộng nhà mình, nghĩ đến tiền lời, tay chân phá lệ lưu loát, vợ Lí Tam thỉnh thoảng liếc mắt nhìn nàng, vui tươi hơn hờ. “Tam nương tử cũng giỏi việc nhà nông ghê nhỉ”.

Lâm Y vốn xuất thân nông thôn, dù sau đi học đại học, nghỉ đông và nghỉ hè cũng phải về nhà hỗ trợ làm nông, cắt lúa đương nhiên quen tay. Nàng nghe vợ Lí Tam tán dương, khiêm tốn nói. “Sao so được với Tam tẩu tử”.

Vợ Lí Tam thấy nàng nói ngọt, càng cười hơn hờ hơn, ngoắc gọi con trai lớn nhà mình, an bài cậu ta và Lâm Y cùng làm việc.

Ở nông thôn dù thoáng hơn thành thị, nhưng không đến mức đặc biệt cho con trai và tiểu nương tử chưa gả cùng làm việc chung. Lâm Y vốn tâm tư tinh tế, đến đây đã đoán ra bảy tám phần ý định của vợ Lí Tam. Con cả nhà Lí Tam nàng thường xuyên thấy, cậu ta đen gầy thấp bé, nửa chữ bẻ đôi không biết, mặc dù nàng đã đánh mất ý định gả vào nhà họ Trương, nhưng không có nghĩa...

Đang nghĩ ngợi, nghe có người gọi nàng, ngẩng đầu nhìn thì ra là thím Dương, nàng vội lên ruộng, hỏi. “Thím Dương đến đưa nước?”.

Thím Dương gạt đầu, thuận tay rót cho nàng một chén nước, ngạc nhiên nói. “Ruộng nhà Lí Tam chẳng phải bán rồi ư, cháu ở đây giúp đỡ làm chi?”.

Lâm Y nhìn mọi người đứng cách khá xa, liền nói dối. “Vợ Lí Tam thiếu người, gọi cháu đến”.

Thím Dương gạt đầu. “Hàng xóm cách vách, hỗ trợ cũng là nên”.

Lâm Y thầm nghĩ bụng, muốn đánh tan ý định trong đầu vợ Lí Tam, thím Dương thật là người thích hợp để làm, nàng kể cho bà nghe hành động vừa rồi của chị ta, nói. “Nói chuyện xã giao, nhưng chị ta cười đến kì quái, lòng cháu bỗng thấy lo lo”.

Thím Dương là người từng trải, vừa nghe, lại nhìn con trai nhà Lí Tam, liền hiểu, cả giận. “Hắn là muốn hỏi cháu làm vợ, nhà hắn không có đất, con trai chẳng ai mới lấy”. Nói xong thấy không ổn, Lâm Y vẫn là tiểu nương tử chưa gả, vội lời kéo. “Cháu không cần để ý, trốn đi đâu đi, thím đi nói cô ta”.

Lâm Y tự nhiên vui, cảm tạ thím, tìm khoảnh rừng nhỏ đi hóng gió. Thím Dương xách ấm trà đến gần vợ Lí Tam, cười hỏi. “Tam tức phụ có nhìn thấy Tam nương tử nhà tôi đâu không?”.

Vợ Lí Tam đưa tay lên lau mồ hôi, ngạc nhiên nói. “Không phải vừa nói chuyện với thím đó sao?”

Thím Dương đáp. “Thì thế, ấy mà nháy mắt đã không thấy tăm hơi đâu, tôi đặc biệt đưa nước tới cho cô ấy uống mà cũng không uống nhiều một chén”.

Vợ Lí Tam chép miệng. “Tôi đang phân vân không hiểu sao thím lại sang đây, thì ra là đưa nước cho Lâm Tam nương, thím đúng là đối xử với cô ấy tốt khỏi cần nói”.

Thím Dương cố ý nhỏ giọng. “Tam nương tử và Nhị thiếu gia có hôn ước trong người, là Nhị thiếu phu nhân tương lai của nhà chúng tôi, sao tôi lại không đối tốt cho được?”.

Vợ Lí Tam sững sốt. “Bên ngoài đồn thổi là thật sao?”.

Thím Dương gạt đầu lia lia. “Đương nhiên là thật, ai lại lấy chuyện danh tiết ra đùa, đây là Lão phu nhân quá cố tự mình đặt ra”.

Vợ Lí Tam cúi đầu nói thẳm “Đáng tiếc”.

Thím Dương nghe xong, vừa vịn chạy về bên cạnh Lâm Y, phun nước bọt. “Cũng không nhìn lại bản thân, nghèo đến bán cả đất đai, nào có tư cách nói đáng tiếc”.

Lâm Y ngăn bà. “Đừng nói vậy, cháu cũng là người nghèo, bị chị ta nhìn trộm cũng bình thường”.

Thím Dương bĩu môi. “Thím thấy tiểu nương tử nhà có tiền còn chưa chắc bằng cháu”.

“Thím Dương, thím tung cháu lên tận mây”. Lâm Y vui đùa.

Thím Dương nở nụ cười, dặn nàng chớ để quá mệt, hướng phía ruộng nhà họ Trương đi rồi. Lâm Y lại xuống ruộng cắt lúa, vợ Lí Tam thấy nàng quay lại, nhớ tới thím Dương vừa nói, sai con cả. “Qua kia đập lúa đi”.

Lời này nhắc nhở Lâm Y, muốn xem bọn họ có gian trá hay không phải nhìn chăm chăm lúc đập lúa mới mấu chốt. Nàng giương mắt nhìn chỗ đập lúa, ngay tại góc ruộng khác, một người ôm bó lúa vừa gặt bỏ một đầu vào thúng, con cả nhà Lí Tam liền cầm gậy đập lấy đập để cho thóc rơi xuống bò. Lâm Y thấy không thích hợp, ở nhà nàng lúc trước dù đã đổi sang đập lúa bằng máy nhưng vẫn thấy người ta đập lúa thủ công, đập như bọn họ cảm giác thiếu thiếu cái gì đó.

Chú thích (hay Bảo điển cho dân đọc convert =]]): 1. Tức phụ/ Tức phụ nhi : Người làm vợ, người đã lấy chồng. Người ta chỉ gọi “phu nhân” với những phụ nữ ở các gia đình giàu có, còn lại gọi “bà tử” nếu lớn tuổi hoặc “tức phụ” nếu còn son trẻ.

2. Tẩu tử : Chị dâu. Ngoài ra còn để gọi chung chung thân mật hơn đối với những người phụ nữ đã lấy chồng. Trong truyện Lâm Y còn nhỏ hơn con trai của Lí Tam nhưng vẫn gọi vợ Lí Tam là “tẩu tử” là do vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Làm lớn một lần

Đến giữa trưa, vợ Lí Tam nấu xong cơm nước đưa ra đồng, sai con trai. “Thừa lúc rảnh rồi đi chặt ít gậy trúc, tối cho cha làm cái khung phơi nắng”.

Lâm Y nghe vậy, nhớ đến việc hồi sáng, vội đến chỗ vợ Lí Tam, khoa tay hình dung. “Sao không chặt thêm một ít, làm giàn đập lúa, cột bó lúa trên đầu rồi đánh, chẳng phải đỡ tốn công người cầm”.

Giàn đập lúa rất đơn giản, vợ Lí Tam nghe liền hiểu, vui mừng đồng ý, đuổi theo con trai sai cậu ta đi làm. Buổi chiều khi mọi người lại ra ruộng gặt, có giàn đập lúa giúp tiết kiệm nhân lực, tốc độ thu gặt nhanh hơn rất nhiều, chạng vạng đã gặt xong hết mẫu ruộng của Lâm Y.

Lí Tam nhìn mặt trời vẫn chưa xuống núi, gánh hai thúng tràn đầy thóc đến nhà họ Trương phơi nắng. Lâm Y thu xong lúa nhà mình, không còn hưng trí hỗ trợ, nói dối rằng bản thân quá mệt, theo Lí Tam về nhà họ Trương. Phòng ngủ của nàng có cửa sổ đối diện sân phơi, rù mần xuống che đi, nhắc cái ghế đầu con con đến ngồi trước cửa sổ, chống cằm nhìn lương thực của mình vàng ruộm trên sân, cười ngây ngô.

Mặt trời tắt nắng, vợ Lí Tam đến thu lương thực, người nhà họ Trương cũng hoàn tất công việc về nhà, thím Nhâm vừa dọn lúa vừa nói chuyện với vợ Lí Tam. “Nghe nói mấy trăm hộ dân trong thôn, lương thực nhà cô tốt nhất?”.

Vợ Lí Tam nhìn liếc qua phòng bếp nhà họ Trương, nói. “Đâu dám đâu dám, sao bằng lúa nhà thím được”.

Thím Nhâm nắm cái ki hốt lúa, chống nạnh, chua nói. “Nếu lúa nhà cô không tốt, sao nhà này lại có kẻ ăn cây táo rào cây sung? Ruộng nhà họ Trương đang cần nhân thủ, cô ta ngược lại chạy đến ruộng nhà khác hỗ trợ”.

Nhà Lí Tam bây giờ là tá điền, nói không chừng sang năm phải thuê ruộng nhà họ Trương, làm sao dám nói lại, vợ Lí Tam cúi đầu, vội vàng hốt lúa vào bò, gọi Lí Tam đến gánh đi rồi. Thím Nhâm chưa đã ghiền, miệng mắng không ngừng, thím Dương cực muốn mắng lại hai câu, nhưng Phương thị đứng trước mặt lạnh tanh, bà không dám mở miệng.

Lâm Y bây giờ ở nhà của Đại phòng, Nhị phòng không đuổi được, tiền cơm canh đã trả đủ, muốn cắt cơm cũng không xong. Phương thị hết cách, đành phải tìm cái cớ không đâu như vậy, mà đâu dám chỉ tên nói họ, chỉ dám đứng xa xa chửi bậy. Lâm Y nghe thấy buồn cười, nàng đang định kéo rèm, chợt để ý xa xa Trương Trọng Vi túm Trương Bá Lâm, kéo đến trước mặt thím Nhâm. “Ca ca, bà vú của anh chửi bậy như vậy thật sự không có đạo lý, nhà họ Trương chúng ta đều là người đọc sách, ca ca đừng dung túng bà ấy, bồi họ môn đình nhà chúng ta”.

Trương Bá Lâm trước nay đối xử với huynh đệ luôn luôn là có cầu tất ứng, lúc này nói thím Nhâm. “Thím không biết mẹ tôi không ưa tranh cãi ầm ĩ sao? Nhà họ Trương không có mụ đàn bà chanh chua như thím, lại còn mắng nữa tôi bảo mẹ tôi đuổi thím sang nhà khác”.

Anh ta khôn khéo hơn Trương Trọng Vi nhiều lắm, biết nâng Phuong thị lên cao, quả nhiên Phuong thị bị câu này đở ngay miệng, đành phải không tình nguyện trách cứ thím Nhâm. “Bà yên tĩnh chút, mau thu lương vào đi”.

Thím Nhâm dù bị mắng, lại biết bản thân được Phuong thị ưa thích, trên mặt không hề chật vật, bưng ki hốt mà mặt hất lên trời. Thím Dương ngậm gio ngón cái khen Trương Bá Lâm, chỉ chỉ anh, lại chỉ chỉ Trương Trọng Vi, ý bảo Trương Trọng Vi học hỏi.

Lâm Y ngồi sau song cửa, khoe miệng nhoen cười, giống như vừa xem được một vở kịch hay, chủ đề không hề liên quan đến bản thân. Ánh mắt Trương Trọng Vi miết về phía bên này, nàng vội lách mình trốn sau rèm, thẳng đến khi trên sân không còn bóng người mới ra ngoài, đến phòng bếp múc nước tắm rửa.

•

Qua mấy ngày, lương thực phơi nắng đã khô, Lí Tam đến cân, so với hai thạch dự đoán còn dư ba bốn đấu. Lâm Y hỗ trợ, chính mắt nhìn hấn đưa lương thực vào thành. Ngày tiếp theo nàng dậy thật sớm, đi gặp Đình môi giới.

Đình môi giới thấy nàng, cười. “Cô đứng là nhanh chân, hôm qua Lí Tam vừa bán lương, hôm nay cô đã tới”.

Lâm Y nhận tiền, mở sổ sách, cười. “Bà cô tôi đang cần tiền dùng gấp, thúc giục tôi đến, không phải tôi nóng ruột”. Tiền bán lương tổng cộng một vạn ba trăm năm mươi văn, nàng tính nhẩm một chút, cúi người nói tạ. “Đa tạ Đình môi giới, giá lương lần này là cao nhất rồi”.

Đình môi giới giao cho nàng bao thóc lưu trữ, xoa tay. “Tiện tay làm thôi, có xá gì, sau này còn phải dựa vào cô chiếu cố sinh ý”. Lâm Y nhận, lại sổ ra một trăm văn nhờ Đình môi giới chuyển cho Lí Tam làm tiền công, lại gấp tiền giấy giấu kĩ vào người, tiền đồng dư bên ngoài bỏ vào một cái túi nhỏ, chuẩn bị rời đi, Đình môi giới gọi lại nàng, hỏi. “Bà cô của cô không cần nộp thuế ư? Sao không giữ lại ít lương thực?”.

Lâm Y quay đầu cười, đáp. “Năm nay vụ thu trúng mùa, giá lương thực lập tức sẽ xuống, đợi đến khi nộp thuế lại đi mua”.

Giá trên thị trường Đình môi giới cũng có đoán trước, bởi vậy mới thay nàng bán lương thực, nhưng nghe được lý do từ chính miệng một tiểu nương tử trẻ tuổi như vậy, khó tránh khỏi kinh ngạc. Lâm Y nhìn thần sắc trên mặt ông ta, đổ hết lên “bà cô” của nàng mới xem như qua phà.

Lâm Y mang theo “sổ tiền lớn” trở lại nhà họ Trương, đóng cửa giấu tiền, mở sổ sách tính toán. Hôm nay tiền bán lương thực, cộng với ngày xưa tích tụ được tổng cộng một vạn một ngàn tám trăm văn hơn, nàng đặt bút tính toán: tiền com canh một năm khoảng bốn ngàn tám trăm văn, đầu xuân sau còn phải mua nông cụ, hơn nữa chi phí hằng ngày, ít nhất phải lưu lại sáu ngàn văn, trả nợ lại tổn mất một khoản, còn lại chẳng là bao.

Cứ thế này không phải biện pháp, đầu tư hay tiết kiệm? Lẽ ra ở nông thôn không đến nỗi bỏ tiền mặt ra ăn com, nhưng hiện nay nàng không thể tự xuống bếp, cho dù có gạo cũng chẳng nấu com được, tiết kiệm là không thể. Đầu tư, tiếp tục làm việc kiếm từng mười văn mười văn? Lâm Y kiên quyết lắc đầu. Nàng chống má trầm tư suy nghĩ, đột nhiên vỗ đầu, thật là đoán xa bỏ lơ cái gần ngay trước mắt, không phải bản thân còn một mẫu ruộng đó ư, sao phải bỏ trống nó đến mùa xuân sang năm? Trong thôn nàng ở lúc trước, nhà nào cũng thu xong lúa lại gieo rau xanh, đợi đến tháng mười gieo tiếp lúa vụ đông, tuy là xuyên qua đến đây nhưng cấu tạo khí hậu và tính chất đất đai không hề biến hóa, nếu nơi kia làm được, nơi này ắt hẳn sẽ làm được.

Lâm Y càng nghĩ càng cảm thấy có hướng đi, ngày tiếp theo lập tức ra ruộng bón lót, gieo cải trắng. Nàng hết sức chuyên chú làm việc, chưa từng để ý từ lúc nàng gánh phân ra ruộng, thím Nhâm đã theo đuôi phía sau, chờ nàng gieo xong cải trắng quay về nhà họ Trương, lập tức bị Phuong thị kêu đi.

Phuong thị nhà làm nông, nhưng ngại người nàng có mùi thối, chỉ cho phép nàng đứng xa xa ngoài cửa, hỏi. “Mẫu ruộng kia là của ai?”.

Lâm Y sớm nghĩ ra lý do, vội đáp. “Tôi kết nút thắt kiếm được ít tiền, thấy mẫu ruộng kia bỏ không, liền đi thuê gieo ít cải trắng”.

Phuong thị cười rộ lên, nói với thím Nhâm “Ta chưa bao giờ nghe có người gieo rau cải trên ruộng nước, quả là chuyện lạ”.

Thím Nhâm đón ý nói hùa theo. “Sợ là cô ta không biết trả tiền com canh tháng sau thế nào, thiếu thốn đến luống cuống”.

Cả hai cùng phá lên cười, Phuong thị châm chọc khiêu khích, hỏi. “Cô gieo cải trắng ta không xen vào, nhưng cô múc phân bón nhà ta làm chi?”.

Lâm Y bất ngờ là ngay cả hai thùng phân chuồng bà ta cũng so đo, rơi vào đường cùng, đành phải cho bà ta ít lợi ích. “Ruộng của Nhị phu nhân có gieo cải trắng hay không? Nếu không gieo, cho tôi thuê vài mẫu, lại thêm chút phân bón, được chứ?”.

Thím Nhâm giành trước trào phúng nàng. “Ai ngu như cô, gieo thứ đồ bỏ kia làm gì”.

Phuong thị im lặng chưa lên tiếng, thầm nghĩ đất vườn nhà mình bỏ không cũng là bỏ không, cho cô ta thuê vừa chèn ép cô ta vừa kiếm tiền có sao mà không làm? Còn nữa, cô ta trồng càng nhiều, thua lỗ càng nhiều, đến lúc đó trắng tay không có tiền trả tiền com canh chẳng phải toại nguyện mình hay sao? Bà ta nghĩ đến đoạn, đổi khuôn mặt tươi cười, nói. “Ruộng nhà ta giữ lại có chuyện khác, không có dư, nhưng cô phải kiếm tiền, ta sao nhẫn tâm không giúp đỡ cô, mỗi mẫu tính một trăm văn đi, cô muốn thuê mấy mẫu?”.

Bà ta tính gì Lâm Y đã đi trước một bước, thuê ruộng của nhà họ Trương vốn chỉ là ý định nhất thời, nhưng cân nhắc tinh tế một chút, thuê thêm ruộng gieo trồng cũng nhiều ưu đãi hơn, sau vụ thu, ruộng đất trong thôn đều bỏ không, mặc cả đôi chút giá thuê sẽ vô cùng rẻ; thời buổi nông nhàn, mướn tá điền hẳn giá sẽ không đắt, tính đi tính lại lợi nhuận rất lớn.

Nàng càng tươi cười, Phuong thị càng khó hiểu, nàng cò kè mặc cả. “Nhị phu nhân, tôi kết nút thắt đổi lấy tiền không nhiều, chỉ trả nổi năm mươi văn,

nếu phu nhân đồng ý, tôi sẽ thuê hết trăm mẫu đất của phu nhân”.

Mỗi mẫu năm mươi văn, trăm mẫu ít nhất có thể thu vào năm ngàn văn, nhưng nhà họ Trương năm nay bán lương thực được không ít tiền, Phương thị thiếu gì tiền để tiêu, bà ta muốn nâng giá, nhất định một trăm văn không buông. Lâm Y cũng không nói nhiều, xoay người bước đi, nàng càng nghĩ càng cảm thấy thuê ruộng là chủ ý hay, dù sao nàng gieo cái trắng Phương thị đã biết, đơn giản thuê thêm vài mẫu đất, làm lớn một hồi. Trong lòng nàng nghĩ, dưới chân chưa ngừng, trực tiếp đi hướng nhà họ Trương, rồi lại nghĩ: mình đi thuê ruộng, đến lúc đó bọn họ thấy lợi nhuận rồi đổi ý thì toi, vẫn là đi tìm người môi giới, làm thủ tục hợp pháp thì hơn.

Nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời, từ giờ đến lúc mặt trời lặn vẫn còn sớm, liền vòng ngược hướng khác đi vào thành, tìm Đinh môi giới, vui đùa nói. “Hôm qua Đinh môi giới vừa nói muốn tôi chiếu cố sinh ý, hôm nay đưa sinh ý đến cho ngài đây”.

Đinh môi giới cười. “Bà cô của cô còn muốn mua thứ gì, đừng nói tôi khoác lác, chỉ cần bà ấy muốn, tôi nhất định mua được”.

Lâm Y đáp. “Bà cô tôi muốn thuê vài mẫu ruộng, muốn ít tá điền đến gieo trồng”.

Mặt Đinh môi giới tỏ vẻ nghi ngờ, ngạc nhiên nói. “Lúc này thuê đất làm chi?”.

Lâm Y cười. “Cho tôi bí mật đã, đợi tới lúc Đinh môi giới đi vào thôn chúng tôi sẽ biết”.

Đinh môi giới quen làm trung gian, biết tiến thoái, thấy nàng không muốn tiết lộ cũng chẳng sao. Chờ Lâm Y trả xong phí trung gian, Đinh môi giới đẩy qua tờ giấy, để nàng đặt cọc một phần tiền, lại cầm đi nhờ bà cô kí tên. Lâm Y thầm nghĩ: khế thuê đất không giống khế đất, là một nội dung hai bản sao, đến lúc đó người quen trong thôn nhìn thấy hai chữ “Lâm Y” sao có thể giữ kín bụng bụng được, thay vì khiến Đinh môi giới nghi ngờ chỉ bằng bản thân tự làm rõ trước.

Nàng nghĩ thông, cười mơn bứt mực của Đinh môi giới, thông dong kí xuống hai chữ “Lâm Y”. Không ngờ Đinh môi giới kiến thức rộng rãi, chẳng hề cảm thấy kì quái, cười tùm tùm hiểu rõ, ngược lại quan tâm nàng. “Cô thuê đất trồng trọt, thua lỗ thì thôi, chứ lời thật không sợ mọi người đến quấy rầy?”.

Lâm Y cười khổ. “Sợ chứ, bây giờ tôi còn đang hoảng hốt đây”.

Đinh môi giới ngạc nhiên nói. “Vậy sao cô còn thuê?”.

Lâm Y ngẩng đầu. “Bị người tính kế chết còn đỡ hơn đói chết”. Khi đi trên đường nàng đã hạ quyết tâm, dù sao đi đường nào cũng là ngõ cụt, so với rụt rè bị người khi dễ đến chết, đói chết, không bằng tích thật nhiều tiền, hưởng thụ mấy ngày áo cơm không lo lại quan tâm chuyện phiền não sau.

Nàng tâm đã quyết, bước chân phá lệ hữu lực, ngẩng đầu thẳng lưng về nhà, không ngờ mới đến cổng đã nghe thím Nhâm gọi nàng. “Lâm Tam nương, Nhị phu nhân gọi cô”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tranh giành điền sản

Lâm Y đi vào phòng ngủ Phương thị, thấy bà ta tay cầm giấy tay đề bút như đang tính sổ. Nàng đứng đó, không đợi Phương thị ngẩng đầu, liền hỏi. “Nhị phu nhân tìm tôi có chuyện gì?”.

Phương thị ngẩng đầu, đặt bút xuống, nói. “Giá tiền lúc trước chúng ta bàn vẫn có thể thương lượng, tính cô mỗi mẫu bảy mươi lăm văn được không?”.

Lâm Y đã ủy thác cho Đinh môi giới, cũng lười để ý bà ta, nói. “Tôi chỉ trả nổi năm mươi văn thôi, nào có nhiều tiền để bỏ ra nữa”.

Nàng nghèo, Phương thị không thể bức bách nàng, nhưng hạ giá bà ta lại không nỡ, đành không cam lòng cho nàng đi.

Không tới mấy ngày, Đinh môi giới lo thỏa đáng mọi việc, sai người gửi tin mời Lâm Y vào thành, đưa một xấp khế thuê đất cho nàng kí tên, nói. “Ruộng trong thôn đều bỏ trống, nghe nói có người thuê hầu như tất cả đều đồng ý, nhưng vốn của cô không nhiều, lại còn phải để dành mua phân bón, bởi vậy tôi thay cô thuê một trăm mẫu, đúng theo giá cô ra, mỗi mẫu năm mươi văn, thuê đến chừng tháng ba tháng tư, tôi chỉ mới thương lượng qua với bọn họ bằng miệng thôi, nếu cô ngại đất, bớt chút ít cũng được”.

Lâm Y đã sớm tính toán, căn cứ theo sản lượng cái trắng nhà họ Trương, thêm chút phân bón, một mẫu ít nhất có thể cho ra hai ngàn cân, ấn theo giá từng cân, riêng phần lãi là bốn ngàn văn. Cứ như vậy, thu hồi vốn không khó, Lâm Y gần như có thể nghe thấy tiếng tiền đổ vào túi leng keng, vội nói. “Tôi thuê hết một trăm mẫu”. Nàng cầm bút lưu loát kí tên, chốc lát đã kí xong mười mấy tờ khế đất, lại hỏi. “Tôi chưa muốn tá điền trồng rau bao giờ, trả tiền công thế nào, còn phải thỉnh giáo Đinh môi giới”.

Đình môi giới nói. “Tôi đã thay cô xem xét mấy hộ tá điền, làm người thành thật, tiền lương chia ba bảy, cô xem có được không?”.

Quy tắc tiền lương chia ba bảy là quy tắc làm việc quen thuộc của các tá điền, Lâm Y nhận danh sách nhìn qua, gật đầu nói. “Được, tôi tin tưởng nhất là Đình môi giới, thuê những người này đi”.

Nàng bỏ ra một ít trả tiền thuê đất, lại hỏi thăm Đình môi giới cửa hàng bán hạt giống, mua mấy bao hạt giống cải trắng, đậu đũa, dưa leo, vân vân. Chờ đến khi nàng quay lại thôn, chưa tới nhà đã bị hộ trưởng nương tử kéo đi, hỏi nàng. “Tam nương tử, cô thuê nhiều đất như vậy làm chi?”.

Lâm Y giờ giờ bao hạt giống trong tay, đáp. “Trồng ít cải trắng”.

Hộ trưởng nương tử nghe vậy, phản ứng không khác Phương thị mấy, dù chưa mở miệng trào phúng nàng nhưng mặt mũi tràn đầy vẻ hoài nghi, hảo tâm khuyên nàng. “Tam nương tử, tôi hiểu cô cần tiền gấp nhưng đừng nên xem việc trồng trọt là trò đùa, thua lỗ biết làm sao? Tiền cô nợ nhà tôi, trả trễ chút cũng được, chớ sốt ruột nóng vội...”.

Lâm Y không muốn nói chuyện, ngắt lời bà này, nói. “Tôi vẫn chưa tạ ơn nương tử mang khế đất sang cho tôi, hay ngài cũng giữ mấy mẫu mà gieo?”.

Hộ trưởng nương tử liên tục lắc đầu. “Tôi bao tuổi rồi, cũng không dám học cô đùa dai”.

Lâm Y cười cười, xưng trong nhà còn có việc, nói tạm biệt.

Cửa viện nhà họ Trương, thím Nhâm đang đặc biệt chờ đón Lâm Y, thấy nàng tiến vào, liền sản ra chất vấn nàng. “Gạo nhà này cho cô ăn xem như uống? Cô tha thuê ruộng nhà khác cũng không thuê ruộng nhà này?”.

Lâm Y cũng lười cãi nhau với bà ta. “Đi nói cho Nhị phu nhân, năm mươi văn một mẫu, nếu đồng ý thì vào thành tìm Đình môi giới”.

Thấy thái độ của nàng cương quyết, thím Nhâm đâm ra khiếp đảm, miệng cũng không dám cãi lại, đi thẳng đến chỗ Phương thị, truyền đạt lại ý của nàng. Phương thị không cam lòng, tự mình đến phòng Lâm Y, hỏi trước. “Nghe nói cô thuê nhiều ruộng lắm, làm sao có tiền, kết nút thắt giàu có vậy ư?”.

Lâm Y bây giờ không phải ăn nhờ ở đậu, chẳng thêm để ý bà ta, thuận miệng lấy cớ. “Vào thành vay nặng lãi”.

Chỉ là lấy cớ ấy vậy mà Phương thị tin, trong lòng mừng thầm, trông chờ nàng trồng rau thất bại ngồi trên đồng nợ. Bà ta có ý định muốn Lâm Y thiếu nợ nhiều, nhân tiện nói. “Cô ở nhà họ Trương, ăn của nhà họ Trương, thêm ít tiền thuê ruộng không được?”.

Lâm Y thầm nghĩ : phòng ốc Dương thị cho ở, tiền cơm canh chưa từng thiếu đồng nào, cũng phục bà ta dám mặt dày nói ra câu này. Nàng giả bộ khó xử nói. “Không phải tôi không muốn, nhưng thân là chủ thuê, đã bảo các hộ kia là năm mươi văn, nếu trả cho phu nhân nhiều hơn, chẳng phải bọn họ bị thiệt sao, lỡ đâu họ đòi tôi bù khoản tiền chênh lệch, tôi lấy đâu ra mà trả”.

Phương thị không cam lòng, góp ý. “Chúng ta lạng lẽ làm, đừng cho bọn họ biết”.

Lâm Y mất kiên nhẫn. “Nhị phu nhân, đây là khế ước có đóng dấu đỏ của quan phủ, phu nhân không muốn người khác biết cũng được, nhưng phu nhân phải trả phí môi giới trung gian”.

Phương thị thật đúng là để bụng câu này, yên lặng tính một lúc, phát hiện vụ này bản thân thiệt thòi, khuôn mặt thất vọng, đứng dậy quay về phòng.

Lát sau, thím Nhâm tới, đứng ở cạnh cửa nói. “Năm mươi văn thì năm mươi văn, một trăm hai mươi mẫu, đều cho cô thuê”.

Lâm Y đáp. “Đã thuê nhiều lắm, cũng không thiết tha gì trăm mẫu ruộng đó, có điều Nhị phu nhân yêu cầu thì tôi không thể không nể mặt, đành phải chất bộp ra thuê vậy”.

Thím Nhâm hàm hồ bước đi, đến kể lại cho Phương thị nghe, Phương thị nhất định muốn mấy đồng tiền của Lâm Y nên không thể làm gì nàng được, ôm cục tức trong bụng đổ hết lên đầu thím Nhâm, khiến bà ta kêu khổ không thôi.

Trồng rau đơn giản hơn lương thực rất nhiều, ngày hôm sau, Lâm Y tập trung đầy đủ các tá điền, phân phát hết số hạt giống, khởi công làm việc ngay trong ngày, rông rã qua hai ngày, hai trăm hai mươi mẫu đều gieo xong. Sáng trưa chiều tối nàng đều ra ruộng tuần tra một hồi, tinh tế dặn dò các tá điền trông coi cẩn thận, một là đề phòng nạn sâu bệnh, hai là đề phòng có người cố ý gây rối. Cũng là nàng lo xa, tiền công trả theo quy tắc ba bảy, rau quả càng tốt, tá điền càng kiếm được nhiều tiền, lại đang lúc nông nhàn, ngoại trừ trồng rau bọn họ không có việc gì khác, mỗi ngày hận không thể ngồi luôn ngoài ruộng, cần bán không cần nàng dặn dò.

Lâm Y không bao giờ đoán được, chuyện nàng thuê ruộng của nhà họ Trương đã nhắc lên bao phen phong ba khi cả gia đình Đại phòng từ phủ Thành Đô quay về, trực tiếp biến thành mối lửa châm ngòi cho cuộc chiến tranh giành điền sản giữa Đại phòng và Nhị phòng.

Giữa tháng tám, Đại phòng một nhà đã về đến nhà họ Trương đón tiết Trung thu, lúc còn đang đi đường đã nghe người ta nói chuyện Lâm Y thuê đất. Đợi đến nhà, Trương Đồng và Dương thị đồng loạt đi tìm Nhị phòng, người thứ nhất hỏi. “Ruộng nhà chúng ta, toàn bộ cho thuê rồi sao?”. Người thứ hai lại hỏi. “Một mẫu cho thuê được năm mươi văn?”.

Hai câu hỏi, Trương Lương nghe thấy không sao, Phương thị nghe lòng đầy căm tức, muốn cãi lại sợ Trương Lương dùng ghế đập mình, đành nén giận nện ra một tiếng “Dạ”.

Trương Đống nghe trả lời, dậm chân nói. “Đốt nát, ngu xuẩn, dù tôi chưa nghe người ta trồng rau trên ruộng nước, nhưng ở Phúc Kiến và Tô Hàng, tháng bảy tháng tám thu xong lúa, tháng mười sẽ gieo tiếp vụ đông, tôi định về gấp thông báo cô chú, giữ ruộng đến tháng mười đi, ai ngờ đã cho thuê toàn bộ rồi, thật sự là đáng chuyện tốt lên miệng người dùng”.

Phương thị trầm nghĩ : nếu là có tâm, trước lúc rời nhà tại sao không nói, chờ đến bây giờ trách cứ ai, bản lãnh lắm ư. Bà ta giương mắt nhìn Trương Lương, thấy ông ta không có ý định phản bác, đành phải cổ nuốt trở vào.

Dương thị nhìn hai người không lên tiếng, quyết định nói ra việc bà suy nghĩ đã lâu. “Trước khi Tết đến, chúng ta phân gia đi”.

Trương Lương nghe vậy cả kinh, nghĩ bụng : không phải đại ca đã nói không cần gia sản rồi sao? Ông ta tự xưng là người đọc sách, ngưng ngưng nói ra này, chỉ đưa mắt nhìn Trương Đống.

Trương Đống né tránh ánh mắt của em trai, nắm tay đưa lên che miệng ho khan hai tiếng. “Cháu trai chú ốm, tốn không ít tiền, phí thuốc thang lang trung ở phủ Thành Đô đắt đỏ, hiện đang thiếu nợ, sau này không biết còn muốn tiêu tốn bao nhiêu, hiện nay có đại tang ở nhà, không có gì thu vào, chỉ có thể trông cậy vào vài mẫu đất cha lưu lại”.

Phương thị không nhin được nữa, đoạt nói trước Trương Lương. “Việc canh tác Đại phòng anh chị chưa bao giờ trông nom, chẳng hạn như năm nay thu lúa anh chị ở nơi nào, chỉ có Nhị phòng chúng em bận bịu từ tờ mờ sáng đến tối muộn”.

Bà ta trách cứ ngược lại nhắc nhở Dương thị. “Thóc lúa thu được có một nửa là của Đại phòng, chúng tôi trả tiền công”.

Tranh ruộng tranh lúa không phải bản ý của Trương Đống, nhưng thật sự là thâm hụt quá lớn chống đỡ không nổi, ông ta kéo Trương Lương qua một bên, xin lỗi. “Đợi đến lúc xuất sĩ làm quan có bổng lộc, sẽ trả lại ruộng cho gia đình Nhị đệ”.

Một nửa số ruộng thật sự quá nhiều, Trương Lương tiếc, lại không muốn quan hệ với Trương Đống đổ xấu, khó xử nói. “Đại ca, Nhị phòng chúng em nhiều người, chia nhiều hơn vài mẫu được chứ?”.

Trương Đống đang định gạt đầu, Dương thị kéo ông ta về lại. “Ngày nào Tam lang cũng phải thuốc thang tắm bổ, có thêm một văn tiền cũng đỡ, chúng tôi chỉ có một đứa con trai mà thôi”.

Lời nói ra không hề nhỏ, Trương Đống biết Trương Lương cũng nghe thấy, quay đầu lại, mặt lộ vẻ xin lỗi, miễn cưỡng cười. “Nhị đệ, xem như thương cháu trai của chú đi”.

Trương Lương ở thế khó xử, không biết nào đáp lại thế nào, Phương thị thay hẳn phần ưu. “Đại ca, không phải chúng em không muốn, chỉ là hai cháu trai anh chừng hai năm nữa phải vào kinh thành đi thi, đường xá xa xôi, lộ phí tốn kém, chỉ trông cậy vào mấy mẫu ruộng đấy”.

Trương Lương cảm thấy bà ta nói những lời này vô cùng đúng, liên tục gạt đầu. Trương Đống còn muốn nói tiếp, Dương thị lại giạt tay áo ông ta nói. “Tranh cãi nữa không hay, sáng mai nói sau đi”.

Hai người trở lại trong phòng, Trương Đống vẫn than ngắn thở dài, phần vì bệnh của con mà phát sầu, phần vì bản khoản chuyện tranh điền sản với huynh đệ. Dương thị và ông ta vợ chồng nhiều năm, quá hiểu tâm tư ông ta, rót chén trà đưa tới tay Trương Đống, ra chủ ý. “Ruộng đất là sản nghiệp tổ tiên cha để lại, vốn dĩ chúng ta nên có một phần, không coi là cướp đoạt. Lão gia cảm thấy khó qua, ngày mai ta đi mời Lý chính đến phân, ông ấy phân cho chúng ta bao nhiêu thì chúng ta nhận bấy nhiêu, tuyệt đối không nói lời thứ hai, thế nào?”.

Trương Đống lo nghĩ, cảm thấy chủ ý này thật không sai, vui mừng khen. “Phu nhân cao minh”.

Dương thị cười, tiến lên thay ông này cởi áo ngoài, hai người cùng nằm xuống ngủ. Ngày tiếp theo, Trương Đống tự mình đi mời Lý chính, nhờ Lý chính làm người phân xử. Vợ chồng Trương Lương thấy Lý chính đến, có chút hoảng hốt, chia đều sản nghiệp tổ tiên cho huynh đệ trong gia đình là quy củ, bọn họ muốn được thêm một phần, nào có không để ý. Phương thị tranh thủ thời gian bảo thím Dương xuống bếp, chuẩn bị một bàn tiệc rượu, mời Lý chính ngồi ghế trên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Phân chia hoàn toàn

Lý chính uống rượu, cực kỳ khó xử, tâm tư hai huynh đệ ông đều hiểu, Trương Đống yêu cầu chia đều sản nghiệp tổ tiên là hợp quy củ, không thể chê trách, nhưng Trương Lương ở gần, ruộng nhà anh giáp ruộng nhà tôi, nhiều chỗ cần nhờ cậy, nếu không nghĩ biện pháp thiên vị hẳn ta vài phần thì không thể nào nói nổi. Ông uống một ly lại một ly, uống đi khi bình rượu đã cạn, ngà ngà nói với Trương Đống. “Sản nghiệp tổ tiên chia đều là hợp quy củ, cho dù xách nhau lên quan phủ theo phép nước cũng chia thế, không thể nói gì được, có điều Nhị đệ của anh ở nhà phải đảm đương nhiều thứ, vài mẫu ruộng kia nếu không phải một nhà cậu ta bận rộn suốt ngày, không chừng đã sớm hoang phế, có phải thế không?”.

Đây chính là lời nói thật, Trương Đống cùng Dương thị đều gật đầu.

Lý chính nói tiếp. “Theo tôi thấy, năm nay lương thực thu được toàn bộ về Nhị phòng, đưa cho Đại phòng một phần tiền lễ, thế nào?”

Xem như mỹ mãn, Đại phòng mất lương được tiền, Nhị phòng cũng không phật lòng, vợ chồng Trương Đống gật đầu. Lý chính thấy bọn họ thông tình đạt lý, vẻ mặt tươi cười, dẫn đầu mọi người ra ruộng, đo đạc ruộng vườn lần nữa, tổng cộng hơn một trăm hai mươi mẫu, chia đều từ trên xuống dưới, mỗi nhà được phân hơn sáu mươi mẫu.

Trương Đống nói đôi lời khách khí với Trương Lương, đoạn cùng Dương thị và Lý chính rời đi.

Phương thị thương tâm đến cực điểm, ngồi ở bờ ruộng không chịu đi, nói. “Nhà chúng ta tổng cộng sáu miệng ăn, chỉ được sáu mươi mẫu ruộng, không biết nuôi sống nổi không?”

Trương Lương cũng đau lòng, an ủi vợ. “Nhẫn nhịn chút, tiết kiệm chút là được, đợi các con thi đỗ làm quan, còn có lộc chờ”.

Khoa thi hai năm sau mới mở, Phương thị không thể nghỉ xa như vậy được, nhớ đến thời gian khổ cực trước kia, oán khí nói. “Lúc tôi gả đến đây mang theo hơn trăm mẫu ruộng hồi môn, bởi vì lão gia mỗi lần khoa thi mở phải đi đi về về, gom góp lo lộ phí, lục tục đem vài chục mẫu ruộng tốt đều bán, còn lại một nửa đều là ruộng cạn, bằng không giờ vẫn sống khá giả”.

Trương Lương khó khăn lắm mới cho bà ta tí hòa nhã, lại nghe bà ta nói vậy, cảm thấy mặt mũi đàn ông mất hết, tức giận bỏ mặc bà ta, xoay người bước đi.

Phương thị thấy ông ta giận, mau chóng đuổi theo, cả đoạn đường nói lời hay không đôi được khuôn mặt tươi cười của ông ta. Hai người một trước một sau về đến nhà, lại phát hiện Lý chính chưa đi còn ngồi ngay ngắn trong nhà chính, Trương Đống thấy bọn họ trở về, mặt lộ vẻ xấu hổ, há miệng ngậm miệng muốn nói lại thôi, thấy Dương thị giật ống tay áo mới lên tiếng nói. “Nhị đệ, vừa hay Lý chính đã ở đây, chỉ bằng phân luôn cái nhà này, miễn làm phiền Lý chính chạy đi một chuyến nữa”.

Trương Lương giật mình, Phương thị tức giận, song song đứng tại cửa, quên cả ngồi xuống. Lý chính hiểu được chút ít sự tình nhà họ Trương, thấy như vậy, liền chỉ chỉ hai anh em Trương Bá Lâm Trương Trọng Vi đang đọc sách trong nội viện, cười nói. “Hai anh em thật là hòa thuận, học hành cũng giỏi giang, ngày sau thi đỗ, đừng quên mời tôi đến uống một chén rượu mừng”.

Trương Lương nghe xong lời này, rốt cục hoàn hồn, đưa tay ra sau lưng Phương thị vỗ một cái, thấp giọng nói. “Chớ đắc tội với đại ca, làm hỏng tiền đồ các con”.

Phương thị một bụng oán khí không có chỗ xả, xoay người muốn bỏ đi, lại sợ chính mình không ở đây phòng tốt bị phân hết cho Đại phòng, do dự mãi, vẫn là nghiêng người ngồi xuống bên cạnh bàn, tức giận nói. “Phân thì phân, đây nhà chính mỗi người một nửa, chính giữa nhà chính làm từ đường, ba kho lương thực, phòng bếp, nhà vệ sinh về chúng em, còn lại là của đại ca đại tẩu”.

Phân chia như vậy, mới nghe tưởng rất công bằng, cẩn thận suy nghĩ lại rất bất công, nhà chính thì thôi, ba kho lương thực là ba gian phòng lớn nhất trong số các nhà kẻ phòng phụ, những nơi trọng yếu như nhà bếp nhà vệ sinh cũng bị bọn họ đòi mất, tức là Đại phòng chỉ được chia mấy gian phòng nhỏ.

Dương thị tự xưng là mệnh phụ triều đình, không muốn tranh chấp với em dâu những thứ nhỏ nhặt, trao đổi một cái liếc mắt với Trương Đống, gật đầu đồng ý. Phương thị cảm thấy rốt cục thắng được một lần, cao hứng phấn chấn đứng dậy tự mình xuống bếp chuẩn bị rượu, giữ Lý chính lại ăn cơm tối. Hai anh em Trương Đống Trương Lương tốn hai ngày bàn giao xong mọi thủ tục, Dương thị thừa dịp hai ngày này, mời thợ xây đến đắp bếp lò, đào nhà vệ sinh, bố trí phòng bếp khác đối diện xéo phòng bếp Nhị phòng, nhà vệ sinh đặt ngay cạnh nhà vệ sinh của bọn họ.

Nhân mã hai nhà dời nơi ở, chuyển gia cụ qua lại bận rộn bốn năm ngày, rốt cục cũng an bài tất cả thỏa đáng, từ nay về sau người một nhà biến thành người hai nhà, nhà ai nấy ở thân ai nấy lo.

Lâm Y chịu đựng âm ỉ vài ngày, rốt cục được thanh tỉnh, thư thái ngủ một giấc, thức dậy ra sân tản bộ, bước đến trước hai nhà vệ sinh đặt song song, bất giác mỉm cười, nhà này thật đúng là đã phân ra hoàn toàn, sau này muốn mua phân bón phải lần lượt qua hai nhà hỏi mua.

Nàng đi thông thả đến trước phòng ngủ Dương thị, hỏi Lưu Hà đang canh cửa. “Đại phu nhân có đó không?”.

Lưu Hà gật đầu, đi vào thông báo một tiếng, vén rèm mời nàng vào. Lâm Y cúi người hành lễ, ngẩng đầu nhìn, trong phòng bố trí không khác mấy với nơi ở trước kia của Dương thị, trên bàn trải khăn, một cái lư hương nhỏ khói bay lẳng đặng, bên cạnh gác chuổi tràng hạt, đến khi nàng ngồi xuống phát hiện trên mặt ghế có lót đệm vải, để ngừa hơi lạnh ngày thu.

Dương thị xem nàng là khách, gọi Lưu Hà bưng trà đến, cười nói. “Những thứ như thế, lúc trước muốn bày ra một ít, lại sợ Nhị phòng nói này nọ, bây giờ đã phân gia, không lo”.

Lâm Y không quen uống trà bột, ném thử một chút cho có bộ dáng liền buông, hỏi. “Tôi thấy đại phu nhân mới đắp bếp lò, là muốn tự mình nấu nướng?”.

Dương thị sai Lưu Hà bưng một đĩa điểm tâm trước mặt mình sang cho Lâm Y bên kia, đáp. “Đã phân gia, đương nhiên là ai ăn người nấy nấu”.

Lâm Y cười. “Tôi ở nhà của Đại phu nhân bên này, nhưng lại ăn cơm ở Nhị phu nhân bên đó rất không thuận tiện, chỉ bằng từ tháng sau trở đi tôi giao

tiền com canh cho Đại phu nhân, phiền toái Đại phu nhân một chút?”.

Dương thị gật đầu đồng ý, cười nói. “Cô cũng không phải không trả tiền, đừng nói như vậy”.

Lâm Y nói xong đứng dậy muốn cáo từ, Dương thị giữ nàng lại nói. “Ta đang lo không có người nói chuyện, Tam nương tử nếu rảnh rồi, ngồi tán gẫu với ta vài câu?”.

Lâm Y cảm thấy bà hòa ái dễ gần hơn Phương thị rất nhiều, nói chuyện cũng không phiền hà gì, liền gật đầu cười. “Tôi nào có chuyện gì, ngày ngày chỉ biết đùa, chỉ sợ ăn nói không vừa mắt Đại phu nhân, chê tôi thô鄙”.

Lưu Hà chen miệng nói. “Riêng hai câu đây đã thấy được Tam nương tử biết cách nói chuyện rồi”.

Dương thị cười rộ lên, hỏi nàng điểm tâm có ngon miệng không, lại gọi Lưu Hà lấy quạt mang từ phủ Thành Đô cho nàng. Lâm Y cũng không khách khí, bóc vỏ, vừa ăn vừa trò chuyện cùng Dương thị. Hàn huyên một lúc, Dương thị giống như thuận miệng nhắc tới, hỏi. “Nghe nói tam nương tử thuê nhiều ruộng, mỗi mẫu chỉ cần năm mươi văn tiền?”.

Lâm Y tim đập nhanh, ruộng của nhà họ Trương nàng thuê được, bây giờ có một nửa là của Đại phòng, chẳng lẽ Dương thị muốn nâng giá? Nếu là người khác nói lời này, nàng không sợ, có kẻ đất ẩn con dấu của quan phủ sao nói sửa là sửa được, nhưng mà Dương thị cho nàng một gian phòng ở không lấy tiền, không nề mặt mũi vài phần không được.

Nàng cân nhắc lúc lâu, mới đáp. “Đại phu nhân nói đùa, năm mươi văn tiền người ta đâu chịu cho tôi thuê. Bất kể ai cho tôi thuê ruộng, tôi cũng ra giá hợp lý mua thêm mấy gánh phân bón, tính ra mỗi mẫu phải bảy mươi văn không chừng”.

Dương thị kinh ngạc nói. “Cô kiếm tiền ở đâu ra?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Tam lang mắt

Lâm Y cười nói. “Thuê đất là mượn tiền, về phần tiền phân bón. . . Đại phu nhân là người thông minh, tôi cũng không dối gạt phu nhân, tiền phân bón không ghi vào văn khế, tôi mua chịu trước, đợi đến khi rau quả chín đưa ra chợ bán kiếm được tiền rồi trả sau”.

Dương thị đánh giá nàng một phen, cảm thán nói. “Ta thấy cô mới là người thông minh, tuổi còn nhỏ, lại có kiến thức như vậy, rất bản lĩnh”.

Lâm Y cười khổ. “Nào đâu có kiến thức gì, là bị người ta bức bách mà ra, dù sao cũng chết, không bằng tranh đấu một hồi”.

Dương thị lại lắc đầu. “Khỏi người chết vì đói, có mấy ai nghĩ ra được biện pháp như cô?”.

Lâm Y biện bạch. “Tôi chẳng qua cũng là thử thôi, thành hay bại còn phải chờ tương lai nói sau”.

Nàng sợ Dương thị tiếp tục hỏi, vội vàng chuyển chủ đề, nói. “Sau này chắc không thiếu những lúc phải hỏi mua phân bón nhà Đại phu nhân, giá tương đương những nhà khác”.

Dương thị là người thông thấu, nghe vậy liền không hỏi nữa, chỉ nói. “Không mua cũng cho, ta thành tâm giữ cô lại ngồi một chút, thật giống như đòi tiền cô vậy”.

Lâm Y trầm nghĩ, vị Đại phu nhân này nói chuyện cũng coi như xuôi tai, sau này kết thân với bà ấy chắc hẳn cuộc sống ở đây sẽ tốt hơn nhiều. Nàng và Dương thị lại hàn huyên vài câu, thấy mặt bà lộ vẻ mệt mỏi, liền cáo từ đi ra, đi hướng phòng Phương thị.

Trước mặt Phương thị la liệt giấy bút, bà ta đang ghi ghi chép chép gì đó trên giấy, hai hàng lông mi nhấn lại một đống. Lâm Y cười hỏi. “Nhị phu nhân lại đang tính sổ?”.

Phương thị nghe thấy câu hỏi, ngẩng đầu lên nói. “Cô tới vừa đúng lúc, nhà ta lương thực hạn chế, sau này phải tăng giá tiền com canh”.

Lâm Y có ý nói. “Giá lương thực không phải đang đứng yên sao, tiền com canh như thế nào muốn tăng?”.

Nhị phòng mất một nửa ruộng vườn, Phương thị tính sổ đang buồn bực nóng nảy, mặt kiên nhẫn nói. “Ta nói tăng là tăng, cô không thích thì đừng ăn”.

Lâm Y thuận theo lời của bà ta. “Vậy tôi không ăn nữa”. Nói xong xoay người bước đi.

Phương thị thấy nàng phản ứng lưu loát như thế sững sờ gọi với theo. “Cô không ăn cơm, muốn thành tiên?”.

Lâm Y đứng ở cửa, quay đầu lại cười. “Tôi là một kẻ phàm nhân, sao có thể không ăn cơm, nhà Đại phu nhân tự nấu ăn, tôi qua nhà Đại phu nhân ăn”.

Phương thị ném bút đứng dậy mắng. “Cô cái đồ vong ân...”.

“Đại phu nhân đã sớm mời tôi, bị tôi từ chối, hôm nay chính Nhị phu nhân đuổi tôi đi, tôi mới tính toán như thế, chẳng trách tôi được”. Lâm Y không đợi bà ta mắng xong, mở miệng ngắt lời, nói đoạn cũng không quay đầu đi hướng Đại phòng bên kia.

Phương thị tức giận không nhẹ, quay đầu mắng thím Nhâm. “Người hiền kẻ ngu xuẩn, hay lắm, khi không mất luôn bốn trăm văn”.

Thím Nhâm lần đầu bị quả trách như vậy, tự biết mất mặt, lui ra góc tường không dám lên tiếng. Phương thị mắng một mạch, thẳng đến lưỡi khô miệng khát mới yên tĩnh. Thím Nhâm nhìn lên thấy sắc mặt bà ta hơi giãn mới tiến lên góp lời. “Trước kia Lâm Tam nương nào dám nói chữ không trước mặt Nhị phu nhân, từ khi Đại phu nhân đến nhà, cô ta bắt đầu to gan hãnh lên. Chuyện tiền cơm canh khi nãy, khẳng định cũng là đại phu nhân xui khiến”.

Phương thị cảm thấy điều này có lý, nhưng nhớ tới lời dặn của Trương Lương, nhớ tới tiền đồ hai đứa con trai, vẫn là trách cứ thím Nhâm vài câu, không cho bà ta nhắc lại.

Trung thu qua đi một tháng, Trương Tam lang bệnh nặng, Dương thị hỏi vay tiền khắp nơi, chỉ một số tiền lớn mua nhân sâm ngàn năm, Trương Lương biết được thương lượng với Phương thị, Nhị phòng bỏ tiền ra mua một căn tầng cho Đại phòng. Phương thị nắm chặt chìa khóa hòm tiền, kiên quyết không đồng ý. “Nhân sâm tốn kém bao nhiêu, vì cháu trai mà tiêu hết số tiền của người thân không đáng, hơn nữa lang trung phủ Thành Đô đều nói nó không sống được mấy ngày nữa, còn tiêu tiền uống phí làm chi”.

Trương Lương trong nội tâm cũng do dự, bởi vậy không kiên quyết đòi, kì kèo với bà ta ba năm ngày, chưa đợi được thành công. Đại phòng bên kia truyền tin : Trương Tam lang mất.

Trương Lương nhìn cửa viện lại treo khăn trắng, đỏ hết lỗi lầm lên người Phương thị, trút xuống mắng một trận té tát. Phương thị vừa hận vừa ảm ức, lấy có thân thể khó chịu, bản thân trốn ở trong phòng không nói, còn không cho hai bà thím đi hỗ trợ.

Trương Đồng trung niên mất con, đau thương khó nhịn, trong vòng một đêm bạc hơn nửa mái đầu, Dương thị suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, ngồi buồn trong phòng không màng ăn uống. Hai vị chủ nhân chìm trong đau thương, Phương thị lại không giúp đỡ một tay, tuy có Trương Lương và hai đứa con trai bận trước bận sau, nhưng trước nay bọn họ đều là những người không phải lo nghĩ gì nên càng giúp càng bẽ bộn. Khi Trương lão thái gia qua đời, Lâm Y từng giúp đỡ lo liệu, còn nhớ chút ít quy củ, Trương Tam lang là tiểu bối, lại không có con trai, tang sự đơn giản rất nhiều, nàng nhớ tới ân tình Dương thị cho nàng ở miễn phí, chủ động hỗ trợ, vô hình trung đã đỡ cả gia đình này đứng lên, chỉ huy mọi người chăm lo thỏa đáng hết thấy.

Đợi đến tang sự xong xuôi, Lưu Hà về bẩm báo Dương thị, khen. “Lâm Tam nương thật là người có khả năng, nô tỳ thấy Tam thiếu phu nhân cũng không sánh bằng”.

Trên mặt Dương thị hiện rõ mọi mặt. “Nó một chữ bẽ đôi cũng không biết, sao so được với Lâm Tam nương, ban đầu ta cưới nó vào cửa làm chính thất cho Tam lang là mong nó có thể xung hi, kết quả vẫn công dã tràng”.

Người đã mất, nói nhiều cũng vô ích, Dương thị hai tay che mặt, lại rơi lệ, Lưu Hà đang muốn khuyên “Nén bi thương...”, Dương thị đã tự lấy khăn lau lệ, ra lệnh. “Tuy là tang sự, cũng không thể mất cấp bậc lễ nghĩa, tìm thứ gì xem được, tặng cho Lâm Tam nương”.

Lưu Hà nghe lệnh, lấy chìa khóa đi mở rương, nhưng lật tới lật lui, ngay cả một súc vải lành cũng không có, khó khăn tìm ra một cái bình nhỏ, cầm đến trước mặt Dương thị, hỏi. “Tặng cho Lâm Tam nương cắm hoa chơi?”.

Dương thị lắc đầu nguây nguây. “Tặng bình thường thì thôi, đây là quà tạ lễ dâng hoàng, sao có thể đưa thứ đồ chơi không đáng tiền này”.

Lưu Hà sợ bà thương tâm, không dám nói trong rương trống tuếch, đành phải làm bộ trở về lật tìm, Dương thị sức tỉnh ra, miễn cưỡng đứng dậy đi nhìn, những vật đáng giá đã mất, lúc này mới nhớ lại, vì chữa bệnh cho Trương Tam lang, Đại phòng bọn họ đã thiếu nợ một đồng, có thể bán đã bán, lấy ở đâu ra quà tạ lễ nên hờn dỗi.

Lưu Hà nhìn sắc mặt bà không đúng, vội đỡ bà ngồi xuống, an ủi. “Bây giờ chúng ta có ruộng, năm sau gieo trồng cẩn thận, chờ đến lúc thu được lương thực là sẽ qua thôi”.

Dương thị chỉ chỉ phòng ngủ Lâm Y, nói. “Trơ mắt nhìn?”.

Lưu Hà nói. “Lâm Tam nương không phải người như vậy, Đại phu nhân còn không thu tiền cô ấy thuê phòng kia”.

Dương thị trầm ngâm một lát, thở dài. “Thôi, nợ bên ngoài còn chưa trả được, trước thiếu phần nhân tình này đi”. Nói xong, sai Lưu Hà qua thay mặt bà tạ ơn Lâm Y.

Lưu Hà đi đến phòng Lâm Y, truyền đạt lòng biết ơn của Dương thị, lại quỳ xuống dập đầu, Lâm Y lần đầu bị người ta quỳ lạy, chớm muốn nâng Lưu Hà dậy, nhưng nghĩ ngợi vẫn là áp chế ý tưởng không phù hợp với thời đại phong kiến đó xuống, ngồi ngay ngắn nhận lễ, mới nói chuyện, hỏi. “Tam thiếu gia trước khi mất ăn mấy cây nhân sâm, tốn không ít tiền đi?”.

Lưu Hà sững sờ, nói. “Tam nương tử thật sự là thần cơ diệu toán, Đại phu nhân nhà tôi vừa mới vì tiền tài tục sự này mà phiền não”.

Lâm Y có tâm, ghi nhớ câu này, thầm nghĩ rau quả ngoài ruộng đảo mắt sẽ chín, đợi đến lúc bán có lời, trợ giúp Dương thị một phen.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tổng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thu hoạch cải trắng

Cuối tháng chín, một mẫu cải trắng gieo trước tiên đã đến lúc thu hoạch, Lâm Y nghe tá điền báo lại, lập tức vào thành tìm Đình môi giới, cười nói. “Nhờ phúc của Đình môi giới, cải trắng thu hoạch rồi, tôi không có thời gian vào thành mỗi ngày, làm phiền Đình môi giới giúp đỡ tìm người mua hoa màu”.

Đình môi giới trước cảm ơn nàng lại chiếu cố việc làm ăn, chỉ lấy một nửa phí trung gian, giúp nàng tìm chủ thu, đàm xong giá chịu trả năm văn tiền mỗi hai cân cải trắng. Giá tiền này còn cao hơn so với dự định của Lâm Y, nàng mừng rỡ cảm tạ Đình môi giới rồi rít. Đình môi giới lại nói. “Cô đừng mừng vội, bây giờ đang lúc đầu mùa, giá có cao hơn một chút, chờ cô chở chúng vào thành, cải trắng nhiều, giá sẽ không cao như vậy nữa”.

Mấy ngày nữa còn phải phiền ông ta, Lâm Y không giấu giếm, cười nói. “Hai trăm mẫu ruộng, nhiều lắm chỉ có ba mẫu là gieo chung một loại hoa màu, tôi đã gieo hết toàn bộ những giống có thể gieo được, chắc sẽ không hạ giá quá thấp”.

Đình môi giới lộ vẻ kinh ngạc, lại thêm bội phục, Lâm Y và ông ta đã hợp tác nhiều lần, hiểu được ông ta sắp nói gì, vội lên tiếng trước. “Tôi sinh ra ở nông thôn, lớn lên ở nông thôn, trồng hoa màu phải trồng nhiều loại, đạo lý đơn giản như vậy đương nhiên là biết”.

Nàng mặc dù nói như thế, Đình môi giới vẫn khen ngợi từ đáy lòng. “Làm khó cô nghĩ ra được điều đó”.

Lâm Y khiêm tốn vài câu, hỏi qua địa điểm thu hàng, liền đứng dậy ra về, đi trên đường, tìm tiệm bán sách, mua một vài quyển nông thư, mang về nhà xem.

Ngày thứ hai thu hoạch, vô số người vây xem, Lâm Y tự mình đến đồng ruộng đôn đốc, nhìn tá điền cân cải trắng. Hộ trưởng nương tử hâm mộ không thôi, hồi hận nói. “Lúc trước tôi còn chê cười cô, không nghĩ được có thể kiếm ra tiền”. Nhiều người đứng xem ở bờ ruộng, Lâm Y vội giấu dốt nói. “Một ít cải trắng mà thôi, có thể đáng giá mấy văn tiền”.

Bên cạnh có người rắp tâm làm bậy, hét lên. “Cải trắng to thật, nhỏ vài búp về nhà đi, vừa hay buổi tối không có gì ăn”.

Tá điền lo lắng thiếu hoa màu bị trừ tiền, đương nhiên không chịu, nhưng người đứng xa không ngăn kịp, tên kia đã nhanh chân nhảy xuống ruộng. Lâm Y lập tức biến sắc, nông thôn đúng là có quy định bất thành văn, nếu là thu hoạch rau củ quả sẽ tặng cho mỗi nhà một ít, nhưng ở đây có rất nhiều người, mỗi người nhổ một cây thì chẳng còn gì mà bán nữa. Đang lúc cuối thu se lạnh mà nàng hoảng đến độ ra một thân mồ hôi, ánh mắt cầu cứu nhìn hộ trưởng nương tử, nhưng mà bà này đang còn ảo não bản thân thiên cận, căn bản không nhìn thấy, nàng đang muốn đi đến nói rõ, chợt nghe dưới ruộng hét lên một tiếng đau đớn, quay đầu vừa thấy tên trộm cải trắng ôm tay nhảy tung tung, trong miệng mắng to. “Trương Trọng Vi, uống công là người đọc sách mà lại lưu manh đánh người”.

Trương Trọng Vi trong tay cầm then cửa, ngăn ở đồng ruộng, không cho phép người đến trộm cải trắng, lớn tiếng phản bác. “Người nhổ rau mà chưa được chủ nhân cho phép, đó gọi là ‘ăn trộm’”.

Tuổi chàng không lớn nhưng vóc dáng cao, trong tay lại có “vũ khí”, người nọ sợ bị đánh nữa, không dám tiếp tục đi, hùng hùng hổ hổ nói. “Cũng không phải ruộng nhà người, xen vào việc người khác làm chi”.

Trương Trọng Vi muốn nói đây là nương tử tương lai của ta, lại ngược ngạo mở miệng, đỏ mặt nhìn thoáng qua Lâm Y, vẫn cầm then cửa đứng thẳng bất động. Có một tá điền đi tới, nhặt rau cải người kia định trộm, nói. “Lâm Tam nương không cha không mẹ, chỉ dựa vào mấy mẫu hoa màu sống qua ngày, các người đồng như vậy, mỗi người nhổ một cây, không phải muốn lấy mạng người ta sao?”.

Anh ta nói có lý, bên cạnh có người biết chuyện, liên tục gật đầu, mấy tá điền khác nhân cơ hội lại nói. “Chúng tôi khổ cực gieo trồng cho người ta, kiếm mấy văn tiền công, các vị đều là hàng xóm láng giềng thân thiết, cho chúng tôi đường sống đi, trong nhà trên có cha mẹ cần nuôi dưới có con cái cần chăm”.

Phần lớn mọi người là ăn mềm không ăn cứng, thấy bọn họ cầu xin tha thứ, đều nói. “Thôi, ai cũng khổ cực cả, nhà mình cũng không phải không trồng hoa màu để ăn, tội gì lấy của họ”.

Lâm Y nhìn người vây quanh dần dần tán đi, thần kinh căng thẳng dần buông lỏng, chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống bờ ruộng. Trương Trọng Vi cầm then cửa nhảy lên, ân cần hỏi. “Làm sao vậy? Tôi đưa em trở về?”.

Lâm Y tránh đi tay chàng, bản thân đứng lên, vừa cảm kích vừa xin lỗi. “Đa tạ anh giúp đỡ, lần này lại khiến anh chịu phạt”.

Trương Trọng Vi khó hiểu, ngạc nhiên nói. “Lời này là sao?”.

Lâm Y nhìn về hướng nhà họ Trương chép miệng, nói. “Vừa rồi thím Nhâm cũng đứng trong đám người, nhất định là nhìn thấy toàn bộ, lọt vào tai mẹ anh, có thể không phạt anh sao?”.

Trương Trọng Vi sắc mặt không chút biến đổi, bình chân như vại. “Phạt thì phạt, ta không sợ”.

Lâm Y bực chàng quá thành thật, dậm chân nói. “Anh cũng khôn lanh một chút, nếu lại phạt quỳ, lúc không có ai cứ nghỉ ngơi đi”.

Trương Trọng Vi cho rằng nàng đang quan tâm mình, vui vẻ ra mặt, thành thành thật thật lên tiếng. “Ừ”.

Lâm Y dở khóc dở cười, đuổi chàng về, nói. “Nhanh đi về đi, chậm trễ càng lâu, phạt lại càng nặng”. Nói xong bỏ lại chàng đứng đấy, tự đi đến bên kia dốc công.

Một tá điền thấy nàng tới, tiến lên hỏi. “Sợ bán một ngày không hết, chỉ lấy phân nửa, trước đây vào thành, bán hết lại thu hoạch tiếp?”.

Lâm Y cười nói. “Không cần, thu hoạch toàn bộ, trong thành đã có người mua”. Chờ nguyên mẫu rau đã thu xong chất lên xe, nàng tự mình áp tải vào thành, tìm chủ mua, bán hết. Tá điền nhận tiền công ngay tại chỗ, mừng rỡ không kìm hãm được. “Chúng tôi còn đang lo lắng rau củ nhiều như vậy bán không xong e là thối mất, không ngờ Lâm Tam nương bán lĩnh cao, nháy mắt đã có tiền trong tay”.

Lâm Y nói. “Bán sỉ không thể cao bằng bán lẻ, mọi người không ngại thì may quá”.

Các tá điền liên tục lác đầu. “Còn bao nhiêu hoa màu chưa chín, những ngày bận rộn còn ở phía sau, nào có thời gian so đo vài đồng tiền lời, như thế này quá tốt”.

Lâm Y cười. “Tôi cũng nghĩ như thế”.

Bán hết rau, mọi người vô cùng cao hứng quay về thôn, các tá điền người đi trả xe người lại xuống ruộng. Lâm Y dạo dò vài câu, tự về nhà đóng cửa cài then, bắt đầu tính sổ. Mẫu ruộng này tổng cộng thu được hai ngàn ba trăm cân cải trắng, cứ hai cân là được năm văn tiền, tổng tiền thu được là năm ngàn bảy trăm năm mươi văn, trừ đi phí trung gian và tiền công cho tá điền, lời được hơn ba ngàn chín trăm văn. Nàng thói quen ăn nhờ ở đậu nhiều năm, không mừng bản thân có nhiều tiền nhàn rỗi, hơn nữa tiền để phòng khẩn cấp chưa đựng tới, liền dồn hết ba ngàn văn đó vào tiền trả nợ.

Cứ theo đà này, nợ nần rất nhanh sẽ trả hết, còn lời được không ít, Lâm Y tâm tình khoái trá, đem hai cân hạt dưa đi phòng bếp rang, bản thân giữ lại nửa cân, nửa cân tặng Dương thị, nửa cân tặng Điền thị, nửa cân cuối cùng bỏ vào túi, xách đi cho thím Dương. “Mang về cho cháu thím”.

Thím Dương cảm tạ nàng, vui mừng nói. “Cháu đi theo Đại phòng quả thật sống dễ chịu hơn, nếu là Nhị phu nhân, sao uổng phí củi lửa cho cháu rang hạt dưa”. Nói xong mở gói, nằm một nằm đưa cho Lâm Y, hai người cùng ngồi trước nhà cắn hạt dưa. Bình thường lễ Tết mới có hạt dưa ăn, thím Dương sung sướng cắn liền một hạp to, mới tiếc rẻ gói túi lại, cười. “Giữ lại một ít, nếu không chẳng còn gì mang về”.

Lâm Y nói. “Có gì to tát đâu, ngày khác lại rang ăn”.

Thím Dương chê cười nàng, “Thế nào, trồng rau bán được nhiều tiền, bắt đầu mạnh vì gạo bạo vì tiền phải không”.

Lâm Y cầm xác hạt dưa ném bà, cười. “Là thím cháu mới cho, người khác đừng hòng”.

Một già một trẻ đùa giỡn nhất thời, chợt thấy Phương thị đi qua đi lại trước phòng, Lâm Y nhớ tới ngày ấy ngoài ruộng, vội hỏi. “Nhị thiếu gia mấy ngày nay có bị Nhị phu nhân phạt không?”.

Thím Dương nghe nàng không gọi “Trọng Vi” mà gọi “Nhị thiếu gia”, biết nàng có ý xa cách, thờ dài một hơi mới trả lời. “Ý cháu là chuyện Nhị thiếu gia bệnh vực cháu ngoài ruộng? Nhị phu nhân đâu có tâm tư lo lắng này, chỉ hận không canh được Nhị lão gia kia”.

Lâm Y ngạc nhiên nói. “Nhị lão gia làm sao?”.

Thím Dương liếc mắt xem xét nhà giữa bên kia, nhỏ giọng. “Ngày nào cháu cũng vội vàng chuyện ngoài ruộng, không biết gì đúng không? Nhị lão gia bây giờ lúc nào cũng chực hướng thôn Đông mà chạy, người ta ngăn cũng ngăn không được”.

Thì ra năm nay bội thu, nhà nào cũng có tiền, liền có người môi giới nhìn trúng cơ hội buôn bán, kéo một xe người hầu đến nông thôn bán, trong số những người bị bán nam có nữ có già có trẻ có, nhưng các cô gái trẻ chiếm đa số, bởi vậy Trương Lương mất thêm thiếp thất đã lâu, nhìn không được chạy hướng bên đó.

Lâm Y nghe xong, lại kinh ngạc mấy phần, hỏi. “Nhị lão gia đi nhìn làm chi? Không lẽ muốn nạp thiếp? Nhà họ Trương còn đang để tang, trong nhà không thể tổ chức việc vui”.

Thím Dương bĩu môi nói. “Ai mà không biết, nhưng nhìn cho đã mắt cũng được rồi”. Bà thấy trong nhà không có việc, đơn giản kéo Lâm Y đứng lên, nói. “Chúng ta cũng đi xem náo nhiệt một chút”.

Rau củ ngoài ruộng chưa chín hết, Lâm Y không có gì cần làm, vì thế gật đầu đi cùng bà. Tới đầu thôn Đông, cảnh tượng quả là náo nhiệt, đông nghìn nghịt người, tất cả đều là đàn ông, mắt ai cũng chăm chăm nhìn, thường thường còn chỉ trỏ. Lâm Y nhìn lần lượt : lý chính, hộ trưởng, Trương Lương...

Nhà nào trong thôn hơi có chút tiền đều đứng trong hàng, nằng kéo thím Dương, hỏi. “Sao không thấy phu nhân nương tử nào cả?”.

Thím Dương cười. “Tiền tài trong nhà đều là phụ nữ chường quản, họ không đến, các ông làm sao mua người?”.

Lâm Y ngẫm nghĩ cũng cười. “Thì ra ai cũng có chiêu”.

Hai người nói chuyện, vừa vặn bị hộ trưởng nghe thấy, trêu ghẹo Trương Lương. “Nương tử nhà ông giữ tiền còn chưa yên tâm, phái người hầu đến canh chừng”.

Lý chính hôm qua vừa mua được một cô mới mười mấy tuổi về làm thiếp, nghe vậy cũng đến chê cười Trương Lương. “Khó trách Trương Nhị phu nhân không đến kéo ông về nhà, thì ra sợ đến đây bị ông đòi tiền mua người”.

Trương Lương mặt đỏ tai hồng, biện hộ. “Tôi đang để tang, làm sao mua thiếp, chớ nói bừa”.

Hộ trưởng và lý chính cùng nháy mắt chê cười. “Ai bảo ông mua thiếp, tôi đang nói mua nha hoàn kia”.

Một đám đàn ông cười hớ hớ, ai cũng nhìn Trương Lương, Trương Lương sượng mặt không chỗ trốn, đi đến trước mặt các cô hầu bị bán, chọn cô xinh đẹp nhất, hùng hổ gọi người môi giới. “Nha đầu này, ta muốn!”.

Thím Dương chấp tay niệm. “A di đà Phật, lại đập hư một cô nương”.

Lâm Y bước đến nhìn cô gái kia, tuổi không lớn hơn nàng là bao, nhúu mày. “Thím Dương không cần?”.

Thím Dương bị nhắc, vội vàng chen vào đám người, kéo tay áo Trương Lương khuyên nhủ. “Nhị lão gia, Nhị phu nhân mới oán giận trong nhà không đủ tiền tiêu, chớ thêm người vào nhà, thêm miệng ăn lại tốn lương thực...”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Bốn cô nha hoàn

Lâm Y nhắm mắt, lời khuyên cũng thật không sáng suốt chút nào, khi mở mắt ra gặp thấy Trương Lương tức giận, đẩy thím Dương lão đảo, hét lên. “Một kẻ hầu mà dám ăn nói lung tung”.

Chung quanh có người chê cười nhà họ Trương nghèo túng, càng làm ông ta để ý, máu nóng dồn lên đầu, nhất thời xúc động phần nộ, chỉ thêm ba nha đầu nữa, nói. “Bốn nha đầu, đàn ông nhà họ Trương, mỗi người một nha đầu, vừa vặn”.

Thím Dương cả kinh, khuyên nỡ lại bị đẩy ngã nhào ra đất, bà lớn tuổi tay chân già cả, không dám tiến lên nữa, đành phải trở mắt nhìn Trương Lương mang theo bốn nha đầu và người môi giới đi hướng nhà họ Trương. Lâm Y chen vào đám người, đỡ thím Dương ra, ân cần hỏi. “Bị thương ở đâu, cần đi lang trung xem sao?”.

Thím Dương lắc đầu nói. “Không sao, nào yếu ớt như vậy, Nhị lão gia về nhà, Nhị phu nhân nhất định phát giận, chúng ta nhanh về nhìn xem”.

Lâm Y nâng bà đi, bước chậm chậm, nói. “Chúng ta không cần đi xui xẻo, đợi Nhị phu nhân phát giận xong rồi hẵng đi vào”.

Thím Dương xoa xoa khuỷu tay vẫn còn ê ẩm, gật đầu nghe nằng, hai người đi chậm đến cửa nhà họ Trương, chỉ ở ngoài cửa viện trốn tránh không vào.

Trương Lương đã mang người đến trước mặt Phương thị, Phương thị đứng ở cửa nhà chính nghe ông ta nói nguyên do, cũng chưa làm âm ỉ, nhưng cương quyết không chịu trả tiền, người môi giới thấy thế, đành phải đến sau lưng Trương Lương, kéo bốn nha đầu đi, nói. “Đã không trả nổi tiền, tôi lại mang về, hộ trưởng nói còn muốn chọn một đứa, đừng làm trễ nãi việc buôn bán của tôi”.

Trương Lương vừa rồi bị kích tướng một hơi chọn luôn bốn nha đầu, nếu lại bị dẫn trở về, chẳng phải càng mất mặt, ông ta vội vàng nhanh chân ngăn người môi giới lại, thanh âm từ tốn nói. “Cứ từ từ, ta đi lấy tiền”. Ông ta mới mắng Phương thị, không có kết quả, lúc này thay đổi cách khác, kéo bà ta ra chỗ kín đáo, ôn tồn giải thích nói. “Tôi thấy phu nhân ở nhà vất vả, mua đứa nha hoàn hầu hạ phu nhân mà thôi, phu nhân nghĩ mà xem, nhà chúng ta còn đang để tang, làm sao tôi nạp thiếp được?”.

Lời này coi như xuôi tai, còn mang chút lý lẽ, sắc mặt Phương thị hòa hoãn một chút, hỏi. “Hầu hạ tôi một đứa đủ rồi, ông mua bốn làm gì?”.

Trương Lương đỏ mặt, nói. “Đã mua nha hoàn, chỉ mua cho chúng ta có vẻ keo kiệt, bởi vậy tôi mua thêm vài đứa, phân cho đại ca và các con”.

Con trai là ruột thịt, mua hai cái nha hoàn sai sử, Phương thị không nói gì, nhưng nghe nói còn muốn tặng một nha hoàn cho Trương Đồng, lòng mi lập

tức nhủ lại. Trương Lương vội vã giục bà ta ra tiền, vội nói. “Bình thường nhờ vả ai chẳng phải tặng một phần lễ vật, các con sau này còn phải trông cậy vào đại ca, có thể không nịnh nọt trước?”.

Mỗi lần có việc, luôn lấy cớ này thoái thác, Phương thị buồn bực trừng ông ta, nhưng vẫn coi trọng con trai của mình, gạt đầu đồng ý, lập tức xuống nước, hỏi người môi giới. “Một nha đầu bao nhiêu tiền?”.

Người môi giới thấy Trương Lương thuyết phục được bà ta, âm thầm giơ ngón tay cái lên, khen. “Vị phu nhân này quả thật hiền lành”. Mới báo giá tiền. “Bốn nha đầu đều là dung mạo xinh đẹp, mỗi người một quan tiền”.

Phương thị nhìn bốn nha đầu kia ai cũng dung mạo như hoa, trong nội tâm trăm lần không muốn, nghe xong giá tiền xoay người bước đi, nói. “Nhà chúng ta là nhà nông, mua nha hoàn là để làm việc nặng nhọc, muốn xinh đẹp làm chi, dẫn về đi”.

Người môi giới sợ mất mỗi làm ăn, kéo một cái nha đầu cho bà ta nhìn, nói. “Tay chân cũng linh hoạt, khó được nhất là thành thật”.

Trương Lương cũng hát đệm một bên. “Tuổi chỉ mới mười ba mười bốn, bà nghĩ dạy dỗ thế nào thì dạy dỗ thế ấy”.

Lời này Phương thị thích nghe, kéo qua xem xét, nhìn chân tay, nhìn ánh mắt, hỏi vài câu quê quán nơi nào, tại sao bị bán đi, lại cò kè mặc cả với người môi giới. “Nữ hài mười mấy tuổi ăn nhiều, khí lực lại ít, ta mất nhiều hơn được, mỗi người hai trăm văn, được thì bán”.

Người môi giới sững sờ. “Phu nhân ép giá hơi quá đáng”.

Trương Lương thấy Phương thị trả giá quá mức, vội dàn hòa. “Bớt bớt chút đi, năm trăm văn”.

Người môi giới không ưng, Phương thị bắt đầu vạch lá tìm sâu, đứa này tay quá nhỏ, đứa kia chỉ biết dụ dỗ người. Người môi giới nghe được bực mình, nói. “Dụ dỗ người tính thật xấu gì, nếu bán làm thiếp, bao nhiêu người tranh nhau mua đấy”.

Đại khái là Lưu Hà nghe ngóng báo tin, Dương thị ra cửa, nói. “Nha đầu người bán, ngoại trừ xinh xắn chút, còn lại ca hát cũng không, múa cũng không, đại lão gia nhà nào muốn mua làm thiếp, gạt ai đó”.

Phương thị thấy Dương thị giúp mình trả giá, rất là kinh ngạc, nghiêng đầu liếc nhìn bà. Người môi giới ngẩng lên, thấy Dương thị dù ăn mặc sơ sài, nhưng khí độ ung dung, đang ngắm xem cái lại thế nào, Lưu Hà ở một bên xen vào. “Đại phu nhân chúng tôi là người Đông Kinh, chuyện gì chưa thấy qua, đừng bịa đặt lường gạt làm chi”.

Người môi giới bị nói trúng tâm đen, xấu hổ cười, không dám nói tiếp, y theo giá Trương Lương ra, thu hai ngàn văn, bán bốn tiểu nha đầu cho nhà họ Trương.

Bởi vì Dương thị hỗ trợ trả giá, Phương thị xem bà thuận mắt rất nhiều, không đợi bà trở về phòng, dẫn nha đầu dung mạo xuất chúng nhất đi đến, cười nói. “Gia đình đại tẩu ba người lại chỉ có một nha hoàn hầu hạ, trước nay ít nhiều không tiện, chúng em đặc biệt mua thêm một đứa, tặng cho đại tẩu sai bảo”.

Dương thị cũng không chối từ, chỉ hỏi. “Xác định là tặng cho tôi?”.

Phương thị gạt đầu. “Dạ phải”.

Dương thị lại hỏi. “Tùy tôi xử trí?”.

Phương thị đưa khế bán mình của nha đầu kia qua, cười nói. “Đã là nha đầu của đại tẩu, muốn đánh muốn chửi tự nhiên liền tùy đại tẩu nha”.

Dương thị tiếp khế, tạ ơn bà ta, nói. “Em dâu tặng cho, đương nhiên phải nể mặt, sao có thể nói đánh là đánh”. Bà nhìn sắc mặt Phương thị nĩa mai, xem thường bà ta, rũ mắt xuống, vịn tay Lưu Hà đi vào trong nhà. Trương Đồng đang ngồi trước bàn xem một phong thư đồng nghiệp ngày xưa gởi, thấy bà dẫn nha đầu mới tiến đến, ngừng đầu hỏi. “Ồ đâu ra?”.

Dương thị ngồi xuống, nói. “Động tĩnh bên ngoài ông đứng là không nghe thấy? Nhị đệ dẫn trở về, em dâu tặng cho”.

Trương Đồng đánh giá nha đầu kia mấy lần, mặt lộ vẻ hài lòng, phát tay gọi Lưu Hà dẫn xuống dưới, lại hướng Dương thị thương lượng. “Con trai mất, bà dù sao cũng phải để cho tôi nối dõi tông đường, mấy người thiếp trước đây không sinh con được, bán đi thì thôi, nha đầu này nuôi sai sử vài năm, đợi đến hết tang kì giữ hiếu, cho nó chải tóc vào phòng tôi hầu hạ, được chứ?”.

Dương thị nhắm mắt nghĩ đến dung mạo nha đầu kia, lắc đầu nói. “Hai mươi bảy tháng chịu hiếu, chỉ còn hai năm, nha đầu kia tôi vừa hỏi qua, mới mười ba tuổi, chừng hai năm nữa cũng mới mười lăm, sợ là sinh con không tốt. Hơn nữa chúng ta bây giờ còn chưa trả hết nợ, không có tiền nhàn rỗi để nuôi thêm một miệng ăn, chỉ bằng bán đi, đợi ra hiếu kì, tôi chọn cho lão gia một đứa khác tốt hơn”.

Trương Đồng luyến tiếc, nhưng lo lắng các mặt một phen vẫn là Dương thị có lý, lại nghĩ dù sao Dương thị không ngăn đón ông ta nạp thiếp, nạp sớm hay muộn cũng như nhau, đồng ý. “Theo ý phu nhân đi, gọi ngay người môi giới ban nãy, khỏi mất công”.

Dương thị đáp, gọi Lưu Hà vào, sai đi hỏi Lâm Y xem người môi giới ở đâu. Lưu Hà đi qua, về báo. “Lâm Tam nương nói ngay tại đầu thôn Đông, chỗ có đám đông vây quanh là chính nó”.

Dương thị nghe vậy, kêu Lư Hà dẫn nha đầu kia đi tìm người môi giới trả lại tiền. Lư Hà nghe lệnh đi, người môi giới kia không muốn, miệng nói hàng đã bán không đổi trả. Nhưng nha đầu này dung mạo tốt nhất, không cần Lư Hà biện giải đã bị lão gia giàu có khác nhìn trúng. Lư Hà là người linh hoạt, liền không nói trả người nữa, trực tiếp bán cho người khác, ngược lại lời thêm năm mươi văn, về báo cáo sổ sách, được Dương thị khen ngợi vài câu.

Phương thị tặng nha đầu xinh đẹp nhất cho Đại phòng, muốn nhìn xem Dương thị khôn đáo, ngồi trong phòng cười trộm, chợt thấy thím Nhâm chạy vào nói. “Nhị phu nhân, Đại phu nhân quả là lợi hại, quay đầu liền đem bán nha đầu đó đi, Đại lão gia không tăng hống một tiếng”.

Phương thị không tin, tự mình đến phòng Dương thị, liếc tứ phía, hỏi. “Sao không thấy nha hoàn mới hầu hạ đại tâu?”.

Dương thị giải thích, nói thêm. “Thùng gạo cạn, Đại ca thím muốn bán nha đầu thím tặng, tôi ngăn không kịp, cũng đành theo ý lão gia”.

Phương thị tỏ vẻ hoài nghi. “Đàn ông trên đời này ai cũng như ai, Đại ca chủ động bán nha đầu? Là đại tâu bán phải không?”.

Dương thị cười, cũng không cãi, sai Lư Hà châm trà cho Nhị phu nhân. Phương thị thấy bà cam chịu, trong lòng vừa bội phục vừa buồn bực, không nhìn được hăm mộ một phen. “Đại tâu thật là bản lĩnh, bán nha đầu sạch sẽ lưu loát, cũng không thấy Đại ca oán giận”.

Dương thị nhấp ngụm trà, nói như không. “Sớm muộn cũng nạp, phải nối dõi tông đường chứ”. Than thở xong khuyên khuyên Phương thị. “Tôi là vì con nối dòng, không thể không nạp, thím con cái đề huề, tùy ý Nhị đệ mua nha đầu làm chi, nếu thật sự thiếu người hầu, xung quanh thiếu gì phụ nữ có chồng cần làm công, mướn hai người về là xong”.

Bà dốc sức khuyên Phương thị bán nha đầu mới mua đi, Phương thị cũng muốn lắm, nhưng sờ sờ thái dương, cục u ngày xưa đã biến mất mà dường như vẫn âm ỉ đau, bà ta sợ bán mất bảo bối trong lòng Trương Lương, lại chịu đánh đập, nghĩ trước nghĩ sau, nói. “Em phải làm người vợ hiền”.

Dương thị và Lư Hà che miệng cười trộm, Phương thị vẫn hồn nhiên tỉnh bơ, mặt không tình lòng không nguyện đứng dậy cáo từ. Bà ta tốc tốc trở về phòng, Trương Lương đang phân phát nha hoàn cho hai đứa con, bà ta thấy bộ dạng ba người đều bình bình như nhau, không nói gì, tùy tiện Trương Lương.

Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi mỗi người được phân một, hai người bốn mắt nhìn nhau đều kinh ngạc không hiểu, Trương Bá Lâm to gan trực tiếp hỏi Trương Lương. “Cha, người ta đọc sách đều có thư đồng đi theo, vì sao chúng con lại là nha hoàn?”.

Trương Trọng Vi cũng gật đầu lia lịa. “Sai nha hoàn ôm sách vở đi thư viện, quá mất mặt”.

Trương Lương bị hai đứa con ngây thơ nói đỏ mặt tía tai, nhưng lời nói thô tục khó mở miệng, đành phải đánh trống lảng. “Đâu có nói hai con sai nha hoàn như thư đồng, đây là thấy các con đã lớn, tặng cho các con trải giường chiếu”. Ông ta mập mờ nói về nha hoàn thông phòng, Trương Bá Lâm lớn hơn, nghe hiểu, có chút ngượng ngùng, nhưng hơn là vui mừng, cười cảm tạ phần thưởng của cha, lôi kéo Trương Trọng Vi ra ngoài.

Trương Trọng Vi vẫn không nghĩ ra, chân bước theo Trương Bá Lâm vào phòng, chỉ vào nha hoàn của mình, hỏi. “Ca ca, em có vú nuôi hầu hạ, muốn nha hoàn trải giường làm chi?”.

Trương Bá Lâm đang bận xem xét nha đầu của chính mình, không rảnh quan tâm chàng, bực mình nói. “Một cậu đọc nhiều sách như vậy, bản thân tự cân nhắc đi”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Trọng Vi gây thơ

Trương Trọng Vi thành thật vâng lời, chuẩn bị về phòng đọc sách, tìm đáp án trong văn thư, Trương Bá Lâm gọi chàng lại, hưng trí bừng bừng hỏi. “Cậu nhìn nha hoàn của anh có giống Nhan Như Ngọc không, anh gọi Như Ngọc được chứ?”.

Trương Trọng Vi không mấy hiểu biết việc đặt tên, tùy tiện đáp. “Ca ca nói tốt, nhất định là tốt”.

Trương Bá Lâm nghe chàng cũng nói tốt, liền nói với nha hoàn kia. “Từ nay về sau, người tên là Như Ngọc”.

Như Ngọc được tên mới nói dạ thật ngọt, bưng ấm trà trên bàn lắc lắc, nói. “Đã hết, em xuống bếp nấu nước pha trà cho hai vị thiếu gia”.

Trương Bá Lâm thấy cô nàng thông minh lại hiểu chuyện, mừng rỡ, ánh mắt dán theo cô ra cửa, thẳng đến khi bóng dáng đã biến mất mới thu trở về, lôi kéo Trương Trọng Vi hỏi. “Nha hoàn của cậu, nghĩ ra tên chưa?”.

Trương Trọng Vi tỉnh tỉnh mê mê, nói. “Đề em đi hỏi Tam nương một chút”.

Trương Bá Lâm đánh vào lồng ngực chàng một cái, nói. “Việc nhỏ như vậy cậu còn muốn đi hỏi Lâm Tam nương, đúng là chán ngắt”.

Trương Trọng Vi không quen tranh cãi với huynh trưởng, chỉ nói. “Em chưa hiểu lắm, chờ về phòng ngắm lại”. Chàng gạt Trương Bá Lâm ra, dẫn nha hoàn của mình về phòng, suy nghĩ nhất thời vẫn không hiểu vì sao Trương Lương vô duyên vô cớ đưa cho chàng một nha hoàn, đi lật mấy quyển sách, các thánh nhân cũng chẳng cho đáp án. Chàng hoang mang ngồi trước cửa sổ, ánh mắt nhìn hướng phòng ngủ Lâm Y, hỏi nha hoàn kia. “Ngươi biết làm cái gì?”.

Nha hoàn kia cá chết không sợ đao thớt, đáp lạc đề. “Chạy theo người môi giới cả đêm, buồn ngủ muốn chết, có thể cho nô tỳ ngủ một giấc lại trả lời được không?”.

Trương Trọng Vi hoảng sợ, rút về sau. “Ngươi cái nha đầu không biết quy củ, nơi này không có giường cho ngươi ngủ”.

Cô ta quay đầu nhìn xung quanh, mép tường có giường bỏ trống, liền chỉ ngón tay vào đó, nói. “Ồ kia không phải có sao, Nhị thiếu gia chớ keo kiệt”.

Nếu đổi lại là Trương Bá Lâm, nghe xong câu này ắt hẳn vui mừng, nhưng Trương Trọng Vi mất hứng, trách mắng. “Ngươi làm nha hoàn cũng dám cả gan làm loạn, ta hỏi gì ngươi đáp đó, rốt cuộc ngươi biết làm cái gì, nếu không biết làm gì cả, ta trả ngươi lại cho cha ngay lập tức”.

Một người là thiếu niên hào hoa phong nhã, một kẻ là lão già rệu rạo gần phân nửa trăm tuổi, nha đầu kia nghĩ qua liền lựa chọn, liên tục xua tay. “Đừng thiếu gia đừng đuổi nô tỳ về, nô tỳ bán lãnh cao, thiếu gia nói ra được, nô tỳ liền làm được”.

Trương Trọng Vi trầm nghĩ, cuối cùng đứng đắn hỏi tiếp. “Gấp chần trái giường, có biết không?”.

Nha đầu vội gật.

Trương Trọng Vi hơi vừa lòng, hỏi. “Biết làm ruộng không?”.

Nha đầu rõ ràng sững sốt, do dự đáp. “Không biết... Nô tỳ sẽ học...”.

Trương Trọng Vi mỉm cười. “Có chí cầu tiến, rất tốt”. Chàng lại nhìn ra ngoài, cửa sổ phòng Lâm Y mở, nói vậy nàng đã về nhà, đưa nha hoàn này cho nàng, giúp nàng làm ruộng, thật là đỡ một nhọc nhiều lắm. Chàng cười ha ha đứng lên, dẫn nha hoàn kia đi nhà kê, dặn dò. “Ta tặng ngươi đi hầu hạ Lâm Tam nương, ngươi phải nghe lời, nếu không sẽ ăn đòn”.

Nha đầu kia hình như rất buồn ngủ, vừa ngáp vừa gật đầu, cũng không biết có nghe vào hay không.

Lâm Y ngồi trong phòng, thấy bọn họ lại đây, vội đứng dậy mở cửa, hỏi. “Đây là làm sao?”.

Trương Trọng Vi đẩy nha đầu đó về phía trước, cười. “Cha tặng tôi một nha hoàn, nói là gấp chần trái giường cho tôi, tôi có thím Dương hầu hạ, cần gì đến nha hoàn, bởi vậy tặng cho em sai sử”.

Chàng không hiểu ý “gấp chần trái giường” là gì nhưng Lâm Y hiểu, thấy bộ dạng chàng ngốc mà không biết mình ngốc, bản thân lại đỏ mặt, giận nói. “Ta không cần”.

Trương Trọng Vi sợ nhất bị nàng cự tuyệt, vội la lên. “Vì sao không cần, em đang cần người giúp đỡ, tôi vừa hỏi qua, tuy nha hoàn này không biết làm ruộng nhưng chịu học, em cứ dạy dỗ, sai bảo nó làm chút việc nặng nhọc, chẳng phải bản thân sẽ thoải mái chút hay sao?”.

Lâm Y nhìn chàng lúc lâu không nói, Trương Lương tặng cho chàng nha hoàn thông phòng, bị chàng sai đi làm việc nặng nhọc, đây là cố ý bày tỏ chân thành hay thật sự không hiểu nha hoàn kia để làm gì? Nàng nhớ Trương Lương mua bốn nha hoàn, hỏi. “Ca ca của anh cũng được cho một người phải không?”.

Trương Trọng Vi gật đầu, nói. “Ừ, đã đặt tên là Như Ngọc, nha hoàn này tôi chưa đặt tên, để lại cho em”.

Lâm Y trầm mặc một tiếng “Đứa ngốc”, nói. “Em còn chưa nuôi nổi thân mình, nào có đồ ăn nuôi nha hoàn, anh mau dẫn về đi, nếu không biết công dụng, đi hỏi ca ca anh”.

Trương Trọng Vi một mảnh hảo tâm bị cự tuyệt, vẻ mặt uest oải, lại không cam lòng rời đi, đứng ở cửa lần lữa mãi không bước, nói. “Em cứ phải chạy vào thành mãi, thật thật sự, bên ngoài có nha hoàn, sai nó bôn ba thay em, không tốt ư?”.

Lâm Y nghe xong, cũng có động lòng đôi chút, ngoài đồng sản xuất càng lúc càng nhiều, công việc cũng càng lúc càng bận rộn, thật cần một người đưa tin, nhưng người môi giới còn ở thôn Đông, tự đi mua một cái là được, tội gì phải dùng của Trương Trọng Vi? Nàng kiên quyết lắc đầu. “Đa tạ anh hiền kẻ, em đi thôn Đông tìm người môi giới mua một nha hoàn sai sử”.

Trương Trọng Vi bất mãn, than thở. “Có sẵn một đứa, việc gì phải tốn tiền”.

Một người nhất quyết muốn đưa, một người kiên quyết không nhận, Dương thị đứng ở cửa nhĩ phòng nhìn đã lâu, nói với Diên thị đang hầu hạ phía sau. “Ta thấy Lâm Tam nương ngày thường khôn khéo thật, lúc này có gì hồ đồ, khó được Trương Trọng Vi có tâm, vì sao cô ấy không nhận”.

Diên thị nhớ đến Trương Tam lang, lúc trước cũng có thông phòng, nhân tiện nói. “Nhà giàu người ta, trước khi cưới vợ có cái nha hoàn hầu hạ cũng bình

thường”.

Dương thị liếc Điền thị một cái, vẻ mặt không vui. Lư Hà giờ nhìn nét mặt, vội chen. “Nô tỳ thất Nhị phu nhân làm việc chẳng giống người thường chút nào, không động tay động chân liền tặng thông phòng cho con trai, lỡ đâu thứ từ sinh ra trước đích tử, mới thật nhục nhã”.

Dương thị mỉm cười, khẽ gật đầu, khen. “Cũng là người hiểu được”.

Lư Hà được tán dương, cười nói. “Nô tỳ đi khuyên Lâm Tam nương, nói cô ấy nhận tấm lòng của Nhị thiếu gia?”.

Điền thị sắp vô. “Chỉ sợ Nhị phu nhân lại nổi giận”.

“Có lý”. Dương thị cũng khen Điền thị một câu, xoay người về phòng sai Lư Hà mời Lâm Y đến, khuyên nàng tính toán cho tương lai, nhận lấy nha hoàn Trương Trọng Vi tặng.

Lâm Y âm thầm kinh ngạc, Dương thị trước nay là người không thích xen vào việc người khác, hôm nay có tâm tính toán thay nàng, là hà có gì?

Dương thị thấy nàng không lên tiếng, nói tiếp. “Là sợ Nhị phu nhân giờ trò ngang ngược? Ta bỏ tiền ra mua nha đầu đó rồi tặng cho cô, được chứ?”.

Lâm Y đã có tính toán khác cho hôn sự của mình, dịu dàng từ chối. “Nhị thiếu gia không phải người như vậy, không cần thiết phải làm thế”.

Dương thị kêu một tiếng “Ồ đồ”, vội ngăn. “Đàn ông là con mèo, có mèo nào chê mỡ dăng tận miệng, thừa dịp Nhị thiếu gia vẫn tinh khiết trong sạch, mau thu phục, nếu không tương lai cô sẽ hối hận cho xem”.

Lâm Y nghe được câu khuyên bảo thật tâm, cảm thấy vô cùng cảm động, nếu không phải nàng chẳng còn lòng dạ nào gả vào nhà họ Trương, nàng nhất định sẽ đến xin Dương thị cho lời khuyên dạy bảo. Nàng biết được quan tâm, trên mặt khó tránh khỏi lộ vẻ cảm kích, Dương thị xem thấy, còn tưởng nàng bị mình khuyên dỗ, vui mừng cười, nháy mắt truyền ý cho Lư Hà.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Thiếu nợ ân tình

Lư Hà là người thông minh, lập tức hiểu ý, lặng lẽ đi ra ngoài, nhìn tứ phía, Trương Trọng Vi còn khỏ canh trước cửa phòng Lâm Y. Cô nhin cười đi qua, nói cho chàng biết Dương thị muốn mua nha hoàn của chàng, lại nói nhỏ. “Đại phu nhân muốn tặng nha hoàn cho Lâm Tam nương mới tìm thiếu gia mua”.

Trương Trọng Vi ở thời khắc mấu chốt cũng không hồ đồ, nghe hiểu được, vui mừng nói. “Thay ta tạ ơn bá mẫu”. Hai người nhanh chóng làm thỏa đáng thủ tục mua bán, Lư Hà về phòng, đặt khế bán mình mới lên bàn nhỏ bên cạnh Lâm Y, nhìn Dương thị mỉm cười. “Đại phu nhân nhà chúng tôi thấy không ai hầu hạ Lâm Tam nương, tặng một nha hoàn cho Tam nương”.

Lâm Y tự nhiên kiên trì không nhận, Dương thị khổ khuyên. “Chớ hành động theo cảm tính giả bộ hiền lành cái gì, nghe ta khuyên một lần, ta không hại cô”.

Lâm Y trầm nghĩ: ta biết phu nhân hảo tâm, nhưng Trương Trọng Vi có thông phòng hay không, cũng không liên quan đến ta. Nàng không muốn nhận, đứng dậy định cáo từ, Dương thị nói tiếp “Trưởng bối ban thưởng không thể từ chối”, kiên quyết nhét khế bán mình của nha đầu kia vào tay nàng, nói. “Không cần để ý Nhị phu nhân, đều có ta ứng phó”. Bà phân phó Lư Hà. “Ta coi nha đầu kia ánh mắt lảo liên khắp nơi, chỉ sợ không phải đứa an phận, người tiền Lâm Tam nương về, thuận tiện thay Tam nương răn đe nó”.

Nha đầu kia không dễ thu phục, Lâm Y không biết, nhưng Dương thị biết, thế vì sao còn muốn tặng? Lâm Y trong lòng thấy cực quái lạ, nhưng thủy chung không giải ra được. Nàng đang cân nhắc nên từ chối hảo ý của Dương thị thế nào, Lư Hà đã đi đến đưa tay tỏ vẻ “Mời”, nàng không thể, đành phải cúi người tạ ơn Dương thị, cáo từ về phòng.

Trên đường đi, Lâm Y hỏi Lư Hà. “Tôi làm sao lọt vào mắt xanh của Đại phu nhân, Đại phu nhân chiếu cố tôi nhiều như thế?”.

Lư Hà cười không nói, chỉ đáp đó không phải chuyện xấu. Cô kín miệng, Lâm Y cũng hết cách, chỉ có thể sẵn sàng bình đến tướng chặn, nước lên đập ngăn.

Lư Hà được Dương thị dặn dò, tới cửa phòng Lâm Y, trước kéo nha hoàn kia ra ngoài răn dạy. “Chủ nhân mới của người là Lâm Tam nương, là người vô cùng giỏi giang, tuổi nhỏ nhưng bản lĩnh kiếm tiền lớn, nếu người hầu hạ tốt, không thiếu cho người ưu việt, nhưng nếu Lâm Tam nương không để người vào mắt, phạt người cũng không ai thèm cứu”.

Nha hoàn hai mắt run run, liên tục gạt đầu.

Lâm Y nhìn Luru Hà nói xong, giao cho cô một tờ tiền giấy. “Đại phu nhân hào tâm, tôi sao có thể không biết xấu hổ nhận không, nha hoàn này xem như tôi mua”.

Luru Hà đẩy. “Tam nương tử là muốn tôi về chịu trách mạng sao”.

Lâm Y nhét tiền vào túi cô, nói. “Thêm một miếng ăn, thêm chút tiền com canh là đương nhiên”.

Luru Hà ngẫm nghĩ, không chối từ. “Tôi về báo cáo cho Đại phu nhân, nếu phu nhân không nhận, tôi lại gửi trả cho Tam nương tử”.

Lâm Y cười nói. “Phu nhân không nhận tôi cũng không nhận”. Nàng nhìn Luru Hà rời đi, quay người về phòng, trước đóng chặt cửa mới giấu khế bán mình đi. Không bao lâu sau bên ngoài có tiếng gõ cửa, nàng lên tiếng cho vào, nha hoàn kia đi đến dập đầu hành lễ. Lâm Y không quen sai bảo người hầu, không biết ứng phó như thế nào, một lúc lâu mới nói. “Đứng lên đi”.

Nha hoàn nghĩ nàng có ý lập uy, có chút kinh sợ, khoanh tay đứng hầu một bên, cẩn thận hỏi. “Tam nương tử có gì sai bảo?”.

Lâm Y đi đến bàn học, lật một quyển sách, nói. “Trước đặt cho người cái tên đã”. Nàng lấy trướng quyền “Tề dân yếu thuật”*, tiện tay lật một tờ, chỉ vào một từ bất kì, nhìn ra là chữ “Mạch”, nàng cười. “Thực khéo, vừa hay thu hoạch hết hoa màu là đến kì gieo lúa mạch, không bằng gọi Đông Mạch đi”.

*Tề dân yếu thuật = Dân muốn yên ấm phải có kĩ năng. Sách nhà nông thôi.

Đông Mạch được tên mới ngại nó quê mùa, nhưng không dám phản bác, cúi đầu nói “Dạ”, im lặng. Lâm Y nhìn ra cũng chẳng nói gì, còn sai. “Đông Mạch, đi tìm thím Dương mượn một cái giường, buổi tối người trải dưới giường ta mà ngủ”.

Đông Mạch biến sắc, thờ hỏi. “Tam nương tử muốn nô tỳ trực đêm?”.

Lâm Y có hứng thú nhìn cô ta, nói. “Ban đêm không cần người hầu hạ, chỉ là ta có mỗi gian phòng này thôi, không có giường trống cho người ngủ”.

Đông Mạch không tin, chỉ ngoài phòng. “Nô tỳ thấy có vài căn trống, thật không có giường?”.

Lâm Y ngồi xuống cạnh bàn, lại lật quyển “Tề dân yếu thuật”, nói. “Đó là của nhà họ Trương, ta họ Lâm”.

Đông Mạch nghi ngờ. “Chủ tử không phải thân thích nhà họ Trương?”.

Lâm Y đáp. “Chỉ là họ hàng rất xa, ăn nhờ ở đậu”.

Đông Mạch tỏ vẻ khinh thường, giấu cũng giấu không được, đứng tại chỗ bất động, không biết đang nghĩ gì. Lâm Y có ý nói. “Thế nào, hỏi hận? Vẫn là ở chỗ Nhị thiếu gia tốt hơn phải không?”.

Đông Mạch không còn thái độ cung kính, lớn mật nhìn thẳng vào nàng, im lặng. Lâm Y làm như không thấy, đầu cũng chưa nâng, nhìn sách khẽ cười. “Mượn chăn đệm xong, đi xuống bếp phụ Luru Hà bỏ củi, nấu com chiều”. Nói xong mặc kệ cô ta có nghe hay không, tự nhiên đọc sách.

Đông Mạch trừng nàng hồi lâu, thấy nàng không phản ứng, liền nhẹ chân ra ngoài. Không bao lâu, thím Dương đến gõ cửa, hỏi. “Tam nương tử, nha hoàn tên Đông Mạch là cháu vòng vèo qua mấy tay mua được phải không?”.

Lâm Y gạt đầu nói. “Từ chối Đại phu nhân không được, đành nhận”.

Thím Dương gạt đầu lia lịa, nói. “Nhận là nên, nhưng nó đang trốn bên đồng cỏ khô tán phét kia kia, sao cháu không sai bảo nó làm việc?”.

Lâm Y cười. “Có sai, thím đừng để ý nó, cháu có tính toán cả”.

Thím Dương còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng đang bận nấu com chiều, không rảnh rồi, đành dặn dò nàng quản giáo nha hoàn, quay về bếp.

Mặt trời chiều ngả về tây, Luru Hà đến gọi Lâm Y đi ăn com. Lâm Y hỏi cô. “Nha hoàn mới mua tên Đông Mạch có đến giúp cô bỏ củi không?”.

Luru Hà lắc đầu. “Chưa từng nhìn thấy”.

Lâm Y nhân tiện nói. “Nhờ cô giám sát phòng bếp chặt chẽ chút, nó không bỏ xong củi, không cho nó ăn com”.

Luru Hà hiểu rõ, che miệng cười. “Đã biết, Lâm Tam nương yên tâm”.

Đi vào nhà ăn, Dương thị đã yên vị, Điền thị bày bát đĩa, trên bàn một đĩa đậu hũ trộn hành lá, một đĩa cải trắng xào, thêm một đĩa rau muối. Cải trắng là từ ruộng Lâm Y sản ra, nàng liền cười hỏi. “Hoa màu tôi trồng, ăn được chứ?”.

Điền thị cười đáp. “So với trong thành bán tốt hơn một trăm lần”.

Dương thị cũng cười. “Chỉ sợ cải trắng bán trong thành tất cả đều họ Lâm”.

Mọi người đều cười rộ lên, Lưu Hà giao lại tiền giấy cho Lâm Y, nói. “Nô tỳ hỏi qua Đại phu nhân, Đại phu nhân không nhận, Lâm Tam nương chớ trách”.

Dương thị cười mắng. “Nha đầu kia bị ta nuông chiều vô pháp vô thiên”.

Lâm Y không nhận, cũng không nói chuyện tiền mua nha hoàn, chỉ nói. “Cũng không thể đã ở không lại còn ăn không”.

Dương thị nghĩ nghĩ, nói. “Tiền cô cứ giữ, nếu ruộng của cô hoa màu tươi tốt, lấy về nhà một ít làm cơm, thế nào?”.

Mấy cọng rau làm gì giá trị mấy trăm đồng tiền, xem ra Dương thị cố ý muốn nài thiếu nợ ân tình, Lâm Y thở than, gật đầu. “Đại phu nhân thiên vị tôi”.

Dương thị cười, gấp mấy đĩa thức ăn, nhìn bốn phía, hỏi. “Nha hoàn mới đâu rồi?”.

Lưu Hà biết Lâm Y muốn dùng thủ đoạn lập uy, vội đáp. “Tam nương tử đặt tên cho nó, gọi là Đông Mạch, hiện nay đang sai đi phòng bếp bỏ củi”.

Dương thị gật đầu, trêu. “Thêm một Đông Mạch, người chớ học lười nhất”.

Lưu Hà giả bộ sợ hãi, liên tục nói không dám, trốn sau lưng Lâm Y, rúc lấy Dương thị cười to.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Đổi nha hoàn

Cơm xong, Lâm Y trở về phòng, thừa dịp trời chưa tối tiếp tục đọc sách, còn chưa lật vài tờ, Đông Mạch tiến vào, nửa tức giận nửa âm ức, hỏi. “Tam nương tử, vì sao Lưu Hà không cho nô tỳ ăn cơm?”.

Lâm Y cũng không ngừng đầu lên. “Chưa bỏ củi xong, không được ăn cơm”.

Lời nói không lớn nhưng kiên quyết dứt đoạn, Đông Mạch mơ hồ nhận ra Lâm Y không phải chủ nhân dễ bị người ta xoa nắn, thu hồi giọng điệu thách thức ban nãy, nói. “Nô tỳ ăn no mới có sức làm, Tam nương tử chờ nô tỳ ăn xong lại bỏ củi”.

Lâm Y không trả lời, nghiêng người qua chỗ khác, trực tiếp đưa lưng quay ra. Đông Mạch ngoài cửa ỉ ôi một hồi không được đáp ứng, đành phải nhận mệnh quay ra, về phòng bếp bỏ củi. Đợi cô ta bỏ xong củi, lưng đau hông mỏi tay chùn, miễn cưỡng cầm được đĩa lửa cơm mới nhớ tới chuyện chăn nệm, về phòng vừa thấy, trên mặt đất không chỉ không có chăn nệm, còn có xác hạt dưa vứt đầy sàn. Lâm Y ngồi cạnh bàn, vừa cắn vừa nói chuyện phiếm với thím Dương, thấy cô ta đi vào, ra lệnh. “Quét rác đi, sau đó đi múc nước, ta phải tắm rửa”.

Đông Mạch không muốn, đứng ngay cửa bất động, thím Dương ngồi dậy gõ tay muốn đánh mới dọa cô ta đi phòng bếp được. Lâm Y nhìn bóng dáng nhũn nhũn. “Không phải đứa chịu khổ được, chờ ngày mai cháu đem bán nó đi”.

Thím Dương nói. “Việc ngoài ruộng của cháu đang lúc vội vàng, đã thiếu người sai bảo thì chớ, tội gì rách việc, vừa hay Nhị lão gia ngại nha hoàn của ông ta quá mức thành thật, sao cháu không đi đổi với ông ta”.

Lâm Y hỏi. “Thành thật quá mức là làm sao?”.

Thím Dương ngại nài là con gái chưa gả, chỉ nói mịt mờ. “Nhị lão gia sai nó hầu hạ, nó không chịu, chả phải thành thật quá là gì”.

Lâm Y trầm nghĩ, thì ra là không chịu làm thiếp cho Trương Lương, nhưng thật ra là người có chút khí phách.

Thím Dương nói tiếp. “Nhị lão gia còn ngại tay nó chai sần, không đủ non mịn, thím thấy như vậy mới giới giang làm việc, vừa hay trợ giúp cháu”.

Lâm Y âm thầm gật đầu, ngoài miệng đáp vu vơ. “Sáng mai cháu đi xem thử”.

Hai người đang trò chuyện, Đông Mạch xách nước về, đặt thùng nước bên ngoài, lấy chổi chậm rì rì quét rác. Thím Dương nhìn bộ dạng cô ta, nổi nóng. “Mày đúng là lâu không đánh đã quên đau, không sợ Tam nương tử bán mày đi?”.

Đông Mạch nghe xong, trên mặt lại mừng rỡ hân hoan. “Lúc trước tôi đi hầu nhà người ta là nhà giàu, tuy là nha hoàn nhưng không quá khổ, Tam nương tử giữ tôi lại đối với Tam nương tử cũng như với tôi đều không có ích, còn không bằng bán tôi đi cho rồi, mọi người đều lời”.

Thím Dương còn muốn nài nữa, Lâm Y ngăn lại. “Ai có chí nấy, người thành thật cháu thích, đỡ hơn giữ lại âm thầm đâm sau lưng cháu”. Nói xong

quay sang Đông Mạch. “Người chờ, ngày mai ta liền tìm người môi giới, thỏa mãn tâm nguyện của người”.

Đông Mạch nửa tin nửa ngờ. “Thật sao?”.

Lâm Y cười. “Người cũng nói, ta có lợi, vì sao ta phải lừa người?”.

Thím Dương vốn cảm thấy bán Đông Mạch đi là chuyện tốt, nhân tiện nói. “Nếu không tin, có bà già đây làm chứng”.

Đông Mạch được mấy câu này như được châu báu, dập đầu tạ ơn, lúc đứng dậy lại như thay đổi người khác : vừa chịu khó vừa ân cần. Lâm Y dở khóc dở cười, cảm thán với thím Dương vài câu, tiễn bà ra ngoài.

Ban đêm trong phòng đột nhiên có thêm một người, Lâm Y không yên tâm, thế nào cũng ngủ không được, mở mắt tới hừng đông. Gà gáy ba lần, nàng gọi Đông Mạch tỉnh dậy, sai đến phòng bếp phụ Lưu Hà làm bữa sáng, lúc này mới tranh thủ chợp mắt một tí. Không nghĩ vừa ngủ tỉnh dậy mặt trời đã lên cao, nàng rời giường dụi mắt, thấy Đông Mạch đang gà gật trên bàn, hỏi. “Sao không gọi ta ăn bữa sáng?”.

Đông Mạch giật mình tỉnh lại, vội đứng dậy đáp. “Thím Nhâm của Nhị phòng đập phá phòng bếp Đại phòng, chưa ai ăn bữa sáng cả, cơm trưa có mà ăn không cũng chưa biết”.

Lâm Y cả kinh. “Thím Nhâm cũng to gan quá đổi, dám đập phá phòng bếp Đại phòng? Vì sao bà ta lại đập, Nhị phu nhân nói sao?”.

Đông Mạch trả lời. “Nhị phu nhân nói bà ta nổi điên, nhốt vào phòng chứa củi rồi”. Dừng một hơi, nói tiếp. “Ai tin được, hôm qua còn bình thường, nay đã điên? Còn không phải lúc Đại phu nhân mua nô tỳ không mang tiền, bây giờ Nhị phu nhân sai đến phá”.

Lâm Y sùng sốt. “Nhị thiếu gia tặng không người cho Đại phu nhân?”.

Đông Mạch gật đầu, nghiêng tai nghe ngóng, tiếp tục. “Nhị phu nhân phạt Nhị thiếu gia quỳ, đi tìm Nhị lão gia gây lộn”.

Lâm Y đến trước cửa sổ, đẩy ra khe hở, quả nhiên nghe thấy tiếng Phương thị vang ra từ nhà giữa. “Đều do ông nuông chiều con, cho đứa nha hoàn đi thi thôi, sao ngay cả kẻ bán mình của nó cũng đưa luôn? Tốt rồi, nha hoàn bị con tặng không cho Đại phòng, Lâm Tam nương ngồi chơi nhặt được vàng!”.

Lâm Y nghe xong một lúc, trào phúng. “Hôm nay sao khách khí vậy, không tới cửa làm loạn”.

Đông Mạch đáp. “Đã sớm đến, bị Đại phu nhân ngăn”.

Lâm Y bực Trương Trọng Vi, tại sao không nhận tiền của Dương thị, khi không phải chịu con giận vô cớ của Phương thị. Lại oán Dương thị xen vào việc người khác, cuối cùng khiến nàng bị phiền toái. Càng hận bản thân ở nhà của Dương thị không thể kiên cường, biết rõ chẳng phải chuyện tốt mà vẫn đáp ứng.

Nàng bực mình trong chốc lát, hỏi Đông Mạch. “Ta tặng người cho Nhị lão gia làm thông phòng được không?”.

Đông Mạch không muốn cả đời sống với ông già, muốn lác đầu, lại sợ bị bán cho người môi giới rồi không biết chủ nhân sau này giàu nghèo ra sao, không bằng nắm chắc hiện tại.

Lâm Y thấy cô ta gật đầu, liền dẫn cô ta đến phòng Phương thị. “Nhị phu nhân chớ tranh cãi âm ỉ, tôi trả phu nhân năm trăm văn”.

Phương thị vốn không trông cậy có thể thu hồi tiền, giờ thấy nàng sáng khoái như vậy, ngại năm trăm văn quá ít, cố ý lên giá, muốn thu thêm năm mươi văn. Lâm Y nói “Được thôi”, tìm tiền trả.

Phương thị đang vui mừng, chợt nghe Lâm Y nói. “Tôi nhớ còn hơn ba trăm văn gửi chỗ phu nhân ‘bảo quản’, giá năm trăm năm mươi văn, tôi bù số còn lại”. Nói xong bỏ lên bàn một trăm mấy chục văn.

Phương thị bị dập lại, đang muốn nổi đóa, Lâm Y đã dắt Đông Mạch đến trước mặt Trương Lương, cũng không nói thẳng là tặng ông ta thông phòng, chỉ nói. “Nhận được Nhị lão gia chiếu cố bấy lâu, chẳng có gì đền đáp, đành tặng nha hoàn cho lão gia, mong lão gia chớ ghét bỏ”.

Vừa dứt lời, Đông Mạch liền tự giác chớp chớp mắt nhìn Trương Lương. Trương Lương nhận được tia điện bắn ra, nửa người nhũn ra, hồi hận lúc trước chọn sai người, gọi nha hoàn đang đứng canh ngoài cửa vào, giao cho Lâm Y. “Người khác lại bảo ta thu lễ của hậu bối không không, ta lấy đứa này đổi cho cô”.

Phương thị đang định can, nghe thấy vậy, thầm nghĩ : tới một đứa, đi một đứa, chẳng khác gì lúc trước.

Trương Lương nói đúng hợp ý Lâm Y, dù cho nha hoàn này có tốt như lời thím Dương nói hay không, một đổi một cũng không chịu thiệt. Nàng để Đông Mạch lại, dẫn nha hoàn vốn dĩ của Trương Lương ra, thuận đường đi ngang qua phòng bếp Nhị phòng, nói với thím Dương. “Tiền mua nha hoàn cháu đã trả Nhị phu nhân rồi, thím mau đi gọi tên gốc kia đừng quỳ nữa”.

Thím Dương thấy nàng đổi được nha hoàn, rất là vui mừng, vội lên tiếng ừ, đi đến phòng Trương Trọng Vi.

Lâm Y dẫn nha hoàn kia về phòng, hỏi. “Người tên là gì?”.

Nha hoàn kia cúi đầu đáp. “Nhị lão gia không vui nô tỳ, chưa từng đặt tên”.

Lâm Y lại giờ sách nhà nông, nói. “Rất tốt, vậy ta đặt, gọi người Thanh Miêu, được?”.

Thanh Miêu dập đầu tạ ơn nàng ban thưởng tên.

Đột nhiên bên ngoài ồn ào huyên náo, Lâm Y sai Thanh Miêu ra ngoài tìm hiểu một phen, thì ra Đông Mạch ngại tên mình quê mùa, xin Trương Lương đổi tên, Trương Lương vui vẻ đồng ý, đang muốn vượt râu tìm chữ, Phương thị nói một cái nha hoàn thôi, tên quê mùa chính thích hợp, Đông Mạch không biết khuyến khích Trương Lương thế nào, ông ta và Phương thị cãi lộn ồm tỏi.

Lâm Y đang nghe Thanh Miêu kể lại, thím Dương đứng ngoài thập thò, hì hì cười. “Đổi cái nha hoàn đúng thích hợp”.

Lâm Y cúi mình tạ ơn ý hay của bà, thím Dương chỉ chỉ cửa viện. “Thím không đến nói chuyện phẩm, có người tìm cháu, nói là tá điền trồng hoa màu cho cháu”.

Lâm Y còn chưa hiểu tâm tư Thanh Miêu, không dám để cô nàng ở lại phòng một mình, dẫn theo ra cửa, hỏi tá điền kia. “Có chuyện gì?”.

Tá điền vui sướng nói. “Mấy ngày nay ầm ập, rau củ ngoài đồng chín sớm, tôi đến hỏi Tam nương từ một tiếng, hôm nay thu hoạch luôn hay chờ mấy ngày sau?”.

Lâm Y vui vẻ nói. “Đương nhiên hôm nay thu hoạch, trong thành chủ mua đang chờ, đừng để dành kéo hồng mắt”.

Nàng dẫn Thanh Miêu theo tá điền ra ruộng, đảo mắt nhìn khắp, cảnh tượng so với lúc thu hoạch cải trắng lần đầu tiên đồ sộ hơn nhiều, hơn mười chiếc xe đầy chất đầy dưa chuột, đậu đũa rau xanh vân vân, liên tục đẩy vào thành, mỗi chiếc phải chuyển đi chuyển về mấy lần mới tính xong việc.

Thanh Miêu đi theo Lâm Y quan sát hồi lâu, hỏi. “Tam nương từ, chủ từ không vào thành trông coi sao, lỡ đâu bọn họ gian trá?”.

Đây đúng là cơ hội tốt để nàng khảo sát Thanh Miêu, Lâm Y chỉ vào một chiếc xe, bảo cô đi theo, đến chỗ chủ mua trông coi, đợi bán xong rồi về.

Buổi tối Thanh Miêu quay về, dẫn theo một hộp biên lai giao cho Lâm Y, khen ngợi. “Tam nương từ chu toàn quá, giao một xe sẽ thu một biên lai, không hề có tiền mặt, khó trách chủ từ không vội đi theo”.

Lâm Y cười không nói, nhận biên lai, nói một câu vất vả cho người, kế tiếp mấy ngày để Thanh Miêu đi trông xe. Đợi cho hơn hai trăm mẫu hoa màu đều bán xong, Lâm Y tự mình vào thành đối chiếu sổ sách với chủ mua, nhìn con số không sai một xu, âm thầm gật đầu, tạm áp chế ý định bán Thanh Miêu đi, giữ bên người giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Mua nhà gặp trở ngại

Ruộng của Lâm Y đến mùa thu hoạch, Dương thị cũng cao hứng phấn chấn, dẫn Điền thị và Lư Hà tự mình động tay dọn dẹp một gian nhà kho khô thoáng làm chỗ chứa số rau quả Thanh Miêu đưa tới. Lư Hà nghe nói lần này Lâm Y kiếm được không ít tiền, thập phần tò mò, chờ cắt xong rau củ, giữ Thanh Miêu lại hỏi. “Tam nương từ nhà cô kiếm được không ít tiền phải không?”.

Thanh Miêu cười nói. “Tôi chỉ là đưa nha hoàn thôi, làm sao biết được này”.

Lư Hà lại hỏi bóng gió vài lần vẫn không hỏi ra cái gì, đành phải thả Thanh Miêu đi.

Điền thị cảm thán. “Lâm Tam nương dạy dỗ nô tỳ tốt thật, miệng kín như vậy”.

Dương thị lộ vẻ hài lòng, nói với Lư Hà. “Lâm Tam nương quả nhiên không tồi, ai từng nghĩ được cô ấy đảo mắt đã đổi xong nha hoàn, bản thân vừa được trợ lực, vừa lấy được lòng Nhị lão gia, còn trả đũa Nhị phu nhân, một mũi tên trúng ba đích, chúng ta chưa hề nhìn nhầm”.

Điền thị hiểu mẹ chồng đang có tính toán trong lòng, dò hỏi. “Cha đang lúc tráng niên, còn muốn nạp thiếp...”.

Dương thị ngắt lời, giọng điệu không vui. “Lúc trước thiếp thất trong nhà vì sao không sinh con được, cô không hiểu lý do sao? Dạy cô mấy năm nay vẫn là khúc cùi mực”.

Dương thị đối với ai cũng hòa nhã sắc mặt, chỉ riêng cô con dâu là ngoại lệ, Điền thị ầm ứ cúi đầu, cắn môi. Lư Hà vội ngắt lời. “Buổi sáng Đại lão gia

không phải nói có chuyện muốn thương lượng với Đại phu nhân sao, chúng ta qua đó chứ?”.

Dương thị đối xử với nha hoàn này còn tốt hơn với Điền thị, nghe vậy người con giận, sai Lư Hà đi mời Trương Đổng, bản thân bà được Điền thị đỡ đi nhà chính Đại phòng ngồi. Trương Đổng vào nhà, trước nhìn nhìn bốn vách tường, thờ dài. “Đều do chúng ta nghèo, phải nhận phân cần nhà bỏ đi như thế này, ngay cả nhà chính cũng nhỏ đi phân nửa”.

Dương thị nhìn ông ta. “Nếu không ở riêng, chuyện quan trọng dám nói trong nhà chính sao? Vào phòng ngủ nói còn phải nhớ đóng chặt cửa nữa là”.

Trương Đổng nghĩ ngợi. “Cũng thật là thế”. Liền nở nụ cười, đi đến ngồi xuống cạnh bàn bát tiên, nói. “Năm nay lương thực ngoài đồng thu hoạch được toàn bộ thuộc về Nhị đệ, mấy chục mẫu ruộng chúng ta được phân cho phải chờ mùa thu sang năm mới có thể tái sản xuất, từ đây đến đó phải ăn cái gì?”.

Dương thị gật đầu thờ dài. “Chưa nói đến việc ăn, nợ nần vay bên ngoài lãi chồng chất lãi, những ngày gian khổ còn chờ ở phía sau”.

Trương Đổng vuốt cằm râu, hỏi. “Phu nhân và Lâm Tam nương có quen biết không?”.

Dương thị cười. “Cô ấy ở nhà chúng ta, còn ăn chung một bếp, có đạo lý nào lại không thân”. Nói xong chỉ vào một gian nhà kè. “Hoa màu chất trong gian kia chính là cô ấy mang về”.

Trương Đổng ngừng vuốt râu. “Đúng là ta đang định bàn với phu nhân việc này – số ruộng Lâm Tam nương trồng rau có của chúng ta mấy chục mẫu, phu nhân đi nói với cô ấy, chúng ta coi như bỏ tiền thuê, cô ấy trả lại ruộng cho chúng ta, thế nào?”.

Dương thị hỏi. “Lão gia có tính toán?”.

Trương Đổng gật đầu. “Bạn hữu ở Phúc Kiến, Chiết Giang cách Mi Châu cũng thuận tiện, ta đã hỏi muốn một ít hạt giống để gieo”.

Dương thị chậm rãi rót trà, nói. “Lâm Tam nương chỉ sợ khó nói, cô nàng tuổi còn nhỏ, lại có tâm nhãn lắm, đất cho thuê đã kí khế ước đóng dấu quan phủ rồi”.

Trương Đổng cố cứu vãn. “Cô ta ở nhà chúng ta, cũng không bắt cô ta trả một đồng...”.

Dương thị ngắt lời. “Trong ba nhà ở viện này, chỉ có cô ấy là giàu có nhất, thu tiền đi nữa nháy mắt cô ấy có thể bù lại ngay thôi”.

Trương Đổng đứng dậy, đi vòng quanh bàn bát tiên hai vòng, nghĩ ra ý khác. “Ruộng đều có người nhìn, chúng ta gieo riêng cái gì người khác vừa thấy đã biết, không bằng chọn gieo hoa màu tương tự, xin Lâm Tam nương nể tình?”.

Dương thị vỗ tay khen. “Rất tốt, cô ấy thuê hơn hai trăm mẫu ruộng, mấy chục mẫu nhà chúng ta đối với cô ấy thật chẳng có gì, nếu có thể gieo cùng một giống cây thì còn gì tốt hơn”.

Chủ ý tuy là của Trương Đổng đề ra, nhưng ông ta vẫn có chút không muốn, cứ nhắc mãi. “Kể ra là chúng ta chịu thiệt, hạt giống ta tìm được lật cả phủ Thành Đô cũng chưa chắc mua ra”.

Dương thị cười. “Một bó tuổi còn so đo với tiểu nương tử làm chi, cô ấy là nương tử tương lai của Trọng Vi, nước phù sa không đổ ruộng người ngoài đâu mà sợ”.

Trương Đổng rất trông chờ vào hai đứa cháu trai, nghe bà nói vậy lại cao hứng, sai Lư Hà đi mời Lâm Y.

Lâm Y lúc này đang trốn trong phòng tính sổ, vừa tính xong chợt nghe Lư Hà gọi, nói rằng Đại lão gia Đại phu nhân cho mời. Nàng vừa hay có việc làm ăn muốn kết phưong với Đại phòng, liền cất kĩ bàn tính và sổ sách, dẫn theo Thanh Miêu đi nhà chính Đại phòng.

Lư Hà vào trước một bước thông báo, dẫn các nàng đi vào, cười. “Vừa mới hỏi Thanh Miêu, miệng cô nàng kín thật sự, hiện tại Tam nương tử ở đây nô tỳ phải lớn mật hỏi một câu, Tam nương tử buôn bán lời bao nhiêu nha?”.

Dương thị mắng cô vô lý, giọng nói nhưng lại nhẹ nhàng. Lâm Y liền hiểu mọi người trong phòng ai cũng đang tò mò. “Nhìn nào nhiệt vậy thôi, tiền lời đã phân ba phần cho tá điền cả rồi, mỗi mẫu ruộng phí tổn cũng cao, có kiếm được bao nhiêu đâu”.

Bản thân chính chủ không muốn nói, Lư Hà cũng đành im lặng, dâng trà, đứng hầu.

Lâm Y cười. “Tôi có sai Thanh Miêu gửi rau củ thu được đến, Đại lão gia Đại phu nhân thấy sao? Ngoài đồng tôi còn để lại nửa mẫu, nếu ăn hết lại ra lấy”.

Dương thị nói đa tạ, nhìn lướt qua Trương Đổng, nửa đùa nửa thật nói mé đến việc họ muốn thu hồi ruộng. “Tam nương tử bây giờ buôn bán lời không ít tiền, còn giữ ruộng làm chi a”.

Lâm Y ngoài cũng cười nhưng trong dạ hiểu rõ : hơn hai trăm mẫu ruộng mặc dù kiếm được không ít nhưng quả thật cũng chẳng nhiều, trừ tiền công tá điền, phí thuê đất và phân bón, trả hết nợ cho hộ trưởng và nhà Lí Tam, còn dư hơn tám trăm quan, ứng theo giá đương thời có thể mua được hơn hai mươi mẫu ruộng, miễn cưỡng đủ tiêu chuẩn lập nữ hộ. Mặc dù buôn bán lời chút, nhưng nàng còn muốn gieo lúa mạch vụ đông, bởi vậy luyến tiếc trả đất lại, nhưng nếu Trương Đổng muốn thu hồi thì biết sao cho được?

Nàng hỏi luôn ra miệng, “Đại lão gia muốn ruộng làm chi?”.

Trương Đống không đáp, hỏi ngược, “Tam nương từ giữ ruộng là muốn làm chi? Đáo mất sẽ đến mùa đông, không thể trồng hoa màu được”.

Trong thôn hơn phân nửa ruộng đất đều nằm trong tay Lâm Y, nàng không có gì sợ hãi, liền đáp thực, “Không dỗi gạt Đại lão gia, tôi định gieo lương thực”.

Trương Đống kinh ngạc nói, “Cô cũng muốn gieo —”.

Rốt cuộc ông ta cũng từng làm quan, vô cùng cẩn thận, chỉ thốt ra phần nửa lại nuốt trở về. Dương thị liếc ông ta oán trách, đã muốn mượn Lâm Y một phần nhân tình còn giấu giếm làm gì nữa, tiện thể nói luôn, “Chúng ta từng sống ở vùng Tô Hàng, nơi đó ruộng đất xong vụ lúa còn gieo cả tiểu mạch nữa”.

Trương Đống gật đầu, “Khí hậu Mi Châu tuy có khác nhưng không tính là quá lạnh, hẳn là cũng gieo được, bởi vậy chúng ta muốn thử xem”.

Lâm Y có chút kinh ngạc, thì ra Đại Tổng đã trồng xen vụ lúa nước và lúa mạch, chẳng qua chưa đến được Tứ Xuyên thôi, xem ra nếu nàng muốn kiếm tiền thì chỉ có thừa dịp này, sang năm nhà nào cũng nghe tin, giá lương thực lại tuột dốc. Nghĩ đến đó, nàng càng không muốn trả ruộng, vội hỏi, “Tôi và Đại lão gia đều nghĩ cùng một ý, muốn gieo lúa mạch vụ đông”.

Trương Đống không tin, hỏi, “Làm sao cô có hạt giống?”.

Xem ra là người chưa từng làm ruộng bao giờ, Lâm Y cười, “Phương Bắc dù không trồng lúa nước nhưng trồng rất nhiều lúa mạch vụ đông, tùy tiện hỏi thương nhân bán đạo là có, khó gì đâu”.

Trương Đống vốn tưởng hạt giống lúa mạch là của quý hiếm, định lấy ra giao dịch với nàng, không ngờ người ta đã sớm mua được, phương pháp còn đơn giản hơn ông ta nhiều. Ông ta hơi xấu hổ, không dám thừa nước đục thả câu nữa, sai Lưu Hà đi lấy hạt giống ra, đặt trước mặt Lâm Y, “Lâm Tam nương có biết vật này không?”.

Lâm Y nhìn kĩ, chỉ xem ra là hạt giống, nhưng chưa gặp bao giờ, thành thật lắc đầu, “Không biết, mong là Đại lão gia chỉ giáo”.

Trương Đống thấy nàng không biết, vui vẻ nở nụ cười, nói, “Đây là lúa Chiêm Thành. Triều đình lấy giống từ Phúc Kiến, đang trồng thử nghiệm ở Tô Hàng, ta đặc biệt đặc biệt nhờ người mang về”.

Tuy là giống hoàn toàn mới nhưng Lâm Y rất hưng phấn, thử nghĩ nếu giống lúa Chiêm Thành cho sản lượng cao tại sao chưa hề nghe nói? Liền hỏi, “Lúa này Đại lão gia có từng gieo chưa? Sản lượng cao hay không cao, chất lượng gạo có được không?”.

Trương Đống cười nói, “Cô quả thật là người biết làm nông”. Thì ra lúa Chiêm Thành quả thật kém hơn gạo kê thông thường, người giàu khinh thường không ăn, nhưng có ưu điểm thứ nhất là chịu hạn, ưu điểm thứ hai là không kén đất, thứ ba là chu kì gieo trồng ngắn, từ lúc gieo đến lúc thu hoạch chỉ vỏn vẹn có năm mươi ngày.

Lâm Y thăm cân nhắc, ruộng cạn có thể gieo, không cần chiếm ruộng nước, thật ra lại là ưu điểm không tồi.

Trương Đống nhìn thần sắc nàng, mỉm cười, “Ta tặng cô hạt giống Chiêm Thành, cô trả lại sáu mươi mẫu ruộng của nhà ta, được chứ?”.

Lâm Y nghi ngờ nói, “Đại lão gia không tự mình trồng?”.

Trương Đống đáp, “Có, nhưng chúng ta chỉ có hai mẫu ruộng cạn, không lấy mất môi làm ăn của cô đâu mà sợ”.

Lâm Y trầm nghĩ : người từng làm quan quả là gian xảo, giống lúa Chiêm Thành này cho dù gieo trồng cũng chỉ có năm gấp thiên tai mới có thể kiếm tiền tốt, ngày thường gạo ngon không ăn ai lại đi ăn gạo dở. Người nghèo khổ có khả năng sẽ bán lúa nước hết đi, mua gạo Chiêm Thành ăn, lời được chênh lệch giá, nhưng bán cho người nghèo kiếm đến kiếm đi cũng chẳng có bao đồng. Lâm Y không để vào mắt.

Mặc dù nàng có thể không lấy giống lúa Chiêm Thành, trả lại ruộng cho Đại phòng trước thời gian quy định, nhưng có cơ hội làm ăn nàng phải làm, liền gọn gàng dứt khoát hỏi, “Đại lão gia và Đại phu nhân có muốn kiếm nhiều tiền?”.

Đại phòng nợ nần chồng chất, Trương Đống đương nhiên muốn, bị nàng hỏi trắng ra hơi ngượng ngùng, nhìn sang chỗ khác. Dương thị không bận tâm nhiều lắm tới mặt mũi, hỏi, “Nghe Tam nương từ nói vậy là muốn chiêu cổ chúng ta?”.

Lâm Y nghe nàng dùng từ “chiêu cổ”, liền tục xưng không dám, đặt hỏi, “Đại lão gia Đại phu nhân tính toán ở tại nông thôn dài lâu hay chỉ đợi cho hết tang kỳ?”.

Dương thị cười, “Tất nhiên là cho đến hết tang, Đại lão gia còn phải xuất sĩ làm quan”.

Lâm Y trong lòng vui mừng, “Đợi mọi người rời đi, mấy gian nhà này lại mệt lo liệu, bỏ không cũng không được, là định bán hay cho thuê?”.

Dương thị hiểu được, cười nhìn Trương Đống, “Tam nương từ muốn mua nhà của chúng ta nha”.

Lời vừa nói ra, Lâm Y cũng hiểu Đại phòng thiếu tiền vô cùng, không muốn cho thuê, muốn bán luôn.

Trương Đồng lắc đầu. “Bán nhà chúng ta đi đâu ở?”.

Lâm Y đã sớm lo lắng xong, vội nói. “Nếu Đại lão gia bán, chúng ta cứ lập khế ước trước đã, đợi Đại lão gia xuất sĩ làm quan, chúng ta lại giao nhà sau”.

Trương Đồng còn chưa gật đầu, Dương thị trước khen. “Như vậy rất tốt”.

Lâm Y lại nói. “Tôi thấy các vị còn nhà trống, ngoại trừ gian bây giờ tôi đang ở, hai gian còn trống nếu được thì giao trước, có thể chứ?”.

Muốn trả nợ, bán nhà là nhanh nhất, Dương thị cực nguyện ý, nhưng nhà là sản nghiệp tổ tiên, Trương Đồng có ràng buộc về cảm tình, có luyến tiếc, không nói bán, cũng không nói không bán, im lặng vuốt râu. Dương thị thấy thế, đành phải nói bọn họ còn muốn bán bạc, sai Lưu Hà tiễn Lâm Y về.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Đám đông hỗn loạn

Lưu Hà tiễn Lâm Y đến cửa phòng, cũng chưa bước đi, hẳn là lo lắng nàng muốn đi nơi khác mua nhà, Đại phòng mất khoản thu, trấn an. “Đại lão gia nhất thời nghĩ không thông mà thôi, Đại phu nhân khuyên nhủ một chút là được rồi, nhà của chúng ta, Tam nương tử đương nhiên mua được”.

Lâm Y cũng không có ý định mua nhà nơi khác, nhưng để thuận tiện ép giá sau này, vẫn trả lời như không thèm để ý. “Nếu Đại lão gia không muốn cũng đừng miễn cưỡng, tôi nghe nói vài hộ gia đình trong thôn cũng muốn bán nhà”.

Lưu Hà thấy nàng thực sự tính đi mua nhà nơi khác, vội vã quay về báo cho Dương thị biết, cáo từ rồi đi. Thím Dương đứng nghe ngóng, thấy Lưu Hà vừa đi, liền lại đây hốt hoảng. “Tam nương tử, không thể tách khỏi nhà họ Trương, ở một mình bị người khác khi dễ, đừng nói nửa đêm nghe tiếng đập cửa trong lòng bất an, chỉ cần kẻ xấu đi vào thôn mấy vòng, người ta nhàn ngôn toái ngữ liền không chịu nổi”.

Thím Dương dù thân thiết với Lâm Y, nhưng tóm lại vẫn là người của Nhị phòng, Lâm Y không muốn để bà biết chuyện nàng mua nhà Đại phòng, tiện thể nói. “Không nhất thiết phải mua nhà riêng, hôm qua hộ trưởng nương tử có nói nhà bà ấy còn phòng trống cần bán, cháu đến ở nhà hộ trưởng, ai dám khi dễ?”.

Thím Dương nghe vậy càng hoảng. “Tam nương tử, hộ trưởng có đến mấy người con trai, cháu và bọn họ ở chung một cái sân, người khác thấy thế nào, đến lúc đó chỉ sợ chòm xóm còn nói ra nói vào nhiều hơn ở một mình. Nhà họ Trương dù sao cũng là thân thích, cháu ở đây mới không bị nói huyền thuyên”.

Lâm Y thấy bà thật sự quan tâm đến mình, không khỏi cảm động, vội nói. “Chỉ nói vậy thôi, cháu cũng chưa đồng ý mua”. Nói xong gọi Thanh Miêu đến. “Hai miếng vải kia đâu, người không thừa dịp thím Dương ở đây, xin lãnh giáo đi?”.

Thanh Miêu vâng lời đi mở thùng, lấy ra hai khúc vải, một khúc vải bông màu lam nhạt, một khúc vải bố chưa nhuộm, nâng lên cho thím Dương xem, cười nói. “Hôm qua Tam nương tử vào thành mua hai miếng vải, cháu cũng không biết cắt may, làm phiền thím Dương dạy cháu”.

Thím Dương nhiệt tâm trợ giúp người nhất, vải dư cũng có thể xin về làm hài cho xấp nhỏ, liền sàng khoai đáp ứng. Thanh Miêu dọn bàn, để chỗ cho cả hai bắt đầu cắt may quần áo. Lâm Y đứng bên nhìn, yên lặng tính toán lứa mạch vụ đông, nhà cửa, hôn ước... Còn chưa nghĩ thông, ngoài phòng có người hỏi thăm. “Lâm Tam nương có nhà không?”.

Lâm Y chưa kịp quay đầu, Thanh Miêu đã gác kéo, bẩm. “Là Trương Lục tẩu tử ở cách vách”.

Lâm Y thấy là hàng xóm, tự nhiên đứng dậy đón chào, để Thanh Miêu tiếp tục may vá.

Vợ Trương Lục cũng không ngồi, nhìn Thanh Miêu và thím Dương đang làm gì, tấm tắc hâm mộ. “Tam nương tử kiếm được nhiều tiền, chưa đến lễ Tết đã mua vải may đồ mới rồi”.

Chị ta đứng đó, càn tay càn chân Thanh Miêu, Thanh Miêu không dám đẩy chị ta, miếng dẫu lên thật cao. Lâm Y buồn cười, vội nhắc ghế kéo chị ta ngồi xuống, chỉ vào Thanh Miêu. “Em có may đồ mới đâu, là cô nàng này chỉ có một bộ đồ duy nhất cũ kỹ, ngay cả đồ thay để tắm cũng không có, vốc người lại cao hơn em, quần áo của em nó mặc không được, nói may đồ mới cho nó, nó lại nhăn nhó không chịu, em đành may cho bản thân một bộ cô nàng mới nhận đấy”.

Thím Dương sấp vào. “Đó là nó biết quy củ, nào có chủ từ mặc đồ cũ, nha hoàn mặc đồ mới”.

Vợ Trương Lục không hiểu quy củ chủ từ nha hoàn, nhất thời im lặng, ngồi nhấp nhòm trên ghế hồi lâu rồi cuộc mở miệng. “Tam nương tử nha, ruộng

của cô có trông thứ gì khác nữa không?”.

Lâm Y nghĩ chị ta cũng muốn nàng trả lại ruộng như Dương thị, cẩn thận giấu lại trong số ruộng nàng thuê cũng không có của chị ta, khó tránh khỏi nghi ngờ.

Thím Dương ngồi cạnh cười. “Vợ nhà Trương Lục, cô tỏ ra bí hiểm với Tam nương tử làm gì, có chuyện nói thẳng đi”.

Vợ Trương Lục bị giục, đánh bạo nói. “Mấy miệng ăn nhà tôi toàn bộ đang rảnh rồi không có gì làm, không biết Tam nương tử có muốn thuê thêm tá điền không?”.

Lâm Y còn muốn gieo tiểu mạch ngoài ruộng, quả thật cần thêm nhân thủ, nhưng hơn hai trăm mẫu ruộng cũng không tính nhiều lắm, mười người tá điền khỏe mạnh đã đủ, nhưng sau vụ lúa nông dân chỗ nào cũng rảnh, chỉ có chỗ của nàng là có việc, bởi vậy người đến cầu nàng cho làm rất nhiều, chỉ tính số người đăng kí thôi đã đầy đặc tên họ. Lâm Y giải thích ngọn nguồn cho vợ Trương Lục, nói. “Lục tâu tử, em sẽ ghi lại tên chị, nhưng số người báo danh rất nhiều, có đến lượt nhà chị hay không em không dám đảm bảo”.

Vợ Trương Lục không bị cự tuyệt đã vui lắm rồi, vội đứng dậy cảm tạ, về nhà đợi tin tức.

Qua một lúc, thím Dương dạy xong cách cắt, Thanh Miêu chiếu theo Lâm Y phân phó, dọn dẹp mảnh vụn gói lại cho thím Dương mang về. Lâm Y đến cạnh bàn nhìn xem tay nghề của Thanh Miêu, cười khen. “Người học mau thật, hẳn không bao lâu nữa chúng ta sẽ không cần phiền toái thím Dương cắt may”.

Thanh Miêu được khen có chút ngượng ngùng, ngừng tay đến giúp Lâm Y sắp xếp đơn đăng kí, hỏi. “Tam nương tử, chủ tử cứ chọn từ trên xuống cho tới khi đủ người thì thôi, chẳng phải đỡ mệt hơn sao, tội gì nhớ kĩ từng người”.

Lâm Y dạy cô. “Bọn họ tuy đều là nông dân, bản lãnh lại so le không đều, chờ qua mấy ngày, người cứ chiếu theo tờ giấy này đi hỏi thăm kĩ càng, nhà nào làm nông giỏi, đánh dấu, nếu có ai từng gieo tiểu mạch rồi thì càng tốt”.

Phương pháp này rất hay, Thanh Miêu bội phục, cũng không dám nhận việc. “Nô tỳ không biết chữ”.

Lâm Y cười nói. “Học chữ không khó, chúng ta bắt đầu học”. Nàng ngồi xuống bàn học, mở giấy viết ra, dạy Thanh Miêu nhận biết tên những người có trên tờ danh sách. Người ở nông thôn phần lớn không có đại danh, chỉ có họ rồi thêm vào thứ tự trong dòng tộc, như kiểu Trương Tam Lý Tứ, vô cùng dễ phân biệt, Thanh Miêu còn nhỏ, trí nhớ không tồi, không bao lâu đã nhận biết hết toàn bộ tên. Lâm Y chọc cô nàng là “Thần đồng”, cô đỏ mặt tránh ra ngoài.

Lâm Y vừa đùa vừa dọn dẹp bàn, cắt vải chưa may xong đi. Đang bận rộn, vợ Lí Tam dẫn con gái tên Đại Nữu đi vào, kinh ngạc nói. “Tam nương tử sao tự tay dọn dẹp?”. Nói xong liền xông xáo mau tay lẹ chân phụ giúp.

Lâm Y vội ngăn đón, nhận lấy số vải, nói. “Đề em tự dọn, chị không biết chỗ”.

Vợ Lí Tam đứng một bên có chút không được tự nhiên, nhìn trái ngó phải, hỏi. “Nha hoàn mới của Tam nương tử đâu? Thật là kì cục, chính mình lười biếng để chủ tử bận bịu”.

Lâm Y dọn xong bàn, mời chị ta ngồi xuống, nói. “Thanh Miêu đang lo việc khác, không phải lười, dù sao chút việc ấy em làm cũng được, nào có yếu ớt như vậy”.

Vợ Lí Tam lại nói. “Vậy sao được, Tam nương tử bây giờ là người giàu có, nơi nào cũng cần người hầu hạ”. Chị ta kéo Đại Nữu phía sau đẩy ra trước, trừng con bé. “Lúc đến đây mày thế nào?”.

Đại Nữu nhát gan, trong lòng lại không muốn, hức một tiếng chực khóc. Vợ Lí Tam mắng “Không tiền đồ!” càng làm con bé sợ trốn tránh, chị ta quay lại cười cười với Lâm Y. “Con bé nhà tôi, thành thật số một, Tam nương tử dạy dỗ chút, bảo đảm giỏi việc hơn Thanh Miêu nhà”.

Lâm Y có cảm giác như lọt vào sừng mù, hỏi. “Tam tâu đang làm gì vậy?”.

Vợ Lí Tam cười tươi. “Tam nương tử chỉ có mình Thanh Miêu hầu hạ, làm sao đủ sai sử, Đại Nữu nhà tôi vừa chịu khó vừa nghe lời, tôi bán nó cho Tam nương tử làm nha hoàn được chứ?”.

Lâm Y âm thầm cười khò, hơn hai trăm mẫu ruộng trồng hoa màu của nàng, nhìn thì náo nhiệt, nhưng cũng không phải của nàng, đợi đến mùa xuân sang năm hết hạn thuê, còn không biết sống bằng gì đâu, hiện giờ có một Thanh Miêu giúp chạy việc miễn cho lộ mặt ngoài đường nhiều cũng đủ rồi, có tiền nhân rồi đâu mà nuôi thêm một đứa nữa. Việc này nàng không muốn nói cho người ngoài biết, chỉ đáp. “Tam tâu, không phải tôi nói chị, nạn đói qua rồi, năm nay mùa màng lại tốt tươi, chị bán con làm chi?”.

Vợ Lí Tam vội xua tay. “Đừng nói bừa, tôi chỉ bán con gái không bán con trai, con trai phải giữ lại lo đồng áng, con gái là cục nợ nuôi trong nhà”.

Lâm Y nghe tự dưng cảm thấy khó chịu cực kì, nói. “Tôi không thiếu người chạy việc, chị mau dẫn Đại Nữu về đi”.

Vợ Lí Tam vẫn lải nhải điểm tốt của Đại Nữu thế này thế nọ, không chịu đi, Lâm Y đành uy hiếp. “Ruộng nhà chị sản xuất không tệ, tôi định năm sau còn muốn thuê, nếu chị còn nói nữa, tôi đi thuê nhà khác”.

Đang lúc nông nhàn chỉ có chỗ Lâm Y mới có việc làm, trả ruộng thì hụt mất miếng ăn, vợ Lí Tam hiểu đạo lý không bắt được chuột còn mất nắm gạo, lúc này mới ngậm miệng quay đầu đi ra.

Lâm Y nhìn hai mẹ con chị ta ra khỏi viện, thờ dài một hơi, đang muốn gọi Thanh Miêu thì phát hiện cô nàng đang đứng cạnh cửa, nàng giận nói. “Đã đứng đó sao ban nãy không vào giải vây?”.

Thanh Miêu vò gốc áo. “Nô tỳ còn tưởng Tam nương tử sẽ mua Đại Nữ”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Nơi này ta cũng không thiếu nhân thủ, vô duyên vô cớ mua con bé làm chi?”.

Thanh Miêu ngập ngừng. “Nhà Lí Tam đông con trai, Tam tẩu tử lại thiên vị, Đại Nữ thường xuyên ăn không đủ no...”.

Lâm Y buồn cười. “Con bé ăn không đủ no liên quan gì đến ta, ta bản thân còn đang ăn nhờ ở đậu người khác đây”.

Thanh Miêu không dám tranh luận, im lặng không lên tiếng, tới buổi tối vẫn theo lệ thường để dành nửa bát cháo đem tặng cho Đại Nữ, Lâm Y mở một con mắt nhắm một con mắt làm như không thấy, còn âm thầm dặn Lưu Hà nấu cháo đặc một chút.

Tin vợ Lí Tam bán con gái truyền khắp khiến rất nhiều người động tâm, bán không thể liền đổi thành thuê, ngày ngày có người đến cửa hỏi Lâm Y muốn mượn con gái họ làm nha hoàn không, Lâm Y gặp người đã thấy đau đầu, đơn giản đóng chặt cửa phòng, để Thanh Miêu đứng ngoài canh cửa, vù vù ngủ ngày.

Thanh Miêu sợ làm ầm ĩ đến nàng, không dám canh ở cửa phòng, đứng tí ngoài cửa viện, gấp một cái chặn một cái. Trong lúc vô tình có mấy tên du côn vô lại đến cửa quấy nhiễu, bị Trương Trọng Vi cầm then cửa đuổi hết, Trương Bá Lâm chê cười chàng. “Anh nhìn cậu hết như thần Chung Quỷ canh cửa”.

Trương Trọng Vi sừng sừng như bàn, mặc anh ta chê cười, vẫn nắm then cửa đứng canh. Trương Bá Lâm đầu óc xoay chuyển day chàng một chiều. “Đi tìm lý chính, bắt nhốt hán mấy hôm sẽ ngoan ngoãn thôi”.

Trương Trọng Vi y theo lời đại ca, nhà lý chính cũng đang cho Lâm Y thuê đất, đương nhiên chịu hỗ trợ, đi bắt trừng trị mấy tên vô lại một phen, quả nhiên yên ắng hơn nhiều.

Dương thị thu hết vào mắt, về phòng khuyên Trương Đồng. “Lão gia nhìn Trọng Vi một lòng che chở Lâm Tam nương, bọn họ lại có hôn ước trong người, đợi đến khi thành thân, dù lão gia bán nhà, phòng ốc vẫn là họ Trương”.

Trương Đồng còn do dự. “Không bán vẫn là của Đại phòng, bán xong sẽ thành của Nhị phòng”.

Dương thị ngậm liếc mắt nhìn ông ta, ra vẻ băng quơ nhắc tới. “Tôi thấy Trọng Vi đứa nhỏ này không tồi”.

Trương Đồng sầm mặt. “Đừng nghĩ vớ vẩn, cháu trai dù thân thiết cũng không bằng con mình”.

Dương thị không muốn tổn thương hòa khí vợ chồng, vội xoa dịu. “Thuận miệng nói thôi, cũng không phải không cho lão gia nạp thiếp”.

Trương Đồng “Ừ” một tiếng, sang bàn đọc sách, hiểu biết thế cục trong triều.

Dương thị đến gần, nói. “Nhị đệ mua nha hoàn đã thu phòng hay chưa? Lão gia làm đại ca, chỉ bằng khuyên nhủ chút, Nhị đệ cả đời áo vải thì thôi không sợ gặp chuyện thị phi, nhưng lão gia còn muốn xuất sĩ làm quan, nếu có người rắp tâm ám hại, tổ cáo gây gièm pha thì biết thế nào?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Rắp tâm của Phương thị

Trong lúc giữ hiếu mà thu thông phòng là bất hiếu, người ở nông thôn không truy cứu nhưng Trương Đồng làm quan, sợ có kẻ quấy phá, trong lòng ông ta giật mình tỉnh ngủ, cảm kích Dương thị can trọng, nhân tiện nói. “Chuyện bán nhà ta còn muốn suy nghĩ”.

Dương thị nhưn mày cười, tự mình rót chén trà nhỏ bỏ vào tay ông ta, im lặng lui ra ngoài.

Trương Đồng cân nhắc, sự tình như vậy phải cân sớm không nên muộn, nhờ đầu nha hoàn kia sinh con trong lúc Trương Lương còn đang giữ hiếu thì khó coi lắm thay. Ông ta nghĩ như thế, lập tức đứng dậy đi tìm Trương Lương, uyển chuyển nhắc nhở đệ đệ trong lúc giữ đạo hiếu phải thanh tâm quả dục, ngăn cản ham muốn, tâm trong sáng, ngủ thư phòng.

Trương Đống và Trương Lương tuy là huynh đệ nhưng nhiều năm xa cách không hiểu biết nhau nhiều, nếu ông ta nói thẳng là lo lắng con đường làm quan của mình, Trương Lương có gì không nghe, nhưng ông ta cứ giấu giếm nói vòng vèo, Trương Lương làm sao nghe vô, chỉ nói Đông Mạch là nha hoàn vẩy nước quét nhà bình thường, cần bản không thu phòng. Trương Đống cũng có thiếp thất, liếc mắt cái đã nhận ra đệ đệ không nói thật, buồn bực lắm, nhưng Trương Lương cũng đã bốn mươi mấy rồi, con cái lớn cả, có thể làm thế nào được, ngoại trừ việc khuyên cho tỉnh ra.

Trương Đống thăm hận Trương Lương mê luyện nữ sắc, trong lòng muốn xa cách quan hệ, thêm nữa lại suốt bây giờ quả thực dọa người, Dương thị khuyên ông ta bán nhà, ông ta cũng miễn cưỡng gật. Bọn họ thương lượng trong phòng, không ai đề phòng thím Nhâm nghe lén, báo tin cho Phương thị biết.

Một bên là Đại phòng, một bên là Lâm Y, Phương thị há có thể để bọn họ đạt thành hiệp nghị, nóng ruột đi đi lại lại mấy vòng, nhìn thấy ngoài cửa viện có vợ người hàng xóm đi ngang qua, vội vàng nín lại trò chuyện, miệng lớn tiếng. “Có kẻ bất hiếu không nói dối được tông đường thì thôi, còn rơi vào thế bán cả sản nghiệp tổ tiên, thật là thương tâm thay cho các vị đã khuất”.

Trương Lương nghe được, nhưng không biết Đại phòng muốn bán nhà, còn tưởng bà ta nói người khác, liếc mắt canh phòng, gọi Đông Mạch mài mực, nhân cơ hội chộc ghẹo một phen.

Hai vị chủ nhân Đại phòng nghe thấy Phương thị mắng, phản ứng bất đồng, Dương thị buồn bực, Trương Đống xấu hổ, vội bỏ ý định bán nhà, nói “Chuyện kiếm tiền nghĩ cách khác vậy”.

Phương thị chỉ cây dâu mà mắng cây hòe mấy ngày, quan sát chặt chẽ động tĩnh Đại phòng, thấy bọn họ không bán nhà nữa, mừng thầm, gọi Trương Trọng Vi đến phân phó. “Trong nhà thiếu tiền, con đi mượn Lâm Tam nương một khoản”.

Nhị phòng tuy bị mất phân nửa số ruộng, nhưng năm nay lương thực trăm mẫu ruộng thu được toàn bộ về bọn họ, làm sao thiếu tiền? Rõ ràng là Phương thị nhìn Lâm Y buồn bán lời tiền mà nói lòng tham, muốn đi chiếm lợi ích của người ta. Trương Trọng Vi đỏ mặt, quay mặt sang chỗ khác không lên tiếng.

Phương thị thấy chàng im lặng kháng nghị, mặt trầm xuống, muốn phát hỏa. Thím Nhâm vội hỏi. “Lâm Tam nương đơn độc một mình, mang nhiều tiền như vậy không lo mất cắp hay bị người ta lừa mất thì thế nào? Nhị phu nhân không phải muốn mượn tiền, chỉ là nghĩ Lâm Tam nương ở nhà họ Trương, dù thế nào cũng phải chăm lo cho cô ấy chút, giữ tài vật dùm vốn là nên”.

Phương thị nghe lời này cảm thấy vô cùng xuôi tai, liên tục gật đầu. Trương Trọng Vi không đồng ý, cũng không tranh cãi, ghen cổ, một bộ như thể trời có sập xuống cũng không mở miệng. Phương thị thấy chàng cứng đầu, cá giận. “Nhất định là học thẳng anh nó”.

“Thẳng anh nó” Trương Bá Lâm là thím Nhâm nuôi lớn, bà ta nghe câu này khó tránh khỏi khó chịu, nhân tiện nói. “Nhị phu nhân một phen hảo tâm, sao không tự mình đi nói với Lâm Tam nương, cô ta nhất định cảm kích phu nhân”.

Phương thị tự hào xuất thân dòng dõi thư hương, không muốn đặc biệt tới cửa nói chuyện tiền bạc. “Lâm Tam nương lúc trước đã không cung kính ta, giờ có tiền trong tay lại càng không để ta vào mắt, nó làm gì cho ta mặt mũi, một mảnh hảo tâm cũng bị nó coi như lòng lang dạ thú”.

Thím Nhâm ghé vào tai Phương thị, nói nhỏ. “Nhị phu nhân, vì cô ta không hiểu cao thấp tôn ti phu nhân mới phải đi dạy, bằng không sau này gả vào phu nhân làm sao trấn áp được cô ta, không bằng hiện tại lấy thân phận mẹ chồng mượn một khoản tiền đi”.

Phương thị nhìn liếc qua Trương Trọng Vi, trước cho chàng lui ra mới nói. “Đừng nói bậy bạ, mẹ chồng mẹ vợ cái gì, hôn sự này nhất định phải hủy”.

Thím Nhâm ngậy ra. “Bây giờ Lâm Tam nương có tiền, Nhị phu nhân vẫn muốn từ hôn?”.

Phương thị khinh thường. “Hai trăm mẫu ruộng của nó đều là đi thuê, có gì ghê gớm”.

Thím Nhâm nhớ tới lúc Phương thị xuất giá, đồ cưới chất đầy mười xe, cộng thêm trăm mẫu ruộng nước, dù về sau do Trương Lương đi thi liên tục, thêm Trương Bát nương xuất giá tiêu hao còn lại không bao nhiêu nhưng con mắt bà ta vẫn cao như vậy, khinh rẻ mấy đồng của Lâm Y. Đã khinh rẻ vì sao còn muốn đi chiếm? Thím Nhâm rút cuộc vẫn theo Phương thị nhiều năm, nghĩ sơ đã hiểu, nhất định là Phương thị ngại Lâm Y có của cải trong tay, không thể từ hôn, bởi vậy muốn nghĩ cách cho nàng nghèo đi.

Trước nay thím Nhâm ghét Lâm Y, càng mừng Phương thị đập nàng một cước, dốc hết sức khuyến khích, theo Phương thị đi phòng Lâm Y.

Cửa phòng Lâm Y đóng chặt, Thanh Miêu đứng canh cửa, một thân đồ mới, tinh thần phấn chấn, hành lễ. “Nhị phu nhân, Tam nương từ đang thay quần áo”.

Phương thị không muốn chờ ở cửa, hơi mất hứng, nói với thím Nhâm. “Chỉ là bộ quần áo mới mà thôi, nhìn xem mừng rỡ chưa kia”.

Thím Nhâm không tiếp lời, âm thầm bĩu môi, từ năm ngoái đến nay bà ta còn chưa có được một cái áo mới đâu.

Thanh Miêu nắm góc áo, ngượng ngùng. “Nô tỳ lớn như vậy còn chưa bao giờ được mặc đồ mới, đây là lần đầu tiên”.

Lâm Tam nương đối xử với người hầu tốt như vậy, chưa đến lễ Tết đã có quần áo mới mặc, thím Nhâm ghen tị, lùi về sau lưng Phương thị. Phương thị xem thường cách làm của Lâm Y, nghĩ: dùng một bộ quần áo mới thu mua lòng người thôi, bản lãnh gì chứ!

Hai người đều có tâm tư riêng, cửa ‘két’ một tiếng mở ra, Thanh Miêu vội bẩm báo. “Tam nương từ, có Nhị phu nhân đến”.

Lâm Y làm như không nghe thấy, trước phân phó. “Cửa cần trét thêm dầu, mau đi hỏi xin Luru Hà một chút”.

Thím Nhâm nhìn lướt qua Phương thị, vội ngăn. “Có chuyện quan trọng, đừng phiền Luru Hà, lát nữa tôi đưa dầu đến”.

Không có gì tự dưng tốt bụng, không gian cũng trộm, Lâm Y âm thầm phi nhỏ, để Phương thị vào. Phương thị ghi nhớ mục đích, thấy Lâm Y không cung kính lắm cũng không giận, ngồi xuống hỏi. “Nghe nói mấy ngày trước có luru mạnh đến gây rối?”.

Lâm Y nhớ tới Trương Trọng Vi giúp nàng giải vây, tâm tồn cảm kích, nể mặt chàng mỉm cười, sai Thanh Miêu dâng trà, nói. “Ít nhiều có Nhị phu nhân chiếu cố mới không để người ta khi dễ”.

Phương thị thập phần hài lòng câu trả lời này, trực tiếp vào đề. “Những kẻ đó cách năm ba bữa lại lảng vảng trước cửa, khiến người ta lo lắng không thôi, cô khổ cực buồn bán lời chút tiền, nếu bị bọn họ cướp thì đau lòng lắm”.

Lâm Y ần ần đoán ra ý đồ bà ta đến, cười. “Nhà họ Trương giàu có, ai dám đến cửa giật tiền, là không muốn sống nữa hay sao”.

Đây không phải đáp án Phương thị muốn, bà ta sừng sốt. “Cô tuổi nhỏ, mảnh khỏe bịp người của chúng cao minh...”.

Lâm Y sắc bén ngắt lời. “Nhị phu nhân sao lại nói vậy, tuy là ở nông thôn nhưng nam nữ có khác, tôi lại không biết bọn họ, nói cũng chưa nói một câu, làm sao bị lừa? Nhị phu nhân chớ lấy danh tiết của tôi ra mà nói giỡn”. Nàng cố ý tỏ ra bức bối vô cùng, đập nắp chén trà xuống bàn đánh ‘keeng!’, tự ý dùng trà, không quan tâm người khác.

Phương thị hiểu nàng cố ý chuyện bé xé ra to, nhưng không phản bác được, đành nói. “Lỡ đâu bị người ta đánh cắp thì làm thế nào?”.

Lâm Y nhìn chăm chăm bà ta, thầm nghĩ : chỉ sợ cần đề phòng không phải ngoại tặc mà là nội tặc kia. Phương thị bị nàng nhìn trong lòng hốt hoảng, lại luyến tiếc đi về, vội huych toẹt ra ý đồ chân chính. “Tiền của cô, ta giữ giữ, chẳng phải ổn thỏa hơn?”.

Lâm Y nhịn không được cười rộ lên, lúc trước Phương thị lấy có bảo quản tài vật cho nàng, ngay cả ba trăm văn cũng không buông tha, bây giờ mảnh cũ lật lại cũng không sợ người ta chê cười. Tiền mang trên người quả thật lo lắng, nhưng Lâm Y sớm có kế hoạch mua ruộng đất, bởi vậy không hề sầu lo, khế ước đóng dấu đỏ của quan phủ, hồ sơ lưu rõ ràng, cho dù làm mất cũng không sợ. Nàng không muốn nói cho Phương thị nghe, chỉ đáp. “Nhị phu nhân quên rồi sao, tiền tôi thuê đất là vay nặng lãi đó, lúc này kiếm được tiền phải trả nợ, chỉ đủ thuê nhà đóng tiền com, có dư đâu mà đòi bị trộm”.

Nói xong lập tức vung tay bảo rằng một cần nghỉ ngơi, không đợi Phương thị mở miệng, kêu Thanh Miêu tiễn khách.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Trọng Vi hỗ trợ

Phương thị không đạt được mục đích, thở phì phì đi ra, cước bộ vội vã về phòng xá con giận, thím Nhâm giữ chặt bà ta. “Nhị phu nhân chậm đã, nhìn mấy gian nhà của chúng ta kìa”.

Phương thị nổi nóng, có chút mất kiên nhẫn, đẩy thím Nhâm. “Nhà ở mấy chục năm trời, có gì đáng nhìn”.

Thím Nhâm chỉ mấy chỗ có ý bảo bà ta nhìn. Phương thị xem sắc mặt thím Nhâm, khó hiểu dụng ý, đành phải nhẫn nại nhìn theo hướng thím Nhâm chỉ : phía Đông một gian nhà kê, một gian nhĩ phòng đều là kho lúa; phía Tây nhĩ phòng cũng là kho lúa, thêm phòng bếp và nhà xí. Thím Nhâm chỉ vào mấy gian đều là của Nhị phòng, Phương thị ngạc nhiên. “Thế nào, phòng ốc phân cho nhà chúng ta tệ hơn Đại phòng?”.

Thím Nhâm vui rạo rức, cười nói. “Còn thế nào nữa phu nhân, chính là tốt hơn Đại phòng tôi mới chỉ cho phu nhân xem nha...”. Nói được một nửa, Luru Hà đứng ngóng về bên này, bà ta vội kéo Phương thị về phòng, đóng cửa sỏ, mới tiếp tục. “Nhị phu nhân, tôi hỏi phu nhân, Lâm Tam nương có tiền trong tay mua nhà nào không mua nhất định mua nhà của Đại phòng?”.

Phương thị ngồi lên ghế trên, phát tay ý bảo châm trà, nói. “Này còn cần phải hỏi sao, chỉ có nhà họ Trương mới giữ cô ta bình an được, không bị người khác nói ra nói vào”.

Thím Nhâm rút đầy trà bỏ vào tay bà ta, nịnh nọt một phát. “Nhị phu nhân anh minh”. Tiếp. “Cô ta muốn ở lại nhà họ Trương cũng không nhất định phải ở Đại phòng, phòng ốc Nhị phòng chúng ta càng to rộng thoáng mát, vì sao không mua của chúng ta mà mua của Đại phòng?”.

Phương thị gác chén trà, mắng. “Nói vậy, sản nghiệp tổ tiên có thể tùy tiện bán lấy tiền sao, còn nữa, nếu Lâm Tam nương thực sự cảm rỗi ở nhà họ Trương, tương lai sao đuổi được nó đi?”. Theo Phương thị xem ra, chủ ý này hồng bét, bà ta nhìn thím Nhâm càng nhìn càng không vừa mắt, vội phát tay đuổi xuống.

Thím Nhâm đi ra, đến chân tường gặp gỡ thím Dương kẻ khổ, bảo Phuong thị cản trở Đại phòng bán nhà, nhà mình cũng không chịu nhân cơ hội bán đi, lại oán giận việc nhiều lương ít ỏi, quanh năm suốt tháng không thấy được một cái áo mới. Thím Dương đồng cảm, nhưng cũng nhận không được vui mừng. “Con bé nha hoàn mười mấy tuổi đầu mới được bộ quần áo mới cũng khiến bà đồ mất thềm thường?”.

Thím Nhâm xấu hổ đỏ mặt, đẩy thím Dương một phát, ra sau nhà lười nhác. Thím Dương có tâm muốn giúp Lâm Y, thấy thím Nhâm quẹo ra sau góc tường liền lặng lẽ đến phòng Trương Trọng Vi, kể cho chàng nghe chuyện vừa gặp được, nói thêm “Đại lão gia không có người thân, chỉ có cháu trai trong nhà là thân thiết nhất, thiếu gia đi đỡ lời mấy câu, không chừng liền thành”.

Có thể đỡ dần thay Lâm Y, Trương Trọng Vi không chớp mắt liền đi nhà Đại phòng tìm Trương Đồng, chưa nói gì, trước hành lễ. Trương Đồng còn tưởng Phuong thị lại nổi giận, muốn ông ta đi cứu, vội đỡ chàng đứng lên, hỏi. “Mẹ cháu lại phạt cháu?”.

Trương Trọng Vi tính không ưa lòng vòng, nói thẳng. “Đại bá, gian nhà giữa và hai gian nhà kề đều để trống, sao không bán cho Lâm Tam nương?”.

Dương thị ngồi ngay bên cạnh, nghe thấy thầm nghĩ: nếu không phải do mẹ cậu thì đã bán lâu rồi, cần gì cậu tới cầu. Phận làm con không thể nói cha mẹ không phải, bà nói ra không tiện, mặt mờ nhắc tới. “Nhị lang, mẹ cháu nói có lý, sản nghiệp tổ tiên há có thể bán lấy tiền, chộc người khác nói bậy”.

Trương Trọng Vi dù thành thật nhưng không ngu dốt, nghe liền mơ hồ đoán được chuyện có liên quan đến Phuong thị, nhưng chàng là con ruột, biết thì thế nào, chỉ có thể tận lực khuyên Trương Đồng, “Đại bá, Tam nương tử cũng không phải người ngoài, nàg... nàg... có hôn ước với cháu...”. Một câu lấp bắp nói xong, chàng đã đỏ bừng mặt, cũng không dám cúi đầu bỏ qua nét mặt Trương Đồng, ánh mắt bình tĩnh dõi theo.

Dương thị lộ vẻ tán thưởng, mỉm cười nhìn chàng vài lần, giúp khuyên Trương Đồng. “Đứa nhỏ thành thật, quả đáng quý, cháu đã chịu xấu hổ đến cầu lão gia, lão gia thân là Đại bá của nó, không giúp đỡ chút sao được?”.

Thật ra Trương Trọng Vi cũng không hiểu vì sao Lâm Y phải mua nhà, theo ý chàng mà nói, sớm hay muộn nàg cũng gả vào nhà họ Trương, nếu có chút tiền, mua ít đồ gia dụng để dành làm của hồi môn thì thôi, mua nhà thật là làm điều thừa. Nhưng Lâm Y muốn, chàng phải trợ một tay, thấy sắc mặt Trương Đồng khó cân nhắc, chàng vội nói. “Nếu ngày khác tiền đồ rộng mở, cháu sẽ báo đáp Đại bá ơn thỏa”.

Lúc này Trương Đồng đã có bảy phần tâm tư muốn bán nhà, chỉ e ngại Phuong thị miệng rộng nên chưa làm được, lại sợ thật bán rồi cái mỏ của bà ta đi bô bô nói loạn khắp nơi. Dương thị hiểu suy nghĩ của ông ta, tiện thể nói. “Chúng ta lặng lẽ kí kẻ đất, bên ngoài cứ nói cho cô ấy mượn nhà ở, đợi khi lão gia mãn hiếu xuất sĩ làm quan bảo cô ấy ở lại trông nhà, thế nào?”.

Trương Đồng do dự, hỏi bà. “Mua nhà trả tiền đằng hoàng lại bị nói thành nợ chúng ta ân tình, Lâm Tam nương chịu sao?”.

Dương thị biết nỗi khổ của Lâm Y, cười. “Chỉ sợ Lâm Tam nương còn không muốn người khác biết hơn cả chúng ta”.

Quả nhiên Lưu Hà đi hỏi, Lâm Y chẳng những đầy lòng đáp ứng, còn dặn dò bọn họ chớ để lộ tin tức.

Mọi người trong phòng nghe được hồi báo, Trương Trọng Vi vui vẻ vênh cả lòng mày, vãi chào Trương Đồng và Dương thị xin lui. Trương Đồng dù đồng ý bán nhà nhưng trong lòng không dễ chịu là bao, đỡ cháu trai đứng dậy cũng cúi đầu ra ngoài. Trương Trọng Vi rút cuộc giúp được Lâm Y, nháy nhót vui sướng trong dạ, tạ ơn Dương thị lần nữa mới cáo từ.

Dương thị sai Lưu Hà mời Lâm Y đến, cúi đầu thoáng nhìn thấy Diên thị đứng trước cửa sổ, thần sắc một nửa cô đơn một nửa hâm mộ. Dương thị nổi giận, ho mạnh hai tiếng, hỏi. “Nhìn cái gì?”.

Diên thị cả kinh run lên, miễn cưỡng cười. “Nhị thiếu gia là người si tình, Lâm Tam nương thật có phúc”.

Dương thị mặt không chút thay đổi. “Đó là cô ấy mệnh tốt, không giống cô là đưa bạc phúc”.

Lưu Hà không ở, chẳng ai đến nói đùa giải vây, Diên thị thành thật đứng hầu, nghe Dương thị quở trách, đến tận khi Lâm Y vào mới xem như thoát thân.

Lâm Y cảm thấy không khí trong phòng khác lạ, liếc nhìn Diên thị, mắt cô ta đỏ hoe, giống như muốn khóc mà không dám, thật cảm thán con dâu khó làm. Lưu Hà mời nàg ngồi xuống, rót trà nóng, cười đơn đả. “Đại phu nhân nhà chúng tôi và Nhị thiếu gia thay nhau khuyên Đại lão gia mới gặt đầu”.

Lâm Y sùng sốt. “Nhị thiếu gia?”.

Dương thị cười. “Nhị lang một lòng hướng về cô, xấu hổ đỏ bừng mặt mà vẫn cầu Đại lão gia”.

Lâm Y trong lòng nghĩ về chuyện khác, có liên quan đến Trương Trọng Vi, tính toán mua nhà xong sẽ kể cho Dương thị biết, cầu bà hỗ trợ, giờ phút này nghe thấy vạn phần cảm động, không khỏi do dự.

Dương thị thấy nàg về mặt khó xử, hỏi. “Không đủ tiền sao? Chớ lo, dù sao bốn gian phòng phải chờ hai năm sau mới giao được, cô trả trước một nửa là ổn”.

Lâm Y vội lắc đầu, lấy lại bình tĩnh. “Tôi không cần nhiều phòng như vậy, Đại phu nhân bán ba gian nhà trống cho tôi là được”.

Dương thị cần dùng tiền gấp, muốn bán hết, nhưng không giao được nhà ngay không tiện đòi hỏi, đành gặt đầu, nói. “Nhà giữa một gian, nhà kề hai gian, toàn bộ lợp ngói, tổng cộng chín quan tiền, thế nào?”.

Lâm Y nghe giá, sợ hãi nhảy dựng lên : sao lại rẻ như vậy?

Dương thị thấy nàng kinh ngạc, vội bổ sung. “Tiền đồng, tức mạch*”. Vừa cười. “Ở ngoài quen rồi, quên mất ở đây dùng tiền sắt”.

*Túc mạch : Cổ đại phân mỗi quan tiền đồng thành một trăm miếng, gọi là Tiền túc mạch.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Lâm Y từ hôn

ười, đổi ra tổng cộng chín mươi quan, cái gọi là “Tiền túc mạch” tức là mỗi quan một ngàn văn, tổng cộng tiền sắt là chín vạn văn. Giá này nói cao không cao, nói thấp không thấp, Lâm Y còn định trả giá nhưng nàng ở phòng của Đại phòng không trả tiền mấy tháng nay, nghĩ muốn trả nợ nhân tình, vì thế không trả giá, đồng ý luôn. Dương thị thật sự cấp bách muốn dùng tiền, thấy nàng không trả giá cũng biết nàng có ý trợ giúp, cười cảm kích nhìn nàng. Cả hai đều biết chữ, không cần làm phiền người khác, tức khắc sai Lư Hà dọn giấy bút, viết xong khế ước, Lâm Y lúc trước mua đất lập nữ hộ che che giấu giấu sợ người khác biết, bây giờ ra mặt kiếm tiền cũng không cổ kị gì nữa, thoải mái đặt bút kí tên của mình.

Từ lúc Lâm Y muốn mua nhà Dương thị đã biết Lâm Y lập nữ hộ, giờ quả nhiên thấy nàng kí hai chữ “Lâm Y” lên khế ước, bà cười với Lư Hà. “Lâm Tam nương là người cẩn thận, nếu là người khác đặt mua của hồi môn nhất định câu nệ viết tên thân thích trong tộc, làm sao đặc biệt đi lập hộ tịch”.

Lâm Y nghe xong giật mình, khó trách không ai kinh ngạc chuyện nàng mua nhà, hẳn đều nghĩ nàng đặt mua của hồi môn. Nàng có tính toán khác trong lòng, không muốn bị hiểu lầm nữa, vừa chậm rãi viết khế ước vừa chậm chước ngôn từ. Dương thị nhìn nàng như vậy, đoán được nàng có việc muốn nói, liền cho Điền thị và Lư Hà lui ra. Lâm Y sao xong khế ước, ngẩng đầu phát hiện trong phòng chỉ còn Dương thị và nàng, thầm khen ngợi Dương thị nhạy cảm hơn người.

Nàng cân nhắc một hồi, mở miệng lại nói trước việc công. “Khế ước mua nhà còn phải mời một người trung gian kí tên mới xem như có hiệu lực”.

Dương thị không dự đoán được nàng nói vậy, sững sốt chút, mới cười. “Việc này không lộ ra ngoài, chúng ta mời Nhị lang đến được chứ?”.

Lâm Y nghe bà nhắc đến Trương Trọng Vi, ánh mắt buồn bã, cúi đầu xuống, gian nan mở miệng. “Đại phu nhân, tôi có một chuyện muốn nhờ — tôi nghĩ từ hôn với nhà họ Trương, bên người không có song thân lên tiếng, có thể nhờ Đại phu nhân thay tôi nói có được không?”.

Dương thị cả kinh. “Đây là vì sao?”.

Lâm Y cười khổ. “Hôn sự này sớm hay muộn cũng bị Nhị phu nhân từ, thay vì chờ bà ta tới cửa, không bằng tôi lên tiếng trước”.

Dương thị hiểu người nữ bị từ hôn luôn khiến người ta nghi ngờ phẩm hạnh không tốt, khó tìm được người trong sạch khác, chỉ có chủ động từ hôn tiên hạ thủ vì cường mối khôn ngoan.

Lâm Y ngồi cạnh Dương thị, khuôn mặt bình tĩnh, hai tay lại nắm lấy cạp váy run nhẹ. Dương thị là người từng trải, nhìn thế liền biết nàng vẫn luyến tiếc, chẳng qua nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà thôi.

Lâm Y thật lâu không nghe thấy hồi đáp, đứng dậy. “Là tôi lỗ mẫn, khiến Đại phu nhân khó xử, cứ xem như tôi chưa từng nói gì”.

Dương thị cười âm trầm. “Chuẩn bị tìm bà mới?”.

Lâm Y dễ dàng bị nắm bắt tâm tư, không khỏi giật mình. Dương thị vẫy tay bảo nàng ngồi xuống, đầu khẽ nghiêng qua như đang hỏi tường chuyện gì. “Ai mà chẳng trải qua khổ sở mới tới được bây giờ, năm đó Đại lão gia xuất sĩ làm quan, lão phu nhân cũng không chịu cho ta đi cùng, để ta đến tận ba mươi tuổi mới sinh con đầu lòng, thiếu chút nữa mạng cũng mất. Trước khi Tam lang ba tuổi, lão phu nhân khư khư giữ nó ở lại bên người tự nuôi dưỡng, không cho nó theo chúng ta đi nhậm chức, chúng ta rời nhà chưa đến ba ngày, Tam lang đột ngột phát bệnh cấp tính, đêm hôm khuya khoắt thôn nghèo lại không có lang trung, đợi đến vào thành mới được lang trung thì bệnh tình đã trễ, nếu không Tam lang sao có thể ngày ngày ngâm mình trong thuốc thang, để cho ta người đầu bạc tiễn người đầu xanh”.

Lâm Y muốn an ủi bà vài câu, nhưng “Lão phu nhân” trong miệng bà chính là thân thích trong tộc của Lâm Y, nàng không biết phải nói thế nào, chỉ lấy khăn tay đưa qua.

Dương thị lau nước mắt, không khuyên Lâm Y nhẫn nại, mà nói. “Hôn sự của cô, nếu là ta, ta cũng hủy hôn”.

Lâm Y tưởng bà đồng ý hỗ trợ, không ngờ bà nói. “Đại lão gia đồng ý bán tòa nhà tổ tiên cho cô vì nghĩ sớm muộn cô cũng là người nhà họ Trương, nếu cô từ hôn, việc mua bán này chỉ sợ khó thành”.

Lâm Y âm thầm cân nhắc, mua nhà quan trọng? Hay từ hôn quan trọng? Trương Trọng Vi đối xử với nàng đương nhiên là tốt, nhưng nếu muốn nàng và Phương thị trở thành người một nhà thì quả thực nghĩ cũng không nghĩ nổi. Tay nàng mân mê vòng ngọc bên hông, đột nhiên nhớ tới Trương Bát nương đang nhẩn nhai đắng cay ở nhà chồng, rùng mình ớn lạnh, hỏi. “Đại phu nhân, nếu tôi từ hôn, còn có thể ở nhà phu nhân sống được không?”.

Dương thị nghe được đã hiểu nàng quyết tâm, thờ dài một tiếng, gật đầu. “Cô và Nhị phòng từ hôn, có liên quan gì đến Đại phòng đâu, tự nhiên hết thấy như cũ”.

Lâm Y yên lòng, lấy khế ước ra xé vụn trước mặt bà, đứng dậy hành lễ. “Làm phiền Đại phu nhân rồi”.

Dương thị nhìn nàng thật lâu, trong lòng còn có lại chưa đến lúc nói, chỉ gật gù. “Chờ thời cơ đến ta sẽ nói cho cô hay, chớ sốt ruột, chờ tin tức từ ta là được”.

Lâm Y hiểu, Phương thị chủ động từ hôn là một chuyện, bị từ hôn lại là chuyện khác, sẽ không dễ dàng đồng ý, vì thế nàng gật đầu tạ ơn Dương thị, xoay người rời đi. Phòng bếp, thím Dương đang sắc thuốc, thấy sắc mặt nàng lụn bại, vội hỏi ra chuyện gì. Lâm Y đầu cúi xuống, hỏi ngược. “Thím sắc thuốc cho ai, ai bị bệnh?”.

Thím Dương quặt lò, liếc mắt xem nàng. “Trời thu lạnh dần, Nhị thiếu gia bệnh cũ tái phát, cổ họng đau, có chút ho khan”.

Lâm Y đứng trước lò qua qua lại lại, thím Dương choáng mắt, kháng nghị. “Tam nương từ làm chi? Không có gì làm thì giúp thím sắc thuốc, đừng đi qua đi lại”.

Lâm Y giống như đang đợi câu này, ngồi xổm xuống tiếp nhận quạt hương bồ. Thím Dương tưởng nàng bắt đầu đáp lại Trương Trọng Vi, vui vẻ vênh đuôi mày, để vị trí cho nàng, cười. “Sắc xong cháu bưng đi đi, thiếu gia đang ở trong phòng”.

Lâm Y vội từ chối. “Cháu thấy thím vất vả thì phụ thôi, đừng nói cho anh ấy biết, thím bưng thuốc đi đi”.

Thím Dương khó hiểu, than thở. “Nhị thiếu gia đối đãi cháu thế nào cháu không hiểu ư? Chỉ là bưng chén thuốc đi cho thiếu gia cao hứng vui vẻ chút thôi mà”.

Lâm Y cười cay đắng, Trương Trọng Vi đối xử với nàng đủ loại, nàng đều nhớ rõ, lòng người cũng đâu phải làm bằng sắt, huống chi cả hai vốn có tình cảm, nói không cảm động là không cảm động được sao, nhưng thiết nghĩ nàng đã không lựa chọn ở cùng một chỗ với người ấy, tội gì khiến người ấy hiểu lầm, đã cự còn ghen là đáng khinh nhất.

Nàng nhìn bếp lò, nói chuyện với thím Dương, đợi thuốc sắc xong, nói câu. “Ho khan không đờm uống thuốc chẳng ích lợi gì, không bằng lấy nước muối nhạt súc miệng sẽ có hiệu quả hơn”.

Thím Dương luôn tin phục những người biết chữ, lập tức mở ngăn tủ lấy muối pha nước, thăm nghĩ : ngay cả Trương Trọng Vi ho thế nào Lâm Y cũng biết, hẳn là vẫn có tình với thiếu gia nhà mình, chẳng qua e ngại Phương thị mới làm bộ như không để ý.

Lâm Y nhìn ra bên ngoài thấy không có người, liền lấy ba tờ tiền giấy nhét vào túi thím Dương. “Giúp cháu chuyển cho Nhị thiếu gia”.

Thím Dương đang nghĩ ngợi chợt thấy nàng nhét giấy vào túi, còn tưởng thư tình, mừng rỡ vội “Ừ”, bưng khay bước nhanh đến phòng Trương Trọng Vi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Câu hỏi trong rừng trúc

Trương Trọng Vi nhận được một tập giấy vuông vức, nghe nói là Lâm Y viết thư, không buồn uống thuốc, vội cho thím Dương lui ra ngoài, trước đọc thư cái đã, gương mặt hoan hỉ vui mừng mở tập giấy, hóa ra lại là ba tờ tiền, tổng cộng ba quan. Chẳng không hiểu vì sao Lâm Y đột nhiên tặng tiền cho chàng, như người lọt vào màn sương, chạy đến phòng bếp hỏi thím Dương, thím Dương cũng nói không biết, bảo chàng đi gặp mặt hỏi Lâm Y.

Trương Trọng Vi bỏ tiền vào tay áo, đến trước phòng Lâm Y đi qua đi lại mà không thấy người, đang chuẩn bị ra ruộng tìm thì nha hoàn của Trương Bá Lâm là Như Ngọc đi ngang qua, thấy chàng đứng trước phòng Lâm Y, hào tâm nói cho chàng. “Lâm Tam nương ngay đằng sau nhà chọn hạt giống tiểu mạch”.

Trương Trọng Vi cảm ơn Như Ngọc, từ cửa hậu quẹo ra sau nhà, quả nhiên gặp Lâm Y đang đứng trước một cái sọt lớn, vừa chọn hạt giống vừa dạy bảo Thanh Miêu. “Em chọn những hạt no đủ mập mạp, đừng để bọn họ gieo cả hạt lép xuống ruộng”.

Trương Trọng Vi ngại Thanh Miêu ở đó, không tiện mở miệng, tăng hắng ho khan ngăn ngại một hồi, hướng Lâm Y nói. “Em cho Thanh Miêu lui đi, tôi có chuyện muốn hỏi em”.

Lâm Y biết chàng muốn nói gì, nhưng hơn hai trăm mẫu ruộng của nàng đã cấy xong, bón lót cũng hoàn tất, toàn bộ đang đợi gieo, cần chọn hạt giống gấp, đành phải xin lỗi. “Phiền Nhị thiếu gia chờ một chút, mười ngày nay phải gieo tiểu mạch nếu không bỏ lỡ thời gian hợp lý”.

Trương Trọng Vi dù chưa gieo tiểu mạch bao giờ nhưng thập phần thấu hiểu vụ mùa không đợi người, nghe vậy gật đầu mà không đi, cũng ngồi xuống trước sọt giúp bọn họ chọn hạt giống. Lâm Y sợ Phương thị hoặc thím Nhâm nhìn thấy, liền đuổi người. “Thiếu gia về đi, tôi chọn xong sẽ đến tìm thiếu gia”.

Trương Trọng Vi tưởng nàng ngại mình không biết cách, hỏi. “Không lẽ chọn hạt giống tiểu mạch và hạt giống lúa nước có cách khác nhau sao? Em dạy tôi nha”.

Lâm Y lắc đầu, chỉ chỉ phía tường bên kia. “Cẩn thận lại bị phạt quỹ”.

Trương Trọng Vi ngưỡng cổ. “Tôi không sợ”.

Lâm Y thở dài. “Nhị thiếu gia không sợ, tôi sợ”.

Trương Trọng Vi suy sụp, Phương thị là người vô lý từ bản chất, nếu nhìn thấy chàng ở đây, hoàn toàn có khả năng sẽ trách lây cả Lâm Y. Chàng ủ rũ đứng dậy, buồn nói. “Com chiều xong lại đến tìm em”.

Lâm Y thuận theo đáp, đầu cũng chưa ngẩng, trên tay tốc độ như cũ, nhưng thật ra Thanh Miêu không đành lòng, nhìn bóng dáng Trương Trọng Vi vài lần, nói. “Nhị thiếu gia có vẻ thất vọng lắm, Tam nương tử nói chuyện với thiếu gia mấy câu thì làm sao đâu”.

Lâm Y chọn xong một vốc hạt giống bỏ vào sọt, dùng ánh mắt ra lệnh cho cô nhanh tay làm việc, nói. “Không rảnh, hôm nay không chọn xong hạt giống ngày mai không khỏi công được”.

Thanh Miêu vội hoàn hồn, chuyên tâm làm việc. “Nếu trời tối chưa chọn xong, chúng ta phải làm đêm?”.

Lâm Y ngữ khí kiên quyết. “Đương nhiên, trừ phi em muốn đói bụng”.

Thanh Miêu vừa nghe nhiệm vụ nặng nề, đi xuống bếp mượn hai chiếc ghế đầu, mỗi người một cái ngồi xuống làm. Chủ tớ vội vàng đến tận khi bầu trời tối đen vẫn chưa xong, com nước qua loa nhanh chóng về phòng thấp đèn tiếp tục công việc. Trương Trọng Vi thấy hai người bận rộn không đành lòng đi quấy rầy, thẳng đến nhìn thấy hơn hai trăm mẫu ruộng đã gieo hoàn tất mới đi tìm Lâm Y, ngăn nàng ngay rìa rừng trúc.

Lâm Y nhìn trái nhìn phải, hoàn cảnh này mà bị người khác nhìn thấy đủ bị hiểu lầm một hồi, không đợi chàng hỏi đã giải thích. “Đó là tiền gia cụ, tôi không biết cụ thể bao nhiêu, nếu chưa đủ thiếu gia cứ nói, về nhà tôi sẽ đưa thêm”.

“Gia cụ gì?”. Trương Trọng Vi hỏi.

Lâm Y thấy chàng đặt câu hỏi nhưng ánh mắt nhìn đi nơi khác, bộ dạng rõ là chột dạ, nhin không được bật cười. “Không nói dối được cũng đừng nói, gia cụ trong phòng tôi không phải Nhị thiếu gia mua?”.

“Không phải”. Trương Trọng Vi đỏ mặt, trả tiền bỏ vào tay nàng, liều chết không nhận.

Lâm Y nắm nắm tiền, nói. “Thiếu gia không nhận cũng vậy, nhưng thiếu gia lấy đâu ra tiền mà mua?”.

Trương Trọng Vi nói. “Tìm thợ mộc trong thôn làm, cũng không tốn bao nhiêu”. Lời vừa nói ra chàng liền quay mặt đi nơi khác, ban này còn không thừa nhận, bây giờ chưa đánh đã khai.

Lâm Y cười thầm một đường, xoay người đi ra khỏi rừng trúc, Trương Trọng Vi vội la lên. “Tôi còn chưa hỏi xong”. Lâm Y dựa vào một cây trúc già, nghe chàng nói. Trương Trọng Vi đi lên trước, nhìn vào mặt nàng, thành thật hỏi. “Vi sao mãi không đề ý đến tôi, tôi có gì không tốt?”.

Lâm Y cúi đầu do dự mãi, vẫn không thể nói ra nàng đã nhờ Dương thị từ hôn, thở dài thườn thượt. “Không phải anh không tốt, là mẹ của anh... Bà ấy đối đãi như thế nào anh cũng rõ, vô sự cũng phải khó xử tôi vài lần, nếu tôi đề ý đến anh cũng đừng mơ sống qua ngày nữa”.

Đề cập đến Phương thị, Trương Trọng Vi nghẹn lời, đá lá trúc khô rơi dưới đất, nói. “Là tôi lo lắng không chu toàn, tôi sẽ nghĩ cách”.

Ngoài rừng loáng thoáng có tiếng người nói chuyện, giống như tá điền đang nghỉ tạm, Lâm Y sợ bị người nhìn thấy, mặc dù không tin Trương Trọng Vi có cách nhưng vẫn gật đầu đại, rồi đi trước một bước. Trương Trọng Vi nghe lời nàng dặn, cách một khắc thời gian sau mới đi ra cánh rừng về nhà. Vừa đến cửa, chợt nghe Như Ngọc gọi chàng. “Nhị thiếu gia chạy đi đâu khiến em tìm khắp, Đại thiếu gia tìm Nhị thiếu gia đọc văn kia”.

Phòng ngủ của Trương Bá Lâm ngay tại cách vách phòng chàng, hai bước là tới nơi, đi vào cửa chàng hỏi. “Ca ca lại viết văn mới?”.

Trương Bá Lâm tiếp đón chàng ngồi xuống, lấy bút đưa, nói. “Anh làm thơ hơn cậu một bậc nhưng văn viết không bằng cậu, nhờ cậu sửa cho anh”.

Trương Trọng Vi cũng không khiếm tốn chối từ, nhận bút đọc từng câu chữ, khoanh hai ba chỗ, cười. “Bài văn em viết còn không bằng bài này, ca ca thật sự đã viết tốt hơn nhiều lắm”.

Trương Bá Lâm cầm lấy danh thiếp trên bàn học, tay run run, cảm giận nói. “Còn không phải do cha bắt chúng ta gửi văn thơ cho Lí Giản Phu, mặc dù khả năng của anh không tệ nhưng nếu viết dở thì đánh mất thể diện, chung quy không tốt”.

Trương Trọng Vi ngập ngừng. “Lỗi của em không giấu kĩ danh thiếp của ông ta, bị cha nhìn thấy”.

Thì ra có một ngày Trương Lương vào phòng xem xét bài vở hai đứa con trai, thấy được danh thiếp của Lí Giản Phu trong thư phòng Trương Trọng Vi, biết ông này rất thương thức Trương Bá Lâm kinh hi không thôi, muốn hai anh em đi Nhã Châu thăm hỏi. Nhưng cả hai đang giữ hiếu ông nội, chưa đầy một năm hiếu không được đi xa, liền ra lệnh cho cả hai viết mỗi người một bài văn gửi đi cho Lí Giản Phu nhìn, mời ông ta chỉ bảo một phần.

Viết văn với Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi không phải việc khó, có điều bọn họ khinh thường nịnh bợ nhà quyền quý, Trương Trọng Vi thành thật, tuy bất mãn nhưng không oán hận, Trương Bá Lâm tính tình thẳng, lá gan cũng lớn, vẫn vẫn viết nhưng mỗi ngày phải nắn nót Lí Giản Phu mấy lần, tiện thể bực tức luôn cả Trương Lương.

Trương Bá Lâm thu hồi văn, chiếu những điểm Trương Trọng Vi chỉ ra sửa một lần, gọi Như Ngọc rửa bút mài mực, chuẩn bị cho anh ta viết. Trương Trọng Vi nói mấy câu “Cha cũng là muốn tốt cho chúng ta” vân vân, Trương Bá Lâm xoa tay. “Anh cũng không trách cậu, nhắc tới này đó làm chi”. Nói xong sai Như Ngọc. “Khát nước, châm trà đến đây”.

Như Ngọc dạ, vội bỏ thanh mực đến pha trà, nhìn Trương Bá Lâm cười thẹn thùng. Trương Trọng Vi ngốc, thầm nghĩ: rót chén trà thôi, có gì buồn cười chứ. Trương Bá Lâm nháy mắt nhìn chàng, bĩu môi. “Có hối hận tặng nha hoàn đi không?”.

Trương Trọng Vi lắc đầu, thầm nghĩ: mình mới không cần nha hoàn ngốc đầu ngốc não, khi không lại cười với mình. Chàng đi đến bàn học tiếp nhận công việc của Như Ngọc, cho cô ta lui, sai đóng cửa lại, quay đầu nói với Trương Bá Lâm. “Ca ca, em có một chuyện muốn thỉnh giáo”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Dương thị cố gắng

Trương Bá Lâm trong miệng hỏi. “Chuyện gì?”. Ánh mắt lại飄 ra ngoài, em trai mài mực nào cảnh đẹp ý vui như tiểu mỹ nhân.

Trương Trọng Vi thở hắt ra, nói chuyện Phương thị không ưa Lâm Y, hỏi. “Ca ca có biện pháp gì khiến mẹ thích Tam nương tử không?”.

Trương Bá Lâm gõ gõ bút, bĩu môi nói. “Này sao trách mẹ được, ai thích con dâu tranh luận với mình?”.

Lâm Y không cung kính Phương thị lắm cũng do ngày xưa bị ức hiếp quá mức mà không phản kháng được, nàng bị Phương thị oan uổng hết lần này đến lần khác, Trương Trọng Vi thấy hết, chẳng lẽ như vậy cũng không được oán hận một câu sao?

Trương Trọng Vi nói ra nghi hoặc trong lòng, Trương Bá Lâm lập tức trả lời khẳng định. “Đó là đương nhiên, con dâu với mẹ chồng luôn phải kính cẩn nghe theo, không được nói một chữ ‘không’. Nếu cậu thật muốn cưới Tam nương tử vào cửa nhà họ Trương thì khuyên em ấy nhẫn nại chút, bản thân cậu ở trước mặt mẹ cũng chớ có bùng binh chọc mẹ giận, chỉ có đồ mẹ vui vẻ thì hôn sự mới thành”.

Trương Trọng Vi nghe được ngây ngậy ngô ngô, chỉ là chiều nể nhục chịu đựng có tác dụng lên Phương thị sao, lỡ một ngày Lâm Y không tiền tứ cổ vô thân, bà ta nhìn nàng không vừa mắt, có kính cẩn nghe theo nữa lại được gì. Trương Bá Lâm nhận ra suy nghĩ trong lòng chàng, nói. “Bá phụ từng kể cho chúng ta nghe gia huấn của Gián nghị đại phu*, cậu đã quên?”.

*Gián nghị đại phu, tức Ngụy Trưng. Đọc thêm xin tra Wiki.

Trương Trọng Vi hồi tưởng nhất thời, đọc thuộc lòng. “Từ thậm nghi kì thể, phụ mẫu bất duyệt, xuất; từ bất nghi kì thể, phụ mẫu viết thị thiện sự ngã, từ hành phụ phụ chi lễ yên”.

(Dịch thô: Con trai có yêu vợ đến mấy mà cha mẹ không ưng cũng phải bỏ; con trai không thương vợ nhưng cha mẹ ưng, bảo rằng mọi việc đều thiện, con phải chu toàn lễ vợ chồng)

Trương Bá Lâm thấy chàng mài mực cũng không yên lòng, đoạt lấy, nói. “Có hiểu ý tứ?”.

Trương Trọng Vi cúi đầu. “Mẹ không vui Lâm Tam nương, em có thích đi nữa cũng phải bỏ”.

Trương Bá Lâm nói. “Nếu hiểu thì theo mẹ đi, đối nghịch với mẹ không tốt chỗ nào hết”. Nói xong ngoác Như Ngọc ngoài cửa sổ vào mài mực.

Trương Trọng Vi được trả lời, đứng dậy cáo từ. Thuận theo Phương thị chàng có thể làm, nhưng cái khó là phải nói cho Lâm Y thế nào, quả là phiền não. Chàng đến trước phòng nòn nóng đi tới đi lui, bị Lưu Hà nhìn thấy đi vào báo cho Dương thị biết, Dương thị hơi suy nghĩ, phản phô. “Mời Nhị thiếu

gia vào đây”.

Lưu Hà tuân mệnh, đi ra ngoài mời Trương Trọng Vi vào. Trương Trọng Vi vào nhà hành lễ, thấy chỉ có Dương thị đang ngồi, liền hỏi Trương Đồng ở đâu. Dương thị cười đáp. “Bá phụ của cháu mới đọc xong đồng liễu gửi thư, đang hồi âm”.

Trương Trọng Vi nói. “Bá phụ dù đang giữ đại tang nhưng vẫn quan tâm việc triều chính, thật khiến người ta bội phục”.

Dương thị xoa tay. “Đã đi lên con đường làm quan, thân bất do kỷ thôi”.

Khi nói chuyện, Lưu Hà dâng trà, Dương thị cười hiền lành. “Ném thử trà ở đây xem so với trà nhà cháu thế nào”.

Trương Trọng Vi trong lòng có khúc mắc, làm sao ném ra vị gì, chỉ nhấp đại một ngụm, khen. “Quả nhiên ngon, bá mẫu mua ở đâu nha?”.

Dương thị nhìn ra là chàng khách sáo, cũng không để ý, nói. “Là mua ở Đông Kinh”.

“Đông Kinh phồn hoa, khó trách”. Trương Trọng Vi đón lời của bà nói tiếp, cũng nghi hoặc đang yên đang lành vì sao Dương thị tìm chàng nói chuyện phiếm?

Dương thị gác nắp trà thổi thổi, chậm rãi uống, đột nhiên hỏi câu. “Nhị lang có từng nghĩ tới đi Đông Kinh?”.

Trương Trọng Vi ngượng ngùng đáp. “Đương nhiên có nghĩ, năm sau mở khoa thi, cháu và ca ca đều muốn vào thành thử một lần”.

Dương thị vui mừng nói. “Cháu có chí hướng, rất tốt, nhất định có thể đỗ tiến sĩ”.

Trương Trọng Vi khiêm tốn hai câu, hết lời, chỉ ngồi im không nói. Trên mặt chàng phiền não chất đống, nhìn là biết, Dương thị có ý hỏi. “Đã tham gia khoa cử, vì sao không về phòng đọc sách, phiền não chuyện gì?”.

Trương Trọng Vi dù gọi Dương thị một tiếng ‘bá mẫu’ nhưng nhiều năm xa cách cũng không thân thiết, không mấy nguyện ý tâm sự cho bà nghe, chỉ vâng lời. “Tạ ơn bá mẫu dạy bảo, bây giờ cháu về đọc sách đây”.

Dương thị thấy chàng thật sự đi, vội hỏi tiếp. “Chậm đã, để ta đoán, là đang náo loạn không thoải mái với Lâm Tam nương?”.

Trương Trọng Vi giật mình, nhưng im lặng.

Dương thị tự nói. “Người nữ nào cũng sợ mẹ chồng, nhân chi thường tình, nếu có tiền đồ đỗ tiến sĩ, mưu hoa được chức quan, dẫn nàng đi ra ngoài nhậm chức chẳng phải khoái hoạt?”.

Trương Trọng Vi không tự chủ được đáp. “Này cháu từng nghĩ tới, nhưng cũng phải được mẹ đồng ý cho cưới Lâm Tam nương đã”.

Dương thị không đề cập một chữ việc Lâm Y muốn từ hôn, chỉ nói. “Nhị lang, đánh cuộc với cháu, chỉ cần cháu đỗ tiến sĩ, ta có thể làm Lâm Tam nương gả cho cháu, thế nào?”.

Trương Trọng Vi đầu tiên là mừng rỡ, nhưng cân nhắc cẩn thận, đánh cuộc như vậy Dương thị cũng không được lợi lộc gì, vì sao phải hao tâm giúp mình? Từ trước đến nay tính chàng không phải quanh co lòng vòng, trong lòng khó hiểu điều gì tự nhiên hỏi.

Dương thị khôn khéo có tiếng, hà cớ gì làm việc không có lợi, nhưng bà chỉ mỉm cười. “Ta xem cháu là thân nhân, tính toán thay cháu, cháu nhưng lại nghĩ ngờ ta”.

Trương Trọng Vi nghe cách bà trả lời có chút oán giận, không dám hỏi lại, bất luận thế nào thi đậu tiến sĩ cũng không hề sai, vì thế tạ ơn Dương thị, về phòng khổ đọc.

Lưu Hà thu dọn chén trà, nói. “Nhị thiếu gia một lòng một dạ đặt trên người Lâm Tam nương, Nhị phu nhân muốn từ hôn làm Lâm Tam nương không dám nói nhiều nửa câu với thiếu gia, thiếu gia sao đủ quyết tâm đèn sách”.

Trên lò huân hương khói thơm lượn lờ bay ra, Dương thị nhìn làn khói thất thần một lúc, lên tiếng. “Lâm Tam nương ở đâu?”.

Lưu Hà nhìn ngoài cửa sổ, trả lời. “Ở nhà kia, để nô tỳ mời cô ấy lại đây?”.

Dương thị lắc đầu. “Không cần, ta đi gặp cô ấy”.

Bà đứng dậy, vịn lấy tay Lưu Hà đi hướng nhà kè, vào phòng, một mùi hương thoang thoảng thấm vào mũi, thì ra bình gốm thô trên bàn cắm một bó cúc dại; nhìn tứ phía : một giường, một bàn, một tủ, dưới giường thoáng thấy hai rương quần áo, trong phòng bài trí quả thật đơn sơ, nhưng có bàn học dựa vào song cửa sổ, trên bàn nào là bút, là giấy, ống đựng bút làm từ một mắt cây trúc đứng vững góc bàn, còn có bàn tính. Lâm Y đang ngồi ở bàn, tay cầm quyển sách, đọc xem hết sức chăm chú.

Thanh Miêu ra ngoài quay về, thấy Dương thị và Lưu Hà đứng ngay cửa, vội lên trước tiếp đón, mời vào phòng. Lâm Y nghe tiếng mới nhận ra khách đến, lập tức đứng dậy đón chào, cười. “Đọc sách thất thần, không thấy Đại phu nhân đến”.

Dương thị ngồi xuống nhận trà Thanh Miêu dâng, nhìn phía bàn học, hỏi. “Sách gì khiến Tam nương từ mê mẩn như vậy?”.

Lâm Y hào phóng đưa cho bà xem, thì ra vẫn là quyển “Tề dân yếu thuật”. “Phổ núi Mi Châu rốt cuộc vẫn là nơi tĩnh lặng, tôi mua vài cuốn sách nhà nông, chỉ có quyển này đọc được, còn lại đều là bịa đặt”.

Dương thị cười. “Cô không biết chứ, rất nhiều tác giả viết nông thư bản thân lại chưa từng xuống ruộng”. Bà tùy tiện lật vài tờ, vẫn nói chuyện với Lâm Y. “Chỗ ta có quyển “Tứ thì toàn yếu*”, nếu cô muốn, ta gọi Lưu Hà mang sang”.

*Tứ thì toàn yếu = Kí sự gieo trồng bốn mùa. Lại sách nhà nông thôi ạ.

Lâm Y vui mừng tạ ơn bà, cũng kinh ngạc hỏi thăm “Đại phu nhân cũng đọc nông thư?”.

Dương thị nói. “Đại lão gia lúc nhậm chức cũng từng đặt mua mấy mẫu ruộng, sau Tam lang bệnh nặng thiếu tiền mới bán”. Nói xong sai Lưu Hà về phòng lấy sách, sai cả Thanh Miêu. “Chỗ ta có tận mấy quyển nông thư, tiểu nha hoàn theo Lưu Hà tý tý đi nhìn xem Tam nương từ dùng được không thì mượn”.

Rõ ràng là muốn người hầu ra ngoài để nói chuyện riêng với Lâm Y, Thanh Miêu không nhận ra, thành thật đáp. “Nô tỳ không biết được mấy con chữ, làm sao biết Tam nương từ cần sách gì...”. Chưa nói xong, bị Lưu Hà cường dắt ra ngoài.

Nha hoàn nhà mình không đủ thông minh, Lâm Y có chút xấu hổ, về mặt ngưng ngưng. Dương thị hiểu ý, an ủi. “Nha hoàn thành thật chút mới tin được”.

Lâm Y nghĩ cũng đúng, nếu không đã không đổi Đông Mạch để lấy cô nàng, mặt dần ra nở nụ cười. “Đại phu nhân đến có chuyện gì? Là Nhị phu nhân không đồng ý từ hôn?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Vợ chồng cãi nhau

Dương thị tự mình đứng dậy đóng cửa phòng, ngồi xuống lại, nói. “Chuyện từ hôn, ta không nói với Nhị phu nhân”.

Lâm Y kì quái, hỏi. “Vì sao?”.

Dương thị trả lời. “Nhị lang đang khổ đọc, chuẩn bị năm sau mở khoa thi, lúc này nói chuyện từ hôn nhất định khiến Nhị lang phân tâm, bởi vậy ta không nói”.

Đinh đáng tới việc này Lâm Y chưa từng nghĩ đến, bây giờ Dương thị nhắc tới mới thấy có lý, bất giác nhẹ nhàng gật đầu. Dương thị nhìn trong mắt. “Hôn sự của cô và Nhị lang do lão phu nhân định, lão thái gia cũng đồng tình. Bây giờ đang lúc giữ hiếu, cho dù Nhị phu nhân muốn từ hôn, cũng phải chờ hai năm sau”. Bà nói xong lý do, thương nghị với Lâm Y. “Một khi đã như vậy, sao cô không chờ thêm hai năm nữa, coi như là vì tiền đồ của Trọng Vi?”.

Lâm Y xưa nay thận trọng, suy nghĩ: tiền đồ của Trương Trọng Vi thì liên quan gì đến phu nhân, vì sao nhiệt tâm như thế? Bởi vậy, mặc dù nàng đồng tình quan điểm đó, nhưng không nói đồng ý ngay lập tức, hỏi trước. “Là Trọng Vi cầu Đại phu nhân nói với tôi như vậy sao?”.

Dương thị lắc đầu. “Là chủ ý của chính ta, Trọng Vi là con cháu trong nhà, ta đương nhiên lo lắng cho nó”.

Lâm Y nghĩ thầm trong bụng dụng tâm của Dương thị khó lần, nhưng lời này có đạo lý, vì thế liền đáp ứng. Dương thị coi trọng tiền đồ của Trương Trọng Vi, thấy nàng gật đầu, rất là cao hứng, vỗ vỗ tay nàng, đứng dậy cáo từ. Lâm Y cũng đứng dậy, hỏi. “Thời tiết càng lúc càng lạnh, Thanh Miêu còn ngủ dưới đất, không chừng ngày nào đó sẽ nhiễm bệnh, tôi thấy Đại phu nhân có một gian nhà kè bỏ trống, có thể cho tôi thuê để Thanh Miêu ở được không?”.

Dương thị chính đang lúc thiếu tiền, có người muốn thuê nào không chịu, vội gật đầu đồng ý, lại nói. “Mỗi tháng một trăm văn, thế nào? Chỉ cần trả tiền gian đó thôi, gian cô đang ở vẫn không thu tiền”.

Lâm Y cúi người tạ ơn, tiễn bà ra cửa, chờ Thanh Miêu trở về lại sai cô sang đưa tiền, ấn theo giá hai gian.

Dương thị cầm tiền trong tay suy nghĩ, hỏi Lưu Hà. “Người thấy Lâm Tam nương có ý gì? Thấy nhà chúng ta nghèo, có tâm giúp đỡ một phen, hay không muốn mắc nợ ân tình của chúng ta, miễn cho bị người nắm lấy điểm yếu?”.

Lưu Hà cũng suy nghĩ nghiêm túc một lúc, nở nụ cười. “Theo nô tỳ thấy, Lâm Tam nương trí tuệ, đương nhiên là cả hai đều có”.

Dương thị cũng cười. “Vây mới tốt, ta tình nguyện cô ấy nhiều tâm nhân chút, còn hơn làm kẻ ngu xuẩn”.

Điền thị ngay tại bên, lời nói ra có ý hay vô tình đều có vẻ châm chọc, thần sắc cô ta lập tức âm trầm, yên lặng quay về phòng ngủ của mình khóc lớn một hồi. Chỉ tiếc mỗi người đều có việc phải vội, không ai rảnh rỗi phản ứng lại một quả phụ, chỉ có cô ta lẳng lặng thương tâm.

Lâm Y mặc dù không tin Dương thị có lòng tốt, nhưng vẫn nghe lời của bà, lúc gặp gỡ Trương Trọng Vi cũng không lạnh nhạt như vậy nữa, miễn cho chàng khổ sở ảnh hưởng đến tâm tình học tập. Trương Trọng Vi vì thế nghĩ rằng nàng đã thay đổi tâm tư hướng về mình, trở nên an ổn, toàn tâm toàn ý học tập, mỗi ngày ngoại trừ đọc sách chính là viết văn, không mấy bước ra cửa phòng. Phương thị nhìn trong mắt, vui trong lòng, nói đùa với Trương Lương. “Đàn ông đều chỉ quyến luyến nhất thời, mấy ngày đồ ngán, lão gia xem Trọng Vi, bây giờ chỉ khổ đọc trong phòng, căn bản không thêm đề ý đến Lâm Tam nương”.

Lời nói đùa sỗ sàng như vậy khiến Trương Lương nghe xong khó chịu, sầm mặt trách mắng. “Bà thân là mẹ ruột của Trọng Vi mà lại nói câu như thế, mất mặt nhà họ Phương các người còn tự xưng là dòng dõi thư hương”.

Phương thị bực nhất ông ta há miệng ngậm miệng đều cần “Nhà họ Phương các người”, nhất thời đen mặt, sai thím Nhâm đi ngắt nhéo Đông Mạch vài cái, uy hiếp. “Đừng tưởng ta không biết các người đang làm chuyện quỷ gì, chớ quên còn đang ở lúc giữ hiếu!”.

Trương Lương then quá thành giận, phản kích. “Bên ngoài lời đồn thổi tứ tung, đều nói cha bị bà làm cho tức chết, tôi nể tình bà có công sinh cho nhà họ Trương hai đứa con trai, giả bộ không nghe thấy, bà ngược lại dám chỉ trích tôi sao?”.

Thím Nhâm đứng ngoài âm thầm niệm kinh : hai vị bên trong cũng bốn chín gặp năm mươi cả thôi, việc này mà lọt ra ngoài, mất mặt cả họ, vẫn là mở một con mắt nhắm một con mắt quên đi.

Phương thị cãi không lại Trương Lương, sợ ông ta lại cầm băng ghế đập mình, liền trút giận lên Đông Mạch, mắng. “Thứ con gái hết ăn lại nằm, đứng đó làm chi, còn không ra ruộng cuốc đất!”.

Đông Mạch là nha hoàn, cho dù vụng trộm với Trương Lương cũng không dám tranh luận trước mặt phu nhân chính thất, đành ầm ức xoay người ra cửa. Trương Lương cho rằng Phương thị đang lên mặt cho ông ta xem, cười khẩy. “Ruộng của nhà này đều đã cho Lâm Tam nương thuê hết, làm gì còn mà đi cuốc”.

Phương thị thấy ông ta trào phúng chính mình trước mặt người hầu, con tức vọt lên cao, cãi. “Làm sao không có ruộng, ruộng của tôi không phải còn mấy mẫu ruộng cận sao? Nếu không phải ông ba năm đi thi một lần, tiêu tốn kinh người, phải bán ruộng của tôi lấy tiền mà tiêu, tôi còn cả đồng ruộng cho nó đi cuốc đấy!”.

Đàn ông kị nhất bị người ta vạch mặt là ăn ở nhờ vợ, len lén giận dỗi thì thôi, ngay trước mặt kẻ hầu người hạ mà bà ta hê lên, đặc biệt Đông Mạch cũng ở. Giờ phút này Trương Lương ngay cả tâm muốn giết bà ta cũng có, đuổi thím Nhâm và Đông Mạch ra ngoài, đóng cửa phòng, cãi lộn với Phương thị một trận thật to.

Thím Nhâm ra cửa, lập tức nghe bên trong truyền ra tiếng bình bình bốp bốp cheng cheng, vội vàng chạy đến ven tường gác, không cho bất luận ai đến gần. Bà ta bận tâm thể diện của Phương thị, còn Đông Mạch thì vui sướng khi người gặp họa, đi xuống bếp, đứng ở cửa nói. “Thím Dương, tôi đến giúp thím nấu cơm”.

Nghe xong, đừng nói chỉ thím Dương, ngay cả Lưu Hà đang nhặt rau ở phòng bếp cách vách đều kinh ngạc. “Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây, Đông Mạch muốn xuống bếp”.

Đông Mạch nói là đến nấu cơm, nhưng không những không vào cửa, ngược lại lùi về sau hai bước, để Lưu Hà cũng nghe rõ ràng. “Nhị phu nhân đang cãi nhau với Nhị lão gia, tôi nào dám đi chịu rủi ro, xuống bếp trốn trốn”.

Đàn bà con gái trời sinh đều có máu bà tám, Lưu Hà không nhịn được ngẩng đầu, nhìn phía nhà chính bên kia, thím Dương còn nắm cái nồi trong tay, cũng chạy ra tựa cửa nhìn qua đó. Đông Mạch cười thầm, còn ngại chưa đủ xôn xao, đi trước phòng Trương Bá Lâm ngoắc Như Ngọc.

Trong lòng Như Ngọc cảm thấy cô nàng theo hầu con trai nhà họ Trương, Đông Mạch theo hầu lão gia nhà họ Trương, bản thân thấp hơn một bối, vì thế có chút tôn kính Đông Mạch, thấy cô ta ngoắc, vội bỏ thanh mực, chạy ra hỏi. “Đông Mạch tỷ tỷ có việc?”.

Đông Mạch “hảo tâm” nói. “Nhị phu nhân đang cãi nhau với Nhị lão gia, em lặng lẽ nhắc Đại thiếu gia chút, để thiếu gia đừng chạy bậy bạ ra ngoài, bị người khác giận chó đánh mèo không hay”.

Như Ngọc tạ ơn cô ta, cũng không về phòng báo Trương Bá Lâm, trước chạy ra phía Đông nhìn xung quanh, tầm tắc. “Thật đúng là đang cãi âm ỉ, cũng không biết Nhị phu nhân chọc Nhị lão gia cái gì”.

Đông Mạch lại buồn cười một trận, trong sân còn có mẹ chồng con dâu Dương thị và hai chủ tớ Lâm Y chưa được thông báo. Dương thị xưa nay hòa khí bề ngoài nhưng trên người có uy, cô ta không dám đi tâu vào; Điền thị là quả phụ, cô ta không muốn qua lại. Nghĩ đến Lâm Y, đột nhiên nhớ ra Phương thị và Trương Lương cãi lộn một phần nguyên nhân có dính líu đến Lâm Y, Đông Mạch dù ngại Lâm Y nghèo, có chút xem thường nàng, nhưng vẫn cảm kích nàng tặng mình cho Trương Lương, nghĩ đoạn đi đến trước phòng Thanh Miêu. “Lâm Tam nương ở nhà hay ở ngoài ruộng?”.

Chương 57: Nhã Châu gửi thư

Thanh Miêu trả lời. “Đồng mạch đang gieo, Tam nương từ làm sao ở nhà, đương nhiên là ở ngoài đồng rồi”. Một câu nói xong mới nhận ra người đứng trước mặt mình cũng tên là “Đồng Mạch”, phì một tiếng bật cười. Đồng Mạch ghét nhất tên mình quê mùa, nghe thấy Thanh Miêu cười, tức giận liếc mắt một cái, quay người đi ra đồng.

Lâm Y đang ở dưới ruộng bận rộn chỉ huy các tá điền cấy đất, để ngựa thịt đất quá cứng. Đồng Mạch đứng ở bờ ruộng chờ một lúc, thấy mọi người đều lo vui đầu làm việc, chẳng ai để ý tới cô ta, đành phải ghép tay làm loa, gọi lớn tiếng. “Tam nương từ!”.

Lâm Y nghe tiếng hô, ngừng đầu nhận ra là Đồng Mạch, còn tưởng Phương thị lại sinh sự, bước lên phía trước hỏi. “Chuyện gì?”.

Đồng Mạch ra vẻ thần bí, chờ cho được nàng lên bờ ruộng mới ghé lỗ tai nói. “Nhị lão gia và Nhị phu nhân đang cãi nhau ở nhà vì cô đấy, nghe nói còn động tay động chân nữa”.

Trương Lương từ lúc sự kiện Kim Tử xảy ra đã ghi hận Lâm Y, bởi vậy thái độ ông ta đối xử với nàng không khác Phương thị là mấy, có gì hôm nay cãi nhau với bà ta vì nàng. Lâm Y căn bản không tin Đồng Mạch, nói có lẽ. “Đa tạ bẩm báo”. Nói xong lại xuống ruộng, cẩn thận xem xét tình trạng đất gieo tiểu mạch.

Đồng Mạch không biết Trương Lương không vui Lâm Y, vẫn đi theo lải nhải, nhắc nhủ Lâm Y đi càng lúc càng xa, bản thân cũng nhảy xuống ruộng theo sau nàng. “Tam nương từ, hiện giờ cô cũng là người có chút tài sản, sao phải chịu Nhị phu nhân chửi bới, còn không mau quay về lý luận với bà ta một phen”.

Lâm Y bận tới mức không có thời gian uống miếng nước, nào có tinh lực phản ứng lại cô ta, quay lại liếc thấy cái miệng cô ta đóng đống mở mở thật sự phiền muốn chết, thầm nghĩ: thái độ xách động lời kéo rõ ràng tới mức trần trụi, coi ai là kẻ ngu vậy? Nàng nhìn quanh tả hữu, thấy một tá điền mang đến cái cuốc, nhét vào tay Đồng Mạch, nói. “Ta thấy cô nhàn phát hoảng, nói vậy Nhị phu nhân chắc không sai cô làm việc, vừa hay ta thiếu nhân thủ, làm phiền cô hỗ trợ xới đất, đến trưa ta cho cơm ăn”.

Đồng Mạch sợ nhất việc vừa bần vừa nặng nhọc, vội giấu hai tay ra sau lưng, nói. “Tôi không biết làm”. Lâm Y không buông tha, dí cái cuốc vào người cô ta, làm cô ta sợ tới mức bỏ chạy. “Nhị lão gia đang gọi tôi, tôi phải chạy nhanh trở về”.

Các tá điền cười to, châm chọc. “Nhà họ Trương đất đai tuy nhiều chút, nhưng vẫn là cái hộ nhà nông, sao lại nuôi đứa ở không biết làm ruộng thế này”. Có người kiến thức rộng hơn, nói. “Các người quê mùa quá, nha hoàn đó là chuyên môn cho Trương Nhị lão gia ấm giường”. Những người khác không hiểu “ấm giường” là gì, đều hỏi, người kia đắc ý, buông cuốc bắt đầu giảng giải.

Lâm Y nghe bọn họ nói chuyện càng lúc càng khó nghe, không tiện đứng bên, nhìn ánh mặt trời đã gần chính ngọ, bởi vậy đứng dậy về nhà chuẩn bị ăn cơm trưa. Nàng đi vào cửa viện, bất giác phiêu ánh mắt qua hướng nhà chính Nhị phòng, chỉ thấy Trương Lương đang ngồi trong đó, thím Dương dọn cơm, không thấy bóng dáng Phương thị, lại quay sang nhìn phòng ngủ, cửa phòng đóng chặt, chắc bà ta vẫn chưa đi ra.

Về phòng, Thanh Miêu múc nước, nàng bốc một nhúm bột đậu chà xát cho nổi bọt, rửa tay sạch sẽ đi ăn cơm. Nhà ăn Đại phòng vốn bố trí tại nhà kề, nhưng hiện giờ gian kia đã sửa lại làm phòng ngủ cho Thanh Miêu, bởi vậy nữ quyền đều đến phòng ngủ của Dương thị ăn cơm.

Khi Lâm Y đi vào, Dương thị đã ngồi ở vị trí chủ tọa, Điền thị ngồi chỗ cuối, nàng hành lễ chào hỏi, Lưu Hà cười. “Đại phu nhân thấy Tam nương từ mấy ngày nay vất vả, đặc biệt mua trứng gà của nhà Trương Lục gia cách vách, xào một mâm đồ ăn, Tam nương từ mau đến nếm thử xem hương vị thế nào”.

Lâm Y vội nói tạ, Dương thị lại trách cứ Lưu Hà. “Có chuyện gì to tát mà phải đặc biệt kể ra, Tam nương từ lúc còn ăn uống ở Nhị phòng, cơm canh tốt hơn nhà chúng ta gấp trăm lần”.

Lâm Y ngồi đối diện Điền thị, cười. “Ăn củ cải chỗ Đại phu nhân vẫn thơm ngon hơn ăn thịt bên ấy”.

Điền thị nói mang theo một chút u oán. “Lâm Tam nương giỏi ăn nói, khó trách Đại phu nhân thích cô”.

Lâm Y nghe lời nói không đúng vị, không dám tiếp lời, cười cho qua, thương lượng với Dương thị. “Nhị phòng đồ ăn ngon toàn bộ dựa vào nuôi heo nuôi gà, bọn họ nuôi được, chúng ta cũng nuôi được, đợi đến đầu xuân, chúng ta bắt đầu nuôi heo và gà, đến lúc đó chỉ sợ đồ ăn trên bàn chúng ta còn nhiều hơn bọn họ”.

Lưu Hà và Thanh Miêu đều là người chịu khó, không đợi Dương thị mở miệng đã gật đầu lia lịa. Dương thị nói. “Nuôi gà thì được, nuôi heo e là không thể, hai gian nhà còn lại, một gian phải làm kho lúa, một gian chứa thức ăn”.

Lâm Y hỏi. “Nhà chính không phải còn một gian đó ư? Dùng nó chứa thức ăn là xong?”.

Trong đầu Dương thị không có đạo lý dùng nhà chính chứa thức ăn, nghĩ nói. “Không bằng cô thuê nhà chính đi, chừa gian nhà kề sửa làm chuồng heo”.

Lâm Y mới không thích ở gần sát Dương thị, đi ra đi vào chạm mặt, liền kiên quyết lắc đầu. “Đại phu nhân không muốn dùng nhà chính cũng được, chúng ta dựng chuồng heo ngay sau nhà, thế nào?”.

Dương thị vẫn lắc đầu. “Nuôi heo không thể so với nuôi gà được, khó lắm, heo ăn lương thực”.

Cho heo ăn lương thực phụ quả thật là cách nuôi bình thường ở nông thôn, vì thế cho nên những nhà nuôi heo chỉ giới hạn ở nhà giàu, người không có được trăm mẫu ruộng căn bản không dám dựng chuồng nuôi heo.

Lâm Y gấp một đũa trứng gà, nói. “Gà ăn được cái gì, heo cũng ăn được cái ấy, hơn nữa khắp núi đồi cây cỏ um tùm, mỗi ngày kêu chúng nha hoàn đi gánh mấy gánh là đủ”.

Dương thị không tin nuôi heo bằng cỏ có thể mập nổi, chỉ nói nhà mình tin Phật, lại đang giữ hiếu, nuôi mấy con gà thay đổi khẩu vị thôi, không cần nuôi heo. Lâm Y khuyên không được, đành phải bỏ qua.

Ba người com nước xong, đến bên cạnh dùng trà, Lưu Hà dọn dẹp bàn ăn, hỏi. “Đại phu nhân, nghe nói Nhị phu nhân bị bệnh, chúng ta có nên chuẩn bị quả cáp đi thăm không?”.

Dương thị và Điền thị còn chưa biết Trương Lương và Phụng thị cãi nhau, kinh ngạc thốt. “Buổi sáng vẫn khỏe, như thế nào lại bệnh?”.

Lưu Hà chỉ chỉ trên trán, cười híp. “Lần trước chỗ này cũng không biết vì sao sưng chù vù lên”.

Dương thị hiểu được, xem ra vợ chồng lại gây gỗ. Lưu Hà nói tiếp. “Lúc ở riêng Nhị phu nhân bá đạo là thế, chúng ta thiệt, lần này nhất định phải đi thăm, tìm cơ hội chế nhạo bà ta một phen”.

Điền thị lộ vẻ mặt không đành lòng. “Cần gì như vậy, khoan dung độ lượng chút”.

Từ trước đến nay Dương thị luôn phản bác lời Điền thị nói, nhưng bây giờ lại gật đầu tán thưởng. “Đứng xa chê cười là được, bỏ đá xuống giếng không phải cách ứng xử của người khôn ngoan”.

Lâm Y ở bên nghe, âm thầm xưng thụ giáo, tâm bội phục vài phần.

Phụng thị bệnh, nhà họ Trương im ắng hơn nhiều, Lâm Y cảm thấy sau lưng bớt đi một cặp mắt soi mói, vội vàng vào thành dùng tiền bán hoa màu mua mười mấy mẫu ruộng nước, tiện đường dạy dỗ Thanh Miêu làm thế nào thương lượng giá với người môi giới, lập khế ước ra làm sao.

Lúc này hơn hai trăm mẫu tiểu mạch đã nảy mầm toàn bộ, Lâm Y dẫn theo Thanh Miêu mỗi ngày ở ngoài ruộng kiểm tra mầm, phát hiện thấy mầm bị đứt gãy lập tức bổ sung mầm mới, các tá điền chưa bao giờ thấy cách gieo trồng cẩn thận đến như vậy, tám tấc làm lạ, cũng có chút người ăn không được nho chê nho xanh, hoặc tỏ vẻ khinh thường, hoặc nói mát mấy câu. Lâm Y đã quen bị Phụng thị xia xói, nghe xong chẳng coi là gì, nhưng Thanh Miêu còn nhỏ tuổi, mỗi lần nghe tức giận không nhẹ, cãi nhau với người ta không ngừng, thường thường phải mệt Lâm Y dừng việc đi can ngăn, đau đầu không thôi.

Một ngày, Lí Giản Phu gửi thư, bảo rằng đã nhận được văn thơ của Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi, thập phần yêu thích, mời bọn họ năm sau hội họp tại Nhĩ Châu. Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi không coi ra gì, nhưng Trương Lương mừng rỡ như điên, cầm thư sang cho Trương Đồng nhìn, nói. “Đây là Lí thái thú đích thân viết thư”.

Trương Đồng cũng cao hứng, nói. “Xem ra Lí thái thú cực kỳ thương thức Đại lang và Nhị lang, sang năm bọn họ ra hiếu, vừa lúc đi Nhĩ Châu một chuyến, chỉ có chúng ta vẫn còn mặc đồ tang, không được tùy hứng”.

Trương Lương hơi thất vọng, nhưng vẫn nói. “Bọn chúng đã lớn, một mình ra ngoài không có gì phải lo, đợi đến hai năm sau chúng ta cũng hết hiếu kì, trước khi dẫn chúng vào kinh, ghé qua chào hỏi Lí thái thú”.

Trương Đồng nhìn Nhị đệ có hai đứa con tiền đồ rộng mở, nói không hâm mộ là giả, nhớ đến Trương Tam lang chết sớm, khó tránh khỏi âm ảm không thôi, chỉ là để lộ không tốt lắm, cường chống tinh thần bày mưu tính kế với Trương Lương, kể cho ông ta nghe Lí thái thú yêu thích cái gì không ưa cái gì.

Trương Lương tự thấy mình bầu vịu được nhà quyền quý, đường làm quan của hai đứa con có hy vọng, muốn mở tiệc rượu ăn mừng, chiêu đãi thân bằng, ngặt nỗi đang trong lúc để tang, không được phô trương, chỉ phải giản lược, sai thím Dương sửa soạn một bàn đồ ăn ngon, mời cả nhà Đại phòng ăn cơm. Lâm Y không được mời, Đại phòng lại không nấu cơm, đang lo cơm trưa phải giải quyết thế nào thì thấy Như Ngọc bưng một cái khay con đến, đứng ở cửa cười đơn đả. “Nô tỳ đến phòng bếp lấy mấy thứ đồ ăn, không biết có hợp khẩu vị của Lâm Tam nương không”.

Lâm Y vội sai Thanh Miêu nhận lấy khay, mời Như Ngọc vào nhà ngồi chơi. Như Ngọc cũng không chối từ, đi vào nhà vẫn đứng nói chuyện, hỏi. “Tam nương từ gần đây bận rộn?”.

Như Ngọc lần đầu vào phòng Lâm Y, Lâm Y thấy cô nàng có việc còn nhớ nhưng đưa com cho nàng, nể tình trả lời. “Bận gì đâu, có việc sao?”.

Như Ngọc nói. “Nếu Thanh Miêu rảnh rồi, nô tỳ muốn xin cô ấy dạy nô tỳ chút việc”.

Lâm Y tò mò hỏi cô nàng muốn học cái gì, Như Ngọc chỉ nhún nhó không đáp, Lâm Y xem bộ dáng hẳn là có liên quan đến Trương Bá Lâm, liền thôi không hỏi nữa, nói. “Thanh Miêu ban ngày phải ra đồng, nếu không có gì quan trọng, ta gọi Thanh Miêu buổi tối đi tìm người, được không?”.

Như Ngọc vui mừng đáp. “Không cần thiết phải đi tìm nô tỳ, nô tỳ đi tìm cô ấy”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tổng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Đôi hài trống trơn

Lâm Y đáp ứng, buổi tối cố ý không an bài công việc cho Thanh Miêu, để cô đi gặp Như Ngọc. Chưa đến thời gian cầm đèn, Thanh Miêu mang về mặt nhăn nhó quay về, hỏi mới hay, thì ra Như Ngọc muốn cô hỗ trợ thuê hài, trả công mười văn tiền, có điều Thanh Miêu không biết làm nên lỡ mất cơ hội kiếm tiền.

Lâm Y nói. “Cô ấy có mười văn, thêm chút tiền nữa vào thành mua một đôi là được, tội gì tìm em làm?”.

Thanh Miêu trả lời. “Cô ấy có cái ‘chỉ’ cần thuê lên hài, bên ngoài mua không có mới nơi nơi cầu người”.

“Chỉ”? Lâm Y suy nghĩ một lúc lâu, đi đến bàn học lấy bản chữ mẫu cho Thanh Miêu nhìn, hỏi. “Là như thế này phải không?”.

Thanh Miêu không nhận ra mấy chữ, mơ hồ nhớ lại, do dự gật đầu. “Đại khái là này”.

Lâm Y hỏi. “Như Ngọc khâu hài cho ai?”.

Thanh Miêu bĩu môi. “Ngoại trừ cho đại thiếu gia ra còn ai nữa?”.

Cô nàng còn đang ảo não vì không kiếm được mười văn tiền, Lâm Y nhìn buồn cười, nhân tiện nói. “Như Ngọc muốn thuê bài từ nào, em mau đi cầm lại đây, ta dạy em làm hài”.

Thanh Miêu kinh hi nói. “Tam nương tử biết làm?”.

Lâm Y gật đầu. “Thím Dương dạy ta. Mau đi nhanh, chậm trễ sắp tới giờ lên đèn, mười văn tiền không bù lại được tiền dầu thắp”.

Thanh Miêu vội dạ, chạy đi mất, đảo mắt mang về một tờ giấy đưa cho Lâm Y nhìn. Lâm Y nhận lấy, bên trên viết hai câu : Kiểm mạn tiểu doanh doanh, tương khán vô hạn tình.

(Khuôn mặt cười khe khẽ, nhìn nhau vô hạn tình)

Thì ra là bài thơ tình, nhìn ra là bút tích của Trương Bá Lâm, Lâm Y vừa hỏi, quả nhiên là anh ta viết tặng Như Ngọc.

Thanh Miêu tỏ ra hăm mộ. “Đại thiếu gia đối đãi Như Ngọc thật tốt, còn đặc biệt viết ‘chỉ’ cho cô ấy, cô ấy ngâm cho em nghe cái gì mà ‘Thư trung tự hữu nhan như ngọc’, nói ‘Như ngọc’ trong đó chính là cô ấy, thật sự là quái đản, người bỗng dưng vào ở trong sách à?”.

Lâm Y bật cười. “Không phải ‘chỉ’, là ‘từ’. Về phần vì sao có nhan như ngọc trong sách... Đợi đến lúc nông nhàn, ta dạy em học chữ, em đọc mấy quyển sách sẽ hiểu”.

*2 chữ Chi ‘chỉ’ và từ ‘cỉ’ đọc gần như nhau nên Thanh Miêu nhầm.

Thanh Miêu gật đầu, còn nghiêm túc nhìn nàng thuê hài, nhìn một lúc đột nhiên nghi hoặc hỏi. “Dù em không biết cái gì gọi là ‘từ’, nhưng hiểu được đó là thứ tốt, vậy sao Như Ngọc phải thuê lên hài nha, để chân thối của Đại thiếu gia dẫm lên?”.

Lâm Y buồn cười không thôi, buông kim khâu và hài xuống, nằm gục trên bàn cười ha ha, Thanh Miêu ngốc, cũng cười theo một tràng.

Qua mấy ngày, hài thuê xong, Như Ngọc thanh toán tiền, thêm cho hai văn mua chuộc, lấy danh nghĩa mình tặng đôi hài cho Trương Bá Lâm. Trương Bá Lâm xem thấy bên trên có thuê thi từ, thẳng khen ngợi Như Ngọc biết tình thú, khoe ra với Trương Trọng Vi. “Ai bảo cậu tặng nha hoàn cho người khác, bằng không cậu cũng có người khâu hài thuê hài cho”.

Thật ra nhân bọn họ sắp xa nhà, thím Dương đã làm xong mấy đôi hài đưa đến, nhưng đều là kiểu dáng bình thường, nào đẹp bằng đôi hài ‘tình thi’ này, Trương Trọng Vi ngoài miệng nói không thêm, trong lòng lại hăm mộ không thôi, ngày hôm sau ngăn đón Lâm Y trong rừng trúc gần ruộng lúa. Lúc này Phương thị còn đang giả bộ bệnh, thím Nhâm tức trực hầu hạ, không có hai cặp mắt theo dõi đó, Lâm Y cũng không né tránh như bình thường, chỉ hỏi. “Có việc sao?”.

Trương Trọng Vi nhìn chằm chằm một gốc măng dưới đất, nói. “Sắp sửa đến Tết”.

Lâm Y không hiểu, sờ mặt gật đầu. “Đúng vậy, thì sao nha?”.

Trương Trọng Vi tiếp tục nhìn chăm chăm góc măng đó. “Ăn Tết xong tôi sẽ đi Nhã Châu”.

Lâm Y tiếp tục sờ mặt, đi Nhã Châu vẫn chưa ra đất Thục, không coi là đi xa, vì sao đặc biệt nhắc đến? Nàng không biết đáp gì, đành ngậm ngùi trả lời. “Thuận buồm xuôi gió”.

Trương Trọng Vi một cước đá gãy góc măng, đề cao giọng chút. “Tôi sắp đi Nhã Châu đó”.

Lâm Y chưa bao giờ thấy chàng lòng vòng như thế, cũng mất bình tĩnh, nói. “Có việc nói thẳng, không nói tôi đi đây”.

Trương Trọng Vi thấy nàng thật sự muốn quay đi, vội lấp bắp. “Đường xa... Cần đi nhiều...”.

Lâm Y ngẫm nghĩ một trận, thử hỏi. “Anh không có giày mang? Cũng phải, tôi mua một đôi cho anh?”.

Trương Trọng Vi lộ vẻ mặt vui mừng, nói ngay. “Không cần, làm đôi hài là được”.

Lâm Y dờ khóc dờ cười, luẩn quẩn nửa ngày liền vì đôi hài mà thôi, vì sao không nói dứt khoát đi, đây cũng không giống tính chàng.

Trương Trọng Vi lại lần nữa lúc lâu, nhấn nhá nói. “Như Ngọc mới thêu cho ca ca một đôi hài có thơ tình trên ấy, em cũng thêu cho tôi một đôi đi”.

Lâm Y nhìn quen Trương Trọng Vi thẳng tính, lần đầu thấy chàng then thừng như vậy, thực cảm thấy thú vị vô cùng, nhìn mặt chàng biến dần dần sang đỏ ửng, im lặng một lúc mới cười đáp ứng. “Anh muốn thêu bài gì nha?”.

Trương Trọng Vi nghe xong lại đỏ buồn bực, giận nói. “Này em còn hỏi?”.

Lâm Y rõ ràng không làm sai cái gì, lại cảm giác chột dạ một cách khó hiểu, không dám nhìn vào mắt chàng, đồng ý lung tung một câu, ra về trấn định quay lại ruộng, tùy tiện cầm cuốc bắt đầu xới đất.

Thanh Miêu đứng bên kinh hãi la lên. “Tam nương tử, chúng ta cần dẫn nước về, chủ tử xới đất làm chi nha, bẻ gãy cả mầm non”.

Lâm Y cuống quýt buông cuốc, nói. “Ta hơi khó chịu trong người, về trước nghỉ ngơi một chút, em ở đây giám sát”.

Thanh Miêu nhìn mặt nàng đỏ bừng, thật giống như bị bệnh, vội hỏi. “Em đi mời đại phu?”.

Lâm Y vội vàng lặc đầu, chạy một mạch về nhà, bước vào cửa phòng đột nhiên tự hỏi: nếu không có quan hệ gì với Trương Trọng Vi, Dương thị có còn sáng khoái cho nàng thuê nhà không? Giương mắt nhìn xung quanh, giường, tủ, đều là Trương Trọng Vi đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, còn có giấy trúc sang quý trên bàn, bảng chữ mẫu đóng cẩn thận... Ngày thu hoạch cải trắng, Trương Trọng Vi thay nàng ngăn lại kẻ trộm... Lưu manh tới cửa, toàn bộ dựa vào Trương Trọng Vi chặn... Lâm Y nàng bây giờ có thể bình yên ở đây, được nhà họ Trương che chở, không phải vì Trương Trọng Vi hay sao? Nhưng nàng lại một mặt cự tuyệt, đẩy chàng ra ngoài, mỹ miều gọi rằng đau dai dẳng chẳng bằng đau một lần — Một bên hưởng thụ hết những thứ tốt chàng mang đến, một mặt lại bày tư thái như vậy, có gọi là vong ân phụ nghĩa không? Có càng đáng xấu hổ hơn cả đã cự còn ngênh không? Lâm Y càng nghĩ sâu xa càng cảm thấy thống hận chính mình. Bất tri bất giác lâm vào mê muội, cầm kim muốn thêu mà không biết phải thêu bài từ nào mới có thể biểu đạt tâm tình mâu thuẫn của bản thân lúc này, rốt cuộc cái gì cũng không thêu, để trống.

Hài làm xong, Phương thị thôi không giả bệnh nữa, bắt đầu ra khỏi phòng hoạt động, tuần tra chung quanh, Lâm Y không tiện tự tay đưa cho Trương Trọng Vi, đành nhờ Thanh Miêu đi hộ. Thanh Miêu nhìn đôi hài trống trơn, khó hiểu hỏi. “Tam nương tử khéo tay, vì sao không thêu đoá hoa lên”.

Lâm Y liếc cô một cái. “Thì từ em không hiểu, hoa cô thì lại hiểu nhanh lắm”.

Thanh Miêu rút cổ, nhận đôi hài đã gói ghém cẩn thận, cầm đi đưa cho Trương Trọng Vi.

Trương Trọng Vi nhận gói giấy, khăn cấp mở ra, lại thấy hài trống, không có thơ từ mình muốn, thậm chí cả đoá hoa cũng không, nghi ngờ hỏi. “Tam nương tử không biết thêu?”.

Thanh Miêu ưỡn ngực phản bác. “Mới không phải, Tam nương tử nhà nô tỳ khéo tay lắm”.

Trương Trọng Vi hươ hươ đôi hài. “Vậy đây là vì sao?”.

Thanh Miêu lặc đầu. “Thiếu gia là người đọc sách còn không hiểu, nô tỳ sao hiểu được nha”.

Chờ Thanh Miêu rời đi, Trương Trọng Vi một mình khổ nghĩ, vẫn nghĩ không ra đáp án, muốn đi hỏi Lâm Y, bắt đắc dĩ Phương thị nhìn chăm chăm, đành phải đi cách vách thỉnh giáo Trương Bá Lâm.

Trương Bá Lâm chính đang nhìn Như Ngọc mặc áo hoa mới đến thất thần, muốn lấy đây làm đề viết một bài từ hay, nghe xong yêu cầu của Trương Trọng Vi, không yên lòng nói. “Đầy bụng tâm tư không biết nói thế nào, đương nhiên là để trống”.

Cái này gọi là ngoài cuộc tình táo trong cuộc u mê? Thuận miệng nói ra lại vô tình đoán trúng. Trương Trọng Vi nghe xong lời này, nhìn thím Nhâm đứng

bên ngoài như lính gác, có chút giấc ngủ, từ đó về sau vô sự không đi tìm Lâm Y nữa, tránh cho nàng thêm phiền toái.

Lúa mạch ngoài đồng được dẫn nước, từng nhà bắt đầu sửa soạn qua năm mới, giàu thì giết heo, nghèo thì giết gà. Ngoài đồng đã không còn chuyện gì quan trọng để làm, chỉ chờ năm sau lúa mạch non xanh tươi trở lại, Lâm Y mỗi ngày chỉ cần ra đồng xem xét một lần, thời gian còn lại vội giúp Đại phòng nhà họ Trương chuẩn bị lễ mừng năm mới.

Ngày hôm đó, Nhị phòng nhà họ Trương giết heo tổng kết, chiếu theo quy củ sẽ mời hàng xóm và thân hữu quen biết ăn cơm huyết heo. Nhà họ Phương cũng nằm trong số được mời, Lâm Y vốn tưởng họ sẽ không đến, không ngờ Trương Bát nương lại được Vương thị đặc biệt cho phép cùng Phương Chính Luân về nhà mẹ đẻ.

Lâm Y mừng rỡ, không để ý có mặt Phương thị, vào nhà ngồi nghe Trương Bát nương nói chuyện. Thì ra Bát nương đã có bầu ba tháng Vương thị mới cho cô về. Lâm Y trong lòng cao hứng thay cô, Phương thị kích động đến mức theo Dương thị đi tụng kinh, Trương Lương không để ý đang lúc giữ tang, bên ngoài uống rượu với Phương Chính Luân đến say mềm, luôn miệng hô hào con gái ta đã có chỗ dựa vào.

Phương thị tâm tình tốt, nhìn ai cũng thuận mắt, trò chuyện với Trương Bát nương xong, cho phép cô vào phòng Lâm Y ôn chuyện. Lâm Y cẩn thận đỡ Trương Bát nương chậm rãi bước đi, Trương Bát nương cười. “Chỉ là có bầu thôi, đại sự gì đâu”.

Lâm Y không nghe, vẫn kiên trì thả chậm, Trương Bát nương bắt đầu dĩ cười cười, cũng bám vào cánh tay nàng, thân ái vào phòng ngồi xuống, tâm sự cuộc sống sau kết hôn.

Lâm Y thấy Trương Bát nương trên mặt đều là ý cười, liền yên tâm đặt câu hỏi. “Phương Chính Luân bây giờ đối xử với chị được không?”.

Trương Bát nương thành thân chưa tính lâu, nói về này đó còn mang chút xấu hổ, cúi đầu gật gật, nói. “Chị có bầu, hẳn sẽ không đi thanh lâu, chỉ nhận một thông phòng”.

Cái này gọi là “đối xử được” đó hả? Lâm Y cứng họng, đang muốn “đánh thức” cô, đột nhiên nhớ tới trong lòng cô cũng nghĩ đàn ông nạp thiệp là sự thường, ý tưởng này ở Đại Tổng là đúng vậy, nhưng cô nhu nhược, lại không có nội tâm sâu xa, Lâm Y rất lo lắng cô có quản được hay không, nói đoạn uyển chuyển nhắc nhở. “Chị có thể khoan dung, là chị hiền lành, nhưng nhớ kỹ thiệp có khác, đừng để bọn họ lộng hành”.

Trương Bát nương cười. “Chị thiệt tình đối xử với thiệp, cô ta cũng ôn hòa đối đáp, hai bên thành tâm tương đối lẫn nhau, tự nhiên mọi sự thuận hòa”.

Lâm Y trải qua quá nhiều đau khổ, xưa nay tính tình bất giác có chút hờ hững, nhưng chuyện liên quan đến Trương Bát nương nàng liền hấp tấp, hận không thể nhảy dựng lên gõ cho cô hai cái, để cô tỉnh tỉnh. Nàng hiểu được, có một số chuyện nói cho Trương Bát nương nghe cũng vô dụng, chỉ hỏi cô những thứ thú vị lúc mang thai, chờ cô đi, mới lặng lẽ đi tìm Phương thị kể chuyện Phương Chính Luân thu thông phòng, nói. “Bát nương từ nói chị ấy thiệt tình đối xử với nhà đầu thông phòng kia, nếu nó là người tốt thì thôi, lỡ là đứa tâm địa xấu xa, Bát nương từ chẳng phải bị hại, có chút chuyện tôi nói chị ấy không nghe, Nhị phu nhân khuyên chị ấy đi”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tổng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Thím Nhâm bị đánh

Phương thị hiểu Lâm Y và Trương Bát nương thân nhau, lời nàng nói là thật tình, bà ta muốn lập tức về nhà mẹ đẻ lý luận với Vương thị, bắt đầu dĩ đang lúc giữ hiếu không được ra khỏi nhà, liền gọi thím Nhâm đến dặn dò vài câu, sai thím Nhâm đi. Thím Nhâm tuân lệnh, đi hướng nhà họ Phương, nói rằng bà ta đại diện Phương thị đến thăm Trương Bát nương, Vương thị vội phản ứng bà ta, trực tiếp cho bà ta đi phòng Trương Bát nương.

Trương Bát nương mới từ nhà mẹ đẻ về, thấy thím Nhâm lại đây thăm, mặc dù kinh ngạc nhưng vẫn vui mừng, lôi kéo bà ta nói không ngừng. Thím Nhâm vừa đáp vừa để ý thông phòng sau lưng Trương Bát nương, thấy cô ta biểu tình trên mặt dù cung kính nhưng đôi mắt không an phận, phàn là Trương Bát nương muốn thay trà thay nước, cô ta hầu hạ giống như cổ tình chậm nửa nhịp. Thím Nhâm ghi nhớ kỹ tình cảnh này trong lòng, hồi báo cho Phương thị.

Phương thị giận dữ, bắt chấp giữ hiếu hay không giữ hiếu, chạy về nhà mẹ đẻ chỉ trích Vương thị. “Bát nương từ có thai vốn là vất vả, chị là mẹ chồng lại là mợ ruột, không thông cảm cho con bé thì thôi, còn nhét một đứa dụ dỗ vào phòng nó, lỡ đâu chọc Bát nương động thai khí thì thế nào cho phải?”.

Vương thị nể mặt cháu trai quý giá, nhượng bộ bà ta ba phần, dịu giọng. “Nhà đầu kia tính tình tốt lại cẩn thận, bình thường chỉ hầu hạ trước mặt Bát nương, cũng không lộ mặt ở nhà chính”.

Phương thị trong nhà có Đông Mạch, sao chịu tin lời Vương thị, mặc kệ Vương thị nói thế nào cũng chỉ cắn chặt một câu. “Bán thông phòng kia đi!”.

Vương thị thảm máng : cho cô mặt mũi còn không biết xấu hổ, cả giận. “Bát nương thân mình nặng nề, không có cách nào hầu hạ Chính Luân, tôi tặng thông phòng cho con trai là không đúng? Nếu cô không ưa thông phòng tôi chọn thì nhà họ Trương các người tặng một đứa đến đi”.

Phương thị cân nhắc, cảm thấy chủ ý này không tồi, trở về thương nghị với Trương Lương. “Dù gì Phương Chính Luân cũng phải thu thông phòng, thay vì để mẹ nó xếp tâm phúc vào, không bằng chúng ta tặng một đĩa qua cho Bát nương có thêm cánh tay”.

Trương Lương lần đầu thấy Phương thị coi như có chút hợp lý, đồng ý. “Con gái chúng ta tính tình nhu nhược, là nên tặng một đĩa cứng rắn qua giúp đỡ con bé chút”.

Phương thị vui vẻ nở nụ cười, chỉ Đông Mạch đang đứng hầu ngoài cửa. “Là nó đi, thế nào? Có sẵn thông phòng, không cần thiết đi tiêu tiền mua nữa”.

Trương Lương lập tức đen mặt, nhưng giao tình của ông ta và Đông Mạch khuất trong bóng tối không tiện nói rõ, chỉ nói. “Đông Mạch không quen thuộc với Bát nương, chỉ sợ không phục Bát nương quản giáo”.

Thím Nhâm cũng nhỏ giọng nhắc nhở. “Nhị phu nhân, con nhỏ đó giả dối lắm, lỡ đâu bắt tay với cữu phu nhân thì sao? Chúng ta phải chọn một đĩa tin được, lại giao hảo với Bát nương từ xưa qua”. Nói xong, hướng ra ngoài nhảy nháy mắt.

Phương thị không cần nhìn cũng hiểu bà ta ám chỉ ai, Trương Lương cũng biết mà không lên tiếng, xem như cam chịu.

Phương thị do dự nói. “Nó và Trọng Vi còn có hôn ước, tặng nó đi làm thông phòng có ổn hay không?”.

Trương Lương trừng bà ta liếc mắt. “Ai nói bà đi tặng? Chúng ta có thể nào hành động như vậy”.

“Kia...”. Phương thị bối rối.

Trương Lương mắng một câu “Ngu xuẩn”, nói. “Rõ ràng nó muốn đi, tự nguyện hủy hôn đi làm thiếp nhà họ Phương, liên quan gì đến chúng ta, nói tiếp vẫn là chúng ta chịu thiệt kia”.

Phương thị hưng phấn đứng lên. “Chúng ta chờ trời tối lại làm việc?”.

Trương Lương chẳng hiểu gì, hỏi. “Tại sao phải chờ trời tối?”.

Phương thị ngắt ra. “Trời tối mới trói nó lại đi...”.

“Ngu dốt”. Trương Lương rút cuộc nhìn không được mắng lớn. “Chị dâu của bà cũng không phải không biết nó có hôn ước với nhà chúng ta, bà cường trói nó đưa qua bà ta dám nhận sao?”.

“Vậy thì thế nào?”. Phương thị khiêm tốn thỉnh giáo.

Trương Lương nói. “Đi kể cho nó nghe qua đó được thứ tốt gì, tổ khổ thay Bát nương nhiều vào, trước nay nó là đứa ăn mềm không ăn cứng”. Nhắc nhở thêm. “Đừng có dẫn động tự mình chạy qua bị người ta lên án, kêu thím Nhâm đi nói”.

Phương thị gật đầu, phân phó thím Nhâm vài câu, sai bà ta bốc ít hạt dưa kẹo mứt chuẩn bị Tết làm một mâm bụng đi phòng Lâm Y. Thím Nhâm đứng ở cửa phòng Lâm Y, cười ngọt ngào. “Nhị phu nhân thấy Đại phu nhân chưa chuẩn bị mấy thứ này, đặc biệt đặc biệt bảo tôi mang chút qua cho Tam nương tử”.

Lâm Y mới không tin Phương thị tốt như vậy, nhưng vẫn cười đón chào, cho thím Nhâm tiến vào. Thanh Miêu nhận chén đĩa, gác lên nóc tủ, lại bùng ra bốn đĩa hoàn toàn khác biệt đặt lên bàn.

Lâm Y đẩy sang phía thím Nhâm, cười. “Tôi cũng chuẩn bị mấy thứ mừng năm mới, thím Nhâm ném thử chút”.

Thím Nhâm nhìn, chỉ nhận ra hạt dưa ngũ vị, mấy thứ khác chưa thấy qua, nhờ Lâm Y giới thiệu một phen mới biết kia là bánh quả hạnh, kẹo đường sư tử, còn có kẹo trái cây rất thơm. Thím Nhâm lúc trước ở nhà họ Phương, nay ở nhà họ Trương đã mấy chục năm, hai nhà đều là nhà giàu, bởi vậy bà ta luôn khoe khoang bản thân làm vú nuôi cho nhà giàu, đã gặp quen mọi thứ xa hoa, lúc này không nhận biết được mấy thứ kẹo thực mất mặt, vì thế rất không cao hứng, nghi nói. “Mi Sơn thành không bán mấy thứ này, cô làm sao có?”.

Lâm Y cười. “Đây là quà vật ở Đông Kinh, đồng liêu của Đại lão gia đến Mi Châu, sẵn tiện mang đến, Đại phu nhân thương tôi nên cho tôi một ít”.

Thím Nhâm không tin. “Đại phu nhân thân thiết với Nhị phòng hơn, quà bánh hiếm lạ như vậy vì sao tặng cô mà không tặng Nhị phu nhân?”.

Lâm Y ngạc nhiên nói. “Thế nào không tặng, tận tay tôi và Lưu Hà đi đưa, chẳng lẽ Nhị phu nhân không chia cho các người nếm thử chút?”.

Thím Nhâm chưa từng nghĩ đến Lâm Y sử dụng chiêu châm ngòi ly gián, lập tức trúng chiêu, thầm mắng Phương thị không hào phóng bằng Lâm Y, mấy thứ ăn vặt cũng tiếc mang ra cho người hầu xem một mắt. Bà ta oán xong, vẫn nhớ rõ mục đích đi qua, chỉ vào gia cụ trong phòng Lâm Y, giả bộ đáng thương. “Phòng ở của Tam nương tử cũng thật đơn sơ”. Nói xong kéo tay nàng sang nhìn nhìn ngắm ngắm, chặc lưỡi. “Nhìn xem bàn tay, đều chai sần đi”.

Lâm Y thấy bộ dạng giả dối của bà ta, cả người nổi da gà muốn trốn, lẳng lặng rút tay về. “Chỉ cần com no, khổ chút ngại gì”.

Thím Nhâm ra vẻ khinh bỉ. “Cô liên nhiều đó chỉ khí thôi? Đông Mạch nhà chúng tôi tính ăn tính mặc còn tốt hơn cô”.

Lâm Y lười đoán dự ý của bà ta, mặc kệ bà ta nói cái gì cũng chỉ mỉm cười. Thím Nhâm nói một hồi từ nhà họ Phương phú quý thế nào đến làm nha hoàn thông phòng tốt đẹp ra sao, sau lại khóc lóc kể lể Trương Bát nương khổ sở.

Nghe bà ta nhắc đến Trương Bát nương, Lâm Y cũng nước mắt lưng tròng, nhưng người đáng thương ắt có chỗ đáng giận, nếu Trương Bát nương đủ cứng rắn quyết tâm ly hôn, Trương Lương có gì không giúp cô, bây giờ đứa nhỏ cũng có, nói nữa cũng vô ích.

Thím Nhâm nói đến miệng khô lưỡi khô, nhìn Lâm Y thương tâm, mừng thầm, hỏi. “Cô đi nhà họ Phương giúp đỡ Bát nương từ một phen, được không?”.

Thanh Miêu ngồi cạnh ngây ngốc hỏi. “Tam nương tử đang ở nhà họ Trương ngon lành, vì sao phải đi nhà họ Phương?”.

Thím Nhâm cười kéo tay Thanh Miêu, đánh giá một phen, cười như tặc. “Nhà người cũng xinh xắn đáng yêu, theo Tam nương tử đi nhà họ Phương luôn, cô ấy làm thiếp, nhà người làm nha đầu thông phòng, được?”.

Câu này quả thật vô lý không chịu nổi, Lâm Y đang muốn mở miệng mắng, Thanh Miêu đã nhảy dựng lên gõ lên đầu thím Nhâm một cú mạnh bạo. Cú đánh kêu cái bốp vang dội, đừng nói thím Nhâm, ngay cả Lâm Y cũng ngây ra. Qua vài giây, thím Nhâm có phản ứng, ôm trán mắng to. “Lâm Tam nương, nhìn nha hoàn cô nuôi dạy kìa”.

Lâm Y muốn nói xin lỗi, nhưng một chút áy náy cũng không có, rốt cuộc nhịn không được bật cười. “Con gái con đứa tính tình bạo lực như vậy”. Nói thì trách nhưng ngữ khí lại là khen ngợi, Thanh Miêu có vẻ đi nữa cũng nhận ra, cười hi hi kiêu thước kẻ muốn đánh lên đầu thím Nhâm cái nữa, thím Nhâm dù gì cũng lớn hơn cô nhiều, không sợ cô, giật lấy thước định đánh lên mặt Thanh Miêu.

Lâm Y một bước dài tiến lên, bắt lấy cánh tay thím Nhâm, cả giận gằn. “Ở trong nhà ta dám đánh nha hoàn của ta, vô pháp vô thiên rồi phải không?”.

Thím Nhâm là người hầu, nghe xong câu này khiếp đảm, rút tay về, nhưng không cam lòng, miệng mắng mấy câu không sạch sẽ, đoạn nói. “Tôi hảo tâm mưu hoa tương lai cho các người, các người ngược lại lấy oán trả ơn”.

Lâm Y cười lạnh. “Khá lắm cái gọi là tương lai, một bà còn nói ra được. Ngoài đồng lúa của ta đang mọc, ta ở nhà Đại phu nhân, cách vách còn chất đầy rau xanh hoa màu ta trồng, trừ phi mỡ heo che tâm mới đến nhà khác làm nô làm thiếp!”.

Thím Nhâm không biết nàng đã sớm lập nữ hộ, còn âm thầm mua ruộng, xùy một tiếng. “Gieo vãi mẩu lúa mạch mà thôi, có gì to tát, ruộng đó cũng không phải của cô, chờ đầu xuân năm sau, cô bán lúa mạch đi xài hết tiền thì sống được bao lâu?”.

Thanh Miêu đầu võ mồm trước nay không nhận thua, nghe xong câu này cực muốn nói ra chuyện Lâm Y mua ruộng, hòa nhau một ván với bà ta, nhưng cô đã được Lâm Y dặn dò, không dám lỗ mồm, ghen khó chịu, bước lên muốn đánh thím Nhâm ra ngoài, khí lực lại không mạnh như bà ta, đang lo lắng, chợt thấy Lưu Hà và thím Dương đi ngang qua, lớn tiếng xin giúp đỡ. “Thím Nhâm giờ trở bạo lực, mau chút đến hỗ trợ”.

Thím Nhâm cả giận. “Con nhỏ chết dâm kia, rõ ràng là mày động tay trước, dám vu oan bà”.

Thím Dương và Lưu Hà đã đến cửa, nhìn chăm chăm tay thím Dương, cùng la lên. “Thím Nhâm, bà dám phạm thượng chủ tử?”.

Thím Nhâm nhìn theo ánh mắt hai người, thì ra tay bà ta vẫn đang nắm cây thước, nhất thời hết đường chối cãi, quỳnh quáng đến độ từ cổ đến mặt đỏ rực.

Thím Dương hỏi. “Xảy ra chuyện gì?”.

Lâm Y giao hảo với thím Dương và Lưu Hà, cũng hiểu hai người kín miệng, liền nói ra thím Nhâm khuyên nàng đi nhà họ Phương làm thông phòng. Thím Dương đứng ngay cạnh thím Nhâm, nghe xong liền đẩy bà ta một cái thật mạnh, mắng. “Tam nương tử là thân phận gì có ai không biết? Không biết xấu hổ mà cũng nói ra được, ai dạy bà?”.

Thím Nhâm liếc ngược, thì thảo. “Ai dạy bà không hiểu sao?”.

Đều là người hầu Nhị phòng, thím Dương lập tức im miệng, không tiện nói tiếp. Thím Dương bên vực kẻ yếu, Lâm Y đã cảm kích lắm, thấy thím khó xử, vội giải vây. “Cơm chưa nấu, thím Dương mau đi”.

Thím Dương không giúp được gì, có chút ngượng ngùng, lên tiếng đáp, kéo thím Nhâm đi theo.

Lưu Hà là người Đại phòng, không cần kiêng kị, vào hỏi. “Thím Nhâm động tay chân không thương đến Tam nương tử chứ?”.

Thanh Miêu cười. “Làm sao tôi để bà ta động đến Tam nương tử, hai cục u trên đầu bà ta còn do tôi đánh sưng lên kìa”.

Lưu Hà vừa rồi không chú ý đến đầu thím Nhâm, cười. “Bên trái hay bên phải, xứng hay không xứng với cục u trên đầu Nhị phu nhân?”.

Hai người đều là tính cách vui sướng khi người gặp họa, người hỏi ta đáp cực vui vẻ. Hàn huyền nhất thời, Lưu Hà ngẩng đầu lên. “Tam nương tử, bọn họ khi dễ Tam nương tử, Tam nương tử kể cho Đại phu nhân đi”.

Trương Lương + Phương thị = Tuyệt phối. Vô si như nhau, tâm địa gian xảo như nhau. Đầu truyện Phương thị tỏ ra không đến nỗi, sao càng về sau càng

ngu xuẩn tẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Phương thị xin lỗi

Lâm Y trầm nghĩ : Phương thị cứ thường xuyên sai thím Nhâm đến cửa nháo, đủ làm người ta phiền lòng, không bằng tổ khổ cho Dương thị nghe, cho dù Dương thị không làm chỗ dựa cho mình được, hỗ trợ nói hai câu cũng có thể.

Chủ ý đã quyết, nàng sai Thanh Miêu khóa cửa, chủ tớ hai người đi theo Luru Hà đến phòng Dương thị. Dương thị ngồi trước bàn thờ Phật, một tay lần hạt, một tay gõ mõ, thấy các nàng đi vào liền gọi Điền thị thay mình, bản thân đứng dậy nói chuyện với Lâm Y. Lâm Y kể lại việc vừa xảy ra, nói. “Tôi một thân một mình, bên người chỉ có cái nha đầu nhỏ tuổi, thím Nhâm cứ đến nháo như vậy, thật làm người ta sợ hãi”.

Dương thị sắc mặt nghiêm túc, chưa nói nửa câu có lẽ liền đồng ý ra mặt thay nàng. Lâm Y không ngờ bà sáng khoái như vậy, tạ ơn lại tạ ơn mới rời đi. Dương thị chờ nàng vừa đi, liền sai Luru Hà. “Đi mời Đại lão gia lại đây”.

Luru Hà lĩnh mệnh mà đi, tìm đến phòng Trương Trọng Vi gọi Trương Đồng về. Trương Đồng có chút bức. “Chuyện gì gấp gáp, tôi đang dạy Nhị lang viết văn, chớ để chút việc lông gà vò tôi phiền tôi, chậm trễ tiền đồ Nhị lang thì thế nào cho phải”.

Dương thị nói. “Tiền đồ của cháu nó cũng sắp bị mẹ nó làm hư mất, lão gia có dạy viết văn nhiều nữa cũng vô dụng”.

Trương Đồng hiểu được Dương thị không phải người thích hù dọa vớ vẩn, vội hỏi nguyên do.

Dương thị liền kể chuyện thím Nhâm sang khuyên Lâm Y đi nhà họ Phương làm thông phòng, nói. “Nhị phòng quá mức hồ đồ, chủ ý như vậy cũng nói ra được, vị hôn thê của Nhị lang đi nhà họ Phương làm nha hoàn thông phòng, nhà họ Trương chúng ta còn mặt mà xấu hổ sao?”.

“Vừa mới? Là nhà Phương Duệ?”. Trương Đồng và anh trai Phương thị là Phương Duệ cùng là đồng liêu chôn quan trường, từng giao tiếp, biết được ông ta là người thế nào, vội la lên. “Việc này nếu bị Phương Duệ biết nhất định rêu rao ra ngoài, y tuyên dương cho tất cả mọi người đều biết, tôi còn mặt mũi nào mà xuất sĩ làm quan nữa?”.

Ông ta tức giận đến râu loạn run, không cần Dương thị đưa ra chủ ý, tự mình đi tìm Trương Lương mắng một trận. Trương Lương luôn mãi cam đoan Phương Duệ không biết việc này mới thoáng làm ông ta tiêu con tức. Trương Đồng nói. “Chú mở miệng há miệng đều cắn chặt hai chữ tiền đồ của con trai, đến phút trọng yếu lại bỏ mặc không quan tâm, cứ như vậy tôi thấy khoa thi kì này khỏi đi thi nữa đi”.

Trương Lương không cho là đúng, nói. “Lâm Tam nương tự hủy hôn ước, nguyên ý đi nhà họ Phương làm thông phòng, liên quan gì đến tiền đồ của Trọng Vi? Cho dù nhà chúng ta lui hôn, người khác cũng không nói được gì”.

Trương Đồng cá giận. “Nếu chú phải từ hôn thì cứ đường đường chính chính mà từ hôn, vì sao phải làm việc xấu xa như vậy? Lỡ đâu có người một mực chắc chắn chú bức con gái nhà lành đi làm thiếp, chớ có hậu quả cho chú nhận”.

Trương Lương nghĩ đến bản thân suýt nữa làm hỏng mất đường làm quan của con mình, lật đặt nhận lỗi với Trương Đồng, hung tợn hăm. “Đều là người đàn bà ngu xuẩn đó gây ra, xem em mắng bà ta”.

Trương Đồng nhìn ông ta như vậy, cũng tưởng đó là ý của Phương thị thật, không tiện quở trách em dâu trước mặt em trai, đành dặn dò Trương Lương quản thúc Phương thị nghiêm một chút. Trương Lương liên tục gật đầu, tiễn anh trai ra cửa, quay đầu liền gọi Phương thị đến, mắng như tát nước. “Tiện phụ, được việc không đủ bại sự có thừa, tôi nói bà đi khuyên, không phải đi đánh nhau với Lâm Tam nương, tốt lắm, để nó bẩm báo cho Đại tẩu, làm tôi bị Đại ca mắng một trận”.

Phương thị đang định đi bắt đền Lâm Y đánh thím Nhâm sưng một cục trên trán, chưa xuất phát thì nghe câu này, nói. “Chuyện này liên quan gì đến Đại phòng, bọn họ cũng quản rộng quá đi”.

Trương Lương kể lại cho bà ta ban nãy Trương Đồng giảng giải quan hệ lợi hại thế nào, răn. “Dù là Lâm Tam nương hay ca ca bà, chỉ cần một trong hai người khẳng khái chúng ta bức bách con gái nhà lành đi làm thiếp, đường làm quan của Đại ca và tiền đồ của các con coi như đều bị bà làm hỏng hết”.

Phương thị nói giảm nói tránh, thăm thi. “Ca ca tôi có phải người như vậy đâu”.

Trương Lương không quan tâm bà ta, ngồi im uống trà, qua nhất thời, nói. “Bà tự mình dẫn thím Nhâm đi nhận lỗi với Lâm Tam nương, nói việc đó do người hầu không nghe lời tự tiện làm chủ, không liên quan đến bà”.

Đâu phải lần đầu Phương thị giả họa cho thím Nhâm, không cần nói thêm, có điều bắt bà ta đi nhận lỗi với Lâm Y, bà ta không muốn. “Trong nhà sự tình

một đồng, tôi phân thân không được, để thím Nhâm tự đi nhận lỗi là được”.

Trương Lương đột nhiên cảm thấy nói chuyện với bà ta quả là mất sức, còn không hiệu quả bằng phang cho một cái ghế. Quả nhiên, ông ta vừa chộp lật ghế đầu, Phương thị liền phi ra ngoài hét gọi thím Nhâm, bảo thím Nhâm làm mặt như khóc tang, đi cùng bà ta sang phòng Lâm Y. Tới cửa phòng nhìn thấy, Lâm Y đang dạy Thanh Miêu cắt giấy trang trí cửa sổ mấy chữ cát tường phúc, câu đối “Hàng năm có dư” đồ au thật đáng yêu, bà ta mượn này mào đầu, khoe miệng xéch lên nở nụ cười. “Tam nương tử khéo tay quá nha, cũng cắt cho nhà ta mấy câu?”.

Mới sai người hầu đến nháo nhà người ta xong, quay đầu liền đòi người ta cắt câu đối tặng, Thanh Miêu không hiểu đây là kiểu logic gì nữa, không chào hỏi, không rót trà, ngồi yên bất động. Lâm Y ngửa đầu cười. “Tiểu nha đầu bị tôi làm hư, Nhị phu nhân mau mời ngồi”.

Phương thị hung ác trừng mắt Thanh Miêu, gắng không nổi dóa lên, ngồi xuống cạnh bàn, nói lại y những gì Trương Lương dạy, lại kêu thím Nhâm qua đề bà ta xin lỗi Lâm Y. Thím Nhâm bây giờ mới hiểu vì sao bà ta phải giả bộ mặt như khóc tang, đại hận, lại không thể không nghe theo, mơ hồ lí nhí vài câu xin lỗi không chút thành ý.

Lâm Y hiểu hai người này là làm bộ làm dáng, cũng lười truy đến cùng, gật đầu coi như cho qua. Phương thị thấy nàng thuận theo không bám riết tới cùng, nghĩ đến có thể về báo cáo kết quả cho Trương Lương, thoải mái đứng lên cười cười nói mấy câu không mặn không nhạt, dẫn thím Nhâm rời đi.

Thanh Miêu đứng trước cửa nhà nhỏ một ngụm nước bọt, hỏi Lâm Y. “Tam nương tử, chủ tử xem người như bọn họ, làm gì có một tia thành ý, vì sao chủ tử không cho em nói Nhị thiếu gia biết, để thiếu gia lý luận với Nhị phu nhân”.

Lâm Y nghiêm khắc đe. “Nhị thiếu gia đang khổ công đọc sách, có thể nào để thiếu gia phân tâm”.

Thanh Miêu không dám nhắc lại, nhưng miệng dẩu lên thật cao, căm giận nói. “Bà ta cứ khi dễ chúng ta như vậy, chẳng lẽ quên đi?”.

Lâm Y nói. “Chọc bà ta làm chi, cách xa được bao nhiêu thì tận lực cách xa”.

Câu này Thanh Miêu ủng hộ, gật đầu. “Bà ta như con chó điên ấy, gặp người nào cắn người nấy, chính xác là cứ gặp là rẽ đường khác mà đi mới tốt”.

Lâm Y cười đánh yêu cô một cái, nói. “Đừng có nói vậy, cẩn thận người khác nghe thấy ta cứ không được đâu”.

Thanh Miêu giả cái mặt quỷ, lại nói tiếp. “Đại phu nhân bản lãnh, có thể bắt Nhị phu nhân tới cửa xin lỗi, lúc trước em nghĩ cũng không dám nghĩ”.

Lâm Y cầm kéo cắt tiếp câu đối, thầm nghĩ : đây là cái gọi là dựa cây hưởng bóng mát đó sao? Tuy nói Dương thị bảo hộ nàng có dụng ý không rõ, nhưng cô kị nhiều như vậy làm gì, có thể ngăn phen nào thì cứ ngăn, Dương thị và nàng không có mâu thuẫn cũng không có lợi ích gì cần tranh đoạt, hà tất giấu giếm, xem ra không phải muốn hại mình.

Trang trí cửa sổ xong, Thanh Miêu tặng một bộ đến phòng Dương thị, Dương thị nhìn thấy yêu thích vô cùng, sai Lư Hà xuống bếp nấu hồ dán, dán lên cửa sổ. Thanh Miêu nhân cơ hội cũng xin một chén hồ, bung về cùng Lâm Y dán cửa sổ.

Kế hoạch tặng Lâm Y đi nhà họ Phương làm thiệp thất bại, Phương thị ở nhà nhìn một vòng không chọn được ai, lúc này lại gần thời điểm sang năm mới, đành phải gác lại chuyện này, chờ qua năm mới hãy tính. Qua mấy ngày, đến giao thừa, Đại phòng Nhị phòng nhà họ Trương thương lượng, cảm thấy dù đã phân gia nhưng năm mới vẫn nên cùng nhau ăn mừng, Dương thị đề nghị hai nhà phân công chay mặn tự nấu, xong sẽ hợp lại thành một bàn, Phương thị đang không muốn chung đụng nhà bếp với Đại phòng, liền gật đầu đồng ý, sai người hầu lo liệu.

Bếp Đại phòng, Lư Hà và Điền thị nhất tề ra trận, Lâm Y dẫn theo Thanh Miêu hỗ trợ, bọn họ bốn người, cách vách chỉ có thím Nhâm thím Dương hai người, thực lực cao thấp khác biệt. Thím Nhâm nhìn ngứa ngứa khó chịu, cố tình xách tăng thịt muối đến cửa khoe khoang, làm bộ kinh ngạc hỏi Lư Hà. “Nhà các người sao ngay cả chút thịt khô cũng không có?”.

Đại phòng hai tám tháng chạp gom tiền mua khối thịt heo, không kịp hun khói, tự nhiên không có thịt khô. Lư Hà bực tức, cãi lại. “Thịt của bà nhìn thì là thịt ngon đấy, nhưng không biết có bao nhiêu vụn ăn được vào miệng bà”.

Thanh Miêu thích cãi nhau với bà ta nhất, vội đến hát đệm theo. “Thịt nhà chúng tôi mặc dù không nhiều, nhưng người hầu được phân một nửa”.

Từ lúc Nhị phòng nhà họ Trương thiếu tiền, Phương thị trở nên keo kiệt hẳn, thím Nhâm nói không lại, ngượng ngừng quay về bếp, vừa tức vừa oán, lái nhái không để yên.

Lư Hà và Thanh Miêu đứng ôm bụng cười to, Lâm Y nói. “Hai người cũng yên tĩnh chút”.

Điền thị cũng nói. “Coi chừng bà ta đi cáo trạng với Nhị phu nhân”.

Lư Hà nói. “Tam thiếu phu nhân cũng nhất gan quá, chúng ta là người nhà Đại phòng, Nhị phu nhân quản được lên đầu chúng ta sao?”.

Điền thị thấy Lư Hà nói chuyện không cung kính, muốn trách cứ lại không dám đắc tội tâm phúc của Dương thị. Lâm Y thấy khóe mắt Điền thị bắt đầu phỉếm hồng, vội hòa giải. “Năm mới năm me, hòa hợp êm ấm, hòa hợp êm ấm”.

Điền thị miễn cưỡng cười cười, bảo rằng đi nhóm lửa, cúi xuống trốn sau bếp lò.

Thanh Miêu thật thà, vội tranh. “Tam thiếu phu nhân, sao có thể để thiếu phu nhân nhóm lửa, mau để đó cho nô tỳ”. Lâm Y đoán Điền thị muốn trốn

vụng trộm gạt nước mắt, vội ngăn cản Thanh Miêu, sai cô đi bờ sông rửa rau.

Lưu Hà bĩu môi, nhỏ giọng nói với Lâm Y. “Chính thất phu nhân tam môi lục sinh cười về, lại nhát như chuột, khó trách Đại phu nhân xem không hơn”. Lâm Y không muốn dây vào thị phi nhà bọn họ, im lặng không nói, đi đến thớt gỗ xắt thịt. Chờ Thanh Miêu về, nàng nhìn rau xanh mơn mơn ngon lành, nhớ đến do bản thân mình trông, nhất thời ngửa tay đoạt lấy nồi niêu xoong chảo trong tay Lưu Hà, xào một đĩa dưa chuột thịt heo, nấu một mâm đậu hũ ma bà, lại lấy cải trắng muối chua giòn giòn làm mồi nhắm rượu, còn nấu một nồi canh xương thật lớn.

Lưu Hà và Thanh Miêu nhìn xem chảy cả nước miếng, chờ nàng làm xong vội vội vàng vàng bung lên. Lâm Y cảm thấy mỹ mãn, bỏ đi tạp dề, cũng đi nhà chính ăn cơm. Không ngờ nhân chuyện thông phòng không thành, Phương thị ghi hận nàng, sai thím Nhâm ngăn nàng ngoài cửa, nói. “Cô hiện giờ không phải gỏi nuôi ở nhà này, chẳng qua là cái khách thuê, sao có thể ăn chung cơm đoàn viên với chủ nhà”.

Dương thị nổi giận nhưng nghĩ đến thân phận Lâm Y đặc thù, còn chưa thành thân liền ăn lễ mừng năm mới với nhà chồng cũng không ổn, liền im lặng không lên tiếng.

Trương Trọng Vi sốt ruột. “Mẹ, so đo nhiều như vậy làm gì, cũng đâu phải người ngoài”.

Phương thị nói. “Như thế nào không phải người ngoài?”.

Trương Trọng Vi định nói “Đây là nương tử tương lai của con”, lại sợ trước mặt mọi người Lâm Y sẽ ngượng, quỳnh quáng đến độ liên tục nháy mắt cầu cứu Trương Bá Lâm. Trương Bá Lâm đang định lên tiếng, Lâm Y đã tự xoay người rời đi, Thanh Miêu đi theo sau lưng nàng, quay đầu lại mắng một câu. “Ai hiếm lạ cơm tất niên nhà các người”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Một bầu rượu ấm

Hai người trở lại trong phòng, Lâm Y chống cằm ngăn người, Thanh Miêu vẫn tức giận. “Nhị phu nhân thật sự kì cục”.

Lâm Y nói. “Là ta tự làm mình mất mặt, dù gì đi nữa, giao thừa này cũng phải đón thôi”. Nói xong đứng dậy dẫn Thanh Miêu xuống bếp, làm lại bàn thức ăn như ban nãy, bung về phòng chuẩn bị bữa tiệc nhỏ.

Thanh Miêu nhỏ tuổi, thấy thức ăn đầy bàn, lập tức lại cao hứng, vội sắp xếp đĩa, bàn ghế. Lâm Y chỉ vào chỗ bên cạnh. “Chỉ có hai người chúng ta, đừng lập quy củ gì cả, em cũng ngồi đi”.

Thanh Miêu nói dạ, cũng cầm bát đĩa của mình ngồi xuống ghế, chủ tớ hai người cùng ăn mừng năm mới.

Trong phòng rất cuộc chỉ có hai người, Thanh Miêu có kể bao nhiêu chuyện cười, bao nhiêu thú sự đi nữa vẫn có vẻ quanh què, cuối cùng thấy không thú vị, liền biến thành hai người im lặng dùng bữa, nghiêng tai nghe tiếng pháo nổ ở xa xa.

Đột nhiên có người gõ cửa sổ, làm cả hai đều giật mình, Thanh Miêu xê dịch về phía Lâm Y, đánh bạo hỏi. “Ai ở nơi nào?”.

Giọng của Trương Trọng Vi từ bên ngoài truyền vào. “Là ta, Tam nương tử có ở nhà hay không?”.

Thanh Miêu nhìn qua Lâm Y, thấy nàng nhẹ nhàng gạt đầu mới đi mở cửa, nói. “Nhị thiếu gia sao lại đến đây, mau vào nói chuyện”.

Trương Trọng Vi liên tục xua tay. “Mau mau đóng cửa lại”. Thì ra vừa mở cửa ánh đèn liền chiếu ra, dễ dàng khiến Phương thị thấy được chàng đang đứng đây, bởi vậy chàng chỉ dám đứng trong chỗ tối, cách cửa sổ gọi Lâm Y.

Lâm Y thấy chàng khôn lanh hơn, hiểu được đề phòng Phương thị, rất là cao hứng, đi đến bên cửa sổ nhẹ giọng hỏi. “Trời lạnh, mọi người còn đang ăn cơm đoàn viên, anh chạy đến đây làm chi?”.

Trương Trọng Vi nhìn chăm chú vào bóng hình cắt trên khung cửa, ánh mắt không chớp, chỉ nói. “Tôi đến gặp em, em mở hé cửa ra đi”.

Lâm Y nghe theo, mở hé cửa sổ ra một chút, chợt thấy bên ngoài chuyền một bầu rượu vào, nàng đưa tay tiếp, cảm thấy ấm tay, thì ra là rượu đã hâm nóng. Trương Trọng Vi nói. “Trời lạnh lẽo, uống chút rượu ấm áp thân mình. Mẹ tôi bà ấy...”.

Lâm Y nói tạ, câu sau không biết phải nói thế nào, Thanh Miêu ở bên ngoài chen vào. “Thôi, Nhị phu nhân chính là người như vậy, chúng ta đều hiểu, Tam nương tử sẽ không trách Nhị thiếu gia”.

Lâm Y than thở. “Em thật hiểu được”.

Trương Trọng Vi đứng ngoài nghe thấy, lập tức cảm thấy trời hạ tuyết cũng không lạnh lắm, toàn thân ấm áp dễ chịu. Chàng hướng về cửa sổ, thấp giọng nói. “Em yên tâm, tôi nhất định thi đậu tiến sĩ, mưu cầu một chức quan, mang em ra khỏi đất Thục, giống như Đại bá và Đại bá nương vậy”.

Nếu Lâm Y chưa nghe qua chuyện xưa của Dương thị, câu này nhất định khiến nàng vui mừng khôn xiết, nhưng hiện giờ nói đã không dễ đã động nàng nữa. Có điều chàng đã có được tấm lòng như vậy, không còn ảo tưởng viễn cảnh mẹ chồng nàng dâu hòa thuận vui vẻ, thật ra đã là đáng quý. Lâm Y cười. “Tôi sẽ chờ tên anh đề bằng vàng”.

Trương Trọng Vi nhoen miệng cười, tự tại vui mừng một hồi, trông thấy thím Nhâm đi ra, vội vàng cáo từ. “Tôi đi đây, sẽ đến gặp em sau”. Sau đó lần vào bóng tối mái hiên, chạy chậm một đường về nhà chính, đi ăn tiếp bữa cơm đoàn viên.

Lâm Y đẩy cửa sổ ra, đứng nhìn ra ngoài hồi lâu, thẳng đến khi Thanh Miêu nhắc nhở nàng rượu sắp lạnh, nàng mới quay về ngồi xuống bàn, tự mình đổ đầy hai chén, uống chung với Thanh Miêu.

Thanh Miêu được một chén rượu nóng lót bụng, người cũng ấm lên, nói càng nhiều, một tay chống má, cười hi hi nói. “Tam nương tử, Nhị thiếu gia thật là lương xứng của chủ tử nhà”.

Lâm Y sừng sốt, cười mắng. “Em biết cái gì là lương xứng không, nghe ở đâu ra vậy”.

Thanh Miêu chỉ một ngón tay ra ngoài. “Nghe Như Ngọc nói, cô ấy suốt ngày bảo cô ấy và Đại thiếu gia là lương xứng”.

Lâm Y dạy cô. “Chớ nghe Như Ngọc nói bậy, một nha hoàn như cô ta nói ra câu đó thật sự không đủ tôn trọng, em đừng học theo”.

Thanh Miêu gật đầu liên tục, lại nói. “Nhị thiếu gia đối với Tam nương tử thật tốt, chờ chủ tử gả qua đó, chúng ta sẽ không cần đón giao thừa lạnh lùng như thế này”.

Lâm Y không phải tiểu nương tử ở Đại Tổng, vừa nghe lập gia đình liền e lệ trốn tránh, chỉ đơn thuần cảm thấy kì quặc, hỏi. “Em mới mắng Nhị phu nhân xong, đảo mắt đã mong chờ ta gả qua đó, đạo lý gì vậy?”.

“Tam nương tử sợ phải lập quy củ trước mặt Nhị phu nhân sao?”. Thanh Miêu lại nốc một chén rượu, hơi say, phát tay. “Chủ tử gả đến nhà nào chẳng có mẹ chồng, Nhị phu nhân coi như còn đỡ, ít nhất biết được tính nết bà ta, còn có Đại phu nhân che chở chủ tử, nếu gả đến một nhà xa lạ, vậy mới gọi là khổ”. Cô nói xong một mạch, gục xuống bàn ngủ. Lâm Y nhìn khuôn mặt chưa thoát nét trẻ con của Thanh Miêu, không thể không thừa nhận lời cô nói có vài phần đạo lý. Nàng diu Thanh Miêu về phòng cô ngủ, lại dọn dẹp bát đĩa bung xuống bếp, trên đường đi nhìn về phía nhà chính, cảnh tượng vẫn vô cùng náo nhiệt, thỉnh thoảng có tiếng hò reo đoán tửu quyền vang lên.

Đêm trừ tịch, theo thường lệ phải đón đến giao thừa, Lâm Y không muốn ngồi một mình, ngấm ngấm, bỏ li xì vào phong bao đỏ, đặt ở gối của Thanh Miêu, trở về rửa mặt, cũng lên giường ngủ.

Sáng sớm mừng một, nàng bị tiếng kêu vui sướng của Thanh Miêu đánh thức, đội mặc quần áo chỉnh tề, vừa mở cửa, Thanh Miêu đã chạy vào trong, giọng cao phong bao li xì, kêu lên. “Tam nương tử, chủ tử xem này!”. Lâm Y cười nhìn cô, Thanh Miêu vui vẻ một lúc mới phản ứng lại. “Là Tam nương tử đặt ở đó phải không?”.

Thật là chậm tiêu, còn ai có thể vào phòng cô nữa? Lâm Y liếc cô nàng một cái, Thanh Miêu vội vàng cúi đầu chúc Tết nàng, lại tự giễu. “Em là càng lớn càng ngốc hơn, đã quên mất vào cửa phải chúc Tết nha”.

Lâm Y bị cảm xúc của cô cuốn hút, cũng cười vui vẻ. Thanh Miêu múc nước hẩu hạ nàng rửa mặt, chủ tớ hai người đến phòng Dương thị chúc Tết. Dương thị nhận nàng hành lễ, mở miệng giải thích trước. “Hôm qua không phải ta không muốn giúp cô, thật sự là...”.

Lâm Y vội nói. “Không thể trách Đại phu nhân, là tôi lỗ mãng, vốn không nên đi”.

Hôm nay nguyên đán, không nên nhắc đến những việc không vui, Dương thị cũng thôi không nói, chỉ hơi thở dài khe khẽ. Lâm Y và Điện thị chúc nhau năm mới, Lưu Hà dọn một bàn cơm tân niên, một bình rượu hồ tiêu hoa, mâm cơm tân niên gồm năm món rau xanh cay lát đủ vị, hợp lại trên một bàn, người Tổng cho rằng năm mới ăn năm thứ rau này có thể đánh thức ngũ tạng trong cơ thể, có lợi cho thân thể khỏe mạnh; bình rượu hồ tiêu hoa kia là dư lại sau bữa cơm đêm trừ tịch, ngâm ba mươi bảy hạt hồ tiêu và bảy lá bách diệp vào rượu mà thành.

Tối qua Trương Trọng Vi đưa bầu rượu tới cũng là rượu hồ tiêu hoa này, Lâm Y nhận cái chén Lưu Hà đưa qua, uống một ngụm, vẫn cảm thấy hương vị của bầu rượu hôm qua ngon hơn chút.

Dương thị nói. “Rượu này vốn phải uống trong đêm trừ tịch, nhưng hôm qua không tìm được cơ hội tặng qua cho cô, đành lưu lại đến hôm nay”.

Lâm Y âm thầm mỉm cười, hôm qua nàng cũng uống rồi.

•

Nông thôn tháng giêng, ngoại trừ đi thăm người thân bạn bè, tụ tập đánh bạc, không còn gì khác, đảo mắt đến tiết Nguyên Tiêu, theo quan niệm của Lâm Y là đã đến lúc quay trở lại làm việc. Ngày hôm đó, nàng đang chuẩn bị ra ruộng đi dạo, mới ra khỏi cửa phòng liền thấy Phương thị đứng dưới mái hiên chỉ huy thím Nhâm và thím Dương hủy đi chuồng heo. Nàng nhìn Đồng Mạch đứng một bên xem náo nhiệt, đến hồi mới hay thì ra từ lúc phân gia, Nhị phòng nhà họ Trương chỉ còn lại một nửa ruộng vườn, lo lắng năm nay lương thực không đủ chi tiêu, không muốn nuôi heo nữa, đơn giản hủy đi.

Lâm Y nhìn ngửa ngáy, bất chấp ân oán giữa nàng và Phương thị, chạy qua nói. “Đừng vội hủy, Nhị phu nhân, chuồng heo này có bán hay không?”.

Phương thị chỉ nghe qua mua nhà chưa nghe có người muốn mua chuồng heo, bà ta định nhìn Lâm Y không có hộ tịch, nhất định mua không được đất, cười nhạo. “Cô cũng nuôi nổi heo sao? Đừng ỷ vào mấy đồng lời bán rau củ liền mạnh mẽ, ta khuyên cô tiết kiệm được bao nhiêu thì cứ tiết kiệm đi, bằng không chờ vài mẫu ruộng hết hạn thuê thì miệng ăn núi lở”.

Lâm Y lười tranh cãi với những kẻ ngu dốt, lại hỏi lại một lần. Phương thị trầm nghĩ, nhà của mình mới không muốn bán cho cô ta, nhưng cô ta muốn nuôi heo ăn bại lương thực nhà cô ta vì sao không thành toàn? Vì thế đáp. “Không bán, thuê thì được”.

Lâm Y hỏi. “Tiền thuê tính thế nào?”.

Phương thị đáp. “Một năm mười hai tháng, tổng cộng hai ngàn văn tiền, trả một lần”.

Nuôi một đầu heo bắt quá tốn ba ngàn văn, Phương thị chào giá chuồng heo hai ngàn văn thật sự là công phu sư tử ngoạm, Lâm Y chẳng thèm trả giá, quay đầu đi luôn.

Đãi ngộ với người hầu Nhị phòng hiện giờ càng lúc càng lụn bại, thím Nhâm và thím Dương ước gì có tiền tiền sổ sách trong nhà, nhất tề tiến lên khuyên Phương thị. “Nhị phu nhân, chuồng heo cũng là bỏ trống, sao không cho Lâm Tam nương thuê, kiếm thêm mấy đồng là chuyện tốt”.

Phương thị nói. “Cũng đâu phải không cho thuê, là cô ta không muốn đó chứ”.

Thím Dương kêu lên. “Đất như vậy cô ấy thuê sao nổi”.

Thím Nhâm hát đệm “Chịu bỏ tiền ra thuê chuồng heo chỉ sợ có mỗi mình cô ta, Nhị phu nhân ngàn vạn lần chớ buông tha cơ hội kiếm tiền”.

Phương thị bị hai bà thím lái nhái không ngừng, đành phải sai thím Nhâm đi đàm giá với Lâm Y. Lâm Y nhìn thấy thím Nhâm, lạnh lùng nói. “Lại muốn ta đi làm thiếp cho nhà nào?”.

Thím Nhâm là có tâm tư mới tới, cũng không dám đắc tội nàng, cẩn thận thưa. “Đó đều là Nhị phu nhân sai sử, tôi một cái người hầu nào dám phản bác, Tam nương từ thông cảm đi”.

Đây là loại người vô sự hiền ân cần không gian cũng trọng, Lâm Y liếc bà ta một cái, hỏi. “Đến làm cái gì?”.

Thím Nhâm thuật lại Phương thị muốn bà ta đến đàm giá, nói tiếp. “Tam nương từ, tôi giúp cô thuyết phục Nhị phu nhân, cho cô thuê chuồng heo giá năm trăm văn, thế nào?”.

Giá vừa nói đã giảm còn một phần tư, Lâm Y nửa tin nửa ngờ. “Bà cũng bán lãnh vậy sao?”.

Thím Nhâm cười. “Có bán lãnh hay không mặc kệ, cứ giao hết cho tôi, có điều... Tam nương từ nên cho tôi ít tiền phí vất vả”.

Thì ra là có mục đích rõ ràng, Lâm Y ngược lại yên tâm, hỏi bà ta muốn bao nhiêu. Thím Nhâm vươn ba ngón tay ra. “Ba trăm văn”.

Lâm Y đi đến cạnh cửa, nói. “Ta cũng không phải không thuê không được, chỉ bằng kể lại việc này cho Nhị phu nhân nghe, hèn xui Nhị phu nhân nghe vui vẻ, thưởng ta mấy đồng cũng nên”.

Thím Nhâm dậm chân, vội kéo nàng lại. “Hai trăm văn, không xuống được nữa”.

Lâm Y chặt bớt một nửa. “Một trăm văn, cho thuê thì thuê, ta dựng cái lều cỏ tranh sau nhà cũng nuôi heo được”.

Thím Nhâm nói. “Lều cỏ tranh, cô cũng không sợ người ta trộm mất heo”.

Lâm Y đáp. “Bị trộm hay không chẳng liên quan gì đến bà”.

Nàng khẩu khí cương quyết, thím Nhâm cũng hết cách, giả bộ đi, nàng cũng một bộ không quan tâm, cuối cùng đành đáp ứng một trăm văn, đi đến trước mặt Phương thị làm thuyết khách. Phương thị nghe xong giá năm trăm văn, xua tay liên tục, luôn mồm nói. “Không cho thuê, không cho”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Đông Mạch tổ cáo

Thím Nhâm và thím Dương trao đổi một ánh mắt, đột nhiên đổi đề tài. “Thím Dương nha, cháu nội nhà tôi bị bệnh, cho tôi mượn ít tiền đi”.

Thím Dương lập tức tiếp lời, kêu khổ thấu trời. “Tiền lương tháng trước còn chưa phát đâu, nào có tiền nhàn rỗi cho bà mượn”.

Phương thị lúc này mới nhớ tới tiền lương tháng trước đã bảo khát nợ, biểu tình trên mặt cứng lại, thím Nhâm lại khuyên mãi, nói rằng bỏ qua cơ hội này sẽ không có cơ hội khác nữa, thím Dương cũng ở bên hát đệm, cả hai khuyên can một lúc lâu rồi cuộc đàm xong giá.

Lâm Y được hồi âm, mừng rỡ, trước trả cho Phương thị năm trăm văn, lại lặng lẽ đưa thím Nhâm một trăm văn, nghe nói thím Dương cũng hỗ trợ khuyên, cũng muốn đưa bà một phần tiền vất vả, nhưng thím Dương kiên quyết không nhận, đành phải thôi.

Thanh Miêu và Lưu Hà nghe nói Lâm Y thuê chuồng heo, cùng nhau đến xem, hỗ trợ dọn dẹp, vách chắn bị dỡ xuống cũng lại đóng trở về. Lưu Hà vừa làm việc vừa lo lắng. “Nuôi heo tốn lương thực, tiểu mạch của Tam nương từ còn chưa thu, nuôi thế nào được?”.

Lâm Y kể cho Lưu Hà nghe chuyện dùng cỏ nuôi heo, bắt đắc dĩ Lưu Hà không tin, đành phải đáp đại. “Nuôi cái đã, đến lúc đó nói sau”.

Thanh Miêu cực kì tin phục Lâm Y, nói. “Tam nương từ đến tôi còn nuôi sống được, heo đương nhiên cũng nuôi sống”. Nào có ai đánh đồng mình với heo, Lâm Y và Lưu Hà nghe xong cười làm một đoàn, bản thân Thanh Miêu giật mình nhận ra cũng cười theo.

Thu dọn xong chuồng heo, Lâm Y cảm ơn Lưu Hà, cùng Thanh Miêu về phòng. “Ngày mai chúng ta vào thành, đi mua heo con”.

Thanh Miêu lại nói. “Không cần thiết vào trong thành, ngày ấy em nói chuyện phiếm với bà người hầu nhà hộ trưởng, nghe được nhà bọn họ nhiều heo con quá, lương thực không đủ nuôi, đang muốn bán”.

Lâm Y cười. “Em vậy mà tin tức linh thông quá nhỉ”.

Thanh Miêu được khen, thập phần vui mừng, liền thanh thúc giục Lâm Y mau đi, miễn cho đến muộn người ta mua hết heo con. Số nhà nuôi heo trong thôn đếm được trên đầu ngón tay, nào có nhiều người đi mua, nhưng Thanh Miêu hưng phấn thúc giục liên hồi, Lâm Y đành phải y theo cô nàng, lập tức xuất phát đi nhà hộ trưởng.

Tháng giêng khi đi chúc Tết, Lâm Y lặng lẽ tặng cho hộ trưởng nương tử một phần đại lễ làm phí giữ miệng, bởi vậy lúc này hộ trưởng nương tử thấy nàng cực kì nhiệt tình, cho bà người hầu dẫn đường lui ra, tự mình dẫn nàng ra chuồng heo nhìn. Chuồng heo vừa vặn có người hầu đang cho heo ăn, mấy con heo con tranh đoạt thức ăn ủa tới ủa lui trong máng, Lâm Y thấy một con tranh ăn mạnh nhất, liền sai Thanh Miêu chụp lấy, xem tứ chi, nghe tiếng kêu, cuối cùng vừa lòng gật đầu, đàm giá với hộ trưởng nương tử.

Hộ trưởng nương tử biết Lâm Y, trong lòng nhận định nàng bán đồ ăn có lời, khẳng định là mua ruộng, không chừng sau này lại là một hộ giàu có trong thôn, bởi vậy xem trọng Lâm Y hơn nhiều, báo giá thập phần hợp lý, ngay cả Thanh Miêu cũng khen ngợi hộ trưởng nương tử là người tốt.

Sau khi Lâm Y mua được heo con về, việc đầu tiên làm là lắp khóa ở cửa chuồng heo, hành động này cũng bình thường, nhưng lại khiến Nhị phòng nhà họ Trương bất mãn, bởi vì bên trong chuồng heo là hổ xí, khóa lại rồi, bọn họ làm sao đi? Sự tình liên quan đến việc trọng đại của con người, Phương thị tìm đến Lâm Y thương lượng. “Chưa nghe qua nhà ai nuôi heo còn khóa cửa chuồng, cô là đang đề phòng ai vậy?”.

Lâm Y cười. “Cũng không phải đề phòng Nhị phu nhân, phu nhân gấp gáp cái gì?”.

Phương thị ghen, cãi bừa. “Ta cho cô thuê chuồng heo, có cho thuê hổ xí đâu”.

Ruộng của Lâm Y chính đang cần phân bón, thêm cái hổ xí bớt được tiền mua phân bón, mới không thêm nghe bà ta già mồm ắt lẽ phải, nói. “Tôi thuê hết gian đó, không phải thuê chuồng heo”. Nói xong kêu Thanh Miêu mang khế thuê ra cho bà ta nhìn, quả nhiên bên trên viết thuê nguyên gian.

Phương thị cảm giận về phòng, sai thím Nhâm qua phá rối, thím Nhâm mới cầm một trăm văn của Lâm Y xong, làm sao chịu đi. “Cũng không phải chuyện gì to tát, chúng ta còn có gian nhà kê bỏ trống, sai Đông Mạch lấy cái cuốc đào hổ xí khác là xong”.

Phương thị vốn không muốn ăn mệt, nhưng bà ta đang lo không có việc chèn ép Đông Mạch, nghe xong trên mặt tuy không có biểu tình trong lòng lại nở hoa nở hoa, giao cho thím Nhâm đi bảo Đông Mạch đào hổ xí, dặn dò thêm. “Phải đào cho sâu, đừng để nó nhàn hạ”.

Thím Nhâm lĩnh mệnh, đi tìm Đông Mạch giao việc. Đông Mạch không có tiền hối lộ thím Nhâm, đành phải xin Trương Lương giúp đỡ, thím Nhâm phản bác. “Đào hổ xí là việc quan trọng, chúng tôi cũng phải làm, đâu chỉ có mình cô ta”.

Đông Mạch rất cuộc hết đường, những việc đứng đắn Trương Lương không thể che chở cô ta, đành phải ngọt khuyên vài câu, nói thím Nhâm dẫn cô ta đi. Đông Mạch nắm cuốc, èo ụt cuốc vài cuốc, phát hiện chỉ có cô ta làm, vội la lên. “Không phải nói các người cũng làm sao?”.

Thím Nhâm nói. “Thím Dương phải nấu cơm”.

Nấu cơm là việc quan trọng, không nấu thì đói, khó mà bắt bẻ gì được, Đông Mạch liền chỉ vào thím Nhâm. “Vậy bà sao còn đứng đó không làm?”.

Thím Nhâm cười. “Không là không thể nào, việc Nhị phu nhân giao cho tôi là giám sát cô”.

Đông Mạch vừa tức vừa vội, tiến lên gạt bà ta ra, định lao ra cửa tìm Trương Lương. Thím Nhâm khỏe hơn cô ta nhiều, nhẹ nhàng đã đẩy cô ta ngồi bịch xuống đất, nhanh tay đóng chặt cửa, cài then. Đông Mạch ngã đau, kêu la om sòm cho Trương Lương nghe thấy, thím Nhâm bịt miệng cô ta lại.

“Người hầu hộ nhà nông ai không làm việc, sai mầy đào cái hố xí, mầy liền gọi Nhị lão gia, có dọa người không hả?”.

Đông Mạch bị bịt miệng, nói không được, ô ô kêu la, thím Nhâm sợ cô ta gọi Trương Lương, không dám buông tay, nhưng cứ như vậy thì không làm việc được, lo nghĩ, rút một cái khăn nhét vào miệng cô ta, nào có ích gì, chặn miệng lại không thể trối tay, đào mất Đông Mạch thừa dịp bà ta không để ý phun cái khăn ra, nhào tới ôm cửa la hét.

Thím Nhâm cuống quýt ngăn cô ta, vừa che miệng vừa kéo tay, bận rộn vô cùng.

Qua nhất thời, bên ngoài có người gõ cửa, Đông Mạch đắc ý hết sức, vội dùng tay xới cho tóc loạn hơn, thím Nhâm bắt an đi mở cửa, đứng ngoài cửa không phải Trương Lương, mà là Phương thị. Phương thị đi vào, cũng không buồn đóng cửa, còn mở banh ra, cười. “Nhị lão gia cùng Đại lão gia ra ngoài đập thanh, sợ buổi tối mới về được, cho dù nhà người muốn tố cáo này kia cũng phải chờ một lát”.

Đông Mạch không dám làm cản trước mặt chính thất phu nhân, vội cúi gằm mặt. “Đông Mạch không dám”.

Phương thị nhìn cô ta mấy lần, quở trách thím Nhâm. “Ta nói bà giám sát nó làm việc, không phải nói bà đánh nhau với nó”.

Thím Nhâm biện bạch. “Nó không nghe lời”.

Phương thị nói. “Không nghe lời, nhà họ Trương chúng ta đã có gia pháp, bà là vú nuôi trong nhà, lại là người hầu hồi môn của ta, thân phận không thể so được một tiểu nha hoàn sao, để nó đùa giỡn như vậy còn ra thể thống gì nữa”.

Thím Nhâm vội đáp dạ, trên mặt cười đắc ý nhìn Đông Mạch. Đông Mạch thật ra lại biết thời biết thế, nghe nói Trương Lương không ở, lập tức đổi dạng, dập đầu tạ tội với Phương thị. “Là nô tỳ nóng tính, không nên vì thím Nhâm mở miệng oán giận Nhị phu nhân liền xông lên đánh nhau với bà ta. Nhị phu nhân yên tâm, nô tỳ nhất định chăm chỉ làm việc”.

Thím Nhâm vội la lên. “Ta oán giận Nhị phu nhân hồi nào?”.

Đông Mạch nói. “Thế nào không oán giận, bà vừa cản nhần Nhị phu nhân khát nợ tiền lương tháng trước của bà đó thôi?”.

Phương thị liếc qua liếc lại thím Nhâm và Đông Mạch, thái độ khó đoán. Thím Nhâm theo bà ta nhiều năm, nhìn kiểu này liền hiểu bà ta tin Đông Mạch, hoảng đến độ đổ mồ hôi hột, không ngừng thanh minh.

Trước mặt Đông Mạch, Phương thị vẫn giữ thể diện cho thím Nhâm. “Đừng có nói vậy, thím Nhâm từ nhỏ đã theo hầu ta, làm sao oán giận ta, nhất định là nhà người muốn đổ tội, bịa đặt ra”. Nói xong dặn thím Nhâm giám sát Đông Mạch đào hố xí, tự về phòng.

Thím Nhâm quay lại, nhìn Đông Mạch cười lạnh, sập cửa lại, xông lên muốn đánh. Đông Mạch vừa trốn vừa uy hiếp. “Bà oán giận Nhị phu nhân cũng không chi hai câu đó, có bản lĩnh thì đánh chết tôi đi, nếu không chỉ cần tôi còn một hơi thở sẽ đi tố cho Nhị phu nhân biết”.

Thím Nhâm giờ bàn tay lên, do dự nhất thời, cuối cùng vẫn là bỏ xuống. Bà ta ở nhà họ Trương lâu nhất, hôm nay bị một đứa nha hoàn hăm dọa, lòng đổ hoảng. Đông Mạch thấy bà ta kinh ngạc, càng làm trầm trọng thêm, chỉ cần bà ta giục làm việc, liền nói sẽ đi tố. Thím Nhâm không làm gì được cô ta, đành quay lưng để mặc cô ta.

Đông Mạch còn mạnh mai hơn các tiểu nương tử ở nông thôn, làm sao đào nổi hố xí, thẳng đến thái dương xuống núi, trên mặt đất cũng chỉ thụt xuống một lớp mỏng lét. Phương thị quở trách cô ta, cô ta làm như oan uổng. “Nhị phu nhân, không phải nô tỳ lười, thật sự là không có sức”.

Trương Lương bây giờ đã về, bảo hộ cô ta. “Đông Mạch quả thật là yếu đuối, phu nhân sai thím Nhâm giúp đỡ”.

Phương thị bực, lại muốn cãi nhau. Thím Nhâm nhớ tới vết thương lần trước Phương thị chịu, âm thầm than : đều nói té ngã khôn hơn, vị phu nhân này sao lại không học được bài học nào cả. Bà ta vội khuyên can. “Nhị phu nhân, trừng trị Đông Mạch còn nhiều thời gian, trước đào xong hố xí mới là đúng đắn, nếu không đi kê nhà vệ sinh Đại phòng, làm lợi phần bón cho nhà bọn họ”.

Phương thị ngẫm nghĩ quả thật không thể để Đại phòng chiếm ưu đãi, liền gạt đầu, tạm thời buông tha Đông Mạch, phân phó thím Nhâm thím Dương sáng sớm mai đào hố xí.

Buổi tối ngày thứ hai, nhà vệ sinh làm xong. Tối ngày thứ ba, mặt thím Nhâm bị một vết cào, nghe nói là Phương thị lạc tay đánh đổ chén trà, bị mảnh vỡ cắt trúng. Thanh Miêu nghe được tin tức ở chỗ các nha hoàn khác, trở về nói cho Lâm Y. “Ai tin được, bụng có chén trà cũng ngã lên tới mặt người ta?”.

Cơm chiều xong, Lưu Hà cũng nhắc lại việc này, Dương thị không có phản ứng. Điền thị nhỏ giọng cảm thán với Lâm Y. “Lúc trước tôi còn nói nhà quan lại nhiều quy củ, hâm mộ Nhị phòng ở nông thôn tự tại, không ngờ ở đây phạt người hầu còn lợi hại hơn, không giống Đại phu nhân, nhiều lắm là quở trách”.

Lâm Y đáp. “Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh”.

Điền thị gạt đầu, nói chuyện phiếm với nàng vài câu. Dương thị uống nửa chén trà tiêu thực, hỏi. “Tam nương tử, nuôi heo thế nào rồi?”.

Lâm Y trả lời. “Không có trở ngại gì thì cuối năm mọi người sẽ có thịt ăn”.

Dương thị hỏi tiếp. “Cô nuôi heo, thật sự cho nó ăn cỏ?”.

Lâm Y nói. “Có vét chút cám đến, trộn cho ăn”.

Dương thị nghe xong, vẫn là sắc mặt hoài nghi, nói. “Thật sự không được, phải mua ít gạo lúc mà nuôi”.

Lâm Y dạ, lại hỏi bên nhà nuôi gà thế nào. Dương thị bảo rằng Lưu Hà nuôi, bà không biết tình hình cụ thể, lúc Lưu Hà tiễn Lâm Y về, cười. “Đại phu nhân nhìn người khác nuôi thì thôi, bản thân nuôi lại ngại bản, chỉ cho nó tỳ thả gà đằng sau nhà”.

Lâm Y không ngạc nhiên mấy, Dương thị sinh ra ở Đông Kinh, sống ở Đông Kinh quen rồi, lại là phu nhân nhà quan lại, không muốn nuôi gia cầm gia súc cũng là bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Trọng Vi tặng chó

Tiết trời dần ấm, tiểu mạch vụ đông trở xanh mơn mẫm, các tá điền vội vàng cuốc tới, bón thúc, Lâm Y và Thanh Miêu thay phiên nhau canh ruộng. Phương thị không gieo tiểu mạch, thời gian gieo lúa nước lại chưa tới, thật sự nhàn, ý niệm muốn lựa người “giúp đỡ” Trương Bát nương lại rục rịch, dẫn theo thím Nhâm tự mình vào thành tìm người môi giới mua một nha hoàn bộ dạng bình thường, tính tình trung thành tận tâm, tặng qua nhà họ Phương. Hai anh em Trương Bá Lâm Trương Trọng Vi sắp đi Nhữ Châu, mỗi ngày ngoại trừ đọc sách ra còn lại chuẩn bị văn về trình cho Lí Giản Phu lúc gặp mặt. Gia đình Đại phòng không có con cái, chẳng có gì cần làm lụng vất vả, ru rú trong nhà, người khác nhìn vào thật cảm thấy vài phần chua xót.

Ngày hôm đó, Lâm Y rút cuộc rảnh rang, liền thương lượng với Thanh Miêu, khai khẩn một khối đất sau nhà trồng rau để ăn hằng ngày. Thanh Miêu lập tức đi tìm cái cuốc, nói. “Tam nương tử, ý kiến hay, em thấy Đại phòng cũng không phải quen việc nhà nông, rau củ không biết trồng, gà cũng nuôi chẳng béo, nào có ai sống ở nông thôn còn đi mua rau củ về ăn”.

Lâm Y hỏi. “Trồng rau, mỗi ngày ngoài đi cắt cỏ cho heo ăn, em phải làm thêm một phần công việc nữa, có làm nổi không?”.

Thanh Miêu nói. “Làm được làm được, em cũng không phải Đông Mạch”.

Lâm Y nhớ tới vụ đào hố xí, liền bật cười, cũng cầm cuốc cùng cô ra sau nhà xới đất, dọn cỏ, bận rộn hai ngày, khai khẩn được ba khối đất trồng rau lớn. Thanh Miêu vào thành mua hạt giống, nói. “Giấy đất xong, em nghĩ chờ rau củ thu hoạch được, ăn không hết còn có thể mang vào thành bán”.

Lâm Y cười. “Đi vào thành một chuyến phải mất hơn nửa ngày, chỉ cần em không chê mệt, muốn bán cứ bán, tiền đó cho em”.

Thanh Miêu gặp đại sự không hề hồ đồ. “Tam nương tử có tiền em mới sống tốt được, bản thân tích cóp vốn riêng cần gì dùng”.

Lâm Y thấy cô biết suy nghĩ, rất là vui lòng, thăm than : vẫn là người thành thật mới tốt, đỡ quản giáo, lại tri kỷ.

Đội đất trồng gieo hạt, mọc lên tươi tốt, sau nhà đột nhiên xuất hiện một vườn rau xanh mướt, người hầu nhà họ Trương lần hàng xóm cách vách đều hiếu kỳ đến xem. Vợ Lí Tam vừa nhìn vừa nói. “Khoảnh này trồng dưa leo, khoảnh này là cà, chỗ kia lại là bí đao”. Vợ Trương Lục khen. “Khó trách nhà họ Trương giàu, thật biết cách sống quá, đất trống sau nhà còn trồng rau ăn”.

Thím Dương cười. “Nhà chúng tôi đâu có ai tài ba như vậy, đây là Lâm Tam nương trồng”.

Thím Nhâm nói thầm. “Đây là đất nhà họ Trương chúng ta, cô ta trồng cũng không sợ Nhị phu nhân trách cứ?”.

Thanh Miêu đứng ngay cạnh bà ta, phản bác. “Trên mặt đất cũng không viết chữ ‘Trương’, rõ ràng là vô chủ, nói bậy gì vậy”.

Thím Nhâm đang muốn nổi đóa, thím Dương kéo bà ta một phen, chỉ vào gian nhà trước vườn rau. “Hai gian này là của Đại phòng, đất sau nhà dù có chủ cũng không liên quan đến Nhị phòng”.

Thím Nhâm nhìn lên, quả thế, bà ta đâu dám đụng đến Đại phòng, đành phải im miệng.

Lâm Y cười. “Trước kia trồng trọt ngoài ruộng phải bán lấy tiền, không thể tặng các vị hương thân được, chờ rau trong vườn ăn được, các vị tùy tiện đến hái”.

Người hào phóng ai không thương, ngay cả thím Nhâm cũng cười tươi như hoa.

Thanh Miêu chờ mọi người rời đi, nói nhỏ với Lâm Y. “Em nhìn thím Nhâm liền thấy nản hết cả người, chờ rau củ chín, chi bằng em canh chừng bà ta

chặt chút, miễn cho bị bà ta hái hết”.

Lời này tuy có chút trẻ con nhưng là sự thật, y theo tính thím Nhâm thì đúng là sẽ làm vậy, Lâm Y gật gù. “Ấm hầm canh chừng là được, ngoài mặt phải cấp đủ nhân tình, người ta khỏi nói chúng ta keo kiệt”.

Thanh Miêu dạ, chờ rau củ chín sẽ canh chừng thím Nhâm chặt chẽ, không ngờ thím Nhâm động tác nhanh, đảo mắt đã đi nói cho Phương thị. Phương thị từ lúc Đông Mạch tố thím Nhâm đã nhìn bà ta không vừa mắt, thản nhiên đáp. “Không phải cái vườn rau nho nhỏ thôi sao, có gì đáng nói, cô ta còn nuôi cả heo kia, vài cọng rau cũng đáng bà đặc biệt chạy đến kể lể với ta?”.

Thím Nhâm nghe ra Phương thị tỏ ý xa cách, vội suy nghĩ chủ ý lấy lòng bà ta. “Nhị phu nhân, gà nhà chúng ta đang lo không có thức ăn nuôi, tôi thả vào vườn rau của Lâm Tam nương nhé?”.

Hại Lâm Y, Phương thị trước nay chưa bao giờ cự tuyệt, đang buồn rầu chuồng heo khóa cả ngày không xuống tay được đây, hiện giờ cơ hội trước mắt không thể bỏ qua, liền gật đầu, dặn dò thêm. “Chờ bọn nó đi đâu hãy làm, đừng để bị người ta thấy”.

Thím Nhâm đáp lời, đi ra ngoài vừa làm việc vừa nhìn chằm chằm cửa phòng Lâm Y, chờ hai ba ngày mới tìm được cơ hội, vội vội vàng vàng chạy ra sau nhà, đuổi mấy con gà Nhị phòng nuôi từ hướng đông qua hướng tây thẳng tới vườn rau của Lâm Y.

Đợi buổi chiều Lâm Y và Thanh Miêu kết thúc công việc quay về, vườn rau đã tan tành, Thanh Miêu ức đến độ khóc lớn, mắng. “Kẻ thiếu đạo đức nào làm việc này? Chờ ta bắt được cho người đẹp mặt!”.

Lâm Y cũng tức, bước vào vườn rau tìm tòi, nhặt lên một cọng lông gà trông nhìn kĩ, Thanh Miêu cũng ghé lại gần nhìn vài lần, nói. “Em biết rồi, nhất định là thím Nhâm làm, đây là lông gà của Nhị phu nhân, mấy hộ cách vách cũng không có gà màu này”. Thanh Miêu nóng tính, còn chưa nói dứt đã chạy đi mất, tìm thím Nhâm tính sổ. Lúc Lâm Y đuổi tới nơi, cả hai đã cãi âm ỉ, Thanh Miêu nắm chặt cánh tay thím Nhâm, mắng. “Đồ tiện phụ lòng dạ hiểm độc, không trông kĩ gà nhà bà, thả vô vườn rau nhà ta bươi loạn”.

Thím Nhâm chối. “Con mắt nào của mày nhìn thấy là gà nhà ta? Nhà Đại phu nhân cũng nuôi gà, sao không nói là gà nhà bọn họ?”.

Thanh Miêu giờ cọng lông gà lên trước mặt bà ta, lớn giọng. “Đây là lông của gà nhà các người”.

Thím Nhâm có chút chột dạ, lùi về sau hai bước. “Bậy bạ, ai biết mày nhặt được nó ở đâu”.

Thanh Miêu cá giận. “Là nhặt được trong vườn rau nhà ta đó”.

Thím Nhâm nói. “Ai làm chứng?”.

Thanh Miêu chỉ ra sau. “Tam nương từ cũng nhìn thấy”.

Thím Nhâm xì một tiếng, cười gian xảo. “Ai biết được chủ tớ các người có thông đồng hay không”.

Thanh Miêu thấy bà ta không nhận, bị cắn ngược một cái, tức giận nhảy xổ lên, đánh nhau với bà ta. Lâm Y vội vàng gọi thím Dương hỗ trợ, kéo Thanh Miêu và thím Nhâm ra. Thanh Miêu không phục, hét lên. “Bà ta làm chuyện đê tiện”.

Lâm Y đánh giá thím Nhâm, áo trên người bà ta bị Thanh Miêu xé tả tơi, liền trách cứ Thanh Miêu. “Em đánh thì đánh, phải cẩn thận một chút, xé rách áo thím Nhâm làm chi, không biết được bà ta chỉ có mỗi bộ quần áo này sao”.

Nàng mượn cơ hội chế nhạo thím Nhâm, Thanh Miêu lại không nhận ra, ngốc ngốc nói. “Chỉ có mỗi bộ này? Lễ mừng năm mới năm ngoái, Nhị phu nhân không may đồ mới cho bà ta?”.

Thím Nhâm nghe câu này còn thấy chói tai hơn câu Lâm Y vừa nói, âm thầm nắn Phụng thị keo kiệt, trên mặt không dám tỏ vẻ, sợ lại bị Đông Mạch tố cáo nữa.

Lâm Y thấy mặt bà ta trắng đỏ xen lẫn, cũng biết nên thôi, dẫn theo Thanh Miêu về phòng, sửa sang lại vườn rau. Thím Dương cũng đến giúp đỡ, hỏi hặn nói. “Thím ở phòng bếp nghe thấy tiếng gáy, lẽ ra nên đi xem thử, không thì vườn rau cũng chẳng bị phá nát thế này”.

Lâm Y nói. “Thôi, gieo lại còn kịp”. Nàng lo Phương thị và thím Nhâm lại quấy rối, liền sai Thanh Miêu tìm cây gai, suốt đêm dựng hàng rào bao quanh vườn.

Hàng rào chống súc vật, lại không ngăn được người, không đến mấy ngày, vườn rau lại có dấu hiệu bị gà bới, Thanh Miêu cẩn thận xem xét một phen, thì ra có một góc hàng rào bị người vạch một lỗ hổng lớn nhỏ vừa đẹp đủ cho một người chui qua. Lâm Y nghe được Thanh Miêu báo tin, đến xem tình hình, cá giận. “Khó được bà ta cũng chịu một, không sợ bị gai đâm”.

Thanh Miêu không nói hai lời, lại chạy vào trong viện, muốn tìm thím Nhâm đánh nhau. Lâm Y giữ chặt cô. “Đánh nhau cũng vô dụng, bà ta làm trò xấu xa, chúng ta trước phải nghĩ cách bảo vệ vườn rau đã, chuyện khác tính sau”.

Thanh Miêu khổ sở. “Ngoài ruộng càng lúc càng nhiều việc, tổng không thể canh ở vườn rau mãi, không bằng nói cho Đại phu nhân nghe?”.

Lâm Y lắc đầu. “Chúng ta không có chứng cứ xác thực, Đại phu nhân cũng hết cách”.

Chủ tớ hai người vừa dọn dẹp vườn rau, vừa nghĩ, nhưng chẳng đến khi vườn rau sửa xong, hàng rào cũng tu bổ lại, vẫn không nghĩ ra được phương pháp nào. Ăn cơm chiều, Dương thị nghe được việc vườn rau bị hại, hỏi. “Ngày ấy các người cãi nhau ta có thấy, nhưng không có chứng cứ rõ ràng ta không giúp được. Nếu không, ta gọi Lưu Hà ban ngày giúp hai cô canh?”.

Lâm Y vội từ chối. “Lưu Hà còn nhiều việc phải làm, sao có thể khiến cô ấy phí sức, đa tạ Đại phu nhân quan tâm, bản thân tôi nghĩ thêm đi”.

Dương thị không hiểu việc nhà nông, chẳng có chủ ý gì để hiến kế, liền gật đầu, để nàng tự giải quyết.

Lâm Y và Thanh Miêu về phòng, ngồi xuống im lặng, nhìn mảnh vườn bên ngoài song cửa sổ, không biết ngày mai về nhà có phải lại là một đồng hồ hỗn hộn nữa không. Đang phát sầu, ngoài cửa có tiếng chó sủa gâu gâu, hai người kinh ngạc quay đầu lại, thì ra Trương Trọng Vi đang ôm một chú chó đen còn choai choai, đứng ngay cửa.

Lâm Y nhìn thoáng qua phía nhà chính, không thấy Phương thị, cũng không thấy thím Nhâm, lúc này mới đứng dậy nghênh đón. “Chó con ở đâu ra vậy?”.

Trương Trọng Vi nói. “Nghe nói vườn rau của em hay bị gà bới, tôi đi xin nhà nuôi chó một con, cho em bảo vệ vườn”.

Lâm Y còn chưa nói chuyện, Thanh Miêu đã vui mừng hoan hỉ ôm lấy chó con. “Chó con khỏe mạnh, nhưng còn hơi nhỏ, chưa hù được người ta”.

Trương Trọng Vi đại khái cũng nghe đồn đãi, hiểu được Phương thị là người đứng sau vụ vườn rau bị phá, nghe xong Thanh Miêu nói, sắc mặt hơi đỏ. “Người không hù được, đuổi được gà là tốt rồi”.

Thanh Miêu vẫn lo lắng, ngồi xuống ôm chó, nhìn nó, ngược lên nhìn Lâm Y. “Có thể bị thím Nhâm bắt mất làm thịt không?”.

Thật đúng là tinh kỷ, Lâm Y muốn cười, nhưng nhớ đến Trương Trọng Vi ý tốt, chỉ có thể nghẹn. Trương Trọng Vi lúng túng nói. “Chó lớn nhanh, không đến mấy tháng đã lớn, người thấy cũng sợ”.

Thanh Miêu cười. “Rau củ nhà nô tỳ còn lớn nhanh hơn”.

Trương Trọng Vi lúng túng, “Ta ta ta” một hồi, nghẹn ra được một câu. “Ta canh chung với nó”.

Thanh Miêu nhìn chàng, lại nhìn chú chó đen dưới đất, không để ý Lâm Y đứng bên, ôm bụng cười lăn lộn. Lâm Y lòng đầy cảm kích, không muốn Trương Trọng Vi quần bách, vội trừng Thanh Miêu, mới khiến cô ngừng cười.

Trương Trọng Vi xoay người ôm lấy chú chó, ngập ngừng nói. “Vậy tôi đem trả...”.

Lâm Y ngăn chàng lại. “Giữ lại đi, tôi cho ăn, đào mắt sẽ lớn”.

Trương Trọng Vi cười, đưa chó cho Thanh Miêu. “Khỏi cần cho ăn thịt, ăn cơm rau là được”.

Lâm Y hiểu chó ở nông thôn chỉ được nuôi bằng thức ăn chay, không quai lạ lắm, gật đầu, sai Thanh Miêu xuống bếp xem còn com thừa không.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Hôn sự ở Nhã Châu

Thanh Miêu gọi chú chó đi theo, nó cũng không động dậy, nhân tiện nói. “Chó khác mèo, vẫn nên đặt cái tên tiện hơn”.

Lâm Y hỏi Trương Trọng Vi. “Nhà ấy tổng cộng mấy chó con?”.

Trương Trọng Vi đáp. “Đại khái bảy con, nó là nhỏ nhất”.

Lâm Y cười. “Bình thường lông đã đen như vậy, gọi là Hắc Thất Lang đi”.

Trương Trọng Vi kinh ngạc, nào có ai đặt tên chó như tên người vậy, nhưng chàng nhìn Lâm Y vui mừng, chẳng những không nói, còn trái lương tâm khen một câu. “Tên rất hay”.

Thanh Miêu ngồi xuống, vỗ vỗ đầu Hắc Thất Lang, nói. “Nghe rõ Tam nương tử nói gì chưa? Từ nay về sau, nhà người tên là Hắc Thất Lang”. Nói xong đứng dậy, gọi một tiếng “Hắc Thất Lang”, nó quả thật đi theo cô. Lâm Y kinh hi reo lên. “Thật sự là khôn lanh”.

Trương Trọng Vi đắc ý nở nụ cười. “Ba ngày nữa tôi đi Nhã Châu, em có gì muốn mang hộ không?”.

Lâm Y nói. “Anh đi đường cẩn thận, bình an trở về là được, ngày đó tôi đến tiễn anh đi”.

Trương Trọng Vi lắc đầu. “Đừng, bị mẹ tôi nhìn thấy lại khiến em khó xử”.

Lâm Y thấy chàng gác ngó, trong lòng mừng rỡ, mặt giãn ra mỉm cười. Trương Trọng Vi thấy nàng cười, luyến tiếc không muốn rời, bắt đắc dĩ trong viện có hai cặp mắt theo dõi, chẳng biết lúc nào sẽ đi ra, đành bước ba bước lại ngoái đầu nhìn.

Không bao lâu sau, Thanh Miêu dẫn Hắc Thất Lang ăn no về, lo sợ thím Nhâm thật sự bắt mất nó làm thịt, không dám đặt ổ chó bên ngoài, tìm cái giỏ trúc gác trong phòng cô, lót thêm rom rạ, bẻ Hắc Thất Lang vào, để thêm một bát nước trong cho nó uống.

Tuy có chó, nhưng còn nhỏ, chưa thể dùng, Lâm Y vẫn sầu não, đang vắt óc nghĩ ý tưởng, có tiếng đập cửa vang lên, mở cửa ra thấy thì ra là Điền thị.

Điền thị trước nay chưa từng tìm đến, Lâm Y cảm thấy bất ngờ thật sự, vội tiếp đón Điền thị vào nhà.

Điền thị chối từ, bảo rằng mình là người mang điềm xấu, kiên quyết đứng ở cửa, nói. “Tam nương tử nếu không chê tôi thô kệch, tôi canh vườn rau cho cô, thế nào?”.

Lâm Y nói. “Sao dám làm phiền Tam thiếu phu nhân”.

Điền thị cười. “Tam thiếu phu nhân gì chứ, lúc tôi còn ở nhà mẹ đẻ, sống còn khổ hơn cô bây giờ, chưa ngày nào là ăn no cơm”. Dừng một chút, lại nói. “Cô trông rau, đến lúc đó chẳng phải mọi người đều cùng nhau ăn hay sao, tôi không thể chiếm không ân tình này được, giúp cô canh giữ vườn vậy”.

Lâm Y nhìn vẻ mặt Điền thị cũng hiểu được, lại nghĩ nếu Điền thị không thành tâm, cần gì phải lựa buổi tối mới đến, liền gật đầu đáp ứng, cúi người tạ ơn cô ta. Sáng ngày hôm sau, Thanh Miêu nghe được Điền thị chịu hỗ trợ canh vườn, rất là cao hứng, cố ý chạy đến cảm tạ một hồi lâu, khiến Điền thị cũng ngượng ngùng.

Từ lúc vườn rau có người trông giữ, Phương thị không thể đến quấy rối, mấy thửa rau xanh của Lâm Y rút cuộc cũng được bảo vệ.

Nhắc đến chuyện Trương Bá Lâm sắp sửa đi xa, Như Ngọc năn nỉ muốn anh ta mang cô nàng đi theo, nhìn phong cảnh, học hỏi thêm. Trương Bá Lâm mừng rỡ có tiểu mỹ nhân làm bạn đường dài, liền đi nói cho Phương thị. Phương thị trước nay chỉ để ý đến thiếp và thông phòng của Trương Lương, không mấy can thiệp hai con trai, sáng khoái gật đầu. Trương Đồng nghe nói, rất không hài lòng, tìm Trương Lương và Phương thị nói một câu. “Học trò đi đâu nhiều lắm mang theo đứa thư đồng, nào có ai mang theo nha hoàn”.

Trương Lương cho rằng mang theo nha hoàn chỉ là việc nhỏ, không muốn vì vậy mà tranh cãi gây mâu thuẫn giữa hai huynh đệ, liền đáp ứng đi nói cho Trương Bá Lâm. Phương thị bất mãn Đại phòng ngay cả con trai bà ta cũng muốn quản, dù chưa mở lời, nhưng cả buổi sắc mặt hầm hầm đáng sợ.

Trương Đồng nhìn em dâu như vậy liền kéo Trương Lương ra ngoài, lén nói cho ông ta. “Tôi nghe nói Lí Giản Phu rất thương thức Đại lang, liền cố ý viết thư hỏi đồng liêu một phen, thì ra ông ta có vị thiên kim đang tuổi kén gả nhưng chưa tìm được vị hôn phu như ý, bởi vậy tôi nghĩ ông ta nhất định nhìn trúng Đại lang hoặc Nhị lang, muốn tuyển làm rể, mới mời bọn họ đi Nhã Châu”.

Tin tức dù chưa chuẩn nhưng vẫn khiến Trương Lương kích động ghê gớm, miệng lắp bắp nói không nên lời, lát sau mới học ra được một câu. “Quả là chuyện tốt!”.

Trương Đồng biết Trương Trọng Vi có hôn ước trong người, mới hỏi. “Ông ta nhìn trúng Đại lang hay Nhị lang, chú có biết không?”.

Trương Lương nhớ tới Lí Giản Phu khen thơ của Trương Bá Lâm, đáp. “Là Đại lang Bá Lâm”.

Trương Đồng hỏi tiếp. “Đại lang có từng đính thân chưa?”.

Trương Lương nói. “Từng đính thân lúc nhỏ, nhưng tiểu nương tử nhà ấy bạc mệnh, mấy năm trước đã mất”.

Trương Đồng liền thanh mừng rỡ. “Rất tốt, rất tốt”. Ông ta và Trương Lương cùng đến phòng Trương Bá Lâm, kể cho Trương Bá Lâm biết Lí Giản Phu thích gì ghét gì, bảo ban nếu Lí Giản Phu có hỏi thì nên đáp ra sao. Trương Bá Lâm thưa. “Đề cháu gọi Trọng Vi cùng nghe”.

Trương Lương lại cười ha hả xoa tay. “Không cần, con cứ nghe bá phụ bảo là được”.

Trương Bá Lâm không giống Trương Trọng Vi, anh ta là người thông minh, trong lòng liền cảm giác kì quặc, quán lấy Trương Đồng và Trương Lương hỏi cho ra duyên cớ. Đây là việc vui, Trương Đồng cũng không gạt anh ta làm gì, hai ông Trương Đồng Trương Lương mỗi người một câu kể cho anh ta nghe. Trương Bá Lâm nghe xong, biểu tình trên mặt khó coi, Trương Lương có dã tâm muốn con trai đồng ý, liền thêm thắt. “Nghe nói tiểu nương tử nhà thái thú thập phần mỹ mạo”.

Cái này cũng không thể khiến Trương Bá Lâm cao hứng thêm chút nào, ông ta đang định nói gì nữa, Trương Đồng ngại đệ đệ nói năng cợt nhả, khụ hai tiếng, kéo ông ta ra ngoài.

Vừa rồi Như Ngọc ngay tại trong phòng, nghe hết toàn bộ những gì họ nói, đợi bọn họ vừa đi, bước đến đẩy Trương Bá Lâm, chưa nói. “Nghe hai vị lão

gia nói không, tiểu nương tử nhà họ Lí rất xinh đẹp, vì sao mặt thiếu gia còn nhẵn như trái mướp đắng”.

Trương Bá Lâm nghe ra vị ghen tuông trong câu nói của Như Ngọc, vội kéo cô nàng vào lòng, cọt nhà nói. “Có đẹp mấy đi nữa cũng không bằng em”.

Như Ngọc hé môi cười. “Đừng dỗ em, thiếu gia phải mau mau cưới thiếu phu nhân chính thất về cho em lập quy củ”.

Trương Bá Lâm nghiêm mặt nói. “Nói vậy là sao, tôn ti có tự, chẳng lẽ em không nên lập quy củ?”. Anh ta chú ý nhất là này, cảm giác Như Ngọc có đã tâm vượt mặt chính thể, nhìn cô ta cũng chẳng thấy cô ta kiêu my khả ái nữa, đẩy cô ta ra, đi phòng Trương Trọng Vi cách vách nói chuyện.

Trương Trọng Vi gấp ca ca vào phòng, vội đứng dậy nhường chỗ. “Ca ca sắp xếp xong văn thơ rồi sao?”.

Trương Bá Lâm ngồi xuống thờ dài. “Anh hận không thể viết thêm mấy chục bài khó coi”.

Trương Trọng Vi ngạc nhiên hỏi. “Vì sao vậy?”.

Trương Bá Lâm kể chuyện Lí Giản Phu muốn chiều rể, nói. “Anh căn bản không tin, nhưng Đại bá và cha nói có mắt có mũi rõ ràng, khiến anh thấy không yên”.

Trương Trọng Vi vẫn không hiểu. “Cho dù Lí thái thú nhìn trúng anh đi nữa thì có gì không tốt đâu? Chẳng lẽ tiểu nương tử nhà ấy dung mạo khó xem?”.

Trương Bá Lâm lắc đầu. “Cha nói rất là mỹ mạo”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Vậy vì sao ca ca không muốn?”.

Trương Bá Lâm đáp. “Cô ta là thiên kim nhà quan lại, anh đây cả đời áo vải, bị nương tử đề đầu, cậu muốn sao?”.

Trương Trọng Vi nghe không rõ. “Chỉ cần cô ấy tốt là được, vì sao không?”.

Trương Bá Lâm chụp quyển sách gỗ lên đầu chàng, muốn dạy chàng thông suốt. “Thành thân không có đơn giản vậy đâu, cậu nhìn mẹ chúng ta xem, bắt bẻ Lâm Tam nương như vậy, nếu anh thật sự cưới tiểu nương tử nhà Lí thái thú, sẽ đến phiên bọn họ đối xử với anh như thế đó”.

Anh ta nhắc đến tình cảnh của Lâm Y, Trương Trọng Vi liền hiểu. “Lời này không giả, nhưng nếu anh thi đậu có công danh, chẳng phải sẽ không cần có kị gì?”.

Trương Bá Lâm liếc trắng chàng. “Nhà họ Lí mấy đời làm quan, giàu nhất một phương, có quyền có thế, cho dù anh đậu tiến sĩ đi nữa cũng bị bọn họ áp một đầu, anh mới không muốn như vậy”.

Trương Trọng Vi lúc này có thể lý giải anh ta, nhưng vẫn khuyên anh trai lấy công danh làm trọng, cho dù không muốn cưới tiểu nương tử nhà Lí thái thú đi nữa cũng không nên cho Lí Giản Phu xem văn dờ, tránh ảnh hưởng tiền đồ. Trương Bá Lâm thập phần kì quái, đệ đệ nhà mình trước nay đồng lòng với mình, khinh thường đáp cảnh nhà quyền thế, hôm nay sao lại coi trọng Lí Giản Phu? Anh ta sao hiểu được, Trương Trọng Vi cực muốn mang Lâm Y ra xa khỏi đất Thục, trong lòng có chấp niệm đương nhiên ý tưởng sẽ thay đổi, dù chàng chưa xuống đến mức quy lụy nhưng vẫn muốn lưu lại ấn tượng tốt cho Lí Giản Phu.

Trương Bá Lâm tìm chàng để tâm sự, nay lại bị chàng lái nhai cho đau đầu, đành rút lui. “Là văn hay, cho xem văn hay”.

Trương Trọng Vi mỉm cười tiễn ca ca ra cửa, nói. “Ca ca thư thả tâm đi, Đại bá và cha cũng chỉ là nghe ngóng vậy thôi, chưa chắc đã chuẩn, nói không chừng tiểu nương tử nhà Lí thái thú đã sớm tìm được phu quân”.

Câu này rút cuộc cũng khiến người ta thanh thản, Trương Bá Lâm thoáng giải sầu, về phòng nghỉ tạm.

Ngày bọn họ xuất phát, Lâm Y nhớ kĩ lời Trương Trọng Vi dặn, không đi tiễn, chỉ đứng ở ụ đất đầu thôn, xa xa phất tay tạm biệt.

Hai anh em lần đầu xa nhà, lại không có trưởng bối kèm cặp, đều hưng trí bừng bừng, Trương Trọng Vi yêu thích phong cảnh lại càng vội vã muốn gặp Lí Giản Phu, một lòng một dạ muốn nhanh chân; Trương Bá Lâm lại không muốn bị Lí Giản Phu nhìn trúng, kéo dài hành trình hết mức có thể, du lãm chân trời mây nước núi non, thậm chí còn tìm một hòn đá hình thù kì lạ dưới dòng suối vô danh, định tặng Lí Giản Phu làm lễ gặp mặt.

Đúng là anh ta và Lí Giản Phu có duyên, ông này yêu nhất suu tâm đá lạ, càng đồ ra thích Trương Bá Lâm hơn, chẳng những trưng hòn đá ở chỗ danh giá nhất, còn mời cả phu nhân nhà mình ra gặp mặt. Trương Bá Lâm vừa nghe Lí Giản Phu cho mời phu nhân, liền thâm than một tiếng không xong, xem ra Trương Đồng nói không hề giả, Lí Giản Phu đang chiều rể cho con gái cưng, nhất định là nhìn trúng anh ta. Anh ta tưởng tượng đến phải cưới một tiểu nương tử có nhà mẹ đẻ siêu cường về, tâm lý đại loạn, miễn cưỡng chấp bút vài đề văn Lí Giản Phu ra, xong lôi kéo Trương Trọng Vi vội vã cáo từ.

Bọn họ vừa về nhà, Lí Giản Phu đã gửi thư đến, Trương Lương mở thư, đem cho Trương Đồng xem, Lí Giản Phu viết ông này cực kì thường thức Trương Bá Lâm, muốn kết thân gia với nhà họ Trương, hỏi Trương Lương có đồng ý hay không.

Trương Lương đọc thư xong, reo lên hai tiếng. “Đồng ý! Đồng ý!”.

Trương Đồng cũng cao hứng trong lòng, lại khinh thường bộ dạng gấp gáp của đệ đệ, nói. “Không kiêu ngạo không siểm nịnh mới là lẽ phải, Lí thái thú cũng không ưa những kẻ nịnh nọt phàn cao”.

Trương Lương vội gạt đầu, nói “Phải”, lại hỏi. “Nhà quan lại làm việc như thế nào? Đại ca dạy tiểu đệ”.

Trương Đồng buồn cười nói. “Cũng không phải hoàng gia, có thể ra sao nữa, là tìm bà mối đi cầu hôn thôi”.

Trương Lương nghĩ đến cảnh kết thân gia với Lí Giản Phu, kích động nói không nên lời, lắp bắp đứng lên. “Vây, đệ đệ phải vào thành”.

Trương Đồng định nói “Không cần gấp như vậy” nhưng nhìn ông kia mặt mày hưng phấn, nói không ra miệng được, để mặc ông ta đi.

Việc đại hỷ, cũng không phải con nhà mình, Trương Đồng đứng trước cửa sổ nhìn Nhị phòng rộn rã trở mình, mặt lộ vẻ phiền muộn. Dương thị nhìn trong mắt, đứng bên cạnh ông ta, lẩm bẩm. “Con trai tốt như vậy, cho ta một đứa thì tốt rồi”.

Chẳng rõ Trương Đồng không nghe thấy thâm ý trong câu nói đó hay vẫn chìm đắm trong hăm mộ, không hề mở miệng phản bác, còn hơi nhú mồm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Nhà họ Trương nghị thân

Trương Lương suy nghĩ nhà Lí Giản Phu là nhà quan lại, bản thân sắp kết thông gia với nhà ấy thì quy cách phải cao chút mới tốt, vì thế trước mời Trương Đồng chấp bút, thay ông ta viết một tờ “Cầu hôn khải”, xong mới sai thím Nhâm vào thành mời bà mối.

Buổi sáng ngày hôm sau, một bà mối mặc đồ vải thô, đầu quấn lụa tơ tằm hiện thân ở nhà họ Trương, thấy Trương Lương, chưa hỏi xanh hồng đen trắng ra sao, đã tăng bốc bản thân đến tận mây xanh một phen. Các bà như vậy gọi là vương bà, làm mai mối mà sống, sớm đã luyện được cái lưỡi khéo đưa đẩy, có thể nói là : mở mồm đã thành xứng đôi, động miệng là hợp nhân duyên, chữa loan phượng đơn côi, quản hết những người chần đon gỏi chiếc trong vũ trụ này. Phàm là nghe được ngọc nữ ở đâu cũng có thể cầm tay kéo đến, có là kim đồng trong sách cũng có thể chặn ngang ôm được. Xúi giục Chức Nữ ôm tương tư, dẫn dắt Hằng Nga rời nguyệt điện.

Bà mối ở tuổi tứ tuần, có vài phần tư sắc, Trương Lương chăm chú lắng nghe, chờ bà này nói xong hết mấy lời to tát vô nghĩa đó mới nói. “Nhà ta kết thân với nhà Lí thái thú, muốn sai bà mối đi Nhà Châu một chuyến”.

Bà mối căn bản không biết Lí thái thú là ai, cũng tốn nước bọt khen tặng rất nhiều, khiến lỗ mũi của Trương Lương phồng lên trời. Trương Lương nghe xong, lẳng lẳng, nói ngay. “Là bà đi”.

Bà mối múa mép mấy câu đã lãnh được việc, mặt mày hớn hở lĩnh tiền thưởng, tức khắc về nhà thu dọn hành lí đi Nhà Châu, gặp Lí Giản Phu, giải thích ý đồ đến, dâng lên “Cầu hôn khải” Trương Lương đưa.

Lí Giản Phu đọc qua, cười với phu nhân Quý thị. “Phu nhân còn nói Đại lang họ Trương kiệt ngạo bất tuân, sợ không đồng ý việc hôn nhân này, phu nhân xem, ‘Cầu hôn khải’ chẳng phải đã tới đây sao?”.

Lí phu nhân không cho là đúng. “Danh tiếng nhà họ Lí vang vọng như vậy, cậu ta không động tâm cũng khó”.

Trương nữ của bọn họ – Lí Thư là phu nhân thân sinh, vì thế xem qua “Cầu hôn khải” xong, bà về hậu viện hỏi ý kiến con gái. Lí phu nhân nói. “Cha con nhìn trướng Đại lang nhà họ Trương, không biết ý con thế nào, nếu nhìn cậu ta không vừa, thì thôi, chúng ta lại tìm người khác”.

Lí Thư từ lúc mười lăm tuổi cập kê đã bắt đầu kén hôn phu, không phải quá cao thì là quá thấp, đến nay đã mười bảy, trong lòng sốt ruột, liền cúi đầu e thẹn. “Lần trước con trốn sau màn nhìn qua, là chàng đi”.

Lí phu nhân thờ dài. “Bộ dạng là tốt, kết thân với nhà họ Lí chúng ta, tiền đồ cũng không thể nhỏ, chỉ là con gả cho cậu ta, phải về nông thôn đi chịu khổ”.

Lí Giản Phu trầm mặt, nói. “Người tốt là được, đợi cậu ta đỗ đạt, con gái cũng là phu nhân nhà quan lại. Nếu phu nhân sợ con chịu khổ, cho thêm của hồi môn và người hầu là được”.

Lí phu nhân cũng thôi, sai nha hoàn đi ra ngoài, đổi thảo thiếp* với bà mối, bản thân bà tự đọc cho Lí Giản Phu chấp bút, ghi ngày sinh tháng đẻ, chức quan ba đời ông cố, ông nội, phụ thân, thêm điền sản và của hồi môn.

*Thiếp trao đổi thông tin sơ lược của 2 bạn trẻ.

Bà mối nhận được thảo thiếp đã điền đầy đủ, sự tình hoàn thành phần nửa, cao hứng phấn chấn quay về Mi Châu, xuống tới nông thôn vào nhà họ Trương, gặp Trương Lương, rút trong lòng ra tám thảo thiếp vẽ hình năm nam hai nữ, cười rạng rỡ. “Tôi không phạm tiền của nhà lão gia nha, sự tình

thỏa đáng, chờ lão gia xin quẻ hung cát xong, tôi lại đi Nhà Châu”.

Cái gọi là xin quẻ hung cát, tức nhà trai thu được thảo thiếp xong, cầm ngày sinh tháng đẻ của tân nương đi xem bói hoặc xin xăm, nếu mọi sự đại cát vô hung mới đưa lại thảo thiếp của nhà trai. Hành động này để xem cảm tình, sao chiếu mạng của tân lang tân nương tương xứng hay tương khắc. Thực tế là xem dòng dõi nhà gái và tài sản hồi môn có phù hợp tâm ý của nhà mình không, Trương Lương luôn nghĩ có thể kết thân với nhà họ Lí là tổ tiên hiển linh mới được, cầu còn không có, còn hồi cát hung làm chi, sai thím Nhâm vào thành tìm ông thầy bói mù bấm đốt tính cho đủ lễ nghi, liền điền đầy đủ thảo thiếp nhà trai, giao cho bà mối đưa đi Nhà Châu.

Nhân cha mẹ song phương nam nữ đều tình nguyện, bà mối cũng mau chân, không quá mấy ngày đã đến lúc trao đổi định thiếp*.

*Thiếp đính thân.

Thứ tự trao đổi định thiếp ngược với thảo thiếp, nhà trai đưa lên trước, Trương Lương cầm thiếp, gặp phải chỗ khó. Trên định thiếp ngoại trừ phải điền tuổi tác ngày sinh của Trương Bá Lâm ra, còn phải viết phong hào của phụ mẫu, liệt kê sinh lễ, ông ta không hiểu chi tiết trong nhà, liền đến hỏi Phương thị. Lúc trước trao đổi thảo thiếp không hề hỏi ý kiến Phương thị, bà ta sớm ghen một bụng tức, nghe Trương Lương hỏi xong, không thèm đáp, ngược lại nói: “Việc hôn nhân này, tôi không đồng ý”.

Phản ứng đầu tiên của Trương Lương là ngạc nhiên: bà này điên rồi sao, phản ứng thứ hai là muốn nhắc ghé chuẩn bị phang người.

Phương thị co rụt lại. “Bá Lâm là tôi sinh, tôi nuôi, thành thân là đại sự, lão gia cũng không nói cho tôi một tiếng”.

Trương Lương lúc này mới nhớ tới, cũng ngại ngần, liền thả ghế cười cười. “Mừng quá, đã quên”. Nói xong để lộ cho bà ta biết của cái nhà Lí Giản Phu một phen, lại nói: “Chúng ta cưới cho con trai đứa con dâu có thân phận như vậy, sau này bà ở trong thôn là đẹp nhất, bà thông gia cũng phải xem trọng bà”.

Lí do này cực đủ hấp dẫn, Phương thị động tâm, hỏi: “Lí Giản Phu thật sự là thái thú?”.

Trương Lương đáp: “Ông ta quy ẩn rồi, nhưng mấy đứa con trai đều đang làm quan trong triều, tổ tiên ba đời cũng đều có chức quan”.

Phương thị cảm giác không hay, về nhà mẹ đẻ đã nâng không nổi đầu, nghĩ đến cưới con dâu như vậy về nhà, có khả năng hòa nhau một ván với Vương thị, Trương Bá Lương cũng sống khỏe hơn chút, trên mặt liền cười, đẩy Trương Lương: “Vậy lão gia còn chần chừ gì nữa, nhanh nhanh trao đổi định thiếp, Bá Lâm tuổi cũng không nhỏ, chúng ta tranh thủ tổ chức hôn lễ trong năm nay”.

Trương Lương đưa thiếp canh cho bà ta, nén giận: “Ai kêu bà bán vãi lương thực, sinh lễ ghi sao, tôi cũng không biết”.

Phương thị nhướn mày, nói: “Sinh lễ không đủ, rõ ràng là vì phân gia, có trách chi có thể trách Đại phòng”.

Ở chuyện quan trọng, Trương Lương không muốn khắc khẩu với bà ta, trùng liếc mắt một cái: “Mang sổ sách tới đây, để tôi xem của cái trong nhà”.

Phương thị cũng cực muốn sớm cưới con dâu vào cửa, lặng lẽ móc chìa khóa mở thùng lấy sổ sách. Trương Lương lật một tờ, nhắm mắt, lật tờ nữa, lại càng nhắm, Phương thị nhìn trong lòng run sợ: “Không có trở ngại gì chứ?”.

Trương Lương vỗ bàn: “Vốn liếng tích tụ đều bay hết, cái này gọi là không có trở ngại? Khó trách bọn người hầu luôn oán giận ăn không đủ no mặc không đủ ấm. Mấy năm nay bà đương gia là làm kiểu gì?”.

Phương thị sợ ông ta lại xách ghế, lùi về sau hai bước kéo dần cự ly, mới nói: “Tôi còn chút của hồi môn...”.

“Gạt ai đâu?”. Trương Lương chỉ ra ngoài: “Lúc gã Bát nương chẳng phải đã cho hết? Chẳng lẽ bà còn một phần hồi môn ở nhà họ Phương à?”.

Nhắc tới nhà họ Phương, mắt Phương thị vụt sáng, vội nói: “Tôi về nhà mẹ đẻ mượn”.

Biện pháp không tồi, Phương Duệ đại khái cũng muốn chấp nối quan hệ với Lí Giản Phu, hẳn là chịu cho mượn tiền, nhưng Trương Lương nhớ đến sự kiện mượn bằng cách đây không lâu, diệt luôn ý tưởng mượn tiền. “Tìm ca ca bà vay tiền, chỉ sợ lãi còn cao hơn đi vay nặng lãi”.

Phương thị ở việc này hoàn toàn đuối lý, không dám cãi cố, ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, có biện pháp khác. “Thương lượng với Đại phòng, lúc ghi điền sản, ghi thêm sáu mươi mẫu của nhà bọn họ vào, về phần sinh lễ, mượn bọn họ chút, dù sao bọn họ cũng không có con, tiền để làm chi”.

Trương Lương mắng: “Bọn họ thiếu nợ còn chưa trả xong, có dư tiền cho bà mượn chác?”.

Đây là tình hình thực tế, Phương thị thở dài, nói: “Thôi mượn ca ca của tôi đi, nói cho ca ca nghe Lí Giản Phu lợi hại ra sao, hẳn là bọn họ sẽ không đòi thu lãi”.

Trương Lương cảm thấy diệu kế, lập tức viết một phong thư, lại gọi thím Nhâm đến dạy bà ta phải nói thế nào, sai đi nhà họ Phương vay tiền. Bà ta đi cũng thực đúng lúc, vừa hay Phương Duệ ở nhà, nghe xong ý định không ngờ nổi giận lôi đình, mắng chửi: “Nhà các người đã muốn kết thân gia với Lí Giản Phu, còn có mặt mũi đến vay tiền ta sao?”.

Thím Nhâm không rõ cho nên định nói tiếp, Phương Duệ không thèm nghe, gọi mấy bà hầu thân thể to tê túm lấy thím Nhâm, ném ra ngoài. Thím Nhâm té lộn nhào, nước mắt lưng tròng, khấp khiễng về nhà họ Trương, khóc rống với Trương Lương và Phương thị: “Mạng già suýt nữa đã mất, tôi không

bao giờ đi nhà họ Phương nữa đâu”.

Trương Lương kinh sợ, nhưng không hiểu nguyên do, cho đến khi Trương Đồng giảng giải mới hay, thì ra trong triều đảng phái chi tranh, Phương Duệ và Lí Giản Phu vừa vặn nằm ở hai phe bất đồng quan điểm, là đối thủ. Trương Lương bực Trương Đồng, “Việc như vậy sao Đại ca không nói sớm”.

Trương Đồng nói. “Y và chú là thông gia thôi, có gì to tát”.

Trương Lương nói. “Bát nương từ nhà ta còn ở nhà hấn kia, nếu chúng ta kết thân với nhà họ Lí, nhà họ Phương nhất định giận chó đánh mèo Bát nương”.

Trương Đồng là người làm quan, từ trước đến nay trọng nam khinh nữ, làm sao để ý sự tình như vậy. “Con trai quan trọng hơn hay con gái quan trọng hơn? Bỏ qua nhà họ Lí, chú có muốn chọn cho Đại lang cô vợ gia thế tốt như vậy cũng khó”.

Trương Lương bắt đầu do dự, đứng thần thờ trước cửa sổ. Trương Đồng tiếp tục khuyên nhủ. “Con gái gả ra ngoài như bát nước hắt đi, con trai mới là chỗ dựa chung thân, hơn nữa Bát nương không phải đang có bầu sao, chờ con bé sinh được con trai trưởng, cũng sống tốt như ai, đâu nhất thiết phải dựa vào chú”.

Trương Lương tâm lúc nghĩ đến con trai, lúc nghĩ đến con gái, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn chọn thiên vị con trai, quyết tâm đính thân. “Hôn sự này, nhất định kết”. Sau đó lại phạm sầu. “Đại ca, sinh lễ chưa có gì cả”.

Trương Đồng nghe xong cũng đỏ sẫm. “Tôi có ý trợ chú, chi tiết nợ nhà tôi cũng chưa trả xong”.

Trương Lương suy nghĩ một phen, nói. “Nhà chúng ta hiện giờ có gần sáu mươi mẫu ruộng, chỉ có thể tính là hộ thấp, sinh lễ liền ghi ba lượng bạc, tơ lụa ba xúc, quỳên sa mười lăm khúc, thế nào?”.

Trương Đồng gật đầu. “Vậy đi, nhà họ Lí ưng ý nhân phẩm của Đại lang, gia thế là thứ yếu”.

Trương Lương lại nói. “Trên định thiếp còn phải ghi điền sản nhà trai, đệ đệ ghi luôn sáu mươi mẫu của Đại ca vào, tròn trình một trăm hai mươi mẫu, có được không?”.

Trương Đồng cũng gật. “Được, nhìn cũng đẹp chút”.

Trương Lương kể cho Phương thị nghe hai huynh đệ thương nghị, Phương thị vui mừng, tự mình mài mực cho ông ta ghi định thiếp, cười nói. “Vẫn là cưới con dâu tốt, sinh lễ tiêu tốn ít, cũng không như gả con gái, hận không thể táng gia bại sản”.

Thật ra đương thời cưới vợ cũng phải hỏi trước của cải nhà trai có dồi dào không, chẳng qua việc hôn nhân này là nhà họ Lí mở lời trước, Trương Lương mới dám lớn mật như vậy, ông ta ngẩng lên liếc Phương thị. “Đừng nói linh tinh”.

Phương thị chờ ông ta ghi xong định thiếp, cẩn thận thôi khô nét mực, cắt kỹ, ngày mai giao cho bà mối đưa đi Nhã Châu.

Bọn họ bên này bận tới bận lui, hôn sự coi như thành kết cục đã định, không ai nghĩ đến hỏi ý kiến Trương Bá Lâm, thậm chí chưa thông báo cho anh ta một tiếng, bà mối qua lại mấy lần anh ta đều ở thư viện, không gặp phải, bởi vậy chẳng hay biết gì.

Lâm Y và anh ta vô tình gặp mặt, nhớ tới Thanh Miêu nghe được tin tức, lên tiếng. “Cung hi nha”.

Trương Bá Lâm kinh ngạc hỏi. “Hi ở đâu mà cung?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Như Ngọc có thai

Lâm Y ngạc nhiên nói. “Anh sắp cưới tiểu nương từ nhà họ Lí, đây không phải việc vui sao?”.

Trương Bá Lâm không tin. “Nói bừa, anh cưới sao anh không biết”.

Lâm Y nhìn bên cạnh thấy Đông Mạch đang đứng gần đó, gọi cô ta đến, chỉ Trương Bá Lâm hỏi. “Có phải Đại thiếu gia sắp kết hôn không?”.

Đông Mạch cười. “Phải, nghe nói định thiếp đã gửi đi Nhã Châu rồi, chúc mừng Đại thiếu gia”.

Trương Bá Lâm ngây ra một lát, không rên một tiếng, bước thẳng vào nhà chính, kéo tay áo Phương thị hỏi. “Mẹ, con định thân khi nào, sao con không

biết gì cả”.

Phương thị không vừa lòng lắm hôn sự này, liền bữu môi hướng Trương Lương, nói. “Mẹ cũng không biết, hỏi cha con đi”.

Trương Lương cảm tức thái độ của Phương thị, trước trừng mắt liếc bà ta một cái mới nói với Trương Bá Lâm “Chính là tiểu nương tử nhà Lí thái thú, con chẳng phải đã biết rồi sao”.

Trương Bá Lâm hốt hoảng. “Con không biết, mọi người đều gạt con”.

Trương Lương không cho là đúng. “Hôn nhân đại sự, mệnh tại cha mẹ, lời do bà mối, vốn không liên quan đến con, mọi sự có cha mẹ chuẩn bị thay, con chờ bái đường là được”.

Điểm ấy Phương thị cũng đồng ý, gật gù. “Bá Lâm, chớ hoảng hốt, trang phục của tân lang mẹ đã mời thợ trong thành may, nhất định con sẽ vừa lòng”.

Trương Bá Lâm thấy bọn họ nói không thông, sốt ruột như ngồi đống lửa, quay đầu bước đi, đến phòng ngủ, kéo Như Ngọc đang nằm lệch trên giường lên, cả giận mắng. “Nha đầu chết dầm kia, suốt ngày chỉ biết ngủ ngủ ngủ, đại sự như vậy cũng hùa vào với bọn họ gạt ta!”.

Như Ngọc oan uổng nói. “Không phải em cố ý, thật là hai ngày nay thân mình mỏi mệt, hỗn loạn chỉ muốn ngủ, em cũng không biết vì sao, Đại thiếu gia rốt cuộc muốn nói chuyện gì?”.

Trương Bá Lâm nói trong nhà thay anh ta đính hôn, hỏi. “Thật là em không biết?”.

Như Ngọc lắc đầu. “Nhiều ngày em chưa ra khỏi phòng, thật không biết, không phải cố ý giấu Đại thiếu gia”.

Trương Bá Lâm thầm nghĩ cô nàng xác thực không có đạo lý gì phải giấu, liền thôi không truy cứu nữa, ngồi xuống cạnh bàn bực dọc bản thân. Như Ngọc đâu hề muốn anh ta cười một vị chính thất quá kiên cường vào, mới đến gần Trương Bá Lâm an ủi, nói. “Đại thiếu gia đừng tức giận, nếu thiếu gia không muốn cưới tiểu nương tử nhà họ Lí, mau nhanh nhanh nghĩ kế rút lui”.

Trương Bá Lâm buồn giọng. “Nghe nói định thiếp cũng gả rồi, còn lui gì nữa”.

Như Ngọc cúi xuống ghé vào bên tai anh ta, thì thào mấy câu. Trương Bá Lâm nghe xong, nói. “Có thể thành công?”.

Như Ngọc đáp. “Nhị thiếu gia Nhị phu nhân có tác chủ dùm thiếu gia thế nào đi nữa cũng không thể bái đường thay thiếu gia được”.

Trương Bá Lâm trời sinh lá gan đã lớn, suy nghĩ một lúc, nhân tiện nói. “Làm như vậy đi, kín miệng chút, nếu có việc hãy đi tìm Nhị thiếu gia thương lượng”.

Như Ngọc thấy anh ta đồng ý với chủ ý của mình, cao hứng dạ, đóng cửa phòng, cùng anh ta gói ghém vào thứ quần áo, lại lưu luyến không rời triền miên đến lúc bầu trời tối đen, tiễn anh ta đi.

Ngày hôm sau ăn sáng, Phương thị không thấy Trương Bá Lâm đến, liền hỏi thím Nhâm “Đại thiếu gia đâu?”.

Thím Nhâm đã nhiều ngày bị khiến vào thành lo việc này việc nọ, vội đến hôn mê, cũng không biết Trương Bá Lâm đi đâu, gọi Như Ngọc đến hỏi. Như Ngọc bị bệnh, đầu tóc cũng không chải, mặt mũi trắng bệch đi ra, trả lời. “Mấy ngày nay nô tỳ khó chịu trong người, sợ bệnh khí lây cho Đại thiếu gia, bởi vậy không dám vào phòng, cũng chẳng rõ thiếu gia đi đâu”.

Phương thị nhìn sắc mặt cô ta thật sự tiêu điều liền tin ngay, thả cô ta về. Lại sai thím Nhâm đi tìm, thím Nhâm tìm hơn nửa ngày vẫn không thấy, sợ Trương Bá Lâm trực tiếp đi thư viện, đến hỏi cũng không có người. Buổi chiều Trương Trọng Vi về, hỏi Phương thị. “Mẹ, chưa tìm thấy ca ca sao?”.

Phương thị sắc mặt cũng không đẹp, nói. “Một người sống sờ sờ như vậy nói không thấy là không thấy sao được?”.

Trương Lương cả giận. “Tối hôm qua không thấy, chẳng lẽ còn có người đến trời gô nó đi sao, hẳn là tự nó trốn đi?”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Vì sao ca ca phải trốn?”.

Trương Lương nói. “Ca ca con không biết tốt xấu, không muốn cưới tiểu nương tử nhà Lí thái thú, đáng tiếc hôn sự của con còn chưa hủy, bằng không hỏi cô nàng về làm vợ cho con”.

Trương Trọng Vi vội xua. “Con không hủy hôn, không cần cưới tiểu nương tử nhà họ Lí đâu”. Chàng sợ Trương Lương còn muốn nói nữa, xoay người chạy như bay. Phương thị thầm nghĩ: cưới tiểu nương tử nhà Lí thái thú còn không bằng cưới Lâm Y, ít nhất dễ xoa nắn.

Trương Lương không hiểu tâm tư bà ta, thấy bà ta ngồi yên bất động, hỏi. “Sao bà không lo đi tìm, chẳng lẽ bà giấu nó đi?”.

Phương thị nói. “Muốn giấu đã giấu lâu rồi, còn đợi đến khi đổi định thiếp mới giấu?”.

Câu này có lý, Trương Lương thôi chất vấn, bắt đầu cân nhắc Trương Bá Lâm có thể trốn ở đâu.

Nhà họ Phương? Phương Duệ và nhà này không thân. Nhà hàng xóm? Đã tìm rồi. Trên núi? Trên núi chẳng có ma nào, hoang vu hun hút không thể ở

được. Ông ta tìm lần tất cả những nơi Trương Bá Lâm có thể đi, vẫn không thấy tung tích.

Qua mấy ngày, nhà họ Lí gửi lại định thiếp, vẫn chưa tìm ra Trương Bá Lâm. Trương Lương vội quẩn chân, Phương thị lại nhàn nhả, cười với thím Nhâm. “Đúng là con ruột con thịt của ta, hiểu được mẹ nó không vui hôn sự này, mới có ý đi trốn”.

Trương Bá Lâm là thím Nhâm nuôi sữa, bà ta có chút tự hào, khen. “Đại thiếu gia hiểu thảo, không giống Nhị thiếu gia, chỉ biết đối địch với Nhị phu nhân, đều là thím Dương dạy hư”.

Nhắc tới Trương Trọng Vi, Phương thị cũng đau đầu, nhíu mày không nói. Đột nhiên Như Ngọc xuất hiện ở cửa, đỡ khung cửa khóc rờn. “Nhị phu nhân cứu nô tỳ”.

Phương thị thấy cô ta đứng không vững, vội hô thím Nhâm chạy qua đỡ, hỏi. “Làm sao vậy?”.

Như Ngọc lau nước mắt. “Từ sáng tới giờ nô tỳ buồn nôn, ói không biết bao nhiêu lần, nôn cả mật vàng ra, Nhị phu nhân, có phải nô tỳ sắp chết hay không?”.

Phương thị và thím Nhâm đều là người từng trải, liếc nhau nở nụ cười. Phương thị nói. “Thím Nhâm mau đỡ nó đi nghỉ, kêu thím Dương gọi đại phu đạo đến”.

Thím Nhâm cười đáp, cẩn thận đỡ Như Ngọc về phòng, tự tay đắp chăn cho cô ta. Như Ngọc vẻ mặt mờ mịt, hỏi. “Nhị phu nhân vì sao đối tốt với tôi như vậy, tôi thật sự sắp chết sao?”.

Thì ra Phương thị trong lòng cô nàng này lại có nhân phẩm tồi đến cỡ đó, thím Nhâm muốn phì cười, vội nhịn xuống, nói. “Nha đầu ngốc, Nhị phu nhân là thương cô, cô là nha hoàn của Đại thiếu gia, phu nhân là yêu ai yêu cả đường đi”.

Như Ngọc yên lòng, thở hắt ra, lại hỏi. “Tôi bị làm sao vậy?”.

Chưa chắc chắn, thím Nhâm không dám nói bừa, chỉ đáp. “Yên tâm, không có gì trở ngại, chờ đại phu đến”.

Qua một lát, thím Dương dẫn đại phu đạo đi vào, thím Nhâm giúp Như Ngọc cuốn tay áo, lộ ra cổ tay, gác qua bên giường, mời đại phu bắt mạch. Đại phu vờn ba ngón tay ra, xoa xoa nắn nắn trong chốc lát, đứng dậy chấp tay nói câu chúc mừng. “Vị nương tử này không phải bệnh, là đã có thai, chừng hơn hai tháng”.

Như Ngọc và Trương Bá Lâm thân mật chưa từng lộ ra ánh sáng, nghe vậy mặt đỏ, xoay người vào trong. Thím Dương tiễn đại phu đến chỗ Phương thị lĩnh tiền thưởng, thím Nhâm vỗ tay Như Ngọc. “Việc đại hi nha, cô nương cái gì, mau đi theo tôi đến trước mặt Nhị phu nhân, nói phu nhân cho cô se mặt bôi dầu, làm thiếp của Nhị thiếu gia”.

Như Ngọc ngồi dậy nói. “Tôi làm ra việc như vậy không thiếu được da mặt dầy xin một cái danh phận, nhưng thân phận thế nào, nhiều lắm cầu làm thông phòng thôi, nào dám hy vọng xa vời làm thiếp”.

Thím Nhâm chỉ cười, đáp. “Cô tin tôi đi, Nhị phu nhân nhất định cho cô làm thiếp”.

Như Ngọc không biết vì sao bà ta chắc chắn như vậy, không yên lòng đi theo bà ta, đến quỳ rạp xuống trước Phương thị, e thẹn nói. “Xin Nhị phu nhân trách phạt”.

Phương thị trong lòng vui muốn nở hoa, vờn tay đỡ cô ta đứng lên, cười nói. “Đây là việc vui, ta trách cô làm chi”. Nói xong sai thím Nhâm bưng ghế đến cho cô ta ngồi, lại ra lệnh thím Dương xuống bếp hâm canh gà.

Như Ngọc được sủng mà kinh, ngồi đó chẳng biết nói gì mới tốt. Phương thị chưa đợi cô ta mở miệng đòi danh phận đã chủ động nói. “Đây là trường tôn nhà họ Trương, cô có công, chờ Bá Lâm trở về, ta bày hai bàn rượu cho cô, nâng cô lên làm thiếp đứng đắn”.

Như Ngọc vừa sợ vừa mừng, lại quỳ rạp xuống đất, Phương thị ngăn ngay, sáng giọng. “Hiện giờ thân mình cô kiều quý như vàng, chớ động liền quỳ, sau này gặp ta không cần hành lễ”.

Như Ngọc ngày thường thờ ơ bàng quan, nhưng có vài phần hiểu biết Phương thị, Phương thị đối xử với cô ta càng tốt cô ta càng bất an, đợi đi ra, cô ta lôi kéo thím Nhâm. “Nhị phu nhân nếu nghĩ muốn trừng trị tôi, làm phiền thím Nhâm báo cho cái tin, tôi ôn hòa đền đáp thím”.

Thím Nhâm hiểu tâm tư Phương thị, vỗ vỗ cô nàng cười. “Yên một trăm cái tâm, Nhị phu nhân là thật sự đối tốt với cô, cô chỉ cần nhớ ân tình của phu nhân, có việc phải biết đứng về phía phu nhân là được”.

Như Ngọc nghe có chút không hiểu, nói. “Tôi là người nhà họ Trương, không đứng về phía phu nhân thì đứng về phía ai?”.

Thím Nhâm cười nhưng không nói, tiễn cô ta về phòng, lại dặn dò ít công việc mới rời đi. Như Ngọc tựa vào thành giường ngốc một lúc lâu mới tiêu thụ xong tình hình ban nãy, nhớ lại Phương thị nói nâng cô ta lên làm thiếp phải chờ Trương Bá Lâm về nhà đã. Cô ta nghĩ nghĩ, đứng dậy đi tìm thím Nhâm, xấu hổ hỏi. “Thím Nhâm, thím có biết, có bầu, phải mấy tháng mới lộ bụng ra không?”.

Thím Nhâm đánh giá vòng eo của cô ta, nói. “Cũng không nhất định, có người ba tháng đã lộ, có người phải bốn năm tháng mới rõ”.

Như Ngọc cắn cắn môi, truy hỏi. “Rốt cuộc là ba tháng hay là bốn năm tháng?”.

Thím Nhâm cười. “Mỗi người mỗi khác, đến lúc lộ thì lộ thôi, có gì phải hỏi?”.

Thím Nhâm là vú nuôi của Trương Bá Lâm, Như Ngọc coi bà ta như nửa người một nhà, nhỏ giọng nói ra lo lắng. “Đại phu cũng nói tôi mang bầu hơn hai tháng, lẽ đâu ba tháng đã lộ, ườn cái bụng bày tiệc rượu, xấu hổ chết người”.

Thím Nhâm biết Phương thị không muốn Trương Bá Lâm về nhà thành thân, liền an ủi cô ta. “Nhiều người sinh con mới nâng lên làm thiếp kìa, đừng vội lo lắng”.

Như Ngọc mặc dù nguyên ý làm thiếp, nhưng chỉ nguyên làm thiếp cho thể diện, bởi vậy không thích nghe lời này, im lặng một lúc, từ biệt mà đi. Cô ta về phòng, suy nghĩ nhất thời, vẫn là đi tìm Trương Trọng Vi, nói. “Nô tỳ thấy Nhị lão gia Nhị phu nhân suốt ngày sốt ruột, Đại thiếu gia vẫn trốn ở đó cũng không phải chuyện tốt”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Người biết ca ca trốn ở đâu?”.

Như Ngọc không chịu nói là chính cô ta hiến kế, cố ý giả bộ như ngẫm nghĩ, đáp. “Nô tỳ mơ hồ nghe Đại thiếu gia nhắc, sau núi có một ngôi miếu đồ nát...”.

Trương Trọng Vi từng cùng Trương Bá Lâm đi dạo qua nơi đó, vừa nghe đã hiểu, nói. “Ta biết rồi, ta đi gọi ca ca về ngay”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Thím Nhâm hiến kế

Ngày hôm sau, Trương Trọng Vi xin nghỉ nửa ngày ở thư viện, lên núi tìm được Trương Bá Lâm, khuyên anh ta về nhà. Trương Bá Lâm tưởng Trương Lương và Phương thị đã chịu thỏa hiệp, vui mừng hỏi. “Cha mẹ đồng ý anh không cưới tiểu nương tử nhà họ Lí nữa?”.

Trương Trọng Vi nói. “Không phải, là Như Ngọc bảo em đến tìm anh, về phần nguyên do, em cũng không biết”.

Trương Bá Lâm nói. “Bọn họ không gạt đầu, anh không về”.

Trương Trọng Vi không khuyên động được anh ta, đành phải một mình xuống núi. Chàng hiểu tâm tư Trương Bá Lâm, thầm nghĩ : ca ca không muốn cưới tiểu nương tử nhà họ Lí đại khái cũng giống như mình không thể không cưới Lâm Y, nảy sinh tâm muốn giúp đỡ anh ta, nhớ đến Lâm Y xưa nay là người nhiều chủ ý, liền tìm nàng, kể cho nàng nghe sự tình từ đầu đến cuối, mời nàng hỗ trợ nghĩ biện pháp.

Lâm Y đang giỡn với Hắc Thất Lang, dạy nó nằm xuống và bắt tay, nghe vậy vui đùa nói. “Bảo anh ta tìm một tiểu nương tử nhà quyền quý khác, chắc chắn Nhị lão gia và Nhị phu nhân sẽ không buộc anh ta cưới cô gái họ Lí đó nữa”.

Trương Trọng Vi vội la lên. “Tôi đang nói đúng đắn đó, chớ hay nói đùa, nếu ca ca cưới người ca ca không muốn cưới, cả ngày gia đình ầm ĩ không yên, thế nào cho phải?”.

Trong mắt Lâm Y, Trương Bá Lâm là người chấp nhất chuyện lễ giáo nhất, lúc này chịu đấu tranh với hai vị song thân vì hạnh phúc cá nhân thật sự ngoài dự kiến của nàng. Nàng đứng lên, suy nghĩ một lát, ra hai chủ ý cho Trương Trọng Vi, một là đến trước mặt Phương thị, nói cho bà ta rằng con dâu nhà quyền quý không dễ hàng phục; hai là đi kể lể cho Trương Lương nghe thêm về cuộc hôn nhân bất hạnh của Trương Bát nương, hy vọng ông ta có thể ngộ ra một chút, không đẩy con trai vào lối mòn nữa.

Trương Trọng Vi dùng cả hai cách, nhưng không có tác dụng, Phương thị đương nhiên không hề muốn cưới tiểu nương tử nhà họ Lí, chỉ là bất lực; Trương Lương đã nhận định khổ cực của Trương Bát nương chỉ là tạm thời, thế nên nước đôi đầu vịt. Trương Trọng Vi hết cách, đành phải đi nói cho Như Ngọc. “Ta đã dùng mọi cách rồi, không giúp được ca ca, chắc chắn ca ca sẽ không chịu trở về ngay đâu”.

Như Ngọc nóng ruột cái bụng của cô ta, nhưng không thể không đợi, cô ta muốn tự lên núi tìm lại sợ động thai khí, muốn viết giấy nhờ Trương Trọng Vi mang đi lại chẳng biết chữ, cuối cùng nghĩ ra một chiêu : lấy bút vẽ một người nữ mang thai, gấp kín, giao cho Trương Trọng Vi nói. “Làm phiền Nhị thiếu gia đưa cái này cho Đại thiếu gia, Đại thiếu gia nhìn sẽ về ngay”.

Trương Trọng Vi nửa tin nửa ngờ, mang theo tờ giấy lên núi, chuyển cho Trương Bá Lâm. Bức vẽ của Như Ngọc đã quá rõ ràng, Trương Bá Lâm vừa nhìn đã hiểu, hỏi. “Thật là tranh của Như Ngọc?”.

Trương Bá Lâm đột nhiên liền lo lắng, vội vội nhét mấy bộ quần áo vào tay nải, gấp gấp theo Trương Trọng Vi về nhà. Trương Trọng Vi cực thấy khó hiểu, nhưng Trương Bá Lâm chịu xuống núi tóm lại là việc tốt nhất, liền gãi gãi đầu, không thêm nghĩ nữa.

Trương Bá Lâm chạy về nhà như một con sóc, đi vào phòng Như Ngọc, đóng cửa lại, hỏi ngay. “Việc này có ai biết nữa không?”.

Như Ngọc hiểu anh ta nói về cái gì, xoa bụng, mặt đỏ lên, đáp. “Nhị phu nhân, thím Nhâm và thím Dương đều biết”.

Trương Bá Lâm nghe nói Trương Đồng và Trương Lương chưa biết, tạm thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại hỏi. “Mẹ ta nói thế nào?”.

Như Ngọc đùa nghịch góc áo, xấu hổ nói. “Nhị phu nhân bảo sẽ bày rượu, nâng em lên làm thiếp”.

Trương Bá Lâm vội la lên. “Ồ nháo!”.

Như Ngọc sùng sốt, là chả chực khóc. “Em biết thân phận mình không xứng với Đại thiếu gia, nhưng dù sao thiếu gia cũng phải xem ở cái thai trong bụng em, cho em một danh phận chứ”.

Trương Bá Lâm vội tiến lên bịt miệng cô ta, nói cô ta nhỏ giọng chút. “Đều là khối thịt này gây chuyện, tất cả do ta nhất thời xúc động, không nhận xuống được”.

Như Ngọc khóc ra tiếng. “Đây là cốt nhục của Đại thiếu gia”.

Trương Bá Lâm vỗ vỗ vai cô ta, dỗ. “Không trách em, là ta sai, không nên làm bày ra hậu quả lúc còn đang giữ hiếu”.

Như Ngọc nói. “Thiếu gia không phải hết tang kì mới đi Nhã Châu sao, còn đang giữ hiếu thế nào nữa?”.

Trương Bá Lâm thấy thẹn. “Nha đầu ngốc, cũng không phải bây giờ mới có bầu”.

Như Ngọc nghe vậy, mặt lập tức nóng lên, che mặt không dám nhìn anh ta. Trương Bá Lâm kéo tay cô ta xuống. “Không phải lúc ngưng ngưng, mau mau thương lượng phải làm cái gì bây giờ, việc này nếu bị người rắp tâm phát hiện, tiền đồ của ta coi như hủy hết”.

Thật ra hộ nhà nông, quy củ cũng không nghiêm, Như Ngọc không cho là đúng. “Em có đệ đệ cũng sinh trong hiếu kì, người ta nhiều lần nói hai câu ra vào thôi, lại không làm gì”.

Trương Bá Lâm hoảng lên. “Tổ tông ơi, nói ra nói vào có nhỏ cũng có lớn nha, năm sau ta vào kinh thành đi thi, nếu bị giáo quan biết được, dù thi đậu cũng không được làm chức quan gì tốt”.

Như Ngọc bất giác đưa tay lên xoa bụng, cô ta thân phận ti tiện, đứa bé chính là bùa hộ mạng của cô ta, tuy rằng chưa đến lúc, nhưng vẫn hết sức quý trọng, luyến tiếc buông tay.

Trương Bá Lâm gặp cô ta im lặng, nói. “Em không muốn làm thiếp nhà quan lại sao?”.

Như Ngọc chưa gặp qua cơ thiếp nhà quan, nhưng nương tử nhà quan – Dương thị, cô ta thấy mỗi ngày. Toàn thân khí phái, dù là nghèo, cũng khiến người ta sinh lòng hâm mộ. Cô ta do dự nói. “Nhị phu nhân...”.

Trương Bá Lâm nóng giận. “Mẹ ta hò đồ, chớ học theo bà ấy”.

Như Ngọc suy nghĩ nhất thời : cô ta là thân phận nào chứ, một nha hoàn mà thôi, nếu Trương Bá Lâm đã không cần đứa nhỏ này, còn nhiều cách khiến cô ta phải sảy thai, Đại thiếu gia đã chịu thương lượng với cô ta, nói vậy trong lòng ắt hẳn còn có cô ta, chờ thiếu gia ép mình phá thai chỉ bằng chủ động đi, có thể giành được ít niềm vui, dù sao cô ta còn trẻ, chỉ cần nắm trụ người đàn ông này, sâu gì không lại hoài thai. Nghĩ đến đây, cô ta chảy nước mắt nhào vào lòng Trương Bá Lâm khóc rống. “Chỉ cần thiếu gia tốt, bảo em làm gì cũng cam nguyện, con trai đáng thương, con trai của chúng ta, còn chưa gặp mặt đã...”.

Trương Bá Lâm áy náy, ôm lấy cô ta, an ủi. “Em bỏ đứa bé đi, ta vẫn nâng em làm thiếp”.

Lời này hòa tan đi không ít bi thương, Như Ngọc miễn cưỡng nở nụ cười. “Nhị phu nhân cực nâng niu đứa nhỏ này, biết nói với phu nhân thế nào đây?”.

Trương Bá Lâm giận Phương thị quá hồ đồ. “Tiền trăm hậu tấu đi, chờ sự tình xong xuôi hãy nói với mẹ”.

Như Ngọc không đồng ý. “Đại thiếu gia nghĩ thay em một chút, nếu đứa bé vô cớ sảy mất, Nhị phu nhân nhất định trách em không chuyên tâm, còn không biết phạt em như thế nào đâu”.

Thủ đoạn của Phương thị Trương Bá Lâm gặp qua không ít, nghe vậy do dự, ngẫm nghĩ một lúc, nói. “Ta đi nói cho bà ấy”.

Như Ngọc thấy anh ta có trách nhiệm, cao hứng lắm, rung rung nhoeo cười. Trương Bá Lâm lại an ủi cô ta vài câu, đứng dậy đi tìm Phương thị, đóng cửa phòng lại, dập đầu. “Mẹ, con trai bất hiếu rước lấy đại họa, xin mẹ cứu lấy con”.

Phương thị bị dọa nhảy dựng, chẳng lẽ không phải vì tiểu nương tử nhà họ Lí nó mới lên núi, mà là vì phạm sai gì sao? Vợ hỏi. “Ra chuyện gì, chớ hoảng, có mẹ đây, mau nói”.

Trương Bá Lâm lại dập đầu. “Như Ngọc có thai, mẹ chắc đã biết, con hồ đồ, trong lúc giữ tang cho ông nội lại phạm tội lớn như thế, làm sao mới tốt”.

đây”.

Phương thị “Phù” một tiếng, vỗ ngực. “Tiểu tử ngọc, thiếu đường hù chết ta, mẹ còn tưởng chuyện gì, thì ra là chuyện này”.

Trương Bá Lâm vội la lên. “Này còn chưa tính đại họa? Vào chốn quan trường chắc chắn bị người ta đâm một nhát”.

Phương thị nói. “Trong thôn chúng ta, đứa nhỏ sinh ra vào lúc giờ hiếu đầy kia, bây giờ con vẫn là anh thư sinh áo vải, sợ cái gì”.

Người này ngu xuẩn hết cớ được, cố tình lại là mẫu thân sinh ra mình, mắng không được, phạt không được, thậm chí chống đối cũng không được, Trương Bá Lâm cảm thấy hai huyết thái dương nhảy nhẩy sinh đau, im lặng bình phục tâm tình lại, mới nói. “Mẹ, chuyện chốn quan trường mẹ không hiểu đâu, con trông cậy vào thi đậu tiến sĩ, mở mang tiền đồ kia, tuyệt đối không thể phá hủy vì việc này”.

Phương thị cả giận. “Ta không hiểu? Đừng quên cậu của anh cũng làm quan. Như Ngọc có bầu đứa bé kia, ta nói bình thường, là bình thường!”.

Trương Bá Lâm làm sao hiểu được tiểu nương tử nhà họ Lý gả vào nhà họ Trương đã thành kết cục không thể thay đổi, Phương thị một lòng muốn trước khi con dâu sinh đích trưởng tôn phải có thứ trưởng tôn, một là vì chen ép khi thế con dâu, hai là nhân cơ hội thu Như Ngọc về làm người một nhà, giúp đỡ bà ta.

Trương Bá Lâm kiên quyết không chịu lưu lại đứa bé trong bụng Như Ngọc, bắt đầu giằng co với Phương thị. Phương thị đang định phát uy, đã thấy thím Nhâm không ngừng nháy mắt ra dấu với mình, liền ngậm miệng, nói. “Anh đi về đi, để mẹ suy nghĩ đã”.

Trương Bá Lâm thấy bà ta nhượng bộ, liền đi về trước, chuẩn bị ngày mai đến hỏi tiếp. Lúc gần đi luôn mãi dạn dò chờ để người ngoài biết việc này.

Phương thị liên tục gật đầu, đợi anh ta vừa đi, liền hỏi thím Nhâm có chuyện gì. Thím Nhâm sợ Trương Bá Lâm chưa đi xa, nhỏ giọng thăm thi. “Nhị phu nhân, Đại thiếu gia không thành thật như Nhị thiếu gia đâu, cho dù phu nhân không đồng ý, Đại thiếu gia vẫn sẽ tìm cách trừ bỏ đứa bé đó”.

Phương thị cũng hiểu tính tình Trương Bá Lâm, sầm nói. “Làm sao mới tốt đây”.

Thím Nhâm cười, hiền kẻ. “Nhị phu nhân, phu nhân giả bộ đồng ý với Đại thiếu gia, lại lấy cớ cho Như Ngọc dưỡng thân mình, không thể để tân nương tử nhìn thấy, lặng lẽ giấu Như Ngọc đi, đợi đứa nhỏ ra đời mới quyết định”.

Phương thị vừa rồi tỏ ra khôn ngoan lời đòi, nhưng thực làm như vậy lại lo dự. “Bá Lâm nói giữ đứa bé lại sẽ ảnh hưởng tiền đồ của nó”.

Thím Nhâm cười. “Đại thiếu gia hiện nay đã ra hiếu, đứa nhỏ chẳng qua sớm hai tháng thôi, Nhị phu nhân chờ đứa nhỏ lớn chút hãy đưa ra, giấu hai tháng đó đi, ai nhìn ra được?”.

Phương thị cân nhắc nhất thời, mừng rỡ. “Kế này hay, đứa nhỏ sinh thiếu hai tháng với sinh đủ tháng thì dễ phân biệt, chứ một tuổi hay một tuổi lẻ hai tháng ai phân ra được”.

Thím Nhâm cười. “Cần gì lâu như vậy, chừng nửa năm đã không kém bao nhiêu”.

Phương thị thầm nghĩ: rốt cuộc vẫn là người hầu hồi môn tri kỷ, đổi làm người khác sao có thể nghĩ ra chủ ý hay như vậy được. Bà ta vui mừng thưởng cho thím Nhâm hai đồng tiền kẽm, thím Nhâm chê ít, lại không dám nói, âm thầm bấu môi lui ra ngoài.

Phương thị càng nghĩ càng vui mừng, chờ không đến ngày mai, đã gọi ngay Trương Bá Lâm đến. “Mẹ cẩn thận nghĩ lời con mới nói, cảm thấy có lý, cháu trai có thể lại sinh, nhưng tiền đồ của con không dung được một chút chậm trễ”.

Trương Bá Lâm thấy bà ta đã nghĩ thông, mừng không kìm hãm được, đập đầu tạ ơn bà ta.

Phương thị nói tiếp. “Như Ngọc đẻ non, nhất định phải nghỉ ngơi, nếu còn ở trong phòng con sẽ chọn người nói nhảm, không bằng mẹ đưa nó đi nơi khác chờ mấy tháng, đợi thân thể khỏe rồi đón về”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Dàn xếp Như Ngọc

Trương Bá Lâm cơ trí, nghi ngờ. “Sao cần thời gian dài như vậy?”.

Phương thị giả bộ mất hứng, trầm mặt xuống, nói. “Vợ cả vào cửa, trong phòng anh còn có cơ thiếp, ra thể thống gì nữa”.

Trương Bá Lâm nói. “Hiện tại Như Ngọc chưa phải thiếp, đợi chính thất vào cửa lại bày rượu, sẽ không có vấn đề gì”. Nói xong lại lập tức “Xì” một tiếng. “Nói sai, con mới không cưới tiểu nương từ nhà họ Lý đâu”.

Phương thị hiểu được, bắt luận bà ta tỏ thái độ gì đi chăng nữa, tiểu nương từ nhà họ Lý đã nhất định sẽ vào cửa nhà họ Trương rồi, bà ta vì giấu Như Ngọc đi nên không cố vũ hành động của Trương Bá Lâm nữa, mà đứng ở phe Trương Lương. “Anh gây sự gièm pha như thế còn dám nói không cưới? Theo mẹ thấy, con cưới tiểu nương từ họ Lý là đáng tin nhất, nhà cô ta quyền thế lớn, cho dù một ngày nào đó sự việc của con bại lộ, nhà họ Lý cũng bảo hộ được cho con”.

Phương thị hiếm có lại nói được câu đầy đạo lý như vậy, Trương Bá Lâm thật đúng là nghe lọt, cẩn thận cân nhắc một phen, cảm thấy quả thật thương sách, vì thế tìm cái cớ cho bản thân mình : nếu tiểu nương từ nhà họ Lý không phải như ý, cứ nạp mấy phòng thiếp thất mình ngưỡng mộ, cũng vậy.

Phương thị thấy anh ta không lên tiếng, đoán được đã bị mình nói động tâm, liền đẩy thêm. “Chờ tân nương gả vào, con muốn nạp thiếp thế nào thì nạp thế ấy, trước khi cưới con bớt phóng túng chút, đừng để Như Ngọc lại trong phòng, cho nhà họ Lý thể diện, lỡ chọc giận bọn họ, sau này sự việc bề ra, ai cho con tác chủ?”.

Trương Bá Lâm bị lời này làm thẹn đỏ mặt, vội chạy về phòng, nói chủ ý của Phương thị cho Như Ngọc nghe. Như Ngọc không muốn lắm, lần nữa không chịu dọn hành lý. Trương Bá Lâm cá giận. “Mẹ ta nói có lý, có thiếp trước khi chính thê gả vào là đánh lên mặt chính thê, em trước trốn đi là đúng đắn, dù tương lai cô ta vào cửa, nhớ cẩn thận hầu hạ, không được vượt quyền”.

Anh ta há mồm ngậm mồm đều là hai chữ “chính thê”, Như Ngọc sùng sốt, không rõ vì sao đột nhiên anh ta đổi ý, thích thú tiểu nương từ nhà họ Lý.

Trương Bá Lâm tức xong, lại dịu dàng khuyên nhủ. “Đều do ta gây ra sự gièm pha như vậy, tương lai không thể thiếu phải dựa vào quyền thế nhà họ Lý bảo vệ, không cho tiểu nương từ nhà ấy chút thể diện, cuộc sống sau này của em cũng khó qua”.

Thì ra thiếu gia là nghĩ cho mình, Như Ngọc tiêu tan khuất nức, vội vàng thu dọn xiêm y, nói. “Em sẽ không liên lụy thiếu gia, bây giờ đi tìm Nhị phu nhân ngay”.

Trương Bá Lâm cảm động, cầm tay Như Ngọc một lúc lâu. “Mẹ ta sẽ không bạc đãi em, em ra ngoài, nghỉ ngơi cho tốt, chờ tiểu nương từ họ Lý gả vào, ta tự mình đi đón em”.

Như Ngọc làm nũng hỏi. “Thiếu gia không tới thăm em sao?”.

Trương Bá Lâm ngập ngừng, nói. “Nếu là rảnh rồi, sẽ đi”.

Như Ngọc gạt đầu, hôn lên mặt anh ta một cái, xách tay nài đến phòng Phương thị, rơi lệ. “Cho Nhị phu nhân thêm phiền toái”.

Phương thị lại nói. “Tính toán cho cháu trai ruột của ta, phiền toái cái gì”. Nói xong sai thím Nhâm dời ghế, bảo cô ta mau ngồi xuống.

Phá thai xem như kết cục đã định, Phương thị sao có thể đối xử tốt với mình như vậy, Như Ngọc còn đang kinh ngạc, Phương thị đã bắt đầu thương lượng với thím Nhâm. “Đưa nó đến đâu thích hợp dưỡng thai?”.

Dưỡng thai? Như Ngọc sùng sốt.

Thím Nhâm ngẫm nghĩ, đáp. “Trên núi?”.

Phương thị không vui. “Trên núi ẩm ướt, lại không có nhà để ở, làm sao cho phải?”.

Thím Nhâm hiểu thêm, Phương thị thật đúng là coi trọng đứa bé trong bụng Như Ngọc, liền suy nghĩ một hộ gia đình thỏa đáng, nói. “Nhị phu nhân nhớ Phương Đại Đầu?”.

Phương thị vui mừng đáp. “Đương nhiên nhớ rõ, họ hàng xa nhà ta, Ngân Tỷ chính là đổi đi nhà hần”. Nói xong lại do dự. “Nghe nói Ngân Tỷ vẫn đang làm thiếp tại nhà hần, đưa Như Ngọc đến đó, cô ta có thể âm thầm gây chuyện xấu không?”.

Thím Nhâm cười nói. “Đồng lúa là đồng lúa, Nhị phu nhân nếu đưa thiếp của Nhị lão gia tới, cô ta nhất định giờ trò, nhưng thiếp của Đại thiếu gia thì liên quan gì đến cô ta nhà?”.

Phương thị gật gù nói phải, hướng Như Ngọc. “Đưa cô đến nhà họ hàng xa của ta ở, chờ sinh đứa nhỏ xong rồi quay về”.

Như Ngọc cả kinh nói. “Từ bỏ tiền đồ của Đại thiếu gia sao?”.

Phương thị cười. “Giấu giếm tuổi tác của đứa nhỏ đi là xong”.

Như Ngọc không yên, im lặng. Phương thị nói. “Cô sợ cái gì, mọi sự có ta lo”.

Như Ngọc thầm nghĩ Phương thị là mẹ ruột Trương Bá Lâm, có thể nào hại anh ta chứ, hẳn là đã an bài thỏa đáng, vì thế dập đầu. “Tạ ơn Nhị phu nhân thương tiếc”.

Phương thị vội la. “Đã bảo cô đừng động chút là dập đầu hành lễ, cẩn thận động thai kìa”. Nói xong sai thím Nhâm nâng cô ta dậy, lại đi nhà lý chính

mượn bộ cang tre, tự mình dẫn Như Ngọc đi nhà Phương Đại Đầu.

Phương Đại Đầu dẫn theo Ngân Tỷ ra ruộng làm việc, trong nhà chỉ có nương tử của Phương Đại Đầu ở, đi ra nghênh đón Phương thị, cười đơn đả. “Ngọn gió nào thổi Nhị phu nhân đến đây nha”.

Nhà hân cũng có cái tiểu viện, cho dù không thể so với nhà họ Trương, mấy gian phòng chỉ mỗi gian nhà chính là lợp ngói, còn lại đều lợp cỏ tranh. Phương thị theo bà kia vào nhà, nhìn bốn phía trống trơn, không hề tô trát, gia cụ chỉ có bàn và mấy cái ghế dựa mà thôi. Bà ta lòng hơi do dự, nhìn liếc qua thím Nhâm, nói nhỏ. “Đơn sơ như vậy, làm sao dưỡng thai?”.

Thím Nhâm oán thăm, nhà họ Trương cũng nghèo rớt, chỉ còn cái xác khô chống đỡ thôi, như vậy cũng dám ghét bỏ người khác, liền cố ý nói. “Vậy chúng ta vào thành thuê cái viện, lại mời người hầu hạ...”.

Phương thị vội ngắt lời. “Là nơi này đi, vào thành ở, tốn kém lắm”.

Vợ Phương Đại Đầu bưng mấy bát trà thô ra, Phương thị ghét bỏ, liếc mắt rồi để xuống, hỏi. “Sao bọn họ ra ruộng làm việc, cô lại ở nhà?”.

Vợ Phương Đại Đầu cười. “Chính thế thì làm gì? Đã có Ngân Tỷ, tôi liền hưởng phúc”.

Phương thị tự ngấm lại thân mình, ngay cả đứa nha hoàn như Đông Mạch cũng sai sử không được, không khỏi ghen tị với vợ Phương Đại Đầu giỏi ngư thiếp.

Vợ Phương Đại Đầu hỏi. “Nghe nói con dâu tương lai của Nhị phu nhân là Lâm Tam nương, cực kì có khả năng, chúng tôi còn đang gieo, tiểu mạch ngoài ruộng cô ấy đã thu xong rồi, hẳn là buôn bán lời không ít tiền, Nhị phu nhân quả là có phúc khí”.

Phương thị nghe câu này, cảm giác thập phần chói tai, lại phải cầu cạnh người ta, đành kim chế, trước lo việc chính đã. Bà ta rốt cuộc vẫn còn vài phần tỉnh táo, không nói thẳng Như Ngọc mang thai con của Trương Bá Lâm, chỉ nói. “Ta mới mua đứa nha hoàn, lại phát hiện là có bầu, vừa lúc nhà ta thiếu tên tiểu tử sai vặt, muốn gọi nó ở đây mấy tháng, chờ sinh con xong, nuôi lớn chút ta lại sai người tới đón”.

Vợ Phương Đại Đầu ngạc nhiên. “Nhà Nhị phu nhân nhiều phòng ở như vậy, sao phải đến ở nhờ nhà tôi nha?”.

Phương thị nhất thời nghẹn, thím Nhâm vội cứu. “Nhìn thấy lại không sai sử được, gọi người khó chịu, bởi vậy đưa đến chỗ này nhắm mắt làm ngơ”.

Vợ Phương Đại Đầu vẫn là kì quái. “Nhà các người có tiền có gì sợ mua không nổi tiểu tử, nuôi từ nhỏ tốn kém lắm thay”.

Phương thị đã phục hồi tinh thần lại, vội nói. “Nhà chúng ta và Đại phòng đã phân gia, cô không biết sao? Ruộng thiếu một nửa, phòng ốc cũng thiếu một nửa, đang lo không có chỗ cho người hầu ở đây”.

Thím Nhâm phụ họa theo. “Tiểu tử đắt hơn nha hoàn, mua không nổi”.

Hai bà kia mỗi người một câu, vợ Phương Đại Đầu nghe xong choáng váng cả mặt mày, liền thôi không truy hỏi nữa, đi vòng. “Nhà tôi nghèo, không so được với nhà Nhị phu nhân, chỉ sợ không có nhiều đồ ăn cho nha đầu này ăn”.

Phương thị sai thím Nhâm đem tiền ra, nói. “Đây là một quan tiền, chi tiêu trong hai tháng, ngày ngày hầm canh gà cho nó ăn”.

Hai tháng một quan tiền, ăn cơm miễn cưỡng, uống canh gà còn xa mới đủ, vợ Phương Đại Đầu không vui, lắc đầu. Phương thị nhìn bụng Như Ngọc, cắn môi. “Vậy chi tiêu một tháng”.

Vợ Phương Đại Đầu miễn cưỡng gật. “Tôi là nể tình thân thích đó nhé”.

Đang nói, Phương Đại Đầu và Ngân Tỷ từ ruộng quay về, nghe nói Như Ngọc cần ở nhờ, cũng lên tiếng. “Một quan tiền ở một tháng, còn đòi ăn gà, là chúng tôi thâm tiền, có điều đã là thân thích, thâm một chút cũng không tính là gì”.

Ngân Tỷ đi theo sau hân, thấy Phương thị, âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể nhảy lên trước cắn bà ta một ngụm, cô ta đứng bên nghe bọn họ nói chuyện, cười khẩy. “Nhị phu nhân thật là hiền lành, phải giúp Nhị lão gia dưỡng con thứ”.

Phương thị giận nghiêm mặt. “Đừng có nói bậy, đây không phải của Nhị lão gia”.

Ngân Tỷ thấy bà ta nổi nóng, càng tin hơn, không để ý tới bà ta, quay đầu đánh giá Như Ngọc, âm thầm cân nhắc. Phương thị biết cô ta hiểu lầm, lại không thể nói ra sự thật, sợ cho Trương Bá Lâm phiền toái, đành lặng lẽ nhắc nhở Như Ngọc đề phòng Ngân Tỷ. Như Ngọc không biết thân phận của Ngân Tỷ, lấy làm lạ, thím Nhâm ghé vào tai nói vài câu mới hiểu. Như Ngọc chẳng liên quan gì đến Trương Lương, đương nhiên không liên quan đến Ngân Tỷ, lại tự tin bản thân tính tương, nói. “Nhị phu nhân yên tâm, nô tỳ không sợ cô ta”.

Phương thị nghe vậy an tâm, dàn xếp xong xuôi Như Ngọc, cùng thím Nhâm rời đi.

Về đến nhà, Trương Lương thấy bà ta, hỏi. “Bá Lâm đã về? Nếu nó vẫn không muốn, tới ngày bái đường trói gô nó lại đi”.

Phương thị đắc ý. “Tôi khuyên được nó rồi, lão gia nhanh chuẩn bị hạ lễ đính hôn đi”.

Trương Lương chưa từng nghĩ tới Phương thị lại có bản lĩnh đó, kinh hi khen ngợi bà ta vài câu, tự đi tìm Trương Đồng thương nghị. Nhị phòng nhà họ Trương không có tiền, thương nghị cũng không ra được kết quả gì hay, hết thấy chỉ có thể giả lưc. Qua mấy ngày, lễ đính hôn trù bị thỏa đáng, tám gánh rục rỡ sắc màu đặt trong nhà chính Nhị phòng, chỉ chờ bà mối dẫn đi Nhả Châu.

Thanh Miêu đi theo mọi người nhìn náo nhiệt, quay về kể cho Lâm Y. “Tam nương tử, chủ tử cũng qua nhìn một cái đi, gánh kia bọc vải hoa thật đẹp, lại nghe người ta nói bên trong đều là vật không đáng giá mấy đồng”.

Lâm Y mới bán xong tiểu mạch, đang vội vàng gảy bàn tính tính sổ, cũng không ngẩng đầu lên, nói. “Đừng vội nói vậy, cẩn thận Nhị phu nhân nghe thấy, ta cũng hết cách cứu em”.

Thanh Miêu tiến đến cạnh nàng nhìn trong chốc lát, nói. “Tam nương tử, em muốn giúp chủ tử nha, nhưng chủ tử ghi chép quanh co khúc khuỷu, như về giun vậy, ai mà hiểu được”.

Thanh Miêu được Lâm Y dạy dỗ đã nhận biết được chữ, có điều Lâm Y ghi sổ sách đều viết chữ số Ả Rập, khó trách Thanh Miêu không hiểu. Lâm Y viện cớ, dỗ cô nàng. “Ta sợ người khác trộm mất sổ sách đi, biết được của cải nhà chúng ta, bởi vậy mới viết ám kí, em đương nhiên không đọc ra”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Ba lễ hoàn tất

Thanh Miêu giật mình, vội hỏi. “Rất nên như vậy, bên ngoài kia a, không bao nhiêu người tốt, Tam nương tử nên dùng ám kí, cho dù bọn họ trộm mất sổ sách đi, cũng chẳng hiểu được”.

Cũng không phải đối thủ cạnh tranh sống chết, trộm sổ sách đi làm chi, trực tiếp trộm tiền mới là thượng sách, Lâm Y buồn cười, tính xong khoản tiền cuối cùng. Tiểu mạch không đáng giá bằng lúa nước, đặc biệt ở vùng Tứ Xuyên ăn gạo nhiều hơn ăn bột mì, mỗi đấu chỉ bán được sáu mươi văn tiền kêm, tuy có hai mươi mẫu ruộng, trừ đi tiền công tá điền và các hạng mục chi tiêu, cuối cùng vào tay mình chưa đến một trăm quan. Có điều số tiền này đối với Lâm Y mà nói là không nhỏ, nàng đã có kinh nghiệm, bây giờ không hề do dự, ngoại trừ giữ lại phí sinh hoạt để dùng, còn lại tiền, một khắc cũng không chậm trễ, lập tức mua ruộng.

Đến tận đây, ruộng do nàng đứng tên đã vượt qua hai mươi mẫu, dù không hề nhiều nhưng nhà nàng chỉ có hai người một cún cần nuôi sống, vậy là đủ rồi. Nàng biết Dương thị là người Đông Kinh, thích ăn mì phở, liền để lại chút tiểu mạch, gọi Lưu Hà mượn cối xay đá của Nhị phòng, xay mịn thành bột, làm một xúng bánh bao thịt, lại kéo mấy tô mì sợi.

Dương thị nhìn bữa cơm quả nhiên cao hứng, nói nhiều mấy câu, kể chuyện hài cho chúng nô tỳ cùng nghe, bảo rằng có vị quan lại tên Lăng Cảnh Dương rất là nổi tiếng, muốn cưới tiểu nương tử Tôn thị của một hộ nhà giàu ở Đông Kinh về làm vợ, lại sợ tuổi mình quá lớn, dặn bà mối khai man năm tuổi, đến khi giao lễ mới biết tiểu nương tử Tôn thị này còn lớn tuổi hơn cả mình, hỏi mới hay cô nàng cũng khai man đến mười tuổi.

Chuyện thực hoang đường, mọi người trên bàn cơm cùng cười to, Lưu Hà ôm bụng cười. “Ai bảo ông ta không chịu đi xem mắt tân nương trước”.

Phong tục cưới vợ ở Đại Tống, chờ trao đổi định thiệp xong, nhà trai sẽ chọn ngày, sắp xếp ở một túp lều hoặc vườn hoa lịch sự tạo nhã nào đó, để người thân hoặc bà mối hoặc tự mình đi xem mắt tân nương tử, nếu nhà trai vừa ý, sẽ cắm vào giữa búi tóc cô gái một cây trầm, gọi là “Sáp sai”; nếu không vừa ý, sẽ tặng cô gái hai dải lụa màu, gọi mỹ miều rằng “Áp kinh”.

**“Sáp sai” = Cắm trầm “Áp kinh” = An ủi.

Phong tục đó khá thịnh, Lâm Y cũng từng gặp qua, ngồi cười một lúc đột nhiên nhớ tới hôn sự của Trương Bá Lâm, hỏi. “Đại thiếu gia có đi xem mắt tân nương ở Nhả Châu không?”.

Dương thị lắc đầu đáp. “Chưa từng nghe nói”.

Lưu Hà cười. “Cho dù tiểu nương tử nhà họ Lí mặt đỏ đi nữa, Nhị phòng vẫn cam lòng cưới, còn xem mắt làm chi?”.

Vì Trương Đồng cũng tán thành việc kết thân gia với nhà họ Lí, Dương thị liếc mắt Lưu Hà, bảo cô đừng lên tiếng. Nhưng câu nói đùa đó vẫn lọt ra ngoài, chờ Trương Bá Lâm rời thư viện về nhà, chợt nghe mấy tiểu tử cách vách tụ tập ở đồng cỏ khô chê cười anh ta. “Đại lang nha, không đi xem mắt tân nương, chẳng lẽ không sợ tân nương mặt đỏ hay sao?”.

Trương Bá Lâm đỏ mặt, vội chạy đến phòng Phương thị, yêu cầu đi Nhả Châu xem mắt tiểu nương tử nhà họ Lí, Phương thị thăm nghĩ : tuy nói hôn sự đã chắc chắn, nhưng trình tự đã thế, nhà họ Trương vẫn có quyền tiến hành, bà ta gọi Trương Lương đến, kể cho ông ta nghe ý của Trương Bá Lâm.

Trương Lương trách. “Ngày mai bà mối sẽ lên đường đi Nhả Châu tặng lễ đính hôn, bày vẽ nhiều làm cái gì, mau chóng nghênh tiểu nương tử họ Lí vào

cửa mới là đúng đắn”.

Trương Bá Lâm vốn là lo lắng tân nương tử vào cửa sẽ đề trên đầu anh ta, ai ngờ việc anh ta lo chưa tới thì đã đánh mất thể diện trước mặt người khác rồi, liền cố ý kiên trì. “Con chỉ nhìn một cái mà thôi, cũng không phải không cưới cô ta, con sẽ lên đường cùng lúc với bà mối, không chậm trễ gì đâu”.

Phương thị cũng hát đệm theo, khuyên Trương Lương đáp ứng con. Trương Lương ngẫm nghĩ, dặn dò bà mối giám sát Trương Bá Lâm chặt chẽ chút, hẳn là không xảy ra chuyện, liền gật đầu. “Vậy gọi mẹ con chuẩn bị trăm vàng đi, không được mang theo lụa màu”.

Cha đồng ý, Trương Bá Lâm vui mừng, Phương thị lại lấp ba lấp bắp. “Lão gia, trong nhà làm gì có trăm vàng, lấy trăm bạc mạ vàng được chứ?”.

Trương Lương cá giận. “Ngay cả trăm vàng cũng không có, còn làm ăn gì nữa”.

Trương Bá Lâm không ngờ nhà mình lại nghèo tới nông nỗi đó, vội ngậm miệng, không dám nhắc tới xem mắt tân nương nữa.

Ngày hôm sau, bà mối chỉ đạo khiêng tám gánh rộc rờ sắc màu của nhà họ Trương đi Nhã Châu, đưa lễ đính hôn đến nhà chính họ Lí. Nhà họ Lí theo quy củ, chuẩn bị nến thơm và rượu hoa quả cúng bái tổ tông thiên địa, lại mời hai vợ chồng có trai gái song toàn gõ gánh.

Lí phu nhân mở hòm ra, nhìn nhìn, cười lạnh xem Lí Giản Phu. “Thảo thiếp chỉ liệt kê mấy thứ không lên nổi mặt bàn, tôi còn tưởng là khiêm tốn, ai ngờ quả thật chỉ có nhiều đó, bọn họ cũng dám gửi đi”.

Lí Giản Phu sợ bà mối nghe thấy, vội can. “Phu nhân, thôi, Thư nhi đã mười bảy rồi, nếu không gả, mấy muội muội sau Thư nhi phải làm sao bây giờ?”.

Các cô con gái sau cũng đều do Lí phu nhân sinh, nghe vậy bà liền im lặng.

Sau khi gia đình nhà gái nhận lễ đính hôn xong, ngày tiếp theo sẽ đáp lễ, vật đính hôn nhà họ Lí đã chuẩn bị xong hết, ngoại trừ tặng lại phần nửa trà rượu do nhà trai mang đến, còn có một hộp khắc hoa mạ vàng hai cánh, một bức khai thư chúc phúc, một rương ngọc bội sa tanh vân hổ. Một bộ trang phục quan lục, một xúc vải nâu dệt họa mi, dùng dây sa tanh hồng ngọc cột lại. Năm chồng khăn thêu chỉ vàng, dùng sa tanh xanh lục cột lại. Một bộ lược chải đầu chạm khắc núi non trùng điệp, mười tám khăn thêu thịnh tuyên, dùng dây vải vàng cột lại. Đôi tượng hải nhi mời rượu lại dùng sa tanh tím cột lại. Ba mươi cành hoa sơn trà bỏ trong hộp đỏ. Quả màu bốn thức, hai bình rượu. Bốn thoi vàng. Phía sau giản lược hai ngàn chữ.

Lí phu nhân chuẩn bị đáp lễ, nhưng không muốn gửi lại, thương lượng với Lí Giản Phu. “Lễ đính hôn của nhà họ Trương thật sự khó coi, vì sao chúng ta phải cho bọn họ mặt mũi, không bằng giảm bớt một nửa đáp lễ đi”.

Lí Giản Phu cũng thấy nhà họ Trương làm việc khiến người ta nhìn không hơn, vuốt râu do dự. Lí Thư ở sau màn nghe thấy, sai nha hoàn hầu cận là Cẩm Thư ra nói. “Đại nương sai nô tỳ tới hỏi lão gia phu nhân, rốt cuộc Đại nương có phải thân sinh của hai ngài hay không, vì sao ngay cả mấy thứ đáp lễ đính hôn cũng luyên tiển”.

Lí Giản Phu bật cười. “Khuê nữ của ta, không lớn không nhỏ”.

Lí phu nhân cũng cười. “Thôi, coi như nhà họ Trương nhặt được món hời, cho con gái chúng ta thể diện đi”.

Cẩm Thư lại nói tiếp. “Đại nương còn nói, có lẽ nhà họ Trương nghèo quá mới chuẩn bị lễ đính hôn chẳng ra sao như vậy”.

Lí phu nhân nghe xong lời này thì thôi, Lí Giản Phu lại mất hứng, nghĩ thầm: rốt cuộc vẫn là nữ nhi gia, chưa về nhà chồng đã một mực hướng về nhà chồng. Lí phu nhân nhìn sắc mặt ông ta, hiểu được lão gia lần đầu gả nữ, có chút ghen tị, bà cười thầm không thôi, cũng chẳng để ý đến phu quân nữa, tự ra ngoài giao phó cho bà mối trả lễ.

Đáp lễ của nhà họ Lí chất chật hết nhà chính Nhị phòng, dẫn đến vô số người vây xem, Thanh Miêu thích náo nhiệt, chen chúc trong đám người nhìn một lát, quay về gặp Lâm Y. “Tam nương tử, chủ tử cũng đi nhìn xem, đáp lễ của nhà họ Lí càng khiến lễ đính hôn của nhà họ Trương so không ra sao, chẳng hiểu Nhị lão gia và Nhị phu nhân có biết xấu hổ không”.

Lâm Y đang ngồi khâu một cái đế lót hài, vỗ tay cô một cái. “Là phải đi nhìn xem, bằng không có người đến cầu ta muốn cưới em làm vợ, ta lại không biết quy củ đáp lễ”.

Thanh Miêu lập tức nhăn nhó. “Sao lại xa đến người em nha...”.

Hắc Thất Lang chạy vào, đuôi quẫy tít mù, Lâm Y hỏi. “Cho nó ăn chưa?”.

Thanh Miêu đáp. “Đã cho rồi, còn rưới thêm nước canh thịt nữa”.

Lâm Y sờ sờ đầu Hắc Thất Lang. “Nó cũng lớn rồi, nên dẫn ra canh vườn rau”.

Nàng vội vã muốn khâu xong hài để tặng cho Điền thị, cảm tạ Điền thị giúp nàng canh vườn rau lâu như vậy. Điền thị thấy đôi hài trắng trong thuần khiết, đúng thích hợp mình dùng, liền nở nụ cười. “Cảm tạ gì đâu, tôi cũng không phải canh không công vườn rau của cô”. Lại hỏi. “Đại thiếu gia muốn lấy vợ, Nhị phòng bên kia thu được đáp lễ, muốn trát mới gian phòng, náo nhiệt lắm, cô không đi nhìn một cái?”.

Lâm Y đáp. “Tôi nào dám đi cho Nhị phu nhân ngọt ngào, nhưng thật ra Tam thiếu phu nhân nhân rồi vô sự, sao không đi hỗ trợ?”.

Điền thị thở dài sâu kín. “Tôi một kẻ quả phụ mà thôi, thời điểm hoan hỉ sao có thể lộ diện, thiếu đường giấu kín trong phòng còn không kịp”.

Lâm Y cười an ủi. “Tôi cũng là người không được mời ăn cưới, ngày bọn họ bày rượu thành thân, tôi và thiếu phu nhân ở trong phòng ăn vậy”.

Điền thị sợ nhất lùi thui một mình, nghe nàng nguyện ý cùng mình, cao hứng lôi kéo tay nàng nói chuyện một lúc lâu.

Người thời Tống trong lúc đang bàn hôn sự, phàm là ngày lễ hội gì, nhà trai cũng phải tặng lễ cho nhà gái, gọi là “Truy lễ”. Phương thị thương lượng với Trương Lương. “Trong nhà phải chuẩn bị bàn tiệc thành thân ngày ấy, nào có dư tiền mua quà cáp để tặng, không bằng tặng song song sinh lễ và lễ vật đi sớm, định ra hôn kì luôn”.

Trương Lương do dự nói. “Nhà nghèo người ta mới làm như vậy, Lí thái thú trách tội chúng ta không?”.

Phương thị quay mặt đi chỗ khác. “Vậy lão gia đi mà chuẩn bị lễ vật”.

Trương Lương trầm mắng : nhà nghèo xuống chẳng phải do bà đương gia ngu dốt hay sao, nhưng đã nghèo rồi, nói gì cũng vô ích, đành tiếp thu ý kiến của Phương thị, vội chuẩn bị xong cả sinh lễ lẫn lễ vật, sai bà mối đi Nhà Châu.

Lí phu nhân nhìn thấy bà mối, nhíu mày nói. “Nhà họ Trương nghèo đến nông nổi này hay sao?”.

Lí Giản Phu khuyên bà. “Lễ đính hôn cũng đã nhận, còn ngại hay sao?”.

Lí phu nhân nghĩ đến của hồi môn cực dày của Lí Thư, nhin không được lại thảm than. “Lời cho nhà họ Trương”.

Lí Giản Phu nghe thế, trách mắng. “Đàn bà nông cạn, ta hậu đãi Đại lang như vậy, chỉ cần hắn có năng lực xuất sĩ làm quan, nhất định cảm kích ta vô cùng, phen này phe ta lại thêm người trợ lực”.

Lí phu nhân không hiểu chuyện chốn quan trường, bĩu môi, không lên tiếng.

Đến tận đây, định-sinh-tài ba lễ đã xong, hai nhà Trương Lí thông qua bà mối, xác định ngày thành thân ở tháng bảy. Phương thị rất không hài lòng, oán giận nói. “Trời nóng thiêu đốt, đồ ăn trên bàn tiệc không ăn hết đều hỏng”.

Trương Lương mất kiên nhẫn nói. “Hỏng thì hỏng, đem cho heo ăn”.

Phương thị nói. “Nhà chúng ta làm gì còn heo nữa”.

Trương Lương mặc kệ gia sự, không biết chuồng heo đã dơi chủ, ngạc nhiên hỏi. “Vậy gian phòng khóa suốt ngày, bên trong luôn có tiếng heo kêu chẳng lẽ không phải chuồng heo?”.

Phương thị oán hận nói. “Đó là Lâm Tam nương nuôi, tôi cho cô ta thuê chuồng heo, năm trăm văn một năm”.

Trương Lương giật mình nói. “Nhà chúng ta ngay cả heo cũng không nuôi nổi nữa sao?”.

Phương thị thấy ông ta sắp phát giận, vội vàng lùi về sau vài bước, miễn cho bị phang ghế, nói. “Lão gia đừng vội, tân nương của hồi môn dày, chờ con dâu vào cửa, chúng ta chờ hưởng phúc đi, nói gì thì đó cũng là tiểu nương tử nhà quan lại, nhất định không thích nhà chúng ta nuôi heo, không nuôi càng tốt”.

Trương Lương không để ý lăm tới của hồi môn của con dâu, nghĩ tới đã có ông thân gia là Lí Giản Phu, chỉ cần ăn cơm nói chuyện phiếm thôi đã đứng hơn người khác một đầu rồi, lại khỏi cần nhắc tới tiền đồ hai con trai như gấm. Ông ta càng nghĩ càng vui vẻ, đã quên mất muốn đánh Phương thị, ra ngoài gọi Trương Đồng đi uống rượu.

Phương thị thấy ông ta ra ngoài mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đặt mông xuống ghế ngồi, sai thím Nhâm cầm sổ sách lại đây, chuẩn bị tính toán các hạng mục công việc cho lễ thành hôn của Trương Bá Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Bá Lâm thành thân

Đầu tháng bảy, Trương Bát nương sinh hạ một con trai, nhà họ Trương hay tin, cả nhà vui sướng. Phương thị tự mình chuẩn bị gà, cá, trứng đủ thứ tặng đi, tục gọi là “Tống dân thang”. Trương Lương nói với hai con trai. “Lúc trước hai con đều khuyên cha đừng kết thân gia với nhà họ Lí để Bát nương không bị nhà chồng giận lây, hiện tại thế nào?”.

Lâm Y thật lòng thấy may mắn rút cuộc Trương Bát nương hết phải chịu khổ, liền bỏ tiền, mua của Dương thị một con gà mái, tặng đi cho Trương Bát nương.

Cuối tháng bảy, tới hôn kì của Trương Bá Lâm, vì từ Nhã Châu đến Mi Châu đường xá xa xôi, bởi vậy miễn đi hai lễ “Thôi trang”* và “Phô phòng”*, tân nương đến Mi Châu, trực tiếp lên kiệu hoa, nâng vào nhà họ Trương bái đường thành thân.

*Thôi trang = Thúc giục gả. Tò ý nhà trai nóng ruột muốn cưới cô dâu về nhà ngay, xem là coi trọng cô dâu. Phô phòng = Trái giường cưới, nhà mẹ đẻ cô dâu đến tân phòng trái giường cưới cho tân lang tân nương.

Tân nương từ mới gả, theo thường lệ phải bị ngăn đón trước cổng, nông thôn chất phác đều thích náo nhiệt, đùa giỡn thành một đoàn, cười hi hi ha ha không ngừng. Phương thị ngồi ở vị trí cao đường, chờ con dâu tới bái, lại hỏi thím Nhâm Lâm Y ở đâu. Thím Nhâm đến chỗ cổng nhìn nhìn, quay về đáp. “Lâm Tam nương không tới”.

Phương thị có ý muốn cho Lâm Y nhìn xem khí phái của con dâu nhà quan, để tiêu diệt ý định gả vào nhà họ Trương của nàng, liền sai thím Nhâm nhất định phải mời cho bằng được Lâm Y đến uống rượu mừng.

Thím Nhâm hỏi Thanh Miêu, tìm đến phòng Điền thị, cười đơn đả. “Tam thiếu phu nhân, Tam nương từ, Nhị phu nhân mời hai vị đi ăn cưới”.

Điền thị thân nhiên nói. “Tôi một quả phụ thì uống rượu mừng cái gì, tránh va chạm tân nương”.

Thím Nhâm mời Điền thị chẳng qua là khách khí, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Lâm Y. “Xin Tam nương từ nể mặt, đi uống chén rượu mừng?”.

Lâm Y kinh ngạc giương mắt, từ khi nào thím Nhâm trở nên khách khí như vậy, ắt hẳn có duyên cớ. Nàng tỉnh tể nghĩ một lúc, hôm nay là ngày đại hi của Trương Bá Lâm, Phương thị dù đáng ghét nhưng Trương Bá Lâm đối xử với nàng xem như thân mật, thật là nên đi chúc phúc một tiếng, nói thế nào đi nữa hôm nay cũng không đến lượt nàng nổi bật, Phương thị hẳn sẽ không nhằm vào nàng.

Nghĩ đến đó, nàng xin lỗi Điền thị. “Đã hứa cùng cô, lại phải đi ra ngoài, cô ngồi đó trước đi, tôi đi lập tức quay lại”.

Điền thị không để ý lắm, nói. “Đi đi, uống nhiều mấy chén, không cần lo cho tôi”.

Lâm Y theo thím Nhâm đi, lúc này ngoài cổng đã thôi ngăn đón tân nương, đang ném đậu. Nàng đứng nhìn náo nhiệt một lát, thấy tiểu nương từ nhà họ Lý được hai nha hoàn thân tín đỡ xuống kiệu, bước lên tẩm vại xanh – Quy củ ở Đại Tổng, tân nương từ lúc xuống khỏi kiệu hai chân không được chạm đất. Bên cạnh có vài khách nữ đưa dâu thăm thì. “Nhà họ Trương sao lại nghèo đến như vậy, ngay cả một tẩm đệm gấm xanh cũng không có”.

Lưu Hà nghe xong, cảm thấy buồn cười hết sức, nói cho Thanh Miêu nghe. “Chỉ sợ Nhị phòng ngay cả đệm gấm xanh là gì cũng chưa từng thấy”.

Hai người chụm đầu lại cười phá, Lâm Y vội vàng lời Thanh Miêu đi, nói. “Chớ có nói bừa, cho Đại thiếu gia vài phần mặt mũi”.

Thanh Miêu gật đầu. “Đại thiếu gia coi như không tôi, không hùa theo Nhị phu nhân hà hiếp chúng ta, em không nói”.

Lâm Y thấy có mấy con chó con mèo vây quanh cửa phòng bếp, hỏi. “Hắc Thất Lang đâu?”.

Thanh Miêu đáp. “Nhiều người lộn xộn, em để nó canh vườn sau nhà”.

Lâm Y cười. “Xem ra nó bận bịu nhất”.

Hai người thương lượng muốn xin thím Dương mấy khúc xương cho Hắc Thất Lang, đột nhiên nghe thấy nhà chính la hét ầm ĩ, Thanh Miêu thích cãi nhau, cũng thích xem người khác cãi nhau, lập tức kéo tay Lâm Y chạy tới. “Tam nương từ mau chút, chắc chắn là Nhị phu nhân”.

Hai người chen chân vào nhìn, quả nhiên là Phương thị, bà ta đang bị khách đưa dâu vây lấy, vội vàng biện bạch. “Ở nông thôn không nhiều quy củ như vậy, không tin các người hỏi đi”.

Thì ra phong tục trong thành và ở nông thôn không giống nhau, sau khi ngăn đón tân nương, ném xong đậu, còn có “Khóa an”*, “Tọa hư trưởng”* vân vân, nhưng nông thôn không nhiều hạng mục như vậy, ném đậu xong trực tiếp nâng vào nhà chính bái đường.

*Khóa an = Bước lên yên ngựa, tò ý chắc chắn mọi việc đều an ổn. Tọa hư trưởng : Cổng giữa vắt một tấm màn cho tân nương bước vào ngồi nghỉ.

Gia đình nhà gái cho rằng quy củ thiếu sót, tân nương bị si nhục, Phương thị cho rằng nhà họ Lý ý thể hiếp người, làm khó dễ. Song phương người ngựa khác khẩu lúc lâu, mắt thấy giờ lành sắp đi qua, Lý tiểu thư còn đang che khăn voan sai Cẩm Thư đến truyền lời, bảo rằng lấy chồng theo chồng gả chó tùy chó, đã đến nông thôn Mi Châu sẽ theo tập tục nông thôn. Khách đưa dâu thấy tân nương lên tiếng mới chịu bỏ qua, miễn cưỡng tân đi nhường đường.

Trương Bá Lâm tay cầm hộc đồng, thân khoác lụa đỏ, thắt nút đồng tâm, bỏ vào tay Lý Thư, dắt cô bước đi, dẫn đến trước cao đường, hai người đứng song song. Cặp vợ chồng trai gái song toàn được nhà họ Trương mời, dùng xúng lật mở khăn voan của Lý Thư, mời tân giai nhân hành lễ. Bà con làng xóm đến ăn cưới đứng chật ních hết gian nhà chính để xem, Lâm Y cũng xem một hồi, chỉ cảm thấy mặt tân nương đánh phấn hơi bị dày, không nhìn rõ mặt.

Phong tục kết hôn đứng đắn ở Đại Tống : lật mở khăn voan của tân nương xong, trước bái đường, lại về phòng phu thê giao bái, ngày kế tiếp mới bái kiến cha mẹ chồng và trưởng bối. Nhưng ở quê hết thầy già lược, khăn voan xốc lên xong, thím Nhâm liền bùng khay trà lên mời Lí Thụ kính trà cha mẹ chồng. Khách đưa đầu lại thấy nhà họ Trương hành vi không hợp quy củ, định lên tiếng kêu la phản đối, bị Lí Thụ đưa một ánh mắt liếc qua, ngừng lại.

Phượng thị vừa rồi bị chọc giận, vốn định lúc này tỏ ra uy phong mẹ chồng, dọa tân nương biết mặt một hồi, không ngờ bà ta mới vươn tay nhận trà chậm có nửa nhịp, Trương Lương đã lia mắt lại đây, bà ta sợ tới mức run rẩy, vội vàng tiếp trà, chỉ là động tác mạnh quá làm nước trà sánh đỏ ra ngoài một ít, lập tức nghe có người trong số khách đưa đầu cười cợt. “Quả nhiên là bà nhà quê, chưa thấy sự bên ngoài, tiếp trà không cũng bị đổ”.

Phượng thị mượn tân nương đã kích Lâm Y chưa xong, muốn ra oai phủ đầu con dâu cũng chưa được, đã bị mất mặt trước, nhất thời vừa thẹn vừa tức, mặt ghen còn đỏ hơn khăn voan tân nương.

Trương Bá Lâm và Lí Thụ lại kính trà Trương Đồng và Dương thị, về phòng giao bái lễ phu thê, tát trưởng*, hợp kế* và uống rượu giao cần. Lâm Y đi theo mọi người chen chúc ở cửa tân phòng nhìn, Trương Trọng Vi đột nhiên tiến đến cạnh nàng, nói nhỏ. “Buổi tối em ngủ sớm đi, chớ ra ngoài”.

*Tát trưởng : Người ta ném táo đỏ hạt sen vân vân lên giường tân phu thê tỏ ý chúc phúc hai người sớm sanh nhiều con cái. Hợp kế : Cắt một lọn tóc của tân lang và một lọn tóc của tân nương cột lại với nhau tỏ ý “kết tóc làm phu thê”.

Lâm Y cảm thấy kì quái, hôm nay nhà họ Trương đại hỉ, không lẽ còn có kẻ phá rối? Có gì phải đóng cửa ngủ sớm? Thanh Miêu cũng lấy làm lạ, liền hỏi Trương Trọng Vi vì sao, Trương Trọng Vi chỉ đỏ mặt ấp úng không chịu nói.

Tân phu thê bái xong hết lễ, ngoài phòng tiệc rượu bắt đầu, Trương Bá Lâm đi ra ngoài tiếp đón khách khứa, Trương Trọng Vi cùng đi. Lâm Y đến bàn tiệc uống vài chén rượu, bắt chuyện với người quen vài câu, liền đứng dậy về phòng cùng Diên thị. Trước mặt Diên thị bày một mâm thức ăn, thấy Lâm Y vào, tiếp đón nàng. “Nhìn thấy tiểu nương tử họ Lí sao? Cửa hồi môn đây lắm hả?”.

Lâm Y không khách khí, ngồi xuống đối diện Diên thị, gấp mấy đĩa ăn, đáp. “Thấy người, nhưng phần dày quá nhìn không rõ, cửa hồi môn nghe nói nhiều lắm, trong viện không có chỗ để, đang đặt tạm trong thành, ngày mai mới đưa tới”.

Diên thị thờ dài. “Ồi chao, đều là việc vui nhà người ta thôi”.

Lâm Y muốn khuyên giải an ủi Diên thị, lại không biết khuyên thế nào, đành yên lặng ăn chung với Diên thị bữa cơm, đứng dậy rồi đi. Bầu trời tối đen, khách khứa dần tan, Thanh Miêu đi cho Hắc Thất Lang gặm xương xong vẫn đang tựa cửa sổ nhìn qua. Lâm Y thực hiểu biết cô nàng, hỏi. “Còn đang nghĩ đến những lời Nhị thiếu gia nói?”.

Thanh Miêu cười đáp. “Tam nương tử là thần nha, đoán cái chuẩn ngay, thiếu gia không cho chúng ta ra ngoài, em càng muốn ra ngoài nhìn xem có gì kì quặc”.

Lâm Y giận nói. “Nếu em tò mò, ghé vào phía trước cửa sổ nhìn là được, sân chỉ có nhiều đó, liếc mắt đã thấy hết, cần chạy ra nhìn?”.

Thanh Miêu vội gật đầu nói dạ, không dám nhắc lại muốn ra ngoài, nhưng vẫn kiên trì đứng bên cửa sổ thủ, nhìn suốt đêm dài yên ắng không gặp sự gì, đành phải thi thảo “Nhị thiếu gia gạt mình”, về phòng đi ngủ. Cô nàng canh không thấy vẫn chưa cam lòng, ngày hôm sau tỉnh dậy liền đi tìm mấy nha đầu hỏi thăm, cùng Đồng Mạch Lưu Hà ba người châu đầu ghé tai một lúc, mặt đỏ tai hồng chạy về, đóng kín cửa nói với Lâm Y. “Nhị thiếu gia cũng không phải người tốt gì”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Sao lại nói vậy?”.

Thanh Miêu đỏ mặt kể lại tin tức vừa nghe được, thì ra hôm qua Trương Trọng Vi bảo hai nàng không cần ra ngoài là vì đêm qua mấy tiểu tử trong thôn đứng chặt ních sau nhà.

Lâm Y không hiểu, hỏi. “Bọn họ đứng sau nhà họ Trương làm chi, sau phòng chúng ta có thấy ai đâu?”.

Mặt Thanh Miêu càng đỏ hơn, không dám nói to, đến bên tai nàng thầm thì vài câu. Hóa ra đám tiểu tử đó là tới nghe góc tường đêm động phòng của Trương Bá Lâm. Lâm Y nghe xong cũng có chút ngượng ngùng, nhưng không tới nỗi đỏ mặt, chỉ nói. “Bọn họ quả là nhàm chán”.

Thanh Miêu thấy nàng thản nhiên, bản thân cũng thôi, bắt đầu tíu tít nói nhiều, miêu tả lại cảnh tân phòng hôm qua : bảo rằng Trương Bá Lâm vào cửa hỏi tiểu nương tử họ Lí tên là gì, giọng điệu không tốt mấy, tiểu nương tử họ Lí trả lời nghe không ra vui hay giận, bảo rằng nàng họ Lí tên Thụ, trước khi xuất giá mới được tự là “Bá Thụ”, Trương Bá Lâm nghe nương tử chỉ là phụ nhân mà có tự, liền khen rằng phong nhã, trở nên vui vẻ.

Thanh Miêu nói đến đó, đột nhiên tạm ngừng. Lâm Y đang nghe hấp dẫn, chưa kịp nghĩ đã hỏi. “Vui vẻ xong thì sao?”.

Thanh Miêu lại đỏ mặt nữa, sáng giọng. “Tam nương tử hỏi cái đó làm chi, bọn họ tân hôn, xong thì còn sao nữa”.

Trong đầu Lâm Y hiện lên tình cảnh đó, mặt cũng đỏ một mảng, quay đầu nhìn ra cửa sổ lại phát hiện Trương Trọng Vi đứng lù lù bên ngoài, nàng giật mình hoảng hốt, nhảy dựng lên khỏi ghế, giống như mới làm sai chuyện gì, chân tay luống cuống đứng ở đó.

Thanh Miêu ngay sau đó cũng nhìn thấy chàng, sợ tới mức lùi ra sau từng bước. Đứng tới chân giường bị đau la lên. “Chỉ nhớ đóng cửa, đã quên đóng cửa sổ, đáng chết, đáng chết”. Nói xong đến mắng Trương Trọng Vi. “Nhị thiếu gia đi đường không ra tiếng? Nghe lên người ta nói chuyện là sao”.

Trương Trọng Vĩ mắng ngược lại. “Nhà đầu lăm mồm, kể vớ vẩn gì cho Tam nương tử nghe, đừng có xúi bậy nàg”.

Lâm Y cẩn thận nghĩ, tuy là Thanh Miêu kể tình hình tân phòng Trương Bá Lâm nhưng không phải ngôn ngữ xấu xa không thể gặp người, chẳng qua là đối thoại bình thường mà thôi. Nghĩ như vậy, lòng nàng cũng kiên định, bắt đầu bao che khuyết điểm. “Thanh Miêu cũng không đi nhìn, chẳng qua nghe người khác kể vài câu thôi, làm sao xúi bậy tôi được”.

Thanh Miêu thấy chủ từ che chở mình, khôi phục tinh thần lại, cười nói. “Đừng nhìn Nhị thiếu gia mắng em, nói không chừng hôm qua thiếu gia mới là người đứng nghe chân tường đó”.

Lâm Y nhìn chằm chằm Trương Trọng Vĩ, thấy mặt chàng đột nhiên chuyển đỏ, kinh ngạc hỏi. “Anh thực sự đi nghe?”.

Trương Trọng Vĩ than thở. “Nói bậy, tôi đi đuổi bọn hắn”.

Lâm Y nhớ đến hai anh em huynh đệ tình thâm, Trương Trọng Vĩ lại thành thật nhất, ắt là trong lúc đi đuổi bọn nghe lén, vô tình nghe thấy cái gì, bởi vậy bây giờ mới đỏ mặt.

Chú thích : Trình tự kết hôn ở Bắc Tống

B1 : Trao đôi thảo thiếp ghi ngày sinh tháng đẻ 2 bạn trẻ > Đi hợp bát tự (ngày sinh) xem có khắc gì không > OK qua B2.

B2 : Trao đôi định thiếp (tức là thiếp đính hôn), ghi tài sản 2 nhà, của hồi môn và đồ cưới 2 bạn trẻ > Xem ưng không, thấy bết bát quá thì thôi trả lại > OK thì qua B3.

B3 : Nhà trai cho bà mối gán lễ ăn hỏi sang nhà gái > Nhà gái đáp lễ > 2 bạn coi như đã đính hôn.

Trong quá trình từ đây tới lúc kết hôn, 2 bạn trẻ được xem là 1 nửa vợ chồng, 2 nhà là 1 nửa thân gia, quà cáp lễ tết đầy đủ nếu không muốn bị người ta笑话.

B4 : Sắp cưới > Nhà trai thúc gả > Nhà gái đi trải giường > OK chuẩn bị thành thân.

B5 : Cái này thêm nha, tân lang phải cho kiệu tới rước tân nương > Tân nương khóc gả = Ý bảo xa cha mẹ buồn lắm má ơi T^T Anh trai/Em trai tân nương công ra kiệu > Kiệu đi, cha mẹ tân nương tạt một bát nước ra trước công, ý là “con gái gả đi như bát nước tát đi”. Mà truyện này bạn Thư ở xa bạn Lâm quá nên bị lược bỏ.

B6 : Tân nương xuống kiệu : Ngăn đón ngoài cổng > Tắt đèn (lấy may thôi, không phải đuổi quỷ đầu =]] > Bước chầu than/yên ngựa > Tọa hự trưởng > Tân lang dẫn tân nương vô bái đường. Lúc này lật khăn che mặt luôn, không phải tân lang lật, là vợ chồng toàn phúc (tức là con trai con gái đầy đủ) lật.

B7 : Bái thiên địa > Đưa vô tân phòng bái phu thê, tạt trưởng, hợp kê, uống giao bôi (tức “hợp cẩn”) > Tân lang ra PARTY.

B8 : Động phòng.

B9 : Sáng ra kính trà cha mẹ chồng.

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Lí Thư tặng lễ

Trương Trọng Vĩ đỏ mặt, không khí trở nên xấu hổ, Lâm Y đang nghĩ phải nói cái gì, phía nhà chính vang lên tiếng bôn đồng rơi xuống đất ‘loảng xoảng’, làm bọn họ giật mình nhảy dựng. Thanh Miêu giới nhất hỏi thăm tin tức, không đợi sai bảo đã chạy ra ngoài, chốc lát quay về, nói. “Là trong phòng Đại thiếu gia bị rơi bôn rửa mặt”.

Trương Trọng Vĩ và Lâm Y khó hiểu, trong phòng họ có người hầu hạ, sao lại để rơi bôn rửa mặt, chẳng lẽ vợ chồng son đánh nhau?

Thanh Miêu cười ha ha, thì ra hôm qua đèn đuốc mập mờ, Trương Bá Lâm không nhìn kĩ Lí Thư, sáng nay đứng dậy rửa mặt chải đầu mới phát hiện Lí Thư rất đen, bị hù giật thót mình, mới đánh rơi bôn đồng.

Trương Trọng Vĩ không cho là đúng, hỏi. “Đen chút thì sao, tiểu nương tử ở nông thôn ai mà không đen?”.

Thanh Miêu bắt giác nhìn thoáng qua bên cạnh, lúc trước Lâm Y bận bịu lửa mạch ngoài đồng, nay lại bận bịu lửa nước, mặc dù diện mạo không kém, nhưng chẳng thể nói là trắng nõn nà.

Cô nhìn Trương Trọng Vi mỉm cười. “Đại thiếu gia cũng không thành thật như Nhị thiếu gia”.

Trương Trọng Vi nghe xong, quay qua Lâm Y nhovn miệng cười, quay đầu chạy mất.

Lúc này của hồi môn của Lí Thư đang được nâng vào viện, Lâm Y và Thanh Miêu vẫn đứng trước cửa sổ xem náo nhiệt. Một rương lại một rương, Thanh Miêu xoe tay đếm, nhưng vẫn đếm không hết, cười nói. “Thím Nhâm cứ thích thôi phòng của hồi môn của Nhị phu nhân nhiều như thế nào, em thấy còn chưa bằng số lẻ của vị Đại thiếu phu nhân này”.

Lâm Y nói. “Không phải đồng lửa, làm sao so được, Đại thiếu phu nhân có của hồi môn thế nào cũng là của nhà họ Trương thôi”.

Thím Nhâm cũng đứng dưới mái hiên xem náo nhiệt, tuân theo Phương thị sai khiến, không đi giúp đỡ, bây giờ gặp Lâm Y nói vậy, hô to là có lý. “Đã là của nhà họ Trương, ta còn khách khí cái gì”. Bà ta xắn tay áo lên, đi gọi thím Dương. “Chúng ta khiêng hai cái rương vào phòng Nhị phu nhân”.

Thím Dương không muốn, nói. “Tư trang của con dâu nào có ai gánh vào phòng mẹ chồng để, chộc người chê cười”.

Thím Nhâm nói. “Tiền tiêu vật hàng tháng ít ỏi, quần áo mới thì đừng mong có, chúng ta không giúp Nhị phu nhân kiếm tiền, bà cứ chờ đói bụng đi”.

Thím Dương cũng là thấu hiểu nỗi khổ Nhị phòng thiếu tiền, suy nghĩ nhất thời, dù sao có mất mặt cũng là Phương thị mất mặt, liên quan gì đến hai bà cháu, vì thế liền đồng ý, cùng với thím Nhâm, thừa dịp mọi người khiêng rương loạn thành một đoàn, nhắc hai rương một lớn một nhỏ chạy vào phòng Phương thị.

Phương thị thấy trên rương có khắc kí hiệu hoa hồng, kinh ngạc nói. “Là tư trang của con dâu, các người nâng vào đây làm chi?”.

Thím Nhâm ra dấu bảo im lặng, nói nhỏ. “Nhị phu nhân nhỏ giọng chút, chúng ta trước giấu hai rương này đi đã, chờ bầu trời tối đen, chõ vào thành cầm bán, lấy tiền tiêu nha”.

Phương thị tự xưng là xuất thân dòng dõi thư hương, đâu chịu làm vậy, trách mắng. “Việc trộm cắp như thế các người cũng dám làm, còn không mau mau đem trả”.

Thím Nhâm khuyên nhủ. “Đại thiếu phu nhân đã là người nhà họ Trương, lấy của hồi môn trợ giúp gia dụng chẳng lẽ không nên sao?”.

Câu này hợp ý Phương thị, bà ta do dự, thím Nhâm thấy bà ta động tâm, tiếp tục thêm dầu vào lửa. “Nhị phu nhân nếu không giấu hai rương này đi, chỉ có nước mở miệng đòi Đại thiếu phu nhân”.

Bà ta nói nghe hay thật, nhà họ Lí đưa của hồi môn đều đã đếm số lượng đầy đủ, sao có thể để bà ta giấu đi được, bọn họ khiêng đi chưa được bao lâu, Cẩm Thư liền phát hiện ra thiếu, đi bẩm báo Lí Thư. “Đại thiếu phu nhân, vừa rồi thím Nhâm và thím Dương khiêng rương, nô tỳ còn tưởng hai bà đến hỗ trợ, ai ngờ hai rương đồ biến mất tã, nhất định là hai bà ta nâng đi giấu”.

Trương Bá Lâm vừa rồi nhìn kĩ hình dáng Lí Thư, đã không biết đi nơi nào, chỉ chờ Lí Thư ngồi một mình, cô nghiêng đầu hỏi. “Thật sao?”.

Cẩm Thư liền sai tiểu nha hoàn đi tìm hiểu tin tức, tiểu nha hoàn kia đại khái đã được dạy dỗ kĩ càng xong mới mang đến, tay chân lạnh lẽo lần ra sau nhà, châm nước bọt chọt thủng một lỗ trên cửa sổ phòng ngủ Phương thị, nhìn vào bên trong, rõ ràng hai rương đồ trên mặt đất là của hồi môn của Lí Thư.

Cẩm Thư nghe hồi báo, nói. “Đại thiếu phu nhân, nô tỳ đi đòi”.

Lí Thư xua tay, suy nghĩ nhất thời, bảo. “Chuẩn bị lễ vật đi, ta đi nhìn Nhị phu nhân một cái”.

Cẩm Thư sùng sốt. “Buổi sáng vừa bái kiến qua...”.

Lí Thư nổi giận. “Thân là con dâu, vốn nên phụng dưỡng trước mặt mẹ chồng, còn phải đếm lần sao?”.

Cẩm Thư cúi đầu, vội đi mở rương tìm mấy thứ ra, đặt trên khay, dâng đến cho Lí Thư nhìn qua, hỏi. “Đại thiếu phu nhân, được chưa ạ?”.

Lí Thư liếc nhìn, một tượng đồng tử như ý chạm ngọc, một cặp lọ sứ men xanh trắng, một nghiên mực phương trì, cô nhủ mảy. “Người chọn lễ lộn xộn gì vậy? Nhị phu nhân là mẹ chồng ta, không thể chậm trễ”.

Cẩm Thư khó hiểu. “Nô tỳ nghe nói Nhị phu nhân xuất thân dòng dõi thư hương...”.

Lí Thư nhếch miệng, cười không rõ hàm ý, ngắt lời nha hoàn. “Đổi đi, chọn mấy thứ trang sức bằng vàng, vải vóc tốt chút”.

Cẩm Thư liền lui xuống, lấy một đôi hoa tai lưỡi câu bằng vàng và một xức gấm hoa văn hạc đào. Lí Thư ngại ít, Cẩm Thư nói. “Phụ nhân ở nông thôn kiến thức hạn hẹp, Đại thiếu phu nhân chớ nuôi lớn lòng tham của bà ta”.

Lí Thư trách mắng. “Phụ nhân là mẹ chồng ta, lần sau người còn dám bắt kính như vậy, đi ra ngoài quỳ”.

Cầm Thư vội ngậm miệng.

Lí Thư dù mắng nha hoàn, nhưng cũng không nhắc lại chuyện lễ vật ít, sai Cầm Thư lấy hộp gấm tinh xảo bỏ hoa tai vào, cầm theo xúc gấm theo cô đi gặp Phương thị.

Hai rương kia còn đang đặt trong phòng, Phương thị gặp con dâu có chút ngượng ngùng, nhưng không muốn nhận thua, tiện thể mở miệng, “Lúc ta gả vào nhà họ Trương, chưa đợi mẹ chồng mở miệng đã tự hiến vài mẫu ruộng ra trợ cấp gia dụng”.

Lí Thư sai Cầm Thư đặt lễ vật lên bàn, cười nói. “Con dâu sao có thể so với mẹ chồng được, đương nhiên là kém xa”.

Phương thị được nịnh, á khẩu không trả lời được, nhưng nhìn lễ vật trên bàn quý trọng, lại chẳng tức giận nổi, trên mặt cười tươi cũng khó che giấu.

Lí Thư chỉ rương đồ dưới đất, nói. “Là con dâu không cẩn thận, đã quên nói cho hai thím Nhâm, Dương biết, hai rương này là quần áo của người hầu thôi, ban này bọn họ tìm lần mà chẳng thấy bồn rửa, khăn mặt đâu, sốt ruột tới hỏi con dâu, con dâu mới biết bị lẫn lộn”.

Đồ đạc của người hầu cũng không buông tha, Phương thị coi như mắt sạch thể diện, bà ta ác độc liếc thím Nhâm một cái, mắng. “Thứ nô tỳ chết tiết, xem ta phạt mụ như thế nào”.

Lí Thư vội xua. “Đều là con dâu sơ sẩy, không trách được thím Nhâm, chỉ mong Nhị phu nhân trả rương lại cho con dâu, mấy nha hoàn trong phòng còn đang chờ rửa mặt”.

Phương thị nhục quá đỏ mặt, vội phát tay sai thím Nhâm thím Dương khiêng rương kia ra ngoài.

Thím Nhâm nâng rương về chỗ cũ, cảm thán. “Vị Đại thiếu phu nhân này rất lợi hại”.

Phương thị đang mở hộp gấm thưởng thức đôi hoa tai vàng, nghe vậy tiện tay ném cái hộp ra, trúng ngay mũi thím Nhâm đánh ‘bốp’, tức giận mắng. “Thứ người hầu mất mụ, hại ta mất mặt lớn như vậy”.

Thím Nhâm cái mũi yếu ớt, hai hàng máu loãng chảy xuống dưới, bà ta đưa tay lên bịt mắt, la lên. “Nhị phu nhân, tôi một lòng tính toán cho nhà họ Trương, cô ta có tiền thì sao, cả nhà lớn nhỏ chi tiêu vẫn là từ phu nhân chi trả”.

Phương thị vẫn là mắng. “Nó tặng hai thứ lễ lại đây, không phải là tiền ư?”.

Thím Nhâm âm ức, nói. “Nếu không phải tôi nâng rương đến đây, cô ta căn bản sẽ không vào phòng Nhị phu nhân, làm gì có lễ tặng?”.

Phương thị cân nhắc, quả đúng là đạo lý này, Lí Thư vì muốn đòi lại tư trang mới tặng hai lễ vật đến, bằng không lúc sáng dâng trà sao không có động tĩnh. Bà ta nghĩ thông suốt, liền cười cười, rút khăn tay lau máu mũi cho thím Nhâm. “Bà trung tâm, làm việc cũng không sai, sau này cứ như vậy đi”.

Thím Nhâm thấy bà ta đã quay lại, cũng cười, nói. “Nhị phu nhân anh minh, phải chèn ép cô ta chút, cô ta mới biết xuất lực vì cái nhà này”.

Cái mũi thím Nhâm vẫn không ngừng chảy máu, không dám ở lâu, xin phép lui ra ngoài tìm thảo dược nhét vào cầm máu. Thím Dương đang chờ bên ngoài, thấy bà ta đi ra, kéo qua một bên, đưa cho bà ta một bao tiền kẽm. “Mới vừa rồi Đại thiếu phu nhân gọi tôi đi, nói một chúng ta bị oan uổng, thường chúng ta chút tiền an ủi”.

Thím Nhâm đỏ ra đếm đếm, tận một trăm văn, bà ta vừa mừng vừa sợ, không để ý vừa rồi chính bà ta mới khuyên Phương thị chèn ép Lí Thư, ca tụng “Đại thiếu phu nhân thật là người tốt, tâm địa Bò Tát...”.

Thím Dương quá hiểu tính tình bà ta, liếc trắng mắt chế giễu. “Tính lại đi, tôi đang hối hận vì bị bà dụ dỗ đi khiêng rương kia, bị Đại thiếu phu nhân ghi hận”.

Thím Nhâm cũng có chút hối hận, sớm biết Lí Thư rộng rãi như vậy sẽ không đi chọc cô ta, nịnh bợ nịnh bợ được thưởng ít tiền còn tốt hơn. Bà ta trong lòng hối hận vô cùng, ngoài miệng vẫn cứng rắn. “May mà tôi gọi bà cùng đi khiêng rương, nếu không tiền thưởng này chỉ có phần tôi thôi, bà đừng có mơ”. Nói xong, máu mũi lại đổ, thím Dương hốt hoảng la lên “Ồi!”, hỏi. “Nhị phu nhân đánh?”.

Thím Dương kéo bà ta đến nhà kê, vừa giúp bà ta cầm máu, vừa chê cười. “Đáng tiếc tôi không phải nha đầu hồi môn của Nhị phu nhân, không được ‘ưu ái’ như thế này”.

Thím Nhâm nói thầm. “Bà nghĩ tôi nguyện ý sao?”.

Đang nói, Cầm Thư đứng ngoài cửa hỏi. “Hai vị thím, nhà chúng ta có còn phòng trống không?”.

Thím Nhâm và thím Dương vừa nhận tiền thưởng, không dám chậm trễ nha hoàn thân cận của Lí Thư, vội vàng đứng dậy chào đón, một người nhắc ghế, một người châm trà, hỏi. “Mấy gian nhà kê bỏ trống, không phải đã cho các người xem qua hết rồi sao?”.

Cầm Thư nói. “Có hai gian chứa lương thực, chỉ một gian bỏ không, làm sao đủ dùng?”.

Thì ra nhà họ Lí không đến ‘Phò phòng’ nên không biết phòng cưới nhỏ, gia cụ chế tạo quá nhiều, căn bản không nhét hết. Gia cụ đã không nhét vừa, đừng nói chi đến rương đồ, gian phòng trống bị tắc nghẹt không còn kê hở.

Thím Dương ra ngoài nhìn một hồi, nghi ngờ hỏi. “Phòng kia lớn như vậy, chẳng lẽ không đủ chứa đồ đạc?”.

Cầm Thư buồn cười nói. “Thiếu phu nhân nhà chúng ta dẫn theo hai phòng người hầu, tiểu nha hoàn lớn nhỏ tổng cộng bốn người, hôm qua gian phòng kia ở không đủ, có người phải ngả lưng ra sàn, hôm nay phòng để chứa của hồi môn, không còn chỗ ở nữa”.

Thím Nhâm thím Dương nghe được chắc lười không ngừng, cũng không dám không biết xấu hổ nói thật hai bà thấy bọn họ ăn mặc ngăn nắp lịch sự như vậy còn tưởng là khách đưa dâu, đảo mắt sẽ quay về Nhã Châu, không ngờ bọn họ chỉ là người hầu như hai bà mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Một chén canh gà

Cầm Thư lại hỏi vài câu, nghe nói quả thật không có phòng trống, liền đi về báo cho Lí Thư, oán giận nói. “Còn bảo nhà họ Trương là nhà giàu trong thôn, ngay cả phòng cho người hầu ở cũng không có”.

Một tức phụ tử phát sầu nói. “Cái này phải làm thế nào đây, học gia đình thím Dương, đến bên cạnh dựng căn nhà cỏ tranh?”.

Vì buổi sáng Trương Bá Lâm chê Lí Thư đen, cô đang ngồi xoa phấn, đợi đến biến trắng mới nói. “Có gì to tát, chúng ta dựng căn nhà là được”.

Cầm Thư cao hứng. “Cao kiến, nông thôn không thể so trong thành, mua đất dựng nhà giá rẻ thật sự, chúng ta đi nói với lý chính một tiếng, ngày mai liền khởi công”.

Lí Thư cảm loa từ đại vẽ mi. “Đừng quên hiện giờ trên đầu ta có mẹ chồng, mọi việc phải nghĩ đến mẹ chồng trước”.

Cầm Thư vội nói. “Cái này dễ, nô tỳ đi hỏi”.

Cầm Thư đợi Lí Thư gật đầu liền đi hướng phòng Phương thị. Phương thị đang cầm đôi hoa tai vàng Lí Thư tặng ướm tới ướm lui trước gương, thấy Cầm Thư tiến vào, vô cùng cao hứng đón tiếp, nói. “Có việc?”.

Cầm Thư thấy bà ta gấp gáp thử hoa tai như vậy, trong lòng có chút khinh thường, đáp. “Người hầu của hồi môn do Đại thiếu phu nhân mang tới không có phòng ở, chúng ta tính toán lại xây một dãy bên cạnh, đặc biệt tới hỏi ý Nhị phu nhân”.

Phương thị nghĩ đến Lí Thư tính bắt bà ta bỏ tiền ra, trên mặt lập tức tắt cười, nói. “Mấy đứa hầu mà thôi, sao phải đặc biệt xây nhà cho ở, đắp cái phòng cỏ tranh là xong”.

Cầm Thư thầm mắng : người hầu nhà họ Lí chúng tôi ăn mặc tiêu phí còn tốt hơn phu nhân nhà họ Trương nhiều lắm, có thể để bà bạc đãi như vậy sao. Cô nàng mắng trong lòng, trên mặt vẫn tươi cười, nhỏ nhẹ. “Đại thiếu phu nhân không chỉ muốn xây nhà mới cho người hầu ở, là muốn xây cả một viện lớn, đến lúc đó người một nhà đều dời đi ở nhà lớn, sân hiện tại liền sửa thành nhà cho người hầu, chẳng phải đẹp cả đôi đường sao?”.

Thì ra sân nhà chủ tử họ Trương đang ở chỉ xứng cho người hầu nhà họ Lí ở, Phương thị có chút mất hứng, đang muốn mở miệng trách cứ, thím Nhâm lại lên tiếng. “Đại thiếu phu nhân thật là hiền lành, mới gả vào nhà họ Trương đã muốn xây nhà cho gia đình phu quân ở”. Nói xong lại chúc mừng Phương thị. “Nhị phu nhân có phúc, cưới được con dâu ngoan”.

Phương thị bị câu này kích, không nói tiếp được gì, chỉ phải gật đầu với Cầm Thư. Chờ Cầm Thư rời đi, bà ta lập tức nắn thím Nhâm. “Nha đầu kia nói gì bà nghe không hiểu?”.

Thím Nhâm hoàn toàn ngây ra. “Chúng ta không cần bỏ tiền, lại có nhà mới ở, vì sao Nhị phu nhân mất hứng?”.

Bình thường chỉ có người khác nói, Phương thị không hiểu mô tê gì, nay chính bà ta nếm trải cảm giác ngược lại, phát tay đuổi thím Nhâm ra ngoài. Qua một chút, thím Dương đến xin chỉ thị cơm trưa nấu gì. Phương thị đang bực bội, không kiên nhẫn nói. “Việc nhỏ như vậy còn đi hỏi ta”.

Thím Dương đáp. “Đại thiếu phu nhân vừa gả đến, nên bày mấy món ngon”.

Phương thị thấy hai bà hầu đều nói chuyện bệnh Lí Thư, tức giận dồn thành cục, trước mắt thím Dương một trận té tát, trách cứ. “Trên bàn không có thức ăn mặn, ngoài ruộng trồng cái gì thì ăn cái nấy”.

Thím Dương không dám cãi, vội dạ liên tục, chạy ra khỏi cửa. Phương thị gọi bà lại, kể chuyện Lí Thư muốn xây nhà mới, hỏi. “Bà thấy việc này sao?”.

Cả nhà thím Dương đều đang ở trong phòng lợp cỏ tranh, nếu Lí Thư xây nhà mới, bà có thể vào ở nhà ngói, nào có ai không muốn, lập tức cười. “Đây

là chuyện tốt nha, không cần Nhị phu nhân tiêu một xu, còn có nhà mới ở”.

Phương thị nghe thím ta nói y như thím Nhâm, sắc mặt lập tức trầm xuống. Thím Nhâm xem xét thời thế, vội chen vào. “Nhị phu nhân ngẫm lại, đợi đến lúc nhà mới xây xong, chỉ có Nhị phòng chúng ta được dời qua ở, Đại phòng vẫn phải ở nhà cũ, sau này phu nhân đứng trước mặt Đại phu nhân đã cao hơn cả cái đầu”.

Phương thị chưa từng nghĩ đến chuyện đó, nghe xong lí do này, tâm tình lập tức tốt hơn hẳn, khen. “Ta thấy bà khôn khéo hơn thím Dương chút”.

Thím Dương thấy Phương thị gỡ bỏ bộ mặt âm trầm, nhẹ nhàng thở ra, nhân cơ hội lui ra ngoài, ra vườn nhổ rau củ nấu cơm.

Cầm Thư báo cho Lí Thư biết Phương thị đồng ý xây nhà mới, lại nói. “Nô tỳ thấy Nhị phu nhân không vui lắm”.

Lí Thư từ nhỏ được Cầm Thư hầu hạ, hiểu rõ Cầm Thư, nghe vậy lập tức nhìn cô ta một cái, nói. “Có nhà mới ở miễn phí, nào có ai không muốn, nhất định là người nói không lọt tai”.

Cầm Thư vội cúi đầu gục xuống, không dám lên tiếng nữa. Lí Thư sai người cầm bản vẽ đến, nói. “Ta đã sớm dự đoán được phòng ốc ở nông thôn sẽ ở không quen, bởi vậy mang theo bản vẽ đến, người trước mang đi cho Nhị phu nhân nhìn một cái, ngày mai lại tìm thợ mộc, mau chóng xây căn đại trạch năm dãy”.

Cầm Thư nhận bản vẽ, theo lời đi tìm Phương thị. Phương thị xem cũng chẳng hiểu, chỉ nghe được là tòa nhà năm dãy, lập tức lắc đầu. “Không được, trong thôn không ai xây nhà như vậy hết, liền xây ba viện hợp lại là được”.

Cầm Thư nói. “Nữ quyến phải ở viện trong, sao dễ dàng để người ta thấy mặt?”.

Phương thị tỏ ra hờn giận. “Đó là quy củ của người trong thành, nông thôn không có kị này, các người xây nhà cao cửa rộng, ta làm sao gấp tá điền được? Còn nữa, thời điểm ngày mùa đến, phụ nữ trong nhà phải ra ruộng canh chừng, đâu dễ tùy các người trốn trong phòng hưởng phúc nhân”.

Cầm Thư muốn tranh luận, lại nhớ tới lời Lí Thư nói, đành cầm bản vẽ về phòng, thuật lại ý kiến của Phương thị cho Lí Thư nghe. Lí Thư kinh ngạc nói. “Ngày mùa còn phải ra ruộng ư?”.

Một tức phụ tử từng làm ruộng nói. “Có tá điền, không cần Đại thiếu phu nhân phải tự mình động tay, chỉ cần đứng bên canh chừng là được”.

Cầm Thư hỏi. “Đại thiếu phu nhân, rốt cuộc chúng ta xây nhà năm dãy hay ba viện hợp lại?”.

Lí Thư thờ dãi. “Nhập gia tùy tục, trong thôn ai cũng xây ba viện hợp lại thì chúng ta cũng xây vậy đi”.

Cầm Thư liền gọi quân sự đến, sai hấn vào thành tìm người về bản vẽ khác, thuận tiện tìm thợ mộc. Giữa trưa ăn cơm, trên bàn ăn Nhị phòng ngoại trừ củ cải cũng chỉ có cải trắng, quả nhiên một vụn thịt cũng không thấy, ngược lại Đại phòng làm thịt gà, hầm một nồi canh gà, hương thơm ngào ngạt không cần nói cứ phả vào phòng ăn Nhị phòng. Bếp hai nhà sát cạnh nhau, Lí Thư cứ tưởng rằng Nhị phòng làm thịt gà, liền hỏi. “Đã hầm gà, sao không bùng lên?”.

Phương thị đen mặt. “Cô hâm mộ người khác được ăn thịt gà thì qua Đại phòng mà sống”.

Trương Lương không vừa lòng thái độ của bà ta, nghĩ muốn dùng đũa đánh, lại ngại có tiểu bối ở đây, đành phải trừng mắt liếc một cái, nói. “Nhà chúng ta không phải cũng có gà sao, sao không làm thịt một con cho con dâu ăn?”.

Phương thị thấy ông ta che chở Lí Thư cách trắng trợn, nổi trận lôi đình, đập đũa xuống bàn cái rầm, nói. “Con gà kia là giữ lại đẻ trứng, muốn giết là giết sao?”.

Trương Bá Lâm thấy cha mẹ cãi nhau trước mặt tân nương tử, cảm giác xấu hổ cực độ, đầu muốn chúc luôn vào bát cơm. Lí Thư ở nhà mẹ đẻ đều là nam nữ tách ra ăn riêng, rất ít có cơ hội ngồi ăn chung bàn với phụ thân, hôm nay trên bàn có cha chồng, còn có chú em, cô đã cảm thấy cực ngại ngại, lại gặp cha mẹ chồng cãi nhau, chân tay luống cuống không biết khuyên can thế nào. Trương Trọng Vi bản thân tự mình lừa mấy miếng cơm, nói “Con ăn no”, lập tức chuồn. Trương Bá Lâm nhìn bóng dáng em trai mà hâm mộ không thôi, đột nhiên cảm thấy vẫn là không thành thân tốt hơn.

Lí Thư thấy Trương Bá Lâm ngồi yên bất động, liền nói nhỏ. “Quan nhân, chàng khuyên nhủ đi”.

Trương Bá Lâm ngẩn người, giật mình nhận ra tiếng cô gọi “Quan nhân” là gọi mình, nói. “Quần nhiều như vậy làm chi, ăn cơm đi”.

Lí Thư biết phu quân ngại mình đen, nhưng cứ ngỡ anh ta sẽ nề mặt nhà họ Lí, đối xử với mình khách khí chút, không ngờ tùy tiện nói một câu, khẩu khí của anh ta vẫn lạnh lùng như vậy, cô có chút khó sở, cúi gằm mặt xuống. Cầm Thư thấy Trương Lương và Phương thị càng cãi càng âm ỉ, không yên được một phút, lặng lẽ kéo tay áo Lí Thư, nhỏ giọng nói. “Đại thiếu phu nhân, chúng ta về phòng thôi”.

Lí Thư vừa chịu ầm ức, cũng lười bận tâm, đứng phắt dậy vén váy hành lễ chào vợ chồng Trương Lương, tự mình về phòng. Cô có thủ đoạn, biết tính kẻ, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ mới mười bảy tuổi, lại là tân hôn, bị quan nhân lạnh nhạt, ngoại trừ thương tâm vẫn là thương tâm, ngồi một mình trước bàn trang điểm rơi lệ, Cầm Thư cũng không khuyên được.

Đột nhiên tiểu nha hoàn báo lại. “Đại thiếu phu nhân, Thanh Miêu trong phòng Lâm Tam nương đến”.

Lí Thư vội lau nước mắt, bỏ lại phần trang. Cẩm Thư đứng bên nhỏ giọng kể. “Lâm Tam nương là vị hôn thê của Nhị thiếu gia, trong nhà cha mẹ song vong, hiện thuê phòng của Đại phòng ở, Thanh Miêu là nha hoàn của cô ấy”.

Lí Thư khẽ gật đầu, đánh phần xong, sai tiểu nha hoàn mời Thanh Miêu vào trong.

Thanh Miêu hai tay đang bưng một chén lớn, cười. “Tam nương từ nhà nô tỳ mua của Đại phu nhân con gà mời mọi người, bảo nô tỳ bưng cho Đại thiếu phu nhân một chén canh, Đại thiếu phu nhân ăn sơn trân hải vị quen rồi, nhưng chớ ghét bỏ nhà chúng nô tỳ ăn đồ ăn thực thô鄙”.

Lí Thư vội xua. “Làm sao nói vậy, ta cảm kích còn không kịp”.

Cẩm Thư cười. “Tam nương từ nhà các người thật hào phóng, không giống nhà chúng ta, trên bàn ngay cả bột thịt cũng không có”.

Thanh Miêu không tin, nói. “Nhị phu nhân nuôi gà nhiều gấp đôi Đại phòng, trên bếp còn treo thịt khô tận mấy khối, sao không có thịt ăn được”.

Cẩm Thư lập tức sáng tỏ, hôm nay đồ ăn là Phương thị cố ý làm như vậy, đang định bắt bẻ thay Lí Thư, Lí Thư đã mở miệng trước, hướng Thanh Miêu nói. “Thay ta tạ ơn Tam nương từ nhà các người”. Nói xong sai Cẩm Thư bốc tiền thưởng cho Thanh Miêu.

Thanh Miêu được thưởng, vô cùng vui sướng về phòng, vừa đếm vừa nói cho Lâm Y. “Vị Đại thiếu phu nhân này ghê gớm thật, tùy tay thưởng cũng không thềm đếm”.

Lâm Y khẽ cười cô. “Đặc biệt giữ việc đếm lại cho em đó”.

Thanh Miêu chuyên tâm đếm xong, cao hứng nói. “Tam nương từ, được năm mươi một văn”. Nói xong đưa tiền qua. “Chủ tử thư”.

Lâm Y không nhận, nói. “Chính em giấu đi, ta không có tiền thưởng cho em thì thôi, sao còn thu tiền thưởng của em”.

Thanh Miêu cố ý nhét vào tay nàng. “Tam nương từ mọi chuyện đều nghĩ thay cho em, em có tiền cũng chẳng có gì dùng, chủ tử cầm đi”.

Lâm Y nghĩ nghĩ, nói. “Vậy được, ta giữ giúp em, để dành đặt mua đồ cưới”.

Thanh Miêu xấu hổ, xoay tới xoay lui. “Tam nương từ đừng mãi nói em, đồ cưới của chủ tử thì sao?”.

Cho tới bây giờ, Lâm Y chỉ nghĩ đến làm thế nào sống tạm, sống sao cho an phận, thật đúng là chưa từng lo lắng đến đồ cưới, nghe vậy ngẩn người, chậm rãi nói. “Có lý, nên tính toán thôi”.

Thanh Miêu lập tức ôm sổ sách đến, nói. “Vậy chủ tử mau nhanh tính đi”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Sao em lại hứng thú với đồ cưới của ta như vậy?”.

Thanh Miêu chỉ tay ra ngoài. “Trong nhĩ phòng chất đầy toàn là của hồi môn của Đại thiếu phu nhân, đến lúc đó chủ tử là chị em bạn dâu với Đại thiếu phu nhân, cho dù không có nhiều đồ cưới bằng Đại thiếu phu nhân, ít nhất không thể kém quá xa, bằng không sẽ bị người chê cười”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Lâm Y tặng mì

Lâm Y thực mở sổ sách ra nhìn, Thanh Miêu cũng thăm dò nhìn vài lần, nhưng bắt đầu xem không hiểu “ám k?” của Lâm Y, đành phải đi rót trà, đặt vào tay nàng.

Lâm Y hiện giờ sở hữu hai mươi ba mẫu ruộng nước, tiền mặt hơn một trăm quan, nếu chỉ có mình nàng lẻ loi một người, tài sản này coi như sống qua được, nhưng nếu làm đồ cưới lại ngại ít ỏi chút. Hai mươi ba mẫu ruộng này toàn bộ trồng lúa, một năm nhiều nhất có thể thu lời năm mươi mấy quan, Lâm Y thở dài. “Tốc độ hơi chậm, thật là nên nghĩ cách phát tài khác thôi”.

Thanh Miêu đứng trước song cửa sổ nhìn ra ngoài, Hắc Thất Lang đang trung thành tận tâm canh giữ ở vườn rau, cô chống má suy nghĩ trong chốc lát, nói. “Chúng ta ở nông thôn, ngoại trừ trồng trọt nuôi gia súc gia cầm ra, còn có thể làm thứ gì? Rau củ ngoài vườn có thể bán một ít, heo trong chuồng qua mấy tháng nữa cũng có thể bán”.

Lâm Y đóng sổ sách lại, nói. “Chuyện bán rau củ em xem rồi làm, lúc này mới mấy cọng rau thôi, không thành sự gì cả. Heo chỉ nuôi một con, vẫn là giữ lại cuối năm giết thịt ăn đi, ăn không hết lại bán”.

Nàng nói xong, trong đầu nổi lên ý tưởng : nuôi heo thật ra có lời hơn trồng lúa, trồng lúa tuy kiếm được nhiều tiền, nhưng phải phân cho tá điền ba phần, tính ra tiền lời bán một đầu heo gần bằng bán lúa trên một mẫu ruộng, có điều nếu vì kiếm tiền mà nuôi nhiều heo hơn, chỉ cho ăn cỏ khẳng định là không được, heo không đạt được cân nặng tốt đa, bộ dạng cũng còi cọc...

Nàng đang nghĩ ngợi, Thanh Miêu đột nhiên nói. “Không ngờ Đại thiếu phu nhân giàu có như vậy, có năng lực xây cả tòa nhà mới”.

Lâm Y kinh ngạc hỏi. “Thật sao?”.

Thanh Miêu liền kể lại người hầu của Lí Thư nhiều quá, không có phòng để ở, lại tiếp. “Nhị phu nhân đã đồng ý, nghe nói ngày mai liền khởi công”.

Nhanh như vậy? Thật sự là nhiều tiền mau sự. Lâm Y đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng mấy lượt, hỏi Thanh Miêu. “Em mới đi tặng canh gà, có gặp Đại thiếu phu nhân không?”.

Thanh Miêu cười đáp. “Đương nhiên có, nếu không làm sao có tiền thưởng nha?”.

Lâm Y lại hỏi. “Em thấy Đại thiếu phu nhân sao?”.

Thanh Miêu cẩn thận hồi tưởng, “Nhìn rất hòa khí, mắt hơi đỏ, hình như là mới khóc”.

Lâm Y nhớ tới lúc ăn cơm, cách vách có tiếng Trương Lương và Phương thị âm ỉ, nói vậy Lí Thư khóc hẳn là liên quan đến việc đó. Nàng nghe Thanh Miêu nói Lí Thư vẫn chưa ăn cơm trưa, thấy trong phòng còn dư nửa gói bột mì, mức hai chén đi phòng bếp nhào bột kéo mì, nấu một tô mì canh gà lớn, tìm cái khay sai Thanh Miêu bưng, đi đến phòng Lí Thư.

Lí Thư đang uống canh gà, thấy có người đến, phía sau nhận ra Thanh Miêu, liền hỏi Cẩm Thư. “Đây là Lâm Tam nương phải không?”. Cẩm Thư nhẹ nhàng gạt đầu, Lí Thư liền buông canh, đứng dậy đón chào, cười nói. “Được uống canh gà của Lâm Tam nương, chưa kịp đi nói lời cảm tạ”.

Lâm Y cũng cười. “Có gì to tát đâu”. Nói xong sai Thanh Miêu bưng mì lên phía trước, nói. “Lại nấu cho chị tô mì, đừng ghét bỏ”.

Lí Thư vội cho Cẩm Thư ra tiếp lấy, Cẩm Thư cười đơn đả. “Đại thiếu phu nhân nhà nô tỳ đang oán giận điểm tâm ngọt ngấy, canh gà lại mặn, không đúng vị”.

Lí Thư mời Lâm Y ngồi, cũng cười nói. “Đúng là vậy, Tam nương tử thực hiểu lòng ta, lập tức liền tặng mì đến”.

Lâm Y nhìn mặt Lí Thư, vẫn như hôm qua, đánh phấn thật dày, khóe mắt cũng đúng như lời Thanh Miêu kể, hơi đỏ. Nàng khách sáo với Lí Thư vài câu, nói. “Chị thừa dịp nóng ăn đi, ngày khác tôi lại đến gặp chị”.

Lí Thư đứng dậy cảm ơn lần nữa, sai Cẩm Thư tiễn nàng ra ngoài. Cẩm Thư quay lại cười nói. “Lâm Tam nương này cũng thật biết lấy lòng đại tẩu tương lai”.

Thím Chân là bà vú của Lí Thư, vừa hay cũng ở trong phòng, nghe vậy kể. “Nhưng tôi nghe nói Lâm Tam nương ngay cả Nhị phu nhân cũng không thèm nể mặt kia”.

Cẩm Thư đáp. “Nô tỳ cũng đang thấy kì quái, rõ ràng Lâm Tam nương là con dâu tương lai của Nhị phòng, sao lại thuê nhà của Đại phòng ở, chắc là bất hòa với Nhị phu nhân”.

Một tức phụ tử cười. “Con dâu tương lai cái gì, Nhị phu nhân không muốn cho Lâm Tam nương vào cửa, mọi người không biết sao?”.

“Vi sao?”. Cẩm Thư và thím Chân đồng loạt hỏi.

Tức phụ tử nói tiếp. “Còn tại sao nữa, ngại bần yêu phú thôi”.

Cẩm Thư và thím Chân nói. “Nhị phu nhân này cũng thật thú vị, người ta nghèo bà ta không muốn, Đại thiếu phu nhân nhà chúng ta có tiền, bà ta vẫn không hòa nhã nổi, thật không hiểu là loại người gì mới lọt vào mắt bà ta nữa”.

Lí Thư vừa ăn mì vừa nghe người hầu nói chuyện, chờ ăn xong, khen. “Lâm Tam nương tay nghề không tồi”.

Cẩm Thư nhìn thần sắc chủ tử, tự đi đến lấy nghiên mực ra. “Nghe nói Lâm Tam nương biết chữ, thích nhất là tranh chữ”.

Lí Thư cười. “Người đứng là thông minh”.

Cẩm Thư thấy chủ tử nở nụ cười, lập tức gói nghiên mực làm quà. Thím Chân đỡ Lí Thư, một chủ hai tớ, phía sau còn đi theo tiểu nha hoàn bưng khăn tay, cùng đi đến phòng Lâm Y.

Lâm Y giống như cũng biết cô sẽ tới, đang ngồi trong phòng, đứng dậy đón chào, sai Thanh Miêu châm trà. Lí Thư tặng nghiên mực, bảo rằng lễ vật ít ỏi. Lâm Y không nhận, nói. “Tôi chỉ tặng cho Đại thiếu phu nhân mỗi tô mì mà thôi, lễ vật quá sức quý trọng, tôi nào dám nhận”.

Lí Thư cố ý muốn đùa. “Cô và bọn họ không giống”.

Lâm Y đang cân nhắc ý tứ câu này, Lí Thư hỏi. “Lâm Tam nương ở đây đã bao lâu?”.

Lâm Y đáp. “Từ lúc mười tuổi được lão thái gia đón về, nay đã là năm thứ tư”.

Lí Thư nói. “Năm nay cô mười ba tuổi phải không? Ta lớn hơn cô gần bốn tuổi”.

Khi nói chuyện, ngoài cửa sổ vang lên tiếng Hắc Thất Lang sủa, Lâm Y giải thích. “Chó nhà tôi nuôi, canh vườn rau”.

Thanh Miêu nhìn ra ngoài cửa sổ, cả giận. “Là thím Nhâm, buổi sáng vừa đến hái rau, lúc này lại đến nữa”.

Lí Thư thấy lạ, hỏi Cẩm Thư. “Nhà chúng ta không trồng rau?”.

Cẩm Thư lắc đầu bảo không biết, Thanh Miêu cảm tức nói. “Sao lại không trồng, chẳng qua thích chôm chia nhà người khác, may mà Hắc Thất Lang thông minh, tới lui mấy lượt liền hiểu phải cần bà ta”.

Lí Thư nhận ra ngọn nguồn, cười khen. “Chó nhà cô cũng thật có linh tính”.

Lâm Y nghe thấy tiếng chó sủa dần nhỏ đi, có vẻ thím Nhâm thất bại, liền nở nụ cười. Lí Thư không khỏi nhún mày, cả gia đình kia sao ai cũng thích đi chiếm tiện nghi nhà người khác hết vậy, đầu tiên là muốn trộm của hồi môn của cô, bây giờ ngay cả mấy cọng rau cũng phải đi vườn người ta ngắt.

Cô đứng dậy nhìn trên bàn Lâm Y, khen ngợi. “Lâm Tam nương thật tao nhã lịch sự”. Lại hỏi. “Ta mới đến, không biết tính nết Nhị phu nhân, sợ hầu hạ không chu toàn, chộc phu nhân nổi nóng, cô ở nhà họ Trương mấy năm nay, hẳn là rõ ràng, có thể kể cho tôi một hai được không?”.

Lâm Y cười nhìn Lí Thư. “Nhị phu nhân tâm địa vẫn là tốt, chỉ có tính tình nóng nảy chút”.

Lí Thư cười khỏ, kể cho nàng nghe chuyện Trương Lương và Phương thị cãi nhau ngay trên bàn cơm lúc trưa, nói. “Ta không được mẹ chồng yêu thích”.

Lâm Y buồn cười. “Chỉ đừng vì thế mà thương tâm làm chi, trong viện này, quả thật không ai có thể khiến lão nhân gia bà ta yêu thích”.

Thanh Miêu cũng cười. “Ngay cả nha hoàn hồi môn của bà ta là thím Nhâm, hôm nay cũng mới bị bà ta đập cho chảy máu mũi”.

Lí Thư sợ nhảy dựng, cô sinh ở gia đình gia giáo, bình thường các phu nhân tiểu nương tử cho dù phạt người hầu cũng là phạt văn văn tính tính, nào có ai động tay chân đánh người. Cô nghe xong Lâm Y nói, nhận ra thủ đoạn của Phương thị và của cô căn bản không cùng thể loại, khó tránh khỏi bất an.

Lâm Y quan sát thần sắc của Lí Thư, an ủi cô. “Chỉ có gì cần lo lắng, nhà mẹ đẻ còn ở đó, Nhị phu nhân không dám làm gì chị”.

Thanh Miêu chen vào. “Không giống Tam nương tử nhà nô tỳ mệnh khổ, Nhị phu nhân vô duyên vô cớ cứ thích đến hà hiếp”.

Lí Thư kinh ngạc nói. “Cô cũng không cần hầu hạ trước mặt phu nhân, vì sao phải hà hiếp cô?”.

Chuyện này ai cũng biết, chẳng có gì phải giấu, Thanh Miêu nhìn Lâm Y không tỏ ra khó chịu, liền kể lần lượt hết cho Lí Thư nghe. Lí Thư càng nghe càng hãi, thì ra bà mẹ chồng kia là người nói đánh liền giơ tay đập, ba cái hành vi như xưa gào vào phá vườn rau cũng làm.

Lâm Y cười. “Chị chớ nghe Thanh Miêu nói ngoa, nào có nghiêm trọng vậy đâu, chỉ kinh sợ mà không nguy hiểm”.

Nàng càng miêu tả bằng quơ như vậy, Lí Thư lại càng tin, âm thầm cảm thán con đường phía trước gian nan, ngoài miệng vẫn nói. “Ngày sau ta phải càng đề tâm hầu hạ, không cho Nhị phu nhân bắt lỗi”.

Lâm Y nếu chưa nghe kể chuyện Lí Thư tặng quà để đòi lại của hồi môn, ắt hẳn sẽ tin cô, nhưng Thanh Miêu có bản lĩnh tìm hiểu tin tức rất tốt, không thua gì vài vị nhà họ Lí, đã sớm kể cho nàng nghe đầu đuôi câu chuyện, bởi vậy nàng vừa nghe Lí Thư nói vậy, lập tức biết là giả, vị Đại thiếu phu nhân này cũng không phải ôn lương thực đức như mặt ngoài.

Nói gì thì nói, nàng và Lí Thư trước mắt không có xung đột về lợi ích, chỉ có chung một đối tượng chán ghét là Phương thị, vẫn có thể trò chuyện.

Lí Thư đại khái cũng có ý như vậy, muốn mượn sức nàng, khách sáo. “Ta có mang theo mấy thứ tục vật từ Nhã Châu đến, Tam nương tử có thiếu gì thì cứ tìm ta lấy”.

Lâm Y vội tạ ơn ý tốt của cô. Lí Thư hỏi thêm mấy vấn đề liên quan đến Phương thị, đứng dậy cáo từ.

Cho tới tận lúc Lí Thư đã rời đi, Thanh Miêu vẫn không nghe ra hàm ý trong cuộc đối thoại của hai chủ tử, không khỏi nghi hoặc. “Tam nương tử đặc biệt tặng mi cho Đại thiếu phu nhân, Đại thiếu phu nhân lại đặc biệt đáp lễ, sao lại chỉ nói chút việc nhà nhàn thoai?”.

Lâm Y làm như vậy đương nhiên có dụng ý, trước hết là tạo thiện cảm, tiếp theo là tỏ rõ thái độ của mình, xem quan hệ giữa Lí Thư và Phương thị thế nào, sợ Lí Thư giúp Phương thị hại mình. Vừa rồi đã hỏi xong hết, mục đích đạt thành, bởi vậy nàng ngắc nhiên. “Chứ nói gì nữa đây?”.

Thanh Miêu đáp. “Dù thế nào cũng phải khóc khóc than than chút, cho Đại thiếu phu nhân tiếp tế chúng ta một phen, như vậy đồ cưới của chủ tử cũng không cần sầu”.

Lâm Y nghiêm mặt răn dạy. “Mau bỏ ý niệm đó ra khỏi đầu em đi, chính mình có tay có chân, vì sao phải dựa vào người khác”.

Thanh Miêu thấy nàng nghiêm khắc, sợ tới mức rút tay chân, lồm bồm đáp. “Tam nương tử bớt giận, em không dám nghĩ như vậy nữa...”.

Lâm Y biết cô bé là đứa chịu khó làm việc, nếu đã nhận sai cũng liền hòa hoãn, nói. “Em cũng đừng sốt ruột, chuyện kiếm tiền, ta đã có chủ ý”.

Thanh Miêu lập tức hai mắt tỏa sáng, hỏi. “Em biết Tam nương tử nhà chúng ta có khả năng nhất mà, mau kể cho em nghe nữa, chủ từ kiếm tiền như thế nào đây?”.

Lâm Y cười. “Xác thực phải trồng một cái gì đó, thứ nhất đi xin Đại phu nhân hạt giống, thứ hai học Đại thiếu phu nhân xây nhà”.

Xin hạt giống? Xây nhà? Thanh Miêu nghe được như lọt vào trong sương mù, đuổi theo hỏi rõ, Lâm Y cố tình thừa nước đục thả câu, không nói cho cô nghe, Thanh Miêu gấp đến độ vò đầu bứt tai, cả buổi chiều không lòng dạ nào làm việc khác.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tin tức bị lộ

Lâm Y đã nghĩ ra cách phát tài, không muốn chậm trễ một khắc, đi phòng Dương thị trước, dò hỏi. “Đại phu nhân, hạt giống lúa Chiêm Thành có cấy được không?”.

Dương thị đang xao mỗ trước bàn thờ Phật, thấy nàng đến, vội ngừng tay, mời nàng ngồi xuống bàn, đáp. “Ruộng nước phi nhiêu, gạo được mùa, chỉ sợ không ai chịu ăn gạo Chiêm Thành, bởi vậy không gieo”.

Lâm Y hỏi. “Đại phu nhân giữ hạt giống cũng vô dụng, sao không bán cho tôi?”.

Có tiền để kiếm, đương nhiên Dương thị chịu bán, chỉ hơi ngờ vực. “Cô trồng làm chi?”.

Lâm Y cười nói. “Tốt xấu gì cũng là lương thực, có gì không tốt đâu?”.

Dương thị đồng ý. “Gạo Chiêm Thành dù thô ráp, nhưng ruộng cạn vẫn có thể trồng được, cô cho gieo tính ra cũng không chịu một”.

Lâm Y đáp. “Cũng vì thế ấy, muốn có nhiều ruộng nước thật sự giá quá cao, vẫn là ruộng cạn rẻ hơn”.

Một người chịu bán, một kẻ nguyện mua, lập tức chuyển qua thương lượng giá. Dương thị nói. “Nhà chúng ta chỉ mấy miệng ăn, mỗi ngày ăn đồ ăn đều do cô gieo trồng, lại còn thu tiền com canh của cô, vốn rất bản khoản, bây giờ làm sao có đạo lý nhận tiền hạt giống”.

Chuyện rau xanh quả thật là nhà Dương thị được lợi, vì thế Lâm Y cũng không khách khí, nhận lấy một khuôn hạt giống do Lưu Hà và Điền thị bung ra. Dương thị dạy nàng. “Đây là gạo Chiêm Thành mùa đông, vốn nên gieo vào tháng bảy, tháng chín thu hoạch, hiện nay dù đã muộn mấy ngày, nhưng vẫn coi như xấp xỉ, cô nhanh chạy mua mấy mẫu ruộng gieo đi”.

Lâm Y tạ ơn bà, nhờ Lưu Hà hỗ trợ, mang hạt giống về phòng mình. Thanh Miêu thấy, kinh ngạc hỏi. “Lúc này còn có thể gieo lúa gì nữa?”.

Lâm Y kể cho cô nghe chỗ tốt của gạo Chiêm Thành, dặn dò cô kín miệng chút, mới sai vào thành tìm Đình môi giới, nhờ ông này mua ruộng. Ruộng cạn dễ dàng mua được, không tới ba ngày, Đình môi giới đã truyền tin tức đến. Lâm Y để Thanh Miêu ở nhà, tự mình vào thành trao đổi hạng mục công việc. Đình môi giới nói. “Ruộng cạn không đáng tiền, hai quan một mẫu, rất nhiều người tranh nhau bán”.

Lâm Y giật mình, nói như vậy giá ruộng nước gấp tận hai mươi lần so với giá ruộng cạn? Đình môi giới giải thích một phen nàng mới hiểu ra, ruộng nước yêu cầu điều kiện tưới tiêu cao, nếu phạm vi trồng trọt không có nguồn nước sẽ không khai khẩn được ruộng, ruộng cạn lại không bị hạn chế như vậy, ở đâu cũng khai hoang được.

Từ lần trước nàng đi thuê đất, Đình môi giới đã thành thói quen, hiểu phương thức canh tác của nàng không giống người thường, cũng không hỏi nàng mua ruộng cạn làm chi, chỉ nói. “Cô muốn mua mấy mẫu?”.

Hai quan một mẫu quả thực rẻ quá, Lâm Y tâm lý ngứa ngáy, bắt đắc dĩ phải để dành tiền mua đất xây nhà, lúa Chiêm Thành cũng không trồng quá nhiều, vì thế cuối cùng mua hai mươi lăm mẫu.

Mua xong ruộng, nàng vẫn chưa vội mướn tá điền, đơn độc cùng Thanh Miêu hai người mặt trời mọc bước đi mặt trời lặn trở về, bận rộn mấy ngày rất cuộc cũng gieo hết hạt giống lúa Chiêm Thành. Vì nàng chưa từng gieo trồng lúa Chiêm Thành nên tính lệch số lượng hạt nảy mầm, đợi gieo xong hết vẫn

đư lại ba mẫu ruộng, Lâm Y nhìn ruộng trống mà sầu. “Trông cái gì mới tốt đây, không thể cứ để hoang”.

Thanh Miêu than thở. “Tam nương từ thần thần bí bí, gieo nhiều lúa thế này rốt cuộc muốn làm sao?”.

Lâm Y cười đáp. “Sợ miệng em không kín mới không nói cho em”.

Thanh Miêu dậm chân nói. “Em có từng làm hồng chuyện của Tam nương từ lần nào đâu!”.

Lâm Y cẩn thận hỏi tương, thật đúng là không có, vội vàng xin lỗi, kể cho Thanh Miêu nghe nàng định trông lúa Chiêm Thành để nuôi heo. Thanh Miêu vẫn không tin, hỏi. “Chủ từ gạt người, đã nuôi heo thì xây nhà làm chi nữa?”.

Lâm Y ngạc nhiên nói. “Không xây chuồng heo thì làm sao nuôi?”.

Thanh Miêu không cho là đúng. “Mấy đầu heo mà thôi, dựng cái nhà cỏ tranh là xong, cần gì phải xây phòng lợp ngói?”.

Lâm Y cũng thôi giải thích, chỉ hỏi. “Chuồng heo của chúng ta bây giờ vì sao phải khóa cửa suốt ngày?”.

Thanh Miêu bừng tỉnh hiểu thấu, khóa kín chuồng heo là để phòng tiểu nhân, xem ra Hắc Thất Lang lại có việc để làm, cô chỉ vào mấy mẫu ruộng trống, nói. “Nếu đã nuôi heo, sao không trông vài mẫu cỏ linh lăng, heo ăn được, người cũng ăn được”.

Lâm Y chưa từng biết này, kinh ngạc hỏi. “Ăn được sao?”.

Thanh Miêu liên tục gật đầu. “Ngất chồi non trộn ăn, ăn được nha”.

Lâm Y đồng ý. “Vậy được, liền trông cỏ linh lăng đi”.

Ham muốn kiếm tiền của Thanh Miêu phút chốc phình to hơn cả Lâm Y, lập tức kéo nàng về nhà lấy tiền vào thành mua hạt giống cỏ linh lăng. Lúc này nhà mới của Lí Thư đã khởi công, Lâm Y rửa tay rửa mặt, đến sườn viện xem nào nhiệt, người hầu nhà họ Trương, còn có hàng xóm đều đang hỗ trợ xây nhà, thím Dương cũng ở trong số đó, thấy nàng, hô. “Tam nương từ mau tới, làm việc ở đây Đại thiếu phu nhân cho năm mươi văn tiền công”.

Ở nông thôn, một ngày kiếm được năm mươi văn quả thực không ít, Lâm Y nhìn trái nhìn phải, hỏi. “Thím không làm việc trong nhà, đến đây làm công không sợ Nhị phu nhân quở trách?”.

Thím Dương bĩu môi. “Cháu cho là bà ta khi không thả thím và thím Nhâm đến đây làm công hả? Làm công ở đây, bà ta sẽ không phát lương tháng nữa”.

Lâm Y cười. “Dù sao lương tháng của thím cũng không đáng bao nhiêu”.

Thím Dương nói. “Chứ gì nữa, đã vậy còn thường xuyên không phát”.

Thím Nhâm đi lại, khuôn thúng chung với thím Dương, hỏi Lâm Y. “Tam nương từ ngày ngày chạy hướng đồng ruộng, làm gì vậy?”.

Lâm Y nói dối. “Đi gieo ruộng cho người ta kiếm tiền, chứ không ăn cái gì”.

Thím Nhâm lộ vẻ mặt thương hại, chặc lưỡi mấy tiếng, lời nói ra cũng chẳng xuôi tai, thím Dương phải máng bà ta, Lâm Y làm như không nghe thấy, đi ra sân sau nhìn trong chốc lát, âm thầm chọn vị trí cho chuồng heo.

Buổi tối, Thanh Miêu mua hạt giống cỏ linh lăng về, ngày hôm sau hai người dậy thật sớm, ra ruộng gieo. Xong việc ngoài đồng, nàng lại đến phòng Lí Thư, trò chuyện hỏi thăm mua đất xây nhà gồm hạng mục công việc nào.

Để cẩn thận, nàng không tự mình chạy việc, sai Thanh Miêu đi nhà lý chính trước, có điều xây nhà không im ắng như mua ruộng, đợi khởi công động thổ, trong thôn lập tức có người nghị luận. “Nghe nói Lâm Tam nương xây nhà? Làm sao xây, có phải lập nữ hộ không?”.

Lời đồn đại luôn truyền đi nhanh nhất, đảo mắt đã lọt vào tai Phương thị, bà ta thập phần kinh ngạc, ngay tức khắc gọi thím Nhâm tới hỏi. “Lâm Tam nương lập nữ hộ? Làm sao ta không biết? Bà mau chạy đi hỏi thăm”.

Thím Nhâm đang giúp Lí Thư xây nhà kiếm tiền, đi hỏi thăm phải chậm trễ nửa ngày công, cực không muốn, lần nữa không chịu đi. “Chỉ là lập hộ thôi, đáng gì, cho dù lập thì sao?”.

Phương thị rốt cuộc có kinh nghiệm quản gia vài chục năm, hiểu nhiều hơn, trách mắng. “Bà thì biết cái gì, nó lập nữ hộ là có thể mua đất, còn không chạy nhanh hỏi thăm, có phải tiền lần trước bán hoa màu kiếm được đã mua ruộng hết rồi không?”.

Thím Nhâm sững sốt. “Nếu thực đã mua ruộng, có gì cô ta vẫn sống nghèo nàn như vậy?”.

Phương thị trừng mắt. “Đừng nói vô nghĩa, mau đi”.

Thím Nhâm nghĩ đến Lâm Y có thể có tiền, tâm tư lập tức linh hoạt lên, vội vàng hành động, đi đến chỗ Thanh Miêu khách sáo, đáng tiếc Thanh Miêu xem bà ta là vật thôi, căn bản không cho bà ta đến gần người. Thím Nhâm thất bại, trông mắt động động, nhớ tới thím Dương xưa nay giao hảo với Lâm

Y, vội về công trường hỏi. “Nghe nói cái nhà đang xây sau viện chúng ta là của Lâm Tam nương?”.

Thím Dương nói. “Tôi chỉ nghe người ta kể vậy, phải hay không, không đến hỏi”.

Thím Nhâm giật dây thím Dương. “Vậy bà còn không mau đi hỏi hỏi xem”.

Thím Dương cảnh giác. “Bà hỏi thăm này làm chi, cho dù là của Lâm Tam nương, cũng chẳng liên can gì tới bà”.

Thím Nhâm cười. “Bà nghĩ đi đâu vậy, tôi là định nếu phòng kia là Lâm Tam nương xây, chúng ta đi hỗ trợ nha”.

Thím Dương vẫn hoài nghi. “Bà hảo tâm vậy sao? Không phải bà lúc nào cũng ghét bỏ Lâm Tam nương sao?”.

Thím Nhâm hô to oan uổng, nói. “Còn không phải do Nhị phu nhân sai tôi ư, chủ từ sai bảo, bà dám không tuân?”.

Thím Dương biết bà ta là kẻ xấu bụng, nhưng lời này có chút đạo lý, nhân tiện nói. “Làm xong việc hôm nay cái đã, buổi chiều tôi lại đi hỏi”.

Thím Nhâm mừng rỡ, lúc khuôn thúng phá lệ dồn sức nhiều hơn, để thím Dương khuôn nhẹ chút.

Cơm chiều xong, thím Dương trực tiếp đi đến phòng Lâm Y. Lâm Y vừa muốn trông nom ruộng, vừa phải canh chừng việc xây phòng, một ngày mệt mỏi, đang tựa bên giường nhắm mắt dưỡng thần. Thím Dương không muốn quấy rầy nàng, đang định về, Thanh Miêu nhẹ giọng hỏi. “Có việc sao thím?”.

Thím Dương nói. “Không có, hỏi chút phòng ở phía sau có phải của Tam nương từ không?”.

Lâm Y nghe tiếng thím Dương liền mở mắt, đứng dậy nghênh đón thím vào nhà ngồi. Thanh Miêu nhắc bình rót một chén trà đưa qua. “Thím nghe ai kể vậy?”.

Thím Dương ăn ngay nói thật. “Buổi chiều thím Nhâm nói”.

Bên ngoài đồn đãi, Lâm Y cũng từng nghe qua mấy lần, dù gì lập hộ, thậm chí mua đất, sớm hay muộn cũng giấu không được, lộ thì lộ thôi, nàng đang lo lắng nuôi heo rồi, có kẻ thấy nàng đơn độc không ai giúp, muốn tới quấy rối. Nàng biết thím Dương đối xử tốt với nàng, liền nói ra nghi ngờ cho thím nghe.

Thím Dương kinh ngạc hỏi. “Bên ngoài đồn cháu lập nữ hộ, mua đất, là thật ư?”.

Lâm Y cười khổ đáp. “Thật không dám giấu giếm, chỉ là bố trí chút sản nghiệp nhỏ bé, đang lo có người đến vơ vét đây”.

Thím Dương cười to. “Tam nương từ là người thông minh, sao chuyện này lại phạm hồ đồ như vậy?”.

Lâm Y ngạc nhiên hỏi. “Vì sao thím nói thế?”.

Thím Dương chỉ chỉ phía nhà chính, nói. “Nếu Nhị phu nhân biết cháu có tiền, không cần cháu nói gì, tự nhiên có kẻ lo giúp cháu canh ruộng, trông nhà, chần lưu manh, cần gì cháu lao tâm”.

Thanh Miêu vui mừng. “Chính là vậy nha, sao chúng ta không nghĩ tới”.

Lâm Y thật là cần người che chở, người đó chỉ có thể là Đại phòng hoặc Nhị phòng họ Trương, mà Đại phòng giờ đã suy tàn, người lớn cũng thừa thót, tự thân còn chưa chiều cổ xong, nào có năng lực bảo hộ nàng; Nhị phòng thì mạnh chút, nhưng Phương thị... Lâm Y nghĩ tới liền thẳng thừng lắc đầu. “Chút sản nghiệp con con của cháu, Nhị phu nhân nhìn không lọt mắt”.

Thím Dương xua tay. “Đó là cháu nghĩ nhiều, không nhìn thử xem, bà ta hiện giờ chỉ có sáu mươi mẫu ruộng, nhà đã thiếu mất nửa, tiền lương hằng tháng cho người hầu cũng không phát nổi, thật không hiểu bà ta có tư cách gì ghét bỏ cháu”.

Làm gì đây? Chủ động làm hòa với Phương thị, tìm kiếm bảo hộ, hay chờ lưu manh đến cửa vơ vét tài sản? Lâm Y không do dự nhiều liền chọn cái đầu.

Thanh Miêu thấy nàng đã quyết, rồi lại thở dài than ngắn, vội an ủi nàng. “Nay đã khác xưa, chúng ta hiện giờ cũng là hạ hộ, Nhị phu nhân cũng là hạ hộ, bà ta dựa vào gì xem thường chúng ta, dựa vào gì làm khó dễ chúng ta?”.

Thím Dương cũng phụ họa. “Đúng vậy, nịnh bợ còn không kịp”.

Được hay không cũng chỉ có con đường này, muốn oán cứ oán tin tức đã lộ, Lâm Y thở dài, sai Thanh Miêu. “Ngày mai vào thành đi, chuẩn bị một phần lễ vật, ta muốn đi bái kiến Nhị phu nhân”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Lâm Y tặng lễ

Ngày tiếp theo, Thanh Miêu theo lời Lâm Y căn dặn, đi vào thành mua mấy thứ quà đem về, cùng Lâm Y đi gặp Phương thị. Phương thị hôm qua mới nghe thím Nhâm bẩm báo lại, đã biết xác thực Lâm Y lập hộ xây nhà, đang cân nhắc phải đi bắt bí thế nào, đã thấy bản thân nàng tự đến, không khỏi vừa mừng vừa sợ. Thím Nhâm lần đầu chủ động cười đơn đả, ân cần nghênh Lâm Y vào nhà, không đợi Phương thị sai bảo đã nhanh chân đi pha trà, mặt dày mảy dạn nói. “Tam nương từ buôn bán lời nhiều tiền, cũng nâng đỡ chúng tôi chút”.

Đây là đang chỉ trích nhà họ Trương để bà ta nghèo khổ? Phương thị nghe vậy có chút không vui, phát tay đuổi bà ta ra sau hậu hạ, tự đi lên ngồi đối diện Lâm Y, cũng không nhìn nàng mà trước đánh giá lễ vật trên bàn. Mấy gói giấy, bên trong đại khái một cái là đồ ăn, một cái là vải vóc, không tính tốt nhất, Phương thị vừa được Lí Thư cho đồ đất tiền, có chút coi thường hai thứ này, ôn hòa hỏi. “Lâm Tam nương đến có việc gì?”.

Lâm Y nhìn mặt Phương thị khinh khinh, trong lòng biết bà ta ngại lễ vật ít ỏi, thật ra không phải nàng không muốn tặng, nhưng trước mua ruộng sau xây phòng, trong túi nàng quả thật không còn dư bao nhiêu, chẳng thể bỏ ra thêm mà mua quà cáp. Nàng nghĩ nghĩ : y theo tính tình Phương thị, nếu không có mồi dụ, nhất định bà ta sẽ không đồng ý, vì thế nói. “Tôi xây phòng là để nuôi heo, Nhị phu nhân có muốn chung cổ hay không?”.

Phương thị không hiểu “chung cổ” là thế nào, Lâm Y giải thích. “Đội heo béo xuất chuồng bán, được bao nhiêu tôi phân Nhị phu nhân một phần”.

Phương thị bây giờ nhà không nuôi heo nữa, đừng nói phần tiền, đến cuối năm được khối thịt heo ăn Tết cũng quá tốt rồi, bà ta trong lòng muốn lắm, nhưng ngoài miệng vờ vịt. “Nuôi heo tốn lương thực, còn phải mua heo con, ta không có tiền”.

Lâm Y biết chắc bà ta sẽ nói câu này. “Không cần Nhị phu nhân bỏ ra một văn”.

Phương thị vui mừng. “Thật sao?”.

Lâm Y nói. “Nếu Nhị phu nhân không tin, chúng ta lập khế ước”.

Phương thị trước giờ là loại người được một tác lại tiến một thước, được một phần đã nghĩ hai phần, lần nữa không chịu đồng ý. Lâm Y rất hiểu con người bà ta, liền nói ngay. “Nếu Nhị phu nhân chịu bỏ ra nửa số tiền mua heo con, tôi tình nguyện phân cho phu nhân ba phần”. Phương thị ngay cả tiền lương của người hầu cũng không có mà trả, nào có tiền mua heo con, nghe xong câu đó mới bỏ đi ý đồ đòi thêm một phần, sai thím Nhâm lấy giấy mực đến, kí khế ước giấy trắng mực đen với Lâm Y.

Lâm Y nói. “Nuôi heo vất vả khỏi nói, hơn nữa còn sợ kẻ trộm đến bắt mất, chuồng heo của tôi không ở trong viện, ban ngày thì thôi, ban đêm chỉ sợ bọn họ xuống tay”.

Phương thị không để ý lắm, chỉ vào thím Nhâm. “Đã kết phùng làm ăn, ta cũng công một phần công sức, ban đêm để hai bà hầu trực đi”.

Thím Nhâm nghe xong câu này, sắc mặt lập tức đổi.

Lâm Y nhìn trong mắt, thầm nghĩ : chuồng heo quả thật cần người trông coi ban đêm, tuy có Hắc Thất Lang, nhưng rốt cuộc vẫn không thể bằng người canh, không bằng cho thím Nhâm chút lợi, để bà ta tận tâm hết sức, nghĩ đoạn nàng nói. “Vậy cũng tốt, vất vả thím Nhâm, đội bán có lời, ta trả bà phí vất vả”.

Thím Nhâm biến đổi sắc mặt như tắc kè, phút chốc các nếp nhăn đã giãn ra, cười nịnh bợ. “Không vất vả, không vất vả, đừng nói canh chuồng heo, việc cho heo ăn chỉ cần nhờ Thanh Miêu nói một tiếng là xong”.

Lâm Y âm thầm cảm thán, quả nhiên có tiền mua tiên cũng được, ai mà ngờ được cũng có ngày thím Nhâm ân cần với nàng như vậy.

Phương thị tự xem là một cổ đông nuôi heo, phải quan tâm tới tiền lời cuối năm, tha thiết hỏi. “Tam nương từ chuẩn bị nuôi mấy đầu heo?”.

Lâm Y đáp. “Tiền dành dụm của tôi gần như toàn bộ bỏ ra xây phòng, đang chuẩn bị đi hỏi nhà ai nuôi heo có đồng ý bán chịu cho tôi mấy heo con hay không đây”. Không có tiền, đương nhiên phải mua chịu, mua được bao nhiêu quý bấy nhiêu, có thể ngay cả một đầu heo cũng không ai chịu bán nợ như thế, Phương thị cực kì thất vọng, nếu nuôi ít, một phần cổ của bà ta cũng chẳng phân được bao nhiêu tiền.

Lâm Y quan sát thái độ của Phương thị, không lên tiếng, thật ra nàng có để dành lại tiền mua heo con, nhưng sợ Phương thị biết nàng có của cải trong tay, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, bởi vậy hứa hẹn đủ kiểu nhưng vẫn giả nghèo.

Phương thị thấy nàng ngay cả tiền mua heo con cũng không có, hưng trí quả nhiên xẹp xuống, lười hỏi thêm, Lâm Y tiện thể lên tiếng “Đã quá rầy”, đứng dậy cáo từ. Phương thị chờ nàng đi rồi, oán giận thím Nhâm. “Không phải bà nói nó giàu to rồi sao, gì ngay cả tiền mua heo con cũng không bỏ ra nổi, hại ta mừng hụt một hồi”.

Thím Nhâm oan uổng than. “Nhị phu nhân không tốn một văn tiền, không công vẫn hưởng một phần cổ trong chuồng heo Lâm Tam nương nuôi, có gì đáng nói nữa?”.

Lời này có lý, nhưng Phương thị ghét bà ta nói chuyện không cung kính, tức giận vỗ bà ta vài cái, đuổi ra ngoài. Thím Nhâm vuốt cánh tay bị đau, thầm

mắng, đi ra cửa, đứng dưới mái hiên nhìn hai bên, Lâm Y ở nhà kẻ hướng đông, Lí Thư ở nhà chính hướng tây, ai cũng hào phóng, thật không hiểu kiếp trước bà ta làm gì sai mà bây giờ phải hầu Phuong thị.

Thím Dương xách rổ rau đi ngang, thấy mặt bà ta tức giận, liền hỏi. “Nhị phu nhân lại làm mặt giận với bà?”.

Thím Nhâm chỉ vào trong, cắn giận nói. “Nhị phu nhân nhà chúng ta, tuổi càng lớn, tính tình càng hồng бет, giận trên mặt còn đỡ, bà xem cánh tay của tôi, phỏng chừng lại tím xanh, cái mạng già này sớm hay muộn cũng tiêu trong tay Nhị phu nhân”.

Thím Dương cười nhạo bà ta. “Ai bảo bà vô duyên vô cớ cứ lượn lờ trước mặt Nhị phu nhân, rảnh quá thì đi cách vách khiêng gạch, hoặc ra sau nhà chuyển ngói, việc gì cũng đỡ hơn hầu hạ phu nhân”.

Thím Nhâm gật gù liên tục, thẳng khen có lý, lại kể chuyện Lâm Y sắp nuôi heo, phân cho Phuong thị một cổ, nói. “Lâm Tam nương còn nói sẽ mướn chúng ta trực đêm, không biết một tháng được bao nhiêu tiền”.

Thím Dương thật tâm vui mừng cho Lâm Y. “Người ta kiếm tiền không dễ, bà bớt công phu sư tử ngoạm dùm, nếu không muốn đi thì để mình tôi đi cũng được”.

Thím Nhâm làm sao để thím Dương kiếm hết tiền, vội nói. “Tôi ước gì được đi đây, nào có không muốn”. Bà ta nghĩ đến lúc trước không ít lần nói xấu Lâm Y trước mặt thím Dương, sau này phải dựa vào thím Dương nói ngọt trước mặt Lâm Y để nàng thưởng chút tiền thưởng, bởi vậy phá lệ thật thiết với thím Dương, giành lấy rổ rau, kéo thím Dương đi phòng bếp giúp bà nấu nấu cơm.

Lâm Y từ phòng Phuong thị đi ra, Thanh Miêu đang chờ bên ngoài, vội vàng hỏi. “Nhị phu nhân thế nào?”.

Lâm Y kéo cô về phòng mới trả lời. “Bà ta đại khái không biết ta sở hữu ruộng, bởi vậy không có gì khác lạ, chẳng qua muốn chiếm chút lợi ích thôi”.

Thanh Miêu bĩu môi. “Tính tình bà ta mà không muốn chiếm cái gì, em còn thấy lạ”.

Lâm Y cảm khế ước ban nãy kí với Phuong thị, sai Thanh Miêu bỏ vào ngăn tủ, nhớ tới muốn mướn người hầu Nhị phòng nhà họ Trương trực đêm, nàng nói. “Nếu đã trả công, sau này có việc gì mệt nhọc hãy sai thím Nhâm đi, bà ta làm quá nhiều chuyện có lỗi với chúng ta, ta phải đòi trở về”.

Thanh Miêu thập phần thích thú, lập tức đáp. “Vừa vặn hằm cầu đã đầy, ngày mai sai bà ta gánh ra ruộng tưới”.

Lâm Y nhớ tới chuyện vườn rau bị gà phá nát, oán hận nói. “Chỉ tưới mỗi phân, thật sự nhẹ nhàng cho bà ta”.

Cả hai đã “coi thường” thím Nhâm, mấy ngày sau, căn bản không cần ai kêu, bà ta chủ động tìm tới cửa hỏi có gì sai bảo không, vội trước vội sau vô cùng hăng hái, hận không thể giúp Lâm Y lau rửa hết mọi thứ trong phòng một lần.

Lâm Y kì quái, hỏi Thanh Miêu. “Ta trả tiền công cho bà ta là không già, nhưng phải nuôi heo bán mới có, chỗ Đại thiếu phu nhân càng nhiều tiền để kiếm, sao bà ta không qua đó?”.

Thanh Miêu che miệng cười, đáp. “Chủ tử tưởng bà ta chưa đi sao? Việc đầu tiên mỗi sáng sớm của bà ta là đi đến phòng Đại thiếu phu nhân, đáng tiếc nơi đó nha hoàn bà vú nhiều, căn bản không có cơ hội cho bà ta làm gì cả”.

Lâm Y cũng cười. “Thì ra bà ta lấy lùi mà tiến”.

Lí Thư là người hào phóng, mỗi lần ra tay đều khoát xức, Lâm Y quan sát cũng học hỏi vài chiêu, cách năm ba dịp lại thưởng cho thím Nhâm mấy văn, bà ta mừng rỡ khoe với thím Dương. “Đại thiếu phu nhân nơi đó tuy nhiều tiền nhưng không giống ở Lâm Tam nương ngày nào cũng có”.

Thím Nhâm được tiền, tâm lập tức đổ về phía Lâm Y, không bao giờ đến trước mặt Phuong thị đàm thọc hay hiên kế bậy nữa, Lâm Y an an ổn ổn, thuận lợi xây xong chuồng heo, ngược mặt nhìn trời cảm thán bản thân lúc trước thực là khờ, nếu sớm học được chiêu này là tốt rồi.

Thanh Miêu không cho là đúng, nói. “Tiền tiêu tiêu tai, ai mà chẳng biết, nhưng cũng phải có tiền trong tay mới được, dĩ vãng chúng ta bụng còn chưa ăn no, đâu có tiền cho bà ta chứ”.

Lâm Y đứng trước cửa chuồng heo, nhìn ra ruộng vườn phía xa xa, thầm nghĩ trong tay nhiều tiền cũng để danh nghĩa có chút sản nghiệp mà thôi.

Trương Trọng Vi cấp quyền sách trong tay, đứng ở ngã rẽ nhìn nàng, thấy nàng thần sắc tự tin tươi cười, trước nay chưa từng nhìn thấy, bất tri bất giác nhìn tới ngẩn người.

Lâm Y cảm thấy có ánh mắt đang chăm chú quan sát mình, vội thu ánh nhìn về, phát hiện là Trương Trọng Vi, dậm chân sảng giọng. “Cũng không lên tiếng, hừ chết người”.

Trương Trọng Vi cười thật thà, tiến lên trước, lấy tiền giấy trong sách ra, đưa cho nàng. “Cho em mua heo con”.

Tới Phuong thị còn chưa có tiền cho người hầu, chàng làm sao có tiền? Lâm Y không nhận, nghi ngờ hỏi. “Tận một quan, làm sao anh có nhiều tiền như vậy?”.

Trương Trọng Vi kiên quyết nhét tiền vào tay nàng, nói. “Đại tẩu cho làm lễ gặp mặt, tôi lại không dùng gì, cho em mượn. Em khách khí với tôi làm chi,

mau đi mua heo con về nuôi mới là đúng đắn, chậm trễ sẽ không kịp lễ mừng năm mới’.

“Tại sao lại tốt với tôi như vậy...”. Lâm Y nhìn tờ tiền, lẩm bẩm.

Trương Trọng Vi sờ sờ đầu, nói về đương nhiên. “Tôi không tốt với em, thì tốt với ai?”.

Lâm Y nhìn ra chỗ khác, thấp giọng nói. “Tôi có tiền, chỉ sợ mẹ anh biết thôi, tiền này anh để dành đi, sang năm vào kinh thành đi thi phòng thân”.

Trương Trọng Vi cũng giống phần lớn nam giới, không mấy quan tâm việc nhà, được nhắc mới nhớ tới trong nhà đã nghèo, lộ phí đi thi còn không biết lấy đâu ra, vì thế nhận lại tờ tiền Lâm Y đưa qua, lại căn dặn. “Thiếu tiền hãy tìm tôi”.

Lâm Y nói ừ, thúc giục chàng về đọc sách, bản thân nàng gọi Thanh Miêu cùng đi đến những nhà đã hỏi sẵn, bắt về mười lăm con heo con.

Chuồng heo của nàng vì tiết kiệm phí tổn, chỉ xây một căn thật lớn, bên trong dùng tấm ván ngăn làm năm lán, mỗi lán nuôi ba con.

Thanh Miêu đã nuôi một đầu heo béo, kinh nghiệm đầy mình, mỗi ngày sáng sớm đi cắt cỏ, buổi chiều kết thúc công việc ngoài ruộng cũng phải cắt thêm hai giỏ mang về. Lâm Y xin ở chỗ Phương thị ít trấu, trộn thêm vào cỏ cho heo ăn, nói với Thanh Miêu. “Lại vất vả một tháng nữa, chờ lúa Chiêm Thành chín, sẽ không cần ngày ngày đi cắt cỏ”.

Thanh Miêu cười. “Sao lại không, còn có thím Nhâm kia”.

Lâm Y nói. “Bà ta không cần đi giúp Đại thiếu phu nhân xây nhà ư?”.

Thanh Miêu vừa múc thức ăn cho heo, vừa trả lời. “Bà ta tuổi cũng lớn, làm sao đủ sức ngày nào cũng đi, vẫn là đến hỗ trợ chúng ta nhẹ nhàng hơn, bằng không bị bệnh vừa tốn tiền mời đại phu vừa phải uống thuốc, càng tốn hơn nữa”.

Lâm Y và cô cùng cho heo ăn xong, mệt đến cả người đều nhừ nhẽ, vội trở về phòng tắm giặt, nằm xuống nghỉ tạm. Ngoài ruộng, chuồng heo, vườn rau, liên tục làm việc ba chỗ, bắt tri bắt giác đã đến mùa phơi lúa, Lâm Y cần sân, lương thực nhiều như vậy nếu không thuê được một góc sân làm sao phơi cho hết, mấy chục mẫu ruộng của nàng rốt cuộc giấu không nổi nữa, đơn giản nàng chủ động đi tìm Phương thị, báo cho bà ta biết nàng có ruộng, xin thuê sân nhà họ Trương.

Phương thị lần trước nghe bảo nàng lập nữ hộ, xây chuồng heo, không coi là gì, nay biết được danh nghĩa nàng có ruộng mới thực sự khiếp sợ, nghẹn họng nhìn Lâm Y trân trối hồi lâu, mới nói. “Cô đúng là giấu kĩ”.

Lâm Y đang muốn nói tiếp, Phương thị bị vấn đề hấp dẫn, giọng nói pha phần hưng phấn. “Ruộng nước hay ruộng cạn? Sở hữu bao nhiêu mẫu? Trồng lúa nước hay lúa mạch? Ruộng ở đâu, cách ruộng nhà chúng ta xa không?”.

Bộ dạng bà ta, ngay cả thím Nhâm cũng thầm khinh bỉ, tiến lên chen vào. “Nhị phu nhân, Lâm Tam nương đang cần mượn sân”.

Phương thị thoáng bình tĩnh, nghĩ : biết cô ta thu được lương thực nhiều ít bao nhiêu còn sợ không đoán ra số ruộng sao. Vì thế vội vàng hỏi. “Cô có bao nhiêu lúa cần phơi?”.

Lâm Y nói. “Khoảng ba mươi lăm thạch”.

Phương thị thất vọng. “Chẳng có bao nhiêu”.

Lâm Y nói tiếp. “Đã phân cho tá điền ba phần, còn dư không nhiều, sao so được với Nhị phu nhân”.

Thím Nhâm mấy ngày nay được Lâm Y cho không ít ưu đãi, nghĩ bụng : người ta ít ruộng hơn bà nhưng ra tay hào phóng hơn hẳn. Bà ta đã cầm tiền của Lâm Y, nên muốn thay nàng nói chuyện, vì thế nhỏ giọng khuyên Phương thị. “Lâm Tam nương phơi lúa mới nuôi heo được, heo càng béo, tiền càng nhiều, Nhị phu nhân cũng được phần càng nhiều”.

Đạo lý đơn giản, Phương thị vừa nghe đã hiểu, liền nói với Lâm Y. “Ta phân cho cô một nửa sân để dùng, nhưng phải trả tiền cho ta”.

Lâm Y vốn không trông cậy bà ta sẽ cho dùng sân miễn phí, liền hỏi. “Nhị phu nhân muốn bao nhiêu tiền?”.

Phương thị nghĩ nghĩ, nói. “Không thu nhiều, hai trăm văn đi”.

Chiều theo phong cách hành động của bà ta thì xác thực là không nhiều, nhưng nghĩ tới mấy con heo, Lâm Y cũng học bà ta, ít nhất phải trả giá một lần. “Một trăm văn”.

Phương thị không muốn. “Mở miệng đã chặt bớt một nửa, thực không phúc hậu”.

Lâm Y giận dữ nói. “Tôi bỏ một trăm văn ra, hàng xóm cách vách tranh cướp đưa sân cho tôi thuê đó”.

Phương thị tiếc của một trăm văn, càng tiếc nàng đi nhà khác thuê sân, ngẫm nghĩ lại ngẫm nghĩ, miễn cưỡng đồng ý.

Lâm Y về phòng, cảm giác thần kinh mệt mỏi vô cùng, nói với Thanh Miêu. “Đúng là bất đắc dĩ cùng đường mới phải dựa vào Nhị phòng, giao tiếp với

Nhị phu nhân mặt chết người”.

Thanh Miêu rót nước cho nàng, hỏi. “Bà ta thực đòi tiền?”.

Lâm Y uống ực hết, gạt đầu. “Em còn không hiểu bà ta sao, có lẽ nào không đòi, mở miệng còn hết hai trăm văn kìa”.

Thanh Miêu nghe vậy cũng giận. “Thím Nhâm có cổ vũ không? Không phải đã bảo phải dỗ bà ta, kêu rằng lương thực để nuôi heo sao?”.

Lâm Y đặt chén xuống, cười khổ. “Nhị phu nhân căn bản không xem cửa cái nhà chúng ta vào mắt, thím Nhâm nói ra để nuôi heo bà ta mới bằng lòng cho thuê sân, bằng không còn chưa nguyện ý nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Tú tài gặp bình

Thanh Miêu cá giận. “Nhị phu nhân quả thật là rạch ròi, nuôi heo cho bà ta ưu đãi, bà ta liền hơi ngả về chúng ta một phen, phơi lúa bà ta không được gì bà ta liền trở mặt”.

Phương thị chính là người như vậy, có thể làm được gì bà ta bây giờ, Lâm Y đi qua khuyên giải Thanh Miêu vài câu, cùng cô nàng ra ngoài quét sạch rác, phơi lúa.

Sân nghiệp ruộng vườn đã lộ ra ánh sáng cần cầu nhà họ Trương che chở, phải nhìn sắc mặt Phương thị, nhưng có một lợi thế là không cần giấu giếm nữa, phơi lúa cũng phá lệ hăng hái. Ba mươi lăm thạch lúa nước, nhân quan hệ tốt với Đình môi giới, nhờ ông này bán được giá cao nhất, mỗi đấu bảy mươi mốt văn, tổng cộng gần sáu mươi quan.

Tháng mười, lúa Chiêm Thành chín, Lâm Y vốn tính toán muốn người hỗ trợ, không ngờ hàng xóm nghe nói nàng phát tài, chẳng cần mời đã nhắt tề đến hỗ trợ, thím Nhâm cũng kì kèo với Phương thị nửa ngày, xin phép nghỉ một hôm đến giúp nàng đập lúa.

Lâm Y chưa từng được đãi ngộ như vậy, kinh hi vô cùng, lại khó tránh khỏi nhìn trời mà cảm khái. Thanh Miêu cười. “Xem ra chút xiu của cái nhà chúng ta, Nhị phu nhân không thèm nhìn, vẫn có người khác đồ con nết”.

Lâm Y nói. “Việc đều có hai mặt lợi hại, hỗ trợ là đa số, nhưng phải cẩn thận có kẻ coi khinh ta một thân côi cút, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của”.

Thanh Miêu được nhắc nhở, vội gia tăng tuần tra, quả nhiên phát hiện có người lén lút muốn vận thóc về nhà bọn họ. Thanh Miêu nóng tính trước giờ, lập tức liền đứng trên bờ ruộng mắng, tên định trộm thóc là kẻ xấu nổi danh trong thôn, tên thật không biết, nhưng ai cũng gọi hần là Lại Cửu. Tên Lại Cửu đã quen làm chuyện như thế này, căn bản không xem Thanh Miêu ra gì, để vợ hần lại chửi tay đôi với Thanh Miêu, bản thân xốc thùng, nhanh chân chạy về nhà.

Lâm Y hoảng đến độ rơi nước mắt, nàng thầm nghĩ: quả nhiên bè trộm cắp đã tới, không ngờ lúa còn nằm ngoài đồng đã có kẻ dám chiếm đoạt ngay giữa thanh thiên bạch nhật. Mắt thấy Lại Cửu sắp ra khỏi ruộng, bên cạnh đột nhiên nhảy ra một người, ngăn lại hần, Lâm Y nhìn lên, thì ra là Trương Trọng Vi, Lại Cửu trong tay có đòn gánh, Trương Trọng Vi lại một tắc tay không, nàng sợ chẳng bị hại, trái tim thất lại, nghĩ ra một kế, vội gọi hai tiểu tử khỏe mạnh vạm vỡ, nói. “Đánh Lại Cửu một trận, đoạt hai thùng lúa kia về, ta đồng ý phân cho các người một thùng”.

Lại Cửu hành động, người trong thôn đã nhìn chán, cũng lười đi chọc hần dẫn đến họa vạ thân, bởi vậy dù có người tức giận, có người đồng tình nàng, nhưng chẳng ai đi ngăn, Lâm Y vừa hứa cho một thùng lúa, rất nhiều kẻ hối hận giậm chân, tiếc rẻ bản thân đã đến hỗ trợ nịnh bợ, sao không nịnh bợ cho trót, giành lại hai thùng lúa kia, bản thân đã hưởng trọn một thùng rồi.

Hai gã tiểu tử Lâm Y nhờ, nhìn hai thùng lúa Lại Cửu cướp đi có một thùng là của mình, lập tức tinh thần phấn chấn, chẳng sợ cái gì là đắc tội lưu manh, nhanh chóng chạy lên một người đoạt đòn gánh, một người hợp với Trương Trọng Vi, đè Lại Cửu xuống đất đánh cho một trận đau điếng.

Lại Cửu làm sao đánh lại ba thiếu niên khỏe mạnh, không được bao lâu đã cầu xin tha thứ, Trương Trọng Vi đá hần một cước, nói. “Lần sau lại đến, gõ người đi gặp quan”.

Vợ Lại Cửu khóc lóc om sòm, bỏ nhào về phía chàng, mắng. “Đọa ai đó, có bản lĩnh bây giờ đi tìm quan lão gia đi, ta thật muốn nhìn xem các người đã đánh người ta rồi còn vu cáo thế nào”.

Lâm Y đi đến, sai Thanh Miêu và thím Nhâm kéo chị ta xuống khỏi người Trương Trọng Vi, nói. “Vợ Lại Cửu quên rồi sao, cậu ruột Trương Nhị thiếu gia là quan lão gia, cần gì đặc biệt đi tìm, trực tiếp trối hần lại dẫn đi gặp cậu của thiếu gia là xong”.

Không phải quan lại nào cũng thâm án, nhưng câu này lừa vợ Lại Cửu thì dư dả, chị ta lập tức ngậm miệng, tay chân ngượng ngùng đỡ Lại Cửu bỏ đi.

Lâm Y ngay tại chỗ phân thúng lúa kia cho hai tiểu tử đã đánh Lại Cửu, khiến đám người chung quanh ghen tị không thôi. Trương Trọng Vi nhấc thúng còn lại quay về, nói. “Cũng là em có bản lĩnh, nói mấy câu đã dọa bọn hắn đi rồi”.

Lâm Y nhìn chàng đầu mướt mồ hôi, sai Thanh Miêu đưa cho chàng khăn lau mặt, hỏi. “Anh đến, Nhị phu nhân có biết không?”.

Trương Trọng Vi không đáp, cũng không lau mồ hôi, hỏi ngược lại. “Đây là khăn của em?”.

Thanh Miêu đáp. “Không phải của Tam nương tử, là của nô tỳ”.

Trương Trọng Vi lập tức trả lại. “Ta không cần dùng khăn của người”.

Thật ra khăn này của Lâm Y, chỉ là Thanh Miêu cố tình không nói, làm bộ tức giận, quay người đi mất. Lâm Y muốn đuổi theo, Trương Trọng Vi lại giữ chặt năng, tức giận nói. “Em nhìn tôi đầu mướt mồ hôi, cho tôi cái khăn nha”.

Chàng nói đúng lý hợp tình như vậy, Lâm Y không thể qua loa tắc trách, đành phải rút ra một cái khăn sạch sẽ, nắm trong lòng bàn tay đưa qua. Trương Trọng Vi nhận khăn, cũng không lau mặt, nhét vào lòng ngực rồi bỏ chạy. Lâm Y “Này” một tiếng, đuổi theo vài bước, cũng không thấy chàng dừng lại, đành phải tùy chàng, suy nghĩ một lúc lại cảm thấy buồn cười, lúc xuống ruộng cấy lúa, khoe miệng vẫn tủm tỉm, bị Thanh Miêu cười trộm.

Có gạo Chiêm Thành, hơn mười đầu heo ngày ngày được ăn lương thực, béo tốt nhanh hơn chỉ được ăn cỏ, Lâm Y nhìn trong mắt cao hứng vô cùng, không ngờ một ngày, có hai đầu heo choai choai nhiễm bệnh, đã chết.

Lâm Y sốt ruột, vội mời người có kinh nghiệm trong thôn đến nhìn xem, may mà mười đầu heo còn lại coi như khỏe mạnh, không nhiễm bệnh khí. Thím Nhâm và thím Dương nghe nói heo trong chuồng chết, vội vàng đến hỗ trợ khiêng heo bệnh ra ngoài, lại theo lời Lâm Y dặn dò, dùng nước vôi vệ sinh phòng ở, tiêu độc chuồng heo. Lâm Y gọi Thanh Miêu, sai nàng đi nhờ người nâng hai con heo chết đi thiêu. Thanh Miêu đang định đi, thím Nhâm lại chạy tới khuyên can. “Đốt rất uống phí, hai đầu heo này cũng có chút thịt, chúng ta xẻ bán đi”.

Lâm Y và Thanh Miêu đều sợ nhảy dựng. “Heo bệnh, ăn không chết người cũng nhiễm bệnh”.

Thím Nhâm đưa ngón tay lên ra hiệu đừng nói, nhỏ giọng thì thầm. “Các người nói nhỏ thôi, bị người khác nghe thấy thì không bán được đâu”.

Phương thị nghe nói chuồng heo gặp chuyện không may, cũng đến xem, nghe thấy thím Nhâm nói vậy, cũng đồng ý. “Có lý, kiếm được một văn quý một văn, nếu sợ gặp chuyện không may, chúng ta bán rẻ qua thôn lân cận cũng được”.

Lâm Y đương nhiên không đồng ý, mở miệng phản bác, nhưng Phương thị tự xưng bà ta là cổ đông của chuồng heo, không thể khi không bị tổn thất tiền, nhất định muốn bán heo chết. Lâm Y lại phân tích tốt xấu vài câu, bà ta chời ngang. “Không bán cũng được, heo nuôi đã chết là sai lầm của cô, cô phải đền tiền cho ta”.

Bà ta muốn lợi, không muốn gánh trách nhiệm, trên đời này nào có chuyện tốt như vậy, đừng nói Lâm Y, ngay cả đám người hầu cũng thấy được bà ta cố tình gây sự. Đông Mạch đứng quan sát nhất thời, cảm thấy đây là cơ hội tốt để lấy lòng Trương Lương, nhẹ nhàng lần đi mất, tìm Trương Lương nói. “Nhị lão gia, Nhị phu nhân muốn bán heo bệnh, lỡ nháo ra chuyện không may, nhà chúng ta làm sao còn dám ở thôn này nữa?”.

Trương Lương cả kinh, Phương thị chẳng lẽ phát rò rồi sao, ngay cả sự tình này cũng dám làm. Ông ta vội kêu Đông Mạch gọi Phương thị về, đồ ập xuống nằng tề tát. Phương thị ầm ừc nói. “Trong nhà ai cũng cần nuôi sống, con dâu có tiền nhưng không chịu bỏ ra, tôi không nghĩ cách kiếm thêm tiền thì phải làm sao?”.

Trương Lương mới không để ý tới việc vật trong nhà, chỉ nhấn mạnh lại rằng heo bệnh không thể bán, nói xong lại bổ sung một câu. “Coi chừng cái ghê”.

Phương thị nghe xong không dám đề nghị bán heo bệnh nữa, mặc cho Lâm Y mời người nâng ra ngoài thiêu. Bà ta nhìn tiền sắp đến tay lại vỗ cánh bay mất, lòng không cam, vẫn đi về phía Lâm Y đòi tiền tổn thất.

Lâm Y gặp phải bà ta đúng là tú tài gặp binh, có lý cũng nói không rõ. Phương thị ngang ngược, chỉ lặp lại một câu. “Cô làm chết mất heo của ta, phải đền tiền cho ta”.

Lâm Y thầm oán, chẳng lẽ bà này đã tới thời kỳ mãn kinh, sao mà khó chơi như thế??? Phương thị vẫn làm như đúng lý hợp tình, nói với thím Nhâm. “Vốn cuối năm bán hai đầu heo đó, ta được phân một phần tiền, nhưng hiện nay phần tiền đã bị cô ta đốt mất, ta phải đòi là đúng thôi?”.

Hai người tranh chấp không thành, dẫn tới người người kéo đến xem náo nhiệt, hai anh em Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi trùng hợp đã ở nhà, nghe xong đều cảm thấy Phương thị vô lý quá mức, nhất tề tới khuyên, kéo bà ta về phòng. Phương thị thấy hai đứa con bên ngoài, tức giận sôi máu, oang oang gọi thím Nhâm thì hành gia pháp. Cẩm Thư và thím Chân cũng ở trong đám người, nhìn màn hay xong, về bẩm cho Lí Thư biết. “Nhị phu nhân dọa người quá sức, chúng nô tỳ ra ngoài cũng không có mặt mũi nhận là người hầu nhà họ Trương”.

Lí Thư là người rất yêu thể diện của bản thân, mẹ chồng làm khó dễ cô không sợ, chỉ sợ bà ta làm mình mất mặt, vội la lên. “Kết phường bán buôn vốn có rủi ro, nào có ai xây ra chuyện liên đới đối phương phải đền mình”.

Cẩm Thư đáp. “Chứ sao nữa, tới nô tỳ còn muốn chạy ra kéo bà ta về phòng”.

Thím Chân nói. “Mau bỏ ý định đó đi, không thấy hai vị thiếu gia đi khuyên còn bị mời gia pháp hầu hạ sao?”.

Lí Thư hoảng hốt. “Đại thiếu gia bị đánh?”.

Thím Chân nói. “Thím Nhâm kia là vú nuôi của thiếu gia, làm sao nỡ đánh, chỉ làm bộ cho Nhị phu nhân nhìn thôi”.

Lí Thư thoáng yên tâm, nhưng vẫn không bỏ xuống được, dẫn theo nha hoàn thím hầu một đoàn, tự mình đi ra ngoài nhìn, dạo qua một vòng trong đám người, chỉ có Phương thị đang đứng ở giữa làm om sòm, cô không khỏi thấy lạ. “Lâm Tam nương đâu?”.

Thanh Miêu đứng ngay cạnh, đáp. “Bà ta mất mặt một mình thì thôi, Tam nương từ nhà nô tỳ mới không cần mất mặt chung với bà ta”.

Thì ra Lâm Y cũng ngại Phương thị quá dọa người, trốn mất, Lí Thư nghe đoạn phải đồ mặt xấu hổ thay Phương thị, liền sai thím Chân. “Nhị phu nhân đã muốn tiền, thím đưa phu nhân một xâu, bảo phu nhân đừng nào loạn nữa”.

Thím Chân vâng, về phòng lấy tiền, Lí Thư đi hướng nhà chính. Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi tuy đang quỳ, nhưng trên mặt không hề có ý thẹn, Trương Bá Lâm thậm chí đang hi hi ha ha kể chuyện cười cho em trai nghe. Thím Nhâm thấy Lí Thư đi vào, vội đón đầu. “Nô tỳ chưa từng đánh Đại thiếu gia”.

Lí Thư lại đồ mặt, tiến lên đỡ lấy Trương Bá Lâm, nói. “Quan nhân mau chút đứng lên, thiếp đã sai thím Chân đưa tiền cho mẹ, nói vậy mẹ sẽ không tức giận nữa”.

Trương Bá Lâm cũng đứng dậy, chạy ra cửa nhìn, quả nhiên Phương thị thu được tiền, về phòng rồi. Anh ta thở phào nhẹ nhõm một hơi, cảm kích Lí Thư. “Cũng là nàng có cách, nhưng không nên tổn tiền của nàng, ngày khác ta kiểm tra lại cho nàng”.

Lí Thư khó khăn lắm mới được một câu khen của phu quân, tâm nở rộ, vội xua. “Thiếp cũng là người nhà họ Trương, tiền tiêu là nên, coi như trợ cấp gia dụng, quan nhân nói câu này quá khách khí”.

Trương Bá Lâm thấy nương tử mình làm việc gọn ghẽ, nói chuyện cũng xuôi tai, lại nhìn gương mặt cũng không thấy cô đen như vậy nữa. Lí Thư đoán phu quân đã thay đổi ấn tượng về mình, liền tiến tới đứng bên cạnh phu quân, cả hai sóng vai trở về phòng.

Phương thị là nét “đặc sắc” trong cả tác phẩm này. Thiếu Phương thị giống như đồ ăn thiếu muối mà xiếc khi thiếu khi vậy. Nhưng mà Phương thị nha, “Coi chừng cái ghế”!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Chúc mừng tân gia

Phương thị được tiền của Lí Thư, ngay lập tức đã yên tĩnh, Thanh Miêu nghe được, lại rơi vào tai Lâm Y, Lâm Y cảm thán nói. “Bà ta đúng thật chỉ biết có mỗi tiền mà thôi, nhưng Đại thiếu phu nhân cam nguyện bỏ tiền ra sao?”.

Thanh Miêu kể chuyện xảy ra ở nhà chính cho nàng nghe, nói. “Xâu tiền này Đại thiếu phu nhân bỏ ra đáng giá, vừa được mẹ chồng hài lòng, lại được quan nhân yêu thích”.

Lâm Y thở dài. “Đại thiếu phu nhân hào phóng, đương nhiên người người đều yêu, đáng tiếc ta không có nhiều tiền, không học theo được”.

Thanh Miêu đáp. “Cho dù nhiều tiền nữa, thì tình hình như vừa rồi cũng không thể theo ý Nhị phu nhân, bằng không bà ta càng cảm thấy chúng ta dễ bắt nạt”. Câu này có lý, Lâm Y gật đầu. Thanh Miêu tiếp tục. “Tam nương tử, chủ tử nhìn đi, người như Nhị phu nhân chỉ cần ném thấy ngon ngọt sẽ không bao giờ buông tha, lần tới lại xảy ra chuyện nhất định không dễ dàng dùng một xâu tiền mà giải quyết được đâu, Đại thiếu phu nhân còn nhiều phiền não sau này”.

Lại phiền não cũng là nhà người ta, thật ra Lâm Y cũng tội nghiệp cho Lí Thư, có bà mẹ chồng mất mặt như vậy hẳn là khổ sở lắm.

Đào mất đến cuối năm, heo xuất chuồng, ngoại trừ hai con đã chết mất khi ấy, mười ba đầu heo còn lại đều mập mạp béo tốt, Lâm Y mượn xe của Phương thị, chở vào trong thành, vẫn tìm Đinh môi giới hỗ trợ bán được bốn mươi lăm quan tiền lớn. Đến tận đây, thêm tiền bán lương thực đợt trước, năm nay năng tổng cộng buôn bán lời một trăm quan tiền tức mạch.

Hai phòng nhà họ Trương, Đại phòng có sáu mươi mẫu ruộng, đều gieo lúa nước, tổng cộng kiếm được hơn một trăm ba mươi quan; Nhị phòng có thêm mấy mẫu ruộng cạn, trồng đậu, kiếm được nhiều hơn chút, tổng cộng hơn một trăm năm mươi quan.

Thanh Miêu thăm dò được tin tức, đặc ý phi phàm. “Bọn họ nhiều ruộng thì sao, kiếm được chẳng hơn chúng ta là bao, hưởng chi chúng ta còn để lại một đầu heo ăn Tết”.

Tốt thì tốt, nhưng phiền nhiễu cũng không ít, giống như lúc trả lại ruộng thuê, hàng xóm lại tới cửa. Vợ Trương Lục xin làm tá điền, vợ Lí Tam muốn bán con gái làm nha hoàn, Lâm Y phiền nhiễu nói nôm, bắt đắc dĩ bà con quê nhà, nếu không bình tĩnh cũng phải tươi cười đón chào.

Thanh Miêu vẫn là lòng thương người đáng cao, dù chưa dám cầu Lâm Y mua Đại Nữ, lại nói. “Tam nương từ mỗi ngày phơi nắng ngoài ruộng, vậy cũng không thể, lở đầu đen như Đại thiếu phu nhân, không được Nhị thiếu gia ưa thích, chúng ta vẫn nên mướn người trông nom mấy chục mẫu ruộng cạn kia thôi”.

Lâm Y làm sao đoán không ra lòng cô nàng đang tâm niệm cái gì, cười mắng. “Nghĩ muốn mướn người cứ nói thẳng, việc gì phải lờ Nhị thiếu gia vào”.

Ngoài ruộng quả thực thiếu người, mướn ai cũng là mướn, chiếu cố hàng xóm láng giềng, đợi lúc mình gặp nạn mới có người giúp đỡ, đạo lý này Lâm Y hiểu được, nhưng ruộng cạn hơn hai mươi mẫu, mướn một người nam là đủ, chỉ là đã có hai nhà đến cầu, làm sao cho phải?

Chiếu theo ý Thanh Miêu, phải giữ lại cả hai, Lâm Y không muốn, nhà nàng không phải viện cứu tế, không thể nuôi người rảnh rỗi. Ngẫm nghĩ, được một biện pháp, xé hai tờ giấy nhỏ, tiến hành bốc thăm trước mặt vợ Lí Tam và vợ Trương Lục, trong hai tờ giấy gấp lại có một tờ đã được đánh dấu, nàng nói. “Chúng ta bốc thăm, ai bốc trúng sẽ ở lại”.

Ở Đại Tổng, đánh bạc rất thịnh hành, phương pháp này cả vợ Lí Tam lẫn vợ Trương Lục đều đồng ý, cho rằng rất công bằng, vì thế cùng bốc, vợ Lí Tam vận khí tốt, lá thăm có đánh dấu, vui vẻ ra mặt, về nhà báo tin mừng. Vợ Trương Lục uể oải. “Chủ nhà nhà ấy vốn đã làm công trên ruộng nước của cô, bây giờ lại được cả việc trên ruộng cạn, kiếm được bốn tiền rồi”.

Lâm Y nửa đùa nửa an ủi, nói. “Lục tẩu từ cứ chờ sản nghiệp nhà ta đầy lên, đến lúc đó sẽ mướn Lục tẩu từ đầu tiên”.

Vợ Trương Lục chân chất, tưởng nàng nói thật, về vắt óc suy nghĩ mấy ngày, nghĩ ra một biện pháp, chạy đến hiến kế cho Lâm Y. “Tam nương từ có ba mẫu cỏ linh lăng, sao không nuôi gà vịt gì đó?”.

Lâm Y trông cỏ linh lăng vốn để nuôi heo, chẳng qua chuồng heo của nàng hơi nhỏ, heo ăn gạo Chiêm Thành còn chưa hết, cỏ linh lăng lại càng không ăn tới, nếu có thể dùng để phát tài đương nhiên là tốt, nhưng nàng chưa từng nuôi gia cầm quy mô lớn lần nào, không biết nuôi nổi hay không, cũng không biết có thể kiếm tiền được hay không, bởi vậy chỉ nói qua năm mới rồi bàn sau.

Vợ Trương Lục lại coi lời nàng nói là thật, trở về chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng, chỉ chờ năm sau lại đến tìm Lâm Y, đây là nói sau.

Lúc này tòa nhà mới của Lí Thư đã tô son trát phấn đổi mới hoàn toàn, người của Nhị phòng nhanh chóng dọn vào ở cho kịp năm mới. Mọi người trong thôn đến mừng tân gia, nhà này tặng hai trứng gà, nhà kia tặng một bát gạo, tiệc cơ động ước chừng dài ba ngày. Lâm Y muốn tìm Phương thị chia cổ phần, cố ý đợi đến ngày thứ ba ít người mới đi uống rượu, chưa ăn một miếng đã trực tiếp đi tìm Phương thị. Thanh Miêu cười thâm, Lâm Y thật sự là sợ sự vô lý tới mức quá đáng của Phương thị, nếu có thể giải quyết trong một lần tuyệt đối sẽ không gặp lần hai.

Nhà mới ba viện hợp lại, vì Phương thị kiên quyết, nhà mới không khác nhà cũ là bao, chỉ hơi lớn hơn chút. Lâm Y tới nhà chính, nghe thấy Cẩm Thư đang oán giận. “Hàng xóm kiểu gì thế này, chỉ tặng có vài cọng rau xanh mà cũng không biết xấu hổ ở nhà người khác ăn tới ba ngày”.

Phương thị nghe vậy không vui, nói. “Trong thôn tặng lễ đại để đều như thế, ai bảo các người tiêu nhiều tiền mua rượu, trong bát đều đầy thịt, người ta có thể không đến ăn ư?”.

Lí Thư đã dạy bảo, Cẩm Thư không dám tranh luận với Phương thị, mặc dù không phục, chỉ khoanh tay lùi về một bên. Lí Thư ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Y, vội đứng dậy đón chào, cười nói. “Đã lâu không gặp Lâm Tam nương”.

Lí Thư cư xử theo kiểu nữ quyền nhà quyền quý, ngày thường không ra cổng trước không bước cổng sau, đương nhiên hiếm gặp, Lâm Y và Lí Thư cùng chào nhau, lại chào Phương thị, mới ngồi xuống ghế. Một tiểu nha hoàn bưng trà đến, Lâm Y nhấp một ngụm, ngon hơn trà ngày xưa ở nhà họ Trương, hẳn là từ vốn riêng của Lí Thư, không ngờ Lí Thư lại hiền lành tới mức này, bỏ tiền xây nhà, còn chuẩn bị cả trà nước.

Phương thị làm như không thấy con dâu hiền lành, vẫn lầm bầm oán giận tiệc rượu tốn kém quá lớn. Tốn nữa thì cũng là tiền của Lí Thư, liên quan gì tới Phương thị bà ta?

Lâm Y âm ức thay cho Lí Thư, ngắt lời Phương thị. “Nhị phu nhân, tôi đến chia cổ phần chuồng heo cho phu nhân”. Nói xong lấy bốn tờ tiền giấy một quan Thanh Miêu đưa qua.

Phương thị ngoài miệng vẫn chép chép. “Đáng tiếc hai đầu heo kia đã chết, bằng không còn phải nhiều thêm mấy quan”.

Lí Thư hận nhất Phương thị quăng hết thể diện trước mặt người khác, vừa rồi Phương thị oán giận cô làm như không thấy, nhưng vừa nghe xong câu này trên mặt lại không nhịn được, vội chen vào vòng đề tài ra chỗ khác, hỏi Lâm Y. “Tam nương từ năm nay thu hoạch được không?”.

Lâm Y hiểu ý Lí Thư, đáp lời. “Nhờ phúc của Đại thiếu phu nhân, miễn cưỡng không có trở ngại”.

Thím Nhâm tìm cơ hội nói chuyện, cười đơn đả. “Tam nương từ có khả năng nhất, hai mươi mấy mẫu ruộng nước, hai mươi mấy mẫu ruộng cạn, còn thêm chục đầu heo, nhà Tam nương từ lại ít người, ai cũng khen không dứt miệng”.

Chút của cái đó còn không bằng Lí Thư bán một tráp trang sức, trong lòng chẳng thêm đề tâm, ngoài miệng vẫn nói không ít câu khen ngợi hâm mộ. Lâm Y biết cô chỉ là không muốn Phương thị tiếp tục dọa người mới cố kéo đề tài, vì thế nàng phối hợp vài câu liền chuẩn bị đứng dậy cáo từ.

Không ngờ Phương thị nghe xong hai người trò chuyện, đột nhiên hỏi. “Lâm Tam nương có không ít ruộng, tiền ở đâu ra mà mua?”.

Lâm Y trả lời. “Bán hoa màu lời tiền, Nhị phu nhân chẳng phải đã biết rồi sao?”.

Suy nghĩ của Phương thị đột ngột trở nên linh hoạt, truy hỏi. “Cô trồng hoa màu trên ruộng thuê, tiền thuê lại ở đâu ra?”.

Vấn đề này lúc trước Phương thị đã hỏi qua, Lâm Y dừng lại một chút, đáp. “Bán nút thắt kiếm được”.

“Bây bạ”. Phương thị đập bàn, chén trà run lên hạ xuống, sánh ra ngoài một ít. “Lúc trước cho cô thuê ruộng, chưa từng nghĩ kĩ, bây giờ nhớ lại, lúc đó cô thuê nhiều ruộng như vậy, chỉ bán nút thắt làm sao để dành nổi số tiền đó?”.

Cái gọi là thời cuộc đã đổi, chuyện từ tám trăm năm trước, Lâm Y muốn bịa thế nào chẳng được, chỉ đáp. “Nhị phu nhân thông minh, quả thật không thể nhiều tiền như thế, ruộng đó, ngoại trừ sáu mươi mẫu của phu nhân và sáu mươi mẫu của Đại phu nhân, số còn lại đều là thuê chịu, sau bán hoa màu có lời mới trả”.

Phương thị còn đang cân nhắc độ đáng tin của câu nói, Lí Thư đã mở miệng hỏi. “Sáu mươi mẫu? Con dâu nhớ rõ trên thảo thiếp viết là một trăm hai mươi mẫu mà?”.

Phương thị hoảng hốt, vội nói. “Là Lâm Tam nương nhớ lầm, một trăm hai mươi mẫu, đó mới chỉ là ruộng nước, chúng ta còn ruộng cạn nữa”.

Lâm Y thấy mẹ chồng nàng dâu mâu thuẫn, vội nhân cơ hội cáo từ, lúc này Phương thị không dám níu kéo nữa, sáng khoái cho nàng đi. Lâm Y dường như sợ Phương thị lại đuổi theo, bước rộng nhanh chóng về phòng, thở hắt ra. “May mà Đại thiếu phu nhân chặn Nhị phu nhân lại, bằng không khó mà thoát thân”.

Thanh Miêu không biết lại lịch tiền vốn ban đầu của Lâm Y, cuộc đối thoại ban nãy cũng nghe không hiểu hết, nghĩ nghĩ, hỏi. “Tam nương từ, Nhị phu nhân là lo lắng số tiền thuê đất lúc trước của chủ từ lại lịch không rõ?”.

Lâm Y nhớ lại cảnh tượng lúc trước nàng đào được tiền dưới giường Ngân Tỷ, nói như chém đinh chặt sắt. “Chớ nghe Nhị phu nhân nói lung tung, đều là bán nút thắt để dành được, đồ chơi còn con mặc dù không đáng bao tiền, nhưng tích tiểu sẽ thành đại”.

Thanh Miêu chưa từng kết nút thắt bán bao giờ, tỉnh tỉnh mê mê gật đầu. “Nhị phu nhân nhất định là đồ kị chúng ta”.

Hai người đang nói, tiếng Lí Thư ở ngoài cửa vang lên. “Lâm Tam nương có nhà không?”.

Lâm Y vội đứng dậy đón chào, cảm thấy kinh ngạc, ban nãy mới gặp, bây giờ lại tới nữa là như thế nào. Lí Thư cùng nàng ngồi xuống cạnh bàn, hỏi. “Vừa rồi cô nói nhà chúng ta chỉ có sáu mươi mẫu ruộng?”.

Thì ra là vì này, Lâm Y hơi khó hiểu, của hồi môn Lí Thư sở hữu hơn số ruộng này gấp bội lần, sao phải so đo nhà họ Trương rốt cuộc có một trăm hai mươi mẫu hay sáu mươi mẫu?

Lí Thư nhận ra nàng nghi ngờ, giải thích vài câu, thì ra con người Lí Thư trọng nhất là chữ tín, nhà nghèo không ngại, chỉ ghét nhà lừa đảo.

Thái độ làm người của Phương thị dù đáng ghét, nhưng Lâm Y dù sao cũng phải dựa vào bà ta, liền thay bà ta nói chuyện. “Bọn họ không phải cố tình lừa chị, chẳng qua để thảo thiếp được đẹp chút”.

Lí Thư vẫn mất hứng, một trăm hai mươi mẫu hay sáu mươi mẫu thì khác gì nhau đâu, chỉ là mấy con chữ, nhưng viết sáu mươi mẫu đại biểu thành thật, một trăm hai mươi mẫu là lừa gạt, không xem nhà họ Lí bọn họ ra gì.

Cô vẫn nghĩ trong lòng như vậy, lại sợ lọt vào tai Phương thị, bởi vậy không nói ra, chỉ đáp. “Việc này sớm hay muộn cũng không giấu được, làm bộ làm giả, mất mặt xấu hổ”.

Lâm Y khuyên. “Cũng không phải làm bộ, vốn là một trăm hai mươi mẫu, sau này hai nhà ở riêng mới thiếu một nửa”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Thím Nhâm mật báo

Nhà họ Trương phân gia trước khi nhà họ Lí cầu hôn, bởi vậy Lí Thư vẫn xem là nhà chồng gạt mình, cô từ biệt Lâm Y, trong lòng vẫn hỗn loạn như cũ, gọi Cẩm Thư tới sai bảo. “Đi thám thính xem Nhị phu nhân còn chuyện gì gạt ta hoặc lừa ta nữa không?”.

Cầm Thư là nha hoàn đắc lực, được mệnh lệnh xong, cũng không đi hỏi thăm chung quanh, mà lập tức tìm đến thím Nhâm, giả bộ buồn chuyện. “Thật là không ngờ ngay cả mấy chục mẫu ruộng mà Nhị phu nhân cũng phải nói dối”.

Thím Nhâm rót cuộc hầu hạ Phương thị bấy lâu, giả bộ ngơ ngẩn lừa đảo. “Trong nhà nghèo khổ, Nhị phu nhân có khổ tâm”.

Cầm Thư hỏi. “Thật sự chỉ có sáu mươi mẫu ruộng thôi ư?”.

Thím Nhâm đáp chi tiết. “Cũng không phải chỉ có nhiều đó, tuy có vài mẫu ruộng cạn nhưng không đáng tiền”.

Cầm Thư nhìn bà ta, lại nhìn lướt qua thím Dương đang bận việc trong bếp. hỏi. “Lúc chúng tôi chưa đến, trong nhà chỉ có hai bà hầu? Làm sao chăm lo hết mọi việc được?”.

Thím Nhâm bĩu môi hắt đầu về phía Đông Mạch đi ngang qua, nói. “Đó cũng là đứa nha hoàn, từ lúc âm thầm trèo lên giường Nhị lão gia xong, bản thân cũng tự coi mình là cái thiếp”.

Cầm Thư kinh hãi, đến chính mình là nha hoàn còn biết trong lúc giữ hiếu không được đồng phòng, Trương Lương đường đường là lão gia, sao sau lưng lại làm như vậy. Cầm Thư vội nói. “Bà chớ có nói bừa, Nhị lão gia đang ở tang kỳ, điều đó không hợp quy củ”.

Thím Nhâm cười nói. “Nhị lão gia cũng không phải làm quan, là hương dân bình thường mà thôi, ai để ý đến việc này?”.

Cầm Thư dù coi thường nhà họ Trương, nhưng rốt cuộc cũng đã là một nhà, không tính toán thay Trương Lương thì vẫn phải tính toán cho Trương Bá Lâm, hốt hoảng la lên. “Nhị lão gia không làm quan, nhưng Đại thiếu gia phải làm quan, lão gia nhà chúng tôi rất coi trọng thiếu gia, có thể nào để chuyện như vậy phá hủy tiền đồ của thiếu gia?”.

Thím Nhâm lơ đãng đáp. “Đâu phải bọn họ làm ngay giữa thanh thiên bạch nhật, chỉ cần chúng ta không nói, ai biết được, hơn nữa bọn họ cũng không làm ra kết quả thì sợ cái gì”. Nói xong lại cười thần thần bí bí. “Làm ra kết quả đi nữa còn có Nhị phu nhân giấu giếm, cô cứ yên tâm đi”.

Cầm Thư nghe xong chuyện Đông Mạch, vốn đã giật mình, nay vừa nghe bà ta đề cập tới Phương thị, lập tức cảnh giác, hỏi ngay có chuyện gì, thím Nhâm lại cười không nói, Cầm Thư hiểu ý, ra chủ ý. “Đại thiếu phu nhân đang nhăm chán kia, sao bà không đến kể cho thiếu phu nhân nghe ít chuyện xưa, xin thưởng mấy đồng chi tiêu?”.

Thím Nhâm đang chờ câu này đây, mừng rỡ, lập tức nói. “Nhờ cô dẫn đường”.

Cầm Thư dẫn bà ta vào phòng Lí Thư, trao đổi ánh mắt, bầm. “Đại thiếu phu nhân, thím Nhâm nói bà ta có một câu chuyện rất hay phải kể cho thiếu phu nhân nghe”.

Lí Thư vô thanh vô tức ngồi thẳng dậy, cười nói. “Đang không có gì để làm, thím Nhâm mau ngồi”.

Tiểu nha hoàn đưa đến băng ghế, thím Nhâm ngồi xuống, bà ta vì muốn được chút tiền thưởng, cố ý kéo dài câu chuyện ra, chậm chạp kể. “Trước khi Đại thiếu phu nhân gả vào, Đại thiếu gia có một nha hoàn hầu hạ”.

Bây giờ mới kể tới nha hoàn, Lí Thư liền mất hứng, nhà giàu có trước khi lập gia đình ai mà không có thông phòng cũng lạ, huống chi chỉ là cái nha hoàn. Cô ngồi lệt quệt, dựa vào ghế, chống khuỷu tay, lười biếng hỏi. “Nha đầu kia đâu sao chưa gặp qua”.

Thím Nhâm thấy bộ dáng Lí Thư như vậy, sợ mất tiền thưởng, vội đi vào trọng điểm. “Nha đầu kia trong lúc giữ tang thì có bầu, không thể để lộ, Nhị phu nhân giấu nó đi nhà thân thích”.

Lí Thư hoảng hốt, lập tức phát dậy, trách mắng. “Nói hươu nói vượn, Đại thiếu gia đọc sách thánh hiền, hiểu được lí lẽ, làm sao có thể gây ra chuyện như vậy”.

Thím Nhâm còn tưởng Lí Thư ghen, vội vuốt. “Đại thiếu phu nhân bớt giận, không phải lỗi của Đại thiếu gia, là con nha hoàn xấu xa đó rù quyền Đại thiếu gia”.

Bà ta hiểu sai, Lí Thư xuất thân nhà quan lại, thứ đầu tiên lo lắng không phải là Trương Bá Lâm có con trai thứ, mà sợ hãi việc đó sẽ gây trở ngại cho đường làm quan của anh ta; thứ hai là việc con trai thứ được sinh ra trước con trai đích gây tổn hại cho thể diện nhà họ Lí; về phần ghen tuông – Lí Thư là thân phận gì mà thêm đề mắt tới một đứa nha hoàn? Thật ra chỉ cần sinh được con trai đích trưởng ra trước, cô không hề để ý có bao nhiêu con thứ, giống như Lí phu nhân đã dạy cô trước khi lấy chồng – con thứ có nhiều đi nữa cũng là con thứ mà thôi, không có tiền đồ, thân phận coi như một nửa nô dịch, có tiền đồ, được lợi chính là mẹ cả.

Lí Thư lập tức tìm lại tư thái, ngón tay gõ lên ghế, hỏi. “Nha đầu đó tên gì?”.

Thím Nhâm thấy quý nhân đã hứng thú lại, tinh thần tỉnh táo, vội vàng đáp. “Gọi là Như Ngọc, Đại thiếu gia đặt tên, nói là cái gì mà ‘nhan như ngọc’”.

Thư trung tự hữu nhan như ngọc? Lí Thư cười lạnh, lại hỏi. “Bây giờ nó ở đâu?”.

Thím Nhâm lần nữa. “Không thể nói, nếu bị Nhị phu nhân biết, nô tỳ mạng già khó giữ”.

Lí Thư bấy giờ không có sức nói vô nghĩa với bà ta, vẩy vẩy tay gọi, thím Chân liền bung một cái trap nhỏ dâng lên, Cẩm Thư mở trap, bên trong là một tờ tiền giấy một quan, gác lên trên bàn, nói. “Kể rõ mới được lấy”.

Từ lúc Ngân Tỷ đi rồi, đây là lần đầu thím Nhâm gặp lại tiền thưởng to như vậy, nhất thời nước miếng suýt nữa rò ra, nhìn dính vào tờ tiền kia, nói. “Như Ngọc ở nhà Phương Đại Đầu thôn lân cận, đó là họ hàng xa của Nhị phu nhân”.

Thím Chân nghe xong, càng nghi ngờ, nhìn không được xen vào. “Bà nhất định là bịa chuyện, Nhị phu nhân có hồ đồ đi nữa cũng là mẹ ruột của Đại thiếu gia, chẳng lẽ phu nhân không biết trong lúc giữ hiếu mà có con là không hợp quy củ ư, chỉ vì vậy mà một mực phải hủy đi tiền đồ của Đại thiếu gia?”.

Sau vụ Phương thị khăng khăng đòi tiền Lâm Y vì hai đầu heo chết, Lí Thư đã liệt bà ta vào loại người không thể nói lý được, bởi vậy lười đi phân tích nguyên do vì sao Phương thị làm vậy, chỉ hỏi thím Nhâm đường đến thôn lân cận, sai tiểu nha hoàn đi thám thính tin tức.

Thím Nhâm được một quan tiền thưởng, cười đến toe toét, vui sướng hải lòng về nhà cũ, hoàn toàn không suy xét xem khi Phương thị biết được sẽ phạt bà ta như thế nào. Trong viện nhà cũ, Lâm Y đang cho xẻ thịt con heo mừng năm mới, rất nhiều người vây xem, thím Nhâm tâm tình tốt, cười ha ha đến hỗ trợ, thím Dương trừu. “Mới hại xong người nào mà cao hứng vậy”.

Thím Nhâm trong lòng có quý, nghe xong không lòng dạ nào nói gì, sắc mặt lập tức thay đổi, áp úng vài câu bỏ đi mất, thím Dương ở lại kì quái không thôi.

Dương thị nghe thấy đầu heo trong viện kêu, phiền lòng nhũ mảy. “Heo này kêu cũng thật quá thê lương”.

Điền thị xuất thân bản hàn, nhìn không vừa mắt Dương thị đã ở nông thôn còn giả bộ thanh cao, nói. “Đó là Lâm Tam nương cho xẻ thịt, làm sao có thể không kêu”.

Lưu Hà vén rèm nhìn ra bên ngoài cửa sổ, vui mừng nói. “Buổi tối có com huyết heo ăn, chỉ là không biết Lâm Tam nương có bày rượu hay không”.

Điền thị cũng đến nhìn, nói. “Nhà cô ấy có tá điền, một năm vất vả cùng nhau, phải mời đến ăn bữa com, đương nhiên là sẽ bày rượu”.

Điền thị đoán đúng, đến chiều, trong sân đã bày mấy bàn, một nửa số người ngồi là tá điền, một nửa còn lại là hàng xóm quen thuộc, Phương thị và Lí Thư cũng nằm trong số đó. Thanh Miêu bận rộn qua lại giữa các bàn tiệc, thay mặt chủ tử chiêu đãi khách, Lưu Hà và Điền thị đang thấy lạ là sao không gặp Lâm Y, nàng đã đứng ngay cửa cười nói. “Đại phu nhân có thể hân hạnh đi uống chén rượu được không?”.

Dương thị cũng không nguyên ý, trả lời. “Cô giết heo, ta cao hứng, nhưng bên ngoài toàn là người trong thôn, ta không muốn ngồi cùng bàn ăn với bọn họ”.

Lâm Y hiểu Dương thị là phu nhân nhà quan lại, chẳng qua đang lúc đại tang mới ở đây, bởi vậy có thể thông cảm tâm tình Dương thị, nhân tiện nói. “Là tôi sơ sẩy, tôi gọi Thanh Miêu bung đến riêng cho Đại phu nhân một mâm”.

Lưu Hà vội xua. “Nô tỳ đi, nô tỳ đi, nhờ Thanh Miêu làm chi đâu”.

Dương thị nhìn Lưu Hà đi hướng phòng bếp, thở dài. “Không có tiền trăm sự phiền, hiện giờ chúng ta đã lưu lạc đến trình độ ở chung một cái sân với kẻ hầu người hạ”.

Sân vẫn là sân cũ, vì sao lại thở dài. Lâm Y ngăn người mới hiểu được, Nhị phòng dọn ra khỏi nhà cũ, dãy phòng ở vốn ngày xưa bọn họ ở nay sửa thành phòng cho người hầu, Dương thị làm phu nhân nhà quan, bỗng dưng thành hàng xóm của đầy tớ, trong lòng hiển nhiên không thoải mái.

Điền thị an ủi Dương thị. “Mẹ đừng khổ sở, sang năm ra hiếu chúng ta sẽ vào thành, nhẫn nại mấy tháng nữa vậy”.

Dương thị đã tính toán từ lâu, phải tháng mười sang năm mới mãn tang, bởi vậy bà cũng không vui mấy, vẫn là vẻ mặt ục ục. Chuyện nhà ở chẳng thể cải thiện trong chớp mắt được, Lâm Y không biết an ủi bà thế nào, đành phải yên lặng lui ra ngoài.

Buổi tối Thanh Miêu dọn dẹp xong tàn cục trên sân, trở về phòng cũng cảm thán. “Đều do Nhị phòng dọn đi cách vách, hại chúng ta chỉ có thể ở chung với tôi tớ nhà họ Lĩ”.

Lâm Y không hiểu, hỏi. “Ta hỏi em, nếu không có nhiều người hầu như vậy vừa này đến hỗ trợ em, em có thể dọn dẹp nhanh đến thế sao?”.

Thanh Miêu vừa rửa mặt vừa cảm giận nói. “Tốt thì tốt, nhưng bọn họ không chỉ có nha hoàn bà hầu, còn có nam nhân và tiểu tử, vừa rồi có tên tiểu tử choai choai tới điên ngôn điên ngữ, bị em mắng về”.

Có người đùa bốn Thanh Miêu? Lâm Y sững sốt. “Ài? Lá gan lớn như vậy, ta đi nói cho Đại thiếu phu nhân”.

Thanh Miêu thấy chủ tử muốn đòi lại công bằng cho mình, liền nói ra tên tiểu tử kia.

Ngày hôm sau, Lâm Y thật sự đi đến phòng Lí Thư, nói cho Lí Thư nghe tiểu tử nhà họ Lí đùa bốn nha hoàn của nàng. Ý của Lâm Y là mong Lí Thư quản lí người hầu chặt chẽ chút, nhưng Lí Thư lại cảm thấy nha hoàn cũng không phải tiểu nương tử đứng đắn, đùa giỡn thì có làm sao, mới đề nghị gả Thanh Miêu cho tiểu tử kia.

Trong lòng Lâm Y, bây giờ Thanh Miêu không chỉ là nha hoàn, còn là bạn của nàng, đầu chịu tùy tiện xứng tên tiểu tử cho Thanh Miêu, vì thế quả quyết cự tuyệt. Lí Thư thấy nàng không muốn cũng thôi, gọi thím Chân đến, bảo thím Chân đi răn dạy tiểu tử kia. Lâm Y thật lòng cảm tạ. “Tôi biết bản thân đa sự, chỉ là đứa nha hoàn bé nhỏ cũng muốn khuấy rầy Đại thiếu phu nhân, nhưng tôi lẻ loi một mình, chỉ có Thanh Miêu làm bạn, khó tránh khỏi xem trọng cô nàng chút, mong Đại thiếu phu nhân thứ lỗi”.

Lâm Y trọng tình ý, Lí Thư lại hiểu khác : cái gọi là cô nhi quả phụ trước cửa nhiều thị phi, cho dù là nha hoàn cũng phải giữ mình trong sạch, nếu không mọi người đều tưởng nha hoàn nhà nàng dễ đùa bỡn, giờ trò chơi đùa, khó tránh khỏi sẽ va chạm đến thân nàng.

Đào mắt thím Chân đã quay về báo cáo, nói. “Theo Đại thiếu phu nhân dặn dò, đã giáo huấn tiểu tử kia, về sau hẳn cũng không dám nữa”.

Lâm Y lại cúi người tạ ơn, Lí Thư vội đứng dậy đáp lễ. “Có phải chuyện gì to tát đâu, hơn nữa cũng là người hầu nhà ta sai trước”.

Lâm Y thấy mọi sự đã giải quyết xong, liền muốn cáo từ, Lí Thư giữ nàng lại. “Lâm Tam nương vội gì sao? Nếu là nhân hạ, ngồi nói chuyện cùng ta”.

Lâm Y nghe đã hiểu Lí Thư có việc, liền ngồi xuống, cười. “Tôi thì có việc gì đâu, chỉ sợ ngôn ngữ thô bỉ nói chuyện không lọt vào mắt Đại thiếu phu nhân”.

Các bạn độc giả trong nhà Rùa là số 1. Tuần này hơi bận kiểm tra nên ko edit nhanh được, chiều nay mở mail đọc comment của bạn Kid cảm thấy vô cùng ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Lí Thư hành động

Lí Thư mỉm cười, sai Cẩm Thư đổi một chung trà nóng khác, làm bộ như không hề để ý, hỏi. “Nha hoàn của Tam nương từ làm sao mua được thế, vừa thành thật lại trung tâm, nói cho ta biết chỗ ta cũng đi mua một đứa”.

Lâm Y cười. “Thanh Miêu làm sao có thể so sánh với vài vị chỗ Đại thiếu phu nhân chứ”.

Nàng lần lượt kể chuyện lúc trước Phương thị mua nha hoàn, phân nha hoàn, Lí Thư chọn trọng điểm tiến tới, hỏi. “Đại thiếu gia cũng từng có một nha hoàn phải không?”.

Đây không phải thứ gì bí mật, Lâm Y liền đáp thật. “Có một, gọi là Như Ngọc, sau không biết đi đâu, hẳn là phạm lỗi bị Nhị phu nhân bán đi”.

Tiểu nha hoàn Lí Thư sai đi tìm nhà Phương Đại Đầu đã quay về báo cáo tin tức, cô vừa nhớ lại lời tiểu nha hoàn kể, vừa tiếp tục hỏi Lâm Y. “Trước khi nhà họ Trương ở riêng cũng xem như là nhà giàu có trong thôn, vì sao lão gia ngay cả cơ thiếp cũng không có một người?”.

Lâm Y trả lời. “Sao lại không có, lúc trước có một Ngân Tỷ, bị Nhị phu nhân đổi đến nhà họ hàng xa”.

Lí Thư hỏi ngay. “Bà con xa, có phải tên Phương Đại Đầu hay không?”.

Lâm Y gật. “Đại thiếu phu nhân làm sao mà biết?”.

Lí Thư cười. “Chẳng nhớ được nghe ai nói chuyện nhắc tới, bởi vậy hỏi thử”. Nói xong, liền sai tiểu nha hoàn dâng canh. “Hôm nay hầm canh rất ngon, Lâm Tam nương nếm thử đi”.

Lâm Y từng nghe Dương thị nói, nhà cao cửa rộng người ta đều là khách đến dâng trà khách đi dâng canh, nàng đoán đại khái Lí Thư muốn tiễn khách, vì thế đứng dậy cáo từ.

Cẩm Thư tiễn nàng ra cửa, quay lại cười. “Lâm Tam nương mặc dù sinh ra ở nông thôn, cũng hiểu được quy củ, không giống Nhị phu nhân, lần trước canh đều uống tới bát thứ ba vẫn không chịu đi”.

Người hầu trong phòng nghe xong toàn bộ che miệng cười trộm, ngay cả Lí Thư cũng nhoén cười. Thím Chân gọi tiểu nha hoàn đi thăm thính lại hỏi vài câu, nói với Lí Thư. “Đại thiếu phu nhân, việc này nên giải quyết sớm chớ để chậm trễ, nếu không động thủ, đứa nhỏ đều phải sinh ra”.

Lí Thư không biết Trương Bá Lâm cũng không muốn giữ đứa bé, còn tưởng giấu Như Ngọc ở nhà Phương Đại Đầu là chủ ý của anh ta. Cô định không đếm xỉa tới, suy nghĩ nhất thời lại gọi thím Chân đến dặn dò vài câu. Thím Chân hiểu ý, kêu tiểu nha hoàn kia đi tìm Ngân Tỷ, cho cô ta ít tiền, lại giao cho cô ta một bao thuốc bột, dạy cô ta phải làm như thế nào.

Ngân Tỷ từ lúc làm thiếp cho Phương Đại Đầu, ngày đêm làm việc quần quật cũng không được một văn tiền, bởi vậy nhìn thấy tiền quả thật động tâm,

nhưng vẫn nghi ngờ hỏi. “Là chủ nhân nhà nào gọi người tới?”.

Tiểu nha hoàn đã được dặn trước, không nói thẳng, chỉ xòe ra hay ngón tay hươ hươ.

Muốn hại Như Ngọc chỉ có thể là nhà họ Trương, mà người gần với số hai trong nhà họ Trương ngoại trừ Trương Lương và Phương thị thì còn ai nữa, chẳng lẽ là người không liên quan như Trương Trọng Vi. Nhưng Như Ngọc sớm làm rõ với Ngân Tỷ, thề thốt đứa nhỏ trong bụng không phải của Trương Lương, bởi vậy Ngân Tỷ sinh nghi : nếu Như Ngọc không dính líu với Trương Lương, vì sao Phương thị phải hại cô ta?

Ngân Tỷ có tâm nhãn, tham tiền đến mấy cũng không muốn làm chuyện mờ mờ. Bởi vậy không đồng ý, chỉ nói với tiểu nha hoàn. “Cô ta và ta không liên quan, ta không thể vô duyên vô cớ hại cô ta”.

Tiểu nha hoàn kia bịa đặt. “Làm sao không liên quan, tôi nghe nói lão gia vì cô ta mới nhẫn tâm đưa cô đến nhà Phương Đại Đầu”.

Ngân Tỷ vẫn không tin. “Ta đến nhà Phương Đại Đầu là vì Kim Tỷ, khi đó Như Ngọc còn không biết đang ở đâu, hơn nữa cô ta đã thề với trời rằng cô ta không dính dáng gì đến Nhị lão gia”.

Tiểu nha hoàn giật thót, hỏi. “Vậy cô ta nói cô ta dính dáng tới ai?”.

Ngân Tỷ trả lời. “Cái này chưa từng kể”.

Tiểu nha hoàn yên lòng, tiếp tục bịa chuyện. “Rõ ràng cô ta dỗ cô, vậy mà cô cũng tin, nếu không phải trong lòng cô ta có quỷ, vì sao không nói cha đứa bé là ai?”.

Ngân Tỷ nghe xong, cảm thấy có lý, bất giác liền sinh nghi Như Ngọc. Tiểu nha hoàn nhét tiền và thuốc vào tay Ngân Tỷ, nói. “Trộn thuốc này vào thuốc dưỡng thai sắc cho cô ta uống, cô yên tâm, thuốc này không gây hại tính mạng, sự thành còn có phần thưởng”.

Ngân Tỷ do dự tiếp nhận, tiểu nha hoàn xoay người liền đi, Ngân Tỷ vội vàng giữ chặt, hỏi. “Rốt cuộc người là nha đầu nhà ai, vì sao ta chưa bao giờ gặp người?”.

Tiểu nha hoàn đáp theo lời thím Chân đã dặn. “Là thím Nhâm bảo tôi tới”.

Ngân Tỷ nghe được là tay chân của Phương thị, ngầm nghĩ một chút liền giấu tiền vào tay áo, vào nhà bố trí.

Tiểu nha hoàn hoàn thành xong việc, trở về tranh công. Lí Thư bóc mấy trăm văn cho, lại nói. “Đề phòng sự tình đổ bể, ta đưa người đến thôn trang trốn tránh”.

Tiểu nha hoàn cũng sợ, thấy chủ nhân lo lắng cho mình, liền tạ ơn nghe theo, đi thu dọn quần áo, ngay ngày đó lên xe rời đi.

Cầm Thư đứng trước cửa sổ nhìn xe ngựa đi xa, nghi hoặc nói. “Trong cửa hồi môn của Đại thiếu phu nhân làm gì có thôn trang”.

Thím Chân cười. “Nhà họ Trương chính là nông trang, còn muốn thôn trang gì nữa?”. Nói xong thừa dịp Lí Thư không chú ý đến, ghé vào tai Cầm Thư thì thào. “Đưa đi nơi khác bán, Đại thiếu phu nhân làm việc sao có thể lưu lại hậu hoạn”.

Cầm Thư hiểu ra, vừa thấy bội phục vừa thấy sợ.

Lí Thư lên kế hoạch rằng : Ngân Tỷ làm xong việc còn tưởng rằng Phương thị sai mình, mà Phương thị sẽ định ninh Ngân Tỷ làm trưởng thân phận của Như Ngọc, sinh hận mới hại người. Về phần sự thật ra sao, tiểu nha hoàn đã bị bán đi xa, mặc kệ bọn họ đoán thế nào, đến lúc đó Lí Thư sẽ đón Như Ngọc đã bị sảy thai về, đặt trong phòng cho cái danh phận, biểu chương chính mình hiền lành.

Ngân Tỷ không hiểu vì sao, đảo mắt sẽ đến Tết mà vẫn không truyền ra tin tức gì. Lí Thư lo lắng vạn phần, theo tin tức cô hỏi thăm được, Như Ngọc sắp lâm bồn, nếu hồng chuyện đứa nhỏ sẽ ra đời. Trong lòng lo lắng đại sự, năm mới ăn cơm cũng không ném ra vị gì. Đại phòng Nhị phòng nhà họ Trương vẫn sum họp đón Tết như cũ, Lâm Y lại lẻ loi một mình, đỡ được là nhà bếp trống, nàng lại hun khói nhiều thịt khô, cùng với Thanh Miêu hai người bận bịu từ sáng, đêm ba mươi trừ tịch cũng bày được một bàn cơm phong phú, không thua bàn cơm nhà họ Trương.

Trương Trọng Vi vẫn như năm ngoái, theo thường lệ đến tặng một bầu rượu tiêu hoa, lúc này nhà cũ ngoại trừ chủ tớ Lâm Y, những người khác đều đã đi nhà mới ăn lễ, chàng không sợ bị ai nhìn thấy, vào phòng Lâm Y ngồi một lúc, ăn thức ăn nàng nấu, khen không dứt miệng.

Thanh Miêu bận tâm danh tiết của Lâm Y, không cho chàng ngồi lâu, chưa đợi chàng ăn no đã đẩy ra ngoài cửa, nói. “Cơm tất niên nhà Nhị thiếu gia còn nhiều món ngon hơn nhà nô tỳ nhiều đúng không? Thiếu gia tự về nhà ăn đi, mừng một chúc Tết lại đến”.

Trương Trọng Vi nói. “Đồ ăn nhà ta không ngon như của Tam nương tử”.

Lâm Y cười. “Anh dám ghét bỏ tay nghề của thím Dương, để tôi mách lại thím”.

Đang nói giỡn, phía nhà mới vang lên tiếng Phương thị mắng, Thanh Miêu vội vàng chạy đi hỏi thăm, thì ra Lí Thư ăn cơm đoàn viên không yên lòng, không ngon ngọt dỗ Phương thị, chọc bà ta nổi giận, bởi vậy bắt đầu trách mắng.

Thanh Miêu nhìn Lâm Y, lại nghiêng đầu nhìn Trương Trọng Vi, chỉ nói. “Nương tử của hai vị thiếu gia quả không dễ làm, giao thừa còn bị mắng”.

Trương Trọng Vi cảm thấy khổ sở, cúi đầu không lên tiếng, đầu xuân chàng sẽ vào kinh đi thi, Lâm Y không muốn chàng bị cảm xúc ảnh hưởng, từng mất dọa Thanh Miêu, lại cân nhắc phải an ủi chàng thế nào. Nhưng nàng chưa kịp mở miệng, Trương Trọng Vi đã nói trước. “Em đừng lo lắng, tôi đã nói sẽ dẫn em ra khỏi đất Thục, nói được thì làm được”.

Thanh Miêu mới bị Lâm Y trừng mắt, đang nghĩ phải chuộc lỗi thế nào, đột nhiên nghe câu này, vội hô. “Tam nương tử tin thiếu gia, rất là tin thiếu gia”.

Trương Trọng Vi khẽ nâng mắt, thấy Lâm Y cười, bất giác tâm tình lại tốt lắm, thấp giọng thì thào. “Em chờ tôi”. Sau đó xoay người chạy.

Lâm Y quay vào nhà, khoe miệng vẫn thẳng thẳng nét cười, Thanh Miêu lấy làm lạ. “Nhị thiếu gia cũng không phải lần đầu nói như vậy, trước kia chủ tử nghe xong nhưng chẳng cười”.

Lâm Y sờ sờ hai má. “Ta có cười sao?”.

Thanh Miêu gật đầu mãnh liệt, Lâm Y càng cảm thấy mặt nóng, dốc một chén rượu tiêu hoa Trương Trọng Vi mang đến, mượn rượu giấu đi.

Ăn Tết xong, Lâm Y lại bắt đầu lu bu công việc, năm trước nàng vì nuôi đất, không gieo tiểu mạch trên ruộng nước, nhưng vẫn có một đồng việc phải làm, chinh ruộng, gánh phân bón lót, chuẩn bị gieo lúa; dọn rửa chuồng heo, tiêu độc, bắt heo con nuôi; ba mẫu cỏ linh lăng cũng càng tươi tốt, chỉ riêng việc cắt cỏ cho heo ăn cũng đã là công việc nặng nhọc.

Ngày hôm đó nàng và Thanh Miêu mệt mỏi cả ngày, buổi tối về nhà, nằm ulych xuống ghế không muốn động đậy, vợ Trương Lục ôm một con ngỗng béo đến. “Tam nương tử còn nhớ tôi nói năm ngoái không?”.

Lâm Y không nhớ ra, ngượng ngùng cười. “Vội vàng cả đầu, Lục tẩu tử nhắc ta”.

Vợ Trương Lục chỉ vào con ngỗng trong lòng, nói. “Chẳng phải Tam nương tử đã nói qua năm mới sẽ nuôi ngỗng sao, vừa hay nhà huynh đệ tôi chuyên nuôi thứ này, tôi đã học hỏi kinh nghiệm nuôi, hiện nay bắt đầu nuôi ngỗng cho Tam nương tử?”.

Lúc ấy Lâm Y chỉ là thuận miệng nói ra, không ngờ vợ Trương Lục lại tưởng thật, hiện giờ người ta đã ôm cả ngỗng tới rồi, không thể quả quyết từ chối, nàng bắt đầu do dự. Thanh Miêu đứng bên nói. “Tam nương tử, heo nhà chúng ta cũng không phải không có lương thực ăn, mỗi ngày cắt cỏ một chết người, lại chậm trễ công việc khác, không bằng chúng ta dựng cái lều ngay trên ruộng cỏ linh lăng, cho người nuôi ngỗng”.

Vợ Trương Lục vội nói. “Ngỗng không giống heo, không cần quay nuôi, khỏi phải dựng lều”.

Thanh Miêu cười. “Không phải lều cho ngỗng ở, là cho người ở, chúng ta không kiếm tiền đã có kẻ rình rập, nếu nuôi ngỗng không ai canh nhất định bị bắt trộm”.

Lâm Y chưa bao giờ nuôi ngỗng, không dám gật dễ dàng, bảo rằng phải lo lắng cái đã, cho vợ Trương Lục về nhà chờ tin tức. Thanh Miêu cho rằng nuôi ngỗng có tiềm năng, dốc sức khuyên Lâm Y. “Nuôi ngỗng càng ít tốn sức hơn nuôi heo, ban này lừa ra ruộng cỏ linh lăng nuôi thả, chỉ cần có người canh là được, buổi chiều lại lừa về trong viện, ngay cả lưới vây cũng khỏi cần”.

Lâm Y vẫn lưỡng lự, Thanh Miêu cười. “Tam nương tử lúc mới kiếm tiền cũng không bó tay bó chân như bây giờ”.

Lâm Y nghe cũng cười, quả thật lúc trên người không có một xu, luôn nghĩ bản thân đã ở bước đường cùng rồi, có hỏng thì cũng không hỏng đi đâu được nữa, vì thế buông tay mà làm, hiện giờ có chút tài sản lại bản khoản nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Kết phường nuôi ngỗng

Nhắc tới đó, Thanh Miêu lại mắng thím Nhâm một hồi. Lâm Y giật mình nhớ lại lúc trước Lí Thục từng hỏi thăm về Như Ngọc, đột nhiên đoán liệu hai sự kiện này có liên quan với nhau không? Nàng hỏi Thanh Miêu. “Phương Đại Đầu đến, Đại thiếu phu nhân có biết không?”.

Thanh Miêu nghĩ nghĩ, đáp. “Đại thiếu phu nhân cũng không biết Phương Đại Đầu, Nhị phu nhân lại có ý gạt, bởi vậy em không thấy người hầu trong phòng Đại thiếu phu nhân tới hỏi thăm”. Nói xong lại dậm bước chân ra ngoài. “Em lại mang theo ít tiền đi hỏi tiếp”.

Lâm Y vội kéo cô. “Vừa nãy ta sai em đi hỏi thăm là sợ chuyện có liên quan đến chúng ta, nếu không liên quan thì để ý làm gì, nghe nhiều phiền toái nhiều”.

Thanh Miêu được dạy bảo, đáp. “Đúng vậy, nếu rảnh như thế thì đi chiến thịt khô còn hơn”.

Lâm Y cười to. “Chính xác, bỏ thêm ít cọng hoa tỏi non”.

Thanh Miêu đi nhà bếp, trước chọn một khối thịt béo, ngâm nghỉ chủ tở hai người không thể ăn một mình, còn phải lo lắng Đại phòng nhà họ Trương, liền lấy một khối thịt nạc ít mỡ, dội nước sôi, lại cắt lát, mỡ làm dầu, bỏ thêm hoa tỏi non, xào một mâm thịt khô hoa tỏi béo ngậy thơm ngào ngạt. Lúc Lulu Hà nghe mùi tìm đến, Thanh Miêu đã làm xong hai món thức ăn, còn một món đang ở trong nồi, Lulu Hà cười. “Cô mệt mỏi cả ngày, sao không để tôi làm”.

Thanh Miêu nói. “Hiện giờ tôi không cần cắt cở cho heo ăn nữa, chỉ nấu mấy nồi com heo thôi, mệt gì đâu”.

Lulu Hà xắn tay áo vào hỗ trợ, hỏi. “Lương thực đủ ăn không?”.

Thanh Miêu cười ha ha. “Đủ, hai mươi mẫu lúa Chiêm Thành, chỉ có mười lăm đầu heo, còn sợ ăn không hết kia”.

Lulu Hà nhỏ giọng nói. “Nếu có dư, giữ lại đừng bán, tôi thấy đảo mắt Nhị phòng sẽ tới tìm các người mua đấy”.

Thanh Miêu tỉnh táo tinh thần, sáp lại hỏi. “Sáu mươi mẫu ruộng của bọn họ còn sầu lo không đủ ăn ư?”.

Bài thanh minh cho chàng Trương Trọng Vi :

Trương Trọng Vi không phải nam chính tôi thích nhất trong tất cả các truyện điền văn của A Muội, nhưng tôi thương chàng ở chỗ có tình, có quyết tâm, và cũng đủ tự mình hiểu lấy. Con cái không thể chọn cha mẹ, Trương Trọng Vi không thể chống lại cha mẹ của chàng vì xã hội chàng đang sống nó khắt khe chữ “Hiếu” rất lớn. Các bạn hay than phiền rằng anh chàng nhu nhược, nghe theo lời mẹ, vân vân, nhưng các bạn ơi các bạn nghĩ lại đi : anh chàng không hề nghe theo lời mẹ đâu (điển hình là có cơ hội sẽ lĩnh đi tìm Lâm Y ngay), dù mẹ anh có ghét Lâm Y thế nào thì Trọng Vi vẫn một lòng suy nghĩ Lâm Y là nương tử tương lai của mình. Không thể chống lại thời đại, không thể chống lại chữ “Hiếu” quá lớn, chàng đã tìm ra cách khác để Lâm Y hạnh phúc : đổ đạ và dẫn nàng ra khỏi đất Thục.

Lâm Y là linh hồn xuyên không, nhưng Trọng Vi chỉ có 17 18 tuổi thôi, phải gọi là “chàng trai mới lớn” đó đã có suy nghĩ tích cực như vậy, các bạn đừng vội nản lòng. Hai anh em Bá Lâm Trọng Vi mỗi người mỗi tính nên vận mệnh không hề giống nhau đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Âm kém dương sai

Lulu Hà nhìn nhìn ra sau, gấp ngoài cửa không ai, nhân tiện nói. “Tôi mới đi ngang cổng sau nhà mới của Nhị phòng, thấy Nhị phu nhân đang lên lút bán lương thực, lương thực nhà bà ta nên bán đã sớm bán hết, lúc này có để bán nhất định là gạo ăn, đợi hết gạo cho vào nồi, có thể không mua gạo Chiêm Thành của các cô sao?”.

Thanh Miêu nói. “Cũng không nhất định, còn nhiều nhà bán mà”.

Lulu Hà cười nói. “Cô ngốc oi, nếu bà ta có tiền thì có gì phải bán gạo ăn, nhất định là có việc gì đó thiếu tiền. Trong tay không có tiền thì làm gì mua được gạo ngon để ăn, chỉ có thể ăn gạo Chiêm Thành mà thôi”.

Thanh Miêu giật mình, hỏi lại. “Nhị phu nhân muốn bán gạo thì cứ thoải mái mà bán, sao phải trốn tránh?”.

Lulu Hà lắc đầu. “Cái này tôi cũng không biết, hẳn là bà ta quản gia bị thiếu hụt, không dám để người khác biết?”.

Vì sao Phương thị phải lên lên lút lút bán, Thanh Miêu đương nhiên hiểu, chẳng qua để moi thêm tin tức mới hỏi câu kia, bây giờ thấy Lulu Hà cũng không biết chuyện Phương Đại Đầu, cũng cho qua.

Hai người dọn com chiều xong hết, bung lên bàn, hầu hạ các chủ tử ăn com. Dương thị thấy trên bàn có thêm đĩa thịt khô, gấp cho Lâm Y nói lời cảm tạ. “Cứ ăn ké thịt khô nhà cô mãi, thật sự băn khoăn”.

Lâm Y gấp một miếng trứng, vui đùa nói. “Tôi cũng ăn trứng gà nhà Đại phu nhân mà chẳng thấy băn khoăn nha”.

Dương thị liền nở nụ cười, từ từ ăn nửa chén com liền gác đũa, bung chén trà nhỏ đến bên cạnh nhăm nháp, hỏi. “Tam nương tử, hôm nay Nhị phu nhân có tới tìm cô mượn tiền không?”.

Lâm Y ngạc nhiên đáp. “Thế nào, chẳng lẽ cũng mượn của Đại phu nhân ư?”.

Dương thị gạt đầu. “Mở miệng đã đòi hai mươi quan, ta không có nhiều tiền như vậy cho thím mượn”.

Lâm Y nói. “Nhị phu nhân không nói muốn mượn bao nhiêu, chẳng qua tôi vừa dùng hết tiền mua heo giống, nuôi ngỗng, một văn tiền cũng không dư ra được”.

Lưu Hà nghe hai chủ tử nhắc tới chuyện này, liền kể chuyện Phương thị vụng trộm bán lương thực, nói. “Có phải Nhị phu nhân mượn khắp mà không được mới vội vã bán lương thực không nhỉ?”.

Dương thị ngạc nhiên nói. “Vì sao thím ta lại cần tiền gấp như vậy?”.

Điền thị chen vào. “Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia sắp vào kinh đi thi, chẳng lẽ đang trừ bị lộ phí?”.

Dương thị ngẫm nghĩ, thoáng lắc đầu. “Lộ phí cho Đại lang, nương tử của nó nhất định nguyên ý bỏ ra, Nhị lang...”. Bà như lơ đãng nhìn lướt qua Lâm Y, mới nói. “Ta còn có vốn riêng, nếu Nhị lang thiếu lộ phí, nhất định phải giúp đỡ nó”.

Lâm Y luôn do dự mãi, vẫn không kể ra chuyện Phương Đại Đầu, miễn cho bản thân bị dính vào phiền toái không cần thiết. Phía Dương thị không biết chuyện này, vì thế thảo luận đến thảo luận đi vẫn không đoán ra được vì sao Phương thị cần tiền gấp gáp đến thế.

Đợi lúc Lâm Y cáo từ về phòng, mới thấy tiểu nha hoàn trong phòng Lí Thư đã đứng chờ trước cửa phòng của nàng, thấy nàng trở về, vội hỏi. “Tam nương tử, Đại thiếu phu nhân nhà nô tỳ mời Tam nương tử đi nói chuyện”.

Lâm Y gạt đầu, đi theo tiểu nha hoàn, vừa đi vừa hỏi. “Đại thiếu phu nhân có việc sao? Thế nào không đến phòng Đại phu nhân tìm ta?”.

Tiểu nha hoàn chỉ cười cười không đáp, Lâm Y liền hiểu, nhất định là có việc không thể để người khác nghe cần hỏi nàng. Quả nhiên, nàng vừa vào phòng Lí Thư, đã có tiểu nha hoàn khác đóng cửa phòng lại, nhìn bên trong ngoại trừ Lí Thư chỉ còn lại thím Chân, thậm chí ngay cả Cẩm Thư cũng không thấy mặt.

Lí Thư mời nàng ngồi xuống, không hề khách sáo, đi thẳng vào chính đề, hỏi. “Nghe nói Nhị phu nhân đi xung quanh vay tiền, Tam nương tử có biết không?”.

Lâm Y đáp. “Là có tìm tôi vay tiền, nhưng tôi nào có tiền nhàn rỗi trong tay cho phu nhân vay, thật là xin lỗi, về phần có mượn ai khác hay không thì tôi không rõ”.

Lí Thư lại hỏi. “Vậy Tam nương tử có biết vì sao Nhị phu nhân phải vay tiền không?”.

Vấn đề này vừa rồi mới nghị luận trong phòng Dương thị xong, cũng không có kết quả, Lâm Y trả lời. “Tôi ở phía nhà cũ, hiếm khi gặp mặt Nhị phu nhân, làm sao biết lý do phu nhân muốn vay tiền”.

Lí Thư lộ vẻ thất vọng, chỉ chép miệng “Vay sao”, nghe dài dằng dặc.

Lâm Y nhìn Lí Thư thật là không biết gì, khó tránh khỏi ngạc nhiên. “Nhị phu nhân ở ngay cách vách, Đại thiếu phu nhân nếu muốn biết tình hình cụ thể, tự đến hỏi là được, hoặc sai thím Nhâm tới hỏi chẳng tiện hơn ư?”.

Lí Thư chỉ ra ngoài cửa sổ. “Lúc cô đến không gặp thím Nhâm?”.

Lâm Y nói. “Bầu trời tối đen, chưa từng để ý, thím Nhâm làm sao vậy?”.

Lí Thư trả lời. “Nhị phu nhân vừa phát giận, thím Nhâm đang quỳ bên ngoài, ai dám đến gần đâu”.

Thím Nhâm là người xấu bụng, bà ta bị phạt quỳ, Lâm Y chỉ có cao hứng, nàng cố gắng nhịn cười, hỏi. “Thím Nhâm lại làm gì chọc Nhị phu nhân nổi nóng?”.

Lí Thư lắc đầu. “Cũng không biết nữa”.

Lí Thư lại dò hỏi Lâm Y mấy vấn đề, nhưng Lâm Y trước sau vẫn cảnh giác ba phần, phàm là chuyện nàng hoặc Thanh Miêu nghe lén được, nàng đều nói không biết. Lí Thư chẳng moi được tin tức gì từ miệng nàng, chỉ phải sai thím Chân dâng canh tiễn khách. Thím Chân tiễn Lâm Y đi, quay lại nói. “Đại thiếu phu nhân đang nóng vội, nếu muốn biết có chuyện gì, ngày mai sai người đi nhà Phương Đại Đầu một phen là được”.

Lí Thư nói. “Kế hoạch từ năm trước, qua năm mới mà vẫn chưa có kết quả gì, ta không nóng ruột được ư?”. Nói xong lại hối hận. “Không nên bán nhà đầu kia đi, chỉ có nó gấp qua Phương Đại Đầu, hôm nay có người đến cũng chẳng biết có phải hân ta hay không”.

Thím Chân hỏi. “Đại thiếu phu nhân đã muốn biết, vì sao ban này không hỏi Lâm Tam nương xem?”.

Lí Thư bực tức nói. “Hắn là nam nhân, ta giáp mặt hỏi thẳng Lâm Tam nương, cô ấy nghĩ ta thế nào?”.

Thím Chân lo lắng không chu toàn, tự biết đã nói lỡ, vội nói. “Nô tỳ đi hỏi thăm”.

Lí Thư chậm rãi lắc đầu. “Thôi, thím còn chưa nhìn ra sao, Lâm Tam nương rất kín miệng, đáng tiếc xưa nay ta không giao hảo với cô ấy”.

Thím Chân đáp. “Đại thiếu phu nhân và Lâm Tam nương tương lai sẽ là chị em bạn dâu, Nhị phu nhân lại là người như thế, thiếu phu nhân giao hảo với Tam nương từ còn tốt hơn lấy lòng Nhị phu nhân nhiều”.

Theo tính tình Lí Thư, hận không thể mỗi người đều khen mình tốt, vì thế gặt đầu, lên giường nghỉ ngơi.

Trương Bá Lâm đã nhiều ngày đều ở phòng Trương Trọng Vi chong đèn đọc sách, chưa từng về phòng, Lí Thư nằm trong chốc lát, do dự có nên cho người đi gọi quan nhân về hay không, đột nhiên nghe thím Chân bên ngoài gõ cửa, tiến vào nói. “Đại thiếu phu nhân, nô tỳ thừa dịp trong phòng Nhị phu nhân tắt đèn, trộm đến hỏi thím Nhâm, người say thai là...”.

Lí Thư nghe được hai chữ “say thai”, kinh hi ngất lời thím Chân, hỏi. “Như Ngọc say thai?”.

Thím Chân hơi bối rối, đáp. “Không phải Như Ngọc, say thai là Ngân Tỷ”.

Thì ra Ngân Tỷ nghe theo tiểu nha hoàn dẫn, âm thầm sắc “thuốc dưỡng thai” bụng đi cho Như Ngọc, Như Ngọc mười phần tỉnh táo, nhất định bắt Ngân Tỷ phải uống trước một ngụm, Ngân Tỷ cũng không biết bản thân có thai, liền lớn mật uống hai ngụm, chưa đợi được Như Ngọc cũng uống, dưới hạ thân đã chảy máu, thai nhi hơn một tháng cứ như vậy sảy mất.

Trên đời lại có chuyện âm kém dương sai như vậy sao? Lí Thư sùng sốt một hồi, mới nói. “Vậy hôm nay người đến nhà chính là Phương Đại Đầu?”.

Thím Chân gặt đầu. “Đúng là hần, Ngân Tỷ là đứa giả dối, vu hãm ngược lại Như Ngọc, bảo rằng thuốc dưỡng thai kia là Như Ngọc sắc, vì Như Ngọc là người của Nhị phu nhân, Phương Đại Đầu tìm tới cửa đòi bồi thường”.

Thì ra là như vậy, khó trách Phương thị chạy khắp nơi vay tiền, Lí Thư suy nghĩ nhất thời, hỏi. “Vậy vì sao phạt thím Nhâm quý? Là Ngân Tỷ khai ra bà ta sao?”.

Thím Chân không nhịn được cười. “Ngân Tỷ đã đổ vấy chuyện “thuốc dưỡng thai” lên Như Ngọc, còn khai ra thím Nhâm chi nữa. Lý do thím Nhâm bị phạt quý Đại thiếu phu nhân nhất định đoán không ra, do bà ta không chịu cho Nhị phu nhân vay tiền, mới khiến Nhị phu nhân nổi nóng”.

Lí Thư ngạc nhiên, chủ tử muốn vay tiền người hầu, vay không được còn bắt phạt quý, đây là quy củ kiểu gì? Cô cắn răng thầm hận, đã biết mẹ chồng luôn luôn làm những chuyện đáng xấu hổ, nhưng bản thân không biết xấu hổ cũng nên nhắm lại thay bọn tiểu bối chứ. Cô bực Phương thị, lại hỏi. “Chuyện của Như Ngọc, đã chọn được người thích hợp chưa?”.

Thím Chân lắc đầu. “Ngân Tỷ vừa say thai, không thể dễ dàng manh động, bị người hoài nghi”.

Lí Thư nói chắc như chém đinh chặt sắt. “Không được, nếu không nhanh chân, đứa nhỏ sẽ ra đời”.

Thím Chân không thể cãi, đành phải lĩnh mệnh đi, tự an bài.

Lại nói đến Phương thị, chưa biết được Lí Thư đã sớm biết hết về Như Ngọc, vì lừa gạt, bà ta phải tự chuẩn bị tiền, thực ra sổ sách còn có chút, nhưng đây là lưu trữ cho hai con trai vào kinh đi thi, Trương Lương quản chặt, bà ta không thể xuống tay, đành phải vụng trộm bán lương thực, gom cho đủ hai mươi quan Phương Đại Đầu đòi.

Nhà Phương Đại Đầu có tận mấy đứa con trai, căn bản không để bụng chuyện Ngân Tỷ say thai, xảo trá được hai mươi quan tiền liền cảm thấy mỹ mãn bỏ qua, đi đóng rượu mua thịt ăn.

Lúc trước Lí Thư xử kẻ, nay lại làm Phương thị bị xui xẻo, không biết có nên gọi là một hồi âm kém dương sai nữa hay không. Lương thực trong nhà thiếu hụt, thật không phải chuyện của một mình Phương thị, chưa đến vài ngày, Trương Lương đã là người đầu tiên phát hiện tra trên bàn cơm khô thiếu, cháo loãng nhiều, lập tức bất mãn hỏi. “Gạo trong nhà đâu? Ta mỗi ngày vất vả, ngày cả bát cơm trắng cũng không được ăn?”.

Vừa nói xong, mọi người đều âm thầm bĩu môi, công chuyện của Nhị phòng, từ ngoài ruộng đến trong nhà đều do một mình Phương thị để ý, ông ta thì vất vả cái gì. Vẫn là Đông Mạch đau lòng ông ta, vội nói. “Nhị lão gia chờ, nô tỳ đi kho lúa mức gạo, nấu cơm trắng cho lão gia ăn”.

Trương Lương thập phần đắc ý, có được nha hoàn biết lạnh biết nóng, vuốt râu vui sướng hài lòng chờ. Phương thị mặt đen như đáy nồi, liên tục ra dấu bằng mắt cho thím Nhâm, thím Nhâm vừa bị phạt quý xong, làm sao thêm để tâm bà ta, nghiêm mặt làm bộ không thấy.

Không bao lâu sau, Đông Mạch chạy về, thần sắc kinh dị hét. “Nhị lão gia, không xong, gạo trong kho không thấy”.

Vì Phương thị đã có “phốt” trước đó, Trương Lương quay ngoắt sang bà ta đầu tiên, hỏi. “Gạo đâu? Có phải là lại bán giá thấp nữa rồi không?”.

Một mũi tên trúng ngay hồng tâm, Phương thị khó được bị đổ mặt, ấp úng nói. “Chúng ta về phòng nói sau”.

Các con đều đang ở, Trương Lương nhẫn nhịn, vẫn cho bà ta chút thể diện, đứng dậy theo bà ta về phòng ngủ, mới hỏi. “Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”.

Phương thị sợ bị đánh, giấu chuyện Như Ngọc, chỉ nói nhà Phương Đại Đầu gặp tai họa, thiếu tiền dùng, bà ta muốn đi vay lại sợ Trương Lương quở trách, bởi vậy mới bán chút gạo trong nhà.

Trương Lương không phải người nhỏ mọn, lại chẳng hề quan tâm tới việc nhà, không biết bà ta đã bán nhiều ít, thân sắc hòa hoãn, nói. “Thân thích gặp nạn, giúp đỡ là nên, phu nhân giàu ta làm chi, nhưng nói hẩn mau mau trả, dù sao các con lên kinh cần lộ phí xoay sở”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Phương thị bị bại lộ

Phương thị không ngờ có thể được cho qua dễ dàng như vậy, mừng thầm, liên tục gặt đầu, trở về nhà chính ăn cơm. Lí Thư biết chân tướng sự tình, nhưng còn chưa giải quyết Như Ngọc, cô vẫn làm bộ không hay, gấp thức ăn cho Trương Bá Lâm giống như chưa xảy ra gì.

Xong bữa cơm, mọi người rời bàn, Phương thị về phòng, phát hiện Phương Đại Đầu lại tới nữa, lấp bắp kinh hãi, cuống quýt nhìn ra ngoài, thấy Trương Lương đã ra ngoài cửa viện mới yên lòng, hỏi. “Tiền đã đưa cho người rồi, sao lại đến đây?”.

Phương Đại Đầu nói. “Hôm nay tôi đến có hai việc, một là thông báo cho Nhị phu nhân, nha đầu nhà phu nhân là Như Ngọc ấy, hôm qua sinh được một tiểu tử...”. Phương thị nghe đến đó, mừng rỡ như điên, hai tay chấp lại vái thiên địa, niệm vài tiếng “A di đà Phật”. Phương Đại Đầu không biết tình hình cụ thể, âm thầm lấy làm lạ, chỉ là thêm đứa cháu gia sinh tử*, sao lại cao hứng như vậy? Hẩn ta có mục đích khác quan trọng hơn, không thêm để ý. Phương thị niệm cái gì, tiếp tục nói cho xong. “Lúc trước đã nói mỗi tháng một quan tiền, phu nhân đã đưa thiếu một tháng, hơn nữa cần mời bà mẹ đỡ đẻ, phí vặt và cho nương tử tôi, Nhị phu nhân chi bằng lại trả một quan năm trăm văn tiền nữa thì Như Ngọc mới có thể tiếp tục ở nhà của tôi”.

*Gia sinh tử : Đây tức sinh con, con của đây tức vẫn làm đây tức, gọi là “gia sinh tử”. Vì cả nhà làm đây tức, phải trung với chủ duy nhất nên chủ nô ở cổ đại thường thích dùng người là gia sinh tử hơn người hầu bán mình vào, bảo rằng đáng tin hơn.

Phương thị cá giận. “Đứa nhỏ là Như Ngọc sinh, nương tử người làm cái gì mà phải trả phí vặt vãi?”.

Phương Đại Đầu nói như đúng lý hợp tình. “Ai biết được tôi qua cô ta lại đau bụng sinh, huyền não cả nhà chúng tôi không ngủ được, tôi đòi phí vặt và một người là nể mặt chúng ta bà con thân thích lắm rồi”.

Sản phụ sinh con vừa khổ mình, lại khổ người xung quanh, Phương thị từng sinh con, hiểu được đạo lý ấy, nói không nên lời phản bác, lè nhèo mặc cả. “Một quan ba trăm văn”.

Phương Đại Đầu cãi cò nhất thời, không cãi lại bà ta, thầm nghĩ : mỗi tháng một quan tiền, bao ăn bao ở, ngày ngày đòi uống canh gà, căn bản không lời cái gì, hiện tại còn thêm đứa nhỏ, ngày đêm khóc nháo, lại đáng ghét, không bằng đuổi đi cho đỡ mệt. Hẩn hạ quyết tâm, cũng không nói nữa, thúc giục Phương thị mau mau trả tiền.

Phương thị đã lâm vào ngõ cụt, chạy đi đâu vay đủ một quan ba trăm văn trả cho hẩn, đành phải ghi giấy vay nợ, trước thiếu cái đã. Phương Đại Đầu không lấy được tiền mặt, lại không muốn giữ Như Ngọc, tiện thể nói. “Nhà tôi nghèo lắm, nào có tiền nhân rồi nuôi nha đầu cho phu nhân, phu nhân nhanh chóng bảo Như Ngọc dọn ra ngoài đi”.

Phương thị đương nhiên không muốn, mềm giọng nhờ vả, Phương Đại Đầu là thân thích nhà bà ta, cũng không thêm nói lý lẽ y như bà ta vậy. “Nếu phu nhân không đến đón, tôi quay về liền đuổi người”.

Phương thị không lo lắng Như Ngọc, chỉ lo lắng cháu trai mới ra đời, khuyên can mãi, bị buộc ghi thêm lên giấy nợ một trăm văn nữa mới cầu xin được Phương Đại Đầu cho thư thả mấy ngày.

Phương Đại Đầu vừa đi, Lí Thư liền nhận được tin Như Ngọc sinh con trai, thím Nhâm nói. “Nô tỳ bất chấp mạo hiểm bị Nhị phu nhân nhìn thấy, đứng sau song cửa sổ nghe trộm được...”.

Lí Thư thần thái hoảng loạn, nào có tinh thần nghe bà ta tranh công, vội đưa tay lên ngắt lời bà ta, sai thím Chân cho bà ta tiền. Thím Chân nghe lệnh, đuổi thím Nhâm đi, dậm chân nói. “Nô tỳ mấy ngày nay đều sai tiểu nha hoàn đi, không ngờ chưa tìm được cơ hội xuống tay, nó đã sinh rồi”.

Lí Thư vỗ nát khăn tay, hỏi. “Nhị phu nhân tính toán thế nào?”.

Thím Chân đáp. “Thím Nhâm vừa rồi đã nói, Nhị phu nhân muốn nuôi đứa nhỏ đến hơn một tuổi, giấu đi hai tháng trong hiếu”.

Lí Thư hận nói. “Thì ra không phải bà ta không hiểu quy củ, mà là cố ý lâm vào, ngay cả đường lui cũng đã chuẩn bị xong hết”.

Thím Chân hỏi. “Vậy hiện tại làm sao đây? Chỉ sợ Đại thiếu gia cũng đã biết tin, lúc này động thủ ắt hẩn lớn chuyện”.

Lí Thư suy nghĩ, nếu phá hỏng quy củ đã thành kết cục không thay đổi được thì biện pháp của Phương thị vẫn đỡ hơn, vì thể thương lượng với thím Chân, trước án binh bất động, xem Phương thị làm gì tiếp theo.

Thím Chân cũng đồng ý, khuyên nhủ. “Đại thiếu phu nhân, nếu thiếu phu nhân đợi Nhị phu nhân đón người về, e rằng lỡ mất cơ hội ra tay trước”.

Lí Thư do dự nhất thời, nghe lời vú nuôi, phân phó. “Đi mời Đại thiếu gia đến đây”.

Thím Chân lĩnh mệnh, đi đến phòng Trương Trọng Vi gọi Trương Bá Lâm. Trương Bá Lâm đang đọc sách, nghe Lí Thư cho mời, về mặt mắt hứng về phòng. “Gọi ta làm gì, có việc mau nói, chớ để chậm trễ chính sự của ta”.

Lí Thư đứng dậy nhẹ nhàng cúi người, cười nói. “Chúc mừng Đại thiếu gia thêm con trai cả”.

Trương Bá Lâm nghe không hiểu, kinh ngạc hỏi. “Con trai cả ở đâu ra?”.

Lí Thư còn tưởng anh ta giả ngu, sẵn giọng. “Quan nhân chê ta không hiền lành ư, bởi vậy không dám nói thật? Không khỏi quá coi khinh người khác, quan nhân nói cho ta biết đứa nhỏ bây giờ ở đâu, ta lập tức cho người đi đón hai mẹ con bọn họ về, bãi rượu chài đầu nâng làm tiệc”.

Trương Bá Lâm càng nghe càng hồ đồ, mắt kiên nhẫn nói. “Chớ hồ nháo, ta làm sao có con. Ta thấy nương tử quá nhàn, suy nghĩ miên man, nếu thật sự không có việc gì làm, không bằng đi tìm Lâm Tam nương, cùng cô ấy nuôi ngỗng đi”.

Lí Thư thấy anh ta vẫn không chịu thừa nhận, con tức dâng lên, hỏi. “Như Ngọc là ai?”.

Trương Bá Lâm vẫn đinh ninh Như Ngọc đã phá thai, liền giấu đi chuyện cái thai, chỉ nói. “Là nha hoàn của ta, lúc nương tử chưa gả vào, từng hầu hạ ta, vốn định giữ cô ta lại sợ nương tử mất hứng, bởi vậy trước khi chúng ta thành thân liền tiễn cô ta ra ngoài. Đã nhiều ngày ta định tìm cơ hội nói cho nương tử nghe, xem nương tử có chịu cho cô ta làm thiếp không”.

Lí Thư cẩn thận nhìn sắc mặt anh ta, cũng không phải giả bộ, lòng nghi ngờ nổi lên. “Nha hoàn đó thật sự không mang thai?”.

Trương Bá Lâm một mực chắc chắn. “Thật sự chưa từng”.

Lí Thư mở cửa gọi thím Chân vào, nói. “Chắc là thím nghĩ sai rồi, đứa bé Như Ngọc sinh không phải của Đại thiếu gia”.

Thím Chân không nghe cuộc đối thoại của bọn họ trước đó, không biết Trương Bá Lâm thề thốt phủ nhận, vội la lên. “Nếu đứa bé không phải của Đại thiếu gia, vì sao Nhị phu nhân phải đưa tiền cho Phuong Đại Đầu?”.

Trương Bá Lâm lại rơi vào không hiểu, hỏi. “Liên quan gì đến Phuong Đại Đầu?”.

Lí Thư cắn răng, liếc mắt sang thím Chân, thím Chân liền kể đầu đuôi sự tình ra, chỉ giấu nhem đi kế hoạch của Lí Thư.

Trương Bá Lâm nghe xong, vừa sợ vừa giận, nhìn không được mắng Phuong thị vài câu. Phản ứng thật ngoài dự đoán của Lí Thư, cô cẩn thận hỏi. “Quan nhân không biết việc này? Tất cả đều do một mình Nhị phu nhân làm?”.

Trương Bá Lâm không rảnh trả lời vấn đề cô hỏi, xoay người đi ra ngoài, trong miệng nói. “Ta phải đến nhà Phuong Đại Đầu, không thể để mẹ thực hiện được, bằng không mọi thứ sẽ đổ bể tan tành”.

Lí Thư bây giờ đã thực sự tin Trương Bá Lâm không biết, trong lòng bỗng chốc vui mừng, vội vàng kéo anh ta. “Quan nhân đừng vội, chuyện này quan nhân không thể ra mặt, bằng không chẳng phải đi nhận tội ư?”.

Câu này có lý, Trương Bá Lâm thoáng bình tĩnh lại, hỏi. “Theo ý nương tử, nên làm thế nào?”.

Lí Thư thấy quan nhân đồng lòng với mình, âm thầm vui sướng, ngoài miệng lại nói. “Bất luận quan nhân có biết hay không biết việc này, đứa nhỏ vẫn là có trong lúc giữ hiếu, chuyện này quan nhân làm, ta sao biết được phải thế nào”.

Trương Bá Lâm giống như lúc trước ăn vụng kẹo bị người lớn bắt được, chột dạ nói. “Lần đầu có nha hoàn hầu hạ, nhất thời không kiểm chế được...”.

Thím Chân cực cao hứng Lí Thư đã bắt được điểm yếu của Trương Bá Lâm, đứng bên liên tục nháy mắt ra giấu, Lí Thư giả bộ ba phần bắt đắc dĩ bảy phần thương tâm, thờ dài. “Ai bảo ta là nương tử của chàng làm chi, không thể không thay chàng thu thập tàn cục”.

Trương Bá Lâm thấy nương tử chịu hỗ trợ, vui mừng tạ ơn, lại hỏi. “Nương tử có diệu kế gì?”.

Lí Thư nói. “Chuyện đứa bé không khó giấu, chỉ sợ Nhị phu nhân không hiểu lợi hại trong đó, sau này lại làm ra chuyện khiến người ta lo lắng hải hùng”.

Trương Bá Lâm không thể làm gì Phuong thị, ngẫm nghĩ một hồi, trả lời. “Ta nghĩ cha hẳn là chưa biết, bằng không nhất định không để mẹ hồ nháo như vậy, không bằng đi kể cho cha nghe, để cha nhắc nhở mẹ một phần”.

Lí Thư vui vẻ nói. “Biện pháp hay, chúng ta là văn bối, không thể nói cha mẹ không phải, giao cho Nhị lão gia xử lý vô cùng thích hợp”.

Trương Bá Lâm lại hỏi về đứa nhỏ, nói. “Vẫn chiếu theo cách của mẹ, giấu đi hai tháng?”.

Lí Thư không đáp, chỉ nhìn thím Chân, thím Chân lập tức đón lời. “Đương nhiên phải giấu, nhưng Như Ngọc không thấy đâu, đột nhiên xuất hiện đứa

nhỏ, Đại thiếu gia không sợ người ta nói ra nói vào hay sao?”.

Trương Bá Lâm chậm rãi gật đầu. “VẬY theo ý thích, nên làm sao?”.

Thím Chân nói. “Theo cách thức vụng về của nô tỳ, chúng ta gạt cả hai đầu, trước đưa hai mẹ con Như Ngọc đi nơi khác trốn mấy tháng, đợi đứa nhỏ lớn chút lại đón về, nhưng không thể xưng với bên ngoài là tiểu thiếu gia”.

Không xưng là tiểu thiếu gia thì xưng là gì? Trương Bá Lâm nghi ngờ nhất thời, đột nhiên hiểu được, đây là đang bảo anh ta không được nhận quan hệ cha con.

Mặc dù anh ta không mong đợi đứa trẻ, nhưng rốt cuộc vẫn là cốt nhục ruột thịt, bảo anh ta không nhận, nội tâm lại cắn rứt, vì thế cúi đầu không nói.

Lí Thư nhìn chồng, liền trách cứ thím Chân. “Cốt nhục nhà họ Trương làm sao mang họ bên ngoài, theo ý ta, bán Như Ngọc đi là được, chỉ cần không có mẹ ruột, đứa nhỏ bao lớn chẳng phải tùy ý người ta bịa chuyện hay sao”.

Trương Bá Lâm so sánh hai biện pháp, cảm thấy vẫn là Lí Thư hiểu đại nghĩa, liền hỏi. “Chỉ có đứa bé trở về, không có mẹ ruột, nếu người ngoài hỏi, làm sao trả lời?”.

Lí Thư cười. “Đàn ông ai chẳng có chút phong lưu quyến luyến bên ngoài, cho dù là tể tướng đương triều đột nhiên ôm con trai trở về, nhiều lắm là bị chê cười vài câu thôi”.

Hai vợ chồng bàn bạc xong liền từ Lí Thư sai người đi làm, Trương Bá Lâm chỉ cần chờ qua mấy tháng, chính đại quang minh đón con trai về là được.

Ngày hôm sau thình an buổi sáng, Lí Thư cố ý cáo ốm không đi, chỉ để Trương Bá Lâm đi một mình, giấu Phương thị kể cho Trương Lương nghe về Như Ngọc, ban đầu Trương Lương tức giận Trương Bá Lâm không thể cầm giữ, sau nghĩ đến Đông Mạch liền không dám lên tiếng, ngược lại trút toàn bộ cơn giận lên đầu Phương thị, mắng bà ta không để ý đến tiền đồ con mình, làm ra những chuyện rò dại như vậy.

Ông ta mắng thì mắng, đánh thì đánh, vẫn hiểu được việc này không thể cho người ngoài biết, nhớ kỹ đóng chặt cửa.

Vì thế dù là nhà mới hay nhà cũ chỉ nghe phía nhà chính linh binh lách cách bâng, không hiểu ra chuyện gì. Thanh Miêu cố tình chạy đến cửa viện nhà mới nghe ngóng, vẫn không nhìn ra manh mối, quay về hỏi Lâm Y. “Nhị phòng nhà họ Trương bị gì vậy chủ tử?”.

Lâm Y đứng trước cửa sổ nhìn nhìn, ngẫm nghĩ, hỏi. “Nhị thiếu gia không sao chứ?”.

Thanh Miêu đáp. “Không phải Nhị thiếu gia, cả hai vị thiếu gia đều đã đi thư viện, không ở nhà”.

Lâm Y còn đang đoán rốt cuộc là người ở phương nào đánh nhau, nghe xong liền hoàn toàn sáng tỏ, Nhị phòng nhà họ Trương giờ chỉ còn vợ chồng Trương Lương và Lí Thư ở nhà, động tĩnh lớn như vậy, theo phân tích thông thường, không phải Trương Lương đánh Phương thị thì là Phương thị đang quở trách Lí Thư.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Phương thị bị đuổi

Đợi qua mấy ngày, Phương thị mình mẩy thương tích đến mướt lưng thực, Lâm Y liền hiểu ngày ấy hai người đánh nhau trong phòng là Trương Lương và bà ta. Phương thị cũng biết xấu hổ vì vết thương trên mặt, nâng tay áo lên che giấu, rầm rì nói. “Tam nương tử cho ta mượn một thạch lương thực”.

Lâm Y ngạc nhiên hỏi. “Tôi đang ăn chung bếp với nhà Đại phu nhân, làm gì có lương thực đâu?”.

Phương thị hỏi. “Hai mươi mấy mẫu ruộng nước của cô không lẽ không có lương thực?”.

Lâm Y đáp. “Năm ngoái đã bán”.

Phương thị không chịu buông tha, truy hỏi tiếp. “Bán xong tiền đâu, không có lương thực, ta vay tiền cũng được”.

Lâm Y thấy bà ta dính như kẹo mạch nha, rất là phiền não, thuận miệng nói dối. “Ruộng cạn, cỏ linh lăng, ngỗng, heo, mọi thứ đều cần tiền, còn có tiền thuê nhà, tiền cơm canh...”.

Phương thị nghe xong một chuỗi dài, không thể bác bỏ, liền chỉ phía chuồng heo. “Không có tiền, gạo Chiêm Thành cũng được”.

Thanh Miêu nhin không thể, chen vào. “Đó là cho heo ăn”.

Phuong thị đỏ mặt. “Nhà nghèo cũng ăn”.

Thanh Miêu cười với Lâm Y, nói. “Nhị phu nhân người hầu lóp lóp, vậy mà lại nói mình nghèo”.

Phuong thị mượn lương thực vốn không liên quan đến người hầu nhiều hay ít, nhưng nghe câu đó lại bị chọc tức, mắng. “Nhà chúng ta tổng cộng chỉ có sáu mươi mẫu ruộng, từ trên xuống dưới lại chừng hai mươi người, chính vì quá nhiều người hầu mới hao phí lương thực!”.

Hai mươi người, quả thật quá nhiều, khó trách nghèo, Lâm Y cũng chắc lưỡi, nói. “Gạo Chiêm Thành không đắt, Nhị phu nhân mua mấy thạch về dùng tạm đi”.

Phuong thị còn nợ Phuong Đại Đầu một quan bốn trăm văn kia, gạo Chiêm Thành có rẻ đi nữa bà ta cũng chẳng có tiền mua, chỉ lí nhí. “Ta ghi giấy nợ cho cô, đợi bán ngông có tiền cứ khấu trừ vào đấy”.

Lâm Y vốn không muốn, nhưng nghĩ đến Nhị phòng nhà họ Trương không có gạo ăn, Trương Trọng Vi cũng sẽ đói bụng, vì thế gật đầu, nhận Phuong thị ghi giấy nợ, sai Thanh Miêu dẫn bà ta đi lấy lương thực.

Gạo Chiêm Thành chất lượng khác biệt một trời một vực với lúa nước thông thường, Phuong thị sợ Trương Lương phát hiện, liền cẩn thận giấu giếm, chỉ lấy cho người hầu ăn, thím Nhâm thím Dương thì thôi, người hầu do Lí Thư mang đến làm sao ăn nổi gạo kém chất lượng như vậy, ai nấy kêu khổ thấu trời, đến bẩm báo cho Lí Thư nghe. Lí Thư đã được thím Nhâm báo rằng Phuong thị bán lương thực, cố tình muốn nhìn Phuong thị rối bời, liền tự bỏ tiền ra trấn an người hầu, dặn dò bọn họ chớ để lộ ra.

Cứ thế qua một tháng, sắp tới lúc hai anh em Trương Bá Lâm phải vào kinh ứng thí, Trương Lương thúc giục Phuong thị đi nhà Phuong Đại Đầu đòi nợ. “Chớ vì ngại ngần mà chậm trễ hành trình của các con”.

Hai mươi quan tiền kia nếu lấy về được thì Phuong thị đã không đi mua nợ gạo Chiêm Thành, giờ này nghe Trương Lương nói, sàu đến bạc đầu. Nghĩ trái nghĩ phải không ra được cách nào, đành đến tìm Lí Thư. “Con dâu, Bá Lâm vào kinh đi thi, chi phí còn thiếu chút, con dâu lấy của hồi môn ra trợ giúp Bá Lâm đi”.

Lí Thư sớm đoán được Phuong thị đến vay tiền, cười hi hi nói. “Nhị phu nhân yên tâm, chàng là quan nhân của con, chi phí đương nhiên do con bỏ ra, không cần Nhị phu nhân suy nghĩ nữa điem”.

Lí Thư trả lời sáng khoái như vậy ngược lại chặn miệng Phuong thị, Phuong thị áp a áp ứng, muốn lấy cớ lại không thể bắt Lí Thư cũng bỏ luôn phí tổn cho Trương Trọng Vi, đành phải không cam tâm tình nguyện bước đi.

Phuong thị đi qua đi lại trước nhà, đột nhiên nghĩ tới Lâm Y cũng coi như là nửa con dâu nhà họ Trương, lộ phí của Trương Trọng Vi tuy không thể bắt nằng bỏ ra, nhưng mượn hẳn là có thể. Bà ta nghĩ rằng ấy là kế tốt nhất, vội vàng đi về phía nhà cũ.

Lâm Y nghe xong ý đồ của Phuong thị, giận nói. “Nhị phu nhân, không phải tôi không muốn cho vay, nhưng tiền gạo lần trước phu nhân mua nợ, đến nay vẫn chưa trả đâu”.

Phuong thị bốn cữ soạn lại. “Cứ trừ vào tiền bán ngông đi”.

Lâm Y bắt đắc dĩ nói. “Vay phu nhân muốn mượn bao nhiêu?”.

Phuong thị trả lời. “Hai mươi quan”.

Lâm Y còn đang do dự, Thanh Miêu đã thẳng thốt la lên. “Nhị phu nhân, toàn bộ chỉ có năm mươi con ngông, phần của phu nhân có được đến hai mươi quan không còn khó mà nói được”. Nói xong đẩy Lâm Y. “Tam nương tử, không thể cho mượn”.

Phuong thị cả giận. “Các người quả là hẹp hòi, cả đại gia nghiệp trong tay mà ngay cả hai mươi quan cũng không có”.

Lâm Y dờ khóc dờ cười. “Tôi chỉ có hai mươi mẫu ruộng nước, đó cũng được gọi là đại gia nghiệp hay sao?”.

Phuong thị ngẫm nghĩ. “Vay cho ta mượn mười lăm quan”.

Lâm Y lắc đầu. “Thật sự không có tiền, nếu Nhị phu nhân vội vã cần tiền, không bằng tôi cho phu nhân mượn mấy bao gạo Chiêm Thành đi bán?”.

Phuong thị cân nhắc, gạo Chiêm Thành dù không đáng tiền, nhưng có còn hơn không, vì thế mới tươi cười một chút, theo Thanh Miêu ra chuồng heo lấy gạo, vận chuyển vào thành đem bán.

Lâm Y thừa dịp Phuong thị rối ren, liền đi tìm Trương Trọng Vi, đưa cho chàng tiền giấy hai mươi quan, nói. “Mẹ anh vừa mới vay tiền tôi, tôi không cho bà ấy, chớ trách tôi”.

Trương Trọng Vi nhìn tờ tiền trong tay, kì lạ hỏi. “Em không muốn, đừng cho mượn là được, đưa tiền cho tôi làm chi?”.

Lâm Y đáp. “Mẹ anh nói lộ phí cho anh vào kinh thi thiếu hai mươi quan mới vay tiền”.

Trương Trọng Vi không quản chuyện trong nhà, thật sự tưởng thiếu mới nhận hai mươi quan đó, nói. “Xem như tôi mượn, đa tạ em”.

Lâm Y chỉ nói. “Tạ ơn cái gì, anh giúp tôi không ít”.

Nàng đưa tiền cho Trương Trọng Vi, khổ nỗi Phương thị không biết, mấy bao gạo Chiêm Thành thì đáng bao nhiêu, không thể giật gấu vá vai đủ hai mươi quan.

Trong nhà hết gạo, trong tay thiếu tiền, Nhị phòng họ Trương lâm vào khốn cảnh trước nay chưa từng có, Trương Lương ở nhà nóng ruột đến độ giò chân, tuyên bố phải viết giấy bỏ Phương thị. Lí Thư tránh ở trong phòng cười trộm, hy vọng Trương Lương nói thì hãy làm, thím Chân nhắc nhở chủ nhân. “Đại thiếu gia có cô em gái ruột đang làm dâu ở nhà mẹ đẻ Nhị phu nhân”.

Lí Thư nghe hiểu ngay, thân càng thêm thân, hai nhà có trăm ngàn mối dây liên hệ, Phương thị sẽ không dễ dàng bị đuổi bỏ về nhà, vì thế chán nản, thăm nghĩ. “Chính bà ta tự rước lấy rắc rối, mình không thể hỗ trợ, nhưng người hầu do mình mang từ nhà mẹ đẻ đến, mình chấp nhận chính mình nuôi”.

Thím Chân hiểu ý, đi đến nói cho Trương Lương và Phương thị nghe, Trương Lương mừng rỡ, liên tục khen con dâu ngoan, Phương thị bán nốt mấy bao gạo Chiêm Thành để dành cho người hầu ăn, được chút tiền, nhưng vẫn cách con số hai mươi quan rất xa, Trương Lương thật sự nhịn không được nữa, tự mình đến nhà Phương Đại Đầu đòi. Phương thị chưa thống nhất với Phương Đại Đầu, nói mấy câu đã lòi, Trương Lương nổi điên, về nhà răn dạy Phương thị. “Một đứa thiếp mang bầu con thứ mà thôi, đáng giá hai mươi quan? Tôi thấy bà là đầu óc heo”.

Phương thị lúc ấy sợ chuyện của Như Ngọc đến tai Lí Thư mới đồng ý yêu cầu của Phương Đại Đầu, nay lại vì thế mà ăn đòn mấy bận, không dám nhắc lại, chỉ im lặng nghe mắng chửi.

Trương Lương mắng xong, chưa thể giải hận, nghĩ : dù gì Bát nương cũng đã có con trai, đứng vững bước chân, không lo bị nhà chồng ruồng rẫy, không bằng đuổi Phương thị về nhà mẹ đẻ cho tỉnh óc lại.

Phương thị nghe ông ta nói xong, kinh hoàng. “Con dâu đều đã vào cửa, ít nhất lão gia giữ lại cho tôi chút thể diện”.

Trương Lương hừ. “Chính vì sợ bà dạy hư con dâu mới phải đuổi bà về nhà mẹ đẻ ăn năn hối cải”.

Phương thị vẫn giãy dụa. “Tôi đi rồi ai quản gia?”.

Trương Lương đáp không chút do dự. “Con dâu quản gia nhất định tốt hơn bà nhiều lần”.

Phương thị tuyệt vọng, nhưng vẫn không đi, thím Nhâm chủ động thu dọn tay nải cho bà ta, kêu. “Nhị phu nhân đi đi”.

Phương thị sợ người khác nghe thấy, vội đánh bà ta một cái, xoay người đi ra ngoài, thím Nhâm vội bước nhanh lên trước, nhét tay nải vào lòng bà ta. Phương thị ngạc nhiên. “Bà không đi theo xách hành lý cho ta?”.

Thím Nhâm cười đáp. “Nô tỳ không đi, trong nhà còn một đống việc cần làm”.

Phương thị đang muốn nổi con, thím Nhâm vội bổ sung. “Tôi thay Nhị phu nhân canh chừng Đại thiếu phu nhân”.

Câu này lại hợp ý Phương thị, hài lòng cười. “Cũng là bà trung thành”.

Thím Nhâm “vô cùng trung thành” một đường tiễn chủ nhân ra cửa, ngoác mồm lớn tiếng. “Nhị phu nhân đi đường cẩn thận”.

Tiếng la quá lớn, ngay cả Thanh Miêu và Lưu Hà ở nhà cũ cũng nghe, đồng loạt thăm dò hỏi. “Nhị phu nhân đi đâu?”.

Thím Nhâm cười. “Nhị phu nhân nhớ Bát nương từ, về nhà mẹ đẻ ở mấy ngày”.

Nói dối càng hợp lý, càng bị người hoài nghi. Thanh Miêu và Lưu Hà nói nhỏ với nhau một hồi, đưa ra kết luận : Phương thị bị đuổi về nhà mẹ đẻ. Chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Tin tức này như có cánh, đảo mắt đã lan ra khắp nhà mới nhà cũ. Lâm Y nghe Thanh Miêu kể lại sinh động như thật, bội phục nói. “Thủ đoạn của Đại thiếu phu nhân quả là cao siêu”.

Thanh Miêu không hiểu. “Rõ ràng là Nhị phu nhân gây chuyện, có liên quan gì đến Đại thiếu phu nhân đâu?”.

Lâm Y vừa là giải thích vừa là dạy bảo. “Hai mươi quan tiền không đủ để Đại thiếu phu nhân thưởng người hầu, vậy mà thiếu phu nhân nhất định không chịu bỏ ra bù cho Nhị phu nhân, nhất định là muốn nhìn Nhị phu nhân khốn khổ”.

Thanh Miêu nghe xong, cân nhắc xâu chuỗi lại cũng hiểu ra, khen. “Đại thiếu phu nhân bản lĩnh kinh người, vừa đuổi được Nhị phu nhân đi, vừa không dính một giọt nước bẩn”.

Lâm Y gật đầu, nghĩ bụng : tâm kế thủ đoạn như vậy, chính mình cũng phải học thêm. Nàng bội phục Lí Thư, Lí Thư vừa hay cũng nhớ đến nàng, cười vui về tìm đến cửa tán chuyện nhà, lại nói lời cảm tạ.

Lâm Y không hiểu, hỏi. “Vì sao Đại thiếu phu nhân cảm ơn tôi?”.

Lí Thư không đáp, chỉ nói. “Nghe nói Nhị phu nhân mượn tiền cô, cô không cho?”.

Lâm Y rút cuộc rõ, thì ra trong lúc vô tình nàng cũng trở thành một nhân tố góp vào sự kiện Phương thị bị đuổi, nàng chỉ khác Lí Thư ở chỗ nàng không cố tình, chỉ tiện thể nói. “Không phải tôi không muốn cho, thật sự là không có để cho”.

Lí Thư thấy nàng đẩy ngược lại lý do của mình, cũng không phật lòng, cười. “Dù là thế nào đi nữa, ta vẫn muốn cảm tạ cô”. Nói xong sai Cẩm Thư đặt lễ vật xuống.

Hai tráp một lớn một nhỏ, nắp đầy kín, nhưng nhìn qua hộp bọc gấm sang quý như vậy, dễ đoán được lễ vật bên trong giá trị xa xỉ, Lâm Y không bài xích làm đồng minh của Lí Thư, nhưng không muốn áp dụng phương pháp như vậy, chỉ nói. “Đại thiếu phu nhân khách khí chuyện gì, nếu có thể giúp được thiếu phu nhân, chỉ cần sai người nói tôi một tiếng”.

Lí Thư là người thông minh, hiểu được, cũng không kiên trì muốn tặng, sai Cẩm Thư thu hồi, vẫn cười. “Tam nương tử nếu có rảnh, thường thường đến phòng ta ngồi chơi”.

Lâm Y đồng ý, tiễn Lí Thư ra cửa. Thanh Miêu nhìn hai chủ tớ đi xa, nói. “Đại thiếu phu nhân mặc dù nói chuyện lúc nào cũng thích nói một nửa giấu một nửa, nhưng so với Nhị phu nhân thì mạnh hơn nhiều”.

Lâm Y nhìn không được thâm oán, Phương thị có nói tiếng người đâu mà.

Phương thị bị đuổi, nhà họ Trương nghênh đón sự yên tĩnh đã lâu vắng bóng, dường như ai ai cũng trông ngóng bà ta đừng trở về nữa. Trương Bá Lâm vì chuyện Như Ngọc vẫn đang tức giận bà ta, không thêm đi cầu xin Trương Lương; Trương Trọng Vi có tâm muốn cầu, lại thấy nét mặt Lâm Y rõ ràng sáng rỡ tươi cười, cuộc bộ cũng nhẹ nhàng, liền nuốt xuống lời đã đến đầu môi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Vào kinh đi thi

Đầu tháng, theo đề nghị của Trương Đồng, hai anh em Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi trước khi chuẩn bị vào kinh ứng thí sẽ đi gặp qua Lí Giản Phu một lần, xem như chào từ biệt. Lần trước gặp Lí Giản Phu, Trương Bá Lâm lấy thân phận là học trò, không cần cố kỵ điều gì, nay lại thành con rể, khó tránh khỏi tâm thần không yên, Lí Thư chê cười anh ta. “Có cần vì thế cùng đi?”. Trương Bá Lâm liền xấu hổ trốn ra ngoài không đề cập tới.

Lí Thư gọi Cẩm Thư tiến vào, sai bảo. “Đường lên kinh xa xôi, Đại thiếu gia lần này đi không ai hầu hạ, ta định cho người theo cùng, không biết người có đồng ý hay không?”.

Cẩm Thư đã mười tám, nghe hiểu lời chủ nhân, trong lòng cao hứng vô cùng, trên mặt không dám lộ ra, chỉ cúi đầu nhẹ giọng. “Tùy vào Đại thiếu phu nhân sắp đặt”.

Lí Thư thấy nô tỳ đồng ý, liền mỉm cười gật đầu. Thím Chân dẫn Cẩm Thư đi nhà kè, đưa cho cô ta một gói dược liệu, bên trên ghi phương thuốc. Cẩm Thư lớn lên ở nhà họ Lí, đã sớm nhìn quen việc này, không cần mở ra cũng biết là thuốc tránh thai, liền tạ ơn thím Chân, nhận lấy dược liệu. Thím Chân nói. “Đây là quy củ, chớ oán hận trong lòng, kết cục của Như Ngọc, cô cũng có thấy”.

Cẩm Thư gật đầu, đáp. “Tôi tỉnh táo mà, chỉ có kẻ hồ đồ mới dám sinh con thứ trước con đích”.

Thím Chân khen. “Cô là đứa ngoan ngoãn, chờ Đại thiếu gia trở về, nếu bên cạnh không ai khác, liền nâng cô làm thiếp”.

Cẩm Thư hiểu lần này cô ta đi, hầu hạ Trương Bá Lâm là thứ yếu, giám sát anh ta mới là việc chính, để ngừa anh ta trêu hoa ghẹo nguyệt, thêm dân cư cho gia đình này. Cẩm Thư cực kì sẵn lòng làm việc đó, vì thế gật đầu mạnh mẽ, nói. “Tôi đã biết”.

Thím Chân thấy cô ta đã hiểu, rất hài lòng, lại dặn dò vài câu mới quay về hầu hạ chủ nhân.

Hành lí của Trương Bá Lâm đều có Lí Thư chuẩn bị, Trương Trọng Vi chưa thành thân nên phải tự thân vận động, sửa sang lại quần áo tư trang, lại kiểm kê giấy bút sách vở, tuy có thím Dương giúp đỡ, nhưng vẫn rối ren vài ngày.

Hôm sau chàng rút cuộc cũng rảnh rồi, vội vàng đi gặp Lâm Y lưu luyến chia tay. “Tôi đi chào hỏi Lí thái thú, sau đó trực tiếp vào kinh, em ở nhà phải bảo trọng”.

Lâm Y đưa cho chàng một cái bọc nhỏ. “Nhận hạ không có gì làm, khâu cho anh mấy đôi giày, tay nghề không tốt, anh tạm dùng”.

Trương Trọng Vi mở ra ngay, nhìn thấy trên giày có thêu hoa sen tinh tế, liền nhovn miệng cười, ôm bọc vào trong lòng, nói. “Chờ tôi trúng cử, lấy được

triều đình tấn phong về cho em”.

*Hoa sen tịnh đế : Hoa sen có hai bông cùng mọc trên một cuống, tượng trưng cho tình yêu nam nữ đẹp đẽ.

Lâm Y làm bộ đánh chàng, mắng: “Nói bậy gì đó”.

Trương Trọng Vi trốn tránh vài cái, hi hi ha ha chạy xa.

Qua mấy ngày nữa, hành lí xong xuôi, Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi đến nhà cậu từ biệt, vốn Trương Bá Lâm cưới con gái của Lí Giản Phu đã khiến Phương Duệ mất hứng sẵn, lần này lại nghe bọn họ muốn đi chào hỏi Lí Giản Phu, đương trường trở mặt đứng dậy đuổi người.

Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi chưa kịp gặp Phương thị đã bị đuổi ra, vẫn là Trương Bát nương trộm mở cửa hông cho Phương thị ra thấy bọn họ. Phương thị nắm tay hai con trai, nước mắt lưng tròng, luôn miệng dặn dò bọn họ nhất định phải thi đậu để Trương Lương đón bà ta về nhà.

Nhìn thấy bà ta đáng thương như vậy, ngay cả Trương Bá Lâm cũng mềm lòng, khuyên giải an ủi bà ta vài câu mới cùng Trương Trọng Vi về nhà. Trước khi lên đường, Dương thị gọi Trương Trọng Vi ra, cho chàng một tờ tiền giấy, nói là giúp đỡ lộ phí cho chàng, Trương Trọng Vi tạ ơn bá mẫu, nhưng vẫn âm thầm lấy làm lạ, cùng là cháu vì sao chỉ đưa cho chàng mà không cho Trương Bá Lâm.

Hôm khởi hành, Trương Lương cố ý bãi tiệc cho các con lên đường may mắn. Tiệc rượu xong, Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi cùng lên đường đến Nhữ Châu. Sắp đi, Trương Bá Lâm mới phát hiện có thêm Cẩm Thư đi theo mình, anh ta đoán được là Lí Thư an bài, liền quay lại nhìn nương tử cười, nhận lấy.

Hai anh em đi Nhữ Châu, gặp Lí Giản Phu, trình văn thơ ra cho ông này xem thử. Lí Giản Phu đọc cẩn thận, khen không dứt miệng, viết một bức thư gửi cho hàn lâm học sĩ họ Âu Dương, đề cử hai anh em con rể mình với Âu Dương học sĩ.

Trương Trọng Vi suy nghĩ, Lí Giản Phu giúp Trương Bá Lâm là đương nhiên, giúp mình xem như thuận tay ban phát nhân tình, vì thế cùng Trương Bá Lâm cảm tạ ông ta. Lí Giản Phu thấy chàng có lễ, rất yêu thích, thăm dò xem chàng đã có hôn phối hay chưa, biết chàng đã có hôn ước trong người, hơi thất vọng, nhưng lập tức lại nói: “Ta thấy ca ca của anh có nha hoàn hầu hạ, anh lại lẻ loi một mình, không bằng ta tặng cho anh một nha hoàn?”.

Trương Trọng Vi nghĩ: trường bối ban thưởng không thể chối từ, huống chi lại là người có ân với mình. Lúc trước chàng cự tuyệt lấy Đông Mạch, Trương Bá Lâm thấy khó hiểu, hiện giờ thấy em trai rất cuộc sống khoái nhận nha hoàn, tưởng em mình đã được khai sáng, ngậm cao hứng thay em.

Lí Giản Phu tặng nha hoàn tên là Thanh Liên, gặp mặt Trương Trọng Vi, theo quy củ trước mời chủ nhân sửa tên cho mình, Trương Trọng Vi thầm nghĩ cái tên Thanh Liên vừa hay xứng thành một cặp với Thanh Miêu của Lâm Y, vì thế tùy tiện nói: “Thanh Liên rất tốt, không cần sửa”.

Thanh Liên thấy tân chủ nhân ưa thích tên của mình, thập phần vui mừng, vội trước vội sau không ngừng hiến ân cần, Trương Trọng Vi ngại cô ta phiền, sai cô ta cùng ở chung với Cẩm Thư.

Ngày hôm sau, Lí Giản Phu chuẩn bị một cỗ xe ngựa lớn, sai người hộ tống bọn họ nhập kinh. Trương Bá Lâm Trương Trọng Vi ngồi xe ngựa ra khỏi Tứ Xuyên, qua vùng Quan Tây, Trường An, Thiểm Tây rộng lớn, lặn lội đường xa hơn hai tháng, đến tháng năm mới tới kinh thành Đông Kinh.

Kinh thành Đại Tống, vàng son chói mắt, lụa là phiêu hương, một bức phong cảnh phồn hoa, làm cho hai anh em nhìn không chớp mắt, lòng sục sôi khát vọng. Vừa đến Đông Kinh, hai người hộ tống chỉ dẫn bọn họ vào ở viện Dục Thất trong chùa Hưng Quốc, sau khi dàn xếp xong mọi thứ, việc đầu tiên là viết thư về nhà báo bình an, một phong thư gửi cho Trương Lương, hai phong thư khác là cho Lí Thư và Lâm Y.

Lâm Y từ khi xuyên đến Đại Tống, lần đầu tiên nhận được một phong thư, khẩn cấp mở ra xem, trong thư Trương Trọng Vi viết, lúc bọn họ mới đến Đông Kinh, gặp lúc kinh thành mưa to tầm tã, đê vỡ, nước tràn vào thành, phòng ốc sập, khắp nơi đều là nước, không có cách nào đi gặp Âu Dương hàn lâm, đành phải buồn ở phòng tự đọc sách.

Nàng đọc thư xong, lo lắng cho Trương Trọng Vi, Lí Thư tìm đến, trong tay cũng cầm phong thư, giơ lên nhìn về phía nàng, cười hỏi: “Nhị thiếu gia gửi thư?”.

Lâm Y gật đầu, mời Lí Thư ngồi xuống, cười nói: “Hai phong thư gửi cùng nhau, Đại thiếu phu nhân là biết rõ còn hỏi”.

Lí Thư tươi cười: “Nhị thiếu gia thu một nha hoàn, là cha ta tặng, trong thư Nhị thiếu gia có nói không?”.

Lâm Y tay cầm thư bất giác nắm chặt hơn, đáp: “Chỉ là nha hoàn thôi, có gì phải nói đâu”.

Lí Thư là người từng trải, cũng không vạch trần, chỉ nói: “Nha hoàn cha ta tặng rất đáng tin cậy, thay vì để Nhị thiếu gia đi mua một đứa, không bằng cho người của mình đi hầu hạ”.

Lí Thư là muốn khuyên, nhưng Lâm Y nghe xong chẳng hề vui vẻ, chỉ cúi đầu không nói. Thanh Miêu đứng cạnh nghe cũng mất hứng, xen miệng vào: “Đại thiếu phu nhân có ý tốt, nhưng Nhị thiếu gia mua nha hoàn hay không mua thì có liên quan gì đến Tam nương tử nhà nô tỳ đâu, một người họ Trương một người họ Lâm cơ mà”.

Lí Thư lúc này mới nhận ra Lâm Y vẫn còn chưa gả, quả thật bản thân cần rồi, vội vàng đứng dậy xin lỗi, nhún nhường khẳng định mình nói chưa suy nghĩ.

Lâm Y ngăn cô lại, bảo rằng nàng không nghĩ nhiều, Lí Thư thấy nàng cười mới yên tâm, cáo từ ra về. Cô vừa đi, Lâm Y tắt nện cười, gương mặt bình tĩnh ngồi xuống cạnh bàn. Thanh Miêu nhìn có chút sợ hãi, an ủi nàng. “Hắn là Đại thiếu phu nhân gât chủ tử”. Nói xong lâu thật lâu, Lâm Y vẫn im lặng, lại khuyên. “Chỉ là đứa nha hoàn bình thường, Nhị thiếu gia không có gì với nó đâu”.

Lâm Y vẫn không lên tiếng, Thanh Miêu suýt khóc, năn nỉ. “Nương tử ơi là nương tử, ít nhất phải nói một câu chứ”.

Lâm Y thở dài thườn thượt, nói. “Tính cách anh ta như vậy làm sao làm quan được, vừa ra đi đã bị nhà họ Lí xếp vào một người, ngày khác chỉ sợ sẽ bị người khác ràng buộc”.

Thanh Miêu nghe nàng lo lắng là như thế, vuốt vuốt ngực, vui đùa. “Lỡ đâu Nhị thiếu gia thực sự muốn thu nha hoàn kia thì sao?”.

Lâm Y quả thật không biết Trương Trọng Vi nghĩ gì về việc nạp thiếp, khó tránh khỏi thấy hối hận vì tặng giấy theo cho chàng. Thanh Miêu thấy nàng lại im lặng, hận không thể tát cho mình hai cái, vội xua. “Tam nương tử, em thuận miệng nói nói mà thôi, Nhị thiếu gia không phải người như vậy, bằng không đã sớm thu Đông Mạch”.

Lâm Y nghe xong, thoáng trấn an, nhưng trong lòng vẫn đóng lên người Trương Trọng Vi con dấu “Còn chờ điều tra”.

Thanh Miêu thấy nàng vẫn không vui, liền ôm sổ sách nàng để ý nhất đến, nói. “Tam nương tử, ngỗng đột hai lại xuất chuồng, chủ tử mau tính sổ”.

Làm sao Lâm Y lại không hiểu tâm tư cô nàng cơ chứ, nhẹ nhàng cười, ngồi xuống bàn gẩy bàn tính. Hai tháng trước, lứa ngỗng đột đầu xuất chuồng, nàng trả tiền cho Nhị phòng họ Trương, sau đó lại nuôi đột thứ hai, tổng cộng một trăm năm mươi con, nhưng Phương thị ở nhà mẹ đẻ, không ai kết phùng với nàng, toàn bộ đều do nàng kiếm được.

Nàng gẩy bàn tính, càng gẩy càng vui mừng, quả thật tạm thời quên mất chuyện Trương Trọng Vi, hưng trí bừng bừng bàn bạc với Thanh Miêu nên gieo thêm vài mẩu cỏ linh lăng, nuôi nhiều ngỗng hơn.

Đang nói, Đông Mạch đến hỏi. “Tam nương tử, đột ngỗng thứ hai đã bán sao?”.

Lâm Y gạt đầu, cười. “Tin tức của cô thật nhanh nhạy”.

Đông Mạch ngượng ngùng nói. “Nhị lão gia sai tôi đến hỏi, vì sao đột đầu Nhị phòng được phân hoa hồng, nay lại không có”.

Lâm Y lấy khế ước đến cho cô ta nhìn, nói. “Lúc Nhị phu nhân còn ở nhà, có kết phùng nuôi năm mươi con với ta, nay nuôi nữa chẳng ai đến nói gì, nên một mình ta bỏ vốn mà thôi”.

Đông Mạch không biết chữ, liền xin tờ khế ước đó mang cho Trương Lương xem. Trương Lương đọc một lần, gọi Lí Thư đến thương lượng, đưa cho con dấu nhìn. “Nuôi ngỗng cực có lời, chúng ta có nên kết phùng với Lâm Tam nương không?”.

Lí Thư không thèm để ý chút tiền còm đó, chỉ nói. “Chúng ta không phải không có tiền vốn, nuôi ngỗng làm gì, không bằng vào thành mua mấy cửa hàng”.

Nhà họ Trương nhiều thế hệ làm nông, Trương Lương trời sinh không hề ưa kinh thương, chẳng mấy bằng lòng mua cửa hàng, đang vuốt râu nghĩ phân bác thế nào, bỗng nghe ngoài cửa viện nhao nhao ồn ào, ra ngoài nhìn xem, thì ra là quân sự nhà họ Phương dẫn theo mấy tên đầy tớ cầm gậy gộc đến nháo.

Thím Nhâm là từ nhà họ Phương đến, bước lên tiếp đón, dẫn người đến trước mặt Trương Lương. Trương Lương căm tức hỏi. “Các người đến công nhà họ Trương nháo cái gì?”.

Đầu lĩnh là quân sự nhà họ Phương đáp. “Trương Nhị lão gia, lão gia thật không phúc hậu. Phương nương tử đã ly hôn với lão gia thì lão gia cũng phải trả lại của hồi môn lúc trước chứ, có thể nào thả người mà lại giữ của cải lại?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Đường phát tài

Gia đình nhà gái đề nghị trước thì gọi là ly hôn, thực chất không khác bỏ chồng là bao, Trương Lương vừa nghe liền phát hỏa, cả giận nói. “Nói hươu nói vượn, chúng ta ly hôn khi nào?”.

Quân sự nhà họ Phương đáp. “Đã không ly hôn, Nhị phu nhân nhà các người ở nhà mẹ đẻ đã hơn hai tháng, sao không thấy người đi đón?”.

Trương Lương nhìn mặt hân ta mơ hồ có ý cười, lập tức hiểu ra đây là đang ép mình đi đón người. Nhất thời cảm thấy mắt mặt hết sức, hừ một tiếng, phát tay áo bỏ đi. Lí Thư đứng nhìn, vốn không muốn lên tiếng, thím Chân lại góp lời. “Nhà họ Phương gia thế lớn, lại nắm trong tay Trương Bát nương, Nhị phu nhân sẽ không dễ dàng bị bỏ, đã thế, Đại thiếu phu nhân sao không khiến bà ta nợ mình một ân tình?”.

Lí Thư ngẫm nghĩ thấy có lý, liền nhắc tay bảo quản sự nhà họ Phương đang tranh cãi ầm ĩ trước nhà chính khoan hãy gấp gáp. Theo vào nhà, khuyên Trương Lương. “Nhị lão gia, vừa rồi lão gia nói muốn nuôi ngỗng, con dâu cảm thấy tốt lắm, chỉ là chưa bao giờ làm qua mấy chuyện như vậy, không biết phải làm sao, chỉ bằng lão gia tiếp Nhị phu nhân về nhà, cho phu nhân quản”.

Quản sự nhà họ Phương không quan tâm làm thế nào, chỉ cần hoàn thành xong nhiệm vụ Vương thị giao là được, vì thế cũng tới cửa nói dối như thật. “Nhị phu nhân biết sai rồi. . . Nhị phu nhân rất muốn về. . . Nhị phu nhân nhớ Nhị lão gia. . .”.

Trương Lương nghe xong câu cuối, nét mặt có chút phiếm hồng, vội ngắt lời bọn họ. “Đã biết sai thì ta xem ở mặt mũi các con, cho bà ta một cơ hội”.

Lí Thư thấy ông ta đồng ý, liền chỉ hai tức phụ tử và hai nha hoàn trong phòng mình đi đón. Đã là người của Lí Thư, gặp Phương thị ắt hẳn có việc cần nói. “Lão gia liên tục không đồng ý, là Đại thiếu phu nhân mới miệng năn nỉ nửa ngày mới đã động được lão gia”.

Phương thị ngày thường chẳng quan tâm, nay gặp nạn có kẻ tương trợ mới nhận ra con dâu thật tốt, về nhà dù chưa nói lời cảm ơn Lí Thư nhưng sắc mặt ôn hòa hơn lúc trước nhiều.

Trương Lương vẫn giữ một bộ tịch thượng, giáo huấn Phương thị. “Sau này chớ có làm việc tùy ý, mọi thứ phải hỏi qua ta trước”.

Phương thị mới trở về, nào dám nói nửa chữ không, vội hạ thấp người nói dạ.

Trương Lương đi rồi, Phương thị lên ngồi ghế trên, cảm giác như người vừa sống sót qua tai nạn. Lí Thư vẫn đối xử với bà ta cung kính như trước, hầu hạ bà ta uống trà, lại chủ động trả lại sổ sách trong nhà.

Phương thị dù cảm kích Lí Thư, việc nên làm vẫn không hề hàm hồ, không nói một câu khách sáo, liền nhận lấy sổ sách. Bà ta lật vài tờ, lòng mày nhíu lại, hỏi. “Tại sao chỉ còn nhiều đó tiền?”.

Nhà họ Trương hiện giờ có sáu mươi mẫu ruộng, vốn chẳng hề giàu có, thêm bà ta đổ hết hai mươi quan vào Phương Đại Đầu, không còn nhiều đó thì còn bao nhiêu. Lí Thư đáp. “Hai vị thiếu gia mang đi lộ phí, tiền trong sổ sách giảm phân nửa, thêm hai tháng nay các hạng mục chi tiêu, xác thực còn lại không nhiều”.

Phương thị lăm bầm. “Còn không phải vì cô nuôi cả đồng người hầu. . .”.

Thím Chân nghe không lọt tai, chen vào. “Nhị phu nhân lúc đi, người hầu trong phòng Đại thiếu phu nhân đều do thiếu phu nhân tự bỏ tiền hồi môn ra nuôi sống, chưa từng dùng một xu trong sổ sách”.

Phương thị hận không thể bắt Lí Thư bỏ tiền nuôi cả cái nhà họ Trương này, nhưng bà ta mới được Lí Thư cứu giúp, ngượng mồm nói ra câu ấy, liền ngời than ngắn thở dài. “Sổ sách không có tiền, cả nhà cần nuôi sống, làm sao mới tốt đây”.

Lí Thư chưa từng nghe nửa câu lời hay từ miệng Phương thị, mới không thêm nuôi cả nhà thay bà ta, chỉ điểm chủ ý. “Nhị lão gia muốn kết phùng nuôi ngỗng với Lâm Tam nương, nghe nói Nhị phu nhân từng hợp tác rồi, không bằng vẫn như cũ?”.

Phương thị tỉnh táo tinh thần, lật lật sổ sách, thấy tiền lời nuôi ngỗng là hai mươi bốn quan, bỏ một quan tiền vốn và tiền mua nợ gạo Chiêm Thành, còn lại hai mươi quan. Bà ta mừng rỡ la lên. “Nuôi ngỗng kiếm tiền được vậy sao!”.

Lí Thư ước gì Phương thị kiểm ra tiền, mới không tính kế của hồi môn của con dâu, vội giật dây bà ta đi tìm Lâm Y, thương lượng việc hợp tác tiếp. Phương thị gom hết sổ sách, hoan hỉ đến tìm Lâm Y, thấy nàng đang nhàn nhã cắt giấy chơi, không khỏi ngạc nhiên. “Tam nương từ không ra ruộng làm việc?”.

Lâm Y mới nghe nói bà ta đã về, không ngờ lại mau như vậy, đáp. “Tả điền đều đã quen tay, không cần tôi lúc nào cũng nhìn chăm chăm”.

Phương thị ngồi xuống, nhặt giấy cắt lên xem, khen ngợi vài tiếng khéo tay, mới nói ý đồ đến. “Ta vẫn kết phùng nuôi ngỗng với Tam nương từ chứ?”.

Lâm Y đã đoán trước sớm hay muộn bà ta cũng sẽ đến, lấy ra khế ước đã viết xong, nói. “Tôi vẫn phân cho Nhị phu nhân một phần lợi nhuận, tiền vốn mỗi người một nửa”.

Phương thị đương nhiên vừa lòng cách chia, nhận lấy khế ước xem, thấy bên trên viết bà ta phải bỏ ra hai mươi quan tiền vốn, lập tức sùng sốt. “Sao lại nhiều tiền như vậy?”.

Lâm Y giải thích. “Tôi thấy nuôi ngỗng có lời, vừa tăng thêm bảy mẫu cỏ linh lăng, nuôi nhiều hơn, trong viện không nhốt hết, phải dựng hai chòi ngỗng ở phụ cận, trong hai mươi quan ấy có tiền mua ruộng và phí tổn dựng chòi”.

Phương thị bất mãn. “Tại sao tiền mua đất cũng bắt ta bỏ ra?”.

Thanh Miêu trợn mắt liếc bà ta. “Nhị phu nhân, đã kết phùng hợp tác, tại sao bắt một mình Tam nương từ nhà tôi bỏ tiền mua ruộng? Lúc trước ba mẫu cỏ linh lăng kia chẳng hề tính của phu nhân một đồng, lúc này mười mẫu, không thể lại bắt Tam nương từ nhà tôi bỏ hết”.

Phương thị không nói được lời nào, lại không lấy đâu ra được mười bảy quan nữa, do dự nói. “Nếu không thì khấu trừ vào hoa hồng?”.

Thanh Miêu phì cười. “Nhị phu nhân, ai lại làm như vậy”.

“Sao không được?”. Phương thị sốt ruột.

Lâm Y đã sớm nghĩ ra cách đối phó với bà ta, vội nói. “Nhị phu nhân nếu tạm thời không có tiền, tại sao không góp vốn mấy mẫu ruộng?”.

Phương thị thấy có cách giải quyết, liền hỏi. “Như thế nào?”.

Lâm Y đáp. “Giống như trước, kết phường nuôi năm mươi con, thế nào?”.

Phương thị đồng ý, rồi lại nghi ngờ. “Vậy mấy mẫu còn lại cô tính sao?”.

Lâm Y cười. “Thì phải một mình tôi gánh vác”.

Phương thị âm thầm kinh ngạc, không ngờ hai tháng vắng mặt, Lâm Y lại tài đại khí thô như vậy, có năng lực gánh vác phí tổn lớn. Bà ta kí xong khế ước năm mươi con ngỗng, về cảm thán với Lí Thư. “Ai mà ngờ được Lâm Tam nương cũng có ngày phát tài”.

Lí Thư lơ đãng nói. “Nhị phu nhân nói quá lời, chi là nuôi nhiều hơn vài con ngỗng thôi, phát tài cái gì”.

Phương thị ghét bỏ con dâu không có mắt nhìn, tính toán cho cô nghe, mười mẫu cô lĩnh lương của Lâm Y, nuôi năm trăm con ngỗng, ít nhất có thể kiếm được hơn ba trăm quan. Lí Thư vẫn đáp. “Ba trăm quan cũng chẳng bao nhiêu”.

Phương thị hận nói. “Ngỗng không phải heo, rất mau xuất chuồng, hơi hai tháng đã kiếm được lời rồi”.

Một năm thu vào không đến bạc triệu thì chưa lọt được vào mắt Lí Thư, chẳng qua cô lười cãi nhau với Phương thị, tùy tiện đáp. “Đã có lời như vậy, Nhị phu nhân kết phường với cô ấy cũng có thể kiếm được không ít”.

Phương thị tiếc nuối nói. “Đáng tiếc tiền vốn của ta không nhiều, chỉ hợp tác nuôi được có năm mươi con”.

Lí Thư hỏi. “Nếu hợp tác nuôi hết, Nhị phu nhân cần bỏ ra bao nhiêu vốn?”.

Phương thị thấy cô có ý định cho mượn tiền, mừng quá vội nói. “Không nhiều lắm, mười bảy quan”.

Lí Thư sắp đồng ý, thím Chân đứng sau lập tức kéo áo cô, cô đành phải im miệng, nói chút việc không mặn không nhạt khác. Phương thị thất vọng, vô tình đáp vài câu, phát tay áo cho con dâu lui.

Lí Thư về phòng, hỏi thím Chân. “Mười bảy quan đáng gì, sao không cho bà ta lấy lòng?”.

Thím Chân nói. “Đại thiếu phu nhân nhìn không ra sao? Chỉ cần Nhị phu nhân đắc ý, bà ta sẽ không để người khác sống vui vẻ nổi, chỉ có để bà ta sống khổ sở chút, thường thường bị Nhị lão gia răn dạy mới tốt”.

Lí Thư nghĩ thầm, quả nhiên là vậy, hai tháng Phương thị bị đuổi về nhà mẹ đẻ là hai tháng thoải mái thích ý nhất, vì thế liền nhoen miệng cười. “Thím Chân từng này tuổi, hóa ra lại là người xấu như vậy nha”.

Một lúc sau, Trương Lương từ phòng Đông Mạch đi ra, biết Phương thị kết phường nuôi ngỗng với Lâm Y chỉ nuôi năm mươi con, rất là thất vọng, nói. “Trong nhà chẳng còn bao nhiêu tiền, lúa lại chưa chín, mấy tháng sắp tới phải sống qua ngày sao đây?”.

Phương thị trả lời. “Tôi cũng muốn nuôi thêm, nhưng không có đủ vốn, biết làm sao?”.

Vì sao không đủ vốn, còn không phải vì Phương thị phá cửa, Trương Lương trừng bà ta. “Bà đã đương gia, phải nghĩ ra cách, không thể để cả nhà đói bụng”.

Phương thị râm rì. “Con dâu có tiền mà không chịu bỏ ra”.

Trương Lương cũng không dám đòi tiền Lí Thư, dạn dò Phương thị. “Các con ở kinh thành phải dựa vào quan hệ của Lí thái thú, bà chớ có đến đắc tội với con dâu”.

Phương thị mới từ nhà mẹ đẻ về, còn nhớ rõ phải bớt bớt tính tình lại, liền gạt đầu đồng ý, lại sàu sào. “Sắp đến lễ, đi đâu moi ra tiền đây, thật sự là sàu chết người”.

Trương Lương hận bà ta kém cỏi, quở trách. “Ai bảo bà chỉ biết tiêu xài, không biết kiếm, nhìn Lâm Tam nương cách vạch đi, lẻ loi một mình, chỉ có một đứa nha hoàn giúp đỡ, vậy mà đời sống còn đầy đủ hơn chúng ta”.

Phương thị cúi đầu nghe nể, đang nghe đột nhiên vỗ tay. “Tôi có một kế tuyệt hảo, lập tức phát tài ngay!”.

Trương Lương nửa tin nửa ngờ. “Bà thì có ý gì hay nổi, đừng giống như lúc trước, tiền mất tật mang”.

Phương thị không đáp, về phòng lục tung tìm ra một tờ hôn ước đã ố vàng, cẩn thận vuốt nếp gấp, lấy ra cho Trương Lương nhìn, cười gian xảo. “Dựa vào cái này, hằng năm nhà chúng ta đều có thể thêm ngàn quan tiền lời, hơn cũng có thể”.

Trương Lương vẫn nghi ngờ, Phương thị lần lượt kể cho ông ta nghe, Lâm Y có ruộng nước, có ruộng cạn, có chuồng heo, đàn ngỗng, nói lại nói, mặt mày hớn hờ, nước miếng bay tứ tung, cứ như là sản nghiệp đó đã thuộc về nhà họ Trương bà ta rồi.

Trương Lương cũng kinh hãi, Lâm Y là bé gái mồ côi không nơi nương tựa, dễ dàng bị niết trong tay hơn là Lí Thục, bắt nó lấy tiền trợ cấp gia dụng, không sợ nó không chịu. Nhưng trong lòng ông ta vẫn ghi hận chuyện Kim Tỷ, lo lắng nói. “Lâm Tam nương chẳng phải đưa lương thiện, nó muốn vào nhà chúng ta, lại thả cho thiếp của ta chạy mất, làm sao mới tốt?”.

Rốt cuộc là ai thả Kim Tỷ chạy đi, Phương thị rõ ràng hơn ai hết, bà ta chột dạ trong bụng, vội quay mặt đi nơi khác, đáp. “Chuyện cũ năm nào rồi, còn nhắc lại làm chi, tôi thấy Lâm Tam nương không tồi, vừa biết kiếm tiền vừa ngoan ngoãn hơn vợ Bá Lâm, dù là nuôi heo hay nuôi ngỗng đều biết phân cho tôi một phần cổ phần”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Phương thị cầu thân

Trương Lương nghĩ bụng, nếu cưới Lâm Y vào cửa, tạm thời sinh nhai không cần sầu, nhưng nuôi ngỗng rốt cuộc không ổn thỏa bằng làm ruộng, ai biết được năm nay kiếm được tiền, năm sau có lỗ sạch vốn hay không. Nó lại không có nhà mẹ đẻ để dựa vào, căn cứ vào “Bảy điều được bỏ, ba điều không”, chỉ cần cưới vào cửa sẽ không ruộng rẫy được, bởi vậy vẫn nên thận trọng lo lắng tốt hơn.

Ông ta kể nỗi lo ấy ra cho Phương thị nghe, bảo rằng “Đề đó xem đã”.

Lúc Phương thị tính kể người khác, đầu óc đặc biệt nhanh nhạy, cười. “Tôi biết nuôi heo nuôi ngỗng đều có lúc lãi lúc lỗ, không thể so với làm ruộng, cho dù gặp thiên tai đất đai vẫn còn đó, chỉ là Lâm Tam nương vào cửa nhà họ Trương xong, muốn xử thế nào còn không phải do chúng ta định đoạt, bắt nó nuôi ngỗng kiếm tiền mua ruộng nước, chẳng phải đẹp cả đôi đường?”.

Trương Lương nghe xong khen to. “Hay lắm!”. Mới gọi thím Nhâm, sai bà ta vào thành mời bà mối, muốn trao đổi thảo thiếp với Lâm Y.

Thím Nhâm kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi thím Dương đang xem nào nhiệt. “Chẳng phải Nhị phu nhân khẳng khẳng từ hôn sao, thế nào lại đột nhiên thay đổi tính tình?”.

Thím Dương bĩu môi. “Lúc trước Lâm Tam nương nghèo rớt mòng tơi, Nhị phu nhân đương nhiên không muốn kết thân, hiện giờ cô ấy còn giàu hơn cả nhà họ Trương, làm sao Nhị phu nhân có thể không muốn cô ấy mau mau gả vào được?”.

Thím Nhâm tỉnh ngộ, là Phương thị nhìn ra Lâm Y có thể kiếm được tiền, muốn cưới nàng vào cửa làm cây rặng tiền cho nhà ấy. Thím Nhâm thấu hiểu nhất nỗi khổ khi nhà họ Trương suy tàn, cực kì đồng ý Lâm Y gả vào, mau chóng thay đổi cảnh ngộ trong nhà, vì thế vui vẻ phấn khởi đi vào thành.

Thím Dương theo ngay sau thím Nhâm, luồn ra cửa viện, đi phía nhà cũ, vào phòng Lâm Y báo cho nàng hay. “Tam nương tử, Nhị phu nhân chuẩn bị cầu cưới cháu vào cửa, đã sai thím Nhâm vào thành mời bà mối”.

Lâm Y căn bản không tin, nghĩ rằng thím vui đùa, bảo. “Nhị phu nhân đang chờ hết lúc giữ hiếu sẽ từ hôn, làm sao lại chủ động đến cầu cưới cháu?”.

Thím Nhâm chỉ vào bộ đồ mới trên người Lâm Y, cười tươi. “Hiện giờ cháu ăn mặc sung túc hơn nhà họ Trương gấp trăm lần, trong tay lại có ruộng, có tiền, Nhị phu nhân đương nhiên đồng ý cưới cháu vào cửa”.

Lâm Y nghĩ đến : gia sản nhà họ Trương quả thật bại không còn bao nhiêu, mà nàng lúc nào cũng có tiền vào sổ sách, Phương thị đó mất tiền tài của nàng, bởi vậy đối ý, không phải không có khả năng, nhưng chánh chủ Trương Trọng Vi không có ở đây, làm sao thành thân?

Thím Dương nghe nàng nói xong, chỉ cười. “Cháu đã quên Đại thiếu gia thành thân thế nào rồi sao? Nhị thiếu gia chỉ cần về bãi đường là được, các hạng mục công việc khác, căn bản không cần thiếu gia tham dự”.

Lâm Y thiếu chút nữa quên mất, đây là Đại Tổng, không phải thời hiện đại ngàn năm sau, chuyện hôn nhân ở đây trước nay chỉ có cha mẹ làm chủ, nào có phần con cái tham gia. Nếu Trương Lương và Phương thị thật sự muốn cưới nàng về làm con dâu, chỉ sợ dù Trương Trọng Vi không ở, bọn họ cũng bắt con gà trống đến bãi đường với nàng. Nàng ngồi trong phòng nghĩ, Thanh Miêu đã đi tìm hiểu rõ ràng tin tức quay về, nói. “Thím Dương nghe không lầm đâu, Nhị phu nhân thật sự muốn thay Nhị thiếu gia cầu cưới Tam nương tử”. Cô nàng nói xong, thấy Lâm Y không lên tiếng, đoạn nói tiếp. “Tam nương tử vì sao rầu rĩ không vui? Đây là chuyện tốt mà”.

Thím Dương cũng nói. “Cháu và Nhị thiếu gia thanh mai trúc mã, gả qua thì có gì không tốt đâu?”.

Lâm Y nhìn thím Dương, đáp. “Lòng cháu nghĩ thế nào, thím còn không hiểu ư?”.

Thím Dương trả lời. “Tâm tư của cháu, thím sớm biết, đừng nói chi cháu, ngay cả nếu là thím, thím cũng không muốn cháu gả vào nhà họ Trương bị Nhị phu nhân giày vò”.

Lâm Y ngạc nhiên nói. “Vậy thím còn khuyên cháu gả?”.

Thím Dương ngượng ngùng cười cười. “Thím là vú nuôi của Nhị thiếu gia, đương nhiên thiên vị nghĩ cho thiếu gia”.

Thanh Miêu lặng lẽ cười lên với thím. “Tam nương từ đồng ý mà, chỉ là thẹn thùng thôi”.

Lâm Y cũng không giống các cô gái sinh trưởng ở Bắc Tống, vừa nghe đến việc hôn nhân của mình liền đỏ mặt, nàng ngẩng đầu lên. “Ta không muốn gả”.

Thím Dương nghe, đang định khuyên bảo, Lâm Y đã đứng dậy đi về phía phòng Dương thị. Dương thị vẫn như thường ngày đang gõ mõ trước bàn thờ Phật, hai mắt nhắm nghiền tụng kinh. Lưu Hà gạt đầu hành lễ, đi đến trước bô đoàn, cúi người nhẹ giọng bẩm báo. “Đại phu nhân, Lâm Tam nương đến”.

Nếu là người khác đến, Dương thị sẽ không quan tâm, chỉ có nghe thấy Lâm Y đến, bà mới gác mõ, đứng dậy chào hỏi. “Tam nương từ có việc?”.

Lâm Y nhận chén trà Lưu Hà dâng, cúi đầu không nói, Dương thị liền hiểu nàng có chuyện tư mật muốn nói, cho Lưu Hà lui ra.

Lâm Y chờ tới lúc trong phòng chỉ còn có nàng và Dương thị, mới mở lời. “Tôi từng đề cập với Đại phu nhân về việc từ hôn, không biết phu nhân còn nhớ hay không?”.

Dương thị trả lời. “Lúc trước cô muốn từ hôn là sợ Nhị phu nhân ra tay trước, hại cô mất mặt, không tìm được hộ trong sạch nào khác, có phải thế không?”.

Lâm Y nhẹ nhàng gạt, đáp. “Phải”.

Dương thị cười. “Hiện giờ cô giàu có hơn Nhị phòng, bọn họ ơ ể cô còn không kịp, sao lại dám nói chuyện từ hôn, yên một trăm cái tâm đi”.

Lâm Y ngăn ra. “Đại phu nhân quả là nữ Gia Cát”.

Dương thị hỏi. “Vì sao nói thế?”.

Lâm Y kể cho Dương thị tin tức thím Dương mang đến, cứng rắn nói. “Đại phu nhân giúp tôi”.

Dương thị khó hiểu. “Khó khăn lắm mới chờ được Nhị phu nhân đổi ý từ hôn, đây là chuyện tốt, cô còn bảo tôi giúp cô thế nào đây?”.

Lâm Y trả lời. “Vẫn giống như lần trước tôi nói với Đại phu nhân, đưa ra ý định từ hôn cho Nhị phòng nhà họ Trương biết”.

Dương thị giật mình, lập tức suy đoán hẳn là Lâm Y không muốn làm con dâu của Phương thị, bà khuyên nàng, không khác Thanh Miêu nói là bao : nhà ai mà chẳng có mẹ chồng, thay vì gả vào nhà xa lạ không biết tính biết nết thì chấp nhận giao tiếp với kẻ ngu dốt như Phương thị còn hơn, sợ là còn thoải mái chút. Lâm Y vừa nghe, vừa lắc đầu.

Dương thị hỏi. “Cô vẫn không muốn?”.

Lâm Y vẫn lắc đầu. “Cũng không phải”.

Dương thị thấy nàng không quả quyết phủ nhận, tâm hơi nhóm lên hy vọng, hỏi tiếp. “Vậy cô đồng ý?”.

Lâm Y đáp. “Chờ Nhị thiếu gia trở về tính sau”.

Dương thị cân nhắc một lúc, hiểu được, Lâm Y biết Phương thị tuyệt đối không chấp nhận từ hôn, chỉ là kéo dài thời gian mà thôi, nhưng vì sao phải đợi cho được Trương Trọng Vi quay về? Bà khó hiểu, Lâm Y lại nhất định không nói ra nguyên do, đành thôi.

Vì bà mới đang trên đường đến, Lâm Y sợ nhà họ Trương hôm nay sẽ định ra thảo thiếp, liền vội thúc dục Dương thị đi nhà mới. Dương thị đồng ý, từ Lưu Hà đỡ, đi nhà chính cách vách tìm Phương thị. Phương thị không ở nhà chính, mà đang tránh trong phòng ngủ lật rương, Dương thị thấy cửa trống không ai coi, sai Lưu Hà ho khan hai tiếng, báo cho bà ta biết.

Phương thị nghe thấy tiếng vang, ngẩng đầu lên, tươi cười đơn đả. “Ngọn gió nào thổi Đại tẩu đến đây nha?”.

Dương thị nghĩ bụng quả đúng là nhà gặp việc vui, thím ta có lúc nào khách khí với mình như vậy đâu. Bà thấy hai rương quần áo bị lật tung lộn xộn, liền hỏi. “Thím đang tìm gì thế?”.

Phương thị cười. “Em nhớ rõ áo choàng Bá Lâm mặc lúc thành thân vẫn còn mới, đang định lôi ra giặt giũ, hồ lại”.

Dương thị biết rõ vẫn cố hỏi. “Giặt giũ, hồ cho ai mặc?”.

Phương thị đáp. “Trọng Vi cưới vợ, giặt sạch cho thằng bé mặc”.

Dương thị nói tiếp. “Là Lâm Tam nương cách vách sao?”.

Phương thị đắc ý. “Đúng vậy, thật là tiểu nương tử dịu ngoan lại có năng lực”.

Dương thị cười thầm, vị tiểu nương tử “dịu ngoan” kia đang muốn từ hôn với nhà các người đây. Bà truyền đạt lại ý tứ Lâm Y, vốn tưởng Phương thị không tức điên thì cũng cãi đồng, không ngờ Phương thị làm như chẳng nghe thấy gì, vẫn ngồi xõm xuống lục tìm áo, đầu không thèm nâng lên một chút.

Dương thị rất kinh ngạc, lại nói lại lần nữa. “Thím, Lâm Tam nương muốn từ hôn”.

Phương thị chẳng thèm để ý, phát tay. “Chuyện này cô ta nói không tính, bảo cô ta chờ đôi thảo thiếp đi, bà mới đảo mắt sẽ tới”.

Dương thị vốn chuẩn bị một trời lý do thoái thác, bực là gặp phải kẻ không nói lí lẽ, nói thế nào? Bà tự xưng có tài ăn nói không tởi, không ngờ trước mặt Phương thị chưa mở miệng đã bại, đành hồ thẹn về nhà, tới gặp Lâm Y. “Phụ sự phò thác của cô”.

Lâm Y nghe bà kể lại thái độ của Phương thị, dờ khóc dờ cười, về phòng sầu não. “Thế này thì làm sao mới tốt đây...”.

Thanh Miêu hỏi. “Tam nương tử thật sự muốn từ hôn? Em có một cách, chính xác để đối phó với người có chứng bệnh như Nhị phu nhân”.

Lâm Y tò mò. “Em có cách gì?”.

Thanh Miêu thừa nước đục thả câu, cười cười thần bí. “Tam nương tử chỉ cần để ý trốn đi xem trò hay là được, đối phó với Nhị phu nhân, chỉ có chiêu của em là hiệu quả”.

Lâm Y vốn định dặn cô nàng đừng dính vào, lại nghĩ đến, làm việc vô tổ chức, ai qua mặt được Phương thị. Vì thế im lặng, tùy ý Thanh Miêu.

Trước khi thái dương xuống núi, thím Nhâm dẫn bà mới đi qua cổng nhà cũ, Thanh Miêu liếc thấy vội đẩy Lâm Y. “Tam nương tử chạy trốn mau, nhìn em làm việc”.

Lâm Y nghe lời cô, ra sau nhà ẩn nấp, nhìn tình hình trong viện qua song cửa sổ. Qua một lúc, bà mới đi vào, che cái ô trên đầu, vừa đi vừa dòm ngó, đến trước cửa phòng Lâm Y, hỏi. “Lâm Tam nương ở đây phải không?”.

Thanh Miêu đứng ở cửa, không đáp, cười nói với Lưu Hà ngoài sân. “Vị đại tẩu này thực thú vị, mới tháng năm thôi đã bắt đầu bung dù rồi”.

Mặt bà mới trát một đồng phấn son nhưng vẫn nhận ra sắc mặt bà ta thay đổi, bà ta đánh giá Thanh Miêu từ trên xuống dưới, thấy quần áo chất liệu không kém, mới nhìn xuống, ôn tồn hỏi lại.

Thanh Miêu thấy bà ta không có ý định đấu võ mồm, mất hứng thú, trả lời. “Lâm Tam nương đi thăm người thân rồi, không biết ngày nào mới về nhà đâu, bà chị đi về trước đi”.

Bà mới nghe xong, nhìn ra sau lưng cô thăm dò, thấy trong phòng quả thật không có ai, đành phải vòng vèo đi về, cảm giận Phương thị. “Trương Nhị phu nhân chưa hỏi thăm rõ ràng liền gọi tôi đến, Lâm Tam nương kia đi thăm người thân chưa về, tôi xin đôi thảo thiếp với ai?”.

Phương thị cả giận. “Ai bịa chuyện gât bà? Lâm Tam nương là bé gái mồ côi, người thân ở đâu ra?”.

Bà mới lúc này mới xả giận, tả lại vóc dáng cách ăn mặc của Thanh Miêu. Phương thị nghe, hận nói. “Đó là Thanh Miêu, nha hoàn hầu hạ Lâm Tam nương, con nha đầu chết dẫm kia, dám phá hư chuyện tốt của ta”.

Bà mới chưa lấy được tiền thưởng, phải nịnh nọt Phương thị vài câu. “Trương Nhị phu nhân bớt giận, chờ phu nhân cưới Lâm tiểu nương tử vào cửa xong, nha hoàn của cô ta cũng là nha hoàn của phu nhân, muốn vò muốn niết còn không phải do phu nhân định đoạt”.

Phương thị thích nghe lời này, lập tức liền cười tươi roi rói, khen thím Nhâm mời bà mới giỏi. Thím Nhâm cũng ngóng trông Lâm Y sớm gả vào nhà họ Trương, góp lời. “Bà mới nhận không ra người, để tôi cùng đi”.

Phương thị nói. “Phải nên như thế, bà nhìn thấy con nha đầu Thanh Miêu, đừng quên đánh nó vài cái”.

Thím Nhâm nhớ lại Thanh Miêu từng bỏ nhào vào người mình đấm đá ăn vạ, không dám lên tiếng trả lời, dẫn bà mới đi nhà cũ. Thanh Miêu đã dự đoán được Nhị phòng sẽ còn phái người tới, đang đứng dựa vào cửa, khuôn mặt ủ rũ u sầu. Thím Nhâm không để ý sắc mặt cô, tự tiến lên chào hỏi. “Tam nương tử ở đâu, tôi có chuyện vui cho Tam nương tử hay”.

Thanh Miêu giả bộ. “Tam nương tử ra ruộng cỏ linh lăng, không ở nhà, thím Nhâm có việc vui gì nói trước tôi nghe xem?”.

Thím Nhâm nhìn thái độ cô không tệ, ngờ vực nhìn bà mới, nói chuyện trao đổi thảo thiếp, cười nói. “Cô nói xem đây có phải việc vui không?”.

Thanh Miêu cười còn khó coi hơn khóc. “Vui thì vui, chỉ sợ Tam nương tử mấy ngày tới sẽ bận vắng đầu, không có thời gian để ý này”.

Thím Nhâm cười ngất. “Tôi biết Tam nương tử gia nghiệp to lớn, bận rộn hơn người thường, có điều hôn nhân là đại sự cả đời, phải để chút thời gian lo lắng chứ”.

Thanh Miêu thở dài. “Ngỗ Tam nương tử nuôi gặp ôn dịch, đang sầu muốn chết, nếu thực không cứu được, chỉ sợ vốn gốc cũng không hồi được. Chúng tôi đang lo cơm không có mà ăn, làm sao còn tâm tư nghĩ đến thành thân”.

Cô nói xong, đột nhiên tỏ ra vui sướng, kéo tay áo thím Nhâm. “Ít nhiều có thím nhắc nhở, thiếu chút nữa đã quên, thành thân rồi, Tam nương tử gả vào nhà họ Trương còn lo chỉ ăn uống nữa?”. Nói xong đậm chân tự trách. “Tôi thật là sầu choáng váng, lập tức chạy đi báo tin vui cho Tam nương tử”.

Lâm Y sắp lỗ tiền? Khó trách Trương Lương luôn miệng bảo rằng làm gì cũng không bằng làm ruộng. Thím Nhâm nhanh chóng quay ngoắt tâm tư, theo Thanh Miêu nói, Lâm Y hẳn là lại sắp khôn cùng, đã thế, hôn sự này có còn kết hay không? Bà ta vội giữ chặt Thanh Miêu. “Thư thả cho Lâm Tam nương chăm sóc đàn ngỗng nhiễm bệnh đã, chuyện thành thân, ngày khác chúng ta nói sau”.

Bà ta nói xong, kéo bà mối lập tức quay về nhà mới. Phương thị thấy bà ta về nhanh như vậy, đoán rằng mọi sự chưa hoàn tất, mặt trầm xuống, định phát hỏa. Thím Nhâm vội la lên. “Nhị phu nhân, nghe nói Lâm Tam nương nuôi ngỗng bị bệnh, đang sầu lo lỗ vốn, chúng ta có nên chờ một chút không?”.

Bệnh? Lỗ? Phương thị ngẩn người, đột nhiên vịn ghế đứng bật dậy, kêu lên thảm thiết. “Ai da ngỗng của ta!”. Bà ta sợ năm mươi con ngỗng kết phường nuôi với Lâm Y bị thiệt, liền tạm thời quên mất chuyện cầu thân, cũng không quản tiền thưởng cho bà mối, vội vàng chạy ra ruộng cô linh lăng.

Bà mối gặp chủ nhân bỏ chạy, liền đòi thím Nhâm tiền lộ phí. Thím Nhâm tròn tròn con mắt. “Bà đi tôi cũng đi, đòi lộ phí cái gì?”.

Bà mối cá giận. “Hay cho nhà họ Trương các người tự nhận là giàu có, ở căn nhà to như vậy mà không biết nửa điểm quy củ, bà mối tôi cửa đương nhiên phải thưởng tiền”.

Thím Nhâm thở dài. “Đẹp đi, giàu có cái gì, chỉ sáu mươi mẫu ruộng cũng coi là giàu có? Căn nhà này do Đại thiếu phu nhân xây, Nhị phu nhân làm gì có năng lực đó”.

Bà mối không có hứng thú nghe thím Nhâm kể lể, khăng khăng nắm tay áo bà ta đòi tiền thưởng. Thím Nhâm vội la lên. “Tôi chỉ là người hầu, bà bám riết lấy tôi làm gì, muốn tiền thì đi tìm chánh chủ mà đòi”.

Phương thị ra ruộng cô linh lăng, Trương Lương ở trong phòng Đông Mạch, không ai dám đi quấy rầy, làm sao tìm chánh chủ? Bà mối cũng thuộc hạng hạ đẳng, không lấy được tiền liền đặt móng ngồi ngay cửa, tuyên bố. “Các người không trả tiền, ta ngoài truyền khắp nơi xem nhà các người có ai dám đến làm mai nữa không”.

Lí Thư ở trong phòng nghe thấy, vội hỏi thím Chân xảy ra chuyện gì, thím Chân đóng chặt cửa, đáp. “Đừng để ý, bọn họ ngày nào không nháo không sống yên”. Lí Thư hiện giờ chỉ ngóng trông Trương Bá Lâm trở về, thật sự không muốn để ý chút việc lật vật, nghe vú nuôi nói như vậy cũng bỏ qua không đề cập tới.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Thanh Miêu đầu trí

Bà mối náo loạn một trận, thấy không có người để ý tới, đành phải rời đi, vừa đi vừa hùng hùng hổ hổ, nói phải tung hê sự keo kiệt của nhà họ Trương cho khắp nơi cùng biết. Phương thị tới ruộng cô linh lăng, đàn ngỗng đã sớm được lừa vào trong, vợ Trương Lục đang canh cửa, nói gì cũng không cho bà ta đi vào. Phương thị đành phải đứng xa xa nhìn đàn ngỗng, cảm thấy bộ dạng chúng cũng không giống bị ôn dịch, nghi ngờ. “Thật sự bị bệnh? Hay là lừa ta đó?”.

Vợ Trương Lục sớm nhận được chỉ thị, nói. “Đây cũng không phải chuyện tốt lành gì, lừa phu nhân làm chi.”

Phương thị vẫn không tin tưởng lắm, lại chẳng thể xông vào trong chòi nhìn, trách mắng. “Ta góp sáu phần cổ đông, vì sao không thể vào nhìn?”.

Vợ Trương Lục vóc dáng khỏe mạnh, căn bản không cần đẩy bà ta, đứng chắn trước cửa, nhanh tay đóng chặt cửa lại. Phương thị không cách nào chen vào trong được, đành chịu, mắng vài câu, dọa dẫm vài câu, đi ba bước lại quay đầu lại nhìn.

Trong lòng bà ta có nghi hoặc, muốn tiếp tục dò xét tài sản của Lâm Y, liền gọi thím Nhâm đến ra lệnh. “Chuồng heo của Lâm Tam nương, hôm nay đến phiên ai trực đêm?”.

Thím Nhâm đáp. “Là nô tỳ”.

Phương thị mừng rỡ, vội kêu bà ta đi nhìn heo trong chuồng xem có béo tốt không, có bị nhiễm bệnh không. Thím Nhâm liền lóc cóc đi nhìn, quay về bẩm báo. “Hơn mười đầu heo đều béo tốt, khỏe mạnh”. Lại nói thêm. “Rau xanh trong vườn cũng tươi tốt, tôi muốn nhổ mấy cây mang về, tiếc rằng Hắc Thất Lang canh chừng quá chặt”.

Phương thị mừng bà ta không có tiền đồ, chỉ biết nhìn chăm chăm mấy cây rau, nói. “Ta xem ra chuyện đàn ngỗng bị ôn dịch là con nha đầu Thanh Miêu kia bịa đặt”.

Thím Nhâm nói. “Cho dù nuôi ngỗng bị lỗ, cô ta còn có ruộng, có heo, cưới cô ta vào cửa, ít nhất chúng ta sẽ không bị đói”.

Phương thị liên tục gật đầu. “Không cho nó nuôi ngỗng nữa, đau cả tim, có chút tiền lại đồ hết xuống sông xuống biển, nên nhanh chóng cưới nó vào cửa, bắt nó lấy tiền mua ruộng hết”.

Thím Nhâm tiếp lời. “Vậy mai tôi lại đi tìm bà mối tới cửa cầu thân?”.

Phương thị liếc mắt trừng bà ta. “Còn phải hỏi nữa?”.

Sáng sớm ngày hôm sau, thím Nhâm bị Phương thị thúc giục, vào thành tìm bà mối, ban đầu vẫn tìm bà mối lần trước, không ngờ bà này hôm qua không lấy được tiền thưởng, trong lòng hậm hực, không chịu đến nữa. Thím Nhâm nghĩ bụng: bà mối đây đường, bà không làm chẳng lẽ không có người khác làm? Không ngờ bà ta đi khắp thành Mi Châu, vẫn không tìm được bà mối nào chịu đến làm mai cho nhà họ Trương, mọi người đều bảo nói. “Nhà họ Trương keo kiệt, lộ phí cũng không đưa, đi chi cho lỗ vốn”.

Thím Nhâm cảm giận Phương thị không biết đối nhân xử thế, liên lụy người hầu trong nhà cũng bị khinh bỉ, bà ta nén cơn giận về nhà, đem báo cáo tình huống cho Phương thị, nói. “Tất cả bà mối trong thành đều nói nhà chúng ta không cho tiền thưởng, không chịu tới”.

Phương thị oán hận mắng. “Cái thứ tiểu nhân tham tiền”.

Người ta đòi phí vất vả đúng theo quy củ, làm sao là tham lam? Đạo lý của Phương thị ngay cả thím Nhâm cũng không hiểu nổi, âm thầm bĩu môi. Bà ta vào thành bị khinh bỉ, càng ngó trông Lâm Y mau chóng gả, cải thiện cuộc sống của nhà họ Trương, vì thế liền đề nghị với Phương thị. “Tôi tìm đại bà mối trong thôn đến?”.

Phương thị ghét bỏ bà mối trong thôn quê mùa, không muốn, nói. “Không có bà mối thì chuyện không thành ư? Để ta tự mình đi nói với Lâm Tam nương”.

Thím Nhâm sợ bà ta làm hỏng việc, vội ngăn lại. “Nhị phu nhân của tôi ơi, phu nhân là mẹ chồng tương lai của Lâm Tam nương, sao có thể nói thẳng trước mặt cô ta được, không sợ người ta ngượng ngùng sao?”.

Phương thị nghĩ lại, thật là như thế, liền dừng chân, hỏi. “Theo ý bà thì nên thế nào?”.

Thím Nhâm suy nghĩ một chút nói. “Thím Dương từng làm mai cho vài người, coi như là nửa bà mối, sai bà ấy đi nói với Lâm Tam nương”.

Phương thị nhớ đến thím Dương và Lâm Y cảm tình sâu đậm, hẳn là nói chuyện cũng tốt hơn chút, vì thế khen. “Chủ ý này vô cùng tốt, làm như vậy đi”. Nói xong gọi thím Dương giao việc, cho lui xuống, phá lệ dặn dò. “Tốt hơn hết là mang được thảo thiếp về đây luôn, khỏi đem dài lăm mòng”.

Thím Dương ghét sắc mặt vô sỉ của Phương thị, hoàn toàn vì nghĩ cho Trương Trọng Vi mới tìm đến phòng Lâm Y. Thanh Miêu thấy bà đến, đằng sau không có bà mối theo cùng, mời bà vào phòng, cười nói. “Thím Dương đã lâu chưa đến nhà chúng ta chơi”.

Thím Dương cười trả lời. “Hai người bận rộn suốt ngày, thím làm sao có mặt mũi đến quấy rầy”.

Lâm Y đưa giấy cắt cho thím nhìn, trêu. “Thím không biết sao, cháu bây giờ là chường quày ở không, mỗi ngày chỉ nhàn nhã ngồi trong phòng thôi”.

Thím Dương nói. “Nên như thế, nếu cháu lúc nào cũng phải bận rộn, còn mướn tá điền làm chi”. Nói xong lại hỏi. “Nhị phu nhân trước đây có đề cập hôn sự với cháu không?”.

Lâm Y không đáp, chỉ mỉm cười nhìn Thanh Miêu, Thanh Miêu cười nói. “Có đến, nhưng chưa thấy mặt Tam nương từ đã bị cháu đuổi ra ngoài”.

Thím Dương nhìn Lâm Y thờ dài. “Cháu vẫn không muốn? Thím nói thật lòng với cháu, cháu đừng ngại khó nghe, cháu không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, chỉ có thể gả cho người thành thật như Nhị thiếu gia, nếu đổi lại là kẻ dối trá nào đó, nhất định hai ba năm liền chiếm đoạt hết của hồi môn của cháu, ném cháu qua một bên coi như thừa thãi”.

Lâm Y cúi đầu không nói, Thanh Miêu tiếp lời. “Nhị thiếu gia thành thật là không giả, nhưng cha mẹ của thiếu gia e là bằng lòng của hồi môn của Tam nương từ mới chịu cưới Tam nương từ về nhà”.

Tâm tư của Phương thị đương nhiên thím Dương hiểu, bắt đầu do dự, ngại ngần nói ra chuyện cầu thân. Vẫn là Lâm Y nhìn bà đứng ngồi không yên, chủ động hỏi, bà mới kể lại việc Phương thị dặn dò.

Lâm y nghe bà đến cầu thân liền sững sờ, Thanh Miêu cũng kinh hô. “Quy củ nhà họ Trương là thế nào vậy, cầu hôn không mời bà mối, lại sai bà vú đến”.

Thím Dương cười khổ trả lời. “Bà mối trong thành ngại nhà họ Trương keo kiệt không chịu đến, bà mối trong thôn thì Nhị phu nhân lại ngại quê mùa mất mặt. Do thím từng làm mai mấy hôn sự, tạm coi như nửa bà mối, cho nên mới sai đến”.

Thanh Miêu trầm nghĩ, Lâm Y dù hào phóng đến đâu thì đây cũng là việc hôn nhân của chính nàng, vẫn là không tiện ra mặt, cần người ngoài cuộc tương trợ, vì thế kéo Lâm Y qua một bên thì thầm vài câu. Lâm Y nhin không được phì cười. “Dù sao đi nữa ta cũng phải kéo dài thời gian, tùy em làm sao thì làm”. Nói xong giả bộ bán thân thẹn thùng, trốn qua phòng Thanh Miêu.

Các cô gái ở Bắc Tống mỗi lần nhắc đến hôn sự của mình đều xấu hổ trốn đi, bởi vậy thím Dương thấy nàng như thế là bình thường, chỉ hỏi Thanh Miêu. “Rốt cuộc Tam nương từ tính toán như thế nào? Vẫn không chịu lấy chồng?”.

Thanh Miêu không chút hoang mang, rót trà đưa tới trước mặt thím Dương. “Đâu có, đương nhiên phải gả, hôn sự này cũng chẳng hủy được, có thể nào không lấy chồng?”.

Thím Dương mừng rỡ, nhìn thấy trên bàn có giấy, nhân tiện nói. “Vậy giờ mau viết thảo thiếp, thím mang về báo cáo kết quả”.

Thanh Miêu thật sự đi đến trước bàn, mài mực, trải giấy đặt bút viết. Cô theo hầu Lâm Y bấy lâu, học được không ít chữ, mặc dù viết vẫn xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng không sai sót gì lớn. Thím Dương đợi hồi lâu mới đợi Thanh Miêu viết xong, nhận lấy nhìn, cảm thấy cách thức không đúng, nhưng Thanh Miêu một mực chắc chắn đúng, thím Dương lại không biết chữ, đành phải nhét tờ giấy kia vào tay áo, mang về bẩm báo.

Phương thị thấy thím Dương mang theo tờ giấy quay về, mừng rỡ, nói ngay một tràng. “Mau đưa thảo thiếp ta xem”.

Thím Dương dâng tờ giấy lên, Phương thị nhận lấy, bên trên chỉ chút là chữ nhưng không phải thảo thiếp, mà là... Thư điều kiện?

Điều một, sau khi Lâm Y gả vào nhà họ Trương xong, lập tức ở riêng, đèn nhà ai nhà nấy sáng;

Điều hai, tất cả của hồi môn của Lâm Y, nhà họ Trương không được dùng bất cứ cái gì có hại đến;

Điều ba, sau khi Lâm Y gả vào nhà họ Trương xong, mọi chi phí ăn mặc phải do nhà họ Trương cung cấp...

Phương thị mới nhìn qua ba điều đã giận sôi lên, diên tiết hỏi. “Ai viết cái này?”.

Thím Dương không biết trong đó viết gì, mò mịt đáp. “Là Thanh Miêu viết”.

Phương thị vò tờ giấy thành một cục, ném lên đầu thím Dương. “Thứ người hầu vô dụng, sai bà đòi thảo thiếp, bà lấy cái gì về vậy hả?”.

Thím Dương bị mắng mà chẳng hiểu vì sao, đang muốn nhặt cục giấy kia lên, cầm đến cho người biết chữ xem dùm, Phương thị lại đột nhiên xông tới đoạt lấy tờ giấy, nỏ giận dùng dùi đi về phía nhà cũ.

Thím Dương sợ bà ta đi tìm Lâm Y tranh cãi âm ỉ, vội vàng kéo thím Nhâm. “Bà từng lấy được không ít tiền thưởng từ Lâm Tam nương, còn lãnh tiền công canh chuồng heo, cũng không thể nhìn cô ấy gặp họa, chúng ta mau đi theo khuyên Nhị phu nhân”.

Thím Nhâm gật đầu, nghĩ đến tiền thưởng mới cùng thím Dương đuổi theo, một trái một phải kẹp Phương thị ở giữa. Phương thị còn tưởng hai bà đến giúp tăng thêm khí thế, đầu càng hất lên cao, hùng hổ đến trước phòng Lâm Y, chỉ thấy cửa phòng đóng chặt, không có ai ở nhà. Bà ta một bụng buồn bực mà không tìm được chỗ xả, càng tức giận, nhìn trái nhìn phải, thấy Lư Hà gần đó, liền kéo qua hỏi. “Thanh Miêu đâu?”.

Lư Hà trả lời. “Ai biết được, có lẽ là bận rộn ở chỗ nào rồi”.

Phương thị lại hỏi. “Vậy Lâm Tam nương đâu?”.

Lư Hà mất kiên nhẫn đáp. “Tôi cũng không có nghĩa vụ thay Nhị phu nhân trông chừng người khác, làm sao biết được cô ấy đi đâu”.

Phương thị thấy cô ta vô lễ như vậy, định giáo huấn cô ta một chút, thím Dương vội nhắc nhở. “Nhị phu nhân, cô ta là nha hoàn của Đại phòng, không thể động vào”.

Phương thị đành nhin xuống con tước, tự mình đi tìm. Trước ra vườn rau bên hông nhà, Hắc Thất Lang thấy bà ta liền cản, bà ta sợ quá chạy trốn chết, chuồng heo cũng không dám đi, sai thím Dương đi xem thử, quay về báo rằng không có người, bà ta đành phải ra ruộng tìm. Tá điền trên ruộng ai cũng bận rộn, lại thấy nhà họ Trương nghèo, khinh thường bà ta, không thèm trả lời vấn đề bà ta hỏi. Phương thị vừa đi vừa tìm, vừa bị khinh bỉ, không ngừng than vãn hồ lạc xuống núi bị chó bắt nạt, đợi đến lúc bà ta tìm được Lâm Y và Thanh Miêu trên ruộng cỏ linh lăng, đáng về bề vệ hùng hổ đã tiêu tan không còn lại bao nhiêu, đến nỗi mắng Thanh Miêu cũng có vẻ yếu ớt. “Con nha hoàn chết tiệt kia, không biết quy củ là gì, Tam nương từ nhà mầy phải gả chồng, mầy lại ngăn cản, chẳng lẽ muốn cướp đoạt hôn sự của người ta?”.

Thanh Miêu đang xem xét hàng rào có hồng hóc chỗ nào hay không, bận bịu một lúc mới ngẩng đầu đáp lời. “Nhị phu nhân nói láo không chớp mắt, tôi ngăn cản Tam nương từ lúc nào? Thảo thiếp chúng tôi cũng đã viết xong, chỉ chờ Nhị phu nhân tới lấy”.

Phương thị nghe nói thảo thiếp đã viết xong, lại cao hứng trở lại, vội hỏi. “Thảo thiếp ở đâu? Ta cho người đi lấy”.

Thanh Miêu phúi tay, đi ra khỏi ruộng cỏ linh lăng, đòi Phương thị đưa tờ giấy cô viết. Phương thị đưa qua tờ giấy đã bị vò thành một cục, Thanh Miêu nhìn xuống bên dưới, nói: “Nhị phu nhân còn chưa ký tên đồng ý, không thể trao thảo thiệp cho phu nhân được”.

Phương thị cả giận. “Mày viết một đồng nhảm nhí còn bắt ta ký tên đồng ý? Có ai gã chồng mà dám đặt điều kiện với nhà chồng không? Quy củ kiểu gì đó?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Trọng Vi đuổi người

Thanh Miêu phe phẩy tờ giấy, cười hi hi. “Nhị phu nhân đã không đồng ý thì chúng ta hủy hôn, phu nhân lại tìm nương tử khác ngoan ngoãn quy củ đi”.

Phương thị á khẩu, Thanh Miêu đẩy bà ta vào hoàn cảnh lưỡng nan, muốn cưới phải đồng ý tờ điều kiện “vớ vẩn” kia, không cưới thì bà ta lại chẳng cam lòng. Đang phiền não, thím Nhâm nói nhỏ. “Nhị phu nhân sao phải nói chuyện với một đứa nha hoàn, Lâm Tam nương đứng ngay kia, Nhị phu nhân đi nói với chánh chủ chứ”.

Phương thị tỉnh ngộ, vội đẩy phát Thanh Miêu qua một bên, đi băng qua ruộng cỏ linh lăng, đến chòi ngỗng tìm Lâm Y. Bà ta tùy tiện đẩy hàng rào ra, không ngờ đàn ngỗng kia còn hung hăng hơn cả Hắc Thất Lang, gặp người liền mổ, bà ta bị mổ vào đùi đau điếng, vội vàng lui về phía sau, đứng xa xa xuyt xoa cái miệng. “Ta biết Tam nương tử trong lòng muốn gả, nếu không vì sao vô duyên vô cớ phân cổ phần cho ta? Tất cả là do con nha đầu Thanh Miêu kia gây sự mới làm chúng ta ly tâm, cô mau đem thảo thiệp tới, chúng ta mau chóng xử lý hôn sự”.

Lâm Y cúi đầu không nói, vợ Trương Lục đứng cạnh lên tiếng. “Trương Nhị phu nhân, làm gì có ai nói thẳng ngay mặt tiểu nương tử chuyện hôn nhân chứ, phu nhân không xấu hổ, cô ấy xấu hổ”.

Phương thị lăm bầm. “Nó không cha không mẹ, không nói thẳng với nó thì nói với ai”.

Lúc này Thanh Miêu đuổi theo, túm lấy Phương thị. “Điều khoản tôi đã liệt kê rành mạch, nếu phu nhân chịu làm thì theo tôi đi lấy thảo thiệp, nếu không chịu thì mau về nhà đi, đừng có đứng ở đây cản trở Trương Lục tẩu tử làm việc, còn khiến Tam nương tử nhà chúng tôi thêm ngột ngạt”.

Phương thị sao chịu đi, không thém nhìn Thanh Miêu, vẫn dong dài với Lâm Y. Thanh Miêu quan sát, lặng lẽ mở cửa hàng rào, nháy mắt với vợ Trương Lục, hai người hợp lực lừa đàn ngỗng ra ngoài.

Đàn ngỗng tính hung, thấy người lạ liền mổ, quác quác ồn ào muốn nổ màng nhĩ, Phương thị không chịu nổi, vội gọi hai bà thím Nhâm Dương đến giúp. Thím Dương thấy bà ta kêu la, chuẩn bị nhảy vào, thím Nhâm lại giữ chặt. “Xem ra Tam nương tử cố tình muốn cho Nhị phu nhân một bài học, chúng ta cứ kéo dài thời gian đi, không chừng được tiền thưởng”.

Thím Dương nghiêm mặt nói. “Chủ nhân gặp họa, thân là người hầu sao lại đứng xem náo nhiệt?”. Nói xong liền xông lên, nhưng không lại gần, chỉ chạy xung quanh đàn ngỗng, kêu to. “Nhị phu nhân chớ hoảng sợ, tôi đến cứu phu nhân”.

Thím Nhâm nhìn một lúc, thấy bà này miệng kêu hăng say nhưng chân lại chẳng xê dịch, mới hiểu ra, cười mắng thím Dương gian xảo, cũng xông lên, hợp lực la hét.

Đáng thương Phương thị bị ngỗng mổ đồ cả hai chân mà chẳng thấy ai đến cứu, cuối cùng Lâm Y sinh lòng thương hại, đuổi đàn ngỗng đi bà ta mới thoát ra được.

Hai bà thím Nhâm Dương chạy đến đỡ Phương thị, liên tục cảm thán. “Ngỗng dữ quá, chúng tôi muốn cứu Nhị phu nhân mà không chui vào được, còn bị mổ vài cái”.

Phương thị đau đớn khó nhìn, chỉ muốn mau chóng đi về, không rảnh trách mắng hai bà thất trách. Về nhà, Lí Thư nhìn thấy hai đùi Phương thị sưng đỏ như củ cải, vội sai thím Nhâm tìm thầy lang đạo. Phương thị vừa la đau vừa mắng đàn ngỗng. Lí Thư thấy lạ, hỏi. “Sao tự nhiên ngỗng lại xông ra?”.

Phương thị hận nói. “Là con nha đầu chết tiệt Thanh Miêu làm”.

Lí Thư đoán ra vài phần nguyên do, cố ý nói. “Nó to gan thật, để con dâu cho người đi đánh nó”.

Phương thị trước nay quen bắt nạt kẻ yếu, bắt đắc dĩ gặp phải Thanh Miêu còn dữ dằn hơn cả bà ta, bà ta khiếp đảm, do dự nói. “Thôi, chắc là cửa hàng rào không đóng kĩ”.

Thím Nhâm mời thầy lang đạo về, nghe câu này quay sang cười thầm với thím Dương. Bà ta thấy trong phòng nhiều người, lẳng lặng kéo thím Dương lui

ra ngoài. Thím Dương cố ý cười bà ta. “Nhị phu nhân bị thương hai chân, đúng là thời điểm để bà nịnh bợ, sao không ở trong ấy lại đi ra ngoài?”.

Thím Nhâm bĩu môi. “Nịnh bợ thì sao, ngay cả tiền lương hàng tháng còn không phát nổi”. Nói xong bắt lấy cánh tay thím Dương, kéo bà này ra ngoài. “Tam nương tử chắc là về rồi, chúng ta qua đó xin tiền thưởng”.

Thím Dương không có tâm tư đòi tiền thưởng, nhưng muốn báo tin cho Lâm Y, vì thế theo thím Nhâm đi phía nhà cũ.

Lâm Y quả nhiên đã trở lại, đang đứng trước bồn rửa mặt. Thanh Miêu canh cửa, thấy trong hai người đến có thím Nhâm, tưởng hai bà tới đòi tiền thuốc men liền ngăn lại, ra tay trước. “Vừa rồi Nhị phu nhân đập nát cô linh lãng trên ruộng nhà chúng tôi, còn khiến mấy con ngỗng bị hoảng sợ, mau bồi thường đi”.

Thím Dương vỗ vỗ tay cô, cười. “Thực là lạnh mồm lạnh miệng, Nhị phu nhân đang sợ cháu luôn kia kia, không dám nói bậy một câu nữa, làm sao dám tới đòi tiền thuốc men”.

Thím Nhâm cũng gật đầu liên tục. “Chúng tôi trốn chạy tới đây”.

Thanh Miêu hiểu được, xoay người vào nhà, nói với Lâm Y. “Hai người bên ngoài kia chắc là đến xin tiền thưởng”.

Lâm Y bật cười. “Vừa rồi cũng mệt hai bà ấy góp vui”.

Thanh Miêu nghe nàng nói vậy, liền mở rương tiền thưởng, đếm một trăm văn, ngẫm nghĩ, lại lấy thêm một trăm văn nữa, cười đáp. “Ngày thường luôn là chúng ta bị thiệt, hiếm lắm mới có lúc Nhị phu nhân cũng gặp một vố, em thưởng thêm chút tiền xem như ăn mừng”. Nói xong thấy Lâm Y cười nghiêng ngả phát tay, cô liền ra ngoài cho thím Nhâm thím Dương mỗi người một trăm văn, cười. “Đa tạ hai vị thím giúp đỡ”.

Thím Dương đẩy. “Thím không phải đến vì tiền thưởng”.

Thím Nhâm nhận thay bà, kéo ngược bà quay lại. “Tiền lương tháng trước không được phát, có đồng nào hay đồng nấy”.

Hai người giằng co, chợt nghe thấy phía nhà mới có người gọi mới vội vàng chạy đi.

Thanh Miêu nhìn cả hai ra khỏi cửa viện, về báo với Lâm Y rằng. “May là hai bà ấy đến một chuyến, nếu không em vẫn lo Nhị phu nhân đến bắt bớ tiền bạc”.

Lâm Y cười ngắt. “Chân người ta đúng là bị em xua ngỗng mỡ sưng lên, dù đến đòi tiền thật thì cũng không phải lừa bịp tổng tiền”.

Thanh Miêu biết Lâm Y không phải đang trách cứ mình, cũng cười theo. “Tam nương tử tin không, hôm nay Nhị phu nhân bị một vố như thế sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa”.

Lâm Y cười mắng cô. “Đúng là người ác có người ác hơn trị”.

Thanh Miêu cố tình làm bộ hung thần ác sát. “Chỉ cần đối phó được bà ta, làm người ác hơn thì có sao đâu?”.

Mấy ngày tiếp theo, Phương thị ở nhà dưỡng thương, không lòng dạ nào sai người đến cầu thân nữa, Lâm Y cuối cùng cũng được hưởng vài ngày thanh nhàn, hô to khen ngợi vẫn là Thanh Miêu có cách. Thanh Miêu dào dạt đắc ý, về sau chỉ cần Phương thị tới cửa ngang ngược, cô vẫn sẽ thẳng tay “chiêu đãi”.

Đã nhiều ngày, phía nhà mới lục tục có tin tức truyền về, Trương Lương nhìn thấy Phương thị bị thương ở đùi, chẳng những không đau lòng, ngược lại còn răn dạy bà ta mấy câu, trách cứ bà ta ngay cả việc nhỏ như cầu thân cũng làm không xong. Nhà họ Trương vốn đã túng quẫn, Phương thị bị thương phải mời thầy lang đạo, phải bồi thuốc, càng chặt vật hơn. Mất thấy sổ sách cặn sạch tiền, Phương thị rồi quá, đành phải sai thím Nhâm đến chỗ Lâm Y đòi tiền thuốc thang. Lúc này không cần Thanh Miêu ra mặt, Lâm Y thoải mái từ chối. “Ngỗng kia là Nhị phu nhân và ta cùng kết phùng nuôi, Nhị phu nhân bị ngỗng nhà mình mổ, hà cớ gì tới đòi tiền người khác?”.

Phương thị nghe trả lời, muốn đến cửa nào loạn, ngắt nổi chân đau không đi được, đành đến xin Lí Thư bỏ tiền hồi môn ra. Lí Thư không muốn, nhưng trong nhà quả thật chẳng còn gạo đồ vào nồi nữa, cũng không thể để hai bậc trưởng bối đói bụng, rơi vào đường cùng, phải bỏ mấy quan ra mua gạo.

Phương thị khỏe lại, một là vẫn nhớ vết thương đau, hai là sợ Thanh Miêu, làm việc cũng biết điều hơn nhiều. Thấy Lâm Y, không những tươi cười chào đón mà còn tỏ vẻ nịnh bợ, Lâm Y biết bà ta chẳng qua là đổi phương pháp, nhưng được bà ta nịnh hót vẫn đỡ hơn bị cố tình gây sự, vì thế chỉ cần bà ta không đề cập tới hôn sự, nàng cũng cười chào đón lại, khách sáo có lệ một phen.

Tháng bảy, Trương Trọng Vi lại gửi thư về, bảo rằng ở kinh thành mưa to không dứt suốt hai tháng rớt cuộc cũng chừng. Chàng và Trương Bá Lâm đã gặp Âu Dương hàn lâm, trình bức thư Lí Giản Phu gửi và văn thơ của mình, được Âu Dương hàn lâm tán thưởng, trước mắt cả hai đang tích cực chuẩn bị tham gia cuộc thi vào tháng chín.

Thanh Miêu nghe Trương Trọng Vi gửi thư, nói với Lâm Y. “Nhị thiếu gia đã gửi phong thư thứ hai rồi, Tam nương tử cũng không phải không biết chữ, mau viết thư hồi đáp đi nhà”.

Lâm Y nói câu “Có lý”, ngồi xuống cạnh bàn, trải giấy mài mực, đặt bút viết thư, bảo rằng nàng đang sống vui vẻ lắm, hết thấy điều mạnh khỏe, nhưng không đề cập nửa chữ chuyện Phương thị cầu thân, lại càng không hỏi một câu về Thanh Liên có quan hệ gì.

Lúc nhận được thư, Trương Trọng Vi đang ở trong đại điện chong đèn đọc sách, chàng vốn tưởng rằng thư Trương Lương gửi, mở ra xem, thấy thư của Lâm Y, chàng mừng đến độ đóng sách bỏ chạy, chui đầu vào phòng, lập tức đốt đèn đọc thư. Không ngờ đèn sáng lên, chiếu sáng bóng người đang nằm trên giường, chàng đưa đèn lại gần nhìn cho rõ, vội la lên. “Thanh Liên, vì sao người ở trong phòng của ta, không phải đã chuẩn bị phòng riêng cho người ở hay sao?”.

Thanh Liên kéo chăn lỏng lẻo đắp ngang ngực, khéo léo đưa đẩy hai vai trần lộ ra, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, nhu nhược mềm giọng. “Phòng ở to như vậy, chỉ có mình em, em sợ”.

Trương Trọng Vi khó hiểu. “Chẳng phải có Cẩm Thư hay sao?”.

Thanh Liên chê cười chàng thành thật. “Cẩm Thư tỷ tỷ ngày ngày đều túc trực trong phòng Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia không biết ư?”.

Cẩm Thư ban đêm còn trong phòng Trương Bá Lâm, Trương Trọng Vi có gặp qua vài lần, nghe vậy mặt liền đỏ. Thanh Liên còn tưởng chàng động lòng, chuẩn bị tụt chăn xuống, không biết Trương Trọng Vi bình sinh ghét nhất kẻ không biết tự trọng, quát. “Người đã hâm mộ Cẩm Thư như vậy, chỉ bằng nói với cô ta một tiếng, đi hầu Đại thiếu gia luôn đi”.

Thanh Liên quấy rầy mấy lần mà không được, vừa thẹn vừa giận, rầm rì mắng. “Đàn ông ai chẳng ba vợ bốn nàng hầu, chỉ có thiếu gia đứng đắn nhất”.

Trương Trọng Vi vội vã muốn đọc thư của Lâm Y, lười tranh luận với cô ta, đóng cửa lại, đi ra ngoài. “Ta đếm đến mười, nếu người còn không ra, sáng mai ta bán người đi”.

Thanh Liên biết chàng e ngại mặt mũi Lí Giản Phu, sẽ không dễ dàng bán mình đi, nhưng cũng không muốn vì thế mà trở mặt với chủ nhân, nhanh chóng khoác áo vẩy lên, bộ dạng chưa chỉnh đã lao ra ngoài.

Trương Trọng Vi rốt cuộc cũng đợi đến lúc trong phòng không ai, lập tức đóng cửa cài then, tiến đến gần đèn mở thư ra đọc. Chàng đọc thấy Lâm Y thật tâm bảo rằng nàng nuôi ngỗng lờ không ít tiền, Thanh Miêu cũng dần dần có khả năng hơn, từ tận đáy lòng mừng rỡ cho nàng. Nhưng trong thư không hề nhắc tới Phương thị, chàng không khỏi trầm đoán : là hai người đã giải hòa hay Phương thị vẫn tiếp tục làm khó dễ, khiến Lâm Y chán ghét không muốn nhắc tới?

Trong lòng chàng nhớ thương Lâm Y, một chốc vui vẻ, một chốc lại lo lắng, sớm quăng chuyện Thanh Liên ra sau đầu. Thẳng đến ngày hôm sau Trương Bá Lâm tới hỏi, chàng mới nhớ ra hôm qua cô nha hoàn bò lên giường mình. Trương Bá Lâm có chút tiếc nuối rèn sắt không thành thép, hỏi. “Tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc, chủ động yêu thương quyến luyến, vì sao cậu không cần?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Áo gấm về làng

Trương Trọng Vi cả đầu chỉ nghĩ về Lâm Y, thuận miệng đáp. “Ca ca nếu thích, em cho cô ta vào phòng hầu hạ anh”.

Trương Bá Lâm đánh chàng một cái, nói. “Hôm qua đã vào phòng anh rồi, cậu không biết?”.

Trương Trọng Vi lắp bắp kinh hãi, trầm nghĩ : Thanh Liên này quả là người càn rỡ, xem ra không thể giữ lại, vì thế thương lượng với Trương Bá Lâm. “Em muốn bán cô ta đi, lại sợ Lí thái thú phạt lòng, ca ca có biện pháp nào vẹn cả đôi đường không?”.

Trương Bá Lâm tức giận đến nổi gõ lên đầu chú em, mắng. “Nhị tiểu tử, khi nào cậu mới thông suốt đây hả?”.

Trương Trọng Vi chẳng hiểu sao bị mắng, đang cân nhắc ý tứ anh trai nói, chợt nghe bên ngoài có tiếng la hét ầm ĩ, ra ngoài mới thấy là Cẩm Thư và Thanh Liên cãi nhau, người trước dí vào cái trán người sau một cái, mắng chửi. “Tiện nhân không biết xấu hổ, mới hờ mắt ra đã bò lên giường Đại thiếu gia”.

Thanh Liên không cam lòng yếu thế, cũng chợt lại. “Cô và tôi cũng là nha hoàn giống nhau, cô bò lên được sao tôi không được?”.

Trương Trọng Vi nghe hiểu, hẳn là đêm qua Thanh Liên xông vào phòng Trương Bá Lâm, bị Trương Bá Lâm thu phòng. Trương Bá Lâm táy máy cả nha hoàn của em trai, có chút ngượng ngùng, vuốt cái mũi. “Cô ta nói cậu không thêm quan tâm cô ta, anh mới miễn cưỡng chịu. Cậu yên tâm, ngày khác anh lại tặng đũa tốt hơn cho cậu”.

Trương Trọng Vi mười phần cao hứng Đại ca đã giải quyết thay mình một vấn đề nan giải, vui mừng nói. “Em vốn định tặng cô ta cho anh, như vậy vừa hay. Em cũng không muốn nha hoàn gì hết, thêm người thêm phiền”.

Trương Bá Lâm lại nổi nóng, tiếp tục gõ đầu chàng. “Cậu cũng không nhỏ nữa, không muốn thu phòng ai?”.

Trương Trọng Vi nghĩ bụng : thu phòng nha hoàn thì có gì hay, lúc trước Trương Bá Lâm thu một cô Như Ngọc liền phiên toái cả nhà người ngã ngựa đổ, cho tới bây giờ con cháu không được nhận tổ tông, cha con không được gặp mặt, nếu chàng cũng học theo chẳng phải tự tìm phiền toái hay sao. Cậu này chàng không dám nói ra miệng, chỉ đáp. “Kì thi vào tháng chín sắp tới, em chỉ muốn đọc sách thôi”.

Lời ấy đúng đắn, Trương Bá Lâm không thể phản bác chàng, vì thế tự đi chỗ khác, vui tươi hơn hờn nhìn Cẩm Thư và Thanh Liên tranh giành tình cảm của anh ta.

Trương Trọng Vi thấy anh ta chẳng những không khuyên can, ngược lại còn thích thú, lắc đầu xoay người vào nhà, đóng cửa sỏ lại hết, bản thân chăm chú khổ đọc.

Tháng chín, hai anh em Trương Bá Lâm Trương Trọng Vi thuận lợi thông qua kì thi cử nhân. Tháng giêng năm tiếp theo, lễ bộ mở kì thi thứ hai, đúng do Âu Dương hàn lâm làm chủ khảo, cuộc thi lúc ấy tiến hành giấu tên thí sinh, các giám khảo đọc văn thơ nhưng không biết ai là người viết, có điều vì Lí Giản Phu đã đề cử, Âu Dương hàn lâm cũng đọc qua văn thơ của cả hai, bởi vậy lật chưa đến chục bài đã tìm ra bài làm của Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi. Nếu so hai bài này, Âu Dương hàn lâm thật ra thích của Trương Trọng Vi hơn, nhưng nghĩ đến Trương Bá Lâm mới là con rể Lí Giản Phu, vì thế cho Trương Bá Lâm đứng vị thứ hai, Trương Trọng Vi thứ ba, còn lại vị trí đầu là cho đệ tử của chính Âu Dương hàn lâm.

Sau khi thi vòng thứ hai của lễ bộ, tháng ba thi đình, hai anh em Trương Bá Lâm Trương Trọng Vi thuận lợi thông qua, cả hai cùng đậu tiến sĩ, chờ đợi với các tiến sĩ khác nhận lễ quốc sĩ của triều đình.

Hai người cá chép vượt vũ môn thành danh, Trương Bá Lâm đắc chí, hành xử với người ngoài khó tránh khỏi có chút ngạo mạn, Trương Trọng Vi lại cho rằng bản thân vì ca ca mới được Lí Giản Phu vớt vát, vẫn hành xử cẩn thận như trước, đề phòng nơi nơi chốn chốn.

Đang lúc anh em đều thỏa thuê mãn nguyện chờ triều đình bổ nhiệm chức danh, thư nhà từ Mĩ Châu đến, trước chúc mừng bọn họ đề tên bằng vàng, sau lại gọi Trương Trọng Vi nhanh chóng về quê thành thân. Trương Trọng Vi mừng rỡ không kiềm chế được, lập tức nhanh tay thu dọn hành lý, gấp gấp về nhà.

Vì đường xa xa xôi, Trương Bá Lâm không muốn về nhà lắm, lại không đành lòng chú em đi về một mình, đành tạm thời bỏ lại phồn hoa chốn kinh thành, lên đường với Trương Trọng Vi.

Lúc này mọi người nhà họ Trương đã hết kì giữ hiếu, lại không cấm kị gì nữa, Nhị phòng họ Trương giăng đèn kết hoa khắp nhà mới, một bức phong cảnh náo nhiệt. Trương Trọng Vi bảy phần hưng phấn ba phần thận trọng, quỳ gối dập đầu tạ ơn cha mẹ, đợi Trương Bá Lâm ra ngoài đi tìm Lí Thư, mới hỏi Trương Lương và Phương thị. “Đa tạ cha mẹ quan tâm con, đã định ngày thành thân rồi chưa?”.

Phương thị lúng túng nói. “Thảo thiếp còn chưa đôi đâu”.

Trương Trọng Vi ngây ra, bước đầu tiên nghị thân còn chưa xong, thành thân cái gì?

Trương Lương trách cứ Phương thị vài câu, nói. “Tự bà gây chuyện, tự bà nói đi”.

Phương thị bị giục, tay chân luống cuống mở miệng, thì ra bà ta thấy Lâm Y mãi không chịu đưa thảo thiếp, liền nghĩ ra cách lừa dối, cho người làm giả thảo thiếp để hoàn tất toàn bộ công văn, ép Lâm Y bằng mọi giá phải xuất giá, không ngờ nhà họ Trương có nhiều người mật báo với Lâm Y, khiến việc chưa bắt đầu đã lọt vào tai Trương Đổng, Trương Đổng làm sao cho phép sự tình như thế phát sinh trong gia đình, giận dữ mắng chửi răn dạy hai vợ chồng Trương Lương.

Phương thị bị mắng đã là chuyện như com bữa, vốn chẳng có việc gì, nhưng Lâm Y vì chuyện làm giả đó mà nổi giận lôi đình, lúc nhà họ Trương đi cầu thân bị nàng mắng đi về, hôn sự mắc cạn cho tới bây giờ.

Trương Trọng Vi vô cùng khiếp sợ, nhịn không được chất vấn. “Mẹ, mẹ xuất thân dòng dõi thư hương thế gia, sao có thể nghĩ đến ép hôn? Không có thảo thiếp và định thiếp chính là xem cưới vợ cả như nạp thiếp, khiến Tam nương tử hổ thẹn không nói, còn hại danh dự nhà họ Trương”.

Trương Bá Lâm dắt Lí Thư tới cửa cũng nghe, khó nhịn được lên tiếng. “Nếu bị người ta tố cáo bức ép con gái nhà lành làm thiếp thì biết thế nào đây?”.

Phương thị sớm hiểu tính chất quan trọng của sự việc, nhưng trước mặt con cái trong nhà vẫn mạnh miệng như cũ. “Chẳng qua ta muốn vậy thôi, lại không làm thật, không biết đứa nô tỳ lắm mồm nào truyền tin tức cho Lâm Tam nương”.

Trương Trọng Vi nghe mọi chuyện chưa thành sự thật, thở dài nhẹ nhõm một hơi, hỏi. “Ngay cả thảo thiếp cũng chưa đôi, giăng đèn hết hoa làm chi?”.

Trương Lương và Phương thị cùng nở nụ cười. “Các con ta đậu tiến sĩ, đương nhiên phải bố trí rước vợ vui mừng chút”.

Thì ra là Trương Trọng Vi hiểu sai ý, bất giác mặt đỏ như gấc, nhưng ngay sau đó Phương thị nói tiếp. “Lâm Tam nương từng nói hôn sự phải chờ con về tính, hiện giờ con đã về tới, không ngại đi gặp cô ta đi, nói không chừng cô ta thấy tiền đồ sáng chói của con bây giờ sẽ lập tức đồng ý ngay. Đợi cô ta gật đầu rồi, chúng ta sẽ làm việc vui, khắp viện đã treo sẵn đèn lồng đỏ”.

Trương Lương cười. “Trọng Vi bây giờ là tiến sĩ, chớp mắt sẽ làm quan, nếu Lâm Tam nương không đồng ý thì hẳn là ngu dốt”.

Lí Thư đứng bên tấm tắc lấy làm lạ, Phương thị luôn luôn nước lên thuyền lên, hiện giờ Trương Trọng Vi đã đậu tiến sĩ, cứ tưởng bà ta sẽ xem thường

Lâm Y, tìm tiểu nương tử khác làm con dâu, không ngờ bà ta vẫn một lòng một dạ muốn cưới Lâm Tam nương vào cửa.

Cô dâu có biết Phương thị ghét nhất các cô tiểu thư nhà quan lại, cảm thấy con dâu xuất thân như vậy không dễ cầm nắm trong tay, nếu không lúc trước đã chẳng phản đối Trương Bá Lâm cưới Lí Thụ.

Trương Trọng Vi nghe theo Phương thị, ra cửa, vui rạo rức đi tìm Lâm Y, thấy mấy chục mẫu cỏ linh lăng và một đàn ngỗng trắng muốt của nàng, khen từ đáy lòng. “Dù mình đọc nhiều sách như thế cũng không bằng Tam nương tử giỏi giang”.

Thanh Miêu phát hiện ra chàng trước, mặt mũi lại hầm hầm không đẹp, đuổi chàng. “Mẹ thiếu gia phải thiếu gia tới cướp tân nương?”.

Lâm Y ngăn cô lại. “Nhị phu nhân là người thế nào em còn không biết ư? Liên quan gì đến Nhị thiếu gia?”.

Trương Trọng Vi thấy nàng không giận chó đánh mèo, rất cảm kích. “Tôi không biết việc đó, nếu biết sẽ tuyệt đối không để mẹ tôi dính vào”.

Lâm Y hiện giờ có chút tài sản, đàn ngỗng tăng gấp đôi, ruộng nước hơn ba mươi mẫu, tá điền làm công còn nhiều hơn người hầu nhà họ Trương, phải nói là tiền nhiều tới thờ cũng mạnh mẽ, bấy giờ nàng căn bản không đặt Phương thị nghèo túng vào mắt, vì thế chỉ cười một tiếng, không nói nhiều, trước chúc mừng chàng thi đậu tiến sĩ, lại hỏi cảnh sắc chuyện hay chốn kinh thành.

Trương Trọng Vi vẫn thành thật như vậy, hỏi cảnh sắc nói cảnh sắc, hỏi chuyện hay kể chuyện hay, Lâm Y rốt cuộc không nhịn được nữa, hỏi ra câu hỏi gần một năm nay vẫn nặng như chì trong đáy lòng nàng. “Anh về một mình? Không phải thu một nha hoàn tên là Thanh Liên sao?”.

Trương Trọng Vi hạ giọng xin lỗi. “Tôi thấy nha hoàn đó có chữ Thanh đứng đầu, vừa hay tương xứng với Thanh Miêu nhà em, vì thế muốn mang về cho em sai bảo, không ngờ cô ta... Cô ta...”.

Trái tim Lâm Y lập tức chìm xuống đáy, nghiêng rặng hỏi. “Đã thu phòng rồi?”.

Trương Trọng Vi gật đầu, đang định giải thích, Lâm Y đã nắm chặt lấy cây gậy trúc trong tay, hung hăng đánh vào đùi chàng, tức giận mắng. “Tôi chờ ngày chờ đêm, chịu những con giận không đâu của mẹ anh, cũng chưa bao giờ muốn từ hôn thật sự, vẫn nhớ mãi anh trung hậu thành thật, thậm chí chỉ cần anh tốt tôi sẽ chịu đựng hết thảy, làm sao biết chờ đến chờ đi, lại chờ một kẻ phụ lòng”.

Trương Trọng Vi nhận ra nàng hiểu lầm, vội xoa. “Không phải... Tôi không phải kẻ phụ lòng...”.

Lâm Y tức giận ghê gớm, trong mắt người sinh trưởng ở Bắc Tống, thu một nha hoàn thông phòng trước khi thành thân không phải là kẻ phụ lòng, nhưng nàng cảm thấy tủi thân lắm, lòng cứ nhói đau liên tục, hai mắt cay cay nhịn không được rơi lệ, vẫn mắng. “Anh cứ cho tôi”.

Trương Trọng Vi thấy nàng khóc, luống cuống tay chân, vội vàng tiến đến dùng tay áo lau nước mắt, giải thích. “Thanh Liên đã thu phòng, nhưng không phải tôi thu, là Đại ca”.

Lâm Y còn tưởng chàng lấy cớ, nói. “Nếu không phải anh, vì sao vừa rồi áp úng?”.

Trương Trọng Vi gãi đầu, trả lời. “Nha đầu kia đêm hôm khuya khoắt bò lên giường ca ca tôi, nói ra mắt mặt chết người”.

Lâm Y nghe, cảm thấy kì quặc. “Nha hoàn của anh, làm sao đêm hôm lại mò vào phòng Đại thiếu gia?”.

Trương Trọng Vi sợ nàng khóc nữa, kể hết đầu đuôi mọi chuyện ra, ngay cả chi tiết Thanh Liên chui vào ổ chăn của mình cũng không dám giấu, nói xong giờ tay. “Toàn bộ đã kể cho em nghe, đừng khóc nữa”.

Lâm Y bấy giờ mới hiểu bản thân hiểu lầm chàng, nháy mắt mặt đỏ như quả táo bả, xấu hổ thút thít. “Chân anh có đau không?”.

Trương Trọng Vi nhớ ra đùi bị đánh vài cây, lập tức ngồi bịch xuống ruộng ôm chân, kêu lên. “Ôi, đau, chỉ sợ là bầm tím cả rồi”.

Lâm Y hoảng hốt, đang định ngồi xuống an ủi, đột nhiên phát hiện anh chàng ôm chân trái ăn vạ, bật cười mắng. “Tôi đánh đùi phải, sao lại đau bên trái?”.

Trương Trọng Vi nghe cũng không hề đỏ mặt ngượng, vội vàng ôm chân còn lại, tiếp tục hô la “Ôi đau”. Lâm Y dờ khóc dờ cười, đành phải ngồi xổm xuống xin lỗi, mềm giọng an ủi.

Trương Trọng Vi cười hi hi nhìn nàng một lúc, đột nhiên lên tiếng. “Thanh Liên bị ca ca thu phòng cũng tốt, đỡ mất công có người của Lí thái thú kẻ kè bên cạnh tôi, bó tay bó chân”.

Anh cũng biết như thế! Lâm Y kinh ngạc vô cùng, hỏi. “Vậy sao anh còn nhận?”.

Chương 90: Trọng Vi đi làm con thừa tự

Trương Trọng Vi trả lời. “Tôi thì có năng lực gì, bản thân tôi rõ, chỉ bằng văn thơ của mình nhất định không thể đứng vị thứ ba, tất cả đều dựa vào Lí thái thú, chịu ân của ông ấy, làm sao cự không thu nha hoàn ông ấy tặng được, nếu không chẳng phải là đánh vào mặt mũi ông ấy, làm ông ấy mất thể diện sao?”.

Lâm Y thấy chàng biết nặng nhẹ, rất là vui mừng, âm thầm nghĩ chàng tuy là thành thật vậy nhưng không hề ngu ngốc, nàng nói. “Vậy sau này anh có tính toán gì không?”.

Trương Trọng Vi thấy nàng quan tâm, liền giải thích chuyện làm quan sau khoa cử, ở Đại Tổng thi đậu xong đã là mệnh quan rồi, bước lên con đường làm quan là mười phần chắc chắn, chỉ chờ triều đình bổ nhiệm chức danh. Chàng vừa nói vừa nghĩ nên đề cập với Lâm Y việc hôn sự sao đây, nhưng nghĩ lúc lâu vẫn cảm thấy nên phải bà mới đến mới đủ trình trọng, vì thế thẳng tới khi cả hai tạm biệt cũng không nói vào chính đề.

Nhị phòng họ Trương có hai cậu con trai cùng đậu khoa cử, cả làng quê chấn kinh, buổi chiều rất nhiều người tới lui chúc mừng, cảnh tượng náo nhiệt. Dương thị đứng ở cửa viện nhà cũ nhìn sang, trở về cảm thán với Trương Đồng. “Chuyện tốt đều là chuyện nhà người ta”.

Trương Đồng an ủi bà. “Đó cũng không phải người ngoài, là cháu trai ruột thịt của chúng ta mà”.

Dương thị nhìn phu quân, nói. “Cháu trai có thân đi nữa thì làm sao bằng con trai?”.

Trương Đồng không lên tiếng, đứng trước cửa sổ nghe tiếng chúc tụng cách vách âm ỉ, trên mặt không khỏi tỏ vẻ hâm mộ. Dương thị đứng bên cạnh ông ta, làm như vô tình lẩm nhẩm. “Tuổi gần nửa trăm, dưới gối không con, về già không chỗ dựa vào, hay là xin một đứa cháu trai đến làm con thừa tự mà dưỡng lão”.

Ở Đại Tổng, người gần năm mươi thật sự được xưng là ông già. Trương Đồng hiểu, đề nghị nhận một đứa cháu làm con thừa tự thật là có lý, nhưng ông ta không muốn nhận mình già, vẫn nghĩ chỉ cần trả hết nợ nần xong, vào kinh mưu một chức quan, lại nạp thêm vài nữ thiếp... Đang nghĩ ngợi, Dương thị lên tiếng ngắt mạch suy nghĩ của ông ta. “Quan nhân, tôi thấy Trọng Vi đứa nhỏ này rất tốt, không bằng thừa dịp nó còn ở nhà, cho làm con thừa tự đi”.

Trương Đồng vẫn đang nghĩ đến chuyện nạp thiếp, nghe câu này có chút mất hứng. “Cháu trai làm con thừa tự làm sao bằng con ruột của mình?”.

Dương thị cười. “Trọng Vi là tân tiến sĩ, chớp mắt sẽ làm quan, có đứa con như vậy mặt lão gia cũng thêm sáng rọi”. Nói xong ghé vào bên tai Trương Đồng thì thầm, bảo ông ta rằng nhận cháu làm con thừa tự căn bản không gây trở ngại bản thân có thêm con trai, đợi lên kinh sẽ nạp thiếp cho ông ta như thường.

Trương Đồng do dự hỏi. “Nếu đã nhận con thừa tự, ngày sau lại có con ruột thì sao?”.

Dương thị sáng giọng. “Phụ lão từ ấu, cho dù có con ruột vẫn cần huynh trưởng dìu dắt, chẳng qua là gia sản tương lai phân làm đôi thôi. Chúng ta bây giờ ôm một cục nợ, có sản nghiệp để người khác thêm thường hay sao?”.

Trương Đồng động tâm, cân nhắc một lúc, lại trầm trồ suy nghĩ một đêm. Ngày hôm sau đi sang nhà Nhị phòng, nói ra việc muốn nhận con thừa tự. Trương Lương nghe xong quả thật không phản đối, một là cảm thấy cho Trương Trọng Vi làm con thừa tự Đại phòng không có gì hại, hai là niệm tình huynh đệ ruột thịt, vì thế tự nói đồng ý. Nhưng Trương thị biết được việc này, quyết không chịu, bà ta đang muốn cưới Lâm Y về đây, có thể nào tro mắt nhìn đồng của hồi môn của nàng nâng đi nhà khác? Vì thế cãi nhau một trận thật lớn với Trương Lương, nói. “Nếu thật tình muốn nhận con thừa tự, lúc trước sao không nhắc tới, bây giờ thấy Trọng Vi có tiền đồ lại nhớ thương?”.

Trương Lương cũng đoán được Trương Đồng muốn nhận Trương Trọng Vi làm con thừa tự hơn phân nửa nguyên do là vì thân phận tiến sĩ của chàng, ngoài miệng vẫn biện hộ cho anh trai. “Lúc ấy đang ở kì giữ hiếu, làm sao đề cập chuyện con thừa tự, hiện giờ bọn họ sắp vào kinh, cho nên muốn nhận trước khi lên đường”.

Nhắc tới vào kinh, Trương thị nhớ đến món nợ Đại phòng chưa trả hết, bị chủ nợ ràng buộc mới chậm chạp chưa đi, bà ta cứ nghĩ đến của hồi môn của Lâm Y e là sẽ bị bắt bỏ ra bù vào chỗ thiếu hụt của Đại phòng thì thật lại đau, nói gì cũng không chịu cho Trương Trọng Vi đi làm con thừa tự.

Trương Lương cố kiên nhẫn khuyên bà ta. “Trọng Vi dù qua Đại phòng vẫn cứ là con ruột của phu nhân thôi”.

Trương thị nói thật, nhấn nhó. “Của hồi môn của Lâm Tam nương...”.

Trương Lương ngắt lời. “Bá Lâm chớp mắt sẽ xuất sĩ làm quan, còn sợ không có tiền đường gia hay sao?”.

Trong lòng Trương thị, tiền của con trai và tiền của con dâu không giống nhau, vì thế không chịu nghe, tiếp tục khốc nháo. Trương Lương không khỏi tự hỏi, lúc trước cưới Trương thị về nhà, bà ta vẫn là một tiểu nương tử biết tri thức hiểu lễ nghĩa, như thế nào mà mới vài thập niên trôi qua bỗng biến thành người đàn bà đánh đá ngu si như vậy?

Chuyện con thừa tự này, chỉ cần trong gia tộc vẫn có đàn ông trụ cột thì phụ nữ không có quyền xen miệng, Trương Lương chịu trung cầu ý của Trương thị đã là cho bà ta mặt mũi lắm rồi, hiện giờ thấy bà ta càng lúc càng không biết xấu hổ, lòng cũng nguội lạnh, tự sai người đi mời Trương Đồng đến

thương nghị chuyện nhận con thừa tự. Phương thị mất thấy chuyện ấy đã thành kết cục đã định, uể oải ghê gớm, nhưng cũng muốn tranh cho Trương Trọng Vi nhiều lợi ích hơn nữa, chạy đến nói với Trương Đồng. “Dù sau này Đại ca có con ruột đi nữa, gia sản cũng phải phân cho Trọng Vi một nửa”.

Trương Đồng một khi đã chấp nhận chuyện con thừa tự đương nhiên là bỏ được gia sản, vì thế viết thẳng vào công văn. Nhận con thừa tự cũng giống như thành thân vậy, con cái không có quyền lên tiếng, hai phòng họ Trương thương lượng nào nhiệt như thế, Trương Trọng Vi vẫn không hay biết gì, tới lúc Trương Lương gọi chàng đi đập đầu mới hiểu từ nay về sau mình đổi nhà.

Chàng đầu óc trống rỗng bước ra khỏi nhà chính, vô tình gặp Trương Bá Lâm, kinh ngạc hỏi. “Ca ca, cha mẹ thế nhưng cho em đi làm con thừa tự nhà Đại bá”.

Trương Bá Lâm cũng sững sốt, nhưng chợt trấn định, vỗ bả vai đệ đệ an ủi. “Cùng là họ Trương mà, có gì quan trọng hơn, hơn nữa Đại bá dưới gối không con, nên có người phụng dưỡng, đây cũng là đạo hiếu”.

Đạo lý, Trương Trọng Vi hiểu rõ, nhưng Trương Lương và Phương thị chưa từng đến báo cho chàng một tiếng, chàng có cảm giác mình bị vứt bỏ, trong lòng khổ sở vô cùng, lẳng lặng không lên tiếng, lầm lũi về phòng.

Trước từ đường, Trương Đồng và Trương Lương kí kết công văn cho làm con thừa tự, Trương Đồng mang về cho Dương thị nhìn, nói. “Mấy năm qua phu nhân chưa bao giờ quên việc này, hôm nay xem như toại nguyện”.

Dương thị cười, sai Lưu Hà nhận lấy công văn, rồi tự mình ra ngoài dọn dẹp một gian phòng trống, chuẩn bị cho Trương Trọng Vi vào ở. Lâm Y nghe bên ngoài có động tĩnh, kêu Thanh Miêu ra ngoài hỏi thăm. Một chốc, Thanh Miêu quay về đáp. “Tam nương tử, Nhị thiếu gia đi làm con thừa tự Đại phòng”.

Tin tức này quá sức đột ngột, Lâm Y ngây ra một hồi mới hoàn hồn, nhưng vẫn không tin lắm, Phương thị còn đang hăm he của hồi môn của nàng mà, sao bỗng dưng lại cho Trương Trọng Vi đi làm con thừa tự người khác?

Thanh Miêu nói. “Công văn đã kí, cũng đập đầu nhận, ngay lúc ấy sửa miệng gọi Đại lão gia là phụ thân, có thể giả bộ sao?”.

Lâm Y kinh ngạc. “Nhị phu nhân đồng ý ư?”.

Thanh Miêu cười. “Tất nhiên là không, khóc nháo ì xèo các kiểu, xài hết mọi chiêu thức, bắt đắc dĩ Nhị lão gia không nghe bà ta”. Nói xong vỗ tay. “Vây thì tốt rồi, Tam nương tử dù gả cho Nhị thiếu gia cũng không cần mỗi ngày nhìn mặt Nhị phu nhân”.

Thanh Miêu nhắc đến hôn sự, Lâm Y cẩn thận nhớ lại một phen, rốt cuộc hiểu vì sao Dương thị thường chiều cô nàng, thậm chí không sợ đắc tội Phương thị thay nàng đòi công bằng, thì ra đã sớm tính kế nhận Trương Trọng Vi làm con thừa tự mới coi nàng như người trong nhà.

Thanh Miêu nghe xong nàng phân tích, cũng giật mình. “Thì ra vài năm trước Đại phu nhân đã bắt đầu tính toán chuyện nhận con thừa tự, sắc sảo thế ai so bì được? Nay nếu Đại phu nhân đến cầu thân, Tam nương tử có chịu hay không?”.

Lâm Y nở nụ cười, nàng vừa tra khảo Trương Trọng Vi, kết quả thập phần vừa lòng, về phần mẹ chồng tương lai thì cẩn thận ứng phó là được, hơn nữa hiện giờ nàng gia sản giàu có, cho dù đến Đại phòng người khác cũng phải coi trọng nhưn nhường một phần, thật sự không có gì đáng lo.

Buổi tối, Trương Trọng Vi dời lại đây, đi bái kiến tân phụ thân mẫu thân, Dương thị thấy về mặt chàng có chút uể oải, muốn chàng cao hứng, liền hỏi. “Ngày mai ta mời bà mối đến cầu thân Lâm Y, thế nào?”.

Trương Trọng Vi nghe xong câu ấy, trên mặt quả nhiên liền tươi cười, đứng dậy hành lễ, đáp. “Toàn nhờ mẫu thân làm chủ”.

Trương Đồng chờ chàng ra ngoài, mới nói với Dương thị. “Đứa nhỏ này quá mức nữ nhi tình trạng, không tốt”.

Dương thị không cho là đúng, chẳng lẽ đàn ông khắp thiên hạ này ai cũng bạc tình bạc nghĩa mới tốt hay sao?

Ngày tiếp theo, bà mối đến, nghe Dương thị dẫn dò, đi đến cầu hôn Lâm Y. Lâm Y vẫn không chịu giao thảo thiếp là muốn nhìn xem Trương Trọng Vi xử lý Thanh Liên thế nào, bây giờ nàng đã hài lòng, đương nhiên chịu gả, sáng khoái diễm thảo thiếp giao cho bà mối. Hai bên tình nguyện, làm việc cũng nhanh chóng. Bà mối đến đến đi đi, rất nhanh đã trao đổi định thiếp. Ngày hôm đó, bà mối tặng lễ đính hôn đến, bốn bình rượu vàng, một đôi sơn dương, còn có hòm gỗ chạm khắc ngũ nam nhị nữ. Lâm Y dù giỏi giang cũng không biết gì về các hạng mục công việc thành thân, không biết đáp lễ thế nào, vội sai Thanh Miêu mời thím Dương đến thỉnh giáo thím.

Thím Dương lật khăn phủ lên xem, thấy bên trong có châu ngọc và trang sức, còn có bảy thứ trà bánh, vân vân, chắc lười không thôi. “Đại phòng tặng lễ đính hôn chiều theo quy củ nhà quan lại, phong phú hơn cả lúc Nhị phòng cầu cưới Đại thiếu phu nhân”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Đại phòng thiếu nợ chưa trả hết, ở đâu ra tiền?”.

Thím Dương trả lời. “Chắc là vay nữa”.

Thanh Miêu oán giận. “Vay tiền mua lễ đính hôn, sau này cũng là Tam nương tử phải trả, thực vô nghĩa”.

Thím Dương cười. “Nha đầu này, người ta còn chưa mở miệng đòi Tam nương tử trả đâu, cháu đã chộp nói trước. Hơn nữa lễ đính hôn phong phú, Tam nương tử cũng có thể diện, Đại phòng thà vay tiền cũng muốn cho Tam nương tử hãnh diện, đây không phải chuyện tốt ư?”.

Thanh Miêu nghe xong, lập tức vui vẻ, vội nói. “Vẫn là Đại phòng tốt, nếu đổi thành Nhị phòng, nhất định không thể tưởng tượng nổi”.

Lâm Y thấy Đại phòng tôn trọng nàng, đột nhiên cảm thấy Dương thị tốt hơn Phương thị gấp trăm lần, nghĩ bụng : quả nhiên người hiểu quy củ làm việc cũng tận tình. Nàng cảm động và thương Đại phòng nhà họ Trương, ần theo thím Dương dạy bảo, đáp lễ đĩnh hôn thật nhiều, đỡ cho bọn họ bị thiếu hụt. Nhưng cảm động thì cảm động, vẫn phải cẩn thận đề phòng, lúc trước điền thảo thiếp rồi định thiếp, khi liệt kê của hồi môn, Lâm Y đều giảm bớt một nửa con số, hiện giờ dù Đại phòng làm việc có tâm, nàng vẫn không sửa lại ý định.

Thanh Miêu vô cùng khó hiểu hành động đó, hỏi. “Tam nương từ gả vào nhà họ Trương không mang theo tiền tài sao? Chờ chủ tử xuất giá, nữ hộ cũng không người, lưu lại một nửa gia sản ghi vào danh nghĩa ai?”.

Lâm Y nói. “Đã không người, tiền tài ruộng đất tất nhiên phải mang theo toàn bộ vào nhà họ Trương”.

Thanh Miêu lại càng chẳng hiểu gì, hỏi tiếp. “Nếu mang theo hết, vì sao không viết vào của hồi môn?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Lâm Y thành thân

Lâm Y muốn giấu giếm tài sản mới làm như thế, ruộng nước, ruộng cỏ linh lăng và đàn ngỗng dễ dàng ẩn giấu hơn tiền mặt, phòng ngừa gả vào nhà họ Trương bị người ta dòm ngó. Nàng thì thầm với Thanh Miêu vài câu cho cô hiểu, lại dặn dò. “Không được nói cho người khác biết”.

Thanh Miêu nhìn lễ đĩnh hôn tràn trề phong phú, cảm thấy Lâm Y lo lắng quá mức, nhưng làm việc để lại đường lui luôn tốt hơn, bởi vậy gật đầu.

Đại phòng họ Trương đại khái nghĩ muốn vội vàng nghênh tân nương vào cửa, sợ chậm trễ Trương Trọng Vi vào kinh nhậm chức quan, chưa tới nửa tháng thân tài lại đến, đầu tiên là trang sức, bởi vì nhà nghèo không thể chế trang sức bằng vàng nên đổi toàn bộ sang bạc, mặt khác còn có mào đĩnh châu ngọc, bốn thức hoa cài tóc, lựa màu bảy đoạn, tất cả đều chiếu theo quy củ nhà quan lại.

Phương thị đứng ngay cửa nhìn sang cách vách, nghĩ trong đầu cảnh nào nhiệt này vốn nên thuộc về Nhị phòng, tâm tình khó nhin, kéo cánh tay thím Nhâm, bày ra vài phần khí phách chậm rãi đi đến phòng Lâm Y, nhìn nhìn lễ vật, cảm trang sức lên đánh giá, có ý nói với thím Nhâm. “Là mắt ta không tốt hay sao ấy? Trâm thoa này nhìn không giống làm bằng vàng?”.

Thanh Miêu xùy. “Nhà phu nhân chỉ sợ ngay cả bạc cũng không moi đâu ra được”.

Lâm Y để ý Trương Trọng Vi, không muốn tranh chấp với Phương thị, vì thế trách Thanh Miêu vài câu, tiến đến mời Phương thị ngồi xuống dùng trà. Phương thị không chịu ngồi, chỉ quanh đi quẩn lại chỗ đặt lễ vật, lật này lật nọ lên kiểm tra, lúc thì ngai lựa màu ngấn, lúc thì ngai hoa cài tóc màu sắc giả nua. Lâm y thật sự nhìn không nổi tính tình thô của bà ta, vội vàng thò tay vào bình đồng lấy ra mấy văn, lạng lẽ nhét vào tay thím Nhâm.

Thím Nhâm nhận ra trong tay có thứ gì đó, khoe miệng liền kéo đến tận mang tai, đến cạnh Phương thị nói. “Nhị phu nhân, nhà quan lại không giống nhà nghèo áo vải chúng ta, ngay cả tặng quà cấp cũng chú ý đủ thứ lễ nghi”.

Phương thị không cho là đúng. “Lễ nghi gì? Sao ta không nhìn ra?”.

Thím Nhâm chỉ vào mào châu ngọc, nói. “Người bình thường ai tặng cái này, tặng cũng không biết đội lúc nào”.

Phương thị sống đến từng đó tuổi cũng chưa được đội mào đĩnh châu ngọc bao giờ, nghe xong vừa xấu hổ vừa ghen tị, lẩm bẩm. “Vay tiền dát vàng lên mặt, ai không làm được?”.

Thím Nhâm hiểu tính Phương thị nhất, nghe thấy câu đó liền biết được bà ta muốn đi, kéo cánh tay đỡ bà ta đứng dậy, nửa phần dịu nửa phần lời, túm bà ta ra khỏi cửa. Thanh Miêu nhìn bọn họ đi xa, quay đầu lại nói với Lâm Y. “Nhị phu nhân dù dễ chọc người ta ghét, nhưng vừa rồi nói không sai, Đại phòng nhà họ Trương quả thực phong má giá mập, mấy thứ lễ vật này nhất định không hề rẻ tiền”.

Lâm Y vô số lần tưởng tượng, khát khao hôn lễ của mình, nhìn thấy quà cáp xa xỉ chói sáng như vậy chỉ thấy vui, căn bản không tính toán đến giá, nghe vậy trừng mắt liếc Thanh Miêu một cái, sảng giọng. “Cả đời chỉ có một lần chẳng lẽ không thể xa xỉ một chút hay sao, ta thấy Đại phu nhân thật là hiểu ý ta”.

Thanh Miêu muốn chê cười nàng còn chưa gả vào đã nịnh mẹ chồng, lại sợ nàng ngượng, trốn ra ngoài cười một hơi mới vào trong lại, giúp nàng chuẩn bị quà đáp lễ.

Vì Đại phòng nhà họ Trương tặng lễ trịnh trọng như vậy, Lâm Y cũng không dám chậm trễ, dẫn Thanh Miêu vào thành, chọn hai súc vải xanh tía, một

cặp ngọc trang trí trưng bày trong thư phòng, lại thêm mấy thứ đồ thù thừa ngày thường nàng hay làm, đưa đi đáp lễ Đại phòng.

Ba ngày trước khi đón dâu, Đại phòng nhà họ Trương sai bà mối đến nhà họ Lâm, mang theo hoa cài tóc, khăn voan thêu chỉ vàng, cánh hoa, hộp phấn hoa, tranh thêu, hoa quả vãn vãn đến thúc giục tân nương. Bà mối đến từ phố núi Mi Châu, cực ít thấy khăn voan thêu chỉ vàng, luôn miệng khen ngợi Lâm Y có phúc, gả cho nhà quan lại làm dâu.

Lâm Y nghe xong cười, chiếu theo quy củ đưa gấm vóc, bộ chén trà, hộp tiền thưởng làm lễ tạ ơn bà mối. Bà mối chưa bao giờ thu được lễ lớn như vậy, cười đến ánh mắt nheo lại như sợi chỉ.

Thanh Miêu lại nâng khăn lụa vắn đầu, áo bào, giày, vãn vãn đi ra, giao cho bà mối làm đáp lễ của nhà gái.

Các hạng mục công việc thành thân đến đây đều thuận lợi, nhưng một ngày trước ngày lành, Lâm Y lại gặp phải vấn đề nan giải. Y theo phong tục Đại Tông, ngày hôm ấy gọi là “Ngày trải giường”, nhà trai chuẩn bị giường và bàn ghế, nhà gái chuẩn bị đệm chăn màn, cử người thân sang nhà trai trải giường và thêm gia cụ, bày châu báu trang sức ra. Tất cả những thứ đó Lâm Y đã lo xong hết, nhưng nàng không cha không mẹ, người thân trong tộc lại chưa từng giao tiếp, nên nhờ ai đi thì thích hợp đây? Trong phòng nàng tuy có Thanh Miêu nhưng dù sao cũng là người hầu, không đủ mặt mũi, bởi vậy nàng cực kì đau đầu.

Cuối cùng vẫn là Dương thị biết nàng khó xử, lặng lẽ tìm giúp nàng một tức phụ cùng họ, cho mấy văn tiền giả mạo làm người nhà mẹ đẻ, bấy giờ mới xong xuôi việc trải giường. Trải giường cũng là lúc nhà gái khoe của hồi môn của con mình, gia cụ bày ra đầy sân, thím Nhâm nhìn họ Lâm Y tuy neo người nhưng của hồi môn vô cùng giàu có, bao nhiêu là người đến nhìn cảnh náo nhiệt, có hăm mộ, có bội phục, Phương thị cũng chen vào đám người, vừa ghen tị vừa không cam lòng, nói mấy câu ganh ghét cho những người đứng gần nghe.

Những người đứng cạnh bà ta, một số là tá điền làm thuê cho Lâm Y, một số là nuôi ngựa thuê cho Lâm Y, nghe vậy liền bênh vực nàng. “Đây là của hồi môn của cháu dâu bà, người cùng một nhà bà cũng không vừa mắt ư?”.

Chưa đợi Phương thị cãi lại, vợ Trương Lục đã nói. “Của hồi môn của vợ Bá Lâm con dâu bà còn nhiều hơn thế này, bà ghen ghét Lâm Tam nương làm chi?”.

Phương thị nghe xong, lại than ngắn thở dài. “Ta biết vợ Bá Lâm có tiền, nhưng ruộng đất của nó, nhà cửa phòng ốc của nó cũng nằm tuốt ở Nhã Châu, chưa bao giờ nhìn thấy, làm sao bằng sản nghiệp của Lâm Tam nương ngay gần đây, ngày ngày trông thấy”. Nói xong lại bắt đầu oán hận Đại phòng đoạt con trai của mình, hại mình mất cô con dâu vàng ngọc.

Lí Thư gả vào nhà họ Trương xong đều ru rú trong phòng, rất nhiều bà con hương thân không biết mặt, bởi vậy không có cách nào tiếp lời, đều im lặng.

Cầm Thư và Thanh Liên cũng ở trong đám người nhìn náo nhiệt, cả hai mặc dù không ưa nhau nhưng đều xuất thân từ nhà họ Lí, cực kì trung thành với Lí Thư, nghe thấy Phương thị oán hận, đồng loạt lên tiếng, người thì bảo rằng Phương thị muốn mưu đoạt của hồi môn của Lí Thư, người thì nói phải mau chóng chạy nhanh về báo tin cho Lí Thư nghe, đỡ phải bị kẻ cắp đâm lên.

Từ lúc gia đình suy tàn đến nay, Phương thị chịu vô số con giận không đầu, hiện giờ ngay cả hai đứa nha hoàn trong phòng con dâu cũng không coi bà ta ra gì, tâm tình bức tức cực độ, xô đến mỗi tay nắm tóc mỗi cô, gọi thím Nhâm rồi gọi thím Dương, tuyên bố phải bán hai nha hoàn này đi.

Mọi người nhìn bọn họ tranh cãi ầm ĩ thực thú vị, đều xoay đầu vây xem, bỏ quên chuyện của hồi môn của Lâm Y.

Trương Trọng Vi ngày mai sẽ thành thân, hôm nay là ngày vui trải giường cho tân nương, mẹ ruột không giúp đỡ thu xếp thì thôi còn chạy đến thêm phiền, chàng có hiếu thuận mấy đi nữa cũng có vài phần oán giận, bởi vậy không thêm đi khuyên can, mà chạy đến nhà mới tìm Trương Bá Lâm, nói. “Ca ca mau dẫn thiệp của anh về đi, đừng đến phá lễ trải giường của nhà họ Lâm”.

Trương Bá Lâm không rõ, đi theo em trai nhìn mới biết Phương thị làm ầm lên muốn bán nha hoàn thông phòng của anh ta, anh ta vội vàng chạy đến, cùng với thím Dương kẹp hai bên Phương thị, nói. “Mẹ, mẹ muốn bán nha hoàn chúng ta về nhà rồi bán”. Hai người dùng hết sức lời, khó khăn khuyên được Phương thị đi ra ngoài, đám người vây xem thấy bọn họ rời đi cũng hăm hở chạy theo qua cách vách, tiếp tục xem kịch vui.

Trương Trọng Vi nhìn khoảnh sân đột nhiên trống rỗng, nghe tiếng ồn ào huyên náo bên nhà mới, bắt đắc dĩ, mà cũng dở khóc dở cười, bồng quay lưng lại trông thấy gương mặt tươi cười của Lâm Y sau song cửa sổ, lòng bỗng quên mất phiền não.

Ngày hôm sau, Lâm Y dậy sớm, mời một nương tử chải đầu trong thành tới giúp nàng vấn tóc vẽ mi, tô môi cài trâm, trang điểm thành tân nương xinh đẹp. Vì Dương thị là người Đông Kinh, có chút quy củ khác biệt, Lâm Y còn đang trang điểm, bên ngoài nhạc công đã thổi kèn thúc giục tân nương. Lâm Y nghe tiếng, sốt ruột, liên tục hỏi trang điểm nhanh lên, nương tử chải đầu vừa vẽ mi cho nàng vừa cười. “Đó là đang đòi tiền hi thôi, Tam nương tử đừng vội”.

Lâm Y đỏ mặt, vội sai Thanh Miêu ra ngoài ném tiền hi.

Qua một lúc, có khướu trạch quan báo giờ lành đã đến, trà tửu ti nghi bắt đầu đọc thơ mời tân giai nhân ra khỏi phòng bước lên kiệu hoa. Nương tử chải đầu nghe xong, cười nói. “Gia đình Tam nương tử sắp gả vào tuân theo đúng quy củ trong kinh thành, nơi làng quê thế này thật là hiếm thấy chuyện ấy”.

Lâm Y bước lên kiệu hoa, kiệu hoa cũng chưa lên đường ngay, có người ở ngoài đọc.

“Cao lầu châu liềm quải ngọc câu,

Hương xa bảo mã đáo môn đầu.

Hoa hồng lợi thị đa thường,

Bảo quý vinh hoa quá bách thu’.

Trên chốn lầu cao rèm ngọc treo,

Ngựa quý đi đâu kiệu thơm theo.

Tiền hi vui mừng nơi nơi thường,

Vinh hoa phú quý bách thu trường.

Quả nhiên là quy củ chốn kinh thành, Lâm Y đã thấy người trong thôn cưới vợ, nhưng chưa từng nghe họ đọc thơ như thể bao giờ, vội hé kiệu hoa hỏi bà mối. “Phải ném tiền thường sao?”.

Bà mối nhỏ giọng bảo phải, Thanh Miêu liền đi lấy tiền, chắc lười. “Đúng là người trong kinh mới có cách làm này, nông dân bình thường ai nhiều tiền như vậy để ném chứ”.

Lâm Y nghĩ đến lễ thành hôn của ngàn năm sau, tiền li xỉ lúc đón dâu đa phần do nhà trai thường, thì ra Đại Tổng cũng có phong tục như vậy, chẳng qua đổi lại thành nhà gái thường.

Phương thị đứng ở cửa nhìn cuộc vui, thấy Thanh Miêu ném tiền thường tứ tung, đau lòng nói. “Quy củ gì thế này, thành thân thôi mà cũng hoang phí như thế”.

Vợ Lí Tam chê cười bà ta. “Cũng không phải tiền của bà, bà quan tâm làm chi”.

Phương thị nghĩ bụng : tiền đó tương lai đều là của Trương Trọng Vĩ, Lâm Y phung phí một văn, con trai bà ta sẽ bị hụt một văn tiêu xài. Bà ta càng nghĩ càng khổ sở, hận không thể xông lên đè tay Thanh Miêu lại, may mắn trong đầu vẫn tỉnh táo, chưa làm ra hành động khác người đó, bằng không sẽ lại thành trò hề cho người khác cười chê.

Bà ta mặc dù không có can đảm động thủ, nhưng ngoài miệng vẫn phải lăm mồm mấy câu. “Thành thân thôi, cần phô trương như vậy sao?”.

Lí Thư đứng cạnh nghe, thầm hận, cô gái nào chẳng mong hôn lễ của mình long trọng chút, thậm chí nhà có nghèo cũng muốn vay tiền mượn kiệu hoa, bày hai bàn tiệc rượu. Cô nhớ tới bản thân, là tiểu thư con nhà quyền quý, của hồi môn vô số kẻ không ai bằng, vậy mà chỉ vì Phương thị tiếc tiền, chẳng có quy củ gì, khiến cho hôn lễ của cô không trọn vẹn, trở thành tiệc nuôi cả đời. Lúc ấy cô vừa gả vào nhà họ Trương, trên mặt làm bộ như hiền lành không để ý, thật ra đáy lòng làm sao không ôm oán hận, bây giờ Phương thị lặp lại tính tình, Lí Thư âm thầm mắng bà ta trong bụng.

Trong tiếng nhạc, đội ngũ rước dâu được thưởng tiền, vui vẻ nâng kiệu hoa lên, theo đúng lời căn dặn của Dương thị, nâng kiệu đi khắp thôn dạo mấy vòng mới nâng đến trước cửa nhà cũ họ Trương. Người đưa dâu đã đến trước một bước, đổi lại đòi tiền thường nhà trai, bên cạnh có người làm thơ ngăn đón :

“Lan môn lễ vật đa vi quý,

Khởi bi tâm thường thị đạo giao.

Thập vạn triền yêu ứng mãn túc,

Tam thiên ngũ tác mạc khinh phao”.

Muốn vào cổng này lễ phải quý,

Như tầm thường làm sao nói nổi.

Mười vạn tiền giắt lưng xem như đủ,

Phải tung khắp trời ba ngày mới được.

Sau đó có người nhà trai ứng đối, là Trương Bá Lâm trợ hứng :

“Tòng lai quân tử bất hoài kim,

Thử ý truy tâm ý chuyển thâm.

Dục vọng chư thân liêu khoát lược,

Vật phiên giới thiệu cửu lao tâm”.

Quần tử trong người không vàng bạc,

Chỉ có tình sâu ý trọng mà thôi.

Chư vị nên thoát khỏi dục vọng kém cỏi,

Tiền tài chỉ khiến lo lắng thêm nhiều.

Lâm Y có chút hồi hộp, nhưng bên ngoài náo nhiệt như vậy, lại không ai để ý tới nàng, trái tim cũng buông lỏng xuống, nghiêng tai nghe người ta đọc thơ gần đồn công, đang nghe nhập thần, bỗng rèm kiệu bị xốc lên, bà mới cảm chén cơm, hô. “Tiểu nương tử, mở miệng ăn cơm”.

Lâm Y vội há miệng nuốt xuống, ý rằng đã ăn cơm nhà chồng, từ nay về sau là người của nhà chồng. Thanh Miêu tiến lên đỡ nàng xuống khỏi kiệu, bước trên chiếu lam, bước qua yên ngựa, qua rom rạ, qua đồn cân, đến túp lều giăng giữa đường đi nghỉ ngơi một lát, gọi là “Tọa hư trưởng”.

Lúc này Đại phòng nhà họ Trương chuẩn bị rượu, chiêu đãi các tức phụ tử giả làm gia đình nhà gái. Uống xong chén rượu “Tiễn thân thích”, chiếu theo quy củ vội vàng rút đi, gọi là “Đi đưa”.

Sau đó mới là lúc thú vị nhất của hôn lễ, trong nhà chính bố trí một cái yên ngựa, Trương Trọng Vi ngồi lên uống ba chén rượu, vợ Trương Lục được gọi sung vào gia đình nhà gái, mời chàng xuống khỏi yên ngựa, mời ba lần mới mời được chàng đi xuống, lễ gọi là “Ngồi ghế trên”.

Trương Trọng Vi không biết vì hưng phấn hay vì men rượu, khuôn mặt đỏ bừng, tinh thần cũng tốt hơn ngày thường vài phần. Phương thị đứng nhìn không vui, luôn mồm nói vô vị, Lí Thư cũng biết lễ đó, phàm là thành thân, con rể được lễ “Ngồi ghế trên” mới được xem là nghi thức long trọng nhất, nhà ai không làm lễ này sẽ bị quan khách xem là thiếu sót.

Phương thị nghe con dâu nói, không cho là đúng. “Ồ nông thôn thành thân không có quy củ đó, làm sao xem là thiếu sót?”.

Lí Thư nói mà bà ta không thông, sợ bà ta lại la hét ầm ĩ, phá chuyện tốt của Đại phòng, đành im miệng không nói, đứng cách xa bà ta mấy bước.

“Đoàn viên kim nhân sắc quang huy,

Kết liễu đồng tâm thụy ái thùy.

Thử mậu mạc giáo trần điểm lương,

Tha niên trường chiếu tuế hàn tư”.

Ngày đoàn viên đôi kim nhân tỏa sáng,

Lựa đỏ đồng tâm kết mối duyên lành.

Từ nay về sau không gì chia cách nổi,

Tuổi càng nhiều tình càng thấm thiết.

Xong lễ tọa an, lễ quan mời tân lang tân giai nhân ra khỏi phòng, chỉ cho Trương Trọng Vi cầm lựa đỏ đồng tâm đất Lâm Y theo, người trước dẫn đường, người sau chậm rãi theo cùng, hai người “Năm khăn” đến trước hai bậc cao đường, song song đứng, mời phu nhân toàn phúc lấy cây xướng vén khăn voan của Lâm Y.

Dung nhan của nàng mọi người nhìn quen xưa nay, nhưng hôm nay nàng trang điểm mặc áo cưới, ai nấy vẫn khen thật xinh đẹp.

Trương Trọng Vi nghe tiếng khen ngợi, nhin không được trộm nhìn qua bên cạnh, vừa hay chạm phải ánh mắt Lâm Y, hai người nhoẻn cười, Lâm Y cúi đầu xuống, Trương Trọng Vi lại càng ngẩng lên cao.

Sau đó tân phu thê đến chào hỏi thân thích, đến trước mặt Phương thị, gọi tiếng “Thím”. Trương Trọng Vi gọi không được tự nhiên, Phương thị nghe trong lòng chua xót, hôm nay rõ ràng bà ta nên ngồi trên ghế chủ tọa, nghe tân lang tân nương gọi mình “Mẫu thân”, không nghĩ được cho Dương thị món hời ấy. Bà ta oán hận liếc qua, không chú ý dưới tay, làm đồ trà Lâm Y dâng ra ngoài, Cẩm Thư đứng cạnh nói thầm. “Lúc nhận trà Đại thiếu phu nhân dâng cũng run tay, chắc phải mời thầy lang dạo đến xem bệnh”.

Cẩm Thư nói cực nhỏ nhưng vẫn bị Phương thị nghe thấy, định phát hỏa, lại bị ánh mắt sắc bén của Trương Lương ghim xuống, chỉ biết hung ác trừng Cẩm Thư vài lần, chò về nhà tính sổ.

Trong lúc bà ta lo trừng Cẩm Thư, lễ cũng hoàn tất, tân lang tân nương chuẩn bị vào phòng cưới, lúc này đổi lại là Lâm Y cầm lựa đỏ đồng tâm đất Trương Trọng Vi chậm rãi đi vào phòng, làm lễ phu thê giao bài.

Chương 92: Thẩm vấn đêm động phòng

Xong lễ giao bái, nghi thức vẫn chưa tính là xong, lễ quan đi vào làm lễ “Tát trướng”, dùng bàn bưng tiền vàng tiền bạc và hoa quả khô, ấn bốn hướng đông tây nam bắc và hai phía trước sau, trong phòng ngủ, vừa tung vừa ngâm thơ hi :

“Thiệt dĩ mẫn đường hoan hiệp,

Chính Thước kiều tiên hạ hàng chi trần;

Dạ bán nhạc mừng, nãi phong lưu từ giai kì chi tịch.

Kì tuế tương tư hội, kim nhật hi tương phùng.

Thiên tiên tử sở hạ dao thai, ngu mỹ nhân sạ quy hương các.

Tổ trung tình nhi song tâm khoản mật,

Hợp hoan đài nhi lưỡng ý trù mâu...”.

Ngắm cả sảnh đường đông vui nhộn nhịp,

Thần tiên hạ cầu hi thước xuống trần gian;

Nhạc réo rất đến nửa đêm, chính vì tiệc cưới công tử giai nhân ấy.

Đã bao ngày tương tư, hôm nay mừng gặp gỡ.

Thần tiên lần đầu xuống dao đài, ngu mỹ nhân lưu luyến về hương các.

Cùng tỏ nỗi lòng thân mật, đoàn tụ mà ý vẫn vương vấn đôi mi...

Lâm Y và Trương Trọng Vi ngồi mặt đối mặt nghe thơ hi, đoạn đầu thì không sau, đoạn sau có câu “Sau màn uyên ương giao cánh, dưới rèm cá nước đồng hoan”, thấy Trương Trọng Vi nhìn thẳng vào nàng, Lâm Y có chút ngượng ngùng, vội cúi đầu thấp hơn. Sau khi “Tát trướng” hoàn tất, nam trái nữ phải, cắt mỗi người một lọn tóc thắt vào nhau, gọi là “Hợp kế”, đến đây chính thức trở thành “Phu thê kết tóc”. Chờ hai người uống rượu giao bôi xong, Trương Trọng Vi tháo một đoá hoa trên đầu Lâm Y xuống, Lâm Y cũng cởi bỏ một nút thắt cổ tai áo của chàng.

Tiếp theo, lễ quan mời hai người ném chén rượu xuống dưới giường, Trương Trọng Vi thừa dịp không ai chú ý, khẽ tai nói nhỏ với Lâm Y. “Ném úp miệng xuống, ném úp miệng xuống”.

Lâm Y không hiểu ý, nhưng vẫn lật chén rượu lên rồi thuận tay thả xuống giường. Trương Trọng Vi nói nàng ném úp miệng chén, bản thân chàng lại cũng úp miệng chén mà ném, lúc mọi người đến nhìn, thấy hai chén rượu một úp một ngửa, hô lên đại cát xuất hiện, được trời cao chúc phúc, âm dương hài hòa.

Y theo quy củ trong thành, ném chén rượu xong, cần Trương Trọng Vi ra chính sảnh đáp thơ “Thôi trang”, nhưng Lâm Y không cha không mẹ, không có nhạc mẫu đến đòi thơ “Thôi trang”, vì thế lễ quan đã thương lượng với Trương Đồng và Dương thị, hủy bỏ lễ ấy, trực tiếp làm lễ “Yêm trướng”.

Lúc này Lâm Y đang ngồi xếp bằng trên giường, đối diện là Trương Trọng Vi, lễ quan đến kéo màn cho hai người, chẳng qua là hình thức thôi, một chốc phải vén lên lại, không ngờ lễ quan kéo màn kín xong, hô lớn. “Xin mời tân lang tân nương đôi trang phục”. Rồi dẫn mọi người đi ra.

Chớp mắt trong tân phòng chỉ còn lại Lâm Y và Trương Trọng Vi, mặt đối mặt ngồi trên giường, khoảng cách giữa hai chớp mũi chỉ cách nhau nửa cánh tay. Lâm Y vô cùng kinh ngạc, hôn lễ ở Đại Tổng nóng bỏng như vậy sao, khách khứa còn ở bên ngoài, tân lang tân nương đã bắt đầu động phòng rồi? Trong lòng nàng đột nhiên có ai thả vào một bãi thỏ, đập bình bịch bịch không ngừng. Kế tiếp nên làm gì? Cởi thắt lưng cho tân phu quân? Hay cởi cặp váy của mình trước? Kiểu nào cũng giống như bản thân quá chủ động, không bằng cứ ngồi ngay ngắn như vậy, chờ Trương Trọng Vi làm trước.

Lâm Y đợi hồi lâu, không thấy Trương Trọng Vi đến gần, mấy phần thẹn thùng sắp chuyển thành giận, chợt nghe đối diện có tiếng nói hoài nghi vang lên. “Nương tử vì sao chưa thay đồ?”.

Lâm Y lần đầu nghe Trương Trọng Vi gọi “Nương tử”, ngăn người mấy giây mới hỏi lại. “Thay đồ gì?”.

Trương Trọng Vi trả lời. “Mẫu thân nói là quy củ trong thành, bây giờ chúng ta thay đồ khác, rồi quay về nhà chính làm lễ tạ ơn”.

Thì ra chỉ là thay quần áo thôi, không phải động phòng, Lâm Y nghĩ đến bản thân tưởng tượng đủ kiểu ban nãy, mặt bắt gặp đỏ rực, thẹn oán : đều do Lưu Hà hết, Dương thị sai Lưu Hà đến dạy nàng quy củ, chính cô ta còn nương hơn cả tân nương, chưa giải thích gì đã bỏ chạy, hại suýt nữa làm mình mất mặt.

Trương Trọng Vi thấy Lâm Y vẫn ngồi yên, liền trộm dịch lại gần, nhỏ giọng thì thầm “Nương tử, ta thay váy áo cho em nhé?”.

Lâm Y ngai hết sức, đẩy chàng ra, trừng mắt dọa. “Ngồi yên”.

Trương Trọng Vi cũng không giận, vẫn cười tủm tỉm nhìn nàng, Lâm Y lại hỏi. “Trang phục này, thay làm sao?”.

Chính Trương Trọng Vi cũng không biết, gãi đầu, nói. “Người ở nông thôn làm sao biết quy củ này, mẫu thân có chỉ đại khái cho ta biết, nhưng không nói kĩ”. Ngẫm nghĩ, đề nghị. “Nếu hai ta đều không biết, thì thôi đừng đổi, cứ như vậy đi ra đi”.

Lâm Y lắc đầu, nàng biết Dương thị không phải người sợ ý, liền xuống giường đi tìm, quả nhiên đầu giường có đặt sẵn hai bộ quần áo mới, vội kêu Trương Trọng Vi lại đây, đưa cho chàng bộ nam trang, bảo chàng ra giường thay.

Trương Trọng Vi lần lữa không chịu đi, nói muốn đổi chung với nương tử, Lâm Y đẩy chàng, bị chàng kéo vào lòng, mặt kề mặt, môi kề môi.

Lễ quan bên ngoài thúc giục. “Xin mời tân lang tân nương đổi trang phục”. Kèm theo vài tiếng cười khe khẽ.

Hai người trong phòng hoảng lên, một người quên mất đưa gối, một người quên cả thẹn thùng, không thèm phân biệt đầu giường cuối giường, ngay tại chỗ thay xiêm y, lúc gấp lên thì chàng giúp nàng kéo váy, nàng giúp chàng thắt đai lưng, quăng hết cái gì tân hôn e lệ ra sau đầu.

Hai người thay quần áo xong đi ra làm lễ tạ ơn, hai bậc phụ mẫu đã chờ hồi lâu, Lâm Y vô cùng nương nung, cúi đầu muốn chui xuống đất luôn. Trương Đồng hình như có hơi bất mãn, nói Trương Trọng Vi vài câu, Trương Trọng Vi nói dối cực đúng lý hợp tình. “Chúng con không biết xiêm y gác trên ngăn tử”. Làm cho mọi người đến xem cưới cùng cười rộ lên, không khí buồn lòng bớt.

Lễ xong, các thân bằng quyến thuộc cùng nhập tiệc, chờ chú rể đi mời rượu, trước khi Trương Trọng Vi ra ngoài có dặn dò Thanh Miêu đi lấy mấy khối bánh điểm tâm cho Lâm Y ăn đỡ đói, Lâm Y nghe cảm thấy trong dạ ấm áp không thôi. Thanh Miêu cũng là đứa lanh lợi, không lấy điểm tâm, đi phòng bếp dọn luôn một mâm thức ăn, bỏ thêm bầu rượu, bưng đến cho Lâm Y ăn.

Lâm Y kinh ngạc nói. “Làm gì có tân nương nào trốn trong phòng uống rượu, em cũng gan quá đi”.

Thanh Miêu cười. “Đều biết nhau cả, chủ từ sợ cái gì”.

Lâm Y cũng thật đói bụng, không có kị nhiều, dặn Thanh Miêu canh cửa, lập tức động đũa ăn. Nhà họ Trương dân cư đơn giản, nữ quyến cũng không nhiều, Điền thị lại là quả phụ không được vào phòng cưới, chỉ có Lí Thư đến xem nàng, chê cười nàng vài câu nhưng cũng thập phần thấu hiểu, thậm chí còn ăn chung với nàng mấy chén.

Đội Trương Trọng Vi say khướt đi vào, Lâm Y đã rượu đủ com no, mũi mũi cũng đỡ xuống, trang điểm trên mặt cũng đã rửa. Trương Trọng Vi ôm mặt nàng nhìn một lúc, đột nhiên trêu nàng, “Nương tử gấp gấp thật”.

Lâm Y chỉ là nhìn tiệc rượu bên ngoài đã tan, vì thế cời bớt đồ cưới cho thoải mái, không ngờ lại bị chàng trêu như vậy, vừa thẹn vừa giận, nắm tay đánh chàng. Trương Trọng Vi nào sợ chút xiu đau đớn ấy, cho nàng đánh vài cái, đã nắm được hai tay nàng, thuận thế kéo nàng vào lòng. Động tác bất ngờ, Lâm Y kêu lên sợ hãi, bên ngoài cửa sổ bỗng có tiếng cười khúc khích. Trương Trọng Vi mắng. “Đám tiểu tử thói kia, dám tới nghe lén”.

Lâm Y luống cuống, vội bảo chàng ra ngoài đuổi.

Trương Trọng Vi trấn an nàng. “Đừng vội, lúc ca ca thành thân ta từng đuổi giúp, lúc này ca ca đương nhiên phải đến trả ơn”.

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, bên ngoài có tiếng Trương Bá Lâm quát lớn, một đám tiểu tử vui cười chạy đi. Lâm Y chưa yên tâm, đẩy Trương Trọng Vi ra ngoài cửa sổ kiểm tra, thật sự không có ai mới an tâm.

Trương Trọng Vi cẩn thận đóng kín cửa sổ, quay lại ngồi trước mặt Lâm Y, cười cười, không nói gì đột ngột bế thốc nàng lên giường. Lâm Y đang chờ chút lời ní non thân mật, ai dè Trương Trọng Vi là tụy người hành động, nàng chờ hai kiếp mới chờ được đêm động phòng hoa chúc, thấy chàng thiếu tình thú như vậy, không khỏi có chút dỗi, lại đánh chàng mấy cái.

Trương Trọng Vi động phòng bị đánh hai lần, ngạc nhiên hỏi. “Nương tử có gì bất mãn?”.

Cái này Lâm Y phải trả lời sao? Trong lúc suy nghĩ, người đã bị bế lên giường, nàng giận nói. “Chàng cũng không nói gì với ta một chút”.

Trương Trọng Vi khó hiểu. “Nói gì?”.

Lâm Y trừng chàng.

Trương Trọng Vi chừa một bàn tay vò đầu. “Nương tử, đêm xuân ngắn ngủi”.

Lâm Y không để ý tới chàng, tự cời váy, mặc quần dài tiến vào ổ chăn, sột soạt một lát, sau lưng có người dán sát vào, lại một lát, trên lưng xuất hiện

bàn tay ôm nàng thật chặt, tiếng hít thở kề bên tai cũng dần dần đập hơn.

Tình cảnh này Lâm Y có bức tức đi nữa cũng không thể làm mất hứng được, đưa tay cởi vạt áo cho người đằng sau, lại cởi quần. Trương Trọng Vi thấy Lâm Y ngằm đồng ý, lập tức hăng hái, chớp mắt đã bóc sạch nàng thành trẻ con mới sinh, cúi người hung hãn hôn mấy cái, kêu lên. “Cuối cùng cũng cưới được em về nhà”.

Lâm Y nghe xong, nhớ tới bao nhiêu gian nan cả hai đã trải qua, mềm lòng, hai tay ôm lấy lưng chàng, kéo chàng gần với mình hơn. Trương Trọng Vi được cổ vũ, bắt đầu hành động, làm tròn lễ phu thê. Lâm Y lần đầu thân mật, khó tránh khỏi đau đớn, nhịn không được kêu lên. Trương Trọng Vi thấy nàng như thế, dù chưa an ủi nhưng động tác bất giác nhẹ nhàng chậm rãi hơn.

Hai người đều là lần đầu, mặc dù lướt qua chút cảm thụ trong đó, nhưng rốt cuộc không thể kéo dài, mọi sự xong xuôi, Trương Trọng Vi ôm Lâm Y, nhẹ giọng thì thào. “Còn đau hay không?”.

Lâm Y trả lời. “Em muốn uống nước”.

Trương Trọng Vi vội vàng đứng dậy, đến cạnh bàn rót một chén nước ấm đến. Lâm Y uống nước, ánh mắt nhìn lên nhìn xuống đánh giá chàng, Trương Trọng Vi chưa mặc quần áo, dù không xấu hổ nhưng bị nhìn chăm chăm như vậy vẫn nhanh chóng chui vào ổ chăn, nói. “Uống xong đưa chén cho ta, ta đi cất”.

Lâm Y nắm lỗ tai của chàng, hỏi. “Thành thật khai ra, có phải trước khi thành thân chàng đã thu ai rồi không?”.

Từ lúc sự kiện “Thanh Liên” kia, Trương Trọng Vi rất rõ ràng “thu” có hàm ý gì, vội xua. “Em không gật đầu, ta nào dám”.

Vừa rồi tuy chàng có chút ngây ngô, nhưng động tác đều đúng chỗ đúng lúc, bởi vậy Lâm Y không tin, hỏi chàng là ai dạy. Trương Trọng Vi vội vàng giải thích, thì ra trước khi thành thân, Trương Lương thấy con trai ngay cả đũa nha hoàn thông phòng cũng không có, liền cố ý đến truyền thụ bí quyết. Lâm Y an lòng, cười với chàng, nhét chén trà vào tay chàng.

Trương Trọng Vi ngạc nhiên. “Em đã nghi ngờ thì hẳn cũng biết việc ấy, là ai dạy em?”.

Lâm Y nghĩ trong bụng : linh hồn từ mấy ngàn năm sau, cho dù chưa có kinh nghiệm thực tế, tri thức lý luận cũng phong phú chán. Không đợi nàng bịa được lý do, Trương Trọng Vi liền đoán. “Chắc là thím Dương dạy”.

Lâm Y nghĩ lý do ấy không sai, liền gật đầu. Trương Trọng Vi liền nhảy xổ vào, nói. “Để ta xem thím Dương dạy dỗ em thế nào nào”. Nói xong kéo nàng vào ổ chăn, hôn một lúc, lại tìm lạc thú phòng khuê.

Hai người lần đầu biết vị, luyến tiếc cho qua, thẳng đến khi nến đỏ đốt hơn phân nửa mới ôm nhau ngủ, vì thế đến canh năm trời sáng choang mới chậm chạp tỉnh dậy, lúc Thanh Miêu nhẹ giọng gọi bên ngoài mới nhớ còn có nghi thức “Cô dâu mới bái đường”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Trước khi lên đường

Hai người dụi mắt rời giường, Thanh Miêu và Lưu Hà đi vào, sửa miệng gọi Lâm Y là Nhị thiếu phu nhân, hầu hạ hai người bọn họ rửa mặt chải đầu. Thanh Miêu thấy Trương Trọng Vi mặt chưa tỉnh ngủ, thuận miệng nói. “Nhị thiếu gia muốn thì ngủ thêm chút đi, đợi Nhị thiếu phu nhân bái đường xong, thiếu gia lại đi thỉnh an”.

Lâm Y sáng giọng. “Em liền thiên vị Nhị thiếu gia?”.

Trương Trọng Vi vội xua. “Ta cùng nương tử đi”.

Lưu Hà nhìn nhìn Thanh Miêu, lại nhìn nhìn Trương Trọng Vi, im lặng không nói, đợi mức nước rửa mặt đến, lên tiếng. “Để Thanh Miêu hầu hạ, nô tỳ đi thông báo cho Đại phu nhân là Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân tỉnh rồi phải không?”.

Lâm Y không nghĩ nhiều, gật đầu cho đi.

Lưu Hà ra khỏi cửa, đến nhà chính quan sát, thấy trong chính đường chỉ có Trương Đồng, lập tức xoay người đi đến phòng ngủ Dương thị. Dương thị đang ngồi trước bàn trang điểm cho Điền thị chải đầu, thấy Lưu Hà đi vào, hỏi. “Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân tỉnh rồi phải không?”.

Lưu Hà gật đầu, đóng cửa lại, tới gần bàn trang điểm, thấp giọng thì thào. “Đại phu nhân, nô tỳ thấy việc kia, vẫn nên sớm nói cho Nhị thiếu phu nhân biết thì hơn”.

Dương thị nghe vậy, giật mình nói. “Thế nào, con bé vừa thành thân, liền cho Thanh Miêu làm thông phòng của Nhị thiếu gia rồi?”.

Lưu Hà vội lắc đầu. “Không phải, là nô tỳ đoán nha đầu kia có tâm tư đó”.

Dương thị nhìn vào gương, chậm rãi vuốt tóc, nói. “Nha hoàn mang từ nhà mẹ đẻ theo, nếu có ba phần nhan sắc, hơn phân nửa đều phải tặng cho quan nhân thu phòng, dù Thanh Miêu có tâm tư này cũng không lạ”.

Lưu Hà hỏi. “Vậy chờ Nhị thiếu phu nhân bái đường xong, mời thiếu phu nhân vào đây nói chuyện?”.

Dương thị ngẫm nghĩ, nói. “Để ta giữ lại, đến lúc đó người nhớ canh cửa, đừng để Đại lão gia đi vào”.

Lưu Hà vâng lời, phụ Điền thị trang điểm cho bà, chờ mọi thứ xong xuôi mới đi đến nhà chính.

Chính đường có đặt bàn thờ trên cao, Lâm Y đang đứng chờ, đợi Dương thị đến ngồi xuống cạnh Trương Đống, nàng mới quỳ lạy bái vị trên bàn thờ trước, rồi quay sang quỳ lạy cha mẹ chồng, y theo quy củ “Thường hạ”, dâng đôi hài lụa xanh lên. Trương Đống và Dương thị đáp lại bằng một sức vãi.

Lễ xong, Trương Trọng Vi cũng vào thỉnh an, rồi cùng Trương Đống bàn bạc về đường làm quan sau này, Dương thị cố ý nói. “Nam nhân nói chuyện, phụ nữ chúng tôi nghe không hiểu, trở về phòng đi”. Nói xong đứng dậy, gọi Lâm Y theo bà về phòng.

Lâm Y buồn ngủ lắm, nhưng biết rằng một khi đã lập gia đình, phải theo hầu hạ mẹ chồng, vì thế cố nén ngáp, đi theo sau Dương thị.

Đoàn người trở về phòng, Lưu Hà giữ cửa, Dương thị ngồi xuống cạnh bàn, Điền thị đứng sau lưng hầu, Lâm Y muốn học theo, Dương thị lại chỉ vào ghế đối diện, nói. “Con ngồi xuống đi”.

Lâm Y không biết chuyện gì, lấy làm kì lạ, đành phải nghe lời ngồi xuống.

Dương thị nhìn nàng vài lần, hỏi. “Chuyện Như Ngọc trong phòng Đại thiếu gia, con có biết không?”.

Ra vẻ trịnh trọng như vậy, hóa ra lại nói về chuyện nhà người khác, Lâm Y hơi ngạc nhiên, đáp thật tình. “Con có nghe sơ qua, cũng biết đại khái chút”.

Dương thị lại hỏi. “Đại thiếu gia gây ra sự việc náo loạn ấy, con thấy thế nào?”.

Lâm Y không hiểu dụng ý của Dương thị, vẫn đáp thật. “Vợ cả chưa vào cửa thiệp đã sinh con, thực là đánh vào mặt vợ cả”.

Dương thị tỏ vẻ hài lòng, đột nhiên đổi đề tài. “Con mang theo Thanh Miêu, là chuẩn bị cho thu phòng?”.

Lâm Y ăn ngay nói thật. “Con chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó”.

Dương thị cười. “Các con tân hôn, đương nhiên không nghĩ tới, có điều đàn ông ai cũng có mối nói cũ cả, ban đầu thề non hẹn biển, chớp mắt đã yêu người khác”.

Lâm Y nghiền ngẫm lời này, là muốn nàng cho thu phòng Thanh Miêu? Nhưng hình như không phải, thứ nhất, Thanh Miêu là nha hoàn của nàng, thứ hai, làm gì có mẹ chồng nào nói cái này với con dâu ngay ngày đầu tân hôn đâu.

Đang nghĩ ngợi, Dương thị nói tiếp. “Trọng Vi còn trẻ, cho dù ngẫu nhiên tham sắc đẹp mới mẻ cũng là bình thường, con nên nghĩ thoáng chút. Có điều nhà chúng ta không cho phép thiệp sinh con trước vợ cả, ta có thang thuốc tránh thai ở đây, con cầm trước đề phòng, nếu phát giác động tĩnh không đúng, phải bốc được liệu sắc thuốc cho Thanh Miêu uống”.

Lâm Y cảm kích nói. “Đa tạ mẫu thân lo lắng cho con”.

Điền thị mang đến phương thuốc, Dương thị nhận lấy, giao cho Lâm Y.

Lâm Y nghĩ bụng nàng mới không cho trong phòng có thông phòng đâu, nhưng vẫn nhận phương thuốc, sau này chính mình dùng cũng được.

Dương thị căn dặn xong, thấy Lâm Y mệt mỏi, nói. “Ta cũng nghỉ một chút, con không cần hầu hạ, về xử lý công việc đi”.

Lâm Y hiểu bà đang cho phép nàng về phòng ngủ tiếp, lại cảm kích không thôi, thầm nghĩ Trương Trọng Vi đi làm con thừa tự thực là việc tốt. Nàng về phòng, thấy Trương Trọng Vi đã ngã lưng lên giường, đắp mền ngủ khò khò, nàng nhoèn miệng cười, cởi áo tháo thắt lưng, nhẹ nhàng leo lên giường, nằm xuống cạnh chàng. Không ngờ Trương Trọng Vi không ngủ say, thấy có tiếng động liền tỉnh lại, nhận ra Lâm Y, lập tức tỉnh táo tinh thần, ôm nàng hôn hôn. Lâm Y ban đầu còn dè dặt, qua một lát phát hiện người đối diện có phản ứng, vội đẩy chàng, nhưng Trương Trọng Vi đã có hứng, làm sao buông tha, thế là hai người lại mây mưa một phen, thân mật lúc sau mới thật sự ngủ.

Cả hai vừa chìm vào mộng đẹp thì bị tiếng la hét bên ngoài đánh thức, Trương Trọng Vi nhăn mày tỉnh lại, bức bối nói. “Ai cãi nhau ầm ĩ vậy, không cho người khác ngủ”.

Lâm Y trùm chăn kín mặt, lí nhí. “Nhất định là vừa rồi chàng hành động quá lớn, bị láng giềng nghe thấy”.

Trương Trọng Vi hồi tưởng, thành thật trả lời. “Nói bừa, vừa rồi chúng ta có ồn lắm đâu”.

Lâm Y trằm chằm cười to, Trương Trọng Vi cũng buồn cười theo, vói tay vào ổ chăn nhéo yêu. Đột nhiên Thanh Miêu gõ cửa, giọng nói tức giận. “Nhị thiếu gia, xem mẹ của thiếu gia kia, ầm ĩ muốn Nhị thiếu phu nhân lập tức sang bái kiến bà ta”.

Lâm Y ngậy ra, hỏi. “Vừa đi thỉnh an Đại phu nhân xong, bái kiến gì nữa?”.

Thanh Miêu dậm chân. “Là mẹ ruột của Nhị thiếu gia”.

Lâm Y thấy sắc mặt Trương Trọng Vi sa sầm, vội trách cứ ra ngoài. “Vô phép, nói chuyện kiểu gì vậy?”.

Trương Trọng Vi ngồi dậy, tựa vào thành giường im lặng một lát, nói. “Mẹ sinh dưỡng ta một hồi, là nên đi bái kiến”.

Lâm Y biết xem ra là ngu không xong, liền đứng dậy mặc váy áo, nói. “Vậy chúng ta đi hỏi phụ thân mẫu thân cái đã rồi hãy quyết định, nếu tự ý chạy sang, làm hai người thương tâm thì sao được?”.

Trương Trọng Vi cảm kích nàng thông cảm, nói. “Nương tử có lý”.

Hai người mặc quần áo xong, gọi Thanh Miêu vào dọn giường, Thanh Miêu lại nói. “Đề sau, nô tỳ theo Nhị thiếu phu nhân sang Nhị phòng đã, để Nhị thiếu phu nhân khỏi bị hà hiếp”.

Trương Trọng Vi bất mãn cách nói đó, nhưng nhân phẩm Phương thị là gì ai cũng biết, chàng không phản bác được, buồn bã cúi đầu ra ngoài.

Lâm Y đánh tay Thanh Miêu một cái, nghiêm mặt. “Em nghỉ trong đầu thế nào ta không xen vào, nhưng trước mặt Nhị thiếu gia phải quản cái miệng mình, bằng không đừng trách ta nghiêm khắc”.

Thanh Miêu được dạy, vội thu bớt thần sắc, theo nàng ra cửa.

Trương Trọng Vi chờ bên ngoài, thấy Lâm Y đi ra, cùng nàng đến nhà chính xin phép Trương Đồng và Dương thị. Trong nhà chính, Phương thị đang to tiếng với Dương thị, trách cứ Dương thị không cho tân nương sang Nhị phòng bái đường, chợt thấy hai vợ chồng son đi vào, trên mặt không khỏi đắc ý, nói. “Đúng là ruột thịt của ta, hiểu được đến thăm cha mẹ ruột”.

Nhưng Trương Trọng Vi nhìn bà ta với vẻ mặt có lỗi, theo Lâm Y tới hành lễ chào Trương Đồng và Dương thị trước, mới tới chào bà ta. Phương thị biết một khi đã cho đi làm con thừa tự thì mọi thứ phải đặt hai vị Đại phòng lên trước, nhưng trong lòng bà ta vẫn khó chịu ghê gớm, yêu cầu lại lần nữa những gì đã nói ban nãy: cho vợ chồng Trương Trọng Vi về Nhị phòng thăm hỏi.

Trương Trọng Vi nhớ lời Lâm Y nói, không trả lời Phương thị mà hỏi ý kiến Trương Đồng và Dương thị trước. Trương Đồng xin con trai của Nhị phòng về làm con thừa tự, trong lòng vẫn áy náy, không dám chối từ, Dương thị xem ở mặt mũi Trương Trọng Vi, vì thế cũng đồng ý, sai Lưu Hà đưa hai vợ chồng sang.

Trương Trọng Vi đi theo sau Phương thị, thấy bà ta kiêu ngạo hếch mặt lên trời, chàng lo lắng nhìn Lâm Y, Lâm Y đáp lại bằng một nụ cười, ý bảo chàng yên lòng, Phương thị bây giờ không có lý do làm khó nàng, vừa rồi ầm ĩ chẳng qua là muốn ra oai với Dương thị thôi.

Quả nhiên, hai người sang Nhị phòng thăm hỏi cực kỳ thuận lợi, Phương thị chẳng những không có nửa điểm gây sự, ngược lại hòa ái tươi cười, nắm tay Lâm Y mãi không buông, luôn miệng dặn dò nàng phải thường xuyên ghé chơi. Thăm hỏi xong, Phương thị giữ cả hai lại ăn cơm, chờ đến mặt trời sắp xuống núi mới không cam lòng thả bọn họ về.

Về đến nhà, Trương Trọng Vi vẫn còn kinh ngạc với thái độ của Phương thị hôm nay, Thanh Miêu cũng nói. “Nhị phu nhân giống như đổi thành người khác vậy”.

Lâm Y bị đánh thức hai lần, mặc dù thân thể mệt mỏi, tinh thần lại không buồn ngủ, ngồi xuống bàn, ôm sổ sách, lấy bàn tính làm chuyện nàng yêu thích nhất: tính sổ.

Nhà họ Trương không ai biết gãy bàn tính, Trương Trọng Vi thấy Lâm Y chẳng những biết gãy bàn tính, còn thập phần thuần thục, rất ngạc nhiên, sắp lại gần nhìn một lúc, cười hỏi. “Nương tử, em vừa gả vào đã bắt đầu quan tâm củi gạo dầu muối sao?”.

Lâm Y dùng khuỷu tay chọc chàng, nói đương nhiên. “Em lại không quản gia, để ý mấy thứ đó làm chi”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Vậy em tính gì mà hăng say vậy?”.

Lâm Y cầm bút lông chỉ vào sổ sách cho chàng thấy, giảng giải. “Canh tác ngoài đồng, heo trong chuồng, ngỗng và ruộng cỏ linh lăng, mọi thứ đều cần tính ra tiền vốn, đoán trước tiền lời, nếu không chờ sau này tính thì đã muộn”.

Trương Trọng Vi bội phục trong lòng, nhưng lo lắng cho Lâm Y. “Chúng ta sắp chuyển đến kinh thành, ruộng đất thì thôi, cho tá điền gieo trồng là được, nhưng heo và ngỗng không thể mang theo, để người khác nuôi lại lo lắng, làm thế nào?”.

Lâm Y biết Trương Trọng Vi phải vào kinh, lại quên tính mình bây giờ đã là nương tử của người ta, đương nhiên phải đi theo. Đi lần này không biết bao lâu mới quay về, cơ nghiệp nàng vất vả lắm mới xây dựng được, phải an bài thật thỏa đáng. Nàng chống cằm suy nghĩ cách, vừa ngẩng đầu, gặp Trương

Trọng Vi cũng đang khổ nghĩ, hai hàng lông mày nhíu lại nhìn cực kì thú vị, nhìn không được đùa. “Em khó khăn lắm mới xây dựng được chút tài sản, thật sự không muốn bỏ, hay là chẳng vào kinh một mình đi, em ở lại chăm lo”.

Trương Trọng Vi tưởng nàng nói thật, nhảy dựng lên. “Em không đi theo, còn ta thì sao?”.

Lâm Y làm bộ tự hỏi. “Chàng sợ không ai hầu hạ? Có gì khó đâu, mang theo người hầu là được, nếu ngại phiền, đến Đông Kinh hãy mua, cũng tiện”.

Trương Trọng Vi nắm lấy tay nàng, cả giận. “Em tiếc không nỡ bỏ mặc tài sản, nhưng bỏ mặc được ta sao?”.

Lâm Y thấy chàng thật sự nóng ruột, vội đỡ. “Đùa chàng thôi, vài mẫu ruộng, mấy đàn ngỗng thôi, có gì mà tiếc, ngày khác em sẽ bán”.

Trương Trọng Vi chưa tin, nhìn chăm chăm nàng hỏi. “Thật là đùa thôi?”.

Lâm Y vòng tay ôm thắt lưng chàng, vuốt vuốt sau lưng. “Đương nhiên là đùa, làm sao em yên tâm chàng lên kinh một mình được, Đông Kinh phồn hoa như vậy, nói không chừng chàng kiếm chế không nổi, cho nhà chúng ta thêm người”.

Bây giờ Trương Trọng Vi mới tin, liền trêu ngược lại nàng. “Vậy mà em còn giả bộ hào phóng, bảo ta đến Đông Kinh mua người hầu”.

Lâm Y còn đang để tay sau lưng chàng, lập tức vỗ cái bốp. “Đoán đúng lắm, vì thế chỉ là giả bộ hào phóng thôi, thật ra trông mắt bé như lỗ kim, thông phòng nha, thiệp thất nha, hết thấy không dung thứ, nếu chàng không thuận theo ta, bây giờ lập tức ly hôn, miễn cho tương lai khổ sở”.

Trương Trọng Vi vội bịt miệng nàng, trách cứ. “Không thông phòng thì không thông phòng, không thiệp thì không thiệp, cũng không phải ai cũng thích cái đó, về sau không cho nói hai chữ ‘ly hôn’, ta không thích nghe”.

Lâm Y không trông cậy nhiều vào tính tự giác của đàn ông, nhưng nếu chàng có thái độ này nàng vẫn rất cao hứng, hôn chàng một cái, kéo chàng cùng ngồi xuống ghế, bày chàng tính sổ. Trương Trọng Vi không thích học, sợ người khác nói mình tham của hồi môn của nương tử, miễn cưỡng lật xem vài tờ liền nói mệt mỏi. Lúc này cũng sắp tới giờ cơm chiều, không kịp ngủ bù, Lâm Y nói. “Vậy chàng đi hỏi thăm dùm em xem có ai muốn mua lại chuồng heo và đàn ngỗng không?”.

Trương Trọng Vi đồng ý, thật đi ra cửa, rút cuộc vẫn thiên vị mẹ ruột của mình, không tới nhà khác, đi cách vách hỏi Phương thị trước. “Chúng con sắp vào kinh, chuồng heo và đàn ngỗng của Tam nương không thể mang theo, nếu mẹ muốn tiếp nhận, con sẽ nói nàng bán cho mẹ”.

Phương thị thấy con trai vẫn hiếu thảo với mình, vừa vui sướng vừa đắc ý, nhưng nói. “Nuôi ngỗng kiếm tiền nhiều, mẹ cũng muốn mua, nhưng nhà chúng ta cũng phải vào kinh”.

Thì ra Phương thị thấy cả nhà Đại phòng và hai con trai đều phải vào kinh, không muốn lưu lại nông thôn với Trương Lương, liền đi nói với Trương Bá Lâm, Trương Bá Lâm là con trưởng, đương nhiên muốn cha mẹ ở gần bên người, đồng ý, sai Lí Thụ chuẩn bị hành trang cho cả nhà lên đường.

Trương Trọng Vi nghe nói cả nhà vẫn có thể ở gần nhau, cũng rất vui. “Vậy chúng ta cùng đồng hành thôi”.

Phương thị gạt đầu, dặn chàng phải bán chuồng heo và đàn ngỗng cho được giá, rồi lại lải nhải kể oán kể khổ chuyện Lí Thụ, hối hận không thể cưới Lâm Y về làm dâu Nhị phòng.

Trương Trọng Vi là đàn ông, đâu có thích nghe kể lể, ngồi chưa nóng mông đã nói mình phải đi tìm người mua, cáo từ ra đi. Đợi chàng ra khỏi cửa viện nhà mới, Thanh Miêu đã đứng ngoài, hỏi. “Nhị thiếu phu nhân sai nô tỳ tới hỏi một tiếng xem Nhị phu nhân có muốn tiếp nhận không? Nếu muốn thì báo cho phu nhân giá rẻ chút”.

Trương Trọng Vi giống như làm sai bị bắt tại trận, vội lắc đầu, nói rằng cả nhà Nhị phòng cũng phải vào kinh. Thanh Miêu nghe thế, không hề vui vẻ, chỉ “À” một tiếng, nói. “Nhị thiếu gia không cần tìm nữa, Nhị thiếu phu nhân đã tìm được người mua rồi”. Nói xong chạy về nhà nhanh như chớp, báo với Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, Nhị phu nhân cũng vào kinh”.

Lâm Y không cho là đúng, “Đi thì đi, Nhị phu nhân cũng không ở chung với nhà chúng ta”.

Thanh Miêu vẫn bĩu môi. “Nhị phòng phải vào kinh, nhất định là cùng đồng hành...”.

Nói chưa xong, Trương Trọng Vi đi vào, cô nhớ lời Lâm Y căn dặn, vội im miệng, chấp tay đứng hầu một bên. Trương Trọng Vi thấy chàng vừa vào phòng trong phòng liền im lặng, không khỏi thấy kì quái, nhưng không hỏi, chỉ nói với Lâm Y. “Nương tử thật bản lĩnh, nhanh như vậy đã tìm được người mua?”.

Lâm Y cười đáp. “Cũng không phải tìm, là có người biết được tin tức, chủ động tìm tới cửa. Hộ trưởng nương tử đặt trước chuồng heo và hai mươi mấy nẫu lúa Chiêm Thành, vợ Trương Lục bảo rằng nhà chị ta nuôi ngỗng đã quen tay, mua đàn ngỗng và ruộng cỏ linh lăng, có điều chưa đủ tiền, xin em cho chiết trước, em đã đồng ý”.

Trương Trọng Vi thấy nàng lo liệu đầu vào đấy, khen. “Nương tử quả nhiên giỏi giang, ta thật là mặc cảm”.

Lâm Y vẫn sần. “Em vốn tưởng Nhị lão gia và Nhị phu nhân sẽ ở lại, định trông cậy vào thím Dương thu tiền hộ em, bây giờ mọi người đều vào kinh, mấy chục mẫu ruộng nước của em phải làm sao đây?”.

Trương Trọng Vĩ nói. “Không bằng cũng bán đi?”.

Lâm Y sắc giọng. “Nghe mẫu thân nói ở Đông Kinh giá cả đắt đỏ, nếu không có nguồn thu, cả nhà phải đói bụng”.

Trương Trọng Vĩ bất mãn. “Ta cũng không phải không có chức quan để làm, nuôi được em”.

Làm quan chỉ dựa vào bổng lộc thì đói chết, bộ dạng thành thật như Trương Trọng Vĩ không giống người có thể tạo thêm thu nhập khác, Lâm Y không ôm hy vọng quá lớn chàng sẽ đủ bổng lộc dưỡng gia, nhưng nói ra những lời đã kích như vậy nàng không thể làm, chỉ tùy tiện đáp. “Em cũng từng nghĩ sẽ bán ruộng nước đi, đến Đông Kinh đặt mua ruộng xung quanh, nhưng mẫu thân nói ở phương Bắc đa số là ruộng cạn, sản xuất không cao, thật sự không mầu mỡ phì nhiêu bằng đất Thục chúng ta, bán ruộng nước không có lợi, ngay cả sáu mươi mẫu ruộng của Đại phòng mẫu thân cũng không muốn bán”.

Trương Trọng Vĩ hỏi. “Nếu mẫu thân không muốn bán thì tìm ai thu tiền thuê?”.

Lâm Y sực tỉnh, cười tự giễu. “Thật là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, sao em lại không đi hỏi mẫu thân chứ nhỉ”.

Vừa vặn Lưu Hà đến mời cả hai đi ăn cơm chiều, Lâm Y ngồi vào bàn cơm, hỏi Dương thị vấn đề đó. Dương thị trả lời. “Ta cũng đang phát sầu vì chuyện đó đây, bình thường mọi người đều giữ lại người thân tin trông coi, nhà chúng ta không nhiều người hầu, chẳng tìm được ai, phải làm sao mới tốt đây”.

Điền thị bưng bát cơm nhưng không gấp thức ăn, do dự một lúc, rốt cuộc lấy hết dũng khí lên tiếng. “Con có thể ở lại chăm lo hương khói cho mộ Tam lang, tiện thể thu tiền thuê thay mẫu thân và Nhị tẩu luôn”.

Dương thị không hề biết Điền thị có ý định như thế, thấy Điền thị lập chí thủ tiết, chấp nhận chăm lo hương khói cho mộ vong phu, bà vừa kinh ngạc vừa cảm động, hiếm thấy lộ ra vẻ mặt thương tiếc. “Con có phần tâm ấy là tốt rồi, nhưng việc này trọng đại, chờ ta và phụ thân các con thương lượng rồi nói sau”.

Đợi đến chiều Trương Đồng về phòng, Dương thị truyền đạt lại ý tứ của Điền thị, hồi hận nói. “Đứa nhỏ này thật là đáng thương, vậy mà tôi chưa từng hòa ái với nó”.

Trương Đồng cũng bội phục ý chí của Điền thị, mà vẫn do dự, nói. “Nhà chúng ta chỉ có hai đứa nha hoàn, nếu vợ Tam lang ở lại, ai hầu hạ nó? Một mình nó đơn độc ở lại đã không ổn rồi, trước cửa quả phụ lắm thị phi”.

Lưu Hà ở bên nghe thế, hiển kể. “Nghe nói Đại thiếu phu nhân giữ một gia đình người hầu ở lại trông nhà, không bằng đi nói với Đại thiếu phu nhân, nhờ thiếu phu nhân cho người chiếu cố”.

Trương Đồng ngẫm nghĩ, cảm thấy chủ ý này coi như thỏa đáng, bảo Dương thị đến hỏi Lí Thư, Dương thị gật. Ngày hôm sau, bà liền sang cách vách nói với Lí Thư. Đây không phải chuyện gì to tát, Lí Thư đồng ý. Dương thị cảm ơn Lí Thư rồi quay về nhà, cả bà và Trương Đồng đều cao hứng, muốn mua nha hoàn hầu hạ Điền thị.

Mua nha hoàn phải tốn tiền, mới nói đến chỗ đó, hai người chợt nhận ra bản thân còn chưa trả hết nợ, làm sao lên kinh? Dương thị xấu hổ. “Vừa rồi vợ Trọng Vĩ đến hỏi tôi, tôi nói thực dễ nghe, hoàn toàn quên mất nợ nần chưa xong, không lên đường được, thật là chọc người chê cười”.

Trương Đồng cực muốn vào kinh sớm để mưu chức quan, chỉ nói. “Hay là mượn ít tiền của vợ Trọng Vĩ, ngày sau lại trả?”.

Dương thị kiên quyết không đồng ý. “Con dâu mới vào cửa chúng ta đã đi vay tiền, người khác nghĩ thế nào”.

Trương Đồng hết cách, đành phải thương lượng với phu nhân bán mấy mẫu để giải quyết khẩn cấp. Dương thị tiếc lắm, nếu không đã chẳng kéo dài món nợ đến bây giờ, nhưng hiện tại không còn cách nào khác, đành sai Lưu Hà đến hỏi Lâm Y xem trong thành người môi giới nào được việc nhất.

Lâm Y nghe Lưu Hà hỏi người môi giới, đoán Trương Đồng và Dương thị đang muốn bán ruộng trả nợ, gom góp lộ phí, nàng hỏi. “Không biết phụ thân mẫu thân thiếu bao nhiêu tiền?”.

Lưu Hà đáp. “Cũng không ít, chừng hai ba trăm quan”.

Lâm Y nghĩ đến hôn lễ long trọng ngày trước, còn có thang thuốc tránh thai hôm qua, nói. “Cô về nói với mẫu thân đi, ruộng nước bán không có lợi, chỉ bằng ta trả nợ thay mẫu thân trước”.

Nàng hào phóng khiến Lưu Hà kinh ngạc, gương mặt vẫn không thể tin được, về bẩm báo cho Trương Đồng và Dương thị.

Trương Trọng Vĩ cũng kinh ngạc, nói với Lâm Y. “Hai ba trăm quan không phải số tiền nhỏ, nương tử thật là hiếu thảo”.

Lâm Y cười đáp. “Tiền tài chỉ là vật ngoài thân, chúng ta là người một nhà còn phân chung riêng cái gì, cha mẹ thiếu nợ, con cái trả là nên”. Hai người đang nói chuyện, Dương thị đích thân đến nói lời cảm tạ, bảo rằng một khi dư dả sẽ lập tức trả lại tiền cho nàng. Lâm Y lập tức nói không cần, lại hỏi bà. “Người trông coi ruộng vườn, mẫu thân đã tìm được chưa?”.

Dương thị trả lời. “Ta và cha các con đã bàn xong, cho vợ Tam lang ở lại, để tôi tớ nhà vợ Bá Lâm chiếu cố”.

Người hầu nhà người ta chịu nghe mình sai bảo sao? Lâm Y nói. “Vẫn nên mua cho em dâu một nha hoàn thì hơn”.

Dương thị cười. “Ta cũng có ý đó”.

Lâm Y nhớ đến bọn họ ngay cả nợ cũng không thể trả, hẳn là không có dư tiền mua nha hoàn, vì thế sai Thanh Miêu cầm tiền vào thành gọi người môi giới dẫn theo mấy nha đầu thành thật về nhà cho Dương thị tự mình chọn.

Cái gọi là có tiền dễ làm người, Lâm Y trả nợ thay cha mẹ chồng, mua nha hoàn cho em dâu, cả nhà từ trên xuống dưới ai cũng yêu mến, thanh danh truyền đi ai nghe cũng khen ngợi.

Chỉ có Phương thị nghe xong là nổi lòng ghen tị, tới cửa đòi tiền, bắt Lâm Y trả nợ thay bà ta. Nhị phòng không có nợ gì, hoàn toàn là bà ta cố tình gây sự, Lâm Y xem ở mặt mũi Trương Trọng Vi, đáp lời vẫn kính trọng bà ta ba phần, sau này bà ta càng lúc càng quá đáng, năng nháy mắt với Thanh Miêu, để Thanh Miêu xuất trận.

Thanh Miêu là linh được đối phó với Phương thị, hai ba câu đã đánh lui bà ta. Phương thị thua, căm tức về nhà, ngay lúc Lí Thụ đến tìm bà ta hỏi chuyện, bà ta liền đổ toàn bộ con tức lên Lí Thụ, mắng xối xả như tát nước vào mặt cô con dâu. Lí Thụ bị mắng đã quen, lúc trước còn có sức hờn dỗi buồn bã, nay xem như gió thoảng bên tai, im lặng nghe bà ta mắng xong, mới nói. “Nhị phu nhân, đứa bé Như Ngọc sinh bây giờ còn đang nuôi ở thôn trang, con dâu muốn đón về, Nhị phu nhân nghĩ thế nào?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Trước khi lên đường

Hai người dụi mắt rời giường, Thanh Miêu và Lưu Hà đi vào, sửa miệng gọi Lâm Y là Nhị thiếu phu nhân, hầu hạ hai người bọn họ rửa mặt chải đầu. Thanh Miêu thấy Trương Trọng Vi mặt chưa tỉnh ngủ, thuận miệng nói. “Nhị thiếu gia muốn thì ngủ thêm chút đi, đợi Nhị thiếu phu nhân bái đường xong, thiếu gia lại đi thỉnh an”.

Lâm Y sảng giọng. “Em liền thiên vị Nhị thiếu gia?”.

Trương Trọng Vi vội xua. “Ta cùng nương tử đi”.

Lưu Hà nhìn nhìn Thanh Miêu, lại nhìn nhìn Trương Trọng Vi, im lặng không nói, đợi mức nước rửa mặt đến, lên tiếng. “Để Thanh Miêu hầu hạ, nô tỳ đi thông báo cho Đại phu nhân là Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân đã tỉnh”.

Lâm Y không nghĩ nhiều, gật đầu cho đi.

Lưu Hà ra khỏi cửa, đến nhà chính quan sát, thấy trong chính đường chỉ có Trương Đồng, lập tức xoay người đi đến phòng ngủ Dương thị. Dương thị đang ngồi trước bàn trang điểm cho Điền thị chải đầu, thấy Lưu Hà đi vào, hỏi. “Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân tỉnh rồi phải không?”.

Lưu Hà gật đầu, đóng cửa lại, tới gần bàn trang điểm, thấp giọng thì thầm. “Đại phu nhân, nô tỳ thấy việc kia, vẫn nên sớm nói cho Nhị thiếu phu nhân biết thì hơn”.

Dương thị nghe vậy, giật mình nói. “Thế nào, con bé vừa thành thân, liền cho Thanh Miêu làm thông phòng của Nhị thiếu gia rồi?”.

Lưu Hà vội lắc đầu. “Không phải, là nô tỳ đoán nha đầu kia có tâm tư đó”.

Dương thị nhìn vào gương, chậm rãi vuốt tóc, nói. “Nha hoàn mang từ nhà mẹ đẻ theo, nếu có ba phần nhan sắc, hơn phân nửa đều phải tặng cho quan nhân thu phòng, dù Thanh Miêu có tâm tư này cũng không lạ”.

Lưu Hà hỏi. “Vậy chờ Nhị thiếu phu nhân bái đường xong, mời thiếu phu nhân vào đây nói chuyện?”.

Dương thị ngẫm nghĩ, nói. “Đề ta giữ lại, đến lúc đó người nhớ canh cửa, đừng để Đại lão gia đi vào”.

Lưu Hà vâng lời, phụ Điền thị trang điểm cho bà, chờ mọi thứ xong xuôi mới đi đến nhà chính.

Chính đường có đặt bàn thờ trên cao, Lâm Y đang đứng chờ, đợi Dương thị đến ngồi xuống cạnh Trương Đồng, nàng mới quỳ lạy bái vị trên bàn thờ trước, rồi quay sang quỳ lạy cha mẹ chồng, y theo quy củ “Thượng hạ”, dâng đôi hài lụa xanh lên. Trương Đồng và Dương thị đáp lại bằng một súc vải.

Lễ xong, Trương Trọng Vi cũng vào thỉnh an, rồi cùng Trương Đồng bàn bạc về đường làm quan sau này, Dương thị cố ý nói. “Nam nhân nói chuyện, phụ nữ chúng tôi nghe không hiểu, trở về phòng đi”. Nói xong đứng dậy, gọi Lâm Y theo bà về phòng.

Lâm Y buồn ngủ lắm, nhưng biết rằng một khi đã lập gia đình, phải theo hầu hạ mẹ chồng, vì thế cố nén ngáp, đi theo sau Dương thị.

Đoàn người trở về phòng, Lưu Hà giữ cửa, Dương thị ngồi xuống cạnh bàn, Điền thị đứng sau lưng hầu, Lâm Y muốn học theo, Dương thị lại chỉ vào ghế đối diện, nói. “Con ngồi xuống đi”.

Lâm Y không biết chuyện gì, lấy làm kì lạ, đành phải nghe lời ngồi xuống.

Dương thị nhìn nàng vài lần, hỏi. “Chuyện Như Ngọc trong phòng Đại thiếu gia, con có biết không?”.

Ra vẻ trịnh trọng như vậy, hóa ra lại nói về chuyện nhà người khác, Lâm Y hơi ngạc nhiên, đáp thật tình. “Con có nghe sơ qua, cũng biết đại khái chứ”.

Dương thị lại hỏi. “Đại thiếu gia gây ra sự việc náo loạn ấy, con thấy thế nào?”.

Lâm Y không hiểu dụng ý của Dương thị, vẫn đáp thật. “Vợ cả chưa vào cửa thiệp đã sinh con, thực là đánh vào mặt vợ cả”.

Dương thị tỏ vẻ hài lòng, đột nhiên đổi đề tài. “Con mang theo Thanh Miêu, là chuẩn bị cho thu phòng?”.

Lâm Y ăn ngay nói thật. “Con chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó”.

Dương thị cười. “Các con tân hôn, đương nhiên không nghĩ tới, có điều đàn ông ai cũng có mối nói cũ cả, ban đầu thề non hẹn biển, chớp mắt đã yêu người khác”.

Lâm Y nghiền ngẫm lời này, là muốn nàng cho thu phòng Thanh Miêu? Nhưng hình như không phải, thứ nhất, Thanh Miêu là nha hoàn của nàng, thứ hai, làm gì có mẹ chồng nào nói cái này với con dâu ngay ngày đầu tân hôn đâu.

Đang nghĩ ngợi, Dương thị nói tiếp. “Trọng Vi còn trẻ, cho dù ngẫu nhiên tham sắc đẹp mới mẻ cũng là bình thường, con nên nghĩ thoáng chút. Có điều nhà chúng ta không cho phép thiệp sinh con trước vợ cả, ta có thang thuốc tránh thai ở đây, con cầm trước đề phòng, nếu phát giác động tĩnh không đúng, phải bốc được liệu sắc thuốc cho Thanh Miêu uống”.

Lâm Y cảm kích nói. “Đa tạ mẫu thân lo lắng cho con”.

Điền thị mang đến phương thuốc, Dương thị nhận lấy, giao cho Lâm Y.

Lâm Y nghĩ bụng nàng mới không cho trong phòng có thông phòng đâu, nhưng vẫn nhận phương thuốc, sau này chính mình dùng cũng được.

Dương thị căn dặn xong, thấy Lâm Y mệt mỏi, nói. “Ta cũng nghỉ một chút, con không cần hầu hạ, về xử lý công việc đi”.

Lâm Y hiểu bà đang cho phép nàng về phòng ngủ tiếp, lại cảm kích không thôi, thầm nghĩ Trương Trọng Vi đi làm con thừa tự thực là việc tốt. Nàng về phòng, thấy Trương Trọng Vi đã ngả lưng lên giường, đắp mền ngủ khò khò, nàng nhoèn miệng cười, cởi áo tháo thắt lưng, nhẹ nhàng leo lên giường, nằm xuống cạnh chàng. Không ngờ Trương Trọng Vi không ngủ say, thấy có tiếng động liền tỉnh lại, nhận ra Lâm Y, lập tức tỉnh táo tinh thần, ôm nàng hôn hôn. Lâm Y ban đầu còn để mặc, qua một lát phát hiện người đối diện có phản ứng, vội đẩy chàng, nhưng Trương Trọng Vi đã có hứng, làm sao buông tha, thế là hai người lại mây mưa một phen, thân mật lúc sau mới thật sự ngủ.

Cả hai vừa chìm vào mộng đẹp thì bị tiếng la hét bên ngoài đánh thức, Trương Trọng Vi nhăn mày tỉnh lại, bức bối nói. “Ai cãi nhau ầm ĩ vậy, không cho người khác ngủ”.

Lâm Y trằm chằm kín mặt, lí nhí. “Nhất định là vừa rồi chàng hành động quá lớn, bị láng giềng nghe thấy”.

Trương Trọng Vi hỏi tương, thành thật trả lời. “Nói bừa, vừa rồi chúng ta có ồn lắm đâu”.

Lâm Y trằm chằm cười to, Trương Trọng Vi cũng buồn cười theo, vói tay vào ổ chăn nhéo yêu. Đột nhiên Thanh Miêu gõ cửa, giọng nói tức giận. “Nhị thiếu gia, xem mẹ của thiếu gia kia, ầm ĩ muốn Nhị thiếu phu nhân lập tức sang bái kiến bà ta”.

Lâm Y ngây ra, hỏi. “Vừa đi thỉnh an Đại phu nhân xong, bái kiến gì nữa?”.

Thanh Miêu dậm chân. “Là mẹ ruột của Nhị thiếu gia”.

Lâm Y thấy sắc mặt Trương Trọng Vi sa sầm, vội trách cứ ra ngoài. “Vô phép, nói chuyện kiểu gì vậy?”.

Trương Trọng Vi ngồi dậy, tựa vào thành giường im lặng một lát, nói. “Mẹ sinh dưỡng ta một hồi, là nên đi bái kiến”.

Lâm Y biết xem ra là ngủ không xong, liền đứng dậy mặc váy áo, nói. “Vậy chúng ta đi hỏi phụ thân mẫu thân cái đã rồi hãy quyết định, nếu tự ý chạy sang, làm hai người thương tâm thì sao được?”.

Trương Trọng Vi cảm kích nàng thông cảm, nói. “Nương tử có lý”.

Hai người mặc quần áo xong, gọi Thanh Miêu vào dọn giường, Thanh Miêu lại nói. “Đề sau, nô tỳ theo Nhị thiếu phu nhân sang Nhị phòng đã, để Nhị thiếu phu nhân khỏi bị hà hiếp”.

Trương Trọng Vi bất mãn cách nói đó, nhưng nhân phẩm Phương thị là gì ai cũng biết, chàng không phản bác được, buồn bã cúi đầu ra ngoài.

Lâm Y đánh tay Thanh Miêu một cái, nghiêm mặt. “Em nghĩ trong đầu thế nào ta không xen vào, nhưng trước mặt Nhị thiếu gia phải quản cái miệng mình, bằng không đừng trách ta nghiêm khắc”.

Thanh Miêu được dạy, vội thu bót thần sắc, theo nàng ra cửa.

Trương Trọng Vi chờ bên ngoài, thấy Lâm Y đi ra, cùng nàng đến nhà chính xin phép Trương Đổng và Dương thị. Trong nhà chính, Phương thị đang to tiếng với Dương thị, trách cứ Dương thị không cho tân nương sang Nhị phòng bái đường, chợt thấy hai vợ chồng son đi vào, trên mặt không khỏi đắc ý, nói. “Đúng là ruột thịt của ta, hiểu được đến thăm cha mẹ ruột”.

Nhưng Trương Trọng Vi nhìn bà ta với vẻ mặt có lỗi, theo Lâm Y tới hành lễ chào Trương Đổng và Dương thị trước, mới tới chào bà ta. Phương thị biết một khi đã cho đi làm con thừa tự thì mọi thứ phải đặt hai vị Đại phòng lên trước, nhưng trong lòng bà ta vẫn khó chịu ghê gớm, yêu cầu lại lần nữa những gì đã nói ban nãy : cho vợ chồng Trương Trọng Vi về Nhị phòng thăm hỏi.

Trương Trọng Vi nhớ lời Lâm Y nói, không trả lời Phương thị mà hỏi ý kiến Trương Đổng và Dương thị trước. Trương Đổng xin con trai của Nhị phòng về làm con thừa tự, trong lòng vẫn áy náy, không dám chối từ, Dương thị xem ở mặt mũi Trương Trọng Vi, vì thế cũng đồng ý, sai Lưu Hà đưa hai vợ chồng sang.

Trương Trọng Vi đi theo sau Phương thị, thấy bà ta kiêu ngạo hếch mặt lên trời, chàng lo lắng nhìn Lâm Y, Lâm Y đáp lại bằng một nụ cười, ý bảo chàng yên lòng, Phương thị bây giờ không có lý do làm khó nàng, vừa rồi âm ỉ chẳng qua là muốn ra oai với Dương thị thôi.

Quả nhiên, hai người sang Nhị phòng thăm hỏi cực kỳ thuận lợi, Phương thị chẳng những không có nửa điểm gây sự, ngược lại hòa ái tươi cười, nắm tay Lâm Y mãi không buông, luôn miệng dặn dò nàng phải thường xuyên ghé chơi. Thăm hỏi xong, Phương thị giữ cả hai lại ăn cơm, chờ đến mặt trời sắp xuống núi mới không cam lòng thả bọn họ về.

Về đến nhà, Trương Trọng Vi vẫn còn kinh ngạc với thái độ của Phương thị hôm nay, Thanh Miêu cũng nói. “Nhị phu nhân giống như đổi thành người khác vậy”.

Lâm Y bị đánh thức hai lần, mặc dù thân thể mệt mỏi, tinh thần lại không buồn ngủ, ngồi xuống bàn, ôm sổ sách, lấy bàn tính làm chuyện nàng yêu thích nhất : tính sổ.

Nhà họ Trương không ai biết gảy bàn tính, Trương Trọng Vi thấy Lâm Y chẳng những biết gảy bàn tính, còn thập phần thuần thục, rất ngạc nhiên, sáp lại gần nhìn một lúc, cười hỏi. “Nương tử, em vừa gảy vào đã bắt đầu quan tâm củi gạo dầu muối sao?”.

Lâm Y dùng khuỷu tay chợt chàng, nói đương nhiên. “Em lại không quản gia, để ý mấy thứ đó làm chi”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Vậy em tính gì mà hằng say vậy?”.

Lâm Y cầm bút lông chỉ vào sổ sách cho chàng thấy, giảng giải. “Canh tác ngoài đồng, heo trong chuồng, ngỗng và ruộng cỏ linh lăng, mọi thứ đều cần tính ra tiền vốn, đoán trước tiền lời, nếu không chờ sau này tính thì đã muộn”.

Trương Trọng Vi bội phục trong lòng, nhưng lo lắng cho Lâm Y. “Chúng ta sắp chuyển đến kinh thành, ruộng đất thì thôi, cho tá điền gieo trồng là được, nhưng heo và ngỗng không thể mang theo, để người khác nuôi lại lo lắng, làm thế nào?”.

Lâm Y biết Trương Trọng Vi phải vào kinh, lại quên tính mình bây giờ đã là nương tử của người ta, đương nhiên phải đi theo. Đi lần này không biết bao lâu mới quay về, cơ nghiệp nàng vất vả lắm mới xây dựng được, phải an bài thật thỏa đáng. Nàng chống cằm suy nghĩ cách, vừa ngẩng đầu, gặp Trương Trọng Vi cũng đang khổ nghĩ, hai hàng lông mày nhíu lại nhìn cực kì thú vị, nhìn không được đùa. “Em khó khăn lắm mới xây dựng được chút tài sản, thật sự không muốn bỏ, hay là chàng vào kinh một mình đi, em ở lại chăm lo”.

Trương Trọng Vi tưởng nàng nói thật, nhảy dựng lên. “Em không đi theo, còn ta thì sao?”.

Lâm Y làm bộ tự hỏi. “Chàng sợ không ai hầu hạ? Có gì khó đâu, mang theo người hầu là được, nếu ngại phiền, đến Đông Kinh hãy mua, cũng tiện”.

Trương Trọng Vi nắm lấy tay nàng, cá giận. “Em tiếc không nỡ bỏ mặc tài sản, nhưng bỏ mặc được ta sao?”.

Lâm Y thấy chàng thật sự nóng ruột, vội dỗ. “Đùa chàng thôi, vài mẫu ruộng, mấy đàn ngỗng thôi, có gì mà tiếc, ngày khác em sẽ bán”.

Trương Trọng Vi chưa tin, nhìn chằm chằm nàng hỏi. “Thật là đùa thôi?”.

Lâm Y vòng tay ôm thắt lưng chàng, vuốt vuốt sau lưng. “Đương nhiên là đùa, làm sao em yên tâm chàng lên kinh một mình được, Đông Kinh phồn hoa như vậy, nói không chừng chàng kiếm chế không nổi, cho nhà chúng ta thêm người”.

Bây giờ Trương Trọng Vi mới tin, liền trêu ngược lại nàng. “Vậy mà em còn giả bộ hào phóng, bảo ta đến Đông Kinh mua người hầu”.

Lâm Y còn đang để tay sau lưng chàng, lập tức vỗ cái bốp. “Đoán đúng lắm, vì thế chỉ là giả bộ hào phóng thôi, thật ra trông mắt bé như lỗ kim, thông phòng nha, thiệp thất nha, hết thấy không dung thứ, nếu chàng không thuận theo ta, bây giờ lập tức ly hôn, miễn cho tương lai khổ sở”.

Trương Trọng Vi vội bịt miệng nàng, trách cứ. “Không thông phòng thì không thiệp, không thiệp thì không thiệp, cũng không phải ai cũng thích

cái đó, về sau không cho nói hai chữ ‘ly hôn’, ta không thích nghe”.

Lâm Y không trông cậy nhiều vào tính tự giác của đàn ông, nhưng nếu chàng có thái độ này nàng vẫn rất cao hứng, hôn chàng một cái, kéo chàng cùng ngồi xuống ghế, bày chàng tính sổ. Trương Trọng Vi không thích học, sợ người khác nói mình tham của hồi môn của nương tử, miễn cưỡng lật xem vài tờ liền nói mệt mỏi. Lúc này cũng sắp tới giờ cơm chiều, không kịp ngủ bù, Lâm Y nói. “Vậy chàng đi hỏi thăm dùm em xem có ai muốn mua lại chuồng heo và đàn ngỗng không?”.

Trương Trọng Vi đồng ý, thật đi ra cửa, rút cuộc vẫn thiên vị mẹ ruột của mình, không tới nhà khác, đi cách vách hỏi Phương thị trước. “Chúng con sắp vào kinh, chuồng heo và đàn ngỗng của Tam nương không thể mang theo, nếu mẹ muốn tiếp nhận, con sẽ nói nàng bán cho mẹ”.

Phương thị thấy con trai vẫn hiếu thảo với mình, vừa vui sướng vừa đắc ý, nhưng nói. “Nuôi ngỗng kiếm tiền nhiều, mẹ cũng muốn mua, nhưng nhà chúng ta cũng phải vào kinh”.

Thì ra Phương thị thấy cả nhà Đại phòng và hai con trai đều phải vào kinh, không muốn lưu lại nông thôn với Trương Lương, liền đi nói với Trương Bá Lâm, Trương Bá Lâm là con trưởng, đương nhiên muốn cha mẹ ở gần bên người, đồng ý, sai Lí Thụ chuẩn bị hành trang cho cả nhà lên đường.

Trương Trọng Vi nghe nói cả nhà vẫn có thể ở gần nhau, cũng rất vui. “Vậy chúng ta cùng đồng hành thôi”.

Phương thị gật đầu, dặn chàng phải bán chuồng heo và đàn ngỗng cho được giá, rồi lại lải nhải kể oán kể khổ chuyện Lí Thụ, hối hận không thể cưới Lâm Y về làm dâu Nhị phòng.

Trương Trọng Vi là đàn ông, đâu có thích nghe kể lể, ngồi chưa nóng mông đã nói mình phải đi tìm người mua, cáo từ ra đi. Đợi chàng ra khỏi cửa viện nhà mới, Thanh Miêu đã đứng ngoài, hỏi. “Nhị thiếu phu nhân sai nô tỳ tới hỏi một tiếng xem Nhị phu nhân có muốn tiếp nhận không? Nếu muốn thì bán cho phu nhân giá rẻ chút”.

Trương Trọng Vi giống như làm sai bị bắt tại trận, vội lắc đầu, nói rằng cả nhà Nhị phòng cũng phải vào kinh. Thanh Miêu nghe thế, không hề vui vẻ, chỉ “À” một tiếng, nói. “Nhị thiếu gia không cần tìm nữa, Nhị thiếu phu nhân đã tìm được người mua rồi”. Nói xong chạy về nhà nhanh như chớp, báo với Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, Nhị phu nhân cũng vào kinh”.

Lâm Y không cho là đúng, “Đi thì đi, Nhị phu nhân cũng không ở chung với nhà chúng ta”.

Thanh Miêu vẫn bĩu môi. “Nhị phòng phải vào kinh, nhất định là cùng đồng hành...”.

Nói chưa xong, Trương Trọng Vi đi vào, cô nhớ lời Lâm Y cản dặn, vội im miệng, chấp tay đứng hầu một bên. Trương Trọng Vi thấy chàng vừa vào phòng trong phòng liền im lặng, không khỏi thấy kì quái, nhưng không hỏi, chỉ nói với Lâm Y. “Nương tử thật bản lĩnh, nhanh như vậy đã tìm được người mua?”.

Lâm Y cười đáp. “Cũng không phải tìm, là có người biết được tin tức, chủ động tìm tới cửa. Hộ trưởng nương tử đặt trước chuồng heo và hai mươi mấy mẫu lúa Chiêm Thành, vợ Trương Lục bảo rằng nhà chị ta nuôi ngỗng đã quen tay, mua đàn ngỗng và ruộng có lính lăng, có điều chưa đủ tiền, xin em cho khất trước, em đã đồng ý”.

Trương Trọng Vi thấy nàng lo liệu đầu vào đầy, khen. “Nương tử quả nhiên giỏi giang, ta thật là mặc cảm”.

Lâm Y vẫn sàu. “Em vốn tưởng Nhị lão gia và Nhị phu nhân sẽ ở lại, định trông cậy vào thím Dương thu tiền hộ em, bây giờ mọi người đều vào kinh, mấy chục mẫu ruộng nước của em phải làm sao đây?”.

Trương Trọng Vi nói. “Không bằng cũng bán đi?”.

Lâm Y sắc giọng. “Nghe mẫu thân nói ở Đông Kinh giá cả đắt đỏ, nếu không có nguồn thu, cả nhà phải đói bụng”.

Trương Trọng Vi bất mãn. “Ta cũng không phải không có chức quan để làm, nuôi được em”.

Lâm quan chỉ dựa vào bổng lộc thì đói chết, bộ dạng thành thật như Trương Trọng Vi không giống người có thể tạo thêm thu nhập khác, Lâm Y không ôm hy vọng quá lớn chàng sẽ đủ bổng lộc dưỡng gia, nhưng nói ra những lời đã kích như vậy nàng không thể làm, chỉ tùy tiện đáp. “Em cũng từng nghĩ sẽ bán ruộng nước đi, đến Đông Kinh đặt mua ruộng xung quanh, nhưng mẫu thân nói ở phương Bắc đa số là ruộng cạn, sản xuất không cao, thật sự không màu mỡ nhiều bằng đất Thục chúng ta, bán ruộng nước không có lợi, ngay cả sáu mươi mẫu ruộng của Đại phòng mẫu thân cũng không muốn bán”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Nếu mẫu thân không muốn bán thì tìm ai thu tiền thuê?”.

Lâm Y sực tỉnh, cười tự giễu. “Thật là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, sao em lại không đi hỏi mẫu thân chứ nhỉ”.

Vừa vặn Lưu Hà đến mời cả hai đi ăn cơm chiều, Lâm Y ngồi vào bàn cơm, hỏi Dương thị vấn đề đó. Dương thị trả lời. “Ta cũng đang phát sầu vì chuyện đó đây, bình thường mọi người đều giữ lại người thân tín trông coi, nhà chúng ta không nhiều người hầu, chẳng tìm được ai, phải làm sao mới tốt đây”.

Điền thị bưng bát cơm nhưng không gấp thức ăn, do dự một lúc, rút cuộc lấy hết dũng khí lên tiếng. “Con có thể ở lại chăm lo hương khói cho mộ Tam lang, tiện thể thu tiền thuê thay mẫu thân và Nhị tâu luôn”.

Dương thị không hề biết Điền thị có ý định như thế, thấy Điền thị lập chí thủ tiết, chấp nhận chăm lo hương khói cho mộ vong phu, bà vừa kinh ngạc vừa cảm động, hiếm thấy lộ ra vẻ mặt thương tiếc. “Con có phần tâm ấy là tốt rồi, nhưng việc này trọng đại, chờ ta và phụ thân các con thương lượng rồi nói sau”.

Đợi đến chiều Trương Đồng về phòng, Dương thị truyền đạt lại ý tứ của Điền thị, hối hận nói. “Đứa nhỏ này thật là đáng thương, vậy mà tôi chưa từng hòa ái với nó”.

Trương Đồng cũng bội phục ý chí của Điền thị, mà vẫn do dự, nói. “Nhà chúng ta chỉ có hai đứa nha hoàn, nếu vợ Tam lang ở lại, ai hầu hạ nó? Một mình nó đơn độc ở lại đã không ổn rồi, trước cửa quả phụ lắm thị phi”.

Lưu Hà ở bên nghe thế, liền kể. “Nghe nói Đại thiếu phu nhân giữ một gia đình người hầu ở lại trông nhà, không bằng đi nói với Đại thiếu phu nhân, nhờ thiếu phu nhân cho người chiếu cố”.

Trương Đồng ngẫm nghĩ, cảm thấy chủ ý này coi như thỏa đáng, bảo Dương thị đến hỏi Lí Thụ, Dương thị gật. Ngày hôm sau, bà liền sang cách vách nói với Lí Thụ. Đây không phải chuyện gì to tát, Lí Thụ đồng ý. Dương thị cảm ơn Lí Thụ rồi quay về nhà, cả bà và Trương Đồng đều cao hứng, muốn mua một nha hoàn hầu hạ Điền thị.

Mua nha hoàn phải tốn tiền, mới nói đến chỗ đó, hai người chợt nhận ra bản thân còn chưa trả hết nợ, làm sao lên kinh? Dương thị xấu hổ. “Vừa rồi vợ Trọng Vi đến hỏi tôi, tôi nói thực dễ nghe, hoàn toàn quên mất nợ nần chưa xong, không lên đường được, thật là chọc người chê cười”.

Trương Đồng cực muốn vào kinh sớm để mưu chức quan, chỉ nói. “Hay là mượn ít tiền của vợ Trọng Vi, ngày sau lại trả?”.

Dương thị kiên quyết không đồng ý. “Con dâu mới vào cửa chúng ta đã đi vay tiền, người khác nghĩ thế nào”.

Trương Đồng hết cách, đành phải thương lượng với phu nhân bán mấy mẫu để giải quyết khẩn cấp. Dương thị tiếc lắm, nếu không đã chẳng kéo dài món nợ đến bây giờ, nhưng hiện tại không còn cách nào khác, đành sai Lưu Hà đến hỏi Lâm Y xem trong thành người môi giới nào được việc nhất.

Lâm Y nghe Lưu Hà hỏi người môi giới, đoán Trương Đồng và Dương thị đang muốn bán ruộng trả nợ, gom góp lộ phí, nàng hỏi. “Không biết phụ thân mẫu thân thiếu bao nhiêu tiền?”.

Lưu Hà đáp. “Cũng không ít, chừng hai ba trăm quan”.

Lâm Y nghĩ đến hôn lễ long trọng ngày trước, còn có thang thuốc tránh thai hôm qua, nói. “Cô về nói với mẫu thân đi, ruộng nước bán không có lợi, chi bằng ta trả nợ thay mẫu thân trước”.

Nàng hào phóng khiến Lưu Hà kinh ngạc, gương mặt vẫn không thể tin được, về bẩm báo cho Trương Đồng và Dương thị.

Trương Trọng Vi cũng kinh ngạc, nói với Lâm Y. “Hai ba trăm quan không phải số tiền nhỏ, nương tử thật là hiếu thảo”.

Lâm Y cười đáp. “Tiền tài chỉ là vật ngoài thân, chúng ta là người một nhà còn phân chung riêng cái gì, cha mẹ thiếu nợ, con cái trả là nên”. Hai người đang nói chuyện, Dương thị đích thân đến nói lời cảm tạ, bảo rằng một khi dư dả sẽ lập tức trả lại tiền cho nàng. Lâm Y lập tức nói không cần, lại hỏi bà. “Người trông coi ruộng vườn, mẫu thân đã tìm được chưa?”.

Dương thị trả lời. “Ta và cha các con đã bàn xong, cho vợ Tam lang ở lại, để tôi tớ nhà vợ Bá Lâm chiếu cố”.

Người hầu nhà người ta chịu nghe mình sai bảo sao? Lâm Y nói. “Vẫn nên mua cho em dâu một nha hoàn thì hơn”.

Dương thị cười. “Ta cũng có ý đó”.

Lâm Y nhớ đến bọn họ ngay cả nợ cũng không thể trả, hẳn là không có dư tiền mua nha hoàn, vì thế sai Thanh Miêu cầm tiền vào thành gọi người môi giới dẫn theo mấy nha đầu thành thật về nhà cho Dương thị tự mình chọn.

Cái gọi là có tiền để làm người, Lâm Y trả nợ thay cha mẹ chồng, mua nha hoàn cho em dâu, cả nhà từ trên xuống dưới ai cũng yêu mến, thanh danh truyền đi ai nghe cũng khen ngợi.

Chỉ có Phương thị nghe xong là nổi lòng ghen tị, tới cửa đòi tiền, bắt Lâm Y trả nợ thay bà ta. Nhị phòng không có nợ gì, hoàn toàn là bà ta cố tình gây sự, Lâm Y xem ở mặt mũi Trương Trọng Vi, đáp lời vẫn kính trọng bà ta ba phần, sau này bà ta càng lúc càng quá đáng, nàng nháy mắt với Thanh Miêu, để Thanh Miêu xuất trận.

Thanh Miêu là linh dược đối phó với Phương thị, hai ba câu đã đánh lui bà ta. Phương thị thua, căm tức về nhà, ngay lúc Lí Thụ đến tìm bà ta hỏi chuyện, bà ta liền đổ toàn bộ con tức lên Lí Thụ, mắng xối xả như tát nước vào mặt cô con dâu. Lí Thụ bị mắng đã quen, lúc trước còn có sức hờn dỗi buồn bã, nay xem như gió thoảng bên tai, im lặng nghe bà ta mắng xong, mới nói. “Nhị phu nhân, đứa bé Như Ngọc sinh bây giờ còn đang nuôi ở thôn trang, con dâu muốn đón về, Nhị phu nhân nghĩ thế nào?”.

Chương 95: Huynh đệ cự nhận thiếp

Lúc này Phương thị mới nhớ ra mình có một đứa cháu trai đang được Lí Thư nuôi sống, nhưng bà ta cho rằng mẹ cả nuôi con thứ là chuyện bình thường, bởi vậy không thêm cảm kích, ngược lại trách cứ Lí Thư. “Sớm nên đón về, các người giấu giếm như thế làm hại bà nội ta đây chưa được gặp cháu trai mấy lần”.

Lí Thư ôn hòa nói. “Vậy ngày mai con dâu sẽ sai người đón đứa trẻ về, cho Nhị phu nhân tự nuôi, hưởng thụ tình cảm bà cháu”.

Phương thị ban đầu không nghĩ nhiều, còn thúc giục Lí Thư đi an bài, đợi Lí Thư ra khỏi nhà chính mới giặt mình tỉnh ra, Lí Thư bảo bà ta tự nuôi, ý là bắt bà ta bỏ tiền ra?

Nếu bỏ tiền thì Phương thị không vui đâu, bà ta bây giờ nghèo rớt mồng tơi, làm gì có tiền nuôi đứa bé, vì thế bật dậy muốn đuổi theo Lí Thư đòi lại ý, nhưng bước hai bước, trong đầu bà ta nghĩ: bà ta nuôi đứa bé, nhưng đòi tiền Lí Thư để nuôi, có sao không làm? Bà ta nghĩ như vậy liền dừng chân, tâm tình khoái trá gọi thím Nhâm, sai đi dọn dẹp một gian phòng trống cho cháu nội bảo bối của bà ta ở.

Ngày hôm sau, đứa con trai Như Ngọc sinh ra được đón về, đứa bé đã hơn một tuổi, mặc bộ đồ mới bằng gấm, để chòm, biết chạy biết nhảy biết gọi người, thấy ai cũng cười hi hi rất đáng yêu. Bà vú bế cậu bé vào nhà chính, dạy nó gọi các trưởng bối, đầu tiên là Trương Lương rồi Phương thị, gọi một vòng tất cả mọi người trong phòng xong, ai cũng cười vui vẻ. Trương Lương ngay tại chính đường đặt cho đứa bé đại danh là Trương Tuấn Minh, ôm vào lòng đùa giỡn. Trương Bá Lâm thấy đứa trẻ mặt mày thanh tú, có vài phần giống Như Ngọc, khó tránh khỏi tưởng niệm một chút, thử người ra nhìn lúc lâu.

Lí Thư nhìn hết vào đáy mắt, trong lòng nổi lên vài phần ghen tuông, im lặng không nói gì, quay người đi trước. Trương Bá Lâm vội gọi Lí Thư lại. “Sinh hoạt hằng ngày của Tuấn Minh an bài thế nào rồi? Phu nhân chuẩn bị thỏa đáng hãy đi”.

Lí Thư không để ý tới, lập tức đi ra. Phương thị mắng “Không ra thể thống”, nói với Trương Bá Lâm “Đừng để ý nó, cháu trai để mẹ lo”.

Bà nội giữ cháu đương nhiên là thỏa đáng, Trương Bá Lâm an tâm, sờ sờ khuôn mặt Trương Tuấn Minh, đi theo Lí Thư. Lí Thư ngày thường luôn nhẫn nhịn, hôm nay lần đầu cáu kỉnh, sợ Trương Bá Lâm lạnh nhạt với cô, đang ngồi trong phòng bất an, Trương Bá Lâm liền vào, nhìn mặt Lí Thư vẫn đang mặt hừng, hỏi. “Nàng làm bộ mặt đó cho ai nhìn? Đứa bé vẫn phải gọi nàng tiếng ‘mẫu thân’ kia mà”.

Lí Thư cá giận. “Nếu thiếp không muốn nuôi nó, làm sao vất vả đón nó về, quan nhân làm cha mà chưa từng hỏi qua một tiếng”.

Trương Bá Lâm có chút xấu hổ, liền hỏi. “Vậy nàng tức giận cái gì?”.

Lí Thư quay ngoắt, đưa lưng về phía anh ta, nổi nóng, “Vừa rồi quan nhân thử người ra nhìn Tuấn Minh, nhớ tới ai?”.

Trương Bá Lâm tỉnh ngộ, thì ra nương tử đang ghen, anh ta yêu nhất bộ dạng ghen tuông của phụ nữ, lập tức liền tỏ ra tình ý ngọt ngào, nịnh hót, an ủi, nói rằng. “Chỉ là ta thất thần, cũng không phải nhớ tới ai hết”.

Lí Thư thấy anh ta chẳng những không trách mình ghen tị, ngược lại tỏ ra dịu dàng, cô vừa mừng vừa sợ, từ đó ngộ ra một phần đạo lý ở chung của hai vợ chồng.

Trước khi nhà họ Trương lên đường, Trương Bát nương đến tiễn, khóc một hồi trước mặt Phương thị, lại đến chỗ Lâm Y khóc tiếp. “Mọi người đi lần này không biết bao giờ mới quay trở lại, bỏ em ở đây một mình, biết phải làm sao?”.

Lâm Y nhìn cô đã làm mẹ mà còn khóc sụt sùi, vội an ủi. “Hai ca ca của em chỉ là vào kinh nhậm chức quan, còn được phân đến đâu làm quan vẫn chưa biết mà, nói không chừng sẽ quay lại Tứ Xuyên”.

Trương Bát nương biết ti lệ trùng hợp ấy nhỏ không thể nhỏ hơn, nhưng vẫn dâng lên chút hy vọng, cầm tay Lâm Y. “Nếu vậy thì tốt rồi”.

Lâm Y cười. “Bây giờ em đã có con trai, ngày sống dễ dàng hơn, không có người nhà mẹ đẻ ở bên thì sao đâu nào?”.

Trương Bát nương đầu tiên không lên tiếng, thật lâu sau, hỏi. “Đại tẩu thật sự là con gái Lí thái thú?”.

Lâm Y nở nụ cười. “Có thể giả được sao?”.

Trương Bát nương liền thở dài. “Em sinh con trai xong, cha mẹ chồng và quan nhân đều đối đãi tốt hơn trước, nhưng từ lúc Đại tẩu gả vào nhà họ Trương, bọn họ lại đối sắc mặt”.

Lâm Y nói. “Ta cũng nghe qua, là vì Lí thái thú và cậu em bất đồng chính kiến?”.

Trương Bát nương gật đầu, lại thở dài. “Trước kia mọi nhìn em không vừa mắt, hiện giờ đổi thành cậu nhìn em không vừa mắt, dù sao em cũng là đứa

mệnh khổ”.

Lâm Y cũng thờ dài trong lòng, nhưng không dám lộ ra, còn trấn an Trương Bát nương một lát, hỏi cô có thiếu thốn gì không, đợi đến kinh thành sẽ nhờ người mang về cho cô.

Trương Bát nương che miệng cười. “Khó trách ai cũng nói Nhị tẩu vừa có tiền vừa hào phóng, hôm nay mới thấy được quả là thế”.

Lâm Y nghe cô trêu ghẹo mình, lập tức thò tay cù léc cô như lúc cả hai còn nhỏ, Trương Bát nương sợ nhột, cười khanh khách không ngừng, một người đuổi, một người trốn, đùa giỡn vui vẻ.

Khi Trương Bát nương từ biệt, Phương thị dẫn theo vợ chồng Trương Bá Lâm, tiễn đường đưa con gái về nhà họ Phương, định chào tạm biệt anh trai chị dâu, nhưng Phương Duệ thấy Lí Thụ, lại nổi nóng, tỏ thái độ xa cách, khiến Phương thị ôm bụng tức về nhà, không dám cho Trương Lương biết.

Vì Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi bây giờ đều là tiến sĩ, mấy ngày trước khi đi, ngày nào cũng có người đến tiễn, hôm đó Trương Trọng Vi khó khăn dành ra được chút thời gian rảnh, thương lượng với Lâm Y mời các vị tiên sinh trong thư viện về nhà uống chén rượu. Lâm Y nói. “Nhà chúng ta nhỏ quá, làm sao có thể để các vị tiên sinh ngồi giữa sân ăn cơm? Không bằng chàng mang tiền cùng Đại ca vào thành tìm quán rượu, mời các vị tiên sinh cho thể diện chút”.

Trương Trọng Vi cảm thấy chủ ý này rất hay, vui mừng nói. “Cũng may mấy ngày nay nhận được quà cáp, lại lấy ra sử dụng”.

Lâm Y mở hòm tiền, lấy ra mấy tờ tiền giấy đưa cho chàng, tiễn chàng ra cửa, lại dặn dò. “Về sớm, không được gọi kỹ nữ hầu rượu”.

Trương Trọng Vi nhét tiền vào tay áo, đi cách vách gọi Trương Bá Lâm, nói ra chủ ý của Lâm Y, Trương Bá Lâm cũng khen hay, đi vào hỏi Lí Thụ lấy tiền, hai anh em cùng vào thành, trước chọn một quán rượu lớn, đặt chỗ ngồi, rồi mới phân công nhau cùng đi mời các tiên sinh họp lại một bàn.

Mọi người vừa động đũa, lập tức có tư ba* tiến đến, châm rượu châm rượu, đốt hương đốt hương, hầu hạ cực kì ân cần, còn có mấy nhân hán* chấp tay đứng chờ, cung kính hỏi Trương Bá Lâm có muốn mua gì hay không, có muốn gọi kỹ nữ hầu rượu hay không, bọn họ chạy chân vật. Lúc nhà họ Trương còn giàu có, hai anh em Trương Bá Lâm cũng từng đến quán rượu, ngoại trừ người đong rượu ra chẳng có ai thèm để ý tới bọn họ, bây giờ rất nhiều kẻ đến xun xoe nịnh bợ, anh ta không khỏi đắc ý, vì thế móc ra mấy đồng tiền trinh, sai nhân hán* đi mua ít hoa quả khô, phân cho các tiên sinh ăn.

*Tư ba : đầy tớ hầu rượu. Nhân hán : người nam rảnh rỗi chuyên chờ phục ở các quán trà để người ta sai vặt. Đã chú thích ở các chương đầu.

Trong bàn tiệc có người bồi rượu danh gọi là Hồng viên ngoại, từng muốn gả con gái cho Trương Trọng Vi, nhưng chậm chân không thành, hiện giờ thấy cả nhà chàng phải vào kinh, rất vinh quang, liền động tâm tư muốn tặng con gái thứ cho chàng làm thiếp.

Lời Lâm Y “dạy” ngày ấy vẫn còn vọng bên tai, Trương Trọng Vi nào dám nhận, thậm chí liên tục nháy mắt ra dấu với Trương Bá Lâm, Trương Bá Lâm liền mở miệng ngăn dùm em trai. “Trọng Vi vừa mới tân hôn, viên ngoại sao có thể bảo đệ đệ ta nạp thiếp được?”.

Anh ta nói thẳng thừng, Hồng viên ngoại sượng mặt, định phát tay áo bỏ đi, một vị bồi rượu khác cố giữ chặt ông ta, vui đùa nói. “Hồng viên ngoại gấp cái gì, Trọng Vi không nhận còn có Bá Lâm, Bá Lâm cũng không phải đang tân hôn”.

Hồng viên ngoại lại vui sướng ngồi xuống, hỏi. “Bá Lâm có bằng lòng không?”.

Từ lúc Lí Thụ học ghen xong, hiện giờ Trương Bá Lâm và Lí Thụ tình cảm thắm thiết như mật trong bình, hơn nữa vào kinh đường xá xa xôi, thật sự không muốn thêm người, đành phải chấp tay cáo lỗi. Mặt Hồng viên ngoại lại đen, nói vài câu mát mẻ, ý chỉ Trương Bá Lâm bây giờ đậu tiến sĩ rồi, liền mắt cao xem thường người khác.

Trương Bá Lâm rất bức, tặng thiếp là việc tao nhã, làm sao lại cưỡng ép người khác. Các vị tiên sinh trong bàn cũng cho rằng tặng thiếp không phải việc gì to tát, nhận thì tốt, không nhận cũng chẳng làm sao, có đáng gì khiến hai người phòng mang trợn mắt, vì thế đều tự uống rượu, không nói chuyện với Hồng viên ngoại.

Hồng viên ngoại ngồi một lát, không thấy ai để ý tới ông ta, đứng dậy đi trước. Ông ta vừa đi, có vị tiên sinh lên tiếng. “Bá Lâm không cần để ý tới ông ta, ông ta chẳng qua là ý vào có con gái gả đến nhà quan lại ở kinh thành, tính tình bá đạo chút thôi”.

Trương Bá Lâm người không mang thù, dù không ai đến khuyên anh ta cũng cười cho qua, lại nâng chén cùng với Trương Trọng Vi kính rượu bọn họ, coi như chuyện không vui vừa rồi chưa từng xảy ra.

Đệ tử có tiền đồ, làm thầy đương nhiên cao hứng và tự hào, cả bàn ăn uống cực kỳ tận hứng, thẳng đến thái dương sắp xuống núi mới tan. Trương Trọng Vi và Trương Bá Lâm say ngả trái ngả phải, đỡ nhau về thôn, ai về nhà nấy.

Lâm Y đoán trước Trương Trọng Vi sẽ say, sớm chuẩn bị canh giải rượu, vào cửa lập tức cho chàng uống, không ngờ Trương Trọng Vi uống xong liền ói ra, hại nàng và Thanh Miêu dọn dẹp nửa ngày. Trương Trọng Vi ói hết, ngược lại tỉnh táo ra, giữ chặt Lâm Y. “Nương tử, hôm nay nguy hiểm thật”. Chàng kể chuyện Hồng viên ngoại tặng thiếp thế nào, tức giận rồi đi thế nào cho Lâm Y nghe, cười. “Thiếu chút nữa ta đã cho nhà họ Trương chúng ta thêm dân cư”.

Lâm Y ngạc nhiên nói. “Đại ca thế nhưng không nhận?”.

Trương Trọng Vi không biết vì sao hôm nay Trương Bá Lâm khác thường như vậy, lắc đầu, ngã lên giường. Lâm Y đóng cửa xong cũng lên giường, ôm

chàng hỏi. “Vậy vì sao chàng không nhận?”.

Trương Trọng Vi cười ha ha. “Đại ca ham thú này còn không nhận, ta nhận làm gì”.

Lâm Y nhéo lỗ tai phu quân. “Em thấy sau khi chàng từ kinh thành quay về liền biến thành người xấu, ý chàng nói là chỉ cần Đại ca chịu nhận, chàng cũng nhận?”.

Trương Trọng Vi cậy men rượu, la lên. “Nương tử tha mạng, hiện giờ chỉ có mình nương tử ta đã ứng phó không nổi, sao dám nhận thêm một người nữa”.

Lâm Y tăng thêm sức, cả giận. “Cái gì mà ứng phó không nổi, chàng dám ám chỉ ta là người đàn bà đánh đá?”.

Trương Trọng Vi luôn miệng kêu không dám, bắt được cánh tay của nàng, dùng sức kéo. Lâm Y còn chưa phản ứng, người đã nằm dưới thân ai kia, Trương Trọng Vi vừa cời xiêm y của nàng, vừa đứng đắn nói. “Nương tử hiểu lầm ta, ý ta là ứng phó cái này không nổi”.

Lâm Y trầm nghĩ : xong rồi, quan nhân nhà mình thật sự là đi theo Đại ca học xấu, nàng nổi giận trong lòng, trên mặt lại cười tươi, hai chân quần lấy Trương Trọng Vi, cố tình ghé vào tai chàng thổi khí, cười hỏi. “Thật sự ứng phó không nổi?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Đổi phòng

Lâm Y thu được ánh mắt của nha đầu nhà mình, biết được ý tứ của Thanh Miêu, tâm vui mừng không thôi, định lên tiếng giải vây, Lí Thư đã mở miệng nói trước. “Cầm Thư và Thanh Liên từ sớm liền âm ỉ đòi ở thuyền hạng nhất, nếu em dâu không cần gian phòng kia, không bằng nhường ta?”.

Lâm Y thật sự không đoán được Lí Thư sẽ lên tiếng giúp nàng, nhưng nói theo cách khác là đang làm tổn hại lợi ích của chính Lí Thư, vì thế vừa mừng vừa sợ, vừa là cảm kích, vội nói. “Chúng em không cần, nhường cho Đại tẩu vậy”.

Lí Thư rõ ràng giúp nàng, nhưng bề ngoài vẫn phải diễn đủ, mỉm cười tạ ơn nàng mới quay đầu nói với Cầm Thư và Thanh Liên. “Nếu Nhị thiếu phu nhân chấp nhận thì hai người đi gian phòng đó mà ngủ”.

Cầm Thư và Thanh Liên chưa từng nghĩ tới sẽ có thể ở trên thuyền, mà lại là thuyền Trương Bá Lâm cùng ở, đích xác là cực kì mừng rỡ, chờ tạ ơn xong liền vội vàng vàng chạy xuống đuôi thuyền, gọi người thả dây thừng kéo hành lý ở thuyền phía sau lên.

Phương thị thấy Lí Thư phá hư chuyện của mình, tức giận nói. “Thêm một gian phòng chẳng phải sẽ trả thêm một phần tiền?”.

Bà ta tức Lí Thư, nhưng Trương Lương lại cho rằng Lí Thư hiền lành, bác bỏ. “Một gian phòng thì tốn bao nhiêu, con dâu rộng lượng, đón cả hai nha hoàn thông phòng của Bá Lâm lên chung, có gì không ổn?”.

Trương Bá Lâm cũng cảm thấy Lí Thư trí tuệ thấu hiểu lòng người, ánh mắt nhìn về phía Phương thị chứa chút ít bất mãn. Một già một trẻ đều che chở Lí Thư, Phương thị càng thêm cảm tức, đoạt lấy Trương Tuấn Minh ôm đi, bảo rằng gió thổi đau đầu, vào phòng nghỉ. Trương Tuấn Minh lần đầu thấy sông nước, đang vui vẻ đột nhiên bị ôm vào phòng, rất là bất mãn, oa oa khóc lớn, dẫn tới tất cả mọi người đều cau mày, Trương Lương vội nói với Trương Bá Lâm. “Còn không chạy nhanh vào ôm Tuấn Minh ra, đừng nuông chiều tính tình mẹ anh”.

Phương thị vẫn đang giận, Trương Bá Lâm không dám đi chọc vào tổ vò vẽ, gọi bà vú đi, bà vú nghe lệnh vào ôm Trương Tuấn Minh, không bao lâu sau, khoang thuyền oang oang toàn là tiếng Phương thị chửi bậy, tiếng bà vú giải thích, tiếng Trương Tuấn Minh gào khóc. Mọi người e rằng đều mất hết tâm tư ngắm cảnh, tự quay về khoang thuyền, đóng chặt cửa.

Lâm Y cúi người chào Lí Thư, thành khẩn nói lời cảm tạ. Lòng dạ phụ nữ nhau, cả hai đều hiểu, nhìn nhau cười, không nói ra miệng.

Lí Thư tiến vào khoang thuyền, đầu thuyền chỉ còn lại Lâm Y, Trương Trọng Vi và Thanh Miêu, Trương Trọng Vi vốn định đi khuyên nhủ Phương thị, thấy Trương Bá Lâm đã qua, liền ngừng bước, kéo Lâm Y, nói. “Nương tử, chúng ta cũng vào đi”.

Lâm Y nói. “Chàng vào trước đi, em sẽ vào sau”.

Trương Trọng Vi đoán nàng có việc muốn nói với Thanh Miêu, liền gật đầu, quay về khoang thuyền trước. Chàng vừa đi, Thanh Miêu liền sụp xuống quỳ gối trước mặt Lâm Y, ôm chân của nàng, nói năng lộn xộn. “Tam nương tử, Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ không muốn làm nha hoàn thông phòng, cầu xin chủ tử chấp thuận”.

Lâm Y trong lòng cao hứng, vội kéo cô đứng lên, hỏi. “Vì sao không muốn?”.

Thanh Miêu bắt đầu nhăn nhó, ngượng ngùng đáp. “Tình em nóng này, Nhị thiếu phu nhân còn không biết sao, làm nha hoàn thông phòng phải cúi đầu làm lễ, em không học được”.

Lâm Y cười nói. “Giống như em, tương lai phải làm vợ cả mới đúng, chờ vào kinh xong, ta hỏi thăm xem có người nào thích hợp, chọn cho em...”.

Lúc nói về việc hôn nhân của người khác, không ai lớn mặt bằng Thanh Miêu, đến phiên người khác nói về cô nàng thì cô nàng lại ngượng, chưa đợi Lâm Y nói xong đã che mặt chạy mất.

Lâm Y cười một lúc, không vội quay về khoang thuyền, trước quan sát các cửa khoang, nhớ kĩ nơi ở của mọi người, gian của Trương Đồng và Dương thị là gần đầu thuyền nhất, cách vách là của Phương thị, cạnh nữa là của Trương Tuấn Minh và bà vú, phía bên sườn khác cũng ba gian, gần đầu thuyền là của Trương Bá Lâm và Lí Thụ, ở giữa là của Trương Trọng Vi và Lâm Y, gian cuối cùng mới đưa cho Cẩm Thụ và Thanh Liên.

Lâm Y nhìn nửa ngày, cảm thấy hai thông phòng của Trương Bá Lâm ở ngay sát gian mình thật là không ổn, liền về phòng nói cho Trương Trọng Vi. Trương Trọng Vi trả lời. “Chuyện nào có đáng gì, chúng ta đối với hai người bọn họ”. Nói xong định đi tìm Trương Bá Lâm ngay, Lâm Y vội kéo chàng. “Đôi như vậy không thỏa đáng, ban nãy hẳn là Đại tẩu thấy gian ấy cách xa vợ chồng bọn họ mới giải vậy thay em”.

Trương Trọng Vi khó được trở nên hồ đồ, ngạc nhiên nói. “Đại tẩu giải vậy thay em khi nào?”.

Lâm Y không biết chàng khờ thật hay giả ngu, cười như không cười nhìn chàng, hỏi. “Vừa rồi Đại tẩu mà không lên tiếng, gian phòng kia liền để Thanh Miêu ở?”.

Trương Trọng Vi nói. “Thanh Miêu là nha hoàn của em, cho ở thì có làm sao? Em tiếc tiền thuê?”.

Lâm Y nỗ lực nén giận, giữ giọng mình bình thường nhất có thể, hỏi. “Chẳng lẽ chàng đã sớm coi Thanh Miêu như nha hoàn thông phòng, bởi vậy ban nãy không hề rầy?”.

Trương Trọng Vi vội vàng lắc đầu, hô to oan uổng, thề thốt. “Ta còn chưa nói gì Đại tẩu đã giành trước”.

Lâm Y nhớ lại tí mỉ tình cảnh ban nãy, tạm chấp nhận được câu trả lời của chàng, nhưng vẫn không vừa lòng lắm, néo lỗ tai Trương Trọng Vi “dạy dỗ”. “Lần tới nếu thím lại yêu cầu như thế, chàng phải lớn tiếng bác bỏ ngay, nếu không chàng biết tay ta”.

Trương Trọng Vi liền tục gạt đầu, rồi lại hỏi. “Nếu ta từ chối nhiều quá, bị người ta nghi ngờ là bất lực thì sao?”.

Cái này cũng không phải không có khả năng, Lâm Y sùng sốt, cẩn thận cân nhắc, Trương Trọng Vi nhân cơ hội cứu lỗ tai của mình khỏi tay nàng, sáp vào bên cạnh thì thầm “Ta có cách”.

Lâm Y mừng rỡ, vội hỏi. “Chàng có diệu kế gì?”.

Trương Trọng Vi nói. “Chúng ta nhanh sinh một đứa, ôm ra ngoài cho người ta thấy, tự nhiên sẽ chẳng có ai nói gì”.

Lâm Y á khẩu, liền đánh chàng, Trương Trọng Vi bắt lấy tay nàng, tội nghiệp nói. “Cách này có gì không ổn?”.

Lâm Y không rút tay ra được, liền đổi thành chân tới đá, trả lời. “Cách thì không tồi, nhưng chàng càng lúc càng biến xấu”.

Trương Trọng Vi nắm tay nàng thì né không được chân, né chân lại không giữ được tay, sốt ruột quá chặn ngang ôm nàng bỏ lên giường, chuẩn bị “gây rối”.

Lâm Y sợ quá vội chống tay lên ngực phụ quân, chỉ chỉ tấm ngực, nói. “Trên thuyền không thể so với trong nhà, vách ngăn đều làm bằng gỗ, không có cách âm”.

Trương Trọng Vi nghe nàng nói xong cũng bắt đầu do dự, đi đến gõ nhẹ lên tấm ván, rất không cam lòng. “Rốt cuộc có cách âm hay không cách âm chúng ta không thí nghiệm được, chờ đến tối vậy”. Chàng biết việc không thành, tinh thần hơi kém phần chấn, Lâm Y âm thầm ghét bỏ, tìm một quyển sách ném cho chàng tu thân dưỡng tính. Trương Trọng Vi lật lật vài tờ, đột nhiên nói. “Cuối cùng thì chúng ta có đôi khoang không?”.

Đôi thì đương nhiên phải đôi, nhưng đôi thế nào mới là khó. Lâm Y chống cằm khổ nghĩ, nếu đối với các vị trưởng bối chắc hẳn chẳng ai muốn, đối với Trương Tuấn Minh thật ra là ý kiến không tồi, nhưng Trương Trọng Vi ở cách vách Phương thị thì Dương thị sẽ phật lòng. Nàng nghĩ trái nghĩ phải đều không ổn, đang phiền não hết sức, Trương Trọng Vi nói. “Chúng ta đừng di chuyển, bảo Cẩm Thụ và Thanh Liên đổi với Trương Tuấn Minh?”.

Mắt Lâm Y sáng lên, vỗ tay. “Em cứ châu đầu vào ngõ cụt, luôn nghĩ chúng ta dời đi, không nghĩ tới hai người kia cũng có thể dời đi vậy, cũng là chàng nhiều sáng kiến”.

Trương Trọng Vi được khen, dào dạt đắc ý, định gọi Thanh Miêu vào sai sang cách vách nói, Lâm Y vội ngăn lại. “Chàng là em của Đại ca, làm sao nói thông phòng của Đại ca chuyển nhà được, vẫn là để em đi nói với Đại tẩu”.

Nàng đứng dậy đi tìm Lí Thụ, không ngờ Lí Thụ cũng đang tìm nàng, hai người gặp nhau bên ngoài, cùng đến đầu thuyền ngắm cảnh.

Lí Thụ hỏi trước. “Em dâu tìm ta có chuyện gì?”.

Lâm Y vốn định nói thông phòng của Đại ca ở sát vách Nhị đệ là không ổn, nhưng bận tâm Lí Thư xuất thân nhà quan lại, không muốn nghe huych toẹt ra như vậy, vì thế lấy cớ: “Tuấn Minh ở tận bên kia, e rằng Đại tẩu không tiện chăm sóc, không bằng bảo Cẩm Thư và Thanh Liên đổi khoang với thẳng bề”.

Lí Thư nghĩ sơ đã hiểu ý nàng, đáp: “Như vậy rất tốt, là ta suy nghĩ không chu toàn”. Cô vừa dứt lời, thím Chân liền đi hướng khoang thuyền, hẳn là sai Cẩm Thư và Thanh Liên dời gian, Lâm Y âm thầm xuýt xoa Lí Thư dạy người hầu có cách, thấu hiểu chủ nhân như vậy, ngay cả một ánh mắt cũng không cần liếc đã biết phải làm việc thế nào.

Lí Thư xoay người nhìn sông nước, nhìn sóng xô, lại nhìn núi ở đằng xa, hỏi Lâm Y: “Không biết em dâu có thể giúp ta một việc được không?”.

Lâm Y đáp: “Đại tẩu cứ nói”.

Lí Thư nhìn một khoang thuyền, nói: “Sắp tới chúng ta sẽ ngừng ở bến Nhiếp Châu, ta muốn trong lúc đó về Nhã Châu thăm cha mẹ, lại sợ Đại lão gia và Đại phu nhân không muốn, em dâu có thể giúp ta nói một câu được không?”.

Lâm Y cười: “Ít nhiều là Lí thái thú chiếu cố Trọng Vi, Đại lão gia Đại phu nhân nhất định là đồng ý”.

Lí Thư thấy Lâm Y cười không giống giả bộ, quyết định hỏi ra vấn đề ẩn giấu đã lâu: “Nhị thiếu gia đã chấp nhận theo cha ta, vì sao không thu Thanh Liên?”.

Thì ra là Lí Giản Phu tặng nha hoàn, thật sự là thâm ý sâu sắc, Lâm Y vội giải thích: “Chắc là chàng một lòng lo cho khoa thi, vô tình với những thứ khác”.

Lí Thư tạm thời tin tưởng, liền mời Lâm Y cùng theo đến phòng gặp Dương thị. Dương thị nghe xong Lí Thư xin phép thật ra là đồng ý, chỉ có Trương Đồng giống như không muốn lắm, Dương thị mới nhắc: “Chỉ chậm lại một chút thôi, không làm trễ nãi hành trình đâu”. Trương Đồng nhớ tới ân tình Lí Giản Phu giúp Trương Trọng Vi đậu tiến sĩ, liền miễn cưỡng gật đầu. Lí Thư thấy bọn họ đều đồng ý, vui mừng cáo từ, chuẩn bị đi hỏi Trương Lương và Phương thị.

Dương thị chờ Lí Thư và Lâm Y đã đi, hỏi Trương Đồng: “Từ khi nào mà lão gia trở nên keo kiệt như vậy, cháu dâu muốn về thăm nhà mẹ đẻ, lão gia cũng không bằng lòng?”.

Trương Đồng cau mày: “Ta keo kiệt khi nào, chỉ là đang phải đang giao tranh kịch liệt, nên tránh đi thì hơn”.

Dương thị không hiểu, ngạc nhiên nói: “Lúc trước Đại lang muốn cưới con gái Lí thái thú, vì sao lão gia không nghĩ tới né tránh?”.

Trương Đồng chấp tay sau lưng đến trước cửa sổ, giận dữ nói: “Trước khác, nay khác”.

Ông ta không nói rõ, Dương thị vẫn hiểu, nhất định là lúc Trương Bá Lâm thành thân, phe Lí Giản Phu nổi trội hơn hẳn, nay đã rút dài. Bà đột nhiên nhớ tới Trương Trọng Vi cũng có chút liên quan với Lí Giản Phu, vội hỏi: “Có nên nhắc nhở Nhị lang hay không?”.

Trương Đồng cẩn thận ngẫm nghĩ, lắc đầu trả lời: “Thế cục chưa định, không cần kinh hoàng quá sớm, đợi nó nhậm chức, ta lại nhắc nhở nó sau”.

Dương thị gật đầu, phủ thêm áo khoác cho ông ta, cười: “Tôi xem Nhị lang là đứa bót lo, bằng không đã thu nha đầu Thanh Liên kia rồi”.

Trương Đồng cũng cười: “Bót lo cái gì, chó ngáp phải ruồi, may mắn mà thôi”.

Dương thị thiên vị, sáng giọng: “Vậy cũng coi như có phúc”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Lí Thư có bầu

Lí Thư chia tay Lâm Y ở đầu thuyền, về khoang tìm Trương Bá Lâm, nói: “Thiếp muốn về nhà mẹ đẻ thăm cha mẹ, đã xin được Đại lão gia và Đại phu nhân cho phép, không biết Nhị lão gia và Nhị phu nhân có chịu hay không”.

Trương Bá Lâm suy nghĩ anh ta đậu được tiến sĩ có Lí Giản Phu giúp đỡ không ít, cho dù không phải cha vợ của mình còn phải đến bái kiến một phen nữa là, thế nên trả lời: “Ta đi nói cho cha mẹ”. Anh ta đến khoang của cha mẹ, thuật lại ý tứ, Trương Lương thì đồng ý, Phương thị đang định phản đối, Trương Bá Lâm nhìn ra tâm tư bà ta, vội chặn: “Mẹ, con trai vừa đậu tiến sĩ, mẹ đi gặp phía thân gia thật là nở mày nở mặt”.

Mặt Phương thị lộ ra vẻ đắc ý, lưng cũng thẳng tung, cũng không làm khó dễ nữa.

Trương Bá Lâm âm thầm thở phào, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, về kể công cho Lí Thư. Vợ chồng hai người âu âu yếm yếm một lát, Lí Thư liền gọi người đến, sai đến nhà họ Lí trước để báo tin.

Một đường sóng êm bể lặng, rất nhanh đã đến bến Nhiếp Châu, nhà họ Lí cho người ra bến tàu đợi, thấy thuyền vừa cập bến lập tức nghênh đón. Nhà họ Lí đến rất nhiều người, tiền hô hậu ủng rầm rộ, khí thế phi phàm, đoàn người tới nhà họ Lí, Lí Giản Phu tự mình ra đón, đàn ông được mời vào chính sảnh, nữ quyến từ Lí Thư dẫn dắt đi vào nội viện. Lí phu nhân đã đứng trước cửa thùy hoa chờ, trước chào hỏi Dương thị, Phương thị, sau đó kéo con gái nhìn qua, đột nhiên thút thít. “Thư nhi gây nhiều”.

Phương thị nghe xong cực kỳ phật ý, nghĩ thâm trong bụng : nhà họ Trương chưa từng bỏ đối cô ta, cô ta tự gây đi, trách ai được?

Lí Thư nhỏ giọng oán giận với Lí phu nhân. “Suốt ngày không phải cái trắng thì là cái củ, không gây mới lạ”.

Lí phu nhân sợ Phương thị nghe thấy, vội nắm nhẹ tay con, dẫn mọi người vào trong sảnh, chủ khách cùng ngồi. Nha hoàn dâng trà, chén trà miệng tạo hình hoa trắng men trắng nõn, như một đóa sen rất đẹp. Vì Phương thị cầm chén trà xem rõ lâu, Lí phu nhân buột miệng nói. “Ta còn một bộ mới, chưa bao giờ sử dụng, sai người lấy đến cho Trương phu nhân mang về”.

Phương thị nghe ra ý tứ trong câu nói, hừ một tiếng. “Nhà ca ca ta cũng có một bộ chén trà như vậy, ta nhìn có chút nhớ nhưng mới nhìn lâu một lát”.

Lí phu nhân hiểu ca ca Phương thị là Phương Duệ, vì Trương Bá Lâm cưới Lí Thư nên lúc nào cũng tức giận đến giờ chân, bà trộm cười, không hề giễu cợt Phương thị nữa.

Dương thị dù không thích Phương thị nhưng rốt cuộc đều là người nhà họ Trương, thấy Lí phu nhân không nể mặt nể mũi như vậy cũng có phần mất hứng, bảo rằng ngồi thuyền lâu mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi chốc lát. Lí phu nhân đang muốn tâm sự riêng với Lí Thư, nghe vậy vội sai nha hoàn dẫn các bà đi khách phòng.

Chỉ là một mình Dương thị muốn nghỉ mà thôi, Phương thị không muốn đi, nhưng vẫn bị nha hoàn mời ra, lòng buồn bực, cầu nhàu với Dương thị. “Lúc trước Bá Lâm muốn cưới con gái nhà họ Lí, em đã không đồng ý rồi, Đại tẩu nhìn mẹ cô ta xem, hai con mất hận không thể mọc luôn trên đình đầu”.

Dương thị cũng không ưa Lí phu nhân, an ủi Phương thị. “Chỉ cần con dâu ngoan là được, để ý mẹ nó làm chi”.

Phương thị vẫn bất mãn như cũ, có điều còn biết sợ quyền thế nhà họ Lí nên không dám chửi bậy, chỉ oán trong lòng, theo nha hoàn đến khách phòng.

Lại nói về Lí Thư ở lại than thở oán giận nhà chồng với Lí phu nhân một lúc, Lí phu nhân đau lòng nói. “Ban đầu đã nói con là đừng rồi, chính con lại nhảy vào hồ lửa”.

Lí Thư nghe vậy nhăn nhó. “Quan nhân đối đãi con rất tốt”.

Lí phu nhân nói. “Nó thì tốt chỗ nào, mẹ nhìn không ra, trong nhà thì bản cùng làm hại nương tử mình bữa nào cũng ăn rau là rau, xanh xao vàng vọt, này cũng gọi là tốt hả?”.

Lí Thư không đáp, đỏ mặt im lặng. Lí phu nhân là người từng trải, nhìn ra chút manh mối, không hỏi nữa, chỉ nói. “Trong tay con cũng không phải không có tiền, vì sao không ăn ngon hơn chút?”.

Lí Thư đáp. “Con không muốn bỏ của hồi môn của mình ra nuôi nhà chồng, được cái danh hảo hiền lành, kết quả chỉ khổ mình thôi”.

Lí phu nhân hài lòng, luôn miệng khen. “Đây mới là con gái ta”. Lại nói. “Đội con về nhậm chức quan thì tốt rồi”.

Lí Thư gật đầu, đang định nói tiếp, có nha hoàn vào bẩm. “Có vị xưng là bà vú nhà họ Trương báo rằng tiểu thiếu gia khóc nháo muốn ra phố chơi, tới hỏi Đại nương tử có cho phép đi không”.

Lí phu nhân kinh ngạc, hỏi. “Nhà họ Trương làm sao lại có tiểu thiếu gia?”.

Lí Thư trả lời. “Là tình nhân bên ngoài của quan nhân sinh, vừa rồi khóc nháo, bà vú ôm ra ngoài chơi đùa nên mẹ chưa từng thấy”. Nói xong sai người ôm Trương Tuấn Minh vào bái kiến bà ngoại.

Lí phu nhân không phải người dễ gạt, sắc mặt lập tức trầm xuống, cá giận. “Con trai đích trưởng chưa ra đời đã ôm con thiếp sinh về? Nhà họ Trương bọn họ rốt cuộc có coi nhà họ Lí chúng ta ra gì không?”.

Bà vú đã bế Trương Tuấn Minh vào, thẳng bé nhìn thấy Lí Thư mới chịu ngừng khóc, bị Lí phu nhân lớn tiếng lại bắt đầu gào khóc. Lí Thư vội sai bà vú bế ra ngoài, khuyên giải an ủi Lí phu nhân. “Chỉ là đứa con thứ thiếp sinh thôi, đáng giá gì, sau này vẫn phải gọi con tiếng ‘mẫu thân’ vậy”.

Lí phu nhân nhìn Trương Tuấn Minh bao lớn, lại tính toán lúc Lí Thư xuất giá, hỏi. “Đứa nhỏ này có trước lúc các con thành thân phải không?”.

Trước lúc bọn họ thành thân vẫn đang là lúc giữ hiếu, Lí Thư gạt mình, vội thề thốt phủ nhận. “Là con gả vào mới có, mẹ thẳng bé là kỹ nữ, quan nhân không coi trọng, vì vậy không rước vào cửa, chỉ ôm đứa trẻ về”.

Lí do thoái thác vẫn làm Lí phu nhân tức đến thái dương nổi gân xanh, nhưng Lí Thư đã không quan tâm, bà có tức hơn nữa cũng không làm gì được, chỉ mắng vài câu “Kém cỏi”, phát tay cho Lí Thư lui.

Lí Thư ra khỏi cửa đã đổ một lung mồ hôi lạnh, gió thổi rùng mình, nhin không được hắt xì hai cái, thím Chân sợ chủ nhân bị cảm lạnh, vội chắn gió đưa cô về phòng, lại sai người nấu canh gừng cho cô uống. Lí Thư biết rõ tính cách mẹ mình, chắc chắn sẽ tố cáo với Lí Giản Phu, vội sai thím Chân gọi Trương Bá Lâm về.

Trương Bá Lâm lúc này đang nói chuyện hăng say với Lí Giản Phu, làm sao có thể nửa đường quay về, thím Chân ngẫm nghĩ, gọi tiểu nha hoàn tới thì thầm vài câu. Tiểu nha hoàn liền vào chính sảnh, bẩm Lí Giản Phu. “Lão gia, Đại nương tử thân mình khó chịu, đã hắt xì vài cái”.

Lí Giản Phu yêu thương Lí Thư nhất, vừa nghe con gái yếu bị bệnh, vội sai người đi mời lang trung, lại thúc giục Trương Bá Lâm nhanh đi nhìn xem. Trương Bá Lâm cũng sốt ruột, vội vội ra khỏi chính sảnh, thấy thím Chân đứng đợi bên ngoài, hỏi ngay. “Đại thiếu phu nhân làm sao vậy?”.

Thím Chân chỉ lắc đầu, dẫn anh ta đến khuê phòng ngày xưa của Lí Thư, nói. “Đại thiếu phu nhân có việc cần nói với Đại thiếu gia”. Nói xong liền ra canh cửa.

Trương Bá Lâm thấy thím Chân canh cửa, hình như là việc quan trọng, vội vàng vào nhà hỏi Lí Thư. “Nương tử, nhạc mẫu đã gặp Tuấn Minh rồi?”.

Lí Thư trừng mắt liếc anh ta. “Quan nhân cũng biết?”.

Trương Bá Lâm được xác nhận, la lên. “Nhạc mẫu nói thế nào?”.

Lí Thư nói. “Sớm biết có hôm này, làm gì gây lúc trước?”.

Trương Bá Lâm khó mà thừa nhận là Phương thị lừa anh ta mới gây ra nông nỗi, chỉ nói. “Ta đã hối hận lắm rồi, chỉ tiếc trên đời không có thuốc hối hận mà uống”.

Phần lớn thời điểm, phụ nữ không yêu cầu gì to tát hơn một câu nhận sai, Lí Thư nghe xong, con giận tiêu tan hơn phân nửa, nói. “Mẹ thiếp nhìn ra tuổi của Tuấn Minh không đúng, thiếp đã nói dối một phen cho qua, nhưng chắc chắn bà sẽ kể cho cha nghe, chúng ta trước nghĩ cách đối phó đi”.

Trương Bá Lâm ngẫm nghĩ, đáp. “Đối phó gì nữa, đành phải một mực liều chết không nhận”.

Lí Thư nghĩ cũng chỉ có thể như thế, liền thống nhất câu trả lời giữa hai người, miễn cho lúc đó lộ chân tướng. Trương Bá Lâm thấy Lí Thư chịu vì mình mà lừa gạt cha mẹ ruột, vô cùng cảm động, ôm nương tử vào lòng một hồi lâu. Hai người đang ôm nhau, thím Chân đứng ngoài bấm báo. “Đại thiếu gia, Đại thiếu phu nhân, Nhị thiếu gia đến”.

Trương Bá Lâm mở cửa thấy ngoài Trương Trọng Vi ra, đằng sau còn dẫn theo lang trung. Anh ta liền đi ra ngoài, nhường chỗ cho lang trung vào, lại kéo bà vai Trương Trọng Vi ra sau non bộ, hỏi. “Vấn chuyện đó?”.

Trương Trọng Vi buồn rầu nói. “Ca ca đi rồi, Lí thái thú lại hỏi em có đồng ý hay không, em định nói vâng, phụ thân lại nháy mắt với em, khiến em rất khó xử”.

Trương Bá Lâm hỏi. “Vậy rốt cuộc cậu có đồng ý không?”.

Trương Trọng Vi lắc đầu. “Dù Lí thái thú có ân với em, nhưng rốt cuộc đạo hiếu vẫn lớn nhất, em nào dám không nghe phụ thân”.

Lời này có lý, Trương Bá Lâm liền hỏi tiếp. “Vậy cậu có từng hỏi bá phụ rốt cuộc bá phụ tính toán thế nào không?”.

Trương Trọng Vi nhìn trái nhìn phải cẩn thận, nhỏ giọng nói. “Ý phụ thân là hai phái tranh chấp chưa quyết, tạm thời trung lập đứng nhìn thời cục thì tốt hơn”.

Thật ra Trương Bá Lâm cũng nghĩ như vậy, thật sự hâm mộ, nói. “Mệnh cậu tốt hơn anh, không giống anh, đã cưới con gái nhà họ Lí, cũng chỉ có thể nghe lời Lí thái thú”.

Trương Trọng Vi đánh anh ta một quyền, cười. “Chẳng lẽ ca ca hối hận?”.

Trương Bá Lâm cũng cười, thoái mái nói. “Không hối hận”.

Hai anh em cười vỗ vai nhau, đều tự về phòng.

Trương Trọng Vi thấy Lâm Y, nói. “Đại tẩu hình như bị bệnh, em qua thăm thử xem”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Vừa rồi vẫn khỏe mà, sao trong chốc lát đã bệnh rồi?”.

Thanh Miêu sớm đã đi thăm dò tin tức, đáp. “Chỉ là trúng gió hắt xì mấy cái thôi, không biết tại sao cần làm to như vậy”.

Lí Thư tuy là con nhà quan lại giàu có, người cũng yếu ớt, nhưng chuyện bé xé ra to như vậy thực là hy hữu, bởi vậy Lâm Y dặn Thanh Miêu. “Không được đi chung quanh nói linh tinh phỏng đoán của em”. Nói xong dẫn cô theo, đến thăm bệnh Lí Thư.

Lúc nàng vào cửa, Lí Thư đang nằm trên giường, Lí phu nhân ở bên nắm tay cô, hai mắt đầm lệ, Lâm Y hoảng sợ, vội hỏi. “Đại tẩu làm sao vậy?”.

Lí phu nhân vui sướng trả lời. “Lang trung vừa bắt mạch xong, bảo rằng có bầu”.

Lâm Y mừng cho Lí Thư, liên tục nói chúc mừng, Lí Thư cười. “Em dâu cũng bắt mạch thử xem”.

Vì có Lí phu nhân bên cạnh, Lâm Y ngược, đáp. “Đại tẩu có bầu, cần nghỉ ngơi, ngày khác em lại đến thăm”.

Bọn họ chỉ dừng lại đây một buổi tối mà thôi, sao nói ngày khác lại đến, Lí Thư nhìn nàng ra khỏi, nhoén miệng cười. “Em dâu thẹn thùng”.

Lâm Y về phòng, nói tin tức tốt cho Trương Trọng Vi biết, Trương Trọng Vi mỉm cười. “Ca ca sắp có con trai đích trưởng, chắc là mừng khỏi nói”.

Vừa rồi Lâm Y vẫn chưa nhìn thấy Trương Bá Lâm, nhân tiện nói. “Đại ca không biết đi đâu rồi, không ở cạnh Đại tẩu”.

Trương Trọng Vi nhớ tới sự việc trong chính sảnh, sắc mặt có chút uể oải. “Hắn là đi báo tin vui cho Lí thái thú”.

Lâm Y gật đầu, quan sát mặt chàng. “Có việc gật em?”.

Trương Trọng Vi trả lời. “Việc triều đình, nói cho em biết cũng tổ thêm phiền não thôi”.

Lâm Y dậm chân chống hông. “Chàng không nói, em càng phiền não”.

Trương Trọng Vi nhìn bộ dáng nàng thật là đáng yêu, kéo nàng ngồi xuống cạnh bàn, cười nói. “Tự em tìm phiền não, vậy để ta kể cho nghe một chút”.

Thì ra Lí Giản Phu định buộc tội một công bộ thị lang họ Vương, tấu chương đã viết xong, lại kí tên Trương Trọng Vi, sai chàng sau khi vào kinh trình tấu chương này lên cho hoàng thượng.

Lâm Y hiểu, công bộ thị lang họ Vương chắc là đối thủ của Lí Giản Phu, bản thân ông ta ở ẩn trong nhà, sai sử môn sinh ra mặt.

Trương Trọng Vi nghe Lâm Y phân tích xong, cười. “Nương tử thật là thông minh”.

Chuyện rõ ràng còn cần phải giải thích? Mặc dù được khen, Lâm Y vẫn giận liếc chàng một cái, lại hỏi. “Vậy Lí thái thú có sai Đại ca cũng trình tấu chương hay không?”.

Trương Trọng Vi gật đầu. “Đại ca đã nhận tấu chương rồi, ta từ chối”.

Lâm Y ngạc nhiên hỏi. “Không phải chàng luôn học theo Đại ca sao, vì có gì Đại ca nhận mà chàng không nghe theo?”.

Trương Trọng Vi kể cho nàng nghe ý tứ của Trương Đồng, Lâm Y cực kì tán thưởng. “Phụ thân sáng suốt”.

Trương Trọng Vi không nói tiếp, Lâm Y liền hỏi. “Vậy chàng nghĩ thế nào?”.

Trương Trọng Vi trầm lặng một lúc, nói. “Ta rất phục Âu Dương hàn lâm, nhất định ông ấy sẽ không cần phần tấu chương đó”.

Lâm Y hiểu tâm tình của chàng, học hành gian khổ nhiều năm đều có một bầu nhiệt huyết khát vọng đang tồn tại, cũng không phải chỉ vì bo bo giữ mình mà thôi. Nàng thấy Trương Trọng Vi vẫn ỉu xiu không phấn chấn, liền khuyên giải an ủi. “Em không biết đạo lý lớn như thế nào, nhưng vì dân không liên quan đến đấu tranh đảng phái, lần này chàng vào kinh nhậm chức, có thể làm tận chức trách, tạo phúc cho dân chúng một phương đã là không uổng khổ học bấy lâu nay”.

Trương Trọng Vi nói có lý, rốt cuộc thoải mái cười. “Thì ra chỉ có nương tử hiểu”.

Hai vợ chồng đang trò chuyện, chợt nghe bên ngoài la hét ầm ĩ, Lâm Y giật mình, thềm nghĩ chẳng lẽ lại là Phương thị gây sự, cũng đứng làm mất thể diện ở nhà người ta chứ. Nhưng nàng lo lắng vô dụng, Thanh Miêu cấp báo, đúng là Phương thị nháo.

Vì Lí Thư vừa được chẩn ra là có bầu, chưa đầy ba tháng, Lí phu nhân sợ con gái đi đường mệt nhọc, bắt lợi cho thai nhi, muốn giữ cô lại nhà mẹ đẻ an thai, đợi thai ổn thì vào kinh, nhưng Phương thị kiên quyết không đồng ý, nói không lại Lí phu nhân liền giờ trò la hét ầm ĩ.

Ngoài viện, Lí phu nhân đại khái sợ quấy rầy đến Lí Thư, không cho Phương thị vào nhà, đứng ở non bộ cãi nhau với bà ta. “Rất nhiều người về nhà mẹ đẻ an thai, vì sao Thư nhi không thể?”.

Phương thị căn bản là người không thể nói lý lẽ, mặc cho Lí phu nhân nói tước mũi cũng vô dụng, Lí phu nhân vốn đã tức giận chuyện Trương Tuấn Minh, thấy Phương thị gàn bướng như vậy, cực hời hợt đã gả con gái về làm dâu cho bà ta, vào nhà nói với Lí Thư. “Mẹ thấy Trương Bá Lâm không xứng với con, chỉ bằng ly hôn đi”.

Lí Thư chấn động, vượt bụng. “Mẹ, con vừa mang bầu cốt nhục nhà họ Trương, sao có thể nói ly hôn được”.

Lí phu nhân chẳng qua là nhất thời tức mới nói, thờ dài ôm con vào lòng. “Con ta mệnh khổ, gặp phải mẹ chồng vô lý như vậy”.

Phương thị ngang ngược, Lí Thư cũng bực, nhưng cô không muốn ly hôn với Trương Bá Lâm, nói. “Mẹ, chúng con đi đường thủy, không ngại”.

Lí phu nhân cả giận. “Đưa nhỏ kia rồi cuộc như thế nào mà có, trong lòng con rõ ràng, ta gọi cha con trùng trị Trương Bá Lâm, con ngăn cản, giữ con ở nhà an thai, con cũng không đồng ý, thật là con gái gả đi như bát nước đã hắt có phải hay không?”.

Lí Thư bò xuống giường, roi nước mắt đập đầu dưới chân Lí phu nhân, nức nở. “Con gái bất hiếu”.

Tốt xấu cũng là con ruột mình, Lí phu nhân giận mấy cũng không thể để cô quỳ gối dưới sàn gỗ lạnh lẽo, vội đỡ cô đứng dậy, sảng giọng. “Đang có bầu, đừng hễ cái là quỳ xuống sàn lạnh”.

Vẫn là mẹ ruột thương mình nhất, Lí Thư thấy Lí phu nhân ôn hòa, nghĩ tới Phương thị ương bướng, thương tâm khóc, Lí phu nhân vội vàng ôm con, không dám nói nặng nữa, vừa vuốt vừa dỗ một lúc mới tự mình đỡ cô nằm xuống, gọi người vào hầu hạ.

Phương thị còn chờ bên ngoài, thấy Lí phu nhân đi ra, định chạy đến cãi tiếp, Lí phu nhân nhìn bà ta khinh bỉ một cái, quay đầu bước đi. Phương thị dợm chạy theo, thím Chân vội cản lại. “Đại thiếu phu nhân tự nguyện theo vào kinh thành, Nhị phu nhân đừng náo loạn, lưu lại chút mặt mũi cho nhà họ Trương”.

Phương thị thấy thím Chân chỉ là người hầu mà dám nói chuyện với mình như vậy, cực kì giận dữ, đang định phát hỏa, Trương Bá Lâm đã tiến lên. “Mẹ mệt mỏi rồi, trở về nghỉ đi thôi”.

Thím Nhâm và thím Dương cũng ngại Phương thị đáng xấu hổ, nhanh chóng đi đến, một trái một phải kẹp lấy Phương thị, bước nhanh về phòng bà ta. “Nhị phu nhân mệt rồi, chúng ta về dùng trà”.

Lâm Y đứng ở cửa, thấy bộ dạng Phương thị như vậy, vừa cảm thấy mất mặt vừa cảm thấy buồn cười, nhất thời không biết biểu cảm sao nữa. Trương Trọng Vi trốn trong phòng không dám ra ngoài, nghe bên ngoài yên lặng mới thò đầu ra cửa sổ quan sát, thò hắt ra. Lâm Y nghĩ bụng, Phương thị cũng thật là giỏi, có thể làm cho tất cả mọi người đều sợ bà ta, coi như cũng là một bản lĩnh đáng gờm.

Trương Bá Lâm biết Lí Thư mang bầu, cao hứng vô cùng, đến ngồi cạnh giường cô, một tay ôm lấy vai nương tử, một tay vuốt bụng cô, luyến tiếc cách xa nửa bước. Lí Thư cố ý nói. “Cũng không phải lần đầu làm cha, đừng kích động như vậy”.

Lúc Như Ngọc mang thai, Trương Bá Lâm căn bản không muốn giữ lại đứa bé, đương nhiên không cảm thấy niềm vui làm cha. Gặp gỡ Trương Tuấn Minh, thâm nghĩ phải làm sao giấu giếm chuyện đứa trẻ có trong lúc giữ hiếu, căn bản không có thời gian tận hưởng lạc thú của người cha với con mình. Hiện giờ đứa bé trong bụng Lí Thư là danh chính ngôn thuận, cảm giác của anh ta đương nhiên khác biệt. Những lời này anh ta thâm muốn giữ trong lòng, không nói ra, chỉ đùa Lí Thư. “Đây là đứa con đầu tiên của ta”.

Phụ nữ thích nghe như vậy, Lí Thư không ngoại lệ, hôm nay cảm giác không vui vì chuyện Trương Tuấn Minh cũng phai nhạt đi nhiều.

Trương Bá Lâm nói. “Nàng đang có bầu, còn phải ngồi thuyền bốn ba, thật sự là vất vả cho nàng, không bằng ở thêm hai ngày đi?”.

Lí Thư nghe được anh ta có ý định như vậy, cao hứng lắm, đáp. “Sao có thể để chậm trễ hành trình vào kinh kia chứ, cũng không chỉ có mình chúng ta, còn có Nhị thiếu gia nữa”.

Trương Bá Lâm liền đứng dậy. “Vậy ta sai bọn họ trải nệm giường trên thuyền mềm mại chút”.

Lí Thư cười. “Đã êm lắm rồi, còn trải thế nào nữa, nhưng thật ra chúng ta phân phòng ngủ mới tốt, sai Thanh Liên đến phòng thiếp trực đêm, quan nhân ở với Cẩm Thư đi”.

Trương Bá Lâm không chịu, nói. “Ta đến trực đêm cho nàng”.

Lí Thư nhớ kĩ lời Lí phu nhân dặn, thật không muốn ngủ chung với Trương Bá Lâm, miễn cho anh ta nhất thời nhịn không được, hại cô động thai, vì thế cương quyết bảo anh ta chuyển ra. Trương Bá Lâm không thay đổi được ý kiến của nương tử, đành gọi Thanh Liên đến sai đi sắp xếp công việc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Củi khô lửa bốc

Ngày hôm sau, người nhà họ Trương từ biệt Lí Giản Phu và Lí phu nhân, ra bến tàu lên thuyền, Lí phu nhân nắm tay Lí Thư ngồi chung một cỗ kiệu, trên đường dặn dò thẳng đến khi lên thuyền. Bà xuống khỏi thuyền mà lòng vẫn luyến tiếc không nỡ, ở lại bến tàu, đội mạng che mặt ngóng nhìn mãi. Lí Thư đứng ở đầu thuyền, thấy bóng dáng Lí phu nhân càng lúc càng nhỏ, nghĩ đến lần này vừa đi không biết khi nào mới có thể gặp lại thân mẫu, nhịn không

được roi lệ đầy mặt, Trương Bá Lâm thương tiếc cô, lại thương tiếc đứa nhỏ trong bụng cô, vội vàng giúp cô lau nước mắt, dỗ cô vui vẻ.

Phương thị đứng ở đuôi thuyền nhìn con trai cẩn thận vỗ về con dâu, rất không cao hứng, nhưng vợ chồng son thân mật, bà ta ngại đến quấy rầy, đang âm thầm nén giận, chợt thấy hai nha hoàn Cẩm Thụ và Thanh Liên cũng đang đứng ở sườn bên kia ngắm phong cảnh, đứng cách nhau cả thước, bà ta nảy ra một kế, đi qua đứng ở giữa hai người, cố ý dận dỏ Thanh Liên. “Đại thiếu phu nhân hiền lành, an bài người ở chung khoang thuyền với Đại thiếu gia, người phải nhớ hầu hạ cẩn thận, không thể chậm trễ”.

Thanh Liên vốn ghen tị với Cẩm Thụ đoạt được cơ hội, nghe câu này, một bầu dấm chua sôi sục chỉ kém sánh ra ngoài, vội khấn nói. “Bẩm Nhị phu nhân, nô tỳ làm gì có năng lực đó, hầu hạ Đại thiếu gia là Cẩm Thụ kia, phu nhân sang nói cô ta ấy”.

Phương thị già bộ kinh ngạc, nhìn Thanh Liên, lại nghiêng đầu nhìn Cẩm Thụ, cười nói. “Ta thấy người bộ dạng hơn Cẩm Thụ chút, tính tình cũng mềm mại, còn tưởng là người hầu hạ, thì ra không phải”. Nói xong xê lại vài bước gần tới Cẩm Thụ, thân thiết hòa ái dận dỏ. “Nếu Đại thiếu gia chọn người thì ráng mà hầu hạ Đại thiếu gia chu đáo, sớm ngày khai chi tán diệp cho nhà họ Trương chúng ta, nếu thiếu thứ gì cứ việc tới tìm ta”.

Thanh Liên đã muốn hai mắt bốc lửa, chạy sang sườn bên kia, nói với Lí Thụ. “Đại thiếu phu nhân, chỉ có một mình Cẩm Thụ hầu hạ Đại thiếu gia sẽ vô cùng vất vả, chi bằng nô tỳ cùng thay phiên”.

Trên mặt Lí Thụ nước mắt còn chưa khô, người đang tựa sát vào Trương Bá Lâm, thấy cô ta không biết ý tứ như vậy, mười phần không vui, lạnh mặt không lên tiếng. Thanh Liên không phải người không có đầu óc, vừa rồi nhất thời bị Phương thị kích thích mới giận văng đầu, cô ta vừa dứt lời đã phát giác tình hình không đúng, nội tâm hối hận lắm, hận không thể tát cho mình hai cái.

Trương Bá Lâm quát mắng. “Chủ nhân sai làm gì thì nha hoàn phải làm theo, ai cho phép người nói như vậy, còn dong dài nữa ta bắt người quay về thuyền sau”.

Từ lúc cùng Trương Bá Lâm đến nay chưa bao giờ Thanh Liên nghe anh ta nói nặng như vậy, đôi mắt đỏ lên, khom người lui ra. Phương thị đang ở phía bên kia thuyền liếc nhìn chờ cô ta, thấy cô ta quay về, cười hỏi. “Đại thiếu phu nhân cho phép rồi?”.

Thanh Liên cực muốn phóng cho bà ta một cái liếc, nhưng không dám, chỉ cúi đầu không để ý tới bà ta, lướt qua bên người mà đi. Phương thị thấy cô ta cư xử như vậy, trong lòng cũng bốc hỏa, cứ nghĩ tới đứa chỉ mới là thân phận nha hoàn thông phòng mà thôi, nếu đi tố cáo chắc chắn Lí Thụ sẽ bênh bà ta, bà ta không chửi bậy, mà gọi thám Nhâm tới, trách mắng. “Bà không có mắt sao, ta bị đứa nha hoàn thông phòng làm nhục như vậy bà không đứng ra bảo vệ ta”.

Thám Nhâm vội vàng. “Tôi đi mắng nó”.

Phương thị nói. “Nó cũng không phải nha hoàn của ta, bà mắng thế nào”.

Thám Nhâm hiểu, ý là bảo mình đi tìm chủ nhân nha hoàn tố cáo, nhưng trong lòng thám Nhâm vẫn thiên vị Lí Thụ hơn, không muốn đi, chỉ nói. “Nhị phu nhân là chủ nãi nương gia, tất cả mọi người đều do phu nhân quản giáo, sao không mắng được?”.

Lời này Phương thị nghe xong cũng mát dạ, nhưng mục đích của bà ta là muốn tách hai người đang dính sát vào nhau ở sườn thuyền kia, vì thế trả lời. “Thanh Liên rốt cuộc vẫn là nha hoàn của Đại thiếu phu nhân, phải nể mặt chút, bà mau đi tìm Đại thiếu phu nhân đi”.

Thám Nhâm không biết âm mưu của Phương thị, còn tưởng bà ta chỉ muốn làm khó dễ Lí Thụ, đáp. “Thanh Liên là thông phòng của Đại thiếu gia, không bằng tôi đi nói cho Đại thiếu gia?”.

Phương thị nghĩ, quấy nhiễu Trương Bá Lâm cũng như quấy nhiễu Lí Thụ, mới gật đầu. “Nhanh đi”.

Thám Nhâm bước đến đầu bên kia con thuyền, liếc mắt đã thấy Trương Bá Lâm và Lí Thụ đang sóng vai đứng cạnh nhau, người trước chỉ nín xa, người sau cười ngọt ngào, một bức phong cảnh không đành lòng phá vỡ, nhưng Phương thị đang tại phía sau nhìn chăm chăm bà ta, không thể không kiên trì đi qua, lên tiếng. “Đại thiếu gia, mọn bước nói chút chuyện”.

Trương Bá Lâm không rõ, còn tưởng có gì quan trọng, liền gọi Cẩm Thụ sai đỡ Lí Thụ về phòng. Cẩm Thụ đến, đỡ lấy cánh tay Lí Thụ, thật cẩn thận diu cô vào khoang thuyền, rót chén trà táo đỏ cho chủ nhân uống, lại hỏi. “Thanh Liên hầu hạ Đại thiếu phu nhân buổi tối, nô tỳ không an lòng, vẫn là để nô tỳ làm đi”.

Lí Thụ cười trả lời. “Người đành lòng nhường Đại thiếu gia cho nó hầu hạ? Vừa rồi nó mới đến oán giận với ta xong, bảo rằng muốn thay phiên với người”.

Cẩm Thụ thầm hận trong lòng, ngoài mặt vẫn thành thành khẩn khẩn. “Nô tỳ một lòng chỉ muốn hầu hạ Đại thiếu phu nhân, cho cô ta thì tính gì đâu”.

Lí Thụ đương nhiên không coi lời Cẩm Thụ nói là thật, có điều nghe cũng êm tai hơn lời Thanh Liên nói, huống hồ Cẩm Thụ là nha hoàn từ nhỏ lớn lên cùng cô, hiểu nhau, Thanh Liên dù cũng là nha hoàn từ nhà họ Lí, nhưng rốt cuộc vẫn cách một tầng, liền cười. “Người yên tâm, ta sẽ cho con của người sinh ra trước con của nó”.

Cẩm Thụ đỏ mặt, trong lòng âm thầm nghĩ rằng Thanh Liên cả đời không sinh được con mới là tốt.

Qua chút thời gian, Trương Bá Lâm đi vào, Cẩm Thụ vội nói. “Lí phu nhân tặng rất nhiều nhân sâm lâu năm, nô tỳ dặn phòng bếp hầm canh gà cho Đại thiếu phu nhân”. Nói xong liền cáo lui đi ra ngoài, thuận tay đóng luôn cửa.

Trương Bá Lâm khen với Lí Thư. “Đúng là người hầu hạ nàng lâu năm, hiểu biết hơn hẳn Thanh Liên”.

Lí Thư cười mắng. “Thanh Liên chỉ là muốn cùng ngủ một khoang với quan nhân mà thôi, chỉ sợ trong lòng quan nhân mừng muốn chết, lại còn giả mù sa mưa”.

Trương Bá Lâm nghe ra kiểu nói “liếc mắt đưa tình”, cực yêu, lại gần ôm hôn nương tử, mới nói. “Thím Nhâm vừa đến tố cáo, bảo rằng Thanh Liên không cung kính mẹ, chộc mẹ tức giận”.

Bản thân Phương thị không nên hình chủ mẫu, chẳng trách người hầu bắt kính bà ta, Lí Thư không cho là đúng, nhưng vẫn nể mặt mũi Trương Bá Lâm, giả bộ giận dữ, mắng Thanh Liên vài câu, định kêu cô ta đến trước mặt giáo huấn. Trương Bá Lâm vội xua. “Nàng đang có bầu, đừng tức giận, ta đi mắng là được”.

Anh ta đẩy cửa ra ngoài, đến khoang thứ ba ở sườn bên kia, thấy bên trong chỉ có mình Thanh Liên đang ngồi roi lệ, không khỏi buồn cười. “Đắc tội người khác lại làm như bản thân bị oan ức vậy”.

Thanh Liên nghe thấy giọng Trương Bá Lâm, nhìn lại quả thật là anh ta, kinh hi nhào vào lòng anh ta, hai tay ôm cổ, hai chân quăn lấy thắt lưng anh ta, cả người như treo lên người anh ta vậy. Trương Bá Lâm bị cơ thể thơm tho mềm mại như rắn nước cuốn lấy, hô hấp cũng trở nên dồn dập, toàn thân nóng lên, nhất thời quên bẵng việc này không còn một mảnh.

Thanh Liên nhéo anh ta vài cái, giọng nói ẻo là đầy dưng. “Oan gia, ngài còn đứng đó làm gì vậy, lại trì hoãn, Cẩm Thư lập tức sẽ quay lại”.

Trương Bá Lâm cười mắng. “Lẳng lơ”. Vừa nói vừa đóng cửa lại, đặt Thanh Liên lên tấm ngăn, xóc vẩy cô ta lên, bản thân cũng cời áo choàng, cả hai đều mặc quần yếm, trực tiếp động thân. Trong khoảng thời gian ngắn, tấm ngăn rung lắc kịch liệt, may mà bọn họ đè lên tấm ngăn chắn bên ngoài, nếu không thật sự làm nhiều người hoảng hốt.

Mọi sự xong xuôi, Thanh Liên vẫn bám riết lấy cổ Trương Bá Lâm không chịu xuống dưới, cười hỏi bên tai anh ta. “Em và hai vị kia, ai giỏi hơn?”.

Trương Bá Lâm vừa được thoải mái xong, đương nhiên phải nói hai câu dễ nghe dễ dành, mà sự thật Lí Thư và Cẩm Thư đều không mấy cời mở chuyện phòng the, vì thế vỗ đùi Thanh Liên ‘đách’ một cái, cười nói. “Đương nhiên là em giỏi nhất”.

Thanh Liên liền nở nụ cười, môi đỏ dâng lên, hôn nhiệt tình không ngừng, nhiệt độ lại lên cao, Trương Bá Lâm đang định đè cô ta lên tường tiếp, ngoài cửa lại vang lên tiếng Cẩm Thư. “Thanh Liên, ban ngày ban mặt cô đóng cửa làm cái gì?”.

Trương Bá Lâm cuống quýt buông Thanh Liên ra, nhìn chung quanh, Thanh Liên ngay cả váy cũng lười sửa soạn lại, ngạc nhiên hỏi. “Em đã là người của Đại thiếu gia, đường đường chính chính không phải trộm tình, thiếu gia hoảng chuyện gì?”.

Câu này không giả chút nào, nhưng Trương Bá Lâm lại có cảm giác bị bắt gian tại trận, nghĩ tới sẽ lọt vào tai Lí Thư, trong lòng hoảng, vội tìm rương xiêm y, lôi hết quần áo bên trong ra, chui vào, lại nhỏ giọng thì thầm với Thanh Liên. “Tùy em bịa lý do gì qua phà, chỉ cần Cẩm Thư không phát hiện, ta liền cầu Đại thiếu phu nhân cho em và Cẩm Thư luân phiên cùng ta ở chung khoang”.

Đề nghị hấp dẫn Thanh Liên, bởi vậy mặc dù cô ta không hiểu Trương Bá Lâm làm sao, nhưng vẫn gật đầu đồng ý, gấp chốt rương vào trong rồi mới che lên, giữ khe hở để Trương Bá Lâm không bị ngạt thở.

Cẩm Thư đập cửa càng lúc càng dữ, Thanh Liên không kịp sửa sang lại váy áo, liền để tán loạn như vậy ra mở cửa. Cẩm Thư thấy lâu như vậy mới mở cửa, vốn đã nghi ngờ, lại thấy cô ta bộ dạng không chỉnh, lập tức hỏi. “Vì sao lâu như vậy mới mở cửa, rồi quần áo còn không chỉnh?”.

Thanh Liên vội che miệng ngáp, lại nói xin lỗi, giải thích. “Vừa rồi mệt mỏi, đang ngủ một lát, bởi vậy không nghe cô gõ cửa”.

Cẩm Thư vừa đi vào trong vừa mắng. “Cô không đến khoang hầu hạ Đại thiếu phu nhân, lại chạy đến khoang của tôi ngủ, là đạo lý gì?”.

Thanh Liên lúc này mới nhớ ra khoang thuyền này không phải của mình, con ghen tị trong lòng lại đốt lên, nhưng cô ta vẫn nhớ Trương Bá Lâm đang ở trong phòng, liền giả bộ nhu nhược yếu đuối, cố ý tội nghiệp trả lời. “Cẩm Thư tỷ tỷ đừng giận, thật sự là mệt mỏi quá mới mượn giường của tỷ tỷ, bây giờ lập tức sửa sang lại ngay”.

Cẩm Thư nghe cô ta nói như vậy, hướng mắt nhìn lên giường, thấy chăn đệm còn y nguyên, không có dấu vết đã có người ngủ, nội tâm càng nghi hơn, vừa quay đầu thấy góc giường chất đầy xiêm y, vội đi nhặt, mắng. “Đồ chết tiệt, xóc loạn rương xiêm y làm chi hả?”.

Thanh Liên sợ Cẩm Thư mở rương, vội vàng chạy lại kéo tay Cẩm Thư, nói. “Là em tìm một cái váy mới lật lên kiểm, Cẩm Thư tỷ tỷ bớt giận, em nhặt lên đây”.

Cẩm Thư ngồi xuống ghế nhìn Thanh Liên dọn dẹp quần áo. Thanh Liên không dám mở rương, dây dưa kéo dài thời gian, nhặt từng cái từng cái lên gấp, gấp xong vẫn cầm trên tay, Cẩm Thư nhìn sốt ruột, đoạt lấy, gấp hai ba cái xong lập tức phải mở rương ra.

Chương 99: Sự tình bại lộ

Thanh Liên sợ nhảy dựng, vội cầm chặt cổ tay Cẩm Thư, nói: “Cẩm Thư tỷ tỷ, khóa bị hư, cẩn thận làm thương tay”.

Cẩm Thư cũng bị hành động đột ngột của cô ta làm hoảng hốt, định sờ thử cái khóa, thím Nhâm bên ngoài bỗng đến gọi. “Hai vị tỷ tỷ, Đại thiếu phu nhân nôn nghén, canh gà vừa ăn xong đã ói ra toàn bộ, các người còn không nhanh chân chạy qua hầu hạ?”.

Thanh Liên vội phân cảm tạ thím Nhâm tới lúc này, vội vàng kéo tay Cẩm Thư chạy ra ngoài. “Ồi chào, Đại thiếu phu nhân sao lại ói ra kia chứ, Cẩm Thư tỷ tỷ, chúng ta mau đi nhìn”.

Khi cần sẵn đón nịnh bợ Lí Thư, Cẩm Thư đương nhiên không muốn thua Thanh Liên, gạt tay cô ta ra, đi trước một bước ra cửa. Thanh Liên nhìn thấy Cẩm Thư và thím Nhâm rẽ qua đầu thuyền đi mất, vội trở lại xóc rương xiêm y, vỗ ngực nói: “Nguy hiểm thật, Đại thiếu gia nhanh đi, đừng quên thiếu gia nọ em lần này đẩy nhè”.

Vừa rồi thím Nhâm nói, Trương Bá Lâm cũng nghe thấy, bây giờ anh ta lo lắng Lí Thư, Thanh Liên nói chỉ thuận miệng ậm ừ một tiếng, lao ra cửa. Anh ta trở lại chỗ Lí Thư, trong khoang thuyền, Lí Thư đang nằm trên giường, được Cẩm Thư hầu hạ súc miệng. Sắc mặt Lí Thư tái nhợt, thấy anh ta đi vào, miễn cưỡng cười hỏi: “Giáo huấn Thanh Liên xong rồi?”.

Trương Bá Lâm cất lực che giấu biểu cảm, nhận lấy chén nước từ Cẩm Thư, kề đến miệng cô, làm bộ giận. “Chính nàng nôn ọe thành thế này rồi còn quan tâm nha đầu kia làm chi chứ”. Tiếp theo lại thân thiết hỏi: “Cảm giác đỡ hơn không, nghe nói ngâm mơ muối có thể ngăn con nôn, ta gọi bọn họ đi mua?”.

Lí Thư súc miệng, nhổ nước bắn vào ống nhổ, cười: “Hiện tại đang là lúc nào, mơ phải đến sang năm, hơn nữa chúng ta đang lênh đênh trên sông, đi đâu mua được chứ”.

Trương Bá Lâm cười ngậy ngô phụ họa, giúp đỡ nương tử súc miệng xong, lại thay cô vuốt lưng. Cẩm Thư bụng ống nhổ đi ra, âm thầm nghi ngờ, nếu Trương Bá Lâm đến giáo huấn Thanh Liên, vì sao vừa rồi không thấy anh ta trong phòng? Cẩm Thư đang đoán đủ thứ, Thanh Liên lắc mông đi tới, hỏi: “Cẩm Thư, Đại thiếu phu nhân đỡ chưa?”.

Vừa rồi vẫn luôn miệng “Cẩm Thư tỷ tỷ”, nháy mắt đã quay lại gọi đích danh, Cẩm Thư cảm thấy kinh ngạc, lại nhìn nhìn người Thanh Liên, chỉ mới một lát nhưng cô ta lại thay váy áo, tóc cũng chải lại, nổi nghi ngờ trong bụng càng lúc càng gia tăng.

Thanh Liên thấy Cẩm Thư không đáp, cũng chẳng thèm để ý, lập tức định tiến đến đẩy cửa, sức nhớ Trương Bá Lâm đại khái đang ở trong ấy, bản thân cũng không thể lơ đãng xông vào quấy nhiễu vợ chồng bọn họ thủ thi, vì thế rút tay về, lại lắc mông đi mất.

Cẩm Thư nhìn ống nhổ trong tay, thấy cô ta ngay cả chút giả ý muốn giúp cũng không có, căm giận, chạy vài bước đuổi theo, nhét ống nhổ vào tay cô ta, nói: “Buổi sáng Đại thiếu phu nhân do cô hầu hạ, sao cô có thể lười biếng như vậy, mau mau đi rửa ống nhổ, rồi xuống phòng bếp nấu cháo hoa nhẹ bụng lên”.

Thanh Liên đương nhiên không phục, định đấu võ mồm rồi, nhớ lại Trương Bá Lâm cam đoan, không bằng nhân nhượng trước, cho Cẩm Thư ngóng nghênh đi, đến lúc đó ngã xuống mới càng đau, vì thế liền nheo mắt cười, ôm ống nhổ xuống đuôi thuyền. “Cẩm Thư tỷ tỷ yên tâm, ta rất trung thành và tận tâm với Đại thiếu phu nhân, sẽ hầu hạ thiếu phu nhân thật tốt”.

Cô ta nói như vậy, Cẩm Thư nghe xong không cảm giác gì, nhưng Trương Bá Lâm bên trong khoang nghe xong lại chột dạ, sợ không thỏa mãn yêu cầu của Thanh Liên, cô ta sẽ kể chuyện vừa rồi cho Lí Thư, vì thế vội nói: “Nương tử, nàng sai Thanh Liên trực đêm, nhưng nó tay chân vụng về, cũng thiếu ánh mắt, ta thật sự lo lắng, vẫn để ta tự mình chăm sóc nàng mới tốt”.

Lí Thư không biết ngóc ngách ngà rẽ trong lòng anh ta, còn tưởng anh ta không nở rời mình, che miệng cười: “Bớt lấy có đi, bảo quan nhân đi thì quan nhân phải đi, Cẩm Thư cô nàng kia đang ngóng trông hết sức đây”.

Trương Bá Lâm thấy cô không đi theo kế hoạch mình đã định, trong lòng hoảng, định trực tiếp nói ra lại sợ cô sinh nghi, nhất thời đứng ngồi không yên. Lí Thư nhìn bộ dạng anh ta, cân nhắc một lúc, thử hỏi: “Quan nhân không thích Cẩm Thư?”.

Trương Bá Lâm liên tục gật, lại vội vàng lắc.

Lí Thư ngạc nhiên hỏi: “Rốt cuộc quan nhân có ý gì, trực tiếp nói ra là được, còn đánh đố thiếp làm chi?”.

Trương Bá Lâm nắm tay cô: “Nương tử, ta định tự mình chăm sóc nàng, nhưng nàng không muốn, bởi vậy ta định cho Thanh Liên và Cẩm Thư đỡ”. Anh ta vừa nói, vừa cẩn thận nhìn sắc mặt Lí Thư, thấy cô không tỏ ra giận, liền nói tiếp: “Nàng đừng đa tâm, ta chỉ là thấy Cẩm Thư thận trọng, lại hầu hạ nàng đã quen, hẳn là sai bảo thuận tay hơn Thanh Liên”.

Lí Thư hỏi: “Quan nhân thật sự nghĩ như vậy?”.

Trương Bá Lâm thấy cô có ý chịu, mừng rỡ, vội nói. “Đều là nha hoàn thông phòng, lại không phân cao thấp, ta đương nhiên là vì lo lắng cho nương tử”.

Trong mắt người ngoài, Cẩm Thư và Thanh Liên đều là người nhà họ Lý, thật sự không khác biệt, ngày thường cũng không thấy Trương Bá Lâm đặc biệt thiên vị Thanh Liên, bởi vậy Lý Thư tin anh ta thật tình, có điều trong tâm cô không muốn Thanh Liên đoạt trước của Cẩm Thư, chỉ nói. “Thanh Liên tận tâm hay không nhất thời không nhìn ra, chỉ bằng bảo nó và Cẩm Thư cắt lượt đôi”.

Đây đúng là kết quả Trương Bá Lâm muốn, vội gật đầu. “Nương tử đúng là cẩn thận, nếu chỉ một người trực đêm, lâu dài khó tránh khỏi mệt mỏi, vẫn là thay phiên tốt hơn”.

Lý Thư gật đầu, việc Cẩm Thư Thanh Liên thay nhau đôi lượt đến đây xem như định ra.

Trương Bá Lâm vội vã nói tin tức này cho Thanh Liên, liền nói dối rằng đi nhà xí, ra ngoài. Lý Thư đang định nhắm mắt ngủ trong chốc lát, Cẩm Thư đi vào, bầm. “Đại thiếu phu nhân, vừa rồi thiếu phu nhân nói Đại thiếu gia đi giáo huấn Thanh Liên?”.

Lý Thư “Ừ” một tiếng. “Nha đầu kia có chút hỗn xược, bởi vậy ta để Đại thiếu gia đi dạy dỗ nó mấy câu”.

Cẩm Thư nói. “Thanh Liên vừa rồi ở trong khoang thuyền của nô tỳ, nhưng Đại thiếu gia lại không ở đó”.

Lý Thư không để ý, thuận miệng nói. “Hắn là lúc nguoi đến Đại thiếu gia đã nói xong rồi, đi nơi khác”.

Cẩm Thư lắc đầu, tiến lại gần hai bước. “Nhưng nô tỳ là đi tìm Đại thiếu gia trước, tìm khắp nơi không thấy mới đi tìm Thanh Liên”.

Lông mày Lý Thư khẽ nhíu lên, con thuyền chỉ có bấy nhiêu, Trương Bá Lâm không ở bên ngoài, lại không ở trong khoang, chẳng lẽ nhảy xuống sông?

Cẩm Thư nói tiếp. “Lúc nô tỳ quay về khoang thuyền, cửa khoang đã đóng chặt từ bên trong, gõ một hồi lâu, mở cửa ra lại chỉ có Thanh Liên, Đại thiếu gia vẫn bật vô âm tín, thật là khiến người ta buồn bực...”.

Lý Thư không đợi Cẩm Thư nói xong, vội vàng ngắt lời. “Nhanh tìm xem Đại thiếu gia bây giờ đang ở đâu, lặng lẽ quan sát là được, chớ quấy nhiễu”.

Không biết vì sao, Cẩm Thư có cảm giác hưng phấn, phải làm rõ chuyện này, vội vàng ra khỏi khoang, cũng không đi nơi khác, lập tức đi hướng khoang thuyền của chính cô ta. Phán đoán của Cẩm Thư thật chuẩn xác, Trương Bá Lâm đang ở trong khoang của cô ta, vừa nói xong tin tức tốt cho Thanh Liên, Thanh Liên cảm tạ, rồi lại cuốn lấy anh ta, lúc này Trương Bá Lâm không dám hành động lần nữa, đẩy cô ra xuống dưới, đỡ. “Một tháng của ta phân nửa đều là của em, gấp gấp cái gì”.

Thanh Liên có chút thất vọng, đành phải nói. “Vay đêm nay thiếu gia phải giống như ban nãy ấy, đặt em ngay lên tường”.

Trương Bá Lâm cười nói. “Được, được, được, chỉ mong buổi tối Cẩm Thư chớ đến quấy rầy”.

Cẩm Thư đang dán vào cửa nhìn lên, lỗ tai động lên, nghe đến đó, nhin không được âm thầm cười lạnh, rồi khỏi chỗ đó, về bẩm báo với Lý Thư, cũng không quên thêm mắm thêm muối. Cô ta cũng là người có tâm nhãn, lời nói giúp Trương Bá Lâm lau sạch không một vết bẩn, chỉ nói. “Nô tỳ thấy Đại thiếu gia liên tục đẩy ra, nó lại cứ sấn đến quần lấy”.

Lý Thư nhìn liếc qua Cẩm Thư, hỏi. “Nguoi không cần giải vây cho Đại thiếu gia, nếu Đại thiếu gia không muốn, vì sao phải nói cho Thanh Liên và nguoi cắt lượt thay phiên trực đêm?”.

Cẩm Thư còn chưa biết việc thay phiên trực đêm, nghe vậy càng hận Thanh Liên, nhưng ngoài miệng lại nói. “Việc này nô tỳ nguyện ý, để Thanh Liên hầu hạ Đại thiếu phu nhân, nô tỳ càng lo lắng thêm”.

Lý Thư trong lòng ngập tràn đều là chuyện Trương Bá Lâm và Thanh Liên, lười nghiêng ngả xem câu này thật tình hay giả ý, sai. “Gọi thím Chân tới đây”.

Cẩm Thư hiểu, đây là đang định đối phó với Thanh Liên, mừng rỡ, vội vâng dạ đi ngay. Không bao lâu sau, thím Chân vội vã đẩy cửa đi vào, hỏi. “Đại thiếu phu nhân lại nôn ọe?”.

Lý Thư lắc đầu, ý bảo thím Chân đóng cửa lại, nói. “Nha đầu Thanh Liên kia muốn lật trời”.

Thím Chân cũng không hỏi lật trời bằng cách nào, chỉ hỏi. “Cho uống thuốc hay bán đi?”.

Lý Thư chậm rãi dùng móng tay vẽ vòng vòng lên bàn, trả lời. “Rốt cuộc nó cũng là nha hoàn nhà họ Lý ta, đổi thành người khác còn không biết thế nào đâu, trước chừa cho nó con đường sống”.

Thím Chân vâng theo, đi đến trước giường, kéo một rương lớn dưới gầm ra, bên trong là một tầng tạp vật, bà dúi hết đi, không biết ẩn ở đâu, rương tách ra làm hai, thì ra rương có tường kép, một tầng bên ngoài, một tầng bí mật. Phía trong đặt một hộp nhỏ, tinh xảo vô cùng, bà đếm từ tay phải qua tới thứ ba, lấy ra cho Lý Thư nhìn, hỏi ý kiến. “Là cái này đi, nếu nó vẫn không nghe lời, liền dùng cái thứ hai”.

Lý Thư gật đầu, nhắm hai mắt lại. Thím Chân thấy cô vẫn mất hứng, an ủi nói. “Thanh Liên chỉ là đưa nha hoàn thông phòng thôi, lá gan có lớn đến đâu đi nữa cũng không làm ra nỗi sự gì, Đại thiếu phu nhân nếu vì chuyện này mà giận hờn thân mình, không đáng”.

Lí Thư thở dài. “Ta tức nó làm gì, ta là tức Đại thiếu gia, nếu ý chí Đại thiếu gia kiên định, Thanh Liên làm sao thực hiện được”.

Thím Chân dày dạn kinh nghiệm, tuy chỉ nghe được vài câu cũng đã đoán được đại khái toàn bộ sự tình, cười nói. “Đại thiếu phu nhân thật biết đùa, đàn ông là con mèo nhỏ tham ăn, ngay cả khi không ai dụ dỗ còn phải thường thường ra ngoài trộm một hai, huống chi là chủ động dâng mồi đến miệng”.

Lí Thư miễn cưỡng cười. “Nếu ta tính tình ghen tị thì Đại thiếu gia như vậy cũng dễ hiểu, đằng này ta đã chủ động nói Đại thiếu gia dời qua bên khoang kia, còn an bài người hầu hạ, Đại thiếu gia lại không thích đường đường chính chính ngoài sáng, cứ phải lén lút, ta không tức giận sao được. Nếu Đại thiếu gia thật muốn Thanh Liên, nói với ta một tiếng là xong, chẳng lẽ ta không cho?”.

Thím Chân cười ra tiếng, thấy Lí Thư bất mãn nhìn mình, vội đến gần ghé tai nói vài câu. Lí Thư nghe xong cũng cười, vỗ bả một cái. “Thím Chân thật là già mà còn không đứng đắn, chẳng lẽ đàn ông thích trộm tình, ta liền...”. Lí Thư xấu hổ không nói hết được, thím Chân tiếp lời. “Đại thiếu phu nhân vì vậy mà thương tâm, tôi còn phải chúc mừng Đại thiếu phu nhân kia”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Trọng Vi sinh bệnh

Lí Thư ngạc nhiên. “Tại sao nói vậy?”.

Thím Chân cười. “Thanh Liên là thông phòng, Đại thiếu gia làm việc này cho dù Đại thiếu phu nhân biết thì có làm sao, nhưng thiếu gia lại một lòng gạt thiếu phu nhân là vì cớ gì?”.

Lí Thư suy nghĩ cẩn thận, đột nhiên hiểu được, khóe miệng vốn sâu xuống cũng nhòe lên. Thím Chân thấy Lí Thư đã nghĩ thông, lấy ra một gói trong hộp, nắm trong tay, lặng yên lui ra ngoài. Lí Thư biết bà sẽ làm việc thỏa đáng, an tâm nhắm mắt lại, ngủ một lát. Com chiều xong, thím Chân báo lại. “Đại thiếu phu nhân, Thanh Liên đã com nước xong, tôi gọi nó đến hầu hạ?”.

Lí Thư nghe thế liền biết thím Chân đã cho thuốc vào com của Thanh Liên, sự tình hoàn tất, cô cũng mừng rỡ hân hoan, nói. “Đêm nay Cẩm Thư hầu hạ đi, cho Thanh Liên cùng Đại thiếu gia”.

Cẩm Thư hiểu được bên trong tất có lý do, bởi vậy không ghen tị, chủ động nói. “Nô tỳ đi nói cho Thanh Liên, không cần một thím Chân”.

Trương Bá Lâm nhớ tới phen tình cảm mãnh liệt ban ngày, nội tâm có chút mong chờ, nhưng trên mặt thần sắc như thường, làm bộ để mặc cho Lí Thư an bài. Đến lúc lên đèn, Lí Thư bảo rằng cần nghỉ ngơi, nói Trương Bá Lâm đi khoang thuyền của Thanh Liên, Trương Bá Lâm vẫn nói. “Ta vẫn không đi, ở lại cùng em”.

Lí Thư đẩy anh ta. “Đừng giả vờ giả vịt, mau nhanh đi qua đó”.

Gặp ngay đúng lúc Lâm Y đến thăm Lí Thư, nghe thấy bọn họ nói chuyện, che miệng mà cười, Trương Bá Lâm hơi ngượng, vội chào hỏi một câu “Em dâu mời ngồi”, đứng dậy đi mất.

Lí Thư đang ngồi tựa vào bên cửa sổ, thấy Lâm Y đến liền đứng dậy, Lâm Y bước lên vài bước ngăn lại. “Không phải người ngoài, Đại tẩu mau nằm xuống, bằng không em đi đấy”.

Lí Thư thật là mệt, cũng không cố kị nghi thức xã giao, lại nằm xuống, nói. “Hôm nay nôn ra một hồi, thật là mệt mỏi, thím Chân nói những ngày khổ sở còn ở phía sau, lòng ta vẫn còn dọa đến hoảng”.

Lâm Y cười. “Em nghe Đại phu nhân nói, nôn ọe dữ là vì mang thai con trai, đứa bé nghịch ngợm thích làm ầm ĩ”.

Lí Thư nghe xong rất vui mừng, cười trả lời. “Em dâu nói thật là mát tai”.

Lâm Y chỉ vào cửa, kì quái hỏi. “Vừa rồi Đại ca muốn ở lại với Đại tẩu, sao Đại tẩu lại đuổi Đại ca ra ngoài?”.

Lí Thư đuổi anh ta, một là vì giữ thai, hai là vì giữ cái danh hiền lành, nhưng cô không muốn nói ra, chỉ đáp. “Ta có bầu, sợ hầu hạ quan nhân không chu toàn, bởi vậy bảo quan nhân đến khoang của Thanh Liên”.

Lâm Y hơi sững sờ, thật lâu sau mới khen một câu. “Đại tẩu thật hiền lành”. Nàng quay về khoang nói với Trương Trọng Vi. “Đại tẩu có bầu, lại nôn ọe, vốn là vất vả, khó được Đại ca có lương tâm muốn ở bên cùng chia sẻ, Đại tẩu lại đẩy ra ngoài, nếu là em, em làm không được”.

Trương Trọng Vi đang đề bút viết văn, cũng không ngừng đầu lên, hỏi. “Đã biết sẵn là em làm không được, ta cũng không dám nghĩ muốn”.

Lâm Y cười. “Biết là tốt rồi, nếu chàng biến thành người như Đại ca, ta thả ném chàng xuống sông Trường Giang cho bớt việc”.

Trương Trọng Vi trầm nghĩ: bảo em không được nhắc đến hai chữ ‘ly hôn’, em liền đổi cách ném ta xuống sông Trường Giang, thật là đủ ác, vì thế gác bút, tiến đến phật nạng, cù léc hai bên nách, nhưng Lâm Y không sợ nhột, đành phải đổi xuống bên hông. Lâm Y đẩy chàng. “Đừng nháo, nếu rảnh như vậy, khuyên khuyên Đại ca săn sóc Đại tẩu nhiều hơn, đừng lúc trước ân ân ái ái, nay không thể hầu hạ nữa lại quăng ra sau đầu”.

Trương Trọng Vi mỉm cười hỏi. “Em vừa nói là Đại tẩu đẩy Đại ca ra ngoài, không phải Đại ca không muốn ở lại, cái này bảo người ta khuyên làm sao?”.

Lâm Y nghĩ nghĩ, cũng cười. “Thật không hiểu Đại tẩu nghĩ thế nào nữa, cái danh hiền lành quan trọng như vậy sao? Đổi lại là em, mặc kệ bị nói thành người đàn bà đánh đá cũng không cho quan nhân hai lòng”.

Trương Trọng Vi cười nheo má nàng. “Em làm như ai cũng giống em?”.

Lâm Y liếc trắng một cái, tự đi trải giường, Trương Trọng Vi quay về trước bàn viết cho xong bài văn, hai người cời áo đi ngủ không đề cập tới.

Lại nói đến Cẩm Thư, đoán được Lí Thư động tay chân với Thanh Liên, vì thế khắp nơi giả bộ hào phóng, khiêm nhượng vô cùng, nhưng Trương Bá Lâm không giống người bình thường, anh ta không thích tuýp hiền lành ngoan ngoãn, ngược lại ưa kiểu ghen tuông khi yêu như Thanh Liên hơn, vì anh ta hảo môn này, dần dần cắt lượm luân phiên đổi cũng biến thành mười ngày có tám chín ngày là Thanh Liên ám giởn, chỉ có một hai ngày là ở cùng Cẩm Thư. Cẩm Thư cũng đến ám ức với Lí Thư, nhưng thứ nhất Lí Thư đang nôn nghén dữ dội, không lòng dạ nào quan tâm cô ta, thứ hai là Lí Thư ngại cô ta ngu dốt, không giữ được lòng đàn ông, bởi vậy bảo rằng việc này người ngoài không thể nhúng tay, tự bản thân cô ta đi tranh đi.

Ba chiếc thuyền xuôi ven sông, một đường trải qua các châu Gia, Hồ, Du, Trung, mắt thấy sắp ra khỏi Tứ Xuyên, Trương Trọng Vi lại ngã bệnh, tuy rằng không phải bệnh gì nặng, chỉ hơi nóng sốt một chút, nhưng mọi người vẫn hoảng, trải qua thương lượng, quyết định ngừng tàu ở bến Tiếp Châu, mời lang trung đến bắt mạch.

Trước khi thuyền cập bến, Trương Trọng Vi vẫn nhắc. “Không phải bệnh gì nặng, đừng vì ta mà chậm trễ hành trình”.

Lâm Y ban đầu còn mềm giọng khuyên nhủ, khuyên mãi không được, mắt kiên nhẫn, chỉ cần chàng lên tiếng lập tức nói. “Im lặng, ta không muốn tuổi trẻ thù tiết”.

Nếu nói Trương Bá Lâm yêu nhất nương tử ghen tuông, thì Trương Trọng Vi yêu nhất nương tử phát giận, tuy rằng bị mắng chỉ biết giởn mặt nhìn, nhưng trong lòng lại ngọt như mật, cảm thấy trên đời này chỉ có nương tử quan tâm đến mình nhất. Chạng vạng hôm đó thuyền đến Tiếp Châu, Lâm Y nhờ Lí Thư phái người hầu đi mời lang trung, nhưng Trương Bá Lâm lo lắng, tự mình rời thuyền tìm đến y quán lớn nhất thành, muốn cáng tre nâng lão lang trung đến tận thuyền.

Lang trung chẩn mạch cho Trương Trọng Vi, xem xét ngày tháng nói gì đó, mọi người nghe không hiểu, chỉ hiểu câu cuối cùng. “Chỉ bằng uống thuốc, mỗi ngày mời lang trung đến bắt mạch”.

Trương Bá Lâm mời lang trung sang khoang cách vách kê đơn thuốc, Trương Trọng Vi xốc chân lên, xoay người xuống giường, nói. “Cái gì mỗi ngày đến bắt mạch, chẳng qua tham lam tiền chẩn bệnh thôi”.

Chàng không thèm để ý bệnh tình của mình, nhưng mọi người trong phòng từ Trương Đồng đến Lâm Y đều rất quan tâm, không nghe chàng giải thích, Lâm Y tiến lên ấn chàng nằm xuống đắp chăn, quay về nói. “Hay là dừng lại ở Tiếp Châu thêm mấy ngày, chỉ là sợ chậm trễ Đại ca vào kinh nhậm chức, thật sự băn khoăn”.

Phương thị thật sự xót Trương Trọng Vi, vội nói. “Anh em ruột thịt, ai so đo thứ này, cứ ở thêm mấy ngày, chờ Trọng Vi hết bệnh lại lên đường”.

Theo pháp luật mà nói, Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi bây giờ là đường huynh đệ*, bởi vậy Dương thị bắt nắn cách nói của Phương thị, nhưng tình cảnh này nếu phải bác khó tránh khỏi bị xem là cố tình gây sự, bởi vậy bà không lên tiếng, còn cảm tạ Phương thị. “Vậy chúng ta tạ ơn em dâu”.

*Đường = họ hàng bên nội. Biểu = họ hàng bên ngoại.

Phương thị trầm nghĩ tôi quan tâm người nhà của tôi cần gì Đại tẩu cảm tạ. Bà ta không giống Dương thị có thể nhẫn nhịn, trên mặt lập tức lộ rõ sắc, Lâm Y quan sát không khí có vấn đề, vội nheo Trương Trọng Vi một cái, Trương Trọng Vi bị đau, ôi một tiếng, Lâm Y giả bộ lo lắng lo lắng, hỏi. “Chỗ nào khó chịu, có phải lại đau đầu không, mau nằm xuống, em sai người xuống bếp sắc thuốc”.

Phương thị tin là thật, vội nói. “Ta đi, ta đi”. Nói xong chân không chạm đất ra khỏi cửa, đến chỗ Trương Bá Lâm lấy đơn thuốc.

Dương thị tâm tình phức tạp, cũng không biết tỏ thái độ gì, ngay cả lời nói thân thiết cũng quên, vẫn là Trương Đồng lên tiếng. “Nhị lang đã không khỏe, chúng ta ngày mai lại đến, nếu thiếu người hầu, kêu Lưu Hà đến hỗ trợ”.

Lâm Y nói dạ, thay Trương Trọng Vi tạ ơn phụ thân mẫu thân, tiễn bọn họ ra cửa. Trương Trọng Vi đợi bọn họ vừa đi, liền kêu lên. “Nương tử, ta đang bị bệnh em còn nheo ta”.

Lâm Y không để ý đến chàng, tự mình cảm thán. “Rốt cuộc cũng là mẹ ruột, Nhị phu nhân đối xử với chàng thật tâm thật lòng, không hề giả dối một chút”.

Trương Trọng Vi hơi trầm xuống, thật lâu sau nói. “Dù vậy ta cũng không thể hiểu kính bà”.

Lâm Y đã lâu lắm không cảm nhận được tình mẹ ấm áp, thấy người khác như vậy, trong lòng hâm mộ, cũng cảm động nữa, nói. “Sao không hiểu kính được, cháu trai hiểu kính thím, chẳng lẽ người khác nói ra nói vào?”.

Trương Trọng Vi cảm kích giầu cũng không giầu được, đứng dậy ôm chặt lấy nàng, giọng nói run run. “Chỉ có em hiểu ta”.

Qua nửa canh giờ, Phương thị tự mình bung thuốc đến, không nhờ người ngoài, kiên nhẫn thổi nguội, múc cho Trương Trọng Vi uống, khiến Lâm Y đứng bên lại cảm động lần nữa.

Mặc dù phải dừng lại ở Tiếp Châu mấy ngày, nhưng vì tiết kiệm chi tiêu, mọi người đều ở trên thuyền, không ngờ Lí Thụ nôn nghén càng lúc càng trầm trọng, sóng đánh thân thuyền hơi chòng chênh một cái, cô liền muốn ói, Trương Bá Lâm chịu không nổi, đành phải thương lượng với mọi người. “Hay chúng ta chuyển lên bờ ở mấy ngày?”.

Phương thị là người đầu tiên trả lời. “Ở mấy ngày không thành vấn đề, nhưng chúng ta không có tiền”.

Trương Lương liếc bà ta một cái, ý rằng con dâu muốn ở, chẳng lẽ bắt bà trả tiền? Bọn họ rớt cuộc làm vợ chồng nhiều năm, Phương thị hiểu ánh mắt ông ta, gật đầu. “Thôi chúng ta dời lên bờ ở mấy ngày vậy”.

Trương Bá Lâm thấy bà ta đồng ý, lại hỏi Trương Đồng và Dương thị. Bọn họ phiêu bạc trên sông không ít thời gian, Trương Đồng và Dương thị đều cực muốn lên bờ ở mấy ngày, nhưng bất hạnh trong tay không có tiền, liền lắc đầu. “Chúng ta ở trên thuyền thôi, các người chuyển đi khách điểm là được”.

Trương Bá Lâm hiểu bọn họ khó xử tiền bạc, mới nói. “Ngày ấy cháu đi mời lang trung, nhìn thấy bên cạnh có dịch quán, không bằng chúng ta đến đó ở?”.

Trương Đồng và Dương thị vui mừng nói. “Như thế vừa hay, chúng ta đều chuyển đi ở mấy ngày”.

Thỏa thuận xong, mọi người quay về khoang chuẩn bị hành lí đơn giản, Dương thị sai Lưu Hà đi thông báo cho Trương Trọng Vi và Lâm Y, khó khăn mới được lên bờ một lần, cả hai đương nhiên vui, gật đầu đồng ý.

Không bao lâu sau, hành lí chuẩn bị xong, Trương Bá Lâm dìu Lí Thụ, Lâm Y đỡ Trương Trọng Vi, hai phòng đi về dịch quán. Không ngờ tới nơi, dịch quán tuy có, nhưng rách nát không chịu nổi, Lí Thụ kiên quyết không chịu ở nơi đó, vì thế Trương Bá Lâm lại phải thương nghị lại, ngượng ngùng nói với Trương Đồng và Dương thị. “Bá phụ, bá mẫu, nơi này thoạt nhìn giống như đã lâu chưa ai ở, chung quanh đầy tro bụi, cửa sổ đóng mọt nhện, chúng ta đi khách điểm ở vậy?”.

Dương thị và Trương Đồng liếc nhau, cực kì khó khăn mở miệng. “Các người đi ở đi, chúng ta quay về thuyền”.

Lâm Y biết bọn họ chỉ là không có tiền chứ thật ra vẫn muốn đến khách điểm ở, mới nói. “Trọng Vi phải dưỡng bệnh, chúng ta cũng ở khách điểm mấy ngày đi, vừa vặn con dâu có mang theo tiền”.

Phương thị cũng nói. “Ồ khách điểm mời lang trung cũng tiện”.

Tất cả mọi người đồng ý, còn có người chấp nhận bỏ tiền, Dương thị có thể nói gì nữa, liền nhìn Lâm Y cảm kích, theo đoàn người đi vào trong thành.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Đơn thuốc khác thường

Trương Bá Lâm nói xung quanh bến tàu hầu như đều có quán trọ, vì vậy đoàn người đi một vòng, tìm thấy một khách điểm cách bến tàu không xa tên là Duyệt Lai, ngoài cửa có treo hai câu đối: Cận Duyệt viễn Lai, tân chí như quy*. Trương Bá Lâm đi vào xem trước, nhìn thấy bên trong sạch sẽ gọn gàng, hỏi qua tiểu nhị, vẫn còn phòng trống, liền đi ra hỏi mọi người. “Là nơi này đi, thế nào?”.

*Chơi chữ 2 từ trong tên khách điểm. Duyệt = vui lòng, Lai đến. Nghĩa 2 câu đối là người ở gần thì thấy tâm vui, người xa tới thì ưu ái chọn ở lại, mới đến mà tưởng như về nhà.

Mọi người đều gật đầu, lục tục kéo nhau đi vào, trong đó cảm thấy mới lạ nhất chính là Lâm Y, từ lúc nàng xuyên qua đến Bắc Tống, đây là lần đầu đi vào khách điểm, không nhìn được đưa mắt nhìn xung quanh quan sát. Khách điểm có hai tầng, lầu dưới bố trí bàn ghế phục vụ người đến ăn cơm uống rượu, cầu thang bên trong dẫn lên, lầu trên là một dãy phòng cho khách trọ ở lại qua đêm.

Tiểu nhị nghe nói bọn họ nhiều người như vậy đều muốn trọ lại, vô cùng vui mừng, cúi đầu khom lưng dẫn bọn họ tới quầy đăng kí, không ngờ sắp xếp hết phòng trọ lại thiếu mất hai gian, liền khó xử. Trương Bá Lâm trở lại hỏi mọi người. “Khách điểm này không đủ phòng, chúng ta kiếm chỗ khác vậy?”.

Chường quầy tiếc không muốn bỏ qua việc kinh doanh này, vội hỏi. “Vẫn còn hai phòng trống, chỉ là đã được một vị quan nhân đặt trước, các vị khách quan trước đợi một chút, ta sai tiểu nhị đến hỏi, nếu anh ta không cần nữa thì đưa cho các vị ở”.

Tiểu nhị cầm khăn trong tay vắt ngay lên vai đáp. “Chường quầy, Hồng Đại quan nhân mặc dù đặt phòng trước nhưng chưa đặt cọc tiền, không tính, hỏi làm chi nha, chúng ta trực tiếp đưa mấy vị khách quan này lên lầu luôn”.

Chường quầy trầm ngâm một lát, nói. “Thôi được, tạm thời người đưa khách lên trước, nếu anh ta đến, ta sẽ thương lượng với anh ta sau”.

Tiểu nhị liền tiếp đón mọi người lên lầu, Trương Trọng Vi sợ gây ra rắc rối, kéo tay Trương Bá Lâm nói. “Ca ca, đã được người ta đặt trước rồi, chúng ta vẫn nên tìm nơi khác đi”.

Trương Bá Lâm gan to, nói. “Sợ cái gì, chúng ta cũng không phải không trả tiền, cho dù người kia tìm tới, cũng là chường quầy thương lượng, chúng ta có liên quan gì đâu”.

Trương Trọng Vi còn muốn khuyên nữa, Lí Thư bên cạnh lại nôn một trận, Trương Bá Lâm vội vàng tiến đến đỡ cô, thím Chân vuốt lưng, Cẩm Thư đưa khăn tay, Thanh Liên đi rót nước, nhất thời rối loạn một nùi. Lâm Y lại gần kéo tay áo Trương Trọng Vi, nói nhỏ. “Quên đi, đừng ở đây thôi, Đại tẩu như vậy, sợ là không đi được”.

Trương Trọng Vi thấy mọi người rối tung bên kia, cũng không nói tiếp được gì, đành phải gật đầu, theo mọi người lên lầu. Lâm Y tới hỗ trợ mọi người chăm sóc Lí Thư, đợi cô hồi phục mới đi lên. Trên lầu có năm gian phòng trống, hai gian phòng hạng đã có vợ chồng Trương Đồng và Trương Lương vào ở, còn lại ba gian hạng nhất, vợ chồng Trương Bá Lâm một gian, vợ chồng Trương Trọng Vi một gian, còn một gian cho Trương Tuấn Minh cùng bà vú.

Tiểu nhị còn đang chờ ở thang lầu, đợi Lí Thư và Lâm Y đi lên, nhân tiện nói. “Hai vị phu nhân, đằng sau khách điểm chúng tôi có sắp xếp phòng hạng thấp, dùng cho người hầu ở, mỗi đêm mười văn tiền”.

Giá này vô cùng rẻ, Lí Thư và Lâm Y đều gật đầu, phân phó nha hoàn bà tử hai phòng theo tiểu nhị xuống lầu. Thanh Liên đã quen ở khoang hạng nhất trên thuyền, ngại phòng hạng thấp u ám, ẩm ướt, liền lôi kéo Cẩm Thư bàn bạc. “Cẩm Thư tỷ tỷ, tỷ tỷ là nha hoàn hầu hạ bên người Đại thiếu phu nhân, sao không nói thiếu phu nhân thuê cho chúng ta tạm phòng khô ráo chút mà ở, dù sao cũng dễ chịu hơn phòng hạng thấp ẩm mốc kia”.

Cẩm Thư cũng là người chưa từng chịu khổ, không chịu nổi phòng hạng thấp, nhưng cô ta nhìn Thanh Liên vô cùng không vừa mắt, liền cố ý tăng âm lượng, nói. “Chúng ta chẳng qua chỉ là nha hoàn mà thôi, chủ nhân cho ở đâu thì ở đó, làm sao được phép cò kè mặc cả.”

Lí Thư nghe nói như thế, nhìn về phía hai cô ta, rồi cười khở với Lâm Y. “Nha hoàn nhà ta vô phép vô tắc, khiến em đâu chê cười rồi”.

Lâm Y cười nói. “Mỗi nhà đều có cái khó riêng”. Nàng nhìn bộ dạng Lí Thư là đang định giáo huấn Thanh Liên, vội vén áo hành lễ chào, tìm gian phòng của mình, đẩy cửa đi vào. Trương Trọng Vi thân thể không thoải mái, đã cởi áo nằm xuống, Lâm Y đi qua sờ sờ trán của chàng, rồi lại sờ trán của mình. “Hình như bớt nóng hơn hôm qua, xem ra đơn thuốc lang trung kê hôm qua dù đắt nhưng vẫn rất hữu hiệu”.

Trương Trọng Vi xấu hổ nói. “Ta còn chưa kiếm được một văn, đã tiêu không ít của hồi môn của em”.

Lâm Y giận trách. “Đã làm vợ chồng, chàng còn phân biệt của em của chàng gì nữa, lời này chàng chớ nhắc lại”.

Cách vách bỗng nhiên truyền đến tiếng khóc, Trương Trọng Vi không nghĩ tới phòng trọ ở đây lại cách âm kém như vậy, liền kinh hãi hỏi. “Là ai?”.

Lâm Y vội xua tay. “Đừng hoảng, đại khái là Đại tẩu đang dạy dỗ nha hoàn thôi”.

Trương Trọng Vi từng ở gần Thanh Liên một quãng thời gian không ngắn, một lát sau nhận ra tiếng cô ta, chàng nói. “Sớm biết có hôm nay, lúc trước sao phải vậy”.

Lâm Y không hiểu, hỏi. “Chàng đang nói ai?”.

Trương Trọng Vi trả lời. “Nếu từ sớm Thanh Liên đã biết Đại tẩu không thích cô ta, lúc trước còn bò lên giường đại ca sao?”.

Lâm Y liếc mắt khinh thường, thuận tay nhéo lỗ tai chàng, nắc. “Không ngờ chàng vẫn còn rất quan tâm tới Thanh Liên, không bằng ta nói Đại tẩu một tiếng, mang về đây cho chàng ở cùng phòng, được không?”.

Trương Trọng Vi không hiểu nói. “Em ghen bậy gì đó, nếu lúc trước ta có ý với cô ta sao lại đuổi cô ta ra khỏi cửa, chẳng qua là cảm thán cảm thán chút thôi mà”.

Lâm Y buông lỏng tay, thuận thế ngồi xuống cạnh chàng. “Đừng nói Thanh Liên, ngay cả Đại tẩu, ta thấy cũng là tự mình chuốc lấy, rõ ràng không muốn Đại ca thân mật với thông phòng, còn cố tình hết lần này đến lần nọ đẩy Đại ca vào lòng người khác”.

Cách vách truyền đến tiếng Trương Bá Lâm trách mắng Thanh Liên. “Đại thiếu phu nhân đang có bầu, người còn chóc thiếu phu nhân tức giận, thật to gan!”.

Thanh Liên có lẽ đã bị đánh vài cái, tiếng khóc lại vang lên, trong nhất thời tiếng quát mắng, tiếng khóc đan vào nhau, thật là vô cùng ảm ỹ. Trương Trọng Vi bị quấy nhiễu không ngủ được, lại không tiện sang cách vách khuyên giải, bèn cùng Lâm Y ngồi trên giường ngả đầu vào vai nhau tiếp tục nói chuyện phiếm. “Đáng tiếc là phải trì hoãn rồi”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Trì hoãn chuyện gì?”.

Trương Trọng Vi sờ sờ bụng nàng, trả lời. “Ta bị bệnh kéo mất mấy ngày, khiến việc sinh con bị trì hoãn rồi”.

Lâm Y vỗ lên tay chàng. “Chàng không thấy Đại tẩu vất vả thế nào sao, em mới không muốn mang thai trên đường đi”.

Trương Trọng Vi ngạc nhiên nói. “Việc này có thể theo ý em?”.

Lâm Y lên nhìn một tay nải trên bàn, bên trong cất thuốc tránh thai Dương thị đưa cho nàng, nhưng nàng không tính nói việc này cho Trương Trọng Vi biết, chỉ nói. “Chàng bớt quần quýt lấy em đi là được”.

Trương Trọng Vi cười hi hi, sáp lại gần hôn lên cổ nàng một cái. “Việc này khó mà làm được”.

Lúc này cách vách đã yên tĩnh lại, Lâm Y đẩy chàng ra. “Nhân lúc không ai khóc nháo, tranh thủ nghỉ ngơi đi, sáng mai em còn phải dậy sớm sắc thuốc cho chàng đây”.

Trương Trọng Vi nói. “Đã có Thanh Miêu rồi mà”.

Lâm Y ấn chàng xuống giường, đắp chăn cẩn thận trả lời. “Em không yên tâm”.

Hai người đều không có tật xấu lạ giường, ôm nhau rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Y thức dậy trước, sắc xong chén thuốc mang vào, bụng tới cho Trương Trọng Vi uống, lại nói. “Em thấy thuốc này đắt, nhưng không biết có phải lão lang trung kia lừa gạt chúng ta không nữa, hay là để em xuống phố hỏi thăm vài tiệm thuốc bắc, xem thử giá cả thế nào, chàng thấy được không?”.

Nếu Trương Trọng Vi tiêu tiền của chính chàng, hẳn sẽ nói một câu “Thôi bỏ đi”, nhưng thuốc này là dùng tiền hồi môn của Lâm Y mua, bản thân nàng ngại đắt, chàng còn nói được gì, đành nói. “Ta đi với em”.

Lâm Y hỏi thăm giá thuốc chỉ là cái cớ mà thôi, sao có thể để chàng theo cùng. vội ngăn. “Em ra phố còn không phải vì chàng, nếu chàng đi theo, bệnh tình nặng thêm thì biết làm sao?”.

Trương Trọng Vi nghĩ nghĩ, nói. “Chúng ta lần đầu đến Tiếp Châu, không biết tình hình trên đường thế nào, em dẫn Thanh Miêu theo, mượn của Đại tẩu thêm vài người nữa đi theo”.

Lâm Y gật đầu, dẫn chàng nghỉ ngơi thật tốt, lại đi cách vách mượn của Lí Thư hai tên đầy tớ, thêm Thanh Miêu, bốn người một hàng xuống phố. Lâm Y và Thanh Miêu đi trước, hai tên đầy tớ theo sau, đến trước một hiệu thuốc lớn, một trong hai đầy tớ tiến lên bẩm. “Nhị thiếu phu nhân, lang trung xem bệnh cho Nhị thiếu gia chính là ở chỗ này”.

Thanh Miêu hỏi Lâm Y. “Vậy chúng ta đi vào trong xem thử?”.

Lâm Y cười nói. “Thuốc Nhị thiếu gia đang uống là tiệm này bốc, chúng ta cũng không phải không biết giá thuốc, còn vào trong xem chi nữa?”.

Mọi người cảm thấy có lý, liền tiếp tục đi phía trước, tới cuối đường, nhìn thấy có hiệu thuốc bắc nhỏ hơn, Lâm Y bảo hai tên đầy tớ và Thanh Miêu chờ ở cửa, tự mình đi vào, hỏi một vị lang trung. “Tôi vô tình có được phương thuốc ngừa thai, cũng không biết có tốt hay không, muốn nhờ lang trung xem giúp một chút”.

Lang trung đưa tay ra hỏi. “Đơn thuốc đâu? Xin đưa tôi nhìn xem”.

Lâm Y lấy phương thuốc Dương thị đưa ra, không ngờ sau khi lang trung xem xong, vẻ mặt kinh ngạc, vội hỏi. “Vị phu nhân này, đã từng uống thuốc theo đơn đây chưa?”

Lâm Y không hiểu, lắc đầu nói. “Chưa từng. Sao vậy, đây không phải thuốc ngừa thai ư?”.

Lang trung lưng y như từ mẫu, thấy nàng lắc đầu, liền thở phào nhẹ nhõm, luôn miệng nói. “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi”. Sau đó giải thích. “Thuốc này ngừa thai thì đúng là ngừa thai, nhưng tất cả đều là được liệu mạnh, dùng chỉ một chút thì ngừa đến cả đời không thể sinh con”.

Lâm Y âm thầm kinh hãi, may mắn nàng cẩn thận phòng hờ, không lỡ mồm dùng ngay, bằng không cả đời tiếc nuối, hối hận cũng không kịp. Nàng lấy lại bình tĩnh, nói. “Đa tạ lang trung đã cho biết, chẳng hay có loại thuốc nào có thể tạm thời ngừa thai mà không ảnh hưởng đến thân thể không?”.

Lang trung cười nói. “Thuốc ngừa thai đương nhiên là có, chẳng qua thuốc luôn có ba phần độc, đã là thuốc thì uống nhiều đều không tốt”.

Lời này không giả, Lâm Y lại hỏi. “Không biết thuốc ngừa thai dùng như thế nào?”.

Lang trung nói. “Sắc thuốc theo đơn đã kê, sinh hoạt vợ chồng xong thì uống ngay”.

Lâm Y âm thầm cân nhắc, uống thuốc kiểu đó cũng giống như thuốc ngừa thai khẩn cấp của mấy ngàn năm sau, xong thì uống ngay lập tức, Trương Trọng Vi lại ham thích chuyện đó như vậy, uống thuốc thường xuyên nhất định sẽ hại thân thể, cân nhắc kĩ thì vẫn là canh ngày hành sự tốt hơn. Vì thế cúi người tạ ơn lang trung, không mua thuốc gì cả, tay không ra về.

Trở lại khách điểm, Trương Trọng Vi hỏi nàng. “Hiệu thuốc khác có rẻ hơn không?”.

Lâm Y đáp. “Có rẻ hơn vài văn tiền, nhưng em suy nghĩ nếu không bốc thuốc tại hiệu kia, chỉ sợ lão lang trung chán mạch sẽ không tận tâm, vì vậy không bằng trả thêm tiền, coi như phí vất vả của ông ta”.

Trương Trọng Vi cũng nghĩ như vậy, liền gật đầu, cười nói. “Đúng vậy, chịu thiệt tạo phúc”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Canh thịt bò

Lâm Y trong lòng có chút loạn, không đáp lời chàng, một mình ngồi xuống cạnh cửa sổ, nghĩ tới đơn thuốc đó, phỏng đoán mục đích của Dương thị. Từ trước tới giờ nàng vẫn nghĩ phương thuốc đó chỉ là thuốc tránh thai bình thường, thậm chí âm thầm vui sướng vài ngày, nhưng không ngờ được liệu lại độc như vậy, thật sự khiến người ta đoạn tử tuyệt tôn, chỉ không rõ đơn thuốc này Dương thị đang nhắm vào nàng hay nhắm vào nhà hoàn thông phòng và thiếp thất. Nàng cẩn thận nhớ lại tình cảnh ngày ấy, lúc Dương thị giao đơn thuốc cho nàng, chỉ nói cho Thanh Miêu dùng, vẫn chưa đề cập gì khác, hẳn là hào tâm muốn giúp nàng, không phải hại.

Trương Trọng Vi thấy nàng ngồi bên cửa sổ hồi lâu, liền đến gần hỏi. “Nương tử có gì khó khăn nghĩ không thông sao?”.

Lâm Y nhẹ nhàng cười, che giấu cảm xúc, hỏi. “Nghe nói lúc phụ thân chưa về quê, từng có nhiều thông phòng và thiếp thất, sao lại không có con thiếp sinh?”.

Trương Trọng Vi ngạc nhiên. “Em ngồi đây nửa ngày là đang nghĩ này sao?”.

Lâm Y lấy cớ. “Em nghe nói ngoài Tam lang ra, phụ thân còn có con trai”.

Nàng chẳng qua là thuận miệng hỏi, không ngờ câu trả lời của Trương Trọng Vi lại ngoài dự liệu của nàng. “Đâu chỉ một đứa, vài cái kia, chỉ là không thể nuôi lớn”. Chàng nói xong, nghi hoặc hỏi Lâm Y. “Vì sao đột nhiên em lại hỏi vậy, chẳng lẽ ca ca nói gì với em?”.

Có liên quan đến Trương Bá Lâm? Lâm Y vốn là người đặt câu hỏi, lại bị Trương Trọng Vi biến thành không hiểu gì cả, bắt chàng giải thích. Trương Trọng Vi thấy nàng không biết, không chịu mở miệng, quay về bàn làm bộ nói rằng phải viết văn. Lâm Y trong lòng như bị mèo cào, làm sao buông tha chàng, nhanh chóng đến quấy rối, một chút lấy mực bôi lên mũi chàng, một chút lại vô ý thành một cục. Trương Trọng Vi tức giận, vội nói. “Đừng nào loạn, sợ em rồi, đưa lỗ tai qua đây”.

Lâm Y thành công, cảm thấy mỹ mãn ghé tai qua, Trương Trọng Vi thì thầm. “Thật ra cũng không liên quan tới ca ca, chẳng qua là có một lần phụ thân và thúc phụ nói chuyện phiếm, bị ta và ca ca nghe thấy”.

Thì ra trước khi mẫu thân sinh Trương Tam lang, thiếp thất của Trương Đồng từng sinh vài con trai con gái, nhưng kể từ khi Dương thị sinh Trương Tam lang xong, thiếp thất lúc trước cũng vậy, thiếp thất nạp thêm cũng vậy, không ai sinh con nữa.

Lâm Y kinh ngạc hỏi. “Phụ thân nghĩ ngờ là mẫu thân làm sao?”.

Trương Trọng Vi sợ quá la lên. “Đừng vội nói bừa, là nói chuyện phiếm vậy thôi”.

Lâm Y nghĩ nghĩ, lại hỏi. “Vậy con trai con gái lúc trước thiếp sinh bây giờ ở đâu?”.

Trương Trọng Vi gỡ nhẹ lên đầu nàng, nói. “Nếu có con thiếp sinh đã lớn, cần gì nhận ta làm con thừa tự?”.

Lâm Y bật cười, không nói nữa, trong lòng âm thầm nghĩ, Trương Đồng không một đứa con dưới gối phân nửa chẳng phải ý trời mà là ý người. Nhưng Dương thị giao cho nàng đơn thuốc quan trọng như vậy, không sợ bị nàng đoán ra manh mối? Nàng lo trái lo phải, không tìm được câu trả lời, đành phải quyết định cất kĩ đơn thuốc đó, phòng hờ tình huống bất ngờ.

Giữa trưa ăn cơm, vì Trương Trọng Vi bị bệnh nên sai Thanh Miêu đi nói cho tiểu nhị, dọn cơm canh vào phòng. Chốc lát tiểu nhị bụng mồm lên, một đĩa

trứng gà, hai đĩa rau xanh, thêm một tô canh thịt còn bốc khói nghi ngút đặt lên bàn, nói. “Đây là canh thịt bò Hồng quan nhân tặng cho hai vị”.

“Canh thịt bò?”. Từ lúc Lâm Y xuyên tới Bắc Tống, cực ít khi được ăn thịt bò, không khỏi ngạc nhiên mừng rỡ. Trương Trọng Vi lại nhú mày, hỏi tiểu nhị. “Hồng quan nhân là vị nào?”.

Tiểu nhị nói. “Chính là vị Hồng quan nhân ngày hôm qua đã đặt phòng trước, hình như là người quen cũ của người nhà khách quan, đang ở dưới lầu uống rượu với hai vị trưởng bối kia”.

Trương Trọng Vi đi ra ngoài, dựa lan can nhìn xem, quả thật là người quen, chẳng ai xa lạ chính là người tặng thiệp không thành nên buồn bực bỏ đi trước trong buổi tiệc rượu cảm tạ các ân sư ngày ấy – Hồng viên ngoại. Trương Trọng Vi thấy ông ta và Trương Đồng Trương Lương, ba người nâng cốc thật hoan hỉ, không khỏi lấy làm lạ, đến cách vách gỗ cửa, nói với Trương Bá Lâm. “Hôm qua lúc đặt phòng, chừng quây có nhắc tới Hồng quan nhân, đúng là Hồng viên ngoại, đang ở dưới lầu cùng phụ thân và thúc thúc uống rượu kia”.

Trương Bá Lâm cũng ra lan can nhìn, nói. “Khó trách vừa rồi tiểu nhị bung canh thịt bò lên, nói là vị quan nhân họ Hồng tặng, hóa ra là ông ta”. Nói xong lại nghi ngờ. “Sao ông ta lại ở Tiếp Châu?”.

Trương Trọng Vi không cho là đúng, nói. “Chúng ta cũng đang ở đây đó thôi, ông ta ở trong này có gì ngoài ý muốn chứ?”.

Trương Bá Lâm ngạc nhiên nói. “Vậy cậu đặc biệt đặc biệt gọi anh tới xem là có ý gì?”.

Trương Trọng Vi hơi lo lắng đáp. “Chúng ta chiếm mất hai gian phòng của ông ta, vì sao ông ta không làm âm lên, ngược lại tặng đồ ăn cho chúng ta?”.

Trương Bá Lâm bận lòng Lí Thụ trong phòng nôn ọe ăn không ngon, nghĩ tới nghĩ lui không có kết quả, chỉ nói. “Đề ý ông ta làm chi, bình tới tướng chặn thôi”. Nói xong nhắc chân vào phòng, dỗ Lí Thụ.

Trương Trọng Vi đành phải quay về phòng, nói cho Lâm Y. “Em nói thử xem, Hồng viên ngoại này từ trước đến nay có thù tất báo, lần trước ta và ca ca không nể mặt ông ta, bây giờ nhà mình lại chiếm mất của ông ta hai gian phòng, ông ta không định trả thù cũng không sao, vì có gì còn tặng canh thịt bò?”.

Lâm Y vừa gấp một khối thịt bò, nghe vậy tay run lên, thịt rơi tòm vào tô lại, một cây đũa rớt xuống bàn, kinh hoàng nói. “Thôi chết, chẳng lẽ thịt này có độc?”.

Trương Trọng Vi nhìn trên bàn, tô canh thịt bò kia đã bị Lâm Y ăn hết bảy tám phần, chàng chưa bao giờ thấy Lâm Y ăn uống hăng say như vậy, không khỏi buồn cười, cố ý hoảng lên. “Ai chao ôi, chưa nghĩ tới sự này, mau, chạy đi mời lang trung tới”.

Chàng diễn trò rất dỏ, Lâm Y liếc mắt đã nhìn ra là giả bộ, cầm chiếc đũa còn sót trong tay gõ một cái, tức giận nói. “Hù dọa người ta thú vị lắm sao?”.

Trương Trọng Vi vội lấy đôi đũa sạch khác nhét vào tay nàng, nói. “Ngay cả tiểu nhị cũng biết là canh thịt bò do Hồng viên ngoại tặng, nếu chúng ăn có gặp phải gì, chẳng phải là trách nhiệm của ông ta hay sao?”.

Lâm Y không hề khách khí, nhận đôi đũa, lại gấp một khối thịt ăn, cười đáp. “Không ngờ chàng cũng thông minh như vậy nha”.

Trương Trọng Vi nói. “Không phải ta thông minh, là em quá ngốc, đạo lý đơn giản như vậy cũng không nghĩ ra”.

Lâm Y trừng mắt. “Trương Trọng Vi, chàng thật sự là càng ngày càng xấu, dám mắng ta ngốc?”.

Trương Trọng Vi nghiêm mặt. “Em gọi ta là gì?”.

Lâm Y quay qua chỗ khác không thèm để ý tới chàng, một lúc sau không thấy có động tĩnh gì, nhìn lại, thì ra Trương Trọng Vi đã nhặt đôi đũa bẩn kia lên, đang hào hứng ăn thịt bò. Nàng la lên một tiếng, quay sang bắt đầu tranh, vừa kẹp đũa đánh nhau với đũa của chàng, vừa chất vấn. “Đũa này ban này rớt xuống đất, chàng rửa chưa vậy?”.

Trương Trọng Vi miệng nhồm nhoàm thịt bò, nói. “Lau trên người hai lần, sạch sẽ”.

Lâm Y vội nhìn lên người chàng, quả nhiên tay áo có hai vệt mỡ và hỗn hợp bụi bặm, nàng buồn bực, hét lên. “Trương Trọng Vi!”.

Trương Trọng Vi tưởng là Lâm Y trách mình ăn trộm thịt bò, vội nói. “Ta chỉ ăn năm khối, còn lại để dành cho em đây...”. Nói chưa xong, phần sau nuốt vào lại cổ họng, Lâm Y thấy lạ, quay đầu lại, thì ra Phương thị đang cầm một chén canh thịt bò khác đứng ở cửa, đại khái đã nghe được Lâm Y hét, tròn mắt há hốc mồm.

Lâm Y nhớ rõ nàng đã đóng cửa phòng rồi, Phương thị làm sao vào được, đang nghi ngờ, Thanh Miêu ngoài cửa nói thầm. “Nhị phu nhân cũng quá gấp gáp đi, chờ tôi thông báo một tiếng không được? Chính mình lại đẩy cửa đi vào”.

Phương thị phục hồi tinh thần, nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Ta vào phòng thân nhân của mình còn cần người thông báo?”. Miệng bà ta mắng Thanh Miêu nhưng ánh mắt lại trừng Lâm Y. Lâm Y tự giác bản thân đuối lý, một tiếng cũng không dám hó hé, ngoan ngoãn khoanh tay đứng một bên.

Phương thị tức nàng hét Trương Trọng Vi, cũng rống nàng. “Đứng đó làm chi, còn không nhanh chân tới đỡ lấy cái chén!”.

Lâm Y vội vàng tiến đến nhận chén canh thịt bò kia, cười làm lành. “Chúng ta cũng có mà, thím cần gì bụng đến, giữ lại tự mình ăn”.

Phương thị nhìn tô canh thịt của bọn họ đã gần thấy đầy, hừ một phát. “Cả một tô to như vậy, con trai ta chỉ ăn năm khối, may mà ta bụng chén khác tới, cô còn dám nói nữa”.

Lâm Y chỉ hận bản thân không khóa cửa, chẳng thể trách người ngoài, rụt rụt cổ, thối lui về một bên, cố ý nói với Trương Trọng Vi. “Em không ăn, quan nhân mau ăn đi”.

Trương Trọng Vi sợ nằng có hậu chiêu, chỉ dám động chiếc đũa gấp gấp, Phương thị lại đứng bên tròng, một bộ anh-mà-không-ăn-ta-sẽ-không-đi, chàng thật sự khó xử, ăn cũng không được, không ăn cũng không được.

Dương thị nghe thấy bên này tranh cãi âm ỉ, tìm đến, trước tiên hỏi Thanh Miêu tình hình cụ thể, không khỏi buồn cười, rõ ràng chỉ là vợ chồng son đùa giỡn vui vẻ, bà ta còn chặn ngang làm chi, thật sự là khiến người ta cười rớt răng.

Lưu Hà nói. “Cháu trai cháu dâu ăn cơm trong phòng, thím ở đó làm chi? Đại phu nhân mau vào quán quân”.

Dương thị trầm ngâm một lát, thực sự đi vào, lúc này trong phòng vẫn giăng co, Trương Trọng Vi ngồi trước bàn, tay niết đũa nhưng không ăn, chỉ nói. “Mẹ, con ăn no, để đó sau này lại ăn”.

Phương thị không buông tha. “Con vừa mới nói chỉ ăn năm khối, làm sao no?”.

Dương thị cười. “Em dâu bụng canh đến cho các cháu? Vì sao không giữ lại bản thân ăn, đừng nuông chiều bọn họ”.

Phương thị đáp không hề suy nghĩ. “Ruột thịt của mình, nuông chiều chút thì có làm sao”.

Dương thị trầm mặt xuống, không nói nữa, nhìn thoáng qua Lưu Hà, Lưu Hà liền cười tiếp lời. “Nhị phu nhân bụng canh thịt bò cho Nhị thiếu gia, không sợ Đại thiếu gia trách phu nhân bất công?”.

Phương thị chưa hề nghĩ tới, sừng sốt, Lưu Hà thừa dịp này kéo tay bà ta hướng ra ngoài, vừa đi vừa cười. “Ban nãy Đại thiếu gia còn hỏi Nhị phu nhân kia, nói là sợ tô canh thịt bò không đủ phu nhân ăn, muốn đưa của thiếu gia cho phu nhân, tôi cùng Nhị phu nhân về nhìn thử đi, xem có đưa tới chưa”.

Phương thị dù cứng con trai sau, rốt cuộc vẫn bận tâm tâm tư của con cả, sợ Trương Bá Lâm thật sự đến phòng bà ta, phát hiện bà ta tặng canh cho Trương Trọng Vi, liền vội vàng bỏ rơi Lưu Hà, vừa âm thầm bịa lý do, vừa chạy vội về phòng.

Dương thị nhìn Trương Trọng Vi, bỗng dưng có chút đau lòng, âm thầm thờ dài, thật lâu sau mới nói. “Các con ăn cơm đi”.

Lâm Y tiễn bà ra cửa, cảm ơn lại cảm ơn, nói. “Vừa rồi con đắc tội thím, đang không biết phải làm sao cho phải, may có mẫu thân đến giải vây”.

Dương thị cười khê. “Con và Nhị lang đang tâm sự trong phòng mình, liên quan gì tới thím, đừng nghĩ nhiều, nhưng thật ra Thanh Miêu canh cửa không tốt, nên phạt”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Hàn Mai lên thuyền

Thanh Miêu đứng cạnh không để ý, bỗng nhiên nghe Dương thị gọi tên mình, sợ nhảy dựng lên, vội quỳ xuống nói. “Nô tỳ thất trách, Đại phu nhân và Nhị thiếu phu nhân trách phạt”.

Thanh Miêu làm việc chưa bao giờ sơ suất, đặc biệt là việc liên quan tới Phương thị, hôm nay là làm sao vậy, Lâm Y cảm thấy kì quái, không định phạt cô, mà là chờ rảnh rồi cẩn thận hỏi một chút, nhưng Dương thị đứng đó, cũng cần phải làm ra vẻ, nằng nói. “Là con dâu không có năng lực dạy dỗ nô tỳ, liên phạt nhà người tháng lương này”.

Dương thị cảm thấy phạt nhẹ, nhưng dù gì cũng là nha hoàn của Lâm Y, bà không muốn can thiệp nhiều, gật gật đầu, dẫn Lưu Hà đi rồi.

Lâm Y vẫn giữ Thanh Miêu canh cửa, đóng cửa quay vào trong, thấy Trương Trọng Vi vẫn không động đũa, vừa buồn cười vừa đau lòng, vội đi đến gấp một khối thịt bò bỏ vào chén chàng. “Mau ăn thôi, nguội rồi hương vị sẽ không ngon nữa”.

Thật ra hai người đều cảm thấy xấu hổ vì bị Phương thị quấy rối, đều làm như chưa có việc gì xảy ra, tiếp tục ăn cơm. Chờ ăn xong, Trương Trọng Vi xoa xoa bụng phồng lên, cười. “May mắn thím tặng thêm một chén thịt bò, nếu không làm gì tới lượt ta ăn”.

Lâm Y liếc trắng mắt. “Chàng tranh ăn nhanh lắm kìa”. Nói xong chống cằm, lo lắng. “Thật không hay ho, khó khăn lắm mới được rống chàng một cái, lại bị thím nghe thấy, sợ bây giờ thím vẫn còn bực em”.

Trương Trọng Vi mỉm cười. “Ta có người che chở, nhìn em sau này có còn dám ăn hiếp ta hay không”.

Lời còn chưa dứt, lỗ tai đã bị Lâm Y xách lên, kéo đến chỗ chậu đồng, buộc rửa sạch tay. Lâm Y mở hành lí, lấy một bộ quần áo sạch sẽ ra, đưa cho chàng đổi. “Ta thấy sở dĩ chàng nhiễm bệnh là do ngày thường không sống sạch sẽ”.

Trương Trọng Vi không để ý, nhưng cũng không phản bác, vừa thay quần áo vừa hỏi. “Nương tử, em thích ăn thịt bò như vậy sao?”.

Lâm Y đáp. “Triều đình không cho bán thịt trâu bò, nào có ai bán đâu, cầm tiền nhiều nữa cũng không được ăn, đương nhiên tham ăn chút. Hồng viên ngoại này cũng giỏi thật, có thể tìm được nhiều thịt bò như thế, chẳng lẽ nhà ông ta tự nuôi?”.

Trương Trọng Vi lắc đầu. “Không ai giết thịt trâu bò cày, đó là mua từ mỏ muối”.

Thì ra Tứ Xuyên nhiều mỏ muối, giếng lấp rỗng rọc kéo nước làm muối cần sức trâu bò, một đầu trâu khỏe mạnh kéo nhiều thì nửa năm, ít thì ba tháng đã kiệt sức, không làm được nữa liền bị giết thịt, nghe nói canh thịt bò này là công nhân làm muối nghĩ ra.

Lâm Y nghe xong, hơi dăm chiêu. “Theo lời chàng, Hồng viên ngoại không phải người tốt gì, sao bỗng dưng đặc biệt mua thịt bò từ mỏ muối cho chúng ta ăn, có rắp tâm gì?”.

Ráp tâm gì rất nhanh sẽ biết. Thanh Miêu vào dọn dẹp chén đĩa, giao cho tiểu nhị, chính mình không đi, quỳ xuống nói. “Vừa rồi là em thất thần, không kịp thông báo cho các chủ tử, Nhị thiếu phu nhân phạt em đi”.

Lâm Y hỏi. “Làm sao mà thất thần?”.

Thanh Miêu đáp. “Vừa rồi Đại lão gia ngồi uống rượu với một vị quan nhân dưới lầu, ăn ăn uống uống xong liền dẫn một tiểu nương tử đi lên, không biết là thiếp mua cho lão gia hay mua cho Nhị thiếu gia, bởi vậy em nhìn thêm mấy lần, lúc quay đầu lại Nhị phu nhân đã đi vào”.

Lâm Y còn chưa lên tiếng, Trương Trọng Vi đã hỏi trước. “Tiểu nương tử kia là vị quan nhân đó mang tới?”.

Thanh Miêu gật đầu. “Đúng vậy, vị quan nhân đó dẫn cô ta tới hành lễ chào hai vị lão gia, Đại lão gia liền dẫn cô ta đi lên, hiện giờ đang ở trong phòng Đại phu nhân”.

Trương Trọng Vi giật mình, nói với Lâm Y. “Chẳng lẽ là thứ nữ của Hồng viên ngoại, lần đầu tặng không thành, lại chờ lần này tặng?”.

Lâm Y buồn cười nói. “Chàng nghĩ chính mình là ai chứ?”.

Trương Trọng Vi gãi gãi đầu, ngược ngung trả lời. “Người khác đương nhiên không coi trọng ta, nhưng...”. Chàng chưa nói hết, Lâm Y đã hiểu, không chừng là Hồng viên ngoại tặng thứ nữ cho Trương Đổng, nhưng chuyện này cũng quá khéo đi, mặc cho người ở bất cứ nơi nào ra khỏi nhà, chỉ cần không phải chuyển nhà đi chỗ khác, chẳng ai mang thứ nữ đi theo, Hồng viên ngoại này làm sao biết trước mà đặc biệt chờ Trương Đổng ở đây?

Cả hai vợ chồng còn đang cân nhắc, Lưu Hà đến gọi, nói rằng Dương thị mời Lâm Y sang đó nói chuyện. Lâm Y nghĩ bụng đại khái là vì vị Hồng tiểu nương tử kia. Nàng thấy Thanh Miêu vẫn còn quỳ dưới mặt đất, vội nói. “Đứng lên đi, hôm nay quả thật là em thất trách, tiền tiêu vật tháng này coi như phạt, lần sau không được viện lý do nữa”.

Thanh Miêu dập đầu, đứng lên, đi theo sau nàng đến phòng Dương thị.

Trong phòng Dương thị quả nhiên có một thiếu nữ lạ mặt, cũng không phải mỹ mạo gì, nhưng rất đoan trang, ngồi nghiêm túc trên ghế, ánh nhìn quy củ. Dương thị thấy Lâm Y đi vào, hỏi nàng trước. “Hôm nay ăn canh thịt bò có ngon không?”.

Lâm Y biết tiểu nương tử họ Hồng, ngoại trừ khen ngợi thịt bò, còn bỏ thêm một câu. “Làm khó Hồng viên ngoại lo lắng, có thể tìm được nhiều thịt bò như vậy, chúng ta dù là cầm tiền cũng không biết mua ở đâu”.

Lời này vừa xuôi tai lại khéo nói, Dương thị cảm thấy hân diện, cười chỉ vào cô ta. “Đây là con gái Hồng viên ngoại”. Nói xong lại chỉ Lâm Y. “Đây là con dâu ta”.

Lâm Y và Hồng tiểu nương tử cùng hành lễ chào, xã giao mấy câu, tự báo tên họ. Hồng tiểu nương tử nói. “Lúc di nương sinh tiểu nữ, đứng dịp có cành hàn mai nở rộ, liền đặt tên tiểu nữ là Hàn Mai”.

Lâm Y khen. “Tên thật là thanh nhã”. Lại có ý hỏi. “Hàn Mai muội muội là người Tiệp Châu?”.

Dương thị cười nói. “Cô ấy cũng là người Mi Châu, con thật sự không biết?”.

Lâm Y cũng cười. “Thì ra là đồng hương, quả là khéo quá, không biết Hàn Mai muội muội đến Tiệp Châu thăm người thân, hay chỉ đi ngang qua như chúng ta?”.

Hồng Hàn Mai đáp. “Gia phụ vốn muốn tự mình đưa tiểu nữ lên kinh thành, không ngờ vừa đến Tiệp Châu, trong nhà xảy ra chút chuyện, gia phụ phải

quay về, lại sợ chậm trễ hành trình của tiểu nữ, đang lúc khó xử, may mắn gặp được Đại lão gia và Đại phu nhân”.

Cô ta chỉ nói một nửa, Lâm Y đang ngẫm nghĩ, Dương thị bổ sung thêm. “Hồng viên ngoại nhờ chúng ta đưa Hồng tiểu nương tử lên kinh, giao cho trưởng tử của cô ấy”.

Trong nhà cha mẹ còn tại, gia thế không tồi, lại muốn đi nương tựa trưởng tử, là đạo lý gì? Lâm Y nghĩ nghĩ, đột nhiên hiểu ra, hẳn là trưởng tử của Hồng Hàn Mai muốn chọn thiếp, lo lắng người ngoài hai lòng, bởi vậy gọi thứ muội nhà mình đến. Nàng nghĩ thông, âm thầm thở phào, cái gọi là thiếp nhiều nhà không yên, nếu cô nàng Hồng Hàn Mai này không phải muốn chen chân vào nhà họ Trương thì cái gì cũng tốt.

Dương thị đại khái cũng nghĩ thế, đối đãi Hồng Hàn Mai cực kì khách khí, hỏi cô ta. “Lúc trước hai gian nhà cô đặt đã bị chúng ta chiếm mất, vậy đêm nay các người ở đâu?”.

Hồng Hàn Mai cúi đầu đáp. “Gia phụ phải chạy về suốt đêm, còn không biết sẽ an bài tiểu nữ ở đâu”.

Đang nói, Hồng viên ngoại đến đây, cũng không vào cửa, chỉ đứng chấp tay bên ngoài, nói với Trương Đồng. “Đại lão gia, Hàn Mai nhà tôi lẽ lẽ loi một mình, tìm khách điểm khác ở chỉ sợ không an toàn”.

Nhà họ Trương chiếm phòng của bọn họ, Trương Đồng có chút băn khoăn, liền nói với Dương thị. “Không bằng chúng ta quay về thuyền trước, chờ gian phòng cho Hồng tiểu nương tử ở lại”.

Hồng viên ngoại và Hồng Hàn Mai cùng thốt lên. “Cái này sao có thể”.

Trương Đồng và Dương thị là trưởng bối, bọn họ nhường phòng, Hồng Hàn Mai đương nhiên sẽ ngại không thể ở, đồng dạng Trương Lương và Phương thị cũng không thể nhường, nhưng Trương Trọng Vi bệnh, Lí Thụ ồm nghén, Trương Tuấn Minh tuổi nhỏ, ai quay về thuyền trước cũng không xong. Mấy người thương lượng một lúc lâu vẫn không có kết quả, cuối cùng Hồng Hàn Mai nói. “Nếu là Đại thiếu gia Đại phu nhân cho phép, tiểu nữ lên thuyền ở, như thế nào?”.

Trương Đồng và Dương thị đều coi cô ta là người nhà, không thể bạc đãi, nhưng nghĩ tới nghĩ lui chỉ có cách này là tốt nhất, chẳng qua thuyền hạng nhất đã hết khoang trống, Trương Đồng nghĩ chuyện Hồng Hàn Mai này Trương Lương cũng đã đồng ý, liền sai Lưu Hà đến hỏi Lí Thụ có thể dọn khoang thuyền của Cẩm Thụ cho khách ở được không.

Lúc trước sở dĩ Lí Thụ cho hai thông phòng lên thuyền hạng nhất ở, thứ nhất là vì giúp Lâm Y, thứ hai là tỏ ra mình hiền lành, hiện giờ có lý do chính đáng như vậy đuổi Cẩm Thụ và Thanh Liên rời thuyền, cơ sao không làm, sáng khoái đồng ý ngay, sai Cẩm Thụ và Thanh Liên đi theo dọn hành lý. Đã có khoang trống, mọi người đều vui vẻ, Dương thị sai Lưu Hà đưa Hồng Hàn Mai lên thuyền.

Lâm Y thấy bọn họ an bài thỏa đáng, không có việc của mình, liền cáo lỗi đứng dậy về phòng.

Trương Trọng Vi thấy nàng đi lâu như vậy mới về, hỏi. “Thật sự là phụ thân nạp thiếp?”.

Lâm Y cười. “Nếu là thiếp, cần gì đặc biệt gọi em qua gặp mặt, tuy em là tiểu bối, nhưng tốt xấu cũng là chính thất phu nhân”.

Trương Trọng Vi kinh ngạc hơn. “Chẳng lẽ là thiếp mua cho ta?”.

Bàn tay trắng nõn của Lâm Y đánh lên ngực chàng. “Chàng mơ đi”. Nàng kể lại chuyện Hồng Hàn Mai vào kinh nương tựa trưởng tử cho chàng nghe, nói. “Chẳng qua là tiện đường đưa một đoạn, không liên quan tới chàng, đến lúc lên thuyền, nhớ rõ không được nhìn ngó lung tung”.

Trương Trọng Vi mỉm cười. “Ta nhìn nương tử là đủ rồi”.

Lâm Y hiếm có nghe được một câu tâm tình từ chàng, thật là vừa kinh ngạc vừa vui mừng, không để ý chàng còn đang bệnh, chủ động chui vào lòng chàng, âu yếm thân mật một trận.

Ngày thứ hai, Trương Trọng Vi uống thuốc xong, cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, liền xuống lầu tản bộ, trùng hợp Trương Bá Lâm cũng đang đi dạo, tiến đến sòng vai cười. “Khó trách ngày ấy cậu kiên quyết không nhận thứ nữ của Hồng viên ngoại, thực là nhan sắc kém chút”.

Trương Trọng Vi nói. “Em chưa gặp cô ta lần nào, làm sao mà biết, nhưng ca ca đừng lên nhìn tiểu nương tử nhà khác sau lưng Đại tẩu, không tốt”.

Trương Bá Lâm cuống lên. “Chớ nói bừa, anh đâu có nhìn lên, chẳng qua là cô ta vô tình đi ngang cửa phòng chúng ta, trùng hợp nhìn thấy thôi”.

Lúc này Lí Thụ cũng xuống lầu, Lâm Y đỡ cô, cả hai nhìn thấy quan nhân nhà mình, gật đầu mỉm cười. Trương Bá Lâm vỗ nhẹ sau lưng Trương Trọng Vi một cái, nhỏ giọng uy hiếp. “Đừng nói linh tinh, cẩn thận anh tổ cậu từng dạo lầu xanh”.

Trương Trọng Vi buồn cười đáp. “Ca ca cũng biết nói xấu?”.

Lâm Y và Lí Thụ đã tới gần, cười hỏi. “Hai anh em nói chuyện gì mà vui vẻ vậy?”.

Trương Bá Lâm ngẩng đầu nhìn trời. “Ta thấy sắc trời hôm nay không tồi, bệnh của Trọng Vi cũng đã khỏi sắc, đang thương lượng không biết khi nào lại khởi hành đây”.

Đã nhiều ngày Trương Bá Lâm chăm sóc Lí Thư từng li từng tí, bởi vậy cô không nghi ngờ anh ta, cười. “Nhị lang bệnh còn chưa khỏe, đừng đi ra ngoài lâu, dạo hai vòng thôi rồi về”.

Trương Bá Lâm nhìn vợ, vội tiến đến đỡ cánh tay Lí Thư. “Nương tử cũng đi nhiều rồi, cần phải trở về”.

Lâm Y trộm cười vợ chồng bọn họ, Lí Thư ngược, túm Trương Bá Lâm bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Lên đường lần nữa

Lâm Y hơi gật đầu, hỏi Trương Trọng Vi. “Bàn chuyện khởi hành mà mặt mày hớn hờ vậy sao?”.

Trương Trọng Vi âm âm ừ ừ vài câu, rốt cuộc không chống đỡ nổi sức công phá của ánh mắt Lâm Y, nhỏ giọng nói. “Chẳng qua là ca ca ngại Hồng tiểu nương tử không đẹp”.

Lâm Y nói. “Nghị luận nhan sắc tiểu nương tử nhà lành sau lưng người ta, nên đánh”.

Trương Trọng Vi mỉm cười. “Ca ca đương nhiên chốt dạ, bỏ qua cho ca ca đi”.

Lâm Y nhớ tới bộ dạng khúm núm của Trương Bá Lâm trước mặt Lí Thư ban nãy, nhin không được phì cười, dận dò Trương Trọng Vi. “Không được học theo Đại ca”.

Trương Trọng Vi liên tục gật đầu, nói. “Nương tử lại theo ta đi dạo một chút, mấy ngày chưa thấy thái dương”.

Lâm Y vốn là muốn khuyên chàng về phòng, thấy chàng nói đáng thương như vậy, liền im lặng, theo chàng cùng đi dạo trước khách điểm. Đội bọn họ đi dạo xong, cả nhà đang tụ lại trong phòng Dương thị bàn chuyện, Lưu Hà đến mời. “Ồ Đông Kinh không dùng tiền giấy, cũng không dùng tiền sắt, bởi vậy Đại lão gia Đại phu nhân đang thương lượng coi tính toán thế nào”.

Lâm Y đang đốc thúc Trương Trọng Vi rửa mặt mũi tay chân, nghiêng người trả lời. “Bấm lại với Đại lão gia Đại phu nhân, chúng ta lập tức đến”.

Lưu Hà vâng theo lui ra.

Trương Trọng Vi dùng khăn lau tay, nói với Lâm Y. “Thiếu chút nữa đã quên, trước khi vào kinh chúng ta phải đổi tiền sắt sang tiền đồng. May mà phụ thân mẫu thân nghĩ tới, bằng không vào kinh lại đổi thì phiền toái lắm”.

Trước mắt bọn họ vẫn đang ở Tứ Xuyên, tiền sắt vẫn lưu hành tốt, Lâm Y cũng không biết tiền tệ Đại Tống không thống nhất, không khỏi âm thầm kinh ngạc, hỏi. “Vậy tiền sắt và tiền giấy còn có thể dùng làm gì?”.

Trương Trọng Vi ngẫm nghĩ, đáp. “Phía Bắc hình như cũng có một hai nơi dùng tiền sắt, nhưng phần lớn vẫn là dùng tiền đồng”.

Lâm Y lại hỏi. “Tiền giấy thì sao?”.

Trương Trọng Vi lắc đầu. “Theo ta biết, chỉ có trong đất Tứ Xuyên mới dùng tiền giấy thôi”.

Không có tiền giấy làm sao thuận tiện, trong đầu Lâm Y hiện ra cảnh kéo cả một xe tiền đồng đi mua đồ ăn, phụt cười. Trương Trọng Vi thấy nàng bỗng dưng cười, sờ sờ đầu, nói. “Đừng nghĩ tiền đồng càng đáng giá, đổi phiền toái rất nhiều, gia sản Đại tâu mang theo không ít, ta đánh giá phải thuê tận mấy chiếc xe mới có thể mang hết tiền về thuyền”.

Lâm Y vốn đang nghĩ tới chuyện này, nghe chàng vừa nói, có chút lo lắng, vội kéo chàng sang phòng Dương thị. Trong phòng Dương thị, mọi người đã tới đầy đủ, Trương Lương và Phương thị ngồi bên trái, Trương Bá Lâm và Lí Thư ngồi bên phải, vợ chồng Lâm Y tiến vào chào, gần bên phải chưa có ai ngồi, trước tạ lỗi. “Đi dạo hơi lâu chút, trở về đã muộn”.

Không ai để bụng, chỉ có Phương thị trừng mắt liếc Lâm Y, bực tức nói. “Trọng Vi bệnh chưa khỏi hẳn, cô làm nương tử, sao có thể để mặc nó ra ngoài đi dạo, lỡ trúng gió bệnh tình tăng thêm thì sao?”.

Lâm Y còn chưa trả lời, Dương thị đã mở miệng. “Cứ ngọt ngọt trong phòng mãi cũng không tốt, con dâu nên cùng Nhị lang ra ngoài đi lại một chút, phơi nắng”.

Mất thấy hai vị trưởng bối sắp sửa vì một việc nhỏ mà đôi đầu, Lâm Y vội lên tiếng hỏi Lí Thư, dẫn dắt đề tài dời đi nơi khác. “Đại tâu, nghe nói chúng ta

phải tha một thuyền tiền đồng đi Đông Kinh?”.

Lí Thư đương nhiên hiểu ý nàng, vội trả lời. “Đang quan tâm việc này đây, tiền đồng nhiều như vậy làm sao mang theo hết, không bằng mang tiền giấy vào kinh, Đông Kinh là đô thành Đại Tống, hẳn là đổi dễ dàng hơn Tứ Xuyên nhiều”.

Trương Đồng thấy hai tiểu bối còn hiểu biết hơn hai trưởng bối, không khỏi âm thầm lắc đầu, lại nói. “Đông Kinh có nơi đổi, chỉ là thường hay ép giá, tiền giấy một quan chỉ đổi được tám trăm văn tiền túc mạch, mà không phải một ngàn văn”.

Phương thị nghe nói vào kinh đổi tiền bị thiệt, đương nhiên không chịu, vội la lên. “Con dâu, chúng ta đổi tiền ngay tại Tiếp Châu thôi”.

Lí Thư khó xử nói. “Tiền đồng mặc dù nhẹ hơn tiền sắt, nhưng rút cuộc vẫn nặng, chẳng lẽ chúng ta phải thuê thêm một con thuyền chứa tiền?”.

Trương Đồng nói. “Mướn thuyền cũng tốn không ít tiền, tha thêm một con thuyền chở tiền, quá rêu rao”.

Lí Thư nói. “Chính là vậy, nếu thực thuê, còn phải mướn vài tên bảo tiêu đi theo, tiền tốn còn nhiều hơn chênh lệch giá nữa”.

Lâm Y lần đầu ra khỏi Mi Châu, thế giới bên ngoài nàng một mực không hiểu, bởi vậy không thể góp ý gì, đành phải ngồi yên nghe, nàng vẫn về bạch ngọc bội đeo cặp váy, đột nhiên nhớ tới khi xưa bản hàn, Trương Bát nương từng tặng nàng một khối bạc vụn, mơ hồ nghe nói ở Đại Tống trong một số trường hợp đặc thù, vẫn sử dụng vàng bạc, vì thế nhỏ giọng hỏi Trương Trọng Vi bên cạnh. “Đông Kinh không dùng bạc ư?”.

Trương Trọng Vi đáp. “Vàng bạc thường ngày không ai sử dụng, chỉ có nộp thuế, bổng lộc của quan viên, còn có mua bán giữa hai quốc gia mới dùng vàng bạc”.

Lâm Y nghe xong có chút thất vọng, nhưng Dương thị lại cao hứng, nói. “Chúng ta mang theo vàng bạc vào kinh, tới Đông Kinh lại đến cửa hàng vàng bạc đổi tiền đồng, thế nào?”.

Làm như vậy vô cùng thuận tiện, trước cầm tiền giấy đi mua vàng bạc, nhập kinh xong lại đến cửa hàng bán vàng bạc đi, chẳng qua một mua một bán, mang theo không ai thấy, qua tay cũng không thiệt, mọi người nghe xong đều khen chủ ý này hay.

Lí Thư nhiều tiền nhất, cười tươi nhất, tạ ơn Dương thị. “Ít nhiều do Đại phu nhân nghĩ ra diệu kế ấy, bằng không thật không biết làm sao cho phải”.

Dương thị khiêm tốn nói. “Đâu là chủ ý của ta, là vợ Trọng Vi nghĩ ra được”.

Lí Thư nói. “Cháu dâu thấy việc mua vàng bạc không nên gấp gáp, thứ quý trọng như vậy, bỏ lên thuyền trước không ai yên tâm được, không bằng chờ chúng ta quyết định khi nào khởi hành lại đến cửa hàng vàng bạc”.

Lâm Y gật đầu nói. “Đúng vậy, hai ngày nay thời thì phiên toái Đại tẩu sai vài tên gia đình đi hỏi thăm trước, chúng ta chọn một nhà gần bến tàu nhất, thuận tiện lúc đó làm việc”.

Lí Thư đồng ý, mọi người lại thương lượng một ít việc, sau đó tự về phòng.

Lại nói Trương Trọng Vi, uống thuốc liên tục hai ba ngày, thật sự chịu không nổi, tới ngày thứ tư, lặng lẽ đổ thuốc đi chỗ khác, không ngờ tới ngày thứ năm, bệnh khỏi. Lâm Y biết được việc này, mắng lão lang trung lòng dạ hiểm độc, muốn đi đập y quán của ông ta, Trương Trọng Vi ngăn nàng. “Việc này nói không rõ ràng, ai biết có phải vì uống thuốc của ông ta mấy ngày nay nên bệnh của ta mới tốt lên đâu”.

Lâm Y không tin, vẫn sai Thanh Miêu đến hỏi, lão lang trung kia quả nhiên nói. “Là uống thuốc ta bốc đến hôm qua mới chuyển biến tốt đẹp, hôm nay đã khỏi. Người dám chắc nếu hẳn không uống thuốc mấy ngày nay, hôm nay khỏe được sao?”.

Dương thị và Phương thị đều cho rằng việc này lừa đảo, rất tức giận, đặc biệt mời lang trung ở y quán khác đến tra xét đơn thuốc, nhưng lang trung hai ba nơi đều xem qua, bảo rằng không vấn đề, mọi người mới yên tâm.

Trương Trọng Vi khỏi bệnh, Lí Thư cũng bớt ốm nhén, vì thế cả nhà quyết định, rạng sáng trời chưa tỏ sẽ đi mua vàng bạc, mua xong lập tức lên thuyền, xuất phát. An bài như vậy chủ yếu là vì Lí Thư, chút tiền của Lâm Y ở nông thôn tính là giàu có, nhưng vào thành chỉ có thể xem là “Tạm sống”.

Tiền ít hao tâm tốn trí cũng ít, vợ chồng dẫn theo Thanh Miêu, lại mướn một gã gia đình của Lí Thư, đổi hết sang vàng bạc, bỏ vào rương sắt nâng lên khoang thuyền, cất giấu.

Bọn họ đổi thành bạc, Lí Thư đổi là vàng, bởi vậy tuy nhiều tiền hơn bọn họ nhưng lúc dời lên thuyền lại ít hơn bọn họ một rương, Lâm Y hồi hận vô cùng, than bản thân thiếu kinh nghiệm, sớm biết đã đổi thành vàng luôn, chỉ một hộp nhỏ nhỏ, mang theo tiện vô cùng.

Hối hận xong, lại cảm thán với Trương Trọng Vi. “Em còn tưởng mang vàng bạc theo quá rêu rao, sợ người ta nhòm ngó, không nghĩ tới gia sản cả nhà chúng ta gom lại chỉ có ba rương con con, xem ra vẫn là nghèo”.

Trương Trọng Vi nghe nàng nói xong, sầm nộ. “Mọi thứ ở Đông Kinh đều đắt đỏ, cả nhà chúng ta rồi biết phải sống sao đây?”.

Lâm Y buồn cười đáp. “Chàng và phụ thân có thể đi mưu chức quan, sợ chuyện gì”.

Trương Trọng Vi là quan tâm Nhị phòng, một mình Trương Bá Lâm làm quan, phải nuôi sống cả gia đình, không biết có ứng phó nổi không. Lâm Y an ủi

chàng. “Đại tẩu còn tiền áp đáy hòm, không đói bọn họ được”.

Tuy nói dùng tiền hồi môn của nương tử mất mát, nhưng thật sự đến mức phải đói bụng thì rồi cũng phải dẹp bỏ thể diện qua một bên, chỉ là không biết Trương Bá Lân có chịu hay không. Trương Trọng Vi vì thể thờ dài, cảm khái. “Dân cư trong nhà đông đúc cũng không tốt, khó nuôi sống”.

Giác ngộ cũng thật cao, Lâm Y ngạc nhiên liếc chàng, đang định khích lệ hai câu, Lưu Hà bấm ngoài cửa. “Nhị thiếu phu nhân, Đại phu nhân mời thiếu phu nhân qua đó nói chuyện”.

Lâm Y vội sửa soạn dung nhan, đến khoang Dương thị, cúi người hỏi. “Mẫu thân tìm con có việc?”.

Dương thị đang lần chuỗi phật châu, nghe vậy mở mắt, nói. “Hong tiểu nương tử kia mới vừa đến tìm ta, nói muốn đóng tiền com canh, con xem xem, tiền này nên thu hay không?”.

Hiện giờ Trương Đồng và Dương thị một thân vô xu, tất cả chi tiêu đều là Lâm Y bỏ ra, bởi vậy Dương thị hỏi như thế Lâm Y nghe xong có chút khó xử, lẽ ra Hồng Hàn Mai là khách, không nên thu tiền, nhưng lên kinh đường xá xa xôi, không phải chuyện ngày một ngày hai, nếu chi phí toàn bộ hành trình đề lên nàng, Lâm Y chịu không nổi.

Nàng không có cách nào hay, đành hỏi lại Dương thị. “Con dâu nhỏ tuổi, chưa gặp qua chuyện này, mong rằng mẫu thân dạy con”.

Dương thị thấy nàng thành khẩn, thực dạy nàng. “Hong viên ngoại và phụ thân các con cũng không có giao tình gì sâu sắc, nhưng quả thật quen thuộc Nhị lão gia nhiều hơn, không ngại con đi hỏi ý Nhị lão gia Nhị phu nhân một chút”.

Lâm Y ngạc nhiên hỏi. “Hong viên ngoại đã thân với thúc thúc hơn, vì sao không phó thác con gái cho thúc, ngược lại đưa đến chỗ chúng ta?”.

Dương thị lộ vẻ mặt khinh thường, nói. “Chắc là nhìn trúng nhà chúng ta nhiều người làm quan”. Nói xong lại bổ sung. “Trưởng nữ nhà bọn họ, gả vào nhà làm quan”.

Lâm Y hiểu, gật đầu nói. “Vậy con đến hỏi thúc thúc và thím”.

Khoang thuyền của Trương Lương và Phương thị ở ngay cách vách, nàng rời khỏi phòng Dương thị, đi sang phải hai bước. Trương Lương không ở, trong khoang chỉ có Phương thị. Lâm Y nói rõ ý đồ đến, Phương thị không chút do dự nói. “Đương nhiên phải thu, cũng không phải con cháu nhà chúng ta, vì sao phải nuôi không cô ta. Riêng khoang thuyền cô ta ở kia, cũng phải thu tiền”.

Lâm Y nói. “Khoang thuyền kia vốn là của Đại tẩu, cháu dâu không làm chủ được”.

Phương thị hào hiệp nói. “Cô không làm chủ được, ta có thể làm chủ, hiện giờ cô phải đến chỗ Hong tiểu nương tử lấy tiền”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Đến kinh đô

Lâm Y không dám tin lời Phương thị, đi hỏi Lí Thư trước. Nàng vốn tưởng Lí Thư luôn luôn hào phóng, đối đãi với Hồng Hàn Mai cũng không ngoại lệ, không ngờ Lí Thư tự hỏi đi hỏi lại rồi nói cho nàng. “Cứ chiếu theo ý Nhị phu nhân mà làm”.

Cô thấy trong mắt Lâm Y lóe lên kinh ngạc, chủ động giải thích. “Chúng ta không hiểu rõ cô ta, chứ đối tốt quá, bị cô ta tưởng dễ mà bám riết lấy. Người tốt cũng khó làm”.

Lâm Y được dạy bảo, trở về bẩm báo Dương thị, Dương thị cũng thấy có lý, sai Lưu Hà đến chỗ Hồng Hàn Mai thu tiền com canh và phí thuê thuyền, một phần tiền giao cho Lâm Y, một phần đưa đến Lí Thư.

Vị Hong tiểu nương tử kia nộp tiền xong, đại khái là cảm thấy người nhà họ Trương tính toán keo kiệt, không dễ sống chung, bởi vậy trên đường đi chỉ ru rú trong khoang, cực ít lộ diện. Nữ quyền nhà họ Trương đều cho rằng cô nàng biết giữ quy củ, không thể hài lòng hơn, lỡ đâu gặp phải kẻ là loi cán rờ, không biết còn đưa tới bao nhiêu phiền toái.

Ba thuyền một lớn hai nhỏ, qua Tiếp Châu, qua eo Cù Đường, vào Tam Hiệp, nước chảy một đường từ trên núi xuống trắng lè không diễn tả được, như thơ đã nói :

Triều từ bạch để thái vân gian,

Đổ từ mây bạc trên trời xuống,

Thiên lí giang lăng nhát nhật hoàn.

Ngàn dặm trường giang vẫn như ngày nào.

Lưỡng ngân viên thanh đề bất trụ,

Hai bên bờ chim kêu vượn hú không hề lặng,

Khinh chu đi quá vạn trọng sơn.

Thuyền nhẹ đã vượt vạn núi cao.

Dọc theo Vu Sơn, vượt Ba Đông, Ti Quy, mọi người thuận lợi rời khỏi cửa sông, ở lại Kinh Châu nhấm nháp cá hoa vàng mỹ vị, tiếp tục xuất phát, qua Hoài Thủy, Biện Thủy, cuối thu đầu đông cập bến đô thành Đại Tống – Đông Kinh.

Thuyền bọn họ đến bến đã là lúc màn đêm, Dương thị thương lượng với mọi người. “Trời đã tối, không bằng cứ ở trên thuyền nốt đêm nay, đợi ngày mai hừng đông, sai người thuê phòng ốc xong, chúng ta lại xuống thuyền”.

Người nhà họ Trương phần lớn đến đã đến Đông Kinh, không còn cảm giác hưng phấn quá cao, bởi vậy gật đầu đồng ý. Lâm Y từ lúc xuyên đến Đại Tống đến giờ đều chỉ chôn chân tại nông thôn Mi Châu, cực muốn nhanh chóng nhìn ngắm Đông Kinh phồn hoa, bắt đắc dĩ trời đã tối muộn, lại không muốn cãi lời bề trên, bởi vậy đành nhin xuống, theo Trương Trọng Vi về khoang.

Nhưng nàng hào hứng quá, căn bản không ngủ được. Lăn lộn trên giường mấy vòng, rốt cuộc nhin không nổi nữa nói với Trương Trọng Vi. “Chúng ta lên bờ đi dạo một chút đi”.

Trương Trọng Vi mơ mơ màng màng dụi mắt, buồn cười nói. “Đêm hôm khuya khoắt, chạy đến đâu dạo, hơn nữa mẫu thân cũng đã dặn rồi, chờ chúng ta thuê được nhà mới xuống thuyền, miễn cho đoàn người xé lẻ thất lạc nhau”.

Lâm Y hiểu, nhưng vẫn là ngủ không được, mặc xiêm y, nằm úp sấp bên cửa sổ chờ trời sáng. Trương Trọng Vi bị đánh thức, nhất thời khó ngủ lại được, cảm thấy nàng hành động thực giống con nít, vừa buồn cười vừa đáng yêu, vì thế cũng mặc quần áo rời giường, cùng nàng ngồi ngắm sao.

Ngủ không được không chỉ có mình bọn họ, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đàn du dương, Lâm Y mỉm cười nói với Trương Trọng Vi. “Là vị nào, cũng chẳng ngủ được giống chúng ta”.

Trương Trọng Vi lúc còn ở Mi Châu, từng theo học đàn một vị tiên sinh, nghiêng tai nghe trong chốc lát, nói. “Tiếng đàn đau thương, người đánh đàn tâm tình không tốt”.

Lâm Y nghiêng đầu ngắm nghĩ, nói. “Hẳn là vị Hồng tiểu nương tử kia rồi”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Vì sao em biết?”.

Lâm Y vỗ chàng một cái. “Liên quan gì đến chàng, hỏi nhiều như vậy làm chi a”.

Trương Trọng Vi thấy nàng tự dưng nổi giận, vội dỗ. “Ta cũng biết đánh đàn, ta đàn cho nương tử nghe”.

Lâm Y muốn nghe, nhưng lo lắng bị người khác làm tưởng là tiếng đàn hòa thanh đối đáp, chỉ nói. “Chàng muốn đàn, chúng ta lại không có đàn”.

Trương Trọng Vi liền kéo bả vai nàng. “Đã không có, chúng ta mau nhanh ngủ đi, không ngủ ngon, ngày mai làm sao dạo chơi?”.

Đi phở dạo chơi có đủ sức hấp dẫn Lâm Y, nàng ngoan ngoãn lên giường đi ngủ.

Hừng đông hôm sau, ăn điểm tâm sáng xong, mọi người lại tụ đến khoang của Dương thị, thương lượng ai sẽ rời thuyền đi thuê nhà.

Trương Đồng đề nghị. “Chúng ta vào kinh tuyển quan, còn không biết sẽ đi nhậm chức ở đâu, không bằng hai phòng ở chung, tùy cơ ứng biến”.

Bọn họ ở Đông Kinh đích xác là ở tạm, vì thế đều gật đầu.

Phương thị căn cứ nguyên tắc tiết kiệm tiền, nói. “Ở Đông Kinh mọi thứ đắt đỏ, cứ để đám trẻ đi, đỡ phải thuê kiểu thuê xe ngựa”.

Bà ta khó khăn mới thấy nói được câu hợp lý, ai cũng khen ngợi, Trương Đồng chủ động nói. “Vậy ta không đi, Nhị lang đã từng tới Đông Kinh, để nó đi là được”.

Trương Lương cũng nói. “Vậy Nhị phòng chúng ta để Bá Lâm đi”.

An bài như thế, hai phòng đều không có ý kiến gì, chuẩn bị rời đi. Lâm Y gấp đến độ túm chặt tay áo Trương Trọng Vi, nhỏ giọng nói. “Không mang theo em sao?”.

Hôm qua Trương Trọng Vi đã hứa với nàng, hôm nay không thể đổi ý, đành thưa với Trương Đổng và Dương thị. “Mẫu thân, con dẫn nương tử lên bờ đi dạo”.

Dương thị rất hiểu tâm tình Lâm Y, nhưng vẫn bác bỏ. “Trong thành không giống ở nông thôn, nếu ngồi kiệu thì không nói, tùy tiện đi dạo trên đường không tốt”.

Lâm Y trầm nghĩ, ở Đông Kinh dù giá cả đắt đỏ, nhưng ngồi kiệu vẫn là có thể, vì thế vội nói. “Vậy con ngồi kiệu”.

Dương thị nhìn Trương Bá Lâm, cháu trai có vợ giàu, hẳn là cũng dư sức ngồi kiệu, liền gật đầu. “Đi trên đường mua mũ trùm, xuống kiệu thì đội”.

Chỉ cần có thể đi dạo phố, Lâm Y cam nguyện chịu phiền toái chút, vì thế sáng khoái đồng ý. Nàng khoái trá, Phương thị không vui, mặt lạnh nói. “Vừa mới nói không đi để tiết kiệm tiền, bây giờ lại đòi ngồi kiệu”.

Dương thị kiên nhẫn giải thích. “Nhị lang chớp mắt sẽ làm quan, nhà quan lại chi bằng quy củ chút...”.

Phương thị ngắt lời bà. “Đương nhiên phải quy củ, cô ta không đi là được, ở trên thuyền là quy củ nhất”.

Lâm Y tức giận nhéo cánh tay Trương Trọng Vi, chỉ là ngồi kiệu thôi, có tất yếu làm khó dễ như vậy sao, hơn nữa nàng tiêu tiền của nàng, cũng không phải tốn kém tiền Phương thị bà ta.

Trương Trọng Vi bị nhéo đau tay, lại không né được, rất khó xử. Thật ra chàng cũng cảm thấy Phương thị cổ tình gây sự, nhưng là thân nhân của mình, có thể nói gì được, chỉ im lặng cho nương tử trút giận.

Người tức giận nhất trong phòng không phải là Lâm Y, mà là vợ chồng Trương Đổng và Dương thị, Phương thị nhiều lần can thiệp chuyện nhà Đại phòng, thường thường “nhắc nhở” mọi người, bà ta mới là mẹ ruột Trương Trọng Vi, điều này làm cho Trương Đổng và Dương thị vô cùng phật lòng.

Trương Lương thấy Phương thị lên tiếng xong, trong khoang im lặng dị thường, cảm thấy vô cùng kì quái, nhìn sắc mặt người nhà Đại phòng rất khó coi, liền kéo Phương thị ra. “Việc nhà Đại tâu, khi nào tới phiên bà quản, còn không mau theo ta quay về”.

Câu Trương Đổng và Dương thị muốn nói lại không dám nói rõt cũng được Trương Lương nói ra, hai vị cảm thấy tâm tình cực kì sáng khoái. Dương thị hòa ái nói. “Đều nhanh về khoang dọn dẹp lại hành lý, đợi Đại lang Nhị lang quay về, chúng ta xuống thuyền”.

Lời này để tiễn khách, Lí Thư vì Phương thị làm mất mặt trước mọi người, đã sớm đứng ngồi không yên, nghe vậy là người thứ nhất rời đi, Trương Bá Lâm theo sát sau đó. Phương thị không muốn lắm, bị Trương Lương cương quyết kéo ra ngoài.

Lâm Y nhìn tâm tình Trương Đổng và Dương thị không tốt, cũng như nàng, ngầm nghĩ, nói. “Ca ca và Trọng Vi đều chỉ ở Đông Kinh có mấy tháng thôi, làm sao quen thuộc như phụ thân mẫu thân được, dù sao đã ngồi kiệu, không bằng cả nhà chúng ta cùng đi”.

Dương thị nghe nàng mời, rất vui vẻ, nhưng vẫn lắc đầu. “Mướn thêm hai cỗ kiệu, lại tốn tiền, thôi bỏ đi”.

Lâm Y cười. “Nếu chúng con bị gạt, tiêu tiền cũng uống phí, tiền ấy còn không biết có thể mướn bao nhiêu cỗ kiệu”.

Trương Đổng tán thành, nói với Dương thị. “Phụ nhân theo bọn nhỏ đi đi”.

Dương thị không biết nhớ tới chuyện gì, đột nhiên nở nụ cười, gật đầu. “Vậy phiền toái con dâu mướn cho ta một cỗ kiệu”.

Lâm Y hỏi. “Phụ thân không đi cùng chúng con sao?”.

Trương Đổng lắc đầu, lên đầu thuyền ngắm cảnh.

Dương thị cười. “Lúc phụ thân các con mới đến Đông Kinh, suýt nữa bị hãm hại, may mắn gặp ta mới đòi lại được tiền”.

Sức tường tượng của phụ nữ luôn phong phú, Lâm Y suy nghĩ những lời này, âm thầm kinh ngạc, thật không ngờ Trương Đổng và Dương thị là “yêu đương tự do tự nguyện”.

Đến lúc bọn họ mang tiền rời thuyền, phát hiện bến tàu đã có vài cỗ kiệu chờ, thì ra kiệu phu ở Đông Kinh rất biết làm ăn, gặp thuyền lớn cập bờ liền chen chúc tới, vừa tiện cho khách, vừa kiếm tiền cho mình, đôi bên cùng có lợi.

Lưu Hà và Thanh Miêu chọn bốn cỗ kiệu, đang định mời các chủ tử lên kiệu, Phương thị hấp tấp chạy từ trên thuyền xuống, thở phì phò hỏi Dương thị. “Vì sao Đại tâu cũng đi?”.

Dương thị có chút đắc ý, nói. “Con dâu mời ta ngồi kiệu, có sao không đi”.

Lúc này đến phiên Phương thị giờ què, liếc qua Trương Bá Lâm, nói. “Ta cũng phải đi”.

Lí Thư ở trên thuyền nhìn thấy, khỏi cần nghe Phương thị nói cũng đoán được bà ta lại làm ra chuyện mất hết mặt mũi, vội vàng sai Cẩm Thư. “Mau chạy nhanh đi nhìn xem, bà ta muốn gì cũng đồng ý”.

Cầm Thư vâng, chạy như bay rời thuyền, hỏi. “Nhị phu nhân đang làm gì vậy?”.

Phương thị thấy người của Lí Thư đến, hừ lạnh. “Con dâu nhà người ta biết thuê kiệu cho mẹ chồng ngồi, chỉ có con dâu nhà ta là không hiểu chuyện”.

Cầm Thư cả giận. “Đâu phải Đại thiếu phu nhân không muốn, rõ ràng là Nhị phu nhân nói phải tiết kiệm”.

Phương thị ghen, thờ phì phì quay về, Trương Bá Lâm dù hiểu Phương thị vô lý, nhưng không cho phép một nha hoàn thông phòng khó xử mẹ ruột trước mặt mọi người, giận mắng Cầm Thư. “Nha đầu to gan, dám nói năng hỗn xược với Nhị phu nhân, chính mình quay về gặp Đại thiếu phu nhân nhận phạt”. Nói xong bước nhanh tiến đến giữ chặt Phương thị. “Mẹ, đừng vì đưa nha hoàn giận dữ, chúng ta ngồi kiệu vào thành đi”.

Phương thị cảm thấy con trai lấy lại mặt mũi cho mình, rất đắc ý, xốc váy, dẫn đầu bước lên kiệu.

Lâm Y âm thầm lắc đầu, đỡ Dương thị lên kiệu, bản thân cũng chuẩn bị lên. Trương Trọng Vi đỡ nàng, nói. “Ta không ngồi, đi theo kiệu vậy”.

Lâm Y nhìn bên cạnh, Trương Bá Lâm đã xoay người lên kiệu, mới nói. “Chàng lên kiệu đi, chàng đi bên ngoài như người hầu, còn ra thể thống gì nữa, mau nhanh lên”.

Trương Trọng Vi nhẹ giọng nói. “Cứ mãi tiêu xài tiền của nương tử... Tiết kiệm chút nào hay chút đó”.

Lâm Y cười. “Cả đời dài như vậy, còn sợ chàng quyết ta sao?”.

Trương Trọng Vi chưa bao giờ nghe nàng nói như vậy, sùng sốt, Lâm Y vỗ tay chàng. “Vừa rồi néo chàng đau tay, lúc này mời chàng ngồi kiệu, xem như bồi tội”.

Trương Trọng Vi còn đang nghĩ đến câu nói ban nãy, thấy các cỗ kiệu khác đã lục tục xuất phát, Trương Bá Lâm đi ngang qua bọn họ, nhô đầu ra khỏi kiệu, cười tít mắt. “Nếu không nở tách ra, ngồi chung một kiệu là được”.

Cả hai bị trâu đồ mặt, vôi vàng tách ra, ai ngồi kiệu nấy.

Năm cỗ kiệu một đường hướng vào thành, kiệu phu ở Đông Kinh hết sức nhiệt tình, chẳng những khiêng kiệu còn phụ trách làm hướng dẫn viên, vừa đi vừa giới thiệu, làm cho Lâm Y lần đầu đến Đông Kinh cực kì vui mừng. Từ bến tàu đi ra, đầu tiên là thấy ngoại thành Đông Kinh, phạm vi hơn bốn mươi dặm, do hào nước vây xung quanh, trong ngoài hào trồng đầy dương liễu, thật là đẹp. Nghe kiệu phu giới thiệu, thành hào tên là Long Hà, tường hào sơn đỏ, cấm người lai vãng.

Cửa thành Đông Kinh dân cư nhộn nhịp, cửa chính có bốn, là Nam Huân môn, Tân Trịnh môn, Tân Tổng môn, Phong Khẩu môn. Đoàn người không đi qua cửa chính, vào thành qua cửa Trần Châu môn phía đông nam, bên cạnh có con sông gọi là sông Huệ Dân, nhưng vì sông thông với Thái Châu, nên người Đông Kinh đều gọi là sông Thái Hà.

Vì trước khi lên kiệu Lâm Y đã cho tiền thưởng, bồi vẩy kiệu phu giảng giải hết mực, nói xong đoạn này còn nhắc nhở nàng, khi hành tẩu ở Đông Kinh, phải gọi sông này là Thái Hà, chớ gọi là sông Huệ Dân, bị người ta biết là ở nơi khác đến, mua bán sẽ bị bắt chẹt.

Thì ra ở thời đại nào cũng có cảnh ma cũ bắt nạt ma mới, Lâm Y thầm nghĩ.

Vừa nói vừa đi, kiệu đã vào trong thành, trên đường càng lúc càng nhiều người, Lâm Y nhớ lời Dương thị dặn, liền buông màn kiệu. Không bao lâu sau, Lưu Hà đến truyền lời, hỏi Lâm Y. “Phía trước có nhà bán mũ trùm, Đại phu nhân sai nô tỳ tới hỏi, Nhị thiếu phu nhân có muốn mua một cái không?”.

Lâm Y nói vọng từ trong ra, hỏi. “Lưu Hà, đội mũ trùm, có thể vén rèm nhìn phong cảnh chứ?”.

Lưu Hà cười đáp. “Đại phu nhân là sợ Nhị thiếu phu nhân nhìn không được, mới hỏi mua trước đó”.

Lâm Y cảm kích. “Cảm tạ mẫu thân thay ta”. Lại hỏi Lưu Hà. “Mũ trùm bao nhiêu tiền?”.

Lưu Hà đáp. “Trong cửa hiệu chỉ có các nương tử lui tới, Nhị thiếu phu nhân không ngại hãy xuống kiệu nhìn?”.

Lâm Y nghe xong, ngồi trong kiệu cười toe toét, mừng rỡ nói. “Vậy cô đi nhìn xem chung quanh có quán trà nào không, mời hai vị thiếu gia sang đó nghỉ chân, chúng ta vào cửa hiệu xem thử”.

Quán trà và quán rượu ở Đông Kinh cực kì phát đạt, tùy tiện đã tìm được một cái, nhưng Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi nghe các vị nữ quyến muốn mua mũ trùm, đều nói. “Cần gì tốn kém, chúng ta tự dạo dạo một lát là xong”.

Lâm Y xuống kiệu, cảm kích vén váy thi lễ, kéo Dương thị, gọi Phương thị, đồng loạt vào trong cửa hàng bán mũ.

Cửa hàng mặt tiền không lớn, chỉ có một quầy, sau quầy có đặt giá, trên treo hơn mười cái mũ. Lâm Y nhìn nhìn, mũ trùm đại để chia làm ba loại, một loại là khăn voan đồ tân nương từ đội lúc thành thân; một loại là mũ trùm, bọc vải mỏng màu tím bên ngoài, đội xong sẽ che hết nửa người; còn có một loại là mũ từ khi ở nhà vui chơi mang, rủ từ trên đỉnh xuống vai. Lâm Y rất nhanh chọn một cái mũ trùm voan tía, đội lên, voan tía mặc dù xem như trong suốt, nhưng rút cuộc vẫn che khuất ít nhiều, thế giới lập tức trở nên mờ mờ, nàng thật không quen.

Phương thị cũng thử mũ trùm voan, cũng không quen, chọn loại mang khi ở nhà, nói. “Ngày xưa em ở nhà cũng mang cái này, không bằng cũng mua

giống thế dĩ’.

Dương thị nghiêm mặt. “Chúng ta bây giờ đang ở bên ngoài, sao có thể giống như ở nhà được, em đâu nên chọn mũ trùm kín vào”.

Phương thị nói lại. “Đại tẩu bảo chúng ta mua, sao Đại tẩu không động?”.

Dương thị thân nhiên nói. “Ta có mũ trùm cũ, ngay trong cổ kiệu”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Đông Kinh nhà đất

Phương thị không nói nữa, đành phải chọn một cái mũ voan tím, xoay người gọi Trương Bá Lâm cho anh ta trả tiền, đáng tiếc Trương Bá Lâm đi dạo khá xa, không nghe thấy, bà ta gặp Lưu Hà đứng ở cửa, sai cô nàng. “Gọi Đại thiếu gia đến trả tiền cho ta”.

Lâm Y nhìn khó khăn, thầm nghĩ chỉ là cái mũ trùm thôi, không bằng hào phóng chút, lên tiếng. “Tiền mũ của thím, cháu dâu trả luôn vậy”.

Phương thị thấy nàng chịu trả tiền, mừng rỡ, lập tức đội mũ lên đầu. Lâm Y giấu giọng vùng Tứ Xuyên, dùng tiếng phổ thông hỏi chủ cửa hàng. “Hai cái mũ này tổng cộng bao nhiêu?”.

Chủ cửa hàng nhìn mũ trên đầu Lâm Y và Phương thị, đáp. “Của phu nhân là sáu mươi văn, vị phu nhân kia chọn cái hơi đắt hơn chút, sáu mươi lăm văn, tổng cộng một trăm hai mươi lăm văn”.

Lâm Y đang định khen rẻ, đột nhiên nhớ ra nơi này là Đông Kinh, sử dụng tiền đồng, nàng nhanh chóng quy đổi, tiền đồng so với tiền sắt là một đôi mươi, một trăm hai mươi lăm văn tiền đồng vị chỉ là một ngàn hai trăm năm mươi văn tiền sắt.

Hơn một ngàn hai trăm văn! Lâm Y cảm giác thịt đau. Dương thị nhìn ra nàng suy nghĩ, kéo nàng qua một bên nói nhỏ. “Vải voan ở Đông Kinh cũng phải tám trăm văn tức mạch một súc, giá hai cái mũ này xem như hợp lý rồi”.

Lâm Y nghe vậy, đành phải âm thầm tự thôi miên bản thân, cố gắng thích ứng với giá cả hàng hóa ở đô thành lớn, khắc chế thói quen quy đổi tiền đồng tiền sắt.

Lúc bọn họ mua vàng bạc ở Tiếp Châu, cũng tiện đổi một ít tiền đồng, Lâm Y gọi Thanh Miêu, sai cô sở ra một trăm hai mươi lăm văn, giao cho chủ cửa hàng.

Phương thị được cho không cái mũ trùm giá trị sáu mươi lăm văn tiền đồng, không bao giờ bụng mặt cau có lạnh lùng nữa, vui rạo rực lên kiệu.

Lâm Y hỏi Dương thị. “Mẫu thân, chúng ta không mang theo nhiều tiền đồng, có nên tìm cửa tiệm vàng bạc nào, bán mấy đỉnh bạc rồi đi thuê nhà không?”.

Dương thị lắc đầu. “Không vội, chúng ta đi hỏi giá trước, chọn nơi ở rồi lại bán, bằng không mang theo một túi tiền lớn, vừa nặng vừa lộ liễu”.

Lâm Y gật đầu nói dạ, sai Thanh Miêu đi gọi Trương Bá Lâm Trương Trọng Vi về, mọi người lại lên kiệu, tiếp tục đi vào thành.

Lâm Y đội mũ trùm, không cổ kị nữa, thoải mái xốc mình lên, vừa xem cảnh phố phường, vừa nghe kiệu phu giảng giải. Đông Kinh không hổ là đô thành Đại Tống, hai bên đường cửa hàng san sát nhau, người đến người đi cực náo nhiệt, qua cầu Châu Kiều, hai bên đều là nhà dân, đầu cầu có một quán trà nhỏ, dựng một tấm biển, bày hai cái bàn, cho khách quan đến uống trà giải khát. Kiệu đến đây, Dương thị nói ngừng, Lâm Y tưởng bà muốn uống trà, gọi Thanh Miêu đến hỏi, Dương thị nói. “Bà bà ở nhà này nhìn như bán trà, thật ra là người môi giới, lúc trước Đại lão gia ở Đông Kinh, từng tìm bà này để thuê không ít phòng ốc, hiện giờ chúng ta vẫn cứ nhờ bà ấy đi”.

Lưu Hà liền đi mua cho mỗi người một chén trà, kêu bà bà bán trà bụng toí. Dương thị xốc mình kiệu lên, hỏi. “Bà bà có còn nhớ ta không?”.

Bà bà bán trà trí nhớ tốt, cẩn thận nhìn chốc lát, nhận ra, cười nói. “Dương cáo mệnh về kinh rồi sao?”.

Dương thị mỉm cười gật đầu. “Hiện tại ta cần thuê mấy gian phòng, không biết bà bà có ý kiến gì hay?”.

Bà bà bán trà đáp. “Có một nhà vô cùng tốt, chỉ là hơi lớn chút”.

Dương thị cười. “Chúng ta ở nhiều người, chỉ sợ phòng không đủ, lớn chút không ngại”.

Bà bà bán trà cười nói. “Vậy thì tốt, đi theo tôi”. Nói xong đến những kiệu khác thu chén không, lại dặn dò ông lão và con gái trông quán, dẫn Dương thị và mấy cỗ kiệu khác đi qua cầu.

Hơn trăm bước, quả nhiên thấy một tòa nhà bỏ không, trước cửa có lão quản gia trông coi. Bà bà bán trà tiến lên nói chuyện vài câu, quay về thừa. “Các vị thiếu gia phu nhân, chính là nơi này”.

Vì thế mọi người xuống kiệu xem, chung quanh đều là hộ dân cư, có thể nói là yên tĩnh, tòa nhà so với nhà cũ của nhà họ Trương ở nông thôn không lớn hơn bao nhiêu, hướng nhà quay về phía nam, nhà chính ba gian, nhà kè ba gian, hai bên sườn cổng còn có gian phòng cho người hầu.

Đi vào trong phòng nhìn, các phòng tuy trống nhưng sạch sẽ, dụng cụ cũng đầy đủ. Lão quản gia khoe. “Viện này dù không tính mỹ lệ, nhưng nên có đều có, trước nhà sau nhà có cây cối, bên cạnh có sông, thanh u tĩnh lặng, qua cầu bên kia là chợ phố, cửa hàng nào cũng có, không thể thuận tiện hơn”.

Lời này tuy có ý khoe, nhưng phần lớn là nói thật, mọi người nhìn tòa nhà lại một lần nữa, đều vừa lòng mười phần, ngay cả Phương thị cũng không nói được gì. Lâm Y hỏi lão quản gia. “Không biết mỗi tháng bao nhiêu tiền?”.

Lão quản gia trả lời. “Mỗi tháng một trăm mười quan”.

Mọi người ghen hòng nhìn trần trời, ngay cả Dương thị từng lướt phòng ốc cũng kinh ngạc. “Giá cũng quá đắt rồi”.

Lão quản gia nói. “Giá này đã rất hợp lý rồi, phu nhân sao lại chê đắt?”.

Dương thị nói. “Ba năm trước chúng ta từng thuê bốn gian nhà trong này, một tháng chỉ cần hơn hai mươi quan”.

Lão quản gia cười. “Phu nhân, giá nhà ở Đông Kinh, mỗi năm một loại, giá cả hiện giờ làm sao so với giá ba năm trước, hơn nữa viện của tôi nha, phải chừng mười một gian phòng”.

Nói không sai, nhưng mỗi tháng hơn một trăm quan tiền, Dương thị và Lâm Y không chịu nổi, đồng loạt lắc đầu, đi qua một bên. Lâm Y đến gần Trương Bá Lâm, nhỏ giọng nói. “Đại ca nếu thích viện này, tự thuê là được, không cần để ý tới nhà chúng ta”.

Lí Thư tuy có tiền, Trương Bá Lâm lại trời sinh có tính tiết kiệm, nói. “Nhà đắt như vậy, thuê làm chi, chúng ta xem nhà khác đi”.

Mọi người đều gật đầu, vì thế tạm biệt bà bà bán trà, ra khỏi viện, hợp lại bàn bạc. Dương thị cảm thán. “Không ngờ qua năm gấp lại, giá cả ở Đông Kinh đã đắt đỏ đến mức này”.

Trương Trọng Vi đề nghị. “Tòa nhà tư nhân đại khái đều đắt, không bằng chúng ta đến vụ lâu điểm* xem thử”.

*Vụ quản lý nhà cửa phòng ốc công.

Mọi người đều khen chủ ý hay, tự lên kiệu, Lâm Y cảm giác bản thân lại biến thành người nhà quê, vội vàng kéo Trương Trọng Vi nhỏ giọng hỏi. “Trọng Vi, vụ lâu điểm là nơi nào?”.

Trong mắt Trương Trọng Vi, Lâm Y từ trước đến nay không gì không làm được, khó khăn mới thấy có chỗ nàng không hiểu, vội nhân cơ hội đùa nàng. “Em gọi ta là gì?”.

Lâm Y không hiểu, sững sờ.

Trương Trọng Vi háo tâm nhắc nhở. “Em là nương tử ta, sao có thể gọi thẳng tên ta được”.

Lúc này những người khác đã khởi kiệu, Lâm Y sợ bị chậm đằng sau, vội lung tung kêu một mạch “Nhị lang”, “Quan nhân”, “Nhị tiểu tử”. Trương Trọng Vi bó tay lắc đầu, đỡ nàng lên kiệu, sai kiệu phu khiêng hai cỗ kiệu song song đi, xóc mạnh kiệu, giăng giải “vụ lâu điểm” là gì cho nàng.

Vụ lâu điểm hay còn gọi là vụ điểm trạch, là triều đình thiết lập, chuyên môn phụ trách quản lý và tu bổ bất động sản của quốc gia, cho dân chúng thuê phòng ốc thuộc sở hữu của triều đình và thu tiền thuê.

Lâm Y hỏi. “Triều đình cho thuê nhà giá rẻ hơn tư nhân sao?”.

Trương Trọng Vi trả lời. “Đương nhiên”.

Lâm Y mỉm cười, đó chẳng phải là phòng trọ giá rẻ ở Đại Tống sao?

Đông Kinh có hai vụ lâu điểm, phân biệt là vụ lâu điểm Tả sương và vụ lâu điểm Hữu sương. Trong đó vụ lâu điểm Tả sương phụ trách thành đông, còn vụ lâu điểm Hữu sương phụ trách thành tây.

Lâm Y mù mờ phương hướng, hỏi. “Vậy hiện tại chúng ta đang ở phía đông hay phía tây?”.

Trương Trọng Vi cười to. “Chúng ta vào từ cửa Đông Nam môn, em nói là phía đông hay phía tây?”.

Lâm Y ngượng ngùng, phủ mình kiệu xuống. Trương Trọng Vi đang tán gẫu với nàng hứng khởi, đột nhiên không thấy người nữa, hỏi hạn bản thân lỡ

miệng chọc nằng.

Đoàn người đi vào vụ lầu điểm Tả sương, Lâm Y đỡ Dương thị, đi theo sau Trương Trọng Vi, thăm dò nhìn nhìn, nhìn không được chặc chặc lưỡi, “nhân viên công vụ” trong này thật đúng là không ít, đếm sơ sơ cũng không dưới ba mươi. Dương thị rút cuộc vẫn là cáo mệnh phu nhân, kiến thức rộng rãi, thấy Lâm Y ngạc nhiên liền chủ động giới thiệu cho nằng.

Vụ lầu điểm Tả sương có một vị “Công sự câu đương”, hai vị “Quan chuyên tri”, ba vị “Quan câu áp”, còn có năm mươi người “Quan kinh sự thu tiền”, năm trăm người “Chỉ huy tu bổ”.

Chức quan này đó quá xa lạ với Lâm Y, ngoại trừ nghe ra là có rất nhiều người, mặt khác không nhớ gì hết. Dương thị lại kiên nhẫn giải thích một phen nằng mới hiểu đại khái. “Công sự câu đương” là quan viên chức vị cao nhất vụ lầu điểm Tả sương, quản lý toàn bộ công tác; “Quan chuyên tri” phân công quản lý trùng tu tu bổ bên trong thành đông, cho thuê và thu tiền thuê; “Quan câu áp” phụ trách tuân tra định kì trong thành đông; “Quan kinh sự thu tiền” phụ trách thu tiền nhà; “Chỉ huy tu bổ” phụ trách trùng tu tu bổ phòng ốc.

Chỉ một vụ lầu điểm nhỏ nhỏ đã có hơn năm trăm quan lại từ lớn đến bé, ai ai cũng có trọng trách, điều này khiến Lâm Y vô cùng kinh ngạc, hỏi Dương thị. “Hoạt động kinh doanh cho thuê phòng ốc ở Đông Kinh thịnh vượng như vậy sao mẫu thân?”.

Dương thị thở dài. “Đất thành đô đất như vàng, ngoại trừ người địa phương ra, nếu không phải nhà đại phú, ai có thể mua nổi, chỉ mong thuê được phiến nói che thân”.

Lâm Y đột nhiên nhớ tới, Trương Đồng làm quan ở kinh thành đã nhiều năm mà vẫn không mua nổi căn nhà, xem ra giá nhà ở Đông Kinh đắt không thua gì giá nhà thủ đô ngàn năm sau.

Mẹ chồng nằng dâu hai người nói chuyện phía sau, Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi ở phía trước hỏi giá. “Quan chuyên tri” nói, thành đông có tổng cộng hơn sáu trăm gian phòng, chia làm ba loại thượng trung hạ, phòng thượng đẳng là phòng có gian xếp, nhưng vẫn tính như nhà một gian, mỗi gian tám quan tiền một tháng; phòng trung đẳng tất cả đều là nhà một gian, mỗi gian bảy quan năm trăm văn một tháng; phòng hạ đẳng chính là một ít phòng ốc hơi hồng hóc, mỗi gian năm quan chín mươi bảy văn một tháng.

Quan chuyên tri nói xong, lại bổ sung thêm một câu. “Toàn bộ giá phòng đều tính bằng tiền túc mạch”.

Trương Trọng Vi không quản gia sự, nghe giá cả xong, trước hỏi Lâm Y. “Nương tử, em xem chúng ta nên thuê loại nào?”.

Lâm Y không đáp, oán trách liếc chàng một cái, nghiêng đầu hỏi Dương thị. “Mẫu thân tính toán thế nào?”.

Dương thị không có tiền, nói cũng nhẹ hều, chỉ bảo. “Ta thấy phòng hạ đẳng kia không tệ”.

Lâm Y khẽ nhủ mày, nói. “Phòng hạ đẳng rẻ thì rẻ, nhưng đều là phòng hồng hóc, lỡ đâu sụp xuống chết người thì làm sao”.

Trương Trọng Vi nói. “Vậy thuê phòng trung đẳng”.

Bọn họ đang bàn bạc, Trương Bá Lâm và Phương thị đã thương lượng xong, đi tới nói. “Chúng ta tính toán sẽ thuê phòng trung đẳng, không bằng mọi người thuê cách vách luôn, ở gần chút, dễ dàng chiếu cố lẫn nhau”.

Lâm Y sớm chịu đủ Phương thị rồi, có thể có cơ hội cách xa bà ta chút, làm sao bỏ lỡ, vội nói cho Dương thị. “Phụ thân mẫu thân và quan nhân không phải lần đầu đến Đông Kinh, chắc chắn có không ít thân bằng bạn hữu tới chơi, nếu thuê nhà một gian sẽ không tiện, cũng không thể tiếp khách trong phòng ngủ đi, con dâu thấy chúng ta vẫn thuê phòng thượng đẳng thì hơn”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Tạm thuê phòng

Chỉ cần Lâm Y vui vẻ bỏ tiền, Dương thị đương nhiên đồng ý ở phòng thượng đẳng, hơn nữa bà cũng không muốn ở gần Phương thị, vì thế sáng khoái gạt đầu, cũng nói với Trương Bá Lâm. “Ở Đông Kinh dễ dàng gọi kiệu, đến lúc đó thăm hỏi nhau cũng dễ dàng lắm”.

Trương Bá Lâm không quá để ý người nhà Đại phòng ở đâu, liền quay đầu nói với Phương thị. “Mẹ, vậy con đi đặt cọc tiền”.

Phương thị không động đây, trầm nghĩ, Lâm Y không giàu bằng Lí Thụ mà vẫn hào phóng bỏ tiền ra cho người nhà ở phòng thượng đẳng, vậy thì có sao bà ta lại phải ở phòng trung đẳng? Bà ta càng nghĩ càng giận dữ, túm chặt lấy Trương Bá Lâm, nói. “Con trai, chúng ta cũng ở phòng thượng đẳng”.

Mọi người ở đây đều dễ dàng đoán ra Phương thị đang nghĩ gì trong bụng, Trương Bá Lâm cũng không ngoại lệ, kiên nhẫn khuyên nhủ. “Chúng ta mới

đến, không giống nhà bá phụ có người đến thăm, thuê mấy gian phòng có thể nghỉ chân là được”.

Phương thị bây giờ lại biết động não, không mắng anh ta bất hiểu, lại lấy Lí Thụ ra làm có, nói: “Con dâu đang có bầu, đương nhiên phải ở thoải mái chút, con không nể mặt con dâu thì cũng phải nghĩ cho đứa nhỏ chứ”.

Trương Bá Lâm nghĩ, Lí Thụ quả thật là người thích an nhàn sung sướng, bằng không đã chẳng xây một cái nhà to như thế khi mới gả vào nhà họ Trương, nghĩ đoạn anh ta đồng ý thuê phòng thượng đẳng, nói với Phương thị: “Vậy chúng ta đi chọn hai gian”.

Phương thị mặt cười toe toét, đắc ý dào dạt nói với Lâm Y và Dương thị: “Chúng ta cùng đi xem, hai phòng vẫn làm hàng xóm”.

Dương thị và Lâm Y chán nản, lại cảm thấy buồn cười, nhìn nhau bất đắc dĩ, tiến lên hỏi quan chuyên tri quy hoạch thế nào. Mọi người nhìn một lát, thương lượng nhất thời, chuẩn bị chọn thuê ở tường đông cổng Chu Tước môn.

Quan chuyên tri nói: “Các người thật là vận khí tốt, vừa hay có quan kinh sự thu tiền chuẩn bị đến đó thu tiền thuê, các người xem đi theo hần vậy”.

Có thể xem phòng ngay lập tức, quả thực vận khí không tồi, nhưng vì quan kinh sự này cười ngựa, Lâm Y và mọi người lại ngồi kiệu, tốc độ căn bản không theo kịp, tất cả thương lượng một phen, quyết định đổi cho Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi cũng cười ngựa, chạy theo quan kinh sự trước.

Hai huynh đệ cười ngựa theo quan kinh sự xa thật xa, Lâm Y mới nhớ ra một chuyện, giấu Phương thị, nhỏ giọng thì thầm với Dương thị: “Hai huynh đệ bọn họ cùng đi, thế nào cũng thuê phòng sát nhau”.

Quả nhiên, đợi tới lúc cỗ kiệu của bọn họ tới nơi, Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi đã thuê xong phòng, tiền đặt cọc cũng đã thanh toán. Nếu kết cục đã định rằng phải làm hàng xóm của Phương thị, Lâm Y cũng không cầu nhường nữa, chuyển qua hỏi Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi: “Chúng ta vẫn chưa bán vàng bạc, hai người lấy đâu ra tiền đồng đặt cọc tiền?”.

Trương Bá Lâm cười trả lời: “Chúng ta ngại tiền đồng cồng kềnh, quan kinh sự cũng vậy, chẳng những chịu nhận bạc, còn nói về sau trả tiền thuê cũng khỏi cần dùng tiền đồng, lấy vàng bạc trả là được”.

Dương thị nói: “Thuê xong rồi, chúng ta bắt đầu quét tước đi, Đại lang Nhị lang còn cười ngựa, quay về bến tàu báo tin”.

Sắp xếp ổn thỏa, Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi cùng vâng theo, đồng loạt lên ngựa, nhắm hướng cửa Đông Nam môn. Lâm Y đỡ Dương thị đi xem phòng ở, Đại phòng tổng cộng thuê hai gian nhà thượng đẳng, toàn bộ đều là một phòng ngoài một buồng tối, buồng tối làm phòng ngủ, phòng ngoài làm chỗ tiếp khách. Lâm Y nhìn từ trong ra ngoài, hai gian nhà này đều là phòng tốt, sáng sủa, mua sắm cũng thuận tiện, vách tường cũng được trát mới, nhìn khá hải lòng. Nhưng nàng nghi ngờ hỏi: “Lư Hà và Thanh Miêu ở đâu?”.

Dương thị chỉ chỉ phòng ngoài, nói: “Bảo hai đứa buổi tối ngủ ra đây mà nghỉ, trời sáng lại dọn lên”.

Lâm Y nghe vậy, âm thầm suy nghĩ riêng, nhưng vẫn không lên tiếng, chỉ chờ Trương Trọng Vi đến cùng bàn bạc.

Dương thị nhìn kĩ hai phòng từ trên xuống dưới, cảm thán: “Phòng thượng đẳng thì tốt đấy, nhưng chỉ có bốn gian mà mỗi tháng gần ba mươi hai quan tiền, vẫn đắt quá”.

Lâm Y cười khổ: “Ai bảo giá nhà ở Đông Kinh đắt đỏ, chúng ta cũng hết cách, nhưng mẫu thân đừng lo, chờ lão gia thiếu gia nhà chúng ta đều có chức quan, tiền bạc liền dư dả”.

Dương thị gật đầu, sai Lư Hà và Thanh Miêu đi hỏi thăm xem gần đây sông nằm ở đâu, xách nước về quét tước phòng ở. Lư Hà nói: “Vừa gặp một xe bán nước đi ngang qua, nô tỳ đi gọi hần?”.

Dương thị gật đầu nói: “Bây giờ trong nhà không dư dả, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, nếu sông thật sự ở quá xa, chúng ta phải nghĩ cách khác”.

Lư Hà cúi đầu chịu mệnh, liên tục vâng dạ. Thanh Miêu quen làm việc nặng nhọc, thật không hiểu gánh hai thùng nước thì có gì mà khó, xin Lâm Y mấy đồng đi mua thùng nước, lại lôi kéo Lư Hà đi tìm sông.

Các nha hoàn làm việc, mẹ chồng nàng dâu hai người cũng không nhàn rỗi, đứng trong phòng thương lượng xem nên thêm gia cụ gì. Hai nhà trong phòng ngoại trừ giường gỗ ở mỗi phòng, hai cái bàn bát tiên, tám cái ghế đầu ra, không còn gì nữa. Dương thị nói: “Chúng ta không chắc có ở kinh thành lâu hay không, đừng mua thêm gia cụ vội, đến lúc đó lại phải bán đi, phiền toái lắm”.

Lâm Y rất đồng ý, nhưng ngẫm nghĩ vẫn là nói: “Thêm hai cái bồn tắm vậy, lao lực cả ngày, không tắm tấp một cái rất khó chịu”.

Dương thị lắc đầu: “Sắp đến mùa đông, không cần tắm rửa mỗi ngày, chờ phụ thân các con và Nhị lang nhậm chức rồi nói sau”.

Lâm Y âm thầm kêu khổ, nàng là mặc kệ xuân hạ thu đông, một ngày không tắm sẽ không chịu được, ai biết ngày nào Trương Đông và Trương Trọng Vi mới có thể lĩnh chức, nếu mười ngày nửa tháng chưa có, vậy người chẳng phải mọc mốc lên hay sao. Mặc dù nàng không vui, nhưng Dương thị tiết kiệm tiền thay nàng, một tấm lòng hảo tâm, nàng không thể tranh luận, đành động não nghĩ xem có nên tiền trăm hậu tấu không.

Đang cân nhắc, Phương thị thở phì phì vọt vào, một tay nắm Dương thị, một tay bắt Lâm Y, lập tức kéo ra ngoài, nói: “Đại tẩu, vợ Trọng Vi, các người nhìn xem, lí luận thay ta thử, vợ Bá Lâm có phải rất bất hiểu hay không?”.

Dương thị và Lâm Y đều chẳng hiểu mô tê, bị Phương thị cương quyết kéo sang cách vách. Phương thị chỉ gian bên trái. “Bá Lâm nói đây là thuê cho ta và Nhị lão gia ở”. Tiếp theo lại chỉ gian bên phải. “Đó mới là gian của Bá Lâm ở”.

Dương thị và Lâm Y vẫn không hiểu, đồng loạt hỏi. “Không phải rất tốt sao, có gì khác biệt?”.

Phương thị lại túm cánh tay hai người, đi vào gian bên trái. “Nhìn đi, là một phòng ngoài một buồng trong, tổng cộng hai phòng”. Nói xong lại kéo bọn họ sang bên kia. “Gian này lại một phòng ngoài hai buồng trong, ba phòng tất cả”.

Cha mẹ ở hai phòng, con cái lại ở ba phòng, theo cách nói ở Đại Tổng, quả thật được cho là bất hiểu. Dương thị thầm nghĩ, việc này nếu đổi lại là bà, đại khái cũng sẽ không vui, bởi vậy thông cảm cho tâm tình Phương thị chút, an ủi bà ta. “Thím đừng nóng vội, chúng ta chờ Bá Lâm lại đây hỏi lại đã”.

Phương thị nghe Dương thị chịu ra mặt giúp mình, vui mừng nói. “Đại tẩu nhất định phải đòi lại công bằng cho em nha”.

Dương thị gật đầu. “Bá Lâm thật là kì cục, để ta nói bá phụ nó nói nó”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Hàn Mai chạy trốn

Phương thị mặc dù luôn mồm la “Bất hiểu”, trong lòng lại thiên vị con trai, vì thế nói. “Bá Lâm luôn luôn hiểu thảo, chẳng qua là e ngại vợ nó”. Nói xong, mồm miệng lại bắt đầu chua ngoa. “Ai bảo người ta có tiền, muốn ở mấy phòng liền ở mấy phòng”.

Lâm Y là tiểu bối, ủng hộ Phương thị không được, theo phe Lí Thư cũng không xong, đành phải ngậm chặt miệng, nghe Dương thị khuyên giải an ủi.

Nơi này cách cổng Đông Nam môn không xa, chẳng bao lâu sau, người trên thuyền đã tới, Trương Đồng tìm được Dương thị, nói. “Phu nhân, phu nhân mượn vợ Bá Lâm hai tên gia đình, trước hộ tổng Hồng tiểu nương từ tới nhà trưởng tử của cô ấy đã”.

Phương thị đang định kéo Dương thị đi tìm Lí Thư lý luận, nghe vậy liền giữ chặt Dương thị. “Đại tẩu, chúng ta cùng đi”.

Hai người tới gian cách vách, Lí Thư một đường mệt nhọc, đang ngồi trên giường nghỉ tạm, thấy Phương thị và Dương thị đi vào, mặc dù cả người nhừ mỗi uể oải, vẫn đứng dậy hành lễ mời ngồi. Dương thị trước mượn gia đình, Lí Thư đáp. “Việc nhỏ mà thôi”. Thuận miệng chỉ tên hai gã gia đình, sai tiểu nha hoàn đi gọi.

Dương thị vội nói. “Không cần phiền toái”. Rồi sai Lưu Hà cùng tiểu nha hoàn đi lĩnh gia đình, trực tiếp xuất phát. Hồng Hàn Mai chu toàn quy củ, phải tìm đến nói lời tạ ơn mới từ biệt ra đi.

Phương thị thấy Đại phòng làm việc thỏa đáng, rốt cuộc cũng tới lượt mình, đề tặng thêm khí thế, đứng phát dậy, hỏi Lí Thư. “Bản thân cô thuê nhà ba gian mà ở, lại chỉ thuê cho cha mẹ chồng có hai gian, làm con dâu kiểu gì thế hả?”.

Đáng thương Lí Thư vừa mới ngồi xuống lại phải đỡ hồng đứng dậy, kiên nhẫn giải thích. “Bên chúng con thêm một gian phòng là cho Tuấn Minh ở”.

Phương thị lập tức cãi. “Tuấn Minh luôn luôn do ta trông nom, ở chung với các người làm chi?”.

Trương Tuấn Minh xác thực vẫn do Phương thị trông nom, nhưng thường xuyên bị dạy dỗ quan niệm rằng mẹ cả hà khắc xấu xa, Lí Thư bỏ tiền nuôi con thiếp sinh, lại phải mang cái danh đó, đương nhiên không muốn, cô mới nảy ra ý định tự nuôi dạy. Chuyện như vậy, thân là con dâu, Lí Thư không thể phơi bày ra chất vấn Phương thị, chỉ nói. “Cha mẹ tuổi đã lớn, Tuấn Minh lại hay khóc nháo ban đêm, quấy rầy cha mẹ nghỉ ngơi, bởi vậy vẫn là ở với chúng con tốt hơn”.

Dương thị thấy Phương thị một bộ sắp sửa cãi nhau ỏm tỏi, vội vàng giải hòa, nói với Lí Thư. “Vợ Bá Lâm, cháu đối xử với Tuấn Minh như con ruột, chúng ta đều biết, chẳng qua cháu đang có bầu, vốn đã mệt nhọc, làm sao chịu nổi đứa nhỏ khóc nháo nữa, không bằng cứ để mẹ chồng cháu giữ nó, đợi cháu sinh xong, lại ôm Tuấn Minh về”.

Lời này có lý, nói đúng chỗ băn khoăn của Lí Thư, cô bất giác đưa tay lên vuốt ve bụng, liền gật đầu.

Phương thị mừng rơn, vội chạy ra ngoài gọi hai bà thím, sai hai bà dời phòng ở. Lí Thư nhìn Dương thị, cười khổ, Dương thị an ủi. “Mẹ chồng cháu tính cách như vậy đấy, thẳng thắn, thật ra tâm địa không xấu”.

Lí Thư thở dài một hơi, ra khỏi cửa, trả chỗ lại cho Phương thị vẫn đang mừng rỡ rồi tỉnh rồi mù.

Dương thị về phòng mình, Lâm Y đang cùng Thanh Miêu quét dọn gần cửa sổ, thấy bà quay về, hỏi. “Không có việc gì chứ, mẩu thân?”.

Dương thị hướng ra ngoài bĩu môi, trả lời. “Đổi nhà rồi, còn cách nào nữa đâu”.

Lâm Y và Thanh Miêu đều nhin không được cười. “Đúng là Nhị phu nhân lợi hại”.

Dọn dẹp xong, Lâm Y hỏi Dương thị. “Mẫu thân và phụ thân còn cần thêm thứ gì nữa không?”.

Dương thị lắc đầu. “Có cơm ăn, có giường ngủ, đã đủ”.

Lâm Y liền xin lui, dặn Thanh Miêu quét dọn gian nhà còn lại, bản thân đi tìm Trương Trọng Vi. Lúc tìm được Trương Trọng Vi, chàng đang ở chung với Trương Bá Lâm, nhìn thấy sạp hàng bên kia đường, Lâm Y hỏi Trương Bá Lâm “Đại ca, nhà bên ấy khẳng định có không ít người hầu, đã sắp xếp chỗ ở hay chưa?”.

Trương Bá Lâm chỉ một loạt phòng sau nhà thượng đẳng, nói. “Vụ lâu điểm đã sớm tính toán tốt, những người thuê nhà thượng đẳng thế nào cũng có kẻ hầu người hạ, bởi vậy sau nhà chúng ta ở có một loạt gian phòng cho người hầu, nếu em muốn thuê, nói Trọng Vi đến vụ lâu điểm xem là được”. Nói xong lại vỗ đầu. “Ít nhiều có em dâu nhắc nhở, Đại tẩu các người bảo anh thuê thêm mấy gian nhà hạ đẳng, suýt nữa đã quên mất”.

Lời còn chưa dứt, anh ta đã nhanh chân bỏ chạy, Trương Trọng Vi cười to gọi với theo. “Ca ca chạy chậm chậm thôi, thuê con ngựa mà cười, Đại tẩu sẽ không vì việc nhỏ nhặt đó mà trách ca ca”.

Lâm Y kéo tay áo chàng. “Chúng ta cũng thuê một gian phòng hạ đẳng, cho Lưu Hà và Thanh Miêu ở đi”.

Trương Trọng Vi trả lời không khác Dương thị. “Bọn họ buổi tối trái chẵn ra đại sảnh ngủ là được, cần gì tiêu tiền uống phở”.

Lâm Y nhăn nhó. “Em cũng không phải muốn tiêu tiền, chỉ là, chỉ là...”. Nàng ghé bên tai Trương Trọng Vi thì thầm vài câu, mặt Trương Trọng Vi đỏ ửng, nói. “Em nói đúng, vậy thuê thêm một gian, chúng ta tiết kiệm chỗ khác cũng được”.

Bàn bạc xong, vợ chồng hai người đến xem dãy phòng ở phía sau, thấy vẫn còn vài gian trống, Trương Trọng Vi liền chuẩn bị đến vụ lâu điểm thuê một gian. Trương Trọng Vi đưa Lâm Y về, xoay người bước đi, Lâm Y gọi chàng lại, đưa ít tiền đồng. “Chàng thuê con ngựa mà cười”.

Trương Trọng Vi lắc đầu. “Không xa lắm, lúc chúng ta còn ở quê, mỗi lần đến thư viện phải đi mấy dặm đường, cũng không phải dựa vào đôi chân hết sao, chẳng lẽ vào thành lại bắt đầu yếu ớt”.

Lâm Y ngẫm nghĩ. “Vậy em đi với chàng, tiện đường dạo phố luôn”.

Trương Trọng Vi chỉ chỉ cách vách, hỏi. “Em không sợ mẫu thân nói em?”.

Lâm Y đội mũ trùm vừa mua lên đầu, cười. “Em có cái này, không sợ”.

Quả nhiên nàng qua cách vách hỏi Dương thị, Dương thị thấy nàng đội mũ trùm, liền cho phép, hai vợ chồng vui vẻ lên đường, vừa đi vừa nhìn ngắm đông tây, nói nói cười cười, thật không giống đi làm việc, mà giống đang du lịch thì đúng hơn. Bọn họ đến vụ lâu điểm, Trương Bá Lâm còn chưa đi, đứng đó cò kè mặc cả với quan chuyên trị. Hai người nhìn nhau cười. “Thì ra Đại ca cũng không cười ngựa đến”.

Trương Bá Lâm nghe thấy giọng nói quen thuộc, nhìn lại, là hai bọn họ, kinh ngạc hỏi. “Hai người đến làm chi, chẳng lẽ phòng mới thuê có chỗ nào không tốt?”.

Trương Trọng Vi mỉm cười. “Không phải, chúng em cũng giống ca ca, đến thuê thêm một gian phòng hạ đẳng”.

Trương Bá Lâm nhú mày. “Nhà bên ấy tổng cộng chỉ có hai nha hoàn, chịu khó trái chẵn đêm nằm dưới đất là được, cần gì đặc biệt thuê thêm gian nữa?”.

Trương Trọng Vi ghé vào bên tai anh ta, nói y chang những gì Lâm Y đã nói với mình. Trương Bá Lâm nghe xong, mặc kệ là đang ở vụ lâu điểm, đánh Trương Trọng Vi một cái, nhỏ giọng cười chọc ghẹo. “Lão Nhị, không ngờ nhìn cậu thành thật vậy, tâm địa lại gian ghê luôn”.

Trương Trọng Vi không dám nói ý này là của Lâm Y, trầm lặng nhận tiếng xấu thay nương tử.

Trương Bá Lâm định thuê hai gian phòng hạ đẳng, cho nam một gian, nữ một gian, hai thông phòng ngủ ngoài phòng khách, nhưng nghe Trương Trọng Vi nói xong, liền đổi ý, nói với quan chuyên trị. “Giảm thêm mười văn, tôi lại thuê thêm một gian phòng hạ đẳng”.

Trương Trọng Vi ngạc nhiên. “Ca ca thuê thêm một gian làm chi?”.

Trương Bá Lâm cười ha hả vỗ vai chàng, ra vẻ thần bí. “Trương tự như cậu thuê thêm gian phòng kia thôi”.

Trương Trọng Vi còn đang cân nhắc ý tứ, Lâm Y vừa nghe đã hiểu Trương Bá Lâm hiểu lầm, nhưng nàng nghĩ, Cẩm Thư và Thanh Liên đều là thông phòng đáng hoàng, vì thế lười lên tiếng, mặc kệ Trương Bá Lâm hiểu lầm đi.

Trương Bá Lâm dù hiểu lầm ý bọn họ, nhưng lại trả giá thành công, quan chuyên trị thu của bọn họ mỗi tháng năm quan tám mươi bảy văn, cho bọn họ thuê bốn gian phòng hạ đẳng liền kề.

Ba người cùng về nhà, đi vào ngõ Đông Bích, có rất nhiều sạp bán đồ ăn, Lâm Y nổi con thèm, bảo rằng đói bụng. Trương Trọng Vi lấy một văn, mua bảy trái táo chưng đường, đưa cho nàng ăn. Trương Bá Lâm thấy vợ chồng bọn họ ân ái, hẳn là định chậm rãi dạo phố, nên nói. “Mọi người đi sau nhé, anh đi về trước một bước”.

Lâm Y bảo Trương Trọng Vi giữ anh ta lại, mua thêm hai túi táo chưng nữa, nói. “Ca ca mang về phân cho hai nhà cùng ăn”.

Trương Bá Lâm khen nàng cẩn thận, nhận lấy, ôm vào ngực, một mình về trước.

Trương Trọng Vi mỉm cười nói Lâm Y. “Ta còn tưởng vì sao đột nhiên em lại muốn ăn táo chưng, hóa ra là muốn nhắc Đại ca về nhà trước”.

Lâm Y cười đáp. “Em cũng không có ý đó, là ca ca tự mình muốn đi”.

Trương Trọng Vi thấy nàng còn dư một trái táo chưa ăn, đưa tay bóc, bỏ vào miệng, hỏi. “Nương tử chưa vội về nhà, còn muốn làm gì?”.

Lâm Y nói. “Chúng ta đi mua ba cái bồn tắm đi, chúng ta một cái, phụ thân mẫu thân một cái, hai đứa nha hoàn một cái”.

Người đất Thục không quá ưa chuộng tắm rửa, Trương Trọng Vi cũng vậy, cho rằng bồn tắm có cũng được không có cũng chẳng sao, nghe vậy trả lời. “Chúng ta chưa chắc sẽ ở Đông Kinh quá lâu, mua bồn làm chi?”.

Lúc này bọn họ đang ở trên đường, Lâm Y không thể néo lỗ tai chàng, đành trừng mắt hù dọa. “Chàng dám không tắm rửa sạch sẽ, cẩn thận ta ném chàng xuống sông Thái Hà, cho chàng ngâm nước một phen”.

Trương Trọng Vi cười một vị nương tử bá đạo như vậy, có chút bất đắc dĩ, đành phải cùng nàng đi về phía trước, nói. “Ven đường bán không ít bồn gỗ, em chọn vài cái vậy”.

Đi thêm mấy bước, quả nhiên có một cửa hiệu bán đồ gỗ, bồn gỗ, giá treo gỗ, đầy đủ mọi thứ, Lâm Y thấy cửa tiệm bày hai thùng tắm cỡ lớn, giống như bồn tắm sau này, vừa thấy liền rất thích, hỏi chủ tiệm. “Thùng cỡ lớn này bán bao nhiêu?”.

Chủ tiệm cười trả lời. “Phu nhân thật là có mắt nhìn nha, đây là thùng gỗ cỡ đại, cả Đông Kinh này chỉ có mấy nhà bán thôi, mỗi cái một ngàn năm trăm văn”.

Trương Trọng Vi chắc lưỡi. “Chỉ là thùng tắm thôi mà đắt như vậy”.

Chủ tiệm cười. “Thợ thủ công có thể làm ra thùng này cũng ít, đương nhiên phải đắt”.

Lâm Y âm thầm tính toán, mỗi một thùng tắm bán được một ngàn năm trăm văn, vậy thợ làm thùng này mỗi tháng chỉ cần bán mấy cái đã sống dư dả.

Trương Trọng Vi thấy Lâm Y im lặng, tưởng nàng rất muốn mua, liền nói nhỏ. “Nương tử, nhìn chút, chờ ta có chức quan, lĩnh bổng lộc sẽ mua cho em”.

Lâm Y nhẹ nhàng lắc đầu, chỉ mua ba cái bồn nhỏ, nói. “Thùng tắm này quá lớn, mua cũng không có chỗ để, chỉ là em cảm thấy thứ này thật có lời, xem ra chốn đô thành dù giá cả đắt đỏ, nhưng kiếm tiền cũng thực dễ dàng”.

Trương Trọng Vi nói. “Hẳn là dễ hơn ở Mi Châu chút, chỉ là ngón nghề làm thùng tắm cỡ lớn không dễ dàng truyền cho người khác, tiền này cũng không phải ai cũng kiếm được”.

Lâm Y nhẹ nhàng gật đầu, xin chủ tiệm cột ba cái bồn lại, đưa cho Trương Trọng Vi hai cái, bản thân mang một cái, vợ chồng son sóng vai về nhà.

Hai người về đến nhà, Thanh Miêu đón tiếp, thấy ba cái bồn mới tinh vừa mua, nói. “Đại phu nhân vừa than thở giá cả Đông Kinh đắt còn hơn quê cũ của phu nhân, Nhị thiếu phu nhân lại mua bồn tắm về, còn mua tới ba cái, không sợ Đại phu nhân nổi nóng sao?”. Nói xong dứt bồn xuống gầm bàn, vừa giấu vừa nói. “Giấu trước đã, đừng để phu nhân nhìn thấy”.

Lâm Y buồn cười. “Nên tiết kiệm thì tiết kiệm, không nên thì tiết kiệm làm chi. Nếu vì không tắm rửa mà sinh bệnh, mời lang trung bốc thuốc còn không biết tốn kém bao nhiêu”.

Thanh Miêu nghe thấy, lại lúi búi ra. “Đúng vậy, Nhị thiếu phu nhân tiêu tiền do chính thiếu phu nhân vất vả kiếm được, trong lòng đương nhiên suy xét kỹ càng”.

Lâm Y dặn. “Bồn tắm để lại đây một cái, một cái đưa đến phòng Đại phu nhân”.

Thanh Miêu hỏi. “Vậy còn cái nữa?”.

Lâm Y cười. “Em nói thử xem?”.

Thanh Miêu hiểu ra, hoan hô nhảy dựng lên, cười vui vẻ. “Nhị thiếu phu nhân thương yêu người hầu, nghĩ thật là chu đáo”.

Trương Trọng Vi nghe xong cũng phải phì cười. “Nha đầu này, vừa rồi còn dong dài nói lý, giờ nghe bản thân cũng có phần, liền phui bay hết, chỉ còn một chữ ‘tốt’ mà thôi”.

Thanh Miêu bị chàng nói, ngượng ngùng, ôm một cái bồn bỏ chạy. Cô tới phòng Dương thị, dâng bồn ra. “Đại phu nhân, vào đông khô hanh, có nước tắm một cái thật là thoải mái, Nhị thiếu phu nhân sợ Đại phu nhân không có bồn dùng, vội mua mới đến, sai nô tỳ đưa cho phu nhân”.

Dương thị thấy bồn tắm, đầu tiên là bức, nhưng nghe Thanh Miêu nói xong, lại bật cười, nói với Trương Đồng. “Nhìn mồm miệng nha đầu này xem, lanh lợi hơn hẳn Lư Hà, con dâu thật biết dạy dỗ nha hoàn”.

Trương Đồng mặc dù không phải muốn bồn tắm, nhưng ông ta đường đường là đàn ông, không thể nói gì không tốt mấy vật nhỏ nhặt, chỉ bảo. “Đã con dâu có hiếu, phu nhân nhận đi”.

Thanh Miêu liền gác bồn tắm qua góc tường, lại hỏi Dương thị. “Đại phu nhân, Lư Hà tỷ tỷ hộ tống Hồng tiểu nương tử còn chưa về sao?”.

Dương thị nói. “Ta đang lo lắng việc này đây, đã đi cả buổi rồi mà chưa quay về”.

Trương Đồng trấn an bà. “Thịnh thế thái bình, lại là trên đường phố, sợ cái gì, hơn nữa còn có hai tên gia đình đi theo”.

Dương thị thoáng an tâm, tự đi niệm kinh Phật. Thanh Miêu hành lễ lui ra ngoài, về phòng bẩm báo Lâm Y, đặc ý nói. “Cũng nhờ em biết nói chuyện, Đại phu nhân mới không tức giận”.

Lâm Y cười ngất. “Da mặt em quả thật càng ngày càng dày nha”. Nói xong chỉ tay ra sau nhà, lại đưa một cái chìa khóa, nói. “Thấy em làm việc đặc lực, cho em gian phòng ở đó”.

Thanh Miêu tưởng nàng nói đùa, đợi đến lúc chìa khóa thật sự mở được gian phòng sau nhà, mới kinh ngạc la lên, chạy về hỏi. “Nhị thiếu phu nhân, chủ tử quả thật thuê phòng cho em ở?”.

Lâm Y gật đầu. “Chờ Lư Hà về, em hỏi cô ấy xem, nếu cô ấy cũng muốn ở, em và cô ấy ngủ chung, nếu không muốn thì em càng sướng, một mình một giường”.

Thanh Miêu reo lên vui sướng, xoay người nắm thùng chuẩn bị ra bờ sông gánh nước dọn dẹp. Không ngờ cô vừa ra ngoài đi mấy bước, đã đụng phải Lư Hà đang hốt hải chạy về, hai người đều té, thùng nước lăn qua một bên. Thanh Miêu bật dậy, không quản trên người dính bụi đất, xem xét thùng nước có bị gì không, hoàn hảo không sứt mẻ mới nhẹ nhàng thở ra, hỏi Lư Hà. “Lư Hà tỷ tỷ hoảng hốt gì vậy?”.

Lư Hà đứng dậy, không rảnh đáp lời cô, lập tức chạy hướng phòng Dương thị. Thanh Miêu không hỏi được, cảm thấy kì quái, không đi gánh nước nữa, quay về nói cho Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, Lư Hà vội vã chạy về, hướng tới phòng Đại phu nhân, em xem hẳn là xảy ra chuyện, chủ tử mau đi nhìn thử”.

Lâm Y thấy bộ dạng cô như vậy, liền hiểu được cô đang nghĩ gì, buồn cười dí trán cô nàng. “Lư Hà có việc thì liên quan gì đến em chứ, mau nhanh đi gánh nước, chậm cũng không an toàn”.

Thanh Miêu thè lưỡi, mang theo thùng nước bỏ chạy. Lâm Y đang bàn với Trương Trọng Vi có nên sang đó hỏi thăm không, chợt nghe Lư Hà gọi, vì thế hai người qua gian cách vách, thấy Trương Đồng cau mày, Dương thị vẻ mặt lo lắng, vội hỏi. “Phụ thân, mẫu thân, xảy ra chuyện gì?”.

Trương Đồng chán nản thở dài. “Ôi chao, Hồng tiểu nương tử đã biến mất”.

Dương thị lại nói. “Ba người hộ tống, có thể mất đâu được? Tội thấy là do chính cô ta chạy mất”.

Trương Trọng Vi kinh ngạc. “Đang êm đẹp, vì sao cô ta phải chạy?”.

Lâm Y nhìn Dương thị, không lên tiếng, vì sao Hồng Hàn Mai muốn chạy trốn, Dương thị cũng đã đoán được đại khái lí do, nhưng cũng chỉ là phán đoán.

Trương Đồng thấy bọn họ đều im lặng, bản thân nói ra nguyên nhân. “Hồng viên ngoại đề cập với ta, nói trưởng nữ nhà ông ta muốn đón Hồng tiểu nương tử đến nhà làm thiếp...”.

Dương thị nói. “Vậy không tồi, hẳn là Hồng tiểu nương tử kia không muốn làm thiếp, lúc này mới bỏ chạy”.

Trương Trọng Vi nói. “Khó trách cô ta không hề lộ diện lúc ở trên thuyền, đại khái khi đó đã muốn trốn, chỉ là không thể nhảy xuống sông”.

Lâm Y sốt ruột. “Chúng ta có đoán cũng vô dụng, vẫn là nhanh tăng cường người đi tìm, bằng không trưởng nữ nhà Hồng viên ngoại đến nhà chúng ta đòi người, làm sao cho ổn?”.

Trương Đồng kinh nghiệm quan trường, suy nghĩ cũng sâu xa, chậm rãi vuốt râu, nói với Trương Trọng Vi. “Hồng viên ngoại làm thế này, chẳng lẽ có dụng ý khác?”.

Trương Trọng Vi nhất thời không hiểu, ngẩn ra.

Lâm Y ngồi bên nghe được, hiểu ra đôi chút, ý Trương Đồng đại khái là Hồng viên ngoại cố tình phò thác Hồng Hàn Mai cho bọn họ, lại sai cô ta nửa đường bỏ trốn, đến đây sẽ tới cửa đòi người, hoặc lên nhà môn đệ đơn, vu cáo bọn họ lừa gạt con gái nhà lành.

Lâm Y cẩn thận suy nghĩ một phen, hỏi Trương Đồng. “Phụ thân, lúc Hồng viên ngoại phó thác Hồng tiểu nương tử cho phụ thân, bên cạnh có ai làm chứng không?”.

Trương Đồng trả lời. “Trừ thúc thúc các con ra, chương quây khách điểm Duyệt Lai cũng từng đến ngồi một chút”. Ông ta nói xong, đột nhiên vỗ ghế đứng phắt dậy, kêu lên. “Chết tiệt, Hồng viên ngoại nhất định là cố ý hãm hại ta”.

Dương thị và Trương Trọng Vi vẫn không hiểu, nhìn chằm chằm Trương Đồng, Trương Đồng giải thích. “Nếu Hồng viên ngoại vu hãm ta lừa gạt thứ nữ của hắn, thì chương quây đó chính là nhân chứng”.

Trương Trọng Vi nghe xong, hiểu được, không khỏi vừa hoảng vừa tức giận. “Con còn lấy làm lạ vì sao Hồng viên ngoại bỗng nhiên đổi tính, thì ra là có hậu chiêu, rốt cuộc ông ta vẫn là có thù tất báo”.

Trương Đồng nghe được “có thù tất báo”, vội hỏi. “Nhị lang từng mâu thuẫn với hắn?”.

Trương Trọng Vi kể lại chuyện ở bữa tiệc tạ ơn các vị tiên sinh, Hồng viên ngoại tặng thiệp bị từ chối, then quá thành giận. Trương Đồng tỉ mỉ nghe xong, lắc đầu. “Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, Hồng viên ngoại có keo kiệt đến mấy cũng không đáng giá ông ta thiết kế một ván cờ lớn như vậy”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Âm mưu chốn quan trường

Mọi người cùng kêu lên. “Nếu không phải vì chuyện này, vậy Hồng viên ngoại kia thật sự thiết kế cục diện, không tiếc vứt bỏ thứ nữ làm chột thí, là vì cái gì?”.

Trương Đồng nhìn Trương Trọng Vi liếc mắt một cái, làm như rất khó mở miệng, thật lâu sau mới nói. “Nếu ta nhớ không lầm, con rể Hồng viên ngoại và ca ca nhà mẹ đẻ Nhị phu nhân, quan hệ không tầm thường”.

Trương Trọng Vi hốt hoảng nhớ lại lúc ở Nhã Châu chàng từng cự tuyệt dâng tấu chương thay Lí Giản Phu, giật mình nói. “Đang phải đấu tranh, chúng ta muốn trốn cũng trốn không xong”.

Lâm Y nghe Trương Đồng nói xong, không khỏi oán giận mấy phần, cũng một ông ta làm quan đã lâu, nếu biết Hồng viên ngoại không phải đồng đảng phái với mình, còn thân thiết giúp đỡ hộ tống con gái hắn làm chi.

Trương Đồng bản thân cũng hối hận, đầm ngực dậm chân. “Ta tưởng Hồng viên ngoại không làm quan, cũng không cần phòng hờ, xem nhẹ Lí Giản Phu, hắn ta ngay cả nhạc phụ viên quan dưới quyền cũng muốn lợi dụng”.

Thì ra người đứng sau màn tối là Lí Giản Phu, khó trách Hồng viên ngoại dù quan hệ thân thiết với Trương Lương hơn, nhưng không phó thác thứ nữ cho ông ta, càng muốn giao cho Trương Đồng. Lâm Y âu lo nói. “Thì ra Hồng viên ngoại không phải nịnh nọt, mà là có ý đồ khác”.

Dương thị cười khỏ. “Chuyện chốn quan trường, phụ nữ chúng tôi không hiểu, nhưng chúng ta đã sập bẫy, trơ mắt nhìn làm sao được? Nếu không mượn thêm vợ Bá Lâm vài tên gia đình nữa, nhanh chóng đi tìm Hồng tiểu nương tử?”.

Trương Trọng Vi suy nghĩ tiền căn hậu quả một lần nữa, có chút thông suốt, nói. “Nếu đã liên quan tới Lí thái thú, chúng ta đừng tìm Đại ca thì tốt hơn”. Chàng thấy Trương Đồng tỏ vẻ đồng tình, lại bổ sung thêm. “Chuyện này hẳn là Đại ca không biết, nếu không đã thông báo cho con rồi”.

Trương Đồng đương nhiên sẽ không nói lời ly gián tình cảm huynh đệ bọn họ, chỉ nói. “Lúc rảnh rồi hãy nói việc này cho Bá Lâm biết, nhắc nhở sơ sơ là được, không cần bảm riết chi tiết”.

Trương Trọng Vi gật đầu ghi nhớ, không nói nữa.

Dương thị thấy bọn họ chuyển hướng đề tài, vội la lên. “Hai cha con nói qua nói lại, vậy Hồng tiểu nương tử có tìm hay không?”.

Trương Đồng trấn an bà. “Thái độ làm người của Lí Giản Phu tôi vẫn hiểu biết, việc này nói lớn không lớn, chỉ bằng nhiều đó mà muốn hạ bệ tôi, khó, bởi vậy mục đích của hắn ta không nằm ở đây”.

Dương thị hỏi. “Không nằm ở đây, thì nằm ở đâu?”.

Trương Trọng Vi tiếp lời. “Nhất định là muốn ép con dâng tấu chương kia”.

Trương Đồng vỗ tay khen ngợi. “Nhị lang tiến bộ”.

Dương thị ngạc nhiên nói. “Quan viên trong triều còn rất nhiều, vì sao cố tình muốn tìm Nhị lang?”.

Trương Đồng cười khỏ. “Lí Giản Phu vẫn xem Nhị lang là người của hắn, Nhị lang đột nhiên không nghe theo hắn, hắn đây là đang thông qua tôi, buộc Nhị lang đi theo khuôn khổ”.

Tuy rằng Trương Trọng Vi luôn luôn cho rằng bản thân có thực lực, nhưng không thể chối bỏ sự thật rằng Lí Giản Phu từng giúp đỡ chàng trong khoa thi. Bởi vậy chàng vô đầu bứt tai, nói với Trương Đồng. “Phụ thân mẫu thân, cái gọi là tri ân báo đáp, nếu không con giúp Lí thái thú trình tấu chương đó lên là xong, chỉ là tiện tay, không xem là gì to tát”.

“Hò đồ!”. Trương Đồng giận đến độ mắng to. “Nếu muốn nói nhân nghĩa đạo đức thì đừng bước chân vào chốn quan trường, một lần sơ suất sẽ trả giá bằng tính mạng của mình, có dễ tùy tiện cho anh đi báo ân không!”.

Trương Trọng Vi bị mắng, cúi đầu xuống. Dương thị vội an ủi. “Phụ thân con cũng là vì tốt cho con, hiện giờ con không phải đơn độc, còn có con dâu, lẽ đâu con gặp phải chuyện gì, con dâu biết làm sao?”.

Trương Trọng Vi nghe bà nhắc tới Lâm Y, trong mắt khôi phục chút thần thái. Trương Đồng thấy thế, lắc đầu than thở. “Tính tình anh như vậy, làm sao làm quan, không bằng về quê làm ruộng đi thôi, sợ rằng tốt hơn chút”.

Câu này nói nặng, Dương thị nhớ kĩ Trương Trọng Vi dù sao cũng là con thừa tự, không thể không chút cố kị nào như con ruột, liên tục nháy mắt ra dấu với Trương Đồng. Trương Đồng nhận ra, có chút hối hận, vội bổ cứu. “Có phụ thân giúp đỡ, không trở ngại quá nhiều”.

Lâm Y thấy trường hợp bắt đầu trở nên khó xử, vội hỏi. “Vậy hiện giờ chúng ta phải đi tìm Hồng tiểu nương tử, hay chuẩn bị ăn cơm?”.

Mọi người lúc này mới nhớ ra từ sáng đến giờ bọn họ chỉ ăn một chút, sờ sờ bụng, quả thật là đói. Trương Đồng nói. “Đã là âm mưu của bọn họ, còn tìm cô ta làm chi”.

Trương Trọng Vi tính tình trời sinh nghĩ thoáng, nói. “Nước dâng đất ngăn, binh đến tướng chặn, có Đại ca Đại tẩu ở đó, Hồng viên ngoại không thể làm gì chúng ta được”.

Lời này thật là có đạo lý, thì ra chàng vẫn có vài phần giác ngộ, Trương Đồng nghe xong, thực sự hối hận vừa rồi không nên nói câu tổn thương cảm tình như vậy.

Nhắc tới ăn cơm giống như là việc vĩnh viễn do phụ nữ chăm lo, Trương Đồng và Trương Trọng Vi cùng ngồi xuống cạnh bàn, một bộ đang chờ để ăn.

Bọn họ cũng không có bếp, làm sao nấu nướng, Lâm Y đề nghị. “Chúng ta đến quán rượu ăn vậy”.

Dương thị xoa tay. “Không cần phiền, đầu ngõ có bà bà bán bánh bao thịt, sai bọn nha hoàn đi mua mấy cái, đối phó cho xong”.

Lâm Y nghe theo, sỏ tiền giao cho Thanh Miêu, sai cô và Lưu Hà đi mua bánh bao thịt. Nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói. “Trời đã tối đen, chỉ sợ còn phải ăn thêm, chúng ta không có bếp, làm sao?”.

Dương thị cười. “Đông Kinh không giống Mi Châu, buổi tối náo nhiệt lắm, muốn ăn lúc nào cũng có thể đi mua, so với tự nấu còn tiện và rẻ hơn”.

Lâm Y không tin, nếu thức ăn bán bên ngoài còn rẻ hơn tự mình nấu, người bán buôn còn kiếm ăn được ư? Còn nữa, lúc trước nàng đi qua ngõ nhỏ, trước mỗi nhà đều có bếp lò, chứng tỏ rất nhiều người tự nấu cơm để ăn. Nàng không tiện phản bác Dương thị, ngầm nghĩ, đề nghị. “Mẫu thân, ngày mai chúng ta cũng mua mấy khối gạch, tìm thợ xây đến đắp cái bếp, không tốn bao nhiêu”.

Dương thị nhún mày. “Lại không có phòng bếp, đắp bếp bên ngoài, khói dầu hun lắm”.

Lâm Y có chút khó hiểu Dương thị nghĩ gì, người ngay cả bồn tắm cũng tiếc không mua, sao bỏ được ngày nào cũng ăn ngoài, chẳng lẽ chỉ vì ngại mùi khói dầu?

Đang nói chuyện, Thanh Miêu và Lưu Hà đã mua bánh bao về, nghe hai người nói vậy, lên tiếng. “Đại phu nhân nếu sợ khói dầu, vậy đắp bếp trước cửa phòng chúng nô tỳ đi”.

Dương thị ngạc nhiên. “Các người có phòng riêng?”.

Thanh Miêu chỉ dãy phòng sau nhà, nói. “Nô tỳ vừa nói với Lưu Hà tỳ tỳ, Nhị thiếu phu nhân đặc biệt thuê cho chúng nô tỳ một gian phòng”.

Bồn tắm và phòng ở, Lâm Y đều tiền trăm hậu tẩu, cái trước thì thôi, vật nhỏ chẳng đáng gì, Dương thị cũng cho qua, nhưng cái sau tiêu phí không ít, bởi vậy Dương thị không vui, lầm nhảm. “Phòng hạ đẳng mỗi tháng cũng tốn không ít tiền”.

Trương Đồng tự nhận mới đắc tội Trương Trọng Vi, không muốn Dương thị cũng đắc tội con dâu, vội xoa. “Chỉ là gian phòng thôi, đáng gì”. Nói xong nhỏ giọng trách cứ Dương thị. “Chúng ta hiện giờ ăn của con dâu, uống của con dâu, nói nhiều như vậy làm chi. Con dâu thuê thêm phòng, tiêu là tiêu tiền của hồi môn chính nó, chúng ta không nói gì được”.

Dương thị nghe xong, khí thế liền xẹp xuống, không nói chuyện phòng ốc nữa, chuyển sang hỏi Lưu Hà. “Bánh bao đâu, không dọn lên liền lạnh”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Cùng xây bếp lò

Lưu Hà và Thanh Miêu dọn bánh bao lên, Lâm Y tiện thể hỏi một câu. “Bánh bao thịt này bao nhiêu tiền một cái?”.

Thanh Miêu trả lời. “Năm văn một cái”.

Dương thị nói. “Quá là rẻ”. Nói xong, tiếp tục ý kiến ban nãy. “Con dâu xem, ta nói có đúng không, mua thức ăn bên ngoài bán lợi hơn chúng ta tự nấu nhiều”.

Lâm Y không phản bác, lặng lẽ chú ý mọi người ăn, đợi com nước xong về phòng, hỏi Trương Trọng Vi. “Chàng ăn có no không?”.

Trương Trọng Vi sờ sờ bụng, ngược ngùng nói. “Lửng dạ mà thôi, nhưng ta đã ăn bốn cái rồi, ngại không dám lấy nữa”.

Lâm Y cười gọi Thanh Miêu, sang cô lại đi mua mấy cái bánh bao thịt về, cho Trương Trọng Vi khỏi bị đói. Tiếp theo tính toán giá bánh bao thịt. Một nhà từ trên xuống dưới tổng cộng sáu người, ăn mười lăm cái bánh, mỗi cái năm văn, tổng cộng bảy mươi lăm văn. Tính xong, vừa vặn có một bà đi ngang qua, nàng thăm dò hỏi thử giá thịt heo, bà kia đáp. “Năm mươi văn tiền một cân”.

Cái này ngay cả Trương Trọng Vi cũng hoảng hốt la lên bị hổ, mười lăm cái bánh bao kia đừng nói một cân, chỉ sợ ngay cả tám lạng thịt cũng chưa tới.

Lâm Y hỏi chàng. “Vậy em đắp bếp sau nhà nhé?”.

Trương Trọng Vi liên tục gật đầu. “Làm đi”.

Lâm Y lại hỏi. “Nếu mẫu thân vì việc này mà trách cứ em, thì sao?”.

Trương Trọng Vi ngẫm nghĩ, trả lời. “Nói là chủ ý của ta đi, có mắng thì mắng ta”.

Lâm Y vỗ tay cười xấu xa. “Tốt lắm, cứ như vậy đi”.

Bánh bao đã mua về, Thanh Miêu nhăn nhó nói. “Hồi nãy em mới ăn có hai cái, cũng chưa no”.

Lâm Y mở gói ra, Thanh Miêu tổng cộng mua bốn cái, nàng cười nói. “Em một cái, ta một cái, Nhị thiếu gia hai cái?”.

Thanh Miêu nhanh chóng gật đầu, đồ mất. Lâm Y cười. “Bình thường nhìn em nhanh nhẩu như vậy, sao bây giờ ăn có mỗi cái bánh bao mà cũng ngược”. Nói xong đưa bánh cho cô. “Ăn com là việc quan trọng, ăn no mới làm việc được, nhà chúng ta có nghèo mấy đi nữa, chỉ cần ta có một chén cháo, cũng sẽ chia cho em phần nữa”.

Lâm Y nói bình thường, lại làm Thanh Miêu đỏ hoe đôi mắt, đập đầu một cái mới lui ra ngoài.

Lâm Y có chút kinh ngạc, sững sờ tại chỗ, Trương Trọng Vi ăn bánh bao, giải thích. “Người khác nghèo, đầu tiên là nghĩ đến bán nhà hoàn lấy tiền qua ngày, em ngược lại, chẳng những không bán, còn muốn phân nửa chén cháo cho”.

Lâm Y trừng mắt liếc chàng, nói. “Em cũng không phải người thiện tâm, chẳng qua những năm tháng lẻ loi một mình chỉ có cô nàng làm bạn, phần cảm tình đó chàng không hiểu”.

Trương Trọng Vi hiền lành, chọn cái bánh bao to nhất nhét vào tay nàng. “Rồi, rồi, có cảm tình, sau này ta chắc chắn cẩn thận, ngàn vạn lần không để đắc tội cô nàng kia”.

Lâm Y ngửi ra mùi dấm chua, ngạc nhiên hỏi. “Chàng đang ghen tị cái gì?”. Cắn hai miếng bánh bao, gạt mình nhận ra, vội sáp vào đỡ chàng. “Trước kia là Thanh Miêu theo cùng em, sau này phải đổi thành chàng, chàng không được ngại phiền”.

Trương Trọng Vi rút cuộc cũng nghe được câu mình muốn nghe, lập tức nhồm miệng cười, hôn lên mặt Lâm Y một cái, nói. “Cao hứng còn không kịp, làm sao ngại phiền”.

Lâm Y bị chàng hôn dính mỡ lên mặt, dờ khóc dờ cười, vội lấy khăn tay ra lau, bị Trương Trọng Vi giận “Em ghét bỏ ta”, nhất thời lau cũng không được, không lau cũng không được, ngẫm nghĩ, vẫn là đỡ phu quân quan trọng hơn, vì thế bỏ khăn xuống, để nguyên vết môi bóng nhẫy đó tiếp tục gặm bánh

bao.

Thắng đến ăn xong, Lâm Y muốn gọi Thanh Miêu vào phân phó sự tình, Trương Trọng Vi mới khai ân, tự mình cầm khăn lau cho nàng, lại lau miệng mình, thuận thế hôn thêm cái nữa.

Thanh Miêu đi vào, hỏi: “Nhị thiếu phu nhân gọi em? Là muốn đắp bếp lò?”.

Lâm Y gật đầu nói: “Đi ra ngõ tìm một thợ xây, đến sau nhà chúng ta, hoặc trước phòng của em, đắp một cái bếp, không cần quá lớn, đủ dùng là được”.

Thanh Miêu nói: “Cần gì mời thợ xây đến, Nhị thiếu phu nhân cho chút tiền, em đi mua mấy cục gạch với ít đất sét, đắp hai ba cái là xong”.

Lâm Y nhớ tới lúc bọn họ ở nông thôn, mọi thứ đều tự mình làm lấy, liền nở nụ cười: “Em nói có lý, tiết kiệm được ở đâu thì tiết kiệm, ta vào thành xong chưa bắt đầu kiếm tiền đã bị nhiễm chút tật xấu”.

Thanh Miêu cười to: “Nhị thiếu phu nhân chỉ là chưa nghĩ tới mà thôi”.

Lâm Y gỡ gói tiền ra, lại phát hiện tiền đồng đã hết, vội nói: “Đi Nhị phòng hỏi một chút, Đại thiếu phu nhân nếu chịu đổi cho ta thì tốt, còn nếu không, chúng ta cùng đi đổi”.

Mắt thấy sắc trời đã tối muộn, nếu không đổi được phải chờ đến ngày mai, Thanh Miêu chạy đến chỗ Lí Thư, thuật lại lời Lâm Y nói. Lí Thư cười: “Đang chuẩn bị đến hỏi Nhị thiếu phu nhân, người đã đến rồi, ta và Nhị thiếu phu nhân quả là không mưu mà hợp”.

Vì thế Trương Bá Lâm mang theo vài tên gia đình, cho Trương Trọng Vi mượn một tên, hai huynh đệ thuê xe ngựa, chất rương vàng bạc lên, đi tìm cửa hàng vàng bạc đổi.

Lâm Y tiễn bọn họ ra khỏi ngõ, quay về, sai Thanh Miêu lấy bàn tính, chủ tớ hai người giờ sổ sách, cẩn thận nhớ lại, ghi tất cả các khoản chi tiêu trên đường lên kinh, tính toán cẩn thận một phen. Từ lúc lên thuyền ở Mĩ Châu, tới lúc cập bến Đông Kinh, người vẫn ở trên thuyền, chỉ là tốn tiền cơm canh, tiêu dùng không lớn, thêm phí thuê thuyền, tổng cộng hai mươi mốt quan; ở lại Tiếp Châu mấy ngày trong khách điếm, cho Trương Trọng Vi xem bệnh, tiêu phí nhiều chút, tổng cộng ba quan năm trăm văn; đến Đông Kinh, thuê kiệu mượn ngựa, mua mũ trùm đầu, thuê nhà, mua bánh bao, tổng cộng gần ba mươi bảy quan năm trăm văn.

Thanh Miêu lúc trên thuyền không có việc gì, cũng học được gảy bàn tính, mặc dù không thuần thục lắm, nhưng cũng ra khuôn ra dạng, cô gảy nhất thời, báo lại cho Lâm Y: “Tổng cộng chừng sáu mươi hai quan, tiền đồng”. Báo xong ngẩng lên nhìn Lâm Y, hỏi: “Nhị thiếu phu nhân, em tính có đúng không?”.

Lúc cô gảy bàn tính, Lâm Y đã tính nhầm trong đầu rồi, gật gật trả lời: “Không tệ nha, luyện thêm chút nữa, không nói làm tiền sinh phòng thu chi, chỉ quản gia thôi cũng không tồi”.

Thanh Miêu được khen, vui vẻ nở nụ cười, lại hỏi: “Nhị thiếu phu nhân, số tiền chủ tử mang đến kinh thành có thể nuôi sống cả nhà chúng ta bao lâu?”.

Mấy năm nay Lâm Y kiếm được không ít tiền, hơn nữa trước khi đi, bán ruộng cỏ linh lăng và chuồng heo vân vân các thứ, trong tay có chừng tám ngàn quan tiền sắt, nàng vốn đặc chí, nghĩ đến có nhiều tiền như vậy, chỉ có ngồi ăn nằm uống thôi cũng bám trụ được ở Đông Kinh trong vòng hai năm, quên mất tính toán tỉ giá giữa tiền sắt và tiền đồng là mười đôi một, tám ngàn quan của nàng ở Tứ Xuyên, tới Đông Kinh chỉ đáng tám trăm quan, nàng vốn nghĩ số lượng tuy giảm, nhưng chỉ là tiền đồng có giá trị cao hơn, còn tiêu dùng vẫn vậy, ai ngờ Đông Kinh đắt đỏ, hoàn toàn xài tiền đồng như người ta xài tiền sắt.

Ngay cả Thanh Miêu cũng rầu rĩ: “Cho dù không ăn không uống, một năm tiền thuê nhà cũng đã hơn bốn trăm quan, làm sao mới được đây”.

Lâm Y lại nói: “Chúng ta cũng không nhất định ở Đông Kinh lâu, mấy tháng chi tiêu vẫn chịu đựng nổi”.

Thanh Miêu hỏi: “Vậy nếu Nhị thiếu gia ở kinh thành làm quan thì sao?”.

Lâm Y trả lời: “Biết tiêu xài mới biết kiếm thêm, nếu thật phải ở lâu tại Đông Kinh, đương nhiên phải nghĩ cách kiếm tiền”. Nói xong chỉ vào gian phòng Thanh Miêu đang ở, nói: “Gian của em chỉ ở ban đêm, ban ngày để không, nếu chúng ta thật phải ở lại Đông Kinh, hãy sửa nó thành cửa hàng nho nhỏ, ban ngày bán hàng, buổi tối đóng cửa lại là phòng ngủ của em và Lưu Hà”.

Trong lòng Thanh Miêu lập tức dậy lên hy vọng, khen ngợi không dứt: “Nhị thiếu phu nhân sao nghĩ ra được chủ ý hay như vậy, nháy mắt đã có thể kiếm ra tiền”.

Đang nói, Trương Trọng Vi được Trương Bá Lâm phụ, khiêng rương tiền vào nhà. Lâm Y ngạc nhiên hỏi: “Nhanh như vậy đã đổi xong rồi?”.

Trương Trọng Vi lau mồ hôi, đáp: “Ra khỏi ngõ rẽ một cái, bên đường có cửa hàng vàng bạc, rất gần”.

Trương Bá Lâm mặt mày sáng rỡ, nói: “Không ngờ cổng Chu Tước môn lại phồn hoa như vậy, khó trách giá thuê nhà đắt đỏ”.

Lâm Y thấy anh ta biểu tình kì quái, đợi anh ta đi rồi mới hỏi Trương Trọng Vi: “Nếu phụ cận cổng Chu Tước môn không phồn hoa, vụ lâu điếm xây phòng thượng đẳng ở đây cho thuê làm chi, có gì ngạc nhiên đâu?”.

Trương Trọng Vi áp úng, chỉ nói Trương Bá Lâm lúc trước cũng không biết ở đây náo nhiệt như vậy.

Vừa nghe đã biết là đang có lệ nường, nhưng mặc cho Lâm Y hỏi thế nào, Trương Trọng Vi vẫn cắn chặt răng không buông một tiếng. Tính chàng một khi đã cương quyết, Lâm Y cũng hết cách, đành phải thôi, chuyển qua hỏi cái khác. “Chàng kể chuyện Hồng viên ngoại cho Đại ca?”.

Trương Trọng Vi trả lời. “Ta chỉ là đề cập đôi chút, không ngờ Đại ca lại đề bụng, bảo rằng phải viết thư đến Nhã Châu hỏi Lí thái thú”.

Lâm Y nói. “Chuyện quan trường em không hiểu, chàng mau đến hỏi phụ thân, Đại ca làm vậy có ổn thỏa hay không”.

Trương Trọng Vi thấy nường nói có lý, sắp xếp xong rương tiền, lập tức đi.

Lâm Y đóng hết cửa, mở rương kiểm kê số lượng tiền một phen, lấy ra tiền tiêu dùng hằng ngày, còn lại cùng Thanh Miêu hợp lực đẩy sâu vào trong gầm giường. Thanh Miêu cười. “May mà Đại thiếu phu nhân phái gia đình tuần tra hằng đêm, bằng không để nhiều tiền như thế trong nhà, đúng là lo lắng”.

Lâm Y cũng nói. “Quả thật nên cảm tạ Đại thiếu phu nhân, chờ chúng ta đắp xong bếp lò, mời Đại thiếu phu nhân đến ăn cơm đi”. Nói xong, sờ mấy trăm văn, cất vào túi không quá bắt mắt, đưa cho Thanh Miêu. “Em đi hỏi Đại thiếu phu nhân xem có muốn đắp bếp lò luôn không, nếu muốn thì cùng đi mua gạch, mua nhiều hẳn sẽ được giảm giá ít nhiều”.

Thanh Miêu vâng lệnh, đi hỏi Lí Thụ. Lí Thụ có tiền, vốn định ngày ngày vào tửu điểm ăn, bởi vậy do dự, Cẩm Thụ lại nói. “Đại thiếu phu nhân có bầu, nói không chừng sẽ hay bị đói bụng, vẫn là có bếp sẽ tiện hơn”.

Lí Thụ liền gật. “Vậy cũng đắp đi, nấu nước cũng dễ”. Vì thế sai Cẩm Thụ lấy tiền, gọi một tiểu nha hoàn và một tên gia đình lực lưỡng cùng Thanh Miêu đi mua gạch.

Lâm Y đoán đúng, người bán gạch thấy bọn họ mua một lần số lượng nhiều, liền giảm bớt mấy văn, cuối cùng tính ra, mỗi khối gạch mười văn, một thùng đất sét hai mươi văn, không đắt như bọn họ tưởng.

Gia đình Lí Thụ phải đi quả nhiên khỏe, một người khiêng hết mọi thứ, trước đưa đến phòng Thanh Miêu, cô cảm ơn anh ta xong, lập tức bắt tay vào đắp bếp lò. Lâm Y nhìn qua song cửa sổ thấy được, vội xắn tay áo đi ra hỗ trợ, sẵn giọng. “Nhà đầu này, trở về cũng không bám bảo một tiếng, chẳng lẽ tiền tiêu quá lỗ, sợ bị ta mắng?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Kĩ quán khắp nơi

Thanh Miêu chu miệng nói. “Em biết trước thế nào Nhị thiếu phu nhân cũng ra phụ nên mới cố ý tránh chủ tử”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Vì sao?”.

Thanh Miêu đáp. “Nhị thiếu phu nhân nay đã khác xưa, chỉ sợ chớp mắt sẽ là cáo mệnh phu nhân, sao có thể giống như trước, mọi việc đều tự động tay?”.

Lâm Y cười to. “Nếu muốn ta làm cáo mệnh phu nhân không đụng ngón tay vào bất kì thứ gì, ta thà về nông thôn, làm nông phụ giàu sang sướng hơn”.

Thanh Miêu nói không lại Lâm Y, đành phải tùy ý nường cùng đòi gạch, động tác lưu loát trát đất sét. Bếp đắp được phân nửa, Trương Trọng Vi trở về, gia nhập hàng ngũ làm việc. Ba người cùng làm, tốc độ nhanh hơn nhiều, đuổi kịp trước khi trời tối đen đã đắp xong cái bếp đơn sơ.

Trương Trọng Vi đi vòng quanh bếp, ánh mắt thương thức, vỗ tay nói. “Đại công cáo thành, nướng tử, chúng ta ra ngõ mua com chiều ăn, ngày mai có thể tự mình nấu lửa”.

Lâm Y thấy sau khi trở về tâm tình chàng rất tốt, ngạc nhiên hỏi. “Chuyện Hồng viên ngoại, không có gì đáng lo?”.

Trương Trọng Vi nhìn sang cách vách, không đáp, thẳng đến khi quay về phòng mới nói. “Việc này ta không làm chủ được, hết thảy nghe theo phụ thân, sót ruột có được gì đâu?”.

Lâm Y nghĩ cũng đúng, liền hỏi. “Vậy phụ thân có chủ ý gì?”.

Trương Trọng Vi nói. “Ca ca viết thư cho Lí thái thú, phụ thân bảo ta sáng sớm mai lập tức đi báo quan, miễn cho không ai biết, lại thật nghĩ chúng ta lừa gạt con gái nhà lành, nếu sự tình sau đó vẫn không giải quyết xong, phụ thân tính toán sẽ đi tìm đồng nghiệp ngày xưa hỗ trợ”.

Lâm Y đáp. “Đã có phụ thân mưu tính, em cũng an tâm, làm theo là được”. Nói xong gọi Thanh Miêu bưng bồn nước đi vào, hai người cùng rửa tay, sang cách vách hỏi Trương Đồng và Dương thị buổi tối muốn ăn gì.

Dương thị thấy Lâm Y bộ dáng hào hứng bừng bừng, liền biết nàng đang định đi dạo phố, nhân tiện nói. “Các con đi đi, ăn no rồi về, mang về cho chúng ta một hai món bất kì là được”.

Dù Dương thị khách khí, Lâm Y nào dám chậm trễ, vội sai Thanh Miêu ra ngõ mua bánh bao thịt cho hai bậc trưởng bối lót dạ trước, đợi bọn họ quay về lại ăn khuya.

Vợ chồng hai người ra khỏi ngõ, bên cạnh có đường cái song song, mặc dù vào đêm vẫn thấp đèn sáng trưng, mọi người đi trên đường rất náo nhiệt. Lâm Y có ý định ngắm nhìn cảnh đêm ở Đông Kinh, lại thấy phố này gần nhà, liền không nghĩ ngợi, kéo Trương Trọng Vi bước đi.

Không biết gì sao, Trương Trọng Vi tỏ ra bối rối, vội vàng giữ chặt nàng. “Nương tử, không phải em đói bụng sao, bên kia đâu có bán đồ ăn, đi làm chi”.

Trương Trọng Vi nói đói rất tẻ, Lâm Y đảo mắt qua mặt chàng, liền hiểu ngay là chàng đang viện cớ, cố ý nói. “Ai nói em đói bụng, em muốn đi dạo đã rồi tính tiếp”. Nói xong chỉ vào một nhà, ra về kinh ngạc hỏi. “Ai du, đó là cái gì vậy ta?”.

Trương Trọng Vi bị mắc mưu, quay đầu lại đi nhìn, Lâm Y thừa dịp giấy khỏi tay chàng, đi nhanh vào phố, nhưng chưa đi được hai bước đã bị Trương Trọng Vi đuổi theo, tóm lấy kéo ra ngoài.

Lâm Y khó hiểu, hỏi. “Em còn chưa nhìn xem mấy tòa nhà đó là thứ gì, chẳng sao phải vội vã, chẳng lẽ ở đó có quỷ ăn thịt người?”.

Trương Trọng Vi tóm lấy cánh tay nàng, chết sống không cho nàng đi vào, rồi lại không tìm ra lí do, gấp đến độ vò đầu bứt tai. Lâm Y lòng hiếu kì càng lúc càng phình lên, kéo chàng quay lại, cố ý nói. “Chàng đã không nói cho ta biết, ta về hỏi phụ thân mẫu thân, bọn họ ở Đông Kinh nhiều năm như vậy, nhất định là biết”.

Trương Trọng Vi hoảng lên, bất đắc dĩ phải tiết lộ tình hình thực tế. Thì ra phố này cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua tất cả đều là kĩ quán mà thôi. Lâm Y là phụ nữ có chồng đang hoàng, đi vào thật sự không tốt.

Lâm Y nhất thời không thể thích ứng với cách nói của phu quân, thâm nghĩ, nguyên một phố kĩ quán nằm ngay cách nhà chỉ một bức tường, cái này là không có gì đặc biệt đó hả?

Trương Trọng Vi nghe nàng nghi vấn, giải đáp một phen, nàng mới hiểu ra, ở Đông Kinh kĩ quán làm ăn rất thịnh vượng, ngoại trừ phố này, phía tây cổng Chu Tước môn, qua cầu tới phố Khúc Viện, thông qua cổng Tân Nhại môn, vượt qua ngõ chuyên làm nghề tể heo, phố Nam Tà, phố Bắc Tà, phố Ngưu Hành, ngõ Đông Kê Nhân, ngõ Tây Kê Nhân... Rất nhiều phố lớn ngõ nhỏ đều có kĩ quán ở đó, ngoại trừ kĩ quán, các tửu điểm lớn nhỏ cũng có quan kì hầu rượu, gọi là tối ngay.

Lâm Y càng nghe, mắt càng tròn to, nghe đến cuối cùng đã nổi giận, néo ngược cánh tay Trương Trọng Vi, hỏi. “Chàng mới ở Đông Kinh có mấy tháng mà biết rõ ràng phố kĩ quán lớn nhỏ khắp nơi như vậy nha?”.

Ánh mắt Trương Trọng Vi động động, quanh co không chịu nói. Lâm Y thấy chàng như vậy, lòng cũng buồn bực, lại hỏi. “Có phải chàng đã từng gọi kĩ nữ hầu rượu rồi không?”.

Ánh mắt Trương Trọng Vi vẫn đảo qua đảo lại xung quanh, nhưng kiên định lắc đầu. “Ta chưa từng đến kĩ quán”.

Lúc này Lâm Y hận không thể bỏ luôn bữa cơm, trực tiếp tha chàng về nhà thăm vấn rõ ràng. Trương Trọng Vi cẩn thận kéo kéo tay nàng, nói. “Nương tử, chúng ta đi tìm cái ăn trước đã”.

Lâm Y không động, cả giận mắng. “Chưa nói rõ ràng, chúng ta ở đây cả đêm luôn”.

Trương Trọng Vi không thể, lại không dám mạnh mẽ túm nàng đi, đành phải khai thật, thì ra chàng biết rõ kĩ quán ở Đông Kinh như lòng bàn tay đều do Trương Bá Lâm thích tìm hiểu này đó, lại thích nói cho chàng nghe, lâu dần chàng cũng biết.

Lâm Y đột nhiên nhớ lại, lúc Trương Bá Lâm đi đổi bạc về xong, thần thái hớn hờ, vội hỏi. “Chẳng lẽ lúc đi đổi bạc, hai người phát hiện ra trên đường này có kĩ quán?”.

Trương Trọng Vi gật đầu, chỉ ngã tư đường. “Nhà đã tắt đèn đóng cửa kia chính là cửa hàng vàng bạc, ngoại trừ mấy tửu lâu ở kia, hơn phân nửa khu phố phía sau, đều là kĩ quán”.

Lâm Y nghi ngờ nói. “Cho dù Đại ca phát hiện ra kĩ quán mà mừng thầm, thì cũng có gì cần giấu giếm đâu, vậy sao lúc trước ta hỏi chàng, chàng lại ấp úng, không lẽ hai người đã hẹn nhau sẽ đi?”.

Trương Trọng Vi liên tục xua tay. “Ta dù cho đi trên đường có gặp kĩ nữ cũng không dám liếc nhiều một cái, làm sao dám đi kĩ quán”.

Lâm Y im lặng, mắt vẫn nhìn chằm chằm chàng. Trương Trọng Vi bị trừng lâu như vậy, bắt đầu chột dạ, nhỏ giọng lí nhí. “Năm trước lúc đến Đông Kinh đi thi, có thí sinh quen biết mời chúng ta, ta liền theo ca ca đến chính điểm, ca ca nói, nếu ta kể chuyện phố kĩ quán cho em, ca ca sẽ kể em nghe chuyện

chính điểm, bởi vậy ta...”. Chàng thấy sắc mặt Lâm Y càng lúc càng đen, vội vàng chỉ vào ven đường. “Đi từ lâu đằng hoàng lắm, giống như mấy nhà phía sau cửa hàng vàng bạc kia”.

Lâm Y đứng ở ngã tư đường, quay lại nhìn, thấy cái gọi là “từ lâu đằng hoàng” kia, bên cạnh mọi bàn rượu đều có các cô gái trang điểm đậm lòe loẹt đứng hầu, liền chỉ vào hỏi Trương Trọng Vi. “Đó là ai?”.

Trương Trọng Vi thành thật đáp. “Là kĩ nữ hầu rượu”.

Lâm Y cá giận. “Đây còn dám gọi là từ lâu đằng hoàng? Vậy không đằng hoàng còn ra bộ dáng gì nữa”.

Trương Trọng Vi tội nghiệp nói. “Chính điểm do triều đình lập, phần lớn có quan kĩ hầu, ta có cách nào đâu”.

Nếu trong nước cho phép, vì sao chàng chột dạ không dám nói? Lâm Y không tin lắm, hỏi tiếp. “Nếu chỉ hầu rượu thôi, chàng che che giấu giấu làm gì?”.

Trương Trọng Vi không đáp, ánh mắt nhìn từ lâu cách đó không xa, Lâm Y cũng nhìn theo, thấy bên cửa sổ có khách uống rượu, bên cạnh có một kĩ nữ, hai người đều ngồi ngay ngắn, cũng không ngả ngón, nhưng nhìn một lát phát hiện ra, khách uống rượu không động một ngón tay, rượu do kĩ nữ rót rồi bung chén, thức ăn cũng do kĩ nữ gấp, tất cả đều ân cần dâng lên tận miệng.

Lâm Y hỏi. “Lúc đó chàng cũng vậy?”.

Trương Trọng Vi không dám nhìn nàng, giọng nói như tiếng muỗi. “Ca ca nói, đây là tục lệ, nếu ta không theo thì là đồ nhà quê, mất mặt. Nương tử, ta biết em không thích, ta cũng không dám... nữa...”.

Lâm Y nhìn từ lâu kia, lại nhìn đèn đuốc ở Đông Kinh, suy nghĩ thật lâu, đột nhiên lẩm nhẩm. “Thật ra ta có thể hiểu, thời đại nào cũng có hệ thống tiêu chuẩn đạo đức riêng, nhập gia tùy tục cũng không nhất định không chịu nổi”.

Trương Trọng Vi không nghe rõ, chẳng hiểu gì, hỏi. “Nương tử, em lẩm bầm lẩm bầm nói gì vậy?”.

Lâm Y lớn giọng, dứt khoát chém đinh chặt sắt. “Chàng nói đúng, ta không thích, chỉ cần người nữ khác dựa vào chàng gần chút thôi ta đã chịu không nổi rồi”.

Lời này quá mức lớn mật, Trương Trọng Vi đỏ mặt, vội vàng nhìn quanh tứ phía, nhỏ giọng nói. “Ta biết rồi, ta biết rồi”. Nói xong lại gần nắm tay nàng. “Nương tử, ta không bao giờ đến chính điểm nữa là được, em đừng giận, chúng ta đi ăn cơm ha, không được để nương tử bị đói”.

Lâm Y tâm tình phức tạp, giận dữ nói. “Chỉ cần chàng bước vào chốn quan trường, làm sao không đi chính điểm xã giao cho được, giữa đồng nghiệp với nhau cũng phải đi uống vài li kết nối cảm tình, trừ phi chàng đừng làm quan”.

Trương Trọng Vi nói. “Ta khổ công học hành mấy năm nay, trải qua bao khó khăn, có thể nào không làm quan chứ, cùng lắm thì dù cho có đi từ lâu, ta cũng liều chết không cho kĩ nữ hầu hạ”.

Đến mức cả “liều chết” cũng nói ra rồi, Lâm Y bật cười. “Tạm thời tin chàng lúc này, đừng nói một đằng làm một nẻo, nếu để ta biết được... Hừ, ta không có hiền lành tốt tính như Đại tẩu đâu”.

Nàng chỉ là uy hiếp Trương Trọng Vi vậy thôi, không ngờ Trương Trọng Vi lại liên tục gật gù, vừa đi vừa nói. “Thật ra Đại ca cũng không phải háo sắc, chỉ là Đại tẩu cứ đẩy người khác vào lòng Đại ca, làm gì có chuyện mờ dăng tới miệng mèo lại ché”.

Câu này có lí, nhưng Lâm Y suy nghĩ cẩn thận một chút, vẫn là vạch lá tìm sâu, bác bỏ chàng. “Chàng chỉ biết hướng về Đại ca, hai đứa nha hoàn thông phòng của Đại ca, Cẩm Thư là Đại tẩu tặng, nhưng Thanh Liên là do Đại ca tự thu, chuyện kĩ quán, chẳng lẽ cũng do Đại tẩu dạy?”.

Trương Trọng Vi thật đúng là huynh đệ tình thâm, một lòng muốn biện hộ cho Trương Bá Lâm, quay đầu lại nói. “Đại tẩu nhất định không nói cho Đại ca biết không được đi kĩ quán”.

Lâm Y nghĩ nghĩ, đáp. “Hắn là chưa từng nói, nhưng có liên quan gì?”.

Trương Trọng Vi xoay theo hướng khác, nói. “Đã không dẫn là chó đi, hiểu ngược lại là được phép đi, đã được phép, ca ca đương nhiên muốn đi”.

Ngon lửa trong lòng Lâm Y lại phụt lên bùng bùng, liếc chàng. “Theo cách chàng nói thì, nếu Đông Kinh có dịch vụ vui vẻ mới, ta không biết nên không nhắc nhở chàng, vậy thì chàng tự giác đi có phải không?”.

Trương Trọng Vi bất đắc dĩ nói. “Em nghĩ cái gì vậy, ta đã biết sao còn có thể làm những việc khiến em nổi giận”. Nói xong buông tay, cũng phát giận đối ngược lại. “Em để phòng ta cả ngày như vậy, có phiền hay không?”.

Chương 112: Đi dạo chợ đêm

Lâm Y cảm thấy thực tủi thân, nếu không phải ở Đông Kinh khắp nơi đều có kĩ quán, ngay cả tửu lâu cũng có một đám kĩ nữ hầu rượu, nàng mới lười hao tâm tốn sức lo lắng. Vừa tủi thân, nàng còn cảm thấy mười phần mâu thuẫn, đàn ông đi tửu lâu có kĩ nữ hầu hạ là thể tục cho phép, rất nhiều thời điểm không hề được xem là “phong lưu” hay “thay lòng đổi dạ”.

Nói miệng hứa suông thì dễ dàng lắm, thực tế làm rồi mới biết khó càng thêm khó, Lâm Y chỉ cần nghĩ tới có một ngày nào đó Trương Trọng Vi cũng ngồi ở lầu tửu lâu, để kĩ nữ xinh đẹp đích thân mớm đồ ăn kề chén rượu, thỉnh thoảng lại được một ánh mắt phong tình quyến luyến, trong lòng nàng như tràn cả bề dấm ghen tuông.

Hắn đây là mâu thuẫn giữa quan niệm của các thời đại, Lâm Y suy nghĩ lúc lâu, cảm thấy bản thân, ít nhất là hiện tại, không thể vượt qua sự khác biệt đó.

Trương Trọng Vi thấy Lâm Y im lặng thật lâu, còn tưởng bản thân giận dữ có hiệu quả, hoan hỉ vui mừng kéo nàng đi về phía trước, nói. “Nương tử, ta dẫn em đi dạo chợ đêm Châu Kiều”.

Lâm Y nhìn chàng vui vẻ, không đành lòng làm mất hứng, nghĩ thầm chắc là mình buồn lo vô cớ, đợi đến lúc chàng ta thực sự làm như vậy hẳn tính sau, chỉ là nếu Đông Kinh cảm dỗ nhiều dữ dội như vậy, sau này nên giám sát chàng chặt chẽ chút, đặc biệt không được để cho Trương Bá Lâm dạy hư.

Trương Trọng Vi nắm tay nàng đi về phía trước, lập tức ra khỏi cổng Chu Tước môn, đến cầu Long Tân, thấy bên phía nam cây cầu người đến người đi náo nhiệt phi phàm. Bọn họ tới trước cầu Long Tân, chậm rãi đi dạo từ nam xuống bắc, trên đường bán nào là cơm canh, thịt hươu, mứt quả khô, thịt thú rừng, thịt khô, gà, mơ ngâm, thịt thỏ, cá, lươn, bánh bao, đa gà, nội tạng nấu, lòng gà,... Tất cả các dạng thức ăn, Lâm Y chưa bao giờ gặp qua, thậm chí mới nghe được lần đầu, cảm giác như mới lạc vào cõi khác.

Trương Trọng Vi thấy nàng chỉ nhìn không mua, vội hỏi. “Nương tử, có phải không hợp khẩu vị không, chúng ta lại đi tới nữa xem sao”.

Lâm Y đang nhìn chưa đã mắt, làm sao chịu đi, liền đứng ở chỗ bán thịt hươu chọn chọn lựa lựa, nàng đã biết giá cả ở Đông Kinh đắt đỏ, nghĩ bụng cá lươn linh tinh thể nào cũng đắt tiền, liền chỉ lòng hấp hỏi. “Màn thầu bao nhiêu tiền một cái?”.

Chủ quán bận tới mất tới mấy, bót chút thời gian nhìn thoáng qua bên này, hô lên. “Mười lăm văn một cái”.

Lâm Y ngại đắt, kéo Trương Trọng Vi muốn đi, Trương Trọng Vi nói nhỏ. “Nương tử, giá này là rẻ rồi đó”.

Lâm Y nói. “Buổi chiều chúng ta mua bánh bao thịt chỉ năm văn một cái”.

Trương Trọng Vi đại khái đã ăn màn thầu nhà đây làm, cười nói. “Màn thầu này thịt nhiều, đương nhiên đắt chút, nếu ngay cả cái này em cũng chê đắt, vậy dạo khắp chợ đêm nhất định sẽ còn đói”.

Lâm Y mặc niệm, thôi thì xa xỉ một lần, ngày mai nhà mình tự nấu nướng, ăn cái gì cũng rẻ hơn. Nàng sờ ra ba mươi văn, đưa cho ông chủ, mua hai cái, bản thân một cái, cho Trương Trọng Vi một cái, nói. “Mau nhân lúc còn nóng ăn đi”.

Màn thầu quả là thịt nhiều vỏ mỏng, nhưng một cái chỉ to bằng nửa nắm tay Lâm Y, Trương Trọng Vi cắn hai cái liền sạch trơn, buồn bã nói.

Lâm Y ngượng, lại nhìn màn thầu kia quá nhỏ, đại khái ăn đến cả trăm văn cũng không lấp đầy bụng hai người nổi, liền kéo Trương Trọng Vi tiếp tục đi, mua hai chén canh mì sợi mỗi người một chén ăn. Trương Trọng Vi ăn xong, vẫn bảo rằng chưa no, Lâm Y chế cười chàng là bụng bự, tìm kiếm chung quanh, rốt cuộc phát hiện có nhà bán củ cải ngâm cay, ba văn một chén lớn, nàng mua một chén, lại đến sạp bên cạnh mua cái bánh bao hấp thật to, gọi Trương Trọng Vi đến ăn.

Bánh vẫn còn nóng hừng hực, Trương Trọng Vi bẻ làm đôi, gấp một ít củ cải bỏ lên trên, đưa cho Lâm Y, nói như có lỗi. “Vi phu vô năng, làm nướng tửu chịu khổ”.

Lâm Y cười đáp. “Em đang định nói, nướng tửu ta kiếm được tiền ít quá, làm quan nhân chỉ có thể ăn bánh bao với củ cải”.

Nói xong, đẩy bánh bao lại, từ chối. “Chàng ăn đi, em no rồi”.

Trương Trọng Vi ăn xong cả hai nửa bánh bao, rốt cuộc no, nói. “Hương vị không tệ lắm, mua thêm mang về cho phụ thân mẫu thân”.

Lâm Y gật đầu, bỏ tiền mua thêm một cái, thêm một túi củ cải ngâm cay, cùng Trương Trọng Vi dắt tay về nhà.

Trương Đống và Dương thị vẫn đang chờ hai bọn họ, nhưng đã sắp ngủ lại, đều nói ăn bánh bao thịt rồi, không đói nữa. Lâm Y đành phải cầm bánh về phòng, hỏi Thanh Miêu. “Em có đói bụng không, ở đây có bánh bao hấp, còn có củ cải ngâm”.

Thanh Miêu cười. “Em làm việc nhiều, làm sao so được với Đại lão gia Đại phu nhân chịu được đói, đang ngóng trông cái ăn đây”.

Lâm Y đưa bánh bao và củ cải ngâm, Thanh Miêu đứng ngay ngoài bàn ở đại sảnh ăn, vừa ăn vừa nói. “Củ cải ngâm này em cũng làm được, nói không

chùng hương vị còn ngon hơn đây nữa”.

Lâm Y cười. “VẬY em làm một ít đi, cầm ra chợ đêm bán, được mấy đồng tiền trà nước cũng tốt”.

Thanh Miêu thật sự động tâm, lúc cầm tiền đi chợ nàng đưa, xin thêm mấy văn, bảo rằng ngày mai sẽ muối củ cải cay.

Thanh Miêu ăn xong, dọn dẹp bàn sạch sẽ, hỏi Lâm Y đã không còn gì sai bảo, liền quay về phòng phía sau nghỉ tạm.

Trương Trọng Vi chờ cô ra khỏi, đến khóa chặt cửa, cài then, lại cẩn thận kiểm tra cửa sổ, nói. “Trong thành không thể thuận phác bằng nông thôn, chúng ta lại ở sát ngõ, tuy có gia đình của Đại tẩu tuần tra, nhưng cẩn thận thì hơn”.

Lâm Y gật đầu xưng phải, trải chăn đệm, lại xách thùng nước Thanh Miêu đã chuẩn bị sẵn đổ vào bồn tắm, gọi Trương Trọng Vi đến rửa chân. “Bếp mới đắp xong, chưa thể nấu nước được, chàng ngâm chân bằng nước lạnh tạm đi”.

Thật ra Trương Trọng Vi đã quen tắm rửa bằng nước lạnh, nhưng không thích rửa chân, liền cố ý nhử mày nói. “Đã vào đầu đông rồi, lạnh lắm, ngâm thêm nước lạnh nữa, lạnh càng thêm lạnh, làm sao ngủ nổi?”.

Lâm Y vừa nghe đã biết là lấy cớ, xách lỗ tai chàng, tha tới trước giường, đẩy ngồi xuống, “nghiến răng nghiền lợi” cười. “Chân quan nhân lạnh, đã có nường từ ủ ấm cho”.

Lời tình ý, Trương Trọng Vi nghe liền vui vẻ, vội tự giác rửa chân, ân cần giúp Lâm Y rửa, dọn bồn ra chỗ khác, vớt khăn, kéo Lâm Y lăn vào ổ chăn, vừa xả vẩy nàng vừa nói. “Nường từ, mau tới ủ ấm chân cho ta”.

Lúc ở trên thuyền, tấm ngăn mỏng không cách âm, hai người làm chuyện khó tránh khỏi bó tay bó chân, hiện giờ ở trong nhà ngồi tường gạch chắc chắn, liền không hề cố kỵ, lăn qua lăn lại một trận đã thêm.

Xong việc, cả hai đều thờ hồng hộc, Trương Trọng Vi cười nói. “Nường từ anh minh cực điểm, may mắn thuê thêm gian phòng nữa cho Thanh Miêu đi nơi khác ở, bằng không có người nằm bên ngoài, làm sao tự tại được”.

Lâm Y gồi đầu lên cánh tay chàng, véo nhẹ một cái, cười đáp. “Không hổ danh là quan nhân do ta dạy dỗ, không hề hiểu sai”.

Trương Trọng Vi ngạc nhiên hỏi. “Đạo lý rõ ràng như vậy, còn có thể hiểu sai sao?”.

Lâm Y nói. “Chàng còn nhớ lúc ở vụ lâu điểm không, Đại ca nghe nói chúng ta thuê gian phòng hạ đẳng cho nha hoàn ở, Đại ca cũng thuê thêm một gian?”.

Trương Trọng Vi nghĩ nghĩ, gật đầu. “Đúng là có việc này, nhưng chúng ta có nha hoàn, Đại ca cũng có nha hoàn, thuê thêm một gian phòng cho bọn họ ở, có gì quái lại đâu?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Lâm Y mua đồ ăn

Lâm Y nói. “Đại ca tưởng chàng định thuê Thanh Miêu làm thông phòng, bởi vậy mới thuê thêm gian nữa cho Thanh Miêu có chỗ ngủ”.

Trương Trọng Vi tròn to mắt, suy nghĩ trong chốc lát, nói. “Chẳng lẽ ca ca thuê thêm một gian là để dàn xếp nha hoàn thông phòng, tiện đường ca ca qua đêm?”.

Lâm Y nheo mắt liếc chàng một cái. “Chàng tưởng là Đại ca cũng thành thật như chàng hay sao, ca ca ma mãnh hơn nhiều”.

Trương Trọng Vi đầu tiên là nghiêm mặt. “Sao em lại nói Đại ca như vậy”. Rồi cao hứng trở lại, tìm tay Lâm Y trong chăn, nắm chặt, nói. “Thì ra trong lòng em, ta vẫn rất thành thật, vậy em còn mãi nghĩ ngờ ta làm chi”.

Lâm Y cười. “Thường thường cảnh tình chàng chút thôi”.

Hai người mặt đối mặt nằm trong ổ chăn, trán chạm vào nhau, tay nắm, nói nói cười cười, cảm giác không vui vì chuyện kỳ quái lúc tối đã tan thành mây khói.

Buổi sáng ngày hôm sau, Trương Trọng Vi rời giường rửa mặt chải đầu xong, thay quần áo ra ngoài, dựa theo lời dặn của Trương Đồng hôm trước, đi nha môn báo án.

Lâm Y trầm nghĩ, dù sao ở nhà cũng không có việc gì, cùng Thanh Miêu đi mua thức ăn, thuận tiện nắm bắt giá cả củi gạo dầu muối. Thanh Miêu phải đi mua gạo trước, Lâm Y nói. “Một bao gạo to rất nặng, chẳng lẽ muốn khiêng nó đi dạo chợ mua đồ ăn sao, không bằng mua xong hết mọi thứ rồi hãy đi mua gạo”.

Thanh Miêu liên tục gật đầu. “Vẫn là Nhị thiếu phu nhân nghĩ chu toàn”.

Vì Lâm Y định buổi tối mời cả nhà Lí Thư ăn bữa cơm, liền đi mua thịt trước, đến sạp bán thịt hỏi giá. Người bán thịt thấy Lâm Y ăn mặc trang phục dù không phải cao sang nhưng cũng không có một mụn vá, còn mang theo nha hoàn, nghĩ rằng là kẻ có tiền, liền đề cử thịt loại ngon nhất cho nàng. “Phu nhân mua cái này nếm thử, một trăm hai mươi văn một cân”.

Lâm Y giật mình hoảng sợ, nói. “Thực biết cắt cổ người ta, hôm qua ta vừa hỏi giá xong, giá thịt chỉ năm mươi văn”.

Người bán thịt lập tức lộ vẻ khinh miệt, lời đồng đồ bỏ trong góc sạp ra, đồ lên trước mặt Lâm Y, nói. “Cầm đi, năm mươi văn”.

Thì ra năm mươi văn chỉ có thể mua được nội tạng và chút thịt vụn, Lâm Y lo lắng chủ sạp bắt nạt ma mới, không dám mua ở đó, kéo Thanh Miêu đang thờ phỉ phỉ đi, đến nơi khác lại hỏi thăm mấy nhà, không ngờ giá thịt heo ở kinh thành đúng là như thế, rẻ hơn một chút cũng đã trăm văn một cân, thịt đùi đúng một trăm hai mươi văn.

Lâm Y cảm thán. “Chúng ta coi như có chút của cải, nhưng ngay cả thịt cũng không ăn nổi, vậy những người càng nghèo hơn, làm sao sống qua ngày?”.

Thanh Miêu than thở. “Còn không bằng ở nông thôn, mặc dù không náo nhiệt bằng trong thành, nhưng muốn ăn heo là ăn heo, muốn ăn gà là ăn gà”.

Lâm Y cười. “Chỉ có nhà chúng ta như vậy mà thôi, em xem hàng xóm lúc trước thử, nhà Lí Tam và nhà Trương Lục, còn không phải quanh năm không thấy nổi một vụn thịt”.

Thanh Miêu nghe xong, lại vui vẻ trở lại, nói. “Nhị thiếu phu nhân nói đúng, người không thể làm việc, ở chỗ nào cũng không ăn nổi thịt, nhưng người có năng lực như chủ tử, ở trong thành vẫn kiếm được tiền”.

Lâm Y cười vỗ cô một cái, nói. “Em thật là biết nịnh bợ ta”.

Hai người vừa nói vừa đi, mắt thấy đã sắp dạo hết các sạp bán thịt, Thanh Miêu nói. “Mặc dù thịt heo đắt, nhưng chúng ta phải mời khách ăn cơm, tốt xấu vẫn phải mua một khối chứ”.

Lâm Y gật đầu, dừng lại ở sạp kế tiếp, kêu ông chủ cắt thịt đùi, một cân hai lạng, ở Bắc Tống một cân bằng mười sáu lạng, tổng cộng một trăm ba mươi lăm văn.

Lâm Y đưa tiền, Thanh Miêu nhận thịt, cầm trong tay, hai người tiếp tục đi về phía trước. Từ chợ rẽ ra một ngõ khác có rất nhiều thôn dân ngoại thành mang theo rau củ nhà trồng bán, Lâm Y dừng chân lựa. Rau xanh so với thịt heo thì rẻ hơn nhiều lần, nàng tốn chưa tới hai mươi văn, mua hai trái bí, một cây cải trắng, hai cây nguru bòng, bốn củ cải to, cộng thêm một túi nấm, đến chỗ bán đậu hũ bỏ ra tám văn mua thêm khối đậu phụ khô, dự định xào chung với thịt.

Nguyên liệu mua nhiều, mắt thấy không thể xách hết bằng tay, cũng may người Đồng Kinh rất biết buôn bán, trong chợ cũng có bán đồ tre nứa đan, Lâm Y bỏ mười văn mua một cái giỏ trúc, bỏ hết rau xanh thịt thà vào, để Thanh Miêu cầm.

Thanh Miêu nhìn mọi thứ trong giỏ, nói. “Nhị thiếu phu nhân, chỉ có một món chỉ sợ khó đãi khách”.

Lâm Y sầm nói. “Đúng là vậy, nhưng thịt heo đã đắt như thế, thịt khác chỉ sợ càng mua không nổi”.

Quả nhiên, bọn họ đến sạp bán thịt dê hỏi, một cân thịt dê tương đối tốt đã tới hai trăm văn. Chủ sạp còn cười nhạo. “Thịt dê vốn không phải thứ cho nhà nghèo ăn, phu nhân không nên tới hỏi”.

Thanh Miêu đã tức một hồi, bây giờ định cãi lại, bị Lâm Y kéo đi, nàng nói. “Ở chỗ nào cũng có hạng tiểu nhân như thế, em tức cũng như không, nếu còn dư sức không bằng cân nhắc làm sao kiếm nhiều tiền để ăn thịt”.

Thanh Miêu bị khơi dậy ý chí chiến đấu, nắm tay thành nắm đấm lên. “Nhị thiếu phu nhân, chúng ta đi mua gia vị, trở về em làm củ cải muối cay, buổi tối ra chợ đêm bán”.

Lâm Y trầm nghĩ, chỉ dựa vào việc bán củ cải muối cay sợ rằng không kiếm đủ tiền mua thịt, nhưng nàng không đành lòng dập tắt nhiệt tình của Thanh Miêu, liền im lặng không nói. Hai người tìm cửa hàng bán gia vị, bỏ ra hai văn mua ít tỏi, tiêu, hành lá, gừng, vân vân.

Lâm Y thấy trong cửa hàng có bán muối, xì dầu, dấm chua, liền hỏi giá, sở ra bảy mươi lăm văn mua một cân muối, một bình xì dầu và một bình dấm.

Lâm Y suy nghĩ, một mâm cơm toàn thịt thật sự không kham nổi, dẫn theo Thanh Miêu đi tìm, rốt cuộc tìm được một nhà bán cá nhỏ Trường Giang, mua nửa cân hết bốn mươi văn.

Thanh Miêu nhìn đồ ăn, nói. “Nhị thiếu phu nhân, cũng đủ rồi, lại mua thêm bao gạo, ít dầu ăn, chúng ta có thể về nhà”.

Lâm Y gật đầu, mang theo cô đi mua dầu. Ở Bắc Tống cũng thật đa dạng chủng loại dầu, mỡ heo, mỡ dê, mỡ bò, thậm chí cả mỡ chó cũng có; còn có dầu thực vật thời đại trước chưa hề xuất hiện, dầu cây gai phía Đông, dầu hạnh nhân Thiểm Tây, dầu hoa hồng lam, dầu hạt cải, dầu quả thương nhĩ vùng Sơn Đông, còn có dầu bàng, dầu bạch đàn, nghe nói vùng duyên hải còn có dầu cá.

Có thể mua được dầu đều là người có tiền, bởi vậy ông chủ tiệm bán dầu rất coi mở, đơn đã mở bình lấy thìa cho Lâm Y nếm thử, lại nói. “Phu nhân, dầu tốt nhất là dầu lanh đây, chạm chảo liền tỏa mùi thơm ngào ngạt, phu nhân mua một bình về nếm thử chút?”.

Lâm Y hỏi. “Giá thế nào?”.

Ông chủ chỉ chỉ bình trên giá, nói. “Bình lớn ba mươi lăm văn, bình nhỏ hai mươi lăm văn”. Ông ta đại khái cảm thấy giá này đã thực rẻ, tự đắc mười phần, nhưng Lâm Y cầm bình dầu trong tay ướm ướm thử, trừ cân nặng cái bình, chỉ sợ dầu bên trong bình lớn cũng chưa tới một cân.

Đắt thì đắt, nhưng không thể không ăn, người nghèo ở Bắc Tống có thể chịu được ăn cơm không cần dầu mỡ, nhưng Lâm Y đến từ ngàn năm sau lại không chịu nổi, vì thế khẽ cắn môi, mua bình dầu lớn xem ra càng có lợi.

Hai người tiếp tục đi mua gạo, chủ tiệm gạo bảo rằng năm nay mùa màng không tồi, giá gạo không cao, gạo tẻ thượng đẳng sáu mươi văn một đấu, gạo tẻ trung đẳng bốn mươi lăm văn một đấu, gạo tẻ hạ đẳng ba mươi văn một đấu. Lâm Y đến trước bao gạo mẫu, theo thứ tự nắm trong tay cảm nhận, cẩn thận nhìn nhìn, cuối cùng quyết định mua ba đấu gạo trung đẳng. Nàng nghĩ Dương thị là người Đông Kinh, khó khăn mới hỏi hương, đại khái muốn nếm lại mì sợi, liền hỏi giá bột mì. Chủ tiệm nói. “Lúa mạch ba mươi văn một đấu, bột mì đắt hơn chút, bốn mươi văn”.

Lâm Y không có cối đá, chỉ có thể mua bột xay sẵn, sở thích bốn mươi văn mua một đấu. Nàng đưa cho chủ tiệm một trăm bảy mươi văn tiền đồng, hỏi. “Chúng tôi đã mua nhiều đồ ăn lắm rồi, không thể kiêng thêm ba đấu gạo này, có thể nhờ tiểu nhị trong tiệm mang về giúp được không?”.

Chủ tiệm hỏi chỗ ở của bọn họ, nói. “Không xa, cho thêm hai văn lộ phí, sai người đưa đến cho các người”.

Lâm Y cảm thấy hai văn tiền phí vớt vát và cũng hợp lý, liền sở hai văn đưa cho tiểu nhị, không ngờ lại bị chủ tiệm chặn trước, đoạt đi.

Lâm Y đi phía trước, tiểu nhị kiêng gạo đi ở giữa, Thanh Miêu đi cuối cùng, một hàng ba người quay về nhà, tới đầu ngõ, Lâm Y dừng lại, tiện đường mua nồi niêu xoong chảo, ông chủ tốt bụng thấy nàng mang không hết, chủ động kêu con trai mình đưa đến, không thu tiền công.

Giao hết mọi thứ về nhà, Lâm Y định thưởng, lại bất đắc dĩ bản thân nàng hiện tại ốc không mang nổi mình ốc, đành sai Thanh Miêu rót nước cho hai người kia uống.

Thanh Miêu tiến bước tiểu nhị xong, lại mang rau củ và thịt về phòng chuẩn bị, Lâm Y vào nhà, lấy sổ sách ghi chú. Hôm nay tổng cộng chi năm trăm ba mươi bảy văn, trong đó có tiền đồ ăn hai trăm bốn mươi hai văn, còn lại hai trăm chín mươi lăm văn là đặt mua củi gạo dầu muối, có thể dùng trong mấy ngày. Nàng tính sổ xong, đến phòng Dương thị hầu hạ, ý nói: con dâu vừa đi chợ mua thức ăn, hỏi giá rõ ràng, chúng ta nếu thỉnh thoảng ăn thịt, thêm rau xanh, ngày cũng không khó qua.

Dương thị nắm phật châu trong tay, nói. “Chúng ta không phải người ưa ăn thịt, cơm rau xanh cũng tốt rồi”. Bà là người ăn chay niệm phật, đương nhiên không sợ ăn chay, Trương Đồng lại thích ăn thịt, nghe vậy có chút mất hứng, nhưng ông ta tuyệt không phải người vì chuyện cơm canh mà mở miệng nói con dâu, vì thế nói câu “Nhị lang sao còn chưa quay về” rồi phát tay áo đi ra ngoài.

Dương thị nói với Lâm Y. “Đừng để ý phụ thân các con, trong thành không thể so với nông thôn, muốn ăn thịt nuôi heo, muốn ăn trứng nuôi gà, nơi này một cây kim cũng phải tốn tiền”.

Lời này tuy ám đạm, nhưng Lâm Y nghe xong cảm động vô cùng, nói. “Con dâu mua một đấu bột mì, sai Thanh Miêu trưa nay làm mì sợi, mẫu thân đừng chê tay nghề không tốt”.

Dương thị đã lâu chưa nếm lại mì sợi, nghe vậy vui vẻ lắm, vội bảo. “Kêu Lưu Hà đi hỗ trợ, cô nàng làm mì rất khá”. Lưu Hà không đợi gọi, bản thân nghe thấy nhắc tới đã tự giác đi. Dương thị cười nói. “Nha đầu này cũng là người Đông Kinh, hẳn là cũng thêm mì sợi”.

Lâm Y xin ý kiến. “Mẫu thân, chúng ta an tâm ở đây không cần sợ kẻ trộm dòm ngó toàn bộ dựa vào Đại thiếu phu nhân sai gia đình tuần tra ban đêm, bởi vậy buổi tối con dâu định mời Nhị phòng ăn cơm, mẫu thân thấy thế nào?”.

Trương Đồng vẫn chưa đi xa, nghe thấy câu này, vội tiến vào. “Con dâu, chủ ý hay, ta cũng đang có ý này”.

Lâm Y vâng theo, đang định sang cách vách mời Nhị phòng, Trương Trọng Vi đã về. Trương Đồng và Trương Trọng Vi nhỏ giọng thì thầm vài câu, Trương Đồng liền gấp gấp bảo Lâm Y. “Con dâu, vừa rồi không phải đã nói sẽ mời Nhị phòng ăn cơm sao, đừng chờ đến bữa tối, giữa trưa làm luôn đi, hiện tại hãy đi chuẩn bị”.

Lâm Y không biết xảy ra chuyện gì, đoán đại khái rằng Trương Trọng Vi đi báo án không mấy thuận lợi, nàng cũng vội vàng sang cách vách mời Nhị phòng, rồi tới phòng bếp làm thời hỗ trợ Thanh Miêu và Lưu Hà.

Thanh Miêu ngạc nhiên nói. “Cho dù giữa trưa bọn họ đến, chúng ta chuẩn bị nguyên liệu là xong, bây giờ nấu cơm có phải quá sớm không?”.

Lâm Y đoán Trương Đồng có việc muốn nói với Trương Bá Lâm nên vội vã bày tiệc, nhưng lời này nàng không tiện nói với Thanh Miêu, liền nói dối. “Chắc là bọn họ chưa ăn điểm tâm sáng, bị đói, em đến tiểu điểm đối diện mua một cân rượu lâu năm, lại mua ít đậu phộng”.

Thanh Miêu tâm tư đơn thuần, tin ngay, lập tức đi, Lưu Hà đến cách vách mượn bồn, bắt đầu nhào bột làm mì. Gạo ở Đông Kinh không khác ở nông thôn, vẫn cần phải giã, Lâm Y nghĩ bọn họ không ở Đông Kinh lâu nên không muốn đi mua, về phòng thượng đẳng đi gõ cửa nhà hàng xóm.

Cửa rất nhanh đã mở, một cô gái khoảng mười lăm mười sáu, ăn vận phục sức nhà hoàn hồi Lâm Y. “Phu nhân tìm ai?”

Lâm Y cười nói. “Ta là hàng xóm nhà các người, họ Lâm, không biết chủ nhà xưng hô thế nào?”

Nha đầu cười đáp lời. “Thật khéo, phu nhân nhà chúng tôi và phu nhân cùng gốc, cũng họ Lâm, lão gia nhà chúng tôi họ Cổ”.

Phòng trong có người nghe được động tĩnh, cao giọng hỏi. “Xuân Ny, ai gõ cửa?”

Nha đầu được gọi Xuân Ny bấm lại. “Phu nhân, là Lâm phu nhân hàng xóm”.

Vị Lâm phu nhân kia đại khái cũng không ngờ nhà hàng xóm cũng có thêm một Lâm phu nhân, dừng một chút mới hỏi. “Có việc gì?”

Xuân Ny nhìn Lâm Y, Lâm Y nhanh hỏi. “Ta tới mượn Lâm phu nhân cối giã gạo”.

Lâm phu nhân vẫn chưa lộ diện, hẳn là đang thương lượng với người khác, qua một lúc, gọi Xuân Ny vào. Lúc Xuân Ny quay ra, trên mặt tỏ vẻ có lỗi, nói. “Lâm phu nhân, phu nhân nhà tôi nói cối giã gạo rất quý, chỉ có thể cho phu nhân mượn chày mà thôi, nếu phu nhân muốn thì tôi đi lấy”.

Lâm Y cười khổ, hai thứ này không đi đôi với nhau không thể dùng được, mượn một trong hai cái thì ích gì. Nàng đành trả lời. “Không cần, cảm ơn phu nhân nhà các người thay ta”.

Nàng không mượn được, không cam lòng, lại đi gõ cửa hai nhà khác, không ngờ chẳng có ai ở nhà, lại thất vọng quay về, sai Thanh Miêu. “Không mượn được cối và chày mấy nhà chung quanh, em ra đầu ngõ mua một bộ đi”.

Lưu Hà nói. “Khoan đã, nô tỳ đến nhà mượn bồn hỏi thử”. Lâm Y liền để cô ta đi, họ kia quả thật cho mượn, nhưng bọn họ nghèo lắm, nhiều nhà dùng chung một bộ, chỉ mình anh ta không làm chủ được, chỉ bằng đi hỏi hết thầy. Lưu Hà ngại phiền, về nói với Lâm Y. “Mười mấy hộ gia đình, đến hỏi từng nhà chỉ sợ quá giờ cơm chưa xong”.

Lâm Y liền dẫn Thanh Miêu về phòng lấy tiền, sai cô tức hành đi mua. Thanh Miêu chạy đi chạy về trong chốc lát, hai tay vẫn trống trơn, nói. “Cối chừng ba quan, chày bốn trăm văn”.

Lâm Y kinh ngạc, khó trách vị Lâm phu nhân kia không cho mượn, thì ra là thật sự quý. Nàng khó xử, mưa lờ đầu rồi khỏi Đông Kinh không dùng nữa chẳng phải là lãng phí hay sao, nhưng không mua không giã trấu bong ra khỏi gạo được.

Lưu Hà nói. “Nhị thiếu phu nhân sao không đến hỏi Đại thiếu phu nhân, bọn họ cũng đắp bếp nấu cơm, khẳng định là sẽ mua cối giã gạo”.

Lâm Y vỗ trán. “Xem ta hồ đồ chưa”. Vì vật quý trọng, nàng đích thân đến tìm Lí Thư mượn. Lí Thư xuất thân nhà quan lại, mặc dù ở nông thôn vài năm, nhưng mười ngón tay chưa từng chạm nước, nghe cối và chày căn bản không biết là cái gì. Thím Chân đứng cạnh giải thích. “Là để giã gạo đó”.

Lí Thư kinh ngạc nói. “Gạo cần phải giã sao?”

Lâm Y nhìn Lí Thư hết biết sao, thím Chân cười. “Đại thiếu phu nhân làm sao biết mấy thứ này, buổi sáng chúng tôi vừa mua cối chày mới tinh, tôi đi lấy cho Nhị thiếu phu nhân”.

Lâm Y theo thím Chân ra sau nhà lấy, lại theo lễ tiết, quay về cảm tạ Lí Thư mới về phòng bếp nhà mình.

Thanh Miêu nhận cối chày, bắt đầu giã gạo. Lâm Y động tay thái thịt. Bọn họ cũng không mua nhiều đồ ăn, phút chốc đã chuẩn bị sẵn sàng. Lâm Y là người từng nếm trải khổ cực, hiểu được phải phân bổ thịt rau như thế nào, nàng phân thịt ra làm hai, một phần nấu chung với đậu phụ khô, một phần nấu chung với cây nguru bàng, là hai món. Cả nhỏ cũng chia làm hai phần, một phần cho chút rượu, gừng, tỏi, rắc ít muối lên; một phần nàng định chiên, nhưng sợ phí dầu, liền cho vào thố thêm nước, bỏ chảo mang từ Mì Châu theo, chưng lên, làm cá chưng chao. Thanh Miêu thấy nàng phân món, nhất thời ngơ ngẩn, đứng cạnh ồn ào, Lâm Y cười. “Người thích cướp việc mà làm chắc chỉ có mình em”.

Thanh Miêu thề lười, đoạt lấy nồi, trước hàm canh bí, Lâm Y nhú mày hỏi. “Sao không xào mà ăn?”

Thanh Miêu đáp. “Tiết kiệm dầu”.

Lâm Y bật cười. “Em càng tiết kiệm hơn ta, nhưng hôm nay đãi khách, tốt xấu vẫn nên dùng ít dầu”.

Thanh Miêu nghe xong, liền quyết định xào nấm và cải trắng còn lại. Lâm Y thấy đồ ăn đã hoàn tất, kêu Lưu Hà bung lên, bản thân qua Nhị phòng mời bọn họ vào bàn.

Thanh Miêu còn muốn khoe nghề, bào vỏ củ cải, xắt cọng, thêm gừng ớt, cô đang bận việc, Lâm Y đã mời khách xong quay về, hỏi. “Em đang làm củ cải muối cay?”

Thanh Miêu gật đầu. “Thêm một món lên bàn”.

Lâm Y chỉ chỉ chào, nói. “Em bỏ ít dầu vào tao lên, nhất định ngon hơn ở chợ đêm bán nữa”.

Thanh Miêu là muốn mang ra chợ đêm bán kiếm tiền, do dự nói. “Nhị thiếu phu nhân nói chén củ cải muối cay thực lớn hôm qua chợ đêm chỉ bán có ba văn, nếu em thêm dầu vào, phí tổn tăng cao, chỉ sợ bán ba văn lỗ vốn”.

Lúc cô đang nói, Lâm Y đã bỏ thêm vào chảo một lớp dầu mỏng, nói. “Ba văn lỗ vốn thì bán bốn văn, năm văn, ta thấy Đông Kinh tuy người nghèo nhiều, nhưng kẻ có tiền cũng không ít, chỉ cần em làm ngon, không sợ không có người mua”.

Thanh Miêu được cổ vũ, liền tiếp nhận chảo, bỏ củ cải vào tao sọt, thêm ớt, gừng vào, tiếp theo bỏ một chén nước. Lâm Y đứng cạnh nhìn, nói. “Nếu có nước dùng, hương vị sẽ tốt nữa”.

Thanh Miêu hỏi. “Nước dùng... là cái gì?”.

Lâm Y giải thích. “Lấy xương ống xương đầu xương gà bỏ vào nồi hầm, vớt vớt mỡ, còn lại chính là nước dùng, lúc xào rau bỏ vào sẽ đậm đà hơn dùng nước trong”.

Thanh Miêu chặc lưỡi. “Tiền vốn nhiều như vậy, không đậm đà mới lạ”.

Lâm Y cười. “Không tồi, còn chưa biến thành thương gia đã biết tính toán phí tổn, ta thấy tương lai em nhất định sẽ phát tài”.

Thanh Miêu bị nàng nói, ngượng ngùng, vội lấy cốc trong bếp khới dầu bắm mũi, đẩy nàng ra chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Trước khi thăng đường

Lâm Y nhìn người nhà Nhị phòng đang đi về phía bên mình, không nói giỡn với Thanh Miêu nữa, vội đi đãi khách. Dương thị định bày hai bàn, nam nữ ngồi riêng, khổ nỗi phòng ốc nhỏ hẹp, đành phải đãi ngoài đại sảnh một bàn, cho cánh đàn ông uống rượu, bàn còn lại bày trong sảnh bên Lâm Y.

Mọi thứ đồ ăn đều chỉ làm một đĩa, nhưng phải chia hai bàn, Lâm Y đành lấy thêm chén bát, phân làm đôi, cùng với Lưu Hà bung sang bên nữ quyền. Qua một lúc, Thanh Miêu làm xong củ cải muối cay, cũng đến hỗ trợ, Dương thị nói. “Con dâu cũng ngồi đi, để bọn nha đầu đi làm”.

Lâm Y vâng theo, xả tay áo xuống, an vị bên cạnh Dương thị.

Phương thị nói với Dương thị. “Đại tẩu dễ tính, có mẹ chồng nhà nào ăn cơm mà con dâu không phải đứng hầu hạ đâu, trường bối ăn xong mới tới lượt chúng nó ăn cơm, Đại tẩu chớ nuông chiều hư nó”.

Dương thị cười. “Thím cũng biết không ít quy củ nhà giàu có đấy nhỉ”.

Phương thị tưởng mình được khen, đắc chí dào dạt, không ngờ Dương thị nói tiếp. “Chúng ta còn đang ở phòng thuê đây, chi được xem là nhà nghèo thôi, quy củ này, có thể miễn thì miễn đi”.

Phương thị kinh ngạc, sắc mặt không dễ nhìn, nhưng tính tình bà ta luôn luôn ăn mềm không ăn cứng, thấy Dương thị không nhượng bộ, liền an tĩnh.

Lí Thư sợ Phương thị nhất thời “nổi hứng”, bắt cô đứng lên hầu hạ, cô nay đã lớn bụng, ngồi đã mệt, đứng hầu cả bữa cơm sợ chân cũng gãy, thấy Dương thị chặn miệng Phương thị, cô vừa cao hứng vừa cảm kích, nâng chén rượu kính bà một li.

Lâm Y chờ bọn họ uống xong, mới nói. “Đại tẩu có bầu, uống nhiều rượu không tốt, để em sai Thanh Miêu đi mua ít trà đông ấm bụng về, được không?”.

Lí Thư thông cảm nàng không dư dả, vội chối từ. “Không cần, trà mang từ Tứ Xuyên đến vẫn còn dư, pha một chung là được”.

Phương thị còn cục tức trong bụng, thầm nghĩ Lâm Y có tiền cũng chỉ lợi cho Dương thị, không bằng mọi người giúp tiêu xài bớt, liền nói. “Trà đông ấm bụng rất tốt, vợ Trọng Vi nghĩ thật chu đáo”.

Bà ta đã nói như vậy, Lâm Y liền sai Thanh Miêu đi mua, cũng không thể chỉ mua một chén, đưa hơn mười văn, mua cho hai bàn mỗi người một chén. Dương thị thập phần bất mãn hành vi của Phương thị, nhưng bà ta là khách, xin chén nước uống không coi là quá mức, đành phải nhin xuống, giữ gương mặt tươi cười làm tròn trách nhiệm chủ nhà.

Lâm Y ngồi đây ăn, tâm lại hướng sang cách vách, Thanh Miêu hiểu ý, qua bên kia hầu hạ, nghe lỏm nhất thời, trở về đứng sau lưng Lâm Y kéo áo nàng.

Lâm Y hiểu ý, lấy cốc muốn xuống bếp nhìn thức ăn, dẫn Thanh Miêu đi, hỏi. “Nghe lên được chuyện gì?”.

Thanh Miêu bật cười. “Em nghe chính đại quang minh, cũng không có nghe lên đâu”. Nói tiếp. “Sáng nay Nhị thiếu gia đến nha môn báo án, không ngờ Hồng viên ngoại đã đi trước một bước, tố cáo Đại lão gia”.

Lâm Y quan tâm nhất vẫn là an nguy của Trương Trọng Vi, nghe vậy giật mình sùng sốt. “Chỉ tố cáo Đại lão gia? Không tố cáo Nhị thiếu gia?”.

Thanh Miêu ngạc nhiên nói. “Hồng viên ngoại phó thác Hồng tiểu nương tử cho Đại lão gia, có liên quan gì tới Nhị thiếu gia đâu?”.

Lâm Y vỗ trán. “Quan tâm liên bị loạn, hồ đồ mất rồi, nhưng Đại lão gia Nhị thiếu gia cũng không khác mấy, chúng ta là người một nhà”.

Nàng sợ quay lại khiến người ta sinh nghi, liền gọi Thanh Miêu ra đại sảnh hầu hạ, bản thân đến phòng bếp, mở nắp nồi nhìn nhìn rồi mới quay về phòng hỏi. “Cơm đã chín, mọi người muốn ăn ngay hay uống rượu trước? Nếu muốn ăn mì, bây giờ ta đi làm”.

Dương thị cười. “Uống rượu trước đã rồi nói sau”.

Lâm Y hỏi như vậy chẳng qua là vẹn toàn cái cốc ban nãy, Dương thị đã nói thế, nàng liền ngồi xuống, tiếp tục uống rượu đãi khách, nói chút chuyện phiếm đơn giản.

Phương thị nghe cả bàn đồ ăn ngon hơn phân nửa đều do đích thân Lâm Y làm, không khỏi sinh lòng ghen tị, bà ta làm mẹ chồng lâu hơn Dương thị mà chưa từng được nếm thức ăn do Lí Thư làm, nghĩ đến con dâu ngoan như Lâm Y vốn nên là con dâu của mình, ánh mắt bà ta nhìn Dương thị như chứa dao bên trong.

Lí Thư quan sát Phương thị một bộ lại sắp sửa hành động lỗ mãng, sợ bà ta làm mất mặt, vội gấp một ít thịt xào cây ngưu bàng bỏ vào chén bà ta, nói. “Mẹ chồng nếm thử món này, tay nghề Nhị thiếu phu nhân thật không tồi”.

Phương thị lập tức bão nổi, quay ngoắt sang cô. “Cô cũng biết vợ Trọng Vi giỏi giang, sao không học nó một chút? Cô gả vào nhà họ Trương mấy năm nay, đã nấu được bữa cơm nào cho mẹ chồng cô chưa?”.

Lí Thư đang có bầu, cảm xúc dao động, nghe Phương thị sỉ nhục mình trước mặt mọi người, nước mắt ngập vành mi. Lâm Y muốn cứu cô, nhưng bản thân nàng cũng là tiểu bối, không thể mở miệng, đành kéo nhẹ ống tay áo Dương thị. Dương thị thở dài một hơi, khuyên Phương thị. “Vợ Bá Lâm cũng giỏi giang vậy, lấy tiền của hồi môn chính nó dưỡng gia, còn khai chi tán diệp cho nhà họ Trương, con dâu tốt như vậy, đi đâu tìm được chứ”.

Phương thị không thêm suy nghĩ, mở miệng định cãi, Lâm Y vội chen vào. “Lần trước Trọng Vi vào kinh, ít nhiều có Lí thái thú hỗ trợ, em kính Đại tâu một lễ”.

Phương thị nghe xong câu này, rốt cuộc nhớ ra, hai đứa con trai ruột thịt của bà ta chịu ơn phụ thân Lí Thư, đặc biệt là Trương Bá Lâm, đường làm quan sau này toàn bộ dựa vào cha vợ. Bà ta không cam tâm nhưng vẫn phải nuốt xuống những lời chanh chua cay nghiệt đó, liếc mắt nhìn Lâm Y và Lí Thư cung li, làm như không có chuyện gì, vội đầu gấp thức ăn.

Trên bàn rốt cuộc an tĩnh lại, nhưng bữa cơm vốn để mời Lí Thư, lại bị kẻ ăn theo như Phương thị phá hỏng. Lâm Y nhìn tâm trạng Lí Thư không được tốt, bữa cũng không động mấy, nàng hạn lúc trước dừng mời Phương thị đến.

Bữa cơm không vui, rất nhanh liền tan tiệc, Lâm Y tiễn Lí Thư, an ủi cô vài câu, đáng tiếc cô vẫn không nghĩ thoáng, quay về nhà rơi lệ. Lưu Hà dọn dẹp chén đĩa, than thở. “Lần tới mời khách, chớ mời Nhị phu nhân đến, chỉ cần bà ta ở, người khác cũng đừng hòng vui vẻ”.

Lời như vậy, Lưu Hà dám nói, Lâm Y lại không dám, cũng âm thầm thở dài, rất nhiều thời điểm, làm nha hoàn còn tự tại hơn làm con dâu.

Dương thị thấy trong phòng chỉ có ba người, liền giận dữ nói. “Vợ Bá Lâm là đứa tốt, chúng ta được nó giúp đỡ nhiều, nhưng hiện giờ ta nhìn nó lại thích không nổi”.

Lâm Y ngồi xuống cạnh Dương thị, nhẹ giọng hỏi. “Là bởi vì Lí thái thú sao mẫu thân?”.

Dương thị gật đầu. “Con cũng biết rồi, Hồng viên ngoại dám đi tố cáo trước, chỉ sợ không bao lâu nữa, người bên nha môn sẽ tới”.

Dương thị đoán không sai, cánh đàn ông cách vách còn chưa uống rượu xong, hai tên nha dịch đã tới cửa, bảo rằng phủ doãn nhận đơn kiện Hồng viên ngoại đệ lên, Trương Đồng chuẩn bị hai ngày sau thăng đường.

Tiền bước nha dịch, Trương Đồng đập chén rượu xuống bàn đánh rầm, nổi giận. “Chân tay cũng mau lẹ thật, chỉ sợ phủ doãn cũng là người của bọn hần”.

“Bọn hần” trong đó cũng bao gồm “Trương Bá Lâm”, anh ta ngồi yên không lên tiếng.

Trương Trọng Vi hỏi. “Hai ngày sau sẽ thăng đường, phụ thân, chúng ta phải ứng phó sao đây?”.

Trương Đồng có biện pháp, nhưng biện pháp này là nương nhờ vào một phe phái khác, tuy rằng phe phái ấy hiện giờ thế lực mạnh, nhưng nếu sơn chưa cùng thủy chưa tận, ông ta không muốn làm vậy, bởi thế hỏi Trương Bá Lâm. “Lí thái thú đã hỏi âm chưa?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Tiền tài mở đường

Trương Bá Lâm lắc đầu nói. “Thư vừa mới gửi, làm sao nhanh như vậy được?”.

Trương Đồng vuốt chòm râu, bước thong thả trong phòng vài bước, nói. “Hiện giờ chỉ có thể dùng kế hoãn binh trước”. Ông ta gọi Trương Trọng Vi đến gần, nói. “Hong viên ngoại tố cáo chúng ta trước, hẳn là hẳn đã vào kinh, con sai người đi thông báo cho hẳn, cũng đừng nói gì nhiều, chỉ nói với hẳn, Bá Lâm đã viết thư cho Lí thái thú”.

Trương Trọng Vi nghe theo, ra ngoài cửa, đuổi theo hai gã nha dịch ban nãy đến báo tin, hỏi thăm chỗ Hong viên ngoại đang ở. Không ngờ bọn nha dịch kín miệng, nhất quyết không để lộ. Trương Trọng Vi thất vọng quay về, Trương Bá Lâm hỏi chàng vài câu, mắng to chàng quá thành thật. “Cậu không mời quan sai uống hai li rượu, bọn họ làm sao chịu nói”.

Trương Trọng Vi hiểu ra, đến đây học thêm một chiêu, nhưng chàng sờ sờ tay áo, dốc ngược túi tiền cũng không có một đồng. Trương Bá Lâm và Trương Đồng cũng một thân vô xu, ba người nhìn nhau. Cũng là Thanh Miêu hầu hạ ở đó nhanh trí, chạy tới thông báo cho Lâm Y, mang mấy trăm văn tới cứu giúp.

Có tiền quả nhiên dễ làm, Trương Trọng Vi chạy như điên đuổi theo hai tên nha dịch, mời bọn họ tới tửu quán, mấy chén rượu xuống bụng xong, cái gì cần biết cũng đã biết. Trương Trọng Vi thuận lợi làm xong việc, lại hiểu ra ít nhiều, không tự mình đi tìm Hong viên ngoại, mà gọi tiểu nhị thêm món thịt lên mâm, nhờ hai tên nha dịch chuyển lời dùm.

Chức vị nha dịch dù thấp nhưng vẫn là cáo mượn oai hùm, Trương Trọng Vi vốn không ôm nhiều hy vọng, cũng không ngờ chàng vừa mở miệng hai gã đã đồng ý. Trương Trọng Vi vô cùng mừng rỡ, chỉ là chàng không biết, hai tên nha dịch này lúc trước đã nhận tiền của Hong viên ngoại nhờ đến nhà họ Trương, bây giờ sẽ quay về chỗ Hong viên ngoại báo cáo tin tức, giúp đỡ Trương Trọng Vi chẳng qua là tiện đường, đương nhiên sáng khoái chấp nhận.

Trương Trọng Vi thuận lợi xong xuôi sự tình, vui vẻ về nhà, trước báo lại cho Trương Đồng, lại về phòng cảm ơn Lâm Y. “Nương tử, hôm nay lại tiêu tốn tiền của em”.

Lâm Y nói. “Sự tình làm thỏa đáng, nhắc tới tiền làm chi, hơn nữa tiền đó là bỏ ra vì phụ thân, cũng không phải vì chàng”.

Trương Trọng Vi hơi thở dài, than. “Ta hiểu ý phụ thân, phụ thân muốn công bằng, bảo trì vị thế trung lập, chỉ là, rất khó”.

Lâm Y cười an ủi chàng. “Ngày ấy chàng cũng nói rồi đó thôi, dù sao chuyện này chàng không làm chủ được, đã là quyết định của phụ thân, chàng có phiền não cũng vô dụng”.

Trương Trọng Vi gật đầu nói phải, lại bảo rằng buổi trưa chàng chỉ lo cùng Trương Đồng uống rượu, chưa ăn gì. Lâm Y chê cười chàng một trận, tự mình xuống bếp hâm nóng hai món cho chàng, lại mở thập củ cải muối cay Thanh Miêu làm buổi tối bán, mức trộm nửa chén, bung vào phòng cho Trương Trọng Vi thêm cơm.

Thanh Miêu lập tức phát hiện ra củ cải bị voi bót, nhưng không bức dọc, đặc biệt chạy tới hỏi Trương Trọng Vi. “Nhị thiếu gia, nô tỳ làm củ cải muối cay, so với chợ đêm hôm qua bán thế nào?”.

Trương Trọng Vi nói. “Giữa trưa trên bàn cũng có món này, nhưng đã sớm bị bọn họ cướp ăn sạch, ta vừa ném thử một miếng, nhìn lại đã hết rồi”.

Mọi người tranh ăn, cái này so với trực tiếp khen củ cải muối ăn ngon còn làm Thanh Miêu vui vẻ hơn, cô mừng rỡ quay về phòng bếp, chiếu theo quy củ ở nông thôn, mức một chén lớn qua nhà hàng xóm chung quanh, tặng mỗi nhà một ít, phân cho mọi người cùng thưởng thức. Cô là tặng không, nhưng hàng xóm trong thành không cho là vậy, còn tưởng cô muốn bán mới tặng cho ăn thử trước. Có vài người tốt bụng, muốn hàng xóm vui lòng, liền hỏi mua, Thanh Miêu vừa kinh ngạc, vừa vui mừng.

Cô cũng đã suy nghĩ, sẽ bán bằng giá như ngoài chợ đêm, ba văn một chén, nhưng ít lại một chút, lòng người rất kì lạ, nếu cô bán cùng lượng đó mà tặng giá một văn, nhiều người sẽ ngại đắt, nhưng bán giá tương đương, chẳng qua ít lại mấy khối, mọi người sẽ vì củ cải hương vị ngon, còn bỏ đầu, sẽ mua ngay.

Như thế một đường, Thanh Miêu vốn là đi tặng, kết quả đi hết, tặng hết phân nửa, bán cũng được phân nửa, cô cao hứng dâng tiền bán được lên trước mặt Lâm Y, nói. “Trừ ra tiền vốn, còn lời được mười lăm văn”.

Lâm Y cười nói. “Lại kiếm thêm ít nữa, đủ tiền cơm cho em một ngày”.

Thanh Miêu vội xin. “Củ cải còn lại chỉ đủ bán bốn chén, Nhị thiếu phu nhân cho em xin ít tiền, em chạy ra chợ mua thêm củ cải, làm nhiều chút tối đem ra chợ đêm bán”.

Củ cải rất rẻ, một văn tiền một cân, Lâm Y sờ ra mười văn đưa cho cô. “Mua ít thôi, hôm nay trước tham khảo thị trường rồi nói sau”.

Thanh Miêu nghe lời, lấy giỏ trúc, nhảy chân sáo ra chợ.

Trương Trọng Vi đứng trước cửa sổ, nhìn Thanh Miêu đi ra, tự giễu nói. “Nhà chúng ta chỉ có ta nhàn nhất”.

Lâm Y vốn định an ủi chàng, đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội hỏi. “Chàng không phải đã nói sắp lĩnh chức sao, cũng nên bắt đầu chạy chọt rồi chứ? Phụ thân có phân phó gì không?”.

Trương Trọng Vi ngạc nhiên hỏi lại. “Em cũng biết cả từ ‘chạy chọt’ sao?”.

Lâm Y trầm nghĩ, lịch sử Trung Quốc mấy ngàn năm, bao nhiêu sự tình biến hóa, duy chỉ có hai chữ “quan hệ” là mãi mãi không thay đổi. Nàng liếc Trương Trọng Vi một cái, nói. “Chưa ăn thịt heo cũng phải thấy heo chạy rồi”.

Trương Trọng Vi nói. “Việc này phụ thân đã có so đo, phụ thân định chờ chuyện Hồng viên ngoại xử lý thỏa đáng, phân rõ giới hạn với phe Lí thái thú rồi sẽ dẫn ta đi gặp đồng nghiệp ngày xưa”.

Trương Đồng an bài như vậy rất hợp lí, Lâm Y cười. “Phụ thân kinh nghiệm quan trường đầy mình, đương nhiên là đã tính hết, em chẳng qua là hơi chút thôi”. Nói đoạn, đến gần Trương Trọng Vi, dựa vào chàng, nhẹ giọng nói. “Nếu có nơi nào cần dùng tiền, cứ việc nói cho em biết, đừng ngại ngần mà chậm trễ đại sự”.

Trương Trọng Vi cúi đầu ừ một tiếng, cầm tay nàng. Hai người không nói gì, chỉ yên lặng dựa vào nhau, thẳng đến khi Thanh Miêu mua củ cải quay lại báo cáo sổ sách, bọn họ mới cuống quýt tách ra.

Biểu tình của Thanh Miêu lúc này còn hưng phấn hơn bán củ cải ban nãy, lấy ra năm văn trả lại cho Lâm Y, nói. “Nhị thiếu phu nhân, thì ra giá đồ ăn buổi tối rẻ hơn phân nửa so với buổi sáng, củ cải một văn tiền một cân, tùy ý chọn”. Nói xong giơ giỏ trúc lên cho Lâm Y nhìn. “Em mua năm cây to như vậy, chỉ năm văn thôi, nặng hơn bốn cây chúng ta mua buổi sáng, còn rẻ hơn ba văn”.

Lâm Y trầm than bản thân hổ thẹn, kiếp trước nàng là người thường xuyên ra chợ mua đồ ăn, biết buổi tối giá sẽ rẻ hơn, đáng tiếc xuyên tới Bắc Tống thời gian lâu, đã quên mất.

Trương Trọng Vi thấy nàng tỏ ra xấu hổ, vội đến giải vây. “Trước kia chúng ta ở nông thôn, cũng không cần ra chợ mua bán thức ăn, Nhị thiếu phu nhân làm sao biết được”.

Lâm Y thấy chàng bênh vực mình, trong lòng ngọt ngào. Thanh Miêu không hiểu phong tình, mang rổ ra ngoài, nghiêng đầu lẩm nhẩm. “Nô tỳ cũng có biết đâu, mà cũng chẳng trách Nhị thiếu phu nhân”.

Cô vừa bước ra cổng hai bước đã quay lại, chạy về phòng, vẻ mặt hoảng hốt. “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, hai gã nha dịch buổi trưa tới bây giờ lại tới nữa”.

Lâm Y bị cô kéo cũng hoảng lên, vội nhìn về phía Trương Trọng Vi. Trương Trọng Vi đoán là nha dịch truyền tin cho Hồng viên ngoại có kết quả, nói cho Lâm Y biết, bảo nàng yên tâm.

Lâm Y nhẹ nhàng thở ra, hỏi. “Buổi trưa đưa cho chàng tiền mời bọn họ uống rượu, có còn dư không?”.

Trương Trọng Vi sờ sờ túi tiền, lắc đầu trả lời. “Đồng Kinh rượu cũng đắt, đã hết”.

Lâm Y liền xoay người mở nắp để tiền dùng hằng ngày, nắm một nắm đưa cho chàng, nói. “Mặc kệ sự tình thành bại thế nào, người ta đều đã giúp mình làm việc, thưởng thêm một chút, về sau cũng tiện nhờ vả”.

Giữa trưa hôm nay, Trương Trọng Vi mới học hỏi ở Trương Bá Lâm một chiêu, lúc này thấy Lâm Y cũng rành đạo lý đối nhân xử thế, âm thầm ghi tạc trong lòng.

Chàng nhận tiền, lại như thường lệ nói tiêu tiền của nương tử thật ngượng ngừng vân vân, bỏ tiền vào tay áo ra ngoài gặp nha dịch.

Thanh Miêu nói. “Tiền của Nhị thiếu phu nhân cũng là tiền của Nhị thiếu gia, thiếu gia còn khách khí như vậy”.

Lâm Y trầm nghĩ, cách hiểu như vậy là sai lầm, hiền lành sẵn sốc thì nên, nhưng giới hạn tài sản phải phân chia rạch ròi. Nàng nhìn Thanh Miêu, tuổi cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên giảng giải cho cô biết về quan hệ giữa của hồi môn của người nữ và tài sản nhà chồng.

Lúc nàng ở trong phòng tiến hành giáo dục tiền hôn nhân cho Thanh Miêu, Trương Trọng Vi đã ở bên ngoài xưng huynh gọi đệ với hai tên nha dịch, thật là tiền tài mở đường, mọi thứ đều dễ dàng. Nha dịch nói, Hồng viên ngoại nhận được tin xong, cũng không biết đi vào thương lượng với ai một lát, quay ra yêu cầu đi gặp phủ doãn, xin dời lại ngày tháng đường, còn về dời lại ngày nào thì không nói rõ.

Trương Trọng Vi nghe chỉ hiểu bảy tám phần, tiến bước nha dịch xong liền đến phòng Trương Đồng thuật lại. Trương Đồng nói. “Hồng viên ngoại nhất

định là thương lượng với con rể hần, phải đợi Lí thái thú hồi âm rồi tính tiếp, xem ra bọn họ vẫn biết Đại lang ở trong lòng Lí thái thú nặng bao nhiêu cân”.

Bây giờ Trương Trọng Vi mới hiểu hết, hỏi. “Vậy chúng ta tạm thời không quan tâm?”.

Trương Đồng gật đầu. “Bình tĩnh chờ Lí thái thú gọi thư”.

Trương Trọng Vi mừng rỡ, vội hỏi tiếp. “Phụ thân, vậy ngày mai phụ thân dẫn con đi gặp đồng nghiệp đi?”.

Trương Đồng thấy lạ, lại cảm giác hơi phiền lòng, hỏi. “Con gấp gấp như vậy là vì sao?”.

Trương Trọng Vi ăn ngay nói thật. “Một ngày chưa có chức vụ, một ngày không có bổng lộc dưỡng gia, cứ tiêu tiền của nương tử mãi, rất bất khoản”.

Trương Đồng bây giờ cũng đang sống dựa vào tiền của Lâm Y, lại không cảm thấy bất khoản, chỉ nói con dâu phụng dưỡng cha mẹ chồng là chuyện luân thường đạo lý, ông ta đặc biệt không thích cách Trương Trọng Vi luôn đặt nương tử lên trước, nhưng rốt cuộc không phải con ruột của mình, không thể đánh chửi dạy dỗ, chỉ có thể phát tay áo, quay sang không để ý tới chàng.

Trương Trọng Vi đoán không ra Trương Đồng có ý gì, đứng khoanh tay tại chỗ, không dám cử động. Vẫn là Dương thị thoáng nghe bên ngoài im lặng, mới đi ra oán trách Trương Đồng. “Lão gia không còn việc gì nữa thì cho Nhị lang lui đi, bắt nó đứng đó làm chi?”.

Trương Đồng bất đắc dĩ xua tay, kêu Trương Trọng Vi đi xuống, đợi chàng vừa đi, liền nói với Dương thị. “Phụ nhân, cho cháu làm con thừa tự rồi cuộc vẫn không bằng con ruột”.

Dương thị nói. “Nhị lang và con dâu đều rất hiếu thuận, có gì không tốt?”.

Trương Đồng chấp tay ra sau lưng, không lên tiếng. Dương thị hiểu được tâm tư ông ta, đành phải hỏi. “Lão gia muốn thế nào?”.

Trương Đồng nói chắc như chém đinh chặt sắt. “Tôi phải nạp thiếp”.

Dương thị đã biết trước đáp án, nhưng thực sự nghe được từ miệng Trương Đồng, trong lòng vẫn không thoải mái, ngừng một chút mới nói. “Ồ Đồng Kinh giá cả thế nào, lão gia không phải không biết, chúng ta trong tay không có tiền, làm sao mua thiếp?”.

Trương Đồng nói. “Chờ tới lúc xuất sĩ, được bổng lộc liền mua”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Lưu Hà thi kế

Trên mặt Dương thị sóng êm gió lặng, nhìn không ra một chút không muốn, giọng nói cũng thập phần bình tĩnh. “Lão gia, chúng ta có thể quay về Đông Kinh, tất cả đều do con dâu giúp chúng ta trả hết nợ, tuy nói chúng ta là người một nhà, khoản tiền đó, vẫn phải trả lại cho con dâu thì hơn”.

Một câu này khiến Trương Đồng không còn gì chống đỡ. Lúc trước là chính ông ta chủ động nói rằng sẽ trả lại khoản tiền đó, dù hiện tại ông ta không muốn, cũng không có mặt mũi phản bác, nếu ngược lại chẳng khác gì tự vả vào mặt mình.

Dương thị thấy ông ta không lên tiếng, nghĩ hẳn là ông ta đã tắt tâm tư muốn nạp thiếp, an ủi ông ta. “Lão gia đừng vội, chờ chúng ta dư dả chút, việc đầu tiên là mua một đứa cho lão gia”.

Trương Đồng nghe dở như vậy nhiều rồi, có chút mất hứng, nghĩ bụng : chờ tới chờ đi, chờ thêm vài năm nữa, có mua nhiều thiếp ông ta cũng không sinh nổi, chỉ nói. “Chúng ta có người, không cần thiết tiêu tiền mua”.

Dương thị ngạc nhiên hỏi. “Ồ đâu ra người?”.

Trương Đồng hất cằm chỉ vào gian phòng hạ đẳng phía sau, nói. “Chẳng phải có sẵn Lưu Hà ở đó sao? Nó cũng không nhỏ, chính thích hợp khai chi tán diệp cho nhà họ Trương”.

Dương thị hiểu được nha hoàn của mình, đương nhiên không muốn, nhưng bà và Trương Đồng vợ chồng nhiều năm, biết rõ tính nết ông ta, nếu quả quyết cự tuyệt sẽ chỉ kích thích tính tình ông ta mà thôi, bà uyển chuyển nói. “Dưa hái xanh không ngọt, chuyện này không thể vội, chờ tôi đến hỏi nó, nếu chính nó đồng ý, mấy ngày nay lập tức chài đầu se mặt đưa vào phòng, nếu không muốn...”.

Trương Đồng không cho Dương thị nói hết câu, quả quyết kết luận. “Nó là nha hoàn bán đứt vào nhà này, được chủ nhân thu phòng là đường ra tốt nhất, bằng không thì thế nào? Nhà chúng ta cũng không có gã sai vặt ghép đôi cho nó”.

Lời này là thật, bởi vậy dù Dương thị nghe không quen nhưng vẫn im lặng. Trương Đồng chờ không được, thúc giục bà đi nói với Lư Hà. Dương thị bất đắc dĩ, đành phải đi ra sau nhà, tới phòng hạ đẳng tìm Lư Hà.

Lư Hà đang ngồi vá cái áo ngắn tay, thấy Dương thị đi vào, vội đứng dậy nhường chỗ, bản thân đứng cạnh hầu. Dương thị nhìn cái áo đang vá một nửa, khen. “Chỉ có người khéo tay, Thanh Miêu dù theo thím Dương học được cắt may, nhưng đường kim mũi chỉ vẫn không qua được người”.

Lư Hà đi theo Dương thị nhiều năm, trong lòng biết rõ bà không có việc sẽ không tới đây, liền khiêm tốn nở nụ cười, cũng không nói tiếp.

Dương thị thở dài. “Nhà chúng ta nghèo quá, nếu là trước kia, sao có thể để người mặc áo vá”.

Lư Hà nhẹ giọng đáp. “Đại phu nhân nói quá lời, quần áo như vậy đã là tốt lắm”.

Dương thị đánh giá Lư Hà từ trên xuống dưới, hỏi. “Người năm nay bao lớn rồi?”.

Lư Hà trầm nghĩ, Dương thị vô duyên vô cớ hỏi tuổi của mình làm chi, chẳng lẽ muốn gả chồng cho mình? Hai gò má cô ta bắt giắc đỏ lên, ngượng ngùng đáp. “Bẩm phu nhân, đã qua mười sáu”.

Thủ đoạn đối phó thiếp thất của Dương thị, Lư Hà đều biết, nếu yêu cầu cô ta làm thiếp của Trương Đồng, chẳng khác nào bảo cô ta trực tiếp nhảy vào hổ lửa, bởi vậy bà há miệng mấy lần, vẫn không nói ra được ý đồ đến, cứ cầm cái áo ngắn tay đó, nhìn xem, lẩm bẩm nói. “Thật là không còn nhỏ nữa”.

Lư Hà chờ đợi, không thấy Dương thị nói tiếp, trong lòng đoán : chẳng lẽ đang chờ mình hỏi, liền nói. “Sao hôm nay Đại phu nhân lại rảnh rỗi đến chỗ chúng nô tỳ ở, có việc phải sai bảo sao?”.

Dương thị quả thật đang chờ cô ta lên tiếng trước, rất nhanh đã truyền đạt lại ý Trương Đồng, nói thêm. “Ta luyện tiết người, nhưng tính tình Đại lão gia người cũng biết, nếu người không muốn, đừng nói với ta, đi nói cho Đại lão gia biết là được”.

Lư Hà ngơ ngác nhìn Dương thị ra khỏi phòng, chờ tới lúc bóng bà biến mất sau hiên nhà mới bình phục lại tinh thần, gục qua bên giường khóc lớn.

Thanh Miêu đang ở ngoài bếp làm củ cải muối cay, đột nhiên nghe thấy tiếng khóc trong phòng, vội vã buông nồi niêu xoong chảo, đi vào hỏi. “Lư Hà tỷ tỷ, làm sao vậy, chẳng lẽ vừa rồi Đại phu nhân quở trách chi?”.

Lư Hà chỉ khóc và khóc, không đáp.

Thanh Miêu khuyên nhủ. “Chúng ta là người hầu, chủ nhân đối đãi ôn hòa, đó là có phúc, nếu là bị mắng cũng là nên bị, không có gì quan trọng, lần tới chú ý chút, đừng phạm sai lầm là được”.

Lư Hà vẫn khóc, Thanh Miêu không mấy nhẫn nại, thấy an ủi vô ích, liền ra đi, nói. “Ta lập tức phải ra chợ đêm bán củ cải muối cay, một mình làm không xuể, chị đừng khóc nữa, đứng lên giúp ta một tay”.

Bán củ cải muối cay kiếm tiền cơm canh, đây là việc quan trọng, Dương thị đã phân phó, Lư Hà không dám chậm trễ, chỉ là không có tâm tư đi, đành phải ngồi xuống, kể lại cho Thanh Miêu nghe lời Dương thị vừa nói ban nãy.

Thanh Miêu nghe xong, kinh ngạc hỏi. “Đại lão gia vô duyên vô cớ phải thu thông phòng làm chi?”.

Lư Hà nghe cô nói vậy muốn bật cười, nghĩ bụng, đàn ông nạp thiếp thu thông phòng mà cũng cần lí do sao? Cô ta ngượng không nói ra được hai chữ “háo sắc”, chỉ nói. “Hắn là muốn sinh đứa con trai, nôi dôi tông đường”.

Thanh Miêu lại khó hiểu, hỏi. “Đại lão gia đã nhận Nhị thiếu gia làm con thừa tự rồi đó thôi, còn muốn sinh thêm con trai chi nữa?”.

Lư Hà nhìn cô, không nói lời nào, Thanh Miêu tự ngộ ra, nói. “Con thừa tự, làm sao tốt bằng con ruột”. Nhưng nói tiếp. “Nhị thiếu gia tâm tính thiện lương, con ruột chưa chắc đã hiếu thảo đâu, Đại lão gia thật là...”.

Lư Hà thấy Thanh Miêu đi lệch khỏi trọng tâm đề tài, vội ngắt lời cô. “Chuyện của các chủ tử, chúng ta làm nha hoàn, đừng lăm miệng thì hơn”.

Thanh Miêu gật đầu. “Vậy Lư Hà tỷ tỷ có tính toán gì không?”.

Lư Hà hỏi ngược lại. “Cô có muốn làm thông phòng không?”.

Thanh Miêu tưởng cô ta định đẩy mình đi làm, cuống quýt xua tay. “Nếu ta chấp nhận làm thông phòng, ngày ấy ở trên thuyền đã nghe theo Nhị phu nhân lâu rồi”.

Lư Hà thở dài. “Tôi cũng không muốn, nhưng nha hoàn bán đứt cho chủ nhân như chúng ta, ngoại trừ đi theo chủ nhân, còn con đường nào khác đâu? Khóc cho thân mình một hồi thôi”.

Thanh Miêu nghĩ đến Đại phòng nhà họ Trương cũng không có gã sai vặt, các nha hoàn nếu không làm thông phòng, cũng chỉ có thể sống cô độc suốt quãng đời còn lại. Cô nghĩ đến đoạn, liền lấp bấp đứng lên, nói. “Dù có như thế, ta cũng không muốn, chị nhìn thông phòng của Đại thiếu gia lúc trước

Như Ngọc mà xem, nghe nói bị bán vào lầu xanh rồi. Còn Nhị lão gia thậm thụt với Đông Mạch xong, dọc đường đi cũng không thấy cô ta lộ diện, nghe nói là bị Đại thiếu phu nhân ép uống thuốc, nhốt ở khoang đáy thuyền đằng sau, chúng ta tới Đông Kinh hai ngày nay cũng không gặp cô ta đâu, chẳng biết là sống hay chết rồi. . .”.

Lưu Hà hốt hoảng che miệng cô, nói. “Đừng nói bậy bạ, dù Đông Mạch không được nâng lên đứng đắn, nhưng ai chẳng biết cô ta là người của Nhị lão gia, có liên quan gì tới Đại thiếu phu nhân đâu, tự nhiên ép cô ta uống thuốc làm chi. Hơn nữa, đang yên lành mất một đứa nha hoàn, Nhị lão gia và Nhị phu nhân không hỏi gì?”.

Thanh Miêu chưa từng tiếp xúc những chuyện xấu xa trong góc khuất như vậy, đẩy tay Lưu Hà ra, ngạc nhiên nói. “Đại khái là cô ta đắc tội Đại thiếu phu nhân mới họa vào thân, có gì ngạc nhiên? Về phần lí do thoái thác trước mặt Nhị lão gia và Nhị phu nhân, đương nhiên là có, nói cô ta bị lên sởi, không được gặp người”.

Lưu Hà kinh ngạc tin tức của cô lại linh thông như vậy, cũng lo lắng cô biết quá nhiều sẽ chọc họa, vội ngăn vạ dận dò không được cho người khác biết, nếu không ngay cả Lâm Y cũng không bảo toàn được cô.

Ở trong lòng Thanh Miêu từ trước tới nay Lâm Y là người không gì không làm được, cô vừa nghe nói ngay cả Lâm Y cũng không bảo toàn được mình, bị hù sợ liên tục gặt đầu, luôn mãi cam đoan sẽ không nhắc lại việc này nữa.

Lưu Hà dặn Thanh Miêu xong, nặng nề đứng lên, tự ai oán bản thân mệnh khổ, lại nói tâm tình không tốt, không thể cùng cô đi chợ đêm bán củ cải muối cay.

Thanh Miêu thấu hiểu, nói. “Một mình ta có thể ứng phó, Lưu Hà tỷ tỷ an tâm nghỉ ngơi, đừng nghĩ quá nhiều, nếu thật không muốn hãy đi nói cho Đại phu nhân, phu nhân thương chị như vậy, nhất định không miễn cưỡng chị”. Nói xong hét lên một tiếng “Củ cải còn ở trong nồi”, vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Lưu Hà nghe bên ngoài truyền đến tiếng nói “Nguy hiểm thật”, “Vận khí tốt” vân vân, yên lòng, bằng không Thanh Miêu làm hư cả một nồi củ cải, không chừng sẽ bị Dương thị trách mắng.

Cô ta nằm trên giường, nghĩ tới việc phải làm thông phòng của Trương Đồng, sợ hãi, thủ đoạn của Dương thị cô ta không muốn nếm thử. Nhưng không theo thì có cách gì khác đâu, nếu bây giờ cô ta đến trình bày với Trương Đồng, chỉ sợ ông ta sẽ lập tức gọi người mời giới đến bán đi. Thanh Miêu vừa rồi cũng nói, Như Ngọc hơn phân nửa là bị bán vào lầu xanh, Trương Đồng có khi nào cũng vì mấy đồng tiền mà bán mình vào lầu xanh?

Lưu Hà càng nghĩ càng sợ hãi, cảm giác bản thân đã đi vào đường cùng, cô ta bò xuống giường, nóng ruột đi vòng quanh trong phòng, tới lúc lâm vào hoảng loạn cực độ, nảy ra một kế. Cô ta ngồi xuống cạnh bàn, cân nhắc cẩn thận kẻ sách kia một phen, cảm thấy có thể, cúi đầu vò rối tóc một chút, nói lúng túng, lại vội vàng đi tìm Lâm Y.

Lưu Hà tới phòng ngủ Lâm Y, Trương Trọng Vi thấy cô ta quần áo không chỉnh, vội lánh ra ngoài đại sảnh ngồi. Lâm Y nhần nhần mi, hỏi. “Có việc?”.

Lưu Hà quỳ gối dưới đất, khóc hô. “Nhị thiếu phu nhân cứu nô tỳ”.

Lâm Y hoàn toàn không biết chuyện gì, khó hiểu, nói. “Người đứng lên rồi hãy nói”.

Lưu Hà làm như không nghe thấy, vẫn quỳ dưới đất, khóc rống. “Nhị thiếu phu nhân, Đại lão gia muốn thu nô tỳ làm thông phòng, thiếu phu nhân cứu cứu nô tỳ”.

Lâm Y biết Lưu Hà vốn là do Trương Đồng dùng một bình rượu lưu hà đổi về, lúc trước Trương Đồng hẳn là định thu phòng, sau không biết vì sao, Lưu Hà thành nha hoàn hầu cận của Dương thị, bây giờ mới trì hoãn. Bởi vậy nghe cô ta nói Trương Đồng muốn thu Lưu Hà xong, cũng không cảm thấy lạ, nhưng Lưu Hà phản ứng kịch liệt như thế khiến nàng thật sự bất ngờ.

Lưu Hà không muốn leo càn cao làm thông phòng, Lâm Y xem ra, là có chí khí, nhưng nàng bội phục đến đâu đi nữa, lại thập phần khó xử việc này, nói. “Cha chồng muốn thu thông phòng, làm sao có chỗ cho con dâu xen miệng, chỉ sợ là người cầu làm người”.

Lưu Hà đi gối tới gần Lâm Y, hạ thấp giọng nói. “Đại lão gia muốn thu nô tỳ làm thông phòng là có ý định sinh thêm con trai, nếu lão gia có con trai ruột, Nhị thiếu gia phải làm sao?”.

Lâm Y từ lúc phát hiện ra sự thật về đơn thuốc không tầm thường kia, đoán được bí mật của Dương thị xong, biết Trương Đồng sẽ không bao giờ có con trai ruột được, nhưng nàng vẫn làm bộ không hay, cười hỏi. “Ý của người là, ta giúp người chính là giúp chính mình?”.

Lưu Hà vội nói. “Lưu Hà không dám, chỉ xin Nhị thiếu phu nhân rũ lòng từ bi”.

Lưu Hà là muốn cho Lâm Y nợ mình một ân tình, sai lầm ở chỗ, Lâm Y không thêm đề ý việc này, cho dù Trương Đồng có con ruột đi nữa, chẳng qua là sau này phân gia tài hơi phiền chút, nhưng nhìn ông ta có tài sản gì đáng nói không? Chỉ có sáu mươi mẫu ruộng, Lâm Y còn churong mắt đây. Dù ngày sau có kiếm được gia sản đi nữa, Lâm Y cũng không quan tâm, từ trước tới nay nàng dựa vào chính đôi tay của mình kiếm cơm, khổ thì khổ, nhưng tâm lại kiên định, đã quen.

Lưu Hà thấy Lâm Y không lên tiếng, còn tưởng nàng thật sự cân nhắc việc này, mừng rỡ, vội thêm củi vào lò. “Đại lão gia và Đại phu nhân, thêm nha hoàn là nô tỳ, hiện giờ toàn bộ dựa vào Nhị thiếu phu nhân nuôi sống, nếu thêm một miệng ăn nữa, của hồi môn của Nhị thiếu phu nhân lại càng bị bào mòn”.

Lâm Y bác bỏ. “Các người không có tiền chỉ là tạm thời, chờ Đại lão gia lại làm quan, còn sợ nuôi không nổi đứa bé sao, người lo lắng nhiều”.

Lưu Hà thấy Lâm Y đầu muối không thấm, kể sách trước đó tính toán bây giờ mấy bước sau cũng vô dụng, suy sụp. Nhưng cô ta không cam lòng rồi đi như vậy, tâm hung ác một lần, hỏi. “Nhị thiếu phu nhân có biết vì sao nô tỳ không muốn làm thông phòng của Nhị lão gia không?”.

Từ lúc Lưu Hà vào phòng, Lâm Y đã cảm thấy ngôn ngữ cử chỉ của cô ta rất kì quái, bởi vậy đoán được đằng sau câu hỏi này sẽ là cái hố bẫy sẵn chờ nàng nhảy xuống, vì thế không trả lời, chỉ cầm chén trà trên bàn lên nhấp nháp, làm bộ như thường thức.

Lưu Hà đợi trong chốc lát, cũng không được đáp lại, kiên trì tự nói tiếp. “Nô tỳ nguyện hầu hạ Nhị thiếu gia, làm thông phòng cho Nhị thiếu gia”.

Lâm Y sùng sốt, ngây ra một lúc, mới nói. “Thì ra là người ngại lão gia quá già”.

Lưu Hà thần mình cứng ngắc, không lên tiếng.

Lâm Y khẽ cười. “Tình đời như thế, người có ý nghĩ đó ta cũng không trách người, có điều Nhị thiếu gia không có tâm tư đó, người tốt nhất dùng tay đi, ta coi như người chưa nói gì, sẽ không nói cho thiếu gia biết”.

Lưu Hà vội la lên. “Nhị thiếu phu nhân tưởng nô tỳ chỉ đùa thôi sao?”.

Lâm Y suốt ngày ngắt lổ tai Trương Trọng Vi, cảm không được thu thông phòng nạp thiếp, nhưng lúc này nàng lại sử thủ đoạn, đổ hết lên người chàng, nói. “Nhị thiếu gia không có tâm tư đó, ta có cách nào đâu”.

Lưu Hà khóc nói. “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ là thật muốn hầu hạ Nhị thiếu gia, nô tỳ luôn an phận thủ thường, thiếu phu nhân cũng biết đó, nô tỳ không dám xa cầu làm thiếp, có danh phận thông phòng là được rồi, xin Nhị thiếu phu nhân chấp nhận nô tỳ, từ nay về sau nô tỳ chỉ nghe lời thiếu phu nhân”.

Lâm Y chưa bao giờ gặp người dám trực tiếp đến cửa, yêu cầu chia sẻ chung một người đàn ông với nàng, đã vậy khuyên bảo không nghe, nàng nổi trận lôi đình, nhất thời kiềm chế không được, định lên tiếng mắng chửi. Nhưng sắp nói nên lời, Lâm Y lại lí trí trở lại, thái độ làm người của Lưu Hà xưa nay không phải vậy, hơn nữa dọc đường mấy tháng lên kinh, cũng không thấy cô ta có ý tứ gì với Trương Trọng Vi, hành động hôm nay, là cô ta có ý?

Lâm Y càng nghĩ càng sinh nghi, nói. “Lưu Hà, nếu người thật sự muốn ta giúp người thì nói thật đi, cố gắng cũng còn vài phần cơ hội, che che giấu giấu như vậy tính cái gì?”.

Lưu Hà bị nàng xem thấu, xấu hổ không chịu nổi, đành phải nói thật, thì ra cô ta định chế tạo biểu hiện giả rằng Trương Trọng Vi có tâm tư với mình, như vậy Trương Đồng sẽ bỏ ý định thu phòng.

Lâm Y dở khóc dở cười, hỏi. “Rõ ràng là người tự xin làm thông phòng, Nhị thiếu gia coi trọng người lại là chuyện khác, Đại lão gia dễ bị lừa gạt như vậy sao?”.

Lưu Hà trộm nhìn nàng một cái, nhỏ giọng nói. “Nếu vừa rồi Nhị thiếu phu nhân đánh chửi nô tỳ, bọn họ nhất định sẽ tin”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Ta đánh chửi người là Nhị thiếu gia có ý với người? Đây là đạo lí gì?”.

Lưu Hà nói. “Ngày ấy ở trên thuyền, Nhị phu nhân bắt Nhị thiếu phu nhân cho thu phòng Thanh Miêu, Nhị thiếu phu nhân không lên tiếng, bọn họ liền truyền ra, nói Nhị thiếu phu nhân ghen tị không dung thiếp thất, bởi vậy chỉ cần thiếu phu nhân đánh chửi nô tỳ, thêm bộ dạng nô tỳ không chính chạy ra ngoài, bọn họ sẽ tin Nhị thiếu gia với nô tỳ... với nô tỳ...”.

Lưu Hà càng nói càng nhỏ, rốt cuộc xấu hổ nói không ra, cúi đầu quỳ rạp xuống đất, không dám cho Lâm Y xem mặt mình đỏ.

Lâm Y giận dữ nói. “Người tính sai rồi, sự tình này, ai cũng cho rằng là lỗi của bên nữ, nếu người thực sự tức tai bù xù bị ta đánh chửi chạy ra ngoài, người khác cũng chỉ cho rằng người lăng lơ, trộm trèo lên giường Nhị thiếu gia”.

Lưu Hà nhớ tới thủ đoạn đối phó với thiếp thất của Dương thị, nước mắt chảy xuống, nhưng lại nói. “Cho dù công cái thanh danh xấu xa đi theo Nhị thiếu gia, còn tốt hơn làm thông phòng cho Đại lão gia”.

Lâm Y đại khái đoán được vì sao Lưu Hà nói vậy, nhưng nàng đột nhiên nhớ lại lúc Dương thị đưa phương thuốc tránh thai kia cho nàng, Lưu Hà cũng ở đó, hơn phân nửa là biết bí mật của phương thuốc kia, vậy vì sao cô ta thả rằng đi theo Trương Trọng Vi, cũng không chấp nhận theo Trương Đồng? Chắc là Lưu Hà nghĩ Lâm Y không biết, nghĩ kế sách đối phó, cân nhắc xong mới chọn Trương Trọng Vi.

Lâm Y tuy rằng hiểu Lưu Hà vẫn giữ tâm tư làm thông phòng cho Trương Trọng Vi, nhưng không thấy tức, mà cũng không thấy hận, chỉ cảm thấy nha đầu này thật sự đáng thương. Ở vị trí của cô ta, ngoại trừ làm thông phòng cũng chỉ có thể làm thông phòng, cuộc đời này không có con đường nào khác.

Lâm Y nhìn Lưu Hà rơi lệ không dùng, thiết tình nói. “Nếu người nghĩ cách khác, ta tất nhiên giúp người”.

Lưu Hà ngẩng đầu, kiên định nói. “Nô tỳ chỉ là một đứa nha hoàn, cần thanh danh làm chi đâu, Nhị thiếu phu nhân cứ đánh chửi nô tỳ ra ngoài đi, mặc kệ sự tình thành bại ra sao, phần đại ân này, nô tỳ chắc chắn nhớ rõ”.

Lâm Y vẫn cảm thấy kể này không quá thỏa đáng, rồi lại muốn giúp cô ta, đang do dự, Trương Trọng Vi từ đại sảnh vọt vào, mắng to Lưu Hà châm ngòi chia cách quan hệ cha con của bọn họ. Lâm Y tiến lên khuyên bảo, Trương Trọng Vi cá giận. “Cô ta là nha hoàn của phụ thân mẫu thân, liên quan gì đến chúng ta, em chớ có làm người tốt quá đáng, đến lúc đó mất lòng cả hai bên”.

Lâm Y biết chàng nói có lý, nhưng nhìn Lưu Hà thương tâm đến cực điểm, vẫn không đành lòng, chỉ nói. “Cô ấy chỉ không muốn làm thông phòng thôi, vì sao không thành toàn cô ấy, phụ thân phải nạp thiếp, đợi lão nhân gia ông ta có chức quan có bổng lộc, mua một người nữ tự nguyện làm thiếp, chẳng phải đều thỏa đáng?”.

Nói xong không đợi Trương Trọng Vi phản ứng, xách chổi lên, đánh lên người Lưu Hà, nhưng nàng không biết mắng người, chỉ lặp lại duy nhất một câu “Không biết xấu hổ”, Lưu Hà phản ứng cực nhanh, lập tức khóc văng trời văng đất, cô ta chớp thấy Trương Trọng Vi muốn can, vội vàng chạy ra ngoài.

Trương Trọng Vi định đuổi theo, lại sợ càng bồi càng bản, tức giận đến dậm chân, lần đầu tiên mắng Lâm Y. “Phụ thân và một đứa nha hoàn, bên nào nặng bên nào nhẹ, em không hiểu sao? Nếu là nha hoàn của em thì thôi, nhưng đó là nha hoàn của mẫu thân, phụ thân muốn thu phòng, mẫu thân cũng đồng ý, em quản chuyện gì?”.

Lâm Y cũng lạ bản thân lần đầu xúc động, có phần hối hận, ngồi xuống giường, cúi đầu không nói.

Trương Trọng Vi tưởng chàng mắng nặng lời, bước lên ngồi xuống cạnh nàng, cầm tay nàng nói. “Không phải ta nổi nóng, thật sự là sợ hai người diễn trò bị kẻ khác tưởng thật, lỡ đâu mẫu thân thật sự cho rằng ta thậm thụt với Lưu Hà, tặng cô ta cho ta làm thông phòng thì biết làm sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Dương thị phân minh

Lâm Y nghe vậy kinh hãi, càng nghĩ càng cảm thấy lời Trương Trọng Vi nói có lý, vội vàng đứng dậy đến phòng người hầu ở, không ngờ trong phòng trống trơn, lại đến chỗ Dương thị đứng nhìn lên, tâm nàng liền lạnh phần nửa : Lưu Hà chủ động đi tìm Dương thị, quỳ gối trước mặt bà, tóc rối tung, quần áo xốc xếch, đang khóc lóc kể lể đủ loại về Trương Trọng Vi.

Lâm Y có chút thất hồn lạc phách, thần thờ về phòng, ngã xuống giường, Trương Trọng Vi sờ tay nàng, lạnh như băng, vội hỏi. “Nương tử, làm sao vậy?”.

Lâm Y bỏ nhà vào lòng chàng, khóc nức nở. “Em quả nhiên là đứa ngốc, bị con nha đầu Lưu Hà kia tính kế, chỉ sợ không bao lâu nữa, mẫu thân sẽ tặng nó cho chàng làm thông phòng”.

Trương Trọng Vi thấy nàng khóc, không biết làm sao, hỏi. “Mẫu thân tin Lưu Hà nói?”.

Lâm Y gạt đầu, lau nước mắt nói. “Em còn tưởng Lưu Hà chỉ là diễn trò, để người khác âm thầm hiểu lầm thôi, không nghĩ tới cô ta vừa ra khỏi cửa đã đến ngay trước mặt mẫu thân cáo trạng, nào ngờ em ngày phòng đêm phòng, hôm nay lại tự nhắc đá đập chân mình”.

Trương Trọng Vi vụng về ôm vai nàng, an ủi nói. “Đừng sợ, chúng ta nhất định không nhận, mẫu thân cũng không có cách”.

Lâm Y nói. “Nếu là nha hoàn bình thường thì thôi, nhưng đó là người hầu hạ trưởng bối, nếu mẫu thân tin chàng và cô ta có chuyện gì, bắt chàng thu cô ta, chàng có thể không theo?”.

Nàng nghĩ tới Trương Trọng Vi biết việc này xong chắc chắn sẽ hận Trương Trọng Vi, lòng liền hối hận không thôi, lại bật khóc nức nở. Trương Trọng Vi đã lâu chưa thấy Lâm Y khóc, nhất thời trận tuyến rối loạn, vắt óc nghĩ hết mọi đối sách ra, nhưng nói cái nào Lâm Y cũng lắc đầu bảo không ổn, chàng quỳnh lên, nói ngang. “Ta tuyệt đối không thừa nhận, một đứa nha hoàn như Lưu Hà, có thể làm gì được chủ nhân?”.

Chàng chỉ là nói vậy, Lâm Y lại thực sự cân nhắc ý này, nghĩ lại tình hình ban nãy xảy ra ở cửa phòng ngủ bọn họ, ngoại trừ nàng, Trương Trọng Vi và Lưu Hà, không có người thứ tư nhìn thấy, nói cách khác, Lưu Hà không có ai làm chứng, nếu bọn họ muốn “chống chế” thì không thể thuận lợi hơn.

Nghĩ đoạn, Lâm Y nín khóc mỉm cười, nắm tay Trương Trọng Vi, nói. “Vốn không hề xảy ra, cô ta có gì với chàng cũng thế, em đánh cô ta cũng thế, ai thấy được?”.

Trương Trọng Vi ngẫm nghĩ, cũng hiểu ra, cười đáp. “Đúng vậy, vốn không hề xảy ra, tự tìm phiền não rồi”. Nói xong nâng mặt Lâm Y lên nhìn nhìn, nói. “Nhưng em khóc sưng đỏ cả mắt, chỉ bằng che giấu một phần, miễn cho người ngoài thấy khả nghi”.

Lâm Y khen ngợi chàng cẩn thận, vội vàng mở hộp trang điểm mua lúc thành thân, chạm một lớp phấn mỏng, lúc này là buổi tối, khu dân cư không thể so với ngoài đường cái, khắp nơi tối đen, chỉ có ngọn đèn leo lét trên bàn, có lớp phấn che giấu, nhìn không ra là nàng đã khóc.

Qua một lúc, Thanh Miêu bán xong củ cải muối cay, nhảy nhót trở về, giao cho Lâm Y năm mươi bảy văn tiền, cao hứng bưng bưng nói. “Nhị thiếu phu nhân, mười chín chén củ cải, đều bán hết sạch!”.

Lâm Y thấy mặt cô hân diện ngưỡng cao, hai mắt tỏa sáng, một bộ đang đợi người khác khen, không khỏi bật cười, nói với Trương Trọng Vi. “Thanh Miêu bán linh ghê chưa, sau này chúng ta toàn bộ dựa vào cô nàng nuôi sống”.

Thanh Miêu ngượng ngùng, nhăn nhó nói. “Em làm gì có năng lực đó, có thể kiếm lại ít đồng com canh là đã cảm thấy mỹ mãn rồi”.

Lâm Y tính nhẩm, trừ đi tiền vốn, lãi ròng gần năm mươi văn, nàng sỏ ra hai văn, đưa cho Thanh Miêu. “Em vất vả, cảm tiêu đi”.

Thanh Miêu từ chối. “Nhị thiếu phu nhân lấy tiền này đi mua thức ăn, em cũng ăn vậy, sao có thể lấy thêm tiền nữa”.

Lâm Y thấy cô không cảm, liền thu lại, bỏ vào bình đồng, nói. “Cũng được, cát trong này, ngày khác đặt mua của hồi môn cho em”.

Thanh Miêu nhớ tới những lời Lưu Hà kể cho mình, nhin không được kéo Lâm Y ra đại sảnh, nghi ngờ hỏi. “Nhị thiếu phu nhân lúc nào cũng nói muốn đặt mua của hồi môn cho em, nhưng em là nha hoàn bán đứt vào đây, còn có thể đi đâu?”.

Lâm Y mới trải qua chuyện Lưu Hà, thập phần mất cảm, lập tức hỏi ngược lại. “Làm sao em biết cái này, ai nói cho em?”.

Thanh Miêu đối với Lâm Y là có gì nói đó, nói cho bằng hết, lập tức trả lời. “Lưu Hà tỷ tỷ nói với em, hôm nay luôn”.

Hôm nay? Lâm Y vội hỏi. “Cô ta còn nói gì nữa?”.

Thanh Miêu vừa nghĩ vừa nói. “Chỉ ta nói Đại lão gia muốn thu chị ta làm thông phòng, nhưng chị ta không muốn”.

Lâm Y truy hỏi. “Chỉ vậy, không còn gì khác?”.

Thanh Miêu lắc đầu. “Còn dặn em không được nói lung tung một vài tin tức, cũng không có gì nữa”.

Lâm Y nhẹ nhàng thở ra, xem ra Lưu Hà là nhất thời nảy lòng tham, vẫn chưa lên kế hoạch chặt chẽ, đây xem như tin tức tốt. Thanh Miêu còn đang chờ Lâm Y trả lời nghi vấn ban đầu, đôi mắt e lệ và tò mò nhìn chăm chăm nàng không buông. Lâm Y vỗ vỗ cô, định nói cho cô biết nàng không định để cô chôn chân ở nhà họ Trương cả đời, nhưng sợ nói ra cô sẽ nảy sinh tâm tư khác, không trung thành nữa, chỉ nói. “Nếu mấy năm nữa em hầu hạ tốt, ta liền sửa khế ước của em thành có thời hạn, cho em làm hầu gái tạm thời, thế nào?”.

Thanh Miêu không vội vã mừng rỡ, hỏi trước. “Nhị thiếu phu nhân, làm như thế nào mới tính là hầu hạ tốt?”.

Lâm Y nghĩ nghĩ, trả lời. “Trung thành với chủ nhân, không có tâm tư khác, quan trọng là giúp đỡ ta kiếm tiền, tay chân chịu khó, cứ thế, còn nữa, em phải biết là tính ta không chấp nhận được thông phòng và thiếp thất”.

Thanh Miêu nghe xong, cảm thấy những yêu cầu này mình hoàn toàn có thể làm được, liền cao hứng nhảy lên, vỗ tay hoan hô vài tiếng, rồi quỳ sấp xuống dập đầu tạ ơn.

Lâm Y nhìn thoáng vào phòng, thấy Trương Trọng Vi đang ngáp ngắn ngáp dài, liền cho Thanh Miêu lui về nghỉ ngơi. Thanh Miêu đi ra ngoài, đóng cửa lại, Lâm Y cũng cài then ngay sau đó, đi vào buồng trong nói với Trương Trọng Vi. “Sắc trời đã tối muộn, hẳn mẫu thân đã ngủ, sẽ không tới tìm em, chúng ta nghỉ thôi”.

Trương Trọng Vi ừ, biết nàng hôm nay tâm tình không tốt, tự giác xách nước, thành thật rửa chân. Lâm Y che miệng cười khúc khích một lúc, cũng cùng rửa chung với chàng, lên giường nghỉ ngơi không đề cập tới.

Sáng sớm ngày hôm sau, theo thường lệ nên mua thêm đồ ăn, nhưng thịt bò đãi khách ngày đầu vẫn còn, Thanh Miêu liền tới thương lượng với Lâm Y, một ngày hôm nay ăn thức ăn dư, chờ chàng vạng tối trời lại đi mua, ít nhất có thể tiết kiệm phân nửa tiền. Lâm Y cảm thấy chủ ý không tồi, nhưng lo lắng Trương Đồng và Dương thị trách nàng keo kiệt, vì thế do dự. Trương Trọng Vi ra chủ ý. “Chúng ta đi mua ít điểm tâm cho phụ thân mẫu thân ăn lót dạ, trước đó bọn họ vui vẻ đã rồi hãy nói chuyện thức ăn dư”.

Lâm Y cười nói. “Em thấy từ lúc chàng gây dựng quan hệ với hai tên nha dịch kia xong, cũng học được một ít mưu mẹo”.

Trương Trọng Vi chấp tay hướng nàng, cười. “Quá khen quá khen, đều học từ nương tử mà ra”.

Thanh Miêu nhìn vợ chồng bọn họ liếc mắt đưa tình, ngại ngùng chuẩn bị lui ra ngoài. Lâm Y thấy thế, vội hỏi. “Thanh Miêu lấy giỏ đi, cầm chén đĩa nhà mình đi mua, đỡ phải ăn xong còn đi trả chén, rất phiền toái”.

Thanh Miêu làm theo, chuẩn bị thỏa đáng xong, ba người ra cửa, từ Trương Trọng Vi dẫn đường. Đến một tiểu điểm bán bánh rán nổi tiếng, mua các nhân khoai môn, cúc hoa, mè, vân vân mỗi thứ một cái, mang về dâng cho Trương Đồng và Dương thị ăn. Trương Đồng không thích ăn thức ăn từ bột mì, chỉ là tham thứ mới mẻ, ăn hai cái liền bỏ xuống, gọi Trương Trọng Vi ra cửa. Dương thị là người Đông Kinh, rất thích thứ này, ăn từ ba cái mới ngừng, lại bảo Lâm Y ngồi xuống, nói. “Ngồi đây thừa lúc còn nóng ăn đi, đừng bụng sang đó, bị gió thổi lạnh mất”.

Lâm Y thấy trong phòng không có người ngoài, lại nhìn Dương thị có việc cần nói, liền vâng theo ngồi xuống, cầm bánh chậm rãi ăn.

Dương thị chờ nàng ăn đến một nửa mới mở miệng, hỏi. “Nghe nói hôm qua Lưu Hà không nghe lời, bị con dạy bảo?”.

Lâm Y nuốt bánh trong miệng xuống, lắc đầu nói. “Mẫu thân nghe nhầm thì phải, không hề có việc này”.

Dương thị ra hiệu nàng tiếp tục ăn, nói. “Người hầu không nghe lời, vốn là nên đánh, không có việc gì, ta chẳng qua là hỏi chút thôi”.

Nàng sợ Dương thị hiểu lầm, bổ sung thêm. “Con dâu đang định hỏi Lưu Hà, hôm qua cô ta tóc tai bù xù chạy vào phòng chúng con, luôn mồm bảo con đừng đánh cô ta, con và quan nhân còn chưa hiểu gì, cô ta đã xông ra ngoài như một trận gió, khiến chúng con đều lấy làm lạ, không biết cô ta làm vậy là sao nữa”.

Nàng vừa nói vừa nghĩ, nếu Dương thị không tin, cứ kéo Trương Trọng Vi đến làm chứng, hoặc yêu cầu Lưu Hà tìm nhân chứng khác. Nhưng biểu tình của Dương thị vô cùng bình tĩnh, giống như đang nghe nàng kể một việc râu ria lông gà vỏ tỏi, chờ nàng nói xong, gật đầu. “Cô nàng kia giận dỗi hai ngày nay, con cứ mặc kệ nó”.

Lâm Y sừng sốt, Dương thị tin lời nàng dễ như vậy?

Biểu tình kinh ngạc của nàng quá mức rõ ràng, Dương thị liếc mắt liễn nhìn ra, mỉm cười nói. “Chút xíu thủ đoạn của Lưu Hà, chỉ che được mắt kẻ không có đầu óc thôi, ta không hề tin. Có điều, con dâu quá thiện tâm, lần tới gặp chuyện như vậy, phải nói cho ta biết trước, xem ta phạt nó như thế nào”.

Lâm Y nghĩ thế nào cũng không ra Dương thị sẽ nói như vậy, kinh ngạc hơn nữa. Dương thị bảo nàng tiếp tục ăn bánh, chớ để nguội, lại chậm rãi nói tiếp. “Ta muốn cho phụ thân các con thu thông phòng, không phải làm việc phạm pháp, các con còn trẻ, cũng không phải không sinh được con, tội gì phải thế”. Bà nói nói, nở nụ cười. “Nếu con thực sự sợ mất thể diện mà âm thầm đồng lõa với việc này sẽ khiến ta thất vọng. Ta không thích vợ Tam lang, chính là vì nó quá yếu đuối, luôn nhân nhượng vì lợi ích toàn cục”.

Lâm Y nói không nên câu cảm kích, giọng hơi nghẹn ngào, nói. “Mẫu thân, không dỗi gặt mẫu thân, con đoán biết tâm tư Lưu Hà, còn đang sợ mẫu thân biết thời biết thế tặng cô ta cho Trương Vi làm thông phòng”.

Dương thị cười. “Ta cũng không phải Nhị phu nhân”.

Lâm Y nhìn không được cũng cười, ăn hết nửa cái bánh rán còn lại, thầm nghĩ, may mắn mình có mẹ chồng như Dương thị, bằng không chẳng biết việc này như thế nào mới xong.

Dương thị thấy nàng ăn hết bắt đầu dọn dẹp bánh rán còn lại, nói. “Đừng vội, chờ chút hãy dọn, ta có chuyện muốn bàn với con”. Bà nói tiếp. “Phụ thân các con muốn thu Lưu Hà làm thông phòng, ta đã đồng ý”.

Lâm Y biết Dương thị cũng không ưa thiệp thât, không nói ra miệng được câu “Chúc mừng”, chỉ im lặng.

Dương thị thấy Lâm Y như vậy, còn tưởng nàng lo Lưu Hà sinh cho Trương Trọng Vi cậu em trai nữa, vội an ủi. “Con dâu yên tâm...”. Bà đang định nói ra, gật mình nhớ lại, thủ đoạn này Lâm Y cũng không biết, vì thế vội vàng ngừng, thay đổi chủ đề khác.

Lâm Y trước nay miễn cảm, nhận ra Dương thị muốn nói lại thôi, nhưng nàng vẫn đang giữ lòng cảm kích Dương thị, không nghĩ nhiều, cùng hàn huyên với bà vài câu, sau đó bưng bánh rán ra sau phòng người hầu.

Hai nha hoàn đều ở trong phòng, Lưu Hà khóc sưng đỏ hai mắt, Thanh Miêu đang an ủi cô ta, cả hai gặp Lâm Y đi vào, vội đứng dậy hành lễ. Lâm Y trong lòng còn tức, làm như không thấy Lưu Hà, hỏi Thanh Miêu. “Buổi sáng ăn có no không? Ở đây còn dư mấy cái bánh rán, cầm ăn đi”.

Thanh Miêu hoan hô, nhận lấy, nắm lên một cái cắn một miếng, nhóp nhép. “Vẫn là Nhị thiếu phu nhân săn sóc”. Cắn miếng thứ hai, lại nói. “Lạnh rồi, cứng, không ngon bằng lúc còn nóng”.

Lâm Y chỉ bếp bên ngoài. “Đi hâm nóng lại là được”.

Thanh Miêu lắc đầu nói. “Nơi này không thể so với ở nông thôn, củi để đốt là mua, cái nào cũng là tiền, tiết kiệm chút thì hơn”.

Lâm Y thấy Thanh Miêu ngoan như vậy, rất vui mừng. Nàng xoay người định đi, đột nhiên nhớ tới, Thanh Miêu còn thiện tâm hơn cả nàng, lỡ bị Lưu Hà tính kế thì sao?

Thanh Miêu thấy nàng đứng lại, hỏi. “Nhị thiếu phu nhân còn muốn phân phó?”.

Lâm Y thuận miệng nói tiếp. “Chuyện em bán củi cái muối cay, ta muốn nói thêm cho em cái này, em tới phòng ta đi”.

Hiện giờ Thanh Miêu để bụng nhất là bán củi cái muối cay, nghe vậy không chậm trễ khác nào, đi theo Lâm Y tới phòng ngủ của nàng, hỏi. “Chẳng lẽ củi cái muối cay em làm vẫn chưa đủ ngon?”.

Lâm Y ra hiệu cho cô đóng cửa lại, rồi kể cho cô nghe từ đầu đến cuối hành vi của Lưu Hà hôm qua. Thanh Miêu tròn mắt, không dám tin. “Hôm qua chị ta dặn em không được lẩm miệng, em còn nói chị ta là người tốt, không ngờ chớp mắt đã tới tính kế Nhị thiếu phu nhân”.

Lâm Y nói. “Cô ta lập tức sẽ là thông phòng của Đại lão gia, việc này em nghe thì nghe, đừng nói gì cả, sau này nên đề tâm đề phòng, đừng mềm lòng quá, chớ phạm lỗi như ta vậy”.

Thanh Miêu vội nói. “Mềm lòng không phải xấu, là Luru Hà rất đáng giận, Nhị thiếu phu nhân đừng để trong lòng”. Nói tiếp. “Việc này em chỉ ghi tạc trong lòng, bên ngoài vẫn đối xử với chị ta như trước”.

Lâm Y gật đầu. “Như thế rất tốt, em đi đi”.

Thanh Miêu hành lễ rồi đi, Lâm Y gọi Trương Trọng Vi, kể cho chàng nghe quyết định của Dương thị, cảm thán một câu. “Em thật là mệnh tốt, có mẹ chồng thấu tình đạt lý, tránh khỏi rất nhiều sự phiền não”.

Trương Trọng Vi nghe xong cũng cảm kích Dương thị, gật đầu. “Mẫu thân phân minh như vậy, sau này chúng ta nên hiếu kính bà thật tốt”.

Lâm Y dựa vào lòng chàng, ngượng ngùng nói. “Đều là em đại đột, nếu không đã chẳng có chuyện gì”.

Trương Trọng Vi cũng ôm chặt nàng, an ủi nói. “Cũng không phải thánh nhân, ai chẳng có sai lầm, nhớ kĩ kinh nghiệm này, sau đừng sai nữa là được”.

Lâm Y gật đầu, ôm lấy Trương Trọng Vi, hạ quyết tâm từ nay về sau trước khi giúp đỡ người khác phải đặt ra ranh giới đã.

Lại nói đến Thanh Miêu, trở về phòng thấy Luru Hà, vẫn thân thiết như cũ, còn nói. “Nhị thiếu phu nhân bày ta một biện pháp mới, làm củ cải muối cay càng giòn ngon hơn, Luru Hà tỷ tỷ có muốn nếm thử không?”.

Thật ra vừa rồi Thanh Miêu đi theo Lâm Y, tim của Luru Hà vẫn nhảy lên cổ họng, giờ đây nghe cô kể củ cải muối cay mới nhẹ nhàng thở ra, miễn cưỡng cười, ứng phó vài câu, lại ngã vật xuống giường.

Thời gian buổi sáng luôn trôi nhanh, mới ăn điểm tâm đó, đảo mắt đã tới trưa, Thanh Miêu hâm nóng lại thức ăn dư, cùng Luru Hà bùng lên. Trương Đồng vừa thấy thức ăn trên bàn là đồ đã để qua đêm, lông mày liền nhíu lại.

Lâm Y thấy ông ta chậm chạp không động đũa, nhớ ra buổi sáng bị chuyện của Luru Hà làm quên mất không bấm báo cho Dương thị. Nàng chột dạ, trộm ngấm Trương Trọng Vi, hy vọng chàng tới cứu mình. Trương Trọng Vi không cô phụ kì vọng của nàng, khiêng hết mọi việc lên người, lên tiếng. “Con thấy thức ăn hôm qua còn dư nhiều quá, bỏ thì đáng tiếc, mới không cho nướng từ đi mua đồ ăn mới, phụ thân mẫu thân nếu ăn không quen, con sai Thanh Miêu đi mua mấy món khác về”.

Trương Đồng đang định mở miệng, Dương thị lặng lẽ trừng mắt liếc ông ta một cái, nói. “Chúng ta không phải gia đình phú quý, tiết kiệm là đúng, làm sao ăn không quen, như vậy rất tốt”.

Trương Đồng không nói nữa, nhưng vẫn không động đũa, Lâm Y và Trương Trọng Vi đứng ngồi không yên, Dương thị nói. “Con dâu chọn ngày tốt đi, ta muốn chải đầu se mặt cho Luru Hà”.

Trương Đồng nghe xong câu này, tâm tình sung sướng, miễn cưỡng động đũa.

Lâm Y âm thầm thở ra, cảm kích nhìn Dương thị, xưng một tiếng “Dạ”.

Suốt cả bữa cơm, mặt Luru Hà muốn không lại không dám, khó khăn hầu hạ các chủ tử cơm nước xong, cô ta bước nhanh về phòng, gục xuống giường khóc lớn. Thanh Miêu một mình thu dọn chén đũa, ngâm đầu môi, đợi về phòng, lại đổi thành gương mặt tươi cười, nhún người hướng Luru Hà. “Chúc mừng Luru Hà tỷ tỷ”.

Luru Hà ngẩng lên, giận nói. “Ngay cả cô cũng đến nói móc tôi”.

Thanh Miêu nhìn cô ta thương tâm thật sự, vốn định nói mấy câu không tốt cũng không nói nữa, thở dài, an ủi cô ta. “Chị đừng khổ sở quá, đợi sinh được con trai con gái, nâng lên làm thiếp, đã là nửa chủ tử”.

Luru Hà cười sàu thâm. “Nếu thật có thể sinh con, tôi đã không khóc”.

Thanh Miêu không hiểu, truy hỏi, Luru Hà không chịu nói, dối rằng đau đầu, trùm chăn che mặt, giả bộ ngủ. Thanh Miêu không thể, đành để mặc cô ta, đi ra ngoài, một mình rửa chén, dọn bếp.

Dương thị nói là muốn chải đầu se mặt cho Luru Hà, thật ra là nói để làm dịu trường hợp thôi, chiếu theo ý bà, nha hoàn thông phòng thì vẫn là nha hoàn, không khác, không cần bày rượu, không cần đối xứng hô, thậm chí kiểu tóc cũng không cần đổi, bởi vậy Trương Đồng đợi vài ngày, cũng không đợi được ngày chải đầu se mặt, hôm đó ông ta rút cuộc nhịn không được nữa, tới hỏi Dương thị. “Thì ra phu nhân chỉ đồ tôi?”.

Dương thị chỉ vào căn phòng nhỏ hẹp. “Nếu tôi không muốn thì nói ra ngoài làm chi, thật sự là phòng ốc nhỏ hẹp, không có chỗ cho các người viên phòng”.

Trương Đồng bước từ phòng ngủ ra phòng khách, lại bước từ phòng khách về phòng ngủ, nơi ở thật là nhỏ chút, cũng không thể nói Dương thị dọn ra chỗ khác, hoặc ông ta và Luru Hà ngủ ra đất nghỉ ngoài đại sảnh. Ông ta suy nghĩ, chuyện sinh con không thể chậm trễ, liền đứng bên cửa sổ nhìn qua song cửa, nói. “Phu nhân, gian phòng kia không phải của chúng ta sao?”.

Dương thị hướng theo tầm mắt ông ta nhìn thoáng cái, nói. “Đó là phòng của người hầu, vợ Trọng Vi thuê cho hai đứa nha hoàn ở”.

Trương Đồng thật hiếm thấy, tỏ ra xấu hổ trước mặt Dương thị, nhìn bà không nói lời nào. Dương thị làm sao không hiểu ý ông ta, hẳn là muốn Thanh Miêu chuyển ra ngoài, dành gian phòng đó cho Lưu Hà ở một mình, tiện cho ông ta qua đó. Nếu gian phòng đó là Dương thị bỏ tiền thuê, hoặc Thanh Miêu là nha hoàn của bà thì không có vấn đề, nhưng tình hình này, nếu muốn Thanh Miêu chuyển ra, phải được Lâm Y đồng ý, làm Dương thị sao có thể mặt dày mở miệng.

Ranh giới tốt xấu trong điền văn rất mong manh, vì điền văn phản ánh chân thật cuộc sống của con người, không ai tốt hoàn toàn, và không ai xấu hoàn toàn. Các bạn đừng vội đánh giá nhân vật này là xấu, nhân vật kia là tốt, cũng đừng ghét người này mà ưu ái hết cho người kia.

Ví dụ Phương thị, bà này thì tính xấu đủ điều, thâm lam, ghen tị, nhưng bà ta rất yêu thương con cái, luôn nghĩ cho những đứa con của bà ta, không hề trọng nam khinh nữ, bằng chứng là bà ta thương Trương Bất nung vô cùng. Ví dụ Dương thị, bà này tính tốt rất nhiều, nhưng cũng không thoát được lễ giáo ở một vài điểm, vẫn phải thỏa hiệp với ông chồng vô tình ép Lưu Hà tới đường cùng, đôi lúc cũng quên mất bản thân đang dựa vào Lâm Y nên thường không vui vì những việc năng làm, hay cách bà ta đối xử với Điền thị – vợ Tam lang không được tốt.

Ví dụ Lâm Y, nàng nhân vật chính của chúng ta, vẫn có những điểm không tốt, ngoài tất cả tính cách tháo vát, khôn khéo và nhanh nhạy. Lâm Y có phần hơi kiểm soát Trương Trọng Vi quá mức, nếu cứ đi tới cực điểm ít nhiều sẽ tổn thương tình cảm giữa vợ chồng.

Hay ví dụ các bạn đọc xong chương này sẽ thấy ghét Lưu Hà, nhưng Lưu Hà rất tội nghiệp, chỉ là cái tội nghiệp đó không có cách nào cứu được, xã hội giết chết con người ta, đẩy con người ta vào chỗ khốn cùng. Lưu Hà phải tìm cách thoát khỏi, nên lợi dụng Lâm Y. Không ai đúng, mà cũng chẳng ai sai.

Các bạn đừng comment bảo rằng “Dương thị này sao thế nhỉ, cứ tưởng tốt lắm”. Nên nhìn mọi việc theo 2 chiều, điền văn có chiều sâu thứ 3 mà các bạn không thể dùng cách đánh giá của ngôn tình tình cảm sùng dâm đưa ra áp dụng vào được.

Ngày xưa Q. đọc “Bên nhau trọn đời”, rất thích 2 nhân vật chính. Giờ ngẫm lại, cảm thấy cả hai người đó không tốt, bọn họ quá ích kỉ, ở một phương diện nào đó, chính bọn họ đã đảo lộn cuộc sống của mình và cuốn theo cả cuộc sống của người khác. Nếu là Q., sẽ không bao giờ cho phép Triệu Mặc Sinh tiêu tốn 7 năm của Hà Dĩ Thâm, thực tế cũng không có người đàn ông nào chờ đợi bạn 7 năm đâu, 7 năm đó là sự ích kỉ, là ranh giới sâu không lường được, vết nứt quá lớn ngay chính giữa cái gương, nếu ở đời thật, 2 người có về với nhau, thì vết nứt đó cũng khó mà lành lặn, hoặc rất lâu mới lành nổi.

Mọi thứ, đều có nhiều cách nhìn nhận. Phải sáng suốt để nhận ra, đủ dũng cảm để chấp nhận thay đổi bản thân, và đặt một “giới hạn” cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Phương thị lên sân khấu

Trương Đồng thấy Dương thị thật lâu không nói, thúc giục hỏi. “Phu nhân, thế nào?”.

Dương thị nổi giận. “Tôi không có mặt mũi nào”.

Trương Đồng vừa nghe, thờ phỉ phỉ đi ra ngoài, Dương thị cũng không níu kéo, để mặc ông ta đi.

Trương Đồng đi, cũng không thấy quay về. Com chiều Lâm Y phát hiện vắng mặt, còn tưởng Trương Đồng không muốn ăn thức ăn dư mới ra khỏi nhà, kinh sợ nói với Dương thị. “Mẫu thân, con dâu đi mua ít thức ăn về”.

Dương thị xua tay. “Không liên quan tới con, chúng ta ăn cơm”.

Lâm Y rót cuộc vẫn lo lắng, ăn cơm xong, chờ Trương Trọng Vi rời đi, nàng lặng lẽ hỏi Dương thị. Dương thị nghĩ tới yêu cầu của Trương Đồng thật mất thể diện, không chịu nói cho Lâm Y biết, chỉ nói Trương Đồng đi gặp mặt đồng nghiệp, bởi vậy về muộn chút. Lâm Y nghe nói không phải vì thức ăn dư, lúc này mới an tâm, về phòng nghỉ tạm không đề cập tới.

Dương thị ngồi uống cạn hai chén trà, chưa thấy Trương Đồng trở về, bà không muốn đợi nữa, chuẩn bị đi ngủ, nhưng gọi hai tiếng vẫn không thấy Lưu Hà đi vào trải giường chiếu. Bà biết Lưu Hà trong lòng còn giận, liền tự mình đến phòng hạ đẳng, gọi cô ta đến, hỏi thẳng vào vấn đề. “Người là không muốn làm thông phòng của Đại lão gia?”.

Lưu Hà quỳ xuống, cúi đầu, im lặng không lên tiếng.

Dương thị hiểu rõ, hỏi. “Người đã không muốn, vì sao không đi nói cho Đại lão gia biết?”.

Lưu Hà hơi ngẩng đầu, trên mặt không có thái độ gì, nói. “Nô tỳ thân phận ti tiện, không làm thông phòng, còn có thể làm gì?”.

Dương thị nhẹ giọng cười, nói. “Thật ra người nguyện ý làm thông phòng của Đại lão gia, chỉ là sợ ta, có phải thế không?”.

Lưu Hà cả kinh, liên tục lắc đầu, trên người lại bắt đầu phát run. Dương thị cúi người, đưa tay vuốt vai cô ta, nói. “Người khổ công theo hầu ta một hồi, đương nhiên có chỗ tốt, bởi vậy cứ yên tâm đi, ta sẽ không bắt người uống chén thuốc đó. Chỉ cần người có năng lực sinh được con, ta sẽ nuôi nó thay người”.

Lưu Hà mở to mắt, không dám tin.

Dương thị thu tay về, tiếp tục nói, giọng cực kì chân thành. “Ta khó khăn mới được cánh tay đắc lực, sao bỏ được đánh mất, người cứ an tâm, đừng nói thông phòng, sau này người có làm thiệp, ta vẫn đối đãi với người như trước”.

Bà nói đoạn, ánh mắt đảo qua. “Chỉ có một việc, sau này chớ có chưa thương lượng với ta mà đã bỏ đến chỗ Nhị thiếu phu nhân giờ mưu kế ra đùa bỡn, khiến ta khó xử”.

Hôm nay trên bàn cơm, lúc bà nói ra chuyện “se mặt chài đầu”, Lưu Hà đã hiểu được tiểu xảo của mình bị Dương thị nhìn thấu, giờ phút này nghe bà trực tiếp sáng khoái nói ra, lại một trận kinh hồn táng đờm, cả người lạnh ngắt. Nhưng cô ta nghĩ tới Dương thị chấp nhận, lại không nhịn được hưng phấn, hỏi. “Đại phu nhân, vừa rồi phu nhân nói nô tỳ không phải uống thuốc tránh thai, là thật?”.

Dương thị cười. “Người hầu hạ bên cạnh ta nhiều năm như thế, nói vậy cũng biết không ít thủ đoạn, chỉ cần không phải ta ép người uống, người vẫn có biện pháp đối phó, chẳng lẽ còn sợ ta trở mặt?”.

Lưu Hà lại giật thót, biết chính mình sớm bị Dương thị nhìn thấu, dù có làm gì cũng không thoát khỏi ngũ hành sơn trong lòng bàn tay bà.

Dương thị đưa tay kéo cô ta đứng dậy, về mặt ôn hòa nói. “Mau về ngủ đi, dưỡng tốt thân thể, sớm ngày nói dôi tông đường cho Đại lão gia”.

Giờ phút này, Lưu Hà vừa cảm kích vừa sợ hãi Dương thị, nào dám bước đi, vội vàng đến chuẩn bị giường, chủ động xin trải chăn đệm nằm dưới đất trực, hầu hạ Dương thị trà nước ban đêm.

Trương Đồng có lẽ mau trở lại, Dương thị làm sao cho Lưu Hà ngủ ở đại sảnh, nói chút lời khách sáo, cố ý không để cô ta trực đêm.

Lưu Hà đành phải lui ra, lòng tràn đầy suy nghĩ về việc không cần uống thuốc tránh thai, nhưng không để ý tới, lúc Dương thị xoay người đi chỗ khác, khóe môi vụt lóe một nụ cười lạnh.

Lưu Hà đi rồi, Dương thị vẫn chưa vội vã nghỉ ngơi, mà cài then cửa, lục tung tìm ra một tờ giấy chỉ chít chữ, giờ chụp đèn, châm lửa đốt thành tro, hốt ra ngoài cửa sổ, để gió thổi phiêu tán đi mất.

Dương thị làm xong, đã đến đêm khuya, bà đóng cửa sổ, rửa tay chuẩn bị ngủ, bỗng bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, dọa bà sợ nhảy dựng, không dám tùy tiện lên tiếng trả lời.

“Tỷ tỷ, là đệ, Dương Thăng”. Người đứng ngoài thấy trong phòng sáng đèn nhưng không ai trả lời, lớn tiếng gọi.

Dương thị nghe giọng, thì ra là em trai con mẹ kế của bà – Dương Thăng, vội vàng đi mở cửa. Dương Thăng không phải một mình, mà đỡ Trương Đồng đang say khướt đến độ thần trí không rõ. Dương thị thấy thế, vội vàng tiến lên hỗ trợ, hai người cùng đỡ Trương Đồng lên giường, cởi giày, đắp chăn, rồi mới ra đại sảnh nói chuyện.

Dương Thăng năm nay chưa quá hai mươi, vóc người nhỏ gầy, dàn xếp xong Trương Đồng đã hơi thờ dốc, ngồi xuống ghé nghỉ trong chốc lát, mới hỏi. “Tỷ tỷ về kinh lúc nào?”.

Dương thị đáp. “Mới hai ba ngày nay, chuyện nhà còn bận bịu, chưa có thời gian về gặp mọi người”.

Dương Thăng nhìn tứ phía, lắc lắc đầu, nói. “Tỷ tỷ, gian nhà này, kém hơn gian nhà lúc trước chị ở nhiều lắm”.

Dương thị nói. “Cháu ruột của cậu lúc còn sống cần chữa bệnh, tiêu tốn không ít, nếu không phải vợ Trọng Vi giúp đỡ trả nợ, đừng nói nhà ở, ngay cả kinh thành cũng không quay về được”.

Dương Thăng hỏi. “Vợ Trọng Vi là ai?”.

Dương thị kể chuyện nhận Trương Trọng Vi làm con thừa tự cho anh ta nghe, lại nói. “Hai đứa đều rất hiếu thảo, vợ Trọng Vi giỏi giang hơn so với vợ Tam lang nhiều, lại biết kiếm tiền, thông minh hiểu biết nữa”.

Dương Thăng không mấy tin tưởng, chỉ trong phòng. “Đã có ân huệ từ làm con thừa tự, vì sao anh rở còn nói với đệ phải sinh đứa con ruột?”.

Dương thị hỏi ngược lại. “Cậu gặp anh rở cậu ở đâu?”.

Dương Thăng nói. “Anh rở ngồi một mình trong khách điểm, bị đệ bắt gặp, uống cùng mấy li, không ngờ anh rở nói liên miên cần nhân phải sinh con trai, bất tri bất giác say mất, ôm lấy kĩ nữ cạnh bàn, luôn mồm nói muốn đi nhà cô ta, đệ mặc dù không hiểu biết nhiều, nhưng vẫn biết người có chức quan không thể lén phéng với kĩ nữ, liền sống chết kéo anh rở đi, đưa anh về nhà”.

Dương thị chấp tay niệm “A di đà Phật”, tạ ơn Dương Thăng. “Ít nhiều có cậu thông minh, bằng không lại dính thêm một cọc tai họa, chúng ta đang có án

quan trọng người”.

Dương Thăng kinh ngạc hỏi. “Mọi người vừa về kinh, làm sao lại gặp phải án quan?”.

Dương thị không muốn nói nhiều, chỉ nói là chuyện quan trường, nói thì dài dòng. Dương Thăng không hiểu chuyện chốn quan trường, cũng thôi, hỏi tiếp vì sao Trương Đồng lại muốn sinh thêm con.

Dương thị bâng quơ nói. “Con cái gì đâu, chẳng qua là thu đũa thông phòng cho ông ta, lại không có phòng dư để viên phòng, bức mình thôi”.

Dương Thăng là đàn ông, có vài phần thấu hiểu Trương Đồng, chỉ nói. “Nhà chúng ta có phòng trống, tỷ tỷ và anh rể không bằng dời về nhà mẹ đẻ ở đi”.

Ở nhà mẹ đẻ đại khái sẽ ít tốn tiền thuê một chút, Dương thị hơi động tâm, nhưng bà biết thái độ làm người của mẹ kế, sẽ không mấy nguyên ý, chỉ nói phải bàn bạc với người nhà, ngày khác nói sau.

Hai người tiếp tục nói chuyện trong chốc lát, Dương Thăng đứng dậy cáo từ, Dương thị thấy sắc trời thật sự quá muộn, lo lắng để anh ta đi đêm một mình, mới nói. “Chỉ lấy chăn đệm cho cậu, trái ngay đại sảnh tạm chấp nhận một đêm, ngày mai ăn điểm tâm sáng xong hãy đi, thế nào?”.

Dương Thăng là em trai ruột của bà, không có gì mất tự nhiên, lúc này đồng ý, vì thế Dương thị lấy ra một bộ chăn đệm sạch sẽ, Dương Thăng tự trải ra sàn nhà, ngủ sau không để cập tới.

Lại nói đến Lưu Hà, đầu ngày được Dương thị đồng ý, lại bị răn dạy, hai luồng áp lực, không dám chậm trễ, ngày hôm sau liền thức dậy sớm, nấu nước nóng, đến sau nhà Dương thị nghe động tĩnh, đánh giá khi nào bà thức dậy, vội vàng bê nước ấm tới phòng bà.

Không ngờ vừa đi vào, phát hiện cửa lớn mở, cửa phòng ngủ vẫn đóng, trong đại sảnh có một chàng trai trẻ, đang nhìn chăm chăm cô ta không dời mắt. Lưu Hà có chút hoảng hốt, quát hỏi. “Người là ai, làm sao ở trong phòng lão gia nhà chúng ta?”.

Chàng trai trẻ đó đúng là Dương Thăng, dù hôm qua nghe Dương thị nói Trương Đồng thu thông phòng, nhưng không biết là Lưu Hà, bởi vậy nói đùa. “Ta nhớ tiểu Lưu Hà mặt mũi xấu xí lắm, không ngờ vài năm không gặp lại nẩy nở, y như hoa lài người ta bán trên phố”.

Lưu Hà nghe anh ta gọi tên mình, kinh ngạc cẩn thận đánh giá anh ta một phen. Nhận ra là em trai cùng cha khác mẹ của Dương thị, liền cười trêu chọc lại. “Nô tỳ nhớ Dương thiếu gia mặt mũi còn xấu hơn nô tỳ, không ngờ vài năm không gặp, cũng nẩy nở...”.

Dương Thăng chú ý nghe, nghĩ tới mặt sau đại khái sẽ là tuấn lãng phong độ đẹp trai vân vân, không nghĩ tới Lưu Hà lại nhanh chóng quay ngược lại. “Nẩy nở vẫn xấu như vậy”.

Dương Thăng làm bộ nổi nóng, định đánh, Lưu Hà sợ anh ta làm đổ bồn nước của mình, bưng bồn tránh trái tránh phải.

Hai người đang đùa giỡn, cửa phòng ngủ lặng lẽ mở ra, Trương Đồng nhận định là bọn họ đang liếc mắt đưa tình, đen mặt đứng ở cửa, khụ mạnh hai tiếng.

Lưu Hà và Dương Thăng chẳng qua là người quen gặp lại, không hề có tâm tư gì, bởi vậy nghe động tĩnh đều thoải mái tiến lên hành lễ chào. Trương Đồng thấy, trong lòng lặng lẽ nghĩ “Vô liêm sỉ”, sắc mặt càng trầm trọng vài phần.

Lưu Hà dù trong lòng không có quý, nhưng nhìn bộ dạng Trương Đồng cũng đoán được ông ta đang nghĩ cái gì, liền hơi hoảng, thấp giọng nói. “Nô tỳ tới hầu hạ Đại phu nhân rửa mặt”.

Cô ta chỉ nhớ tới Dương thị, không nhớ tới Trương Đồng, này lại khiến ông ta mất hứng, liền đứng ở cửa không nói. Lưu Hà giật mình tỉnh ra, muốn sinh con trai, nịnh bợ Dương thị vô dụng, mấu chốt phải dựa vào vị lão gia này, vội sửa lại. “Nước lạnh, nô tỳ mức chậu khác đến, hầu hạ Đại lão gia rửa mặt”.

Trương Đồng thoáng dịu nét mặt, trong cổ họng tăng hắng ra một chữ “Ừm”, xoay người đi vào phòng.

Dương Thăng thấy Trương Đồng không thềm quan tâm đến mình, rất là bất mãn, cố ý lớn tiếng gọi ông ta. “Anh rể, hôm qua có nhớ rõ là em đỡ anh về không?”.

Anh ta nói trắng ra như vậy, mặt Trương Đồng giật giật, vội nặn ra nụ cười, xoay người đón chào, nói. “Ta còn tưởng cậu đã về hôm qua rồi”.

Dương Thăng nói. “Quá trễ, tỷ tỷ giữ em lại ở một đêm”. Lại nổi giận với ông ta. “Nếu không phải hôm qua trùng hợp gặp được anh rể, cũng không biết cả gia đình tỷ tỷ đã về kinh”.

Trương Đồng sợ nhất người thẳng thắn, càng tỏ ra xấu hổ, miễn cưỡng cười nói. “Thăng đệ vẫn thẳng tính như ngày nào. Ta vừa vào kinh, còn chưa lĩnh chức quan, đợi dần xếp xong sẽ đi bá kiến nhạc mẫu”.

Trương Đồng là đang tìm cớ, Dương Thăng lại tin là thật, hỏi. “Vậy khi nào anh mới lĩnh chức quan?”.

Trương Đồng à à ừ ừ vài câu, bảo rằng chính mình cũng không biết ngày nào cụ thể, rồi chuyển sang nói chuyện khác, hỏi. “Thăng đệ cũng không nhỏ, vì sao còn chưa cưới vợ?”.

Dương Thăng không thích nói về việc này, không đáp, vừa lúc ngẩng đầu thấy Dương thị đi ra, liền đứng dậy, rời chỗ ngồi hành lễ.

Dương thị sáng giọng. “Nhắc tới việc hôn nhân của cậu, cậu liền tránh trái tránh phải, mấy năm trước còn bảo rằng tuổi nhỏ, bây giờ cũng ba năm trôi qua rồi, phải lớn rồi mới đúng”.

Dương Thăng nói. “Này không thể trách em được, ai bảo mẹ tìm mãi không được tiểu nương tử nào giống Lan Chi”.

Thì ra cậu ta vẫn không thể quên được người nọ, Dương thị thở than một tiếng, tiếp tục khuyên, Dương Thăng mắt kiên nhẫn nói. “Tỷ tỷ, chị còn dong dài nữa, em đi đó”.

Dương thị thấy thế, đành phải thôi không đề cập nữa. Rất nhanh Lưu Hà đã múc nước ấm đến, đổ vào bồn, hầu hạ ba người bọn họ rửa mặt. Lúc sau Trương Trọng Vi dẫn theo Lâm Y, bụng điểm tâm đi vào, nói. “Hôm nay điểm tâm là Thanh Miêu tự tay làm, phụ thân mẫu thân nếm thử hương vị”.

Dương thị chỉ Dương Thăng, nói. “Đây là em trai của ta, ta giữ cậu ấy lại ăn điểm tâm”.

Trương Trọng Vi và Lâm Y vội bỏ chén đĩa, đến hành lễ chào Dương Thăng. Dương Thăng còn không lớn bằng Trương Trọng Vi, nhưng đã bị gọi một tiếng “cậu”, phải cho lễ gặp mặt, anh ta sờ soạng từ trên xuống dưới, phát hiện hôm qua đi vội vàng, đã quên mang tiền, liền xả ngọc bội bên hông đưa cho Trương Trọng Vi.

Dương thị ngăn anh ta lại, trách. “Cậu càng lớn càng tùy tiện, ngọc này là vật gia truyền nhà họ Dương, sao có thể đem tặng người được”.

Dương Thăng ngượng ngùng cười, nói. “Không biết cháu trai bao lớn, không chuẩn bị lễ gặp mặt, chỉ có thể bổ sung lần tới”.

Dương thị thúc giục anh ta. “Nhanh ăn đi rồi về nhà, miễn cho mẫu thân lo lắng”.

Dương Thăng thờ ơ. “Dù sao một đêm không về đối với em là bình thường, mẹ sẽ không để bụng”.

Dương thị nhìn không được vô anh ta một phát, nhét đĩa vào tay anh ta. Dương Thăng bụng to mồm, ăn hai ngụm, khen ngợi. “Là ai làm, hương vị còn hơn đầu bếp nhà ta, chỉ là mì kéo chưa được khéo lắm”.

Lâm Y nói. “Là nha đầu của cháu làm, cậu thấy ngon miệng thì ăn nhiều chút”.

Dương thị nghe Dương Thăng nhắc đến đầu bếp, nhớ tới một chuyện, hỏi. “Hôm qua cậu ra ngoài, vì sao không mang theo dây tót?”.

Dương Thăng ghen mồm trong cổ, liên tục ho khan, đẩy chén đĩa bỏ chạy, nói. “Em ăn no, đi đây”.

Dương thị hỏi tường lại hành vi trước kia của em trai, đoán được cậu ta lại bỏ rơi gã sai vặt, chuẩn êm ra ngoài, vội vàng đuổi theo vài bước, hô. “Lập tức về nhà, không được đi lung tung”.

Rất xa, nghe được tiếng Dương Thăng lên tiếng, nhưng không nghe rõ là chuyện gì, Dương thị liên tục lắc đầu, thờ dài. “Phụ thân qua đời, trong nhà không ai quản được nó, suốt ngày đi đông du tây, cũng không biết thành gia lập nghiệp là cái gì”.

Trương Đồng ăn mì, cũng khen tay nghề Thanh Miêu. Lâm Y thấy lão nhân gia ông ta rút cuộc thôi kiêng ăn, mừng rỡ, vội nói. “Hôm qua đi chợ chiều mua xương, Thanh Miêu khuya khoắt liền hầm, hầm vài canh giờ mới ra hương vị này”.

Trương Đồng uống canh xương trắng sữa, nghĩ tới hành vi vừa rồi của Lưu Hà, có ý muốn đòi người, nhưng Thanh Miêu là nha hoàn của con dâu, ông ta không mở miệng được, đành bỏ ý định đó đi.

Mọi người thư thái ăn xong điểm tâm, Lưu Hà đi dọn dẹp chén đĩa, Lâm Y nói. “Thanh Miêu thức cả đêm, ta cho cô nàng đi ngủ bù, để mình cô bận rộn, chớ trách”.

Lưu Hà bất giác nhìn lướt qua Dương thị, kinh sợ nói. “Nhị thiếu phu nhân nói gì vậy, đây vốn là việc của nô tỳ”.

Tất cả mọi người đều đang ở đây, cơ hội khó được, Trương Đồng làm bộ giờ tay, dùng khuỷu tay đụng đụng Dương thị, ý bảo bà nói với Lâm Y chuyện phòng hạ đẳng.

Dương thị né sang bên, nói. “Con dâu vất vả, các con đi nghỉ ngơi đi”.

Trương Đồng trơ mắt nhìn vợ chồng Trương Trọng Vi đi mất, hỏi. “Phu nhân sao không nói?”. Nói xong, lại thở phì phì quay ngoắt đi, làm như chuẩn bị ra ngoài mua say.

Dương thị cũng không nín kéo, lẩm nhẩm. “Thăng nhi ra ngoài chưa bao giờ quên mang tiền, vừa rồi sao ngay cả lễ gặp mặt cũng không có”.

Trương Đồng liền đứng sững tại chỗ, lúng túng nói. “Hôm qua đi quá mau, tôi quên mang tiền, bởi vậy là Thăng đệ trả”.

Dương thị luôn hiền hòa tốt tính, hôm nay lại nổi nóng, Vỗ ghế đứng dậy, giọng nói lạnh lùng. “Lão gia, ông tự lo thân ông đi”. Nói xong, không hề để ý Trương Đồng, một mình vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

Trương Đồng sợ Dương thị phát giận, vội hạ mình đi đẩy cửa, không ngờ Dương thị tức giận thật, khóa trái cửa. Trương Đồng đứng ngoài gõ lại gõ, vẫn không thấy cửa mở, hoảng đến độ đầu đầy mồ hôi.

Lưu Hà rửa chén đĩa xong quay lại, nhìn thấy Trương Đồng đứng trước cửa phòng ngủ hết gỗ lại dậm chân, ngạc nhiên, bước lên kéo cánh tay ông ta, thân thiết hỏi. “Lão gia làm sao vậy?”.

Trương Đồng đang đứng lúc phiền lòng, mặc kệ cô ta dịu dàng thân thiết, thô lỗ đẩy cô ta ra, mắng. “Ngại lão gia già rồi, hay chê lão gia không có tiền?”.

Lưu Hà bị mắng không hiểu vì sao, ngăn người một lát mới ngộ ra, Trương Đồng đang giận chuyện buổi sáng, cô ta vội vàng biện bạch, nhưng Trương Đồng là giận chó đánh mèo, làm sao chịu nghe, còn mắng mấy câu “tiện phụ” vân vân, Lưu Hà vừa ảm ức, vừa xấu hổ, che mặt khóc chạy ra ngoài.

Dương thị ở bên trong nghe Trương Đồng mắng Lưu Hà, cảm giác lửa đã đủ nóng, nếu còn cương sự là sẽ đẩy quan nhân vào lòng người khác, vì thế đứng dậy, đi mở cửa.

Trương Đồng thấy cửa mở, như trút được gánh nặng, vọt đi vào. “Phu nhân, chớ nổi giận, chờ linh chức có bổng lộc, việc đầu tiên là trả tiền cho Thăng đệ”.

Dương thị dụi dụi mắt, nói. “Không phải tôi so đo, nhưng mẹ kế, lão gia cũng hiểu, nếu bà ta biết được lão gia tiêu tiền của Thăng đệ, sẽ lại bị bà ta bầm riết không tha”.

Trương Đồng nhớ tới hành vi trong quá khứ của mẹ kế Dương thị, cũng sợ, vội nói. “Thăng đệ bảo rằng bữa rượu đó là cậu ta mời tôi”.

Dương thị vội la lên. “Lão gia muốn hại Thăng đệ ăn đòn sao?”.

Trương Đồng kinh ngạc. “Cậu ta bao lớn rồi, nhục mẫu vẫn không cho cậu ta đến quán rượu?”.

Dương thị nheo mắt liếc ông ta, nói. “Không phải không được đến quán rượu, mà phạm là nơi có kĩ nữ sẽ không cho nó đi, để ngừa nó lại quyến luyến Hồng Chi Lục Chi nào đó, làm ảnh hưởng không được”.

Trương Đồng nghĩ bụng : đó là do Dương Thăng không phân biệt được cái gì quan trọng cái gì không, kĩ nữ thôi, có thể gặp dịp thì chơi, nào có ai ghênh đón vào cửa làm chính thê, khiến người khác cười đến rụng răng.

Vợ chồng hai người hòa lại, bắt đầu nói đến nói đi, Lưu Hà ở sau nhà đã khóc tới sưng mắt. Thanh Miêu đang ngủ say, bị cô ta đánh thức, tức giận nói. “Lưu Hà tỷ tỷ lại làm sao nữa?”.

Lưu Hà khóc như mưa, nói. “Đại lão gia oan uống tôi”.

Thanh Miêu đang lúc buồn ngủ, không có hứng thú nghe cô ta nói này, chỉ ra ngoài. “Làm phiền chị ra ngoài khóc đi, cho ta ngủ một chút”.

Lưu Hà thút thít. “Chỉ có mỗi gian phòng này, cô bảo tôi đi đâu khóc?”.

Thanh Miêu không để ý tới cô ta, trở mình qua chỗ khác, lại ngủ.

Lưu Hà có chút sợ Thanh Miêu, không được ở trong phòng, đành ra chỗ bếp ngồi xỏm, ôm chân, nước nỏ tiếp.

Vừa hay đúng lúc Phương thị đi thăm Đông Mạch, ngang qua đó, thấy Lưu Hà khóc thương tâm như vậy, thấy lạ hỏi thím Nhâm. “Đây là làm sao?”.

Thím Nhâm ghé vào tai bà ta nói thầm. “Nghe nói Đại lão gia đã coi Lưu Hà như thông phòng, đại khái vì vậy mà Đại phu nhân nhìn cô ta không vừa mắt, mắng cô ta, bây giờ mới khóc lên”.

Phương thị kinh ngạc nói. “Thật sao? Chuyện lớn như vậy, sao bà không nói sớm cho ta biết?”.

Thím Nhâm thấy khó hiểu. “Chỉ là Đại lão gia thu đưa thông phòng thôi, có gì to tát?”.

Phương thị cá giận. “Làm sao không to tát, ông ta thu thông phòng, tất sẽ sinh thêm con, đã có con ruột, còn muốn con thừa tự làm chi, chờ đó, ta sẽ đòi Trọng Vi về”.

Bà ta là người ít khi lời nói bất nhip với việc làm, lời còn chưa dứt, người đã xông xộc đi về hướng phòng của Trương Đồng. Thím Nhâm gần đây được tiền của Lí Thụ, bị cô giao phó phải coi chừng Phương thị, chớ để bà ta làm mất mặt, bởi vậy đi ba bước đi thành hai bước chạy, đuổi theo giữ Phương thị lại. “Nhị phu nhân, việc này không thể gấp gáp”.

Phương thị tránh ra, nói. “Làm sao không gấp, nếu không làm liền, tiền của vợ Trọng Vi sẽ bị cả nhà bọn họ tiêu hết”.

Thím Nhâm vội la lên. “Nhị phu nhân, Đại lão gia đã nửa trăm tuổi, ai biết có sinh con được hay không, đứa trẻ chưa có, phu nhân làm sao nói Đại thông?”.

Phương thị nghe vậy, thôi giãy giụa, cân nhắc. “Bà nói có vài phần đạo lý, nếu ta muốn Trọng Vi quay về, còn phải khiến Đại lão gia sinh ra con trai mới được”.

Thím Nhâm lau mồ hôi, trong lòng bật cười, đại bá có sinh con trai được không, vợ của nhị thúc góp lực cái gì chứ.

Phương thị lại nhìn về phía Lư Hà vài lần, đầu óc nghĩ kế, kéo thím Nhâm đến góc không người, dặn dò. “Bà tức khắc ra phố, hỏi lang trung xem, có thuốc nào uống vào liền sinh được con trai không”.

Thím Nhâm cười khúc khích. “Nhị phu nhân, bọn họ còn chưa viên phòng đâu, ăn tiên đan cũng vô dụng”.

Phương thị cảm thấy thất vọng, hỏi. “Vì sao thu lại không dùng, là đạo lý gì?”.

Thím Nhâm chỉ phòng ở sau lưng Lư Hà, nói. “Bọn họ chỉ có một gian phòng cho người hầu ở, làm sao viên phòng, chẳng lẽ kêu Đại phu nhân dời ra lấy chỗ”.

Phương thị cười nói. “Chuyện có đáng gì, ta cho cô ta mượn một gian”.

Thím Nhâm nhin không được, hỏi. “Nhị phu nhân, chúng ta có phòng trống?”.

Phương thị nhìn bà ta, nói. “Hiện nay bà và thím Dương cùng ở một gian?”.

Thím Nhâm gật đầu, trong bụng có cảm giác không tốt, quả nhiên Phương thị nói. “Các người sang đại sảnh bên ta ngả ra đất nghỉ, chừa phòng đó ra cho Lư Hà ở”.

Thím Nhâm rất muốn tát cho mình hai cái, tại sao lại lẩm miệng kẻ cho Phương thị nghe Trương Đồng thu phòng Lư Hà. Phương thị nhìn không thấy vẻ ảo não trên khuôn mặt bà ta, liên tục thúc giục bà ta về phòng dọn. Hiện giờ trời lạnh, ngày ngày ngủ trên mặt đất, ai mà chịu nổi, bởi vậy thím Nhâm cực không muốn, định báo cho Lí Thư hay trước, vì thế ra kể hoàn bình, nói. “Tôi cùng Nhị phu nhân đi nhìn Đông Mạch cái đã, sau đó lại đi dời nhà”.

Nhưng Phương thị có hứng thú với Lư Hà hơn Đông Mạch, xua tay nói. “Ta chẳng qua là muốn đi xem thử mặt Đông Mạch có thực sự để lại sẹo hay không thôi, có gì ghê gớm, ngày mai đi coi cũng được”.

Thím Nhâm hết cách, đành đi về, dưới ánh mắt giám sát của Phương thị, cùng thím Dương dời rương thùng chần đệm đến phòng Phương thị, bọn họ ít đồ đạc, rất nhanh đã dọn xong, Phương thị chờ không được, lúc này kêu thím Nhâm đến nói cho Lư Hà.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Phương thị cho mượn phòng

Thím Nhâm thâm nghĩ phải có biện pháp, trước cầm chân Phương thị rồi chạy về báo tin cho Lí Thư, vì thế nói. “Cho dù Lư Hà thành thông phòng, thì vẫn là người hầu thôi, sao làm chủ được, Nhị phu nhân vẫn nên đi nói cho Đại phu nhân biết”.

Phương thị cho rằng có lý, liền đi về phía dãy phòng thượng đẳng, thím Nhâm đẩy thím Dương một phen, kêu bà đi theo. “Đại phu nhân chắc là không muốn đâu, có thể cầu giờ một phen, bà đi theo ứng biến tùy hoàn cảnh, tôi đi thông báo cho Đại thiếu phu nhân”.

Thím Dương cũng hiểu hành động của Phương thị là xen vào việc người khác, vội chạy đuổi theo Phương thị, cùng bà ta đến phòng Dương thị. Dương thị từ xa đã nghe tiếng cười của Phương thị, đi ra đón, hàn huyên một chút. “Thím hôm nay rảnh rồi?”.

Phương thị giấu không được ý cười. “Em nghe nói chỗ Đại tẩu thiếu phòng ốc, đặc biệt kêu thím Nhâm thím Dương dọn ra, đưa phòng bọn họ cho Lư Hà ở, chẳng qua là gian phòng hạ đẳng, mong rằng Đại tẩu chớ ghét bỏ”.

Dương thị nhất thời không hiểu Phương thị có ý đồ gì, em dâu muốn cho thông phòng của anh chồng mượn phòng, đây là đạo lý gì?

Phương thị hảo tâm, chủ động giải đáp nghi vấn. “Thật ra bên phía nhà em cũng chen chúc rồi, nhưng Đại phòng kéo dài hương khói là chuyện lớn, không thể chậm trễ”.

Phương thị thoáng nhìn trong phòng có người, vội tăng âm lượng. “Con thừa tự làm sao tốt bằng con ruột thịt, mau bảo Đại ca nhanh chóng sinh đứa con ruột, trả Trọng Vi lại cho chúng em”.

Lời này hợp lòng hợp dạ Trương Đồng, không nhịn được cảm thán, thì ra tri âm là Phương thị, ông ta đi ra ngoài, nói với Dương thị. “Đừng phụ lòng tốt của em dâu”.

Dương thị hận bản thân không đuổi Trương Đồng ra ngoài trước, bị hai bên gọng kìm, không muốn cũng phải gật đầu. Trương Đồng thấy phòng ở đã có,

lập tức đầu óc sáng khoái, nhìn Dương thị cũng không tỏ ra lạnh lùng sừng mặt nữa, vội an ủi bà. “Một đứa nha hoàn thông phòng làm sao hơn phu nhân được, cho dù sinh con ra, cũng phải gọi phu nhân bằng mẫu thân”.

Phương thị đến cạnh cửa, nghe câu này cực quen tai, nghĩ bụng : quả nhiên Trương Đồng Trương Lương là anh em ruột, đồ người cũng y chang nhau. Bà ta ra khỏi nhà Dương thị, trước lượn qua bếp nhà Lâm Y, nói cho Lư Hà. “Ta tốn công tốn sức mới đư ra được gian phòng, cô ráng mà cố gắng, sớm sinh con trai”.

Lư Hà nghĩ đi nghĩ lại mới hiểu ý câu này, hỏi. “Nhi phu nhân muốn cho tôi mượn phòng ở một mình?”.

Phương thị gật đầu. “Chuyện này Đại lão gia đã biết, cô mau chạy nhanh dọn qua, chờ buổi tối viên phòng đi”.

Lư Hà đỏ ửng mặt, cúi người nói. “Đa tạ Nhi phu nhân giúp đỡ”. Cô ta mừng ron trong dạ, gần như quên hết mọi thứ, chờ tiễn Phương thị đi xong mới nhớ tới, Dương thị cũng biết chuyện này, tỏ thái độ sao? Cô ta nghĩ đoạn, giật mình đánh thót, vội vàng đến phòng Dương thị xem động tĩnh, mới về chuyển nhà.

Phương thị về phòng, còn đang đắc ý, liền thanh gọi thím Dương pha một chung trà ngon.

Lại nói đến Lí Thư, được thím Nhâm báo tin, lập tức muốn đến ngăn trở Phương thị, nhưng cô lớn bụng đi chậm, mới được nửa đường đã nghe Phương thị về rồi, kinh ngạc nói. “Nhi phu nhân thật là nhanh tay lẹ chân”.

Thím Nhâm cũng lấy làm lạ, nói. “Đại phu nhân vì sao đồng ý dễ như vậy?”.

Lí Thư hỏi những người đi theo, ai cũng không hiểu, vì thế vòng đến phòng Phương thị, muốn hỏi đầu đuôi. Phương thị gặp việc vui, thấy Lí Thư cũng vẫn tủm tỉm cười, chưa đợi cô hành lễ chào đã kêu cô ngồi xuống, sai thím Dương châm trà cùng uống.

Lí Thư chưa từng được đãi ngộ như vậy, chính xác là được thương mà sợ, cố ý hỏi. “Nhi phu nhân mặt mày hồng hào, là đang có việc vui sao?”.

Phương thị hoan hỉ cười. “Con dâu thông minh, quả thật là việc vui, bá phụ các người mới thu Lư Hà, hẳn là không lâu nữa sẽ ôm được con trai, đến lúc đó Trọng Vi quay về Nhi phòng, chẳng phải là việc vui lắm hay sao?”.

Lí Thư hỏi. “Chuyện này Đại phu nhân chịu ư?”.

Phương thị nói. “Lư Hà là người của Đại phu nhân, có gì mà không muốn?”.

Lí Thư vẫn không tin, hỏi tiếp. “Đại lão gia cũng biết?”.

Phương thị trả lời. “Lúc ta đến, bọn họ đều đang ở, đương nhiên là biết”.

Tất cả mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra là Trương Đồng ở đó, khó trách chưa đợi Lí Thư tới ngăn cản, Phương thị đã làm xong. Lí Thư rất căm tức, đây đúng là rảnh rồi sinh nông nổi, thật tội nghiệp cho Dương thị, cô cố gắng giữ giọng nói bình tĩnh, hỏi Phương thị. “Nhi phu nhân muốn cho Đại lão gia mượn phòng, Đại phu nhân có từng từ chối không?”.

Phương thị xùy. “Chị ta hiền lành đều là giả vờ, làm sao không từ chối”.

Lí Thư vội la lên. “Đại phu nhân đã từ chối, Nhi phu nhân còn muốn cho mượn, không sợ đắc tội Đại phu nhân sao?”.

Phương thị chẳng hiểu mô tê. “Đắc tội thì sao?”.

Lí Thư càng hoảng, còn định nói nữa, Phương thị đã mất kiên nhẫn, nhều mày hỏi. “Rốt cuộc ai là mẹ chồng cô? Cô ngay cả ta còn không sợ đắc tội, lại sợ đắc tội bá mẫu?”.

Lí Thư đập đập ghế dựa, lười nói nhiều với bà ta, đứng lên, vén váy chào có lệ, cáo từ rời đi, Phương thị hoàn toàn bùng nổ con tức, chửi mắng phát giận một lúc lâu.

Lí Thư càng tức hơn, làm như không nghe tiếng chửi bậy đằng sau lưng, lập tức đi hướng Đại phòng. Thím Chân ở cạnh đỡ cô, hỏi. “Đại thiếu phu nhân là định đi xin lỗi Đại phu nhân sao?”.

Lí Thư nói. “Trường bối nhà chúng ta, cũng chỉ còn lại vị Đại phu nhân này là nói có lý lẽ, nếu ngay cả bà ấy mà cũng hận ta, làm sao ta sống qua ngày nổi nữa”.

Cầm Thư nói. “Đại thiếu phu nhân lo lắng nhiều, phòng kia là Nhi phu nhân cho mượn, có liên quan gì đến Đại thiếu phu nhân đâu?”.

Cô ta nói, theo thường lệ Thanh Liên lập tức cãi lại, lên tiếng bác bỏ. “Đại thiếu phu nhân đúng là uống công dạy cô, cô không biết trên đời này có cái gọi là ‘giận chó đánh mèo’ hả?”.

Lí Thư bây giờ rất hiểu giữ thế cân bằng, chỉ cười nghe hai bọn họ cãi nhau.

Thím Chân nói. “Sự tình là Nhi phu nhân làm, dù không ra thể thống gì, nhưng bà ta vẫn là mẹ chồng của Đại thiếu phu nhân, thiếu phu nhân đi chẳng

khác gì đánh mặt bà ta”.

Lí Thư thở dài. “Sao ta lại không biết điều đó, nhưng còn cách nào nữa đâu?”.

Thím Chân chỉ về phía trước, nói. “Nhị thiếu phu nhân là ngang bối phận với Đại thiếu phu nhân, sao không nói cho Nhị thiếu phu nhân biết, để cô ấy uyển chuyển nói lại cho Đại phu nhân, chẳng phải tốt hơn?”.

Lí Thư tán thưởng “Diệu kế”, cười khen bà gừng càng già càng cay, vì thế đoàn người tiếp tục đi, lướt qua phòng của Dương thị, đến gặp Lâm Y.

Lâm Y đang ngồi cùng Trương Trọng Vi chơi cờ năm quân trong đại sảnh, thấy Lí Thư dẫn tới đi vào, vội vàng đứng dậy nhường chỗ ngồi. Lí Thư đến nhìn bàn cờ năm quân, ngạc nhiên nói. “Rõ ràng là cờ vậy, vì sao lộn xộn thế?”.

Đội Lâm Y giải thích cách chơi cờ năm quân, cô càng khó hiểu hơn. “Cũng đâu phải không đủ cờ, vì sao còn chơi năm quân?”.

Lâm Y xấu hổ cười cười, Trương Trọng Vi tiếp lời. “Nương tử chậm tiêu, dạy nàng chơi cờ vậy mãi không thông, lúc này mới nảy ra trò mới”.

Lâm Y bị dính trứng tim đen, răng âm thầm nghiền ken kết, đuổi chàng. “Chàng rảnh nửa ngày, đi theo phụ thân ra ngoài dạo phố đi, giữa trưa ăn cơm hãy về”.

Trương Trọng Vi nghe lời, thi lễ chào Lí Thư, đi ra cửa. Lí Thư mỉm cười, nói với Lâm Y. “Đại lão gia chỉ sợ không có hứng đi dạo phố với Nhị thiếu gia đâu”.

Thanh Miêu còn đang ngủ, Lâm Y tự mình châm trà, hỏi. “Sao lại vậy?”.

Lí Thư nói. “Nhị phu nhân vừa dọn dẹp một gian phòng hạ đẳng cho Đại lão gia mượn, hẳn là bây giờ đang chuyển nhà, buổi tối sẽ viên phòng”.

Lâm Y nghe nói, đến song cửa sổ nhìn nhìn, quả nhiên thấy Lưu Hà đang ôm đệm chần thật dày, cố hết sức dòi qua phía phòng hạ đẳng bên Nhị phòng. Nàng quay về nói với Lí Thư. “Nhị phu nhân thật là tốt bụng nh”.

Lí Thư nghe được hương vị khác thường bên trong câu nói, bật cười, nói tiếp. “Nhị phòng chúng ta, xem như đặc tội Đại phòng”.

Lâm Y an ủi cô. “Lưu Hà làm thông phòng là được Đại phu nhân cho phép, sẽ không trách Nhị phu nhân”.

Lí Thư lại lắc đầu. “Đều là phụ nữ, gặp phải việc này, ngoài miệng có nguyên ý đi nữa, trong lòng vẫn khó chịu, lại còn bị Nhị phu nhân đồ thêm dầu vào lửa”.

Lâm Y thấy cô tức Phương thị, không tiện nói thêm, đành cúi đầu nhâm nhi trà.

Lí Thư hiểu Lâm Y không thích nói thị phi về người khác, liền trực tiếp sáng khoái nói. “Ta định ngăn đón Nhị phu nhân, nhưng chậm một bước, bằng không tuyệt đối sẽ không để bà ta làm vậy. Em dâu đến trước mặt Đại phu nhân, nhất định nói tốt thay ta vài câu, Đại tẩu vô cùng cảm kích”.

Lí Thư thường lui tới cầu Lâm Y giúp đỡ, luôn luôn quàng đi trước, hôm nay lại tay không tới, nhưng luôn miệng gọi “em dâu”, còn tự xưng “Đại tẩu”, ngược lại làm Lâm Y cảm thấy thân thiết, đồng ý. “Vốn đâu liên quan đến Đại tẩu, em nói, Đại phu nhân sẽ hiểu”.

Lí Thư tạ ơn nàng, đứng dậy cáo từ đi, đến đường luồng giữa hai nhà, gặp Trương Trọng Vi đứng đó, không khỏi buồn cười. “Ta đi rồi, Nhị thiếu gia mau về đi”.

Trương Trọng Vi hành lễ, nhanh như chớp chạy về phòng, vừa dậm chân, vừa xoa tay, nói. “Phụ thân bảo không rảnh, ta chẳng tiện ở lâu, đứng trong đường luồng chịu gió lạnh, đông chết ta”.

Lâm Y đau lòng, còn buồn cười nữa, vội vàng tiến đến phụ chàng cởi giày, cởi áo choàng, nhét chàng vào ổ chăn ấm, sẵn giọng. “Bên ngoài lạnh lẽo, chàng ngồi trong phòng phụ thân mẫu thân lâu chút thì có làm sao?”.

Trương Trọng Vi nói nhỏ. “Mẫu thân đang mất hứng, phụ thân còn bận dở, làm sao ta ở lâu được”.

Lâm Y nhớ tới lời Lí Thư nói, kể lại cho chàng. “Thím cho Lưu Hà mượn gian phòng, đại khái buổi tối phụ thân muốn viên phòng với cô ta, nên mẫu thân mới mất hứng”.

Trương Trọng Vi khó hiểu. “Mẫu thân tự nhiên giống Đại tẩu vậy, không thích thông phòng, còn chủ động thu, tự chuốc lấy phiền?”.

Lâm Y bĩu môi. “Mẫu thân khác Đại tẩu nhiều, bà mới không muốn thu thông phòng đâu, đều do phụ thân náo loạn, muốn sinh cho chàng tiểu đệ đệ”.

Trương Trọng Vi kinh hi hỏi. “Thật sao?”.

Lâm Y thấy biểu tình của chàng không giống giả bộ, kinh ngạc nói. “Chàng ủng hộ phụ thân sinh con ruột?”.

Trương Trọng Vi kích động nói. “Chờ phụ thân có con ruột, ta có thể quay về Nhị phòng”.

Lâm Y hiểu rõ, Trương Đồng nhận định con thừa tự không bằng con ruột, trong lòng Trương Trọng Vi cũng vậy.

Trương Trọng Vi thấy Lâm Y không lên tiếng, vươn tay từ trong chăn ra, đụng đụng nàng, hỏi: “Nương tử không muốn về?”.

Lâm Y miễn cưỡng cười cười. “Đều là người một nhà, có gì mà về với không về”.

Lời này quá mức đường hoàng, Trương Trọng Vi cãi không được, rút tay về, quần chắn.

Cờ năm quân là cờ ca rô của mình đó ạ ^o^ Anh Vi dám nói chị nhà chậm tiêu nữa mới can đảm chứ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Trương Đồng gây sự

Lâm Y đoán chàng không vui, vội nói. “Chỉ cần chàng đối đãi trước sau như một, Đại phòng hay Nhị phòng đều tốt”.

Trương Trọng Vi hơi thả lỏng. “Em là nương tử của ta, đương nhiên ta phải đối tốt với em, chớ có chức quan, ta còn phấn đấu cho em được làm phu nhân cáo mệnh”.

Lâm Y cười nói. “Cáo mệnh hay không cáo mệnh, em không tham, chàng đừng học theo mấy vị kia là được”.

Mấy vị kia không phải trường bối thì là huynh trưởng, Trương Trọng Vi không tiện nói tiếp, rút vào trong chăn. “Trời lạnh, mau đắp, nương tử kêu Thanh Miêu nấu com đi”.

Lâm Y ở ngoài chăn vỗ chàng một cái, đứng dậy ra cửa sổ nhìn nhìn, cười. “Thanh Miêu chưa ăn điểm tâm sáng, hẳn là cũng đói bụng, bắt đầu nhóm lửa rồi”.

Thanh Miêu nghe tiếng nói chuyện, ngẩng đầu lên, thấy Lâm Y, chạy tới phía trước cửa sổ bấm báo. “Nhị thiếu phu nhân, Lưu Hà dời đi rồi, nghe nói đêm nay phải viên phòng”.

Lâm Y gật gật, nói. “Ta biết, sau này em ở một mình càng sướng”.

Thanh Miêu cười. “Thông phòng mới lên chức kia, buổi tối nấu thêm hai món?”.

Lâm Y nhìn nhìn cô, nói. “Thanh Miêu, như em bây giờ, người ta gọi là vui sướng khi kẻ khác gặp họa”.

Thanh Miêu dẫu môi. “Ai bảo chị ta tính kẻ Nhị thiếu phu nhân, em cứ thích vui sướng khi kẻ khác gặp họa đó”.

Lâm Y hiểu tâm tình Lưu Hà bị dồn vào đường cùng, cũng không hận cô ta thế nào. Từ cổ chí kim, đã là phận nữ nhi, không thể có được hôn lễ cho mình đã là nỗi bi ai, thêm hai món thức ăn lên bàn chúc mừng cũng là nên, nhưng Lâm Y càng để ý tâm tình Dương thị hơn, vì thế lắc đầu nói với Thanh Miêu. “Còn chưa biết ngày sau thế nào, đừng xen vào giúp vui, chăm chỉ bán củ cải muối cay mới là việc đứng đắn”.

Thanh Miêu dạ răm rắp, đi nấu com như bình thường.

Lâm Y về trước giường, thò tay vào ổ chăn, sờ sờ tay Trương Trọng Vi. “Ấm rồi thì dậy đi, Thanh Miêu tay chân mau lẹ, lập tức sẽ có com ăn”.

Trương Trọng Vi nắm lấy tay Lâm Y không thả, kiên quyết kéo nàng vào ổ chăn thân mật một hồi, thẳng đến khi búi tóc nàng toán loạn mới buông tha. Lâm Y bò dậy, lấy gương soi, sáng giọng. “Tóc rối hết rồi, Thanh Miêu lại đang xào rau, ai giúp em chải đầu?”.

Trương Trọng Vi tới, nắm lấy lược, cười. “Ta chải cho em”.

Lâm Y không tin tay nghề của chàng ta, nhưng chàng cứ cố ý muốn thử, nàng đành nhắm mắt lại, tùy ý quan nhân vuốt vuốt chải chải.

Thanh Miêu rất nhanh đã nấu com xong, bung vào phòng Dương thị, định đi gọi Lâm Y, vào nhà thấy trên đầu nàng sừng sững hai cái sừng nai, mà Trương Trọng Vi đứng đằng sau nàng, trong tay nắm thêm lợn tóc, buộc tới buộc lui. Thanh Miêu sợ quá la lên, xông tới đẩy Trương Trọng Vi ra, đoạt lấy lược, vừa gỡ tóc cho Lâm Y, vừa oán thán. “Nhị thiếu gia không biết bới tóc thì đừng thể hiện, nhìn xem tóc Nhị thiếu phu nhân rối tình rối mù, tổn nhiều dầu bôi tóc”.

Trương Trọng Vi khó khăn mới tìm được thú vui khuê phòng, còn chưa tận hưởng, đã bị Thanh Miêu phá đám, đành ngượng ngùng lùi qua một bên.

Lâm Y nhìn cười, nhìn qua chàng an ủi, nói. “Quan nhân đi ăn cơm trước đi, em theo sau”.

Trương Trọng Vi nghe gọi một tiếng “quan nhân”, lại vui vẻ trở lại, chân mạnh mẽ đi hai bước, rồi dừng, quay ngược về. “Ta không đói bụng, chờ nướng tử chài đầu xong, chúng ta cùng đi”.

Dù là khó hiểu phong tình như Thanh Miêu, bản năng cũng cảm thấy không nên ở lâu nơi này, tốc độ nhanh nhất bới tóc cho nàng, lui ra ngoài trước. Trương Trọng Vi nhìn nhìn đầu Lâm Y, nói thầm. “Nha đầu này bới tóc còn không bằng ta đâu”.

Lâm Y cười đẩy chàng ra ngoài, liên thanh nói. “Rồi, rồi, rồi, tay nghề của chàng, có thể sánh bằng các nướng tử chài đầu trên phố”.

Hai người vừa nói vừa cười, đến cách vách, hành lễ chào Trương Đồng và Dương thị, Trương Trọng Vi ngồi cuối bàn, Lâm Y ngồi cạnh bên, ai nấy an tọa.

Trương Đồng liếc nhìn Lưu Hà một cái, nói với Dương thị. “Buổi tối nấu thêm hai món đi”.

Ông ta nói với Dương thị, nhưng thực chất là cho Lâm Y nghe, Lâm Y biết câu này không thể vâng dạ dễ dàng được, vì thế vui đầu ăn cơm, làm như không nghe thấy. Quả nhiên Dương thị không thêm nể mặt Trương Đồng, nhìn trên bàn, nói. “Một món mặn ba món rau, đã là không ít, thêm đồ ăn làm chi?”.

Trương Đồng muốn phản bác, nhưng Dương thị căn bản không cho ông ta có cơ hội chen vào, quay đầu hướng Lâm Y, nói. “Ngày mai ta phải về nhà mẹ đẻ, con dâu đi cùng ta chứ?”.

Lâm Y vội nói. “Chỉ cần mẫu thân không chê con, con liền đi theo chào hỏi”. Lại nói. “Cần phải chuẩn bị quà sao?”.

Dương thị không có tiền, do dự đáp. “Chuẩn bị hai thứ quà bánh khác biệt là được”.

Lâm Y nói. “Mẫu thân đã nhiều năm chưa về kinh, khó khăn về một chuyến, quá mức đơn giản không được, chỉ bằng cơm nước xong, chúng ta ra phố đi dạo, tìm quà gì vừa thực tế vừa đủ mặt mũi, mua một ít”.

Ngày hôm qua Dương thị nhượng bộ việc Lưu Hà, hôm nay đáp trả lại, hơn nữa buổi tối ấy vẫn là Dương Thăng giúp đỡ mới êm chèo mát mái, bà vui mừng gặt đầu, gấp một đĩa thịt xào rau bỏ vào chén Lâm Y.

Trương Đồng thấy mẹ chồng nàng dâu nói tới nói lui thật náo nhiệt, không có chỗ cho ông ta chen vào, không khỏi vừa tức vừa giận, muốn ném chén đĩa ra ngoài uống rượu, trên người lại không có tiền, đang phiền não, bỗng nhiên ánh mắt瞥 tới Trương Trọng Vi, thầm nghĩ: đứa con trai thừa tự này, cũng nên phát huy công dụng, vì thế đứng dậy nói. “Nhị lang, thức ăn quá mặn, chúng ta ra ngoài phố ăn”.

Trương Trọng Vi nghe vậy, gấp lên một đĩa, cẩn thận ném ném, ngạc nhiên nói. “Đâu có mặn, hương vị vừa đúng, chắc là phụ thân nhạt miệng? Nói Thanh Miêu làm ít thức ăn khai vị đến?”.

Trương Đồng gặp Trương Trọng Vi không ăn khớp, càng cảm thấy con thừa tự không tốt, ngầm trừng liếc chàng. Trương Đồng đứng, Trương Trọng Vi không đứng theo, ông ta lập tức lâm vào hoàn cảnh xấu hổ, không biết là nên phát tay áo đi mất, hay bỏ bốt sĩ diện, xám xịt ngồi xuống.

Lâm Y muốn cứu vớt cục diện xấu hổ, vội lên tiếng. “Đều do con dâu sơ sẩy, đã quên phụ thân thích ăn nhạt, không dặn Thanh Miêu bỏ ít muối, con dâu bảo nha đầu này làm đĩa khác”.

Trương Đồng nghe câu này, cũng thuận theo xuống đài, lầu bầu mấy tiếng, ngồi xuống.

Thanh Miêu chu miệng, về bếp xào rau, vừa xào vừa mắng.

Lưu Hà đi theo, tiếp nhận cháo, cười lạnh. “Hôm nay Đại lão gia nóng nảy, khiến cô tức giận, cô nghĩ đi, tôi làm”.

Thanh Miêu sờ sờ lỗ tai, tưởng mình nghe nhầm, ngạc nhiên nói. “Lưu Hà, hôm qua chị còn khóc lóc đủ kiểu, nói không muốn làm thông phòng cho Đại lão gia, làm sao mới cách một đêm liền thay đổi, vội vã xun xoe?”.

Lưu Hà thầm nghĩ, nếu Đại phu nhân chấp thuận cho cô ta sinh con, cô ta đương nhiên nguyện ý một trăm lần, sẽ không oán giận nữa, nhưng cô ta không tiện nói điều này cho Thanh Miêu biết, chỉ nói. “Đây là mệnh của tôi, không muốn đi nữa thì thế nào?”.

Thanh Miêu nghe không ra nỗi thở than bên trong, ép sát hỏi. “Lưu Hà, chúng ta chị em một hồi, chị nói thật với tôi đi, thực ra chị rất vui ý làm thông phòng, có phải hay không?”.

Lưu Hà kinh ngạc nói. “Chúng ta là nha hoàn bán đứt vào nhà này, kí khế ước trọn đời, làm thông phòng, làm thiếp, chẳng phải là đường ra tốt nhất hay sao? Vì sao tôi lại không vui?”.

Chương 121: Màn dạo đầu

Thanh Miêu kinh ngạc hơn cả Lư Hà. “Lúc trước chẳng phải chị cũng nói thế, mà vẫn khóc hô đủ kiểu không muốn làm thông phòng cho Đại lão gia, không phải ư?”

Lư Hà đương nhiên không nói thật, đồ hết sự tình lên Dương thị, bảo rằng đã được Đại phu nhân khai đạo, nghĩ thông suốt.

Thanh Miêu nửa tin nửa ngờ, nhưng sự tình này người trong cuộc không nói, cô cũng đoán không ra, chỉ có thể dùng tay, để Lư Hà lại một mình xào rau, bản thân quay lại phòng Dương thị.

Lâm Y thấy cô không bụng thức ăn đến, mắt nhìn có ý hỏi, dù Thanh Miêu coi thường hành vi của Lư Hà, rốt cuộc vẫn thiện tâm, nói. “Lư Hà tỷ tỷ bảo rằng chị ấy biết khẩu vị của lão gia, muốn tự tay làm một món”.

Trương Đồng nghe xong câu này, thần sắc tỏ ra vừa lòng, kiên nhẫn chờ Lư Hà bụng thức ăn đến. Lâm Y trộm nhìn sắc mặt Dương thị, vẫn như thường, nhưng bàn tay niết đũa rõ ràng mạnh hơn mấy phần.

Không bao lâu sau, Lư Hà trở về, cô ta cũng tính toán đủ, xào tận hai đĩa, một đĩa cho Trương Đồng, một đĩa cho Dương thị, nhẹ giọng lấy lòng. “Đại phu nhân, hôm kia phu nhân nói muốn ăn cái trắng chua ngọt, nô tỳ làm một đĩa, phu nhân nếm thử hương vị”.

Dương thị không động đũa, ngược lại đặt chén xuống, thần nhiên nói. “Ta ăn no”.

Lư Hà sững sờ tại chỗ, không biết làm sao. Trương Đồng vẫn để ý thái độ của Dương thị, mắng Lư Hà. “Nếu Đại phu nhân muốn ăn, sao sớm không bụng lên?”.

Lư Hà bị oan ức, cũng không dám biện bạch, yên lặng lùi ra một bên.

Bữa cơm trưa, thê thiếp ám đấu, chính thê toàn thắng, thông phòng bị thua – Lâm Y đưa ra kết luận, cũng đặt chén đũa xuống, nói với Dương thị. “Mẫu thân, con dâu cũng no rồi, bây giờ chúng ta ra phố luôn, hay để chút lại đi?”.

Dương thị cảm thấy cô con dâu thật là vừa tri kỷ vừa thú vị, mỉm cười đáp. “Sau khi ăn xong đi bộ tiêu thực cũng tốt, con về phòng chuẩn bị, chúng ta đi”.

Lâm Y vâng theo, đứng dậy muốn đi, Trương Trọng Vi vội gác đũa, nói. “Con cũng no rồi, con theo giúp mẫu thân cùng đi dạo phố”.

Trương Đồng nhìn chàng một cái, thăm mắng không tiền đồ, bực bội nói. “Ta còn ăn cơm, anh đã rời bàn, có còn biết quy củ là gì không?”.

Lúc ở nông thôn xác thực không có quy củ này, mọi người đều có việc phải làm, ăn xong thì bước đi, không để ý ai trước ai sau. Trương Trọng Vi nghĩ nghĩ, tưởng bối còn đang ăn, vẫn bối rời đi trước, đại khái là không hợp quy củ, bởi vậy dù luyến tiếc Lâm Y, vẫn ngồi xuống.

Không ngờ Dương thị thông dong lên tiếng. “Hầu hạ phụ thân ăn cơm là có hiếu, theo giúp ta đi dạo phố cũng là có hiếu, không cần nặng bên này nhẹ bên kia”.

Trương Đồng giương mắt nhìn sắc mặt Dương thị, cảm thấy không được tốt lắm, cân nhắc giây lát, cúi đầu nói với Trương Trọng Vi. “Đi dạo phố với mẫu thân anh đi”.

Trương Trọng Vi vô cùng vui vẻ nghe theo, đứng dậy, cùng Lâm Y sóng vai về phòng. Về đến phòng ngủ của mình, Trương Trọng Vi thả lỏng ngã vào giường. “Vừa rồi ta sợ phụ thân mẫu thân cãi nhau, trong lòng bàn tay ướt rượt mồ hôi”.

Lâm Y mở rương, lật tìm quần áo mùa đông, ngạc nhiên nói. “Không ngờ chàng vẫn là người thận trọng nha, như vậy cũng nhận ra?”.

Trương Trọng Vi đáp. “Từ đầu đến cuối phụ thân vẫn cau có, mẫu thân ban đầu thì bình thường, từ lúc Lư Hà quay lại thì mắt luôn ý cười, dù ta có chậm tiêu nữa cũng phải nhận ra sắc mặt của bọn họ chứ”.

Lâm Y kéo chàng đến, đưa cho chàng áo choàng dày một chút, ý bảo chàng thay, nói. “Đó chính là cái họa của thông phòng, vợ chồng cùng nhau thân ái vui vẻ sống, khi không lại có một kẻ chen vào, có thể không tranh cãi được không?”.

Trương Trọng Vi liền tục gật đầu. “Em cũng mặc ấm vào, Đông Kinh không thể so với Mi Châu, gió thổi trên mặt rất lắm”.

Lâm Y đội mũ trùm, cười nói. “Em có cái này chắn gió”.

Đội chuẩn bị sẵn sàng, Lâm Y lấy một tấm bọc quần áo, gấp gọn nhét vào lòng Trương Trọng Vi. Hai người khóa cửa kỹ, quay lại phòng Dương thị. Lâm Y đỡ Dương thị, Trương Trọng Vi đi theo phía sau, tất cả hướng ra phố. Đi được vài bước, Lâm Y phát hiện nha hoàn đi theo là Lư Hà, hỏi. “Nha đầu Thanh Miêu kia đâu?”.

Dương thị nói. “Thanh Miêu chịu khó, ở lại rửa chén, một mình Lư Hà là được”.

Lâm Y lập tức hiểu dụng ý của Dương thị, cả hai nha hoàn đều chưa ăn cơm, Dương thị bắt mẫn Lư Hà, bởi vậy kêu cô ta bụng đói đi theo, Thanh Miêu không cần chịu tội này.

Lư Hà cắn môi, không biết là vì đói hay vì ảm ức, nhưng chủ nhân đi đâu, nha hoàn có bốn phận theo đó, no hay đói nào có ai để ý tới? Chính ngay Trương Đồng, vừa rồi thấy Lư Hà ra đi, cũng không nói nửa câu.

Lâm Y thấy tội nghiệp Lư Hà, vươn tới cuộc sống tốt đẹp hơn là bản tính bình thường của con người, một nha hoàn không có nỗi thân tự do như cô ta, ngoại trừ làm thông phòng, quả thật không có lựa chọn khác. Chuyện này, nếu nói có ai sai, hẳn chính là Trương Đồng, nhưng vì sao ông ta có thể an an ổn ổn ngồi trong phòng ăn cơm, còn Lư Hà thì bị phạt? Lâm Y có vài phần bênh vực kẻ yếu, nhưng nàng không dám mở miệng, sợ làm Dương thị tức giận, bản thân lại thêm phiền toái. Nàng đỡ cánh tay Dương thị, bởi vì tự khinh bỉ bản thân yếu đuối, khóe mắt có chút cay cay, vội ngẩng đầu nhìn trời.

Đến đầu ngõ, một bà lão đang gõ chiêng, rao lô bánh bao mới ra lò, Lâm Y nghĩ ra một kế, dừng chân nói. “Cơm trưa chưa no, mua hai cái bánh bao ăn”. Lại hỏi Dương thị. “Mẫu thân cũng ăn một cái?”.

Dương thị nhẹ nhàng lắc đầu. “Ta không đói bụng, con tự mua ăn đi”.

Lâm Y tiến lên, hỏi giá, mua hai cái, vừa đi vừa ăn, nhưng mới cắn hai miếng đã nói hương vị không ngon. Nàng định lấy này làm cớ, đưa bánh bao cho Lư Hà, không nghĩ tới Trương Trọng Vi cũng ở phía sau, vừa thấy nàng đưa bánh bao qua, lập tức hiểu sai ý, tưởng nương tử đưa cho mình ăn, vội vàng nhận lấy cắn một miếng to, vừa phồng phồng than nóng, vừa nói. “Hương vị không tồi đâu, nương tử ăn thêm miếng đi”.

Lâm Y tức giận đến trừng mắt, lại khó mà nói được gì, quay ngoắt qua không để ý tới chàng. Hẳn là do Trương Trọng Vi nhận lấy bánh bao, Dương thị không phát hiện khả nghi, ngược lại thật tin là Lâm Y chưa no, chỉ vào một gian bán bánh thịt. “Con đâu không thích bánh bao thì mua bánh thịt kia mà ăn, bánh thịt nhà ấy chúng ta đã ăn rồi, hương vị rất tốt”.

Lâm Y nghe theo đi mua một cái, nhưng lại lấy cớ cũ dễ dàng sinh nghi, nàng không dám ngai hương vị dở, đành phải im lặng cắn miếng nhỏ ăn.

Trên đường gió lớn, Trương Trọng Vi sợ Dương thị và Lâm Y quá lạnh, liền hỏi. “Con đi gọi hai cô kiệu đến?”.

Hứng gió lạnh đi đường xác thực không phải chuyện dễ, Dương thị liền nhìn Lâm Y. Lâm Y thấy Dương thị không phản đối, sẽ biết bà muốn ngồi kiệu, mới nói. “Quan nhân cùng mẫu thân đứng chờ đi, em và Lư Hà đi gọi kiệu”.

Nàng biết Trương Trọng Vi sẽ không để nàng đi, bởi vậy chưa đợi chàng ngăn đón, đã giành đi trước, Lư Hà thấy thế, nhìn lướt qua Dương thị, gấp bà không dị nghị, vội vàng đuổi theo.

Lâm Y đi xa chút, lại cố ý rẽ qua góc đường, né tránh tầm mắt Dương thị, đưa hai phần ba cái bánh thịt còn dư cho Lư Hà, nói. “Bị ta cắn mấy miếng, nếu không chê thì ăn, ghét bỏ thì vứt”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Lâm Y nổi giận

Lư Hà đã sớm đói bụng lắm, liên tục lắc đầu, cũng không khách sáo chút nào, tiếp nhận liền ăn. Cắn hai ba miếng, mới tạ ơn Lâm Y. “Nếu không có bánh thịt của Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ sợ là sẽ đói nguyên buổi trưa”.

Đây không phải câu trả lời mà Lâm Y muốn, nàng lẳng lặng nhìn mặt đường, không lên tiếng. Chờ đợi thật lâu, phía sau vẫn không có động tĩnh, qua một lúc, Lư Hà kêu lên. “Nhị thiếu phu nhân, bên kia có mấy cô kiệu đang đợi, nô tỳ đi hỏi giá một chút”.

Lâm Y rốt cuộc không đợi được một câu giải thích, thậm chí một tiếng xin lỗi cũng không, nhìn bóng dáng Lư Hà, gió kinh bắc thổi từng trận rào rạt, trái tim nàng hoàn toàn nguội lạnh.

Lư Hà hồn nhiên không hề cảm giác thấy có gì không đúng, gọi ba cô kiệu, mời Lâm Y lên kiệu, lại đến tiếp Dương thị và Trương Trọng Vi, lên đường. Chiều theo ý Dương thị, ba người đến phố cổng đông chùa Tương Quốc trước, các cửa hàng ở nơi này bán đều là khăn vải đầu, đai lưng, cặp sách, mũ mũ.

Xuống kiệu, Lâm Y trả tiền, đến đỡ Dương thị, Dương thị cũng không vội tiến vào cửa hàng, mà chỉ sang phía nam. “Phía nam có sáu kiệu quán; phía bắc nhiều cửa hàng nước, quán ăn, nhưng kiệu quán cũng nhiều, bởi vậy chúng ta chỉ dạo phía nam thôi, chớ đi xa”.

Dương thị cũng đề phòng cả cái này, Lâm Y kinh ngạc nhìn bà. Dương thị thấy vẻ mặt nàng, giải thích một phen, Lâm Y mới hiểu được, thì ra Bác Tổng nghiêm cấm quan viên cấp kè kị nữ, một khi bị tố, nhẹ thì giáng chức, nặng thì từ quan. Quy định này cực kì hợp ý Lâm Y, nàng vui mừng nói. “Thì ra chức vị còn có ưu đãi này”.

Dương thị cười khê. “Con cũng đừng hy vọng quá lớn, loại sự tình này là cấm cũng như không, cái gọi là quan lại bao che cho nhau, ai cũng thích cặp thì lấy ai tố cáo? Chỉ có vận khí không tốt, xui xẻo gặp phải kẻ địch mới bị trúng đòn”.

Lâm Y có chút thất vọng, nhưng vẫn nói. “Có vận tốt hơn không có”.

Dương thị gật đầu. “Có quy củ này, cuối cùng vẫn là một ranh giới ràng buộc, trong nhà lại quản nghiêm một chút, không xảy ra sự gì lớn”.

Lâm Y vô cùng cảm kích Dương thị dạy nàng cách ngự phu*, liền muốn tặng thêm thẻ diện cho bà về nhà mẹ đẻ lần này, chọn một nhà may có chiều bài lớn nhất, kéo bà đi vào xem. Dương thị lại nói. “Cha ta sớm mất, trong nhà chỉ còn mẹ kế và em trai, chúng ta mua chút son phấn, lại mua thêm mũ trùm là được”.

*Ngự phu : cụm này rất đặc biệt, khôn khéo, không phải là “dạy chồng”, cũng không phải “giữ chồng”, mà khéo léo “điều khiển” chồng đi theo hướng mình muốn mà vẫn giữ tình cảm.

Lâm Y đoán bà ngại vải vóc đắt tiền, vừa hỏi quả thế, Dương thị nói. “Một bộ quần áo giá tận mấy quan, không phải thứ chúng ta có thể mua nổi”.

Lâm Y giật mình, nói. “Lần tới chúng ta chuẩn bị sớm hơn, mua vải về để Thanh Miêu may”.

Mẹ chồng nàng dâu hai người thương lượng một lát, chọn một cửa hàng mặt tiền không lớn nhưng đông khách nhất, mua hai dạng son phấn hạng trung. Lâm Y thâm nghĩ khó khăn ra ngoài một chuyến, liền mua thêm một hộp, ngay lúc ấy tặng cho Dương thị. Dương thị liên tục nói tốn kém, nhưng mặt mũi đều đông đầy ý cười, Lâm Y thấy bà vui, liền nhân cơ hội chuyển lời Lí Thư xin lỗi. Dương thị ở phương diện này rất rộng lượng, nói rằng việc của trưởng bối không liên quan đến tiểu bối, bảo nàng yên tâm.

Hai người lại tiếp tục đến cửa hàng bán mũ mua một cái khăn vấn đầu bằng vải nhuộm, Trương Trọng Vi lấy tấm bọc ra, Lưu Hà gói hết mọi thứ vào, xách trong tay. Phụ nữ trời sinh thích dạo phố, mặc kệ quà cáp đã mua đủ, vẫn luyến tiếc không nỡ về nhà. Lâm Y và Dương thị đi dạo hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, thẳng tới lúc chân đi bủn rủn, Trương Trọng Vi rất là bất mãn, nói. “Cũng không thấy mọi người mua cái gì, sao cứ đi dạo?”.

Lâm Y lười giảng giải cho chàng, nói với Dương thị. “Sắc trời không còn sớm, chúng ta tìm cái sạp uống chén canh nóng rồi về nhà, thế nào mẫu thân?”.

Trời giá rét, uống một chén canh nóng hằm hạp, nghĩ tới đã thấy ấm áp cả người, Dương thị bất chấp tiết kiệm, gật gật đầu. Vì thế mọi người tìm cái quán ngồi xuống, gọi ba chén canh xương hầm bốc khói nghi ngút, Trương Trọng Vi uống một ngụm, không ngừng hô sáng khoái. Bên cạnh có một sạp trong góc, chỉ bán mà không cung cấp chỗ ngồi, chuyên thịt dê. Lâm Y đi qua nhìn nhìn, chọn một đĩa thịt dê mềm, một đĩa thịt vụn chưng tằm lớn, bung tới cho Dương thị và Trương Trọng Vi cùng ăn.

Ba người cao hứng ăn xong, Lâm Y mua thêm hai đĩa thịt dê và thịt vụn chưng, xin chủ quán hai tờ giấy dầu, bao thành hai bao, bảo rằng muốn mang về cho Trương Đồng nhấm rượu. Lưu Hà thấy dư ra một phần, nghĩ rằng Dương thị thiên vị cho mình, đang mừng thầm, lại nghe Lâm Y nói. “Thanh Miêu bán củ cải muối cay, ngày ngày vắt vả, mang một phần về cho cô nàng ăn”.

Lưu Hà nhất thời mất mát, nhưng Lâm Y lập tức đi vượt qua cô ta, không thèm liếc nhìn một cái. Dương thị không biết Lâm Y đang tức Lưu Hà, còn tưởng nàng phối hợp với mình, nghĩ bụng con dâu thật là tri kỷ, trên mặt bất giác nở nụ cười.

Trương Trọng Vi gọi kiệu, ba người ngồi, Lưu Hà ôm túi đi đằng sau, cùng nhau về nhà. Đợi hạ kiệu, Lâm Y đỡ Dương thị vào nhà trước, vừa đẩy cửa ra đã thấy trên mặt đất có vết máu, hai người sợ tới mức thụt lui về sau ba bước. Trương Trọng Vi đi theo sau, không biết chuyện gì, thò đầu ra thấy, cũng sợ nhảy dựng, liền tục la lên. “Phụ, phụ, phụ thân, xảy ra chuyện gì?”.

Trương Đồng đi từ trong phòng ra, nhú mày trách cứ. “Có gì mà hô to gọi nhỏ?”.

Dương thị liếc mắt một cái, thấy trên tay ông ta có vết thương, máu còn chưa khô, vội vàng chạy đến xem xét, hỏi. “Đây là làm sao...”. Nói chưa xong, bà lại sùng sốt tiếp, thì ra vết thương trên tay Trương Đồng là một vòng dấu răng.

Trương Đồng hình như tâm tình rất tệ, mặt kiên nhẫn rút tay về, nói. “Không có gì hết, qua một lúc là tốt thôi”.

Lâm Y tâm tư linh hoạt, cũng không đến gần, từ sau Trương Trọng Vi thấy trên tay Trương Đồng rõ ràng có dấu răng, đoán rằng chắc chắn có việc đáng ngờ, vội lôi kéo Trương Trọng Vi lui ra.

Trương Trọng Vi vốc cao, cũng nhìn thấy dấu răng, không hiểu chút nào. “Phụ thân tự dưng cắn mình làm chi?”.

Lâm Y vừa mở khóa cửa vừa nói. “Cũng không biết là ai cắn đâu?”.

Vừa dứt lời, phía sau có tiếng Thanh Miêu vang lên. “Là em cắn đó”.

Vì sao Thanh Miêu phải cắn Trương Đồng? Lâm Y nghiêng răng nghĩ mấy giây đã đoán được ngọn nguồn, lập tức hoảng sợ cực độ, một tay kéo Thanh Miêu vào đại sảnh, kiểm tra cô từ trên xuống dưới, hỏi. “Sao lại thế này?”.

Thanh Miêu cúi đầu nói. “Đại lão gia ăn cơm xong, em đi dọn chén đĩa, không ngờ lão gia chụp lấy tay em, em tránh hai lần không ra, liền, liền cắn lão gia một cái...”.

Trương Trọng Vi kinh ngạc nói. “Thật sự là người cắn? Người có nhìn thấy vết máu kia không, không sợ Đại lão gia nổi nóng?”.

Lâm Y tức điên lên được, trước đánh chàng hai cái, cả giận mắng, “Chàng sợ ông ta nổi nóng, không sợ ta nổi nóng sao?”.

Thanh Miêu rụt rè nói. “Là nô tỳ không biết nặng nhẹ, nô tỳ đi chịu tội với Đại lão gia”.

Lâm Y quát. “Em mới là người đứng, xin lỗi cái gì?”. Nói xong giận cá chém thớt Trương Trọng Vi, mắng chàng. “Một ông ta vẫn là người làm quan, vậy mà thừa dịp ta không ở, giờ trở với nha hoàn của ta, thật sự là không chịu nổi”.

Trương Trọng Vi cuống quýt che miệng Lâm Y, vội la lên. “Tổ tông của ta, nhỏ giọng chút, coi chừng phụ thân ghi hận em”.

Lâm Y giãy tay chàng ra, cả giận. “Ông ta ghi hận ta? Ta còn ghi hận ông ta kia”.

Trương Trọng Vi đi đóng cửa, nói. “Ta biết em tức giận, nhưng phụ thân nắm tay nha hoàn trong nhà, nói thế nào cũng thông hết, chuyện này nếu thực sự làm lớn ra, thiệt hại là em”.

Lâm Y vẫn đang trong cơn tức, làm sao chịu nghe, kéo Thanh Miêu, muốn đi tìm Trương Đồng làm cho ra lẽ. Trương Trọng Vi liều mạng ngăn nàng, nói. “Nương tử em ngấm lại đi, việc này nếu bị người khác biết, hậu quả thế nào? Bọn họ hơn phân nửa sẽ khuyên em nên làm con dâu thảo, tặng Thanh Miêu cho phụ thân luôn, em nói có đúng không?”.

Lâm Y thoáng bình tĩnh, cẩn thận ngẫm nghĩ, không thể không thừa nhận Trương Trọng Vi nói đúng, thế đạo này, mọi chuyện đều hướng về người đàn ông, không hề phân phải trái lí lẽ cho người phụ nữ, huống chi chỉ là một cô nha hoàn.

Trương Trọng Vi thấy nàng nghe lọt, tiếp tục nói. “Ta biết em coi trọng Thanh Miêu, nhưng chỉ có em mà thôi, nhà khác có ai coi nha hoàn bán đứt vào nhà là người đâu? Dù phụ thân có nắm tay nha hoàn nhà người ta, cũng không là thứ gì to tát, huống chi là nhà mình, nhưng Thanh Miêu là thật sự phạm thượng, là tử tội, em nhanh nói cô nàng đi nhận sai, đợi tới lúc phụ thân tìm đến cửa, còn có đường sống mà quay về không?”.

Thanh Miêu nhìn ra Lâm Y khó xử, chủ động đi ra ngoài, nói. “Em đi dập đầu nhận sai với Đại lão gia”.

Lâm Y đoán Trương Đồng ngại không dám đòi nha hoàn của con dâu, liền đi theo, lo lắng bản thân không hiểu cái gọi là quy củ ở Bắc Tống, kéo theo Trương Trọng Vi, hy vọng lúc mình xúc động quá mức, chàng sẽ nhắc nhở phần nào.

Lúc ba người sang cách vách, Dương thị đã băng bó xong cho Trương Đồng, Lưu Hà đứng cạnh bên nước mắt lưng tròng, thấy Thanh Miêu tiến vào, lập tức chạy đến, tát cô một cái, mắng. “Nhà người to gan lắm, dám làm Đại lão gia bị thương”.

Lâm Y tiến vào cửa, liền tục dặn mình phải bình tĩnh, khó khăn lắm mới bình phục tâm tình, nhìn thấy cái tát này lại bắt đầu nổi trận lôi đình. Nàng đang muốn nổi điên, tay lại bị Trương Trọng Vi nắm, gạt mình tình ra, cái tát của Lưu Hà nếu có thể làm Trương Đồng bớt giận, thật ra lại tốt. Lâm Y nhìn Trương Đồng, quả nhiên mặt ông ta tỏ ra vừa lòng, nàng thở ra một hơi, cũng nhin không được thắm thì mắng vài câu.

Lưu Hà đương nhiên cũng để ý tới thái độ của Trương Đồng, tay giờ lên định tát thêm cái nữa, nhưng bị Dương thị quát bảo ngừng lại, Lâm Y nhìn Trương Đồng, lại nhìn nhìn Lưu Hà, đoán rằng cái tát của Lưu Hà không phải chỉ riêng để lấy lòng Trương Đồng, mà còn vì lo lắng Thanh Miêu cũng thành thông phòng của ông ta, tranh thủ tình cảm với mình. Cái tát ngầm có ý cảnh cáo, xuống tay rất nặng, nửa bên mặt của Thanh Miêu sưng đỏ lên, cổ cổ nén nước mắt, đến quỳ trước mặt Trương Đồng, dập đầu. “Nô tỳ vô lễ, làm Đại lão gia bị thương, xin Đại lão gia thứ tội”.

Trương Đồng nhất thời không lên tiếng, hẳn là đang châm chọc từ ngữ, Lâm Y âm thầm cười lạnh, cũng tiến lên, quỳ xuống, nói. “Tất cả đều do con dâu không đúng, ngày thường luôn dặn dò nó phải giữ mình trong sạch, chớ có suy nghĩ trèo lên giường chủ nhân, lúc này mới gây ra sai phạm lớn như hôm nay”.

Dương thị chưa đợi Trương Đồng mở miệng, trước kéo Lâm Y đứng lên. “Con dâu dạy đúng, có gì mà sai”.

Trương Đồng cực muốn phản bác, nhưng nha hoàn hầu hạ con dâu, xác định là thuộc về Trương Trọng Vi, bởi vậy hành động của ông ta hôm nay rất không ôn, đã không đạt được, tổng phải giữ lại chút thể diện. Nhưng ông ta vẫn chưa nói tha thứ, mà ôm một tia hy vọng, Dương thị mãi khen Lâm Y hiếu thảo, con dâu mà hiếu thảo, phải chủ động dâng Thanh Miêu lên, cho ông ta vừa bảo toàn được mặt mũi, vừa có được lợi thế.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Trương Đồng vay tiền

Lâm Y mới trải qua chuyện Lưu Hà, không còn chút lòng tốt nào để cho, dù đoán được tâm tư Trương Đồng, nàng cũng làm như không biết, chỉ nói. “Nha đầu kia không giỏi xem sắc mặt, sau này con dâu không cho nó hầu hạ trước mặt phụ thân nữa, miễn cho chọc phụ thân tức giận”.

Dương thị hiểu dụng ý Lâm Y nói câu này, vỗ vỗ tay nàng, ý bảo nàng rời đi. Lâm Y vén váy hành lễ, xoay người liền đi, lúc này Trương Đồng còn chưa nói tha thứ, thấy nàng bước đi như vậy, thập phần bất mãn, nhướn mày định lên tiếng ngăn đón, Dương thị trừng mắt liếc ông ta, lẩm nhẩm. “Còn ngại chưa đủ mất mặt?”.

Một cái tát xóa hết, Lâm Y dẫn Thanh Miêu ra ngoài, Trương Đồng căm tức nói. “Bà nuôi chiều nó”.

Dương thị cá giận. “Ông một bó tuổi, đùa giỡn nha hoàn của con dâu, không thấy bẽ mặt?”.

Trương Đồng ghét từ “đùa giỡn” khó nghe, nói. “Tôi uống hai chén rượu, có chút say, tưởng lầm Thanh Miêu là Lưu Hà, lúc đó mới kéo tay nó”.

Dương thị không tin, đang định lý luận với ông ta, bà bà bán rượu ở tửu quán đối diện tìm tới cửa, bảo rằng Trương Đồng mua của bà ta một cút rượu, còn chưa trả tiền. Dương thị có chút vui mừng, có cái cớ say rượu, bà cũng dễ giải thích với Lâm Y, bằng không quả thật chẳng có mặt mũi nào nhìn nàng. Lưu Hà cũng vui mừng, thầm nghĩ, thì ra không phải Trương Đồng thích Thanh Miêu, mà là thích mình, chẳng qua say nên nhận sai người.

Dương thị hỏi bà bà kia. “Rượu bao nhiêu tiền?”.

Bà bà vươn ba ngón tay. “Một cút rượu, bốn mươi văn”.

Chỉ là một tửu quán nhỏ, một cút rượu tận bốn mươi văn, Dương thị kinh ngạc giá rượu đắt, liền hỏi. “Lão gia nhà ta mua rượu quý giá gì vậy?”.

Bà bà trả lời. “Đại lão gia mua rượu mật, rượu này giá cả sao, phu nhân cũng rõ ràng, không cần thiết tôi nói”.

Rượu mật quả thật đắt đỏ, Dương thị không nghi ngờ giá cả nữa, ném ánh mắt hồ nghi về phía Trương Đồng, người trong chốn quan trường tửu lượng ai chẳng chum chum vại vại, chỉ là một cút rượu mật mà cũng uống say? Chỉ sợ là giả bộ say rượu giờ trò thì có.

Trương Đồng bị Dương thị nhìn đến chột dạ, quay mặt qua chỗ khác. Dương thị nổi giận, dẫn bà bà đến trước mặt ông ta, nói. “Đây là lão gia nhà ta, bà đòi tiền ông ấy đi”. Nói xong, đi vào phòng trong, đóng cửa lại.

Trương Đồng làm gì có tiền, nếu không đã chẳng thiếu nợ, ông ta sốt ruột, ý bảo Lưu Hà đi gõ cửa. Lưu Hà đến gõ vài cái, gọi mấy tiếng, Dương thị căn bản không đáp lại, hết cách, đành thương lượng với Trương Đồng. “Nô tỳ có tiền tiêu vật hàng tháng để dành được mười văn, lại mượn Nhị thiếu phu nhân ba mươi văn, thế nào?”.

Trương Đồng gật đầu. “Rất tốt, nha hoàn của nó làm ta bị thương, bỏ ra ít tiền là nên”.

Lưu Hà về phòng lấy mười văn của cô ta trước, lại đến phòng Lâm Y gõ cửa. Mở cửa là Thanh Miêu, thấy cô ta, làm sao cho sắc mặt tốt, trước nhỏ nước bọt khinh bỉ, mới nói. “Trận gió nào thổi thông phòng mới lên chức tới đây? Có chuyện gì, mau nói, chậm trễ thông phòng hầu hạ Đại lão gia, tôi không nhận nổi trách nhiệm”.

Lưu Hà hiểu Thanh Miêu ghen cái tát kia, nói. “Tôi là muốn tốt cho cô, nếu tôi không đánh trước, Đại lão gia sẽ tự mình động thủ”.

Thanh Miêu tức cười, cười rộ lên, nói. “Vậy tôi xin được đa tạ tỳ tử”.

Lưu Hà thấy cô không có ý muốn để mình vào, đành đi cà nhắc nhìn xung quanh, hỏi. “Nhị thiếu phu nhân ở trong phòng? Đại lão gia sai tôi đến vay tiền”.

Thanh Miêu ngạc nhiên hỏi. “Nhị thiếu phu nhân vừa về, bên đó liền tới vay tiền? Sao ban nãy không ai nhắc tới?”.

Lưu Hà kể lại chuyện bà bà bán rượu đến đòi tiền cho cô nghe, lại nói. “Đại lão gia nắm tay cô, là do say quá nhận lầm người, không phải cố ý”.

Thanh Miêu nhớ lại, lúc đó hình như trên bàn có rượu, con tức trong lòng liền tiêu đi vài phần, đi bẩm báo với Lâm Y. Lâm Y nghe xong, gọi Lưu Hà vào, hỏi. “Giữa trưa Đại lão gia uống say?”.

Lưu Hà liên tục gật đầu. “Uống một cút rượu, bà bà bán rượu ở đối diện tới đòi tiền, tổng cộng bốn mươi văn, nô tỳ ở đây có mười văn, Nhị thiếu phu nhân cho mượn thêm ba mươi văn là đủ”.

Lâm Y liếc nhìn Thanh Miêu một cái, thầm nghĩ, nếu thật sự là say rượu nhận lầm cũng còn tốt hơn cố tình làm. Nàng đang nghĩ ngợi, Trương Trọng Vi đã kinh ngạc lên tiếng. “Tửu quán đối diện cũng đâu có rượu gì ngon, sao tận bốn mươi văn, chẳng lẽ phụ thân bị gạt?”.

Lưu Hà giải thích. “Là rượu mật, bởi vậy đắt chút”.

Lâm Y từ nông thôn đến, không biết rượu mật là thứ gì, Trương Trọng Vi trước có đến tửu lâu ở Đông Kinh, biết mấy thứ, giải thích cho nàng một phen. Lâm Y nghe xong, âm thầm cười lạnh, rượu như vậy cũng say? Chỉ sợ là sớm có sắc tâm, mượn hơi rượu làm càn thì có.

Thanh Miêu cũng ngộ ra, hối hận bẩm báo thay Lưu Hà, đuổi cô ta. “Nhị thiếu phu nhân không có tiền, cô đi mà tìm nhà khác mượn đi”.

Lưu Hà vội la lên. “Cô cần Đại lão gia bị thương, tiền này cô nên trả mới đúng”.

Thanh Miêu cãi lại. “Chính rượu đó gây họa, Đại lão gia mà không uống thì sao say, không say thì tôi cần tay lão gia làm chi?”.

Lời này trước sau ăn khớp kín kẽ, Lưu Hà không phản bác được, đành chuyển hướng sang Lâm Y, nói. “Đại lão gia vừa rồi còn khen Nhị thiếu phu nhân hiếu thảo...”.

Lâm Y trao đổi ánh mắt với Thanh Miêu, nói. “Đi lật thử xem còn tiền không, gom ba mươi văn ra đây, trả tiền rượu thay Đại lão gia”.

Thanh Miêu đến chỗ rượu tiền, giả bộ lật tới lật lui, cầm bình đồng lắc lắc, nói. “Nhị thiếu phu nhân, còn có mấy văn, dự bị buổi tối mua đồ ăn”.

Lâm Y hỏi Lưu Hà. “Trả tiền rượu, mai không có cơm ăn, cô chọn trả tiền hay chọn đói bụng?”.

Lúc của hồi môn của Lâm Y nâng vào, Lưu Hà có thấy, đoán rằng nàng đang hù người, liền đánh bạo nói. “Tạ ơn Nhị thiếu phu nhân cho vay tiền”.

Lâm Y cũng không khó xử cô ta, thực sự số ba mươi văn giao cho cô ta. Thanh Miêu nhìn Lưu Hà vừa lòng rồi đi, vội la lên. “Nhị thiếu phu nhân, thiếu phu nhân thật sự cho mượn sao, bọn họ quen hơi càng nghĩ chúng ta dễ chơi”.

Lâm Y làm bộ phạm sầu, chống má thờ dài. “Tiền mua đồ ăn bị mượn đi mất, ngày mai ăn thứ gì đây?”.

Thanh Miêu xem mãi Lâm Y diễn, cười nói. “Nhịn đói một ngày cho thanh tịnh cũng tốt, buổi tối em cũng khỏi cần đi mua đồ ăn”.

Lâm Y cười. “Em trốn không được, không cần mua đồ ăn cũng phải đi chợ bán thức ăn”.

Thanh Miêu tính ngộ, vội đi ra ngoài, nói. “Củ cải muối cay hôm nay còn chưa làm nữa”.

Trương Trọng Vi chờ Thanh Miêu đi, do dự nói với Lâm Y. “Nương tử, em làm như vậy không thỏa đáng lắm, lỡ để hai trưởng bối đói bụng sao được?”.

Lâm Y nói. “Yên tâm, không đói được, ngay cả phòng ở thím còn cho mượn, quần cơm chúng ta một ngày thì có gì đâu”.

Trương Trọng Vi ghen hòng nhìn trần trời, chỉ vào nàng lấp bắp. “Em, em, em ngay cả thím cũng tính kế?”.

Lâm Y nghĩ ra chủ ý hay như vậy, rất là đắc ý, gạt tay chàng đi, sáng giọng. “Tính kế cái gì, nói khó nghe như vậy, chúng ta là người một nhà, hiện tại Đại phòng khôn đồn, câu Nhị phòng tiếp tế một trận, chẳng lẽ không được?”.

Trương Trọng Vi nuốt nước bọt cái ực, vẫn lấp bắp. “Hay, ý kiến hay, đi nhà thím ăn vài ngày trước, chờ ta lĩnh chức nhận bổng lộc, lại mời bọn họ đến nhà chúng ta ăn”.

Lâm Y cười to. “Còn nói em tính kế, chàng còn thâm hơn, em chỉ định quấy rầy một ngày, chàng tính luôn cả chức vị bổng lộc ăn luôn mấy ngày”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Thanh Miêu báo thù

Trước giờ cơm chiều, Thanh Miêu ra chợ mua củ cải để dùng cho ngày hôm sau, mặt khác tiện thể mang về mấy cây sùng thảo, Lâm Y chưa bao giờ gặp qua vật ấy, hỏi. “Cái này ăn như thế nào?”.

Thanh Miêu lắc đầu. “Cây sùng thảo nhiều thứ để làm lắm, mứt sùng thảo, tương sùng thảo, sùng thảo muối, nếu là trời nóng còn có thể trực tiếp trộn ăn”.

Lâm Y học hỏi thêm điều mới, lại hỏi. “Vậy em định làm cái gì?”.

Thanh Miêu ngẫm nghĩ, đáp. “Mứt em không biết làm, mấy thứ sau, tương là ngon nhất, không bằng em làm tương sùng thảo?”.

Lâm Y cười nói. “Tùy em, làm được thì phân hai đĩa chúng ta nếm thử”.

Thanh Miêu vui vẻ đồng ý, mang giỏ thức ăn ra bếp sau nhà, Lâm Y nhìn bóng dáng cô, cảm thán. “Thanh Miêu bận rộn, em lại nhàn rồi, chưa từng nghĩ người kiếm ra tiền nhất trong nhà chúng ta bây giờ lại là cái nha đầu”.

Nàng nói vu vơ nhưng Trương Trọng Vi nghe lại hồ thẹn, thầm ngóng trông thư từ Nhã Châu mau tới, để sớm xuất sĩ làm quan.

Cơm chiều, Trương Đống không hề cảm ơn ba mươi văn tiền của Lâm Y, Lưu Hà cũng không nói đến việc ngày mai không có tiền mua thức ăn, đại khái nghĩ Lâm Y hù dọa cô ta. Trương Trọng Vi vài lần định mở miệng đều bị Lâm Y trừng mắt nuốt trở lại, đành vui mặt vào chén cơm, không dám ngẩng đầu lên nữa. Dương thị tự giác không còn mặt mũi gặp Lâm Y, hơi động mấy đũa liền vào phòng trong.

Cơm xong, vợ chồng Lâm Y về phòng, Trương Trọng Vi khó hiểu, hỏi. “Nương tử, ngày mai không nấu nướng gì được, vì sao không cho ta nói trước với phụ thân một tiếng, để phụ thân mẫu thân sớm chuẩn bị?”.

Lâm Y nói. “Em gả vào nhà họ Trương, nên là nhà họ Trương nuôi, có cơm thì ăn, không cơm thì một nắm rau dại em cũng không oán hận”.

Lời này tuyên bố rõ từ này về sau nàng không quan tâm chuyện nhà, phải làm một người nhàn tản, Trương Trọng Vi đầu tiên là sùng sốt, sau nghĩ nghĩ, khẽ thở dài. “Như vậy cũng tốt”.

Lâm Y thấy Trương Trọng Vi không hề phản đối, âm thầm cao hứng, lấy bàn cờ ra chơi cờ năm quân với chàng, rồi rửa mặt nghỉ ngơi.

Đêm hôm đó, Trương Đống ngủ lại phòng Lưu Hà, mây mưa mây độ, rất sung sướng. Đáng tiếc tuổi tác cao, ngày hôm sau tinh thần không tốt, Lưu Hà đau lòng, nói. “Em ra ngõ mua cho lão gia một chén canh huyết, lại qua đổi diện mua chút rượu, thế nào?”.

Trương Đống thật vừa lòng, vui vẻ gặt đầu, Lưu Hà liền đi, nhưng sạp đồ ăn ngoài ngõ không biết nhà họ Trương, không chịu cho kí sổ, Lưu Hà tốn nước bọt nửa ngày không có kết quả, đành vòng về xin tiền Lâm Y.

Lâm Y vừa thảnh an buổi sáng Dương thị xong, đang nói chuyện phiếm trong phòng bà, Lưu Hà đi tìm, hỏi. “Nhị thiếu phu nhân, khi nào dọn điểm tâm ăn sáng? Đại lão gia muốn ăn canh huyết nóng, còn muốn một chút rượu mặt”.

Lâm Y tỏ ra rất hiền lành, cười nói. “Ta đâu có quản gia, hỏi ta làm chi?”.

Nàng nói thật phần rõ ràng, lời vừa thốt ra có khả năng sẽ đắc tội Dương thị, nhưng nàng thật sự không muốn làm kẻ coi tiền như rác nữa, quyết tâm tâm huyết, bằng bất cứ giá nào phải nói rõ.

Dương thị không tức giận, chỉ hận Trương Đống không biết cách làm người, đắc tội con dâu. Bà trầm mặt nói với Lưu Hà. “Không có tiền thì ăn canh huyết cái gì, xuống bếp hâm nóng thức ăn thừa ngày hôm qua dọn lên, tạm chấp nhận một chút”.

Lưu Hà sao dám tranh luận với Dương thị, vội vâng dạ đi xuống. Cô ta xuống bếp gọi Thanh Miêu, Thanh Miêu ngáp ngáp dài đi ra. “Lưu Hà tỷ tỷ, đang chờ cô nấu cơm đó, tôi phụ cô”.

Lưu Hà tự cho rằng bản thân cao hơn Thanh Miêu một cấp, rất bất mãn thái độ của cô, nói. “Vừa rồi lúc tôi đang bận, cô phải nấu xong điểm tâm rồi mới đứng, còn chờ tôi đến?”.

Thanh Miêu tựa khung cửa, cười. “Lưu Hà tỷ tỷ bận cái gì nha?”.

Lưu Hà đỏ mặt lên, trừng Thanh Miêu, thúc giục. “Cô đừng làm biếng nữa, nhanh nhóm lửa đi”.

Thanh Miêu cố ý chậm chạp, xếp củi từng cây từng cây một, Lưu Hà lo Trương Đống chờ sốt ruột, đành phải tự động tay làm, vừa nhóm lửa vừa mắng Thanh Miêu. Thanh Miêu cũng không tức, nhưng giúp đỡ cũng chập chạp cực kì, thỉnh thoảng quấy rồi, nhét thêm củi vào chặn mắt lò bếp. Lưu Hà kiên nhẫn, nhắc tay định đánh, Thanh Miêu chậm rì rì nói. “Đại lão gia không kịp ăn điểm tâm, thế nào cũng phát giận, tôi không sợ, chẳng biết Lưu Hà tỷ tỷ có sợ không ha”.

Lưu Hà oán giận bỏ tay xuống, đuổi cô vào nhà, miễn cho gây trở ngại chính mình nấu cơm. Thanh Miêu vui vẻ thanh nhàn, nhưng vẫn đứng ngay cửa, bảo rằng phải nhìn chăm chăm lỡ có kẻ làm chuyện xấu.

Lưu Hà bận bịu mút một đầu mồ hôi, còn phải nghe mấy câu xóc xĩa, tức đến phun khói lên đầu. Đồ ăn hâm xong, Lưu Hà đang định bùng, Thanh Miêu giành trước một bước, sẵn sốc nói. “Tôi đến, tôi đến, cô đi gọi Đại lão gia tới ăn đi”.

Gọi Trương Đống đương nhiên quan trọng, nhưng Lưu Hà càng muốn đến trước mặt Dương thị lấy lòng, chỉ nói. “Không cần cô hỗ trợ, tôi bùng vào phòng xong lại đi gọi Đại lão gia...”.

Thanh Miêu có tâm muốn trả đũa, chưa đợi cô ta nói xong đã bước nhanh đi xa. Lưu Hà đuổi theo định đoạt lại, Thanh Miêu hất luôn nửa bát canh lên người cô ta, Lưu Hà há hốc mồm, đợi cô ta phục hồi tinh thần lại, Thanh Miêu đã rẽ qua góc tường khuất dạng. Lưu Hà vừa tức vừa vội, lại phải về phòng thay quần áo.

Thanh Miêu bùng vào phòng Dương thị, đặt thức ăn lên bàn, mời Dương thị và vợ chồng Lâm Y ăn cơm. Dương thị thấy chỉ có mình cô, hỏi. “Lưu Hà đâu?”.

Thanh Miêu trả lời vang dội. “Lưu Hà tỷ tỷ nói muốn tự mình đi gọi Đại lão gia, bởi vậy nói nô tỳ bùng đồ ăn lên trước”.

Lâm Y đang ngồi cạnh Dương thị, tình tường nhìn thấy tay Dương thị nắm chặt lại, móng tay cắm vào lòng bàn tay. Nàng nhìn lướt qua Thanh Miêu, cười thầm, cô nàng này đang muốn báo thù, cho Lưu Hà một bài học đây.

Mọi người ngồi xuống, chẳng bao lâu sau, Trương Đồng đi vào, quét mắt qua bàn, nhìn mặt. “Không phải nói có canh huyết và rượu sao, ở đâu?”.

Lâm Y mặc niệm Minh không quản gia, mắt đốic tai ngo. Dương thị nói. “Ai nói thì ông đi mà tìm người đó, tôi không hề nói câu này”.

Trương Đồng đưa mắt tìm Luru Hà, không thấy người, đang định hỏi, Luru Hà vội vàng vào trong, nói với Dương thị. “Đại phu nhân thứ tội, nô tỳ đến muộn”.

Dương thị ban nãy nghe Thanh Miêu nói đã tức Luru Hà rồi, giờ phút này nhìn cô ta, thấy cô ta trong nháy mắt đã thay váy áo khác, càng bức mình, lạnh như băng nói. “Nhà người vất vả, nghỉ ngơi là được, còn hầu hạ làm chi”.

Luru Hà biện hộ. “Là Thanh Miêu hát nước canh lên người nô tỳ, nô tỳ phải đi thay đồ, do đó đến muộn”.

Thanh Miêu khinh thường nói. “Luru Hà tỷ tỷ, muộn thì là muộn, Đại phu nhân còn chưa nói phải phạt cô, cô hoảng cái gì vậy. Điểm tâm là một mình tôi làm, cô cần bản không đến gần bếp, làm sao dính nước canh?”.

Luru Hà không dám tin, nhìn Thanh Miêu, Thanh Miêu là tồn ý định trả thù, lưng đứng thẳng hiên ngang, vẻ mặt đúng lý hợp tình. Dương thị nhìn thấy liền tin Thanh Miêu, mắt lạnh xem Luru Hà, cần môi không lên tiếng. Luru Hà cực kì âm ức, nhìn trộm sang Trương Đồng, hy vọng ông ta có thể nói đỡ cho mình hai câu, không ngờ Trương Đồng cũng đang bức bối, trầm nghĩ, cô ta vừa không đi mua canh huyết, vừa không đi gọi ta, thật sự chỉ biết lười nhác, không được tích sự gì hết.

Luru Hà không đợi được Trương Đồng cứu giúp, đành phải đập đầu xuống cầu Dương thị tha thứ. Dương thị cần bản không để ý tới cô ta, chậm rãi gấp thức ăn, chậm rãi lựa cơm, xem ra là tính để cô ta quỳ một trận.

Trương Đồng cũng thấy Luru Hà thiếu giáo huấn, không thèm nhìn cô ta nữa mắt, chỉ lên bàn, oán giận nói. “Cái này gọi người ăn thế nào đây?”.

Dương thị ôn tồn nói. “Trong nhà không có tiền, Đại lão gia chấp nhận mấy bữa vậy, đợi lão gia lĩnh chức quan có bổng lộc, muốn ăn cái gì thì mua cái ấy”.

Lời này đúng y chóc suy nghĩ trong lòng Lâm Y, âm thầm vỗ tay ủng hộ Dương thị, kêu một tiếng Hay!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Trọng Vi kiểm tiền

Trương Đồng không vui, nói. “Một chút điểm tâm có thể tiêu tốn bao nhiêu tiền, nói con dâu trước bỏ ra, ngày sau trả lại”.

Lâm Y nhanh chóng tiếp lời. “Của hồi môn của con dâu chỉ còn lại có ba mươi văn, hôm qua toàn bộ đưa cho Luru Hà mượn đi mất”.

Dương thị hỏi Luru Hà. “Người vay tiền của Nhị thiếu phu nhân làm chi?”.

Luru Hà liếc qua Trương Đồng, nói. “Đại lão gia thiếu tiền nợ bốn mươi văn, nô tỳ chỉ có mười văn, bởi vậy mượn của Nhị thiếu phu nhân ba mươi văn”.

Dương thị nói với Trương Đồng. “Tiền của con dâu đã trả nợ cho ông rồi, ông còn nói gì nữa?”.

Trương Đồng mới không tin Lâm Y hết tiền, nhưng ông ta không có cách nào giờ sổ sách của con dâu, đành nhìn về phía Trương Trọng Vi, ý bảo chàng tạo áp lực với Lâm Y, đáng tiếc Trương Trọng Vi đã sớm bị Lâm Y thu phục, làm sao chịu để ý tới ông ta, bưng chén lo lựa cơm, giả bộ không phát hiện.

Trương Đồng nóng giận, ném đĩa, đứng giận bước đi. Dương thị dặn dò sau lưng ông ta. “Chớ đi uống rượu, không ai trả tiền dùm ông đâu”.

Trương Đồng mắt đốic tai ngo, lập tức đi hướng từ quán đối diện, Dương thị tức đến không nhẹ, mắg Luru Hà. “Còn không mau đuổi theo, nếu Đại lão gia lại thiếu nợ, liền bán người lấy tiền trả”.

Luru Hà nhân cơ hội này đứng lên, vội vàng vâng dạ, chạy theo. Lâm Y thờ ơ lạnh nhạt nhìn Luru Hà và Trương Đồng ồng ẹo túm tụm lại một đoàn, lại nhìn Dương thị vẻ mặt thương cảm, không khỏi âm thầm thở dài, tội nghiệp thay cho bà.

Dương thị trong lòng chán nản, nói đã ăn no, đi vào phòng trong. Lâm Y theo an ủi vài câu, Dương thị vỗ tay nàng, nói. “Ta không sao, không thể nuông chiều ông ấy được”.

Hốc mắt Lâm Y nóng lên, sợ rơi lệ càng khiến Dương thị thương tâm, vội vàng lui ra. Trương Trọng Vi còn tại cửa nhìn nhìn, thấy Lâm Y đi ra, nói. “Luu Hà không giữ được phụ thân, ông lại đi uống rượu rồi, ta đi gọi về?”.

Lâm Y kéo chàng bước đi. “Nào có đạo lý tiểu bối lo chuyện của trưởng bối”.

Lời này có lý, Trương Trọng Vi liên tục gật đầu, không để ý tới Trương Đồng nữa, cùng nàng về nhà. Ngồi không chẳng có gì thú vị, Lâm Y lại lôi bàn cờ ra, cùng Trương Trọng Vi chơi cờ năm quân, Trương Trọng Vi lại nói. “Nương tử, ta ra phố dạo chút, giữa trưa rồi về”.

Lâm Y vui mừng. “Chàng muốn đi dạo phố? Em đi theo nữa”.

Trương Trọng Vi lại đáp. “Ta có việc quan trọng, lần tới sẽ dẫn em theo”.

Lâm Y ngạc nhiên hỏi. “Có việc gì quan trọng?”.

Trương Trọng Vi lăm bằm trong cổ họng, không chịu đáp, Lâm Y cuốn lấy chàng ta hỏi không ngừng, bảo rằng không nói rõ không cho ra ngoài. Trương Trọng Vi hết cách, đành nói thực, thì ra chàng định giống như hồi còn ở Mi Châu, tìm cái quán trà bán toan văn.

Đường đường là tiến sĩ, ra phố phường bán toan văn? Lâm Y sợ mất thể diện của Trương Trọng Vi, ý muốn ngăn trở, nhưng ngẫm lại, chàng có thể giác ngộ được chuyện này là tốt, nếu không cô vũ, tương lai chẳng phải lại là một Trương Đồng nữa hay sao?

Nàng lo lắng như thế, liền buông Trương Trọng Vi ra, xoay người đi mở rương lấy giấy và bút mực mang từ Mi Châu đến, bao thành tay nải đưa cho chàng, cười nói. “Chàng đi đi, không trông cậy vào chàng kiếm nhiều tiền, chỉ cần đừng kiếm được ít hơn Thanh Miêu bán củ cải muối cay, bị cô nàng chê cười đó nhé”.

Trương Trọng Vi được cô vũ, ưỡn ngực lên, nói. “Một bài toan văn ở Mi Châu cũng bán được ba mươi văn, Đông Kinh đương nhiên càng đắt, ta chỉ cần bán một bài thôi cũng kiếm hơn Thanh Miêu bán củ cải rồi”.

Lâm Y khoác áo choàng lên cho chàng, dặn dò. “Chỉ cho phép đi trà lâu nào không có kĩ nữ thôi, thanh lâu xem cũng không cho xem. Còn nữa, buồn bán có tiền lập tức về nhà, chớ để phụ thân mẫu thân biết”.

Trương Trọng Vi nghe xong nửa câu đầu liên tục gật gù, nửa câu sau lại làm ra vẻ khó hiểu, hỏi. “Kiếm được tiền, phụ thân mẫu thân biết cũng cao hứng, vì sao không nói?”.

Lâm Y lười giảng đạo lý với chàng, trừng mắt. “Chàng luôn miệng nói phải bù lại tiền hồi môn cho ta, liền bắt đầu từ bây giờ đi”.

Trương Trọng Vi nghĩ nghĩ, gật đầu. “Cũng được, coi như ta thay phụ thân mẫu thân trả lại”.

Lâm Y thấy chàng bị mình nói phục, liền thúc giục. “Đi nhanh về nhanh, giữa trưa chúng ta còn phải đến nhà thím ăn ké cơm kia”.

Nàng tiến bước Trương Trọng Vi, đến sau song cửa gọi Thanh Miêu, Thanh Miêu nghe thấy tiếng vang, chạy đến hỏi. “Nhị thiếu phu nhân có gì sai bảo?”.

Lâm Y không đáp, vẫy vẫy tay, đợi cô đi vào trong nhà, mới hỏi. “Điểm tâm ăn có no không?”.

Thanh Miêu lắc đầu. “Thức ăn thừa vốn không nhiều lắm, đợi tới phiên em ăn chỉ còn dư có nửa chén cơm”. Nói xong vừa cười. “Em còn tốt kia, Luu Hà tới giờ vẫn đói meo”.

Lâm Y mang bình đồng ra, cầm trong tay lắc lắc, cười. “Đây là tiền để dành mua đồ cưới cho em, chúng ta lấy hai đồng ra trước, mua bánh thịt ăn, thế nào?”.

Thanh Miêu đỏ mặt, đoạt lấy. “Cái gì mà tiền đồ cưới, đều cầm mua bánh thịt hết”.

Lâm Y cười vui vẻ. “Giờ em đói, giữa trưa chỉ sợ cũng ăn không đủ no, em mau sắm mấy văn ra, mua mỗi người hai cái bánh thịt ăn đỡ đói”.

Thanh Miêu sờ tiền, nhìn trái nhìn phải, hỏi. “Nhị thiếu gia không ăn?”.

Lâm Y trả lời. “Nhị thiếu gia học tập em, ra ngoài kiếm tiền rồi”.

Thanh Miêu cười. “Nhị thiếu phu nhân thực nhẫn tâm, cũng không cho Nhị thiếu gia ăn no đã ra ngoài rồi”.

Lâm Y không cho là đúng. “Đói một trận chàng mới nhận ra được trên vai có trách nhiệm, để khỏi biến thành như Đại lão gia, không có chí tiến thủ”.

Thanh Miêu cực đồng tình, nói. “Đại lão gia uống rượu ở đối diện, chỉ sợ lại mắc nợ mấy chục văn, Nhị thiếu phu nhân lần này kiên cường chút, đừng trả thay ông ta nữa”.

Lâm Y gật đầu, nhận lấy bình đồng cất đi. Thanh Miêu ra ngoài, chạy đến tiệm bánh thịt của bà bà trong ngõ, mua bốn cái, lấy giấy dầu bao kĩ, cất vào trong ngực, chạy chậm về nhà, đưa cho Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, còn nóng hổi luôn”.

Lâm Y phân cho cô hai cái, chủ tớ hai người trốn trong phòng một mạch ăn, đều cảm thấy mắc cở, nhìn nhau khúc khích cười.

Giữa trưa, bà bà đối diện quả nhiên đến đòi tiền, Trương Đồng bỗng cũ soạn lại, sai Lư Hà đến mượn Lâm Y, Lâm Y nói tiền của hồi môn đã tiêu hết, một đồng cũng không có.

Lư Hà không dám đòi dai, đành phải báo cáo nguyên trạng cho Trương Đồng, Trương Đồng mượn hơi men, phát giận trong phòng, lại bị Dương thị tạt một chậu nước lạnh, lập tức tỉnh táo, cả người run rẩy vì rét.

Lâm Y nghe Thanh Miêu báo lại, chưa kịp hồi han, Trương Trọng Vi đã về tới, đưa một bao tiền cho nàng, hỏi: “Phụ thân làm sao vậy, ban nãy ta vừa đi ngang qua, nghe thấy Lư Hà la hét nói phải đi mời lang trung”.

Lâm Y mở khăn tay ra, vừa đếm tiền, vừa trả lời. “Hai cụ cãi nhau đó, chàng là tiểu bối, ngàn vạn lần chớ có tham gia vô”.

Trương Trọng Vi do dự. “Sẽ không thật bị bệnh chứ?”.

Lâm Y cũng không ngẩng đầu lên, nói. “Nếu cần đến chàng, tự khắc sẽ sai người qua đây gọi”.

Rốt cuộc không phải cha mẹ ruột thịt, Trương Trọng Vi nghe nàng nói được rõ ràng đạo lý, cũng liền bỏ qua, cười hỏi. “Ta so với Thanh Miêu thế nào?”.

Lâm Y đếm tiền xong, tổng cộng một trăm hai mươi lăm văn, cười rạng rỡ. “Kiếm nhiều hơn gấp đôi Thanh Miêu nữa, chàng mạnh hơn nhiều”.

Trương Trọng Vi được khen, ngược lại cảm thấy xấu hổ. “Hôm kia ta xuống mấy phòng hàng xóm đằng sau hồi thăm, bọn họ ra ngoài làm việc vất một ngày cũng có thể kiếm được một trăm văn lận”.

Thanh Miêu nghe thấy, kinh hi hỏi. “Làm việc vất ở đâu, em cũng đi”.

Lâm Y cười liếc nhìn cô nàng, nói. “Em ở nhà của ta làm việc vất, còn muốn đi đâu?”.

Thanh Miêu thè lưỡi, cũng cười.

Lâm Y đứng dậy, cất số tiền Trương Trọng Vi kiếm được vào trong tráp, cẩn thận khóa lại. Lư Hà đứng bên ngoài gõ cửa, hỏi. “Nhị thiếu phu nhân, cơm trưa làm sao?”.

Thanh Miêu hướng Lâm Y khoát khoát tay, ý bảo nàng đừng lên tiếng, bản thân cô ra mở cửa, nói. “Nhị thiếu phu nhân đâu có quản gia, cô đến đây hỏi chi?”.

Lư Hà nghĩ muốn vào trong hỏi Lâm Y, Thanh Miêu chặn lại, nói. “Tôi còn đang muốn qua bên đó hỏi Đại phu nhân khi nào ăn cơm kia, Nhị thiếu gia Nhị thiếu phu nhân đều đói bụng rồi”.

Lư Hà ngậy ra. “Cơm canh không phải luôn từ Nhị thiếu phu nhân chuẩn bị sao?”.

Thanh Miêu nói. “Hôm qua nói rõ ràng rồi, tiền hồi môn của Nhị thiếu phu nhân đã bị cô mượn đi mất, làm gì còn tiền mà trợ cấp?”.

Lư Hà đẩy cô. “Tôi không nói chuyện với cô, cô để tôi vào gặp Nhị thiếu phu nhân”.

Thanh Miêu tuyệt không để, hai tay đẩy ngực cô ta, lớn tiếng mắng. “Cô chỉ là cái nha hoàn thông phòng cho Đại lão gia, dám xông vào nhà Nhị thiếu gia không?”.

Cách vách có đầu ai thò ra, là Xuân Ny nha hoàn nhà hàng xóm, nhìn chốc lát, quay về phòng bẩm. “Phu nhân, không có gì hết, là nha hoàn bên kia làm bậy”.

Mặt Lư Hà lập tức nghẹn đỏ bừng, muốn biện minh với Xuân Ny, bên kia đã đóng cửa, chỉ biết hét Thanh Miêu. “Nhà người nói xấu ta”.

Thanh Miêu làm mặt ngáo ộp trả lại, nói. “Cứ nói xấu cô đó, thế nào?”.

Lư Hà chớp chớp mắt, roi lệ, khúc quay về phòng Dương thị, nói. “Nô tỳ vâng theo Đại phu nhân dặn dò, đến hỏi Nhị thiếu phu nhân cơm trưa, không ngờ lại bị Thanh Miêu nói thành xông vào phòng Nhị thiếu gia”.

Dương thị phát giận qua Trương Đồng. “Đều tại ông đắc tội với con dâu”. Nói xong lại mắng Lư Hà. “Đã có việc cầu người ta, phải hòa nhã một chút, người xông vào làm chi?”.

Trương Đồng trằm mền nằm trên giường, trên người vẫn lạnh như băng, phản bác. “Tôi thấy đều là bà nuông chiều ra tính tình đó, bà nhìn vợ Bá Lâm xem, cũng lấy tiền hồi môn dưỡng gia, có dám nói nửa chữ không đâu?”.

Dương thị cá giận. “Ông hâm mộ thì qua Nhị phòng mà sống”.

Trương Đồng cả người khó chịu, lầm bầm. “Vợ Trọng Vi không cho cơm ăn, chắc phải đến quấy rầy Nhị đệ”.

Dương thị quay mặt sang chỗ khác, nói. “Tôi không có mặt mũi đỏ để mắt, tình nguyện bị đối cùn hơn”.

Trương Đồng ngồi xuống mặc quần áo, nói. “Chẳng qua bây giờ nhà chúng ta nghèo, đến nhà huynh đệ ăn bữa cơm thôi, có gì mà mắt mặt?”.

Lời này không giả, cùng họ là người một nhà, huống chi vẫn là anh em ruột, đừng nói ăn cơm, ở ké vài ngày cũng không có gì đáng nói. Dương thị nghĩ thông suốt, đến hầu hạ Trương Đồng mặc quần áo, nói. “Chỉ lần này thôi, ăn quá chỉ sợ phải nhìn sắc mặt thím, sáng sớm mai, ông dẫn Nhị lang đến Thăm quan Đông viện nhìn một cái, mặc kệ là công việc gì, trước lĩnh rồi nói sau”.

Trương Đồng lạnh nhạt. “Tôi vừa bị bà tát một thân nước lạnh, chỉ sợ đảo mắt đã ốm liệt giường, làm gì có khí lực đi Đông viện”.

Dương thị hơi áy náy, nhẹ giọng nói. “Uống hai li rượu thì không sao, nhưng ai bảo chúng ta hiện giờ không có tiền”.

Rốt cuộc là vợ chồng lâu năm, không thể tùy ý như thông phòng, Trương Đồng thấy phu nhân có ý hối hận, cũng không sung mặt nữa, an ủi bà. “Đừng kích động làm chi, chuyện công sự, tôi đã sớm tính toán xong hết, chỉ chờ phu nhân Mã tri viện hồi kinh”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Cả nhà đi ăn ké

Dương thị không hiểu dây mơ rễ má gì, ngạc nhiên nói. “Ông lĩnh được chức quan có liên quan gì đến phu nhân Mã tri viện?”.

Trương Đồng cười ha ha vuốt vuốt râu, đắc ý nói. “Tôi đều có diệu kế”. Nói xong phát hiện ánh mắt Dương thị không đúng, vội nói. “Tôi chỉ giao tiếp với Mã tri viện thôi, phu nhân chớ hiểu lầm”.

Dương thị cười. “Chưa chắc người ta đã xem trọng ông”.

Trương Đồng thấy vẻ mặt bà dịu đi, cười ha ha, dẫn đầu hướng ra ngoài, Dương thị đi theo, vừa đi vừa sai bảo Lưu Hà đi báo cho Trương Trọng Vi và Lâm Y qua Nhị phòng ăn cơm. Lâm Y sớm đoán được như thế, đã cùng Trương Trọng Vi và Thanh Miêu chờ, Lưu Hà vừa lên tiếng ngoài cửa liền đi ra, đồng loạt sang Nhị phòng, bỏ Lưu Hà ở lại phía sau.

Vợ chồng Lâm Y vào phòng Phương thị, Trương Đồng và Dương thị đã ngồi vào bàn, Trương Lương vô cùng nhiệt tình, tự mình châm rượu cho Trương Đồng, Trương Bá Lâm cũng không hề tỏ ra buồn bực, Phương thị thấy Trương Trọng Vi đến, cực kì vui mừng, đứng dậy kéo chàng ngồi xuống cạnh mình, hỏi han ân cần, liên tục gấp đồ ăn cho chàng.

Lâm Y âm thầm kinh ngạc, xem ra ở Đại Tống, đến nhà thân thích ăn ké thực là bình thường, cũng do nàng lo lắng quá nhiều, chẳng qua không biết đến ăn ké tận mấy ngày thì bọn họ có còn vui vẻ hay không.

Món ăn trên bàn không phải đặc biệt phong phú, một thỏ cơm trắng, một chén thịt luộc, một tô củ cải hầm, một đĩa cải trắng xào không. Có thêm bốn người nhà Trương Đồng, đồ ăn này rõ ràng không đủ, Phương thị đau lòng con trai, vội nói Li Thụ. “Bọn họ khó khăn mới đến ăn bữa cơm, mau mau thêm thức ăn lên đi”.

Li Thụ cũng không hề keo kiệt, sai thím Chân xuống bếp dặn xem còn đồ ăn gì không, nấu thêm bốn năm món lên. Phương thị vừa liếc mắt, thấy Lưu Hà, tâm tư động dậy, nói. “Lưu Hà bây giờ thân phận khác rồi, chớ để đối bụng, xuống bếp ăn đi”.

Dương thị không lên tiếng, Lưu Hà nào dám đi, liên tục nói mình không đói bụng, lùi về phía sau. Phương thị hảo tâm không được cảm kích, có chút bực, vừa quay đầu nhìn thấy Thanh Miêu, giọng nói liền thêm mấy phần tức tối. “Lưu Hà đều đã thu phòng rồi, vợ Trọng Vi không biết khi nào chải đầu se mặt cho Thanh Miêu?”.

Lâm Y không đáp, đá chân Trương Trọng Vi dưới bàn, Trương Trọng Vi vội la lên. “Thím, cháu không cần thông phòng”.

Phương thị trầm mặt xuống. “Nói gì vậy hả?”.

Trương Trọng Vi chỉ Trương Lương, nói. “Thúc phụ cũng không có thông phòng đó thôi?”.

Lời này nói hay, làm Phương thị không hó hê được chữ nào. Trương Lương nói. “Đó là bởi vì Đông Mạch xấu tướng”.

Mọi người nghe câu này xong, giương mắt tìm chung quanh, quả nhiên thấy Đông Mạch lẫn trong đám người hầu, trên mặt có mấy vết loang lổ, giống như là vết sẹo để lại sau mụn nhọt, không khỏi thán than một tiếng “Đáng tiếc”.

Trương Lương nói câu kia như khêu lại đồng lửa trong lòng Phương thị, nhưng có cơ cho bà ta khuyên Trương Trọng Vi mau thu thông phòng, nói luôn

mồm không ngừng. Trương Trọng Vi bị bà ta lái nhai hết cách, hận không thể bịt tai lại, khó khăn nhìn đến com nước xong, không nói thêm nữa câu chuyện phiếm, chạy như bay ra ngoài. Lâm Y thấy Phương thị đưa mắt về phía mình, lập tức cũng đứng dậy, bảo rằng đã no, bước nhanh về phòng, hô to. “Nguy hiểm thật, suýt nữa bị thím túm lấy không tha”.

Trương Trọng Vi nghĩ đến bữa chiều còn phải sang đó ăn com, mặt mũi sầu khổ, nói. “Nương tử, ta lại đi bán toan văn thêm nửa ngày, chúng ta tự nấu com đi, thế nào?”.

Lâm Y trầm nghĩ, Phương thị có khuyên bảo thế nào thì cũng là người ngoài, chỉ cần vợ chồng hai người giữ được, chẳng có trở ngại gì, vì thế nói. “Chàng cứ vui đầu ăn com, làm như không nghe thấy, người già nói nhiều vài câu, có làm sao đâu?”.

Trương Trọng Vi đành phải nói. “Thôi được, ta già ngu vậy”.

Cho dù không nấu nướng, vẫn nên đi kiếm tiền. Chàng nghỉ ngơi chốc lát, lại ôm giấy và bút mực ra cửa. Thanh Miêu ra sau bếp Nhị phòng ăn com xong, quay về hỏi Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, không phải chủ tử ham thích nhất là kiếm tiền ư, sao không thấy động tĩnh gì hết?”.

Lâm Y nói. “Còn không biết Nhị thiếu gia sẽ lĩnh chức quan ở đâu, cứ chờ một chút”.

Thanh Miêu oán giận. “Trong thành nhân dễ sợ”.

Lâm Y ngạc nhiên nói. “Em vẫn đang bán củ cải muối cay mà, làm sao nhân?”.

Thanh Miêu đáp. “Củ cải muối cay làm đơn giản, nhiều lắm một canh giờ là làm xong, buổi tối em mới bán, ban ngày chẳng có gì làm”.

Lâm Y nhìn hai gian phòng trong ngoài, gia cụ ít ỏi, quét dọn cũng không tiêu tốn bao nhiêu thời gian, thật là chẳng có gì làm, đành phải nói. “Nhịn mấy ngày nữa, chờ Nhị Châu gửi thư đến, giải quyết xong chuyện án quan, chúng ta sẽ quyết định”.

Thanh Miêu báy giờ mới nhớ ra Trương Đồng có án trong người, bĩu môi. “Đều do Đại lão gia bao đồng, mang cái gì mà Hồng Hàn Mai lên thuyền, bằng không chẳng có gì xảy ra hết”.

Lâm Y nói. “Việc đã đến nước này, đừng oán giận, em sang cách vách nhìn xem có Đại lão gia ở nhà không?”.

Thanh Miêu nghe lệnh, sang cách vách nhìn vô cửa sổ, bầm lại. “Đại lão gia và Lư Hà không có, chỉ có Đại phu nhân đang niệm Phật”.

Lâm Y liền đứng dậy đến phòng Dương thị, cùng bà trò chuyện nửa ngày, bàn bạc ngày mai về nhà mẹ đẻ Dương thị. Không có việc để làm, chờ đợi thời gian trôi qua rất khó, vất vả nửa ngày cũng hết, lại đến giờ com chiều, hai người chờ Trương Trọng Vi về nhà, Dương thị hỏi. “Nhị lang đi làm cái gì vậy?”.

Lâm Y sợ Trương Trọng Vi nói thật, cướp lời nói trước. “Năm ngoái chàng đến Đông Kinh tham dự khoa thi, kết bạn mấy người bằng hữu, bởi vậy đến thăm một phen”.

Nếu đã đi thăm bạn, sao không ăn com luôn hãy về, Dương thị hơi hoài nghi, nhưng không hỏi lại, sai Lư Hà đi gọi Trương Đồng, cùng đến nhà Nhị phòng.

Người nhà Nhị phòng thấy cả nhà bọn họ lại đến, nhất thời choáng váng mặt mày. Lí Thư cố che mặt, nhẫn nhịn không nổi giận; Phương thị muốn đuổi người, lại lo Trương Trọng Vi không có com ăn, chỉ biết trừng Trương Đồng và Dương thị; chỉ có Trương Lương vẫn nhiệt tình như trước, tiếp đón bọn họ vào bàn, bảo Lí Thư làm thêm đồ ăn ngon lên. Trương Bá Lâm nhìn ra sắc mặt Trương Trọng Vi hồ thẹn, anh ta cũng giống Phương thị, yêu thương Trương Trọng Vi hết lòng, liền cầm lấy tay Lí Thư dưới bàn, nắm nhẹ nhẹ, thấp giọng nói. “Nương tử, chịu khó cho ta chút mặt mũi”.

Lí Thư yêu nhất Trương Bá Lâm dịu dàng, lúc này liền mềm lòng, quay đầu sai thím Chân xuống bếp. Thím Chân cũng tình quái, nhìn ra toàn bộ Nhị phòng là hướng về Trương Trọng Vi, bởi vậy hai món mặn một món canh đều bày trước mặt Trương Trọng Vi, trước mặt Trương Đồng và Dương thị chỉ có hai đĩa rau xanh. Dương thị thì thôi, Trương Đồng thích nhất là ăn thịt, thấy thím Chân làm việc như thế, liền nóng giận, bắt đắc dĩ thím Chân là bà vú của Lí Thư, không thể phát tác, cả bữa com ăn trong áp suất thấp.

Phương thị theo thường lệ lại lái nhai với Trương Trọng Vi chuyện thu thông phòng không hề biết phiền, Trương Trọng Vi vừa dạ dạ vâng vâng vừa lùa com, mãi không nói được một câu trọn vẹn, Phương thị cũng chỉ có thể lo lắng sưng.

Mọi người ăn xong, cáo từ về nhà, Trương Đồng trên đường đi về đã nổi cơn lòi đình, mắng to người hầu Nhị phòng đui mù, khinh người quá đáng. Những người khác hỏi ông ta tại sao nổi nóng, ông ta lại ngượng không dám nói là vì hai đĩa thịt, đành phải ngậm miệng, hậm hừ đi hướng phòng Lư Hà. Lâm Y nhìn ra vẻ mặt Dương thị âm ỉ, trước đưa bà về phòng, cùng ngồi một lát mới quay về phòng mình.

Trương Trọng Vi đặt số tiền kiếm được buổi chiều lên bàn, chỉ chờ nàng về hiến vật quý. Lâm Y đếm đếm, cười. “Không tồi, nhiều hơn buổi sáng nữa”.

Trương Trọng Vi nói. “Nương tử, em đừng gấp, hiện nay ta mặc dù không có công việc nhưng đã có chức quan, là Đại Lý bình sự, tuy chỉ là cửu phẩm, tốt xấu cũng có chút bổng lộc”.

Lâm Y không hiểu lắm, hỏi hỏi, vẫn như đi bộ trong sương mù, chỉ đại khái hiểu được chức danh của quan lại Bắc Tống đều là để trưng, công việc mới là chức vụ thực tế. Trương Trọng Vi thấy nàng mê man, tóm tắt đơn giản lại. “Hiện tại ta là Đại Lý bình sự, lĩnh một phần bổng lộc, đợi có công việc còn lĩnh được thêm một phần nữa”.

Nói như vậy, Lâm Y lập tức hiểu, vui mừng nói. “Thì ra có chức quan đãi ngộ tốt như vậy nha, khó trách ai cũng muốn đi thi đỗ đạt làm quan”.

Trương Trọng Vi âm thầm thở dài, quan cửu phẩm nhỏ tí teo, bổng lộc thì được bao nhiêu, ở cái đất Đông Kinh đất đỏ thế này, có thể sống tạm đã là giới rồi. Chàng thấy Lâm Y cao hứng, không đành lòng làm mất hứng, chỉ nghĩ trong lòng không nói ra.

Ngày hôm sau, Lâm Y vẫn khóa chặt tay hờn như cũ, cả nhà Đại phòng không có điểm tâm sáng ăn, tiền lệ hôm qua, hôm nay Trương Đồng không oán giận Lâm Y nữa, mang cả nhà già trẻ thẳng đến phòng Phương thị. Người nhà Nhị phòng đang uống cháo, thấy đám người Đại phòng đi vào, hoảng sợ. Trương Lương rất có ý thức trách nhiệm gia tộc, không nói hai lời, bảo Lí Thụ thêm chén đũa, Phương thị không vui, chỉ kéo Trương Trọng Vi ngồi xuống, nói với những người còn lại. “Nhà chúng tôi cũng nghèo, làm sao chịu được các người ngày nào cũng đến ăn”.

Phương thị lên tiếng, Lí Thụ liền ngồi bất động, Trương Lương bắt mồm nói. “Nhà ai chẳng có lúc khó xử, lúc ở nông thôn, chính là hàng xóm gặp khó khăn cũng phải giúp đỡ một phen, huống chi là thân huynh đệ”.

Phương thị căn bản không để ý tới ông ta, sai sử thím Dương. “Múc chén cháo cho Nhị thiếu gia”.

Trương Đồng và Dương thị ngồi cũng không được, đứng cũng không xong, thập phần xấu hổ, Trương Lương nhận định Phương thị là đang vớt hết mặt mũi của ông ta, ném đũa xuống bàn, cả giận mắng, “Là ai đương gia?”.

Lí Thụ thấy cha chồng phát giận liền thỏa hiệp, đang định quay đầu nói thím Chân, Phương thị quát. “Lớn bụng như vậy còn xoay tới xoay lui cái gì, mau ăn cho xong rồi về phòng dưỡng thai”.

Lí Thụ mừng quá có Phương thị chống đỡ dùm, vội chống eo đứng dậy, nói. “Con dâu thân mình không khỏe, về phòng trước”.

Phương thị sáng khoái gạt đầu, thím Chân liền bỏ chén cháo của Lí Thụ lên khay riêng, cùng một đoàn nha hoàn bà tử vây quanh Lí Thụ rời đi.

Dương thị chưa bao giờ bị đối xử như vậy, nhục nhã đỏ bừng mặt, xoay người bước đi. Trương Lương gọi bà lại. “Đại tẩu, là em trị gia bất lực, đứng đây chịu tội với Đại tẩu”. Nói xong khuy người chấp tay.

Dương thị không đi được, đành phải dừng lại, Trương Lương tự mình mang ghế đến, nói. “Đại tẩu yên tâm, chỉ cần em có một miếng ăn, liền không để mọi người chịu đói”.

Trương Đồng và Dương thị nghe xong câu này, thật sự có vài phần cảm động, tạm quên đi sự khó chịu ban nãy, dẫn Lâm Y cùng ngồi xuống ghế.

Trương Lương phân phó thím Dương. “Lấy chén đũa sạch đến đây, múc cháo cho Đại lão gia, Đại phu nhân và Nhị thiếu phu nhân”.

Thím Dương không dám đi, chỉ nhìn Phương thị, chẳng biết Phương thị nghĩ thông cái gì, hào phóng nói. “Bà và thím Nhâm cùng đi đi, lấy hết đến”.

Phương thị chuyển biến nhanh như vậy, Lâm Y trong lòng biết ngay có gì kì quặc, nhưng nàng vẫn một mực giữ thái độ

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Trương Đồng bị khinh bỉ

Chẳng bao lâu sau, thím Dương và thím Nhâm bung một cái nồi con lên, Phương thị liếc mắt qua một cái, âm thầm nở nụ cười, trong nồi đã gần thấy đáy, chỉ còn một ít cháo loãng. Thím Dương thân với Lâm Y nhất, cố ý thiên vị nàng, liền kêu thím Nhâm múc cho vợ chồng Trương Đồng, bản thân lấy chén khác, nhanh chân múc đầy, đưa đến trước mặt Lâm Y.

Thím Nhâm không mau lẹ bằng thím Chân, chậm đằng sau, chỉ múc được nửa chén, bung tới trước mặt Trương Đồng, khó xử nói. “Cháo đã hết”.

Trương Lương nhìn nhìn, thấy thím Nhâm cũng không nói dối, ông ta bảo. “Đi nấu thêm nồi nữa”.

Thím Nhâm vâng theo, đi ra ngoài dạo một vòng rồi quay về, trả lời. “Nhị lão gia, thùng gạo đã cạn”.

Trương Lương mất kiên nhẫn mắng. “Cạn thì tìm Đại thiếu phu nhân lấy tiền đi mua”.

Trương Lương đột nhiên nhắc tới Lí Thụ, thím Nhâm không biết ứng phó thế nào, trao đổi ánh mắt với Phương thị, không viện ra được có nào, đành phải tuân theo, thực sự đi tìm Lí Thụ.

Lí Thụ nghe qua thím Nhâm bẩm báo, bắt đầu khó xử. Theo ý Lí Thụ thì đương nhiên phải phối hợp với Phương thị, nhưng Trương Đồng chưa bao giờ làm khó dễ cô, không thể không cho chút mặt mũi.

Thím Chân hiến kế. “Đại thiếu phu nhân, Nhị thiếu phu nhân ở nông thôn buôn bán lời nhiều tiền như vậy, sao mới tới Đông Kinh có mấy ngày đã tiêu hết, theo tôi đánh giá, nhất định là đang có kẻ, Đại thiếu phu nhân sao không học theo, cũng dối rằng đã hết tiền?”.

Lí Thư hồi hận. “Ta không có đầu óc bằng Nhị thiếu phu nhân, không dùng kế này trước, chậm chân đằng sau dùng cũng không được”.

Thím Chân không rõ, hỏi. “Sao không được?”.

Lí Thư nói. “Hiện giờ cả hai nhà đều trông cậy vào ta, nếu ta than khóc, chúng ta ăn không khí mà sống ư?”.

Thím Chân nói. “Đại thiếu phu nhân mềm lòng”.

Lí Thư cười. “Không mềm lòng, nếu đây là kế của Nhị thiếu phu nhân, ta tất nhiên phải phối hợp một lần”. Nói xong đưa cho thím Nhâm mấy văn, dặn dò. “Đến tiệm gạo mua mấy bao gạo giá thấp nhất, nấu một nồi nước com bùng lên”.

Thím Nhâm lĩnh mệnh, tự đi làm việc.

Thím Chân nói với Lí Thư. “Chỉ sợ có là nước com đi nữa bọn họ vẫn chấp nhận bữa bữa đến húp”.

Lí Thư phụt cười. “Sau này chúng ta ăn sớm hơn một canh giờ”.

Thím Chân lắc đầu bảo rằng không ổn, giải thích. “Y theo tính Nhị lão gia, chỉ cần Đại phòng đến cửa, lão gia sẽ bày com, dù là ăn rồi vẫn phải nấu một lần nữa”.

Lí Thư ngẫm nghĩ, nói. “Vậy ta sẽ nói với Đại thiếu gia, ăn com xong liền kéo Nhị lão gia ra ngoài dạo phố, không cho Nhị lão gia chạm mặt Đại lão gia”.

Thím Chân cười khen diệu kế, lại tự mình xuống bếp, chỉ bảo thím Nhâm vừa mua gạo về, bỏ thêm vào nồi hai bầu nước. Trương Đồng gấp dưa muối ăn hết nửa chén cháo, vẫn đói đến lưng bụng dán nhau, chờ hơn nửa ngày, rốt cuộc đợi được cháo đến, đang vui mừng hoan hỉ nhấc đũa, lại phát hiện trong chén không phải cháo, mà chỉ là nước com. Ông ta buông đũa, nghiêng đầu nhìn Trương Lương, Trương Lương lập tức chất vấn thím Nhâm. “Tại sao lại là nước com?”.

Bản lãnh nói xạo của thím Nhâm cực kì cao siêu, há mồm liền. “Đại thiếu phu nhân không còn nhiều tiền nữa, bạc lại không kịp đổi, bởi vậy chỉ mua được nhiều đó gạo, Nhị lão gia thứ lỗi cho”.

Lời này đúng lí hợp tình, Trương Lương sẽ tin, xin lỗi Trương Đồng. “Đại ca tạm chịu đựng chút, bữa sau bù lại”.

Thái độ của Trương Lương không tệ, Trương Đồng đành phải thôi, nhấc đũa, tiếp tục ăn. Không ngờ dưới sự chỉ đạo của thím Chân, cộng thêm kỹ thuật nấu nước com của thím Nhâm không tồi, Trương Đồng khua khua trong chén mãi không vớt được một hạt com, đũa cũng vô dụng, ông ta đành trực tiếp cầm chén, miễn cưỡng húp mấy húp, nhìn con tức phát tay áo ra đi.

Dương thị đã sớm muốn chạy, thấy thế vội vã nói câu cảm tạ, đi theo. Trương Trọng Vi cũng muốn đi, Phương thị lại kéo chàng ngồi xuống, nói. “Đã tới nơi này, ta đương nhiên phải cho ăn thật no”. Nói xong vẫy vẫy tay gọi thím Dương, thím Dương bước từ sau tấm bình phong ra ngoài, như ma thuật chớp mắt lại bùng một cái nồi nữa lên, bên trong là cháo đặc nóng hầm hập.

Trương Lương thấy vậy sùng sốt, tới tận lúc Phương thị tự tay múc cháo cho Trương Trọng Vi, khuyên chàng ăn đi, mới phục hồi tinh thần lại, cả giận. “Bà lừa tôi?”.

Phương thị nhìn xem hai phía, người nhà, người hầu đều ở, nếu Trương Lương động thủ, nhất định có người ngăn lại, liền yên tâm lớn mật trả lời. “Lừa ông thì sao?”.

Trương Lương vỗ cái bàn, đứng dậy, giận giữ nói. “Đó là Đại ca của tôi!”.

Phương thị không chút hoang mang, trả lời. “Đã sớm ở riêng, đến một hai lần thì là khách, đến mãi ai chịu cho nổi?”.

Trương Lương căn bản không nói lý với bà ta nổi, xoay người nhấc ghế, định phang, không ngờ hôm nay thím Nhâm thím Dương toàn bộ đều đứng về phía Phương thị, một người tiến lên ngăn, một người nhân cơ hội đoạt lấy ghế, miệng kêu. “Nhị lão gia bớt giận, Nhị lão gia cẩn thận đau tay”.

Trương Lương tức đến nổi lòng va lòng vòng trong phòng mấy bận, vẫn không tìm được “vũ khí” mới, bản thân lại xoay đến chóng mặt, đành mắng ác Phương thị vài câu, không thèm ăn nữa, căm giận rồi đi.

Phương thị chẳng coi lời ông ta mắng chửi là đĩnh gì gì, cứ theo lẽ thường ăn cháo, ngay cả khẩu vị cũng không bị ảnh hưởng. Lâm Y đã ăn xong một chén cháo, còn được xem diễn, chuẩn bị rời đi, không ngờ Phương thị lại sai thím Dương múc cho nàng thêm chén nữa, nói. “Cô là đứa thông minh, tiền của hồi môn nên giấu đi, đừng lấy ra cho bọn họ tiêu xài nữa”.

Lâm Y kinh ngạc, Phương thị sao dám khẳng định nàng vẫn còn tiền hồi môn? Cẩn thận nghĩ lại, cũng hiểu. Khi đó nuôi ngỗng, Phương thị từng nhập cổ phần, đương nhiên đoán ra vài phần của cái của nàng, chẳng qua nàng không muốn thừa nhận, chỉ nói. “Thật sự đã hết tiền, trước khi đi thay phụ thân mẫu thân trả nợ, của hồi môn cũng tiêu tốn chẳng còn là bao”.

Phương thị kêu lên. “Tiền đó phải bắt bọn họ trả, nếu cô không có bản lãnh đó, đề ta đi”.

Trương Trọng Vi sợ bà ta đến cửa nháo, vội nói. “Phụ thân mẫu thân sẽ trả, chỉ là hiện nay không có tiền mà thôi”.

Lâm Y ước gì Phương thị đến nháo Trương Đống một hồi, gặp Trương Trọng Vi quấy rối, rất là mất hứng, đá chàng vài cái dưới bàn.

Phương thị gật gù. “Cũng thế, bây giờ bọn họ làm gì có tiền, đi vô ích, đợi phụ thân các người có chức quan thì đến thông báo một tiếng, khi đó ta lại đi đòi sau”.

Trương Trọng Vi mới bị Lâm Y đá, không biết nàng rút cuộc có ý gì, không dám tùy tiện đáp lời Phương thị, đành phải áp ứng vài câu, cúi đầu ăn cháo.

Vợ chồng Lâm Y com nước xong, nhiệt tình tạ ơn Phương thị, cáo từ về nhà.

Trương Trọng Vi do dự nói. “Phụ thân mẫu thân nhất định còn đói bụng, chúng ta mua ít điểm tâm tặng qua?”.

Lâm Y chẳng hề để ý, hỏi. “Chàng có tiền không?”.

Trương Trọng Vi nhìn nhìn hộp đựng tiền, nói. “Buổi chiều không phải ta vừa kiếm được một trăm văn sao?”.

Lâm Y nói cực kì rõ ràng. “Đó là tiền của em”. Nói xong thêm thêm một câu. “Đàn ông dưỡng gia là chuyện bình thường, có bất hiếu cũng là đàn ông bất hiếu, không liên quan đến phụ nữ”. Nàng trước hù Trương Trọng Vi một chút, tiếp theo lại giải bớt khúc mắc cho chàng, nói. “Ta là người khẩu xà tâm Phật, sao có thể thực sự để mẫu thân bị đói, lát nữa cùng mẫu thân về nhà mẹ đẻ, trên đường sẽ mua cho bà hai cái bánh bao ăn, thế nào?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Phương thị đưa cơm

Lâm Y cố ý lướt qua Trương Đống, nhưng Trương Trọng Vi nghĩ bụng Dương thị về nhà mẹ đẻ, Trương Đống nhất định sẽ đi theo, Lâm Y không có đạo lý mua bánh bao cho Dương thị mà lại không cho Trương Đống ăn, vì thế yên lòng, nói. “Tiền mua bánh bao ghi sổ cho ta, ngày khác bán toan văn trả lại em”.

Lâm Y cười to. “Được thôi”.

Qua một lúc, Lưu Hà đến gõ cửa, bảo rằng Dương thị chuẩn bị xuất phát. Vợ chồng Lâm Y vội sửa soạn một phen, đi ra khóa cửa. Sang cách vách, lại không thấy Trương Đống ở, liền hỏi. “Phụ thân không đi cùng chúng ta sao?”.

Trương Đống thông thả bước từ phòng trong ra ngoài, nói. “Nhị lang, hôm nay chúng ta đến Thâm quan Đông viện nhìn một cái”.

Câu này chỉ là lấy cớ, nhân đã nhiều ngày cũng chưa thêm hỏi một chữ công việc, sao hôm nay Dương thị về nhà mẹ đẻ, ông ta lại muốn đi? Trương Trọng Vi quay đầu nhìn Dương thị, Dương thị không dị nghị gì, nói. “Nhị lang, con ở lại nhà đi cùng phụ thân đi”.

Lâm Y lấy làm lạ, Trương Đống không đi cùng Dương thị về nhà mẹ đẻ, xác định là một việc mất thể diện cho bà, có gì Dương thị lại đồng ý dễ dàng như vậy, chẳng lẽ bên trong có duyên cớ?

Dương thị nhận ra suy nghĩ của Lâm Y, ra khỏi cửa, nói nhỏ. “Mẹ kế của ta, có chút lẩn tránh với phụ thân các con”.

Lâm Y hiểu, đại khái là mẹ kế của Dương thị khó ở chung, nàng hơi hơi hộp lo lắng, Dương thị an ủi. “Con làm người kiên cường, mẹ kế của ta nhất định thích con, chớ lo lắng”.

Thích người kiên cường? Nay thật sự có vài phần giống Dương thị, hoặc phải nói là Dương thị học tập mẹ kế của bà? Lâm Y đoán tới đoán lui trong lòng, lại hỏi thêm đám ba sự, biết mẹ kế Dương thị họ Ngưu, gọi là Ngưu phu nhân, tuổi xấp xỉ Dương thị, trước mắt người bà ấy hận nhất là Trương Đống, chuyện bà ấy hận nhất là con trai bà ấy – Dương Thăng đi chơi kỹ quán.

Lâm Y ngẫm nghĩ, vẫn không nhận được tò mò, hỏi thật cẩn thận. “Mẫu thân, vì sao bà ngoại lại hận phụ thân vậy?”.

Dương thị áp ứng không chịu nói, Lâm Y đoán đại khái là thứ gì đó đáng xấu hổ, liền không nói nữa.

Ngày thường ra ngoài đều có Lâm Y chi tiền mướn kiệu, hiện giờ nàng phải giả nghèo, hai người chỉ có thể dựa toàn bộ vào đôi chân, Lâm Y ở nông thôn, việc khổ ải nặng nhọc gì cũng làm hết rồi, đi mấy bước chân chẳng là gì, nhưng Dương thị chưa bao giờ chịu mệt như thế, đường còn chưa đi được một nửa đã bước không nổi nữa, dựa vào Lưu Hà đỡ.

Lâm Y nhìn, thật sự băn khoăn, lại nhớ đến Dương thị đối đãi nàng không tệ, liền định bỏ tiền thuê kiệu, không ngờ sờ sờ túi tiền, phát hiện hai ngày nay già nghèo quá cũng quen, quên mất mang theo tiền. Quay đầu hỏi Thanh Miêu, cũng không mang nốt, vì thế đành phải đỡ Dương thị đến ven đường nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục đi.

Lúc mọi người đến nhà Nguru phu nhân, Dương thị đã đầm đìa mồ hôi, miễn cưỡng hành lễ chào Nguru phu nhân, giới thiệu Lâm Y xong cũng mất hết sức lực. Lưu Hà vội vàng nâng bà lên ghế ngồi, nhận lấy trà tiểu nha hoàn dâng lên, hầu hạ bà uống mấy ngụm.

Lâm Y vừa vuốt lưng cho Dương thị, vừa trộm đánh giá Nguru phu nhân, chỉ thấy bà ấy búi tóc cao, cấm sáu đôi trâm cài, đằng sau cài lược ngà voi, cổ tay áo đuôi váy dài đều có thêu họa tiết, nhuộm hoa văn tỉ mỉ, nhìn liền biết là thứ tốt, nhưng Lâm Y chưa từng gặp qua, không nói được tên.

Nàng nhìn phục sức của Nguru phu nhân, lại nhìn bản thân và Dương thị, lập tức cảm thấy thấp hơn một đầu, nhìn đúng thực là mới từ nông thôn tới.

Lâm Y đánh giá Nguru phu nhân, Nguru phu nhân cũng đang âm thầm đánh giá bọn họ, nhìn một lúc, hỏi Dương thị. “Các người không phải ở cổng Chu Tước môn sao, cách chỗ của ta không xa mấy, sao một đến độ thờ hồng học?”.

Dương thị đáp. “Chúng con đi bộ tới”.

Nguru phu nhân kinh ngạc nói. “Sao không ngồi kiệu?”.

Dương thị đáp tiếp. “Chúng con vừa về kinh, quan nhân còn chưa lĩnh chức, tiền bạc có chút thiếu, bởi vậy không thuê kiệu”.

Nguru phu nhân liền tỏ ra khinh thị, chỉ chỉ vào váy áo trên người Dương thị, hỏi. “Đây cũng là xiêm y ta đưa cô lúc cô rời kinh phải không?”.

Dương thị gật đầu, không lên tiếng. Nguru phu nhân sai nha hoàn bưng quả tặng lên, lật lật hai cái, xùy nói. “Cô gặp ta dùng mấy thứ thô lậu này lúc nào?”.

Dương thị mặt đỏ tai hồng, nhìn không được muốn đáp lại, Nguru phu nhân đứng dậy đi hướng vào sau màn, tay xua xua khăn. “Nhanh về nhà đi, chờ Trương Đống nhà cô có tiền đồ lại đến gặp ta, bằng không ta ngại xấu mặt”.

Dương thị và Lâm Y, ghế còn ngồi chưa nóng mông đã bị đuổi ra, đứng ngoài cổng lớn xấu hổ vô cùng. Lâm Y đang nghĩ có nên thuê kiệu chờ về nhà rồi trả tiền hay không, đã thấy Dương Thăng ngày ấy từng gặp qua men theo ven tường đi ra.

Dương Thăng đến trước mặt bọn họ, nhét thứ gì đó vào tay Dương thị, nói. “Mẹ chính là giận anh rề thôi, không phải nhằm vào tỷ tỷ đâu, tỷ tỷ đừng buồn”.

Dương thị cúi đầu xem, thì ra là một cây trâm vàng, vội trả lại, nói. “Cậu lại lấy trộm trang sức của mẫu thân, cẩn thận ăn đòn”.

Dương Thăng đứng dưng đáp. “Sợ cái gì, trang sức của mẹ nhiều như vậy, mất một hai cái, mẹ căn bản không phát hiện ra”.

Dương thị vẫn không chịu nhận, xua tay bảo anh ta quay về, kéo Lâm Y bước đi, Dương Thăng đành thu lại trâm vàng, lấy ra một ít tiền đồng, thuê cỗ kiệu ngồi được hai người cho bọn họ, nói. “Tỷ tỷ đi thông thả, ngày khác em lại đến thăm chị”.

Dương thị cảm kích gật đầu, từ Lâm Y đỡ lên kiệu, phân phó kiệu phu đến ngõ tường Đông cổng Chu Tước môn. Lâm Y ngồi trên kiệu, trầm nghĩ, thì ra mẹ kế của Dương thị lợi hại như vậy, khó trách Trương Đống không dám đi cùng, nghĩ cũng không phải không chịu cho Dương thị thể diện, mà là vì sợ Nguru phu nhân.

Dương thị khiến Lâm Y đi cùng chịu khinh bỉ, băn khoăn lắm, liền kể cho nàng nghe ân oán năm đó, giải thích cho nàng hiểu. Thì ra lúc trước khi Dương thị xuất giá, Nguru phu nhân tự mình chọn mấy nha hoàn theo hầu bà ở nhà chồng, nhưng Trương Đống lại ngại bộ dạng bọn họ xấu, thành thân chưa được mấy ngày, thừa dịp Dương thị không ở, gọi người môi giới đến bán đi hết. Mấy nha hoàn kia vốn không mấy tri kỷ, bởi vậy Dương thị không nói gì về hành động của ông ta, nhưng Nguru phu nhân lại cảm thấy Trương Đống đánh lên mặt bà ấy, vẫn tức giận đến tận bây giờ.

Lâm Y nghĩ chỉ là một chuyện bé con con, không rõ bọn họ vì sao lại mâu thuẫn sâu sắc đến vậy, chắc cũng do mẹ ruột mẹ kế khác nhau.

Hai người về đến nhà, Trương Trọng Vi ra đón, ngạc nhiên hỏi. “Sao về sớm như vậy?”.

Lâm Y nháy mắt với chàng, ý bảo chàng đừng nói gì hết, Trương Trọng Vi đành im lặng, đi sau Dương thị hai bước, nhỏ giọng hỏi. “Bà ngoại không giữ hai người lại ăn cơm?”.

Lâm Y kể chuyện bọn họ mới vào đã bị đuổi ra, nói. “Chàng vận khí tốt đấy, không đi theo, vị bà ngoại đó đó, ghét bỏ nhà chúng ta nghèo khổ, không thèm nhìn chúng ta nữa con mắt”.

Nói đoạn đi vào phòng, Trương Đống đang cảm khái với Dương thị. “Rốt cuộc không phải mẹ ruột của bà, thấy nhà chúng ta đói cũng chẳng hề tiếp tế”.

Dương thị tức giận nói. “Nếu ông không bán nha hoàn bà ấy tặng, bà ấy cũng không phải làm thế”.

Lâm Y thấy hai cụ sắp cãi nhau tới nơi, vội kéo Trương Trọng Vi hành lễ, trốn về phòng mình. Trương Trọng Vi nói. “Hôm nay đi cùng phụ thân, chưa đi bán toan vẫn được”. Lại nói thêm. “Em có mua bánh bao cho mẫu thân ăn không?”.

Lâm Y nói: “Đừng nói nữa, em giả nghèo quen mắt, quên mang tiền, đừng nói bánh bao, ngay cả kiệu cũng không có cách nào thuê được, làm mẫu thân mệt chết rồi. May mà lúc về, cậu mướn cho chúng ta cỗ kiệu, bằng không mẫu thân lại mệt thêm hồi nữa”.

Trương Trọng Vi tự trách. “Đều do ta quên nhắc em”. Nói xong xin tiền Lâm Y, muốn mua bánh bao cho Dương thị. Lâm Y nói. “Chỉ sợ mẫu thân bị Nguru phu nhân làm tức no rồi, chàng đi hỏi trước một chút, nếu mẫu thân muốn ăn thì đi mua”.

Trương Trọng Vi sang cách vách hỏi, quả nhiên Dương thị bảo rằng đau đầu, đã nằm trong phòng, nhưng Trương Đồng nghe nói có bánh bao ăn, hứng thú vô cùng, liên tục nói mình thích ăn bánh bao thịt dê. Trương Trọng Vi quay lại, kể tình hình cho Lâm Y nghe, Lâm Y lấy hai văn tiền đồng trong bình ra, đưa cho chàng. “Chỉ có nhiều đó, mua cái bánh bao ruột chua cho ông ta”.

Bánh bao ruột chua chính là bánh bao không nhân, Trương Trọng Vi do dự nói. “Phụ thân nói thích ăn thịt”.

Lâm Y lập tức lấy lại hai văn, nói. “Chỉ có thể thôi”.

Trương Trọng Vi dừng một chút, sang cách vách lại, nói với Trương Đồng. “Phụ thân, chúng con chỉ còn sót lại hai văn tiền, đủ mua bánh bao ruột chua mà thôi, nếu phụ thân muốn ăn, bây giờ con đi mua”.

Trương Đồng tức giận đến đập ghế, mắng. “Một anh cũng là nam nhi trai tráng, vậy mà không làm chủ nổi vợ anh”.

Trương Trọng Vi tự giác không thể dưỡng gia đã là xấu hổ lắm, tùy ông ta mắng, chỉ nhất quyết không chịu về lục rương đồ cưới của Lâm Y. Trương Đồng buổi sáng chỉ ăn nửa chén cháo thêm mấy hộp nước com, mắng không được mấy câu đã mệt mỏi, dựa vào ghế thở hổn hển, sai. “Đến nhà thúc thúc nhìn xem, hỏi khi nào thì ăn com?”.

Trương Trọng Vi rời đi, sang Nhị phòng hỏi, nhận được câu trả lời rằng bọn họ đã sớm ăn xong hết, ngay cả nồi niêu cũng rửa rồi. Chàng về bẩm báo chi tiết cho Trương Đồng, Trương Đồng không tin, nói. “Bây giờ mới là canh giờ gì mà đã ăn xong rồi?”.

Ông ta lại sai Lưu Hà đi thăm dò, cũng được đáp án tương tự, đành phải tự mình đứng dậy, muốn đi tìm Trương Lương hỏi, không ngờ người hầu Nhị phòng nói với ông ta, Trương Lương đã đi với Trương Bá Lâm ra phố dạo tiêu com rồi. Trương Đồng tìm Trương Lương không được, Nhị phòng cũng chẳng còn ai ông ta đã động được nữa, đành phải xám xịt ra về, ngồi trong đại sảnh phát giận.

Dương thị vốn đã tâm tình không tốt, nghe ông ta làm ầm ĩ ngoài đại sảnh, liền đi ra trách cứ, cả hai cãi nhau.

Trương Trọng Vi vội về phòng gọi Lâm Y. “Nương tử, phụ thân mẫu thân cãi nhau, em nhanh đi khuyên nhủ”.

Lâm Y nói. “Một bên là phụ thân, một bên là mẫu thân, chàng nói em phải giúp đỡ ai?”.

Trương Trọng Vi nghĩ bụng cũng phải, liền không ra nữa, chỉ đứng ngoài cửa theo dõi động tĩnh. Phương thị đi từ đường hẻm giữa hai căn nhà tới, thấy Trương Trọng Vi đứng ở cửa, vội đẩy chàng ta vào trong phòng, đặt hộp thức ăn lên bàn, nói. “Ta lo lắng cha mẹ đương nhiệm của con nhìn thấy, cố ý vòng vèo tránh cửa phòng bọn họ tới đây”.

Bà ta mở hộp ra, nghiêng tai nghe ngóng nhất thời, nói. “Bọn họ cãi nhau hả? Vừa hay, con mau ăn đi, miễn cho bọn họ xông vào bắt gặp”.

Hộp thức ăn có hai tầng, tầng trên là một đĩa thịt heo ba chỉ, một đĩa cải trắng chua ngọt, phía dưới có đôi dưa và một chén com gạo tẻ lớn. Phương thị dọn thức ăn xong, gọi Trương Trọng Vi đến ăn, Trương Trọng Vi thấy chỉ có một chén com, nhìn nhìn Lâm Y, không động dưa, nói với Phương thị. “Chén com lớn như vậy, con ăn không hết, sai Thanh Miêu lại lấy chén dưa đến, con phân một nửa cho nương tử”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Bước đầu công hiệu

Lâm Y chỉ không muốn gánh vác toàn bộ chi tiêu trong nhà thôi, chứ tiền thì vẫn có để ăn ngon uống ngọt, bởi vậy xua. “Em không đói bụng, quan nhân ăn một mình đi”.

Phương thị ngồi một bên, không hề có ý định muốn Lâm Y lấy thêm chén dưa, Trương Trọng Vi đành phải một mình ăn hết. Phương thị thu dọn chén dưa bỏ vào hộp, men theo đường nhỏ giữa hai nhà quay về.

Trương Trọng Vi áy náy nói. “Nương tử vẫn còn đói...”.

Lúc ở nông thôn, Phương thị được bao nhiêu thứ tốt từ Lâm Y, chuồng heo đàn ngỗng đều có phần, hiện tại ngay cả một chén com cũng không chịu cho Lâm Y ăn, khó tránh khỏi khiến Lâm Y tức giận, oán hận nói. “Ta có tiền, không thèm”.

Nàng đến cửa sổ, ngoắc gọi Thanh Miêu đi vào, bóc một vỏc tiền đưa cho cô nàng, dặn. “Đến từ lâu phố bên cạnh, mua mấy đĩa thức ăn ngon về đây, nhớ bỏ vào hộp mang về, đừng để hàng xóm nhìn thấy”.

Thanh Miêu đương nhiên hiểu được “hàng xóm” là đang nói ai, bỏ tiền vào tay áo, đến từ lâu kêu hai mặn một canh, xin hộp đựng vào, đi vòng vèo qua đường khác về nhà. Lâm Y mở hộp thức ăn ra, một đĩa thịt thỏ, một chén canh đàn tiên, một đĩa rau đông phong, còn có một tô com gạo dẻo màu vàng tròn bóng.

Thanh Miêu nói, tiểu nhị ở từ lâu giới thiệu đây là gạo Tề Mi vận từ Quảng Đông tới, rất là đắt tiền, bình thường bên ngoài không mua được đâu. Lâm Y sai Thanh Miêu lấy hai bộ chén đĩa tới, cũng không phân chủ tớ gì, cùng ngồi xuống ăn chung. Thanh Miêu ăn hai miếng, phát hiện Trương Trọng Vi không ở, hỏi. “Nhị thiếu gia đâu rồi?”.

Lâm Y trả lời. “Ra ngoài bán toan văn”.

Thanh Miêu cười nói. “Nhị thiếu phu nhân giả nghèo thật đúng có công hiệu, nếu không Nhị thiếu gia làm sao biết được phải kiếm tiền dưỡng gia”.

Lâm Y mỉm cười gật đầu, trầm nghĩ, đàn ông trời sinh đều cần dạy dỗ, hiện giờ đạt được thành tích này xem như không tồi.

Hai người com nước xong, Lâm Y thu dọn bát đĩa, Thanh Miêu đi trả hộp thức ăn. Bọn họ bên này ăn no nê, Trương Đồng bên đó còn đói bụng, bụng râm rì kêu, thực là gian nan. Khó khăn nhìn tới giờ com chiều, sai Lư Hà đến Nhị phòng nghe ngóng, biết được bọn họ lại ăn com trước rồi. Ông ta tức đến nổi đi qua đi lại trong phòng mấy vòng, cuối cùng vẫn không nhìn nổi đói khát, đi vào bàn bạc với Dương thị. “Phu nhân, chúng ta tạm thời lấy hai bộ y phục không dùng tới đi cầm, mua đồ ăn mua gạo về nấu com chiều, có được không?”.

Dương thị không ngờ cũng có ngày Trương Đồng sẽ quan tâm tới chuyện trong nhà, rất là vui mừng, liền y theo lời ông ta, lật rương tìm ra một cái áo sam mặc mùa hè, thêm một cái áo khoác của Trương Đồng, kêu Lư Hà mang tới tiệm cầm đồ.

Hai thứ quần áo đó tuy rằng cũ, nhưng đường may tinh mịn, Lư Hà đi một chuyến, đổi được chừng một quan tiền tức mạch, tròn một ngàn văn, cô ta đặt túi tiền nặng trĩu lên bàn, đưa biên lai cầm đồ cho Dương thị, vui rạo rức nói. “Không ngờ hai bộ quần áo đó lại cầm được nhiều tiền như vậy, có thể qua được mấy ngày”.

Dương thị lại nói. “Hai thứ ấy lúc mua tận vài quan, hiện tại chỉ cầm được một ngàn văn, thực sự bị thiệt”.

Lư Hà không tranh công được, ảm đạm lui về một bên. Trương Đồng đói lắm rồi, liên tục thúc giục cô ta đi mua đồ ăn xuống bếp nấu com, Dương thị mở túi, rút dây râu tiền, cẩn thận số ra năm mươi văn, ngẫm nghĩ, lại thu về mười văn, giao cho Lư Hà. “Ra chợ mua rau nào rẻ nhất”.

Trương Đồng bất mãn. “Tôi đói bụng cả ngày, nên mua khúc thịt”.

Dương thị nói. “Nhà nghèo bình thường mỗi ngày đã phải ăn hết một trăm văn, quan tiền này có thể chống được mấy ngày? Nếu không biết tiết kiệm, sắp tới sẽ phải cầm luôn quần áo tiếp khách của ông”.

Trương Đồng hai ngày nay liên tục bị hạ thấp, hơn nữa còn đói bụng, hết hơi hết sức, phải theo Dương thị, buổi tối ăn chay.

Lư Hà ra chợ, mua mấy cân cải trắng củ cải, mang về nhà, đi tìm Thanh Miêu, kêu cô cùng giúp đỡ nấu com. Thanh Miêu đang ở trong phòng Lâm Y, ló đầu ra khỏi song cửa sổ, tò mò hỏi. “Đồ ăn ai mua vậy?”.

Lư Hà đáp. “Đại phu nhân đem cầm hai bộ y phục, đổi được tiền”.

Lâm Y ở trong phòng nghe thấy, có vài phần vui mừng, tiền này tuy không phải Trương Đồng kiếm được, nhưng cuối cùng ông ta cũng thôi không còn trông cậy vào người khác nữa, tự bước lên từng bước.

Thanh Miêu được Lâm Y cho phép, ra chỗ bếp, cùng Lư Hà nấu com chiều. Trương Trọng Vi bán toan văn về nhà, thấy tình hình như thế, kinh ngạc hỏi. “Nương tử, em mua đồ ăn?”.

Lâm Y lắc đầu, cười nói. “Phụ thân mẫu thân mua đó, buổi tối chúng ta có com ăn”.

Hai người đều vô cùng cao hứng, nhìn nhau cười. Qua một lát, com chiều nấu xong, cả nhà rót cuộc quây quần cùng một chỗ, ăn bữa com an ổn. Dương thị nghĩ đến không cần nhìn sắc mặt Phươg thị nữa, trên mặt thoáng nét cười, liên tục khuyên Lâm Y ăn nhiều chút. Chỉ có Trương Đồng, không ăn được thịt nên không cao hứng mấy, có điều ông ta đói quá xá rồi, mặc kệ thịt hay chay, ăn tù ti liền ba chén com lớn, thẳng đến no nê mới buông đĩa.

Com xong, Trương Trọng Vi theo Trương Đồng ra ngoài dạo tiêu com, Dương thị và Lâm Y ngồi dùng trà, nói. “Con dâu, ta có chút tiền ở đây, mấy ngày sau chúng ta đều ăn ở nhà”.

Lâm Y dạ, đề nghị. “Mẫu thân nói Lư Hà lúc hoàng hôn hãy đi mua đồ ăn, rẻ hơn rất nhiều”.

Dương thị vội nói Lư Hà ghi nhớ, lại cùng nàng thương lượng ngày mai ăn gì, mới kêu nàng trở về.

Có một quan tiền kia, tạm thời không lo ăn uống, Lâm Y bảo toàn được của hồi môn, tâm tình thật tốt, lại có Trương Trọng Vi bán toan văn, Thanh Miêu bán củ cải muối cay, mỗi ngày luôn được hai ba trăm văn xung vào ngân khố, nàng cảm thấy tương lai thật là sáng sủa.

Nhoáng một cái đã nửa tháng trôi qua, nàng ngày ngày sống được như ý, Trương Đồng lại ngheh đón chuyện phiên lòng : thư ở Nhã Châu đã tới, Lí Giản Phu viết trong thư, chỉ cần Trương Trọng Vi dâng tấu chương lên, Hồng viên ngoại sẽ rút đơn kiện, nói ngược lại là, nếu Trương Trọng Vi không dâng tấu chương, án quan này nhất định làm tới cùng. Sự tình liên quan đến Trương Trọng Vi, nhưng án quan là do Trương Đồng gây ra, ngay cả ông ta cũng oán giận bản thân lúc trước lo chuyện bao đồng, Trương Trọng Vi cho rằng, dù sao trong nhà cũng do Trương Đồng chống đỡ, chàng cũng chẳng làm chủ được, thôi thì không quan tâm, để một mình Trương Đồng đi quan tâm.

Trương Đồng đành phải một mình xuất trận, suốt ngày gõ cửa nhà đồng nghiệp ngày xưa, các đại nhân trong chốn quan trường này, thấy ông ta xin giúp đỡ, ai cũng chấp nhận hỗ trợ, nhưng chỉ là không thấy quả cáp không có hành động. Trương Đồng không có tiền, chỉ có thể vô công đi lòng vòng, sâu đến tóc mai cũng bạc trắng.

Ngày hôm đó, Lâm Y ngồi dưới ngọn đèn vá áo, thấy Trương Trọng Vi chống cằm, yên lặng ngồi trước cửa sổ, nàng hỏi. “Trọng Vi, chàng nghĩ gì vậy?”.

Trong mắt Trương Trọng Vi toát ra vẻ hăm mộ. “Ca ca đã được nhận chức huyện thừa huyện Tường Phù, chắc chỉ mấy ngày nữa thôi sẽ đi nhậm chức”.

Lâm Y tò mò hỏi. “Huyện thừa là quan mấy phẩm?”.

Trương Trọng Vi đáp. “Tường Phù là huyện lân cận kinh đô, huyện thừa kinh đô và vùng lân cận đều từ bát phẩm”.

Huyện thừa ở một huyện, địa vị gần như tri huyện, trong tay có quyền lực thực tế, hướng chỉ là một huyện gần kinh thành như huyện Tường Phù, Trương Bá Lâm được Lí Giản Phu bảo hộ, ắt là tiền đồ rộng mở, khó trách Trương Trọng Vi hăm mộ. Lâm Y chỉ có thể an ủi chàng, nàng nói, phụ thân làm quan nhiều năm như vậy, xác thực có cách, nếu là không được, cứ để ông ta bị kiện, chàng tự mình đến Thẩm quan Đông viện lĩnh chức, cần chuẩn bị gì cứ nói với em

Trương Trọng Vi cười khổ. “Chúng ta là người một nhà, sao làm vậy được”.

Chàng tuy phản bác, nhưng không hề có ý trách cứ, Lâm Y đoán rằng Trương Trọng Vi có chút hối hận đi làm con thừa tự.

Chớp mắt lại mấy ngày trôi qua, Trương Đồng vẫn không nghĩ ra được biện pháp, Trương Bá Lâm sắp đi nhậm chức, hai cha con ông ta lại chẳng có tí cơ may nào, tóc kia, lại sâu bạc trắng phân nửa.

Trương Bá Lâm ít ngày sau sẽ đi huyện Tường Phù, thừa lúc rảnh rỗi, đến mời Trương Trọng Vi đi uống rượu, Trương Trọng Vi hỏi ý Lâm Y, theo anh ta ra ngoài. Hai huynh đệ tìm một lầu gần đó ngồi xuống, gọi một bầu rượu, mấy đĩa nhắm, Trương Trọng Vi trước kính Trương Bá Lâm. “Chúc mừng Đại ca mưu được chức quan tốt”.

Trương Bá Lâm không hề giấu giếm trước mặt huynh đệ, ngửa cổ uống cạn li rượu, nói. “Sao mà anh mưu được, chẳng qua là nhạc phụ đại nhân bận tâm Đại tấu cậu có bầu, không tiện đi xa, nên mới tìm cho anh chức quan gần Đông Kinh thôi”.

Trương Trọng Vi nói. “Nếu muốn tiện chăm sóc Đại tấu, sao không ở lại kinh thành, Đại ca không phải có thể làm biên tu Hàn Lâm viện sao?”.

Trương Bá Lâm khinh thường nói. “Chức vị hữu danh vô thực, làm sao so được với huyện thừa kinh đô và ngoại thành kinh đô?”.

Trương Trọng Vi gật đầu nói phải, lại cùng ca ca cạn chén.

Trương Bá Lâm hỏi. “Trọng Vi, nghe nói nhạc phụ của anh và bá phụ hai người làm căng rồi?”.

Trương Trọng Vi cá giận nói. “Phụ thân sống chết không chịu cho em dâng tấu chương, có án quan trong người, chuyện chức vụ chỉ có thể kéo dài lại kéo dài, chẳng biết ngày nào em mới có thể nhậm chức nữa”.

Trương Bá Lâm không mấy quan tâm Trương Đồng, nhưng lo lắng tiền đồ huynh đệ mình, uống ực mấy li, vỗ vai Trương Trọng Vi. “Cậu yên tâm, việc này cứ để Đại ca lo”.

Chuyện Trương Đồng còn chưa giải quyết nổi, Trương Bá Lâm có thể có cách gì? Lí Giản Phu tuy là cha vợ anh ta, nhưng cũng có nghe lời anh ta nói đâu. Trương Trọng Vi chỉ coi là ca ca đang an ủi mình, thuận miệng ậm ừ, chưa để trong lòng.

Nhưng Trương Bá Lâm cũng không phải chỉ nói nói mà thôi, rượu xong đều tự về nhà, anh ta lập tức đặt bút viết thư cho Lí Giản Phu, trong thư chỉ nói đúng một việc, bảo rằng anh ta muốn bỏ Lí Thư, còn lý do là gì, để Lí Giản Phu tự mình suy nghĩ. Anh ta viết xong, hàn kín dấu đồng, sai gia đình trong nhà mướn con ngựa, dùng tốc độ nhanh nhất đưa tới Nhã Châu.

Lí Thư chưa bao giờ thấy Trương Bá Lâm chủ động viết thư cho cha mình, vui đùa nói. “Quan nhân làm con rể cũng thật là khắt khe, được công việc rồi mới bằng lòng viết thư cho cha thiếp”.

Cô nói đùa, Trương Bá Lâm cũng đùa lại. “Đúng vậy, là ta ngại công việc này không tốt, xin nhạc phụ đổi cái khác cho ta, nếu không chịu, ta liền bỏ nương tử luôn”.

Lí Thư đương nhiên nghe ra đây là nói dối, nhẹ nhàng đánh anh ta một cái, cười mắng. “Quan nhân dám”.

Cô không đặt nặng lời Trương Bá Lâm nói, không ngờ mười ngày sau, Lí phu nhân tức tốc gửi thư đến hỏi cô và Trương Bá Lâm tranh cãi chuyện gì đến nỗi anh ta nghĩ đến chuyện bỏ vợ. Lí Thư chấn động, vội đến hỏi Trương Bá Lâm, Trương Bá Lâm chỉ nói. “Chuyện giữa đàn ông với nhau, không liên quan đến nương tử”.

Lí Thư lấy làm lạ, đưa thư Lí phu nhân viết ra, nói. “Vậy thư của mẹ, thiếp nên trả lời thế nào?”.

Trương Bá Lâm ngẫm nghĩ, vẫn là nói thật sự tình ra, thành khẩn nói. “Hai anh em ta, nhận được nhạc phụ chiếu cố, nhưng mỗi người có chí hướng khác nhau, cần gì phải ép uống?”.

Lí Thư thấu hiểu tình huynh đệ của bọn họ, rồi lại tủi thân ghé gối, roi lệ hỏi. “Nếu cha thiếp không đồng ý, quan nhân thật sự muốn ruồng rẫy thiếp sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Thái thú rút đơn kiện

Lí Thư có bầu, Trương Bá Lâm không muốn vợ mình hao tổn tinh thần, an ủi nói. “Nàng vừa hiểu thuận, lại hiền lành, còn nỗi dỗi tông đường cho nhà họ Trương chúng ta, ta làm sao nở ruồng bỏ nàng, thật sự là lo lắng cho huynh đệ mới nghĩ hạ sách này”.

Lời ấm lòng người, Lí Thư ngừng khóc, khoe miệng nhoeo lên, nói. “Hai người thật là huynh đệ tình thâm”.

Trương Bá Lâm kéo cô đi, nói. “Trọng Vi nếu sống không tốt, ta làm Đại ca, làm sao có thể an tâm đi nhậm chức. Nàng là Đại tẩu, cũng nên nghĩ cho nó một chút”.

Nếu Trương Bá Lâm buộc Lí Thư, có lẽ cô sẽ dỗi, không thêm đề ý tới, nhưng đã động chân tình như thế này, cô không thể cự tuyệt, lúc này trái giấy đặt bút, viết thư cho Lí phu nhân, nói bà khuyên Lí Giản Phu buông tha cho Trương Trọng Vi. Lí Thư oán trách, Trương Bá Lâm chấp tay nói. “Đội sự thành rồi, ta lại nhận lỗi với nhạc mẫu”.

Lí Thư không lay chuyển được quan nhân, đành phải viết đối một phen, rỏ lên giấy mấy giọt nước trà, mới sai gia đình đi đưa.

Lí phu nhân nhận được thư, đầu tiên là lưu ý trên giấy nhiều chấm loang lổ, nghĩ rằng Lí Thư vừa roi lệ vừa viết, bà hoảng lên, bức bách Lí Giản Phu nhanh viết hồi âm, nói. “Thư nhi có bầu, làm sao chịu nổi tra tấn như thế, lão gia nhanh rút đơn kiện đi”.

Lí Giản Phu sớm nhận được thư Trương Bá Lâm gửi, nghĩ chàng rể chỉ hù mình mà thôi, căn bản không thêm đề ý tới, lúc này nghe Lí phu nhân kể lại trong thư Lí Thư viết, cả kinh nói. “Trương Bá Lâm thật to gan, nó dám bỏ con gái ta?”.

Lí phu nhân biết chỗ yếu của Lí Giản Phu, không hề đề cập Lí Thư chịu khổ sở, chỉ nói. “Thư nhi là trưởng nữ của chúng ta, nếu bị chồng ruồng rẫy về nhà, xem mặt ông còn giấu được chỗ nào?”.

Lí Giản Phu vừa tức vừa vội, mắng to. “Rể rể cuộc không bằng con trai ruột, đối đãi thế nào nó cũng không thân, ta vừa mưu được chức quan tốt cho nó, nó vẫn không biết thỏa mãn”.

Lí phu nhân thúc giục ông ta viết thư, nhét bút vào tay ông ta, nói. “Chuyện quan trường các ông tôi mặc kệ, nhưng con gái là tôi sinh ra, tôi không thể không quản”.

Lí Giản Phu bị phu nhân bắt lấy tay, đành phải ngồi xuống viết thư, cho người cưỡi ngựa mau chóng đưa đi.

Bên kia Trương Đồng nhận được thư, mở ra xem, Lí Giản Phu yêu cầu Trương Trọng Vi và ông ta mỗi người lùi một bước, chỉ cần Trương Trọng Vi bảo trì vị trí trung lập trong triều, ông ta sẽ cho Hồng viên ngoại rút đơn kiện. Trương Đồng như trút được gánh nặng, đưa thư cho Trương Trọng Vi đọc, nói. “Việc vui, chúng ta đi uống một li”.

Trương Trọng Vi lòng tràn đầy cảm kích Trương Bá Lâm, nói. “Ngày mai con sẽ cùng phụ thân uống rượu sau, con đi nói lời cảm tạ ca ca trước”.

Trương Đồng giận. “Nó đi nhậm chức rồi, anh đến đâu cảm tạ?”.

Trương Trọng Vi nói. “Huyện Tường Phù gần Đông Kinh, con đến đó chưa mất nửa canh giờ”.

Trương Đồng cảm thấy Trương Trọng Vi đặt Trương Bá Lâm lên trước mình, rất mất hứng, mặt lạnh căm căm, nhất định không gạt đầu. Dương thị chẳng hề khách khí, nói. “Đại lang là vì Nhị lang mới giúp ông một phen, đáng lý ông cũng phải đi nói câu cảm tạ, hiện giờ Nhị lang muốn đi, ông không cảm kích thì thôi, cứ gì ngăn đón?”.

Trương Đống cứng họng, không phản bác được, Trương Trọng Vi thấy ông ta xấu hổ, vội giảng hòa. “Phụ thân là trường bối, làm gì có chuyện trường bối cảm tạ tiểu bối, con đi là được”.

Trương Đống không thể ngăn nữa, đành phải cho chàng đi, lại sợ thái độ của mình vừa rồi bị Trương Bá Lâm biết, giả vờ giả vịt nói. “Nhị lang sang đó, thay ta nói câu cảm ơn Đại lang”.

Trương Trọng Vi vâng lời, về phòng mình, nói tin tốt Lí Giản Phu rút đơn kiện cho Lâm Y, Lâm Y kinh hỉ nói. “Đại ca bản lĩnh thật, mạnh hơn phụ thân gấp trăm lần”.

Trương Trọng Vi nói. “Ta định đến huyện Tường Phù trực tiếp nói lời cảm tạ Đại ca”.

Lâm Y ủng hộ. “Nên như thế, khi nào chàng đi?”.

Trương Trọng Vi nói. “Huyện Tường Phù thực sự gần, ta tức khắc xuất phát, buổi tối sẽ về”.

Lâm Y gật đầu, xoay người mở hộp tiền, lấy ra mấy trăm văn, bỏ vào túi, đưa cho chàng. “Đã đi cảm tạ, chàng mua ít quà đi, tới nơi đó, lại mời Đại ca đi uống chén rượu”.

Trương Trọng Vi khen nàng nghĩ chu đáo, nhận tiền, quay đầu liền đi, Lâm Y đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vã ngăn lại chàng. “Chuyện này nhất định không phải công lao của một mình Đại ca, Lí thái thú là xem ở mặt mũi Đại tẩu, chúng ta đi mua quà cái đã, chờ cảm ơn Đại tẩu xong, hỏi xem Đại tẩu có gì cần tiện thể gửi không, rồi chàng lại đi huyện Tường Phù cũng không muộn”.

Trương Trọng Vi liền tục nói có lý, cùng nàng ra phố mua quà, vài vốc lụa là bọn họ mua không nổi, liền mua mấy bộ quần áo trẻ con, lại chiếu theo Trương Bá Lâm ưa thích, mua thêm vài thứ cho đủ lễ, rồi đồng loạt về nhà, Trương Trọng Vi ngồi trong phòng chờ tin tức, Lâm Y đi gặp Lí Thư.

Tới phòng Lí Thư, Lí Thư đứng dậy đón chào, Lâm Y vội vàng ẩn cô ngồi xuống, nói. “Đại tẩu thân mình nặng nề, không cần đa lễ”.

Lí Thư áy náy. “Vi cha ta, chậm trễ Nhị lang nhậm chức, thật là băn khoăn”.

Lâm Y cười. “Chuyện của cánh đàn ông, em không hiểu, chỉ hiểu được Đại lão gia nhà chúng em có thể coi án quan là công lao của Đại tẩu”. Nàng đưa quần áo trẻ con ra, nói. “Em thấy vài này coi như mềm mại, mua cho cháu trai hai món, Đại tẩu tạm dùng vậy”.

Lí Thư vuốt bụng, cười. “Em dâu nghĩ thật chu đáo, cháu còn chưa ra đời đã chuẩn bị đồ lót rồi”.

Thím Chân đứng bên cạnh nói. “Những thứ này đương nhiên phải chuẩn bị trước, Nhị thiếu phu nhân cẩn thận”.

Lí Thư cảm ơn Lâm Y, sai tiểu nha hoàn nhận lấy quần áo đem xuống. Lâm Y hỏi. “Trọng Vi định đi huyện Tường Phù, Đại tẩu có gì cần gửi cho Đại ca không?”.

Lí Thư cười, lắc đầu. “Cách gần như vậy, gia đình một ngày chạy đi chạy về mấy lần, đã sớm truyền đạt hết”.

Lâm Y nghe thế, liền muốn đứng dậy đi báo cho Trương Trọng Vi, Lí Thư lại nói. “Để tiểu nha hoàn đi, em dâu ngồi cùng ta một lát”.

Chị dâu đã lên tiếng, Lâm Y đương nhiên phải ở lại, nàng ngồi xuống, vừa dùng trà vừa hỏi. “Nếu huyện Tường Phù gần như vậy, Đại tẩu ngồi kiệu một chút là tới, sao không đi cùng Đại ca?”.

Lí Thư nói. “Phòng ở bên kia còn chưa tìm thấy, bởi vậy chậm rãi đã, hơn nữa cho dù qua đó cũng là tất cả mọi người cùng đi, có khác gì ở đây đâu?”.

Hai thông phòng Cẩm Thư và Thanh Liên đã theo Trương Bá Lâm đi trước, Lí Thư nói “mọi người” xác định là chỉ Trương Lương và Phương thị. Trong phòng không có người ngoài, Lâm Y liền cười nói. “Đại tẩu nghĩ muốn ở riêng, sợ là không được, thúc thúc và thím bây giờ chỉ có độc một đứa con trai, nếu Đại tẩu đi huyện Tường Phù, bọn họ nhất định phải theo”.

Lí Thư nói. “Chứ còn gì nữa, ta làm gì tốt số như em dâu, chiếu theo quy củ chốn quan trường của bọn họ, hai cha con không thể cùng một cấp bậc quan lại, nhất định chỉ có vợ chồng son hai người sống, sướng quá rồi”.

Lâm Y lần đầu nghe về quy củ này, không khỏi vừa mừng vừa sợ, nhưng không dám để lộ cảm xúc quá nhiều, miễn cho Lí Thư không vui. Lí Thư thờ dãi. “Ta vốn định mời em dâu giúp ta nghĩ chủ ý, không ngờ em dâu cũng nói chẳng có cách nào”.

Lâm Y trầm nghĩ, nếu thực sự không muốn ở cùng cha mẹ chồng, lúc trước không nên dẫn cả Trương Lương và Phương thị vào thành, hiện giờ lo nghĩ vấn đề này, đã muộn. Nàng thấy Lí Thư rầu rĩ không vui, không thể nói ra những câu đã kích cô, liền nghĩ ra một biện pháp. “Đại tẩu có từng nghĩ tới tìm việc gì đó cho thúc thúc và thím làm chưa?”.

Lí Thư tò mò hỏi. “Bọn họ có thể làm gì bây giờ?”.

Lâm Y vừa nghĩ vừa nói. “Thúc thúc là người đọc sách, mở cho thúc thúc thư quán dạy học, về phần thím, mua mấy miếng đất ngoại thành cho thím, hoặc mở cửa hàng trong thành, tùy ý thím thích làm gì cũng được”.

Lí Thư còn đang suy tư, thím Chân trước vỗ tay cười hóm hờ: “Nhị thiếu phu nhân quả nhiên đầu óc nhanh nhạy, bọn họ đều có việc cần làm, đương nhiên không còn thời gian tới phiên Đại thiếu phu nhân”.

Lí Thư cũng nghĩ thông, cười khen: “Chủ ý cực kỳ hay, chẳng những cho bọn họ có việc làm, nói không chừng còn có thể kiếm được chút ít, không cần của hồi môn của ta nuôi sống nữa”. Tâm tình cô tốt lên, không để ý Lâm Y ngăn đón, cố ý đứng dậy cảm tạ nàng, lại bảo thím Chân lấy khúc vải tốt nhất, cho Lâm Y làm váy áo.

Lâm Y từ chối không được, đành phải nhận, vui đùa: “Em đến tặng quà cảm ơn Đại tẩu, ngược lại được món hời”.

Lí Thư cười: “Nói gì vậy, ta đây cũng là quà cảm ơn, nếu em đâu ngại không đủ trang trọng, ta tự mình đến nhà”.

Lâm Y liên tục nói không dám, cười đứng dậy cáo từ. Lí Thư được cách hay, bắt đầu lo lắng về hai thông phòng cùng theo đến huyện Tường Phù, vội vàng thúc giục thím Chân cũng đi tới đó xem phòng ở, lại sai các tiểu nha hoàn thu dọn hành lý.

Lâm Y về đến nhà, chưa nghỉ ngơi bao lâu, Trương Trọng Vi đã trở lại, bảo rằng Trương Bá Lâm vừa nhậm chức, sự vụ bận rộn, căn bản không rảnh đi uống rượu với chàng, bởi vậy chàng để quà cáp lại, ngồi một chút liền quay về.

Lâm Y nói: “Dù sao gần như vậy, ngày khác đi cũng được. Hiện giờ án quan của phụ thân đã xong, chàng nên bàn bạc với phụ thân về công vụ mới là việc chính đáng”.

Trương Trọng Vi liên tục gạt đầu, uống mấy ngụm nước, đi sang cách vách, hỏi Trương Đồng: “Phụ thân, ngày mai chúng ta đến Thẩm quan Đông viện một chuyến?”.

Trương Đồng cầm một chén trà nhỏ, chậm rì rì thưởng thức, nói: “Chiếu theo ý Lí thái thú, là muốn con giữ thế trung lập”.

Trương Trọng Vi gạt đầu: “Đúng vậy, con đương nhiên tuân thủ, miễn cho phụ thân lại vướng mắc án quan”.

Sắc mặt Trương Đồng dần dần trầm xuống: “Nếu phe phái nào cũng không ngả theo, cũng chỉ có chức biên tu Hàn Lâm viện là thích hợp”.

Biên tu Hàn Lâm viện, chỉ có ba người đỗ đầu mới có tư cách làm, là chức vụ cực kì vinh quang, nhưng Trương Trọng Vi nghe Trương Bá Lâm nói rồi, chức vụ này hữu danh vô thực, chỉ ghi chép và làm một ít việc thanh nhàn, còn không bằng đến thị trấn làm tri huyện.

Trương Trọng Vi rất không vừa ý đề nghị của Trương Đồng, nhưng không dám biểu lộ, liền lấy cớ: “Đông Kinh đất đỏ, bổng lộc biên tu Hàn Lâm viện không dường gì nổi”.

Trương Đồng giận nói: “Anh mới làm quan, không có kinh nghiệm, làm quan to chức lớn gì được?”.

Trương Trọng Vi nói: “Con không dám muốn địa vị cao, chỉ mong mưu được chức quan thực quyền, Lí thái thú mặc dù yêu cầu con bảo trì trung lập, cũng chưa hề nói con không thể đến địa phương làm quan”.

Trương Đồng thấy chàng không nghe lời, nén giận, thầm nghĩ con thừa tự rốt cuộc không thể tin cậy bằng con ruột, chưa có chức vụ gì mà đã bắt đầu thoát khỏi sự quản giáo của mình, nếu ngày khác làm quan cao hơn mình, chẳng phải nó sẽ càng kiêu ngạo?

Ông ta nghĩ như thế, nảy sinh tâm tư áp Trương Trọng Vi một đầu, nói quyết tuyệt: “Nếu anh bất mãn ta an bài cho anh, chắc là vịn vào cảnh cao khác rồi, vậy còn gọi ta là phụ thân làm chi, không bằng đến bái người khác làm cha đi”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Trương Đồng ra kinh

Trương Trọng Vi nghe Trương Đồng nói quyết tuyệt như vậy, sao dám cãi thêm, vội vàng nói: “Con biết sai rồi, hết thảy nghe theo phụ thân an bài”.

Lúc này Trương Đồng mới hòa hoãn sắc mặt, nói: “Hàn Lâm viện dù thanh nhàn, cũng là cận thần của thiên tử, con đừng tâm làm việc, tiền đồ sắp tới”.

Trương Trọng Vi thừa dịp không dám nói, yên lặng nghe xong, hành lễ lui ra. Về phòng, Lâm Y hỏi kết quả, Trương Trọng Vi đáp: “Ý của phụ thân là để ta vào Hàn Lâm viện, làm biên tu”.

Lâm Y vui mừng nói: “Em có nghe người ta nói về Hàn Lâm viện, là nơi cực có thể diện, phụ thân tính toán cho chàng tốt rồi”.

Trương Trọng Vi cười khổ: “Biên tu Hàn Lâm viện bổng lộc ít ỏi, căn bản không nuôi nổi gia đình, mà nói cho cùng vẫn mèo lại hoàn mèo, lúc ta mới vào

kinh, nghe Âu Dương hàn lâm nói hiện giờ Hàn Lâm viện cũng phân làm hai phái, phân tranh không ngớt, mà Lí thái thú nắm ấn quan trong tay, ép ta đứng thế trung lập, đến lúc đó một mình ta cô lập, lại không có hậu thuẫn, chỉ sợ vùi đầu ở đó mười năm cũng không có cơ hội”.

Hồng viên ngoại vu hãm án oan, Lí Giản Phu lấy thế ép người, việc này vừa qua đi, Lâm Y rất lo ngại chuyện Trương Trọng Vi nhập sĩ làm quan, giờ phút này nghe chàng nói, càng sốt ruột hơn, nhin không được khuyên nhủ. “Trọng Vi, nếu không chúng ta đừng làm quan nữa, về quê làm phú ông, bình an sống cả đời”.

Trương Trọng Vi chỉ là không muốn vào Hàn Lâm viện mà thôi, cũng không phải không muốn nhập sĩ, chàng vẫn còn ôm chí hướng tiến vào chốn quan trường, bởi vậy nhẹ nhàng lắc đầu.

Lâm Y thở dài. “Chàng đã muốn làm quan, chúng ta lại không có hậu thuẫn, vậy ở đâu cũng thế cả thôi, cứ theo ý phụ thân vậy, vào Hàn Lâm viện”.

Trương Trọng Vi ngẫm lại trước sau, cũng chỉ có thể như thế, cùng lắm thì vào đó, bo bo giữ mình, rồi mưu đường ra khác. Công vụ của chàng đã quyết, Trương Đống vẫn không có tin tức, Dương thị gấp, thúc giục ông ta đến Thăm quan Đông viện hỏi thăm. Trương Đống mấy ngày trước đã nghe được tin tức, biết phu nhân Mã tri viện đã hỏi kinh, chính ông ta cũng hiểu được thời điểm đã tới, vì thế nghe lời Dương thị, đến Thăm quan Đông viện, tìm Mã tri viện, hỏi ông này có công vụ gì không. Mã tri viện quen biết Trương Đống, thường cùng nhau uống rượu, hàn huyên vài câu, biết được ý đồ Trương Đống đến, ông ta sáng khoái nói. “Hà Châu thiếu một tri châu, ông thấy thế nào?”.

Chức này không tồi, nhưng Hà Châu là một châu nghèo, Trương Đống không quá vừa lòng, hỏi. “Không còn nơi khác? Chúng ta bạn cũ nhiều năm, ông cũng chớ giấu tôi”.

Công vụ tốt đương nhiên là có, nhưng Mã tri viện hiểu biết căn cứ tình huống của Trương Đống, biết ông ta chẳng đào được xu nào ra, liền chỉ lắc đầu nguây nguậy.

Trương Đống không hề hỏi nhiều, vòng vo sang đề tài khác, mời ông này. “Chúng ta nhiều năm không gặp, đi khách điểm uống chén rượu chứ?”.

Mã tri viện nghĩ Trương Đống là muốn nhân cơ hội dứt quả cáp, chỉ cười, ngoài miệng chối từ. “Sắc trời đã muộn, tôi phải về nhà”.

Trương Đống thấy bốn bề vắng lặng, liền áp sát vào Mã tri viện hai bước, thần thần bí bí nói. “Thì sắc trời đã muộn mới uống được rượu ngon”.

Mã tri viện sợ vợ, bị dọa. “Kĩ quán cũng không dám đi”.

Trương Đống luôn mãi cam đoan chỉ muốn dẫn ông ta đi từ lâu mà thôi, không đi kĩ quán, lúc này Mã tri viện mới chịu theo Trương Đống lên đường. Trương Đống thật sự dẫn Mã tri viện đến khách điểm, chẳng qua đằng trước còn có một chữ “Am”, khách điểm “Am” này, bên ngoài thoạt nhìn không khác khách điểm bình thường, chỉ có người lên được lầu hai, đóng cửa lại mới thấy được chỗ kì diệu, thì ra trong phòng ngoại trừ bàn ghế uống rượu ra, sau tấm bình phong còn giấu một cái giường.

Mã tri viện nhìn bên trong, vẫn chưa đặt câu hỏi, Trương Đống cũng không giải thích thêm, gọi tiểu nhị mang rượu và thức ăn lên, lại chọn hai kỹ nữ hầu rượu. Rượu quá tam tuần, Trương Đống lấy cớ rời đi, để lại hai kỹ nữ trong phòng. Ông ta đứng bên ngoài chờ nửa ngày mới thấy Mã tri viện về mặt thỏa mãn đi ra, vội tiến lên đón, nói dối. “Mã tri viện, vừa rồi có gia đình nhà ông tới tìm ông, hỏi tôi đó”.

Mã tri viện giật thót, mồ hôi lạnh đổ ròng ròng, nghĩ bụng chẳng lẽ máu ghen của phu nhân lại nặng thêm, mới đi ra chừng nửa canh giờ đã cho người tới tìm rồi sao. Ông ta vội vàng vàng vàng hỏi Trương Đống. “Ông trả lời sao?”.

Trương Đống nghiêm nghị đáp. “Tôi nói ‘ta vừa đi qua Đông viện, thấy Mã tri viện công vụ bận rộn, không hề rảnh tay’ “.

Mã tri viện hô to “Nguy hiểm thật”, vội vàng đi ra ngoài, nói. “Tôi phải tranh thủ về nhà trước gia đình, bằng không sẽ khó nói lắm”.

Nói xong luôn mãi dặn dò Trương Đống chớ để lộ tin tức. Trương Đống liên tục cam đoan, giành trước bước ra bên ngoài, thuê kiệu cho ông ta, tiễn ông ta lên đường.

Qua mấy ngày, Trương Đống lại đến tìm Mã tri viện, tuy rằng không hề có quả cáp, nhưng vẫn lấy được công việc tốt, đến Cù Châu làm tri châu. Dương thị vô cùng kinh ngạc. “Ông chỉ cầm đi một bộ quần áo thôi, liền được chức vụ tốt, làm sao được thế?”.

Trương Đống dào dạt đắc ý, cũng không chịu nói thật cho bà biết, chỉ nói Mã tri viện quan hệ tốt với mình, ưu đãi cho ông ta vị trí tốt. Dương thị bội phục bản lãnh của ông ta, vết nốt mấy trăm văn còn sót lại trong nhà, trước mời cả gia đình Nhị phòng, sau mời người nhà mẹ đẻ mình, bày tiệc uống rượu hai ngày. Lúc này cả nhà Nhị phòng đã dọn đi huyện Tường Phù hết, Phương thị và Trương Lương tuy có sự kiện không mấy vui vẻ lúc trước nhưng rốt cuộc vẫn là chí thân, nhận được tin đều chạy về Đông Kinh, hai phòng vô cùng náo nhiệt hội họp một ngày.

Hôm mời người nhà mẹ đẻ Dương thị uống rượu, Ngưu phu nhân không tới, nhưng vẫn nể mặt cho Dương Thăng mang đến một rương tiền, giải quyết vấn đề lộ phí cho bọn họ. Dương thị biết thời khắc mấu chốt chính mình vẫn phải dựa vào nhà mẹ đẻ. Trương Đống cảm kích Ngưu phu nhân đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, ngày hôm sau liền dẫn theo vợ chồng Lâm Y đến nói lời cảm tạ và từ biệt Ngưu phu nhân.

Vì Trương Đống lại làm quan, Ngưu phu nhân khách khí hơn nhiều, chẳng những dọn trà mời, còn giữ bọn họ ở lại ăn cơm. Trong bữa ăn, Dương thị chỉ vợ chồng Trương Trọng Vi, nói với Ngưu phu nhân. “Mẫu thân, cháu ngoại và cháu dâu của mẫu thân phải ở lại kinh thành, bọn họ mới đến không lâu, không hiểu biết nhiều, còn phải một mẫu thân quan tâm một phần”.

Lúc dùng trà, Ngưu phu nhân đã biết Trương Trọng Vi cũng làm quan, bởi vậy mặt luôn tràn đầy nét cười, liên tục ừ, lại nói với Dương Thăng. “Đều là

chí thân, nhớ qua lại giao lưu nhiều, đừng để xa lạ”.

Dương Thăng đề nghị. “Anh rẽ và tỳ tỳ sắp phải đi Cù Châu, sao không gọi cả nhà cháu trai đến nhà chúng ta ở?”.

Nguru phu nhân liên tục gật đầu, nói với Lâm Y. “Các người tổng cộng chủ tứ chỉ có ba, thuê phòng ở không có lợi, đến ở nhà chúng ta đi, tiện không nói, còn tiết kiệm không ít tiền”.

Lâm Y từng diện kiến mặt lợi hại của Nguru phu nhân, không dám vâng theo dễ dàng, vợ nói. “Tiền thuê đã giao, lúc này dời đi chỉ sợ càng không có lợi”.

Nguru phu nhân nói. “Có gì khó đâu, cho thuê lại là được”.

Tâm thịnh tình của Nguru phu nhân khó mà từ chối, Dương thị lại không nhắc nhở gì, Lâm Y đành phải hứa tạm. “Phụ thân mẫu thân đi rồi, trống mắt một căn, đợi cho thuê được gian ấy rồi nói sau”.

Nguru phu nhân thấy nàng uyển chuyển cự tuyệt, cũng thôi, lại nói. “Ta là bà ngoại của hai người, đừng khách khí với ta, nếu thiếu thứ gì, cứ việc đến lấy”.

Lâm Y vội thưa dạ, nâng chén kính bà một li, tạ ơn ý tốt của bà. Vì Nguru phu nhân hôm nay niềm nở, cả bàn trò chuyện với nhau thật là vui, gia đình Trương Đồng tận hứng ra về. Về đến nhà, Trương Đồng cảm thán. “Nhạc mẫu đã nhiều năm chưa từng nhìn tôi bằng nửa con mắt, hôm nay có được chức vị tốt, rốt cuộc cũng chịu mời chúng ta bữa cơm”.

Dương thị kiểm kê tiền Dương Thăng đưa tới, nói. “Mẹ kế tặng không ít tiền, chúng ta làm sao tiêu hết, lưu lại cho con trai một nửa vậy”.

Lúc không có tiền, Trương Đồng tính toán chi li, hiện giờ chức quan béo bở, thật sự không cần, hào phóng nói. “Phụ nhân tự làm chủ đi”.

Dương thị đưa tiền đến phòng Lâm Y, dặn dò nàng. “Tiền không nhiều, tiêu dùng tiết kiệm chút, nếu là không đủ, viết thư nói cho ta biết, ta gửi về cho các con”.

Lâm Y cảm kích, đẩy tiền về, nói. “Trọng Vi cũng có bổng lộc, không thể hiểu kính phụ thân mẫu thân là đã bán khoán lăm rồi, làm sao có thể nhận tiền của phụ thân mẫu thân được”.

Dương thị cố ý muốn cho. “Đồng Kinh đất đỏ, con cứ giữ đó, hơn nữa tiền con trả nợ thay chúng ta, chúng ta phải trả lại cho con, nhiều đây chưa đủ, đợi phụ thân các con nhận bổng lộc, bù thêm vào”.

Lâm Y đành phải nhận, luôn mãi tạ ơn Dương thị.

Trương Đồng khó khăn mới được chức vụ tốt, vội vã đi nhậm chức, hoàn thành hết thủ tục với tốc độ nhanh nhất, chào tạm biệt bạn bè đồng nghiệp, mang theo Dương thị và Lưu Hà, khởi hành đi Cù Châu. Trương Trọng Vi và Lâm Y tiễn bọn họ tới trạm dịch ngoài thành mới quay về. Lâm Y cảm thán. “Mới đó vẫn là một đại gia đình náo nhiệt, chớp mắt chỉ còn lại hai chúng ta”.

Trương Trọng Vi nói. “Làm quan là như thế, luôn không thể ở cùng một chỗ được”. Nói xong lại trêu ghẹo nàng. “Em không phải hầu hạ cha mẹ chồng nữa, ta còn tưởng em phải sung sướng vui mừng lắm”.

Lâm Y vỗ tay chàng một cái, cười. “Em có mẹ chồng tốt như vậy, là phúc khí tám đời luyện thành, mới không ngại hầu hạ đâu”.

Hai người nói nói cười cười, sóng vai về nhà. Thanh Miêu đang dọn dẹp căn nhà trống bên kia, ngoài cửa treo tấm biển, bên trên viết vắn vẹo mấy chữ: Có phòng cho thuê. Trương Trọng Vi vừa thấy liền vui vẻ, chê cười Thanh Miêu. “Chữ người viết cũng chỉ có ta và Nhị thiếu phu nhân hiểu, người khác còn tưởng gà bới”.

Thanh Miêu đỏ mặt, giật tấm biển xuống, trốn vào phòng trong. Lâm Y trách Trương Trọng Vi. “Tiểu nương tử nhà giàu có mấy ai biết chữ, cô nàng chỉ là một nha hoàn thôi, viết được như vậy đã là không tệ”.

Trương Trọng Vi hô một tiếng “Không xong”, nói. “Ta đắc tội Thanh Miêu, giữa trưa ăn cơm, cô nàng sẽ không bỏ thêm muối vào chén cơm của ta chứ?”.

Thanh Miêu nhô đầu ra khỏi cửa sổ, xì một tiếng. “Nô tỳ mới không keo kiệt như vậy đâu!”.

Trương Trọng Vi cười to, về phòng mài mực, tự mình viết cáo thiệp cho thuê, dán lên cửa cách vách. Vào ban đêm, có người đến hỏi giá, là nha hoàn nhà hàng xóm – Xuân Ny.

Xuân Ny vào cửa, hành lễ chào Lâm Y, nói. “Lâm phu nhân, phu nhân nhà chúng tôi muốn thuê gian nhà cách vách kia, không biết phu nhân chào giá bao nhiêu?”.

Lâm Y nói. “Phòng thượng đẳng mỗi gian thuê tám quan tiền, nói vậy chắc người cũng biết giá, phòng kia tổng cộng hai gian, kì thuê của chúng ta vẫn còn dư phân nửa”.

Xuân Ny nói. “Để tôi bấm lại, nếu phu nhân chúng tôi đồng ý, sáng mai sẽ lại đây xem phòng, lại thương lượng giá cả”.

Lâm Y gật đầu, gọi Thanh Miêu tiễn Xuân Ny ra ngoài.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm phu nhân đến đây, vào gian nhà trống xem một vòng, sáng khoái nói. “Tháo cáo thiếp xuống đi, ta gọi cô nguyên một tháng tiền thuê”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Hàng xóm thần bí

Lúc trước Lâm Y mượn Lâm phu nhân cối chày, bọn họ tiếc không muốn cho, hôm nay sao lại hào phóng vậy? Lâm Y cảm thấy kì quái, liền hỏi cô ta là tự ở hay cho người khác thuê.

Lâm phu nhân chỉ Xuân Ny. “Nha hoàn nhà cô có nhà riêng để ở, nha hoàn nhà ta thấy vậy ghen tị lắm, thế nên ta cũng thuê một gian cho nó ở”.

Lâm Y nghe vậy càng thấy kì quái hơn, Lâm phu nhân thế nhưng chịu thuê một gian nhà thượng đẳng cho nha hoàn ở, đúng là không thể tưởng tượng được, có điều đã có người tặng tiền cơ sao mà không nhận, nàng về phòng hỏi qua ý Trương Trọng Vi, đi ra nói với Lâm phu nhân. “Nếu cô thuê căn đó, ở giữa bị căn của chúng ta ngăn cách, không tiện lắm, chỉ bằng chúng ta cho cô thuê căn chúng ta đang ở”.

Lâm phu nhân lại xua tay. “Không cần phiền toái, là gian đó được rồi”.

Cô ta có ý muốn thế, Lâm Y liền không ép buộc, mời cô ta vào nhà kí khế ước, giao tiền thuê. Nàng cầm mười sáu quan tiền trong tay, còn có chút không dám tin, vào phòng nói với Trương Trọng Vi. “Thật sự không nghĩ tới vị Lâm phu nhân kia rõ ràng như vậy, còn tặng không cho chúng ta mấy ngày tiền thuê”.

Trương Trọng Vi đang chuẩn bị đi Hàn Lâm viện, thuận miệng đáp. “Hắn là nhà ấy có tiền”.

Lâm Y còn định nói với chàng chuyện cối chày, nhưng thấy chàng đã ra cửa, đành phải thôi, ra phía sau dặn Thanh Miêu. “Hôm nay Nhị thiếu gia nhậm chức, làm hai món ngon ngon nhé”.

Tiền Dương thị cho trước khi đi, vừa rồi lại thu về mười sáu quan tiền thuê nhà, hơn nữa của hồi môn của Lâm Y, ngay cả Thanh Miêu cũng biết hiện tại bọn họ không lo chi tiêu, mang giỏ trúc ra chợ mua nửa cân thịt dê, trở về nấu một nồi lẩu cay béo ngậy. Giữa trưa, Trương Trọng Vi rất sớm đã quay về, nhìn thấy một bàn thức ăn ngon, lo lắng chi tiêu quá mức.

Lâm Y gấp cho chàng miếng thịt, nói. “Chàng chỉ cần để ý chức vụ thôi, chi tiêu trong nhà có em lo”.

Trương Trọng Vi vẫn lo lắng. “Ba người nhà chúng ta, chẳng sợ ngày ngày ăn rau uống cháo, một tháng cũng tốn ba quan tiền, hơn nữa tiền thuê nhà, tổng cộng phải hơi hai mươi quan, thực sự không ít đâu, vẫn là tiết kiệm thì hơn”.

Lâm Y trấn an chàng. “Hiện tại chúng ta chỉ có ba người cần nuôi sống, lo lắng cái gì? Đừng quên Mi Châu còn có mấy chục mẫu ruộng của em, hằng năm kiếm được không ít tiền đâu”.

Thanh Miêu ở bên chen vào. “Hiện giờ ngoại trừ bán củ cải muối cay, nô tỳ còn bán cả tương sừng thảo nữa, mỗi ngày có thể bán được trăm văn tiền, mặc dù không đủ ăn thịt, mua rau xanh vẫn dư dả”.

Trương Trọng Vi có chút hồ thẹn, khen ngợi. “Hai người đều giỏi giang cả, chỉ có ta là ăn không ngồi rồi”.

Lâm Y cười. “Hiện giờ chàng lấy được hai phần bổng lộc, không thể coi là ăn không ngồi rồi”. Nói xong lại đẩy chàng. “Thôi bớt nói chuyện phiếm đi, mau nói cho chúng ta biết hôm nay chàng gặp được gì”.

Trương Trọng Vi cười khổ. “Âu Dương hàn lâm nói không sai, Hàn Lâm viện quả nhiên phân làm hai phái, ta bị kẹp ở bên trong không ai để ý tới, sao chép văn thư tới giữa trưa liền đi về”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Chẳng lẽ Âu Dương hàn lâm cũng không để ý tới chàng?”.

Trương Trọng Vi đáp. “Âu Dương hàn lâm đã rời vị trí mở phủ doãn, hơn nữa ông ấy và Lí thái thú...”.

Lâm Y nhớ lại, Âu Dương hàn lâm là bạn tốt của Lí thái thú, giữa bọn họ tất nhiên có hàng ngàn mối quan hệ dây mơ rễ má. Nàng vòng sang đề tài khác, an ủi Trương Trọng Vi. “Chẳng cần chàng phụ quý, chỉ cầu chàng bình an, đừng đi dao du với kẻ xấu”.

Trương Trọng Vĩ gạt đầu, tâm tình vẫn có chút ủ rũ, Lâm Y cười. “Hiện giờ chàng có thể dưỡng già rồi, là có năng lực, vì sao mất hứng?”.

Trương Trọng Vĩ nghĩ đến bản thân không còn ăn không ngồi rồi nữa, lúc này mới thoáng thoải mái, cười nhìn Lâm Y, nhắc đũa ăn cơm.

Cơm xong, Trương Trọng Vĩ nghỉ ngơi một lát, tiếp tục đến Hàn Lâm viện. Thanh Miêu thu dọn chén đũa, chuẩn bị bưng ra sau rửa, nhưng vừa ra cửa liền lùi về ngay, kinh ngạc nói. “Nhị thiếu phu nhân, em thấy Lâm phu nhân cách vách dẫn một người đàn ông vào nhà mới thuê”.

Lâm Y không cho là đúng, “Chắc là Cô lão gia, có gì tò mò đâu”.

Thanh Miêu chưa bao giờ gặp Cô lão gia, liền tin lời Lâm Y, cười thờ phào. “Làm em giật thót tim”.

Cô lại bưng chén đũa đi ra, nhìn qua cách vách, thấy cửa sổ cửa chính đều đóng kín, âm thầm lấy làm lạ, ban ngày ban mặt Cô lão gia và Lâm phu nhân đến phòng nha hoàn làm chi. Cô rửa chén bát xong, nói ra mối nghi ngờ cho Lâm Y nghe, Lâm Y trách. “Tuy là hàng xóm, nhưng không mấy thân thiết, quan người ta làm chi”.

Thanh Miêu chịu giáo huấn, lẽ lười, không dám nhắc lại.

Lâm Y mở sổ sách, cẩn thận tính toán tiền hồi môn của nàng, trong sổ sách vẫn còn dư hơn một ngàn quan, hơn nữa lúc trước gả vào nhà họ Trương khai man giấu giếm, tổng cộng có gần ba ngàn quan. Dù không tính là ít, nhưng không chịu nổi miệng ăn núi lở, nàng lại bắt đầu tính toán công việc kiếm tiền.

Thanh Miêu thờ dãi. “Nếu tiền ở Mi Châu có thể vận vào kinh thì tốt rồi”.

Lâm Y nói. “Ban này là ta trấn an Nhị thiếu gia thôi, lương thực bán đi đổi thành tiền đồng mới chỉ được có mấy ngàn quan, dùng sao đủ, không bằng nhờ Tam thiếu phu nhân giúp, tiếp tục mua thêm ruộng”.

Thanh Miêu nghe vậy, cũng bắt đầu đồ sàu, lông mày nhíu chặt lại, Lâm Y nhìn buồn cười, nói. “Nhà chúng ta cũng không phải đói, chẳng qua muốn một cách phát tài thôi, em làm gì phải nhăn như mướp đắng vậy?”.

Thanh Miêu nói. “Lúc ở nông thôn, chỗ nào cũng có thể sinh ra tiền, vào thành rồi, tiêu tiền nhanh, kiếm tiền khó”.

Lâm Y cười. “Nói khó cũng không khó, em nhìn bà bà bán rượu ở đối diện xem, một cái tửu quán bé tí nuôi sống cả nhà đó”.

Thanh Miêu được nhắc nhở, trở nên vui mừng, vỗ tay nói. “Nhị thiếu phu nhân, chúng ta cũng không phải không có vốn, cũng mở một cửa hàng buôn bán đi”.

Lâm Y gạt đầu. “Đang ở trong thành, nếu muốn kiếm tiền cũng chỉ có thể buôn bán, ngày mai chúng ta ra phố dạo, nhìn xem giá cả thị trường”.

Thanh Miêu cực kì hưng phấn, ríu ra ríu rít hiển kế, cân nhắc nên dạo ở đâu mới tốt.

Chủ tớ hai người đang bàn bạc, bên ngoài có tiếng đập cửa vang lên, Thanh Miêu đi mở cửa, thì ra là Lâm phu nhân, hai gò má đỏ tươi như hoa đào, đứng ngoài hỏi. “Nhà các người có cối chày không, cho ta mượn dùng một lát”.

Lâm Y ở trong phòng nghe thấy, kinh ngạc vô cùng, ngẩng lên có lẽ cối chày nhà bọn họ bị hư, vì thế ra ngoài phân phó Thanh Miêu, sai cô mang cối chày ở đằng sau đưa tới.

Lâm phu nhân chờ cối chày mang đến, ánh mắt đánh giá Lâm Y, Lâm Y bị nhìn đến ngượng ngùng, đành phải tìm đề tài nói. “Ta tính làm buôn bán nhỏ, lại không biết ở Đông Kinh cái gì kiếm ra tiền, Lâm phu nhân tới sớm, có ý gì hay không?”.

Lâm phu nhân nói. “Khéo vậy nha, ta cũng đang nghĩ tìm việc để làm, không bằng chúng ta kết phò?”.

Hai nhà tuy là hàng xóm, nhưng đều là thuê phòng để ở, khó đoán được thái độ làm người, đề nghị dễ dàng như vậy, không sợ Lâm Y lừa đảo? Lâm Y cảm thấy Lâm phu nhân hành động quả thật kì quái, nhưng vẫn nói. “Kết phò thì dễ, tìm cách kiếm tiền mới khó”.

Lâm phu nhân nói. “Có gì mà khó, nếu vốn ít, liền mượn người ra chợ đêm bán điểm tâm, nếu vốn nhiều, liền xây phòng ở mở khách điểm”.

Lâm Y thấy cô ta nói dễ dàng như vậy, ngạc nhiên. “Người biết làm điểm tâm, bản thân đã ra chợ bán rồi, làm sao chịu làm thuê cho ta? Mở khách điểm lại càng không dễ, những thứ khác không nói, chúng ta ở Đông Kinh nhân sinh xa lạ, tìm đầu bếp tốt khó càng thêm khó”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Phí bịt miệng

Lâm phu nhân cười. “Xem ra Lâm phu nhân quả thật là lần đầu đến Đông Kinh, không hiểu giá thị trường ở nơi này lắm, chốn kinh thành này, những người có tay nghề nhưng không mua nổi nguyên liệu có rất nhiều, cô cũng không cần đi xa, đi một vòng dãy phòng hạ đẳng đằng sau nhà chúng ta có thể tìm được vài người đó”.

Thanh Miêu cảm cội chày đến, nghe thấy câu này, xen vào. “Chợ đêm đều là những sạp bán nhỏ lẻ, vốn kiếm được đã không nhiều, nếu muốn người ta, lợi nhuận càng ít đi, không có lời”.

Lâm phu nhân ngạc nhiên. “Nha đầu nguoi thể nhưng hiểu rõ công việc ghê”.

Thanh Miêu đắc ý. “Đương nhiên, mỗi ngày tôi đều ra chợ bán củ cải muối cay và sùng thảo ngâm tương”.

Lâm phu nhân nói tiếp. “Vậy chúng ta hùn mỗi người một nửa vốn, mở tửu điểm, vừa kiếm được tiền, vừa tốn ít sức”.

Lâm Y không muốn kết phường buôn bán với vị Lâm phu nhân này, nhưng nếu có thể tìm hiểu ít nhiều tin tức về giá thị trường ở Đông Kinh thì vẫn tốt, liền hỏi. “Lâm phu nhân tìm được đầu bếp?”.

Lâm phu nhân cười. “Tìm đầu bếp làm chi, Đông Kinh nhiều tửu điểm ông chủ cũng không cần ra mặt kinh doanh, chỉ cung cấp nơi chốn mà thôi, cô cứ loạn tín mở tửu điểm đi, vô số nhà cung rượu, người hầu trà và môi giới lập tức tìm tới cửa thương lượng hợp tác, chào hàng trà rượu của bọn họ, còn có điểm tâm và đồ nhắm”.

Lâm Y cực kì tò mò về hình thức kinh doanh này, hỏi. “Vậy ta tương đương chủ thuê nhà, thu tiền của người buôn trà rượu thức ăn để sống?”.

Lâm phu nhân cười. “Lâm phu nhân nghe một chút đã thông, có thiên phú buôn bán”. Nói tiếp. “Ta còn có mấy ý khác nữa, chờ cô kết phường ta lại nói cho cô”.

Vị Lâm phu nhân này nói đạo lý rõ ràng, chứng cứ rành rề, bởi vậy dù Lâm Y không muốn kết phường với cô ta, nhưng vẫn muốn nghe cô ta nói tiếp, liền không nỡ cự tuyệt dứt khoát, mà hỏi. “Lâm phu nhân dễ chịu như vậy, không cần thương lượng với Cổ lão gia?”.

Lâm phu nhân đáp. “Lão gia nhà ta là thương nhân đạo, hằng ngày chạy từ bắc đến nam, khó được ở nhà”.

Lâm Y và Thanh Miêu liếc nhau, trong lòng đều thầm nghĩ: nếu Cổ lão gia không ở nhà, vậy người đàn ông vừa rồi cùng Lâm phu nhân đến nhà thuê là ai?

Lâm Y nói. “Lâm phu nhân ở nhà một mình, hẳn là vất vả lắm”.

Lâm phu nhân giống như đang chờ câu này, nhanh chóng nói tiếp. “May mà ta có huynh đệ từ nhà mẹ đẻ cũng ở Đông Kinh, thường thường đến thăm ta, vừa rồi mới gánh dùm ta hai thùng nước”.

Lâm Y mặc dù còn nghi ngờ, nhưng người ta đều đã nói như vậy, nàng chỉ có thể gạt đầu, tỏ vẻ tin tưởng.

Lâm phu nhân đứng dậy, nhận cội chày, lại hỏi Lâm Y. “Chuyện kết phường mở tửu điểm...”.

Lâm Y hứa tạm. “Ta còn phải bàn bạc với quan nhân, ngày khác sẽ báo tin cho Lâm phu nhân”.

Lâm phu nhân xoay người đi ra ngoài, nói. “Vậy tôi chờ tin tốt từ Lâm phu nhân”.

Thanh Miêu mở cửa cho cô ta, tiễn ra ngoài, chờ cô ta vừa đi, lập tức đóng cửa, trở lại nói với Lâm Y. “Huynh đệ từ nhà mẹ đẻ, ai tin được”.

Lâm Y nhìn cô một cái, không lên tiếng. Thanh Miêu tưởng được cổ vũ, tiếp tục nói. “Đã là huynh đệ từ nhà mẹ đẻ cô ta, có gì không thể gặp người chứ, thoải mái tiếp đãi trong đại sảnh, có tất yếu phải trốn trong phòng nha hoàn, đóng cửa lại...”.

Lâm Y quát bảo ngưng lại. “Thanh Miêu, em vẫn còn là nha đầu chưa gả đó, miệng đúng mực một chút”.

Thanh Miêu vội ngậm, nói. “Em chỉ sợ Nhị thiếu phu nhân lọt vào âm mưu của vị Lâm phu nhân kia thôi, cô ta tặng tiền thuê cho thiếu phu nhân, còn rủ thiếu phu nhân hùn vốn buôn bán, nhất định có ý đồ”.

Lâm Y đã đoán được bảy tám phần sự tình, khẽ cười. “Ta có gì đáng để cô ta mơ ước, chẳng qua là muốn tạo dựng quan hệ dây mơ rễ má các kiểu với chúng ta, để bịt miệng thôi”.

Thanh Miêu vội la lên. “Em thấy vị Lâm phu nhân đó không phải người đứng đắn đâu, chúng ta mau chuyển nhà đi nơi khác?”.

Ý Thanh Miêu nói cô ta ngầm buôn phần bán son, nhưng Lâm Y cảm thấy không giống, bọn họ ở trong này hơn một tháng, số đàn ông lui tới trong nhà Lâm phu nhân cũng chỉ có “huynh đệ từ nhà mẹ đẻ” ngày hôm nay mà thôi, bởi vậy Lâm phu nhân sáu bảy phần là ngoại tình, mà không phải kỹ nữ.

Thanh Miêu cảm thấy Lâm Y nói có lý, nói. “Tạm bè ngoài vẫn coi là nương tử nhà đứng đắn, thôi bỏ đi, chúng ta làm như không biết, để lão gia nhà cô

ta quần cô ta”.

Lâm Y gật đầu. “Đúng vậy, nơi này không giống ở nông thôn, chúng ta đều thuê phòng mà ở, hôm nay ở nơi này, ngày mai nói không chừng liền dời đi nơi khác, bởi vậy ít gây chú ý thì tốt hơn”.

Thanh Miêu tiếc nuối. “Đáng tiếc, không đồng ý kết phùng với cô ta, không moi được ý tưởng kinh doanh”.

Lâm Y cười nói. “Nên cảm ơn vị Lâm phu nhân đó, nghe cô ta nói ta liền thông suốt, thì ra ở Đông Kinh này mở tửu điểm cũng không khó như ta nghĩ”.

Thanh Miêu hỏi. “Nhị thiếu phu nhân muốn mở tửu điểm? Chú ý này không tồi, nhưng tửu điểm có lớn có nhỏ, vài loại lận, chúng ta mở loại nào mới được?”.

Lâm Y trả lời. “Ta chưa từng đến tửu điểm lần nào, làm sao biết được, vẫn là tìm cơ hội ra phố nhìn một cái nói sau”.

Thanh Miêu cảm thấy có lý, hưng trí tăng vọt, nói. “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi bây giờ?”.

Lâm Y cười. “Em cũng gấp gấp quá đó, chúng ta hai người nữ, một mình vào tửu điểm ngồi rất xấu hổ, chờ Nhị thiếu gia xong công việc trở về rồi đi”.

Thanh Miêu làm sao chờ nổi, nghĩ muốn tự mình ra phố nhìn trước, lại lo lắng Lâm Y ở nhà một mình, khó khăn chờ đến lúc Trương Trọng Vi trở về, vội vàng đón. “Nhị thiếu gia, chúng ta ra phố nhìn tửu điểm”.

Trương Trọng Vi không hiểu đầu đuôi, vội nhìn về phía Lâm Y. Lâm Y mở rương lấy tiền, nói. “Buổi tối chúng ta không nấu nướng, đi ăn ngoài phố đi”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Chợ đêm?”.

Lâm Y hỏi chàng. “Chàng có biết tửu điểm nào ở Đông Kinh mà chủ chỉ cho thuê nhà thôi, không ra mặt kinh doanh, cho người ta thuê làm nơi buôn bán?”.

Trương Trọng Vi nhất thời không nghe hiểu, cười nói. “Có rất ít người mở tửu điểm còn đặc biệt xây nhà, phần lớn ai chẳng thuê mặt tiền có sẵn?”. Lại hỏi. “Em muốn mở? Chúng ta không có kinh nghiệm. Muốn cho thuê tửu lâu? Chúng ta làm gì có nhà”.

Lâm Y chợt chàng hai cái, nói. “Chàng mới làm việc có một ngày mồm miệng liền biến lạnh lại, đi mấy ngày nữa chắc là miệng lưỡi trơn tru ngọt xót”.

Trương Trọng Vi mỉm cười. “Ta chỉ nói thật thôi, nhưng mà có một vài cửa hiệu nhỏ, buôn bán chút ít, chủ quán vẫn giữ độc quyền về rượu, còn đồ nhắm thì đều là người ngoài”.

Lâm Y vừa lòng nói. “Cái này không khác Lâm phu nhân hàng xóm nói là bao, chúng ta phải đến mấy nơi như vậy nhìn một cái, thuận tiện ăn cơm chiều”.

Trương Trọng Vi cười to, chỉ sang cửa đối diện. “Nếu em muốn học hỏi mấy tiệm như thế, không cần đi xa, có ngay tửu quán nhỏ đối diện”.

Lâm Y nói nghiêm túc. “Đừng xem thường tửu quán nhỏ, chúng ta mới đến Đông Kinh, mọi sự không quen, lại chưa từng buôn bán, tùy tiện liền bỏ nhiều vốn ra không phải thượng sách, phải bắt đầu làm ăn nhỏ nhỏ, tích lũy chút kinh nghiệm rồi nói sau”.

Ý tưởng này rất thực tế, Trương Trọng Vi vô cùng đồng ý, vì thế chờ Lâm Y đội mũ trùm xong, cả nhà đi hướng tửu quán đối diện. Mỗi ngày Lâm Y đều thấy tửu quán nhỏ này, nhưng chưa bao giờ đi vào, hôm nay vào trong quan sát, quả nhiên bà bà bán rượu kia trên quầy có ba bình rượu, hai bình là rượu rẻ tiền, bán theo chén, còn có một vỏ rượu mật đất tiền, bán theo cút. Bắc Tống dùng rượu bằng cút sừng, lớn nhỏ khác biệt, cút của tửu quán này rất nhỏ, chừng hai lạng, đại khái vì lui tới đây đều là người nghèo, ít có ai uống nổi.

Vợ chồng Lâm Y ngồi xuống, cho Thanh Miêu thêm băng ghế, gọi bà bà, kêu tất cả các loại rượu rẻ tiền mỗi loại một chén, rượu mật một cút, nói bà ấy hâm nóng rồi bùng lên. Bà bà thấy ba người bọn họ đều gọi rượu, hầu hạ ân cần, Lâm Y mượn cơ hội hỏi. “Bà bà, rượu này đều là trong nhà bà ủ sao?”.

Bà bà cười nói. “Quán nhỏ làm gì ủ rượu được, đều mua từ tiệm rượu gốc về”. Vừa vặn có xe trâu kéo chạy ngang qua, bà ấy nói thêm. “Đó là rượu do tiệm gốc mang tới”.

Lâm Y hiểu rõ, nhỏ giọng thì thầm với Trương Trọng Vi. “Mở quán như vậy cũng không khó, chẳng qua là tìm một nơi, mua ít rượu thôi, không cần thiết tay nghề chuyên môn gì hết”.

Trương Trọng Vi gật đầu. “Ừ, mặc dù kiếm không nhiều, nhưng không có gì mạo hiểm”.

Thanh Miêu không biết uống rượu, nhấp một ngụm, nhăn mặt. “Chỉ uống rượu không làm sao no bụng, em về mức ít củ cải muối cay và sừng thảo ngâm tương tới?”.

Lâm Y gật đầu, bảo cô đi, lại hỏi Trương Trọng Vi. “Nếu muốn đồ nhắm thì đi đâu mua?”.

Nói chưa dứt, có một người cấp theo cái rổ hi hi tiến lại. “Vừa hay nơi này có kẹo thơm mới làm xong, khách quan lấy một phần?”.

Lâm Y hỏi. “Một phần bao nhiêu?”.

Người đó đáp. “Một phần tám văn”.

Lâm Y nói. “Cũng không rẻ nha”.

Người đó biện bạch. “Trong số những người bán ở tửu quán này, tôi bán là rẻ nhất đấy”.

Lâm Y không chịu tin, phải tay để hấn đi. Trương Trọng Vi nói. “Đồ nhắm trái cây không lấp no bụng, mua cũng thế, ta sang cách vách mua mấy chén bánh trứng cút chiên lại đây?”.

Lâm Y gật đầu, sỏ tiền đưa cho chàng. Trương Trọng Vi liền sang cách vách, gọi ba chén, bảo chủ quán bung tới.

Cái gọi là bánh trứng cút chiên không liên quan gì tới trứng cút, chẳng qua là tượng trưng mùi vị của nó mà thôi, Lâm Y ăn mấy miếng, lại có người bán đồ nhắm tới, chào hàng dưa chua nhà mình muối, bảo rằng một phần chỉ cần năm văn. Ngay lúc này Thanh Miêu quay lại, một tay bung củ cải muối cay, một tay bung sừng thảo ngâm tương, nói. “Năm văn mà rẻ? Củ cải và sừng thảo của ta mỗi thứ chỉ cần ba văn, mua cả hai còn giảm một văn nữa”.

Người bán không phục, gấp một đĩa dưa chua kêu Thanh Miêu ăn thử, Thanh Miêu ném qua, cũng không chịu phục, gấp củ cải muối cay và sừng thảo ngâm tương cho hấn thử. Dưa chua của hấn sau khi muối xong chỉ luộc qua nước một lần, mà hai thứ đồ ăn của Thanh Miêu có bỏ thêm dầu, hương vị đương nhiên ngon, hấn nếm thử xong, tự giác thấy tay nghề không bằng người ta, cấp rỏ đi mất. Lâm Y chê cười Thanh Miêu. “Em mới tới liền đoạt mất chỗ làm ăn của người ta”.

Thanh Miêu cảm giận bất bình. “Em ra chợ đêm, một phần thức ăn mới bán ba văn tiền, thử dưa chua không mùi vị gì của hấn mà dám chào giá năm văn”.

Trương Trọng Vi nói. “Hấn phải cấp rỏ đi khắp các tửu lâu tửu quán, không thoải mái bằng người, bán đương nhiên đắt hơn chút”.

Thanh Miêu nghĩ cũng phải, lúc này mới bình phục tâm tình, cười nói. “Hấn ta lấy công làm lời, em không ghen tị làm chi”.

Mới vừa rồi Thanh Miêu và người bán đồ nhắm đầu tay nghề, các vị khách trong tửu quán đều nhìn thấy, lúc sau liền lục tục có người đến hỏi. “Hai thứ này có bán không?”.

Ngẫu nhiên đến tửu quán lại có tiền dâng tận cửa, Thanh Miêu mừng rỡ, vội vàng về nhà, mức toàn bộ củ cải muối cay và sừng thảo ngâm tương đến, chào hàng ngay tại chỗ. Lâm Y và Trương Trọng Vi ăn xong bánh trứng cút, Thanh Miêu vẫn chưa chịu về nhà, bảo rằng khó được cơ hội kiếm tiền dễ dàng như vậy, không thể buông tha. Lâm Y buồn cười, thương lượng với Trương Trọng Vi. “Dù sao nhà cũng ngay ở đối diện, để cô nâng lại đây bán xong rồi về?”.

Trương Trọng Vi gật đầu đồng ý, dặn dò Thanh Miêu hai câu, cùng Lâm Y về nhà trước.

Chẳng được bao lâu, Thanh Miêu đã về, nhưng củ cải muối cay và sừng thảo ngâm tương thì chưa bán hết, Lâm Y hỏi. “Sao vậy, bán không được hay có người giành chỗ?”.

Thanh Miêu lắc đầu, nói. “Khó trách mấy người bán đồ nhắm lại bán đắt như vậy, thì ra khách trong tửu quán đều ăn chậm, nửa ngày mới đổi một chén, em đứng đó chờ hồi lâu mới bán được hai chén, còn không bằng ra chợ đêm tiêu thụ cho nhanh”.

Trương Trọng Vi mỉm cười. “Bằng không người ta sao phải chạy khắp các quán lớn quán nhỏ, người chỉ ở mỗi một chỗ, đương nhiên không kiếm được bằng”.

Thanh Miêu nghe vậy càng thêm uể oải. “Nô tỳ không chạy khắp thành nổi đầu, xem ra tiền này kiếm không được”.

Lâm Y nói. “Ta có một biện pháp”.

Thanh Miêu mừng rỡ hỏi. “Biện pháp gì Nhị thiếu phu nhân mau nói”.

Lâm Y cười. “Chúng ta tự mình mở tửu điểm, em bán củ cải muối cay và sừng thảo ngâm tương ngay tại đó, chẳng phải vừa đẹp?”.

Thanh Miêu hớn hờ nói. “Vạy em làm nhiều mấy món, bày nguyên một bàn, nhất định ai cũng thích ăn”.

Lâm Y khen ngợi gật gù, lại nói. “Tửu điểm nhỏ thì mở ở nhà là tốt nhất, đáng tiếc đối diện đã có một quán rồi”.

Trương Trọng Vi nói. “Còn nhiều nơi náo nhiệt khác, chờ có thời gian rảnh, ta cùng em ra phố đi dạo, chọn một nơi đông đúc mở tửu điểm”.

Lâm Y lo lắng. “Rồi nhà quá xa, cứ cảm thấy lo lắng thế nào, lỡ đâu có lưu manh đến quấy rối thì sao?”.

Trương Trọng Vi cười. “Ta tốt xấu gì cũng làm quan, khi khai trương mời vài vị đồng nghiệp đến tửu điểm ngồi, còn có lưu manh nào dám đến?”.

Lâm Y đứng dậy vén váy hành lễ, đưa. “Sau này thiếp còn phải dựa vào Trương biên tu chiếu cố việc làm ăn”.

Thanh Miêu vừa thấy hai người liếc mắt đưa tình, vội lặng lẽ lui ra ngoài, Lâm Y cười nắc nẻ một tiếng, hỏi Trương Trọng Vi. “Nghe khẩu khí của chàng,

quan hệ với đồng nghiệp được cải thiện rồi?”.

Trương Trọng Vi cười khổ. “Chuyện ta bất hòa với Lí Thái thú, mới nửa ngày đã truyền khắp, có mấy người bắt đầu mượn sức ta, bọn họ vui vẻ, ta lại buồn rầu”.

Lâm Y nói. “Thế mà chàng còn nói mời đồng nghiệp đến chiều cổ tửu điểm, nếu bị Lí Thái thú nghi ngờ chàng dựa vào một phái khác thì thế nào?”.

Trương Trọng Vi đáp. “Những người trong chốn quan trường, dù rằng sau lưng giắt dao, ngoài mặt vẫn tỏ vẻ hòa hợp êm thấm, hai phái có bất đồng chính kiến, ngầm tranh đến người chết ta sống đi nữa thì mặt mũi bên ngoài vẫn tiết chế lắm, thường xuyên tụ lại một chỗ uống rượu mua vui”.

Lâm Y nói. “Đã như vậy, chờ tửu điểm nhà chúng ta khai trương, chàng mời các vị đồng nghiệp đến chính điểm ăn bữa cơm”.

Trương Trọng Vi ngạc nhiên. “Nương tử, không phải em không cho ta đến chính điểm sao, nơi đó có thể có kỹ nữ”.

Lâm Y đánh chàng hai cái, nói. “Chỉ cho phép chàng uống rượu, kỹ nữ thì triệu đến cho người khác”. Lại hỏi. “Chẳng lẽ đàn ông các người ai cũng yêu thích kỹ nữ sao? Không có ngoại lệ nào hết?”.

Trương Trọng Vi ngẫm nghĩ, đáp. “Thật là có một vị thượng cấp, vừa không nạp thiếp, cũng không triệu kỹ nữ; còn một vị đồng nghiệp, không nạp thiếp, chỉ yêu kỹ nữ”.

Lâm Y kinh hi reo lên. “Thực sự có người như vậy? Còn là thượng cấp của chàng? Cái này chàng nên học theo”.

Trương Trọng Vi không cho là đúng. “Ta vốn là người như thế, cần gì học theo”.

Lâm Y thấy chàng bắt đầu khoe khoang, cười chột bên hông chàng, Trương Trọng Vi thuận thế bắt được tay nàng, thấp giọng rầm rì. “Đã nhiều ngày bận rộn, mấy ngày rồi chúng ta chưa...”.

Lâm Y đẩy chàng. “Còn chưa tắm rửa nữa”.

Trương Trọng Vi làm như không nghe thấy, miệng không ngừng thủ thỉ, tay cũng không ngừng hành động, nhanh chóng ôm nàng lăn lên giường, một trận vui sướng.

Ngày hôm sau rời giường, hai người ăn điểm tâm sáng xong, Trương Trọng Vi theo lễ thường đến Hàn Lâm viện làm việc, Lâm Y tiễn chàng ra cửa, thấy Thanh Miêu ngồi xồm trước nhà, nhìn đối diện ngẩn người, nàng ngạc nhiên hỏi. “Em ngồi đây làm chi?”.

Thanh Miêu đáp. “Củ cải muối cay và sừng thảo ngâm tương, mức qua đó là có tiền, đáng tiếc em không có thời gian chờ bên ấy”.

Lâm Y nói. “Ta cho em một chủ ý, em mức sang nhờ bà bà bán giúp em, một phần năm văn”.

Thanh Miêu nghi ngờ. “Tuy là hàng xóm, nhưng bà ấy không nhất định tốt bụng như vậy”.

Lâm Y nói tiếp. “Mỗi phần bán được trích cho bà ấy một văn, em nói thử xem bà ấy có nhiệt tình không?”.

Thanh Miêu nhảy bật lên, dọa Lâm Y sợ hết hồn. “Nhị thiếu phu nhân thật là nhiều ý kiến hay, em đi liền, đều là hàng xóm láng giềng, cũng không sợ bà ấy chơi xấu”.

Cô nàng hành động cực nhanh, lời còn chưa dứt, người đã bay qua đối diện, Lâm Y nhìn bóng dáng cô, lắc đầu cười cười đi vào nhà.

Trong chốc lát, Lâm phu nhân cách vách đến gõ cửa, hỏi. “Chuyện kết phùng mở tửu điểm, Lâm phu nhân đã suy nghĩ xong chưa?”.

Lúc trước Lâm Y cảm thấy hứng thú với bí quyết mở tiệm của Lâm phu nhân, nhưng hiện tại nàng chỉ muốn cẩn thận bắt đầu từ buôn bán nhỏ, liền mất đi hứng thú, vì thế nói dối. “Quan nhân nhà ta làm quan, không chịu cho ta buôn bán”.

Lâm Y vốn thuận miệng nói vậy, không ngờ Lâm phu nhân liền tin, không dây dưa nữa. Nàng không khỏi kinh ngạc, ngay cả phố phường dân chúng cũng tin người làm quan không ưa buôn bán, chẳng lẽ quan viên ở Bắc Tống thật sự cho rằng kinh thương là việc nhục nhã thân phận? Nàng nghĩ đến đó, lại âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn Trương Trọng Vi không cố chấp ý niệm đó trong đầu, bằng không nhà bọn họ thật sự phải lâm cảnh khôn cùng.

Lâm phu nhân ngồi đối diện nàng, nghe nói Trương Trọng Vi làm quan, lập tức tỏ vẻ kính trọng. “Ta có mắt không thấy thái son, thế nhưng đến mời Lâm phu nhân làm buôn bán, chớ trách chớ trách”.

Lâm Y vội hỏi. “Có gì đâu, Lâm phu nhân đừng nghĩ nhiều”.

Lâm phu nhân trở nên gượng gạo, không dám ngồi lâu, bảo rằng trong nhà có việc, đứng dậy từ đi. Qua một lát, nha hoàn nhà cô ta Xuân Ný lại gõ cửa, trả cối chày lúc trước mượn, cũng dâng một xấp gấm Tứ Xuyên làm lễ tạ ơn. Lễ vật trọng như vậy, giá trị vượt qua cả cối chày, Lâm Y nào dám nhận, vội chối từ. “Đều là hàng xóm, mượn chút đồ còn phải quà cáp tạ ơn, bảo ta để mặt mũi đâu chứ”.

Xuân Ný lên tiếng nói sang việc khác. “Lão gia nhà chúng tôi và huynh đệ nhà mẹ đẻ của phu nhân xưa nay bất hòa, nếu Lâm phu nhân nhìn thấy lão gia

nhà chúng tôi trở về, ngàn vạn lần đừng nhắc đến huynh đệ nhà mẹ đẻ phu nhân chúng tôi tới đây”.

Tới tận lúc này Lâm Y mới chính thức hiểu, hóa ra Lâm phu nhân không phải muốn mở tửu điểm gì cả, chẳng qua là nghe Lâm Y nhắc tới muốn kiếm tiền, liền góp ý qua lại, kiếm có tặng phí bịt miệng đến. Lâm Y hiểu sai ý, cứ tưởng Lâm phu nhân muốn mượn sức, từ chối ý tốt của cô ta, lúc này mới có chuyện cô ta trực tiếp tặng gấm Tứ Xuyên đến. Lâm Y nghĩ thông, thật cảm thấy xấp gấm này không nhận không được, bằng không Lâm phu nhân chẳng thể an tâm nổi. Dù sao nàng cũng không nghĩ quản chuyện nhà hàng xóm, liền nhận gấm Tứ Xuyên, nói. “Đa tạ Lâm phu nhân, ta không khách sáo nữa”.

Xuân Ny hoàn thành nhiệm vụ, quay về báo cáo cho Lâm phu nhân biết. Lâm phu nhân đỡ được tảng đá trong lòng, cũng không dám lơ lỏng, luôn luôn tặng một ít quà cáp sang, khiến Lâm Y rất khó xử, không nhận sợ Lâm phu nhân đa tâm, nhận rồi cảm giác như thông đồng cho người ta làm bậy, vì thế bàn với Trương Trọng Vi, cho thuê luôn căn nhà đang ở, ra ngoài tìm chỗ khác.

Trương Trọng Vi nghe Lâm Y nói nguyên do, cũng hiểu nên chuyển nhà, vì thế viết cáo thiếp dán ra ngoài cửa, nhưng lần này bọn họ vận khí không tốt, qua mấy ngày vẫn không ai đến hỏi. đành phải tiếp tục ở, chờ cho thuê được mới tính toán chuyển đi.

Nói đến cũng lạ, Lâm phu nhân thấy cáo thiếp kia, thật không đến cửa quấy rầy nữa, Lâm Y phỏng đoán đại khái cô ta nghĩ cả nhà Lâm Y phải chuyển đi, không tất yếu quà cáp bịt miệng nữa, liền yên tĩnh xuống.

Ngày hôm đó Trương Trọng Vi được nghỉ, một ngày rảnh rỗi, dẫn Lâm Y và Thanh Miêu ra phố khảo sát giá thị trường. Chẳng thì muốn chọn ngay một nhà, nhưng Lâm Y cố ý muốn xem mấy nhà mới quyết định, vì thế ba người đi một đoạn nghỉ một đoạn, nhìn nhà này đến nhà khác.

Việc này rất có hiệu quả, Lâm Y đã biết đại khái về khách điểm trong kinh thành : Đông Kinh tổng cộng có bảy mươi hai chính điểm, vừa ủ rượu vừa bán rượu; còn lại gọi là “cước điểm”, chỉ bán rượu không ủ rượu, toàn bộ dựa vào chính điểm cung ứng; cước điểm cũng còn gọi là nơi bán trà rượu, hoặc nhỏ hơn gọi là “phách hộ”, “đá oản đầu”, nhiều tên khác nữa.

Xem qua rất nhiều cửa tiệm, Lâm Y nhìn không được cảm khái, tất cả các điểm quán đó đều mở ra vì đàn ông, tôn chỉ là phục vụ khẩu vị của đàn ông, nàng ngồi trong điểm, thấy khách uống rượu chung quanh ai cũng ôm kỹ nữ, nàng cảm thấy đứng ngồi không yên, ngồi không lâu lắm đã muốn rời đi.

Nhìn đến cuối cùng, Lâm Y bắt đầu có một ý tưởng mở tửu điểm cho nữ giới, nàng kể cho Trương Trọng Vi nghe, nói. “Phụ nữ chúng em ngày thường không có nơi nào để đi, nhất định đều ghen chết được, em mở tửu điểm cho bọn họ nhàn hạ có thể đến ngồi chơi, tâm sự, nhất định sinh ý không tồi”.

Nàng vốn tưởng ở Đại Tống ý định này thế nào cũng bị coi là kỳ dị, Trương Trọng Vi hẳn không dễ dàng đồng ý, không ngờ Trương Trọng Vi lại vui mừng gật đầu. “Em mở tửu điểm bình thường, không thể xuất đầu lộ diện, còn phải thuê người quản lý, nếu em chỉ bán rượu cho nữ giới, có thể tự mình làm, chẳng phải tiện hơn nhiều sao?”.

Lâm Y còn chưa nghĩ đến đó, liên tục gật đầu, cười. “Mở tiệm như thế, em và Thanh Miêu hai người có thể ứng phó, chúng ta trước thuê nơi nhỏ thôi, nếu buôn bán tốt, lại khuếch trương mặt tiền sau, như vậy cũng không sợ thiếu vốn”.

Trương Trọng Vi nhìn một tửu điểm náo nhiệt ven đường, có chút nghi ngờ. “Em ngẫm lại, nếu mở điểm chỉ dành cho nữ giới, nhất định đưa tới nhiều người vây xem, phụ nữ da mặt mỏng, có thể chịu nổi?”.

Lâm Y cũng tự hỏi, nói. “Nơi mở đúng là vấn đề thật, không thể mở ở đường lớn, phải bí mật chút mới tốt”.

Trương Trọng Vi nói. “Không ra chỗ náo nhiệt, làm sao có người tới?”.

Thanh Miêu nghe xong câu đó, xen vào. “Cái gọi là rượu thơm không sợ ngõ sâu, hơn nữa, chúng ta mở là tửu điểm đầu tiên ở Đông Kinh cho nữ giới, không ai cạnh tranh, còn sợ không có khách?”.

Lâm Y lắc đầu, lẩm bẩm nói. “Không thể mở ở nơi náo nhiệt, cũng không thể quá hẻo lánh...”.

Thanh Miêu nói. “Vừa không náo nhiệt vừa không hẻo lánh, nơi như thế quả là khó tìm”.

Chủ tớ hai người đứng ven đường trầm tư suy nghĩ, Trương Trọng Vi vội nói. “Chúng ta về nhà trước đã, buôn bán là chuyện lâu dài, gấp gáp không được”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Chuẩn bị mở điểm

Chủ tớ ba người về nhà, tiếp tục thương thảo chuyện mở tửu điểm. Phía đông kinh thành nhiều cước điểm, rải rác khắp phố lớn ngõ nhỏ, trà rượu là thứ

quan trọng nhất thì đã có chính điểm cung cấp, còn có người môi giới cung cấp thức nhắm, khiến cho việc mở cuộc điểm trở nên thực sự dễ dàng. Tuy rằng vị trí mở điểm vẫn chưa có tin tức, nhưng Lâm Y vẫn hưng trí bừng bừng, nói: “Cuộc điểm thật sự nói mở là mở được, khó trách đầu đường cuối ngõ chỗ nào cũng có”.

Trương Trọng Vi bị cảm xúc của nàng cuốn hút, cười: “Từ điểm của nương tử không thể mở ở phố xá sầm uất, tiền thuê mặt tiền cũng có thể tiết kiệm không ít”.

Thanh Miêu ra chỗ cửa sổ, chỉ ra ngoài: “Em thấy nơi này không tệ, hay là cái cách phòng hạ đẳng em đang ở thành mặt tiền cửa hàng?”.

Trương Trọng Vi nghi ngờ: “Mở ở trong này, làm sao có người đến?”.

Thanh Miêu nói: “Ngõ nhỏ chúng ta ở cũng có không ít các nương tử, sao lại không có ai đến?”.

Trương Trọng Vi bác bỏ: “Chỉ có những người thuê phòng thượng đẳng ở đằng trước là dư dả chút, còn lại đều ăn bữa nay lo bữa mai, nào có tiền dư đến uống rượu”.

Lâm Y cũng không đồng ý, nói: “Chúng ta đang định chuyển nhà, còn mở điểm ở đây làm chi”.

Mặc dù nàng không ủng hộ đề nghị của Thanh Miêu, nhưng vì thế mà nàng nảy ra được một ý tưởng, sao không tìm nơi nào rộng một chút, đằng trước mở từ điểm, đằng sau nhà mình ở, chẳng phải tiện lắm sao. Nàng kể ý tưởng đó cho Trương Trọng Vi nghe, Trương Trọng Vi cảm thấy rất tốt, nói: “Vừa hay chúng ta phải chuyển nhà, tìm nơi nào có nhiều quan to quý nhân ở, thuê một gian nhà”.

Chàng là lo vấn đề hút khách, ý tưởng không sai, nhưng nơi quan to quý nhân ở, phòng ốc nhất định đắt đỏ, Lâm Y không khỏi do dự.

Trương Trọng Vi mỉm cười: “Nói em đừng bảo ta xạo, Âu Dương hàn lâm, hiện giờ là Âu Dương phủ doãn, còn có thượng cấp của ta Vương hàn lâm, đều thuê nhà trong ngõ nhỏ, phòng còn chẳng bằng gian của chúng ta bây giờ nữa”.

Lâm Y nghi ngờ: “Nếu đều là quan nghèo, chúng ta mở cuộc điểm ở gần đó, làm gì có ai chịu tiêu tiền?”.

Trương Trọng Vi nói: “Bọn họ mặc dù không giàu có, nhưng cũng không thể nói là nghèo, chẳng qua không có tiền mua nhà mà thôi, phải trách giá nhà ở Đông Kinh cao quá sức chịu đựng”.

Lâm Y chậm rãi gật gù, nói: “Phu nhân nhà quan lại, hẳn là phong nhã hơn vợ thương nhân nhiều, ở nhà cũng nhàn nhã không có gì để làm, thường thường đến tiệm uống hai chén cũng là có”.

Trương Trọng Vi nói tiếp: “Sao mà không có việc gì, nghe nói bọn họ thường xuyên xã giao với nhau, mấy ngày trước còn có đồng nghiệp thay mặt phu nhân hỏi thăm em, chắc là muốn mời em đến chung vui”.

Lâm Y càng nghe càng hưng phấn: “Chàng nói bọn họ đều thuê nhà để ở, không có chỗ tụ hội, không bằng đến cuộc điểm nhà chúng ta, em sẽ tính giá rẻ cho bọn họ”.

Trương Trọng Vi cẩn trọng, đề nghị: “Nương tử, em vẫn nên tính toán phí tổn trước”.

Thanh Miêu lập tức trái gấy mài mực, Lâm Y ngồi xuống bàn, bắt đầu ghi lại chi tiết: tiền thuê nhà, trà rượu, bàn ghế và quây; lò hâm rượu, củi lửa; tách chén uống rượu tám bộ; nhân công.

Trương Trọng Vi nói: “Ta thấy chi phí cũng không nhỏ, em cứ tìm hiểu trước giá cả rồi hẵng nhận lời”.

Câu này có lý, Lâm Y giao nhiệm vụ này cho Thanh Miêu, Thanh Miêu sợ nhất là ở không, nghe nói có việc làm, vô cùng cao hứng, nhét danh sách chi tiết vào tay áo, lập tức phải ra ngõ hỏi thăm giá bàn ghế.

Lâm Y cũng giao nhiệm vụ cho Trương Trọng Vi, khi chàng đi làm việc hãy hỏi thăm các đồng nghiệp tin tức chuyện thuê nhà, lại dặn dò chàng không được nói cho người ta biết bọn họ sắp mở từ điểm, miễn cho người khác thấy được thương cơ, nhanh chân chiếm trước.

Lâm Y hiện giờ cũng là phu nhân nhà quan lại, không thể so với lúc ở nông thôn, mọi chuyện đều tự mình ra tay, Trương Trọng Vi không cùng, nàng cũng không thể chạy khắp nơi, bởi vậy chờ nàng phân công công việc xong, phát hiện bản thân hóa ra lại là người thanh nhàn nhất, mặc dù không quen lắm, nhưng cũng đánh bó tay, đành phải học hỏi Thanh Miêu tay nghề, ở nhà làm củi muối cay và sùng thảo ngâm tương.

Thanh Miêu ban ngày đi khắp nơi hỏi thăm giá cả, vợ vết tin tức, buổi tối ra chợ đêm, bán củi củi và sùng thảo Lâm Y làm. Đồ nhắm gửi bán ở từ quán nhỏ đối diện cũng tiêu thụ vô cùng tốt, bà bà mỗi ngày phải đến bung hơn mười mâm, tăng thêm chút thu nhập cho bọn họ.

Qua hai ba ngày, Thanh Miêu hỏi thăm giá cả đầy đủ hết, báo lại cho Lâm Y biết. Cô lấy tờ danh sách trong lòng ra, đưa cho Lâm Y, cười nói: “Ít nhiều có Nhị thiếu phu nhân dạy em viết chữ, bằng không nhiều thứ như thế, em không nhớ hết”.

Lâm Y mở tờ báo giá ra, trước xem trà rượu thế nào, các chính điểm lớn đều có rượu vàng thô để bán, mỗi cân mười văn tới ba mươi văn.

Nàng lắc đầu: “Muốn tiếp đãi các vị phu nhân nương tử có uy tín danh dự, không thể lấy rượu chất lượng kém như vậy được, nếu sợ đầu tư vốn quá nhiều bị lỗ, chẳng sợ ít chùng loại một chút cũng không thể lấy rượu quá kém”.

Thanh Miêu gật đầu, dụng tâm ghi nhớ.

Lại nhìn giá bàn ghế và quày, Thanh Miêu cẩn thận, mỗi loại hình thức còn đơn giản vẽ lại, bàn là bàn bát tiên, ghế là ghế đầu tròn hoặc vuông, quày không khác với tủ quần nhỏ đối diện là bao.

Lâm Y cực muốn đặt làm ghế cao ngồi tại quày, cẩn thận suy nghĩ một phen, cảm thấy quá mức khác biệt, chỉ sợ các phu nhân không thích, đành thôi. Ghế cao không được, quày nhưng thật ra có thể thay đổi đôi chút, Bắc Tống đã có bình kiểu để đựng rượu, Lâm Y muốn đóng một loạt kệ ô vuông dựng vào tường đằng sau quày, dùng để đặt các loại rượu ngon.

Thanh Miêu nghe ý tưởng của nàng, do dự nói. “Nhị thiếu phu nhân, kệ ô vuông thì không khó làm, nhưng thiếu phu nhân dựng cả một tường rượu, ai mà biết loại nào là loại nào?”.

Lâm Y nói. “Ghi tên rượu bên dưới là được, có gì khó đâu?”.

Thanh Miêu buồn cười nói. “Nhị thiếu phu nhân, các vị phu nhân nhà chúng ta đều biết chữ, nhưng những phu nhân không biết chữ cũng rất nhiều đó”.

Vấn đề này không khó giải quyết, Lâm Y nghĩ nghĩ, nói. “Bình rượu chỉ là vật trang trí, có thể kích thích khách hàng hỏi là được, phu nhân nào không biết chữ, em có thể nói cho bà ấy biết”.

Thanh Miêu cười. “Em biết chữ, cái này không khó. Sau này chúng ta tuyển người làm, chỉ sợ không tìm được ai biết chữ”.

Lâm Y nói. “Chuyện nào có đáng gì, bảo bọn họ nhớ kĩ vị trí các bình rượu là được”.

Thanh Miêu vui mừng nói. “Vẫn là Nhị thiếu phu nhân có chủ ý”.

Lâm Y nhìn giá, Thanh Miêu căn cứ nguyên tắc tiết kiệm, chọn đều là rẻ nhất, bàn bát tiên mỗi cái một trăm văn, ghế đầu tròn vuông đều giống nhau, giá bốn mươi văn.

Lâm Y gõ ngón tay xuống bàn, hỏi. “Người bán cái bàn này là thợ mộc làm ra nó sao?”.

Thanh Miêu gật đầu. “Đúng vậy, bằng không đã chẳng rẻ như thế”.

Lâm Y lại hỏi. “Nếu đặt làm, có phải đắt hơn không?”.

Thanh Miêu lắc đầu. “Cái này em không biết, phải hỏi đã, Nhị thiếu phu nhân muốn đặt làm gì?”.

Lâm Y đặt bút, vẽ ra cho cô xem, bàn bát tiên sửa thành hình chữ nhật, để khách có thể ngồi đối diện, tiện nói chuyện phiếm; ghế đầu ngồi lâu thì mỏi, bởi vậy sửa thành ghế có tựa lưng, nhưng ghế dựa ở Bắc Tống đa số đều là ghế gấp, phí công lại choáng chỗ, bởi vậy Lâm Y chỉ vẽ mẫu ghế bành hình thức đơn giản.

Thứ này Thanh Miêu vừa thấy liền biết, nghĩ bụng thợ mộc nhất định làm được, vì thế cuộn bản vẽ lại, chờ nghe ý kiến khác từ Lâm Y rồi lại ra ngoài hỏi.

Lâm Y tiếp tục xem báo giá, kế tiếp là công cụ hâm nóng rượu, nàng nhớ đến lúc tìm hiểu thông tin ở tửu điểm, nói. “Ta thấy tửu điểm dù lớn hay nhỏ đều có một tầu tầu chuyên môn hâm rượu, có gì cần chú ý không?”.

Thanh Miêu đáp. “Rượu lạnh không ngon, người ở đây bất luận trời nóng hay lạnh đều phải hâm nóng xong mới bung rượu lên”.

Lâm Y lại hỏi. “Em biết hâm nóng rượu không?”.

Thanh Miêu đáp. “Em không, nhưng nghĩ đến chắc là không khó, thử vài lần sẽ biết”.

Trương Trọng Vi từ Hàn Lâm viện về, nghe thấy lời này, liên tục lắc đầu. “Hâm nóng rượu phải chú ý nhiều thứ lắm, lạnh quá không được, nóng quá cũng không được, tửu điểm nhà nào có ‘đảo rượu’ tốt, hấp dẫn hơn chút”.

“Mọi người gọi tầu tầu hâm rượu là ‘đảo rượu’ sao?”. Lâm Y tò mò hỏi.

Trương Trọng Vi gật đầu nói phải, Lâm Y nghĩ thầm: cả Đông Kinh này, rượu bán trong tất cả các tửu điểm đều xuất phát từ bảy mươi hai chính điểm ủ rượu, xác thực không có gì để cạnh tranh, nếu muốn thắng một bậc, chỉ có thể đầu tư vào công phu hâm rượu, rất có lý.

Nàng đặt bút viết cạnh danh sách trong hạng mục dụng cụ hâm nóng rượu, thêm hai chữ ‘đảo rượu’, tiếp theo lại nhìn giá lò và than củi, dặn Thanh Miêu. “Ta thấy than này đều rẻ, đợi đến lúc mua, em mua trước mỗi loại một ít, xem loại nào dùng tốt lại đặt số lượng nhiều thêm”.

Thanh Miêu gật đầu ghi nhớ, tiến lên che mắt hạng mục cuối cùng, ngượng ngùng cười cười. “Li uống rượu và chén đĩa em chỉ chọn bộ thô lậu, để em chọn lại lần nữa rồi đưa cho Nhị thiếu phu nhân nhìn”.

Lâm Y cười. “Được, chọn bộ nào có men xanh trắng ấy, đẹp mà còn dễ dùng nữa”.

Trương Trọng Vi giữ lại. “Mua ít thôi, đợi khai trương nói không chừng có người sẽ mang đồ sứ đến tặng”.

Thanh Miêu kinh hi reo lên. “Làm quan thật là tốt, còn có người tặng quà nữa”.

Trương Trọng Vi nói. “Ta cũng không phải quan to gì, nào có ai tặng quà, chẳng qua là đồng nghiệp với nhau bánh ít đi bánh quy lại thôi, đợi nhà bọn họ có việc vui, chúng ta còn phải tặng lại”.

Thanh Miêu một bụng hưng phấn, bị chàng tạt nước lạnh, dầu mỡ lên, Lâm Y nhìn buồn cười, vội đẩy cô nàng đi ra ngoài, nói. “Thừa dịp trời còn chưa tối, mang bản vẽ bàn ghế ra chỗ thợ mộc đầu ngõ cho người ta nhìn xem”.

Nàng xem Thanh Miêu đi ra cửa, quay vào hỏi Trương Trọng Vi. “Chàng hỏi thăm chỗ ở thế nào rồi?”.

Trương Trọng Vi gãi đầu, bộ dáng giống như thất bại, Lâm Y tưởng rằng không có kết quả, vội an ủi chàng. “Chi phí em còn chưa tính xong, phòng ở không vội”.

Trương Trọng Vi lại nói. “Không phải không có, mà là nhiều quá, không biết chọn ở đâu mới tốt”.

Thì ra đồng nghiệp trong Hàn Lâm viện nghe nói Trương Trọng Vi muốn tìm chỗ ở, đều trở về hỏi thăm giúp chàng, mấy người cùng nói gần nhà bọn họ có nhà trống cho thuê, Trương Trọng Vi ngược lại lâm vào khó xử, sợ thuê chỗ này đắc tội chỗ kia.

Lâm Y khó hiểu, hỏi. “Việc nhỏ như vậy cũng có thể đắc tội người ta? Có phải chàng nghĩ nhiều quá không?”.

Trương Trọng Vi cười khổ. “Không phải do ta nghĩ nhiều, mà là ta vừa lộ ra ý định muốn thuê chỗ nào thì mấy người khác lại lên tìm ta nói xấu người nọ”.

Lâm Y ban đầu nghĩ đồng nghiệp của chàng hành động thực ấu trĩ, nhưng nghĩ mới ngộ ra, hẳn là bọn họ môi giới được cho người ta thuê nhà, có thể lấy được hoa hồng từ chủ cho thuê, bởi vậy mới thân thiện như thế, còn cạnh tranh kịch liệt.

Nghĩ thông suốt, nàng lại cảm thấy trong lòng chua xót, hỏi Trương Trọng Vi. “Hàn Lâm viện thế nhưng nghèo túng đến mức này?”.

Trương Trọng Vi nói. “Trong nhà ít người thì không sao, nhà nhiều người liền khó nói”.

Lâm Y nói tiếp. “Nếu có tiền thì thôi, nếu thiếu tiền sao không buôn bán đôi chút, giả như ngại việc buôn bán mất mặt, ngầm làm là được mà”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Cháy lớn đột ngột

Trương Trọng Vi giải thích một phen, Lâm Y hiểu được, nhà quan lại không muốn làm buôn bán không phải vì để ý ánh mắt người đời mà là thật sự cho rằng buôn bán là chuyện nhục cho thân phận, đã hướng tư tưởng lên thanh cao như thế, đương nhiên tình nguyện sống cảnh khốn cùng cũng không chấp nhận buôn bán kiếm sống.

Lâm Y không thể hiểu nổi logic của bọn họ, đột nhiên nhớ ra, cái gọi là khác biệt tư tưởng luôn sẽ đến từ hai phía, nàng không hiểu bọn họ, có phải bọn họ cũng không hiểu tư tưởng của nàng không?

Nàng lo lắng hỏi. “Trọng Vi, phu nhân các đồng nghiệp của chàng, nếu thấy em mở cuộc điểm, liệu có khinh thường em không?”.

Chưa đợi Trương Trọng Vi trả lời, nàng nói tiếp. “Khinh thường em thì thôi, em tình nguyện bị khinh thường chứ nhất quyết không sống cảnh khốn cùng đâu, chỉ là sợ bọn họ vì thế không đến chiếu cố việc làm ăn”.

Trương Trọng Vi an ủi nàng. “Em tuy rằng mở tửu điểm, nhưng hộ tịch không phải thương nhân, sợ cái gì, hơn nữa...”. Chàng ưỡn ngực lên. “Quan nhân của em, tốt xấu gì cũng làm quan, ai dám xem thường em”.

Lâm Y cười mỉa. “Quả thật đi làm mới vài ngày đã miệng lưỡi trơn tru”.

Đang nói chuyện, Thanh Miêu về tới, bẩm báo. “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, sự tình đã làm thỏa đáng, thợ mộc ngoài ngõ đồng ý giúp chúng ta làm bàn ghế hình thù kì quái đó, giá tương đương lúc trước”.

Lâm Y thầm oán, chẳng qua là thoáng sửa lại hình dáng, đơn giản hóa thêm chút, có gì mà hình thù kì quái. Trương Trọng Vi quan tâm sinh kế tương lai trong nhà, cảm báo giá xem thoáng qua một lát, kinh ngạc nói. “Bàn ghế rẻ thật, Thanh Miêu làm việc giỏi lắm”.

Thanh Miêu khiêm tốn nói. “Đầu có, thợ mộc vừa nghe Nhị thiếu gia nhà chúng ta làm quan, hỏi cũng không hỏi liền chủ động hạ giá”.

Lâm Y mỉm cười, thợ mộc cũng am hiểu kinh thương ghê, hiểu được hiệu ứng quảng bá, phỏng chừng hần ta sẽ rêu rao ra ngoài rằng có “quan lớn” đến chỗ hần mua bàn ghế, tặng tiêu thụ.

Thời gian đã tối muộn, Thanh Miêu ra đằng sau nấu hai món điểm tâm, bưng lên cho bọn họ ăn, nói. ” ‘Huynh đệ từ nhà mẹ đẻ’ của Lâm phu nhân lại tới nữa”.

Trương Trọng Vi hơi nhú mày. “Trên đời cũng có kiểu phụ nhân không biết chừng mực như thế, thật là băng hoại văn hóa”.

Lâm Y cầm đĩa khê gỗ chà một cái, nói. “Mau ăn thôi, để ý người khác làm chi, chúng ta nhanh chóng chuyển nhà là được”.

Thanh Miêu vội vã ra chợ đêm bán hàng, ngồi ngay bếp cầm chén lửa nhanh mấy đĩa, cấp rỏ ra cửa. Trương Trọng Vi và Lâm Y com nước xong, đang chuẩn bị rửa chén để vận động đôi chút, bỗng nghe bên ngoài có tiếng đập cửa, Trương Trọng Vi lăm bằm hai câu, đi ra ngoài mở cửa.

Ngoài cửa là một người đàn ông lạ hoắc, tuổi không lớn, để râu, chấp tay cúi người hành lễ chào Trương Trọng Vi, hỏi. “Vị quan nhân này, tôi là hàng xóm kế bên, họ Cổ, xin hỏi quan nhân có biết nương tử nhà tôi đi đâu không?”.

Thì ra là chồng của Lâm phu nhân kia – Cổ lão gia, câu này hỏi thật là không thỏa đáng, người ta nghe thấy còn tưởng Trương Trọng Vi và Lâm phu nhân có gian tình, bởi vậy Trương Trọng Vi nổi nóng. “Nương tử nhà ông đi đâu, ta làm sao biết”.

Cổ lão gia nhận ra mình nói nhầm, liên tục xin lỗi, Xuân Ny từ đằng sau xuất hiện, tóm lấy ông ta. “Lão gia, phu nhân đi la cà nói chuyện phiếm, lập tức sẽ về thôi, sao lão gia không tin nô tỳ?”.

Cổ lão gia giận tím mặt. “Trời đã tối rồi còn nói chuyện phiếm cái gì, người chỉ biết gạt ta”.

Xuân Ny vội la lên. “Thật sự là đi la cà nói chuyện phiếm, lão gia mới về, đường xe mệt nhọc, về nhà nghỉ trước đã, để nô tỳ đi gọi phu nhân”.

Cổ lão gia ngẫm nghĩ, gật đầu. “Ta đi về trước, người mau đi gọi phu nhân về”.

Xuân Ny thờ phào nhẹ nhõm, gấp gấp nói với Trương Trọng Vi ‘Đã làm phiền’, đưa Cổ lão gia về tận nhà, nhìn thấy ông ta đi vào đóng cửa, lại nhanh như chớp chạy đến căn nhà thuê của Lâm Y.

Trương Trọng Vi nhăn mày lắc đầu, đi vào nói với Lâm Y. “Cổ lão gia cách vách đã trở lại”.

Lâm Y nói. “Em có nghe thấy, Xuân Ny không phải đã dời Cổ lão gia đi rồi sao, hần là lừa được rồi”.

Trương Trọng Vi nói. “Cổ lão gia kia là thương nhân, làm sao hồ đồ đến mức để nha đầu Xuân Ny kia lừa gạt được”.

Lời còn chưa dứt, chợt nghe cách vách truyền đến tiếng phụ nữ hét chói tai, tiếng đàn ông quát mắng. Trương Trọng Vi định ra nhìn một cái, bị Lâm Y giữ lại, cả hai ghé sát vào vách nghe ngóng không bao lâu, phát hiện bên ngoài không ít người vây xem, mở cửa ra nhìn mới thấy hàng xóm láng giềng chung quanh, ít nhất là tại trong ngõ này, đều đang vây quanh cửa cách vách coi trò vui, biểu tình trên mặt mỗi người mỗi khác, đàn ông thì vui cười hơn hờ, phụ nữ thì tức giận bất bình, có bà tính tình mạnh mẽ, ngay tại đó liên tục lấy quan nhân của mình đánh chửi luôn.

Lâm Y cảm thấy tò mò, lại nhìn có đông người, thêm nàng cũng không nổi bật, liền kéo Trương Trọng Vi cùng ra ngoài xem diễn. Bọn họ ra ngoài mới thấy, Lâm phu nhân và “huynh đệ nhà mẹ đẻ” của cô ta đều đã bị Cổ lão gia trói lại. Nửa người trên của Lâm phu nhân còn chưa mặc xong quần áo, tay áo rũ xuống một bên, lộ ra hơn phân nửa bộ ngực, dưới ánh đèn trắng bóng chói cả mắt, khó trách cánh đàn ông vây xem đều cười đến thô bỉ.

Trương Trọng Vi vừa thấy, ghét bỏ quay mặt sang chỗ khác, thật là tiết kiệm công sức cho Lâm Y, nàng trước kéo Trương Trọng Vi về phòng, lại đi ra nữa, gặp bà bán rượu cũng đang ở đó coi trò náo nhiệt, liền hỏi thăm bà bà. “Sắp sửa báo quan hả bà?”.

Bà bán rượu lắc đầu. “Việc nhà thôi, báo quan làm chi, hơn nữa Lâm phu nhân này cũng không phải vợ cả, Cổ lão gia hơn phân nửa là muốn đập cho tên gian phu kia mấy cây”.

Lâm Y kinh ngạc hỏi. “Lâm phu nhân không phải vợ cả? Vậy sao dám xưng mình là phu nhân?”.

Bà bán rượu nói. “Vợ cả xa ở Tô Châu, nơi này chỉ có mình cô ta lớn nhất, đương nhiên không coi quy củ ra gì”.

Lâm Y nhìn thoáng vào trong phòng, Cổ lão gia không biết kiếm đâu ra cái chày giã gạo, đang quật tên gian phu kia, khiến hần kêu gào thảm thiết, nàng không khỏi oán giận. “Thời điểm này rồi còn ồn ào như vậy, làm người khác không nghỉ ngơi được”.

Người chung quanh đều cười. “Nhìn xem, tên gian phu đó sung sướng bao nhiêu thì khẩu vị của Cổ lão gia càng mạnh bấy nhiêu”.

Lâm Y lắc đầu, bịt lỗ tai về phòng, kể lại tin tức vừa hỏi thăm được cho Trương Trọng Vi nghe, nói. “Lâm phu nhân cái gì, hóa ra chỉ là đứa thiếp”.

Mặc dù đóng chặt cửa, vẫn nghe được tiếng kêu thê lương thảm thiết cách vách, làm cho Trương Trọng Vi mất hết cả hứng, chàng buồn bực đá ghế, nói. “Ngày mai chúng ta lập tức chuyển nhà”.

Lâm Y dựa vào cạnh chàng, nói. “Chuyển, lập tức phải chuyển, sáng sớm mai liền chuyển”.

Hai người đang nói, Thanh Miêu thở hồng hộc chạy vào, nói. “Em đang ở ngoài chợ đêm bận việc, chợt nghe người ta nói nhà chúng ta xảy ra chuyện, vội vội vàng vàng chạy về nhìn, hóa ra không phải nhà chúng ta, là cách vách”.

Lâm Y thấy cô nàng chạy đến mồ hôi rũ rượi, nói. “Nếu đã về rồi thì đừng đi nữa, nghỉ ngơi cho sớm đi, ngày mai chúng ta đi xem phòng ở, chuẩn bị chuyển nhà”.

Thanh Miêu dạ thật to, xoay người đi.

Lâm Y bưng nước, cùng Trương Trọng Vi rửa tay chân, cùng lên giường đi ngủ.

Nửa đêm, hai người đang ngủ mơ màng, chợt nghe tiếng ồn ào bên ngoài, tiếng khóc la vang lên. Trương Trọng Vi bật dậy mặc áo ngoài, chuẩn bị đi ra nhìn xem, lại phát hiện có mùi khói, chàng quay đầu, ngoài cửa sổ ánh sáng chói lòa, không khỏi sợ ngây người, sững sờ nhớ ra phải đi gọi tỉnh Lâm Y, hoảng loạn nói. “Nương tử, mau tỉnh dậy, cháy rồi!”.

Lâm Y đứng dậy nhìn thấy, cũng ngây dại, Trương Trọng Vi lại đẩy nàng một phen, la lên. “Nương tử, bây giờ không phải lúc sững sờ, mau chạy nhanh lên”.

Lâm Y lấy lại tinh thần, vội chạy tới cửa sổ gọi to Thanh Miêu, Thanh Miêu thất kinh chạy ra, nói. “Nhị thiếu phu nhân, làm sao mà cháy?”.

Lâm Y trách. “Nào có thời gian để ý này đó, nhanh gói ghém đồ đạc đi ra”.

Căn nhà bọn họ thuê thật nhỏ hóa ra lại có lợi, đẩy cửa ra là chạy đi được ngay, hết sức tiện, Trương Trọng Vi một người vác rương tiền, Lâm Y và Thanh Miêu hợp lực khiêng rương quần áo, một mạch chạy thật xa sang phía đối diện mới dám dừng lại.

Thanh Miêu tiếc váy áo của mình, còn có bồn nôi niêu xoong chảo chén đĩa linh tinh, đang định chạy vào đám cháy lần nữa, Lâm Y vội giữ chặt lấy cô, nói. “Không đáng giá mấy đồng, tội gì mạo hiểm, đợi dần xếp xong xuôi, chúng ta lại mua mới”.

Thanh Miêu đau lòng, ngồi ven đường khóc lớn, Lâm Y không còn sức khuyên giải, hỏi Trương Trọng Vi. “Đêm hôm khuya khoắc, chúng ta phải chạy đi đâu bây giờ, tìm khách điểm ở tạm một đêm?”.

Trương Trọng Vi nhìn về phía cũ, cả khu nhà trong ngõ đã ngập thành biển lửa, rất nhiều nhân viên chữa cháy đang xách thùng nước chạy hướng đó. Chàng thở dài. “Cũng chỉ có thể như thế”.

Ba người đang muốn khiêng tiếp, lại nghe thấy có tiếng gọi mình, quay đầu nhận ra là em trai của Dương thị – Dương Thăng. Dương Thăng mang theo mấy tên gia đình chạy đến chỗ bọn họ, thở gấp. “Ta vừa nghe nói khu đông cổng Chu Tước môn cháy, lập tức chạy tới, các cháu có sao không?”.

Gió lạnh thổi, nhưng vợ chồng Trương Trọng Vi lại cảm thấy trong lòng ấm áp dễ chịu, cảm kích nói. “Chúng cháu không có việc gì, đa tạ cậu nhớ thương”.

Dương Thăng thấy rương đồ của bọn họ, hỏi. “Các cháu tính đi đâu?”.

Trương Trọng Vi đáp. “Đến khách điểm ở tạm một đêm, ngày mai lại đi tìm chỗ ở khác”.

Dương Thăng mất hứng. “Nhà ta ngay gần đây, hai cháu không đi, lại muốn tới khách điểm ở, là đạo lý gì?”.

Trương Trọng Vi vội giải thích. “Bây giờ đã là nửa đêm, chúng cháu sợ quấy rầy bà ngoại và cậu”.

Dương Thăng nói. “Đều là chí thân, gì mà quấy rầy với không quấy rầy, mẹ ta đang ở nhà chờ hai cháu đó, chỉ sợ ngay cả khách phòng cũng sửa soạn xong hết rồi”.

Trương Trọng Vi nhìn về phía Lâm Y, trung cầu ý kiến của nàng. Lúc nguy nan có người đưa tay cứu giúp, thật là một sự may mắn. Lâm Y không có gì để phản đối, nàng gật đầu, cùng Trương Trọng Vi cúi người tạ ơn.

Dương Thăng sai gia đình tiến lên, khiêng rương cho bọn họ, đi trước trở về báo tin. Lại có gia đình dẫn ngựa tới, Dương Thăng nói. “Ra ngoài vội vàng, không chuẩn bị kiện, chỉ dẫn theo mấy con ngựa, các cháu có biết cưỡi không?”.

Trương Trọng Vi gật đầu, mang theo Lâm Y cùng cưỡi một con, Thanh Miêu không biết cưỡi, Dương Thăng liền chỉ một gã gia đình. “Viên Lục, người cưỡi chung với nha đầu này”.

Thanh Miêu nhún nhó, không chịu cưỡi ngựa chung với đàn ông lạ, Dương Thăng đành kêu Viên Lục dắt ngựa cùng đi bộ với cô.

Dương Thăng lên ngựa, cùng vợ chồng Trương Trọng Vi và tôi tó nhanh chóng phi về nhà họ Dương. Ngưu phu nhân quả nhiên đứng như lời Dương Thăng nói, đang ngồi sưởi ấm trong nhà, thấy vợ chồng Trương Trọng Vi đi vào, vội tiến đến nắm tay bọn họ nhìn xem, liên tục hỏi. “Có bị thương không? Ngạt khói không?”.

Lâm Y tạ ơn bà quan tâm, nói. “Mọi người không có gì trở ngại, chỉ bị cháy mất váy áo của nha hoàn và dụng cụ phòng bếp”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Nguyên nhân cháy

Ngưu phu nhân nghe vậy yên tâm, nói. “Người không có việc gì là tốt rồi, quần áo và dụng cụ nhà bếp là chuyện nhỏ, mất rồi thì mua lại”.

Gia đình khiêng hai rương đồ tiến vào, hỏi Ngưu phu nhân. “Phu nhân, đây là hành lí của Nhị thiếu gia, đặt ở đâu?”.

Ngưu phu nhân kinh ngạc nói. “Chỉ có bấy nhiêu?”.

Lâm Y giải thích. “Chúng cháu mới đến kinh đô, hành lí mang theo không nhiều lắm”.

Ngưu phu nhân nói thẳng. “Chút gia sản đó làm sao sống nổi, các cháu có tính toán gì không?”.

Lâm Y trầm nghĩ, vị Ngưu phu nhân này đúng là vẫn như lúc trước, ngại nghèo thích giàu, vì thế không lên tiếng. Dương Thăng thấy tình huống trở nên xấu hổ, vội giảng hòa. “Mẹ, đêm đã khuya rồi, bọn họ lại mới hoảng loạn xong, mau an bài phòng ở, để bọn họ đi nghỉ tạm đi”.

Ngưu phu nhân nhìn Trương Trọng Vi và Lâm Y, quả thật trên mặt đầy vẻ mệt mỏi, đành phải im miệng, gọi một nha hoàn, sai dẫn Trương Trọng Vi và Lâm Y đến khách phòng nghỉ ngơi. Vợ chồng Trương Trọng Vi hành lễ chào Ngưu phu nhân và Dương Thăng, lại cảm tạ bọn họ cứu giúp, rồi theo nha hoàn tiến ra sau nhà.

Nhà này rất lớn, phân làm hai bên, mỗi bên có một khu nhà biệt lập và các viện nhỏ, nha hoàn dẫn bọn họ vào viện bên trái, đẩy cửa chính mở ra, mời bọn họ đi vào, cúi người thưa. “Nô tỳ Kim Bảo, hai vị muốn ăn chút điểm tâm hay muốn đi ngủ ngay?”.

Vợ chồng hai người đều đã mệt lắm rồi, chỉ nói. “Chúng ta không đói bụng, người đi đi, gọi Thanh Miêu đến hầu hạ”.

Kim Bảo nhún người hành lễ, đi gọi Thanh Miêu lại đây, chủ tớ ba người tự đi ngủ lấy không hề cập tới.

Ngày hôm sau, lúc vợ chồng Trương Trọng Vi rời giường, Kim Bảo dẫn theo mấy tiểu nha hoàn đứng chờ bên ngoài. Đợi cửa phòng vừa mở, liền nói đuôi nhau vào, cúi người nói. “Chúng nô tỳ tới hầu hạ Trương Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân rửa mặt”.

Lâm Y thầm khen, đúng là nhà có tiền có khác, nha hoàn huấn luyện cũng thật chỉnh chu.

Kim Bảo mở hộp nhỏ ra, dâng lên cho vợ chồng Trương Trọng Vi nhìn. “Đây là bàn chải đánh răng mới mua, chưa từng sử dụng”.

Trương Trọng Vi và Lâm Y mỗi người lấy một cái, lập tức còn có tiểu nha hoàn tiến lên, một người cầm bột đánh răng, một người dâng chén nước, còn có hai người ôm bình nhỏ bằng đồng đứng sau.

Đánh răng xong, các nha hoàn dọn dẹp dụng cụ, lại dâng nước rửa mặt và đầu tắm có trộn hương liệu lên, mời Trương Trọng Vi và Lâm Y rửa mặt. Một tiểu nha hoàn tiến lên, quàng lên cổ Trương Trọng Vi khăn mặt, lại giúp chàng cuộn tay áo lên, Trương Trọng Vi vội xua. “Ta tự làm được”. Nói xong cuộn tay áo lên hai ba lượt, vốc nước liền rửa mặt.

Bên cạnh có nha hoàn cười trộm, không biết là chê cười chàng chân chất dân quê hay sợ vợ như sợ cọp. Hai người rửa mặt xong, Kim Bảo lại dâng một cái hộp nữa lên cho bọn họ nhìn. “Lược cũng là mới, chưa từng có người sử dụng”.

Lâm Y nói. “Bà ngoại thật là khách khí”.

Nói xong lấy một cái lược ngà voi, trước chải đầu cho Trương Trọng Vi, sau mới ngồi xuống để một tiểu nha hoàn búi tóc kiểu “triều thiên kế”. Kim Bảo mở hộp trang điểm, hỏi. “Trương Nhị thiếu phu nhân muốn trang điểm như thế nào?”.

Lâm Y không hiểu lắm phong cách trang điểm ở Bắc Tống, chỉ nói. “Thanh nhả chút là được”.

Kim Bảo lấy phấn hoa, tự mình trang điểm cho nàng, kiểu “đàn vừng trang”. Lâm Y nhìn vào gương, quả nhiên thanh lịch, vừa lòng gật đầu, gọi Thanh Miêu, sai nàng lấy tiền thưởng. Kim Bảo và các nha hoàn vốn tưởng rằng Lâm Y khốn cùng, không hề mong đợi gì, lúc này thế nhưng được tiền thưởng, tuy rằng không nhiều lắm, vẫn mừng rỡ tạ ơn hết lời.

Kim Bảo dẫn theo các nha hoàn lui ra, nói. “Trương Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân đợi một lát, phu nhân nhà chúng nô tỳ sửa soạn xong lại đến gọi hai vị”.

Thanh Miêu nhìn thấy bọn họ đi xa, lẩm bẩm. “Làm khách nhà giàu đúng mệt, chỉ rửa cái mặt thôi liền mất tiền”.

Lâm Y trước khi xuyên qua từng làm phục vụ ở nhà hàng, nằng hiều cảm giác sung sướng khi nhận được tiền bo của khách, bởi vậy nói. “Đừng thiếu phóng khoáng như vậy, nếu không có Nguru phu nhân cho chúng ta ở, đến trọ khách điểm xài hết bao nhiêu tiền?”.

Trương Trọng Vi nói. “Người yên tâm, tiền thưởng nhiều đó không thâm hụt vào tiền may quần áo mới cho người đâu”.

Thanh Miêu bị chọc ngượng, vội né ra ngoài.

Không bao lâu sau, Kim Bảo đến mời vợ chồng Trương Trọng Vi theo đến gian phòng sưởi ấm hôm qua, thỉnh an Nguru phu nhân.

Nguru phu nhân hỏi. “Hôm qua ngủ có ngon không? Bọn nha hoàn hầu hạ tận tâm chứ?”.

Lâm Y nói từ đáy lòng. “Khách phòng nhà bà ngoại so với phòng chúng cháu thuê thì hơn gấp trăm lần”.

Lời khen này, Nguru phu nhân nghe rất hưởng thụ, vui tươi hơn hờ nờ nụ cười, vẫy tay sai người bày cơm, nói. “Hai đứa ném thử thức ăn nhà bà ngoại”.

Lâm Y nhìn trên bàn, bánh hồ, bánh túc chung, bạch trảng chiên, canh đầu, không khác bên ngoài bán là bao, chỉ tinh xảo hơn, nhưng nằng vẫn khen ngợi hết lời, khiến Nguru phu nhân cười không ngừng. Kim Bảo bụng hai chén mì sợi lên bàn, cười nói. “Đây là mì thịt băm, phu nhân nghe nói Trương Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân tới từ Mi Châu, cố ý mời đầu bếp Từ Xuyên làm”.

Vợ chồng Lâm Y vội cúi người tạ ơn. “Bà ngoại quan tâm”.

Nguru phu nhân mỉm cười gật đầu, nhắc đĩa, Trương Trọng Vi không thấy Dương Thăng tới, chưa dám ăn, hỏi. “Cậu không đến dùng cơm sao?”.

Nguru phu nhân trả lời. “Nó là con ngựa hoang, sáng sớm không biết chạy đi đâu rồi”.

Trương Trọng Vi nghĩ đến việc làm ăn tương lai của nhà mình, liền hỏi nhiều một câu. “Cậu làm buôn bán gì vậy?”.

Nguru phu nhân cười. “Có buôn bán gì đâu, mở hai tửu lâu trên phố Ngự, sống tạm mà thôi”.

Đúng là mở tửu lâu, Trương Trọng Vi và Lâm Y liếc nhau, cùng nói thầm, trùng hợp sắp tới bọn họ cũng đi chung một con đường.

Nguru phu nhân gấp một cái bánh hồ cho bọn họ, lại hỏi. “Ta thấy hai đứa chỉ có hai rương gia sản, bổng lộc của biên tu Hàn Lâm viện lại không nhiều lắm, ở Đông Kinh sống thế nào?”.

Bà ấy thế nhưng hiểu biết về bổng lộc của quan viên như vậy, Lâm Y hơi kinh ngạc, đáp. “Chúng cháu muốn kinh doanh một chút, chỉ là không biết kinh doanh thứ gì mới tốt”.

Nguru phu nhân hơi không tin tưởng, hỏi. “Trương Nhị lang bây giờ tốt xấu gì cũng làm quan, cháu tình nguyện buông thả diện ra ngoài buôn bán?”.

Lâm Y nói. “Thề diện không thề diện là gì đâu, cháu chỉ biết không thể đói bụng được, bằng không vào thành làm chi, còn không bằng về quê trông rọt”.

Nguru phu nhân nghe xong câu này, bỏ đĩa xuống, vỗ tay khen ngợi. “Cháu mạnh hơn mẹ chồng cháu gấp trăm lần. Nó đúng ngốc nghếch, thà rằng đói bụng cũng không chịu buôn bán kiếm tiền, giống hệt cha nó y đúc”.

Thì ra cha của Dương thị khi còn sống cũng làm quan, phẩm giai dù không cao, nhưng vẫn có tư tưởng thanh cao đó, mặc kệ trong nhà nghèo đến đói khát, cũng không chịu cho Nguru phu nhân kinh thương. Thăng đến khi ông ta mất, Nguru phu nhân mới có được cơ hội, mượn tiền vốn từ nhà mẹ đẻ, trước sau mở hai cái tửu lâu trên phố Ngự, trong nhà mới bắt đầu dư dả.

Nguru phu nhân đúng là một người phụ nữ mạnh mẽ có khả năng, Lâm Y nghe xong câu chuyện, tâm sinh kính nể vô cùng. Lại hỏi tưởng thái độ Nguru phu nhân lúc trước, hóa ra không phải bà ấy “ngại người ta nghèo”, mà chỉ là không ưa gặp những người sĩ diện khổ thân, cái này không mưu mà hợp với quan điểm của Lâm Y.

Nguru phu nhân thấy Lâm Y không phải kiểu người cổ hủ thanh cao, thái độ chuyển biến một trăm tám mươi độ, nắm tay nằng. “Gia sản ít chớ lo, chỉ cần chịu kiếm, nhà của ta trước kia còn nghèo hơn các cháu, cháu nhìn xem hiện tại thế nào?”.

Trương Trọng Vi thấy hai người tán gẫu thân thiết, rất yên tâm, đứng dậy nói. “Nhà cháy là đại sự, cháu đến Hàn Lâm viện xin nghỉ phép ít ngày”.

Nguru phu nhân vội nói. “Chuyện nhỏ thôi, cần gì cháu tự đi, kêu đầy tớ đứng ngoài cổng đi một chuyến là được”.

Trương Trọng Vi còn định chối từ, Nguru phu nhân nói. “Cháu gọi ta một tiếng ‘bà ngoại’, nên coi nơi này là nhà thân thích, khách khí với ta cái gì”.

Trương Trọng Vi đành phải nhận, tạ ơn bà rồi nói. “Vậy cháu đến khu đông cổng Chu Tước môn nhìn một cái, hỏi thăm nguyên nhân vụ cháy, lại đi tìm chỗ ở khác”.

Ngư phu nhân nghe xong câu này, cảm thấy không vui, nói. “Người hầu đã sớm đi hỏi thăm rồi, không cần cháu đi. Còn nữa, hiện tại hai đứa ở nhà bà ngoại, vội vã tìm nhà thuê làm chi, chẳng lẽ ở nơi này ta không có phòng cho cháu ở?”.

Trương Trọng Vi nói cái gì Ngư phu nhân cũng phản đối, nhất thời tay chân luống cuống. Lâm Y cười nói. “Bà ngoại vẫn là thả chàng ra ngoài đi một chút đi, bằng không chàng chỉ biết buồn đầu trong phòng”.

Ngư phu nhân cũng cười. “Nếu thế thì ta nhờ Trương Nhị lang một việc, ra phố tìm cậu cháu đi, nếu thấy nó đang hồ nháo, lập tức đánh nó về đây”.

Trương Trọng Vi nghe chữ “đánh”, liên tục nói không dám. Kim Bảo tiến lên, nói với Ngư phu nhân. “Thiếu gia là chuẩn êm ra ngoài, không mang theo đây tớ”.

Ngư phu nhân dặn. “Sai Viên Lục mang Trương Nhị thiếu gia đi tìm nó đi”.

Kim Bảo liền vén váy thì lễ với Trương Trọng Vi. “Trương Nhị thiếu gia đi theo nô tỳ”.

Trương Trọng Vi nghĩ bụng, Dương Thăng cũng hơn hai mươi rồi, ra ngoài dạo phố thì thế nào, cần gì sai người đặc biệt đi tìm. Chàng đầy bụng không tình nguyện, bắt đầu đi Kim Bảo đang chờ, đành phải đứng dậy theo ra.

Ngư phu nhân sai người dọn dẹp bàn, bưng trái cây và nước trà đến, hỏi kỹ Lâm Y muốn buôn bán cái gì. Lâm Y cố ý thử, nói. “Cháu cũng muốn mở cuộc điểm, bà ngoại nghĩ thế nào?”.

Ngư phu nhân nói. “Đồng Kinh quá nhiều cuộc điểm rồi, cháu lại không có vốn, chen chân vào đám đông đó làm chi?”.

Lâm Y trầm nghĩ, Ngư phu nhân có thích nàng mấy đi nữa vẫn giữ lại vài phần tư tâm, bởi vậy không muốn nàng cũng mở cuộc điểm, cạnh tranh với nhà mình. Nàng giả bộ đồng ý, thỉnh giáo. “Cháu đến Đồng Kinh chưa lâu, không biết buôn bán gì mới có tiền, còn phải học hỏi từ bà ngoại nhiều”.

Ngư phu nhân cẩn thận nghĩ nghĩ, nói. “Vốn ít, đành phải mở tiệm bán tạp hóa, son phấn chỉ thêm vân vân”.

Bán son phấn chỉ thêm, chỉ sợ không kiếm được bằng Thanh Miêu ra chợ đêm, Lâm Y âm thầm lắc đầu, ngoài miệng vẫn cảm tạ Ngư phu nhân một phen. Ngư phu nhân tưởng nàng đồng ý, định dẫn nàng đi coi mặt tiền cửa hàng, Lâm Y từ chối nói. “Nhà chúng cháu thuê chẳng lẽ bị đốt như thế là xong? Cũng phải nói cho ra lẽ, đợi biết rõ ràng lại đi xem tiệm cũng không muộn”.

Ngư phu nhân liền gọi Kim Bảo, hỏi. “Ta sai bọn họ đi hỏi thăm chuyện vụ cháy, có tin tức gì chưa?”.

Kim Bảo sai người ra ngoài cổng hỏi, qua một lúc, có tin tức truyền vào, bảo rằng vụ cháy hôm qua liên quan rất nhiều đến Cô lão gia. Gã đầy tớ thừa rằng. “Vị Cô lão gia làm thương nhân đạo, nuôi vợ bé ở khu đông cổng Chu Tước môn, vợ bé ông ta không quy củ lắm, thừa dịp ông ta không ở, ngoại tình với kẻ khác, lại vận khí kém cỏi, bị ông ta bắt tại trận”.

Ngư phu nhân nghe đến đó, nói với Lâm Y. “Người làm buôn bán luôn phải chạy bên ngoài, khó được về nhà, đành phải lập thêm một cái nhà khác ở nơi mình hay lui tới, này cũng thật bình thường”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Khéo từ ý tốt

Lâm Y nóng lòng biết nguyên nhân vụ cháy, gật đầu có lệ, hỏi tên đầy tớ kia. “Cô lão gia bắt gian phu, hàng xóm láng giềng đều có thấy, nhưng làm sao lại nháo thành cháy?”.

Tên đầy tớ đáp. “Nghe nói gã gian phu kia chịu đau không nổi, bị Cô lão gia quát mắng mấy roi, đồng ý bỏ tiền giải quyết riêng, Cô lão gia giờ cây đuốc theo hắn đi lấy tiền, đến ngõ, nhất thời sơ sẩy, bị gã gian phu kia húc một phát, cây đuốc văng mất, trúng ngay đồng củi khô, đêm hôm khuya khoắt, bọn họ không tìm được nước, lửa cứ thế càng lúc càng lớn lên”.

Ngư phu nhân luôn miệng “Tội lỗi”, nói. “Thế loại người đáng chém ngàn đao như thế, nên đánh mấy gậy cho chết luôn”.

Lâm Y không biết bà đang nói tới Cô lão gia hay gã gian phu kia, không thể tiếp lời, liền hỏi tên đầy tớ. “Vụ cháy chỉ do vậy, quan phủ mặc kệ không quản sao?”.

Tên đầy tớ đáp. “Làm sao mặc kệ, Cô lão gia và gã gian phu đều bị gô cổ về quy án rồi”.

Ngư phu nhân thở phào. “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi”.

Lâm Y âm thầm thở dài, gô cổ về quy án thì thế nào, phòng ốc đã cháy mất, tiền thuê còn lại ai bù cho, những thứ đã mất ai bồi thường? Nhất thời khó có thể tìm được chỗ ở thích hợp, may mắn Nguru phu nhân nhiệt tình tốt bụng, chủ động giữ bọn họ ở lại thêm mấy ngày, bằng không mỗi ngày ăn ở tại khách điểm tiêu pha không hề nhỏ.

Lâm Y nghĩ đến đây, càng cảm kích Nguru phu nhân hơn, nói. “Còn phải quấy rầy bà ngoại mấy ngày, đợi tìm được phòng ở, chúng cháu lại dời ra”.

Nguru phu nhân nói. “Vừa mới trách Trương Nhị lang xong, cháu lại nữa, nhà của ta có phòng trống cháu không ở, nhất định phải biểu tiền cho kẻ khác?”.

Lâm Y không mấy nguyện ý, tính cách Nguru phu nhân có chút hi nộ vô thường, hôm nay được bà ưu ái, đối xử tốt, ngày khác nếu vô ý chọc giận bà, bị đuổi khỏi nhà, chẳng phải càng chật vật?

Nàng cân nhắc phải làm sao uyển chuyển cự tuyệt ý tốt này, cúi đầu không lên tiếng.

Nguru phu nhân tưởng nàng không thích ăn nhờ ở đậu, chỉ nói. “Ta ngăn hãm khách viện hai cháu đang ở ra, thông một cửa riêng, như vậy là một nhà tách biệt, chúng ta hai nhà chỉ là ở cạnh, thế nào?”.

Lâm Y cảm kích Nguru phu nhân sẵn sàng, nhưng cảm kích là một chuyện, lí trí lại là chuyện khác, nàng chỉ cười nói. “Viện của bà ngoại vô cùng tốt, chúng cháu đều muốn ở, đợi kiếm đủ tiền thuê, nhất định gửi bà ngoại”.

Nguru phu nhân nói. “Các cháu và ta là chí thân, tiền thuê tạm hoãn, ngay cả không đưa cũng chẳng sao”.

Hậu đãi như vậy, trong nháy mắt Lâm Y thiếu chút nữa đã gật đầu, nhưng đột nhiên nhớ ra, nàng tương lai phải mở cuộc điểm ở nhà, người ta nói đồng hành là oan gia, nếu bị Nguru phu nhân thấy nàng chẳng những mở cuộc điểm, còn mở ngay tại nhà bà ấy, sẽ có cảm tưởng như thế nào? Cho dù là thân thích, quan hệ thân mật quá ngược lại hóa mâu thuẫn, Lâm Y nghĩ đi nghĩ lại, vẫn từ chối Nguru phu nhân. “Không trả nổi tiền thuê, cháu đâu không việc gì, nhưng Nhị lang chàng da mặt mỏng, chỉ sợ không chịu”.

Nguru phu nhân nghe xong câu này, lập tức không khổ khuyên nữa, ngược lại khen ngợi. “Trương Nhị lang hiểu được không có tiền không mặt mũi xem như tốt rồi, không giống phụ thân nó, da mặt dày còn hơn tường thành Biện Kinh”.

Lâm Y nghe bà hình dung về Trương Đồng như vậy, muốn cười lại không dám, nhìn thực sự vất vả. Hai người nói chuyện phiếm giết thời gian, tới giữa trưa, bày cơm, Trương Trọng Vi rút cuộc lỗi được Dương Thăng về. Nguru phu nhân thấy con trai không uống say, có phần cao hứng, nhưng vẫn quở trách. “Suốt ngày chỉ biết đi đông đi tây chơi bời, hai tòa tù lâu nhà chúng ta chưa bao giờ thấy anh đi trông coi”.

Dương Thăng cũng không cãi, đứng đặc ngồi xuống bàn, nhắc chén đĩa. “Hôm nay cơm ngon ghê”. Lại nói với Trương Trọng Vi. “Cháu trai, chúng ta cùng uống hai ly”.

Nguru phu nhân thấy Dương Thăng coi lời mình nói như gió thoảng qua tai, tức giận đến ném đĩa. Lâm Y vội vàng khuyên nhủ, nàng nghĩ thầm trong bụng, hóa ra người phụ nữ mạnh mẽ giỏi giang cũng có chuyện phiền não không giải quyết được.

Nguru phu nhân bị tức, tâm tình không tốt, động đũa sơ đã bỏ, nói với Lâm Y. “Các cháu ăn từ từ, ta đi nghỉ ngơi một lát”.

Lâm Y đứng dậy tiễn bà đi, quay về bàn cơm nhìn liếc qua Dương Thăng, thấy anh ta thần sắc vẫn tự nhiên, vẫn cùng Trương Trọng Vi uống cạn lại đổ đầy, nàng nhìn không được nói. “Cậu, bà ngoại không vui lắm, cậu không đi nhìn xem thử?”.

Dương Thăng lè lưỡi làm nặt quý nhìn nàng, thờ hất ra. “Ta có ý đó”.

Lâm Y kinh ngạc ngẩn ra, không biết nói cái gì mới tốt, đành im lặng ăn cơm, đứng dậy ra ngoài, muốn đi thăm Nguru phu nhân. Đến trước phòng Nguru phu nhân, Kim Bảo ngăn nàng lại, nói. “Trương Nhị thiếu phu nhân, phu nhân đang ngủ trưa”.

Lâm Y nói. “Lát nữa ta sẽ đến tìm bà ngoại sau”.

Buổi sáng Kim Bảo vừa nhận tiền nàng thưởng, liền nói nhiều hai câu. “Thiếu gia xưa nay như vậy, phu nhân đều bị tức quen rồi, Trương Nhị thiếu phu nhân không cần để bụng”.

Lâm Y nhẹ nhàng gật đầu, cảm ơn Kim Bảo, một mình quay về khách phòng, mới bước vào cửa viện, Thanh Miêu liền ra đón, oán giận nói. “Nhị thiếu phu nhân, ở đây không tốt”.

Lâm Y cười. “Không cần trả tiền thuê, lại có cơm canh ăn, sao mà không tốt?”.

Thanh Miêu bĩu môi nói. “Phòng bếp của bọn họ không chịu cho mượn, em không có cách nào làm củ cải muối cay đi bán được”.

Lâm Y nói. “Em vất vả mỗi ngày, khó được rảnh rỗi, nghỉ ngơi hai ngày đi”.

Thanh Miêu vội la lên. “Người bán buôn trong chợ đêm có phần nửa là ở trong ngõ nhà chúng ta, hiện giờ cháy mất, bọn họ không nhà để về, khẳng định bán buôn không được, em thừa cơ hội này, kinh doanh nhất định tốt lắm”.

Lâm Y cười. “Em làm việc cũng có lý ghê đó chứ”.

Thanh Miêu van xin. “Nhị thiếu phu nhân, thiếu phu nhân đi nói với Nguru phu nhân một tiếng đi, cho em mượn phòng bếp một chút thôi, được không?”.

Lâm Y trả lời. “Cái này không tiện mở miệng, nhà giàu có quy củ nhiều, phòng bếp lại là nơi quan trọng, đừng nói em, ngay cả nha hoàn bình thường trong phủ cũng không được vào đâu”.

Nàng thấy Thanh Miêu uể oải, ngẫm nghĩ, lại nói. “Không biết bọn họ có bếp dùng cho người hầu không nhỉ, mượn dùng một chút, chắc là được”.

Thanh Miêu hoan hô, nói. “Vẫn là Nhị thiếu phu nhân có cách, em đi hỏi liền”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Nói được là được sao, em biết tìm ai để mượn không?”.

Thanh Miêu đáp. “Viên Lục khẳng định biết, em đi hỏi hân”.

Nói xong, chạy ra ngoài như một con gió, Lâm Y đứng đó suy nghĩ lúc lâu mới nhớ ra Viên Lục là gia đình của Dương Thăng, tối hôm qua cùng Thanh Miêu đi bộ về, nàng nhìn không được cười rộ lên : cô nàng Thanh Miêu này, chẳng lẽ... Bỗng nhiên bà vai bị vỗ một cái, ngẩng lên thì ra là Trương Trọng Vi, nàng sảng giọng. “Uống nhiều rượu như vậy, say khướt rồi phải không, làm em sợ muốn chết”.

Trương Trọng Vi thật đúng là uống nhiều, nói chuyện miệng đầy mùi rượu. “Cậu kiên quyết lôi kéo ta, trái một li phải một li, ta cũng hết cách, may mắn buổi chiều không cần đi làm việc”.

Lâm Y đỡ chàng vào nhà, rót trà đưa cho chàng. “Thanh Miêu nói không sai, ở nhà người khác thật quá nhiều điều bất tiện, muốn đi nấu chén canh tỉnh rượu cũng không được”.

Trương Trọng Vi đồng ý. “Cầu nha hoàn nhà họ Dương đi, còn phải cho tiền thưởng”.

Lâm Y đang lấy tiền, nói. “Mấy ngày thôi, không thể đến ngay mấy đồng tiền thưởng cũng tiếc, chẳng nấu được cho chàng chén canh tỉnh rượu”.

Trương Trọng Vi ngăn nàng lại. “Uống không nhiều lắm đâu, ta nghỉ một lát thì tốt rồi, không cần uống canh tỉnh rượu”.

Lâm Y hỏi nghiêm túc. “Thật sự không cần?”.

Trương Trọng Vi gật đầu. “Ta chẳng qua là cùng ngồi chung, không say đâu được, cậu thì khác, uống rượu buồn, say rồi tỉnh rồi ngủ, mấy nha hoàn khiêng cậu không nổi, vẫn là ta khiêng cậu đến phòng ngủ”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Ban ngày ban mặt sao lại uống đến say như thế, cậu có chuyện phiền não?”.

Trương Trọng Vi vẫy tay, gọi Lâm Y ghé lỗ tai lại, chàng nhỏ giọng nói. “Ta chỉ cho em biết thôi, đừng kể người ngoài nghe... Vị cậu này của chúng ta, coi trọng một kỹ nữ, muốn cưới về làm vợ, loại sự tình này làm sao bà ngoại đồng ý, bởi vậy đánh kỹ nữ kia”.

Lâm Y nói. “Em thấy nhiều người mua kỹ nữ về làm thiếp, cậu nói ngọt vài câu, bà ngoại cũng không hấn không đồng ý”.

Trương Trọng Vi lắc đầu. “Nếu muốn làm thiếp thì đã làm được ổn thỏa, cậu muốn cưới cô ta về làm vợ cả”.

Lâm Y kinh ngạc. “Này cũng quá sức hoang đường”.

Trương Trọng Vi kể tiếp. “Mấy năm trước cậu đã muốn cưới một kỹ nữ tên Lan Chi, bị bà ngoại biết được, vung tiền ra mua trước, tặng cho người khác làm thiếp. Cậu vốn đã chết tâm, ai ngờ, không lâu sau phát hiện Lan Chi bị vợ cả người kia đuổi đi, lưu lạc đầu đường, cậu khẳng khẳng cho rằng mình và Lan Chi có duyên phận, trộm đặt mua một tòa nhà, nuôi Lan Chi ở đó”.

Lâm Y hỏi. “Chuyện này bà ngoại biết không?”.

Trương Trọng Vi trả lời. “Đương nhiên là không”.

Lâm Y nghi ngờ hỏi tiếp. “Cậu không dám kể cho bà ngoại nghe, vì sao lại kể cho chàng nghe?”.

Trương Trọng Vi cười khò. “Còn vì sao nữa, nhờ ta yểm trợ chứ sao”. Nói xong, nhớ ra một chuyện, lấy trong tay áo ra một đỉnh bạc, đưa cho Lâm Y. “Cậu cho ta, nói sau này phạm là cậu đến chỗ Lan Chi, đều nói với bên ngoài rằng rủ ta đi uống rượu”.

Lâm Y cứng họng. “Cậu là trường bối, có thể nào, có thể nào...”. Nàng nhét đỉnh bạc lại vào tay Trương Trọng Vi, trách cứ. “Bạc này chàng không nên nhận”.

Trương Trọng Vi nói. “Ta cũng đâu muốn nhận, nhưng cậu say quá, sao nhét lại được. Chỉ có thể chờ cậu tỉnh rồi tính”.

Uống say mới cho bạc, chẳng lẽ thổ lộ tất tần tật ngay trong nhà ăn? Lâm Y vội la lên. “Đại sảnh nhiều nha hoàn bà tử như vậy, hai người kể chuyện đó, không sợ bọn họ nghe được, báo cho Nguru phu nhân?”.

Trương Trọng Vi vuốt lưng nàng, nói. “Nương tử, tuy là mới đưa bạc cho ta, nhưng đã kể chuyện trên đường về, cũng không có người ngoài nghe thấy”.

Lâm Y lúc này mới yên lòng, vỗ ngực. “Vậy là tốt rồi, bằng không bà ngoại biết chàng nhận bạc bao che cho cậu, nhất định giận điên rồi”.

Trương Trọng Vi nhét bạc lại vào trong áo, nói. “Đây là việc nhà bọn họ, chúng ta không xen vào, chờ cậu tỉnh, ta trả lại cho cậu”. Nói xong lại thương lượng với Lâm Y. “Nương tử, chúng ta còn tiền thuê nhà không? Nếu có, liền sớm dời ra ngoài ở thôi, bà ngoại dù tốt nhưng rốt cuộc không phải nhà mình, cứ không tự nhiên”.

Lâm Y cũng đồng ý dời ra, lại cố tình chọc. “Chàng và Thanh Miêu sao giống tính nhau quá, mới ở chưa được một ngày đã không được tự nhiên, em ăn nhờ ở đậu nhà chàng mấy năm trời, còn không phải sống tiếp”.

Trương Trọng Vi khó mà nói Phương thị không phải, vội vàng đứng dậy, thờ dài. “Đều là ta không phải, ta nhận sai với nương tử”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Giá rượu

Lâm Y đánh nhẹ Trương Trọng Vi một cái, nói. “Yên tâm, tiền thuê nhà vẫn phải có”. Lại hỏi. “Vụ cháy lần này đúng là Cổ lão gia và gian phu vô tình gây ra, nghe nói cả hai đã bị gô lại rồi, chàng có biết không?”.

Trương Trọng Vi gật đầu. “Trên đường về nhà đã nghe nói, đều do Cổ lão gia tham tiền, muốn đánh cho ra một món hời từ gian phu, mới dẫn đến vụ cháy này”.

Lâm Y thờ dài. “Chúng ta coi như tốt, có thân thích chịu cho ở nhờ, trong tay lại có tiền, những người ăn bữa nay lo bữa mai thì sống sao nổi đây?”.

Trương Trọng Vi nói. “Triều đình đã an bài rất nhiều người vào ở trong miếu, nghe nói bình thường nếu phát sinh cháy, triều đình đều phải miễn giảm tiền thuê nhà, lúc này hẳn là cũng không ngoại lệ”.

Lâm Y nghe vậy vui mừng. “Thật sự? Vậy chúng ta chờ thêm mấy ngày, chưa cần gấp gáp tìm nhà, chờ triều đình ban chiếu lệnh rồi quyết định”.

Đây là cách có lợi nhất, bởi vậy mặc dù Trương Trọng Vi không muốn ở lại đây, vẫn đồng ý. Chàng uống say bị mệt, lên giường nằm một lát, lúc tỉnh lại đã là giờ cơm chiều, Lâm Y chế cười chàng. “Chàng thế nhưng nhân nhả, em đến ngồi trò chuyện với bà ngoại suốt buổi chiều, nghe bà than thở về cậu”.

Trương Trọng Vi vội hỏi. “Bây giờ bà ngoại đang làm gì?”.

Lâm Y biết chàng muốn đi trả lại bạc, liền giúp chàng nhìn ngó chung quanh, quay về trả lời. “Bà ngoại đang xem chúng nha hoàn bày cơm, đúng là cơ hội tốt, chàng mau đi tìm cậu”.

Trương Trọng Vi vội vàng đến phòng Dương Thăng, đặt bạc lại, xoay người bỏ chạy. Dương Thăng sững sốt, lúc phục hồi tinh thần lại, Trương Trọng Vi đã chạy xa, anh ta ảo não. “Cháu trai này thực là nhất gan, tiền đưa tới tay cũng không nhận, khó trách gặp cảnh khốn cùng”.

Anh ta khó khăn mới tìm được người nguy trang cho mình, bắt đắc dĩ người ta không bị thu mua, ăn cơm chiều tỏ ra ỉu xiu. Trương Trọng Vi và Lâm Y biết rõ trong bụng, đều không chọc tới anh ta, Nguru phu nhân lại không biết, còn tưởng con trai bị bệnh, hỏi han ân cần, vội tới vội lui.

Trương Trọng Vi quan sát hết, về phòng rồi mới nói với Lâm Y.

Lâm Y cười. “Sao, chàng nhớ mẹ ruột?”.

Trương Trọng Vi nói. “Huyện Tường Phù gần Đông Kinh như vậy, tin tức vụ cháy hôm qua nhất định truyền tới đó rồi, chỉ sợ thím lo lắng”.

Lâm Y hiển kế. “Đã như thế, ngày mai chúng ta đi một chuyến, báo bình an cho thúc thúc và thím biết”.

Trương Trọng Vi cảm kích nàng sẵn sàng, ôm nàng vào lòng, ôm thật chặt một lúc lâu mới buông ra. Mẫu tử liên tâm, quan hệ mật thiết, Trương Trọng Vi còn đang nghĩ báo bình an cho Phương thị, người còn chưa đi, Phương thị đã tới rồi.

Một tiểu nha hoàn nhà họ Dương báo lại. “Trương Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, Nhị lão gia Nhị phu nhân và Đại thiếu gia nhà các vị đến đây, đang chờ ngoài phòng khách”.

Lâm Y cười với Trương Trọng Vi. “Thật là thần giao cách cảm”.

Trương Trọng Vĩ cùng nâng ra phòng khách, thỉnh an Trương Lương, Phương thị, lại chào hỏi Trương Bá Lâm, nói. “Đại ca có công vụ trong người, sao cũng đến đây?”.

Trương Bá Lâm nói. “Chúng ta vừa nghe nói khu đông cổng Chu Tước môn cháy, làm sao ngồi yên nổi, hận không thể chạy xuyên đêm đến đây, Đại tẩu cậu hành động không tiện, nếu không cũng muốn tới”.

Lúc hai người nói chuyện, Phương thị đã kéo Trương Trọng Vĩ, xem xét chàng từ đầu đến chân, thấy chàng cũng không bị thương mới thả lỏng tâm tình, nói. “Đúng là con trai ta, chạy thực mau”.

Trương Lương hỏi. “Đang êm đẹp, sao lại cháy?”.

Trương Trọng Vĩ kể lại nguyên nhân, nói. “Cũng không phải có người cố ý phóng hỏa, chỉ là vô tình, coi như chúng con trải qua được một kiếp nạn”.

Phương thị nghe được người phóng hỏa ở ngay cách vách Trương Trọng Vĩ, buồn bực cực kỳ, cắn giận mắng. Ngu phu nhân tiến vào, thấy bộ dáng bà ta, liền biết bà ta là thân mẫu Trương Trọng Vĩ, cười đón chào. “Không biết khách quý tiến đến, không tiếp đón từ xa được”.

Cả nhà Trương Lương vội chào đáp lễ, Phương thị thật tâm cảm ơn Ngu phu nhân. “Ít nhiều có phu nhân hỗ trợ, bằng không tôi lại càng lo lắng”.

Trương Lương cũng nói. “Trọng Vĩ cho phu nhân thêm phiền toái rồi”.

Ngu phu nhân tiếp đón bọn họ ngồi xuống, cười nói. “Thân thích trong nhà, khách sáo chuyện gì, cứ việc ở lại đây”.

Hàn huyền một lúc, Ngu phu nhân đứng dậy xưng. “Mọi người khó khăn đến một chuyến, ăn cơm hăng đi, ta còn có chút việc vặt, thứ lỗi không thể ở lại tiếp”.

Trương Lương và Phương thị ở trước mặt Ngu phu nhân bối phận vẫn nhỏ hơn một đầu, vội đứng dậy nói. “Ngu phu nhân chớ khách khí, là chúng tôi làm phiền”.

Ngu phu nhân cười, dặn dò nha hoàn chuẩn bị cơm, tự đi ra cửa. Phương thị chờ bà vừa đi, liền nói với Trương Trọng Vĩ. “Các con đang ở đâu, dẫn ta đi nhìn một cái”.

Trương Trọng Vĩ và Lâm Y dẫn bọn họ đến khách viện, Phương thị dạo qua trong viện một vòng, nhìn ngó hết trong ngoài, nói. “Viện này không tồi, ta còn sợ Ngu phu nhân chậm trễ các con, bây giờ an tâm”.

Trương Trọng Vĩ mời bọn họ vào chính phòng ngồi, nói. “Bà ngoại đối đãi chúng con rất tốt, thím yên tâm”.

Phương thị lập tức nói. “Vậy các con ở lại thêm mấy ngày, tiết kiệm chút tiền thuê nhà”.

Trương Trọng Vĩ có chút xấu hổ, khụ hai tiếng, nói nhỏ. “Mẹ, ở lại nhà thân thích không thể tự tại bằng nhà mình”.

Phương thị nhưng thật ra đồng ý với điều này. “Cũng đúng, rốt cuộc chẳng phải thân thích ruột thịt”. Ngẫm nghĩ, lại nói. “Nhà chúng ta thuê dư ra mấy gian, hay là các con đến huyện Tường Phù ở”.

Trương Trọng Vĩ đoán rằng nhà kia hơn phân nửa là Lí Thụ bỏ tiền ra thuê, chàng làm sao mặt dày mày dạn đến chiếm chỗ, vội chối từ. “Mẹ, sáng sớm con phải đến Hàn Lâm viện làm việc, ở huyện Tường Phù hành động không tiện”.

Trương Lương thấy Phương thị càng nói càng kỳ cục, trách cứ. “Trọng Vĩ hiện giờ là mệnh quan triều đình, làm sao do bà làm chủ”.

Phương thị nói thảm. “Có thể đi nữa cũng là con trai tôi rút ruột đẻ ra”.

Trương Bá Lâm nói. “Trọng Vĩ là quan viên, còn sợ không có nhà ở?”.

Vẫn là Trương Bá Lâm nói có lý lại xuôi tai, Phương thị rốt cuộc yên tĩnh, nghiêng đầu nhìn xem bình hoa trang trí, tán thưởng. “Nhất định là bình men hoa mai của lò nung Định, nhà Ngu phu nhân thật là có tiền”.

Trương Trọng Vĩ vừa nghe, sợ bà ta lại nói ra cái gì mà hỏi với không hỏi linh tinh, vội nháy mắt với Lâm Y, ý bảo nàng chuyển đề tài. Lâm Y hiểu ý, hỏi. “Nghe nói Đại tẩu giúp thím mở tiệm tạp hóa, làm ăn được không?”.

Phương thị lúc này mới nhớ ra một việc, vội kêu thím Nhâm tiến vào, nhận cái làn nhỏ trong tay thím Nhâm, mở ra, bên trong là ô mai mơ gừng, mứt mơ xé sợi các thứ, nói. “Mở một cửa hàng gần cổng thành, bán thức ăn vặt, ta mang theo một ít đến cho các con, buồn miệng thì lấy ăn”.

Lâm Y tạ ơn Phương thị, sai Thanh Miêu nhận cái làn, lấy một ít ra đĩa mời khách.

Trương Lương vuốt râu, cười. “Đại tẩu các con hiếu thảo, mở thư quán cho ta, nhận mười mấy đệ tử, hiện giờ chúng ta sống rất vui vẻ”.

Lâm Y cao hứng thay bọn họ, cũng cao hứng thay Lí Thụ, mỉm cười nhìn Trương Trọng Vĩ. “Xem ra chỉ có chúng con còn chưa khởi sắc, cần phải cố gắng thêm”.

Phương thị hiện giờ có công việc làm ăn cần chăm sóc, thấy Trương Trọng Vi lông tóc không tổn hao gì, an tâm, đã muốn quay về, Trương Lương cũng nhớ thương mười mấy đệ tử của mình, chỉ nói: “Các con ở lại nhà thân thích, không tiện lắm, chúng ta sẽ không ăn cơm, ngày khác có rảnh lại đến”.

Trương Bá Lâm có công vụ trong người, cũng nói: “Trọng Vi và em dâu có rảnh thì đến huyện Tường Phù chơi”.

Trương Trọng Vi cũng cảm thấy ở nhà thân thích đãi khách không tiện, liền muốn đưa bọn họ ra ngoài ăn cơm, Phương thị liên tục chối từ: “Các con đang lúc cần dùng tiền, tiêu phí làm chi đâu”.

Trương Trọng Vi khổ giữ không được, đành phải cùng bọn họ đi đoạn đường, chàng và Lâm Y tiễn đến tận cổng thành mới quay về. Hôm nay Phương thị không lái nhái chuyện nạp thiệp thông phòng, Lâm Y rất cao hứng, trầm nghĩ, rốt cuộc bà ta cũng có việc để làm, mở mang tâm mắt, không suốt ngày nhìn chòng chọc vào chuyện nhà con cái nữa, xem ra trước kia là do quá nhàn.

Mấy ngày ở tại nhà Nguru phu nhân, Thanh Miêu vẫn ra ngoài hỏi thăm tin tức để chuẩn bị mở cuộc điểm, Lâm Y sợ bị Nguru phu nhân phát hiện, phá lệ dặn cô cẩn thận làm việc, chớ để lộ tin tức. Thanh Miêu cũng hiểu quan hệ cạnh tranh là thế nào, mỗi lần ra ngoài đều cấp theo cái rỏ, bảo rằng muốn đi khảo sát giá củ cải và sùng thảo, quả thật không ai trong nhà họ Dương hoài nghi.

Ít ngày sau, Thanh Miêu hỏi thăm rõ ràng chi phí mấu chốt nhất của cuộc điểm – giá rượu, báo lại cho Lâm Y nghe: Rượu ở Đại Tổng đại khái phân làm hai loại, rượu mở vào mùa thu, gọi là “tiểu tửu”, giá cao nhất mỗi cân ba mươi văn, thấp nhất mỗi cân năm văn; rượu mở vào mùa hạ, gọi là “đại tửu”, giá cao nhất mỗi cân bốn mươi tám văn, thấp nhất mỗi cân tám văn.

Thanh Miêu làm việc mấy ngày nay rất có tiến bộ, chẳng những nghe được hầu hết giá cả, còn tự mình vẽ minh họa, trên có ghi rõ tên rượu và giá cụ thể. Lâm Y rất hài lòng, khen ngợi cô có thiên phú buôn bán, tương lai mở cuộc điểm sẽ giao cho cô quản lý.

Hai người hỏi thăm cận kề giá thị trường, lại choáng váng với danh mục rượu. Lâm Y hỏi Thanh Miêu: “Cái nào là rượu mạnh, cái nào là rượu nhẹ?”.

Thanh Miêu lắc đầu: “Em hỏi rồi, chủ quán không chịu nói, bảo rằng mua uống tất biết”.

Lâm Y đành phải chờ Trương Trọng Vi về, thỉnh giáo chàng.

Trương Trọng Vi nhìn danh mục rượu một lần, nói: “Trong số rượu này ta chỉ nếm qua mấy loại, các loại khác cũng không biết”.

Lâm Y đưa bút, nói chàng ghi lại mùi vị đại khái bên dưới tên từng loại, nói thêm: “Nhà bà ngoại mở tửu lâu, hẳn là hiểu biết nhiều về rượu, chàng không ngại thì tìm cậu hỏi một chút”.

Trương Trọng Vi gãi đầu, khó xử: “Nương tử biết ta mà, những chuyện như nói khách sáo đẩy đưa, ta không biết”.

Lâm Y nói: “Có gì khó, chàng ghé tai lại đây”.

Trương Trọng Vi nghe lời sáp lại, học mấy chiêu, hô to nương tử thông thái. Chàng lập tức đi tìm Dương Thăng, giả bộ bị nhục, giận dữ nói: “Cậu, hôm nay cháu uống rượu với đồng nghiệp, bị người nhạo báng”.

Dương Thăng ngạc nhiên: “Làm việc bất lực bị nhạo báng thì thôi, sao uống rượu cũng bị?”.

Trương Trọng Vi nói: “Bọn họ tìm chính điểm, mời cháu đến, bày rượu đầy bàn, cháu chỉ nhận ra hai ba loại, bọn họ liền chê cười cháu quê mùa”.

Nhà họ Dương mở tửu lâu, cháu ngoại lại không biết gì về rượu, Dương Thăng cũng cảm thấy mất mặt, lập tức vỗ vai Trương Trọng Vi: “Chuyện nào có đáng gì, ngày mai cháu xin nghỉ đi, theo cậu đến tửu lâu, bảo đảm cháu biết còn nhiều hơn bọn họ”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Quy tắc mua bán

Trương Trọng Vi thập phần cảm kích, đang muốn nói lời cảm tạ, Dương Thăng lại lên tiếng: “Đừng vội nói cảm ơn ta, trước đồng ý với ta một chuyện, ta mới mang cháu đi”.

Trương Trọng Vi mơ hồ đoán được là chuyện gì, rất không tình nguyện, bắt đầu dĩ có việc nhờ vả người ta, đành kiên trì mở miệng: “Chuyện gì vậy cậu?”.

Dương Thăng ôm vai chàng, thấp giọng nói: “Đội uống rượu xong, cháu cứ ngồi chờ ở tửu lâu, chờ ta quay về rồi hẵng về nhà”.

Trương Trọng Vi thăm than một hơi, vừa tức. “Cậu muốn đi bao lâu?”.

Dương Thăng trả lời. “Không lâu, nửa ngày là được”.

Trương Trọng Vi vì hoàn thành nhiệm vụ Lâm Y giao cho, đành phải cố mà đồng ý. Dương Thăng vô cùng cao hứng, khoác vai chàng đi ra ngoài, vừa mở cửa, Kim Bảo đã ngăn lại. “Thiếu gia muốn đi đâu, nô tỳ gọi Viên Lục đến”.

Dương Thăng nói nhỏ vô tai Trương Trọng Vi. “Viên Lục thân với nha đầu này, là người của mẹ ta”. Nói xong phất tay đuổi Kim Bảo. “Ta mang Trương Nhị thiếu gia đến tửu lâu nhà chúng ta uống rượu, dẫn theo Viên Lục làm chi”.

Kim Bảo vội vàng chạy về bẩm báo cho Ngưu phu nhân biết, Ngưu phu nhân cười. “Đều nói Trương Nhị lang đảng hoàng chính phái, quả nhiên không tồi, Thăng nhi giao lưu nhiều với Trương Nhị lang cũng tốt, người xem nó chưa bao giờ đến tửu lâu nhà chúng ta nhìn thử một cái, hiện giờ cũng biết đi rồi”.

Bà phân phó Kim Bảo. “Truyền lời cho chương quầy hai tòa tửu lâu, bắt kẻ Thăng nhi đi đến đâu, nhớ chú ý hầu hạ chu đáo”.

Kim Bảo lĩnh mệnh mà đi, nghĩ trước báo cho Dương Thăng rằng Ngưu phu nhân đồng ý anh ta đi ra ngoài, không ngờ Dương Thăng căn bản không để ý ý kiến của Ngưu phu nhân, đã sớm đi rồi.

Dương Thăng dẫn Trương Trọng Vi đi vào một tòa tửu lâu của nhà mình, biển hiệu trước cửa lóe sáng, bên trên ghi hai chữ “Đương lâu”, Dương Thăng chỉ vào biển hiệu, nói với Trương Trọng Vi. “Đây là tửu lâu đầu tiên nhà chúng ta mở, rượu gì cũng có”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Đây là chính điểm hay là cước điểm?”.

Dương Thăng trả lời. “Muốn mở chính điểm, chỉ có tiền thôi chưa đủ, còn phải dựa vào quan hệ”.

Trương Trọng Vi nghe vậy liền biết Đương lâu là cước điểm, nghĩ bụng, cước điểm vừa hay, ngoại trừ khảo sát chủng loại rượu, còn có thể hỏi giá, xem chính điểm nào bán rượu rẻ nhất.

Hai người đi vào trong, chương quầy sớm được tin tức, tự mình ra đón, dẫn bọn họ lên gian riêng trên lầu, cúi đầu chấp tay nói. “Biết thiếu gia muốn tới, đã chuẩn bị rượu xong rồi, tiểu nhân kêu bọn họ bưng lên”.

Ông ta vừa sai sử tiểu nhị bưng rượu dọn thức ăn lên, vừa ân cần nói. “Thiếu gia có cần nghe hát?”.

Dương Thăng cố ý nói. “Gọi hai kỹ nữ đến”.

Chương quầy là người do Ngưu phu nhân tự mình chọn lựa, biết rõ bà thích gì ghét gì, nào dám vâng theo, liền tục xua tay. “Thiếu gia, đừng khó xử tiểu nhân”.

Dương Thăng mắng. “Cút ra ngoài đi”.

Chương quầy lập tức nghe theo đi ra, luôn miệng nói. “Cút ngay, tiểu nhân cút ngay”.

Trương Trọng Vi nhìn không chịu nổi, nhịn không được nói. “Chương quầy này cũng quá khúm núm đi”.

Dương Thăng cười. “Ông ta trông nom tửu lâu, cũng không phải làm quan, khách đến uống rượu thích điệu bộ thế đó, ước gì chương quầy cũng khúm núm nịnh bợ như bọn tiểu nhị, để bọn họ được dâng lên tận mây xanh”.

Đây cũng là cách thức kinh doanh, Trương Trọng Vi lặng lẽ ghi nhớ, lại hỏi. “Chương quầy kia không dám gọi kỹ nữ đến hầu cậu, có làm sao?”.

Dương Thăng trả lời. “Có gì đâu, nghe lời mẹ ta thôi”.

Trương Trọng Vi làm sao không hiểu, hẳn là bởi vì nhiều năm trước phát sinh sự kiện Lan Chi kia, Ngưu phu nhân mới không cho phép Dương Thăng tiếp cận kỹ nữ nữa, vì thế chàng hết sức cảm tạ Ngưu phu nhân, bằng không Dương Thăng gọi hai kỹ nữ đến, lọt vào tai Lâm Y, Trương Trọng Vi chàng đây cũng chịu không nổi.

Chớp mắt, tiểu nhị đã bày lên toàn bộ rượu thượng đẳng theo ý Dương Thăng, nhân thời tiết rét lạnh, tất cả rượu đều bưng lên trong bình hâm nóng, bình hâm rượu trông xuống rất đẹp mắt, Trương Trọng Vi lại lặng lẽ ghi nhớ, thầm nghĩ đợi tửu điểm nhà mình mở cũng phải kiếm được mấy bộ đồ sử đẹp mắt bổ sung vào.

Dương Thăng hỏi Trương Trọng Vi. “Quan lại các người, hẳn là không uống rượu thô lậu, bởi vậy ta chỉ gọi loại rượu từ trung đến thượng đẳng”.

Anh ta chỉ vào bình rượu gần bọn họ nhất, tiểu nhị chờ hầu đằng sau lập tức tiến lên, nhắc bình rượu châm cho bọn họ mỗi người một li.

Dương Thăng chờ Trương Trọng Vi uống xong, hỏi. “Hương vị thế nào?”.

Trương Trọng Vi khen. “Mùi thơm nức mũi, hương vị vào miệng kéo dài rất lâu”.

Dương Thăng cười. “Đây là rượu lưu hà, do Cao Dương điểm ừ”.

Trương Trọng Vi mỉm cười nói. “Tên nha hoàn của mẫu thân cũng là Lưu Hà, hóa ra xuất phát từ đây”.

Dương Thăng biết Lưu Hà, cười gật đầu, sai tiểu nhị lại châm một loại rượu khác, đưa Trương Trọng Vi nhấp nháp, nói. “Đây là rượu thanh phong”.

Trương Trọng Vi uống rượu thanh phong xong, lại nếm thử rượu ngọc tùy, khen ngợi không dứt, hỏi. “Hai loại rượu này là từ lâu nhà ai ử vậy?”.

Dương Thăng cười trả lời. “Đương nhiên cũng là Cao Dương điểm, tòa tửu lâu này của nhà chúng ta chỉ có thể mua rượu tại Cao Dương điểm”.

Trương Trọng Vi hơi kinh ngạc. “Tại sao?”.

Dương Thăng giải thích một phen, thì ra Đại Tổng có quy tắc gọi là “mua cụm”, một chính điểm sau khi đóng thuế rượu “mua cụm” của một khu vực xong thì có thể độc chiếm quyền buôn bán rượu trong cả khu vực đó, các cuộc điểm thuộc trong khu vực chỉ có thể đến đó mua bán rượu.

Trương Trọng Vi bấy giờ mới hiểu ra, khó trách Dương Thăng bảo rằng muốn mở chính điểm chẳng những phải có tiền, còn phải dựa vào quan hệ nữa. Chẳng nhớ thương tửu điểm nhà mình còn chưa mở, hỏi tiếp. “Cậu, tất cả các cuộc điểm đều chỉ có thể đến Cao Dương điểm mua rượu thôi?”.

Dương Thăng lắc đầu. “Những cuộc điểm phải đến chính điểm nào để ‘mua cụm’ đều do triều đình chỉ định, không phải tất cả đều giống nhau”.

Trương Trọng Vi nghe xong giải thích, âm thầm cao hứng, xem ra cuộc điểm nhà mình chỉ cần không ở trong phạm vi bị triều đình chỉ định thì vẫn có thể tự do chọn rượu. Ở Dương lâu chỉ có thể nếm được rượu do Cao Dương điểm ử, không thể so sánh khẩu vị giá cả với nơi khác, Trương Trọng Vi uống mấy li xong, hưng trí cũng giảm, định bụng rời đi.

Dương Thăng nhìn ra chàng định chạy, chẳng những không thất vọng, ngược lại còn vui vẻ, đuổi tiểu nhị đi, giữ chặt Trương Trọng Vi. “Cháu trai ngoan, nếu uống ngắn rồi, ta dẫn đến một nhà khác, cháu ở đó uống rượu chờ ta”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Nhà kia vẫn là rượu ở Cao Dương điểm?”.

Dương Thăng trả lời. “Đương nhiên không phải, nhà kia rượu không nổi tiếng như nhà này, lại hơn ở chỗ chủng loại đa dạng”.

Lời này hợp ý Trương Trọng Vi, liền tùy anh ta xuống lầu, đến một tửu lâu khác của nhà họ Dương, tửu lâu này so với Dương lâu thì hơi nhỏ chút, gọi là tửu lâu nhưng chỉ có một tầng, phần lớn bên trong là bàn mở, phía sau có ba gian mỹ các riêng.

Dương Thăng dẫn Trương Trọng Vi ra sau ngòi, gọi chương quầy dọn rượu và thức ăn, lại cố ý lớn tiếng nói. “Ta ra đường mua mấy thứ, lập tức về ngay, cháu trai ngồi chờ một lát”.

Trương Trọng Vi biết anh ta muốn mượn cơ hội đi gặp Lan Chi, đành phải gật gật đầu, nói. “Cậu không cần vội, cháu ở đây chờ”.

Chương quầy nhà này cũng nghe lời Ngu phu nhân canh chừng Dương Thăng, nghe xong anh ta nói, thực nghĩ rằng anh ta chỉ tạm rời đi, mặc anh ta đi.

Tửu lâu này quả nhiên đúng như Dương Thăng nói, rượu đa dạng cực kỳ, rượu vàng, rượu trái cây, rượu thuốc, thậm chí rượu trắng nơi này cũng có. Trương Trọng Vi trước nếm thử rượu trắng, vào miệng cay xé họng, chàng nghĩ đến cuộc điểm nhà mình mở ra chiêu đãi khách nữ, liền bỏ qua một bên, không lo lắng tới. Rượu vàng có mấy loại hương vị khá nhẹ, chàng nhất nhất ghi nhớ, rượu trái cây dù cũng nhẹ, nhưng hương vị lại không thơm ngon, chàng do dự một lát, vẫn ghi nhớ lại, đợi về nhà để Lâm Y định đoạt.

Chàng là muốn khảo sát thị trường, cũng không phải muốn đi uống rượu, bởi vậy mỗi loại chỉ nếm qua cho biết vị, liền vội vã về nhà báo cho Lâm Y. Nhưng đợi chờ mãi, vẫn không thấy Dương Thăng quay lại, khiến người ta lo lắng không thôi.

Gần một canh giờ trôi qua, chương quầy cũng nhận ra Dương Thăng đi quá lâu, đi vào hỏi han. “Trương Nhị thiếu gia, thiếu gia nhà tôi rốt cuộc đi đâu vậy?”.

Trương Trọng Vi nói dối dùm Dương Thăng. “Cậu có người bạn, qua mấy ngày là sinh nhật người đó, chắc là ra phố chọn lựa quà”.

Chương quầy an tâm, cười. “Tửu lâu có nhiều đồ nhắm và trái cây tươi lắm, bùng lên cho Trương Nhị thiếu gia ăn thử chút?”.

Trương Trọng Vi định từ chối, lại nghĩ đến nhà mình mở điểm, ắt không thể thiếu thức nhắm trái cây, vừa hay tiện thể khảo sát một phen, vì thế gật đầu, nói câu “Đã làm phiền”.

Qua một lát, tiểu nhị bùng lên bốn đĩa sứ trắng nhỏ, bên trong là mơ ngâm đường đã bỏ hạt, kẹo sữa sư tử, mứt táo viên vân vân. Trương Trọng Vi ăn thử mấy thứ, chỉ cảm thấy ngọt, nghĩ thầm chắc là Lâm Y thích ăn, liền nói với tiểu nhị. “Gói lại cho ta”.

Tiểu nhị biết chàng là thân thích của bà chủ, vội thông báo cho chương quầy, gói các dạng trái cây mứt quả khác thành một túi. Trương Trọng Vi nhận lấy, lại đợi thêm một canh giờ, rốt cuộc cũng đợi được Dương Thăng mặt mày hớn hở quay về.

Chương quầy dẫn đầu ra đón, nói. “Thiếu gia, quà tặng sinh nhật cho bạn đã chuẩn bị xong rồi?”.

Dương Thăng nghe không biết đầu đuôi, nhưng tâm tư linh hoạt, nhìn thấy Trương Trọng Vi nháy mắt ra dấu, lập tức hiểu, cười ha ha nói. “Chọn tới

chọn lui hai canh giờ, khó khăn chọn được một món hợp ý, chủ quán lại nói hết hàng, tức chết ta”.

Anh ta nói thực hùng hồn, chẳng những chường quày mắt nghi ngờ, còn phải an ủi anh ta một phen.

Dương Thăng cho bọn họ lui, khen ngợi Trương Trọng Vi. “Cháu trai đúng là người làm quan có khác, thông minh ghê, lần tới uống rượu ta lại tìm cháu”.

Trương Trọng Vi bị dọa nhảy dựng, vội xua. “Cháu còn phải làm việc, sao có thể lúc nào cũng đi uống rượu được”.

Dương Thăng nhận định chàng ấn ý với mình, không cãi cò, gọi tiểu nhị, sai tặng một phần tất cả các loại rượu Trương Trọng Vi thích uống đến khách viện nhà họ Dương. Trương Trọng Vi vội vàng tạ ơn anh ta, Dương Thăng nói. “Tạ ơn cái gì, là ta nên tạ ơn cháu”.

Trương Trọng Vi nhắc túi đồ nhắm trái cây trong tay, ngượng ngùng nói. “Cháu còn gói một túi trái cây mang về cho nương tử ném thử”.

Dương Thăng liên tục nói. “Chỉ mang về nhiều đó đủ cho ai ăn”.

Tiểu nhị vội vàng đi ra ngoài, gói một túi lớn hơn đưa cho Trương Trọng Vi. Trương Trọng Vi luôn miệng cảm tạ, cùng Dương Thăng về nhà.

Dương Thăng tâm tình vô cùng tốt, lôi kéo Trương Trọng Vi nói đông nói tây, Trương Trọng Vi khuyên nhủ anh ta. “Cậu, cậu cứ gạt bà ngoại mãi như thế cũng không phải chuyện hay, sớm hay muộn bà ngoại cũng phát hiện, thay vì để bà ngoại giận dữ đi tìm cậu, không bằng chủ động bẩm báo”.

Dương Thăng thờ dãi. “Mấy năm trước mới quen Lan Chi, chính là ta chủ động nói cho bà biết, kết quả sao? Bà lập tức tìm người môi giới, giấu ta bán Lan Chi đi, cái này làm sao ta dám cho bà biết được”.

Dương Thăng có nỗi khổ của riêng anh ta, Trương Trọng Vi không nghĩ ra được cách nào giúp, đành phải thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Hởi ý Phương thị

Dương Thăng và Trương Trọng Vi vừa về đến phủ họ Dương, Ngưu phu nhân liền gọi Dương Thăng đi, nói là muốn hỏi thử anh ta ấn tượng thế nào với tâu lâu nhà mình.

Trương Trọng Vi trở lại khách viện, đưa đồ nhắm trái cây cho Lâm Y, nói. “Ta thấy trái cây này hương vị không tệ, mang một ít về cho em”.

Lâm Y chê cười chàng. “Chàng đúng là có lộc uống còn có cả lộc ăn”. Nói xong đưa túi cho Thanh Miêu, dặn dò. “Mấy ngày trước Nhị phu nhân cũng cầm một ít mứt quả tới, cả túi này nữa, em bày ra bàn hết đi, chúng ta đối chiếu thử”.

Thanh Miêu dạ, cầm xuống bếp.

Lâm Y bắt đầu hỏi Trương Trọng Vi chính sự. “Rượu mùi vị thế nào?”.

Trương Trọng Vi trả lời. “Toàn bộ ghi tạc trong lòng, mau mài mực, ta viết cho em”.

Lâm Y biết chàng xuất thân khoa cử, trí nhớ rất tốt, vội vàng mài mực trải giấy. Trương Trọng Vi đặt bút, viết một mạch xong đưa cho nàng đọc: Rượu ngọc tùy nồng, rượu lưu hà vừa phải, rượu thanh phong nhẹ nhàng, rượu bạch dương ngọt dịu, còn có vài loại rượu trái cây, rượu vải, rượu cam vàng, rượu nho, rượu hoa cúc vân vân.

Trương Trọng Vi nói. “Rượu trái cây rất ngọt, ta thấy không đủ vị, nhưng chắc phụ nữ sẽ thích, em ném thử chút rồi nói sau”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Em đi đâu ném thử?”.

Trương Trọng Vi úp úp mở mở. “Lát nữa sẽ biết”.

Lâm Y còn đang đoán, Kim Bảo cầu kiến, mang vào một hộp lớn, mở ra, bên trong tràn đầy là bầu rượu, bầm rã. “Đây là rượu Trương Nhị thiếu gia ưa thích, tâu lâu tặng đến”.

Lâm Y nói lời cảm tạ, chờ Kim Bảo bước đi, nàng mừng rỡ hỏi Trương Trọng Vi. “Cậu tặng?”.

Trương Trọng Vi gạt đầu. “Cậu đối xử với chúng ta đúng là không biết nói sao, chuyện chúng ta mở từ điểm lại gạt cậu và bà ngoại, có phải không ổn không?”.

Lâm Y nói. “Chàng không biết, lúc trước em có lộ ra ý định mở tửu điểm cho bà ngoại biết, bà ngoại cực lực khuyên can”.

Trương Trọng Vi không hiểu. “Vì sao? Sợ chúng ta lỗ vốn? Nhưng em thử nhìn hai tửu lâu bọn họ mở đi, làm ăn vô cùng tốt”.

Lâm Y nói tiếp. “Đương nhiên là sợ có thêm một người cùng nghề, đoạt mất khách hàng của họ”.

Trương Trọng Vi hơi hiểu ra, hỏi. “Em sợ bà ngoại biết chúng ta cũng muốn kinh doanh cái này, bà ngoại sẽ mất hứng?”.

Lâm Y lắc đầu, hỏi ngược lại. “Làm trường bồi vui lòng và nuôi sống gia đình, thứ nào quan trọng hơn?”.

Trương Trọng Vi không hề do dự trả lời. “Đương nhiên là nuôi sống gia đình”.

Lâm Y nói. “Thì như thế, nên dù bà ngoại có phát ý đi nữa, vì kế sinh nhai, chúng ta vẫn phải mở cước điểm”.

Trương Trọng Vi càng thấy kì quái, tiếp tục hỏi. “Nuông tử, em gạt bà ngoại, không phải lo lắng bà ngoại nổi nóng, là lo gì?”.

Lâm Y trả lời. “Lỡ đâu bà ngoại nhìn ra cơ hội mở tửu điểm cho nữ giới, nhanh chân mở trước thì làm sao?”.

Trương Trọng Vi giật mình. “Cũng đúng, bà ngoại mở tửu lâu đã nhiều năm, nếu thật muốn mở một tửu điểm cho nữ giới, nói mở là mở luôn, nhanh chóng và thuận tiện hơn chúng ta”.

Thanh Miêu bừng mắt lên, đặt mấy đĩa mứt trái cây lên bàn, hỏi. “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân bây giờ dùng thử luôn?”.

Lâm Y chỉ hộp đựng rượu cho cô nhìn, nói. “Không vội, chúng ta nếm thử rượu trước đã”.

Thanh Miêu cầm li đến, châm rượu, đưa cho Lâm Y, Lâm Y nói. “Em cũng uống thử đi, nhiều người nhiều ý kiến hơn”.

Thanh Miêu vâng theo, lấy một li rượu khác, cùng nhau thưởng thức. Lâm Y vô cùng nghiêm túc, trước khi uống loại nào cũng hỏi Trương Trọng Vi tên rượu, ghi chú lại, cả màu sắc và mùi vị. Lâm Y và Thanh Miêu uống thử đi thử lại cả hộp rượu, thương lượng tuyển ra năm loại, ngoại trừ rượu thanh phong, bốn loại còn lại đều là rượu trái cây ngọt.

Trương Trọng Vi hỏi. “Ta thấy rượu bạch dương cũng ngon, tại sao không chọn?”.

Lâm Y đáp. “Rượu bạch dương quá đắt tiền, cho dù là phu nhân nhà quan lại cũng sợ uống không nổi”.

Trương Trọng Vi lại nói. “Em yên tâm, chỉ cần có thể mời chào được phu nhân nhà quan lại, còn sợ vợ thương nhân không theo đến?”.

Lâm Y ngẫm nghĩ, hô to có lý, vội thêm vào rượu bạch dương hạng nhất. Thanh Miêu thu dọn bầu li, nói. “Vẫn phải trả lại cho bọn họ, để em gọi Viên Lục đưa đến tửu lâu”. Nói xong lại bung đĩa mứt trái cây đến mời Trương Trọng Vi và Lâm Y nhắm nhấp.

Trương Trọng Vi nhớ đến Phương thị, trước ăn một ít mơ vàng xé sợi, đề nghị. “Chúng ta mở cước điểm, ắt không thể thiếu thức nhắm và mứt trái cây, vừa hay thím mở cửa hàng ăn vặt, không bằng mua chỗ thím đi, nước phù sa không tưới ruộng ngoài”.

Lâm Y còn chưa nói gì, Thanh Miêu trước kêu lên. “Huyện Tường Phù đi nhanh nhất phải một canh giờ, những thứ này lại không thể mua nhiều một lần, phải đi về liên tục, em mà chạy một chuyến chân đã muốn gãy rồi”.

Trương Trọng Vi bất mãn lí do thoái thác của Thanh Miêu, trầm mặt xuống.

Lâm Y nghĩ đến vấn đề phí tổn, nói. “Không biết thím mua hàng ở đâu, nếu em mua cùng chỗ với thím, mỗi lần nhập hàng nhiều hơn, chủ tiệm có thể tính rẻ hơn chút”.

Trương Trọng Vi cao hứng trở lại, nói. “Không ngại thì hỏi thím thử xem, nếu thật rẻ hơn, hai bên cùng có lợi”.

Lâm Y gật đầu. “Đúng vậy”. Nói xong, nàng phân phó Thanh Miêu ngày hôm sau đi huyện Tường Phù một chuyến.

Ba người nhắm xong mứt quả, chọn ra mấy loại hương vị thơm ngon, tiện cất giữ và bày biện, Lâm Y đặt bút ghi lại, lấy ra bảng giá rượu lúc trước Thanh Miêu trình lên, đối chiếu với Trương Trọng Vi, phát hiện có hơn mười mấy loại rượu chưa thử, vì thế nàng bảo Trương Trọng Vi ngày mai xong việc ở Hàn Lâm viện quay về, tiện đường tìm một tửu điểm mua về nếm thử.

Rượu xong, thức nhắm xong, Trương Trọng Vi và Thanh Miêu đều nhận được nhiệm vụ mới, không khỏi buồn cười. “Nhị thiếu phu nhân bày binh bố trận, có phong độ của một đại tướng”.

Lâm Y sẵn giọng. “Hai người mỗi ngày đều chạy bên ngoài, chỉ có mình ta ở trong phòng không có việc gì làm, phiền não ghê gớm”.

Trương Trọng Vi nói. “Em đi tìm bà ngoại nói chuyện phiếm đi, học hỏi bí quyết mở tửu điểm”.

Lâm Y nói. “Em muốn đi, nhưng không phải bây giờ, đợi chúng ta chuẩn bị thỏa đáng mọi thứ, em lại đến lĩnh giáo bà ngoại”.

Ngày hôm sau, Thanh Miêu dậy thật sớm, chiếu theo Lâm Y căn dặn, gói một ít thức nhắm trái cây hôm qua từ lâu đưa tới, thêm mấy thứ quả cấp bỏ vào rổ, đi bộ đến huyện Tường Phù. Trương Bá Lâm là huyện thừa ở Tường Phù, là nhân vật gần với tri huyện nhất, bởi vậy Thanh Miêu không cần tốn sức lực liền biết được chỗ ở của Nhị phòng.

Phòng ốc Nhị phòng thuê nằm ngay ven đường, trước mặt là mặt tiền cửa hàng, thím Nhâm và thím Dương đang canh giữ, Thanh Miêu tiến lên vấn an, cười nói. “Hai vị thím gần đây khỏe không?”.

Thím Dương đứng dậy nghênh đón cô vào, cười nói. “Tốt lắm, Nhị thiếu gia Nhị thiếu phu nhân khỏe không?”.

Thanh Miêu theo bà vào nhà, nói. “Đều tốt. Hôm nay cháu vâng lệnh Nhị thiếu phu nhân đến, không biết Nhị phu nhân có nhà không?”.

Phương thị đã nghe tiếng, tự mình hỏi. “Có chuyện gì tìm ta? Chẳng lẽ Trọng Vi có việc?”.

Thanh Miêu tiến đến hành lễ chào bà ta, cười nói. “Nhị thiếu gia mỗi ngày ngoại trừ đến Hàn Lâm viện làm việc chính là đi uống rượu với Dương thiếu gia, thoải mái lắm”.

Phương thị nghe xong lời này rất vui vẻ, cười. “Đàn ông nên như thế”.

Thanh Miêu dâng rổ lên, nói. “Hôm qua từ quán của Ngưu phu nhân tặng ít thức nhắm trái cây đến, Nhị thiếu phu nhân đặc biệt sai tôi đến đưa cho Nhị phu nhân nếm thử”.

(...)

Thanh Miêu nói vắn tắt như vậy, Phương thị đương nhiên là muốn nhận, nhưng sắc mặt cũng không đẹp, lắm bả. “Ta nói mà, cô ta làm sao hảo tâm tặng trái cây đến đây, nhất định là có mục đích”.

Thanh Miêu trầm nghĩ, mút quả trái cây có thể đáng giá bao nhiêu, nếu không phải Lâm Y nghĩ cho Trương Trọng Vi, còn lâu mới sai cô đến đây.

Chiếu theo tính tình bình thường của Thanh Miêu, lập tức sẽ cãi lại, nhưng hôm nay cô nhận nhiệm vụ, sợ làm hư khó bả báo lại, đành phải nhẫn nại. “Nhị thiếu phu nhân là đặc biệt sai tôi tặng quà đến cho Nhị phu nhân, chuyện kết phùng nhập hàng chỉ là tiện đường”.

Phương thị thế nhưng không cần, nói. “Đã như thế, trái cây ta nhận, người về đi”.

Thanh Miêu ngậy ra. “Nhị phu nhân, có thể nhập hàng rẻ hơn, phu nhân không cần?”.

Phương thị mở cửa hàng ăn vặt này, mục đích chính là giết thời gian rồi mới đến kiếm tiền, hơn nữa tiền vốn là Lí Thư bỏ ra, lỡ hay cãi bà ta căn bản không cần, vì thế nói. “Ta nhập hàng vốn không nhiều lắm, rẻ hơn nữa cũng chỉ tiết kiệm được mấy văn tiền, đáng giá gì đâu?”.

Thanh Miêu nghĩ trong đầu : Đây không phải cách kinh doanh, định phản bác lại sợ chọc bà ta càng giận, rất lo lắng.

Thím Dương thấy thế, vội bưng lên hai cái đĩa, hỏi Phương thị. “Đại thiếu phu nhân hôm qua mới nói mút quả trong tiệm ăn đã ngán, trùng hợp Nhị thiếu phu nhân tặng thứ khác đến, tôi bưng hai đĩa đến cho Đại thiếu phu nhân?”.

Phương thị bực mình, nói. “Cũng là cô ta nhiều chuyện”.

Miệng thì nói vậy, nhưng rốt cuộc vẫn nể mặt cháu trai, phát phát tay hướng thím Dương, thím Dương vui vẻ, vội nháy mắt ra dấu Thanh Miêu, Thanh Miêu lập tức nói. “Nhiều ngày chưa gặp Đại thiếu phu nhân, tôi đi thỉnh an Đại thiếu phu nhân”. Nói xong vén váy thi lễ chào Phương thị, theo sau thím Dương ra ngoài.

Ra tới cửa, thím Dương nhỏ giọng nói với Thanh Miêu. “Cửa hàng này không phải do Nhị phu nhân mở, đương nhiên sẽ không để tâm, cháu đi nói với Đại thiếu phu nhân đi”.

Thanh Miêu tạ ơn bà, nói. “May mắn có thím nhắc nhở, bằng không cháu đi một chuyến vô ích”.

Thím Dương hỏi. “Các cháu bây giờ sống được không?”.

Thanh Miêu đáp. “Miễn cưỡng tạm ổn, đời cuộc điểm mờ cửa, chắc là khá hơn”. Lại cười nói. “Thím Dương đúng là thật lòng quan tâm Nhị thiếu gia”.

Thím Dương nói. “Một tay thím nuôi Nhị thiếu gia lớn lên, đương nhiên nhớ mong thiếu gia tốt. Cháu về nói với Nhị thiếu phu nhân, nếu có chỗ nào cần thím làm, cứ việc sai bảo, thím dù già rồi, khí lực vẫn còn một phần”.

Thanh Miêu quan sát sắc mặt thím Dương, hỏi. “Chẳng lẽ Nhị phu nhân đối xử với thím không tốt?”.

Thím Dương lắc đầu thờ dãi, không nói nhiều.

Hai người đến trước phòng Lí Thư, Cẩm Thư đi ra, hỏi Thanh Miêu. “Nhị thiếu phu nhân sai cô tới?”.

Thanh Miêu gật đầu, nhún người chào. “Cầm Thư tỷ tỷ mạnh khỏe”.

Cầm Thư vào nhà thông báo cho Lí Thư. “Đại thiếu phu nhân, Nhị thiếu phu nhân sai Thanh Miêu đến thăm thiếu phu nhân”.

Lí Thư và Phương thị luôn không hòa hợp được, đang lo không có ai nói chuyện giải sầu, vội nói. “Mau mời tiến vào”.

Thanh Miêu vào nhà, hành lễ xong, dâng thức nhắm trái cây, cười nói. “Nhị thiếu phu nhân bảo nô tỳ tặng trái cây đến cho Đại thiếu phu nhân nếm thử, đáng tiếc Đại thiếu phu nhân bây giờ không uống được rượu, chỉ có thể ăn trái cây không thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Hạnh phúc sau tai họa

Lí Thư cười nói. “Cũng là nhà người nói chuyện khôi hài vui vẻ, ta ở nhà buồn sắp chết đến nơi, Nhị thiếu phu nhân nhà người cũng không thèm đến thăm ta”.

Thanh Miêu vội nói. “Là muốn tới, nhưng vừa gặp phải hòa loạn nên chậm trễ”.

Lí Thư thấy có lỗi. “Ta có nghe nói hòa loạn, muốn đi xem, bắt đắc dĩ thân mình nặng nề”.

Thanh Miêu cười. “Đại thiếu gia đã đến thăm thì cũng chính là Đại thiếu phu nhân đến thăm rồi”.

Lí Thư liên tục khen cô biết cách nói chuyện, Thanh Miêu nhân cơ hội nói về việc cùng nhập hàng, Lí Thư liền đồng ý, nói thêm. “Nhị thiếu phu nhân muốn mở điểm? Khai trương đừng quên đưa thiệp mời, ta nhất định đi chúc mừng”.

Thanh Miêu thay mặt Lâm Y tạ ơn.

Lí Thư hỏi. “Không biết Nhị thiếu phu nhân nhập hàng muốn mua nhiều ít, nói ta biết số lượng, ta cho người đi đàm giá cả một lượt luôn”.

Thanh Miêu đáp. “Vẫn chưa định đoạt, có điều nhất định phải đến thương lượng với Đại thiếu phu nhân trước, đợi đến lúc quyết xong, nô tỳ lại đến bẩm báo”.

Lí Thư gật đầu. “Được, dù sao điểm nhà chúng ta thường xuyên phải nhập hàng, lúc bên các người muốn nhập hàng cứ tùy thời lại đây thông báo một tiếng là được”.

Thanh Miêu tạ ơn Lí Thư, lại hàn huyên thêm một lát mới đứng dậy cáo từ.

Cô trở về phủ họ Dương, báo cáo lại việc này cho Lâm Y, bức tức nói. “Nhị phu nhân rất không thức thời, chuyện có lợi cho bà ta, bà ta vẫn không chịu đáp ứng”.

Lâm Y đặt ngón trỏ lên miệng, làm điệu bộ chó lên tiếng, nói. “Đề ý bà ta làm chi, dù sao cũng không ở cùng chúng ta, em đừng đi khắp nơi kể lể âm ỉ, miễn cho Nhị thiếu gia biết được lại khổ sở trong lòng”.

Thanh Miêu gật đầu nghe theo, tự xuống phòng bếp của người hầu nhà họ Dương làm củ cải muối cay. Lâm Y thì mài mực trái giấy, ghi nhớ lại những thức ăn vật nài biết làm, dự trù mở điểm sẽ viết thực đơn.

Lại nói đến Trương Trọng Vi ở Hàn Lâm viện làm xong xuôi công việc của một ngày, trên đường về nhà, chiếu theo Lâm Y dẫn dò, lên phố tìm một tửu điểm, nhìn xem nhà ai buôn bán nhộn nhịp, liền đi vào gọi mấy bầu rượu, mượn cái hộp ôm về, hẹn sẽ đến trả sau. Tửu điểm ở Đông Kinh bình thường đều rất hào phóng, đừng nói đồ uống rượu có thể mượn ra ngoài, chỉ cần anh vào điểm tiêu tiền hai lần, ngay cả dụng cụ bằng bạc cũng cho anh mượn luôn, bởi vậy Trương Trọng Vi một đường thông suốt không bị ngăn cản, đi hết con phố, ôm về hai hộp rượu nặng trĩu.

Dương Thăng trùng hợp cũng đi dạo trên con phố này, vô tình nhìn thấy Trương Trọng Vi hành vi cổ quái, liền tiếp chui vào mấy tửu điểm mà không hề ngồi xuống, chỉ mua rượu mang theo. Anh ta lấy làm lạ, lại không có việc gì làm, liền theo đuôi, thẳng đến khi thấy Trương Trọng Vi chuẩn bị về nhà, mới tiến lên chụp vai chàng, hỏi. “Cháu trai, nếu muốn uống rượu sao không ngồi xuống uống cho đã rồi về, cần gì phải ôm trong tay một người?”.

Trương Trọng Vi bị ông cậu làm giật mình hoảng sợ, trong cái khó ló cái khôn. “Một người uống có gì thú vị, bởi vậy cháu muốn mang về cùng nương tử uống đó mà”.

Dương Thăng chê cười chàng. “Ta xem cháu là sợ vợ như sợ cọp, không dám uống rượu bên ngoài chứ gì”.

Trương Trọng Vĩ một lòng nghĩ cách thoát thân, cũng không tranh cãi với anh ta, liên tục gật gù, nói. “Hôm qua cậu tặng đến rượu thật ngon, vợ chồng cháu uống nghiệm”. Nói xong cúi người, từ tốn nói. “Trên tay linh kính đồ đặc, không hành lễ với cậu được, nương tử còn đang chờ ở nhà, cháu đi trước”.

Dương Thăng nghe cháu trai nói cũng thấy thú vị, đi mua mấy bầu rượu đến uống cùng Lan Chi, thẳng đến lúc men say mấy phần mới trở về nhà.

Về đến nhà, Nguru phu nhân chặn anh ta ngay cửa phòng, chất vấn. “Anh lại đi đâu lâu lồng đó hả?”.

Dương Thăng lờ Trương Trọng Vĩ ra làm bình phong, nói dối. “Không hề lâu lồng, con đi uống rượu với cháu trai”.

Nguru phu nhân đương nhiên không tin, nói. “Chớ có dối tôi, Trương Nhị lang đã sớm trở lại”.

Dương Thăng lúc này mới nhớ ra Trương Trọng Vĩ đang ở nhà của mình, giấu hành tung không được, đành tìm lý do khác. “Mẹ, ban nãy con vừa gặp một sự kiện kì lạ, Trương Nhị lang tìm các tử điểm chung quanh, nhưng không ngồi uống, chỉ mua rượu mang về nhà”.

Anh ta chỉ thuận miệng nói ra, để Nguru phu nhân không ép hỏi, không ngờ Nguru phu nhân lại thấy hứng thú với chuyện này, chẳng những không buông tha anh ta, còn kéo anh ta vào trong phòng, hỏi. “Lời này là thật?”.

Dương Thăng một lòng muốn bà mau chóng rời đi, vội gật gù, nắc hoi rượu một cái, nói. “Chính xác trăm phần, nếu mẹ không tin, bản thân tự mình đi hỏi, con muốn ngủ”.

Nguru phu nhân vỗ anh ta một chưởng, nắc. “Chỉ biết ngủ, mọi sự không quan tâm, hôm nay chừng quảy hai tử lâu nhà chúng ta đều nghị luận, bảo rằng Trương Nhị lang hôm qua hỏi thăm bọn họ giá cả một số loại rượu, mẹ thấy kiểu của cậu ta là đang định mở cuộc điểm”.

Dương Thăng không để ý, nói. “Hiện giờ cuộc điểm kiếm được tiền, cậu ta muốn mở một cái cũng bình thường thôi”.

Nguru phu nhân chỉ tiếc rên sất không thành thép, dí vào cái trán anh ta. “Anh nói nhẹ lắm, Đông Kinh này cuộc điểm hơn ba trăm nhà, vốn đã sự nhiều chao ít, thêm một cái của cậu ta liền thêm người cạnh tranh”.

Dương Thăng cười nhạo. “Con thấy mẹ đối đãi bọn họ thân thiết nồng nhiệt, còn tưởng mẹ thiện tâm thế nào, bọn họ hiện nay không chỗ mưu sinh, nghĩ muốn mở cái cuộc điểm, mẹ không giúp thì thôi, còn phải ngăn đón”.

Nguru phu nhân có chút xấu hổ, biện minh. “Trên chốn thương trường không có thân thích, không có can hệ, cũng không thể vì giúp bọn họ mà làm hụt mất tiền lời của chính chúng ta”.

Người trong thế gian đa phần đều đặt lợi ích của bản thân lên trước, cái gọi là ‘Người không vì mình, trời tru đất diệt’ là thế ấy, Nguru phu nhân tính toán mọi thứ cho sản nghiệp nhà họ Dương, này không có gì đáng trách, Dương Thăng cảm thấy bà nói có lý, không tranh luận nữa, chuyển sang an ủi. “Bọn họ có thể có bao nhiêu vốn chứ, cho dù mở cuộc điểm, nhiều lắm chỉ là cái ‘phách hộ’, cạnh tranh nội nhà chúng ta”.

Nguru phu nhân nhớ tới hai vợ chồng Trương Trọng Vĩ lúc vào nhà chỉ có đúng hai cái rượu, liền nhoen miệng cười. “Con nói đúng, thật là mẹ lo lắng quá mức”. Lại vuốt đầu con trai. “Thăng nhi, con có thiên phú kinh thương, theo mẹ học buôn bán đi, hai năm thôi...”.

Dương Thăng liễu mạng tránh thoát tay bà, bất mãn nói. “Con không muốn học, trừ phi mẹ cho con cưới Lan Chi”.

Nguru phu nhân vẫn chưa biết Lan Chi đang được Dương Thăng bao nuôi, sẵn giọng. “Lan Chi là thiếp nhà người khác, nói mê sáng gì đó”.

Dương Thăng thử thái độ của bà một chút, thấy bà phản ứng như thế, không dám nói tiếp, đành giả bộ say, lăn ra giường.

Trong lúc Dương Thăng kể cho Nguru phu nhân nghe chuyện gặp Trương Trọng Vĩ như thế nào, bên kia Trương Trọng Vĩ cũng tương tự, vừa thưởng rượu với Lâm Y vừa kể. “Hôm nay gặp phải cậu, khó khăn mới lừa được”.

Lâm Y trêu ghẹo chàng. “Không tồi, hiện giờ chàng cũng học được nói dối, có tiềm chất kinh doanh”.

Trương Trọng Vĩ nhẹ nhàng trách mắng. “Nói vậy, việc buôn bán phải dựa trên tin tưởng, sao có thể lừa gạt người ta”.

Lâm Y đồng ý. “Lời này rất đúng”.

Trương Trọng Vĩ hỏi. “Bà ngoại buôn bán quen thuộc, thái độ làm người nhất định khôn khéo, nếu cậu kể tình cảnh lúc đó cho bà ngoại nghe, sẽ khiến bà cảnh giác”.

Lâm Y cười. “An tâm đi, bọn họ nhiều lắm chỉ đoán được chúng ta phải mở cuộc điểm, đoán không ra chúng ta muốn chuyên môn chiêu đãi phụ nữ”.

Trương Trọng Vĩ cảm thán. “Chỉ là mở cái điểm thôi, có gì to tát đâu, còn phải giấu tới giấu lui”.

Lâm Y nói. “Em có cách gì đâu, nếu không phải bà ngoại từng khuyên can em đừng mở điểm, cũng không tất yếu giấu làm gì”.

Hai người thưởng rượu xong, lại bảo Thanh Miêu đến thử, cuối cùng tuyền ra mấy loại, ghi lại cùng với những loại hôm qua. Lâm Y gầy bàn tính, tính phí tổn, bàn ghế tạm thời đặt sáu bộ, tổng cộng tám trăm bốn mươi văn; quảy rượu và tử rượu, hai trăm ba mươi văn; dụng cụ uống rượu, lò hâm, than củi

vân vân, ước chừng một quan tiền tức mạch; rượu tổng cộng chọn năm loại, ấn theo cân bán, đơn giá hết một trăm bốn mươi văn.

Lâm Y tính xong, báo tổng số. “Toàn bộ hết hai quan hai trăm mười văn, tiền tức mạch, thức nhắm trái cây và nhân lực tính sau”.

Trương Trọng Vi vui mừng nói. “Phí tổn không tính cao, cước điểm này có thể mở được rồi”. Lại hỏi. “Chuyện kết phường cùng nhập hàng mứt quả thức nhắm trái cây với thím đã hỏi rõ ràng chưa?”.

Lâm Y gật đầu, giấu chuyện Phương thị điều ngoa vô lý, chỉ chọn để nghe mà nói, quả nhiên Trương Trọng Vi vui vẻ không thôi.

Thanh Miêu ở bên nghe thấy, hỏi. “Nhị thiếu phu nhân phải mướn tiểu nhị?”.

Lâm Y trước nói với Trương Trọng Vi. “Nếu lúc nào em cũng canh giữ trong điểm, chỉ sợ bị các phu nhân quan lại khác xem thường”.

Trương Trọng Vi liền tục gật đầu, nói. “Đúng thế, trừ phi cần phải xã giao, không cần thiết đi ra”.

Lâm Y lại nói với Thanh Miêu. “Một khi đã vậy, đến lúc đó chỉ mình em không đủ, vẫn là mướn thêm một người để sai sử”.

Thanh Miêu nói. “Hiện giờ mướn người, nếu không biết chi tiết, bị lừa một phen là có, không bằng tìm người quen đến làm việc”.

Lâm Y nói. “Nếu có người quen chịu hỗ trợ đương nhiên là tốt, nhưng đây là Đông Kinh, cũng không phải Mi Châu, một chỗ làm sao tìm được”.

Thanh Miêu kể lại hôm nay ở Nhị phòng thấy tình cảnh của thím Dương, nói. “Em thấy thím Dương ở Nhị phòng sống không hề như ý”.

Lâm Y nói. “Nhị phu nhân vốn không đặc biệt yêu thích thím, chuẩn là thím Nhâm mướn cơ hội xa lánh thím”.

Thím Dương là vú nuôi của Trương Trọng Vi, Trương Trọng Vi và bà tình cảm sâu đậm, nghe vậy vội la lên. “Ta khó khăn vượt khổ, làm quan, làm sao để vú nuôi còn phải chịu khổ, nếu bà đã bất hòa với thím Nhâm, không bằng chúng ta đưa bà về đây nuôi sống”.

Thái độ làm người của thím Dương, Lâm Y cực tin tưởng, nếu bà chịu đến hỗ trợ trông điểm, thật sự là không thể tốt hơn, nhưng Phương thị chịu thả người hay không cũng khó nói.

Trương Trọng Vi cũng không đoán chính xác được tâm tư Phương thị, chỉ có thể nói. “Chờ tìm được phòng ở, bố trí mặt tiền cửa hàng xong, chúng ta đến huyện Tường Phù một chuyến”.

Lâm Y gật đầu đồng ý, thu hồi danh sách phí tổn, yên tĩnh chờ đợi tin tức tốt sau con bĩ cực.

Không quá mấy ngày, triều đình ban bố chiếu lệnh, giảm miễn ba tháng tiền thuê cho người bị nạn, phòng hạ đẳng giảm một nửa, trung đẳng giảm bốn phần, thượng đẳng ba phần. Chiếu hai gian lúc trước Trương Trọng Vi thuê, tổng cộng tính ba tháng chẳng những không lỗ tiền, ngược lại lời một món. Lâm Y gầy bàn tính, mừng rỡ. “Chúng ta đúng là nhân họa đắc phúc”.

Thanh Miêu cũng thật hưng phấn, nhưng lo lắng loại phòng ở lúc trước bọn họ thuê không tiện mở cước điểm, nói. “Tuy là giảm miễn tiền thuê nhà, nhưng chỉ giới hạn đối với phòng ở của triều đình cho thuê mà thôi, nếu chúng ta muốn thuê của tư nhân lại không được”.

Lâm Y nghĩ nghĩ, nói. “Phòng ở triều đình cho thuê có gian ngoài gian trong, phòng khách dùng để mở điểm, gian trong chúng ta ở, nhưng thật ra không tồi, chỉ là hơi nhỏ chút, không có chỗ bày bàn”.

Trương Trọng Vi nói. “Nếu ngại nhỏ, thật cũng không khó, chúng ta thuê một căn một gian ngoài hai gian tron

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Lâm Y chuyển nhà

Lâm Y cười khen ngợi. “Chủ ý này không tồi, cũng là chàng đầu óc nhanh nhạy”.

Trương Trọng Vi thật cao hứng có thể rời khỏi nhà thân thích, ngày hôm sau liền đến Hàn Lâm viện xin nghỉ nửa ngày, đến thẳng vụ lâu điểm, hỏi quan chuyên tri phòng ốc nào ở Đông Kinh đang được miễn giảm tiền thuê.

Quan chuyên tri cẩn thận xem xét khế ước Trương Trọng Vi mang theo, lấy ra một quyển sổ dày, gác lên bàn, nói. “Đây là sổ đỏ, dễ nhìn thôi, tự anh xem đi”.

Trương Trọng Vi đứng trước bàn, lật từng tờ nhìn kĩ, gần như chỗ nào cũng có phòng ốc cho thuê được miễn giảm, nhưng không phải chỗ nào cũng có phòng thượng đẳng, chàng lật đến những tờ cuối cùng mới chọn được một nơi, phòng ba gian, cũng có phòng hạ đẳng. Chàng mười phần vừa lòng nơi

này, chỉ cho quan chuyên tri thấy, nói. “Tôi muốn thuê ở đây, không biết có còn phòng trống không?”.

Quan chuyên tri biết Trương Trọng Vi là Hàn Lâm biên tu, cười nói. “Anh cũng thật biết chọn, phòng thượng đẳng này qua hai gian nữa là nhà của Vương hàn lâm, phòng hạ đẳng đằng sau chính là Âu Dương phủ doãn ở”.

Trương Trọng Vi kinh ngạc hỏi. “Mấy năm trước đi thăm hỏi Âu Dương phủ doãn, ông ấy đã thuê cả một viện để ở, hiện giờ sao vẫn còn ngụ tại phòng hạ đẳng?”.

Quan chuyên tri che nửa miệng, thì thầm. “Dân cư trong nhà dần dần đông lên, lại không chịu nhận quà cáp, không thuê phòng hạ đẳng ở thì ở đâu?”.

Trương Trọng Vi thật là bội phục Âu Dương phủ doãn cương trực công chính, không nói tiếp nữa, chỉ hỏi. “Chỗ tôi chọn rốt cuộc có phòng trống không?”.

Quan chuyên tri lại lấy bản ghi chép ra, lật vài tờ, đáp. “Mới gặp tai nạn, không có mấy người thuê nổi phòng thượng đẳng, còn vài căn trống lặn, hạ đẳng cũng có nữa”.

Trương Trọng Vi yên tâm, lại hỏi quan chuyên tri. “Nếu hôm nay tôi trả tiền, có thể dọn vào ở ngay được không?”.

Quan chuyên tri thích nhất người thẳng thắn dễ chịu như thế, cười nói. “Đương nhiên là được”. Lại tăng bốc chàng một chút. “Biên tu thật là có con mắt tinh đời, phòng ốc chỗ này tuy hơi tĩnh lặng, nhưng chỉ cách cầu Châu Kiều tập hợp nhiều phú thương một cái ngõ nhỏ thôi, xem như trong tỉnh có náo nhiệt”.

Qua cầu Châu Kiều là một đoạn ngự phố, người đến người đi náo nhiệt phi phàm, chợ đêm mỗi ngày Thanh Miêu bán thức ăn, còn có phủ họ Dương đều ở gần đó, đoạn đường như vậy nếu kinh doanh xác định sẽ vô cùng tốt, nhưng Trương Trọng Vi lo lắng Lâm Y không muốn ở quá gần Ngưu phu nhân, nên nói phải về bàn bạc với nương tử, ồm ồm quay về.

Chàng rời khỏi vục lâu điểm, trở lại khách viện phủ họ Dương, Lâm Y ra đón, đưa một chén nước nhỏ, hỏi. “Phòng thuê thế nào rồi?”.

Trương Trọng Vi uống một mạch hết chén nước, nói. “Cách nơi này một cái ngõ nhỏ thôi, ta sợ em không thích, bởi vậy không dám đặt cọc tiền”.

Lâm Y ngạc nhiên nói. “Nơi này vị trí coi như không tệ, sao em lại không thích?”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Em chấp nhận ở gần phủ họ Dương không?”.

Lâm Y cười. “Này có liên quan gì đâu? Tuy rằng bà ngoại không muốn chúng ta mở cuộc điểm lăm, nhưng dù sao cũng phải cho chúng ta kiếm chén cơm để ăn chứ”.

Trương Trọng Vi đặt chén nước xuống, đứng dậy, nói. “Vậy được rồi, ta dẫn em đến ngõ bên cạnh trộm coi một chút, nếu em vừa lòng, chúng ta liền thuê”.

Lâm Y lấy mũ trùm, lại gọi Thanh Miêu, cùng Trương Trọng Vi đồng loạt đi xem.

Ngự phố bên cầu Châu Kiều, nhà cao cửa rộng, toàn là thương nhân giàu có ở, ngõ nhỏ bên cạnh là phòng thuê triều đình xây nên, gần như ở đó toàn là quan viên lớn nhỏ. Phòng ốc ở đây đại khái cũng giống phòng ốc ở khu đông công Chu Tước môn, đằng trước là một dãy phòng thượng đẳng, ở giữa là phòng trung đẳng, cuối cùng là lớp phòng hạ đẳng.

Lâm Y trước tiên ra vào mấy lần nhìn thử, khen. “Chức vị như chàng thật là sống thanh liêm, bằng không đã chẳng tới mức không mua nổi nhà để ở”.

Trương Trọng Vi dẫn nàng đến trước một căn thượng đẳng chính giữa ngõ, nói. “Ta nhìn trúng là gian này, em xem thử thế nào?”.

Giấy bồi cửa sổ của gian nhà bị rách một chút, vừa tiện cho Lâm Y, nàng nhìn xuyên qua cửa sổ thấy bên trong một phòng ngoài hai phòng trong, diện tích lớn hơn phòng lúc trước bọn họ ở. Nàng quay đầu lại nói với Trương Trọng Vi. “Vị trí tốt lắm, phòng ốc cũng không tệ, nhưng phòng này lớn hơn phòng lúc trước chúng ta ở, không biết tiền thuê có nhiều hơn không?”.

Trương Trọng Vi sờ sờ đầu, nói. “Bởi vì chưa biết có thuê hay không, ta không tiện hỏi thăm giá, ngày mai lại đến hỏi sau”.

Lâm Y dặn chàng. “Hỏi thử xem, quan viên triều đình thuê phòng có rẻ hơn chút nào không nhé?”.

Trương Trọng Vi cười. “Em còn chưa làm bà chủ mà đã có dáng dấp của bà chủ rồi”.

Thanh Miêu chạy từ đằng sau tới, kinh hi kêu lên. “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, trước cửa phòng hạ đẳng đằng sau gian này có sẵn bếp lò, chúng ta thuê gian đó đi, thế nào?”.

Trương Trọng Vi và Lâm Y cùng ra đằng sau nhìn thử, đều cảm thấy bếp lò đắp vững chắc, nhìn nhau gật đầu, quyết định là nơi này.

Ngày tiếp theo, Trương Trọng Vi đến Hàn Lâm viện, lấy cớ chuyển nhà xin nghỉ một ngày, lại đến thẳng vục lâu điểm, hỏi giá hai gian phòng kia.

Vục lâu điểm tính toán giá cả phòng ốc khác với Lâm Y, diện tích không phải căn cứ mấu chốt, chi cần không khác biệt quá lớn, giá cả vẫn giống nhau.

Một gian thượng đẳng một phòng ngoài hai phòng trong, thêm một gian hạ đẳng, tổng cộng tám gian bốn mươi chín văn tiền túc mạch.

Trương Trọng Vi mang theo tiền, ngay tại đó kiểm kê xong, ký khế ước thuê, lại bôn ba về phủ họ Dương, hưng phấn dào dạt nói: “Nương tử, chúng ta chuyển nhà!”.

Bọn họ tổng cộng chỉ có hai rương, dời đi cũng thật dễ dàng, Thanh Miêu lôi rương ra, để Trương Trọng Vi khiêng một cái, cô và Lâm Y cùng khiêng một cái.

Lâm Y sáng giọng: “Gấp cái gì, chúng ta ở nhà họ Dương mấy ngày nay, muốn đi cũng phải đến chào từ biệt”.

Trương Trọng Vi là vui quá hóa rồ, thế nhưng quên cấp bậc lễ nghĩa, ngượng ngùng vội sửa sang lại dung nhan, cùng Lâm Y đến gặp Ngưu phu nhân.

Ngưu phu nhân nghe nói bọn họ phải chuyển đi, tiếc nuối nói: “Ta còn định ngăn khách viện ra ở cùng các cháu, tiểu viện kia bên ngoài tường vây thật ra là đường chính, mở cửa buôn bán thích hợp nhất”.

Ngưu phu nhân nói ý tứ mờ mịt nhưng Lâm Y nghe ra, chỉ là thời cơ chưa tới, nàng phải bỏ qua, nói: “Chúng cháu cũng cực muốn ở lại với bà ngoại, nhưng triều đình miễn giảm tiền thuê, không thuê thì thiệt”.

Ngưu phu nhân cũng không miễn cưỡng giữ lại, nói vài câu khách sáo, gọi hai tên đầy tớ tới sai bọn họ giúp đỡ gia đình Trương Trọng Vi khiêng hành lý đến nhà mới.

Lâm Y tạ ơn Ngưu phu nhân: “Đội phòng ốc thu dọn sạch sẽ, cháu dâu sẽ đến mời bà ngoại dùng trà”.

Ngưu phu nhân cười: “Đương nhiên phải đến ám nhà tân gia cho cháu”. Lại nói với Trương Trọng Vi: “Đừng quên mất bà ngoại đấy nhé, thường xuyên đến ngồi chơi”.

Dương Thăng cũng nghe được tin bọn họ muốn chuyển nhà, dẫn theo sáu gã sai vặt từ ngoài cửa đi vào, nói: “Ta đến giúp cháu trai chuyển nhà, cháu cũng đừng thay đổi chỗ ở mà quên mất tới tìm ta uống rượu”.

Trương Trọng Vi biết ý tứ “uống rượu” là gì, ậm ừ cho qua.

Dương Thăng sai người hầu khiêng rương, lại bảo ngoài cổng chuẩn bị kiệu. Lâm Y vội xua: “Chỉ mấy bước chân, không cần phiền toái như vậy”.

Ngưu phu nhân nói: “Cháu hiện giờ là phu nhân nhà quan, nên có cốt cách của một phu nhân nhà quan, dù có một bước chân đi nữa cũng phải ngồi kiệu”.

Lâm Y không từ chối được, đành theo, ra ngoài cổng lên kiệu, Trương Trọng Vi cười ngựa, hai gã sai vặt khiêng rương từ Thanh Miêu dẫn đường, đoàn người đi hướng ngõ nhỏ sau cầu Châu Kiều.

Tới nhà mới thuê, Lâm Y chỉ huy gã sai vặt đặt rương vào buồng trong phía đông, sổ tiền thưởng tiễn bước bọn họ, khóa kỹ phòng, đi ra vách tường phía tây sảnh, phân phó Thanh Miêu: “Ta thấy có thợ xây đang chờ công việc, em gọi mấy người đến, chúng ta đập bức tường này ra, đã thông gian phía tây và phòng khách”.

Thanh Miêu vâng theo đi, mời đến hai thợ, trước đập tường, sau tô trát vừa đổ mới hoàn toàn. Đội phòng ở thu dọn sạch sẽ xong đã là hôm sau, Trương Trọng Vi phải đi Hàn Lâm viện làm việc, chỉ còn Lâm Y và Thanh Miêu hai người bận rộn, cũng may lúc hai người còn ở nông thôn đã quen độc lập tự chủ, làm việc lưu loát vô cùng, bày bàn, sắp xếp đồ uống rượu, chưa tới ba ngày, cuộc điểm nho nhỏ đã ra khuôn ra dạng.

Thanh Miêu lại đến huyện Tường Phù một chuyến, bẩm báo Lí Thư số lượng thức nhắm trái cây mứt quả Lâm Y cần, cầu Lí Thư cùng đặt hàng, hẹn hai ngày sau đến lấy.

Mẫu chốt để cuộc điểm thịnh vượng vẫn là rượu, Lâm Y giao việc đặt rượu cho Trương Trọng Vi, đưa danh sách rượu đã ghi lại cho chàng, đến từng nơi mua.

Như thế qua mấy ngày, mọi thứ đã tề tựu đủ, chỉ thiếu một người hâm nóng rượu giỏi, Lâm Y không quen đất đai con người ở Đông Kinh, không biết đi đâu tìm, liền định nhờ tới người môi giới kiếm dùm, Thanh Miêu lại nói: “Nhị thiếu phu nhân, em đề cử một người”.

Lâm Y ngạc nhiên hỏi: “Em biết ai ở Đông Kinh này?”.

Thanh Miêu đáp: “Người này Nhị thiếu phu nhân cũng biết, chính là bà bà bán rượu lúc trước ở đối diện chúng ta, trận hỏa hoạn lần đó đã đốt từ quán nhà bà ấy thành tro, hiện giờ cả gia đình đang không biết làm sao”.

Tay nghề hâm nóng rượu của bà bà Lâm Y đã từng thử qua, thật sự không tồi, ngay cả Trương Đổng cũng khen ngợi, vì thế nàng nói: “Vậy em đến hỏi thử xem bà ấy có chấp nhận hay không, nhưng em có biết hiện giờ bà ấy ở đâu không?”.

Thanh Miêu đáp: “Em biết, gia đình họ đang dựng lều ở cạnh chợ đêm”.

Cô ra chợ đêm, nói rõ ý đồ đến, bà bà bán rượu đang lo cả nhà sinh kế không có, nghĩ muốn mở từ quán tiếp nhưng không có tiền vốn, bởi vậy cực kì sáng khoái đồng ý, bảo rằng chính mình tùy thời có thể bắt tay vào làm việc ngay.

Thanh Miêu dẫn bà bà bán rượu đến trước mặt Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, bà bà bán rượu tìm đến”.

Lâm Y đánh giá bà ấy một phen, thấy bà hiện giờ mặc dù nghèo túng nhưng quần áo vẫn chỉnh tề như cũ, mới âm thầm gật đầu, hỏi. “Cứ mãi gọi bà bà thế này bà bà thế kia, còn không biết bà xưng hô là gì?”.

Bà bà bán rượu đáp. “Lão thân họ Chúc, Nhị thiếu phu nhân cứ gọi tôi là Chúc bà bà đi”.

Bà ấy bán thân từng mở tửu quán, kinh nghiệm nhiều hơn Lâm Y, hiểu được lần này gọi mình tới không phải chỉ để hỏi tên tuổi mà thôi, tự chủ động nói. “Đồ hâm rượu để ở đâu, tôi thử hâm một bầu cho Nhị thiếu phu nhân”.

Lâm Y lần đầu mở tiệm, cực kì muốn người có kinh nghiệm đến giúp đỡ, nghe vậy rất vui lòng, vội kêu Thanh Miêu mang bếp lò than củi vân vân tới, mời Chúc bà bà triển lãm tay nghề.

Chúc bà bà thấy trong dụng cụ có bầu rượu giữ ấm họa tiết tạo hình hoa sen xanh, còn chưa động vào đã tán thưởng một tiếng trước.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Mời khách

Lâm Y cười. “Đó là của hồi môn của tôi, hiện giờ cuộc sống gian nan, đành phải lấy ra sử dụng”.

Chúc bà bà nhóm lò, nấu nước nóng hâm rượu, động tác thành thạo, đảo mắt đã hâm xong một li rượu trái cây, bung đến trước mặt Lâm Y, Lâm Y nhấp một ngụm, độ ấm vừa phải, vị vô cùng tốt, mặc dù nàng chưa phỏng vấn qua những người khác, nhưng lúc trước khi khảo sát cước điểm, gặp qua không ít người hâm rượu, rất nhiều người từ các đại tửu lâu còn kém tay nghề hơn thế này, vì thế nàng khen. “Chúc bà bà hâm rượu ấm áp vừa phải”.

Chúc bà bà khiêm tốn nói. “Là Nhị thiếu phu nhân có rượu ngon”.

Lâm Y quyết định giữ bà lại, định bụng cân nhắc chuyện thử việc, đột nhiên nhớ tới, Đại Tổng không có pháp luật bảo hộ lao động, nếu nàng không hài lòng về Chúc bà bà, tùy thời có thể sa thải, thậm chí không cần nói câu từ biệt.

Chúc bà bà nghe nói Lâm Y chịu thuê mình, thập phần cao hứng, đến dập đầu tạ ơn nàng. Lâm Y hẹn ba ngày sau bắt đầu làm việc, buổi sáng đến điểm sớm một khắc thời gian, chuẩn bị dụng cụ vật dụng hâm rượu, buổi tối về muộn một khắc, dọn dẹp mọi thứ, tiền công mỗi ngày tám mươi văn, bao cơm trưa.

Đãi ngộ công bằng, Chúc bà bà vừa lòng đồng ý, lại luôn mãi tạ ơn Lâm Y rồi mới rời đi.

Lâm Y nói với Thanh Miêu. “Thuê người tuy ít nhưng vẫn phải có quy củ ràng buộc, em nghĩ rồi viết thử xem”.

Thanh Miêu ngẩng ra. “Viết như thế nào, chủ từ?”.

Lâm Y dạy nàng. “Đơn giản, buổi sáng mấy giờ bắt đầu làm việc, buổi tối mấy giờ kết thúc công việc, nếu đến trễ phải trừ bao nhiêu tiền... Cứ thế”.

Thanh Miêu nghe hiểu được, nói. “Cái này đơn giản”. Lập tức trải giấy, viết mấy điều đưa cho Lâm Y đọc, bên trên ngoại trừ chế độ chấm công mà Lâm Y muốn, còn có trong lúc làm việc không được vô cớ rời đi, không được ăn quà vặt cắn hạt dưa linh tinh. Lâm Y đặt bút sửa lại mấy chỗ, khen cô nàng. “Trẻ nhỏ dễ dạy, sau này em cứ chiếu theo mấy điều này mà quản lý điểm”.

Thanh Miêu thu hồi “bản quy tắc”, trình trọng gật đầu.

Buổi tối Trương Trọng Vi về nhà, mang theo một xấp thiệp mời, đưa cho Lâm Y. “Đồng Kinh khác nông thôn, tự viết thiệp mời không phổ biến, đều là mua thiệp sẵn, nét cắt uốn lượn mạ vàng các kiểu, ta nghĩ các phu nhân đều là người chú ý chi tiết nên cũng mua về”.

Lâm Y khen. “Chàng lo lắng chu đáo, nên như thế”. Nàng lấy thiệp mời ra nhìn thử, bên trên đã ấn sẵn câu chào mời, chỉ cần ghi tên là được, rất tiện.

Trương Trọng Vi sờ dĩ mang thiệp mời về là vì Lâm Y tính gửi cho các vị phu nhân quan viên trong Hàn Lâm viện, mời bọn họ ngày khai trương đến uống rượu, toàn bộ miễn phí.

Ở Đại Tổng có thói quen, là phụ nữ không cần lấy họ chồng, mà xưng hô bằng họ của nhà mẹ đẻ, Lâm Y giờ bút, gặp khó. “Chàng là đàn ông, không tiện hỏi thăm họ của vợ đồng nghiệp, thiệp mời này nên viết thế nào đây?”.

Trương Trọng Vĩ nói. “Không biết họ của người nữ, tạm lấy họ của nhà chồng xưng hô cũng có, không tính thất lễ”.

Lâm Y an tâm, nói Trương Trọng Vĩ liệt kê các đồng nghiệp trong Hàn Lâm viện thành danh sách, lại chiếu theo danh sách đó đoan chính viết lên thiệp mời. Đợi nàng làm xong, phát hiện thiếu một người, vội hỏi Trương Trọng Vĩ. “Phu nhân Âu Dương phủ doãn sao không nằm trong danh sách? Âu Dương phủ doãn dù đã rời khỏi Hàn Lâm viện nhưng rốt cuộc vẫn có ơn thường thức chàng, không mời phu nhân nhà ông ấy không được hay lắm?”.

Trương Trọng Vĩ nói. “Em không biết, phu nhân Âu Dương phủ doãn và phu nhân Vương hàn lâm xưa nay bất hòa, chẳng những bây giờ không được mời cùng nhau, sau này em cũng phải cẩn thận tính toán chút, ngàn vạn lần chớ để hai người này gặp gỡ”.

Lâm Y ngạc nhiên nói. “Âu Dương phủ doãn và Vương hàn lâm trở mặt thành thù? Chưa từng nghe chàng nói qua”.

Trương Trọng Vĩ trả lời. “Âu Dương phủ doãn và Vương hàn lâm thân nhau lắm, thường xuyên cùng nhau ngâm thơ đối đáp, ta cũng không biết vì sao phu nhân bọn họ lại nhìn nhau không vừa mắt”.

Lâm Y nghi ngờ. “Chẳng lẽ bởi vì đàn ông bận tâm mặt mũi trên quan trường, không tiện ra mặt, giao hết buồn bực cho nương tử xử lý?”.

Đàn ông trời sinh không thích nhiều chuyện, không có gì hay để nói về những suy đoán như thế này, cũng không có hứng thú, Trương Trọng Vĩ phụ họa vài câu lập tức dẫn dắt câu chuyện rời đi. “Chúng ta còn muốn đón thím Dương về đây, vừa lúc ngày mai ta có rảnh, chúng ta đến huyện Tường Phù xem?”.

Lâm Y nói. “Nhị phu nhân vốn đã không thích thím, hơn nữa thím là vú nuôi của chàng, chỉ cần chàng lên tiếng, Nhị phu nhân đương nhiên đồng ý cho người”.

Trương Trọng Vĩ nghe ý tứ câu này là muốn chàng một mình đi trước, hơi mất hứng. “Em không đi chung với ta?”.

Lâm Y trầm nghĩ, nếu Phương thị thấy nàng, chẳng có việc gì cũng muốn làm khó dễ ba phần, chuyện vốn dễ dàng lại phức tạp hóa lên, còn không bằng Trương Trọng Vĩ đi một mình tốt hơn. Nàng sợ nói ra câu này Trương Trọng Vĩ lại truy hỏi kĩ càng sự việc, bởi vậy đổi một lý do khác. “Cước điểm nhà chúng ta sắp khai trương, không sợ bà ngoại giành trước một bước nữa, em đi thông báo bà ngoại một tiếng, bằng không đến lúc khai trước bà biết, nhất định sẽ giận lắm”.

Câu này có lý, Trương Trọng Vĩ đã sớm lo lắng vấn đề này, vì thế sáng khoái đồng ý đề nghị của Lâm Y.

Ngày hôm sau, vợ chồng hai người tự phân công làm việc, Trương Trọng Vĩ đi huyện Tường Phù, Lâm Y chuẩn bị đến phủ họ Dương. Nàng nhớ tới ngày đó Ngưu phu nhân có nhắc chuyện “cốt cách phu nhân”, sợ bị bà xem nhẹ nên dù chỉ cách một cái ngõ, nàng vẫn gọi Thanh Miêu thuê cỗ kiệu, ngồi qua đó.

Ngưu phu nhân đang tính sổ sách, nghe thấy Lâm Y đến, vội buông hết ra đại sảnh gặp nàng, cười hỏi. “Nhà mới đã thu dọn xong hết? Chuẩn bị đưa thiệp mời ta phải không? Ta dẫn cậu các cháu đến mừng tân gia”.

Ngưu phu nhân chỉ là hỏi theo lễ tiết, không ngờ Lâm Y thực sự lấy thiệp mời ra, hai tay đưa cho bà. “Chúng cháu mới mở cước điểm, khai trương xin mời bà ngoại và cậu đến ngồi chơi, không biết có được vinh dự ấy hay không?”.

Ngưu phu nhân sớm đoán được hai người muốn mở điểm, không hề bất ngờ à một tiếng, nhận lấy thiệp mời nhìn thử, có ý hỏi. “Các cháu định mở điểm gì?”.

Lâm Y đáp. “Là cước điểm bán rượu, nhưng chỉ chiêu đãi nữ khách mà thôi”.

Ngưu phu nhân bấy giờ mới kinh ngạc. “Chỉ chiêu đãi nữ khách? Nào có điểm như thế?”.

Đúng là không có điểm như thế mới kiếm được tiền đó, Lâm Y cười đáp. “Rất nhiều phu nhân các đồng nghiệp của Trọng Vĩ ngày thường không có nơi đi, bởi vậy cháu suy nghĩ mở một cước điểm cho bọn họ nghỉ chân”.

Đại Tổng chưa hề có tiền lệ tửu điểm cho nữ giới, Ngưu phu nhân vẫn ôm thái độ hoài nghi ý tưởng của Lâm Y. Bà vốn có ba phần bất mãn với việc Lâm Y cũng mở cước điểm, hiện giờ nghe nói là nữ tửu điểm, nghĩ bụng không gây trở ngại cho chuyện làm ăn nhà mình, hoàn toàn yên lòng, chẳng những yên lòng, còn hơi thương hại... Làm gì có phụ nữ đẳng hoàng nào muốn ra ngoài uống rượu đâu, điểm độc hành biệt lập như vậy, lỗ vốn là sớm hay muộn.

Ngưu phu nhân trong lòng chứa bảy phần thương hại ba phần khinh thường, ngoài miệng lại tặng bốc Lâm Y. “Chúc mừng các cháu mở điểm, kinh doanh nhất định náo nhiệt hơn cả nhà chúng ta”.

Lâm Y không biết suy nghĩ thật sự của Ngưu phu nhân, vội đỡ. “Chỉ là một gian điểm nhỏ, nào dám đánh đồng với đại tửu lâu của bà ngoại”.

Ngưu phu nhân đưa thiệp cho Kim Bảo thu, nói. “Đến lúc đó ta nhất định cùng cậu các cháu tới cỗ động”.

Lâm Y thấy bà có ý tiễn khách, vội nói. “Hôm nay cháu dâu đến ngoài đưa thiệp mời cho bà ngoại, còn có một chuyện thương lượng”.

Ngưu phu nhân tưởng Lâm Y muốn vay tiền, châm chọc một lát mới hỏi nàng có việc gì.

Lâm Y nói ra lại khác hoàn toàn với bà tướng. “Chúng cháu nhập rượu trong điểm, có một loại tên là rượu thanh phong, một loại nữa là rượu bạch dương, nghe Trọng Vi nói, hai loại này từ lâu nhà bà ngoại cũng có bán, bởi vậy cháu đầu định xin bà ngoại cùng nhau nhập hàng”.

Ngư phu nhân không hiểu ý, hỏi. “Cháu không biết nhập hàng từ đâu? Hay không muốn tìm?”.

Lâm Y lắc đầu. “Hết thầy không phải, là cháu nghĩ nếu chúng ta cùng nhau nhập hàng, mua nhiều hơn, Cao Dương điểm có thể giảm giá hay không”.

Ngư phu nhân chưa bao giờ nghe qua kiểu như thế, kinh ngạc nói. “Cháu thế nhưng cũng biết tính toán ghê, giống một thương nhân”. Bà dừng lại một chút, nói tiếp. “Hai tòa từ lâu nhà chúng ta lượng nhập vốn đã lớn, có cháu hay không có cháu đều vậy”.

Lâm Y không biết bà là thật ghét bỏ điểm của nàng nhỏ, hay là chiều lạt mềm buộc chặt, chỉ nói. “Nếu bà ngoại không muốn, vậy cháu đến nơi khác hỏi vậy”.

Ngư phu nhân không ngờ nàng chẳng hề tiếp tục năn nỉ, đành phải nói cho hết. “Chúng ta là thân thích, đương nhiên phải đỡ các cháu một phen, cháu muốn nhập bao nhiêu, báo số lượng là được”.

Lâm Y trước tạ ơn bà, lại đáp. “Vi vôi vả khai trương, chúng cháu đã mua rượu rồi. Chờ thêm mấy ngày nữa, cháu tính toán ra được số lượng cố định cần thiết, lúc đó lại đến báo cho bà ngoại”.

Ngư phu nhân đồng ý, sai người bưng canh, Lâm Y nghe Dương thị kể qua quy củ trong kinh thành, đón khách mời trà, tiễn khách bưng canh, liền bưng bát canh nhấp chút môi, cáo từ rồi đi.

Lâm Y về đến nhà không bao lâu, Trương Trọng Vi cũng trở lại, thím Dương đi theo sau, nàng không khỏi kinh hi reo lên. “Chàng làm việc cũng thật là nhanh quá”.

Trương Trọng Vi nói. “Thím sáng khoái cho ta, còn định giữ ta lại ăn cơm, ta sợ em chờ lâu, không ăn liền về rồi”.

Lâm Y cười với chàng, kéo tay thím Dương, hỏi không ngừng. Thím Dương cười nói. “Nhị thiếu phu nhân giờ là phu nhân nhà quan, thế nhưng không hề ra về kiêu ngạo”.

Lâm Y sai Thanh Miêu mang ghế đến, mời thím ngồi xuống, cười nói. “Kiêu ngạo mấy đi nữa, trước mặt vú nuôi của Nhị thiếu gia cũng không tỏ ra nổi”.

Thím Dương nhìn chung quanh phòng, tấm tắc khen. “Điểm này bố trí thật không tồi, nhất định làm ăn tấn tới”. Lại nói. “Nhị thiếu phu nhân muốn tôi làm chuyện gì, cứ việc sai bảo”.

Lâm Y nói. “Ta cũng là tiểu nương từ lần đầu ngồi kiệu hoa, làm sao biết làm thế nào, chúng ta bàn bạc rồi quyết định”.

Thím Dương nói. “Làm người hầu cũng được, tiểu nhị cũng được, tóm lại đều là hầu hạ người ta, tôi biết rõ, Nhị thiếu phu nhân yên một trăm cái tâm”.

Lâm Y cười nói. “Biết thím tính tình tốt, nhẫn nại kiên trì, nên mới đặc biệt xin Nhị phu nhân cho thím tới đây, mong rằng thím chớ ghét bỏ chỗ của ta đơn sơ”.

Thím Dương chùi mắt, thanh âm có chút nghẹn ngào. “Tôi biết Nhị thiếu phu nhân và Nhị thiếu gia thông cảm tôi ở bên kia sống không tốt, lúc này mới nhận lấy tôi”.

Lâm Y an ủi. “Là chúng ta sơ ý, thím là vú nuôi của Nhị thiếu gia, vốn nên ở cùng chúng ta, đã sớm mong đón thím về nhà”.

Hiện giờ vai vế của thím Dương và Lâm Y đã khác, nên Q. có sửa chút xíu cách xưng hô.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Khai trương đại cát

Thanh Miêu chen vào nói. “Đến đây là tốt rồi, còn nhắc lại chuyện không vui làm chi”.

Lâm Y cũng nói. “Đúng vậy, sau này chúng ta vui vẻ sống, không có gì quan trọng hơn việc ấy nữa”.

Thanh Miêu đón hành lý trong tay thím Dương, hỏi Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, thím Dương ở chung với em?”.

Lâm Y nói chắc chắn, Thanh Miêu liền kéo tay thím Dương, cùng bà ra sau nhà, chỉ chỗ ở. Sau một lát, thím Dương quay về trong điểm, nói lời cảm tạ

Lâm Y. Lâm Y hỏi. “Thím Dương, lúc thím ở Nhị phòng, mỗi tháng tiền tiêu vật bao nhiêu?”.

Thím Dương biết là nàng đang định phát tiền tiêu vật hàng tháng cho mình, vội thưa. “Có miếng com ăn là được, không cần tiền đâu”.

Lâm Y nói. “Vậy được, không phát tiền tiêu vật, phát lương vậy, điểm nhà chúng ta mới khai trương, cũng không biết lãi hay lỗ, thím và Thanh Miêu đều là người trong nhà, ta liền cắt xén một phần, mỗi ngày năm mươi văn”.

Thím Dương tính nhầm một lúc, cuống quýt thưa. “Mỗi ngày năm mươi văn, một tháng chính là một ngàn năm trăm văn, lúc tôi ở Nhị phòng một tháng mới hai trăm văn, hơn quá nhiều đi, không được, không được”.

Lâm Y cười nói. “Thím cũng đừng mừng vội, điểm kiếm được tiền mới có lương để phát, nếu lỗ lỗ, chỉ sợ ngay cả một tháng hai trăm văn ta cũng không trả được”.

Thím Dương vội nói. “Chúng tôi đương nhiên tận tâm hết sức, nhất định không lỗ được”.

Lâm Y thông cảm thím Dương đường xa mệt mỏi, cho phép thím nghỉ một ngày, bảo thím đi nghỉ ngơi, thím Dương lại không chịu ngồi yên, ra sau nhà giúp Thanh Miêu rửa củ cải thái sùng thảo, bận bịu không ngừng, khiến Thanh Miêu cảm thấy không thoải, trong nhà có thím Dương bằng đi thuê hai người hầu.

Ba ngày sau, cuộc điểm nhà họ Trương khai trương, Trương Trọng Vi đặc biệt mua một dây pháo, đốt trước nhà, người trong ngõ vây xem, người nghỉ chân nhìn ngóng, lại có ai nghe nói đây là điểm do biên tu Hàn Lâm viện mở nên muốn vào ném thư, ngoài cửa có thím Dương ngăn lại, bảo rằng điểm chỉ chiêu đãi nữ khách, đàn ông không được đi vào, khiến rất nhiều người tặc lưỡi lắc đầu, vây quanh như xem kì quan, không chịu rời đi.

Lâm Y thấy nhiều người chú ý đến tân điểm khai trương, vốn là mười phần cao hứng, nhưng nàng ngồi trong điểm đợi hồi lâu chỉ chờ được mỗi Ngu phu nhân đến, nàng bắt đầu lo lắng, cân nhắc có phải ngoài cửa quá nhiều đàn ông chen chúc nên phu nhân quan lại không chịu đến hay không.

Cái cảnh này đã nằm trong dự đoán của Ngu phu nhân, bà không biết trước đó Lâm Y đã đưa thiệp mời các phu nhân đồng nghiệp của Trương Trọng Vi, còn âm thầm đáng thương thay Lâm Y, an ủi nàng. “Chớ nóng vội, các nương tử trong thành Đông Kinh vốn không thích ra ngoài uống rượu lắm”.

Lời này tuy là an ủi, Lâm Y lại nghe mùi vị không đúng, nghĩ bụng, Ngu phu nhân nhiệt tình, đối đãi vẫn bồi quan ái đầy đủ, nhưng chỉ cần liên quan đến việc làm ăn nhà bà ấy, bà ấy liền trở nên so đo, có lẽ đây là đặc tính của người làm ăn?

Dần dần, Thanh Miêu cũng trở nên sốt ruột. “Nghe Nhị thiếu gia nói, các phu nhân phần lớn ở trong ngõ này, ngần ngại vài bước chân, tại sao vẫn không thấy người đến? Chẳng lẽ trước điểm nhà chúng ta nhiều đàn ông quá, sợ hãi?”.

Lâm Y sợ Ngu phu nhân vui sướng khi người gặp họa, kéo Thanh Miêu sang một bên, nói nhỏ. “Ta đoán cũng là nguyên nhân đó, lại không nghĩ ra biện pháp hay, em có chủ ý gì không?”.

Thanh Miêu không chút do dự nói. “Em ra ngoài đuổi”.

Lâm Y sáng giọng. “Ồ nháo, tân điểm khai trương có người vây xem là điềm tốt, em lại đi đuổi người ta, cẩn thận đuổi mất hơi người”.

Thanh Miêu buồn rầu. “Vừa muốn bọn họ đi, lại không thể đuổi, vậy thì còn cách nào nữa chứ?”.

Chủ tớ hai người vắt hết óc vẫn không nghĩ ra được cách hay. Đang lúc xoay sở, chợt nghe bên ngoài có tiếng kêu sợ hãi, một trận xô xát, đợi hai người chạy ra ngoài cửa nhìn, mới phát hiện đám người vây xem ngoài cửa đã tan đi hết. Lâm Y lấy làm lạ, ngoái trước ngoái sau, thì ra có cỗ kiệu ngừng ven đường, xung quanh vài nha dịch canh gác, khó trách bọn họ tan đi, hẳn là tâm lý sợ quan sai bắt bớ.

Nàng nửa phần mừng nửa phần lo, mừng là đám người vây xem rốt cuộc rời đi, các phu nhân Hàn Lâm viện đại khái cũng sắp đến đây, lo là chuyện điểm nhà nàng có nha dịch đến, phòng chừng không bao lâu nữa sẽ truyền khắp, không biết có ảnh hưởng đến công việc làm ăn sau này hay không.

Bất chấp suy nghĩ của nàng, trong kiệu bước ra một vị phu nhân mặt mày khi khi, đi đến trước mặt nàng, nha hoàn theo hầu bên cạnh lập tức giới thiệu. “Đây là phủ doãn phu nhân”.

Phu nhân Âu Dương hàn lâm? Lâm Y ngây ngẩn cả người.

Phủ doãn phu nhân không hề thấy lạ phản ứng của nàng, giọng nói hơi trách móc. “Lão gia nhà ta và biên tu nhà cô tốt xấu xem như có on dẫn dắt, tân điểm nhà cô khai trương thế nhưng không mời ta?”.

Lâm Y mới giải quyết được cái khó này thì cái khó khác đã nổi gót tới, nàng âm thầm cười khổ, lo lắng phu nhân Vương hàn lâm và phu nhân Âu Dương phủ doãn gặp nhau. Nàng vì sao không mời phu nhân phủ doãn, nguyên nhân đương nhiên không dám nói thẳng, liền bịa đại một lý do ra. “Phu nhân phủ doãn không biết, hôm nay tiểu điểm mới khai trương, rượu không đủ, chỉ có mỗi một loại, ngày mai mới nhập xong hết hàng hóa, bởi vậy ngày mai tôi mới định đưa thiệp mời phu nhân”.

Âu Dương phu nhân sang sảng cười. “Ngày có gì đâu, hôm nay ta uống một loại, ngày mai lại tới nữa”.

Đã nói đến nước này, Lâm Y làm sao còn dám chối từ, vội tự mình dẫn đường, mời phu nhân phủ doãn đi vào, sai Thanh Miêu lấy rượu bạch dương cao cấp nhất, giao cho Chúc bà bà hâm nóng. Thím Dương bung lên một đĩa mứt quả nhắm rượu, Lâm Y lên tiếng “Mời” xong, còn vội ra sau bếp xào nấu

cho phu nhân phủ doãn hai đĩa thức ăn nóng, chân vừa rời khỏi, vội lau đi vô số mồ hôi lạnh.

Thanh Miêu theo ra, vừa thu xếp thức ăn, vừa hỏi. “Nhị thiếu phu nhân sợ phu nhân phủ doãn?”.

Lâm Y lắc đầu, nói. “Nghe Nhị thiếu gia nói, phu nhân phủ doãn và phu nhân Vương hàn lâm không hợp nhau, ta cố ý mời khác ngày, ai mà biết hôm nay bà ấy tới rồi, không biết do cố ý hay đánh bậy đánh bạ trúng nữa”.

Thanh Miêu nói. “Để ý làm chi, cũng không phải không hợp với chúng ta”.

Lâm Y ngẫm nghĩ, cười nói. “Đúng vậy, là ta hồ đồ, bọn họ là phu nhân nhà quan lại, năng lực kiểm soát tất nhiên phải có, dù không nhìn nhau vừa mắt đi nữa cũng không thể bay vào đánh nhau ngay giữa điểm, ta sợ cái gì”. Nàng thả lỏng tâm tình, muốn chiêu đãi phu nhân phủ doãn thật tốt, giao cho Thanh Miêu nấu một đĩa thịt dê mềm già trẻ nam nữ ở Đại Tổng đều thích ăn, để bảo đảm không có gì sơ sót, xất mớng bỏ lên đĩa thạch anh đỏ trong suốt, mong phu nhân phủ doãn nhìn ngon mắt.

Thanh Miêu chuẩn bị xong hai đĩa thức ăn, để Lâm Y tự bung lên, phu nhân phủ doãn thấy thức nhắm quả thật bùng tới từ phòng bếp nhà nàng, không khỏi ngạc nhiên. “Hết thấy các tiểu điểm, rượu và thức nhắm đều do bên ngoài mang tới, điểm nhà cô sao lại tự làm?”.

Lâm Y giải thích. “Tôi mở điểm cho các nương tử, chỉ chiêu đãi nữ khách, đầu bếp là nam không được đi vào, hơn phân nửa đều bỏ...”. Nàng lại khéo léo chỉ vào phu nhân phủ doãn. “Hơn nữa hôm nay có khách quý đăng môn, không dám để người ngoài chiêu đãi, bởi vậy thức ăn đều do phòng bếp nhà tôi làm, màu sắc hoa văn tuy thua kém, nhưng hơn ở sạch sẽ tinh tế”.

Phu nhân phủ doãn khen ngợi mấy câu, lại nói. “Nếu tìm được đầu bếp nữ đáng tin cậy, cho bọn họ vào điểm vẫn được, phụ nữ chúng ta uống rượu là phụ, sâu nhất là không có người nói chuyện phiếm, nếu trong điểm có hai kinh kì*, nghe bọn họ nói chút tin tức đầu đường cuối ngõ giải buồn còn hơn cả thức nhắm rượu ngon”.

*Kinh kì : người quản lý, kể chuyện phiếm mua vui, khá giống người thuyết thư trong điểm dành cho nam giới.

Lâm Y cười thầm, phụ nữ thích tám chuyện quả nhiên không hề phân biệt thời đại hay giai cấp, ngay cả phu nhân phủ doãn cũng có nhu cầu này, xem ra phải đưa việc tìm người mua vui vào danh sách cần kíp.

Phu nhân phủ doãn thích nói chuyện phiếm, vừa uống rượu vừa lôi kéo Lâm Y tán gẫu không ngừng, Ngu phu nhân ở bên nhìn ghen tị, nghĩ bụng Lâm Y thế nhưng cũng bản lĩnh thật, có thể mời được cả phu nhân phủ doãn. Bà vừa bội phục vừa hâm mộ, cũng muốn mời phu nhân phủ doãn đến từ lâu nhà mình ngồi, cho từ lâu nhà mình thêm chút danh tiếng. Bà nghĩ như thế, liền bung li rượu, tiến lên chen vào, cười nói với phu nhân phủ doãn. “Hôm nay có thể thấy được phong thái của phu nhân phủ doãn, thật sự là tam sinh hữu hạnh”.

Phu nhân phủ doãn không biết Ngu phu nhân là ai, trước nhìn qua Lâm Y, Lâm Y vội giới thiệu. “Đây là bà ngoại của tôi, Ngu phu nhân”.

Phu nhân phủ doãn bấy giờ mới nhón miệng cười, chạm li với Ngu phu nhân, nói. “Không biết là thân thích của Trương hàn lâm, chậm trễ chậm trễ, chớ trách”.

Ngu phu nhân làm sao dám trách tội phu nhân phủ doãn, vội khen tặng mấy câu, thuận thế ngồi chung bàn. Phu nhân phủ doãn mặc dù không thích bà này tự tiện, nhưng rốt cuộc là nể mặt Lâm Y, cũng là rảnh rỗi không có gì, liền cùng trò chuyện. Nhưng nói qua mấy câu, biết Ngu phu nhân là thân phận thương nhân, bắt đầu không để bụng quan tâm câu chuyện nữa, Ngu phu nhân nhận ra thái độ của phu nhân phủ doãn, không dám nói ra câu mời nữa, chuẩn bị lên cầu Lâm Y hỗ trợ.

Phu nhân phủ doãn nói chuyện câu được câu không, Ngu phu nhân thức thời tự động rời bàn. Lâm Y sợ bà buồn, đang chuẩn bị sang an ủi, đã nghe thím Dương đơn đã ngoài cửa. “Các vị hàn lâm phu nhân đại giá quang lâm tiểu điểm, thật là vinh dự cho chúng tôi”.

Lâm Y quay đầu nhìn, các vị phu nhân đã tới cửa, vội vàng ra đón. Đứng đầu là một vị phu nhân khuôn mặt hòa ái, quần áo mộc mạc, lại bị chúng phu nhân tiền hô hậu ủng, không ai dám lướt qua bà. Trong Hàn Lâm viện, Vương hàn lâm tư cách lão thành nhất, Lâm Y liền biết đây chính là phu nhân Vương hàn lâm, bước lên chào đón, nói câu hoan nghênh.

Phu nhân Vương hàn lâm cũng không tỏ thái độ kiêu ngạo gì cả, đáp lễ nàng, giới thiệu các vị hàn lâm phu nhân đằng sau – phu nhân Triệu hàn lâm, phu nhân Tôn hàn lâm, phu nhân Hoàng hàn lâm, phu nhân Đặng hàn lâm, phu nhân Lục hàn lâm, Lâm Y dụng tâm ghi nhớ, cúi chào bọn họ, lại dẫn bọn họ vào trong điểm ngồi.

Vừa rời ngoài cửa, phu nhân Vương hàn lâm chỉ chú ý đánh giá Lâm Y, không nhìn vào trong điểm, lúc này đi vào mới phát hiện phu nhân Âu Dương phủ doãn đang ngồi ngay ngắn trước bàn, một tay nâng li, một tay nâng đĩa ăn vui vẻ. Bà hơi ngần ra, đến bàn của phu nhân phủ doãn, cười chào hỏi. “Phu nhân phủ doãn cũng đến uống rượu? Thật là khéo quá”.

Phu nhân phủ doãn cũng cười đáp lời. “Thì ra là phu nhân Vương hàn lâm, đến cùng uống một li?”.

Lâm Y nhỏ giọng nói với Thanh Miêu. “Chúng ta đoán không sai, hai vị phu nhân không hề đối đầu, vẫn có kị mặt mũi lắm”.

Đang nói, phu nhân Vương hàn lâm đã đi hướng nàng, kéo Lâm Y qua một bên, nói. “Phu nhân Trương hàn lâm, chúng ta tổng cộng sáu người, chi bằng cùng hợp lại ngồi một bàn lớn”.

Chương 145: Nhiều chuyện

Lâm Y nói. “Này không khó, để tôi nói bọn họ ghép bàn lại”.

Phu nhân Vương hàn lâm ra về khó xử, nhỏ giọng thì thầm. “Cô xem, phu nhân phủ doãn ngồi ngay giữa điểm, chúng ta nhiều người, sợ là khó sắp xếp được”.

Sáu phu nhân, chỉ cần hai bàn là đủ, phu nhân phủ doãn đúng là ngồi ở giữa, nhưng cũng không gây trở ngại cho các bà, thế mới nói phu nhân Vương hàn lâm nói như vậy rõ ràng là cố ý.

Lâm Y âm thầm cười khò, vừa mới khen phu nhân Vương hàn lâm tu dưỡng tiết chế tốt xong, bà này liền quảng đề khó cho mình giải quyết, biết phải làm sao mới tốt đây.

Lâm Y lần đầu mở cuộc điểm, không có kinh nghiệm, không biết xử lý như thế nào, nhìn trái nhìn phải, vừa lúc thấy Nguru phu nhân đang tò mò nhìn qua bên này, đột nhiên nghĩ đến Nguru phu nhân kinh doanh từ lâu nhiều năm, nhất định là kinh nghiệm phong phú, sao không thỉnh giáo bà một phần.

Nghĩ đoạn, Lâm Y nói với phu nhân Vương hàn lâm. “Nguru phu nhân cũng ngồi ở giữa, tôi đi hỏi một chút xem Nguru phu nhân có đồng ý dời đi không”. Nói xong không chờ phu nhân Vương hàn lâm kịp nói gì, chạy nhanh đến bàn Nguru phu nhân, ghé lỗ tai thỉnh giáo.

Loại chuyện này, không biết Nguru phu nhân đã gặp bao nhiêu lần trên chốn thương trường, đương nhiên hiểu phải xử lý thế nào. Bà có việc cần cầu Lâm Y, liền thích ý dạy nàng, đề nàng nợ mình một món nợ ân tình, vì thế ghé vào nói nhỏ. “Cháu đã mở điểm thì là bà chủ, không phải phu nhân hàn lâm gì cả, khách có việc cần, cháu làm theo là được, cho dù đắc tội một vị khác cũng là người ta đắc tội, có liên quan gì đến bà chủ đâu?”.

Bà nói xong, chủ động dời sang bàn khác, cười nói. “Ta không cho cháu thêm phiền toái”.

Lâm Y cúi người tạ ơn bà, lại đến trước bàn phu nhân phủ doãn, nói. “Phu nhân phủ doãn, phu nhân Vương hàn lâm muốn ghép bàn lại, định nhờ phu nhân dời sang bàn khác”.

Phu nhân phủ doãn ngẩng đầu, nhìn quanh tứ phía, nói. “Nhiều chỗ trống như vậy, sao lại muốn ta dời?”.

Lâm Y ghi nhớ lời Nguru phu nhân dạy bảo, không hề cãi nửa câu, chỉ nói. “Để tôi chuyển lời cho phu nhân Vương hàn lâm”.

Phu nhân phủ doãn gật đầu, vẫn uống rượu một mình như cũ.

Không gian trong điểm không lớn, phu nhân phủ doãn lại không thèm nói nhỏ, bởi vậy bà nói gì, các vị hàn lâm phu nhân đều nghe thấy, phu nhân Vương hàn lâm tự cảm thấy mất mặt, chờ Lâm Y đi đến, chưa đợi nàng mở miệng đã giành trước. “Phu nhân Trương hàn lâm, cô khuyên giúp ta, chúng ta nhất định muốn vị trí trung gian”.

Bà này thái độ hòa ái nhưng ngữ khí lại chắc như đinh đóng cột, một bộ phu nhân phủ doãn mà không dời chỗ thì bà này nhất định không chịu uống rượu. Lâm Y rất khó xử, đang định quay lại nói với phu nhân phủ doãn, chợt thấy các vị hàn lâm phu nhân khác đồng loạt nháy mắt với nàng, nàng không biết ý, đành phải ngừng bước, phu nhân Triệu hàn lâm lên tiếng. “Chúng tôi định thay quần áo, làm phiền phu nhân Trương hàn lâm dẫn đường?”.

Thay quần áo là cách nói uyển chuyển của việc muốn đi nhà xí, hẳn là các vị hàn lâm phu nhân đang mượn cớ để nói gì đó với Lâm Y, Lâm Y lập tức nói. “Các vị phu nhân xin mời theo tôi”. Dẫn bọn họ ra phòng hạ đẳng đằng sau ngồi xuống.

Phu nhân Triệu hàn lâm quả nhiên có lời cần nói, vừa ngồi xuống đã đi vào vấn đề. “Phu nhân Trương hàn lâm, cô ngàn vạn lần đừng nghe lời phu nhân Vương hàn lâm, bà ta đắc tội phu nhân phủ doãn, chứ chúng tôi không dám”.

Lâm Y vốn tưởng đề phu nhân phủ doãn dời vị trí là ý của tất cả các vị phu nhân, hiện giờ xem ra không phải. Nàng trực tiếp hỏi. “Chỉ có phu nhân Vương hàn lâm muốn phu nhân phủ doãn đổi vị trí?”.

Các bà lập tức đồng loạt lên tiếng. “Chỉ có bà ta thích gây hấn với phu nhân phủ doãn, chúng tôi cũng không có ý kia, phu nhân phủ doãn sớm nhìn chúng tôi không vừa mắt, chính là do bà ta liên lụy”.

Lâm Y không biết ân oán tranh cãi giữa bọn họ, cũng không muốn biết, chỉ nói nước đôi. “Phu nhân Vương hàn lâm đã phân phó, tôi nào dám ngó lơ”.

Phu nhân Triệu hàn lâm nói. “Các vị hàn lâm học sĩ trong Hàn Lâm viện không hề phân biệt cao thấp, chẳng qua Vương hàn lâm tư lịch lão thành nhất, chúng tôi mới cả nể bà ta. Thế diện ngoài mặt, bà ta cứ tưởng thật, đối nghịch với phu nhân phủ doãn cũng không nên lôi chúng tôi vào làm cớ”.

Lời này quá mức rõ ràng, các vị hàn lâm phu nhân khác bốn mắt nhìn nhau, không dám nói tiếp. Lâm Y thấy không khí ảm đạm, không biết các phu nhân còn lại ý tứ thế nào, cũng không tiện hỏi trực tiếp, đành nói. “Các vị không muốn ghé bàn ngồi?”.

Phu nhân Đặng hàn lâm trả lời. “Hai cái bàn thôi, không cần câu nệ ở đâu, ghé lại ngồi là được, sao phải đắc tội phu nhân phủ doãn?”.

Phu nhân Hoàng hàn lâm thấy Lâm Y vẫn tỏ ra khó xử, liền kể cho nàng. “Cô cứ theo ý phu nhân Vương hàn lâm đi, khuyên phu nhân phủ doãn mấy lần, khuyên nhiều rồi mà vẫn không đồng ý thì bà ta cũng hết cách”.

Kể này mặc dù không được coi là thượng sách, nhưng cũng chỉ có thể như thế. Lâm Y cúi người nói đa tạ. Phu nhân Hoàng hàn lâm nói với các phu nhân còn lại. “Chúng ta ra ngoài đi, đừng để phu nhân Vương hàn lâm chờ lâu”.

Lâm Y lùi sang bên để bọn họ bước đi, các vị phu nhân theo thứ tự đi ra ngoài, phu nhân Đặng hàn lâm cố ý dừng ở cuối cùng, kéo Lâm Y lại nói nhỏ. “Phu nhân Triệu hàn lâm đối đãi phu nhân Vương hàn lâm thế nào tôi không biết, nhưng tôi là thực sự tôn kính bà ấy”.

Lâm Y còn chưa hiểu gì, phu nhân Đặng hàn lâm đã cười cười với nàng, đi ra ngoài. Nàng đang suy nghĩ, phu nhân Hoàng hàn lâm đi ngược lại, đóng cửa nói. “Có người to gan quá, Vương hàn lâm hiện giờ ở Hàn Lâm viện không coi là thượng cấp, nhưng ai biết ngày khác có lên được hay không, cô ta chê phu nhân Vương hàn lâm lớn mật đắc tội phu nhân phủ doãn, chẳng nhận ra chính cô ta cũng là kẻ lớn mật”.

Lâm Y nghe hiểu ngay là đang nói người nào, nhưng nàng không tiện đón lời, đành giả ngu. “Phu nhân Hoàng hàn lâm đang chỉ ai?”.

Phu nhân Hoàng hàn lâm “Ồ” một tiếng, bỏ lại câu. “Cô thực là người hồ đồ, tự mình lưu ý đi”. Rồi xoay người đi mất.

Lâm Y dở khóc dở cười, lắc đầu liên tục, nàng chưa đi ra, phu nhân Tôn hàn lâm lại tới, nói. “Phu nhân Triệu hàn lâm nói năng lỗ mãng, lời không đáng tin, chúng tôi...”.

Chưa nói xong, ngậm miệng lại, Lâm Y quay đầu thì thấy phu nhân Triệu hàn lâm đang đứng ở cửa, hai mắt tròn tròn, chất vấn. “Phu nhân Tôn hàn lâm, tôi lỗ mãng cái gì, cô nói thử tôi nghe”.

Nói xấu người khác sau lưng mà bị bắt gặp là một việc vô cùng xấu hổ, phu nhân Tôn hàn lâm ngượng ngùng cười. “Tôi chỉ nói vậy thôi, không có ý khác”.

Phu nhân Triệu hàn lâm tức tối. “Các người chê quan nhân nhà tôi tư lịch non kém, nơi chốn xa lánh tôi”.

Phu nhân Tôn hàn lâm cười làm lành. “Không hề không hề, cô đa tâm quá”.

Phu nhân Triệu hàn lâm thấy đôi phương thái độ nhún nhường liền hòa hảo trở lại, hai người đứng trước mặt Lâm Y thân ái nhiệt tình nói một trận, dất tay đi ra ngoài.

Lâm Y cảm thán kỹ thuật diễn của bọn họ tốt quá, đảo mắt phu nhân Tôn hàn lâm lại tới nữa, nhìn xung quanh cẩn thận mới tiến lên nói với Lâm Y. “Phu nhân Triệu hàn lâm nói phu nhân Vương hàn lâm như vậy chỉ là ý của cô ta thôi, chúng tôi không liên quan, phu nhân Trương hàn lâm chớ nên hiểu lầm”.

Lâm Y vội nói không, phu nhân Tôn hàn lâm nói tiếp. “Triệu hàn lâm kia làm việc chẳng ra làm sao hết, quan nhân nhà chúng tôi không người nào là không bị anh ta liên lụy”.

Bắt đầu lạc quá xa đề tài, Lâm Y không được tự nhiên, vội đổi chủ đề. “Phu nhân Tôn hàn lâm vào điểm rồi? Bàn của mọi người đã ghép lại chưa?”.

Phu nhân Tôn hàn lâm đáp. “Phu nhân Vương hàn lâm cố ý phải đuổi cho được phu nhân phủ doãn đi, sai nữ tiểu nhị nhà cô đi khuyên hai lượt rồi”.

Lâm Y nghe xong, ngộ ra, nàng là bà chủ, cũng không phải tiểu nhị trong điểm, việc nhỏ như vậy ngồi sau màn là được, cần gì đi ra ngoài khiến mình khó xử, cũng khiến phu nhân Vương hàn lâm mất mặt.

Nàng nghĩ như vậy, tâm cũng bình thản trở lại, không vội ra ngoài, kéo phu nhân Tôn hàn lâm ngồi xuống hỏi. “Thế phu nhân phủ doãn phản ứng thế nào? Có bằng lòng dời đi không?”.

Phu nhân Tôn hàn lâm che miệng cười. “Âu Dương phủ doãn và Vương hàn lâm phẩm giai mặc dù tương đương, nhưng phụ thân của phu nhân phủ doãn là vị lão tướng quân, ngay cả Thánh thượng cũng phải đối đãi khiêm nhường ba phần, phu nhân phủ doãn mới không thêm sợ phu nhân Vương hàn lâm đâu”. Nói xong đứng dậy. “Không dám ở lâu, bằng không phu nhân Vương hàn lâm sinh nghi”.

Lâm Y tiễn người ra cửa, bản thân không ra, chỉ ngồi trong phòng chờ tin tức. Nàng hồi tưởng tình cảnh liên hồi ban nãy, nhin không được muốn phì cười, các bà gọi là phu nhân nhà quan lại, trước mặt thì giả bộ hiền thực, cao sang, kiêu ngạo, biết tiến thoái câu toàn, mà sau lưng không khác gì những người đàn bà bình thường, sau lưng ngầm chia bè phái xa lánh nhau, nói xấu nhiều chuyện đủ kiểu.

Nàng nghỉ ngơi trong chốc lát, Thanh Miêu lau mồ hôi chạy vào, kêu lên. “Mệt chết em!”.

Lâm Y ngồi thẳng dậy, hỏi. “Tình hình bên ngoài sao rồi?”.

Thanh Miêu khoa tay múa chân. “Lại có nhiều khách tới nữa, ngồi kín hai bàn trung gian, phu nhân Vương hàn lâm không thể ép mọi người đều nhường mình, đành phải thu tay lại”.

Lâm Y mừng rỡ. “Công việc làm ăn tốt như vậy?”.

Thanh Miêu bĩu môi. “Tốt gì chứ, tôi đều là phu nhân quan lại hạng trung, phu nhân Vương hàn lâm kia thật sự quá phận, gặp ai cũng nói bà ta đến ăn miễn phí, làm các phu nhân khác đều ồn ào đòi Nhị thiếu phu nhân đối xử bình đẳng, không được thu tiền bọn họ”.

Lâm Y kinh ngạc ngây ra, thật lâu sau mới nói. “Chẳng lẽ phu nhân Vương hàn lâm trách ta không đủ bản lĩnh khiến phu nhân phủ doãn đòi vị trí, nên trả đũa?”.

Thanh Miêu nói. “Bà ta vừa nói vừa cười tùm tùm, chúng ta cũng không thể trách bà ta vì chuyện này được”.

Lâm Y cười khỏ. “Nhị thiếu gia và quan nhân nhà các bà ấy cùng làm việc với nhau, muốn ta mời khách ta còn thấy hợp lý, chỉ là... Thôi, khai trương đại cát, mời thì mời vậy”. Lại hỏi. “Trong điểm ngoại trừ phu nhân nhà quan lại, không có người khác?”.

Thanh Miêu đáp. “Bọn họ ở đây, ai còn dám đến?”.

Lâm Y để cho cô về trước, tuyên bố miễn phí toàn bộ, sau đó bản thân cũng đi ra, nâng li rượu cảm tạ các vị phu nhân đại giá quang lâm, chạm cốc với mỗi người. Trong lúc chúc rượu, rất nhiều phu nhân nghị luận, bảo rằng, “Phu nhân Trương hàn lâm thật là hào phóng, nói miễn phí liền miễn phí”.

Còn có người nói. “Hào phóng cái gì chứ, đó là bị phu nhân Vương hàn lâm ép, cũng không biết sao mà kết thù nữa”.

Có người khác cảm kích giải thích. “Không phải bọn họ kết thù, là phu nhân Vương hàn lâm không chèn ép được phu nhân phủ doãn, giận chó đánh mèo phu nhân Trương hàn lâm thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Cơm đĩa thơm ngon

Lâm Y lướt qua giữa các bàn, nghe được không ít những câu như vậy, khó tránh khỏi cảm thán, quả nhiên chỗ cảng đông phụ nữ lại càng nhiều chuyện, chỉ sợ không quá mấy ngày nữa sẽ truyền khắp hậu viện gia quyến các quan viên ở Đông Kinh.

Các phu nhân này đều đến muộn, không bao lâu đã tới giữa trưa, bọn họ lại chưa hề có ai định rời đi, Lâm Y đành phải kêu Thanh Miêu trông điểm, gọi thím Dương ra phòng bếp giản dị đằng sau, thu xếp làm cơm trưa. Thím Dương oán giận nói. “Quan lại phu nhân thứ gì, chẳng khác nhà bình thường chút nào, vừa nghe nói hôm nay không cần trả tiền liền ở dính không chịu đi”.

Lâm Y cười. “Là cho chúng ta mặt mũi đó, nhà người khác muốn mời bọn họ tới còn mời không được đâu”.

Thím Dương cũng cười. “Cũng đúng, chúng ta trở tài thôi, làm thật ngon, khiến bọn họ ăn xong còn muốn đến nữa”.

Lâm Y nhìn bếp, cười nói tiếp. “Cước điểm chỉ có sáu cái bàn như chúng ta nhiều lắm chỉ tính là ‘phách hộ’, đầu nấu nướng gì cho khách, đều là người ngoài bụng vào bán”.

Thím Dương vừa nhóm lửa, vừa nói. “Hôm nay mời khách, nếu ra ngoài mua còn đắt đỏ hơn nữa”.

Lâm Y xắn tay áo, cắt rửa rau, nói. “Đúng vậy, nếu không phải vì mời khách, ta cũng lười làm, mười mấy người lận”.

Trong điểm không dự đoán được khách phải ở lại dùng cơm trưa, thức ăn không nhiều, thím Dương phạm sầu. “Làm sao mới tốt đâu, hiện giờ tôi ra chợ mua thêm thức ăn?”.

Lâm Y lo lắng phí tổn, khoanh tay ngồi trước rửa rau, cẩn thận suy nghĩ một lát, hỏi. “Thím Dương, thím có còn nhớ cơm bảo tử không?”.

Thím Dương cười đáp. “Sao không nhớ cho được, Nhị thiếu gia thích ăn nhất, lúc trước ở nông thôn, Nhị thiếu phu nhân làm cho thiếu gia ăn hoài”.

Lâm Y đỏ mặt, nói. “Vào thành, cuộc sống căng thẳng, không mua được lò, lâu rồi chưa làm cho chàng ăn”.

Thím Dương hỏi. “Nhị thiếu phu nhân muốn làm cơm bảo tử cho khách trong điểm ăn?”.

Lâm Y nói. “Chỉ như vậy mới tiết kiệm được chút ít, không cần thiết chuẩn bị nhiều món, hơn nữa cũng không lãng phí”.

Thím Dương do dự hỏi. “Chủ ý không tồi, nhưng chúng ta kiếm đâu ra lò?”.

Lâm Y vỗ trán, nói. “Hồ đồ quá, hiện giờ mua lò cũng chẳng kịp nữa, không bằng làm com đĩa đi, trước nấu chín com, lại làm thức ăn bày luôn trên đĩa”.

Thím Dương khen. “Com đĩa này nghe càng dễ làm, chỉ là rút cuộc chúng ta đang đãi khách, chỉ một thứ đồ ăn không được, ít nhất phải hai cái”.

Nếu món ăn ít, phải hợp hết khẩu vị của mọi người, bằng không có người ghét không muốn ăn thì khó làm. Các phu nhân thích ăn đồ ăn như thế nào, phải điều tra sao đây? Lâm Y ngẫm nghĩ sơ, nảy ra một ý, phân phó thím Dương. “Nha hoàn các phu nhân dẫn theo đang chờ ngoài điểm, thím đi mua mấy lồng bánh bao hấp, phân cho mỗi người hai cái”.

Thím Dương nói. “Như vậy thì tốt”.

Lâm Y nói. “Dù sao hôm nay nhất định là phải tốn rồi, tốn thêm ít nhiều nhiều đó cũng vậy thôi”. Nói xong quay vào trong nhà lấy tiền giao cho thím Dương đi làm, lại dặn bà lúc tặng bánh bao tiện đường hỏi thăm khẩu vị các phu nhân.

Thím Dương lúc này mới vỡ lẽ, liền tục khen Lâm Y suy nghĩ chu toàn, bà bỏ tiền vào tay áo, ra tiệm bánh bao đầu ngõ mua mấy lồng bánh bao không, bụng tới phân phát cho mười mấy nha hoàn. Mấy nha hoàn này đứng cả ngày bên ngoài, đứng lúc bụng đói kêu vang, nhận được bánh bao ai cũng mừng rỡ, ca ngợi Lâm Y thương xót người hầu.

Thím Dương liền nhân cơ hội hỏi món ăn ưa thích của các phu nhân, báo lại cho Lâm Y, Lâm Y nhanh chóng an bài, phân phó bà đi mua thức ăn, hai người bận rộn chưa đến nửa canh giờ, mười mấy phần com đĩa, cộng thêm hai món ăn kèm, một chén canh đã đặt lên trước mặt các phu nhân.

Phu nhân phủ doãn hôm nay tâm tình tốt nhất, com đĩa vừa dọn lên đã thưởng thức ngay một đĩa, khen không dứt miệng, nói. “Đều là thức ăn ta ưa thích, đa tạ phu nhân Trương hàn lâm khoản đãi”.

Các phu nhân khác cũng tỏ vẻ vui sướng, ca ngợi hết mình, nhất thời tiếng khen nổi lên bốn phía, Lâm Y nghe được đều phải ngượng ngùng.

Phu nhân Triệu hàn lâm có vẻ rất ưng ăn com đĩa, loáng chốc đã ăn không còn một miếng, gọi thêm một phần củ cải muối cay nữa, chùi miệng mà vẫn còn thòm thèm, hỏi Lâm Y. “Phu nhân Trương hàn lâm, đây là com gì mà ngon thế nhỉ?”.

Thật ra com đĩa thì có gì đặc biệt đâu, chẳng qua Lâm Y cố ý dặn thím Dương cho thêm nước hầm xương vào nồi nấu com, lúc này com mới phá lệ ngon miệng như vậy. Nàng trả lời phu nhân Triệu hàn lâm. “Đây là do thím Dương trong nhà tôi làm, thím cả đòi gắn bó với bếp núc mới có được tay nghề này”.

Thím Dương nghe thấy nhắc tới mình, liền tiến lên hành lễ chào phu nhân Triệu hàn lâm, khiêm tốn nói. “Tay nghề không tốt, phu nhân Triệu hàn lâm nếu có chỗ nào không hài lòng xin cứ nói”.

Phu nhân Triệu hàn lâm cười. “Rất ngon, chỉ hận đầu bếp nhà ta làm không được”. Nói xong lại hỏi. “Com này... làm như thế nào vậy, thím chỉ ta, ta về làm cũng ăn được”.

Trình tự làm com đĩa không phức tạp, nhưng tất nhiên là có bí quyết, bởi vậy thím Dương khó xử, chỉ nhìn Lâm Y. Lâm Y còn đang chăm chú từ ngữ, phu nhân Hoàng hàn lâm đã lên tiếng. “Phu nhân Triệu hàn lâm, đây là bí quyết mở điểm của người ta, nếu bị cô học được còn mở điểm thế nào nữa?”.

Câu này có lý, mọi người đều đồng tình, ngay cả phu nhân Vương hàn lâm cũng cảm thấy phu nhân Triệu hàn lâm yêu cầu quá phận, lặng lẽ trừng mắt liếc cô ta một cái.

Phu nhân Triệu hàn lâm bị nhắm vào, vừa ảm ức vừa tức giận, liền sổ mười mấy văn tiền ra thưởng cho thím Dương. “Com đĩa của thím làm rất ngon, lần tới ta lại đến ăn”. Nói xong lộ vẻ đắc ý, khiêu khích nhìn tứ phía.

Phu nhân nhà quan lại giữ gìn nhất là mặt mũi thể diện, thấy phu nhân Triệu hàn lâm thưởng tiền, còn tỏ vẻ như thế, đầu chịu lép về người ta, đều sổ tiền ra thưởng thím Dương, có người háo thắng, chẳng những thưởng thím Dương, còn tiện thể thưởng luôn cả Thanh Miêu và Chúc bà bà.

Tiểu nhị được tiền thưởng, không liên quan đến chủ điểm, Lâm Y lặng lẽ lui qua một bên, cẩn thận quan sát, phát hiện các phu nhân nhà có quan giai cao hơn đều có ý thưởng chỉ nhiều hơn đúng mấy văn, thưởng nhiều nhất đương nhiên là phu nhân phủ doãn và phu nhân Vương hàn lâm.

Chúng phu nhân thưởng xong, kẻ keo kiệt thì mặt húng cáo từ đi trước, người hào phóng thưởng nhiều thì hưng trí pha cao, lại ngồi non nửa canh giờ mới rời đi.

Đội điểm vắng khách thì đã quá giờ cơm trưa, Lâm Y vẫn chưa ăn gì, mệt mỏi ngồi trên ghế thờ. Nguru phu nhân hăm mộ Lâm Y, nhưng lúc này không quên tính toán thay năng, cả buổi sáng chẳng kiếm được gì không nói, còn lỗ mất một số tiền lớn, từ hăm mộ ghen tị đã biến thành thương hại, tiến lên an ủi năng. “Phu nhân quan lại chúng ta vẫn phải nỗ lực, dù gì bọn họ cũng sẽ đến nữa”.

Lâm Y chống đỡ tinh thần, miễn cưỡng cười cười, giữ bà lại. “Bà ngoại lại ngồi một lát”.

Nguru phu nhân nhìn trong điểm, ba hàng bàn ghế, mỗi hàng hai bàn, tất cả ghế đã trống, không còn một người khách nào, bà không đành lòng ngồi thêm, lại an ủi mấy câu, cáo từ rời đi.

Lâm Y nhìn điểm trống trải, cười khổ. “Dù sao cũng hết khách rồi, ăn ở đây luôn đi, các người cùng ngồi xuống cho đỡ vắng lặng”.

Thanh Miêu giật giật môi, nghĩ muốn khuyên giải an ủi nàng, lại không biết nói gì cho hay, đành phải cúi đầu dạ một tiếng, ra sau bếp bung com đĩa, tiếp đón mọi người ngồi xuống.

Thím Dương đã đếm xong tiền thưởng, cười nói với Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, thiếu phu nhân đừng buồn, tôi được không ít tiền thưởng, có thể bù vào phí tổn hôm nay”.

Lâm Y nói. “Đó là tiền thưởng của thím, sao ta chiếm dụng được”.

Thím Dương phủ quyết. “Tôi cũng là người nhà họ Trương, có gì phân biệt của tôi của thiếu phu nhân, đợi lát nữa đưa cho Nhị thiếu phu nhân nhập sổ sách”.

Thanh Miêu vỗ vỗ túi, cũng nói. “Em cũng có nữa”.

Lâm Y nhin không được ngăn nước mắt, nhớ tới những ngày nghèo khó ở nông thôn, cũng toàn bộ dựa vào hai người một già một trẻ bọn họ cùng nâng đỡ mới có thể đi đến ngày hôm nay.

Chúc bà bà thấy chủ tớ bọn họ đồng tâm, cũng thực thấy cảm động, hâm nóng một bầu rượu đến, châm cho Lâm Y. “Hôm nay là ngày vui, Nhị thiếu phu nhân uống chén rượu, hoan hỉ lên nào”.

Lâm Y ý bảo bà châm cho thím Dương và Thanh Miêu luôn, nâng li lên, nói. “Nói hay lắm, hôm nay khai trương, có thể nào không uống một li”.

Mọi người cùng nâng chén, cụng vào nhau một tiếng ‘cách’ thanh thúy, Trương Trọng Vi đứng ngoài ngó nghiêng bên trong nghe giạt mình hoảng sợ. Lâm Y nghe được động tĩnh, quay đầu lại nhìn, hỏi. “Sao chàng về trễ vậy, em còn tưởng hôm nay chàng ăn ở ngoài”.

Trương Trọng Vi cũng ngồi xuống bàn, nói. “Về sớm rồi, nhưng thấy trong điểm toàn là khách nữ, không dám đi vào, dạo bộ cả một vòng lớn mới về nhìn lại”.

Lâm Y vừa đau lòng vừa buồn cười, hỏi. “Chàng không biết vòng ra sau bếp hay sao?”.

Trương Trọng Vi sờ sờ đầu, trả lời. “Bị các vị phu nhân làm sợ, quên mất”.

Mọi người trên bàn đều bật cười ha ha, hòa tan đi nỗi u sầu. Thím Dương dọn thêm chén đĩa cho Trương Trọng Vi, Chúc bà bà châm rượu cho chàng. Lâm Y lại nâng chén. “Nào, chúng ta cùng cụng một cái”.

Ngoại trừ lúc khảo sát cước điểm, Lâm Y cực ít khi uống rượu, Trương Trọng Vi mỉm cười. “Hôm nay nương tử cao hứng như vậy, nhất định là do công việc làm ăn trong điểm tốt lắm đây”.

Lâm Y ai oán. “Tốt lắm, đều do vị phu nhân Vương hàn lâm kia phá hư”.

“Phu nhân Vương hàn lâm?”. Trương Trọng Vi vội vàng hỏi nguyên do.

Lâm Y lười nói tiếp, Thanh Miêu thay mặt kể lại tiền căn hậu quả. Trương Trọng Vi nghe xong cũng căm tức, nói. “Hai bà oan gia này khi không lại tụ vào một chỗ, không biết là người nào báo tin cho phu nhân phủ doãn, thực đáng giận”.

Lâm Y cười khỏ. “Bản lãnh của phu nhân nhà quan lại hôm nay xem như em được lĩnh giáo, khiến nhà anh khỏ sở lại không thể nói gì được”.

Thanh Miêu bổ sung thêm. “Không chỉ thế còn phải nặn ra khuôn mặt tươi cười, làm bộ như cam tâm tình nguyện”.

Lâm Y tiếp tục cười khỏ. “Đây là như người ta hay nói ‘Bị đập gãy răng còn phải nuốt vào bụng’ đó”.

Trương Trọng Vi không đành lòng nương tử khỏ sở, an ủi nàng. “Tuy rằng lỗ chút, nhưng được cái danh tiếng, cũng coi như chuyện tốt rồi”.

Lâm Y nói. “Em cũng nghĩ vậy, bằng không đã làm mặt lạnh kiên quyết đòi tiền rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Buôn bán chuyển biến tốt đẹp

Trương Trọng Vi gật đầu nói. “Đúng vậy, mọi việc nên suy nghĩ theo chiều hướng tốt, chớ tích tụ ai oán trong lòng, mới chỉ một buổi sáng thôi mà, buổi chiều hẳn làm ăn sẽ tốt hơn”.

Lâm Y coi là chàng an ủi mình, mặc dù nở nụ cười nhưng không mấy dễ bụng, ai mà biết được buổi chiều thế nhưng Trương Trọng Vi lại nói đúng rồi, một đoàn nương tử chen chúc vào trong điểm, tò mò nhìn chung quanh, còn chỉ trỏ không ngừng.

Lâm Y thấy bọn họ cũng không giống muốn đến uống rượu, liền sai Thanh Miêu ra bắt chuyện, biết được những người này đa số đều là vợ thương nhân, còn lại là nương tử nhà có chức quan nhỏ, tuy là vào điểm cùng một lượt, nhưng không phải đi chung.

Nếu không phải đi chung, vì sao hành động đều giống nhau? Lâm Y đang lấy làm lạ, chợt nghe thấy một nương tử vóc dáng khá cao kêu lên. “Bà chủ, buổi sáng phu nhân phủ doãn ngồi ở cái bàn nào?”.

Thanh Miêu vội vàng tiến lên, dẫn nương tử đến cái bàn giữa quán, chỉ vào nó. “Chính là chỗ này”.

Nương tử vô cùng vui sướng, cao hứng ngồi xuống, nói tiếp. “Bà chủ, buổi sáng phu nhân phủ doãn uống rượu gì, ăn thức nhắm trái cây gì, toàn bộ bụng đến cho tôi một phần”.

Hóa ra là đến thể nghiệm cuộc sống của phu nhân phủ doãn, Thanh Miêu vội nghe theo, đi đóng rượu bụng thức nhắm.

Có nương tử này mở đầu, các cô các bà còn lại giống như ong vỡ tổ, kêu liên tục. “Phu nhân Vương hàn lâm buổi sáng ngồi ở đâu, ăn cái gì, cũng bụng đến một phần cho tôi”.

Người khác kêu. “Tôi cũng muốn ngồi ở bàn của phu nhân phủ doãn”.

Tổng cộng mới sáu cái bàn, các cô các bà ai cũng muốn ngồi, liều mạng tranh ngồi, có người lịch sự còn dịch ra chừa cho chút chỗ, có người tính khí bá đạo kiên quyết không chịu, nhất thời trong điểm nhao nhao ồn ào, giống như ai thả một đàn vịt vào, khiến Lâm Y choáng váng mặt mày.

Thanh Miêu cũng ngại ồn ào, nhưng làm ăn thuận lợi ai mà không thích, đầy mặt tươi cười lướt qua giữa các bàn, an bài cái này, khuyên bảo cái kia. Thím Dương đứng gác ngoài cửa, thấy thế cũng đến hỗ trợ, hai người rồi ren một lúc mới trấn an toàn bộ bọn họ.

Lâm Y đứng ở quầy, giúp bày biện trái cây, đưa đĩa, Thanh Miêu đi tới nói. “Nhị thiếu phu nhân, mấy nương tử này không biết nghe được tin tức ở đâu, ai nấy đều muốn ăn những thứ các phu nhân quan lại buổi sáng đã ăn”.

Lâm Y cười nói. “Vậy thì quá hay, đều có sẵn hết, không cần mua nơi khác”.

Thanh Miêu nói tiếp. “Nhưng bọn họ ngay cả cơm đĩa cũng muốn ăn, thời điểm nửa vơi như thế này còn ăn cơm gì chứ”.

Lâm Y sáng giọng. “Khách hàng là thượng đế, em so đo cái đó làm chi”.

Thím Dương cũng đi tới, nói. “Tôi ra sau bếp làm”.

Lâm Y đẩy cửa nhỏ bên cạnh quầy đi ra, nói. “Trong điểm nhiều người, cả hai bận thờ không nổi, ta đi là được”. Nàng ra phòng bếp gián dị đằng sau, đeo tạp dề, làm lại một mẻ cơm đĩa như buổi sáng đã làm.

Đội cơm đĩa bung lên, các nương tử ai cũng tán thưởng không dứt, nương tử vóc dáng cao ban nãy nói. “Phu nhân nhà có chức vị đúng là biết ăn uống, các bà nhìn xem, có ai từng thấy cơm đĩa như thế này chưa?”.

Bàn khác có nương tử cũng nói. “Các bà nhìn cái bàn xem, thế nhưng chưa bao giờ gặp bàn kiểu này”.

Các nương tử khác đều cúi đầu nhìn, liên tục nói phải phải, còn có người hỏi Lâm Y. “Bà chủ nha, cái bàn như vậy, thức ăn như vậy, làm sao bà chủ nghĩ ra được hay thế?”.

Cơm đĩa cũng thế, cái bàn cũng thế, chẳng qua là thoáng thay đổi đôi chút, nào có chuyện gì đặc biệt, Lâm Y đang định khiêm tốn, chợt nhớ lại, hiện tại nàng là người làm ăn, thân phận là bà chủ, lập tức đổi về mặt đắc ý, cười nói. “Điểm của ta thường xuyên chiêu đãi các vị phu nhân quyền cao chức trọng, đương nhiên phải bỏ chút tâm tư, cơm đĩa các vị đang ăn bây giờ đều là khẩu vị các phu nhân yêu thích nhất”.

Lời vừa nói ra, quả nhiên nghe được một mảnh xuyết xòa, có người thậm chí lập tức gọi thêm mấy phần, bảo rằng muốn mang về cho người nhà cùng nếm thử.

Buôn bán nhộn nhịp, Lâm Y lại phải về phòng bếp, bắt đầu nấu thêm cơm đĩa, trong lòng mặc niệm, sinh kế bức bách, chẳng qua là để tạo hiệu ứng quảng cáo, các vị phu nhân chớ trách chớ trách.

Tốp khách muốn thể nghiệm cuộc sống của phu nhân nhà quan lại đi rồi, trong điểm lại dần ảm đạm, nhưng rốt cuộc vẫn có tốp năm tốp ba khách đến, không đến mức trong điểm trống rỗng. Thím Dương và Thanh Miêu mừng thầm, Lâm Y lại lo lắng, mặc dù có khách, nhưng hầu như đều là cư dân hạng trung, đại khái là nghe được tin tức đến xem mới mẻ, cả ngõ Châu Kiều chỉ có mấy hộ gia đình, phụ nữ lại càng thiếu, nếu buôn bán làm ăn chỉ trông cậy vào bọn họ chống đỡ, tiền kiếm được đại khái ngay cả sống tạm cũng khó.

Tối gần giờ cơm chiều, khách khứa dần dần nhiều hơn, nhiều tiểu nương tử đứng ngoài cửa thăm dò, hỏi thím Dương. “Nghe nói ở chỗ các người có bán cơm đĩa, bao nhiêu một đĩa?”.

Thím Dương trả lời. “Một phần com đĩa gồm com trắng, hai món mặn, hai thức rau, một chén canh, tổng cộng năm mươi văn”.

Nương tử vừa hỏi la lên. “Đắt như vậy?”.

Lâm Y đang lo lắng sinh ý không tốt, thấy khách đến đây, không chịu bỏ lỡ, vội vàng đi qua giải thích. “Com đĩa năm mươi văn là có hai món mặn, nếu khách quan chỉ cần một mặn một chay thì bốn mươi văn, nếu hai món chay thì ba mươi văn thôi”.

Nương tử thôi kinh ngạc, hỏi tiếp. “Vậy nếu chỉ cần một thức rau, bao nhiêu tiền?”.

Lâm Y lặng lẽ tính nhẩm, trả lời. “Hai mươi văn”.

Nương tử kia vẫn chê đắt, bên cạnh có đại nương đang chờ mua com đĩa, đã sổ hai mươi văn ra, nói. “Đến chỗ người bán thức nhắm mua trái cây đã mười văn rồi, hai mươi văn được ăn com no, thực sự quá lời”.

Nương tử kia ngẫm nghĩ, thấy cũng đúng, liền sổ tiền ra, nói. “Tôi mua năm phần, buổi tối khỏi nấu nướng”.

Thím Dương hoan hỉ nhận tiền giao cho Lâm Y, Lâm Y giống như đã nhìn thấy một cơ hội phát tài mới, nghĩ nghĩ, trả lại cho nương tử kia một văn, nói. “Một lần mua luôn năm phần, giảm cho khách quan một văn”.

Nương tử kia vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, lúc vào trong điểm ngồi chờ đồ ăn, vẫn nhắc mãi. “Đến đây ăn com đĩa so với tự nấu nướng càng có lời”.

Đại nương mua com đĩa cùng với cô nói. “Nói vậy là sai rồi, nếu đồ ăn ở đây còn rẻ hơn tự nấu thì chủ điểm kiếm tiền thế nào được”.

Nương tử nói lại. “Thời gian không phải nấu nướng có thể dùng để đi làm thêm việc, không phải càng tiện?”.

Đại nương vẫn cãi, nhưng đợi com bày lên, bản thân lại sửa miệng, sợ hãi than. “Chỉ riêng hai món củ cái muối cay và sùng thảo ngâm tương thôi, nhà khác đã bán mười văn rồi”.

Hai người xách hộp thức ăn, vui mừng hớn hở chạy ra khỏi cửa, đảo mắt đã rao truyền thanh danh com đĩa từ điểm nhà họ Trương vừa ngon vừa rẻ khắp cả con ngõ. Người ở trong ngõ này cũng giống người ở khu đông cổng Chu Tước môn, bọn họ phần lớn không có tiền mua nhà, nhưng ăm no không lo, bởi vậy rất nhiều người nghe được tin tức com đĩa thơm ngon, liền hỏi thăm đến từ điểm nhà họ Trương, nghĩ muốn mua một phần nếm thử.

Buôn bán bỗng dừng tốt đến bất ngờ, Lâm Y thập phần đắc ý, chỉ một văn tiền đưa lại đã dẫn tới bao nhiêu là khách, đúng là món hời. Lúc này khách nghe tin tìm đến gần như đều chỉ mua com không mua rượu, bởi vậy Chúc bà bà rảnh rỗi hơn, Lâm Y lại thành người bận nhất, xoay như con thoi dưới bếp, thẳng đến khi Trương Trọng Vi trở về, nàng vẫn chưa thể thoát thân.

Trương Trọng Vi không đi cửa trước điểm mà quẹo ra cửa sau ra phòng bếp, thấy Lâm Y đang làm com đĩa, vui mừng nói. “Vừa hay ta đói bụng, nương tử thực sắc sảo”.

Lâm Y cười nhìn chàng. “Có lỗi quá, chàng chờ một chút, đây là của khách”.

Trương Trọng Vi kinh ngạc nói. “Từ điểm nhà chúng ta cũng không phải quán ăn, sao lại bán đồ ăn?”.

Lâm Y cười đáp. “Em cũng đâu đoán được lại thành thế này, nhưng khách muốn mua chẳng lẽ em không bán?”.

Trương Trọng Vi cũng cười. “Mặc kệ từ điểm hay quán ăn, có thể kiếm tiền là tốt rồi”.

Chàng cứ nghĩ Lâm Y lập tức sẽ xong, liền ngồi cạnh chờ, không ngờ trong điểm đông đen, bọn họ lại chỉ có một cái bếp, bởi vậy đợi hơn nửa ngày vẫn chưa được ăn com, bụng đói reo vang.

Lâm Y thấy quan nhân đợi lâu, cảm thấy tội nghiệp quá, nói. “Chàng vào phòng lấy ít tiền ra phở ăn vậy”.

Trương Trọng Vi xua tay. “Em một nhọc cả ngày còn chưa ăn miếng com đâu, ta sao có thể một mình đi no bụng”. Nói xong ra chỗ rửa đồ ăn giúp nàng nhặt rau.

Hàng xóm mấy phòng hạ đẳng chung quanh đều đứng ngó nghiêng, đã sớm phát hiện Lâm Y bận không thoát nỗi thân, muốn đến hỗ trợ lại sợ nàng là phu nhân quan lại, không dám làm thân, lúc này thấy Trương Trọng Vi cũng gia nhập hàng ngũ nấu com, liền tìm được cớ, một đoàn cùng lên đoạt lấy rau củ trong tay Trương Trọng Vi, đẩy chàng sang một bên, nói rầm rập. “Đây không phải chuyện đàn ông đàn ang nên làm, để chúng tôi đến”.

Trương Trọng Vi đột nhiên bị một đoàn nương tử đẩy ra, không biết làm sao, sừng sốt qua đi mới nhận ra là bọn họ đến hỗ trợ. Lúc ở nông thôn, một nhà có khó khăn, láng giềng giúp sức là chuyện cực kì bình thường, bởi vậy chàng lập tức thích ứng, cười chấp tay vái tạ, nói. “Đa tạ các vị tâu từ giúp đỡ”.

Đoàn nương tử không ai dám nhận lễ của chàng, tránh ra chỗ khác. Có một cô thông minh đến gần Lâm Y, tự xưng họ Tiểu, muốn giúp đỡ nàng xào rau. Việc này Lâm Y không dám giao cho người khác, vội vàng uẩn chuyển từ chối. Tiểu tẩu từ chưa từ bỏ ý định, nói tiếp. “Tôi ra ngoài điểm hỗ trợ phu nhân, làm đến lúc đóng cửa, tiền công hai mươi văn”.

Lâm Y ngẫm nghĩ, đồng ý, hướng ra phía trước điểm gọi Thanh Miêu hai tiếng, để cô dẫn Tiểu tẩu từ ra đằng trước chiêu đãi khách khứa, đổi thím

Dương xuống bếp phụ làm cơm đĩa.

Các tàu tử khác thấy thế, đỏ mặt ghen tị, nhưng đều là hàng xóm gần nhau, nếu Tiểu tử tử chiếm trước, bọn họ cũng không tiện tranh giành, chỉ có thể tiếp tục hỗ trợ nhặt rau.

Lâm Y thật cảm kích bọn họ đến giúp, nhưng dùng sao cũng là phòng bếp của điểm, nếu phòng bếp mở toang hoang ai cũng có thể đi vào thì có một số việc thực sự không dám đảm bảo. Vì thế nàng cười tiến lên, nhún người tạ ơn bọn họ nhiệt tâm, lại nói. “Có Tiểu tử tử thì đủ rồi, các tàu tử quay về thôi, nếu ngày mai ta còn thiếu người, các tàu tử lại đến”.

Lâm Y để lại hy vọng cho bọn họ, đoàn người liền cao hứng đứng lên, hành lễ chào lại, tán đi nơi khác.

Trong điểm có Thanh Miêu, Tiểu tử tử và Chúc bà bà lo, dưới bếp có thím Dương nhận trách nhiệm, Lâm Y rút cuộc cũng được chút thời gian rảnh rồi thở một hơi, bắt đầu thu xếp làm cơm chiều cho cả nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Lại bị ăn ghé

Trương Trọng Vi giúp Lâm Y dọn dẹp rau xanh, hỏi. “Nương tử, chén bát bị chiếm dụng mất rồi, chúng ta nấu ăn bằng gì?”.

Lâm Y bỏ dao xuống, lau tay vào tạp dề, vào phòng lấy tiền đưa cho Trương Trọng Vi, bảo chàng ra ngõ mua một cái lò về. Trương Trọng Vi nói ừ, nhận tiền ra ngõ, chốc lát sau liền mang một cái về, bắt đầu nhóm lửa. Lâm Y lấy ra một cái nồi thiếc nhỏ, đặt lên trên, cười nói. “Sau này cả nhà chúng ta ăn cơm đều phải dựa vào nó”.

Nàng lưu loát làm nóng chảo, cho dầu vào xào rau, chớp mắt ba đồ ăn một canh đã xong, trước cùng Trương Trọng Vi cả hai cùng ăn, lại để chỗ cho những người khác, thay phiên giải quyết cơm chiều.

Liên tiếp mấy ngày, trong điểm buôn bán mặc dù không được coi là cực tốt, nhưng cũng bình thường, Lâm Y liền thương lượng với Trương Trọng Vi mời gia đình Nhị phòng đến uống rượu, ẩm nhàn. Trương Trọng Vi đương nhiên là vui vẻ đồng ý, tự tay viết thiệp mời, nhờ một đồng nghiệp tiện đường đi huyện Tường Phù gửi hộ.

Nhị phòng nhận được thiệp đều rất cao hứng, lục tục chuẩn bị đến nhà Trương Trọng Vi làm khách. Lí Thư thân mình nặng nề, không tiện đi, nhưng vẫn thu xếp chuẩn bị quà, gói hết tất cả các loại thức nhắm trái cây trong điểm mỗi thứ một phần. Chuyện Lí Thư và Lâm Y kết phò mã nhập hàng, Phương thị không đồng ý, nhưng cả hai vẫn làm, bởi vậy chọc Phương thị giận đến tận bây giờ, bà ta trách cứ Lí Thư. “Hiện giờ vợ Trọng Vi mở tửu điểm, thức nhắm trái cây gì mà chẳng có, còn khiến cô phải đặc biệt mang đi? Cô gói hết hàng hóa trong cửa hàng rồi, tôi lấy gì mà bán?”.

Rõ ràng cửa hàng là Lí Thư mở, đồ mất đã biến thành của một mình bà ta, Lí Thư dù bực vẫn ôn tồn giải thích. “Của cô ấy là của cô ấy, của chúng ta là của chúng ta, cùng một thứ nhưng tâm ý lại khác”.

Phương thị hiện giờ mỗi ngày kiếm được tiền, gan to lên không ít, nghe vậy chửi bậy. “Trong lòng cô chỉ có vợ Trọng Vi, có để mẹ chồng tôi đây vào mắt không?”.

Nhà bọn họ thuê khá nhỏ, Trương Lương ở bên kia nghe được động tĩnh, vội vã chạy tới khuyên can, mắng Phương thị. “Trọng Vi không phải người thân của bà? Nó mở điểm, ngay cả quà cáp bà cũng không tặng?”.

Từ lúc vào thành, Phương thị chưa từng bị đánh, liền quên mất mùi vị cái ghế nó thế nào, cãi lại. “Ai biết tiền vợ nó kiếm được có chui vào túi nó hay không, tôi cứ cẩn thận tốt hơn”.

Trương Lương nói tiếp cũng thấy mệt, nghĩ muốn giờ ghé lên, lại sợ làm Lí Thư hoảng sợ động thai, đành phải kéo Phương thị sang một bên, dịu giọng khuyên nhủ. “Con dâu có ý tốt, bà ngăn cái gì, hơn nữa con dâu đang có bầu cháu trai nhà chúng ta, bà nhường chút đi”.

Phương thị vừa nghe liền phát hỏa, đẩy ông ta ra, ré lên. “Ông khắp nơi che chở con dâu là ý tứ gì? Nó có bầu thì giới lắm sao? Ai chưa từng có bầu?”. Nói xong chỉ vào phòng của Trương Tuấn Minh. “Tôi có cháu trai, không cần nó sinh”.

Trương Lương cố nén cơn giận, nói. “Bà đừng quên, Bá Lâm có thể đảm nhận chức huyện thừa ở huyện Tường Phù là do Lí thái thú chiếu cố”.

Ông ta không đề cập tới Lí thái thú thì thôi, nhắc tới một cái, Phương thị lại ôm bụng tức, mắng. “Lí thái thú gài bẫy Đại ca, khiến Trọng Vi chỉ có thể ở Hân Lâm viện chịu xa lánh, đừng cho là tôi không biết, đây đều là do nhà mẹ đẻ con dâu làm hại, một ông còn nói được”.

Lí Thư bị Phương thị hò hét mãi nên chẳng coi là gì, nghe như không phải chuyện của mình, nhưng cô thật là có chút áy náy chuyện Lí Giản Phu gài bẫy

Trương Đống, không có mặt mũi nghe tiếp, xoay người về phòng mình.

Bị Phương thị nhìn thấy, lại nổi cơn điên, hướng về phía bóng dáng cô chửi bậy tiếp. “Ông nhìn thử xem, có thứ con dâu như vậy ư? Mẹ chồng còn đứng đây nó lại dám về phòng trước”.

Lí Thư đã đi, Trương Lương không cần cố kỵ nữa, không nói hai lời, nhấc cái ghế đầu liền ném vào Phương thị. Phương thị lúc này mới nhớ lại tuyệt chiêu của Trương Lương, nhưng bà ta không hề hối hận những lời đã nói ban nãy, vừa trốn vừa kêu la. “Chúng ta đi nha môn, tìm Bá Lâm phân xử, Trọng Vi rốt cuộc có phải do nhà mẹ đẻ Đại tẩu nó làm hại hay không”.

Trương Lương có rất nhiều đạo lý có thể nói cho bà ta nghe, nhưng làm biếng nói, chỉ lo nhấc ghế đuổi theo Phương thị. Phương thị tránh trái tránh phải, tránh không thoát, bị ông ta đuổi theo, trên người bị trúng vài đánh, cuối cùng còn bị nện vào thái dương, sưng thành cục u to tướng.

Trương Lương còn muốn đánh nữa, Phương thị bị đau, cầu xin tha thứ. “Nhị lão gia thù hạ lưu tình, rách mặt cũng không thể đi gặp con”.

Trương Lương lúc này mới miễn cưỡng dừng tay, bỏ lại ghế, ra quầy cửa hàng bốc một nắm tiền, ra ngoài uống rượu. Thím Nhâm ngăn không kịp, tro mắt nhìn ông ta bốc tiền đi mất, gấp đến độ giơ chân, nhanh như chớp quay về nhà sau, tố cáo với Phương thị. “Nhị phu nhân, không xong, Nhị lão gia lại ra cửa hàng lấy tiền”.

Phương thị băng bó thái dương, thều thào hết hơi. “Bà còn tiếc tiền, không thấy trán ta sưng như thế nào rồi sao, nhanh lấy khăn lạnh đến đắp cho ta”.

Thím Nhâm có kinh nghiệm, vừa thấy bộ dáng này liền hiểu vừa mới xảy ra chuyện gì, nhanh chóng bưng tới một chậu nước lạnh, động tác thuần thục vắt khăn giúp bà ta đắp trán.

Đắp một lát, Phương thị mới hoàn hồn, bấy giờ mới thấy tiếc tiền, trách cứ thím Nhâm. “Luôn mãi dặn bà phải giám sát chặt chẽ học tiền, sao lại để ông ta lấy được? Buổi tối tính toán sổ sách, thiếu bao nhiêu liền trừ vào tiền tiêu vặt hàng tháng của bà”.

Thím Nhâm quả thực là một bụng oan uổng không chỗ xả, nếu không phải do Phương thị chộc Trương Lương nổi nóng, ông ta có gì ra quán lấy tiền, rõ ràng đều là lỗi của Phương thị, tổn thất lại phải do mình gánh vác.

Phương thị đang nóng, thím Nhâm không dám tranh luận, tay chân hầu hạ càng cẩn thận, sợ bà ta bắt lỗi lại phạt tiền tiếp. Giúp Phương thị đắp trán xong, thím Nhâm càng nghĩ càng áy náy, liền đến phòng Lí Thư, hỏi. “Đại thiếu phu nhân, thiếu phu nhân có biết vì sao Nhị phu nhân bị Nhị lão gia đánh không?”.

Cả nhà chỉ có bao lớn, Trương Lương đánh Phương thị âm ỉ như vậy, Lí Thư đương nhiên sớm biết, nhưng cô không rõ ý đồ thím Nhâm đến để làm gì, giả bộ không biết, hỏi ngược lại. “Nhị lão gia đánh Nhị phu nhân? Khó trách vừa rồi bên kia cứ rầm rầm”.

Cầm Thư tưởng thím Nhâm muốn đến kể chuyện, sẵn giọng. “Có việc thì nói thẳng, chớ khoi lòng tò mò của người khác lên rồi để đó”.

Thím Nhâm trả lời. “Tôi thực sự không biết mà, thấy Nhị lão gia ra quán bốc tiền đi mất mới biết Nhị phu nhân chộc giận lão gia, bị đánh”.

Cửa hàng kia vốn là mở cho Phương thị đỡ bị rảnh, Trương Lương có lấy tiền hay không Lí Thư chẳng quan tâm, chỉ nói. “Đều là người một nhà, cảm ơn thì thôi, đừng cứ nói mãi, chộc Nhị lão gia mất hứng”.

Lí Thư không cần chút tiền đó nhưng thím Nhâm thì cực kì để ý, về mặt cầu xin nói. “Đại thiếu phu nhân, Nhị phu nhân nói số tiền bị Nhị lão gia lấy đi phải trừ vào tiền tiêu vặt hàng tháng của tôi”.

Nói đến nói đi rốt cuộc mới nói vào chủ đề, Lí Thư buồn cười. “Nhị phu nhân muốn trừ tiền tiêu vặt của bà, ta có biện pháp gì, bà cũng không phải người trong phòng của ta”.

Thím Nhâm nhìn thoáng qua thím Chân và những người khác, lại nghĩ đến thím Dương ở nhà Lâm Y, thờ dài. “Chỉ có tôi là mệnh khổ, không thoát thân được”.

Lí Thư nhìn bà ta đáng thương, liền ra chủ ý cho. “Nhị lão gia hiện giờ dạy học trong thư quán, cũng không phải không có thu nhập, Nhị lão gia nếu đã lấy tiền của Nhị phu nhân, nói Nhị phu nhân đòi lại là được, tội gì làm khó dễ người hầu như bà”.

Thím Nhâm vui vẻ tạ. “Vẫn là Đại thiếu phu nhân thông thái, tôi đi nói cho Nhị phu nhân nghe”.

Bà ta nhanh chân về lại phòng Phương thị, giả mạo chủ ý của Lí Thư thành của mình, thêm mắm thêm muối nói một phen. Phương thị cảm thấy chủ ý này không tồi, nhưng vẫn sợ cái ghế của Trương Lương, do dự nói. “Học phí của đệ tử đều trực tiếp giao cho ông ta, ta làm sao biết ông ta giấu ở đâu?”.

Thím Nhâm nói. “Nhị phu nhân, cũng không cần Nhị phu nhân đi tìm, trực tiếp đòi Nhị lão gia không phải xong ư?”.

Phương thị trừng mắt liếc, nói. “Nếu ta đòi được còn cần bà ở đây hiến kế làm chi?”.

Thím Nhâm nói tiếp. “Tôi có biện pháp hay lắm, chỉ sợ Nhị phu nhân không dám”.

Phương thị hỏi. “Biện pháp gì? Nói nghe thử đã”.

Thím Nhâm kích thích sự tò mò của bà ta. “Nhị phu nhân nếu làm theo biện pháp của tôi, chẳng những có thể lấy lại được tiền Nhị lão gia bốc đi, còn có lợi nhuận khác”.

Phương thị quả nhiên hứng thú, liên tục hỏi. “Biện pháp gì hay vậy, nói mau đi, nếu là hữu hiệu, ta tặng tiền tiêu vặt hàng tháng cho bà”.

Thím Nhâm quá hiểu Phương thị, cái gì mà tặng tiền tiêu vặt hàng tháng đều là hứa suông, chỉ cầu không trừ tiền đã tốt lắm rồi. Bà ta ghé vào tai Phương thị, thấp giọng nói nhỏ. “Nhị phu nhân ngầm tìm đệ tử của Nhị lão gia, nói nó lần tới giao tiền học phí chứ giao cho Nhị lão gia, mà giao cho phu nhân”.

Phương thị liếc trắng mắt, mắng. “Bà nghĩ đệ tử của ông ta bị ngu sao? Cho dù tuổi nhỏ không hiểu chuyện, cha mẹ nó cũng không dễ bị lừa gạt đâu”.

Thím Nhâm kêu lên. “Nhị phu nhân của tôi, nếu phu nhân thu bằng giá gốc đương nhiên không được”.

Phương thị nghe ra ý tứ, hỏi lại. “Bà bảo ta... Giảm chút học phí?”.

Thím Nhâm vội vàng xua tay. “Tôi chưa hề nói gì hết”.

Phương thị cân nhắc một lúc, cảm thấy kế này khả thi, mặt mũi liền tràn đầy tươi cười, ngay cả cục u trên đầu cũng không thấy đau dữ dội như vậy nữa. Lúc này cách thời điểm đóng học phí vẫn còn mấy ngày, nếu muốn hành động thì phải chờ thêm, Phương thị cảm thấy tương lai có màu, lòng tràn đầy vui mừng, cũng không so đo Lí Thụ tặng quà nữa, vô cùng cao hứng đóng gói xinh đẹp thức nhắm trái cây trong quán, chuẩn bị vào thành Đông Kinh ăn mừng từ điểm nhà Trương Trọng Vi khai trương.

Nhị phòng còn chưa đến Đông Kinh, Trương Trọng Vi trước gặp phải vấn đề khó khăn, nói với Lâm Y. “Nương tử, điểm của chúng ta chỉ chiêu đãi khách nữ, sao ta ngồi được? Thúc thúc và Đại ca ngồi cũng không xong?”.

Lâm Y thật chưa lo lắng vấn đề này, nghe vậy cũng sàu, hỏi. “Nếu không chúng ta đóng cửa một ngày, chuyên môn chiêu đãi gia đình thúc thúc?”.

Trương Trọng Vi không đồng ý, nói. “Bọn họ đến là muốn nhìn một chút tình cảnh trong điểm, em đóng đi rồi còn thấy gì nữa?”.

Lâm Y nghĩ cũng đúng, không có đạo lý khách đến ăn mừng từ điểm khai trương lại đóng cửa điểm, nàng cẩn thận nghĩ, nhớ lại quy củ nam nữ phân ra ăn của Dương thị, lập tức có chủ ý, nói. “Chúng ta dọn dẹp phòng hạ đẳng, đến lúc đó khách nữ ngồi trong điểm, khách nam ngồi đẳng sau, vừa tròn cấp bậc lễ nghĩa, lại hợp quy củ, chàng thấy thế nào?”.

Trương Trọng Vi liên tục khen chủ ý hay, vì thế cả hai lập tức động thủ, ra đẳng sau sắp bàn ghế, dọn dẹp phòng hạ đẳng rộng rãi sạch sẽ ra.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Càn quấy

Hôm nay Nhị phòng đến làm khách, Trương Trọng Vi và Lâm Y sáng sớm đã rời giường, dời bàn trong điểm ra một bên, dùng bình phong mới mua ngăn lại thành một không gian kín nhỏ. Vì nữ quyền của Nhị phòng chỉ có mình Phương thị đến, Lâm Y liền mời Ngưu phu nhân tiếp khách, bên nam có Dương Thăng tiếp đón.

Phương thị đi vào cửa điểm liền nhìn soi mói khắp nơi, thứ nhất ngại cờ hiệu bên ngoài không đủ bắt mắt, thứ hai ngại trong điểm ít bàn. Đợi vào không gian riêng ngồi, lại tiếp tục. “Sao ngay cả cái nhả các cũng không có, dùng bình phong vây lại khó coi”.

Ngưu phu nhân mỉm cười ngồi bên, cũng không có ý định nói đỡ câu nào, Lâm Y đành phải tự mình ra trận, tự tay rót rượu cho Phương thị, nói. “Điểm nhỏ nên đơn sơ chút, có điều rượu đều là thượng đẳng, thím nếm thử”.

Phương thị nhấp một ngụm, nhăn mày. “Đây là rượu hay nước lã? Nhạt nhèo, không một chút mùi vị”.

Ngưu phu nhân âm thầm bật cười, cũng bụng li rượu, che đi ý cười nơi khóe miệng.

Lâm Y âm thầm thở dài, nói. “Mặt tiền cửa hàng đơn sơ, rượu cũng không ngon, đều là do không đủ vốn, đang định mượn thím ít tiền để mở rộng công việc làm ăn”.

Phương thị lập tức ngậm miệng, sửa lại. “Thật ra rượu này, tinh tế nhắm nháp vẫn là có hương vị riêng”.

Ngưu phu nhân rót cuộc nhện không nổi nữa, phì một tiếng bật cười, Phương thị không vui, giận nói. “Ngưu phu nhân cười cái gì?”.

Ngưu phu nhân xấu hổ, vội nói. “Phương phu nhân nói đúng cực kỳ, thật ra rượu này phải từ từ nhắm nháp mới nhận ra được hương vị”.

Phương thị nghe lời người ta lấy có mà cứ tưởng thật, đặc ý vô cùng, xoay li rượu. “Ngu phu nhân, đừng tưởng phu nhân mở tửu điểm là nếm được bằng hết rượu, chưa chắc đã nhiều bằng tôi đâu, lúc tôi ở nhà mẹ đẻ, ca ca chức cao vọng trọng, mỗi ngày số người tặng rượu đến đếm không xuể luôn”.

Ngu phu nhân cố hết sức nhin cười, tăng bốc Phương thị, Phương thị được tăng bốc lên chín tầng mây rất là cao hứng.

Lâm Y ở bên nhìn, thầm nghĩ, rốt cuộc vẫn là người làm ăn lâu năm lỏi đời, ngay cả Phương thị cũng dễ được hoan hỉ, bản lĩnh này mình phải học hỏi thêm.

Thanh Miêu mở túi thức nhắm trái cây Phương thị mang theo, bưng mấy cái đĩa đi lên, nói. “Đây là thức nhắm trái cây Nhị phu nhân mang đến, các vị nếm thử chút”.

Phương thị bưng đĩa đưa cho Ngu phu nhân, lại nói với Lâm Y. “Nhà chúng ta còn sót lại bao nhiêu thức nhắm trái cây, ta mang toàn bộ đến cho cô”.

Lâm Y vội vàng tạ ơn bà ta. “Ồ đây chúng ta cũng có trái cây, lát nữa thím mang về một ít ăn thử”.

Phương thị nhìn nàng, hỏi. “Thực sự đặc biệt tặng cho ta, hay có ý đồ khác?”.

Lâm Y không biết nói gì, sừng sốt cả người.

Phương thị nói tiếp. “Lần trước cô sai Thanh Miêu đến huyện Tường Phù tặng trái cây cho ta, ta còn nghĩ là cô cố ý lấy thảo, vui mừng cả buổi, đến cuối cùng mới hiểu ra là vì muốn mượn phúc của ta mua trái cây giá rẻ hơn. Bây giờ tặng cho ta, hay là cũng có mục đích khác?”.

Đối mặt với những lời vô lý, những người càn quấy như thế, Lâm Y chỉ có thể hít vào, hít vào, lại hít vào, đè ép cơn tức kia xuống dưới, mới trả lời. “Thím đừng nóng giận, ta tuổi nhỏ không hiểu chuyện, làm việc khó tránh khỏi sơ suất, thím xem ở mặt mũi Trọng Vi, dạy bảo ta thêm”.

Đổi là người khác, đối phương tỏ ra nhún nhường nói xin lỗi coi như đã cho một bậc thang đi xuống, nhưng Phương thị không thêm để ý, tự mình đổ rượu uống, cũng không liếc mắt sang Lâm Y một cái, mĩa mai. “Cô hiện giờ là phu nhân nhà quan, là bà chủ tửu điểm, ta nào có bản lĩnh dạy bảo cô”.

Lâm Y ngồi ở đó xấu hổ vô cùng, hận không thể lập tức đuổi Phương thị về huyện Tường Phù lại, bà ta cũng không cảm thấy mình sai chỗ nào, cứ uống rượu như bình thường, gấp thức ăn như bình thường, còn thỉnh thoảng quay sang tán gẫu đôi ba câu vui vẻ với Ngu phu nhân.

Qua một lát, Thanh Miêu bưng com đĩa đến, nói. “Đây là com đĩa, món mới trong điểm chúng tôi, các vị mời dùng”.

Ngu phu nhân nói. “Ngày khai trương ta đã ăn qua, com này quả thật rất ngon”.

Phương thị không biết nhớ tới chuyện gì, tâm tư không để ý tới com đĩa, bà ta nhìn qua khe hở bình phong, nhìn Thanh Miêu đang bận rộn bên ngoài, hỏi Lâm Y. “Ta thấy điểm của cô làm ăn không tệ, một mình Thanh Miêu bận bịu nổi không?”.

Lâm Y trả lời. “Miễn cưỡng chấp nhận được, nếu thực sự bận quá mức, ta sẽ xuống bếp nấu com, để thím Dương cùng ra phía trước chiêu đãi khách”.

Phương thị đột nhiên quan tâm đến Lâm Y, nói. “Cần gì vất vả như vậy, mượn thêm người là được, cũng không tốn mấy đồng”.

Lâm Y nói. “Cũng tính toán như vậy, nhưng người thích hợp không dễ tìm, cứ chờ ít lâu đã”.

Phương thị lập tức nói. “Không cần cố sức tìm, ta tặng một người cho cô”.

Lâm Y âm thầm ảo não, sớm nên nghĩ đến Phương thị có mục đích riêng, vừa rồi lẽ ra không nên tiếp lời bà ta. Lúc này sửa miệng đã muộn, nàng đành phải kiên trì hỏi. “Thím muốn tặng ai?”.

Phương thị trả lời. “Cô biết nó, còn làm nha hoàn cho cô mấy ngày kia, Đông Mạch”.

Đông Mạch phẩm hạnh như thế nào tạm thời đừng bàn tới, hiện tại cô ta đã hồng tướng mạo, sao làm được tiểu nhị chiêu đãi khách? Lâm Y trực tiếp nói ra ý mình, Phương thị lại bất bẻ. “Tặng đứa xinh xắn đến, cô sợ nó thành thông phòng, tặng đứa cho cô yên tâm cô lại không muốn, thật đúng là chủ nhân khó hầu hạ”.

Đây là cố làm sao, chuyện trong hậu viện liên quan gì đến việc làm ăn? Lâm Y dờ khóc dờ cười. “Thím, không phải ta ghét bỏ Đông Mạch, nhưng hiện giờ cô ta về mặt gỗ ghè, vào trong điểm làm việc, dọa khách của ta chạy mất thì sao?”.

Phương thị làm bầm. “Như vậy thì mắc gì không làm được tiểu nhị”.

Lâm Y nghe xong kiểu nói chuyện ấu trĩ như vậy, chỉ thấy buồn cười, chỉ vào Ngu phu nhân. “Người làm ăn mở tửu điểm ai không cầu tiểu nhị tướng mạo đoan chính, không tin thím cứ hỏi bà ngoại ta xem”.

Một tiếng “bà ngoại” rốt cuộc lôi được Ngu phu nhân ra hòa giải. “Phượng phu nhân, nha hoàn đã phá tướng, tìm người môi giới bán đi là được, ít nhiều còn kiếm lại được mấy đồng, để trong nhà, lãng phí lương thực”.

Phương thị còn lâu mới bán Đông Mạch, đây là cái có tốt để bà ta đối phó với Trương Lương, hiện giờ chỉ cần Trương Lương đòi thu thông phòng, bà ta

liền dùng lý do trong nhà đã có một đứa cản lại liền.

Lâm Y và Ngu phu nhân đều nói Đông Mạch không thích hợp làm tiểu nhị trong điểm, Phương thị đành phải im lặng, mọi người rút cuộc có thể an ổn uống rượu, Lâm Y thở ra nhưng cũng không dám lơ lửng, thẳng đến khi com nước xong xuôi tiến bước bọn họ mới hoàn toàn yên tâm.

Lâm Y ra sau, oán giận với Trương Trọng Vi. “Thím thật là khó hầu hạ, nhất định nhét Đông Mạch cho chúng ta”.

Trương Trọng Vi nói. “Em đừng nhận là được”. Nói xong cầm một túi tiền đưa cho nàng. “Đại ca giấu đưa cho ta, bảo rằng chúng ta mới mở điểm nhất định thiếu tiền bạc, bởi vậy cầm tiền đến giúp đỡ chúng ta”.

Lâm Y ước chừng thử, trọng lượng không nhẹ, kinh ngạc nói. “Đại ca mới làm quan có mấy ngày, không thể có nhiều tiền như vậy được, chẳng lẽ là Đại tẩu đưa?”.

Trương Trọng Vi thở dài, nói. “Là người khác tặng quà cáp cho Đại ca, ta đã khuyên Đại ca chớ nên tiếp diễn, Đại ca lại trách ta không có đầu óc”.

Trương Bá Lâm lâu cá hơn Trương Trọng Vi nhiều lần, bởi vậy Lâm Y khuyên. “Đại ca làm việc đều có chừng mực, chàng chỉ cần lo cho mình là được”.

Nàng và Trương Trọng Vi về phòng trong, cất tiền đi, nói. “Ngày thường bà ngoại đối đãi thân thiết như vậy, hôm nay thế nhưng không nói đỡ cho em một câu, hại em đơn độc đối phó với thím, vất vả quá chừng”.

Trương Trọng Vi nói. “Không phải ai cũng biết hòa giải như em, chắc là bà không nhìn ra”.

Lâm Y chậm rãi lắc đầu. “Nhất định không phải, bà ngoại là ai chứ, chẳng lẽ không nhìn ra em lâm cảnh xấu hổ?”. Nàng cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng, rồi lại không rõ là chỗ nào, nghĩ ngợi hết sức vẫn không có kết quả, đành thôi.

Từ lúc cuộc điểm khai trương, người mua com đĩa nhiều vượt số người uống rượu, ban đầu Lâm Y cũng không cảm thấy có vấn đề gì, dù sao làm buồn bán có thể kiếm được là tốt rồi. Nhưng qua một thời gian, nàng mãi không thấy các phu nhân quan lại đến nữa, dần dần sinh lo, không biết mình làm không đúng chỗ nào mới khiến bọn họ không chịu làm khách quen.

Ngày hôm đó, nàng ngồi trong điểm, nhìn thấy cổ kiệu của phu nhân Triệu hàn lâm hạ xuống, không khỏi mừng rỡ, vội vàng ra tiếp đón, nhưng thấy phu nhân Triệu hàn lâm ngồi trong kiệu ngó vào điểm nhìn thăm dò mấy vòng, lại lùi vào trong. Nàng sốt ruột, ba bước chỉ tồn hai đuôi theo, cách song kiệu hỏi. “Phu nhân Triệu hàn lâm, đã tới cửa rồi sao không vào ngồi một lát?”.

Phu nhân Triệu hàn lâm chỉ vào mấy người phụ nữ đang đứng chờ mua com trong điểm, nói. “Cô nhìn bọn họ xem, ăn mặc rách nát không nói, còn bẩn như vậy, tôi ngồi chung một gian điểm với bọn họ, mất mặt lắm”.

Những người đó đều đang chờ mua com đĩa hai mươi văn một phần, đương nhiên ăn mặc không được đẹp đẽ gì, về phần bản thủ, thật sự không khoa trương như phu nhân Triệu hàn lâm nói, Lâm Y đang định biện bạch hai câu, phu nhân Triệu hàn lâm đã khởi kiệu đi mất. Nàng cũng thật sự tự hỏi, phu nhân quan lại không chịu tới có phải vì cùng lý do như thế hay không? Con đường tương lai của tửu điểm có nên đổi khác đi hay không?

Đêm đó, bà chủ Lâm Y triệu tập toàn bộ nhân công, thêm cả phu quân là Trương Trọng Vi và Tiểu tẩu tử công nhật, mở cuộc họp thảo luận phương hướng kinh doanh của tửu điểm. Nàng kể lại chuyện phu nhân Triệu hàn lâm đã tới cửa nhưng rồi lại quay về, hỏi mọi người. “Là đứt khoát sửa thành quán ăn, chuyên tâm bán com đĩa, hay vẫn chỉ cung cấp rượu và đồ nhắm cho các quý nhân, phu nhân nhà quan lại thôi?”.

Thanh Miêu dẫn đầu phủ quyết hướng thứ nhất, nói. “Người đến mua com đĩa hầu hết chỉ mua nổi với giá hai mươi văn, lợi nhuận quá ít, vẫn là bán rượu thì tốt hơn”.

Thím Dương nói. “Chiều đãi các quý nhân đương nhiên càng kiếm được nhiều tiền, nhưng những người muốn mua com đĩa tổng không thể ngăn bọn họ chứ”.

Thanh Miêu nói. “Để thôi, chúng ta ra quy định, không mua rượu không được đi vào”.

Trương Trọng Vi phản đối. “Quy định kiểu gì vậy, Đông Kinh tửu điểm lớn nhỏ mấy trăm nhà chỉ sợ chưa có nhà nào dám ngăn khách ở ngoài”.

Tiểu tẩu tử cười. “Mọi người cứ lo thấy phụ nữ nghèo khổ vào điểm, các phu nhân quan lại không chịu vào, sao không nghĩ các phu nhân quan lại ngồi trong điểm, những người chỉ mua nổi com đĩa hai mươi văn cũng sợ va chạm quý nhân nên không dám đi vào”.

Người nói không lòng dạ, người nghe lại có ý, Lâm Y cân nhắc, cứ nói như vậy, hai nhóm khách bất đồng chỉ tiêu chính bản thân đều không muốn ở cùng một chỗ, vậy thì cách gì mới tách được bọn họ ra riêng? Nàng suy nghĩ một lát vẫn không rõ ràng lắm, nửa cảm thán nửa vui đùa, nói. “Mặt tiền cửa hàng chúng ta quá nhỏ, bằng không ngăn ra làm hai gian, người uống rượu ngồi một gian, mua com ngồi một gian”.

Thanh Miêu từ lúc bán củ cải muối cay, tài năng kinh thương từ từ phát triển, nảy ra ý hay, ghé vào bên tai Lâm Y, hiến một kế tuyệt diệu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Làm khó dễ

Thanh Miêu đề nghị bố trí một quầy ngay tại phòng hạ đẳng, chuyên để bán com đĩa, phẩm có người muốn mua com đĩa mà không uống rượu đến sẽ bảo bọn họ ra phía sau xếp hàng.

Cách này rất hay, vừa giải quyết mâu thuẫn hai bên giàu nghèo không muốn ở chung, lại không gia tăng chi phí. Lâm Y vỗ tay khen mạnh, nói cho những người khác nghe, tất cả đều hô điệu ề.

Suy nghĩ của Thanh Miêu cũng còn rất đơn giản, Lâm Y cẩn thận tự hỏi một phen, gọt dưa hoàn thiện lại : phòng hạ đẳng cũng không cần đặt quầy, chỉ cần sửa lại cửa sổ rộng ra một chút, biến thành cửa giao com, người muốn mua cứ đứng xếp hàng ngay đó. Com đĩa bán phía sau không phải khách đến thì làm, mà trước đó nấu xong hết, bỏ vào khay, để khách tùy ý chọn lựa; còn com đĩa bán trong điểm thì có khách gọi mới bắt đầu làm, nhưng bán với giá đắt hơn ba phần. Trong điểm, cho phép người buôn bán ngoài là nữ tự nhiên ra vào, nhưng vì an toàn của các quý nhân, chỉ cho phép những người quen mặt đã hành nghề trên ba năm, về việc nhận diện, cứ giao cho Chúc bà bà trấn giữ.

Lâm Y cũng điều chỉnh công việc của các nhân công khác, không gian trong phòng hạ đẳng tương đối kín nhưng chất toàn là vật dễ dàng bị gian lận, bởi vậy phải có một người đáng tin cậy, cho Thanh Miêu trông nom; bên trong điểm là thím Dương phụ trách, Chúc bà bà khi không cầm hâm rượu cũng phải hỗ trợ tiếp đón khách; phòng bếp từ Lâm Y tự mình chủ trì.

An bài xong xuôi, khách mua com không cần ở trong điểm nữa, mua rồi đi ngay, mặc dù không thể ngồi xuống ăn nhưng được cái mau lẹ, buôn bán ngược lại trở nên đất hàng vô cùng, mỗi ngày đều có hàng dài khách đến chờ mua, trong đó không chỉ người trong ngõ Châu Kiều mà còn có khách phương xa đến.

Lâm Y nhìn tình hình, trong lòng vui vẻ, xào nấu thức ăn cũng phá lệ hăng say. Nhưng buôn bán dù tốt, nàng lại càng lúc càng rảnh rỗi hơn, vì thức ăn bán ở cửa sổ com đĩa đều đã làm trước hết rồi, thường chỉ cần bận rộn nửa canh giờ là bán được rất lâu; com bán trong tủ điểm là ai gọi mới làm nhưng khách khứa không nhiều, bởi vậy nàng lại không có gì để làm.

Thím Dương và Chúc bà bà đôi lúc cũng cảm thán, tuy rằng mở riêng cửa sổ bán com đĩa, việc làm ăn của điểm lại không mấy như ý, Lâm Y quan sát hết, để trong lòng, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không nghĩ ra cách gì hay, thật là sâu chết người.

Chỗ Thanh Miêu bán com thì đất hàng, nhưng cô cũng phiền lòng một sự là đồ ăn làm ra quá nhiều, thường bán chưa hết đã lạnh mát, bởi vậy đề nghị với Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, chúng ta nấu ít lại được không?”.

Lâm Y lo lắng phí tổn củi dầu muối các thứ, hẳn là nấu một lần với số lượng lớn sẽ càng có lợi, không bằng làm lò giữ nóng, vừa tiện vừa tiết kiệm. Nàng tìm thợ thủ công giải thích ý tưởng cho anh ta nghe, thợ thủ công ở Đại Tổng có năng lực linh ngộ và tay nghề vô cùng tốt, một ngày sau liền đưa đến bếp lò đất bằng sắt mỏng, bên trên có tám ô đựng thức ăn, bên dưới có nắp mở ra để thêm củi lửa, bỏ vào trong mấy cục than nóng để giữ nhiệt là để được cả buổi.

Thanh Miêu thấy lò mới, yêu thích không buông tay, lập tức chuyển đồ ăn qua, đặt ngay bên dưới cửa sổ bán com, không bao giờ cần lo lắng thức ăn sẽ lạnh nữa.

Việc bán com đĩa ngày càng đi vào quỹ đạo, tủ điểm phía trước cũng dần chuyển biến tốt đẹp, cách đêm ba ngày có phu nhân Hàn Lâm viện đến chiêu cố, dẫn theo các nương tử thích thể nghiệm cuộc sống của phu nhân nhà quan lại cũng liên tiếp ghé thăm.

Ngày hôm đó, Lâm Y tạm thời không còn gì để làm, ngồi trong điểm, chợt thấy Ngu phu nhân đến, vội vàng đứng dậy nghênh đón, tự mình dẫn bà vào bàn, cười nói. “Đa tạ bà ngoại đến chiêu cố công việc làm ăn của chúng cháu, bà ngoại muốn uống rượu gì?”.

Ngu phu nhân ý bảo nàng ngồi xuống, rồi mới gọi thím Dương, chọn một bình rượu bạch dương, một đĩa thức nhắm trái cây tứ sắc, lại tìm người bán đạo trong điểm mua một đĩa thịt dê và thịt khô các thứ. Rượu và thức nhắm đầy đủ hết, Ngu phu nhân tiếp đón Lâm Y. “Hôm nay bà ngoại mời cháu”.

Lâm Y cũng không chối từ, trước kính bà một li.

Ngu phu nhân nhìn quanh trong điểm, thấy sáu cái bàn đã ngồi đầy bốn cái, làm ăn tốt như vậy thật sự là ngoài dự đoán của bà, không khỏi hỏi thăm. “Buôn bán được không?”.

Lâm Y khiêm tốn trả lời. “Miễn cưỡng qua ngày”.

Ngu phu nhân gấp cho nàng một đĩa thức ăn, lại hỏi tiếp. “Phu nhân phủ doãn mấy ngày nay có tới không?”.

Lâm Y cười. “Phủ doãn là quan lớn, phu nhân phủ doãn hẳn là cũng bận bịu, làm gì có thời gian lúc nào cũng ghé”.

Ngu phu nhân tỉ mỉ hỏi nàng sở thích của phu nhân phủ doãn, lại nhỏ giọng cầu nàng. “Ta nghĩ kết giao với phu nhân phủ doãn, khổ nỗi không có cách nào, vợ Trọng Vi, cháu giúp giúp ta”.

Lâm Y ngạc nhiên hỏi. “Lần trước lúc cước điểm chúng cháu khai trương, không phải đã giới thiệu bà ngoại cho phu nhân phủ doãn rồi sao?”.

Ngưu phu nhân thở dài. “Ngày ấy cháu cũng thấy rồi đó, phu nhân phủ doãn không coi trọng người có hộ tịch thương nhân”.

Thái độ của phu nhân phủ doãn, Lâm Y không có cách nào thay đổi được, nàng cảm kích ân tình của Ngưu phu nhân, liền nghĩ cho bà một kế. “Hay là cháu mời phu nhân phủ doãn đến tửu điểm, nhờ bà ngoại tiếp khách?”.

Ngưu phu nhân là muốn mời phu nhân phủ doãn đến tửu lầu nhà họ Dương kia, đến cước điểm nhà họ Trương thì có tác dụng gì đâu, vì thế thương lượng với Lâm Y. “Có thể đổi địa phương chiêu đãi phu nhân phủ doãn thành tửu lầu nhà ta được không?”.

Lâm Y giật mình nói. “Bà ngoại, tửu lầu của nhà họ Dương có nam khách đến, phu nhân phủ doãn làm sao đi vào được?”.

Ngưu phu nhân tự mình kinh thương, xuất đầu lộ diện đã quen, cũng không thấy phụ nữ ngẫu nhiên vào tửu lầu ngồi thì có gì to tát, chỉ nói. “Cũng không phải không có gác riêng, ngồi trong đó đóng cửa lại, ai thấy được, còn hơn chỗ các cháu mở ngay ven đường”.

Lâm Y vô cùng khó xử, lại không thể từ chối, đành nói. “Cháu giúp bà ngoại hỏi thử, thành công hay không không dám đảm bảo”.

Ngưu phu nhân thấy nàng đồng ý, cực kì cao hứng, cười hớn hở. “Mặc kệ được hay không, ta thiếu nợ cháu ân tình này”.

Lâm Y dù đồng ý giúp Ngưu phu nhân, nhưng vẫn cảm thấy việc này vô vọng, lúc trước khi nàng đi khảo sát các cước điểm lớn nhỏ là có Trương Trọng Vi đi cùng mới dám vào ngồi xuống, phu nhân phủ doãn thân phận cao quý, tại phương diện này nhất định chú ý nhiều. Nàng dự đoán quả nhiên chính xác, phu nhân phủ doãn nghe xong lời mời, không chút do dự liền cự tuyệt ngay, không chỉ như thế còn mắng mấy tiếng ‘chủ ý tồi’.

Lâm Y hết trách nhiệm, mời Ngưu phu nhân đến, cũng không dám kể chi tiết thái độ của phu nhân phủ doãn cho bà, chỉ nói phu nhân phủ doãn không chịu đến tửu điểm có nam khách. Ngưu phu nhân rất là tiếc nuối. “Đi từ cổng sau vào, không để người khác thấy cũng không được hay sao?”. Nói xong chưa đợi Lâm Y mở miệng, chính bà đã phản bác. “Đường đường là phu nhân phủ doãn, làm sao đi cổng sau được”. Bà thở dài một hơi. “Chẳng lẽ ta thực sự không có phúc này?”.

Lâm Y thấy bà thất vọng, lại ra ý khác. “Nếu không bà ngoại mở tiệc ở nhà, mời phu nhân phủ doãn đến?”.

Cách này là lùi để tiến nhưng coi như không tệ, Ngưu phu nhân lại cao hứng, liên tục khen ngợi. “Cũng là cháu dâu thông minh”. Bà lập tức về nhà chuẩn bị, mà việc mời phu nhân phủ doãn đến lại rơi xuống đầu Lâm Y.

Thanh Miêu nghe xong, oán giận. “Phu nhân phủ doãn là người như thế nào chứ, dễ mời vậy ư? Ngưu phu nhân cũng biết làm khó dễ quá đi”.

Lâm Y nói. “Thôi, Ngưu phu nhân đối đãi chúng ta không tồi, coi như báo ân”.

Lúc này nàng đi gặp phu nhân phủ doãn, trình trọng mang theo thiệp mời, không ngờ phu nhân phủ doãn rất mất hứng, quay mặt sang một bên. “Nhiều lần mời mọc, nhất định là có việc muốn nhờ vả, lão gia nhà ta công chính liêm minh, không làm những chuyện như vậy”.

Phu nhân phủ doãn nói đến đó, Lâm Y cũng không dám mời thêm, bằng không mang tiếng là dụ dỗ kéo phu nhân phủ doãn xuống nước hẳn thì thật là khó nghe.

Cách một hôm, Ngưu phu nhân chủ động đến tìm hiểu tin tức. Lâm Y truyền lại nguyên văn lời phu nhân phủ doãn cho bà, lại an ủi thêm. “Hẳn là mời liên tục nên vậy, bà ngoại chờ ít lâu hãy đi”.

Ngưu phu nhân cực kì ảo não. “Là ta lo lắng không chu toàn, không nên liên tiếp mời người ta, nhất định phu nhân phủ doãn đã nhớ kĩ ta, chỉ sợ lần tới có mời cũng sẽ bị từ chối”. Bà nói xong, một li lại một li, ngồi uống rượu sầu.

Lâm Y nhìn bộ dạng bà, tưởng là bà có việc cầu phu nhân phủ doãn, mới quan tâm hỏi han. “Bà ngoại gặp phải việc khó gì sao, nếu không ngại thì nói ra nghe một chút”.

Ngưu phu nhân có thể có việc gì khó, chẳng qua nhìn ngày khai trương cước điểm nhà họ Trương, thấy nhiều phu nhân quan lại đến chung vui, cảm thấy cực kì thể diện, cũng muốn mời một vị đến tửu lầu nhà họ Dương ngồi.

Lâm Y nghe xong ý tưởng của Ngưu phu nhân, cảm thấy thực ngoài dự đoán, nàng hỏi. “Nếu bà ngoại chỉ là muốn một người cho thể diện, vì sao không trực tiếp tìm các vị quan lại đại nhân, tìm phu nhân bọn họ làm chi?”.

Ngưu phu nhân thâm nghĩ, bà ngay cả phu nhân bọn họ còn mời không xong, làm gì có năng lực mời các vị đại nhân. Có điều lời Lâm Y nói giống như nhắc nhở bà điều gì, bà nhoen miệng cười. “Cháu dâu nói có lý, đúng là ta hồ đồ, tửu lầu nhà ta ra vào đều là nam khách, đương nhiên mời các vị đại nhân càng dễ dàng”.

Lâm Y thấy bà nghĩ thông, cười gật đầu nói đúng vậy.

Ngưu phu nhân chờ thái độ của nàng, thấy nàng gật đầu, lập tức chuyển qua. “Đáng tiếc chúng ta hộ tịch thương nhân, ngày thường nào có cơ hội nhìn thấy quan lớn quý nhân, ngay cả bọn họ ở đâu cũng không biết”.

Lâm Y trong lòng run lên, nghĩ bụng không xong rồi, quả nhiên Ngưu phu nhân nói tiếp. “Vợ Trọng Vi giúp ta đi, mời Âu Dương phủ doãn đến tửu lầu

nhà ta ngồi”.

Lâm Y cười khổ, khéo léo từ chối. “Cháu là phụ nữ, làm sao mời nổi phủ doãn đại nhân”.

Nguru phu nhân đã nghĩ xong cả biện pháp cho nàng. “Không cần cháu dâu đi, bảo Trương Nhị lang đi một chuyến là được”.

Lâm Y đến mời phu nhân phủ doãn chỉ là giao tình giữa phụ nữ với nhau, đi nhiều mấy lần cũng không sao, nhưng nếu Trương Trọng Vi ra mặt, tính chất sự việc đã hoàn toàn đổi khác. Nguru phu nhân đúng là thân thích, đúng là có ân lúc trước đỡ nâng bọn họ, nhưng Lâm Y không dám đánh cược tiền đồ của Trương Trọng Vi, yêu cầu như thế nàng không thể đồng ý.

Nàng châm chọc từ ngữ, trả lời Nguru phu nhân. “Bà ngoại, gần đây triều đình đang điều tra quan viên nhận hối lộ, động thái vô cùng sát sao, bảo Trọng Vi đến phủ Âu Dương phủ doãn ngay lúc đầu sóng ngọn gió này không tốt lắm đâu?”.

Dù nàng nói thật uyển chuyển, Nguru phu nhân vẫn không hài lòng, gằn tái mặt nói. “Nếu đã sợ này sợ kia thì còn mở cuộc điểm làm chi?”.

Lúc trước vẫn ngọt ngào thân ái, chỉ một câu nói đã thay đổi sắc mặt, Lâm Y hồi tưởng lại thái độ bà này đối xử với Trương Đồng trước và sau chức quan bất đồng, nghĩ trong dạ, xem ra vị bà ngoại này tính tình không hề thay đổi, vẫn “yêu ghét rõ ràng” như xưa kia.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Tới cửa làm loạn

Nguru phu nhân rút cuộc là trường bối, Lâm Y có phản cảm bà này gây khó dễ cỡ nào cũng không thể vì một chút việc nhỏ liên trở mặt, vì thế cố ý không quan tâm câu nói trước đó. “Cháu thật sự là nhát gan, nhưng chuyện này không liên quan đến việc mở cuộc điểm hay không”.

Nguru phu nhân liếc nàng từ trên xuống dưới, nói. “Cháu là thật không biết hay giả không biết, triều đình đã sớm ban lệnh rõ ràng rằng quan lại trong kinh thành, trong triều lẫn ngoài các châu đều cấm không được phép bán buôn, ở kinh thành ngoại trừ phòng ốc do chính nhà mình ở cũng không được đặt mua sản nghiệp”.

Chẳng lẽ quan lại người ta chấp nhận sống cảnh khổ cùng mà cũng nhất quyết không buôn bán, không chỉ vì quan niệm khác biệt mà còn có nguyên nhân như thế sao? Nếu thật sự là vậy, từ lúc khai trương đến giờ, có rất nhiều phu nhân nhà quan lại ghé đến, sao không ai nhắc nhở Lâm Y? Hay là bọn họ đều biết rõ trong lòng, nhưng cố ý muốn nhìn Lâm Y xui xẻo? Có lẽ giờ đây đã có người đệ tấu chương tố Trương Trọng Vi? Lâm Y biết rõ Nguru phu nhân đến tình cảnh này mới nói chính là ôm mục đích riêng, nhưng vẫn nhịn không được suy nghĩ miên man.

Nguru phu nhân nhìn ra Lâm Y vẫn đề bụng, thêm mắm thêm muối vào nói. “Trước có viên quan Thái tử Tẩy mã* thôi, vì ‘ngồi chức tri châu Quỳnh Châu, ngày ngày kiểm lời’ mà bị biếm chức quan, pháp lệnh cũng quy định, đừng nói quan viên không thể buôn bán, ngay cả lúc đi nhậm chức mà mang theo hàng hóa đến đó bán cũng không được”.

*Thái tử Tẩy mã : chức quan của người theo hầu thái tử, kiểu như thư đồng của các quý công tử.

Nguru phu nhân nói có mắt có mũi, không phải Lâm Y không tin, nhưng nàng có tin thế nào đi nữa cũng không dám tỏ vẻ, miễn cho càng rơi vào thế bị động, nàng nói. “Ngày mai cháu đẹp điểm, về quê trồng trọt”.

Nàng nói thế, Nguru phu nhân ngược lại không biết tiếp lời thế nào, ngượng ngùng nói. “Ta cũng mới nhớ tới thôi, sợ các cháu bị hại nên nhắc nhở, không phải cố ý hù dọa”.

Lâm Y nương theo lời bà ta, thực giả bộ hoảng sợ, đứng phắt dậy. “Bà ngoại về trước đi, cháu đi tìm Trọng Vi thương lượng, đóng cửa đẹp điểm, tiền đồ của chàng vẫn quan trọng hơn”.

Nguru phu nhân tưởng Lâm Y tin lời mình thật, vài phần áy náy, cũng lại vài phần mừng thầm, nghĩ bụng nếu Lâm Y đóng cửa, chính bà ta sẽ mở một nhà, đón lấy cơ hội làm ăn này. Bà ta càng nghĩ càng thấy ngon lành, liền rời khỏi tửu điểm nhà họ Trương, về nhà thương lượng với Dương Thăng.

Lâm Y tuy hiểu được Nguru phu nhân làm quá lên hù dọa nàng, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm lo âu, đợi Trương Trọng Vi về nhà, lập tức kéo chàng hỏi cẩn thận. Trương Trọng Vi cười. “Triều đình ban bố lệnh cấm là vì phòng ngừa có quan lại mượn danh buôn bán để dùng chức vụ mưu cầu lợi ích cá nhân. Cuộc điểm nhà chúng ta là tay làm hàm nhai, sợ chuyện gì”.

Lâm Y nửa tin nửa ngờ. “Thật sao? Sự tình liên quan đến tiền đồ của chàng, nên hỏi thăm rõ ràng”.

Trương Trọng Vi thấy nàng vẫn lo lắng, an ủi. “Em yên tâm, chức quan nhỏ như ta, không quyền không thế, lại không cản đường ai, nào có người nào rảnh rỗi đến chọc ngoáy ta? Còn chuyện bà ngoại nói viên quan Thái tử Tẩy mã là xảy ra năm Khai Bảo, pháp lệnh có từ thời Chân Tông, bao nhiêu năm

trôi qua, quan viên kinh thương chỉ có tăng không thấy giảm, chưa từng nghe nói có ai bị giáng chức”.

Lâm Y nghe chàng nói xong, yên tâm hơn nhiều, càng cảm thấy bản thân bị lừa, chuyện mấy chục năm trước Ngưu phu nhân còn lời ra nói, chỉ để phỉnh nàng. Nàng vừa tức giận vừa ảm ức, nói với Trương Trọng Vi. “Em ước gì ngày xưa đừng ở nhà bà ấy, không nợ bà ấy ân tình, còn hơn rơi vào thế bị động như bây giờ”.

Trương Trọng Vi cho rằng Ngưu phu nhân rắp tâm hù dọa vẫn bối, hại nương tử chàng lo lắng hãi hùng, thật sự là quá phận, chàng nói. “Sau này đừng cho bà ta mặt mũi nữa, bà ta cho chúng ta ở nhờ chẳng qua là nể mặt phụ thân làm quan, bằng không em ngấm lại trước kia đi, em và mẫu thân đến nhà bà ta, trà còn chưa uống một hộp đã bị bà ta đuổi ra khỏi cổng”.

Trương Trọng Vi kiên cường khiến Lâm Y vô cùng an tâm, nhào vào lòng chàng rì rầm. “Lần sau bà ta muốn em đi mời phủ doãn đại nhân, em không bao giờ đi”.

Trương Trọng Vi vì đỡ nàng vui vẻ, liền hỏi nàng hôm nay làm ăn thế nào, quả nhiên thành công dồi lực chú ý của Lâm Y sang chỗ khác, nàng tinh thần phấn chấn lấy sổ sách và bản tính ra, gầy lóc cóc tính cho chàng xem.

Trương Trọng Vi dù cũng quan tâm nhà mình buôn bán sao, nhưng không quan tâm sổ sách, ngồi bên cạnh nghe ngủ gà ngủ gật, Lâm Y lúc này mới nhận ra là mình bị dụ sang nói chuyện khác, sảng giọng hờn dỗi. “Chàng đi làm việc chưa được mấy ngày mà bản lĩnh đã tăng lên không ít”.

Trương Trọng Vi yêu nhất nàng giận dỗi, ôm nàng hôn lên miệng, nói. “Chúng ta mấy ngày rồi chưa...”. Lời còn chưa dứt, thím Dương bên ngoài gõ cửa. “Nhị thiếu phu nhân, có khách gọi cơm đĩa”.

Lâm Y vội vàng lên tiếng, đẩy Trương Trọng Vi ra, đứng trước gương sửa sang đầu tóc. Trương Trọng Vi thở dài một chút, nói. “Nương tử, ta thấy em mở tiệm căng vát và hơn ngày xưa trông trọt ở nông thôn, trông trọt có mệt đến mấy tốt xấu gì buổi tối cũng được nghỉ ngơi, em bây giờ thật sự là chẳng phân biệt được ban ngày ban đêm”.

Lâm Y nói. “Đã mở từ tiệm cũng không thể trời vừa sụp tối liền đóng cửa, em cũng không có cách nào”.

Trương Trọng Vi nói. “Sắp cuối tháng, ta nhận bổng lộc, chờ có tiền, ta thuê thêm một người đến phụ giúp em, thế nào?”.

Lâm Y vội vã đi làm cơm đĩa. “Đến lúc đó lại tính vậy”.

Trương Trọng Vi thấy nàng vội vã ra ngoài, thật sự là đau lòng nàng ngày đêm mệt nhọc, liền đi theo, xuống bếp hỗ trợ nàng một tay. Hai người vừa vào phòng bếp, thím Dương đã chạy đến, vội hỏi. “Nhị thiếu phu nhân, cơm đĩa chưa làm phải không?”.

Lâm Y cảm cháo lên, lắc đầu. “Còn chưa kịp, thế nào, khách muốn đổi món?”.

Thím Dương xua tay. “Không phải, vị khách kia cũng không tới uống rượu, tới mua com đĩa thôi”.

Lâm Y nói. “Vậy thím bảo chị ta ra phía sau xếp hàng mua”.

Đang nói, phía trước tiệm vang lên tiếng la hét ầm ĩ, thím Dương vừa nghe liền nói. “Là vị khách chỉ mua com không uống rượu đó, vừa rồi bảo cô ta ra phía sau, cô ta không chịu, không biết bây giờ lại bị sao đây”.

Lâm Y bỏ cháo xuống, đưa chìa khóa phòng bếp cho Trương Trọng Vi bảo chàng khóa cửa lại, theo thím Dương ra phía trước. Trong tiệm, vị khách mà thím Dương nói là một phụ nữ trên ba mươi, mặc quần áo cũ nát, khăn lam quần đùi, đang khắc khẩu với Chúc bà bà. “Từ tiệm các người làm ăn kiểu gì, nếu vào được sao không cho ta ăn com?”.

Chúc bà bà còn chưa tiếp lời, một nương tử mặc áo hoa bên cạnh đã cười nhạo. “Nếu biết là từ tiệm vì sao không mua rượu, chỉ ăn com, đây cũng không phải quán ăn”.

Lời này tuy có phần muốn giúp chủ tiệm, nhưng người phụ nữ quần khăn lam kia nghe xong như lửa cháy đổ thêm dầu, chị ta đặt mông ngồi xuống ghế, không chịu đứng lên, vỗ bàn rầm rầm. “Có bản lĩnh thì đừng bán, nếu đã bán vì sao không cho ta ăn? Hôm nay các người không bụng com đĩa lên, ta sẽ không đi”.

Thím Dương nhủ chặt mày, nhỏ giọng nói với Lâm Y. “Tôi nhìn khí thế cô ta thì nhất định là đến làm loạn, nhưng kiểu ăn mặc lại không đúng, hẳn là có người thu mua đến quấy phá chúng ta”.

Lâm Y nói. “Vào cửa thì là khách, mặc kệ lai lịch ra sao, không thể ức hiếp, những vị khách khác đều đang nhìn”.

Chúc bà bà cũng tới, cười nói. “Lúc tôi mở từ quán nhỏ, thứ khác không học được, riêng học được cách đối phó với loại người như thế này, Nhị thiếu phu nhân chờ xem tôi làm việc”.

Lâm Y là coi trọng kinh nghiệm làm ăn của Chúc bà bà mới mướn bà tới làm, bởi vậy cũng cực muốn nhìn xem khả năng của bà, gật đầu bảo bà đi.

Chúc bà bà đến chỗ người phụ nữ quần khăn lam, cúi người cúi đầu, tư thế cực kì cung kính, hỏi. “Nương tử, com đĩa ở tiệm chúng tôi ngoại trừ một chén com trắng có thêm hai món mặn hai món chay, cộng thêm hai thức ăn kèm là củ cải muối cay và sùng thảo ngâm tương, còn có một chén canh. Ăn kèm và canh là tặng, món mặn mỗi thứ ba mươi ba văn, món chay mỗi thứ mười ba văn, không biết nương tử ăn mấy món mấy chay?”.

Chị ta trợn mắt, lớn tiếng chất vấn. “Bà khi dễ ta không biết? Món mặn rõ ràng là mỗi thứ hai mươi lăm văn, món chay mỗi thứ mười văn”. Nói xong đứng dậy, dang tay kêu la. “Mọi người mau đến mà xem, đúng là điểm lớn khinh khách, cuộc điểm nhà họ Trương thấy ta ăn mặc rách nát liền nâng giá lên đuổi ta đi”.

Từ điểm nằm trong ngõ nhưng chị ta làm rùm beng lên, trước cửa nhanh chóng có một tốp người tụ lại, trai gái đều có, các nữ khách khác trong điểm vốn có người đang mắng người đàn bà kia nghèo kiết hủ lậu, nghĩ muốn giúp chủ quán đuổi chị ta đi, nhưng vừa thấy trước cửa có đàn ông vây xem, lập tức tính tiền rồi đi. Thậm chí có kẻ đục nước béo cò, chưa trả tiền đã nghĩ chuồn đi, bị thím Dương bắt lấy, còn nói năng hùng hồn. “Ta ngồi trong điểm nhà các người bị hoảng sợ, còn bị đàn ông vây xem, chưa đòi các người bồi thường tổn thất thì thôi, còn đòi tiền ta?”.

Thím Dương kéo không được, người kia chui tọt vào đám đông chạy mất, muốn chạy theo lại lo lắng trong điểm không đủ người, đang do dự, Lâm Y gọi bà. “Trừ phi cô ta không bao giờ đến đây nữa, bằng không luôn luôn có lúc đòi lại được, trước lo đuổi kẻ gây rối này đã”.

Lúc này, người đàn bà kia thấy mình đã dọa hết khách trong điểm đi, đắc ý phi phàm, đang chuẩn bị lẩn mất, Chúc bà bà cất bước nắm chặt cánh tay chị ta, nói. “Náo loạn xong còn muốn chạy? Mau theo ta đi gặp quan”.

Chị ta tuổi trẻ sức cũng lớn, hất một phát liền thoát thân, Chúc bà bà đầu chịu để chị ta chạy, tiếp tục tiến lên bắt lấy, hai người một bắt một trốn, đợi thím Dương quay lại giúp đỡ, hai người bọn họ đã xoắn thành một nùi.

Thím Dương tốn sức mới tách bọn họ ra được, tập trung nhìn vào, cổ Chúc bà bà bị cào vài vết đỏ, đều do người đàn bà kia làm, có điều chính chị ta cũng không tốt đi đâu, tóc bị kéo toi bởi một bên. Lâm Y hận nói. “Dưới chân thiên tử lại có điều dân làm loạn, thím Dương mau lấy dây thừng ra đây, trói chị ta đi gặp quan”.

Người đàn bà kia vùng dậy định bỏ chạy, thím Dương chạy đến túm lấy váy áo chị ta kéo thật mạnh, còng chặt hai tay chị ta, chị ta liều mạng giãy giụa, nhưng thím Dương ở nông thôn đã quen làm việc nặng, sức lực cũng lớn, cần bản tránh không thoát, chị ta quỳnh quáng lên, kêu la. “Các người dám bắt ta? Có biết ai sai ta tới hay không, nói ra các người phải nhảy dựng lên!”.

Lâm Y cảm biến “Đóng cửa” ra treo trước điểm, lại đóng cửa lại, cười dài hỏi. “Là ai, ta đang muốn biết đây, nói nghe xem thử”.

Người đàn bà quần khăn lam thấy nàng đóng cửa, hoảng lên, gào hướng cổng. “Đừng tưởng các người đóng cửa liền không có ai biết, những người đến xem náo nhiệt còn đang ở bên ngoài kia!”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Là ai đứng đằng sau

Lâm Y vẫn cười, nâng giọng nói to hơn chị ta. “Tuy là ta đóng cửa, nhưng một không chửi, hai không đánh, người bên ngoài nghe được thì vấn đề gì?”.

Người đàn bà quần khăn lam cười giảo hoạt, há mồm liền kêu như heo bị chọc tiết. “Ai tới đây, có người dùng...”.

La chưa xong, lập tức nín, thì ra Lâm Y bốc từ tay áo ra một nắm tiền giờ ra trước mặt chị ta. Chị ta nhìn tiền, rồi lại nhìn Lâm Y. “Cô đang làm cái gì?”.

Lâm Y hất cằm. “Nói ra ai đứng đằng sau sai bảo, tiền này thuộc về chị”.

Chị ta cúi đầu, ánh mắt liếc từ trái sang phải, từ phải lại sang trái, trong miệng còn lẩm nhẩm, làm như đang tính toán, qua một lúc, ngẩng đầu lên. “Thêm mười văn, tôi nói cho cô”.

Lâm Y sáng khoái ném xuống đất. “Nói”.

Chị ta nhanh chóng đáp. “Là phu nhân Âu Dương phủ doãn sai tôi tới”.

Lâm Y tiếp tục hỏi. “Tại sao sai chị tới, mục đích gì?”.

Chị ta đáp. “Cái này tôi không biết”.

Trong lúc đối thoại, Lâm Y nhìn chằm chằm ánh mắt của chị ta, thấy được sự mập mờ úp mở bên trong, nàng hơi trầm ngâm, bảo thím Dương buông chị ta ra. Người đàn bà quần khăn lam không bị trói buộc nữa, nhanh chóng ngồi xổm xuống hốt tiền rơi vãi trên đất, nhét vào túi, chạy vội ra cửa.

Lâm Y lập tức đẩy thím Dương, dặn dò. “Theo đuổi chị ta”.

Thím Dương cũng vội vàng ra cửa, theo dõi người đàn bà quần khăn lam, nhưng rốt cuộc thím Dương không phải người gốc Đông Kinh, không rành địa hình nơi này, lúc ở ngõ Châu Kiều thì không sao, nhưng vừa ra khỏi ngõ, quẹo bảy tám đường hẻm, liền mất dấu người đàn bà đó. Thím Dương dụi mắt rồi lại dụi mắt, đi lòng vòng chung quanh nhưng vẫn không thu hoạch được gì, đành ủ rũ về nhà, thỉnh tội với Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, tôi dè mắt dấu cô ta, xin thiếu phu nhân trách phạt”.

Lâm Y nghe thím kể những việc trải qua, an ủi. “Cũng không phải lỗi của thím, phạt thím được gì đâu”.

Chúc bà bà nói. “Tôi thì quen thuộc đất Đông Kinh, ngặt nỗi tuổi già sức yếu, chạy không nổi, bằng không đã đuổi theo rồi”.

Thím Dương hỏi Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân không tin là phu nhân phủ doãn đứng đằng sau chứ?”.

Lâm Y nói. “Phu nhân phủ doãn không oán không thù với chúng ta, vì sao phải sai người đến làm loạn?”.

Thím Dương và Chúc bà bà ngẫm nghĩ, đều gật đầu nói phải.

Lúc này, Thanh Miêu chạy vào điểm, nói. “Com đĩa bán hết”. Lâm Y đang định lên tiếng, Thanh Miêu nói tiếp. “Em biết có người nếu náo loạn, Nhị thiếu phu nhân không lòng dạ nào nấu com thêm, bởi vậy đã đóng cửa sổ rồi”.

Lâm Y dờ khóc dờ cười. “Liền em lanh lợi, nếu không có việc thì giúp ta suy nghĩ xem, người phụ nữ ban nãy tới làm loạn rốt cuộc là phương nào sai sử”.

Thanh Miêu trước đại biểu toàn thể đồng bào cả nước mắng to kẻ phá hoại kia một trận, hỏi thêm. “Nhị thiếu phu nhân không bắt nhốt chị ta lại tra khảo?”.

Lâm Y trả lời. “Bên ngoài rất đông người, còn chưa làm gì chị ta đã gào khóc thảm thiết, ta sợ quan sai tới, liền ném cho chị ta năm mươi văn, dụ chị ta khai”.

Thanh Miêu lập tức hỏi. “Là ai?”.

Lâm Y trả lời. “Chị ta nói là phu nhân phủ doãn”.

Thanh Miêu không chút do dự lắc đầu. “Nhất định không phải”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Vì sao?”.

Thanh Miêu khẳng định. “Phu nhân phủ doãn em có gặp, thần thái khí khái, làm người hào sảng, nhất định không làm sự tình như thế, nếu bảo rằng là phu nhân Vương hàn lâm xảo quyệt kia, em còn tin chút”.

Thím Dương nghe được, ngộ ra phần nào. “Hay người đứng sau lưng kẻ quấy phá kia là phu nhân Vương hàn lâm? Bà này bất hòa với phu nhân phủ doãn, chúng ta đều đã thấy”.

Chúc bà bà cũng cảm thấy thím Dương nói có lý, phụ họa. “Phu nhân Vương hàn lâm vì hắt nước bẩn lên phu nhân phủ doãn nên sai người đến nháo, lại cố ý nói ra tên phu nhân phủ doãn, khiến bà ấy chịu phiền toái”.

Mọi người phân tích đều có đạo lý, Lâm Y lại chậm rãi lắc đầu, hỏi thím Dương. “Thím thực sự thấy người phụ nữ đó ra khỏi ngõ Châu Kiều?”.

Thím Dương mạnh mẽ gật đầu, đáp. “Nếu không phải vì ra khỏi ngõ, tôi làm sao mất dấu cô ta được”.

Lâm Y nói. “Vậy thì sợ là chuyện này chẳng liên quan gì đến phu nhân phủ doãn và cả phu nhân Vương hàn lâm”.

Ba người còn lại đồng loạt hỏi. “Vì sao?”.

Lâm Y cố ý ra đề cho Thanh Miêu, ánh mắt ra hiệu để cô đáp.

Thanh Miêu suy nghĩ một lúc, trả lời. “Em biết rồi, phu nhân phủ doãn và phu nhân Vương hàn lâm đều ở trong ngõ này, chị ta khẳng định là vội vã chạy về báo tin, nhưng ra khỏi ngõ chứng tỏ người đứng đằng sau là người ở bên ngoài”.

Lâm Y gật đầu, thím Dương lại có cách giải thích khác. “Có lẽ người đứng này sau quả thật là phu nhân phủ doãn, người đàn bà kia sợ bị lộ bởi vậy không dám báo tin, lập tức về nhà trốn”.

Lâm Y sững sốt, đây cũng là một khả năng, dù sao không ai dám đảm bảo chủ nhân kẻ phá rối kia không phải phu nhân phủ doãn. Thanh Miêu và mọi người tiếp tục phân tích, người một câu ta một câu, càng nói càng hồ đồ, đến cuối cùng ai cũng đáng nghi hết. Lâm Y nghe đến đâu đâu, phát tay cho bọn họ lui xuống, một mình về phòng ngồi, nhìn vách tường ngăn người, nghĩ thầm, mưu sinh trong thành quả nhiên mệt mỏi hơn ở nông thôn, ở nông thôn quá lắm là mấy tên du côn vô lại, đều là người ở ngoài sáng, không giống trong thành, trên mặt tươi cười đôn đả, sau lưng đâm dao không tiếc lực.

Lại nói đến Trương Trọng Vi, sau khi khóa cửa phòng bếp, chàng ra đường đi dạo, khảo sát các tửu điểm có rượu gì ngon, món gì lạ, đợi chàng quay về, phát hiện cuộc điểm, cửa sổ bán com đĩa đều đã đóng lại, cảm thấy vô cùng kì quái, vào nhà gặp Lâm Y đang ngồi sững ra trước bàn, chàng bước lên đẩy nhẹ nạng một cái, hỏi. “Xảy ra chuyện gì?”.

Lâm Y thuật lại toàn bộ cho chàng nghe, nói. “Thật hiếm, thiếu chút nữa để chị ta làm loạn âm ỹ, phá hủy thanh danh”. Lại cảm thán. “Nhiều kẻ đục nước béo cò, chưa trả tiền đã chuồn mất, còn không biết lỗi nhiều ỉ”.

Trương Trọng Vi hồi hận, nói. “Ta không nên đi dạo, hại em vất vả, may mắn không xảy ra chuyện gì lớn, bằng không ta thật là hối không kịp”.

Lâm Y không để ý lắm, chỉ nói. “Đã mở cuộc điểm buôn bán, ắt khó tránh khỏi việc này, cũng không phải lúc nào chàng đều ở nhà”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Em đã biết là ai sai sử người đến nháo chưa?”.

Lâm Y cười khỏ, nói cho chàng ban nãy Thanh Miêu và mọi người cùng phân tích. “Ai cũng đáng nghi cả, làm thế nào?”.

Trương Trọng Vi vô đầu, thì thào tự hỏi. “Mướn người đến gây rối nhất định phải là kẻ có tiền, là ai hào phóng như vậy?”.

Người nói vô ý, người nghe để tâm, trong đầu Lâm Y chợt lóe lên, đúng vậy, muốn mướn người đến gây rối thì phải ra tiền, phải chịu phí lưu, nếu không có lợi, làm việc ngu xuẩn như vậy chi đâu?

Y theo phân tích này, người đứng sau âm mưu đơn giản có hai mục đích. Thứ nhất là cạnh tranh buôn bán, ghen tị Lâm Y kiếm được tiền, bởi vậy đến phá hoại, kéo công việc làm ăn trong điểm xuống nước – phù hợp với điều này, không ai khác là Ngưu phu nhân; ngoại trừ nguyên nhân đó, thì phải là tranh giành đảng phái liên quan đến Trương Trọng Vi, hoặc là phe của Lí Giản Phu, hoặc là Vương hàn lâm.

Lâm Y phân tích cho Trương Trọng Vi nghe, lại chế cười chàng. “Trung lập quả là không tốt, phe phái nào cũng muốn cắn chàng một miếng”.

Trương Trọng Vi gãi đầu, nghi hoặc hỏi. “Gần đây Hàn Lâm viện gió êm sóng lặng, không hề có dấu hiệu gì nha”.

Lâm Y im lặng, suy nghĩ một lát, hỏi. “Lí thái thú là một phe, ca ca của thím – Phương Duệ và ông ấy quan hệ không xong nên hẳn ở một phe khác, vậy Âu Dương phủ doãn và các vị hàn lâm học sĩ trong Hàn Lâm viện là phe nào?”. Nàng hỏi xong, không đợi Trương Trọng Vi trả lời, liền nói. “Âu Dương phủ doãn nâng đỡ chàng là do nể mặt Lí thái thú, bởi vậy ông ấy và Lí thái thú là một phe, đúng không?”.

Trương Trọng Vi nghĩ, nói. “Đúng, nhưng cũng không đúng, Âu Dương phủ doãn dù thân với Lí thái thú, nhưng hai người chính kiến không giống nhau lắm, có điều ông ấy và Vương hàn lâm đồng mặt không đồng tâm nghe nói là thật”.

Lâm Y nghe xong rồi trí. “Vậy Âu Dương phủ doãn rốt cuộc thuộc phe nào?”.

Trương Trọng Vi nói. “Ông ấy phe nào cũng dính một chút, nhưng phe nào cũng không phải”.

Phe khéo đưa đẩy? Lâm Y lắc đầu, hỏi tiếp. “Tình hình Hàn Lâm viện ra sao?”.

Trương Trọng Vi trả lời. “Hoàng hàn lâm, Đặng hàn lâm, Lục hàn lâm đi theo Vương hàn lâm; Triệu hàn lâm và Tôn hàn lâm cùng phe với Lí thái thú”.

Lâm Y nghe xong, ngộ ra được chút ít, kể chàng nghe hôm khai trương các vị phu nhân hàn lâm tranh đấu gay gắt như thế nào, buồn cười nói. “Thì ra Tôn hàn lâm đối nghịch với Vương hàn lâm, ủng hộ phu nhân Tôn hàn lâm vội vã chứng tỏ lập trường, cũng không biết là thật hay là giả, hoặc là sợ em nói lộ ra trước mặt phu nhân Vương hàn lâm”.

Trương Trọng Vi nói. “Đều nói ngoại trừ Âu Dương phủ doãn, Vương hàn lâm là người có chỗ đứng nhất, ai chẳng giữ cho mình một đường lui, cho dù chính kiến bất đồng cũng không dám tỏ thái độ quá căng thẳng”.

Lâm Y nói. “Quan trường thực sự là loạn tùm lùm, em không hiểu, chỉ muốn biết hôm nay kẻ phá rối đến có liên quan gì đến bọn họ không”.

Trương Trọng Vi im lặng tự hỏi, cân nhắc lại những lời Lâm Y phân tích ban nãy, cuối cùng đưa ra kết luận, đảng phái tranh nhau thì không biết, nhưng người thuê kẻ gây rối đến nhất định không phải Ngưu phu nhân.

Lâm Y liền tiếp bị Ngưu phu nhân bức bách, vốn đã không cao hứng, nghe vậy phản bác. “Có gì chàng kết luận như vậy, hay bởi vì bà là trưởng bối của chúng ta? Chàng chớ quên, chúng ta dù gọi bà ấy một tiếng ‘bà ngoại’, nhưng thật ra chẳng dính dáng gì cả”.

Trương Trọng Vi nói. “Không liên quan đến việc đó, nương tử em thử ngẫm lại xem, bà ngoại tuy cũng mở tửu điểm, nhưng hai tòa tửu lâu của bà đều chỉ chiêu đãi nam khách, cho dù kẻ phá rối thật sự làm chúng ta sập tiệm, bà ấy được lợi cái gì?”.

Lâm Y chỉ nghĩ tới Ngưu phu nhân từng khuyên nàng đừng mở tửu điểm, lại có ý đồ mời phu nhân phủ doãn, quên mất điều này, nghe Trương Trọng Vi giải thích xong, cảm thấy có vài phần đạo lý, chỉ nói. “Vậy tạm thời để bà ấy qua một bên, những người bất hòa với chàng trên quan trường, phe nào có khả năng sai sử người đàn bà kia nhất?”.

Trương Trọng Vi cười khỏ. “Nếu đã bất hòa thì phe nào cũng có khả năng hết, sao ngay lập tức nhận ra được”.

Lâm Y suy nghĩ cũng rất đau đầu, nhác thấy đêm đã khuya, đành phải tạm thời để nghi vấn lại đó, thay đồ nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, tửu điểm và cửa sổ bán cơm cứ theo lệ thường mở cửa, nhưng vì hôm qua người đàn bà quần khăn lam đến làm loạn, tửu điểm buôn bán thảm đạm hơn nhiều. Lâm Y cực kì căm tức, rồi lại không thể làm gì, chỉ có thể ngồi sau quầy tiếp tục đoán rớt cuộc là ai âm mưu.

Thanh Miêu nhớ thương việc hôm qua, không lòng dạ nào bán com đĩa, liền đổi tay với thím Dương, để thím ra sau bán, chính mình chạy ra trước điểm, hỏi Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, nghĩ ra chưa?”.

Lâm Y lắc đầu, kể lại hôm qua nàng và Trương Trọng Vi thảo luận cho cô nghe, hỏi. “Người ta nói trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, ta và Nhị thiếu gia nghĩ không ra đáp án, bởi vậy thử hỏi em, ai là người có khả năng lớn nhất?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Tra ra manh mối

Thanh Miêu nhanh chóng đáp. “Là Nguru phu nhân”.

Lâm Y lấy làm lạ, hỏi. “Vì sao em lại khẳng định chắc nịch như vậy?”.

Thanh Miêu đáp. “Nhị thiếu phu nhân nói tranh giành đang phái, em nghe không hiểu, nhưng hiểu được các vị đại nhân làm quan phá điểm nhà chúng ta thì lợi chỗ nào?”.

Lâm Y nói. “Nguru phu nhân phá điểm nhà chúng ta cũng đâu có lợi gì, nhà bà ấy mở từ lâu chuyên chiêu đãi nam khách cơ mà”.

Thanh Miêu không cho là đúng, “Bây giờ không mở, chưa chắc tương lai sẽ không”.

Câu này có lý, Lâm Y đâm chiêu chọc lát, chậm rãi gật gù. Thanh Miêu chủ động xin ra chiến trường. “Nhị thiếu phu nhân, em đến nhà họ Dương hỏi Viên Lục thử tin tức thế nào, được không?”.

Lâm Y nghĩ nghĩ, đồng ý.

Thanh Miêu liền cời tạp dề ra, đi hướng phủ họ Dương. Phủ họ Dương ngay bên kia bức vách của ngõ Châu Kiều, khoảng cách quá gần, chưa tới mấy bước, Thanh Miêu ở đó mấy ngày, hiểu quy củ, không đi cổng lớn, trực tiếp rẽ qua cổng viện hướng tây chỗ người hầu ở, hỏi gã sai vặt canh cổng. “Tôi đến tìm Viên Lục, phiền đại ca gọi dùm một tiếng”.

Gã sai vặt nghe một tiếng ‘đại ca’ mất hết ruột gan, nghiêng người chỉ vào trong viện, nói. “Hắn ở kia kìa”.

Thanh Miêu cảm ơn, đi đến dưới tàng cây, đợi đến gần mới nhận ra Viên Lục không chỉ có một người. Bên cạnh còn một cô gái khác, cô gái này Thanh Miêu cũng biết, là Kim Bảo hầu hạ bên người Nguru phu nhân. Thanh Miêu cũng không bởi vì Kim Bảo ở đó mà dừng bước, vẫn đi về hướng đó, Kim Bảo nhìn thấy cô, sững sốt, đầu ngẩng lên thật cao, hỏi. “Thanh Miêu hôm nay rảnh rồi đến chỗ chúng ta? Trong điểm không bận bịu gì sao?”.

Thanh Miêu cảm thấy lời này có ẩn ý, càng nhận định kẻ âm mưu là Nguru phu nhân, nói. “Trong điểm buôn bán thật sự bận quá mức, Nhị thiếu phu nhân nhà chúng tôi đành phải mượn thêm hai người, tôi được chút thời gian rảnh, liền tới tìm Viên Lục đại ca trò chuyện”.

Nghe cô gọi ‘Viên Lục đại ca’ rõ là thân thiết, Kim Bảo hơi nhú mày, có ý hỏi. “Sao, cô lại đến đây mượn phòng bếp Viên Lục? Lần trước cô làm anh ấy bị phu nhân nhà chúng ta mắng một trận, tôi còn chưa tìm cô tính sổ đâu”.

Chuyện Viên Lục bị mắng, Thanh Miêu lần đầu nghe thấy, kinh ngạc hỏi Viên Lục. “Thật sao?”.

Viên Lục phát tay, nói. “Cũng không có gì, chỉ nói tôi hai câu mà thôi, nha đầu đừng nghĩ nhiều”.

Thanh Miêu nghe xong, càng muốn nói chuyện với Viên Lục. “Viên Lục ca, dời bước nói chuyện một lát”.

Kim Bảo bên cạnh nghe thấy, chua ngoa. “Có gì cứ nói, không nên nói sau lưng người khác, chẳng lẽ trao đổi tin vật?”.

Thanh Miêu cảm tức thái độ của cô ta, hất mặt. “Đúng là trao đổi tin vật đấy, thì làm sao?”.

Kim Bảo hận trừng mắt nhìn cô một cái, thở phì phì dậm chân rồi đi. Thanh Miêu cười với Viên Lục, nói. “Cô ta đi rồi, chúng ta khỏi cần đi”.

Viên Lục lo lắng. “Kim Bảo là tâm phúc trước mặt phu nhân nhà chúng tôi, nha đầu không sợ đắc tội cô ta sao?”.

Thanh Miêu ngạc nhiên. “Tôi cũng không phải người hầu nhà họ Dương, cô ta có tâm phúc mấy đi nữa cũng liên quan gì đến tôi đâu?”. Nói xong đột nhiên kêu lên một tiếng, hỏi. “Viên Lục ca, tôi không liên lụy đến anh chứ?”.

Viên Lục lắc đầu. “Không ngại, nha đầu đến tìm tôi, có việc gì?”.

Thanh Miêu nói dối. “Từ điểm nhà chúng tôi buôn bán rất tốt, mặt tiền cửa hàng không đủ tiếp khách, Nhị thiếu phu nhân định mở rộng thêm, bắt đắc dĩ vốn không đủ, bởi vậy định vay tiền Ngu phu nhân, thiếu phu nhân không biết Ngu phu nhân hào phóng bao nhiêu, liền sai tôi đến hỏi thăm một phen”.

Viên Lục nói. “Cái này sợ là khó lắm”.

Thanh Miêu hỏi. “Sao lại khó? Là Ngu phu nhân keo kiệt, hay phu nhân định tự mình mở một cái?”.

Viên Lục cả kinh. “Nha đầu làm sao...”.

Thanh Miêu lập tức hiểu rõ, trên mặt lại giả bộ ngây ngô. “Viên Lục ca, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi, sao anh lại kinh ngạc như vậy?”.

Viên Lục lúc này mới nhận ra bản thân thất thố, vội che giấu. “Phu nhân nhà chúng tôi cũng có chút keo kiệt, nhưng không cho người ta nói, tôi thấy cô ruột để ngoài da nói ra, nên mới kinh hãi như thế”.

Thanh Miêu cười, cũng không vạch trần. “Đã phu nhân keo kiệt, hẳn không chịu cho vay tiền đâu, tôi về báo cho Nhị thiếu phu nhân biết”.

Thanh Miêu về đến nhà, đi vào phòng trong tìm Lâm Y, trước nói nhỏ. “Không ngờ người nhà họ Dương đều sống hai mặt, Kim Bảo vậy, ngay cả Viên Lục cũng vậy”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Có gì nói lời này?”.

Thanh Miêu kể lại những lời Kim Bảo nói, Lâm Y vẫn chưa tin. “Lúc chúng ta ở nhà họ Dương, Kim Bảo hầu hạ hết sức tận tâm, chưa bao giờ nói nửa câu”.

Thanh Miêu xui một phát. “Cô ta trước mặt chủ nhân một kiểu, trước mặt người hầu lại là kiểu khác”.

Người như vậy thực sự quá nhiều, Lâm Y khuyên cô nghĩ thoáng một chút, lại hỏi. “Không phải em đi tìm Viên Lục hỏi thăm tin tức ư, kết quả thế nào?”.

Thanh Miêu nói. “Viên Lục cũng là kẻ hai mặt, ngày thường cư xử không tồi, đến lúc hỏi thăm tin tức thì không chịu nói gì, cuối cùng vẫn lờ miệng em mới biết được. Người sai sử kẻ phá hoại kia không ai khác ngoài Ngu phu nhân”.

Lâm Y cảm thấy hành vi của Viên Lục không có gì đáng trách, dù sao đối với một người hầu mà nói, còn có gì quan trọng hơn trung thành với chủ nhân của mình? Thanh Miêu nghe xong Lâm Y nói, liền tục gạt đầu. “Nhị thiếu phu nhân nói phải, nếu đối lại là anh ta hỏi thăm tin tức từ em, em cũng không chịu nói”.

Lâm Y vỗ vỗ sổ sách trước mặt, thở dài. “Cho dù biết thì sao, có làm gì được bà ta đâu”.

Thanh Miêu lòng đầy căm phẫn. “Sao không làm gì được, bắt bà ta đi gặp quan?”.

Lâm Y hỏi. “Em có chứng cứ không?”.

Thanh Miêu giật mình, chột bảo. “Nhị thiếu gia là quan đó thôi...”.

Cô nói xong, khí thế liền xẹp xuống, thở dài. “Nhị thiếu gia mà làm ở nha môn thì tốt rồi”.

Lâm Y nghe xong bật cười khanh khách. “Cho dù Nhị thiếu gia có làm ở nha môn đi nữa cũng không thể lấy quyền công mưu việc tư nha”.

Thanh Miêu nghĩ nghĩ, nói. “Nếu thật muốn trả đũa Ngu phu nhân, còn nhiều biện pháp, chúng ta chờ hai ngày đi, từ điểm của bà ta mà mở, em cũng đi phá”.

Lâm Y vốn định khuyên cô nài hai câu, nhưng ở chung lâu, hiểu tính tình Thanh Miêu mau đến mau đi, đợi điểm của Ngu phu nhân mở ra, chắc cô nàng cũng đã qua thời kì xúc động.

Nhưng lần này nàng nghĩ trật rồi, Ngu phu nhân hành động cực kì mau lẹ, buổi chiều nghe Tiểu tẩu từ đi làm về ngang qua cửa sổ com đĩa kê, cách đó không xa vừa mở một từ điểm mới, chuyên chiêu đãi nữ khách, trang hoàng xa hoa, khách đông, buôn bán nhộn nhịp hơn cuộc điểm nhà họ Trương gấp nhiều lần.

Ngu phu nhân thế nhưng nhanh chân như vậy, Lâm Y giật mình, nàng kết luận Ngu phu nhân đã toan tính xong hết trước khi thuê người đến phá hoại, chờ xong việc, việc kinh doanh của điểm nhà họ Trương thâm đậm rồi, điểm của bà ta liền khai trương, vừa hay kéo toàn bộ khách của bọn họ sang bên bà ta.

Đang nghĩ ngợi, chợt thấy phu nhân Vương hàn lâm đi ngang qua, Lâm Y vội chào đón. “Phu nhân Vương hàn lâm đã lâu không thấy, vào ngồi một lát?”.

Phu nhân Vương hàn lâm cười dịu dàng. “Không phải tôi không muốn chiêu cố việc kinh doanh của nhà cô, chỉ là nghe nói nhà cô thường có kẻ đến quấy phá, tôi chịu không nổi sợ hãi đâu”.

Lâm Y trơ mắt nhìn phu nhân Vương hàn lâm lên kiệu ra khỏi ngõ nhỏ, chắc là đến tân điểm nhà họ Dương. Nàng vô cùng buồn bực, cảm giận ngồi sau quây. Qua một lúc, có vị nương tử vào cửa, Lâm Y nhận ra, là vị nương tử yêu thích cảm nhận cuộc sống của các phu nhân nhà quan lại nhất, bước ra tiếp đón, không ngờ vị nương tử kia nhìn một vòng trong điểm, quay đầu bước đi, miệng còn oán giận. “Phùng nương tử dám gạt ta, nói các phu nhân nhà quan lại thường đến đây, làm gì có bóng người nào?”.

Có người bên ngoài hô lớn. “Không phải tôi lừa cô, là cô tìm lầm chỗ, điểm có các vị phu nhân ở ngõ bên kia”.

Lâm Y nén con tức, đang muốn trở lại quây, một gã sai vặt tìm tới cửa, đưa thiệp mời. “Từ điểm nhà chúng tôi khai trương, mời Lâm phu nhân hành diện đến chung vui”.

Lâm Y thấy hẳn biết mình, đoán là người nhà họ Dương, mở thiệp ra, quả nhiên Nguru phu nhân mời nàng đến tân từ điểm bà ta mới mở uống rượu.

Người ta có câu : Thua người không thua trận, Lâm Y sai Thanh Miêu lấy tiền, hào phóng thưởng cho gã sai vặt. Thanh Miêu nhìn gã sai vặt vừa đi, liền ra sau, Lâm Y giữ chặt cô, hỏi. “Em muốn làm gì?”.

Thanh Miêu nói. “Chúng ta đi chúc mừng Nguru phu nhân khai trương tân điểm”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Tất nhiên là phải đi, nhưng em ra sau chi vậy?”.

Thanh Miêu càng kì quái. “Đã đi phá hoại thì phải có vũ khí chứ?”.

Lâm Y dở khóc dở cười. “Thanh Miêu, nơi này không phải nông thôn, không thể tùy tính tình em được, em mà đi, người ta bắt được sẽ tha em đi gặp quan”.

Thanh Miêu giật mình. “Khó trách nhà họ Dương nhiều người hầu như vậy, Nguru phu nhân không sai bọn họ tới phá, lại phải mướn người khác”. Nói xong lại ảo não. “Người ở kinh đô làm việc ném đá giấu tay, em không quen nhìn”.

Lâm Y nhẹ giọng. “Gặp nhiều thì quen thôi”.

Thanh Miêu đảo mắt, đột nhiên cười to. “Em chẳng qua là chân ướt chân ráo vào thành, nhất thời không thích ứng kịp thôi, ném đá giấu tay hại người ai không biết? Nhị thiếu phu nhân yên tâm, chờ nhìn xem em làm việc”.

Lâm Y sớm tức giận khó bình Nguru phu nhân, không ngăn Thanh Miêu, chỉ dặn. “Cẩn thận chút, đừng để người ta phát hiện”.

Thanh Miêu ghé sát qua, giải thích kẻ sách, lại hỏi. “Nhị thiếu phu nhân, không thể mang vũ khí, vậy chúng ta đi thế nào?”.

Lâm Y cười. “Ăn mừng tân điểm nhà người ta khai trương, đương nhiên phải chuẩn bị quà”.

Nàng lấy danh mục quà tặng lúc điểm khai trương ra, tìm được tên Nguru phu nhân, chiếu theo đó chuẩn bị một phần lễ vật tương đương, lại đóng cửa, chỉ chờ thím Dương bán com ở đằng sau, chính mình dẫn theo Thanh Miêu và Chúc bà bà đi hướng từ điểm nhà họ Dương.

Bọn họ ra ngõ hỏi thăm một hồi, đi vào tân từ điểm, đoán thử xem nó ở đâu? Thì ra là ngay tại đình viện phủ họ Dương, chẳng qua ngăn hoa viên và một toàn nhà riêng ra, xây thành từ điểm cao cấp. Thanh Miêu hỏi hận. “Lúc mới đến nhà họ Dương, lẽ ra em nên lượn ra sau nhìn trộm một chút”.

Lâm Y an ủi cô. “Nhìn thì cũng được gì đâu, còn không phải vẫn chịu con tức, mặt cười đến chúc mừng”.

Trước từ điểm, cách cổng thật xa đã dựng các tấm lạp tre trang trí xanh đỏ, ngăn cách người bên ngoài, trước lối vào là hai phụ nữ cao to vạm vỡ, phụ trách ngăn nam khách lại; cổng xây đắp hai lớp mái, ở giữa là hàng hiên hình thang, chóp đỉnh từng lớp đều đặt dàn trồng hoa, chim chóc đủ kiểu, tua rua phủ xuống đủ sắc màu.

Lại ngẩng lên xem, trên cổng – một biển hiệu cực đại lóe sáng, trên khắc năm chữ to – Dương gia nương tử điểm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 154: Ăn miếng trả miếng

Thanh Miêu thấy Lâm Y không đi tiếp, nhỏ giọng thúc giục nàng. “Nhị thiếu phu nhân, này có gì đẹp đâu, em hận không thể đập hết”.

Lâm Y lại nói. “Học hỏi đi, về sau nhà chúng ta mở đại từ điểm cũng làm như vậy”.

Đi tới cửa, đưa thiệp mời, một nha hoàn tiến đến dẫn bọn họ đi vào, trước mặt không phải tửu lâu mà là hậu hoa viên của phủ họ Dương, vì trời lạnh, hoa cỏ cây cối điêu linh, bên trên dán rất nhiều giấy màu, so với hoa thật càng nổi bật; giữa vườn thấp thoáng bóng hành lang, bày rất nhiều lều các nhỏ, treo rèm, mờ mờ thấy được bóng người sau rèm, hẳn là khách uống rượu.

Lâm Y mặc dù khinh thường các hành xử của Ngưu phu nhân, nhưng không thể không bội phục tâm tư tình tứ của bà ta, giữa trời lạnh giá, ngồi trong các sưởi ấm, uống rượu nóng, thưởng thức phong cảnh, thật là một việc vui vẻ thoải mái.

Bên cạnh vườn có một mảnh rừng trúc, ven chân dựng một nhà chòi nhỏ, làm chỗ nghỉ chân câu cá. Lâm Y càng xem càng thấy thích, nhìn không được tán thưởng ra tiếng, bên cạnh có người thuyết minh. “Đáng tiếc trời không có tuyết, bằng không vừa nhấp rượu vừa thưởng tuyết, quả là mỹ mãn”.

Lâm Y nghe giọng này quen tai, quay đầu thì thấy hóa ra là phu nhân phủ doãn, nàng đang kinh ngạc, sau lưng phu nhân phủ doãn có thêm một người, chính là Ngưu phu nhân, bà ta cười với Lâm Y, lúc mở miệng lại tiếp lời phu nhân phủ doãn. “Chuyện nào có đáng gì, đợt tuyết rơi, tôi lại mời phu nhân phủ doãn đến”.

Phu nhân phủ doãn nghe vậy giống như thật hài lòng, nhoen miệng cười, tự mình vào các.

Lâm Y nhìn ra, hành động của Ngưu phu nhân có màu khoe khoang, ngụ ý : nhờ Lâm Y cô giúp một việc thì khó khăn như thế, cô thử nhìn xem, ta vẫn tự làm được; hay là : ta chỉ là một người đàn bà hộ tịch kinh thương thế nhưng cũng có năng lực mời được phu nhân phủ doãn đến rồi đây, lúc nhờ cô hỗ trợ cô lại bảo không được, chẳng lẽ cô cố ý đưa đẩy lừa phỉnh ta?

Ngưu phu nhân đến gần Lâm Y, cười nói. “Lần trước mời phu nhân phủ doãn đến, vì chiều dài trong nam tửu điểm chộc giận phu nhân, bởi vậy cứ lo lắng mãi, giờ mở nướng tửu điểm, mời phu nhân đến bồi tội”.

Câu này nghe ra là đang giải thích với Lâm Y, thật ra Lâm Y cũng không cho rằng Ngưu phu nhân mở nướng tửu điểm có gì không ổn, dù sao buôn bán thì cạnh tranh ở đâu cũng có, cuộc điểm nhà họ Trương cũng không thể một mình độc đại mãi, nhưng cạnh tranh thì cạnh tranh, chỉ vì giành khách mà mướn người đến điểm của nàng làm loạn không phải hành vi quân tử, huống chi bà ta lại đứng vai trưởng bối của Lâm Y.

Biết Ngưu phu nhân là kẻ đứng sau màn làm chủ thì thế nào, hiện giờ bà ta đứng trước mặt Lâm Y cười nụ cười của người thắng cuộc, Lâm Y cũng chẳng làm gì được, còn phải lộ cái mặt cười ra, trái lương tâm nói câu chúc mừng.

Người phi thường cũng có thủ đoạn phi thường, may mắn có Thanh Miêu, bằng không lần này coi như nợ không có chủ. Chủ tớ đồng tâm, Thanh Miêu cảm ứng được suy nghĩ của Lâm Y, lén kéo tay áo nàng, nói cho nàng mọi thứ đã sẵn sàng.

Lâm Y nhớ tới trước lúc xuất phát, Thanh Miêu mang theo “thành quả” từ nhà bếp, nhìn không được buồn cười, bước bộ nhẹ nhàng đi theo nha hoàn dẫn đường lên lầu cao ngắm cảnh.

Ngồi trong các, nữ tiểu nhị bộ dạng xinh xắn dâng lên thực đơn, mời Lâm Y chọn lựa. Lâm Y gọi xong, cố ý chọn tất cả đều là thức ăn nhiều nước, cũng may đang là mùa đông, cố ý như thế cũng không ai hoài nghi.

Chọn xong rượu và thức nhắm, nhìn thức nhắm dọn ra, trà rượu bùng lên, Lâm Y chọn loại rượu tên là “Khai môn hồng”, nghĩa là “Khởi đầu tốt đẹp”, tên đáng mừng, hẳn là chất lượng cũng đáng gờm, đợt rượu được rót ra, quả nhiên màu rượu trong chén đỏ au, Lâm Y nhấp một ngụm, có hương hoa quả, nhưng không phải rượu trái cây, nàng chưa bao giờ gặp qua loại rượu nào như thế, cũng định hỏi tiểu nhị nhưng sợ Ngưu phu nhân biết, càng đến tỏ vẻ bề vệ khoe mẽ, may mắn dẫn theo Chúc bà bà, lãnh giáo một phen biết được, chất rượu trong chén thật ra bình thường, nhưng trong rượu lại bỏ thêm anh đào.

Anh đào giữa mùa đông giá buốt quả là trân quý, rượu do chính điểm bán chỉ sợ đều không địch nổi cấp bậc này, Lâm Y chắc lưỡi. Chúc bà bà hơi nản lòng, thừa dịp tiểu nhị ra ngoài, nói với Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, nếu không chúng ta về bán cơm đĩa vậy, tửu điểm to như thế, lại còn bán rượu thượng thừa, chúng ta làm sao so bì”.

Thanh Miêu trách mắng. “Chúc bà bà, bà bà thật sự là làm xẹp khí thế, tự diệt uy phong của chính mình”.

Chúc bà bà vội ngậm miệng, biện bạch cho mình. “Tôi chỉ là nói câu thật lòng, cũng không hề có tâm tư khác”.

Lâm Y nhìn bà một cái, im lặng.

Đào rất thức ăn đã dọn lên hết, một món canh trăm vị, một món canh tam thúy, một âu lẩu chao, tiểu nhị còn bung lên một đĩa toàn là da heo giòn, nói. “Quý khách chọn nhiều món canh, không thể nhắm rượu, bởi vậy bà chủ tặng thêm một phần da heo, ngài chham tương mơ ăn cùng”.

Lâm Y thưởng tiền, nói. “Thay ta tạ bà chủ các người”.

Tiểu nhị tạ ơn, khom người lui ra, tiện đường đóng cửa lại dùm bọn họ.

Chúc bà bà chỉ vào đó. “Da heo không tính quý báu, nhưng tửu điểm bình thường đều chỉ chấm giấu tôi, chỗ bà này dùng tương quả mơ, cao hơn một tầng”.

Thanh Miêu thấy trong các không còn ai lạ, vội tiến lên, nhấc tay áo định hành động, Lâm Y ngăn cô lại, sai Chúc bà bà. “Bà bà gọi tiểu nhị đến đây”.

Chúc bà bà vâng theo đi ra ngoài, Thanh Miêu ngạc nhiên hỏi. “Nhị thiếu phu nhân, chủ tửu đề phòng bà ấy?”.

Lâm Y nói. “Bà ta cũng không phải người nhà chúng ta, đương nhiên phải đề phòng”.

Thanh Miêu gạt đầu, lấy một vật trong tay áo ra ném vào tô canh trăm vị, lại lấy muỗng đảo lên. Vừa buông muỗng xuống, Chúc bà bà liền dẫn tiểu nhị đi vào, Lâm Y nói với tiểu nhị như không có việc gì xảy ra. “Ta thấy phu nhân phủ doãn cũng ở đây, người bưng tô canh này sang đó giúp ta, nói là của ta mời”.

Tiểu nhị vừa nhận tiền thưởng của Lâm Y, tất nhiên là hoan hỉ giúp nài, lập tức mang khay tới bưng tô canh trăm vị kia sang chỗ phu nhân phủ doãn.

Lâm Y nhìn tiểu nhị đi khỏi, chính mắt thấy tiểu nhị vào trong tiểu các đối diện, lẳng lặng đếm một, hai, ba trong bụng, chợt nghe thấy tiếng hét chói tai bên kia, đúng là giọng của phu nhân phủ doãn. “Trong canh có con gián!”.

Tiếng hét vang lên, một đám người lật đặt chạy đến tiểu các, trong đó có Ngu phu nhân. Lâm Y vì tránh đề người ta nghi ngờ, bảo Chúc bà bà ở lại trong các, bản thân cũng dẫn theo Thanh Miêu đến tiểu các của phu nhân phủ doãn xem nào nhiệt.

Trong các, phu nhân phủ doãn ngồi trước bàn, mặt trắng như tờ giấy, một nha hoàn của bà này chỉ vào con gián trong chén, chất vấn Ngu phu nhân. “Một bà còn khoe khoang nhất định sẽ làm phu nhân phủ doãn hài lòng, vậy nói thử xem cái này là cái gì?”.

Một nha hoàn khác hát đệm theo. “Phu nhân phủ doãn nếu có gì sơ suất, bà có gánh nổi tội không?”.

Ngu phu nhân không hổ là lão tướng trên thương trường, mặt không hề để lộ chút kinh hoàng, trấn định tự nhiên hỏi. “Tô canh trăm vị này là ai bưng lên?”.

Tiểu nhị ban nãy bưng sang ra sức chen chúc đám người để đi vào trả lời, nhưng Lâm Y giành trước một bước, khoa trương la lên. “Đây là món ban nãy tôi gọi, nghĩ rằng phu nhân phủ doãn thích nhất ăn canh trăm vị, bởi vậy vừa dọn lên đã sai tiểu nhị bưng sang cho phu nhân, sao bên trong lại có con gián chứ? Đều do tôi không phải, nên xem cẩn thận hãy cho bưng qua”.

Trong đám người vây xem cũng có người mở đầu điểm, cực thích ý nhìn Ngu phu nhân ngày đầu khai trương đã vấp té, một người lên tiếng. “Ngu phu nhân, cái này không liên quan đến bà rồi, con gián ở trong canh nhìn thế nào cũng không ra, gọi đầu bếp tới hỏi một chút, lại xuống bếp tra khảo dạy dỗ một phen”.

Kẻ khác lại chưa ngoa nói. “Cô thì biết cái gì, nhà bếp ở tửu điểm của Ngu phu nhân đều không cho người ngoài đi vào, sợ động tay động chân làm chuyện xấu”.

Người lúc trước nói đáp lại. “Sợ hãi chuyện xấu? Tôi thấy hẳn là nhà bếp có gì mờ ám, sợ bị người ta nhìn thấy đó thôi”.

Ngu phu nhân thấy bọn họ bỏ đá xuống giếng, tức giận lắm, nhưng mấy người này cũng không phải do bà ta mời đến mà là nghe nói nương tử điểm nhà họ Dương khai trương, đặc biệt lên vào, ước gì điểm của bà ta ngày đầu khai trương liền đóng cửa, để bản thân về tự mở một nhà, bởi vậy căn bản không thêm đề ý tình trạng của Ngu phu nhân, tự nói tự bình luận không ngừng.

Lâm Y nhìn vậy, lấy làm lạ, chẳng lẽ ai cũng có ý tưởng như nhau, muốn điểm nhà người ta đóng cửa để mình mở một nhà siêu quần xuất chúng hơn? Đông Kinh lớn như vậy, tửu điểm cho nam khách đã vài trăm nhà, chẳng lẽ ai nấy đều chăm chăm mở mấy cái nương tử điểm, dù thật có thể đoạt được việc làm ăn này đi nữa, có đáng sao? Nàng đảo mắt qua phu nhân phủ doãn này giờ vẫn đang đen mặt, hiểu ra, khách mà bọn họ muốn tranh giành không phải người khác, mà chính là các phu nhân nhà quan lại này đây, lúc Ngu phu nhân sai người đến làm loạn chắc cũng nghĩ như thế, đại khái nghĩ rằng ngày nào tửu điểm nhà Lâm Y còn chưa sụp thì các phu nhân nhà quan lại sẽ không chịu đến tửu điểm do thương nhân như bà ta mở.

Tiểu nhị bưng tô canh trăm vị chen chúc qua tầng tầng lớp lớp người, rốt cuộc vào được trong các, thờ phỉ phò trả lời Ngu phu nhân. “Phu nhân, tô canh trăm vị là Lâm phu nhân mời khách, sai nô tỳ bưng qua cho phu nhân phủ doãn”.

Thanh Miêu bất mãn nói. “Lời này ban nãy Nhị thiếu phu nhân nhà chúng ta đã sớm nói, còn cần nhà người bỏ sung sao?”.

Ngu phu nhân ngẩng đầu nhìn, người nào cũng dè bĩu như thể có một câu mà nhắc lại hoài, bà ta thầm hận Lâm Y chiếm trước tiên cơ. Có vài câu chính bà ta không tiện nói ra, liền khụ nhẹ một cái, ý bảo Kim Bảo phía sau ra trận.

Kim Bảo hiểu ý, lập tức đi ra, nói Thanh Miêu. “Canh là các người tặng, liên quan gì đến phu nhân nhà chúng ta? Nói không chừng con gián kia là các người len bỏ vào, muốn phá thanh danh tửu điểm nhà chúng ta”.

Lâm Y thầm khen một tiếng thông minh, đáng tiếc Thanh Miêu còn khôn ngoan hơn, sớm đoán được điều này, chuẩn bị một kế hoạch toàn vẹn không kẽ hở. Nàng liếc mắt kêu Thanh Miêu tiến lên, Thanh Miêu đến gần bàn, trước xin phép phu nhân phủ doãn, lại cầm đôi đũa, hỏi. “Phu nhân phủ doãn, đôi đũa này ngài còn dùng không?”.

Phu nhân phủ doãn tỏ ra ghét bỏ, quay mặt sang chỗ khác. “Bẩn chết người, ai còn dùng nữa”.

Thanh Miêu nhẹ nhàng gạt đầu, dùng đũa gấp con gián lên cao cho mọi người cùng thấy rõ ràng. “Các vị nhìn xem, con gián này vừa thấy đã biết là bị nấu chín”.

Phu nhân quan lại đương nhiên không dám nhìn, bị con gián làm ghê tởm lùi về phía sau. Các bà vợ thương nhân có mở cuộc điểm thì nhìn, lập tức kêu lên. “Ngu phu nhân, đúng là đầu bếp nhà bà nấu canh không để ý rơi vào rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Diệt trừ hậu hoạn

Nguru phu nhân tìm đập bình bình trong ngực, chính mình cũng bắt đầu hoài nghi có khả năng nào đầu bếp nhà mình không để ý làm con gián rớt vô canh không, có điều bà ta nghĩ thì nghĩ thế nhưng không chịu dễ dàng thừa nhận, liền nhẹ giọng khụ tiếp hai tiếng.

Kim Bảo lại bước ra tiền tuyến, cô ta không dám nhìn thẳng Lâm Y, chỉ neho mắt liếc Thanh Miêu. “Vô duyên vô cớ, vì sao phải tặng canh trăm vị cho phu nhân phủ doãn, nhất định có gì mờ ám bên trong”.

Chưa đợi Lâm Y và Thanh Miêu lên tiếng phản bác, ngoài dự đoán của mọi người, phu nhân phủ doãn đã nói. “Ta và phu nhân Trương hàn lâm tương giao đã lâu, cô ấy mời ta ăn chén canh trăm vị cũng có vấn đề ư?”.

Phu nhân phủ doãn ra tiếng bảo vệ Lâm Y, Kim Bảo làm sao còn dám nói gì, nhìn Nguru phu nhân, xám xịt lùi về phía sau. Người cạnh tranh với từ điểm nhà họ Dương lập tức bắt được cơ hội, ồn ào lên. “Nguru phu nhân, do mình sai thì mau thừa nhận đi, cố sao đổ sang cho khách, bản lãnh gì kì vậy?”.

Nguru phu nhân cực muốn cãi lại, nhưng phu nhân phủ doãn đã tỏ thái độ trước, bà ta sợ mình mở miệng chẳng những không vấn hồi được gì, ngược lại đắc tội khách quý, bởi vậy đành phải nhẫn nhịn, tiến lên hành lễ bồi tội. “Tiểu điểm quản lý không tốt, khiến phu nhân phủ doãn hoảng sợ, sau này sẽ quản thúc nhà bếp nghiêm khắc hơn”.

Phu nhân phủ doãn vịn tay nha hoàn, đứng dậy nói. “Nếu ngay từ đầu bà đã tỏ thái độ như vậy, ta cũng nề mặt bà hôm nay khai trương, không thêm so đo, nhưng ngay cả khi bà đã nhìn thấy tang vật, chẳng những không chịu nhận sai, ngược lại tìm mọi cách đùn đẩy, thật sự khiến người ta chán ghét”.

Câu này nói thật nghiêm trọng, Nguru phu nhân vội vã biện bạch, nhưng phu nhân phủ doãn căn bản không để ý tới bà ta, lập tức rời đi. Nguru phu nhân đuổi theo giải thích, bị coi như không hề nghe thấy.

Lâm Y thật sự không ngờ phu nhân phủ doãn lại bênh nàng, vô cùng kinh hi, chính nàng dù đã chuẩn bị sẵn lý do phản bác Kim Bảo, nhưng nhất định không hiệu quả bằng một phần ngàn lời nói của phu nhân phủ doãn.

Các vị khách còn lại trong điểm, bởi vì con gián, càng vì lời của phu nhân phủ doãn, cũng đều phát tay áo bỏ đi, chớp mắt hoa viên liền trống trải.

Nguru phu nhân đuổi theo phu nhân phủ doãn mãi đến khi bà này lên kiệu, không thu hoạch được gì. Bà ta suy sụp xoay người, phát hiện Lâm Y đứng đằng sau, đầu tiên là giật thót, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi. “Không ngờ cô thủ đoạn nhiều như vậy, ngay cả việc nấu chín con gián trước cũng tính tới”.

Lâm Y tỏ ra ngơ ngác. “Bà ngoại nói gì cháu không hiểu?”.

Nguru phu nhân đang định mắng, Lâm Y lấy quả từ tay Chúc bà bà, dâng lên bằng hai tay cho Nguru phu nhân, cười khanh khách. “Bà ngoại, lúc cước điểm nhà chúng cháu khai trương, ít nhiều có bà ngoại chiếu cố việc buôn bán, hôm nay bà ngoại cũng mở điểm, đây là quả đáp lễ chúng cháu gửi tặng”.

Nàng nghiêng hai chữ “chiếu cố” và “đáp lễ” thật nặng, nhìn mặt Nguru phu nhân lúc xanh lúc đỏ. Kim Bảo thấy Nguru phu nhân không có phản ứng, cân nhắc tâm ý của bà ta, gờ tay gạt đồ quả của Lâm Y, chua ngoa. “Mèo chúc tết chuột, không thể an tâm...”.

Chát! — Còn chưa nói xong, trên mặt đã bị ăn một tát.

Lâm Y đang đáng tiếc quả ngã lộn xộn dưới đất, chưa từng để ý, còn tưởng rằng Thanh Miêu đánh, đợi ngẩng lên mới phát hiện cái tát kia do tay Nguru phu nhân làm.

Người hầu thay chủ nhân xả giận, ngược lại bị ăn đánh? Lâm Y kinh ngạc không thôi.

Nguru phu nhân mắng Kim Bảo. “Người là thứ thân phận gì? Dám mạo phạm phu nhân hàn lâm?”.

Kiều ngạo như Nguru phu nhân, mặc dù dám âm thầm làm chuyện xấu xa, cũng không dám đắc tội trước mặt Lâm Y, đây đại khái là đặc quyền và ưu đãi của thân phận phu nhân nhà quan lại. Tình cảnh này, nên bình tĩnh, nhưng Lâm Y rốt cuộc vẫn là một người hi nộ bình thường, nhin không được nhoen miệng cười khinh, tâm có vài phần đắc ý.

Trong đầu có đắc ý đến đâu, vẫn phải bảo toàn tư cách, Lâm Y trước khuyên Nguru phu nhân. “Bà ngoại cần thận đau tay”. Lại nhìn Kim Bảo, nói. “Nha hoàn không biết tôn ti như vậy, nên giáo huấn, nhưng bà ngoại đừng vì thế mà giận hờn thân mình”.

Thanh Miêu cảm thấy hôm nay đúng là nở mày nở mặt, thừa dịp bọn họ đang nói chuyện, nhặt quả dưới đất lên, chongoi lại cẩn thận, nhét vào lòng Kim Bào, nói. “Nhị thiếu phu nhân nhà chúng ta chú ý cấp bậc lễ nghĩa nhất”.

Ngũ ý, nhà các người đánh đổ tấm lòng của người ta thực sự hết sức vô lễ. Biểu tình trên mặt Ngũ phu nhân lại bắt đầu vắn vẹo, Lâm Y không đành lòng nhìn tiếp, vội vàng lên kiệu rời đi.

Về đến nhà, Trương Trọng Vi đã xong việc quay về, đang ngồi trong phòng. Thanh Miêu thấy Chúc bà bà đã đi, liền cao hứng phần chần kè lại kế hoạch hay của mình cho Trương Trọng Vi nghe, còn tả lại cảnh tượng Ngũ phu nhân muối mặt như thế nào. Cô nàng đang kể hăng say, Trương Trọng Vi lại ngắt lời, trách móc. “Oan oan tương báo biết đến khi nào, bà ngoại ám toán chúng ta, nhà người lại lập mưu trả đũa, vậy lần tới có phải lại đến phiên bà ta đến điểm nhà chúng ta làm loạn không?”.

Thanh Miêu mặc dù thấy lời chủ nhân nói có lý, nhưng một bầu nhiệt huyết bị tạt nước lạnh, vẫn có chút không phục, cãi lại. “Nếu không trả đũa, Ngũ phu nhân chỉ biết chúng ta dễ bắt nạt, chẳng lẽ cứ để mình bị ám toán vậy sao?”.

Trương Trọng Vi á khẩu không trả lời được, nhưng vẫn cảm thấy Thanh Miêu hành vi không ổn, hỏi Lâm Y. “Nương tử, Thanh Miêu lấy con gián ở đâu ra, không sợ ngày mai bà ngoại cũng đến nhà chúng ta ném vào một con?”.

Lâm Y mặt bình tĩnh nói. “Em cứ sợ đắc tội người ta chỗ này chỗ kia, không ngờ lại bị người ta cho rằng mình dễ bắt nạt, từ nay về sau, em muốn làm người ác, ai cũng đừng mơ ăn hiếp được”.

Trương Trọng Vi nghe không hiểu, hỏi. “Nương tử, em nói gì vậy?”.

Lâm Y hừ một tiếng. “Chàng sợ bà ngoại ăn miếng trả miếng? Em còn lo bà ta không đến đây, lần trước người đàn bà kia làm loạn, là em mới mò điểm, không kinh nghiệm, lần tới còn dám đến, chàng chờ xem thủ đoạn của em”.

Trương Trọng Vi nói. “Nếu có biện pháp mạnh nào chặt đứt luôn ý niệm trong đầu bà ta thì tốt nhất”.

Lâm Y cười. “Không hổ là quan nhân của em, em cũng đang có ý này”.

Lâm Y kể lại chuyện hôm nay phu nhân phủ doãn bệnh vực nàng cho Trương Trọng Vi nghe, bảo rằng mình rất kinh ngạc, Trương Trọng Vi lại nói. “Tuy rằng Đại Tổng chúng ta, người người đi học đều là môn sinh của thiên tử, nhưng Âu Dương phủ doãn có ơn tri ngộ ta, bởi vậy coi ta là đệ tử, bệnh vực ta một phần cũng là bình thường, nếu ông ấy là sư phụ, thì phu nhân phủ doãn là sư nương, đương nhiên phải giải vây cho em trước mặt người khác”.

Lâm Y trêu ghẹo. “Xem ra, hôm nay là em nhờ phúc của chàng hết?”.

Trương Trọng Vi đồng dạng nói. “Đó là đương nhiên”.

Hai người cười đùa một phen, Thanh Miêu chen vào. “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, hai ngài rốt cuộc có cách nào diệt cỏ tận gốc không?”.

Vừa rồi Trương Trọng Vi nói những lời kia, trong lòng Lâm Y đã có tính toán, lúc này nghe Thanh Miêu đặt câu hỏi, liền sai cô mài mực, đặt bút xuống viết mấy chữ, đưa cho Trương Trọng Vi nhìn, hỏi. “Chàng thấy được không?”.

Trương Trọng Vi nhìn kỹ, nói. “Cũng được, dù sao Âu Dương phủ doãn không thuộc phe nào cả, em quan hệ gần gũi chút với phu nhân phủ doãn cũng không sao, không sợ bị người ta nói nhảm”.

Lâm Y hỏi. “Vương hàn lâm và Âu Dương phủ doãn không hợp hướng, chàng không sợ ông kia biết, khiến chàng khó xử?”.

Trương Trọng Vi nói. “Chỉ cần em không nói, Âu Dương phủ doãn và phu nhân phủ doãn không nói, Vương hàn lâm sao biết được?”.

Lâm Y nói tiếp. “Này khó đảm bảo, phụ nữ thường nói nhiều, sợ phu nhân phủ doãn không cẩn thận khoe ra, nói cho phu nhân Vương hàn lâm biết”.

Trương Trọng Vi rốt cuộc càng hiểu Âu Dương phủ doãn hơn, nói chắc nịch. “Em yên tâm, thái độ làm người của Âu Dương phủ doãn rất cẩn thận, hơn nữa thanh cao, quyết không cho phép phu nhân phủ doãn nói chuyện này ra ngoài”. Chàng ngẫm nghĩ, lại bổ sung. “Nhưng có lẽ Âu Dương phủ doãn sẽ không đồng ý chuyện này, thật đúng là khó nói”.

Lâm Y nghe xong đoạn đầu, cao hứng cao hứng, bị đoạn sau đã kích, thất vọng. “Theo chàng nói thì việc này đúng là không dễ thành công”. Nàng nói xong, cũng ngẫm nghĩ, đột nhiên nói. “Nếu không, em trực tiếp đi tìm phu nhân Vương hàn lâm?”.

Thanh Miêu chen vào, tỏ vẻ phản đối. “Nhị thiếu phu nhân đã quên? Phu nhân Vương hàn lâm làm người lòng dạ hẹp hòi, tính toán chi li, còn thường xuyên ghen chớ đánh mèo, giao thiệp với bà ta thôi đã phí não rồi, chúng ta đi tìm bà ta, chỉ sợ càng không xong, chẳng thà tự mình chống đỡ”.

Lâm Y cười. “Ta chỉ nhắc tới vậy thôi, em đã nói một lèo đủ thứ”.

Thanh Miêu chu miệng. “Em chỉ thật tâm khuyên bảo”.

Lâm Y gật đầu. “Vậy bỏ đi, chưa cần bàn thái độ làm người của phu nhân Vương hàn lâm thế nào, chỉ tính khả năng bà ta đối tốt với chúng ta thôi đã không lớn mấy, tuy nói Vương hàn lâm và Âu Dương phủ doãn đều là ứng cử viên tương đương, nhưng tình huống trước mắt, Âu Dương phủ doãn vẫn có thực quyền cao hơn, càng có thể chiếu cố nhà chúng ta”.

Trương Trọng Vĩ hơi kinh ngạc. “Nuơng tử, ta không ngờ em cũng giỏi tính kế như vậy”.

Lâm Y giận nói. “Ai cũng thế, em chỉ là bất đắc dĩ”.

Thanh Miêu nói. “Tính kế người khác còn tốt hơn bị người khác tính kế”.

Lâm Y nói. “Ta không có tâm tư hại người, chỉ là tự bảo vệ mình mà thôi”.

Nàng cầm lại tờ giấy trong tay Trương Trọng Vĩ, hỏi lại một lần. “Thật sự thỏa đáng?”.

Trương Trọng Vĩ mỉm cười. “Thỏa đáng, chẳng qua em thật sự bỏ được?”.

Lâm Y vui đùa. “Lúc ở nông thôn, vì đối phó với thím, cái gì em chưa bỏ được? Hiện tại coi như ít”.

Nàng ngồi xuống bàn lần nữa, chiếu tờ giấy kia, lại soạn một phần, đợi nét mực đã khô, gấp cẩn thận bỏ vào phong thư, dùng sáp niêm phong kín, lại sai Thanh Miêu đưa đến nhà Âu Dương phủ doãn, dặn dò. “Đưa đến cửa là được, không cần thiết đi vào, còn nữa, nhớ phải thưởng tiền”.

Thanh Miêu vâng theo, cẩn thận nhét phong thư vào lòng, hướng ngõ nhỏ đi về phía Đông.

Lâm Y bên này đang nghĩ làm sao chặt đứt ý định của Ngưu phu nhân, Ngưu phu nhân bên kia cũng đang cân nhắc đối phó với Lâm Y như thế nào.

Ngưu phu nhân tức giận khó bình, vừa nể Lâm Y khinh người quá đáng, vừa mắng Kim Bảo có mắt không trông, dám nhục nhã Lâm Y trắng mặt, suýt nữa khiến bà ta bị người khác sỉ vả.

Kim Bảo mười phần ám ức, nhưng chính cô ta cũng rõ, bất mãn thì bất mãn, không được phép lộ ra một tia, bằng không chết thảm, ở nhà họ Dương, chỉ khi Ngưu phu nhân thoải mái, người hầu bên dưới mới có ngày lành, bởi vậy cô ta yên lặng nghe hết những câu chửi rủa khó nghe, còn hiến thêm kế cho Ngưu phu nhân. “Phu nhân, Lâm phu nhân biện pháp thô bỉ, cô ta có thể ném gián vào canh của chúng ta, chẳng lẽ chúng ta không làm được?”.

Ngưu phu nhân đứng trước cửa sổ, nhìn từ điểm trang hoàng sa hoa trong hậu hoa viên nhà mình, nói. “Người thì biết cái gì, cước điểm nhà họ Trương vốn chỉ nhỏ xíu như thế, gọi là cước điểm vẫn là nói quá, nhiều nhất tính là liệt hộ, cho dù có con gián trong canh, người ta cũng không thấy chuyện gì to tát, dù sao chỉ bỏ ra nhiều đó tiền, không thể yêu cầu quá cao. Đại từ điểm nhà chúng ta thì khác, dù là từ điểm phục vụ nam khách, cũng là đứng số một số hai”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Thủ đoạn bỉ ổi

Kim Bảo nghe trong lời nói của Ngưu phu nhân lộ ra vài phần đắc ý, vội vàng thúc ngựa mà lên. “Đương nhiên, nhiều chính điểm còn so kém nhà chúng ta”.

Chiều này nịnh bợ ngay đúng chỗ, Ngưu phu nhân hơi mỉm cười, nói. “Đúng là vì như thế ánh mắt người ta mới nhìn chằm chằm vào chúng ta, đặc biệt các từ điểm cho nam khách không bằng chúng ta lại giữ lòng ghen tức, nhìn thấy con gián liền đi theo làm rộn lên, hận không thể từ điểm nhà chúng ta lập tức sụp”.

Chiều theo ý Ngưu phu nhân thì chẳng cần biện pháp bỏ gián, nhưng Kim Bảo lại có cách suy nghĩ khác. “Phu nhân, hôm nay bị Lâm phu nhân ám hại như vậy, ngày mai công việc buôn bán của chúng ta khẳng định sẽ hỏng, chỉ sợ các vị phu nhân nhà quan lại khó khăn kéo được quan hệ lại quay về cước điểm nhà họ Trương...”.

Ngưu phu nhân hận lời này, ác độc trừng mắt liếc Kim Bảo, mắng. “Chẳng lẽ ta không biết sao? Còn phải nhờ người nhắc nhở?”.

Kim Bảo vội giải thích. “Phu nhân đừng vội, nô tỳ có biện pháp”.

Ngưu phu nhân hỏi. “Biện pháp gì, nói nghe một chút, nếu vô dụng, ta cho người tha đi đánh đòn”.

Kim Bảo không kìm nổi run lên, nói. “Cước điểm của bọn họ khác chúng ta, cổng giáp đường ngõ, trước cửa kẻ đến người đi, ngay cả bình phong hay khoảng sân ngăn cách cũng không có, chúng ta chỉ cần tìm hai tên lưu manh, vọt vào trong đập phá một vòng, đảm bảo không ai dám đến nữa”.

Ngưu phu nhân cười to. “Điều kế, trong điểm có đàn ông xông vào, làm gì còn phu nhân nhà quan lại nào dám đến nữa, nếu sờ ai đó một phen, đừng nói các phu nhân, nuơng tử nhà bình dân cũng không dám đi”.

Kim Bảo thấy kẻ sách của mình được Nguru phu nhân tán thưởng, trong lòng biết tính mạng an toàn, thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nguru phu nhân từ trước đến nay thường phạt phân mình, cười nói. “Chỉ cần được việc, tăng tiền tiêu vặt hàng tháng cho ngươi”.

Kim Bảo vui mừng rạo rức đáp lời, nói. “Vậy nô tỳ đi tìm mấy tên lưu manh đến?”.

Nguru phu nhân mắng. “Hồ đồ, chúng ta mới tranh cãi với bọn họ xong, cước điểm nhà họ Trương lập tức có kẻ phá khuấy, ai chẳng nghĩ là do chúng ta làm”.

Kim Bảo lấy sai lòng, lại bị ăn mắng, mấy tiểu nha hoàn bên cạnh muốn cười mà không dám, nhìn thực vất vả. Kim Bảo biết sợ im miệng, ngoan ngoãn lui sang một bên, nói. “Nô tỳ toàn nghe phu nhân sai sử”.

Nguru phu nhân có kẻ sách hay, trong lòng hết phiền não, thỏa thuê mãn nguyện, chỉ chờ thời gian trôi qua, mọi người đều quên mất chuyện “Đương gia nương tử điểm” có con gián, liền xuống tay với cước điểm nhà họ Trương.

Lâm Y dù không biết có âm mưu quỷ kế đang nằm trong bóng tối chờ nàng, nhưng cũng sớm đoán được Nguru phu nhân sẽ không dễ dàng bỏ qua, bởi vậy trong lòng nóng ruột chờ phu nhân phủ doãn hồi âm. Thanh Miêu đi truyền tin về thừa, nha hoàn mở cửa nhận thư, đi vào bẩm báo phu nhân phủ doãn, lúc trở ra còn dặn cô là về nhà chờ tin tức, không nói thêm gì nữa.

Lâm Y mừng thầm, nếu không trực tiếp từ chối, hẳn là thành công, nói cho Trương Trọng Vi nghe, Trương Trọng Vi cũng nghĩ như thế.

Cả hai vợ chồng dự liệu không lầm, phu nhân phủ doãn nhận được phong thư, thấy là của Lâm Y viết cho mình, bọn họ ở gần như thế, có chuyện sao không sai nha hoàn đến truyền tin, còn đặc biệt viết thư? Mở ra xem mới phát hiện bên trong không phải là thư, mà là hai tờ khế ước như nhau, ý tứ đại khái là : bởi vì phu nhân phủ doãn đầu tư vào cước điểm nhà họ Trương nên được hưởng tiền lãi một phần mỗi năm, bên dưới Lâm Y đã kí tên đóng dấu, bên còn lại để trống, chỉ chờ phu nhân phủ doãn kí tên.

Âu Dương phu nhân đã quen gặp cảnh quà cáp, nhưng lần đầu có người tặng quà kiểu này, bà ngạc nhiên nhìn khế ước nửa ngày, than một câu. “Phu nhân Trương hàn lâm, chiều này thực sự cao minh”.

Nha hoàn tiếp thân của Âu Dương phu nhân, chính là người ngày ấy chất vấn Nguru phu nhân – Điểm Thúy, nhỏ giọng nói. “Quà là cao, cho dù bị người nhìn thấy cũng không cách nào nói đây là quà cáp được”.

Nha hoàn tiếp thân thường thường đều hiểu rõ tâm ý chủ nhân nhất, phu nhân phủ doãn đúng là nghĩ như thế mới không quá quyết cự tuyệt hảo ý của Lâm Y như mọi khi, mà bảo Thanh Miêu trở về chờ tin tức.

Âu Dương phủ doãn thanh liêm, vì thanh danh, phu nhân phủ doãn đã không biết bao lần từ chối quà cáp lễ vật theo chỉ thị của ông này, nhưng nói bà không muốn nhận thì là giả, trong phủ nhiều người, chỉ tiêu cũng lớn, người kiếm tiền lại chỉ có một mình Âu Dương phủ doãn, dù bổng lộc của ông này không thấp, nhưng vẫn cứ trúng chọi đá, bằng không đã chẳng lưu lạc từ ở trong tiểu viện thành xuống ở phòng hạ đẳng.

Điểm Thúy nhìn ra phu nhân phủ doãn do dự, giật gậy bà. “Phu nhân, phu nhân Trương hàn lâm tặng lễ nhất định không liên quan đến lão gia, đơn thuần chỉ vì phu nhân thôi”.

Phu nhân phủ doãn ngạc nhiên. “Cớ sao nói vậy?”.

Điểm Thúy tiếp. “Một là muốn cảm tạ phu nhân ngày ấy ở nương tử điểm của nhà họ Dương đã bênh vực cô ấy; thứ hai thì, Trương hàn lâm tuy chỉ là biên tu, nhưng không quyền cũng không thế, cước điểm nhà ấy còn phải dựa vào phu nhân chiếu cố”.

Phu nhân phủ doãn vốn do dự, nghe đến đó lại động tâm, chỉ nói. “Nếu thật sự giống như lời người nói, ta nhận cũng không tính...”.

Bà chưa nói xong, đã bị Âu Dương phủ doãn trở về đột ngột ngắt lời. “Không tính cái gì?”.

Phu nhân phủ doãn hoảng sợ, không kịp giấu khế ước, đành phải chủ động đưa qua. Vị phu nhân phủ doãn này, ngoài đường thì khí phách mấy phần, nhưng ở nhà vẫn kính sợ Âu Dương phủ doãn, bởi vậy trong lòng đang run, chỉ chờ tiếng quở trách vang lên.

Không ngờ Âu Dương phủ doãn lật qua lật lại khế ước nhìn mấy lần, mặc dù cau mày, nhưng mở miệng lại nói. “Phu nhân kinh thương cũng là vì trong nhà, ta khó nói được gì, có điều việc này chớ để bọn họ biết được, miễn cho bị người ta nói xấu”.

Phu nhân phủ doãn sùng sốt hồi lâu mới phục hồi lại, vui vẻ nói. “Lão gia đồng ý?”.

Âu Dương phủ doãn ngồi xuống cạnh bà, nói. “Nếu là người khác, ta khẳng định không đồng ý, nhưng nếu là nhà Trương hàn lâm thì thôi bỏ qua”.

Phu nhân phủ doãn cười. “Lão gia thật sự coi Trương hàn lâm là đệ tử”.

Âu Dương phủ doãn nói. “Khó được Trương hàn lâm là người biết tri ân, ở Hàn Lâm viện công bằng trung lập, không hề có ý đứng về phe Vương hàn lâm, ta dù khinh thường kết bè kết phái, nhưng có nhiều người trợ lực luôn luôn tốt”.

Phu nhân phủ doãn gật đầu nói phải, Âu Dương phủ doãn còn có công vụ cần làm, đứng dậy đi hướng nha môn. Điểm Thúy vén màn tiễn Âu Dương phủ doãn xong, trở về tươi cười. “Chúc mừng phu nhân”.

Phu nhân phủ doãn cười, sai Diễm Thúy mài mực, kí tên vào hai tờ khế ước, lại gọi người mang một phần trả về cho cước điểm nhà họ Trương.

Cả nhà Lâm Y nhận được phần khế ước đã có chữ kí của phu nhân phủ doãn, ai nấy mừng rỡ như điên, Thanh Miêu lập tức nói. “Em đi ra ngoài một vòng, cho bọn họ biết cước điểm nhà chúng ta không phải dễ bắt nạt”.

Lâm Y trách. “Chớ vội khoe mẽ, bằng không sẽ càng rước lấy nhiều phiền toái”.

Thanh Miêu vội im miệng, cúi đầu nhận sai. “Em cao hứng quá đầu, nhất thời quên mất”.

Lâm Y giấu khế ước xong, nói. “Mọi sự đã chuẩn bị —”.

“Chỉ chờ gió đông thổi?”. Trương Trọng Vi tiếp lời.

Lâm Y cười lắc đầu. “Chỉ chờ bà ngoại của chúng ta tới cửa”.

Ngư phu nhân không cô phụ kì vọng của bọn họ, mười ngày sau, giờ com chiều, trong điểm đang đông khách, chợt có hai gã lưu manh không để ý thím Dương ngăn trở, vọt vào trong điểm, nhìn nhìn bên trái, sờ sờ bên phải. Thím Dương vội vàng tiến lên, nói. “Hai vị khách quan, chúng ta là nương tử điểm, không tiếp nam khách”.

Một gã chỉ ra ngoài bĩu môi, cọt nhả nói. “Rõ ràng ghi là ‘Trương gia cước điểm’, không phải ‘Trương gia nương tử điểm’, bà thím chớ gạ ta”.

Vài vị nương tử da mặt mỏng đã đặt cốc xuống bàn, lặng lẽ đi ra ngoài. Thím Dương thấy thế, bối rối, ý vào sức khỏe tốt, túm một tên lưu manh tha ra ngoài, tên lưu manh kia không để ý, bị tha đi mấy bước mới la lên. “Ai du, bà thím gấp gấp quá nha”.

Thím Dương mặt đỏ tai hồng, quay đầu lại nhở một ngụm, mắng. “Thằng nhãi con, tuổi của ta đủ làm bà nội nhà người đó”.

Một tên lưu manh khác thấy thím Dương bận tay, nắm lấy cơ hội, đi đến bên cạnh một nương tử, định đưa tay sờ mó, lại nghe tiếng rống to. “Dừng tay!”.

Tên lưu manh giật mình nhảy dựng, rút tay về. Quay đầu nhìn, cũng lại là một nương tử nữa, liền cười hèn hèn. “Sao sao, tiểu nương tử ghen tị?”.

Tiểu nương tử mà hấn gọi chính là Thanh Miêu, chỉ thấy cô nàng cười hi hi đi tới chỗ tên lưu manh. “Hai vị đại ca, xin chờ một lát, bà chủ điểm chúng tôi nhất định không để hai vị đại ca thất vọng”.

Hai gã lưu manh còn tưởng chủ điểm định lấy tiền mua chuộc cho xong việc, liếc nhau, nghĩ bụng : nhận thêm tiền của một bên cũng chẳng có gì không tốt, nhận xong lại về báo cáo kết quả, vì thế cùng ngậm miệng, chỉ chờ Thanh Miêu dẫn đi nhận tiền.

Thanh Miêu trấn an hai tên lưu manh xong, tại gọi vài vị nương tử đang định trốn ra ngoài. “Hôm nay các vị bị sợ hãi, thật là thất lễ, bởi vậy mấy thức rượu đều miễn phí, còn tặng thêm một đĩa thịt dê mềm, lấy làm an ủi”.

Các vị nương tử nghe xong, bước chân ngừng lại, chần chờ nói. “Nương tử điểm nhà các người có đàn ông xông vào, làm sao uống rượu được nữa?”.

Thanh Miêu nhẹ nhàng cười, giơ tay lên vỗ vỗ hai cái, tiếng vang chưa dứt, đã thấy bốn năm người vạm vỡ tay cầm dây thừng đi vào, mọi người còn chưa hiểu sao, hai gã lưu manh đã bị trói thành bánh chưng, miệng còn bịt vải.

Thanh Miêu cúi người hành lễ với các vị nương tử chung quanh, nói. “Hiện tại trói bọn chúng đi gặp quan, đến lúc đó xin các vị cùng làm chứng cho”.

Mấy người nể mặt phần rượu miễn phí, gật gật đầu. Thanh Miêu tạ ơn, gọi thím Dương trông chừng điểm, bản thân dẫn mấy người vạm vỡ kia kéo hai tên lưu manh ra nhà môn cáo trạng.

Âu Dương phủ doãn nghe nói là cước điểm nhà họ Trương xảy ra chuyện, phá lệ dành thời gian, lập tức thẳng đường, sai người áp giải hai tên lưu manh lên, thẩm vấn. “Cước điểm nhà họ Trương có thù oán gì với hai người, khiến các người phải đến phá rối?”.

Hai gã lưu manh hô to oan uổng, rên la. “Thanh thiên Đại lão gia, chúng con không phải cố ý, chẳng qua tưởng lầm cước điểm nhà họ Trương chiêu đãi nam khách, định vào uống chén rượu, còn chưa đặt mông ngồi đã bị bọn họ trói gô đến”.

Âu Dương phủ doãn thấy Thanh Miêu quỳ gối dưới công đường, liền hỏi. “Bọn họ nói có thật không?”.

Thanh Miêu miêu tả lại tình hình ban nãy trong điểm, nói. “Các nương tử trong điểm đều có thể làm chứng, chẳng qua thân phận của bọn họ không thể xuất đầu lộ diện”.

Âu Dương phủ doãn nói. “Không ngại, cho người đến gặp cũng được”.

Vài nha dịch lĩnh mệnh, từ Thanh Miêu dẫn đường, đi hướng cước điểm nhà họ Trương.

Chương 157: Phủ doãn xử án

Trong cuộc điểm, các nương tử đều còn ở, Thanh Miêu mời nha dịch đứng chờ ngoài cửa, vào điểm thỉnh cầu bọn họ đi làm chứng. Các nương tử ban nãy bị hoảng sợ, cũng hận hai tên lưu manh kia, hơn nữa chỉ cần người hầu đi là được, liền đồng ý phái nha hoàn ra công đường làm chứng.

Có nhân chứng, xử án cũng đơn giản, Âu Dương phủ doãn nghe mấy cô nha hoàn kể lại, lúc này ném thẻ phán, truyền đánh hai tên lưu manh mỗi tên ba mươi đại bản.

Nha dịch cũng biết nhìn sắc mặt quan trên, thấy Âu Dương phủ doãn thật sự muốn trị hai tên kia, không dám nhẹ tay, nghiêm hình mà đánh, ba mươi đại bản đánh xong, mõng hai tên kia đã da tróc thịt bong.

Âu Dương phủ doãn xử án xong xuôi, đang định bãi đường, sư gia tiến lại gần, nói nhỏ. “Phủ doãn đại nhân, vừa rồi Điểm Thuyết nháy mắt ra dấu với bên này, chỉ sợ phu nhân có việc tìm ngài”.

Âu Dương phủ doãn vốn không thích phu nhân của mình can thiệp công sự, nhưng nghĩ cuộc điểm nhà họ Trương có phần của phu nhân phủ doãn, hẳn thực sự cũng không sao, vì thế tạm thời chưa bãi đường vội, ra sau gặp phu nhân, hỏi. “Phu nhân sao lại tới nha môn, có việc gì?”.

Phu nhân phủ doãn nói. “Phu nhân Trương hân lâm ban nãy mới tìm đến, bảo rằng lưu manh gây rối là do sau lưng có kẻ sai sử”.

Âu Dương phủ doãn vuốt râu. “Không sai, ta cũng đoán vậy, bọn họ xưa nay tuy rằng hành vi vô lại, nhưng đều không phải kẻ không có đầu óc, nếu chẳng nhận món hời của người khác, nào dám tùy tiện đắc tội quan viên triều đình”.

Phu nhân phủ doãn nói tiếp. “Lão gia không ngại thì phái hai nha dịch lặng lẽ theo đuôi bọn họ, âm thầm tìm tòi xem”.

Âu Dương phủ doãn cho rằng kẻ này cũng ổn, đồng ý với phu nhân phủ doãn, chờ quay lại công đường, liền thì thầm vài câu với sư gia, sai ông này đi xuống an bày.

Tiếng trống bãi đường vang lên, mấy nha dịch tiến đến, xách hai gã lưu manh ném ra ngoài, hai tên này thân thể chắc nịch, mặc dù bị đánh ba mươi đại bản, vẫn nhịn đau đứng lên bỏ chạy được, bọn hắn không để ý đằng sau có bốn nha dịch đang lặng lẽ theo đuôi.

Hai gã lưu manh vội vã tìm đến chủ mưu đòi tiền thuốc thang, không thèm đi đường vòng, lập tức chui vào cổng sau phủ họ Dương, gọi bà giữ cửa dẫn đi vào. Nhìn thấy Ngưu phu nhân, bọn hắn khóc váng trời đất, oán giận oán giận, bảo rằng bà ta giao việc khó giải quyết, làm liên lụy bọn họ, bởi vậy đòi năm quan tiền tức mạch đi bốc thuốc.

Năm quan tiền tức mạch chính là năm ngàn văn, quả thực xảo trá. Ngưu phu nhân tức điên, mắng. “Hai người làm hồng việc ta giao, còn có mặt mũi trở về?”.

Lưu manh sờ dĩ gọi là “lưu manh” chính là vì không thèm nói đạo lý, một tên thì rên rỉ bảo rằng bị đánh nặng quá đi không nổi, tên còn lại nằm ưỡn vạ quay cuồng dưới đất, giở trò vô lại không đi.

Ngưu phu nhân kinh doanh từ điểm nhiều năm, quỷ sứ xà thần gì còn chưa thấy, đâu hề sợ, lúc này gọi mấy người gia đình vào, tha bọn hắn đi xuống.

Một tên kêu lên. “Ngưu phu nhân, bà có bản lĩnh thì đánh chết hai đứa tôi ở đây, bằng không sau này cho bà đẹp mặt”.

Tên khác bổ sung. “Trừ phi thành thật trả tiền đây”.

Ngưu phu nhân bị chọc cay, cả giận nói. “Ta thử nhìn xem, hai người có năng lực gì”. Nói xong dặn mấy gia đình cầm gậy tới, trước đánh cho bọn hắn thành thật một chút lại ném ra ngoài.

Lưu manh vẫn ưỡn vạ như cũ, la hét. “Có bản lĩnh thì đánh chết ta đi —”.

Nói chưa xong, cơn mưa gậy gộc đã giáng xuống người, bọn hắn đau quá ôm đầu lủi ra ngoài, còn chưa tới cửa đã bị chặn đường, cùng lúc đó gậy gộc cũng ngừng tay, ngẩng đầu nhìn lên, thì ra bốn nha dịch đang đứng trước cổng như hung thần giữ cửa.

Một tên lưu manh phản ứng cực nhanh, lập tức quỳ xuống, la làng oan uổng. “Ngưu phu nhân ý thể hiếp người, dùng hình tra tấn riêng, xin Thanh thiên Đại lão gia làm chủ”.

Một nha dịch nói. “Ta không phải Thanh thiên Đại lão gia, người chó có làm bộ, toàn theo chúng ta đi nha môn một chuyến”.

Ngưu phu nhân nghĩ vừa rồi bà ta và hai tên lưu manh đối thoại bị nha dịch nghe hết toàn bộ, tim suýt nữa bay ra ngoài, bà ta vừa thềm mắng gã sai vặt canh cửa vô dụng, vừa don đả tiến lên tiếp đón, muốn văn hồi một phần. “Các vị quan sai, xin mời vào đại sảnh ngồi”.

Bốn nha dịch căn bản không thấm bộ dạng đó, hai người áp chế lưu manh, hai người khác chỉ tay ra ngoài. “Ngu phu nhân, mờ”.

Lần này đi nha môn, thị phi không thể tránh, Ngu phu nhân gọi quản gia, nói với nha dịch. “Tôi chỉ là phụ nữ, sao lên công đường được, các vị quan sai châm chước, để quản gia thay mặt, thế nào?”.

Có thể làm quản gia ở nhà họ Dương, đương nhiên là bản lĩnh tinh thông, nhìn trúng đầu lĩnh trong bốn người, làm bộ hành lễ, lạng lẽ nhét đỉnh bạc nhỏ vào tay nha dịch.

Nha dịch không hề đổi sắc mặt, nhét nguyên bảo vào tay áo như chưa có gì xảy ra, nói. “Vậy quản gia theo chúng ta đi một chuyến”.

Ngu phu nhân thấy nha dịch chịu nhận hối lộ, thăm nghĩ việc này chắc sống, mừng rỡ, kéo quản gia ra bên, dặn dò kĩ lưỡng mới để ông ta theo nha dịch đến công đường.

Việc này bà ta nhìn trật lất, Âu Dương phủ doãn bản thân thanh liêm, quản giáo cấp dưới cũng cực nghiêm, căn bản không ai dám một mình ăn hối lộ. Nha dịch đầu lĩnh vừa lên nha môn liền trình nguyên bảo lên, không vội nói tình tiết liên quan vụ án, trước tố cáo Ngu phu nhân sai quản gia đút lót quan sai, đám người vây xem ngoài cửa đều rào rào. “Nhất định là Ngu phu nhân sai người phá hoại, bằng không vì sao phải đút lót, chột dạ mà thôi”.

Quản gia nghe được mồm hôi lạnh đầm đìa, thấp thỏm lo âu. Âu Dương phủ doãn nghe nha dịch thuật lại xong, lại nghe lưu manh khai lần hai, vỗ ngực kinh đường*, phán: Ngu phu nhân mua người phá rối việc làm ăn của lương dân, tội không thể tha, bị phạt một trăm lượng vàng.

*Mộc kinh đường: Như trong Bao Công hay gõ xuống bàn rầm rầm đó các bạn, còn Thề phán thì thấy xuống đất = kết án.

Trăm lượng vàng cũng không tính nhiều với Ngu phu nhân, nhưng việc này gây ảnh hưởng tới danh tiếng, tiền tài không bù nổi, từ lúc Âu Dương phủ doãn cho bãi đường xong, tửu điểm của Ngu phu nhân liền bị liệt vào danh sách các tửu điểm ít được hoan nghênh nhất, các chính điểm cước điểm đều đề phòng bà ta vạ lãn, danh dự của ba tòa tửu lâu nhà họ Dương tụt về mo.

Không chỉ như thế, hứng thú lớn nhất của Dương Thăng là la cà tửu điểm, từ lúc xảy ra chuyện này xong, dù anh ta đến tửu điểm nhà ai cũng bị cự ngoài cửa, tất cả đều xưng. “Ai biết nhà ông đến uống rượu hay đến làm loạn”.

Tiếng xấu nhà họ Dương truyền khắp nơi, Dương Thăng thậm chí chịu khổ, chỉ có thể buồn đầu ở nhà, oán giận Ngu phu nhân không ngừng. Ngu phu nhân quả trách anh ta. “Tôi hành động như vậy cũng là vì việc làm ăn, hiện giờ xảy ra chuyện, anh không giúp đỡ thì thôi, còn dám oán giận mẹ anh”.

Dương Thăng cãi lại. “Việc buôn bán nhà chúng ta luôn luôn tốt, nếu không phải do mẹ đột nhiên tham phát tài, nhất định mở nương tử điểm gì gì đó cạnh tranh với nhà cháu ngoại thì chẳng có việc gì xảy ra cả”.

Ngụ ý là trách Ngu phu nhân mua dây buộc mình, tự chuốc lấy khổ. Ngu phu nhân nổi cơn tam bành, nắm cây phát trần liền quật, cây phát trần vốn cắm trong bình hoa làm trang trí, đánh cũng chẳng chịu được bao lâu, vừa quật vài cái, lông gà đã rút đầy đất, Dương Thăng không phải người biết nhẫn nhục chịu đựng, không ngoan ngoãn chịu đánh, trốn đông trốn tây, đánh đổ hai lò huân hương, nát ba bình hoa, Ngu phu nhân tức quá mắng chửi không ngừng.

Dương Thăng đang trốn vui vẻ, đột nhiên thấy Kim Bảo đứng ở cửa nháy mắt với mình, trong lòng biết có việc, liền la lên lung tung. “Mẹ, mẹ muốn việc buôn bán thịnh vượng trở lại, cũng không phải không có cách”.

Ngu phu nhân biết con trai mình dù cà lơ phất phơ nhưng đầu óc nhiều ý tưởng, liền dừng tay, thờ hồng học chống tay xuống bàn hỏi. “Anh có tới ý gì, mau nói ra”.

Dương Thăng vội vã muốn ra ngoài tìm hiểu ngọn nguồn, bịa chuyện. “Mẹ đến xin lỗi bồi thường cháu dâu một cái, mọi người ở Đông Kinh thấy cả hai hòa hảo trở lại, mọi sự liền xong”.

Ngu phu nhân nghe vậy càng điên, tay giơ cây phát trần không còn dính mấy cọng lông gà lên, lại quật Dương Thăng tiếp, mắng. “Thằng trướng thói này, ta thân là trưởng bối, bảo ta tới cúi đầu nhận lỗi với nó?”.

Dương Thăng lùi trái lùi phải, nói. “Cháu dâu tuy là vãn bối, nhưng là phu nhân nhà quan lại, chúng ta nếu không phải thân thích, mẹ thấy cháu dâu còn phải hành lễ đó”.

Ngu phu nhân sừng sốt, đột nhiên chảy hai hàng nước mắt. “Đều do cha anh mất sớm, buôn bán bắt buộc dĩ phải nhập hộ tịch thương gia, bằng không ta cũng là phu nhân nhà quan lại”.

Dương Thăng thấy mẹ thương tâm, không trốn nữa, bước đến đỡ bà ta. Ngu phu nhân trời sinh tính mạnh mẽ, gạt tay con ra, nói. “Anh rút ra ngoài đi chơi đi, để ta tự nghĩ ngơi”.

Kim Bảo vội chạy đến đỡ bà ta về phòng ngủ, lúc đi ngang qua Dương Thăng, nhanh chóng thì thầm hai tiếng. “Viên Lục”.

Dương Thăng biết, chờ Ngu phu nhân về phòng, nhanh như chớp chạy ra cổng sau, Viên Lục quả nhiên đang chờ ở đó, thấy anh ta đến, vội ghé tai, nhỏ giọng nói. “Thiếu gia, Lan Chi vừa gửi tín đến, bảo rằng Ngu Đại Lực lại đến đùa giỡn cô nương ấy”.

Ngu Đại Lực là biểu huynh của Dương Thăng, con trai của ca ca Ngu phu nhân, Dương Thăng nghe vậy, hai mắt tròn lên, cả giận hét một tiếng

“Khinh người quá đáng”, phóng ra ngoài. Tới chỗ Lan Chi, Ngu Đại Lực đã đi, Lan Chi bỏ nhào vào lòng Dương Thăng, khóc ròng. “Thiếu gia, hần cả ngày đến quấy nhiễu, làm sao bây giờ”.

Dương Thăng an ủi người yêu, xoa người chạy đến nhà họ Ngu, gọi Ngu Đại Lực ra, không nói câu nào, trước vung quyền đánh thẳng vào mũi hần, máu chảy đầm đìa.

Ngu Đại Lực ăn đau, giơ tay chùi, thấy đây là máu, nhất thời sợ quá khóc lên, vừa chạy vào nhà vừa la. “Ta phải nói cho cha mẹ biết, để cha mẹ phân xử công bằng”.

Cha mẹ Ngu Đại Lực chính là anh trai và chị dâu của Ngu phu nhân, bọn họ biết chẳng khác nào Ngu phu nhân cũng biết, Dương Thăng không dám mạo hiểm, vội vàng đuổi theo bắt lấy Ngu Đại Lực, nói. “Anh mạng tiếng là biểu huynh tôi thế mà làm người không phúc hậu, theo dõi tôi tìm đến chỗ Lan Chi thì thôi, còn đùa giỡn cô ấy, rốt cuộc anh có để tôi vào mắt không?”.

Ngu Đại Lực ảm ức, bịt hai lỗ mũi đang chảy máu, nói. “Cậu còn biết tôi là biểu huynh của cậu? Chỉ vì đũa kỵ nữ mà đánh biểu huynh thành như vậy”.

Dương Thăng quát. “Là anh giờ trò với cô ấy trước”.

Ngu Đại Lực cười khinh. “Lan Chi của cậu, không biết đã bị bao nhiêu người đùa giỡn qua rồi, sao cậu không tìm mà đập bọn họ, chỉ biết khi dễ tôi”.

Câu này đâm trúng nỗi đau chôn trong lòng Dương Thăng, nhin không được lại nắm lấy cổ áo hần vung thêm quyền nữa. Ngu Đại Lực lại khóc la thảm thiết, muốn chạy vào nhà, Dương Thăng tóm hần lại, nói. “Anh muốn kỷ nữ thế nào, tôi mua tặng, nhưng Lan Chi không được, nếu anh còn gặp lại cô ấy, cẩn thận tôi chặt cụt hai tay anh”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Hiệp nghị cưới vợ

Ngu Đại Lực gân cổ lên. “Lan Chi có gì khác kỷ nữ, có gì cậu động được, tôi không được? Kỷ nữ khác tôi không thèm, chỉ muốn Lan Chi”.

Đối mặt với kẻ không phân rõ phải trái như vậy, Dương Thăng chán nản. “Cô ấy là người của tôi, anh không rõ sao?”.

Ngu Đại Lực cười nhạo. “Người của cậu? Đưa giấy bán mình ra đây tôi xem”.

Dương Thăng ghen, Lan Chi mặc dù bị chủ nhân lúc trước đuổi đi, nhưng vẫn chưa trả giấy bán mình cho cô, nói ngắn gọn, hiện giờ cô vẫn là kỷ nữ, chủ nhân lại không phải Dương Thăng.

Ngu Đại Lực thấy Dương Thăng không nói được gì, dương dương tự đắc. “Nếu không có giấy bán mình, Lan Chi không phải người của cậu, nếu đã không phải của cậu, có gì không cho tôi động vào? Nói cho cậu biết, tôi chẳng những động, còn muốn đón cô ấy vào nhà nữa kia”.

Dương Thăng uy hiếp hần. “Đừng quên nhà họ Dương chúng tôi có người thân làm quan, chớ chọc giận tôi”.

Ngu Đại Lực phì cười. “Nhà các người chỉ có hai thân thích làm quan, một người xa ở Cù Châu, một người thì ở gần trước mắt nhưng ai cũng biết hai bên mới trở mặt xong, bọn họ không tính sổ với các người thì thôi, phải cảm ơn trời đất, còn dám dựa hơi người ta lên mặt hả?”.

Ngu Đại Lực dù dằn dặt, nói lại có lý vô cùng, Dương Thăng lại ghen, không khỏi oán giận Ngu phu nhân làm quan hệ với nhà Trương Trọng Vi biến xấu, bây giờ ngay cả chỗ dựa cũng không có nữa. Anh ta định về khuyên Ngu phu nhân, để bà ta sang nhà Trương Trọng Vi xoa dịu quan hệ, nhưng trước mắt có việc quan trọng hơn cần hoàn thành, đó là trấn an Ngu Đại Lực, vì hần lại đang ồn ào muốn tố cáo với cha mẹ Dương Thăng ăn hiếp hần, nói cho cô hần là Ngu phu nhân cũng biết.

Dương Thăng ra vẻ thân thiết, ôm bả vai Ngu Đại Lực, hỏi. “Biểu huynh, anh muốn tôi thế nào mới bằng lòng buông tha Lan Chi?”.

Ngu Đại Lực nghiêng đầu ngẫm nghĩ, nói. “Cậu có tư cách gì trả giá? Ném về tiền tài, nhà cậu không giàu bằng nhà tôi, ném về quyền thế, cha tôi còn có chức quan trên người, cả nhà cậu chỉ là thân áo vải”.

Dương Thăng sùng sốt, thật đúng như thế, anh ta quả thật không có gì đáng để thương lượng, trở nên ảo não, ai nói Ngu Đại Lực ngu ngốc chứ, vì sao tới lượt anh ta gặp hần, đầu óc hần còn lạnh lợi hơn người bình thường?

Ngu Đại Lực cũng ôm bả vai anh ta, cười nói. “Biểu đệ, cậu cũng chớ có hẹp hòi quá, Lan Chi kia chỉ là đũa kỵ nữ, cho tôi mượn chơi hai ngày thì sao, chớ hết hứng, nhất định trả lại cho cậu nguyên xi”. Hần thấy sắc mặt Dương Thăng càng lúc càng không xong, vội bổ sung thêm. “Không chỉ trả lại, còn tặng thêm hai đũa”.

Dương Thăng hít sâu một hơi, cố gắng ngăn chặn cơn bạo lực trời lên, nghiêm mặt nói. “Biểu huynh, tôi muốn cưới Lan Chi làm chính thê, đừng đùa cợt như vậy”.

Ngưu Đại Lực há to miệng, kinh ngạc nói. “Tôi nói đùa? Tôi thấy cậu mới là đang đùa đấy, đã từng tuổi này rồi sao còn giữ tư tưởng đó”.

Dương Thăng nhìn thẳng vào mắt hắn, thật tâm nói. “Tôi nói thật”.

Ngưu Đại Lực cười phá lên. “Cậu mơ mộng hão huyền đi thôi, cưới Lan Chi ư, đừng nói mẹ cậu, ngay cả tôi cũng không đồng ý, tôi không muốn gọi một đứa kỹ nữ là em dâu”.

Dương Thăng nói. “Không cần biết anh có đồng ý hay không, Lan Chi là em dâu tương lai của anh, tôn trọng cô ấy một chút”.

Ngưu Đại Lực ôm bụng cười, cười đến không thở nổi, chỉ vào Dương Thăng. “Được, được, được, tôi chờ cậu một tháng, nếu một tháng sau cậu còn chưa cưới cô ta, tôi sẽ thu cô ta vào phòng”.

Trong vòng một tháng cưới được Lan Chi, Dương Thăng cũng không nắm chắc, chỉ là được sống an bình tạm thời cũng không tồi, anh ta nghĩ nghĩ, nói. “Một tháng quá ngắn, một năm”.

Ngưu Đại Lực lắc đầu. “Hai tháng”.

Dương Thăng. “Mười một tháng”.

Ngưu Đại Lực. “Ba tháng”.

.....

Hai người cò kè mặc cả xong, cuối cùng đạt thành hiệp nghị, lấy thời gian nửa năm làm hạn, nếu trong vòng nửa năm Dương Thăng không cưới Lan Chi về làm vợ được, cô sẽ thuộc về Ngưu Đại Lực.

Dương Thăng tạm thời ổn định Ngưu Đại Lực, về thẳng nhà, khuyên bảo Ngưu phu nhân đến nhà Trương Trọng Vi nhận lỗi, chữa trị quan hệ.

Ngưu phu nhân vừa bị anh ta chọc tức ban nãy, giờ còn đang nằm trên sập hồi sức, thấy anh ta lại đến nói câu này, lập tức bốc hỏa, chỉ vào anh ta, gọi Kim Bảo. “Thay ta đánh đứa con bất hiếu này!”.

Kim Bảo nào dám đánh Dương Thăng, nhưng mệnh lệnh của Ngưu phu nhân, nếu không tuân theo, người bị đánh chính là cô ta. Vì thế cô ta đành đứng cảm tiến lên, giả vờ đánh Dương Thăng hai cái. Ngưu phu nhân chưa đã hận, liên tục kêu. “Lấy roi ra đánh”.

Kim Bảo đành phải tìm cây thước đến, gõ hai cái lên cánh tay Dương Thăng. Ngưu phu nhân vẫn đang kêu gào phải đánh, Kim Bảo khuyên nhủ. “Phu nhân, thiếu gia biết sai rồi, tạm thời buông tha thiếu gia vậy”.

Ngưu phu nhân dựng thẳng lông mày, mắng Kim Bảo. “Con khốn lẳng lơ, mày dám bênh vực thiếu gia, chẳng lẽ muốn vào phòng nó?”.

Kim Bảo liên tục nói không dám, Ngưu phu nhân vươn tay ra, nhéo cô ta vài cái. Dương Thăng nhìn nhử mày, không nói gì nữa, xoay người bước đi. Anh ta trở về phòng mình, thầm nghĩ : gọi Ngưu phu nhân đi xin lỗi xem ra là không được, hay thôi mình đi vậy, cũng là giống nhau. Nếu xin lỗi, phải chuẩn bị quà cáp, gần đây việc buôn bán nhà họ Dương trầm đạm, Dương Thăng đã lâu không nhận được tiền tiêu vặt Ngưu phu nhân phát, đếm đếm lại của để dành của mình, ít đến đáng thương, đành phải vờ vết trong phòng ngủ một phen, vụng trộm gói ghém mấy thứ đáng giá, làm như lễ vật mang đến nhà Trương Trọng Vi.

Anh ta chọn thời điểm không tồi, ngay lúc Trương Trọng Vi đang ở nhà, bằng không Lâm Y nhất định không chịu gặp. Trương Trọng Vi mời anh ta vào phòng ngồi xuống, nói. “Cậu hôm nay sao lại rảnh rỗi đến nhà cháu chơi?”.

Dương Thăng thành khẩn nói. “Ta đến có ý muốn nhận lỗi với cháu”.

Trương Trọng Vi vội xua. “Cậu là trưởng bối, câu này cháu không dám nhận”.

Dương Thăng thờ dãi. “Hiện giờ ta đến từ lâu nào cũng bị cự ngoài cửa, thật là khổ không nói nổi, ta biết chúng ta sai trước, khó trách các cháu phát giận, chỉ mong các cháu đại nhân có đại lượng, tha thứ chúng ta lần này”.

Trương Trọng Vi gãi đầu, nói thật. “Chúng cháu cũng không giận”.

Cũng đúng, nhà họ Trương đâu hề đến nhà họ Dương làm loạn, cũng không hề kêu gào đòi tính sổ với Ngưu phu nhân, chuyện phạt tiền là do Âu Dương phủ doãn xử án, nhà dịch chấp hành, tiền phạt được cũng không rơi vào túi nhà họ Trương nửa xu, toàn bộ sung công quỹ, bởi vậy Trương Trọng Vi nói chàng không giận, Dương Thăng cũng không còn gì để nói.

Không thông đường này, Dương Thăng lại động não, không xin lỗi nữa, sửa lại. “Nhà ta có người bạn từ Tứ Xuyên đến, mang theo rất nhiều đậu rang cay, hôm nay ta thấy cháu có thời gian, không bằng đến nhà ta ném thử”.

Trương Trọng Vi không muốn đi, liền nói dối. “Hai ngày nay cháu không khỏe lắm, chớ mang hơi bệnh đến nhà cậu”.

Dương Thăng nói. “Vừa hay ta biết một lang trung rất giỏi, theo ta đi khám bệnh đi”.

Trương Trọng Vi không có bệnh, đương nhiên không chịu đi, hết cố đành phải gọi thím Dương vào đòi trà. Thím Dương nghe được, vội ra quây nói với Lâm Y. “Tôi vừa bưng trà vào, sao phải đòi ngay, sợ là Nhị thiếu gia gặp phải việc khó, Nhị thiếu phu nhân mau vào cứu cứu”.

Lâm Y nghe xong, thấy có lý, liền bưng theo một chung trà nóng, tự mình đi vào. Dương Thăng biết cuộc điểm nhà họ Trương thực chất do Lâm Y làm chủ, thấy nàng đi vào, vội mời nàng và Trương Trọng Vi cùng đến nhà họ Dương làm khách.

Lâm Y cũng không từ chối, chỉ hỏi. “Vất vả cậu tự mình đến mời, sao có thể không biết xấu hổ từ chối, không biết cậu mời lần này, có phải là ý của bà ngoại không?”.

Dương Thăng theo thói quen định gật đầu, đột nhiên tỉnh ra, chuyện này khó mà nói dối, bằng không Lâm Y đến nhà họ Dương, Nguru phu nhân không chịu ra tiếp khách thì sao? Anh ta càng nghĩ, cũng chỉ có thể nói thật. “Là ta tự đến, mẹ ta cũng có ý này, chẳng qua... Chẳng qua...”.

Câu tiếp theo, dưới ánh nhìn chăm chú của Lâm Y, anh ta nói không ra, lần nữa một lúc, cắn răng kể ra hiệp nghị của anh ta và Nguru Đại Lực, thống thiết nói. “Chuyện này đã kéo dài nhiều năm, cháu trai, cháu dâu, hai cháu giúp giúp ta”.

Người chung tình khó được, huống chi đối tượng lại có thân phận như thế, Lâm Y có vài phần bội phục, liền hỏi. “Cậu muốn chúng cháu giúp thế nào?”.

Dương Thăng thấy nàng không từ chối, vui vẻ nói. “Đến nhà chúng ta ăn bữa cơm là được”.

Lâm Y buồn cười nói. “Cháu thì thật ra nguyện ý đi, chỉ sợ còn chưa vào tới cửa đã bị bà ngoại đuổi ra”.

Chuyện này Nguru phu nhân đúng là có khả năng làm thật, Dương Thăng im lặng, đành lùi một bước. “Vậy chúng ta ra từ lâu ngồi”.

Lâm Y cười. “Theo cháu, căn bản không cần phiền toái như vậy, hôm nay cậu đến nhà của chúng cháu, nhất định không ít người nhìn thấy, cậu chỉ cần đi về tươi cười như hoa, người ngoài liền hiểu”.

Dương Thăng cảm thấy ý này không tồi, mừng rỡ tạ ơn Lâm Y, để quà cáp lại, cáo từ rồi đi.

Trương Trọng Vi lấy làm lạ, nói với Lâm Y. “Ta còn tưởng nương tử phải đuổi cậu ra”.

Lâm Y sáng giọng. “Rốt cuộc vẫn là trường bối, làm sao em đối xử vậy được, dù hiện giờ cậu như thế nào, lúc trước cứu giúp chúng ta trong cơn hoạn nạn là thật tâm thật lòng”.

Trương Trọng Vi lại nói. “Sớm biết bà ngoại phẩm hạnh như thế, lúc trước chúng ta thả ngừ đường cái còn hơn vào nhà bà ta”.

Lâm Y nói. “Cậu luôn không quan tâm việc buôn bán trong nhà, bà ngoại làm gì chắc chắn cậu không biết, hôm nay có thể dùng thân phận trường bối đến xin lỗi chúng ta, quả không thay đổi, chúng ta làm người cũng chớ nên quá mức, nói gì thì nói, tác thành nhân duyên của người khác, việc hỷ một cộc, coi như tích đức”.

Trương Trọng Vi nhin không được cười rộ lên. “Chỉ sợ việc hỷ lần này sẽ khiến bà ngoại tức giận đến giờ chết”.

Lâm Y cười liếc yêu phu quân một cái. “Em đâu có nói vậy, là chàng bịa đặt à nha”.

Thanh Miêu bán cơm đĩa xong, đóng cửa lùa, đi vào thấy trên mặt đất đặt một thùng, hỏi. “Nhị thiếu phu nhân ra phố mua mấy thứ này khi nào vậy?”.

Lâm Y lắc đầu. “Không phải ta mua, là quà Dương thiếu gia đưa”.

Thanh Miêu kinh ngạc, cầm kéo đưa Lâm Y, giục nàng mau mở thùng ra, nhìn xem quà của nhà họ Dương là thật tâm hay giả ý.

Lâm Y gật đầu, cười mắng. “Nha đầu này, biết được thế nào là thật tâm, thế nào là giả ý không?”.

Thanh Miêu đã cắt dây xong, xốc mở thùng, kêu lên. “Nhị thiếu phu nhân, chủ từ mau đến nhìn xem”.

Lâm Y cũng nhìn vào, hai bình hoa nằm trên châu, một lò huân hương chạm rồng hình mây trời, còn lại mấy thứ nàng không biết là gì, vội gọi Trương Trọng Vi. “Chàng làm quan, mau tới nhìn xem đây là thứ quý báu gì”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Phu nhân tụ hội

Trương Trọng Vi đi qua xem, càng nhìn càng thấy quen mắt, lấy làm lạ, hỏi. “Đây không phải đồ trang trí trong phòng cậu sao? Lúc trước ta có nhìn thấy trong phòng cậu”.

Lâm Y giật mình, buồn cười nói. “Xem ra cậu quả thật là giấu giếm bà ngoại mà tôi, trong tay không có tiền mua quà cáp, vợ vết đồ đạc trong phòng mình đem theo, cũng thật là làm khó cậu”.

Trương Trọng Vi nói. “Chỉ sợ bà ngoại biết được, lại trách mắng cậu”.

Lâm Y nói. “Đương nhiên là sẽ trách rồi, chúng ta trả lại cho cậu thôi”.

Nàng đóng thùng lại, lấy một sợi dây thùng khác, cột lại nguyên trạng, lại ra đường gọi cửu vạn, sai hắn đi theo Thanh Miêu, vác thùng về lại phủ họ Dương. Thanh Miêu dẫn cửu vạn đi, vừa đi vừa oán giận. “Quà với chẳng cáp cái gì, còn phải tốn tiền gửi trả lại”. Tới phủ họ Dương, trong lòng cô nàng còn con tức, liền lười để ý lễ nghĩa, chỉ nói là trả quà lại, cũng không nhắc tới tên của Dương Thăng. Phủ họ Dương do Ngu phu nhân làm chủ, gã sai vặt canh cửa theo lẽ đương nhiên nâng thùng tới trước mặt bà ta.

Ngu phu nhân sai người mở thùng, chỉ nhìn lướt qua liền nhận ra là vật trong phòng Dương Thăng, lập tức gọi anh ta tới, đồ ập xuống mắng.

Dương Thăng biện bạch. “Khó khăn mới được người họ hàng làm quan, thân cận với bọn họ chút, có gì không tốt đâu?”.

Ngu phu nhân lại nói. “Làm quan thì sao, bọn họ chỉ lo tự mình kiếm tiền, có từng trợ lực cho việc làm ăn của chúng ta chưa? Hơn nữa, ta không nuốt nổi mối hận này”.

Dương Thăng làm bầm. “Trong nhà buôn bán không bằng trước kia, con khuyên ngài nha mẫu thân đại nhân, nên nuốt vẫn nuốt xuống thôi, đừng hành động theo cảm tính”.

Ngu phu nhân nghe xong lời này, lại nở nụ cười. “Anh cũng quá coi khinh mẹ anh, tưởng không có quan lại tiểu tốt như Trương Nhị lang thì sự không thành được sao?”.

Dương Thăng không hiểu ý, đang định hỏi lại, Kim Bảo đi vào, bẩm. “Phu nhân, cỗ kiệu của phu nhân Vương hàn lâm đã tiến vào cổng trong”.

Ngu phu nhân vui mừng đứng dậy, liền tục phân phó người hầu. “Mau mau rước vào”.

Dương Thăng thấy Ngu phu nhân có khách cần tiếp, nghĩ đây là cơ hội tốt để chuẩn đi, vì thế vội vàng xoay người, nhanh như chớp chạy ra khỏi cổng đi thăm Lan Chi.

Lại nói đến Thanh Miêu, xong xuôi về đến nhà, vẫn còn đang oán giận. “Nhận quà, trả lại tốn tiền thì chớ, còn khi không ban cho nhà họ Dương bọn họ một cái ân tình”.

Lâm Y an ủi cô. “Chỉ cần chúng ta buôn bán phát đạt, để ý nhiều như vậy làm chi”.

Câu này có lý, Thanh Miêu lại nhiệt tình trở lại, đi hỗ trợ thím Dương.

Vụ án liên quan đến Lâm Y và Ngu phu nhân, ngoài dự đoán của mọi người, hóa ra lại mang đến hiệu ứng quảng cáo ghê gớm, rất nhiều từ điểm đều nghĩ nhất định là làm nướng từ điểm để kiếm ăn, hai người mới tranh chấp đến tận nhà môn, nếu đã dễ kiếm, ai cũng muốn được phần một miếng, chưa đến một tháng, nướng từ điểm trong kinh thành mọc lên như nấm, qua một đêm xuất hiện đến mười nhà. May mà Lâm Y thân phận là phu nhân nhà quan, các phu nhân hơi chú ý lễ nghĩa một chút vẫn thích đến từ điểm của nàng, thêm nữa phu nhân phủ doãn thường thường đến ngồi trong điểm, thay nàng kéo không ít khách “nghe danh tìm đến”, bởi vậy tuy có cạnh tranh, làm ăn cũng không trở ngại nhiều.

Việc buôn bán chuyển biến tốt đẹp, Lâm Y lại bận rộn bù đầu, mỗi ngày chẳng những phải chuẩn bị thức ăn để bán cơm đĩa, còn phải ứng phó với yêu cầu của khách, vô cùng vất vả. Có những vị khách không hiểu vì sao nàng phải liều mạng kiếm tiền như vậy, chỉ cần bổng lộc của Trương Trọng Vi thôi, cả nhà sống tiết kiệm chút cũng được. Bọn họ không hiểu, trong sổ sách của Lâm Y, từ cuối cùng luôn viết mấy chữ: cố gắng làm việc, kiếm tiền mua nhà – trước khi Lâm Y xuyên qua, tám chữ này ghi tạc trong sổ công tác của nàng, còn chưa kịp hoàn thành liền đâm đầu bay về Đại Tổng, cũng không biết có phải ông trời muốn đùa bốn nàng hay không, mục tiêu ở ngàn năm sau chưa đạt được, lại bay về ngàn năm trước phấn đấu.

Nàng ngày đêm vất vả, Trương Trọng Vi thấy hết trong mắt, đau ở trong lòng, mỗi khi từ Hàn Lâm viện về nhà, đều tự giác ra sau hỗ trợ, nhưng Lâm Y cũng thương chàng công vụ vất vả, luôn lấy cớ đuổi chàng ra khỏi bếp.

Đạo nhất đã tới ngày phát bổng lộc, Trương Trọng Vi mang bốn quan tiền về nhà, giao cho Lâm Y, hổ thẹn nói. “Làm việc một tháng, chỉ có bấy nhiêu tiền, thật là thẹn với nướng từ”.

Lâm Y nhận tiền, cười nói. “Vai trò của chàng không chỉ ở mỗi công vụ, đừng khổ sở làm chi, chàng ngắm lại xem, nếu không phải do chàng có chức quan trọng người, chúng ta cũng không thể thắng kiện, việc làm ăn trong điểm cũng không tốt như hiện tại”.

Đây là lời nói thật, nếu không có thân phận của Trương Trọng Vi, cuộc điểm nhà họ Trương không thể đạt đến mức này, Trương Trọng Vi hơi cảm thấy an ủi, cầm lấy tay Lâm Y nắm thật chặt, lại nói. “Các vị đồng nghiệp đều lĩnh bổng lộc cả rồi, hẹn nhau góp tiền uống rượu, ta còn đang do dự có nên đi

hay không”.

Lâm Y lập tức sỏ tiền ra đưa cho chàng, nói. “Giao thiệp là phải làm, chàng cứ tỏ ra hòa hợp chút, tránh xung đột không cần thiết”.

Trương Trọng Vi đồng ý, nhận lấy tiền cất đi, tự giác cam đoan. “Em yên tâm, ta không gọi kỹ nữ”.

Lâm Y cười với chàng, cất bỏng lộc của chàng xong, tự xuống bếp làm việc.

Qua hai ba ngày, Trương Trọng Vi nghỉ ngơi, cùng đồng nghiệp đến tầu lâu uống rượu, Lâm Y cứ theo lẽ thường ở trong điểm buôn bán, nằng vừa làm xong hai phần cơm đĩa, muốn xả hơi một chút, chợt nghe thím Dương gọi, ra trước điểm nhìn, thì ra là phu nhân phủ doãn đã tới.

Phu nhân phủ doãn ngửi thấy mùi khói dầu ở Lâm Y, lặng lẽ hơi nhăn mày, hỏi. “Rốt cuộc cô là tiểu nhị trong điểm, hay là phu nhân hàn lâm?”.

Lâm Y rước bà ngồi xuống bàn, bắt đắ dĩ nói. “Không đủ người, tự mình phải ra trận”.

Phu nhân phủ doãn lại lên tiếng, ả ả có ý trách cứ. “Trong điểm làm ăn dù quan trọng, cũng đừng quên thân phận chân chính của cô, cứ bận việc trong điểm mãi, không ra tụ hội với phu nhân các vị quan lại khác làm sao được”.

Cách nói tuy có chút nghiêm khắc, nhưng cũng là hảo tâm cảnh tỉnh Lâm Y, Lâm Y cảm kích vô cùng, lại hơi có phần ảm ức. “Đã sớm nghe quan nhân nhà tôi nói, phu nhân các đồng nghiệp của chàng đều yêu thích hội họp, tôi cũng muốn đi làm, chờ đến chờ đi, không thấy ai đưa thiệp mời”.

Phu nhân phủ doãn hừ lạnh. “Đám người trong Hàn Lâm viện ai cũng tự cho là mình thanh cao, mắt mọc trên trán, đừng đề ý tới bọn họ”. Nói xong lại hỏi. “Ngày mai chúng ta có tụ hội, ta đến mời cô, thế nào?”.

Lâm Y cười đáp. “Được phu nhân yêu thương, tôi thật vinh hạnh”.

Thím Dương chiếu theo khẩu vị yêu thích của phu nhân phủ doãn, bung rượu, thức nhắm các thứ lên, thẳng đến khi nhìn thấy phu nhân phủ doãn lộ ra tươi cười hài lòng mới lui.

Phu nhân phủ doãn chạm cốc với Lâm Y. “Ta dù mời cô, nhưng không phải ta làm chủ hội lần này, bởi vậy không có thiệp mời”.

Lâm Y tò mò hỏi. “Vậy người nào làm chủ?”.

Phu nhân phủ doãn gấp một đĩa thịt dê ăn, thuận miệng đáp. “Mặc kệ chủ nhân là ai, dù sao không phải ta và cô”.

Lâm Y nghe vậy kinh ngạc vô cùng, hỏi. “Vậy địa điểm ở đâu?”.

Phu nhân phủ doãn cười. “Chuyện tốt như vậy, đương nhiên không thể làm lợi cho người ngoài, ngay tại trong điểm nhà cô”.

Lâm Y tôn phu nhân phủ doãn làm cổ đông, cũng không tạ ơn, chỉ cười. “Phu nhân phủ doãn là có tư tâm nha”.

Câu này nghe vào tai phu nhân phủ doãn so với cảm ơn càng dễ nghe, nhất thời bà tươi cười đầy mặt, lại chạm cốc với Lâm Y.

Lâm Y vẫn hơi nghi hoặc, bình thường tụ hội, người làm chủ đều có yêu cầu riêng với rượu và thức ăn, nhưng nằng không biết chủ hội lần này là ai, làm sao mới tốt đây?

Phu nhân phủ doãn nói nằng thả tâm đi. “Món ăn ngon, cứ việc bung lên, chọn thứ đắt tiền, rẻ tiền không cần”.

Phu nhân phủ doãn nói vậy, Lâm Y cũng có tính toán trong lòng, liên tục cam đoan nhất định sẽ khiến các vị phu nhân hài lòng. Phu nhân phủ doãn dặn tiếp. “Các vị phu nhân quan lại đều đến, bọn họ ngày thường son hào hải vị gì chưa nếm qua, không đề ý tới rượu nhắm gì đâu, chỉ là đến tìm việc vui, tiêu khiển, bởi vậy cô nhớ chuẩn bị bàn cờ linh tinh, để bọn họ chơi cho vui”.

Lâm Y thật đúng là không biết các phu nhân ngày thường ham thích thứ gì, mới khiêm tốn lĩnh giáo phu nhân phủ doãn. “Nhà tôi chỉ có cờ vây, không biết được không?”.

Phu nhân phủ doãn lập tức trả lời. “Chưa đủ, cờ vây, cờ tướng, cờ hai quân, song lục, đều chuẩn bị, đáng tiếc ở đây sân nhỏ, không thể chơi bắn cung”.

Không hổ là hậu duệ tướng môn, thế nhưng muốn chơi bắn cung, Lâm Y nghĩ nghĩ, ném thê vào bình và bắn cung cũng không khác mấy, liền đề nghị. “Tôi chuẩn bị bình đồng, chúng ta chơi ném thê vào bình, thế nào?”.

Phu nhân phủ doãn liên tục nói hay, lại tiếp. “Mấy thứ ta vừa kể, cô ra đường mua là có, tiền mua tính vào giá rượu”.

Cái này cũng có người đãi thọ? Lâm Y càng lúc càng thấy háo hức với lần hội họp này. Nghe khẩu khí của phu nhân phủ doãn, chỉ cần cao hứng, tiền không thành vấn đề, có tiền thì có hết, Lâm Y mua tất cả các loại cờ về, còn sai Thanh Miêu ra kỹ viện mời một người chuyên kể chuyện xưa tới, đến lúc đó khuấy động không khí cho náo nhiệt.

Mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng, ngày tiếp theo, Lâm Y treo biển đóng cửa trước cước điểm, ngừng kinh doanh một ngày, dọn dẹp sân khấu để chuyên môn chiêu đãi các vị phu nhân. Giờ Tý, trước công cước điểm nhà họ Trương đã có mấy cỗ kiệu đậu lại, các vị khách đã đến gần đủ, trong đó

chỉ có Thiếu Doãn phu nhân phủ Khai Phong là gương mặt mới, còn lại đều là chư vị phu nhân hàn lâm Lâm Y đã gặp qua.

Các bàn chữ nhật trong điểm đã ghép lại một chỗ sẵn, lấy phu nhân phủ doãn làm đầu, mời bà ngồi ghế trên, phu nhân phủ doãn không chịu, nói. “Mọi người tùy ý tụ hội với nhau, chú ý nhiều như vậy làm chi, mau dẫn bàn ra đi, cứ đặt như ngày thường, thích ngồi sao thì ngồi, thích ngồi đâu thì ngồi”.

Phu nhân Triệu hàn lâm khuyên nhủ. “Tôn ti có tự, lễ không thể phế, vẫn chú ý thì tốt hơn”.

Thiếu Doãn phu nhân lại nói. “Theo ý phu nhân phủ doãn sắp xếp đi, chúng ta ngồi cả một bàn lớn như vậy, làm sao chơi cờ cho vui được?”.

Phu nhân phủ doãn nhẹ nhàng gạt đầu, cười với Thiếu Doãn phu nhân. Lâm Y vội chỉ huy thím Dương và Chúc bà bà kéo bàn về vị trí cũ. Phu nhân Triệu hàn lâm tiến đến gần Lâm Y, nhỏ giọng thì thầm. “Thiếu Doãn phu nhân biết nịnh nọt nhất đấy”.

Lâm Y không tiện đáp lời, cũng không muốn đáp, nhưng nàng thân phận thấp nhất, không lên tiếng có vẻ thiếu lễ phép, đành phải nói. “Tôi là lần đầu tiên gặp Thiếu Doãn phu nhân”.

Phu nhân Triệu hàn lâm còn muốn nói nữa, phu nhân Tôn hàn lâm đã tới, mạnh kéo cô ta đi, nói nhỏ. “Phủ Khai Phong và Hàn Lâm viện nước sông không đựng nước giếng, cô và Thiếu Doãn phu nhân có gì phải tranh”.

Phu nhân phủ doãn và Lâm Y là đối tác ngầm, không để người ngoài biết, bởi vậy cố ý không tỏ ra thân thiết với nàng, chỉ để Thiếu Doãn phu nhân ngồi nói chuyện, Lâm Y cũng rất phối hợp, ngoại trừ đi kính rượu ra cũng chỉ loanh quanh ở hai bàn của các vị phu nhân hàn lâm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Phụ nữ nhiều chuyện

Phu nhân Triệu hàn lâm nhiệt tình kéo Lâm Y đến bàn của mình và phu nhân Tôn hàn lâm ngồi xuống, cười nói. “Phu nhân Trương hàn lâm thật bản lĩnh, từ lâu lớn như nhà họ Dương vì vụ án lần trước thiếu chút nữa đóng cửa”.

Câu này nghe có chút chói tai, Lâm Y bất chấp lễ phép hay vô phép, im lặng không lên tiếng. Phu nhân Hoàng hàn lâm bàn kế bên nhìn thấy, chủ động giải vây. “Nhà họ Dương gieo gió gặt bão, đâu có liên quan đến phu nhân Trương hàn lâm”.

Lâm Y vì câu này tiện thể sang ngồi bên đó, tránh đi phu nhân Triệu hàn lâm. Phu nhân Hoàng hàn lâm thích nhìn phu nhân Triệu hàn lâm kinh ngạc, tươi cười đầy mặt chào đón Lâm Y. “Mấy lần đều muốn gọi cô tụ hội một phen, lại sợ chậm trễ công việc làm ăn của cô”.

Lâm Y vui đùa lại. “Giống hôm nay đi, trực tiếp đến điểm của tôi, sẽ không chậm trễ ai cả”.

Phu nhân Hoàng hàn lâm đáp lời. “Yên tâm, quan nhân nhà chúng ta cùng làm quan trong Hàn Lâm viện, đương nhiên phải chiều cô từ điểm nhà cô”.

Phu nhân Đặng hàn lâm lại nói. “Phu nhân Trương hàn lâm, ngày thường không phải chúng tôi không thích đến, thật sự là vì trong điểm của cô không sắp xếp riêng nỳ các, ngư long hỗn tạp, nói chuyện không tốt lắm”.

Trong điểm không có nhả gian riêng đích thực là vấn đề lớn, nhưng Lâm Y hiện tại tài chính không đủ, làm sao giải quyết, chỉ có thể nói câu xin lỗi.

Phu nhân Hoàng hàn lâm an ủi nàng. “Không ai có thể một bước lên mây, cứ từ từ từng chút một, tôi thấy từ điểm của cô buôn bán không tệ, nói vậy chắc không bao lâu sau sẽ khước trương được mặt tiền cửa hàng rồi”.

Lâm Y cười nâng chén. “Nhờ phúc của cô”.

Ba người trò chuyện một lúc, phu nhân Lục hàn lâm ngồi cùng bàn lại mãi buồn đầu uống rượu, không chịu nói nhiều một câu. Lâm Y tưởng mình có chỗ nào chiều đãi chưa chu toàn, vội nhỏ giọng hỏi phu nhân Hoàng hàn lâm.

Phu nhân Hoàng hàn lâm nhìn lướt qua phu nhân Lục hàn lâm, lấy cớ thay quần áo, kéo Lâm Y ra sau điểm, mới nói. “Đừng đa tâm, không phải cô chiều đãi không chu toàn, là nhà cô ấy có việc phiền lòng, lần trước lúc cô khai trương điểm, cô ấy cũng không nói câu nào, cô quên rồi sao?”.

Lâm Y nhớ lại, quả như thế, liền hỏi. “Không biết nhà của phu nhân Lục hàn lâm xảy ra chuyện gì, chúng ta giúp được không?”.

Phu nhân Đặng hàn lâm không biết lấy cớ gì, cũng chạy tới, lại gần hai người, tiếp lời. “Chuyện này chúng ta không làm gì được đâu, là nhà bọn họ có một thiếp thất mất tích, tìm mấy tháng rồi chưa ra”.

Phu nhân Hoàng hàn lâm che miệng cười. “Cô nghe tin này ở đâu vậy, căn bản không phải thế đâu, thiếp thất mất tích cái gì chứ, là phu nhân Lục hàn lâm

bị ra để đỡ Lụa hàn lâm, thiếp kia tên gọi Lan Chi, là kỹ nữ nổi tiếng Đông Kinh một thời, Lụa hàn lâm mua về nhà, phu nhân Lụa hàn lâm nhìn không vừa mắt, một ngày nọ thừa dịp Lụa hàn lâm không ở nhà, đuổi thiếp ra ngoài, Lụa hàn lâm về hướng phu nhân đòi người, cô ta liền nói dối rằng Lan Chi tự mình lạc đường”.

Lan Chi bị Dương Thăng giấu đi, đương nhiên không dễ tìm, nhưng chính chủ của Lan Chi thế nhưng là Lụa hàn lâm, Lâm Y thật sự hơi bất ngờ.

Phu nhân Đặng hàn lâm khó hiểu, hỏi. “Lấy có như vậy không phải xong rồi ư? Vì sao phu nhân Lụa hàn lâm còn rầu rĩ không vui?”.

Phu nhân Hoàng hàn lâm tỏ ra khinh thường. “Không có năng lực quản được người đàn ông của mình, còn muốn giờ thù đoạn, trách ai? Lụa hàn lâm vì chuyện Lan Chi, vẫn không thèm để ý tới phu nhân mình, hiện giờ đang là khách quen ở các kỹ viện nổi danh, phu nhân Lụa hàn lâm thấy quan nhân liên tục không về nhà, liền sốt ruột, định tìm Lan Chi về lại, không ngờ Lan Chi giống như bốc hơi rồi, tìm mãi không ra”.

Lâm Y nghe đến đó, xen vào hỏi. “Triều đình không phải có mệnh lệnh rõ ràng không cho quan viên dính líu tới kỹ nữ ư?”.

Hai vị phu nhân Hoàng – Đặng hàn lâm đồng loạt bật cười. “Xem ra do Trương hàn lâm mới xuất sĩ chưa lâu, cô không hiểu lắm chuyện chốn quan trường, dính líu tới kỹ nữ a, trừ phi bị bắt tại giường, ai mà biết được, triều đình lại chưa nói cấm quan viên đến nhà kỹ nữ ngồi chơi xơi nước”.

Lâm Y thấy hai người nói đến chuyện đó, biểu tình thoải mái, nghĩ thầm cả hai đều là người dạy chồng có cơ, liền khen vài câu.

Phu nhân Đặng hàn lâm cười. “Chúng tôi thì bản lĩnh gì đâu, làm người đàn bà đánh đá thôi, phu nhân Vương hàn lâm mới thực sự là dạy chồng có cơ kia, nhà bọn họ đừng nói tới thiếp thất, ngày cả thông phòng cũng không, Vương hàn lâm chưa bao giờ bước vào kỹ viện nửa bước”.

Vì Lâm Y ở ngay tại, phu nhân Hoàng hàn lâm tiện thể nói. “Phu nhân Trương hàn lâm chắc cũng chán truyền phu nhân Vương hàn lâm, trong nhà không hề có thiếp hay thông phòng”.

Lâm Y không thích bị người ta liên hệ với phu nhân Vương hàn lâm, vội nói. “Tôi sao dám đánh đồng với phu nhân Vương hàn lâm, nhà chúng tôi thật ra cũng muốn nuôi thiếp, chỉ là không có tiền”.

Phu nhân Hoàng hàn lâm cười, nói. “Chúng ta đi ra đã lâu, mau nhanh trở về thôi, miễn cho phu nhân Lụa hàn lâm sinh nghi”.

Phu nhân Đặng hàn lâm lạnh lẽo oán giận với Lâm Y. “Cô nhìn xem, không có nhà gian thật bất tiện, trời lạnh như thế này, chúng ta muốn nói riêng phải chạy ra sau”.

Lâm Y vui đùa. “Chư vị phu nhân chiếu cố nhiều nhiều, cho tôi kiếm chút lời, lập tức xây mỹ các cho chư vị phu nhân dùng”.

Mọi người quay về điểm, phu nhân phủ doãn đang cùng một số phu nhân khác chơi ném thẻ vào bình, còn có một nhóm nương tử vây quanh, Lâm Y không biết là ai. Phu nhân Hoàng hàn lâm giới thiệu với nàng. “Bọn họ đa phần là vợ thương nhân, còn có số ít nương tử tiểu quan, đến nhìn bộ phu nhân phủ doãn, cô không cần để ý tới”.

Lâm Y gật đầu, cùng hai người tiến đến, nhóm nương tử thấy vậy đều hành lễ chào, một người ăn mặc phú quý bất phàm nở nụ cười. “Người đã tới đủ, chúng ta cùng chơi trò chơi thôi, cược gì đó cho thú vị”.

Ai nghe xong cũng hiểu người này đến là để tặng tiền, các vị phu nhân hàn lâm đều tươi cười, đồng loạt khen chủ ý hay. Phu nhân phủ doãn lại giống như không nghe hiểu, cười nói. “Như thế rất tốt, mau bung rượu tới, mọi người cùng uống một ly”.

Các vị phu nhân nhìn nhau, phu nhân Triệu hàn lâm nói. “Uống rượu đâu có gì thú vị, lấy tiền đặt cược vui hơn”.

“Tục tằn”. Phu nhân phủ doãn vút thẻ trúc trong tay, nóng giận ngồi xuống bàn, không thèm để ý bọn họ.

Nương tử mặc áo hoa vừa ra chủ ý hoảng hốt, bước đến xin lỗi. “Chúng tôi kính thương, chỉ biết đến tiền, vô tình làm bẩn tai phu nhân phủ doãn, xin phu nhân tha thứ”.

Phu nhân phủ doãn hừ một tiếng, tự mình uống rượu. Thiều Doãn phu nhân nói. “Phu nhân phủ doãn có thể để các người đến đây là cho các người thể diện, chớ có quá mức”.

Nương tử mặc áo hoa liên tục gật đầu, các nương tử khác cảm như hén, không dám thở mạnh một tiếng. Vài vị phu nhân hàn lâm thất vọng quay về bàn, thần sắc trên mặt đều hơi thất vọng, phu nhân Triệu hàn lâm tính tình thẳng nhất không giữ được miệng, nhỏ giọng lầm bầm. “Giả thanh cao”.

Phu nhân Tôn hàn lâm kéo kéo ống tay áo cô ta, khuyên cô ta chớ loạn nói, phu nhân Triệu hàn lâm lại một bộ không cam lòng, quay ngoắt đi.

Lâm Y thấy không khí hơi xấu hổ, vội kêu người kể chuyện xưa lên đài, bấy giờ mới thu hút sự chú ý của mọi người sang hướng ấy.

Thím Dương bụng thức ăn nóng lên, dê chiên nguyên miếng, thỏ toàn mâm, thịt ngỗng hoang, thức ăn trên bàn tiệc Bắc Tống xếp thịt bò thịt dê vào loại sang nhất, phần lớn vì triều đình bảo hộ trâu bò kéo cày, không dễ mua được thịt bò, bởi vậy chỉ cần thịt dê thôi đã tốt lắm rồi; tiếp theo là gà vịt ngỗng vãn vãn, về phần thịt heo là thức ăn của người nghèo, không đủ thể diện đưa lên bàn. Trong thành Đông Kinh đang thịnh hành thức ăn thôn quê hoang dại, bởi vậy ba món dọn lên, ai nấy đều khen ngon, ngay cả phu nhân phủ doãn cũng hướng Lâm Y gật gật đầu.

Trên ba bàn chủ, Lâm Y bối phận thấp nhất, nâng bụng chén lên kính khắp mọi người, khó khăn ngồi xuống, đang định ăn hai miếng, nhóm vợ thương

nhân và nương tử tiểu quan lại tùm tùm đến, phải uống mấy chén, may mắn rượu không có mạnh, bằng không hẳn là say thật. Nàng tiến nhóm nương tử đi chỗ khác, rốt cuộc an ổn ngồi xuống ăn hai đĩa, gương mặt nhìn, các phu nhân đều mặt mày hiền hồng nhưng không hề tỏ ra say, xem ra ai cũng có tư lịch cả, tửu lượng cũng tốt.

Phu nhân phủ doãn do Thiệu Doãn phu nhân cùng, nghe người kể chuyện nói cực kỳ chuyên tâm, Lâm Y thấy, hơi thở phào, xem ra hôm nay an bài coi như hợp tâm ý bà.

Phu nhân Triệu hàn lâm đại khái là uống say, cười hỏi các vị phu nhân hàn lâm. “Lão gia thiếu gia nhà chúng ta hôm nay cũng đến tửu lâu uống rượu, không biết bây giờ đang làm gì nhỉ?”.

Phu nhân Tôn hàn lâm sợ cô ta lại sắp sửa nói ra câu gì đó kinh hãi thế tục, đành giành trước nói. “Đều là đồng nghiệp trong Hàn Lâm viện, còn có thể nói gì nữa, hẳn lại là công việc”.

Phu nhân Triệu hàn lâm chống cằm, cười ha ha. “Cô cũng thành thật quá, tôi không tin tận chức tận trách như Đặng hàn lâm nhà cô, trên bàn tiệc vẫn bàn công việc”.

Phu nhân Tôn hàn lâm thấy quả nhiên cô ta lại bắt đầu nói chuyện không đứng đắn, hơi sốt ruột, vội gọi thím Dương, dặn dò. “Phu nhân Triệu hàn lâm say rồi, bụng một chén canh tỉnh rượu lại đây”.

Phu nhân Đặng hàn lâm lại cố ý muốn chọc cho phu nhân Triệu hàn lâm nói chuyện, giả bộ khiêm tốn thỉnh giáo, nghiêng người qua hỏi. “Bọn họ không bàn công việc thì bàn cái gì nha?”.

Phu nhân Triệu hàn lâm không thêm đề ý phu nhân Tôn hàn lâm cản trở, hươu cánh tay nói. “Một đám đàn ông tụ lại một chỗ, ngoại trừ tán gẫu về phụ nữ ra, còn có thể tán gẫu chi nữa?”.

Phu nhân Đặng hàn lâm đạt được mục đích, lùi về sau, để lại phu nhân Triệu hàn lâm đã say vẫn còn chúc đầu vào, quả nhiên phu nhân phủ doãn quay phắt ra sau, ánh mắt sắc bén liếc qua. Lâm Y tưởng phu nhân phủ doãn sắp trách mắng, không ngờ ánh mắt bà lập tức thu về, cúi đầu suy nghĩ, ngữ khí ôn hòa. “Tuy là tụ hội bình thường, nhưng các nương tử cũng đang ở đây, chớ khác người quá mức”.

Câu này là đang nói cho phu nhân Triệu hàn lâm, nơi này không chỉ có phu nhân nhà quan lại bọn họ, còn có các nương tử áo vải, lời nói nên làm gương, đừng đánh mất phẩm giá.

Phu nhân nhà quan lại xem ra đều đề ý thân phận, phu nhân phủ doãn vừa lên tiếng, mọi người đều giống như lơ đãng phân rõ giới hạn với phu nhân Triệu hàn lâm, phu nhân Hoàng hàn lâm thì thâm to nhỏ với phu nhân Đặng hàn lâm, phu nhân Tôn hàn lâm bụng chén đến ngồi cùng phu nhân Lục hàn lâm.

Phu nhân Triệu hàn lâm cảm thấy có gì không đúng, rất là tủi thân, dịch đến ngồi gần Lâm Y, nói. “Một kẻ hai kẻ đều đối trá, mặt mũi giả bộ đứng đắn, trong lòng còn không biết đang nghĩ thế nào đâu”.

Lâm Y cũng muốn cách xa cô ta chút, nhưng không thể tỏ ra quá rõ ràng, chỉ nói. “Phu nhân phủ doãn là muốn tốt cho cô thôi, không muốn các nương tử khác hiểu lầm cô, tôi thấy cô cũng không muốn bọn họ ra ngoài, chỉ trở sau lưng cô, đúng không?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Lén tồn quỹ riêng

Phu nhân Triệu hàn lâm thấy Lâm Y nói có lý, nghĩ sơ sơ, lên tiếng. “Tôi tới nói câu cảm tạ phu nhân phủ doãn”. Nói xong cầm lấy chén rượu, bầu rượu, đứng dậy đi về phía bàn phu nhân phủ doãn.

Lâm Y thành công khiến phu nhân Triệu hàn lâm cách xa mình, thở phào một hơi, phu nhân Hoàng hàn lâm nhìn thấy, ngậm dụng ngón tay cái khen Lâm Y.

Phu nhân Đặng hàn lâm biết nhìn sắc mặt, gọi rượu và thức nhắm mới, tiếp đón mọi người đến cùng vui, mấy vị phu nhân nói nói cười cười, chớp mắt liền giống như quên hết vừa rồi căng thẳng, bàn sang chuyện khác, thảo luận đến đoạn bổng lộc của các đức lang quân ở nhà.

Phu nhân Hoàng hàn lâm nói. “Lão gia nhà tôi giữ lại cho mình một quan tiền tự chi tiêu, còn lại giao cho tôi lo mọi thứ trong gia đình”.

Phu nhân Lục hàn lâm đang chiến tranh lạnh với Lục hàn lâm, tiền chi tiêu trong nhà đại khái không nhiều lắm, miễn cưỡng cười cười, không lên tiếng.

Phu nhân Đặng hàn lâm đắc ý nói. “Lão gia nhà tôi tự giác nhất, bổng lộc vừa lĩnh tới tay, trực tiếp giao cho tôi luôn, không tồn một đồng quỹ riêng”.

Phu nhân Hoàng hàn lâm và phu nhân Lục hàn lâm không tin, nói. “Bọn họ bên ngoài xã giao không ít, trong túi thế nào lại không có tiền”.

Đại Tổng hãn là không có nguồn thu riêng tư, phu nhân Đặng hàn lâm thấy mọi người không tin, vội vã chứng minh, liền nói ra bổng lộc của Đặng hàn lâm “Các cô chớ nghi ngờ, thật sự là giao hết cho tôi”.

Phu nhân Hoàng hàn lâm và phu nhân Lục hàn lâm đồng loạt cười lên. “Đặng hàn lâm cùng chức vị với lão gia nhà chúng tôi, bổng lộc sao lại thiếu hơn những mấy quan?”.

Phu nhân Lục hàn lâm lúc này mới tìm được chủ đề để nói, bồi thêm một câu. “Chẳng lẽ tồn vốn riêng, đi kỹ quán?”.

Phu nhân Hoàng hàn lâm nghiêm nghị nói. “Đặng hàn lâm không phải người như vậy, quá lắm là nuôi bò nhí bên ngoài”.

Phu nhân Đặng hàn lâm vô cùng xấu hổ, lại không muốn mất mặt, nhận rằng. “Lão gia nhà tôi tư lịch còn thấp, bổng lộc đương nhiên ít hơn lão gia các cô”.

Thiếu Doãn phu nhân đến kính rượu, nghe được câu này, thấy lạ, liền nói. “Bổng lộc nhiều ít không liên quan đến tư lịch”.

Phu nhân Đặng hàn lâm lập tức sượng mặt, giận trừng mắt liếc sang, Thiếu Doãn phu nhân không biết đắc tội người ta ở đâu, giờ chén rượu, kính cũng không được, không kính cũng không xong, tiền thoái lưỡng nan, may mắn phu nhân phủ doãn gọi cô ta, lúc này mới giải cục diện bế tắc, nói câu có lỗi, quay về bàn mình.

Phu nhân Đặng hàn lâm im lặng, một mình buồn uống rượu, ngón tay niết chén rượu mạnh hơn lúc ban đầu, Lâm Y đoán chờ về nhà, chuyện thứ nhất cô ta làm hãn là làm cho ra lẽ bổng lộc Đặng hàn lâm đi về đâu. Nàng đang cân nhắc người khác, chợt nghe phu nhân Hoàng hàn lâm nói. “Trương hàn lâm nổi tiếng thành thật bốn phận, nhất định là nộp toàn bộ bổng lộc lại cho vợ rồi”.

Phu nhân Đặng hàn lâm vừa mới bị ám khí, tâm tình không tốt, chêm vào. “Bổng lộc của Trương hàn lâm tổng cộng mới có năm quan tiền, đương nhiên phải giao ra toàn bộ, bằng không ăn thứ gì”.

Năm quan? Hôm qua Trương Trọng Vi về nhà, chỉ giao ra có bốn quan, chẳng lẽ chàng giấu một quan? Hay phu nhân Đặng hàn lâm cố tình nói như vậy?

Một loạt khả năng chạy vun vút trong đầu Lâm Y, trên mặt nàng lại dường như không có việc gì, đáp. “Phu nhân Đặng hàn lâm nói đúng, nhà chúng tôi nghèo, nếu không lấy ra lo chi tiêu, cũng chỉ có thể ăn không khí, chẳng qua quan nhân nhà tôi nhận được bao nhiêu bổng lộc, phu nhân Đặng hàn lâm làm sao mà biết?”.

Câu này ẩn chứa ý hỏi, phu nhân Đặng hàn lâm không chấp, nói. “Bổng lộc của quan lại đều phân cấp bậc, không phải chuyện gì bí mật, các vị đang ngồi đây, quan nhân ai chẳng từng làm cùng cấp với Trương hàn lâm, hãn cũng đều biết bổng lộc nhiều ít bao nhiêu”.

Lâm Y vừa nghe cô ta nói, vừa lưu ý biểu tình của các vị phu nhân hàn lâm, không thấy ai biến sắc, cũng không ai phản bác, nổi bất an trong lòng nàng càng trở nên lớn hơn, chẳng lẽ phu nhân Đặng hàn lâm nói thật? Bổng lộc của Trương Trọng Vi thật là năm quan? Vậy một quan đi đâu, vì sao không nói cho nàng, chẳng lẽ quan nhân mình nay thế nhưng tồn quỹ riêng?

Một quan tiền cũng không ít, chàng giấu để làm chi? Ăn chơi đàn đúm, bao nuôi kỹ nữ? Không thể, Trương Trọng Vi luôn thành thật, cũng không có tâm tư tiêu xài như vậy, Lâm Y thăm trầm an bản thân, chợt có tiếng nói đầu phát lên. “Đồng Kinh phồn hoa, kỹ quán khắp nơi, có thành thật nữa thì chàng vẫn là đàn ông, trong điều kiện pháp luật và xã hội đều dung túng, ai có thể cam đoan chàng sẽ không biến chất?”.

Từ lúc Trương Trọng Vi đi thi cho đến lúc nhập kinh, chàng từng chút từng chút một thay đổi, Lâm Y đều thấy, suy nghĩ linh hoạt hơn, xử sự khéo đưa đẩy hơn, mồm miệng cũng nhanh hơn, khó tránh khỏi... học hỏi thêm những người đàn ông khác trong nhà họ Trương và các vị đồng nghiệp.

Lâm Y càng nghĩ sâu, càng tâm phiền ý loạn, dốc chén rượu uống cạn, đến cạnh phu nhân phủ doãn ngồi xuống, thừa dịp Thiếu Doãn phu nhân cùng bàn không ở, hỏi bà. “Phu nhân phủ doãn, Âu Dương phủ doãn cũng từng làm biên tu Hàn Lâm viện phải không?”.

Phu nhân phủ doãn trả lời. “Làm thì đúng là có, nhưng đã là chuyện của rất nhiều năm trước, cô hỏi cái này làm chi?”.

Lâm Y nói dối, nhả nhó bảo. “Hôm qua quan nhân giao bổng lộc cho tôi, tôi cố cậy mạnh, không nhận, hôm nay tỉnh ra, muốn biết rốt cuộc có bao nhiêu”.

Phu nhân phủ doãn cười to, Lâm Y sợ khiến người khác chú ý, vội nói. “Tôi xấu hổ lắm, phu nhân phủ doãn chớ nói ra ngoài”.

Phu nhân phủ doãn còn cười. “Đàn ông kiếm tiền dưỡng gia là việc đúng lý hợp tình, cậu ta đưa tiền cho cô, có sao không nhận, có liên quan gì đến mặt mũi đâu?”. Nói xong nhớ lại một phen. “Nếu ta nhớ đúng thì bổng lộc của biên tu Hàn Lâm viện là năm quan tiền”.

Câu này lại gõ vào tim Lâm Y một phát nữa, nàng không để ý Trương Trọng Vi tồn quỹ riêng, chỉ là khúc mắc chuyện chàng gạt mình, nhớ lại từ lúc thành thân đến nay, chẳng lẽ là nàng quá nghiêm quá, phản tác dụng rồi?

Lâm Y ra về trấn định, kết thúc câu chuyện với phu nhân phủ doãn, nghe bà dạy bảo xong, trở về bàn của các phu nhân hàn lâm, cùng bọn họ uống rượu chơi cờ nói chuyện phiếm.

Khó khăn chịu đựng tới lúc tụ hội chấm dứt, nàng đã mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, cả người hết hơi, để thím Dương và mọi người dọn dẹp, bản thân về phòng, ngã xuống giường.

Trương Trọng Vi buổi tối mới trở lại, trong tay bưng hộp thức ăn, vào cửa liền kêu to. “Nương tử, điểm tâm ngon ở tửu lâu ta mang về cho em một hộp”.

Tốt đột ngột, không gian cũng trộm! Lâm Y thẫn oán, không động đậy. Trương Trọng Vi không nghe tiếng trả lời, nâng cặp mắt say lơ đãng nhìn, Lâm Y đang đắp chăn nằm trên giường, chàng ta sợ nhảy dựng, tỉnh hơn mấy phần, chạy đến sờ trán nàng, hỏi. “Nương tử, em làm sao vậy, trời còn đang sáng sao lại ngủ, thân mình khó chịu?”.

Lâm Y cá giận. “Đã canh giờ nào rồi còn sáng gì nữa”.

Trương Trọng Vi nhìn nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời thật đã muộn, chàng tự giác đuối lý, liền mở hộp lấy một khối điểm tâm ra, dứt đến miệng cho Lâm Y, lấy lòng. “Nương tử, mau nếm thử, ăn rất ngon”.

Tốt đột ngột, không gian cũng trộm! Lâm Y lại mặc niệm câu này, bản năng định đẩy chàng đi, đột nhiên nảy ra suy nghĩ, có lẽ mình quá nghiêm quá mới tạo thành hậu quả như hôm nay, không bằng dùng chút thủ đoạn, lạt mềm buộc chặt, trước đừng đánh rắn động cỏ, đợi ngầm điều tra đã.

Nàng hạ quyết tâm, trên mặt liền tươi cười, cắn một miếng điểm tâm, khen. “Đúng là không tồi, các vị đại nhân thật biết hưởng thụ”.

Trương Trọng Vi thấy Lâm Y không tức nữa, lòng nở hoa bung bét, tiếp tục lấy lòng. “Nương tử, bọn họ đều gọi kỹ nữ, riêng ta không gọi”.

Lâm Y nghe như thế, còn có chút không tin, nhưng nàng cũng không sốt ruột, dù sao các phu nhân nhà quan lại hội họp luôn luôn là nơi tập kết tin tức, cái gì cũng có thể hỏi thăm được.

Trương Trọng Vi dứt Lâm Y ăn điểm tâm xong, lại chủ động đi múc nước, cả hai rửa tay đi nghỉ, Lâm Y thấy chàng vội trước vội sau, càng xác định là chàng làm chuyện gì đó đuối lý, trong lòng bầm vằm chàng làm trăm vạn khúc, trên mặt vẫn giả bộ cười.

Sáng ngày hôm sau, Lâm Y cực muốn theo đuôi Trương Trọng Vi, nhìn chàng rút cuộc có thật là đến Hàn Lâm viện không, nhưng bị thím Dương giữ chân, đành phải từ bỏ.

Thím Dương đưa sổ sách lên, bầm báo Lâm Y. “Đây là khoản ghi chi phí các phu nhân tụ hội ngày hôm qua, xin Nhị thiếu phu nhân xem qua”.

Hôm qua nào rượu nào thức nhắm, Lâm Y trong lòng đại khái đều biết, bởi vậy chỉ nhìn lướt qua, nàng càng cảm thấy hứng thú với người thanh toán, hỏi. “Hôm qua chi tiêu không ít, cuối cùng là ai làm chủ chi vậy?”.

Thím Dương trả lời. “Vị nương tử đó lần đầu đến điểm chúng ta, tôi cũng không biết mặt, là vị lã la tơ lụa đầy người, ăn mặc hợp thời nhất”.

Lâm Y ngẫm nghĩ, hỏi. “Có phải là vị đề nghị cược tiền cho trò ném thẻ vào bình không?”.

Thím Dương gật đầu. “Đúng rồi”. Nói xong, bà miêu tả lại tình hình lúc tính tiền hôm qua, thì ra sau khi tụ hội kết thúc, các phu nhân quan lại rời đi trước, các nương tử còn ở lại, cô ấy tới đưa, tranh đoạt phải tính tiền, cuối cùng nương tử áo hoa trắng, tính hết.

Lâm Y kinh ngạc. “Nhà bọn họ giàu như vậy? Còn tranh nhau tính tiền?”.

Thím Dương nói. “Tôi nghe bọn họ nói, phàm là hội họp của các phu nhân nhà quan lại, bọn họ nhất định đến tính tiền, mục đích chính là kéo gần khoảng cách với các phu nhân, gặp chuyện còn có thể thỉnh cầu giúp đỡ”.

Hành vi của các nương tử thực dễ dàng hiểu được, chẳng qua là dứt lót theo kiểu khác thôi. Nhưng Lâm Y nhớ lại đủ loại phu nhân phủ doãn làm, cũng khiến người ta khó hiểu ghê. Nếu phu nhân phủ doãn chịu đến tham gia, hẳn là biết vụ dứt lót, vậy đặt cược trò ném thẻ vào bình cũng là dứt lót, có gì bà lại nổi nóng?

Lâm Y cảm thấy, hành vi của phu nhân phủ doãn thật đáng giá cân nhắc, có lẽ khi thông suốt rồi nàng mới dần trở thành một phu nhân nhà quan lại đủ tư cách. Nàng mang sổ sách về phòng, ngồi xuống bàn chống cằm suy nghĩ, tạm quên mất việc Trương Trọng Vi tồn quỹ đen.

Lâm Y trầm tư suy nghĩ cả ngày, cơm nước không màng, nhưng thực ra cũng hiểu ra chút ít. Tham gia hội họp không chỉ có mình phu nhân phủ doãn, dù bị tổ giác, bà có thể đồ lên kẻ khác; nhưng nếu chơi ném thẻ vào bình, luận tài nghệ, phu nhân phủ doãn đứng nhất, hơn nữa những người khác cũng không dám thắng bà, chơi xong, tiền nhất định rơi vào túi phu nhân phủ doãn hết, mục tiêu quá rõ ràng, bà vì né tránh phiền toái không cần thiết, giả bộ nổi giận, thứ nhất có thể tránh mang tiếng thật, thứ hai có thể cho thấy nhà mình thanh liêm, nhất cử lưỡng tiện.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Chân tướng sự tình

Lâm Y tổng kết một màn, cũng không biết đoán có chuẩn không, nhưng vẫn bội phục phu nhân phủ đoán tâm tư kín đáo, lại đáng thương cho các vị phu nhân khác, bao gồm cả mình, sống được thực một mối, mỗi câu nói đều phải ngẫm lại ba lần trong đầu.

Đời người mười sự đã có tám chín sự không như ý, đã không thể trốn, chỉ có thể坦然 nhiên đối mặt, Lâm Y nhìn vào gương, giờ nắm tay lên, cổ vũ bản thân.

Hôm qua tụ hội, các vị phu nhân đều có ý kiến với cuộc điểm nhà họ Trương, một là cho rằng bài trí không trang nhã, hai là cho rằng rượu không đủ quý giá, ba là hy vọng trong điểm có nhà gian mỹ các riêng. Phu nhân phủ đoán lên thương lượng với Lâm Y, hỏi nàng có thể nâng cấp lên được không, Lâm Y cũng hữu tâm vô lực, tài chính không đủ, nói gì cũng vô dụng, nhưng nàng vẫn ghi chép hết toàn bộ ý kiến lại, làm mục tiêu kinh doanh của tiểu điểm.

Thay đổi quá lớn thì không được, chứ thay đổi nhỏ nhỏ vẫn được, Lâm Y đặt làm hai tấm màn trúc làm bình phong, treo lên hai góc ngoài, lại sắp xếp bàn ghế, nhà gian vậy tuy đơn sơ nhưng màn trúc cũng khá thú vị, người ngồi trong nhìn thấy hết bên ngoài mà bên ngoài lại không thấy được bên trong.

Lâm Y cảm thấy ổn, tiếp tục vận óc, muốn mời người kể chuyện ở kỹ viện đến cuộc điểm giúp vui, người ta lại ngại cuộc điểm nhà họ Trương quá nhỏ, không muốn. Lâm Y dụ chị ta. “Khách trong điểm của tôi mặc dù không nhiều, nhưng ai nấy đều là nhân vật cao cấp, cô kể chuyện ở đây, được phu nhân phủ đoán nghe, chẳng lẽ không rạng rỡ mặt mày sao?”.

Người kể chuyện động lòng, vì thế chấp nhận hiệp định với Lâm Y, mỗi ngày vào giờ cơm sẽ đến cuộc điểm nhà họ Trương kể chuyện, thu được bao nhiêu toàn bộ thuộc về chị ta, cuộc điểm không tham dự.

Có người kể chuyện, cuộc điểm náo nhiệt hơn nhiều, khách ngồi lâu hơn, rượu và thức nhắm cũng vì thế bán được nhiều hơn, Lâm Y nhìn mỗi ngày, trong lòng vui rạo rực. Nàng ngoại trừ chăm sóc cuộc điểm, nửa tâm tư còn lại vẫn đặt ở Trương Trọng Vi, kỳ vọng có một ngày chàng sẽ chủ động thú nhận một quan tiền kia đã đi đâu, nhưng chờ mấy ngày vẫn không có dấu hiệu.

Ngày hôm đó Thanh Miêu ra chợ mua nguyên liệu về, hỏi hà đến tìm Lâm Y, hỏi. “Nhị thiếu phu nhân, nhà chúng ta sắp có thêm người?”.

Lâm Y vui đùa. “Ngay cả em còn nuôi không nổi, làm gì có tiền mua thêm ai?”.

Thanh Miêu ngạc nhiên nói. “Vậy Nhị thiếu gia ra chỗ mua người làm chỉ?”.

Trong đầu Lâm Y lập tức nổ đùng một tiếng, lập tức nhớ tới một quan tiền Trương Trọng Vi giấu giếm, vội hỏi. “Thật sự ở chỗ mua người? Em có nhìn lầm không?”.

Thanh Miêu nói chuẩn xác. “Trên đầu cắm thảo tiêu, đứng cạnh người mới giới, không sai được, ngay tại cổng chợ, Nhị thiếu phu nhân không tin cứ việc tự mình đi nhìn”.

Lâm Y kiểm chế ý niệm đang nhen nhóm trong đầu, tiếp tục hỏi. “Nếu em thấy Nhị thiếu gia, sao không hỏi thiếu gia thử?”.

Thanh Miêu đáp. “Sao lại không hỏi, Nhị thiếu gia nói là Nhị thiếu phu nhân bảo thiếu gia đi, lúc này em mới về hỏi thiếu phu nhân”.

Lâm Y không lên tiếng, Thanh Miêu tự mình suy nghĩ, cảm thấy không ổn, bắt đầu lấp bắp. “Nhất định là em nghe lầm, Nhị thiếu gia không phải người như vậy”.

Lâm Y hận nói. “Nhà chúng ta khó khăn mới lời được chút đỉnh, không có dư nuôi thêm người, em ra nói thím Dương tới cổng chợ gọi Nhị thiếu gia về, nhớ kỹ, không cho thiếu gia mua người”.

Thanh Miêu đáp. “Không cần thím Dương, dù sao điểm đã đóng cửa, rảnh rồi, em đi là được”.

Lâm Y nói. “Sợ thiếu gia nổi cơn ngang bướng, không nghe em khuyên, thím Dương là vú nuôi của thiếu gia, nói chuyện tốt hơn em”.

Thanh Miêu giật mình, vội chạy ra gọi thím Dương, chuyển lại lời Lâm Y phân phó. Thím Dương vừa nghe, sợ hai vợ chồng Trương Trọng Vi vì thế bất hòa, sốt ruột còn hơn Lâm Y, chân không chạm đất đi ngay.

Lâm Y đứng trong phòng đi tới đi lui, nóng ruột nóng gan, trầm nghĩ, chợ cách nhà không xa, thím Dương chạy cũng nhanh, vì sao còn chưa về? Nàng đang định sai Thanh Miêu đi nhìn xem, Thanh Miêu đã chạy vào, trên mặt đỏ bừng, bẩm. “Nhị thiếu phu nhân, Viên Lục đến tặng thiệp cưới”.

“Thiệp cưới?”. Lâm Y sững sốt, chợt nhớ ra, hỏi. “Dương thiếu gia thành thân?”.

Thanh Miêu gật đầu. “Viên Lục cũng nói vậy, em còn chưa dám nhận thiệp”.

Lâm Y nói. “Vì sao không thu, dù hiềm khích cũng là thân thích, nếu cậu thực sự thành thân, chúng ta đương nhiên phải đi uống chén rượu mừng”.

Thanh Miêu vâng theo, ra cửa không biết nói gì với Viên Lục, lúc mang thiệp cưới vào nhà, mặt càng đỏ hơn. Lâm Y tò mò nhìn cô nàng vài cái, không hỏi nhiều, mở thiệp ra xem, quả nhiên là Dương Thăng sắp thành thân, nhưng trên thiệp không ghi rõ là nương tử nhà nào, chỉ ghi địa điểm tổ chức tiệc rượu.

Lâm Y đọc thiếp, thấy lạ vô cùng, cho dù không viết khuê danh của tân nương, cũng phải có dòng họ chứ.

Thanh Miêu chỉ vào tờ lên trên thiếp, nói. “Viên Lục cố ý dẫn, mời Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân, đến lúc đó trực tiếp đến tử lâu, không cần đi phủ họ Dương”.

Tổ chức tiệc rượu ở tử lâu, Lâm Y không thấy có vấn đề gì, nàng sớm đã nghe các phu nhân nhà quan lại nói, Đông Kinh có rất nhiều tử lâu chuyên môn tổ chức việc hiếu hỷ, khách đến đều có người chiêu đãi, không cần chủ nhân động nửa ngón tay, nhưng Dương Thăng tổ chức tiệc cưới sao không cho người đến phủ chúc mừng, chẳng lẽ nghi thức hôn lễ ở Bắc Tông đã tiến bộ vượt mức đến nông nổi chỉ cần tổ chức ở tử lâu là được?

Trong đầu nàng hiện lên vô số dấu hỏi, định gọi Viên Lục vào hỏi một câu, hán đã đi mất, đành sai Thanh Miêu cất thiếp cưới đi, chờ Trương Trọng Vi về lại thương lượng.

Lâm Y ước chừng chờ hơn nửa canh giờ mới thấy bóng Trương Trọng Vi đi ngang cửa sổ, thấy phía sau chàng không có ai đi theo, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Thím Dương đi vào trước, nhỏ giọng thì thầm với nàng. “Không có gì cả, Nhị thiếu gia là một mảnh hảo tâm”.

Lâm Y không hiểu, ra về trấn định, chờ Trương Trọng Vi đi vào, làm như không có việc gì, đưa thiếp cưới Viên Lục mang đến cho chàng xem, nói. “Cậu ba ngày sau thành thân, sai người mang thiếp cưới kì quái này đến mời”.

Trương Trọng Vi nhận thiếp, cũng không xem, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Lâm Y, buồn nói. “Ta, ta vốn định mua một người hầu về cho em, bắt đắc dĩ Đông Kinh giá người hầu đắt đỏ, một quan tiền không đủ mua tóc người ta, ta và thím Dương cò kè mặc cả nửa ngày, vẫn tay không đi về”. Nói xong lấy một quan tiền ra giao cho Lâm Y.

Lâm Y buộc bản thân bình tĩnh lại, không nhận tiền, hào phóng nói. “Đàn ông trong túi có chút tiền là nên, chàng tự cầm tiêu đi”.

Trương Trọng Vi chủ động bỏ tiền vào rương, nói. “Một gã quan viên thanh nhàn như ta, ngày thường lại chẳng xả giao gì, cầm tiền làm chi”.

Lâm Y nghe xong câu này, thật sự nhịn không nổi nữa, hỏi. “Vậy chàng giữ tiền lại để làm gì?”.

Trương Trọng Vi lập tức trả lời. “Để mua người hầu, muốn tìm người đến hỗ trợ em, chọn đến chọn đi lại đắt quá”.

Lâm Y ghen nói. “Ta thì cần gì người hỗ trợ, là chàng muốn mua người về hầu hạ chứ nữa?”.

Trương Trọng Vi ngăn ra, rốt cuộc tình ngộ Lâm Y đang nghĩ gì, buồn cười nói. “Em suốt ngày bận quay cuồng, thế mà vẫn còn tâm tư suy nghĩ linh tinh, ta thấy em ngày ngày vất vả, định mua người về trợ giúp, miễn cho em cứ bị khóa chân ở phòng bếp mãi”.

Lâm Y nửa tin nửa ngờ. “Thật? Nói dối sẽ có kết cục không tốt”.

Trương Trọng Vi nghiêm mặt trả lời. “Ta một khi đã hứa với em, mãi mãi sẽ không bỏ rơi không phản bội em, yên một trăm cái tâm, nhà chúng ta sẽ không đột nhiên có thêm người”.

Lâm Y ngượng ngùng, lại mở rương tiền, lấy một quan kia ra, đưa cho chàng. “Trên người không có tiền sao gọi là đàn ông, chàng giữ cho mình đi”.

Trương Trọng Vi vẫn không nhận, chỉ nói. “Một tháng lãnh năm quan, trả tiền thuê nhà còn chưa đủ, mặt mũi nào tồn quỹ riêng, em mau lấy đi”. Lại thêm. “Chỉ hận Đông Kinh giá người hầu đắt đỏ, mua không được một đứa cùng em phân ưu”.

Lâm Y trong lòng ngọt ngào, nép vào lòng chàng, nói. “Cần gì mua người, chủ điểm ở Đông Kinh đa số đều đi mướn, chờ rảnh rỗi, chúng ta cũng mướn một người”.

Trương Trọng Vi vui mừng. “Xem ta, còn nói là đã ở nông thôn trồng trọt, thế nhưng quên mất chuyện mướn người”. Nói xong liền ngồi xuống bàn, muốn viết tin tuyển người.

Lâm Y đề tay chàng lại, nói. “Mấy ngày nay đều ứng phó được, không cần mướn người, chàng trước nhìn thiếp mời cậu đưa đi, kì lạ lắm”.

Trương Trọng Vi mở thiếp cưới ra xem, cũng hô lên quái lạ. “Làm gì có ai thành thân mà không cho khách khứa đến phủ xem nghi lễ?”.

Lâm Y nói. “Chẳng lẽ phong tục ở Đông Kinh khác nông thôn, tân phu thê báỉ đường ở tử lâu cũng được?”.

Trương Trọng Vi nói chắc nịch. “Không có khả năng, không bao giờ có quy củ như vậy, hán là có uẩn khúc gì trong đây”.

Lâm Y đã đoán đại khái trong bụng, Dương Thăng muốn cưới Lan Chi, phải giấu Ngu phu nhân nên mới hành động như thế? Nếu đúng vậy, việc này quá sức vớ vẩn, nghe khẩu khí các phu nhân hàn lâm, Lan Chi không phải người tự do, vẫn là tỳ thiếp nhà Lục hàn lâm, Dương Thăng muốn trộm cưới thiếp của quan viên triều đình, tội này không nhỏ.

Trương Trọng Vi nghe Lâm Y kể lại, lấp bắp kinh hãi. “Lan Chi thật sự là thiếp của Lục hàn lâm? Cậu sao lại hồ đồ đến thế, nháo bẻ ra là sẽ bị kiện, nói không chừng còn phải lâm cảnh lao tù”.

Lâm Y cười khổ. “Cậu tuy có bối phận cao hơn, tuổi lại thua chàng, chưa bao giờ giao thiệp với thế sự, hành động ngay thơ như vậy cũng không có gì kỳ quái”.

Trương Trọng Vi nhét thiệp cưới vào tay áo, đứng dậy. “Không được, ta phải tìm cậu hỏi xem, chuyện này nếu nháo lớn, chúng ta không chừng còn bị dính líu”.

Đã là thân thích thì tội vạ cùng chia, Lâm Y vội thay chàng kéo áo choàng, bảo chàng nhanh đi, luôn mãi dặn dò nếu thực sự Dương Thăng phải cưới Lan Chi, ngàn vạn lần hãy khiến anh ta đánh mất ý tưởng đó đi.

Trương Trọng Vi đồng ý, tới trước phủ họ Dương, gã sai vật canh cổng báo lại mấy ngày trước Dương Thăng và Ngưu phu nhân cãi nhau một trận to, phần nộ bỏ nhà đi, đã mấy cái mặt trời lặn chưa thấy bóng người. Trương Trọng Vi làm quan được hơn tháng, đạo lý đối nhân xử thế cũng thấu đáo hơn, không chút do dự nhét mấy văn tiền cho, hỏi. “Vì chuyện gì mà khắc khẩu? Có thể báo cho ta biết được không”.

Gã sai vật nắm nắm tiền trong tay, ngại ít, nói mơ hồ. “Nghe đâu là việc gì lớn lắm, cụ thể chi tiết tôi không dám nói, bị phu nhân biết nhất định sẽ đuổi tôi đi”.

Nếu là trước kia, Trương Trọng Vi hẳn là nghe không hiểu ý câu này, nhưng hôm nay chàng cũng đã khác, vừa nghe liền hiểu là ngại tiền ít, vì thế lại sờ ra mười mấy đồng đưa qua. Gã sai vật nhận món tiền thứ hai, cuối cùng vừa lòng, cũng không sợ Ngưu phu nhân đánh chạy, tình tường kể lại từ đầu chí cuối.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Bất ngờ gặp lại Bát nương

Dương Thăng và Ngưu phu nhân tranh chấp, quả nhiên là vì hôn sự của anh ta và Lan Chi, sự tình rất đơn giản, một người muốn cưới, một người không cho. Ngưu phu nhân nói quyết tuyệt. “Muốn cưới Lan Chi, trừ khi tôi chết”.

Dương Thăng không phải “đứa con có hiếu” bình thường, nghe xong câu này, không hồi tâm chuyển ý mà bỏ nhà ra đi. Còn đi đâu, vì Ngưu phu nhân đang nổi nóng, cũng không phải người đi tìm.

Trương Trọng Vi nghe gã sai vật kể lại xong, trong lòng đã có tính toán, xem ra Lâm Y liệu việc không tồi, đối tượng Dương Thăng thành thân hơn phân nửa là Lan Chi, vì giấu giếm Ngưu phu nhân nên mới cử hành hôn lễ tại tửu lâu.

Trương Trọng Vi tuy đã điều tra xong sự tình, ngặt nỗi tìm không ra Dương Thăng. Vô sách, đang buồn rầu, chợt nhớ tới người đưa thiệp cưới là Viên Lục, mới hỏi gã sai vật. “Người có biết Viên Lục ở đâu không?”.

Gã sai vật đáp. “Ngày ấy theo thiếu gia ra đi, cũng là đến giờ vẫn chưa quay về”.

Cả kinh thành rộng lớn không biết ở đâu, Trương Trọng Vi hết cách, đành về nhà nói cho Lâm Y hay, hai người cùng bàn bạc. Lâm Y nói chắc như chém đi chặt sắt. “Cậu muốn gây chuyện thế nào chúng ta không xen vào, nhưng liên lụy đến thân thích không được, việc hôn nhân này không thể thành”.

Trương Trọng Vi phạm sầu. “Đạo lý ta cũng biết, nhưng tìm không ra cậu, biết sao?”.

Lâm Y hơi ngẫm nghĩ, nói. “Chúng ta không cần quản giáo con cái thay người khác, hơn nữa còn là trường bối, chưa tới lượt văn bối như chúng ta lao tâm khổ tứ, viết phong thư nặc danh đưa tới phủ họ Dương đi”.

Trương Trọng Vi vỗ tay khen hay, lúc này một người mài mực, một người trải giấy, dùng tay trái viết một bức thư cong cong vẹo vẹo, nhờ một người rảnh rỗi đưa đến phủ họ Dương.

Ngưu phu nhân vừa đọc thư tin ngay, bà ta hiểu nhất con trai mình, chuyện giấu người nhà thành thân đúng là nó có thể làm được.

Sau một lát, toàn bộ người hầu trong phủ họ Dương đều tản ra, đi khắp nơi tìm kiếm tung tích Lan Chi, Ngưu phu nhân tự mình về nhà mẹ đẻ, hỏi Ngưu Đại Lực về nơi Dương Thăng có thể đi.

Ngưu Đại Lực biết nơi ở của Lan Chi, nhưng tự xưng là kẻ giữ chữ tín, phải tuân thủ nghiêm ngặt hiệp nghị, bởi vậy không chịu nói. Ngưu phu nhân hừ hừ. “Lan Chi đã có chủ nhân, cháu không biết? Nếu chúng ta bị người khác tố cáo, nhà các người cũng đừng mong kết cục tốt”.

Ngưu Đại Lực biết Dương Thăng bỏ nhà ra đi, nhưng không biết anh ta đang trù bị việc thành thân với Lan Chi, tưởng Ngưu phu nhân định nói hấn, vội giải thích. “Cô cô, cháu chỉ muốn đón Lan Chi về nhà chơi đùa mấy ngày, cũng không phải thật muốn thu cô ta”.

Lại là một đứa vô dụng, Ngu phu nhân tức muốn bốc khói, nhưng dù sao đây cũng là cháu trai, không thể tùy ý đánh chửi như con mình, đành phải đè nén con tức xuống, dỗ dành. “Cháu ngoan, ta biết các cháu có nghĩa khí huynh đệ với nhau, nhưng biểu đệ muốn cưới Lan Chi, đây là đại tai họa, không phải chuyện cháu nên bao che”.

Ngu Đại Lực nhảy chồm lên, la to. “Cháu tưởng biểu đệ nói đùa, thật sự muốn thành thân? Cháu cũng không cần thân thích làm kỹ nữ đâu”. Nói xong, chưa đợi Ngu phu nhân hỏi lại, chủ động nói ra nơi ở của Lan Chi. “Dương Thăng không có nơi khác để đi, nhất định sẽ đến đó”.

Ngu phu nhân lập tức dẫn gia đình, hùng hổ đến nơi Lan Chi ở, không ngờ gặp cảnh vườn không nhà trống, chủ thuê nhà bảo rằng mấy ngày trước Dương Thăng đã đón Lan Chi đi rồi, về phần đi đâu, người này không biết.

Ngu phu nhân lại nổi cơn tam bành, điều động lại người hầu, tản ra khắp nơi lùng sục.

Lâm Y và Trương Trọng Vi ở nhà cũng rất lo lắng, thường thường bảo Thanh Miêu đi hỏi thăm, nhưng lần nào cũng không có tin khả quan. Lâm Y nói. “Phu nhân Lục hàn lâm tìm Lan Chi đã lâu mà vẫn không có kết quả, xem ra muốn tìm một người ở Đông Kinh này hết như tìm kim đáy biển”.

Nàng lo nghĩ, lại lấy thiệp cưới ra xem, ghi lại tên từ lâu lên tờ giấy, sai người đưa đến cho Ngu phu nhân.

Trương Trọng Vi không hiểu, Lâm Y giải thích. “Cậu đến từ lâu đặt tiệc rượu hẳn sẽ dễ lại địa chỉ, nếu không ngại thì bà ngoại đến thử xem vận khí ra sao”.

Ngu phu nhân là người thông minh, vừa nhận được tin, lập tức lao đến từ lâu, không ngờ Dương Thăng cũng khôn lanh, ngoại trừ đặt cọc tiền, không để lại chút tin tức nào. Ngu phu nhân liên tục tìm trong ba ngày, vẫn không có kết quả, mắt thấy đã đến hôm cử hành hôn lễ, thật sự bất đắc dĩ, đành phải người mai phục bốn phía từ lâu, chỉ chờ Dương Thăng xuất hiện liền bắt lấy, gô về nhà.

Thanh Miêu quả là giỏi tìm hiểu tin tức, báo lại cho Trương Trọng Vi và Lâm Y nghe. Vợ chồng son nghe nói Ngu phu nhân đã an bài, thờ phào một hơi, liên thanh kêu. “Ông cậu này thật là không cho người ta bớt lo, chỉ mong mọi sự kết thúc, cậu có thể học được một bài học”.

Ngu phu nhân gài mai phục, không đến một canh giờ, đã bắt được Dương Thăng đang hoan hỉ vui mừng đến thành thân, ngay tại trận trói thành bánh chưng, miệng nhét vải bô, khiêng về nhà. Về phần Lan Chi, Ngu phu nhân hận không thể băm vằm ra vạn mảnh, nhưng nể tình cô ta là thiếp nhà người khác, không thể động thủ, cũng chẳng gây khó dễ gì, sai người đưa đến nhà Lục hàn lâm. Phu nhân Lục hàn lâm đang sầu không tìm thấy Lan Chi, giờ người đã quay về, vui mừng không thôi, cảm tạ Ngu phu nhân khỏi nói.

Chuyện vợ vờ của Dương Thăng rốt cuộc đã thuận lợi giải quyết xong, Ngu phu nhân vì cắt đứt hoàn toàn tâm tư của anh ta, nhanh chóng đính thân cho anh ta, chỉ đợi ba lễ định-sính-tài xong xuôi liền thành thân.

Tin tức rơi vào tai Trương Trọng Vi, chàng hoàn toàn yên lòng, cười khen Lâm Y. “May mắn em nghĩ ra cách ghi thư nặc danh, bằng không dù ta ra mặt cản trở việc này, cũng phải đắc tội với cậu. Thế này tốt rồi, mọi người đều vui”.

Lâm Y có chút cảm thán, việc kinh hãi thế tục rốt cuộc chẳng sống sót nổi, Dương Thăng tưởng mình đã phòng hờ chặt chẽ, thế rồi vẫn bị Ngu phu nhân dễ dàng phá giải. Trải qua việc này, Lâm Y cũng tự cảm thán bản thân, không ngờ có ngày nàng cũng học được nói xiên xẹo, làm việc sau lưng người khác, quả nhiên là hoàn cảnh đúc con người.

Nguy cơ giải trừ, Trương Trọng Vi lại bắt đầu thúc giục Lâm Y, hy vọng nàng thuê thêm người giúp đỡ, đừng để bản thân mệt mỏi như vậy nữa. Lâm Y được quan nhân săn sóc, vui vẻ tòng mệnh, dần tin tuyển người do Trương Trọng Vi tự tay viết lên cửa điểm, nàng trả tiền công chỉ có thể tính là trung bình, nhưng cước điểm nhà họ Trương mặt tiền nhỏ, việc cũng ít, làm thoải mái, thêm được gặp các vị phu nhân danh môn mỗi ngày, làm việc trong này dù là tiểu nhị cũng nở mặt nở mày, bởi vậy tin tuyển người dần chưa đầy hai hôm, người đến xin làm gần như đập đổ công.

Lâm Y chọn lựa tiểu nhị vô cùng nghiêm khắc: tay chân chịu khó không phải bàn, ngoài ra còn phải gia thế trong sạch, biết chữ làm đầu, tốt nhất là người gốc Đông Kinh, miễn cho xảy ra chuyện tìm không được người. Dưới những tiêu chuẩn gắt gao đó, liên tiếp mấy ngày không chọn được ai thích hợp.

Trương Trọng Vi cảm thấy Lâm Y yêu cầu quá cao, Lâm Y lại cho rằng cước điểm nhà họ Trương ngày nào cũng có phu nhân nhà quan lại đại giá đến, nếu không lựa tiểu nhị đẳng hoàng, va chạm quý nhân thì chính là đại tổn thất và phiền toái, thà thiếu chứ đừng ầu, nhất định phải chọn thật tốt.

Ngày hôm đó, Lâm Y bận việc trong bếp xong, theo lẽ thường ngồi trong góc sáng sủa trước điểm, phỏng vấn những người đến xin việc. Bỗng nhiên, tiếng thím Dương reo lên trước cổng, Lâm Y không để ý, tiếp tục cúi đầu xem xét móng tay ứng viên có sạch sẽ không, một lát sau, có người đứng trước bàn Lâm Y ngồi, nhẹ giọng hỏi. “Tam nương, em ở trong điểm làm việc có được không?”.

Giọng nói này Lâm Y không thể quen thuộc hơn, ngẩng đầu lên, kinh hi hô. “Bát nương?”.

Trương Bát nương về mặt tiêu tụy, phong trần mỗi mặt, miễn cưỡng cười. “Còn tưởng rằng em sẽ không bao giờ gặp lại Nhị tẩu nữa”.

Trương Bát nương xuất hiện ở đây, Lâm Y vô cùng kinh ngạc, chột nghe câu này không thích hợp, càng cảm thấy kì quái, vội kêu các ứng viên ngày khác lại đến, kéo Trương Bát nương vào phòng trong.

Ở bên ngoài, Trương Bát nương ráng chống đỡ, vào phòng liền ôm Lâm Y khóc nức nở. Lâm Y an ủi cô một trận, mới khiến cô miễn cưỡng ngừng rơi lệ, hỏi. “Sao em lại đến đây? Chẳng lẽ cha chồng em chuyển công tác?”.

Trương Bát nương hai mắt sưng đỏ, ngấn nước, nấc lên. “Em, em bị bỏ rồi”.

Tin tức quá khiếp sợ, Lâm Y sững sốt hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, vội hỏi. “Đang êm đẹp, vì sao bọn họ lại bỏ em?”.

Trương Bát nương lại chảy nước mắt, rầm rút khóc, Lâm Y nghe được giữa những tiếng nấc ngắt quãng của cô, đại khái rằng : cậu kiêu cha chồng của Trương Bát nương quan hệ với Lí Giản Phu càng lúc càng gay gắt, ông ta năm lần bảy lượt muốn mượn sức cháu trai là Trương Bá Lâm nhưng không có kết quả, dưới con giận liên sai con trai Phương Chính Luân viết thư bỏ vợ, đuổi Trương Bát nương ra khỏi nhà.

Nhà họ Trương đã đi hết lên kinh, Trương Bát nương không có nơi dung thân, may mắn người hầu của nhà họ Lí còn ở lại nhà cũ, nghe được có vị nương tử phải lên kinh tìm chồng, liền sắp xếp cho Trương Bát nương kết bạn cùng đi, lúc này cô mới thuận lợi đến được Đông Kinh.

Lâm Y có rất nhiều nghi vấn, nhưng thấy Trương Bát nương khóc thương tâm như vậy, không tiện mở miệng, cũng lo cô đói bụng, liền xuống bếp tự mình nấu nướng vài món đồ ăn, bung lại cùng cô ăn.

Trương Bát nương một bụng sầu khổ, căn bản ăn không vô, Lâm Y luôn mãi khuyên bảo mới miễn cưỡng dùng nửa chén cơm. Lâm Y thở than, chọn vấn đề không quan trọng hỏi trước. “Làm sao em biết nhà chúng ta ở đây?”.

Trương Bát nương hơi lộ ý cười, nói. “Là em vận khí tốt, Đình phu nhân đồng hành chung thuê gian phòng ngay tại cách vách, em tính toán đến chỗ của chị ấy ở trước, lại chậm rãi tìm, không ngờ nhìn thấy thím Dương ngay cổng điểm, lúc này mới biết mọi người ở tại đây”.

Lâm Y vội hỏi. “Đình phu nhân là hàng xóm? Để chị chuẩn bị phần quà, sang đó tạ ơn cô ấy”.

Trương Bát nương cúi đầu xoắn ngón tay, ngượng ngùng nói. “Lộ phí vào kinh em còn chưa trả, Tam nương có tiền, cho em mượn dùng trước được không, để em vào điểm làm việc trả nợ”.

Nàng hỏi qua lộ phí của Trương Bát nương, lấy tiền ra, vốn định lập tức chuẩn bị quà cáp sang nói câu cảm tạ, nhưng thấy trạng thái tinh thần của Trương Bát nương thực sự không tốt, liền dặn cô ở trong phòng nghỉ ngơi, một mình nàng đi qua cách vách, báo tên họ, trả tiền cho Đình phu nhân, cúi người hành lễ. “Đa tạ Đình phu nhân cứu mạng cô em chồng Bát nương nhà tôi lên kinh, còn ứng ra lộ phí giúp nữa, tôi trước hoàn trả lại cho chị, ngày khác sẽ đến bái tạ sau”.

Đình phu nhân đáp lễ. “Lâm phu nhân chớ khách khí, tôi và Trương Bát nương đều là người cơ khổ, giúp đỡ nhau vốn nên”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Trọng Vi tức giận

Nói vậy cuộc hôn nhân của Đình phu nhân cũng không thuận lợi, Lâm Y không tiện hỏi nhiều, lại tạ ơn thay Trương Bát nương, cáo từ về nhà.

Trương Bát nương còn ngơ ngác ngồi trước bàn, ánh mắt trống rỗng, Lâm Y ngồi cạnh, nhẹ giọng hỏi. “Thúc thúc và thím đã biết chưa?”.

Trương Bát nương máy móc lắc đầu, nói. “Em không dám viết thư cho bọn họ, bởi vậy hẳn là không biết”.

Lâm Y nói. “Vậy chị cho người đến huyện Tường Phù một chuyến, đưa tin cho thúc thúc và thím”.

Trương Bát nương hoảng hốt, bắt lấy tay nàng. “Đừng, ngàn vạn lần đừng, nếu cha em biết, nhất định phải đánh tới cửa, mẹ em biết, nhất định phải mắng em đến chết”.

Nếu sợ bị mắng mà gạt thì còn có thể hiểu được, nhưng sự việc lần này chẳng lẽ không hy vọng có người thân ruột thịt trút giận cho mình sao? Trương Lương đánh đến nhà ấy thì có gì không tốt?

Trương Bát nương ngập ngừng nói. “Con trai em còn ở nhà họ Phương...”.

“Bọn họ không chịu trả con cho em?”. Lời vừa nói ra, Lâm Y liền biết sai, ở thời đại này, nếu sinh ra là con gái, sẽ cùng bị đuổi ra khỏi nhà theo mẹ, còn nếu là con trai, thì thôi sớm chết dứt suy nghĩ.

Trương Bát nương đại khái là nhớ con, lại rầm rút khóc không thành tiếng, Lâm Y đáng thương cô, nhưng khóc lóc mãi hại thân, khuyên cô. “Chị biết em khổ sở, nhưng khóc cũng không giải quyết được vấn đề gì, em ngồi đó đi, chị ra đường tìm người rảnh rỗi đến huyện Tường Phù báo tin”.

Trương Bát nương thấy nàng đứng lên, luống cuống níu lấy cánh tay nàng, khóc rống. “Tam nương tử, nề tình chúng ta ở chung từ lúc nhỏ, ngàn vạn lần

đừng cho cha mẹ em biết, em không muốn sự việc ầm ĩ lớn hơn”.

“Không muốn ầm ĩ? Vậy em tính toán thế nào?”. Lâm Y bị cô kéo không động được thân, đành phải ngồi xuống lại, nói. “Em nói thử chị nghe xem, nếu có lý, chị sẽ gạt giúp em”.

Trương Bát nương thấy Lâm Y vẫn nguyên ý giúp mình, liền gạt nước mắt, nói. “Em không muốn bị bỏ, em muốn trở về”.

Lâm Y khó hiểu. “Đã muốn trở về, vì sao còn vào kinh?”.

Trương Bát nương lại rơi lệ. “Em đến nhà họ Phương cầu xin rất nhiều lần rồi, mẹ và quan nhân đều đồng ý cho em quay về, chỉ có cậu không chịu, bởi vậy em định cầu xin mọi người hỗ trợ, khuyên khuyên cậu”.

Lâm Y thật tình hỏi. “Vương phu nhân và Phương Chính Luân thật sự đều chấp nhận em trở về?”.

Trương Bát nương lại gạt đầu mạnh mẽ, Lâm Y vẫn không tin, nếu bọn họ còn muốn nhận đứa con dâu này, vì sao không cho cô chút tiền, hoặc tìm nơi ở tạm thời cho cô? Hoặc giả như cũng có thể là thật, dù sao nương tử yếu đuối như Trương Bát nương rất hiếm có ở Đại Tống, có vợ như vậy, Phương Chính Luân có thể tùy ý đạo kỹ quán, thu thông phòng; có con dâu như vậy, Vương phu nhân muốn tỏ uy phong mẹ chồng thế nào cũng được.

Trương Bát nương nhớ con, mặc Lâm Y phân tích thế nào cũng không tin, một lòng thầm nghĩ cách khiến Phương Duệ hồi tâm chuyển ý, đón mình quay lại.

Lâm Y hết cách, đành chiều ý Trương Bát nương, giúp cô suy nghĩ cách, hỏi. “Vì sao cậu của em lại đuổi em đi?”.

Trương Bát nương đáp. “Vì có hiềm khích với Lí thái thú”.

Lâm Y tiếp tục hỏi. “Lí thái thú liên quan gì đến em?”.

Trương Bát nương tiếp tục đáp. “Vì Lí thái thú là cha vợ của Đại ca, cậu mới giận chó đánh mèo lên em”.

Lâm Y hỏi tới đây, im lặng, Trương Bát nương tình ngộ. “Em phải đến tìm Đại ca nhờ giúp đỡ”.

Trương Bát nương rút cuộc cũng thông, Lâm Y lại không thể vui nổi, cô vừa mới thoát khỏi biển lửa, giờ muốn nhảy vào lại, còn không nghe người ta khuyên, thật sự là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, chính cô vẫn hồn nhiên không biết. Nhưng hôn nhân và tình cảm, người ngoài vĩnh viễn chỉ có thể khuyên, không thể quyết định được, Trương Bát nương bản thân đã cương quyết, Lâm Y sốt ruột nữa cũng vô dụng.

Nếu muốn quay về, vậy chỉ có thể để người nhà Nhị phòng hỗ trợ, Lâm Y lại đề nghị đến huyện Tường Phù báo tin, Trương Bát nương trầm lặng một lúc, đáp. “Tam nương tử, chị chỉ cần báo tin cho Đại tẩu thôi, đừng để cha mẹ em biết có được không?”.

Lâm Y trả lời. “Chị có thể phản phò người truyền tin như vậy, nhưng cha mẹ em ở cùng với Đại tẩu, muốn gạt bọn họ, chị sợ khả năng không lớn”.

Trương Bát nương lại trầm lặng, Lâm Y hiểu, đây là không nghĩ cho nàng báo tin, nàng nguyên ý tôn trọng ý tưởng của Trương Bát nương, nhưng chuyện này ngoại trừ người nhà Nhị phòng, nàng và Trương Trọng Vi không thể giúp gì được, vì thế lo nghĩ, thương lượng với Trương Bát nương. “Nếu không, chị sai người mời Đại ca đến, cũng không nói lý do, chờ Đại ca đến em hãy nói cho Đại ca biết, được không?”.

Như vậy vừa có thể giải quyết vấn đề, vừa giấu được Trương Lương và Phương thị, Trương Bát nương cao hứng, nói. “Vẫn là chị nhiều ý tưởng hay, vậy đi”.

Lâm Y liền ra cửa, tìm một người rồi việc, nhờ hán đến huyện Tường Phù báo tin.

Trương Bát nương nghĩ đến Lâm Y giúp đỡ mình, muốn báo đáp, không chịu ngồi không, chủ động vào điểm chiêu đãi khách khứa với thím Dương, cô ngày thường vốn nhu nhược, nói chuyện nhỏ nhẹ thô thể, ngược lại được các phu nhân yêu thích, đều khen Lâm Y mướn được tiểu nhị tốt. Lâm Y dờ khóc dờ cửa, giải thích xong, kéo Trương Bát nương đi vào, thầm nghĩ Trương Bát nương được nuông chiều từ bé làm sao cáng đáng được, không ngờ Trương Bát nương giãy tay nàng, dọn dẹp chén đĩa cực kì nhanh nhẹn, nói. “Ồ nhà chồng em còn làm nhiều hơn, hầu hạ khách không có gì to tát”.

Trong số các vị khách cũng có người từng trải, liên tục phụ họa. “Đúng vậy, hầu hạ khách so với hầu hạ mẹ chồng thoải mái hơn nhiều”.

Lâm Y nhìn bóng dáng Trương Bát nương bận rộn, động tác thành thạo, trong lòng không phải bội phục mà là chua xót. Cô ở nhà là tiểu nương tử được cha mẹ che chở trong tay, hưởng hết sung ái, vài năm xa cách, sao lại bị ma luyện thành như vậy, hay nên nói rằng... tra tấn?

Buổi tối Trương Trọng Vi về nhà, theo thường lệ không dám vào điểm, ra thẳng đằng sau, chờ tới giờ cơm chiều mới phát hiện dư ra một người, nhìn kỹ hơn, người đó lại là cô em gái Trương Bát nương đã lâu không gặp của mình. Chàng chấn động, hỏi. “Bát nương, vì sao em lại lên kinh?”.

Trương Bát nương nói những lời nàng đã nói với Lâm Y cho anh trai nghe, sau đó cúi đầu lặng lẽ. Trương Trọng Vi làm người thành thật, nhưng cũng có lúc phát giận, vỗ cái bàn đánh rầm, cả giận nói. “Em cũng không phạm bảy tội phải bỏ, bọn họ dám bỏ em?”. Nói xong, cơm cũng không ăn, bảo rằng phải đến huyện Tường Phù, để Phương thị viết thư hỏi Phương Duệ cho ra lẽ.

Trương Bát nương hai mắt rung rung, quay sang nhìn Lâm Y, Lâm Y cực kì tán thành cách của Trương Trọng Vi, không nói gì. Trương Bát nương thấy Lâm Y đứng về phía Trương Trọng Vi, đành phải mở miệng. “Nhị ca, Tam nương tử đã cho người đến huyện Tường Phù đưa tin rồi”.

Trương Trọng Vi hiện giờ không phải ngây ngô dễ gạt, truy hỏi. “Đi lúc nào?”.

Trương Bát nương sợ hãi đáp. “Buổi sáng...”.

Trương Trọng Vi vốn đã ngồi xuống, nghe câu này lại đứng phắt dậy. “Từ đây đến huyện Tường Phù chỉ mất một canh giờ, nếu thật sự đã báo, thúc thúc và thím sao còn chưa tới?”.

Chàng một tay kéo Trương Bát nương đứng lên, hướng ra ngoài. “Em chớ yếu đuối nữa, mau theo anh đến huyện Tường Phù, nói cho thúc thúc và thím biết, để bọn họ đòi lại công bằng cho em”.

Lâm Y nhìn Trương Trọng Vi, đột nhiên cảm thấy người đàn ông của mình đã thực sự trưởng thành.

Trương Bát nương kêu lên. “Tam nương tử, chị nói cho Nhị ca đi, chúng ta quả thực đã báo tin”.

Trương Trọng Vi vẫn rất tin Lâm Y, dừng bước, quay đầu lại hỏi. “Nương tử, thực báo rồi chứ?”.

Lâm Y không che lấp điều gì, nói thẳng từ đầu chí cuối chuyện Trương Bát nương muốn gạt Trương Lương và Phương thị, chỉ báo tin cho Trương Bá Lâm.

Trương Trọng Vi vốn định tha Trương Bát nương đi huyện Tường Phù, nghe xong lại thay đổi ý định, chẳng những không kéo em gái ra ngoài, ngược lại đẩy cô vào phòng, bung mấy thứ đồ ăn vào theo, cuối cùng khóa trái cửa.

Lâm Y nghe Trương Bát nương khóc la thảm thiết bên trong, vô cùng kinh ngạc hành động của Trương Trọng Vi, mà Trương Trọng Vi giải thích cũng ngoài dự đoán của nàng. “Ta thấy nó phạm hồ đồ rồi, nhà chồng khôn nạn đến mức đó còn muốn quay lại làm chi, cách xa nhà họ Phương cũng tốt, dựa vào chức vị cả nhà chúng ta, còn sợ không tìm được hôn sự khác?”.

Lâm Y giật mình, “nhà chồng khôn nạn” trong miệng chàng chính là ông cậu ruột thịt của chàng, bình thường nhất định chàng không dám mắng như thế, xem ra lần này là thật sự bị chọc điên.

Trương Trọng Vi dừng lại, hít thở hít thở, thấy Lâm Y cũng đang đứng, vội nói. “Nương tử bận bịu cả ngày, mau ăn cơm đi, ta đến huyện Tường Phù một lát sẽ về ngay”.

Lúc này sắc trời đã tối muộn, Lâm Y lo lắng an nguy của chồng, không cho chàng đi một mình, khuyên nhủ. “Nhà họ Phương xa ở Tứ Xuyên, cho dù lúc này chàng gấp gấp chạy đến huyện Tường Phù thì cũng làm được gì đâu? Chỉ bằng chờ tới trời sáng, không chậm trễ chuyện gì”.

Trương Trọng Vi ban nãy tức giận quá mới sốt ruột, lúc này bình tĩnh lại, thấy Lâm Y nói có lý, liền ngồi xuống, hai vợ chồng ăn cơm, chàng nói. “Ta biết ngày nhà họ Phương sẽ không đối xử tử tế với Bát nương nữa”.

Lâm Y gấp cho chàng một đĩa thức ăn. “Vậy chàng cũng đừng nóng nữa, vì nhà họ Phương mà nóng hồng đầu, không đáng giá”.

Trương Trọng Vi hơi trầm mặt xuống. “Ta là tức Bát nương kia, đã bị ruồng bỏ rồi mà còn chưa tỉnh ngộ”.

Căn cứ tính tình của Trương Bát nương, lựa chọn trở về nhà họ Phương không hề khiến Lâm Y thấy lạ, là bạn thân, người ở chung với cô ấy đã lâu, nàng đau lòng Trương Bát nương rất nhiều, không muốn cô trở về nữa, hận chẳng thể học theo Trương Trọng Vi, theo ý nàng, khóa nhốt cô ấy lại còn tốt hơn để cô ấy lại trở về chịu khổ.

Sự thật và tưởng tượng luôn khác xa nhau. Lâm Y com nước xong, cảm thấy giam Trương Bát nương lại cũng không ổn, liền hỏi Trương Trọng Vi. “Chàng định vẫn cứ nhốt Bát nương như vậy sao?”.

Trương Trọng Vi trả lời. “Chờ ngày mai thúc thúc và thím đến đây rồi nói sau”.

Trương Bát nương trong lòng đang khổ sở, để cô một mình chỉ sợ càng suy nghĩ tiêu cực, Lâm Y rất muốn đến khai đạo cô, an ủi một chút, nhưng Trương Trọng Vi nhất quyết không cho nàng mở cửa, nói rằng đây là vì tốt cho Trương Bát nương.

Lâm Y ngẫm nghĩ, quyết định áp dụng chiến thuật quanh co, hỏi. “Chàng nhốt Bát nương bên trong, nếu cô ấy muốn đi nhà xí thì phải làm sao?”.

Trương Trọng Vi trả lời không chút do dự. “Bên trong có bồn cầu”.

Lâm Y âm thầm tròn mắt, lại hỏi. “Cô ấy ngủ trong phòng, chúng ta ngủ ở đâu?”.

Trương Trọng Vi nhìn trong đêm, nói. “Bên ngoài đó rộng rãi, chúng ta ghép bàn lại, ngủ ngoài đó luôn”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Gà nói vẹt nghe

Trương Trọng Vi đúng là dầu muối không thấm, Lâm Y vừa bội phục chàng quyết đoán xong, giờ lại tức đến nghiêng răng, nàng bước đi vài bước, đột nhiên nảy ra ý định. “Giữa đông lạnh lẽo thế này, chàng ít nhất cũng để em đi vào ôm mấy tấm chăn mềm ra chứ?”

Thời tiết quả thật đang giá rét, Trương Trọng Vi không thể không đồng ý, liền gạt đầu, đến mở cửa giúp nàng. Lâm Y linh hoạt lách vào bên trong, nhanh chóng đóng chặt cửa lại, lúc Trương Trọng Vi đẩy cửa thì bên trong đã cài then, chàng gấp quá la lên. “Nương tử, em đừng nuông chiều nó”.

Lâm Y cười to. “Em ngủ chung với Bát nương, có gì đâu mà nuông chiều”.

Thì ra chỉ là Lâm Y đi vào, cũng không phải muốn thả Trương Bát nương đi ra, Trương Trọng Vi an tâm, không nói gì nữa. Lâm Y mở rương, lấy ra một bộ chăn đệm sạch sẽ, lại lấy thêm gối, hé nửa cánh cửa bùng ra ngoài. Chốc lát sau, đằng trước điểm truyền đến tiếng kéo bàn, Trương Bát nương nghe thấy, lau hai mắt đầm lệ, kinh ngạc ngẩng đầu, hỏi. “Tam nương, bên ngoài làm sao vậy?”.

Lâm Y trả lời. “Là Nhị ca của em đang xếp bàn, nhà chúng ta nhỏ, chỉ có mỗi gian phòng ngủ này thôi, chị đuổi Nhị ca em ra ngoài đó ngủ rồi”.

Trương Bát nương trong mắt càng chất thêm nghi hoặc, hỏi. “Vậy Thanh Miêu ngủ ở đâu?”.

Lâm Y chỉ chỉ sau song cửa, nói. “Đằng sau còn có một gian phòng”.

Trương Bát nương khó hiểu. “Sao không cho Nhị ca đến phòng Thanh Miêu ngủ?”.

Lâm Y sừng sốt, xem ra Trương Bát nương cũng giống đại đa số mọi người, đều cho rằng nha hoàn thị tì đều thành thông phòng cả. Nàng giải thích. “Thanh Miêu có chí hướng, không muốn làm thiếp, chị định chọn cho cô nàng một gia đình tốt”.

Trương Bát nương hỏi. “Nhị ca đồng ý không?”.

Lâm Y buồn cười nói. “Nha hoàn của chị, liên quan gì đến Nhị ca em?”.

Trương Bát nương lo lắng. “Chị thật là to gan, không sợ mẹ chồng trách mắng?”.

Lâm Y cười to hơn. “Mẹ chồng chị xa ở Cù Châu, không xen vào”.

Trương Bát nương tỏ ra hăm mộ, không giấu giếm nổi. “Nếu biểu ca cũng đỗ đạt công danh, mưu chức quan làm thì tốt rồi”.

Lâm Y rất hoài nghi khả năng dạy dỗ chồng của Trương Bát nương, chỉ sợ cho dù cách xa Vương phu nhân, cô cũng chẳng quản nổi Phương Chính Luân. Nàng không dám nói vậy, để tránh càng chọc Trương Bát nương thương tâm, ngầm nghĩ, trịnh trọng hỏi. “Bát nương, em thật sự còn muốn quay về nhà họ Phương? Nghĩ kỹ chưa?”.

Trương Bát nương cúi đầu nhìn tay, nói. “Con trai còn ở nhà họ Phương, em muốn trở về”.

Mẫu tử liền tâm là thiên tính, Lâm Y không thể khuyên nữa, lại hỏi. “Lần này nhà họ Phương bỏ rơi em là vì Phương lão gia giận chó đánh mèo, thế ngày thường bọn họ đối đãi em sao?”.

Trương Bát nương lí nhí. “Chỉ cần chịu khó liền không ngại gì”.

“Cái gì?”. Lâm Y giật mình. “Em là vợ cả, lại có con trai, nhà họ Phương phú quý như thế, em có sao phải chịu khó? Chẳng lẽ không chỉ hầu hạ cha mẹ chồng thôi?”.

Trương Bát nương đáp. “Mợ nói trong nhà nhiều người, tiêu phí lớn, tay chân không chịu khó rồi cuộc có ngày cũng phải gặp cảnh khốn cùng”.

Lâm Y yên lặng tính toán, nhà họ Phương tính cả Trương Bát nương tổng cộng chỉ có năm chủ nhân, đây là nhiều? Trương Bát nương lại lắc đầu, bảo rằng nhà họ Phương nô bộc không tính, trong nội viện còn rất nhiều người đếm không hết, ngoại trừ năm chủ nhân ra, còn có thiếp thất của Phương Duệ, thiếp thất của Phương Chính Luân, thêm cơ thiếp chuyên môn chiêu đãi khách nữa.

Lâm Y ghen hòng nhìn trần trời, nàng cũng từng đến nhà họ Phương rồi, không ngờ hậu viện nhỏ nhỏ đó lại nhiều người ở đến thế, Phương Duệ và Phương Chính Luân đúng là ăn tạp. Nhưng nhà họ Phương có tiền, Vương phu nhân lại khôn khéo, nếu là nuôi không sống tuyệt đối sẽ không giữ nhiều người như vậy ở nhà, Lâm Y khẳng định Vương phu nhân yêu cầu Trương Bát nương chân tay chịu khó là vì chen ép cô chứ không phải vì tiết kiệm chi tiêu.

Trương Bát nương nghe xong Lâm Y phân tích, cũng không phản bác, chỉ nói. “Mợ là mẹ chồng, chỉ có sai bảo, không có chỗ cho em cãi lại”.

Lâm Y dạy dỗ cô. “Không cho em cãi lại, nhưng em cũng không cần làm, cho dù phải làm cũng còn người hầu lớp lớp, gạt Vương phu nhân, để bọn họ

làm thay, có gì không thể?”.

Trương Bát nương lắc đầu. “Đừng nói làm thay, chỉ cần giúp một chút thôi, mợ lập tức biết ngay”.

Thì ra người hầu ở nhà họ Phụng đều là tai mắt của Vương phu nhân, Lâm Y lấy làm lạ, lúc trước Trương Bát nương gả vào nhà họ Phụng có dẫn theo nha hoàn hồi môn của chính mình, sau Phụng thị lại đưa thêm một thông phòng, những người đó chẳng lẽ không phải tâm phúc của Trương Bát nương? Chẳng lẽ bọn họ đều giống như thím Nhâm, thấy lợi liền phủ phục dưới chân Vương phu nhân hết?

Lâm Y hỏi Trương Bát nương, Trương Bát nương nói. “Bọn họ có tâm trung thành, đang tiếc các nha hoàn đều bị mợ bán một vài, tặng một vài, không hề giữ lại cho em người nào, thông phòng lúc sau đưa tới, biểu ca ngại xấu, sai sử như nha hoàn làm việc nặng nhọc”.

Lâm Y càng nghe càng cảm thấy gia đình đó không thể ở nữa, đồng thời tức Trương Bát nương bán thân yếu đuối, nhà họ Phụng đúng thật phú quý, nhưng nhà họ Trương có kém gì, tuy nói nghèo chút, nhưng có tới ba người làm quan, nếu là tiểu nương tử khác tính tình cứng cỏi, có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, lại thêm con trai đầu lòng chống lưng, hoàn toàn có thể hành xử ngang ngược ở nhà chồng, vì sao đến lượt Trương Bát nương liền cam lòng sống cúi đầu?

Lâm Y nói với Trương Bát nương như vậy, Trương Bát nương rất khó hiểu, nói. “Em kính cần nghe theo đạo làm vợ làm dâu, thế mà vẫn bị bỏ, nếu không tuân theo quy củ, chẳng phải càng thảm hơn?”.

Lâm Y và cô suy nghĩ bất đồng, không thể nghĩ cùng một hướng, nàng cảm thấy bất lực, dựa lưng lên ghế cho đỡ nhức đầu, nói Trương Bát nương. “Có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, em muốn trở về cũng không phải không được, nhưng nếu tính tình cứ vậy, những ngày phía sau chỉ có khổ mà thôi, thậm chí tiếp tục bị bỏ cũng không phải không có khả năng”.

Trương Bát nương bị dọa đến khóc lên, che miệng nói. “Em cẩn thận nơi chốn, cố gắng đạt đến không sai chỗ nào, bọn họ không thể khó xử em”.

Lâm Y thở dài. “Là em tự khó xử mình trước, đạo lý người hiền bị bắt nạt, ngựa hiền bị è cổ, em nên hiểu”.

Trương Bát nương khóc biện giải. “Chẳng lẽ em nên cãi lại mẹ chồng, không nghe lời bà ấy? Bất hiếu với nhà chồng chỉ sợ càng bị bỏ nhanh hơn”.

Nói đến nói đi vẫn không ra được vòng luẩn quẩn này, Lâm Y giảng giải cho cô nghe hai chiến thuật giả nhu nhược để đối kháng và quanh co lòng vòng, nói. “Khiến mình sống thoải mái chút, cũng không phải không thể tranh luận, trước mặt một kiêu, sau lưng một kiêu, có gì không được?”.

Trương Bát nương biết Lâm Y nói có lý, nhưng sợ mình không học theo được, thật ra Lâm Y cũng nghi ngờ rồi, lại cho rằng tính tình của Trương Bát nương, bị nhà chồng bỏ chưa hẳn là chuyện xấu, có thể thoát khỏi bế khổ thì chẳng có gì tốt hơn, dù tìm không được người tử tế thứ hai, một mình sống vui còn đỡ hơn bị mẹ chồng tra tấn cả đời.

Trước đây, Lâm Y vẫn tôn trọng suy nghĩ của Trương Bát nương để giúp cô, nghĩ muốn dạy cô làm sao sống yên ở nhà họ Phụng, nhưng nói chuyện một phen xong, nàng càng cảm thấy Trương Bát nương nhu nhược là thâm căn cố đế, không thay đổi được, nếu cô quay lại nhà họ Phụng, chịu khổ là kết cục đã định.

Đến tận đây, Lâm Y đổi ý, bắt đầu khuyên can Trương Bát nương chớ về nhà họ Phụng nữa. “Bát nương, tử điểm của chị đang cần người giúp, ở lại với Nhị ca Nhị tẩu đi, nhất định không để em chịu thiệt”.

Trương Bát nương nắm tay Lâm Y, cảm kích nói. “Em biết chị đối đãi em tốt, lo lắng em, nhưng mỗi người đều có mệnh của mình, mệnh của em chính là phải chịu khổ, không còn cách khác, hơn nữa con trai em còn ở nhà họ Phụng, em không yên lòng”.

Lâm Y rất buồn bực cô nói chuyện kiểu vận mệnh vô căn cứ, hận nói. “Chiếu theo chị thấy, em bị bỏ đúng là ông trời có mắt, thương em giúp em một lần, em lại muốn làm nghiệt, oán mệnh được sao?”.

Trương Bát nương ngập ngừng. “Con em...”.

Lâm Y không chút do dự ngắt lời. “Đứa bé là con em, cũng là con trai cả của Phụng Chính Luân, là cháu trai bảo bối của cậu mợ em, em sao phải sợ bọn họ bạc đãi đứa bé? Chỉ cần mợ em còn một hơi thở, cho dù Phụng Chính Luân sau này có cưới vợ khác đi nữa, không ai dám bạc đãi nó”.

Trương Bát nương sợ nhất người cường thế, Lâm Y nhẹ nhàng khuyên nhủ, cô còn phản bác hai câu, lúc này thái độ của Lâm Y kiên quyết hẳn, cô liền lấp bấp nói không nên lời.

Lâm Y nhìn ra điểm này, nghĩ bụng nếu Trương Bát nương đã là người như vậy, chuyện cũng dễ giải quyết thôi, đợi mai mời Trương Lương và Phụng thị đến, khiến bọn họ mạnh mẽ bắt cô ở lại nhà mẹ đẻ, mọi thứ đều xong, Trương Bát nương hẳn sẽ không cam lòng, nhưng tốt hơn lại vào miệng cộp nhiều, bản thân khổ không nói, người thân cũng khổ tâm lây.

Hai người tâm sự, đêm đã muộn mới ngủ, ngày hôm sau Lâm Y muốn rời giường trễ chút, nhưng Trương Bát nương đã sớm ngồi trước bàn trang điểm chải đầu, nàng cũng đành dậy theo, ngập dài hỏi. “Em không buồn ngủ? Ngủ nhiều chút cũng đâu có sao”.

Trương Bát nương mở hộp trang điểm của Lâm Y, bắt đầu bôi phấn, nói. “Em nghe thấy bên ngoài lạch cạch, chắc là điểm đã mở cửa, em đi ra hỗ trợ”.

Lâm Y đè tay cô lại, nói. “Trong điểm có người chăm lo, không cần em quan tâm, nhanh ngủ tiếp đi”.

Trương Bát nương không chịu, cười nói. “Lúc ở nhà chồng em còn dậy sớm hơn bây giờ, hôm nay đã ngủ nhiều lắm”.

Lâm Y lặng im, trong lòng chua xót, càng hạ quyết tâm ngăn cản Trương Bát nương về nhà họ Phụng, sống những ngày không phải người sống ấy.

Trương Bát nương rất nhanh sửa soạn thành hình tượng mình-như-mọi-ngày, mở cửa phòng ngủ, ra trước điểm phụ thím Dương và Chúc bà bà, thím Dương thấy Trương Bát nương dậy sớm như vậy, nhớ lại ngày xưa cô ở nhà mẹ đẻ được nuông chiều, không khỏi bị thương nỗi dậy, lặng lẽ lau mắt.

Trương Trọng Vi đi vào phòng, Lâm Y hầu hạ chàng rửa mặt chải đầu, hỏi. “Đêm qua ngủ ngon giấc không? Cái bàn cứng hay không cứng?”.

Trương Trọng Vi có chút buồn, nói. “Ngủ không ngon, nhưng không liên quan đến cái bàn, ta nghe thấy Bát nương khóc đến nửa đêm, làm sao ngủ được”.

Lâm Y nói. “Đều do em, là em khuyên cô ấy ở lại nhà mẹ đẻ, cô ấy không chịu, bây giờ mới khóc lên”.

Trương Trọng Vi đắm xuống bàn. “Nó thế nhưng vẫn chưa nghĩ thông”.

Lâm Y nói ra chủ ý muốn mạnh tay bắt Trương Bát nương ở lại nhà mẹ đẻ cho Trương Trọng Vi nghe, hỏi. “Em như vậy có phải đã quá nhiều chuyện rồi không?”.

Trương Trọng Vi lắc đầu. “Ta cũng nghĩ như em, nhưng rốt cuộc thành bại ra sao còn phải xem ý thúc thúc và thím, dù sao cha mẹ còn đó, không có nơi cho vãn bối như chúng ta xen miệng”.

Trương Trọng Vi nói năng không còn kích động như hôm qua nữa, hẳn là một đêm đã suy nghĩ rất nhiều, bình tĩnh hơn. Lâm Y nói. “Đúng vậy, chuyện của Bát nương chúng ta không thể làm chủ, mấu chốt là thúc thúc và thím làm như thế nào. Có điều nếu thực sự cô ấy muốn ở lại nhà mẹ đẻ, em nguyện ý tiếp tế cô ấy, bảo cô ấy đến ở cùng chúng ta đi”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Phương thị làm rùm beng

Trương Trọng Vi chải đầu xong, đứng dậy, nói. “Vậy đi, ta tới huyện Tường Phù trước báo tin, chờ thúc thúc và thím nghe xong lại thương lượng tiếp”.

Lâm Y gạt đầu, lấy áo bông sạch sẽ cho chàng thay. Vừa xỏ vào một bên tay, bên ngoài liền truyền đến tiếng la hét ầm ĩ, Trương Trọng Vi nghe ngóng, quả thật là giọng Phương thị, kinh ngạc nói. “Ta còn chưa đi báo tin, sao thím đã tới rồi?”.

Lâm Y chưa tin, mở cửa ra ngoài nhìn xem, thì ra người đang lôi kéo Trương Bát nương vừa khóc vừa cười kia quả thật là Phương thị. Nàng có thể hiểu tâm tình của Phương thị khi gặp lại con gái, nhưng dù sao đây cũng là khách điểm, ầm ĩ như vậy còn làm ăn thế nào được?

Ngoài cửa, thím Dương đã bắt đầu khuyên nhủ Phương thị để bà ta nhỏ giọng chút, chớ ảnh hưởng các vị khách khác. Phương thị đâu phải người chịu nghe, càng to mồm hơn nữa, chữ chữ chói tai. “Đây là em gái ruột thịt ngàn dặm xa xôi tìm đến nương tựa, không chiều đãi cho tốt thì thôi, còn bắt nó làm việc vất vả như thế”.

Đây không phải bác bỏ lời thím Dương, là đang mắng Lâm Y, Lâm Y giao thiệp với phu nhân quan lại cũng lâu, khéo đưa đẩy hơn nhiều, không ra ngoài đối đáp, chỉ ngoắc Trương Trọng Vi lại, đẩy chàng ra ngoài. “Thím đang mắng chửi kìa, chàng mau ra biện minh đi”.

Trương Trọng Vi cũng đau đầu Phương thị ghê gớm, thăm than một hơi, đi ra giải thích. “Thím, chúng cháu thương Bát nương còn chưa kịp, sao nỡ ép làm việc vất vả”.

Trương Bát nương nhẹ giặt ống tay áo Phương thị, lí nhí. “Mẹ, là con tự mình muốn giúp, mẹ đừng trách Nhị ca Nhị tẩu, chúng ta đi vào nói sau”.

Phương thị kêu lên. “Có gì mất mặt mà phải đi vào trong nói? Ta cứ thích đứng đây đấy, không nói rõ ràng, ai cũng đừng nghĩ đi nơi khác”.

Lâm Y giận đấm khung cửa mấy cái, nghĩ bụng hôm nay buôn bán thôi coi như xong, vừa mở cửa đã dọa người, không bằng thừa dịp canh giờ còn sớm, đóng cửa một ngày cho rồi. Nàng đi ra cửa, cúi người chào hai ba vị khách trong điểm, bảo rằng cuộc điểm nhà họ Trương hôm nay không kinh doanh nữa, mời bọn họ hôm sau lại đến, cười nói. “Mỗi nhà đều có cái khó riêng, hôm nay đến lượt nhà chúng tôi giải quyết cái khó của mình”.

Các vị khách đều biết cư xử, không hề làm khó dễ, ngược lại cười đồng tình với Lâm Y. Lâm Y đích thân tiễn từng vị ra cửa, luôn mãi xin lỗi.

Phương thị thấy Lâm Y bị bắt đóng cửa điểm, vô cùng đắc ý, chuyển sang Trương Bát nương. “Con đừng sợ, có mẹ làm chỗ dựa cho con, bọn nó không dám ăn hiếp con đâu”.

Lâm Y bị tức đến bật cười, rốt cuộc là ai hà hiếp ai chứ? Nàng rất muốn lý luận với Phương thị một phen, nhưng nghĩ đến hôm nay nhân vật chính không phải Phương thị mà là Trương Bát nương, vì Trương Bát nương, nàng nhịn xuống con giận, hỏi Phương thị. “Thím nhiều ngày không vào thành, nay sao lại rảnh rỗi đến chơi?”.

Phương thị thoát nhìn còn tức giận hơn Lâm Y, dựng thẳng cặp lông mày, tròn trừng con mắt, vừa nói vừa mắng, Lâm Y và Trương Trọng Vi cực vất vả mới nghe hiểu đại khái, thì ra hôm nay Phương thị đến hoàn toàn là đánh tùm la trúng tùm lum, mục đích gốc đến là để vay tiền, không ngờ vừa vào cửa đã thấy Trương Bát nương đang làm việc, nhất thời con giận lui lên óc, liền quên mất chuyện vay tiền, sửa thành mắng chửi Lâm Y.

Lâm Y nghe xong, một bụng tức hóa thành dở khóc dở cười, gọng gàng dứt khoát hỏi. “Thím, sao thím không hỏi Bát nương tử xem vì sao cô ấy một mình lên kinh?”.

Phương thị liếc Lâm Y, ánh mắt như thể đang nhìn đũa ngọc nào đó. “Còn phải hỏi sao, nhất định là Đại ca ta thắng chức, cả gia đình chuyển lên kinh ở”.

Lâm Y hoàn toàn không nói gì, người đã hồ đồ đến mức đó, nói gì nữa đâu? Nàng quyết định dùng kế ve sầu thoát xác, để Phương thị lại cho hai anh em Trương Trọng Vi ứng phó, nói. “Thím sáng sớm tinh mơ đã đến, hẳn là chưa ăn điểm tâm, để ta xuống bếp nấu hai món thím thích bụng lên”.

Phương thị không nhận ra là Lâm Y muốn trốn, ngược lại hơi vừa lòng nàng hiền lành, vì thế chảnh chọe gật đầu, đến cạnh bàn ngồi xuống.

Lâm Y thở ra, nhanh chóng trốn xuống bếp. Thanh Miêu đang ở dưới bếp rửa nguyên liệu, chuẩn bị nấu cơm, thấy Lâm Y đi vào, hỏi. “Nhị thiếu phu nhân, đằng trước xảy ra chuyện gì? Em nghe thấy có người la óm to, đang định đi xem thì lại thấy im lặng rồi”.

Lâm Y xấn tay áo hỗ trợ cô, trả lời. “Không có gì cả, là Nhị phu nhân tới, hôm nay lại nghỉ buôn bán thêm ngày nữa”.

Thanh Miêu nói thầm. “Nhị phu nhân cũng ghê gớm quá đi, bà ta vừa đến chúng ta liền phải nghỉ kinh doanh”. Cô lấy thêm nguyên liệu trong rổ, hỏi. “Bữa sáng thêm thức ăn?”.

Lâm Y tức giận. “Thêm cái gì, cứ nấu như bình thường, bà ta làm chậm trễ việc buôn bán của chúng ta nguyên ngày, tổn thất ta còn chưa biết lấy đâu bù vào kia”.

Thanh Miêu rất vui với thái độ của Lâm Y, hoan hô vỗ tay, thả củ cái về lại rổ. Hai người cùng động tay, bữa sáng rất nhanh đã xong, Thanh Miêu đang định bung ra ngoài, Lâm Y giữ cô lại. “Chúng ta ăn no hãy ra, còn không biết nháo đến khi nào đâu”.

Thanh Miêu liền buông mâm, xúc hai chén cơm, cùng Lâm Y ăn trước. Còn chưa ăn xong, trước điểm đã vang lên tiếng cãi nhau rùm beng, tiếng đập bàn ghế rầm rầm, tiếng dụng cụ rớt xuống đất loảng xoảng, còn kèm theo tiếng Phương thị chửi bậy.

Thanh Miêu mấy lần muốn đứng dậy, đều bị Lâm Y kéo ngồi xuống, đành phải nghe theo tiết tấu của Lâm Y, từ từ ăn cơm xong, rửa chén xong, đến khi bên ngoài dần an tĩnh lại mới bung mâm ra đằng trước.

Phương thị con giận chưa tiêu, thấy chủ tớ Lâm Y tiến vào, lập tức mắng. “Một chút điểm tâm mà làm cả canh giờ, muốn ta đói chết hả?”.

Lâm Y căn bản không để ý tới bà ta, đặt mâm lên bàn, gọi thím Dương lấy giấy bút ra, hỏi. “Hồng học thứ gì?”.

Thím Dương vừa cẩn thận quan sát, vừa bẩm báo. “Một tấm bình phong, đĩa đựng trái cây hai cái, chén rượu ba cái”.

Thanh Miêu dọn đồ ăn xong, quay đầu kêu lên. “Còn một cái ghế dựa cũng bị đập hư luôn”.

Lâm Y ghi xuống từng cái một, đặt bút xuống trách cứ Trương Trọng Vi. “Biết rõ thím dễ nổi nóng phát điên, còn bung rượu cho thím uống”.

Phương thị cá giận. “Ta đến thăm ruột thịt, không thể uống chén rượu?”.

Lâm Y vẫn tiếp tục ngó lơ bà ta, khẩy bàn tính, vừa tính tổn thất, vừa đọc ra, nàng cố ý nâng giá tổn thất lên, Trương Trọng Vi nghe được nhủ chặt mày, thầm hận ban nãy tay chân chậm chạp không cản được Phương thị.

Phương thị thấy Lâm Y tính sổ, không thèm để ý mình, cố ý khiêu khích. “Ồ thì đập hư mấy cái chén cái đĩa nhà cô, thế nào, muốn ta đền?”.

Lâm Y bỏ bàn tính xuống, cười. “Thím nói gì đâu, chúng ta hiện giờ tuy là hai nhà, nhưng dù sao cũng là thím nuôi lớn quan nhân, đừng nói mấy cái chén đĩa, cho dù trăm cái ngàn cái, cũng tùy ý cho thím đập”.

Lời nói xuôi lỗ nhĩ, chính cả Trương Trọng Vi có hơi bất mãn nàng, giờ đây cũng tiêu tan. Phương thị cũng không vạch lá tìm sâu được, hừ một tiếng, thờ phỉ ngồi xuống.

Lâm Y đến trước bàn cơm, tiếp đón bọn họ ngồi xuống ăn, Trương Bát nương ánh mắt sung đỏ, hẳn là mới nãy đã khóc một hồi, Lâm Y lấy khăn tay của mình đưa cho cô, an ủi. “Đừng khổ sở, thím ở đây, chắc chắn sẽ làm chủ cho em”.

Phương thị nghe câu này, trên mặt biểu tình ngộ ra, hỏi. “Bát nương, vì sao con bị nhà chồng bỏ?”.

Lâm Y phi thường kinh ngạc, Phương thị làm rầm rầm một hồi, đập không ít thứ, lại ngay cả nguyên nhân vì sao Trương Bát nương bị bỏ cũng không

biết? Vậy vừa rồi bà ta om sòm lên vì có gì?

Lâm Y chợt nhận ra, nhất định Phương thị chỉ lo xả giận, còn chưa kịp nghe nguyên do. Trương Bát nương thút tha thút thít đáp, nói vì sao mình bị bỏ. Phương thị cá giận. “Chuyện quan trường của đàn ông, liên quan gì đến phụ nữ, cậu của con bây giờ thực quá phận”.

Lâm Y mặc niệm A di đà Phật, rốt cuộc vẫn là mẹ ruột, tính tình có xấu xí, đầu óc có kém cỏi đến đâu cũng không ngờ ngán tới mức đồ lỗi lên con gái nhà mình.

Trương Trọng Vi thấy Phương thị có ý trách cứ Trương Duệ, chỉ nói. “Thím, Bát nương từ muốn quay về, thím nói xem nó có hồ đồ không?”.

Phương thị im lặng, nội tâm vô cùng mâu thuẫn, bà ta đúng là đau lòng con gái, nhưng Trương Bát nương bị nhà chồng ruồng bỏ là chuyện khiến nhà họ Trương hổ thẹn, sau này mặc kệ là Trương Bát nương hay Trương Trọng Vi, đều sẽ vì thế mà bị người cười chê, bà ta không muốn thấy việc đó xảy ra. Người ta nói trong tay hay ngoài tay thì đều làm bằng thịt cả, con trai là ruột thịt, con gái cũng là ruột thịt, rốt cuộc nên vì thế diện, tiền Trương Bát nương về lại nhà chồng, hay vì hạnh phúc cả đời của Trương Bát nương, giữ lại đây?

Phương thị thần tình phức tạp quả thực là chuyện hiếm thấy, Lâm Y và Trương Trọng Vi đều nhìn ngây ra, nhất thời thế nhưng đoán không được bà ta đang nghĩ gì.

Lúc Phương thị do dự, giống hệt như Trương Bát nương, đều thích xoắn ngón tay, xoắn ngón trái, xoắn ngón phải, thẳng đến lúc Lâm Y sợ ngón tay bà ta sắp đứt lìa, bà ta mới mở miệng. “Việc này trọng đại, ta phải thương lượng với cha các con”.

Trương Trọng Vi vội la lên. “Có gì phải thương lượng, lúc chúng ta còn ở Mi Châu, nhà họ Phương đã đối đãi chẳng ra sao với Bát nương rồi, hiện giờ chúng ta xa ở kinh đô, em nó bị đối xử như thế còn nghĩ thế nào nữa, khó khăn tách khỏi nơi đó, an ổn ở lại nhà mẹ đẻ đi, không quay về nữa”.

Phương thị giờ phút này bình tĩnh lạ thường, nói với Trương Trọng Vi. “Ta biết con đau lòng em gái, nhưng phải nghĩ thay Đại ca các con nữa”.

Câu này có chút trọng nam khinh nữ, Trương Bát nương không biết nên tiếp tục khóc, hay nên mừng vì Phương thị cũng có tâm tư để mình quay về.

Lâm Y cảm thấy nhà mình suy nghĩ đúng, Trương Bát nương đã bị bỏ, muốn quay về chưa chắc xong chuyện, còn phải xem nhà họ Phương có vui ý hay không nữa. Nhận định sự thật Trương Bát nương bị nhà chồng ruồng rẫy, ưỡn mặt dày, vứt bỏ thể diện cả gia tộc đến cầu nhà họ Phương đón nhận Trương Bát nương lần nữa, không nhục nhả ư? Huống hồ địa vị của Trương Bát nương ở nhà đó ban đầu đã khốn khổ rồi, bị bỏ xong lại quay về, chỉ sợ càng bị người nhà họ Phương dẫm đạp dưới chân hơn.

Lâm Y biết, bản thân mình chỉ là cháu dâu, nếu nói ra ý kiến sẽ bị cho là nhiều chuyện, nhưng thấy ánh mắt Trương Bát nương sưng đỏ, nàng liền nhịn không được, vẫn là nói ra.

Phương thị nghe xong, lại nổi nóng, hỏi. “Nói theo ý cô, đưa nó về cũng nhục, không đưa về cũng nhục, vậy rốt cuộc là đưa về hay không đưa về mới tốt?”.

Lâm Y trầm oán, cũng ủng Phương thị tự xưng xuất thân dòng dõi thư hương, năng lực suy nghĩ sao lại kém cỏi đến vậy, ý nàng rõ ràng muốn giữ Trương Bát nương lại, Phương thị vì sao nghe mãi không thông? Nàng làm sao biết được, không phải Phương thị nghe không thông, mà bà ta nói như vậy không hề có ý muốn hỏi Lâm Y, thực tế là đang chất vấn chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Đi hay ở

Trương Trọng Vi trả lời câu hỏi của Phương thị. “Đã bị bỏ còn về làm chi, ở lại nhà mẹ đẻ, cha mẹ đầy đủ, anh trai chị dâu cũng có, không để mặc nó đói được. Về phần thể diện, không đáng thứ gì, dù sao chính cháu đã không cần, ca ca hẳn là cũng vậy”.

Phương thị xưa nay sáng khoái dứt khoát, hôm nay lại lần lần lừ lừ, chỉ biết xoắn tới xoắn lui ngón tay. Lâm Y thật sự chịu không nổi bộ dạng bà ta như vậy, quay đầu gọi Thanh Miêu. “Đến huyện Tường Phù xem, mời tất cả những ai cần mời tới đây”.

Phương thị có thể đoán được tình cảnh sau khi Trương Lương đến là như thế nào, vội xua. “Không cần đi, chờ ta trở lại sẽ thương lượng với lão gia”.

Thanh Miêu động tác cực mau, chưa đợi bà ta nói, người đã lao ra khỏi cửa, Phương thị hoảng lên cũng đuổi theo, Lâm Y vội đẩy Trương Trọng Vi một phen. “Thím không quen đường xá ngõ Châu Kiều, chạy theo gọi thím về thôi, cẩn thận lạc đường”.

Trương Trọng Vi ừ, chạy vội đi. Thím Dương đứng ở cửa nhìn ngó một lát, nói. “Nhị phu nhân về chậm rãi thương lượng với Nhị lão gia cũng không có gì không tốt, Nhị thiếu phu nhân cần gì mời hết bọn họ vào điểm, ăn hết sức”.

Lâm Y đương nhiên biết Trương Lương mà đến thế nào cũng túi bụi với Phương thị một phen, nhưng nằng vì Trương Bát nương, không để ý nhiều như vậy. “Chờ bà ta về rồi chậm rãi thương lượng, năm ba ngày sau cũng chẳng ra được tí kết quả nào”.

Đang nói, Trương Trọng Vi đã dẫn theo Phương thị quay lại, kéo bà ta vừa đi vừa khuyên. “Mẹ, chuyện của Bát nương không thể chậm trễ, mau mau tụ họp cả nhà bàn bạc mới là đúng đắn”.

Phương thị hài lòng nghe câu “cả nhà”, thoáng an tĩnh lại, ngồi xuống ghế. Lâm Y nhìn thức ăn đã lạnh, xuống bếp hâm nóng, mọi người tiếp tục ăn cơm.

Huyện Tường Phù cách đây không xa, thêm Trương Lương gấp gấp chạy tới, đương nhiên phải gấp, bởi vậy chưa đến một canh giờ, Trương Lương và Trương Bá Lâm đã có mặt ở cuộc điểm nhà họ Trương.

Phương thị không dám nhìn Trương Lương, áp dụng chiến lược lớn tiếng dọa người, hỏi Trương Bá Lâm. “Vợ anh đâu vì sao không tới?”.

Trương Bá Lâm sững sốt. “Cô ấy thân mình nặng nề, không tiện đi lại, hơn nữa trong nhà cũng không thể bỏ trống, con liền nói cô ấy ở nhà”.

Phương thị không cho Trương Lương có cơ hội xen miệng, tiếp tục chất vấn. “Thân mình nặng nề thì có gì, ngồi cổ kiệu tới, cũng không cần chân nó chạm đất”. Nói xong sai bảo Thím Nhâm đi theo. “Về tiếp chuyển nữa, gọi Đại thiếu phu nhân ngồi kiệu tới đây”.

Thím Nhâm nhìn bà ta, lại nhìn Trương Bá Lâm, không biết nên đi hay không.

Trương Bá Lâm đau lòng thay vợ, hỏi Phương thị. “Chúng ta đến không phải bàn bạc chuyện Bát nương bị nhà chồng ruồng bỏ ư, liên quan gì đến nương tử của con? Vì sao phải ép cô ấy đến?”.

Phương thị chính đang chờ câu này, lập tức vận âm lượng lên cao. “Sao không liên quan, em gái anh bị nhà chồng bỏ chính do nó làm hại”.

Trương Bá Lâm chẳng hiểu gì hết, hỏi. “Mẹ, xin chỉ giáo cho?”.

Phương thị kể lại Phương Duệ bị phe Lí Giản Phu xa lánh, giận chó đánh mèo Trương Bát nương, hỏi ngược. “Cậu anh chính là vì nhà mẹ đẻ của vợ anh mới viết giấy bỏ Bát nương, chẳng lẽ không liên quan?”.

Trương Bá Lâm không chút do dự phản bác lại. “Tranh đấu chốn quan trường là việc quá đổi bình thường, nào có ai vì thế mà bỏ cháu gái cũng là con dâu mình? Là cậu làm việc kém phúc hậu, liên quan gì đến cha vợ”.

Phương thị nói một câu, anh ta chống một câu, điên tiết hết sức, giơ tay đánh anh ta một cái, mắng. “Đồ bất hiếu, lòng cánh đầy đủ, dám tranh luận với mẹ anh?”.

Trương Bá Lâm ăn đánh, tính tình càng trở nên quật cường, không chỉ không xin lỗi, ngược lại còn quay mặt sang nơi khác. Phương thị vừa thấy anh ta tỏ ra như thế, giận run người, muốn đánh tát tai thứ hai, không ngờ tay còn chưa vung lên, trên mặt bà ta đã bị ăn đánh trước.

Cái tát chói tai, nhất định dùng lực mạnh vô cùng, mọi người đều giật mình theo bản năng co rụt lại. Phương thị ôm mặt, bên má nóng rực, bà ta biết đau, lại không muốn mất mặt trước tiểu bối, liền gân cổ hỏi. “Vì sao đánh tôi?”.

Trương Lương cả giận. “Bà sống tới từng tuổi này chỉ tổ phí cơm gạo, càng già càng hồ đồ, Bá Lâm có thể mưu được chức quan tốt như vậy là công ai? Nếu bà thật muốn trách tội Lí thái thú, trước nói Bá Lâm từ quan đi”.

Phương thị biện bạch. “Bá Lâm đang hoàng thi đậu tiến sĩ bát kinh, cho dù không có Lí thái thú, cũng có thể làm quan bình thường”. Thêm vào. “Lúc trước tôi đã không đồng ý cho nó cưới Lí thị, là các người một mình tình nguyện cưới cô ta về nhà, theo tôi thấy, mau đuổi cô ta về nhà mẹ đẻ đi, nhà họ Phương không nhận Bát nương quay về, sẽ không cho Lí thị quay về”.

Nguy biện tâm xàm khiến Trương Lương tức đến rung râu, lại như nhắc nhở ông ta, ông ta gọi thím Nhâm lại, dặn. “Ta cũng viết một tờ bỏ vợ, người mau tiễn Nhị phu nhân về nhà mẹ đẻ đi, nhà họ Phương không tới đón Bát nương, Nhị cũng nhân cũng đừng về nữa”.

Lâm Y suất nửa nhìn không được bật lên vỗ tay trầm trồ khen ngợi chủ ý hay, Phương thị lại lộ vẻ đắc ý, nói. “Tôi thủ hiếu cho cha mẹ chồng đủ ba năm, ông không được quyền bỏ tôi”.

Lâm Y không hiểu luật, hỏi Trương Trọng Vi mới biết, thì ra quy tắc “ba đi bảy không đi” có một cái gọi là con dâu giữ hiếu cho cha chồng hoặc mẹ chồng tròn ba năm, nhà chồng không được phép bỏ.

Phương thị trước đây không nhớ ra điểm này, trong cái khó ló cái khôn, bà ta hiện tại không hề sợ hãi, ngay cả tát tai của Trương Lương cũng không sợ, an ổn ngồi xuống bàn, nói. “Nhị lão gia, ông vẫn nhanh tìm Lí thái thú mà tính sổ đi”.

Trương Lương trước cảnh báo bà ta. “Không được ăn nói vớ vẩn trước mặt con dâu, bằng không cẩn thận ta dọn sạch hàm răng của bà”. Sau đó hỏi Trương Bát nương. “Con gái, con tính sao?”.

Lâm Y xoa hai bên thái dương, trời ơi, cả gia đình bọn họ cuối cùng cũng quay lại chính đề rồi.

Trương Bát nương bị màn tát qua tát lại của bọn họ dọa sợ. Cho dù ương ngạnh như Vương phu nhân cũng không có thói quen hờ hững là đánh người như

vậy.

Lâm Y thấy cô chỉ biết run, nói không nên lời, vội chạy qua ôm vai cô, an ủi hồi lâu, lại đáp thay lời. “Ý Bát nương từ là muốn quay về nhà họ Phung”.

Trương Lương nhất thời không nhận ra ý tứ, gât gù. “Về đây, phải về đây chứ, đòi hết của hồi môn về”.

Cả đám người đều ngẩn ra, Lâm Y đẩy Trương Bát nương, ý bảo chính cô nói. Trương Bát nương dồn hết dũng khí, lên tiếng. “Con nhớ con trai, con không muốn bị bỏ, con muốn về lại nhà họ Phung”.

Trương Lương nhìn cô, có chút không dám tin. “Bọn họ đối đãi con như vậy, còn về chỉ? Nghe cha nói, ở lại đây, không ai bạc đãi con”.

Trương Bát nương cúi đầu, im lặng không lên tiếng. Phung thị kéo Trương Lương sang một bên, nhỏ giọng. “Con gái cũng là ruột rà, tôi cũng muốn giữ nó lại, chỉ sợ các con trai bị người trong chốn quan trường chê cười, ông xem việc này...”.

Trương Lương chưa đợi bà ta nói xong, lại là một cái tát ném qua. “Ngày thường nhắc bà vì tiền đồ các con, đối xử con dâu từ tế vào, bà không nghe, sao bây giờ lại lo lắng bọn nó quá vậy hả?”. Ông ta đánh chửi Phung thị xong, quay đầu hỏi Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi. “Giữ em gái hai đứa ở lại nhà mẹ đẻ, hai đứa có ngại mất mặt không?”.

Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi đồng loạt lắc đầu. “Bát nương không hề sai, là nhà họ Phung làm việc đáng khinh, có gì phải mất mặt, nhưng chuyện này không thể bỏ qua dễ dàng như vậy, phải đòi lại công bằng cho Bát nương”.

Trương Lương liên tục nói ‘phải’, cho rằng nhà họ Trương hẳn nên sai người về Mi Châu, đánh tới tận nhà họ Phung, thứ nhất vì lấy lại công bằng cho Trương Bát nương, thứ hai đòi của hồi môn, cho Trương Bát nương ngày sau chi tiêu.

Trương Bát nương thấy bọn họ ta một câu người một câu, căn bản không quan tâm ý kiến của mình, trợn tròn mắt, kéo Lâm Y nhỏ giọng nói. “Tam nương từ, giúp em nói đi, em muốn về”.

Lâm Y tức Trương Bát nương đến không còn sức để tức nữa, trả lời. “Chúng ta đều nguyện ý giữ em lại, em nhất quyết phải nhảy vào hố lửa cho được ư?”.

Trương Lương nghe thấy hai người bọn họ đối thoại, nói. “Bát nương, con trở về nhà họ Phung, muốn cha mẹ lo lắng? Đây là tội bất hiếu”.

Cái mũ “bất hiếu” chụp xuống, Trương Bát nương đành nén tâm tư, không dám lên tiếng. Phung thị vốn chỉ do dự chuyện Trương Bát nương đi hay ở, không phải không thành tâm muốn giữ cô lại, lúc này cánh đàn ông nhà họ Trương không còn ý kiến gì, bà ta cũng cuốn theo chiều gió, đi đến nâng Trương Bát nương dậy, khuyên. “Mau theo mẹ về nhà, để chị dâu con nấu nhiều thức ăn ngon cho mà ăn”. Nói xong tiện đường trừng mắt liếc Lâm Y. “Lần này Đại tẩu nợ con một ân tình, chắc chắn sẽ đối xử tốt với con, không giống Nhị tẩu, chỉ biết bắt con làm việc”.

Lâm Y chỉ mong bà ta mau mau chạy lấy người, cũng lười giải thích, Trương Lương và Trương Bá Lâm đều biết Trương thị chuyên môn sinh sự không đầu, đều coi như không nghe được.

Phung thị thấy không có người để ý mình, lại lên cơn tức, không đi, kéo Trương Bát nương ngồi xuống. “Nhị tẩu con mở tủ điểm đồ nha, nhất định cơm canh không tồi, chúng ta ăn cơm trưa rồi đi”.

Lâm Y tức đến cười rộ lên, nàng sẽ không keo kiệt trước mặt mọi người, tránh roi tiếng xấu, liền bảo thím Trương xuống bếp dọn cơm trưa.

Trương Lương khó được đến gặp con một lần, thấy Lâm Y nguyện ý chiều đãi, cũng không đi nữa, ngồi xuống hỏi. “Nếu đã không vội đi, chúng ta góp ý xem nên phái ai quay về Mi Châu đòi lại của hồi môn của Bát nương”.

Mọi người nhìn nhau, Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi đều có công vụ trong người, không thể tùy tiện rời kinh, chỉ có Trương Lương là thân tự do. Trương Lương nhìn một vòng, bản thân cũng hiểu được, cười. “Thì ra chỉ có ta là kẻ rảnh rỗi, thế cũng được, để mình ta đi vậy”.

Nhà họ Phung người hầu đông đảo như vậy, Trương Lương đi một mình thì kết cục tốt thế nào được? Đừng nói không xả được giận, ngược lại còn bị nhà họ Phung đánh cho thương tích. Lâm Y thận trọng, nghĩ xa, nhẹ kéo ống tay áo Trương Trọng Vi, nói. “Thúc thúc đi đường không ai hầu hạ, dẫn theo gia đình của Đại tẩu nữa”.

Trương Trọng Vi hiểu ý, bổ sung. “Đại tẩu ở nhà cũ cũng có người hầu, cha đến Mi Châu, chở vội động tay, gọi đầy đủ nhân lực rồi cùng đi”.

So sánh với sự lo lắng của bọn họ, Trương Lương có vẻ đã dự định trước, vỗ vai Trương Bá Lâm, nói. “Ta đi Nhị Châu trước, mượn người của nhà thông gia, xem nhà họ Phung bọn họ thần khí cỡ nào”.

Lâm Y vốn luôn nghĩ Trương Lương ngoại trừ biết đánh Trương thị ra không còn bản lĩnh gì nữa, nghe xong phải nhìn ông ta với cặp mắt khác xưa, xem ra ông ta hơn hẳn Trương thị, ít nhất còn biết suy nghĩ.

Trương Bá Lâm thuộc phe Lí Giản Phu, cực hợp ý muốn chèn ép Trương Duệ, trước kia còn e ngại thân phận ông ta là cậu mình, không tiện ra tay, hiện giờ ông ta đã viết giấy bỏ Trương Bát nương, xé rách mặt, không có gì cổ kị nữa.

Trương Trọng Vi hiện giờ đứng ở trung lập, Lí Giản Phu và Trương Duệ đánh nhau không có chút can hệ nào tới chàng, bởi vậy chàng cũng vui nhìn thấy Trương Duệ ăn đòn, xả cơn giận thay Trương Bát nương.

Tất cả mọi người nhất trí, Trương Lương liền chuẩn bị thảo luận thời gian xuất phát, đang định đề xuất, Phương thị kêu lên. “Nhị lão gia đi đường không ai chăm lo, đề tôi đi cùng lão gia”.

Trương Bát nương cũng sợ hãi lí nhí. “Con cũng muốn đi cùng cha”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Đánh tới tận cửa

Phương thị phải theo tới Mi Châu, tất cả mọi người đều rõ vì sao, nhất định là bà ta lo lắng nhà mẹ đẻ bị hại gì thì lại ôm hận, muốn đi cùng để điều hòa quan hệ. Nhưng Trương Bát nương thì sao vậy? Muốn đi Mi Châu? Tất cả ánh mắt đều đồng loạt quay sang phía cô.

Trương Bát nương cúi gằm đầu xuống, tiếng nói như tiếng muỗi. “Con nghĩ đi về trông thấy con trai”.

“Không được”. Trương Lương từ chối như chém đinh chặt sắt, ông ta hiểu nhất đứa con gái này, lần này đi, hơn phân nửa thể nào cũng quỳ gối cầu xin nhà họ Phương cho quay về.

Tất cả đều đoán được nếu Trương Bát nương trở lại sẽ chỉ biết tự rước lấy nhục, vì thế đều khuyên cô. Nhiều giọng nói chen nhau, Trương Bát nương lập tức đánh mất chủ ý, nói. “Mọi người nói thể nào thì làm thể ấy vậy”.

Trương Lương khuyên Trương Bát nương xong, lại chuyển hướng Phương thị. “Bà ở lại nhà đi, một mình ta đi là được”.

Phương thị tha thiết đòi đi, cười lấy lòng. “Đường xá xa xôi, lão gia không có ai hầu hạ làm sao được, vẫn để tôi đi theo mới tốt”.

Trương Lương nói. “Nha hoàn trong nhà, không câu nệ ai, một đứa đi theo là được”.

Thì ra ông ta muốn nhất cử lưỡng tiện, vừa thay Trương Bát nương xả giận, vừa du hí có mỹ nhân làm bạn, Phương thị thâm hận, cố ý nói. “Vậy để Đông Mạch đi theo”.

Trương Lương quả nhiên lập tức phản đối. “Đông Mạch chân tay lỏng lỏng, đối đứa khác”.

Việc nhỏ như vậy lôi ra thảo luận trước mặt mọi người, Trương Bá Lâm ngại mất mặt, vội nói. “Nha hoàn đều do nương tử con quản lý, về hỏi cô ấy sau”.

Phương thị nghĩ, trước mặt con dâu, thân làm cha chồng cũng không đến mức mặt dày xin người, cũng quyết tâm, phụ họa Trương Bá Lâm. “Bá Lâm nói có lý, bên chúng ta không có ai, con về nói cho con dâu đi”.

Trương Lương đoán được dụng ý của bà ta, trừng mắt ngoan độc liếc một cái, thôi không nói nữa.

Đào mất cơm trưa đã xong, thím Dương bụng thức ăn lên, mọi người cùng ngồi xuống gấp thức ăn, uống rượu. Trương Bát nương nhớ con, vô cùng quan tâm khi nào Trương Lương sẽ xuất phát, lên tiếng hỏi, Trương Lương trả lời khi nào hành lí chuẩn bị xong sẽ xuất phát.

Chuyện Trương Bát nương bị nhà chồng bỏ quá mức trầm trọng, tất cả đều không lòng dạ nào ăn cơm ngon miệng, chưa lừa được mấy đứa con đã buông chén, chỉ có Phương thị không muốn Trương Lương đi Mi Châu, cố ý kéo dài thời gian, ăn chậm chạp. Trương Lương vội về dọn dẹp hành trang, giật lấy đôi đứa của bà ta, mắng vài câu, kéo bà ta đứng dậy.

Phương thị tránh không thoát, đành theo ông ta ra đi, Trương Bát nương đi theo sau vài bước, đột nhiên nói. “Cha, mẹ, con muốn ở lại chỗ của Tam nương”.

Phương thị kinh ngạc quay đầu, nói. “Con về ở cạnh mẹ, chẳng phải tốt hơn? Nhị tẩu con chỉ biết sai bảo con, ở lại chỗ nó làm chi chứ”.

Lâm Y thân nhiên nói. “Nếu cháu dâu thực sai bảo cô ấy thì cô ấy có muốn ở lại không”.

Trương Bát nương khản thiết cầu xin. “Con và Tam nương nhiều năm không gặp, bao nhiêu thứ cần tâm sự, để con ở lại mấy ngày đi”.

Phương thị còn muốn khuyên, Trương Lương cho rằng Trương Bát nương ở đâu chỉ là việc nhỏ, không muốn vì thế chậm trễ thời gian, liền ngắt lời bà ta, hỏi Lâm Y. “Bát nương quấy rầy cô mấy ngày, cô có chịu không?”.

Lâm Y cười. “Em út trong nhà, có gì chịu hay không chịu, chỉ sợ phòng ốc nhỏ khiến cô ấy tủi thân”.

Trương Lương cực vừa lòng Lâm Y đáp lời, để Trương Bát nương lưu lại, kéo Phương thị đi. Trương Bá Lâm dừng lại đằng sau, nhìn Trương Bát nương thờ dài. “Chuyện này rốt cuộc có liên quan đến Đại ca, là Đại ca có lỗi với em”.

Trương Bát nương nói. “Đại ca cần gì nói câu này, là chính em mệnh khổ, không liên quan đến Đại ca”.

Trương Bá Lâm lấy trong tay áo ra một thỏi bạc, đưa cho cô. “Tôi vội vàng, chưa đi đổi thành tiền đồng, tự em đi vậy”.

Trương Bát nương không nhận. “Đại ca đang làm gì vậy”.

Trương Bá Lâm nói. “Em tách khỏi gia đình ấy, nhất định không mang theo tiền tài gì, cầm chừng đi, anh em trong nhà khách khí gì đâu”.

Trương Bát nương đành phải tiếp, quay đầu liền đưa cho Lâm Y, nói với Trương Bá Lâm “Em ở đây, ăn uống đều là Tam nương lo, em đưa tiền này cho chị ấy, Đại ca chớ trách”.

Trương Bá Lâm cười, bảo cô giữ lại, lấy thêm một thỏi bạc khác đưa cho Lâm Y. “Làm phiền em đâu”.

Lâm Y đẩy lại, trêu ghẹo anh ta. “Em biết Đại ca nhậm chức xong kiếm được nhiều lắm, chỉ cho nhiều ấy bạc em ngại ít, kéo nguyên xe đến em mới nhận”.

Trương Bá Lâm hiểu bọn họ sống coi như ôn hòa, không thiếu của Trương Bát nương một chén cơm, liền đưa cả thỏi bạc này cho cô, cười. “Em chờ đi, nhất định cũng đến ngày đó”.

Trương Trọng Vi tiễn Trương Bá Lâm, Lâm Y kéo Trương Bát nương về phòng ngồi, gọi thím Dương bưng trà lên. Trương Bát nương nắm trong tay hai thỏi bạc, hỏi. “Tam nương, gần đây có phòng đổi tiền nào không, em đổi thành tiền đồng cho chị dùng”.

Lâm Y trả lời. “Chị không thiếu nhiều đó tiền, em giữ đi”.

Trương Bát nương không khỏi phân trần, nhét bạc vào tay nàng, nắm chặt lại. “Nếu chị không nhận, em đi về lại”.

Lâm Y không lay chuyển được cô, ngẫm nghĩ, trả lại cho cô một thỏi, nói. “Em ít nhất giữ lại chút tiêu vặt, anh chị chỉ lấy một thỏi, được không?”.

Trương Bát nương đồng ý, Lâm Y liền kêu thím Dương đi vào, thừa dịp hôm nay rồi rảnh, đến phòng đổi tiền đổi tất cả thành tiền đồng, chờ đổi xong, tiền đồng được chừng hai ngàn văn, Trương Bát nương nhân tiện nói. “Tam nương giúp em thuê phòng ở đi”.

Lâm Y cười. “Được, để chị bỏ thêm mấy quan nữa cho em, thuê một gian ngay tại ngõ nhỏ này”.

Trương Bát nương nhìn đồng tiền đồng trước mặt, kinh ngạc hỏi. “Nhiều tiền như vậy còn chưa đủ để thuê sao?”.

Lâm Y trả lời. “Đông Kinh mọi thứ đắt đỏ, giá nhà là đắt nhất, phòng thượng đẳng như anh chị đang ở mỗi tháng tám quan tiền”.

Trương Bát nương chặc lưỡi. “Đúng là giá trên trời, phòng hạ đẳng Thanh Miêu ở đằng sau mỗi tháng bao nhiêu?”.

Lâm Y trả lời. “Năm quan chín mươi bảy văn”. Lại an ủi cô. “Em không cần lo lắng, chị bỏ thêm cho em chút tiền là được”.

Trương Bát nương kiên quyết không chịu, nói. “Em ăn của chị uống của chị, vốn đã bản khoãn lắm rồi, sao còn mặt dày lấy thêm tiền thuê nhà”.

Lâm Y khuyên đừng làm người xa lạ, Trương Bát nương vẫn không chịu, nàng đành nói. “Em cũng không phải không có tiền, chờ thúc thúc đòi lại của hồi môn cho em, em trả cho chị, được không?”.

Trương Bát nương đỏ mặt, lại xoắn ngón tay nửa ngày mới lí nhí trả lời. “Của hồi môn năm đó, em đã sớm tiêu gần hết”.

Lâm Y rất tức giận. “Nhà họ Phương thiếu tiền tiêu sao, thế nhưng tiêu tiền của em!”.

Trương Bát nương thờ dài. “Thật chẳng phải do bọn họ tiêu, em ở nhà họ Phương, từ trên xuống dưới đều phải tốn kém, son phấn cũng cần tiền, bát tri bát giác liền xài gần hết, may mắn em vẫn còn vài mẫu ruộng không mất được”.

Lâm Y giật mình. “Bọn họ không phát tiền chi tiêu hàng tháng cho em?”.

Trương Bát nương nhẹ nhàng lắc đầu, Lâm Y thờ dài thườn thượt, không tiện nhắc lại những chuyện khiến người ta vừa thương tâm vừa tức giận. Trương Bát nương không chịu để Lâm Y thuê nhà cho, lại không chịu về nhà mẹ đẻ, thật khiến Lâm Y rơi vào chỗ khó, cũng không thể nói cô đến phòng ngủ cùng người hầu. Phòng thượng đẳng thì rằng có ba gian, nhưng hai gian đã sửa lại thành tửu điểm, chỉ một phòng ngủ duy nhất, nếu mỗi ngày đều bắt Trương Trọng Vi ghép bàn nằm ngủ như hôm qua, chẳng nhất định sẽ oán giận.

Trương Bát nương thấy được Lâm Y khó xử, nói. “Tam nương, đừng quan tâm chỗ ở cho em, trong điểm rộng rãi lắm, em ghép bàn lại ngủ là được”.

Lâm Y không đồng ý. “Trời lạnh lẽo ngủ trên bàn, chưa đến ba ngày đã phát bệnh thương hàn”.

Trương Bát nương có ý phản đối, nhưng nghĩ lại cảm sốt phải mời lang trung bốc thuốc, tốn tiền chi sớ còn hơn thuê nhà, vì thế ngậm miệng, khổ nghĩ vấn đề chỗ ở.

Hai người đều đang tự nghĩ biện pháp, trong phòng lặng ngắt như tờ, đột nhiên tiếng đập cửa vang lên, thím Dương đứng ngoài bấm báo. “Nhị thiếu phu nhân, Đình phu nhân cách vách đã tới”.

Lâm Y phục hồi tinh thần lại, vội nói. “Mau mau mời vào”.

Đình phu nhân đi vào nhà, chào Lâm Y và Trương Bát nương, lại đưa ra một cái chum nhỏ, nói. “Đây là tương ớt tôi mang theo từ Tứ Xuyên, mời Lâm phu nhân nếm thử, mặc dù không phải thứ gì to tát, được cái hương vị quê nhà”.

Lâm Y nhận, ngay tại chỗ mở ra ngửi, vui vẻ nói. “Tương ngon, đang lo lắng ở Đông Kinh mua tương ớt Tứ Xuyên cũng không đúng vị”.

Đình phu nhân thấy Lâm Y thích, vui mừng hơn cả chính mình ăn, cười nói. “Nếu thực thích, ăn hết tôi lại mang đến nữa”.

Lâm Y cười tạ ơn, mời cô ấy ngồi xuống. Đình phu nhân thấy Trương Bát nương khuôn mặt u sầu, ngạc nhiên hỏi. “Bát nương tử, cô ngàn dặm xa xôi lên kinh tìm người thân, hiện giờ gặp rồi, sao còn mặt mày cau có?”.

Trương Bát nương nói ra nỗi khó xử vấn đề nhà ở cho cô ấy nghe, cười khổ. “Tôi đã biết Đông Kinh phồn hoa, không ngờ nơi phồn hoa còn thêm đất đỏ nữa”.

Lâm Y nói. “Tôi muốn thuê cho cô ấy gian phòng ở, cô ấy nhất định không chịu, đang thương lượng đổi sách đây”.

Đình phu nhân nói. “Cũng chẳng có gì khó, nếu Bát nương tử không chê, liền dọn sang ở chung với tôi”.

Trương Bát nương một đường rời Mi Châu, ngày đêm sinh hoạt chung với Đình phu nhân, hai người đã quen thuộc, nghe xong hơi động tâm, rồi lại ngại, nói. “Dọc đường chi phí ăn mặc đều do Đình phu nhân giúp đỡ, tới kinh thành rồi lại quấy rầy chị tiếp, tôi thật sự băn khoăn”.

Đình phu nhân cười trả lời. “Không coi là quấy rầy, hiện giờ tôi ở một mình, buồn không có bạn, nếu cô nguyện ý qua ở chung, tôi còn phải cảm kích cô nhiều lắm”.

Lâm Y hôm qua sang nhà Đình phu nhân trả lộ phí thay Trương Bát nương, thấy nhà cô ấy thực sự dân cư ít ỏi, ngoại trừ chính Đình phu nhân cũng chỉ có vợ chồng vú nuôi làm bạn, những người này ở ngay cách vách Thanh Miếu, trong phòng thượng đẳng chỉ có mình Đình phu nhân ở, ngay cả nha hoàn cũng không, bởi vậy cô ấy nói cô đơn, Lâm Y tin là thực.

Trương Bát nương muốn sang ở cùng, lại sợ Lâm Y không đồng ý, liền giương mắt nhìn nàng. Lâm Y hơi buồn cười, nói đi nói lại Trương Bát nương thực tế lớn hơn nàng ba tuổi, nhưng gặp chuyện không hề nắm chủ động, có điều việc này nàng thân là chị dâu, không khiêng nổi trách nhiệm, chỉ nói. “Chờ hỏi Nhị ca của em rồi nói sau”.

Nhà bình thường, phụ nữ không được làm chủ, việc lớn việc nhỏ phải hỏi ý đàn ông trước. Đình phu nhân biết, không hề nói lại, kể vài tin đồn thú vị ở quê nhà, Lâm Y nghe đến thất thần.

Trước khi Đình phu nhân cáo từ, hỏi Lâm Y một câu. “Lâm phu nhân vẫn đều ở ngõ Châu Kiều?”.

Tình hình hiện tại, Đình phu nhân một đường chiếu cố Trương Bát nương, an ổn đưa cô vào thành, thái độ làm người xác thực không tệ, nhưng có câu rằng không thể không giữ tâm đề phòng người xa lạ, Lâm Y trả lời vẫn giấu giếm chút ít. “Phải, quan nhân nhà tôi làm quan trong triều, nơi này cách chỗ làm việc của chàng gần, bởi vậy vẫn ở đây”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Ví dụ giáo dục

Lâm Y nói như thế mang hai ý, thứ nhất : không muốn Đình phu nhân hỏi thêm, tránh phát sinh chuyện khác; thứ hai : để đối phương biết nhà họ Trương là gia đình quan lại, tốt nhất chớ âm mưu gì.

Không ngờ Đình phu nhân vừa nghe Trương Trọng Vi làm quan, ngược lại trở nên hào hứng, bước chân ra ngoài cũng dừng, hỏi. “Tôi đang định đến nha môn tìm người, có thể mời quan nhân nhà cô giúp được không?”.

Nếu là tìm người, Lâm Y vẫn vui lòng hỗ trợ, nhưng liên quan đến nha môn, nàng liên lực bất tòng tâm, nói với Đình phu nhân. “Quan nhân nhà tôi không làm việc ở nha môn, chỉ sợ khó giúp được cô”.

Đinh phu nhân nghe vậy, thất vọng, hành lễ cáo từ về nhà.

Đinh phu nhân vừa đi, Lâm Y liền hỏi Trương Bát nương. “Em từng nói Đinh phu nhân lên kinh tìm chồng, người cô ấy muốn đến nha môn tìm hản chính là quan nhân của cô ấy?”.

Trương Bát nương gật đầu nói phải, bổ sung thêm. “Tam nương, em có thể thuận lợi tìm được hai người, toàn bộ dựa vào Đinh phu nhân, lần này chị ấy phải tìm quan nhân, môi trường lại xa lạ, nếu anh chị có thể giúp đỡ liền giúp một phen đi, em thay chị ấy tạ ơn hai người”. Nói xong, cúi gập người hướng Lâm Y.

Lâm Y là chị dâu của cô, nhận cô hành lễ cũng được, liền không né tránh, hỏi. “Đinh phu nhân là người ở đâu, quan nhân là ai, vì sao mất tích?”.

Trương Bát nương ngẫm nghĩ, đáp. “Nhà chồng chị ấy họ Cổ, nghe nói từng ở tại khu phía đông cổng Chu Tước môn”.

Lâm Y nghe xong, trong lòng đing một phát, vừa hay Trương Trọng Vi tiễn Trương Bá Lâm đã quay lại, liền gọi chàng. “Chàng mau tới đây nghe nè, nói không chắc chúng ta và hàng xóm cũ đúng là có duyên”.

Trương Trọng Vi đi vào trong phòng, tò mò hỏi chuyện gì.

Trương Bát nương kể lại chuyện nhà chồng Đinh phu nhân, bảo rằng quan nhân của cô ấy – Cổ lão gia – là thương nhân bán dạo, ở Đông Kinh có nhà riêng, quanh năm suốt tháng không được mấy lần về nhà, Đinh phu nhân gặp mãi thành thói quen, nhưng nhắc thấy trời đã trở lại, trong nhà già trẻ cần mua thêm quần áo qua mùa đông, không thấy Cổ lão gia gửi tiền về, Đinh phu nhân sốt ruột, hỏi thăm tung tích Cổ lão gia khắp nơi, không hỏi thì thôi, hỏi liền trúng tin giật gân, thì ra Cổ lão gia ở kinh thành bị dính vào án quan, hiện tại kẹt trong nhà giam không ra được, Đinh phu nhân dưới tình thế cấp bách đành giao lại con cái cho cha mẹ chồng chăm sóc, mượn thân thích ít quan tiền lên kinh cứu chồng.

Lâm Y nghe xong từ “cứu”, xui một tiếng. “Đàn ông như thế còn gì để cứu nữa, nói cho Đinh phu nhân, chớ hao phí tiền của, mặc kệ ông ta đi”.

Trương Trọng Vi nghĩ đến nàng không ưa nhìn Cổ lão gia nuôi vợ bé, bác bỏ. “Mỗi người mỗi ý, Cổ lão gia hàng năm xa nhà, mua một người để hầu hạ cũng có thể hiểu được, không phải lỗi của ông ta, là ông ta bị Lâm phu nhân làm liên lụy”.

Lâm Y nói có vẻ hơi tức giận. “Người nuôi vợ bé bên ngoài không ít, nhưng nuôi đến mức không màng chăm lo gia đình mình nữa thì chẳng có mấy ai. Chàng không nghe Bát nương nói sao, Đinh phu nhân ngay cả tiền mua quần áo mùa đông cho gia đình cũng không có, Cổ lão gia bỏ mặc già trẻ từ trên xuống dưới, đưa hết tiền bạc cho Lâm phu nhân, quả thực đáng giận... Gọi cô ta là Lâm phu nhân quả thực là đề cao cô ta lắm, nhiều lắm chỉ xứng cái danh Lâm nương tử”.

Trương Trọng Vi ban nãy không nghe cẩn thận, bị Lâm Y nói, có chút hổ thẹn. “Nếu thực vậy, đúng là ông này nhân phẩm không tốt, chẳng trách bị kiện”.

Lâm Y đột nhiên nhớ ra một việc, mở miệng, lôi ra một xấp gấm Tứ Xuyên, nói. “Đây là lúc trước Lâm nương tử tặng, mọi người nhìn xem, cô ta chỉ là vợ bé mà tay rộng rãi như thế, phu nhân chính thất lại chẳng có nổi tiền sống qua mùa đông”.

Trương Bát nương nghe đến đó mới hoàn toàn hiểu, thì ra Cổ lão gia không chỉ bị dính án quan ở kinh thành, mà còn có cả vợ bé, cô hỏi. “Vậy anh chị nói thử Lâm nương tử đó bây giờ ở đâu?”.

Lâm Y kể chuyện ngày ấy khu đông cổng Chu Tước môn bị cháy cho Trương Bát nương nghe, nói. “Cô ta thậm thụt với kẻ khác, lại gây thêm họa, nhất định đã trốn đi rồi”. Nàng đưa xấp gấm Tứ Xuyên cho Trương Bát nương. “Đây là của nhà Đinh phu nhân, vẫn trả lại nguyên chủ thì hơn, em mang qua cho cô ấy đi”.

Trương Bát nương nhận xấp gấm Tứ Xuyên, nhìn nhìn Trương Trọng Vi, muốn nói lại thôi, Lâm Y nhìn thấy, hỏi thay cô. “Bát nương từ nghĩ sang nhà Đinh phu nhân ở nhờ, không biết chàng có đồng ý không?”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Đinh phu nhân nhà có mấy người?”.

Lâm Y đẩy Trương Bát nương, Trương Bát nương đáp. “Trong phòng thượng đẳng chỉ có mình chị ấy ở, vợ chồng vú nuôi ở phía sau, ngay bên cạnh chỗ Thanh Miêu”.

Trương Trọng Vi nhìn Lâm Y, thấy nàng khề gật đầu, liền đồng ý, nói. “Nếu chỉ có mình Đinh phu nhân, sang ở cũng được, ngày khác nhờ Nhị tẩu em đến nhà nói lời cảm tạ”.

Trương Bát nương thấy anh trai đồng ý, vui mừng dạ, cầm xấp gấm Tứ Xuyên đi hướng cách vách.

Lâm Y cười hỏi Trương Trọng Vi. “Chàng đồng ý dễ dàng như vậy, không sợ Bát nương từ bị Đinh phu nhân lừa?”.

Trương Trọng Vi nói. “Đi đường mấy tháng trời, muốn lừa đã sớm lừa, chẳng ai chờ đến lúc Bát nương từ tìm được người thân mới lừa, bị ngớ ngẩn chắc?”.

Lâm Y cười sờ sờ đầu chàng, nói. “Quan nhân nhà em, càng lúc càng thông minh”.

Trương Trọng Vi nhìn ra ngoài cửa sổ. “Bát nương từ đi lần này hẳn là kể lại những gì chúng ta vừa đàm luận ban nãy cho Đình phu nhân, chắc không bao lâu nữa Đình phu nhân sẽ đến tìm em”.

Lâm Y không đề bụng. “Cho dù tìm em, em cũng chỉ biết bẩm báo chi tiết lại tình cảnh ngày ấy thôi, chuyện tìm chồng, thứ lỗi em không có khả năng”.

Trương Trọng Vi học bộ dáng nàng vừa rồi, cũng sờ sờ đầu nàng, cười nói. “Em trà trộn mấy ngày với các phu nhân nhà quan lại, cũng trở nên thông minh không ít nha”.

Lâm Y vuốt tay chàng, sáng giọng. “Bớt nịnh nọt, em biết mọi việc đều phải lượng sức mà đi, hơn nữa người như Cô lão gia có gì đáng để giúp”.

Trương Trọng Vi yêu nhất nàng làm bộ hồn dỗi, đưa tay dỗi xuống bên hông nàng, túm vào lồng, hôn một cái, xui xẻo đúng ngay Trương Bát nương vén rèm đi vào, thấy cảnh này, hai người cuống quýt tách ra, gò má đỏ bừng. Trương Trọng Vi xấu hổ khụ hai tiếng, hỏi. “Đình phu nhân nhận gấm Tứ Xuyên chưa?”.

Trương Bát nương chăm chú nhìn mặt Lâm Y, có ý hỏi. “Tam nương, mặt chị sao đỏ quá vậy, chẳng lẽ bị bệnh?”.

Lâm Y nghe xong câu chọc ghẹo, cảm giác Trương Bát nương ngây thơ từ thời chưa lập gia đình đã quay trở lại, nhin không được rom róm nước mắt. Trương Bát nương thấy nàng khoe mắt ướt át, còn tưởng nàng quá ngượng ngùng, vội dỗi đề tài sang hướng khác, nói. “Đình phu nhân rất thích xấp gấm kia, mời chị qua đó nói chuyện”.

Lâm Y lưỡng lự trước Đình phu nhân muốn hỏi thăm tình huống của Cô lão gia, cũng không chối từ, sửa sang lại tóc tai quần áo, cùng Trương Bát nương đi qua cách vách.

Đình phu nhân tiếp Lâm Y như khách quý, tự tay pha trà, lại bung lên một đĩa trái cây, nói. “Trà quả sơ sài, chỉ sợ không vào được mắt Lâm phu nhân”.

Lâm Y bốc một miếng ăn, lại nhấp ngụm trà, cười nói. “Đình phu nhân khách khí, tôi đang nhớ đồ ăn quê hương đây, trà của cô cũng ngon lắm”. Nàng mới nói dỗi về chỗ ở của mình, bởi vậy không đợi Đình phu nhân hỏi, bản thân đã lên tiếng. “Chúng tôi từng ở khu đông cổng Chu Tước môn, nhưng trận hỏa hạn lần đó quá mức đáng sợ, thật sự không muốn nhắc lại, bởi vậy ai có hỏi tôi đều nói chưa từng đến nơi đó”.

Lời vừa thốt ra, Lâm Y liền khẽ tặc lưỡi bản thân mình, đúng như Trương Trọng Vi nói, trà trộn trong chỗ các phu nhân quan lại nhiều, kỹ năng che lấp cũng tăng.

Nàng nói coi như vẹn toàn, Đình phu nhân tỏ ra vạn phần thông cảm, hồ thẹn đáp lại. “Nói gì thì nói, vụ cháy đó cũng là vì nhà tôi mới phát sinh, tôi ở đây chịu tội với Lâm phu nhân”. Nói xong đứng dậy, cúi gặp người xuống.

Lâm Y né tránh. “Không hề liên quan chút nào đến Đình phu nhân, cô chịu tội gì chứ?”.

Đình phu nhân cũng không kiên trì, lại ngồi xuống, thở dài. “Lâm phu nhân, nghe Bát nương kể, quan nhân nhà tôi ở Đông Kinh có vợ bé là thật?”.

Lâm Y giật mình. “Đình phu nhân không biết?”.

Đình phu nhân cười khổ. “Tôi đã sớm phát hiện, cũng hỏi qua mấy lần, nhưng quan nhân luôn mặt kiên nhẫn không muốn nói, dần dà tôi cũng không dám hỏi”. Nói thêm. “Cô vợ bé kia đi đâu, Lâm phu nhân biết không?”.

Lâm Y trả lời. “Đại họa rớt xuống đầu, chi biết chạy trốn chết, thật sự không rảnh quan tâm cô ta, nhưng chưa nghe tin ai chết trong hỏa hoạn, hẳn là cô ta không có nguy hiểm tính mạng đâu”.

Đình phu nhân có chút thất vọng, Lâm Y nhìn hết vào mắt, lấy làm lạ, chẳng lẽ Đình phu nhân muốn tìm Lâm nương tử? Có lẽ do Lâm nương tử yêu đương vụng trộm làm hại Cô lão gia dính án tù, Đình phu nhân muốn bắt cô ta báo thù thay chồng cũng nên.

Đình phu nhân thật đúng là muốn tìm Lâm nương tử, bung lên một đĩa trái cây đãi Lâm Y, thỉnh cầu. “Lâm phu nhân, quan nhân của cô làm quan trong triều, nhà lại mở cuộc điểm, kẻ đến người đi, tin tức nhất định linh thông, nếu có tin tức về vợ bé của chồng tôi, xin cho tôi biết được chứ?”.

Lâm nương tử mà không yêu đương vụng trộm thì đã chẳng gây ra vụ cháy lớn đó, Lâm Y chính mình cũng muốn tìm cô ta mắng cho một trận kia, bởi vậy sáng khoái đồng ý.

Đình phu nhân tạ ơn nàng, chỉ vào xấp gấm Trương Bát nương mang đến. “Nhà tôi nhiều năm chưa được thấy gấm Tứ Xuyên, thế mà cô vợ bé đó lại tùy tiện tặng người, hẳn là cô ta có không ít tiền, tôi phải đòi lại, phụng dưỡng cha mẹ chồng, nuôi nấng con cái”.

Lâm Y cứ tưởng tính tình Đình phu nhân và Trương Bát nương y hệt nhau, giờ nghe xong câu này phải nhìn cô ấy với cặp mắt khác xưa, xem ra cô ấy vẫn là người có chủ ý, không cần người ngoài lo lắng suông.

Đây chính là ví dụ giáo dục vô cùng tốt cho Trương Bát nương, Lâm Y cáo từ về nhà xong, liền phân tích cho cô nghe. “Đình phu nhân lúc trước rất yếu đuối, không dám buộc quan nhân trợ cấp gia dụng, mới khiến trong nhà ngay cả tiền sống qua mùa đông cũng không có, hiện giờ cô ấy nhận được bài học, kiên cường hơn rất nhiều, có thể nghĩ đến việc tìm cô vợ bé kia đòi lại tiền, sau này nhất định sống không kém”.

Trương Bát nương cười khổ. “Em đã là người bị ruồng bỏ, nói cái này cũng có tác dụng gì đâu”.

Lâm Y vội la lên. “Tình tình của em mà không sửa, có tái giá đi nữa cũng chẳng có kết cục tốt đẹp”.

Câu này đại khái hơi nặng lời, Trương Bát nương lại nỉ non khóc, Trương Trọng Vi nghe động tĩnh, định tiến vào khuyên bảo, Lâm Y lại kéo chàng đi ra ngoài. “Lời tuy khó nghe, nhưng rốt cuộc cũng phải có người dám nói, cứ để em làm kẻ ác một lần, đánh tình cô ấy, bằng không cả đời này cô ấy chỉ có biết khổ không thôi”.

Trương Trọng Vi không đành lòng, nhưng suy nghĩ cẩn thận, vẫn cắn răng cùng Lâm Y ra ngoài.

Lâm Y kể chuyện Đình phu nhân muốn tìm Lâm nương tử cho chàng nghe, nói. “Nếu chàng có hay tin gì về cô ta, nói một tiếng nhé”.

Trương Trọng Vi nghiêng rằng. “Không cần em nhắc, chỉ riêng việc cô ta không tuân thủ nữ tắc, làm hại bao nhiêu người trời dạt khắp nơi, thực sự tìm được, ta trước gô cô ta đến nhà môn”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Lí Thư bị đánh

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Y thừa dịp điểm còn chưa mở cửa, tập trung mọi người lại nói chuyện Lâm nương tử, thím Dương chưa trải qua cơn hỏa hoạn lần đó thì thôi, Thanh Miêu nhớ tới chén bát nồi niêu và quần áo bị cháy, Chúc bà bà nhớ từ quán nhỏ của mình, đều hạn đến hũ lạnh, cùng lên tiếng phải hết toàn lực giúp Đình phu nhân tìm được Lâm nương tử, đánh cô ta một trận cho hả giận.

Trong điểm buôn bán vẫn như trước, sáu cái bàn đã ngồi chật hết. Lâm Y đang ở trong phòng đặc ý, huyện Tường Phù lại cử người đến báo tin Phương thị ốm đau nằm liệt giường, muốn gặp các con. Tuy rằng người báo tin chạy gấp đến mức đầu mướt mồ hôi, Lâm Y vẫn không tin, nghĩ bụng hôm qua Phương thị rồi đi vẫn còn khỏe mạnh, sao mới qua một đêm liền nằm liệt giường không dậy nổi, nhất định là đòi đi Mi Châu không được, giờ trò mè nheo.

Nàng nghĩ trong lòng như thế, bề ngoài vẫn phải làm tròn vẹn, sổ mấy đồng thưởng cho người báo tin, nhờ cậu ta đi thêm chuyến nữa đến Hàn Lâm viện mời Trương Trọng Vi về. Trương Trọng Vi nghe nói Phương thị sinh bệnh cũng không tin, bắt đắc dĩ phải xin nghỉ, cùng Lâm Y hai người nhìn nhau cười khỏ. Dẫn theo Trương Bát nương, mướn ba cỗ kiệu nhỏ, lao đến huyện Tường Phù.

Bọn họ đoán sai rồi, Phương thị quả thật nằm trên giường không nhúc nhích được, chẳng qua không phải vì sinh bệnh, mà là vì bị thương, trên đầu băng bó vải trắng, thậm chí thấm tí máu ra ngoài. Cả gia đình Trương Trọng Vi kinh ngạc, Trương Bát nương mạnh mẽ chồm tới ôm Phương thị, khóc lên. “Mẹ, mẹ bị sao vậy?”.

Trương Trọng Vi và Lâm Y bình tĩnh hơn, trước lại gần giường quan sát Phương thị, lại lôi kéo thím Nhâm ra ngoài, hỏi. “Nhị phu nhân bị ai gây thương tích?”.

Thím Nhâm liếc mắt nhìn Trương Trọng Vi, nói. “Ngoại trừ Nhị lão gia, còn ai dám làm phu nhân bị thương nữa?”.

Thì ra hung thủ là cha ruột – cũng là chồng nạn nhân, Trương Trọng Vi định trách cứ mắng chửi, cứ thế nuốt lại vào bụng, há mồm sững sốt. Lâm Y hỏi. “Nhị lão gia vì sao đánh Nhị phu nhân, chẳng lẽ vì chuyện hôm qua?”.

Thím Nhâm lắc đầu nói không phải, rồi lại chẳng chịu kể nguyên do, Lâm Y gặng hỏi vài câu cũng không được gì, đành xoay người đi tìm Lí Thư.

Cửa phòng ngủ Lí Thư treo một tấm màn da thật dày, tiểu nha hoàn bấm báo xong, vén màn lên mời Lâm Y vào. Trong phòng, Lí Thư đang nằm trên sập, trong tay ôm lò sưởi, Cẩm Thư và Thanh Liên đứng hai bên, đang đắp bốp tay chân cho cô. Lâm Y tiến lên hành lễ, cười nói. “Đại tẩu thật biết hưởng phúc”.

Lí Thư vội vàng đứng dậy đáp lễ. “Mới từ chỗ Nhị phu nhân về, đứng giữa trời lạnh, chân tay cứ run rẩy, lúc này mới gọi bọn họ đến xoa bóp chút”. Nói xong mời Lâm Y đến bàn ngồi xuống.

Thanh Liên bung trà lên, oán giận kể lại cho Lâm Y nghe. “Mẹ chồng hạo tâm chút, thấy con dâu mang bầu cháu mình vất vả, sao nỡ để con dâu tự tay hầu hạ, cũng không phải không có người hầu, thiệt tình coi như không có đi, chỉ ít cũng phải khách sáo cảm ơn một câu, bà Nhị phu nhân nhà này...”.

Lí Thư lớn tiếng ngắt lời Thanh Liên, trách mắng. “Mẹ chồng nằm liệt giường, con dâu hầu hạ thăm nuôi là đương nhiên, bản thân người muốn nhàn nhã, chớ lôi kéo ta vào”.

Cẩm Thư thấy Thanh Liên, âm thầm cười trộm vài tiếng, kéo cô ta lại. “Đại thiếu phu nhân nổi tiếng thảo hiền, bị cô nói xấu bôi nhọ, còn không mau theo thím Chân đi lãnh gia pháp”.

Thanh Liên hảo tâm bênh vực Lí Thư, lại không xem chuẩn trường hợp, xứng đáng bị phạt, chu chu môi, lúi thủi theo thím Chân đi xuống.

Lâm Y chưa kịp uống ngụm trà, trước xem diễn rồi, không khỏi mệt mỏi thay cho Lí Thư.

Lí Thư hỏi nàng, “Em dâu đã đến thăm Nhị phu nhân chưa?”.

Lâm Y gật đầu, “Thăm rồi, nghe thím Nhâm nói, Nhị phu nhân bị Nhị lão gia đánh?”.

Trương Lương đánh Phương thị, Lí Thư nhìn mãi thành quen, vừa cắn hạt dưa vừa kể, coi như chuyện tám lúc trà bánh.

Thì ra, hôm qua Trương Lương về nhà xong, bắt đầu lục tung hết lên, bảo rằng phải gom đủ chi phí, lục đến lục đi phát hiện túi tiền to đã trống trơn, ông ta ngược không muốn mượn Lí Thư, liền nghĩ ra chủ ý đến nhà học trò thu trước tiền học phí, không ngờ chạy liên tục hai ba nhà, bọn họ đều xưng học phí đã bị Phương thị thu rồi. Trương Lương lúc ấy liền nổi con tam bành, trách cứ học trò nhỏ không được giao học phí cho kẻ khác, một đệ tử nhất gan, thấy ông ta thối râu trừng mắt, sợ quá liền nói ra hết tình hình thực tế. “Sư nương bảo rằng giao cho sư nương có thể được chiết khấu bớt chút”.

Trương Lương nghe nói Phương thị thu học phí ít hơn, tức đến kém tí là học máu, ông ta sợ mất mặt, không dám buộc đệ tử đóng thêm, cũng chỉ có thể về nhà lòi Phương thị ra xả giận, nắm được liền đánh.

Lí Thư chậm rì rì kể, “Chúng ta muốn khuyên, bắt đắc dĩ cửa bị khóa, chỉ nghe giọng Nhị phu nhân cầu xin tha thứ, cũng không biết đánh bao nhiêu cái, cửa mở thì phát hiện đầu Nhị phu nhân đã rách da chảy máu”.

Lâm Y không thể không bội phục Phương thị to gan, loại sự tình này chỉ cần biết suy nghĩ một chút là sẽ đoán được thế nào Trương Lương cũng nổi khùng, bà ta chẳng những dám thu học phí, còn dám chiết khấu bớt, chẳng hiểu lúc ấy có nghĩ đến phản ứng của Trương Lương không, hay là biết rõ mà vẫn cố phạm vào.

Lí Thư giới nhìn sắc mặt, thấy Lâm Y nghi hoặc, chưa đợi nàng đặt câu hỏi đã chủ động giải thích. “Nhị lão gia thích ra ngoài uống rượu, bản thân kiếm tiền không đủ tiêu, cách hai ba ngày lại đến cửa hàng ăn vặt của Nhị phu nhân tổng tiền, Nhị phu nhân bị thâm hụt đến đâu mới dám động đến học phí của Nhị lão gia”.

Hóa ra là trả dưa, Lâm Y ngộ ra, nhớ tới phản ứng của thím Nhâm ban nãy, hỏi, “Chủ ý thối như thế, do thím Nhâm hiến kế cho Nhị phu nhân đúng không?”.

Lí Thư cười đến run tay, hạt dưa rớt xuống đất. “Em dâu thông minh ghê vậy đó, đoán là trúng ngay”.

Lâm Y cũng cười, thầm nghĩ thím Nhâm thực xứng danh quân sư quạt mo, không biết đây là lần thứ mấy Phương thị bị bà ta cho sụp hồ rồi, cũng mệt Phương thị tín nhiệm bà ta trước sau như một, đúng là chuyện kì ba.

Lí Thư cười một hơi, hỏi Lâm Y, “Nghe nói Bát nương cũng tới? Cô ấy có hận ta không?”.

Xem ra bọn họ không hề gạt Lí Thư chuyện Trương Bát nương bị nhà chồng bỏ, Lâm Y trấn an cô, “Bát nương là người hiểu chuyện, sẽ không giận vớ vẩn người không liên quan, Đại tẩu đừng đa tâm”.

Lí Thư lấy thêm hạt dưa đổ ra bàn. “Không giận thì tốt, giận ta cũng hết cách, sáng nay Nhị phu nhân còn dọa phải viết giấy bỏ ta kìa, ta không cần thêm một người oán giận mình nữa”.

Lâm Y khẽ cười, “Đại tẩu thông minh như vậy, việc này có sao nhìn không thấu? Nhà chồng Bát nương từ là nhà mẹ đẻ của Nhị phu nhân, bà ta dù biết nhà họ Phương sai lầm thì sao, cũng chẳng đi nói trước mặt người trong nhà này, xấu hổ với chúng ta, bà ta ngoại trừ oán giận Đại tẩu và nhà mẹ đẻ của Đại tẩu, thì còn làm thế nào nữa?”.

Lí Thư sừng sốt, vút đóng hạt dưa trong tay đi, vỗ bàn cười, “Em dâu nhìn ta, thật là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, chỉ biết sinh hồn dỗi, quên mất Nhị phu nhân cũng đang cần trúng lưỡi mình”.

Lâm Y thấy cô nghĩ thông suốt, đứng dậy cúi người, “Bát nương từ là người cơ khổ, lần này bị nhà chồng ruồng rẫy, còn phải dựa vào Đại tẩu chiếu cố nhiều hơn, em đứng đây tạ ơn Đại tẩu thay cô ấy”.

Lí Thư nói, “Em là chị dâu cô ấy, chẳng lẽ ta không phải? Không cần em nhắc nhở, ta tự biết đối đãi cô ấy thật tốt, chỉ sợ ta có làm tốt mấy đi nữa cũng không được Nhị phu nhân để mắt”.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới, Lâm Y còn chưa đáp lời Lí Thư, tiểu nha hoàn đã vào bẩm có Trương Bát nương đến, Lí Thư vội sai chuẩn bị trà bánh. Trương Bát nương đi vào, hành lễ chào Lí Thư và Lâm Y, gọi tiếng “Đại tẩu”, đến ngồi cạnh Lâm Y.

Lí Thư nhận hộp nhỏ do thím Chân mang tới, đặt lên trước mặt Trương Bát nương, nói, “Em mới đến Đông Kinh, hẳn là không có nhiều son phấn để dùng, ở đây ta có mấy thứ muốn tặng em, em chớ ghét bỏ”.

Trương Bát nương kiên trì không nhận, hai người đẩy tới đẩy lui, hộp rớt xuống đất, nắp hộp bật mở, thứ bên trong hộp đổ ra đất, ánh vàng rực rỡ chói cả mắt, thì ra không phải son phấn gì hết, mà là một hộp tràn đầy trang sức bằng vàng.

Trương Bát nương kinh ngạc vô cùng, “Đại tẩu, Đại tẩu đây là...”.

Lí Thư xoa tay ngưng lời cô định nói. “Chúng ta là phụ nữ, đến bây giờ đều chẳng thể làm chủ được vận mệnh chính mình, em đừng hỏi nguyên do, ta cũng không nói câu xin lỗi bỏ đi ấy làm gì, mau nhận lấy đi, sống tốt vào nhé”.

Lí Thư nói chuyện lạnh lẽo, Trương Bát nương ngược lại không biết làm sao, Lâm Y giúp Trương Bát nương dọn dẹp trang sức bỏ vào hộp, nhét vào lòng cô, nói. “Đại tẩu một mảnh hảo tâm, em cứ nhận đi”.

Trương Bát nương lúc này mới ôm lấy hộp, đứng dậy nói lời cảm tạ Lí Thư.

Lí Thư khoác tay, đỡ hông đứng dậy, nói. “Ta cũng nghỉ ngơi đủ lâu, nếu không ra đó, Nhị phu nhân lại mắng nữa, không giữ hai người thêm được”.

Trương Bát nương nhớ tới lúc mình có bầu cũng phải theo lễ thường hầu hạ mẹ chồng không làm một giây, khó tránh khỏi đồng cảm với Lí Thư, tiến lên đỡ lấy Lí Thư, lại quay đầu gọi Lâm Y. “Chúng ta cũng đi”.

Đại khái vì gặp được con trai con gái, tinh thần Phương thị tốt hơn nhiều, lúc Lâm Y và hai người đến, bà ta đã tỉnh, nửa nằm nửa ngồi trên giường, để Trương Trọng Vi dứt cháo cho ăn.

Phương thị được con cái hầu hạ, vốn vô cùng cao hứng, nhưng vừa thấy Lâm Y và Lí Thư đi vào liền đổi sắc mặt, trách cứ. “Hầu hạ mẹ chồng là chức trách của con dâu, hai người các cô chạy trốn không còn một mống, bắt con trai bề bộn công vụ của ta đến làm, là đạo lý gì?”.

Lời này hoàn toàn vô lý, còn chụp mũ, oan uổng người khác nữa, Lâm Y và Lí Thư nể tình Phương thị đang bị thương, không so đo với bà ta, chỉ im lặng nghe quở trách.

Phương thị thấy hai người không lên tiếng, càng nổi hứng hơn, đẩy Trương Trọng Vi ra. “Con trai, đi nghỉ ngơi đi, để vợ con đến hầu hạ ta ăn”.

Lâm Y đang định tiến lên, Lí Thư lại giành trước một bước, nhận lấy chén cháo, cười với Phương thị. “Mẹ, có con dâu rảnh rồi ở đây, sao lại kêu cháu dâu đến hầu hạ, người ta nói ra nói vào chết”.

Nghe thì giống như đang tỏ ra có hiếu, nhưng thực sự đang nhắc nhở Phương thị, Trương Trọng Vi hiện giờ là con trai của Đại phòng, không liên quan gì đến bà ta cả.

Phương thị gặp Lí Thư bảo bọc Lâm Y, con tức dâng cao, chờ cô dứt muỗng cháo đến miệng, cố ý làm khó dễ, cắn vào muỗng mạnh một chút, phân nửa muỗng cháo đổ ra đầy chần mền, sau đó mượn cơ hội mắng to. “Bá Lâm cười cô được tác dụng gì hả, ngay cả cháo cũng không biết dứt”.

Lí Thư biết bà ta cố ý, không hề cãi, chỉ gọi thím Nhâm đỡ chén cho bà ta. Phương thị thấy Lí Thư không thêm nhìn, lá gan càng phình, luôn mồm la phải bỏ Lí Thư. Tất cả mọi người đều quen Phương thị thích làm om sòm, từ Trương Trọng Vi đến Trương Bát nương, ai nấy mắt điếc tai ngơ, chỉ giúp đỡ dọn dẹp giường chiếu.

Không ngờ Phương thị thừa dịp mọi người không chú ý, vung một cái tát lên mặt Lí Thư, Lí Thư bụng mang dạ chửa, né không được, bị cái tát giáng xuống, nửa mặt liền sưng đỏ. Lí Thư chưa bao giờ bị đối xử như vậy, lập tức bật khóc, kéo thím Chân hướng ra ngoài, nức nở. “Nếu Nhị phu nhân nhìn ta không vừa mắt, vậy chúng ta về nhà!”.

Toàn bộ người ở đó vội vàng khuyên Lí Thư, chỉ có Lâm Y nhận thấy Phương thị nghe Lí Thư nói câu này xong, vẻ mặt hơn hờ kiêu gian kế đã thực hiện được. Lòng nàng không khỏi giật thót, chẳng lẽ Phương thị không phải đơn thuần giờ trò hành hạ mà cố ý như thế?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Gieo gió gặt bão

Lí Thư luôn luôn bình tĩnh, vậy mà nhận một cái tát của Phương thị xong trở nên rối loạn như thế, không nghe mọi người khuyên bảo, khóc sụt sùi về phòng, liên tục sai bảo người hầu trong phòng dọn dẹp quần áo vật dụng, chuẩn bị về nhà mẹ đẻ. Lâm Y chạy sang, tiến đến bên tai nhỏ giọng nói với Lí Thư. “Đại tẩu, nếu Đại tẩu thực về nhà mẹ đẻ thì coi như trừng kẻ Nhị phu nhân rồi đó”.

Lí Thư tâm tư tinh tế còn hơn Lâm Y, nghe xong câu này, hơi thoáng suy nghĩ liền hiểu ý. Phương thị cố ý đuổi cô về nhà, coi như áp chế, bức nhà họ Lí án binh bất động, không được phụ trợ Trương Lương đến nhà họ Phương nào loạn.

Thím Chân đứng cạnh cũng nghe hiểu, nhân cơ hội khuyên Lí Thư. “Đại thiếu phu nhân, đường đi Nhã Châu xa xôi, thiếu phu nhân lại mang bầu lớn tháng, lỡ đâu sơ suất thì biết làm thế nào?”.

Lí Thư đã lau nước mắt, ngoài miệng nói. “Ta đương nhiên biết bây giờ không nên đi xa, nhưng mẹ chồng đuổi đánh, ta ngượng không có mặt mũi nào

kiên trì ở lại tiếp”.

Lâm Y cũng hiểu, Lí Thư không muốn về nhà mẹ đẻ nữa, chẳng qua là thiếu có để giữ chính mình lại, lúc này mặc kệ là Trương Lương hay Trương Bá Lâm, chỉ cần một người đến nói hai câu là đủ, đáng tiếc hai người này một ở nhà môn, một đã ra ngoài thu học phí, nước xa không giải được cơn khát gần. Nàng ngẫm nghĩ, có ý hỏi. “Đại tẩu, viện mọi người đang ở không tệ nha, mỗi tháng thuê bao nhiêu tiền?”.

Lí Thư không biết Lâm Y đột nhiên hỏi cái này vì lý do gì, có sao nói vậy. “Huyện Tường Phù cách Đông Kinh gần, giá cả đương nhiên không thấp hơn bao nhiêu, một viện nhỏ như thế này chẳng rẻ hơn mấy gian phòng trong thành của em đâu là bao”.

Lâm Y thuận theo lời cô, hỏi tiếp. “Vậy ai trả tiền?”.

Lí Thư buồn cười trả lời. “Đương nhiên là ta trả, bọn họ ai có đủ tiền trả?”.

Lâm Y nhìn lướt qua thím Chân, im lặng. Thím Chân là người tinh tường, lập tức hiểu ý, cười nói với Lí Thư. “Đại thiếu phu nhân, viện là chúng ta thuê, tại sao chúng ta phải đi? Cứ an an ổn ổn ở lại đây, ai nhìn không vừa mắt, tự bỏ tiền ra thuê chỗ khác mà ở”.

Kể này của Lâm Y cực điệu, Lí Thư quả nhiên cao hứng, nói. “Ta thế nhưng quên, đây vốn là nhà của ta, đi hay ở do ta làm chủ, người khác không quản được”. Nói xong khoác tay Lâm Y, giữ nàng lại. “Vợ chồng em khó khăn đến một hồi, ăn cơm rồi hãy đi”.

Phương thị đang thương tích, vợ chồng Lâm Y quả thực không tiện đi ngay, liền đồng ý. Lí Thư sai tiểu nha hoàn. “Nói phòng bếp chuẩn bị hai bàn rượu, kêu gia nhân tới nha môn thông báo một tiếng cho Đại thiếu gia về sớm tiếp đón Nhị thiếu gia”.

Lí Thư thời con gái hẳn được chuyên môn dạy dỗ quản lý việc nhà, an bài mọi thứ gọn gàng ngăn nắp, người hầu cũng thông minh vô cùng, vừa nghe nói cô không về nhà mẹ đẻ nữa, không cần ai sai bảo, lập tức ai nấy nhanh nhẹn sắp đặt hành lý đã gói ghém về lại vị trí cũ.

Lâm Y vừa quan sát, vừa âm thầm học hỏi, Lí Thư bị Phương thị nháo, thân mình mệt mỏi, ngồi tựa vào sập, cười. “Em đâu chớ trách ta tướng ngồi không đoan chính”.

Lâm Y cười đáp. “Cũng không phải người ngoài, Đại tẩu muốn nằm thế nào thì cứ nằm thế ấy”.

Hai người ăn điểm tâm, nói chuyện phiếm câu được câu không, chẳng quan tâm ai đang hầu hạ Phương thị. Non nửa canh giờ sau, Trương Bá Lâm đại khái đã nghe người báo tin tình hình trong nhà, vội vàng chạy về, anh ta sợ bị Phương thị quẩn lấy, không dám đi thăm bà ta trước, lập tức về phòng hỏi Lí Thư. “Nuơng tử, nuơng tử không có việc gì chứ?”.

Lí Thư giơ ngón tay lên ra hiệu cho Thanh Liên đang định vén màn ngăn Trương Bá Lâm lại bên ngoài, nói. “Ta đã bị bỏ, Đại thiếu gia chưa biết ư? Nhị phu nhân muốn đuổi ta về Nhã Châu, ta bụng lớn đi không được, may mắn viện này do tiền hồi môn của ta thuê, hẳn là ở lại được”.

Ngụ ý, viện này, người nhà họ Trương ở không được, Trương Bá Lâm tiến thoái lưỡng nan, đứng như trời trồng tại đó. Thanh Liên đau lòng anh ta, cầu tình với Lí Thư. “Đại thiếu phu nhân, là Nhị phu nhân đòi bỏ thiếu phu nhân, cũng không phải Đại thiếu gia, ngài giận đối thiếu gia làm chi?”.

Vợ cả có rộng lượng mấy đi nữa, trong lòng đều ẩn giấu một bầu giận ghen tuông, huống chi Lí Thư cũng không phải thật giận, Thanh Liên làm trò bênh vực Trương Bá Lâm trước mặt cô, giống như con mèo không hiểu chuyện đánh đổ bình giấm ấy, vị chua bay ngẹt căn phòng. Trương Bá Lâm coi như thông minh, đoán được Lí Thư phải ghen, lập tức bắt lấy cánh tay Thanh Liên, đẩy ra ngoài, nói. “Người là thân phận gì? Nơi này có chỗ cho cô nói sao?”.

Cầm Thư bắt được cơ hội, lập tức bồi thêm một câu. “Xem ra còn chưa lãnh đủ gia pháp, thím Chân nên lấy thước lại đây”.

Thím Chân lão thành, không giống hai con ghé con chỉ biết nhảy nhót đá nhau, lúc này quay sang nháy mắt ra hiệu với Trương Bá Lâm, lại nói với Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, Đại thiếu phu nhân nhà chúng tôi có cất sẵn cho tiểu thiếu gia vài thước vải, cũng không biết cất sao, có thể làm phiền Nhị thiếu phu nhân dời bước hỗ trợ nhìn xem?”.

Thím Chân nhắc tới “tiểu thiếu gia”, là đứa con trai thiếp sinh – Trương Tuấn Minh, thím Chân nói như vậy hàm ý hai nghĩa, mục đích chủ yếu là dẫn Lâm Y đi, để không gian lại cho vợ chồng Lí Thư; mục đích thêm vào là nói cho Trương Bá Lâm biết, Lí Thư hiền lành cỡ nào, bản thân mang bầu con vợ cả, còn mua sắm đồ mới cho con thiếp sinh, thế mà Phương thị muốn bỏ Lí Thư, thực kém sáng suốt cực điểm, cố tình gây sự cực điểm.

Lâm Y thầm khen bà vú tri kỷ, đứng dậy theo bà ra ngoài, mới nói. “Chuyện cất may ta không rành lắm, thím Chân vẫn nên ra phố tìm thợ may giỏi, đừng chậm trễ thêm quần áo mới cho Tuấn Minh”.

Thím Chân biết Lâm Y thế nào cũng nhận ra dụng ý của mình, đoạn cười. “Tôi sợ Đại thiếu gia đa mặt mông, Nhị thiếu phu nhân thứ lỗi”.

Lâm Y cũng cười. “Ta không phải người ngu dốt”.

Cả hai tách ra hai hướng, Lâm Y quay về phòng ngủ của Phương thị, Trương Trọng Vi và Trương Bát nương đang vây quanh giường bà ta, dốc toàn lực dỗ bà ta vui vẻ. Phương thị thấy Lâm Y đi vào, vội vàng hỏi. “Lí thị đã động chân chưa?”.

Lâm Y nói dối. “Người thì chưa động, nhưng thai khí thì động mấy phần”.

Trương Bát nương lập tức nhảy dựng lên. “Ai trời ơi, đây là đích trường tôn của nhà họ Trương, con phải đi nhìn một cái”.

Phương thị cũng tin lời Lâm Y, sợ tới mức kinh hoàng bạt vía, bà ta ra rả phải bỏ Lí Thư chẳng qua vì muốn phô trương thanh thế, để tạo áp lực lên nhà họ Lí thôi, cái tát kia cũng chỉ là một mồi châm lửa, không phải thực sự muốn đuổi Lí Thư ngàn dặm xa xôi về lại Nhã Châu, lúc này nghe nàng nói Lí Thư động thai khí, vừa hối hận vừa sợ hãi, sợ Trương Lương biết chuyện, gấp gáp trở về đánh chết mình.

Lâm Y nhìn hết thần sắc của bà ta, khinh thường, nếu đã biết sợ sao phải diễn màn kịch kia, khiến chính mình lộn hốt.

Trương Bát nương gặp Phương thị cũng sùng sốt, tưởng bà ta ngầm đồng ý cho mình đi thăm Lí Thư, liền xoay người vội đi.

Lúc này Trương Bá Lâm đang ở trong phòng đồ Lí Thư, không thể để người ngoài quấy rầy, Lâm Y vội nháy mắt với Trương Bát nương, ý bảo cô yên tâm, lại nói: “Đại tẩu bảo rằng muốn giữ chúng ta lại ăn cơm, thấy bên ấy đang vội lắm, chúng ta đừng thêm phiền”.

Trương Trọng Vi nhìn ra ngoài, sắc trời đã tối muộn, chàng rất muốn lưu lại hầu hạ Phương thị, bắt đắc dĩ ngày mai còn phải đi Hàn Lâm viện làm việc, liền cáo từ chuẩn bị về nhà.

Trương Bát nương nói: “Em ở lại chăm sóc mẹ, hai người mau nhanh quay về thôi, mùa đông trời tối nhanh, đừng chậm trễ lộ trình”.

Phương thị sợ làm Lí Thư động thai khí bị Trương Lương về đánh tiếp, nghĩ muốn giữ Trương Trọng Vi và Lâm Y lại làm khách, vội nói: “Trọng Vi, các con ở lại một đêm, sáng mai hãy về”.

Từ chỗ này đến Đông Kinh không xa, sáng mai chạy tới Hàn Lâm viện cũng được, Trương Trọng Vi do dự, nhìn về phía Lâm Y. Lâm Y đoán trước được viện này sẽ còn xảy ra một hồi đại náo, mới không cần ở lại dính vào hỗn độn, chỉ nói: “Cháu dâu thực ra nguyện ý ở lại, chỉ là không biết sẽ nghỉ ngơi chỗ nào?”.

Tiểu viện Nhị phòng đang ở thuê ẩn theo đầu người, nửa gian cũng không dư, thậm chí Trương Bát nương ở lại cũng chưa chắc có chỗ ngủ. Phương thị sợ bọn họ vì thế đi về, vội chỉ xuống sân đất: “Có nhiều chăn nệm lắm, hai đứa trải ra đất ngủ ở đây này”.

Lâm Y hỏi: “Chúng cháu ngủ ở phòng thím, vậy thúc thúc ngủ ở đâu?”.

Phương thị giật mình, viện này cũng không sắp đặt thư phòng, ngoại trừ phòng ngủ Trương Lương không có nơi khác để đi. Bà ta từng vì thế mà vui vẻ một trận, không ngờ hôm nay lại thành vật cản. Ngay lúc bà ta đang ngây người, mình bị nhắc lên, Trương Lương đi vào, thấy cả nhà Trương Trọng Vi đang ở, ngạc nhiên hỏi: “Hôm nay sao các con lại đến đây đủ hết? Trọng Vi không cần làm việc, vợ Trọng Vi không cần mở điểm hà?”.

Trương Trọng Vi đáp: “Nghe nói thím bị thương, chúng con tới thăm”. Phương thị có không phải mảy đi nữa cũng là mẹ ruột của Trương Trọng Vi, bởi vậy chàng có chút giận Trương Lương ra tay quá nặng, gần giọng hai chữ “bị thương” thật nặng.

Trương Lương lại cho rằng Phương thị bị trừng phạt đúng tội, xứng đáng ăn đòn, nghiêm mặt nói: “Trước khi ta rời nhà, bà ta vẫn còn khỏe mạnh lắm mà, thương ở đâu? Mau về hết đi, ai làm việc thì làm việc, ai mở điểm thì mở điểm, chớ ở đây chậm trễ thời gian”.

Phương thị sợ gia đình Trương Trọng Vi đi mất, ôm trán rên rỉ: “Đồ cả máu còn nói không bị thương?”.

Lâm Y cũng cho rằng Phương thị ăn đòn lại tự mình tìm, đặc biệt cái tát bà ta đánh Lí Thư cũng nên để Trương Lương trả cả vốn lẫn lời, đòi lại công bằng cho Lí Thư.

Trương Lương nghe Phương thị làm bầm, gờ tay lên làm bộ đánh, Phương thị sợ quá rụt cổ lại, không dám hó hé nữa.

Trương Lương xoay người, đuổi ba người nhà Trương Trọng Vi ra khỏi cổng, bảo rằng Phương thị không bệnh tật gì hết, không cần bọn họ tới thăm nom. Trương Trọng Vi nhìn cổng lớn bị Trương Lương đóng chặt, cảm giác thực là hoang đường, chàng tới thăm mẹ ruột trọng thương, lại bị cha ruột đuổi ra, Lâm Y thì nghĩ người hầu của Lí Thư ai nấy đều tính ý, hẳn là không bao lâu nữa chuyện của Lí Thư sẽ lộn vào tai Trương Lương, Phương thị chuẩn bị gieo gió gặt bão đi là vừa.

Phương thị lúc đánh Lí Thư chẳng lẽ không tưởng tượng được phản ứng của Trương Lương? Lâm Y cảm thấy bà ta biết hết, chẳng qua bà ta quên mất Lí Thư không phải Trương Bát nương, sẽ không nhẫn nhục chịu đựng, thậm chí âm thầm phản kích bà ta một phen.

Lâm Y chán ghét thái độ làm người của Phương thị, đồng thời cũng bội phục bà ta, bà ta vì gìn giữ nhà mẹ đẻ, cam nguyện nạo hiểm tính mạng, phần dũng khí đó mấy ai có được?

Lâm Y muốn tâm sự, nhưng Trương Trọng Vi buồn bực Trương Lương, Trương Bát nương lo lắng Phương thị, đường về lặng ngắt.

Về đến nhà, cước điểm và chỗ bán cơm đĩa đều đã đóng cửa, thím Dương và Thanh Miêu ra đón, hỏi: “Nhị phu nhân không sao chứ?”.

Trương Trọng Vi và Trương Bát nương đều không có tâm trạng, ngay cả lên tiếng trả lời cũng không. Lâm Y nhìn thím Dương và Thanh Miêu, nói: “Chúng ta còn chưa ăn cơm nữa, mau xào hai món bụng lên”.

Thanh Miêu đáp: “Em đoán mọi người hẳn sẽ đói bụng, sớm bảo thím Dương làm rồi, hâm nóng lên là được”.

Chương 172: Phương thị cam chịu

Thím Dương xuống bếp hâm nóng thức ăn, giã lát gừng lên, ba người dùng bữa xong, Lâm Y tiễn Trương Bát nương sang Đình phu nhân cách vách ở nhờ, rồi trở về cùng Trương Trọng Vi hai người nghỉ ngơi.

Qua một hôm, huyện Tường Phù lại sai người tới báo tin nữa, bảo rằng Trương Lương thu xong tiền học phí, đã lao tới Nhã Châu. Mượn nhân thủ của Lí Thái thú xong, sẽ đi hướng Mi Châu; mặt khác còn mang tới một phong thư của Lí Thư gửi Lâm Y, trong thư, Lí Thư cảm tạ Lâm Y nói cô bị động thai khi trước mặt Phương thị, khiến cô có cơ mỗi ngày tránh trong phòng an thai, không bước ra cửa nửa bước, chuyện hầu hạ trước mặt Phương thị cũng tiện thể bãi miễn.

Nếu Trương Lương đã không ở nhà, Trương Bát nương rất muốn đến phòng Phương thị ngã ra đất ngủ, để tiện bề chăm sóc bà ta dường thương, nhưng trong điểm bận rộn, không thoát được thân, đành phải thừa dịp buổi sáng ít khách, tranh thủ thời gian rảnh đến huyện Tường Phù, trước giờ cơm trưa lại quay về. Cô chạy qua chạy lại như vậy, Lâm Y sợ cô mệt, mới nói: “Đề chi gọi Tiểu tẩu từ đến giúp mấy ngày, em cứ tới huyện Tường Phù ở đi, chờ Nhị phu nhân lành vết thương rồi về”.

Mượn công nhật phải tăng chi phí, Trương Bát nương ngại không muốn Lâm Y tốn tiền, lắc đầu nguầy nguậy, vẫn chạy qua chạy lại hai bên như cũ. May mắn Phương thị thân mình coi như rắn chắc, không ra mấy ngày liền khỏe rồi, hôm đó Trương Trọng Vi nghe Trương Bát nương nói Phương thị đã khỏi hẳn, liền lại xin nghỉ một ngày, mua ít thức ăn, dẫn Lâm Y và Trương Bát nương cùng đến huyện Tường Phù thăm.

Bọn họ vào phòng Phương thị, chỉ có một mình thím Nhâm hầu hạ bà ta, bà ta vừa thấy gia đình Trương Trọng Vi đến, lập tức tổ khổ. “Ta có con dâu mà như không có, cả ngày chẳng thấy bóng dáng, lúc bệnh đau cũng không thấy nó tới hầu hạ”.

Vừa vặn Lí Thư hay tin Lâm Y tới, cũng sang, đúng lúc nghe được câu này, làm bộ kinh ngạc. “Nhị phu nhân lại cưới con dâu mới rồi, nhanh như vậy nha?”.

Phương thị giã lát gừng nghe không hiểu, nghiêm mặt. “Con dâu mới cái gì, chớ đánh trống lảng, đang nói cô đó”.

Lí Thư cười. “Ta không phải bị Nhị phu nhân bỏ rồi sao, Nhị phu nhân vừa trách con dâu không hầu hạ, chẳng hay là nói ai?”.

Lí Thư ngày thường luôn là người tao nhã tinh ý, Phương thị chưa bao giờ biết cô cũng có lúc nhanh mồm nhanh miệng, tỏ ra sùng sốt. Thanh Liên lần trước bệnh vực Trương Bá Lâm ngay trước mặt Lí Thư, không được kết cục tốt, lúc này học khôn, hát đệm theo. “Nhị phu nhân đã bỏ Đại thiếu phu nhân rồi, sao còn trở mặt ra ở nhà do thiếu phu nhân thuê?”.

Tục ngữ có câu “chuyển biến tốt thì thu tay lại”, làm quá liền thành khinh người quá đáng, Thanh Liên nói nhiều nên biến thành loại thứ hai, bị Lí Thư trừng mắt, Cẩm Thư nhìn sắc mặt đoán lòng chủ, lập tức tha cô ta ra ngoài.

Phương thị không làm gì được Lí Thư, liền bắt đầu tính kế sang Lâm Y để khiến Lí Thư mất mặt, bỗng dưng khen nàng hết lời, cuối cùng tỏ vẻ muốn nàng ở lại cùng mình.

Lâm Y từ chối ngay. “Đại tẩu đang ở đây, thím giữ mình cháu dâu lại hầu hạ, coi Đại ca Đại tẩu ra gì chứ thím?”.

Trương Bát nương vội nói. “Mẹ, đề con ở lại hầu hạ mẹ”.

Phương thị chỉ muốn hà hiếp con dâu thôi, vẫn thương con gái ruột lắm, xua tay. “Thôi, Nhị tẩu con không chịu cho con nghỉ ngơi, chạy qua chạy lại mệt chết người”.

Trương Bát nương biện bạch thay Lâm Y. “Nhị tẩu cho nghỉ, là con không chịu”.

Phương thị không thắng được Lí Thư, con gái duy nhất lại bệnh vực Lâm Y, một hơi cứ ghen lại ngay cô, khó thở.

Trương Bá Lâm từ nhà môn về nhà lấy đồ, nghe nói Lí Thư đang ở phòng Phương thị, tưởng cô lại bị Phương thị làm khó dễ, vô cùng lo lắng chạy tới, tùy tiện tìm cơ nhanh chóng giúp cô rời đi.

Không ngờ Phương thị bị ghét bỏ tới nông nỗi này, vợ chồng Lâm Y nhìn nhau, cũng không biết nói sao cho tốt. Phương thị cũng thấy bản thân trút giận sai lầm, sinh ra vài phần thương tâm, phát tay đuôi. “Các người cũng không muốn ở với bà già này, đi đi, đi hết đi”.

Lâm Y sợ ở lâu, Phương thị lại giờ thủ đoạn, vừa nghe liền thực muốn lui binh, lĩnh ra ngoài trước. Chẳng bao lâu sau, Trương Trọng Vi và Trương Bát nương cũng đi ra, bảo rằng Phương thị sợ bọn họ chậm trễ công việc, không cần bọn họ ở lại. Lâm Y nghĩ bụng: Phương thị từ trước tới giờ luôn nặng bên này nhẹ bên kia, chẳng thèm che giấu tí nào.

Mọi người về nhà, cuộc sống lại quay về quỹ đạo. Trương Trọng Vi cứ theo lẽ thường làm việc, Lâm Y lo liệu cuộc điểm, Trương Bát nương trở thành một trong số những tiểu nhị của điểm. Như thế qua mấy ngày, Lâm Y dần phát hiện, khách khứa trong điểm bắt đầu chỉ trỏ Trương Bát nương, nàng lấy làm lạ, đang định tìm vị khách quen hỏi han, đã bị phu nhân Triệu hàn lâm đến uống rượu ngoác sang.

Phu nhân Triệu hàn lâm mời Lâm Y ngồi xuống, chỉ Trương Bát nương, hỏi. “Phu nhân Trương hàn lâm, đó là em gái chồng cô phải không?”.

Lâm Y trả lời. “Đúng, là con gái của Nhị phòng nhà chúng tôi”.

Phu nhân Triệu hàn lâm lại hỏi. “Nghe nói cô ta bị nhà chồng bỏ nên mới quay về?”.

Phu nhân Triệu hàn lâm không thêm che dấu thái độ khinh thường, Lâm Y nhủ vậy, nói. “Đây là chuyện riêng của gia đình chúng tôi, hẳn không ảnh hưởng gì đến phu nhân Triệu hàn lâm uống rượu”.

Phu nhân Triệu hàn lâm nghe ra Lâm Y bắt mẫn, kêu lên. “Tôi là suy nghĩ thay cô đó, trong nhà có người bị chồng ruồng bỏ đã mất mặt lắm rồi, cô còn giữ cô ta lại trong điểm, sợ người ta không biết?”.

Phu nhân Triệu hàn lâm nói chuyện không điều chỉnh âm lượng, mọi người trong điểm đều nghe được, đồng loạt quay lại nhìn, Trương Bát nương mặt đỏ bừng, có chiều hướng chuẩn bị bật khóc.

Phu nhân Tôn hàn lâm đến cùng lúc với phu nhân Triệu hàn lâm, thấy Lâm Y đen mặt, vội giải vây. “Bị chồng bỏ là người nhà Nhị phòng, phu nhân Trương hàn lâm là con dâu Đại phòng, sao nói mất mặt được”. Nói xong, lại nhỏ tiếng khuyên Lâm Y. “Phu nhân Trương hàn lâm, thứ tôi nói câu khó nghe, cô em chồng này, hoặc là đưa về nhà mẹ đẻ, hoặc là tái giá cho người khác đi, ở lại trong điểm của cô thực là nhục nhã, cần thận ảnh hưởng đến làm ăn buôn bán”.

Dù bọn họ là hảo tâm khuyên bảo, cũng không đáng nói ngay giữa điểm, lại càng không nên nói trước mặt Trương Bát nương, Lâm Y cảm thấy cực kì buồn bực, mặt lạnh như tiền, chuẩn bị đuổi khách. Nhưng chưa đợi nàng mở miệng, đã có người đoạt trước, sau tấm bình phong truyền ra tiếng la to. “Một đám nói bậy!”.

Tiếng vọng cực lớn, dẫn tới khách khứa trong điểm đều quay đầu nhìn, thấy một người nữ tuổi còn trẻ bước từ sau bình phong ra, đầu đội châu quan, ăn mặc không tầm thường, ánh mắt toàn bộ đều tập trung vào cô ấy, cô ấy lại trừng mắt không chớp, lập tức đến bàn của phu nhân Triệu hàn lâm, ánh mắt sắc lạnh. “Phụ nữ bị nhà chồng ruồng rẫy là đáng xấu hổ ư? Nếu nói như các người, những người làm vợ như chúng ta, cho dù bị nhà chồng tra tấn đến chết cũng không được phép về nhà mẹ đẻ đúng không?”.

Giọng nói của cô đanh thép mạnh mẽ, nhưng không phải không có chỗ phản bác, theo tam tông tứ đức, theo tam cương ngũ thường, thái độ làm người một cô con dâu nên có phải là kính cần nghe theo, không oán thán, không nói nhiều, phải nhẫn nhục chịu đựng, chẳng sợ chết ở nhà chồng, cũng không thể trở về khiến nhà mẹ đẻ hổ thẹn.

Ấn tính tình bình thường của phu nhân Triệu hàn lâm, lẽ ra nghe vậy, phải đập bàn đứng lên, cãi lại một phen, nhưng lúc này cô ta lại câm như hến, thậm chí tỏ ra sợ hãi, khiến Lâm Y thấy rất lạ.

Người nữ đội châu quan nói xong, thấy phu nhân Triệu hàn lâm và phu nhân Tôn hàn lâm không có phản ứng gì, bỏ lại một câu “Nhu nhược”, sai nha hoàn tính tiền, bước ra khỏi điểm.

Phu nhân Triệu hàn lâm và phu nhân Tôn hàn lâm thấy bóng dáng cô gái biến mất sau cửa, mới vỗ ngực thở hồn hển, vội vàng bỏ lại tiền thưởng, cũng rời đi.

Lâm Y nhỏ giọng hỏi thám Dương. “Vừa rồi vị khách đội châu quan kia là ai thế?”.

Thám Dương lắc đầu thừa không biết. “Trước kia chưa từng tới, là một vị khách mới”.

Lâm Y áp chế tò mò và nghi hoặc, đến an ủi Trương Bát nương vài câu, Trương Bát nương ngăn lệ, không dám nói chuyện, sợ vừa mở miệng nước mắt sẽ rơi xuống. Lâm Y thấy cô đã thương tâm cực độ, không đành lòng khiến cô bận rộn thêm, liền bảo cô về phòng nghỉ ngơi, lại gọi Tiểu tẩu từ đến hỗ trợ.

Sau đó mấy ngày, khách khứa nói ra nói vào sau lưng Trương Bát nương chỉ có tăng không giảm, Trương Bát nương sợ đến mức không dám trở ra, Lâm Y vô cùng tức giận, cũng bắt đắc dĩ, đành phải để cô đi cùng Đình phu nhân thuê thuyền may vá giết thời gian.

Tình hình Trương Trọng Vi ở Hàn Lâm viện cũng không khá hơn là bao, đồng nghiệp phe đối địch chê cười nhà họ Trương gia giáo không nghiêm, phụ nữ họ Trương thiếu đức hạnh mới bị đuổi về nhà; đồng nghiệp phe muốn mượn sức chàng thì khuyên mau tìm nhà chồng khác cho Trương Bát nương tái giá, lời đồn sẽ ngừng lại.

Những câu phi báng Trương Bát nương thiếu đức hạnh, Trương Trọng Vi rất muốn cãi lại, nhưng Phương Duệ là cậu ruột của chàng, nếu si và ông ta trước mặt người ngoài, đám đồng nghiệp thích chỉ trích lại nói chàng thiếu đức hạnh.

Vi Trương Bát nương bị nhà chồng bỏ, Lâm Y và Trương Trọng Vi đều buồn bực không vui, Trương Bát nương thập phần bất khoan, về nhà mẹ đẻ ở vài ngày, lại mang đến phiền toái tương tự cho Trương Bá Lâm và Lí Thư, cô cảm thấy tuyệt vọng, lại nhiều lần nhắc tới phải quay về nhà họ Phương.

Phương thị vẫn lo lắng nhà mẹ đẻ gặp nguy hiểm, lại thấy Trương Bát nương bị bỏ khiến Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi bị người chê cười, tâm

động mấy phần, ủng hộ Trương Bát nương quay về Mi Châu. Nhưng anh em Trương Bá Lâm và Lâm Y kiên quyết phản đối, Lí Thư muốn nhìn nhà họ Phụng ăn đòn, nếu Trương Bát nương quay về, màn diễn này không xem được, vì thế cũng giúp khuyên Trương Bát nương, quá nhiều người đối lập, Phụng thị không làm ấm i được, Trương Bát nương lại thiếu chủ ý, ta khuyên người khuyên, đành thôi.

Một tháng sau, Dương Thăng đón dâu, Trương Trọng Vi và Lâm Y đến chia vui. Tân nhân bái đường, vén khăn voan tân nương lên, chỉ thấy bộ dạng tân nương cực kì bình thường, thậm chí coi là xấu, mọi người đều tò mò, nhà họ Dương giàu có như vậy, Dương Thăng lại tướng mạo ngồi ngồi, Ngu phu nhân vì sao cưới cho anh ta cô vợ xấu thế?

Có người tiết lộ thiên cơ, thì ra Ngu phu nhân sợ Dương Thăng cưới vợ quên mất mẹ, nên cố ý chọn một cô diện mạo bình thường, miễn cho anh ta quá mức trầm mê. Các vị khách nghe xong, nghị luận rùm beng, Ngu phu nhân lại mặt mày hớn hờ đi chung quanh kính rượu, giống như hết sức vừa lòng con dâu mới.

Bà Lâm Y ngồi đều là vân bối, lẽ ra Ngu phu nhân không cần đến, nhưng bà ta cứ cố tình quẹo sang, lại gần Lâm Y, lúc chạm cốc với nàng, nhỏ giọng nói. “Vợ Trọng Vi, nhanh đưa Trương Bát nương về đi, người ta nói ra nói vào đủ thứ, ảnh hưởng đến việc buôn bán nhà ta”.

Lâm Y hiện giờ hận nhất nghe câu này, không hề khách khí cãi lại. “Từ lâu nhà bà ngoại từ lúc bị phủ doãn phạt xong, buôn bán liền thảm đạm, có sao đổ lỗi lên người Bát nương nhà cháu”.

Ngu phu nhân thấy Lâm Y nói chuyện sắc bén như vậy, không dám tin. “Ta là bà ngoại các người, cô dám nói chuyện với ta như vậy?”.

Lâm Y trong lòng muốn bồi dưỡng Thanh Miêu thành người tinh tường như thím Chân, không tiếp lời, nhìn thoáng qua Thanh Miêu, Thanh Miêu không cô phụ kỳ vọng của nàng, lập tức ra trận. “Ngu phu nhân, trước mặt bà là phu nhân nhà quan lại, bà nói chuyện với phu nhân nhà quan lại như vậy?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Đắc thắng

Ngu phu nhân không nghĩ tới ngay cả Thanh Miêu cũng nhanh nhẹn miệng như vậy, nhất thời cứng họng, Lâm Y nghĩ thầm : ngày đại hi của gia đình người ta, cốt yếu giữ lại cho Dương Thăng mấy phần mặt mũi, vì thế nhìn Ngu phu nhân cảnh cáo xong, im lặng ngồi xuống.

Xã hội mạnh đè ép yếu, thế nhân đại để đều vậy, Ngu phu nhân đập phải hai cây đinh cứng, không dám trêu chọc Lâm Y nữa, bưng chén rượu đi nơi khác. Thanh Miêu ghé vào bên tai Lâm Y, thấp giọng cười. “Nhị thiếu phu nhân, xem ra làm người ác vẫn tốt hơn, khiến người ta sợ chúng ta đỡ hơn chúng ta sợ người khác”.

Lâm Y nhẹ nhàng cười, nàng nghĩ đều do phúc của Trương Trọng Vi, nếu không phải nàng có thân phận là phu nhân nhà quan lại, sao dám tranh cãi với bà-ngoại-trên-danh-nghĩa kia.

Nhà họ Dương có tiền, nghe nói nhà mẹ đẻ tân nương cũng có tiền, bởi vậy hôn lễ làm thực linh đình, phòng cưới không đủ chỗ chứa hết của hồi môn, xếp đầy trong sân cho khách ăn cưới xem, tiệc rượu chẳng những bày trong phủ, còn bày cả ba tòa từ lâu, thức ăn và rượu liên tục dọn lên bàn.

Tiệc rượu ăn đến nửa, có biến, một nhóm bà mụ cao lớn vạm vỡ dẫn theo một cô gái trẻ đầy ra trước mặt Ngu phu nhân, cười nói. “Ngu phu nhân, phu nhân nhà chúng ta biết hôm nay bà đại hi đón con dâu mới, cố ý tặng đĩa thiếp tới chung vui”.

Chúng tân khách đều nhìn về phía Ngu phu nhân, bọn họ vừa nhìn thấy dung mạo xấu xí của tân nương tử, lại nhìn Lan Chi kia, so sánh cứ như tiền giáng trần.

Ngu phu nhân không để ý Dương Thăng nạp thiếp, nhưng hôm nay tân nương vừa gả vào liền nạp thiếp, chính là tát vào mặt tân nương, tát vào mặt nhà mẹ đẻ tân nương.

Lúc này, tân nương mặc dù đã vào phòng cưới, không thấy màn này, nhưng gia quyến nhà gái vẫn còn ngồi trong bàn tiệc, ai nấy đều nhìn chăm chăm vào Ngu phu nhân, nhìn bà ta xử lý thế nào.

Ngu phu nhân thầm nghĩ rằng, Lục hàn lâm và nhà họ Dương không oán không thù, đương nhiên không vô duyên vô cớ tặng Lan Chi đến phá đám, ắt hẳn có nguyên nhân bên trong. Ngu phu nhân không phải kẻ ngu dốt, đã suy đến tận đây, không dám hành động thiếu suy nghĩ, kéo bà đứng đầu sang một bên, nhét một túi tiền to, ngọt ngào nói. “Không biết Lục hàn lâm có gì chỉ giáo?”.

Bà kia nhận tiền, ngoài cười nhưng trong không cười, nói. “Sao dám xưng là chỉ giáo, lão gia nhà ta một mảnh hảo tâm, nghe nói Ngu phu nhân thiếu người, cố ý tặng hai đứa lại”.

Hai đứa? Ngu phu nhân nhìn hướng Lan Chi, đầu tiên là nghi hoặc khó hiểu, đợi ngộ ra, giật thót chảy mồ hôi lạnh rùng rùng, lắp bắp. “Lục, Lục hàn

lâm, muốn thế nào?”.

Bà mẹ đã được Lục hàn lâm dặn trước, không nghĩ làm to chuyện, lấy giấy bán mình của Lan Chi trong ngực ra, nói. “Lão gia chúng ta nói, thiếp vốn là để tặng người, không đáng giá thứ gì, thêm Dương thiếu gia tuổi trẻ mạnh mẽ, lão gia nhà ta cũng thấu hiểu, đây là giấy bán mình của Lan Chi, Ngưu phu nhân đưa một ngàn quan ra đây, Lan Chi liền về nhà bà”.

Ngưu phu nhân kêu lên. “Lan Chi hiện giờ là tàn hoa bại liễu, một ngàn quan quá đắt đi”.

Bà mẹ kia không hề hoang mang. “Xem ra Ngưu phu nhân đã lâu chưa mua người hầu, hiện giờ tỷ nữ hạ đẳng nhất cũng tốn bốn trăm quan một đứa rồi”.

Dương Thăng đã ăn vụng trong chén người ta, đối phương còn là quan chức, hôm nay Lan Chi – Ngưu phu nhân mua thì phải mua, không muốn mua cũng phải mua, bà ta lần đầu nghẹn khuất cỡ này, miễn cưỡng gọi bà mẹ theo mình đến phòng chỉ lấy bạc.

Chúng tân khách thấy Lan Chi được ở lại, nhất thời nghị luận rầm rang, có người hỏi Lâm Y. “Nghe nói Dương thiếu gia nhiều năm trước đã làm ả ỉ đòi cưới Lan Chi, thật ư?”.

Còn có người đến hỏi thăm. “Phu nhân Trương hàn lâm, Lan Chi kia không phải thiếp nhà Lục hàn lâm sao, nhà ông ta và nhà họ Dương quan hệ thế nào vậy, chẳng lẽ thân tới mức tặng thiếp cho nhau?”.

Lâm Y mặc dù hận Ngưu phu nhân, nhưng vẫn không làm được chuyện bỏ đá xuống giếng, bởi vậy mặc kệ ai tới hỏi, nàng vẫn mỉm cười im lặng.

Một người tỉnh mắt thấy gia đình nhà gái đều đã rời bàn, cười châm chọc. “Thân gì mà thân, tôi thấy là thù mới đúng, các người trông tân nương bộ dạng xấu xí vậy thôi, nhà mẹ đẻ cũng có chút thế lực đó, hôm nay Lục hàn lâm chọn đúng dịp tặng thiếp tới, hẳn là muốn nhìn Ngưu phu nhân xấu mặt”.

Lâm Y ngẩng đầu xem thử, gia đình nhà gái đã bao vây Ngưu phu nhân, hình như đang chất vấn bà ta vì sao chọn hôm nay nạp thiếp cho Dương Thăng, Ngưu phu nhân rồi đến độ đầu mướt mồ hôi, giải thích liên tục. lát sau, chắc là đã bày xong mưu kế, đi đến bên cạnh Lan Chi, định dẫn đi ra ngoài, không ngờ Dương Thăng lại xuất hiện ngay cổng, thần thái mừng rỡ ngạc nhiên, gấp gáp chạy đến ôm Lan Chi vào lòng.

Ánh mắt tò mò của khách khứa chuyển từ Ngưu phu nhân sang Dương Thăng, vài người da mặt mỏng, thấy Dương Thăng cư xử lớn mật, xấu hổ quay sang nơi khác.

Ngưu phu nhân thấy hiện trạng sắp vượt mức kiểm soát, quyết định nhanh chóng, gọi mấy gã sai vặt lại, kiểm chế Dương Thăng tha ra ngoài, lại sai hai bà hầu một trái một phải kèm cặp Lan Chi, không biết đưa đi đâu.

Lâm Y thấy gia đình nhà gái lại ngồi vào bàn, tò mò hỏi. “Không nào loạn?”.

Một người cười trả lời. “Đường đã bái xong, nháo nữa thì sao, dù gì thời gian còn dài, một đứa thiếp bé nhỏ mà thôi, muốn vo muốn nắn sao còn không phải tùy ý vợ cả”.

Xem ra trong thời gian ngắn nhà họ Dương khó mà an ổn nổi. Ngưu phu nhân nội bộ hỗn loạn, hẳn không có dư thời gian ám toán người khác, Lâm Y âm thầm cao hứng, uống hơn mấy chén, tận hứng mà về.

Về đến nhà, Trương Trọng Vi thấy Lâm Y hai má đỏ hồng như hoa đào, nhìn không được hôn mấy cái, cười hỏi. “Cậu thành thân, em vui vậy sao?”.

Lâm Y cười. “Em là mừng dùm cho cậu, rốt cuộc ôm được mỹ nhân về nhà”.

Trương Trọng Vi tuy ngồi bên ngoài, nhưng chuyện xảy ra ngay cổng cũng hơi nghe thấy, nói đoạn nhéo má Lâm Y, buồn cười hỏi. “Mừng dùm cậu? Ta thấy em là đang “mừng” dùm bà ngoại thì có?”.

Lâm Y cười hi hi, cũng không phân bác, ý vào hơi men, chủ động cời thắt lưng của Trương Trọng Vi, Trương Trọng Vi vừa ngạc nhiên vừa hớn hờ, không để ý cước điểm bên ngoài, ôm chặt Lâm Y lăn lên giường, trù trù làm chút việc nên làm.

Chuyện thế thiếp nhà họ Dương cùng lúc vào cửa, đảo mắt đã truyền khắp ngõ Châu Kiều, hàng xóm láng giềng đều bị hấp dẫn dòm ngó sang, sau mấy ngày, đề tài bàn tán náo nhiệt nhất cước điểm nhà họ Trương từ Trương Bát nương bị nhà chồng bỏ chuyển thành thế thiếp nhà họ Dương địa vị ngang nhau.

Trương Bát nương thấy ánh mắt mọi người không còn dồn về bản thân nữa, tự tại hơn nhiều, dần dần bắt đầu ra hỗ trợ tiếp. Cô gái đội châu quan đứng ra bên vực Trương Bát nương ngày ấy cũng quay lại mấy lần, đặc biệt tìm Trương Bát nương nói chuyện phiếm, thường xuyên qua lại, hai người thành bạn tốt.

Lâm Y tò mò lai lịch cô gái kia là ai, hỏi Trương Bát nương mới hay thì ra cô ấy là con gái của Âu Dương phủ doãn, cũng giống Trương Bát nương, vừa bị nhà chồng vứt bỏ.

Thì ra là thiên kim phủ doãn, khó trách lúc ấy phu nhân Triệu hàn lâm và phu nhân Tôn hàn lâm không dám đầu võ mồm. Lâm Y cao hứng Trương Bát nương có bạn mới, cho rằng đây là bước đầu cuộc sống tương lai của cô, vì thế nàng mượn danh nghĩa Trương Bát nương, khoản đãi thiên kim phủ doãn một bữa.

Cuối tháng, Mi Châu truyền tin đến, gia phó nhà Lí Giản Phu và nhà họ Phương đánh nhau bằng binh khí, hỗn chiến nghe nói tận mấy trăm người, chấn động dân quê, kinh động đến cả quan phủ. Việc này ảnh hưởng cực kỳ ác liệt, nghe nói đương kim thánh thượng nổi trận lôi đình, yêu cầu điều tra nghiêm cẩn. Về lí, hai nhà đều sai, nhưng Lí Giản Phu sớm lui về ở ẩn, không trách phạt được, các con trai dù bị liên lụy nhưng ước tính không thiệt bao nhiêu, chỉ bị cảnh cáo miệng, không trừng phạt thật sự, mà Phương Duệ không may như vậy, ông ta bị cường chế ở nhà đóng cửa ăn năn, chức quan cũng bị hạ một bậc.

Trương Bá Lâm biết việc này, âm thầm vui mừng, Lí Giản Phu thật là cáo già, rõ ràng Trương Lương trả thù nhưng không để ông này lộ diện, bởi vậy bảo hộ được Trương Bá Lâm, bằng không số người bị giáng chức phải cộng thêm một. Không qua mấy ngày, Trương Lương mang theo của hồi môn của Trương Bát nương, đắc thắng quay về kinh, bày hai bàn tiệc mời cả nhà Trương Trọng Vi đến ăn cơm. Lâm Y ngồi trên bàn tiệc, tươi cười rạng rỡ, nâng chén với Lí Thụ, cũng kéo theo Trương Bát nương. Của hồi môn của Trương Bát nương dù không còn nhiều, nhưng khế ước mấy trăm mẫu ruộng vẫn nguyên vẹn, được Trương Lương mang về, có ruộng đất, dù cô không tái giá ai nữa, tuổi già cũng có chỗ dựa, Trương Bát nương nghĩ đến đó, trên mặt rớt cuộc lộ vẻ cười, liền tiếp chạm cốc với Lí Thụ và Lâm Y.

Bàn tiệc ai nấy đều cao hứng, chỉ có Phương thị rầu rĩ không vui, nhà mẹ đẻ bị hại nghĩa rằng sau này bà ta ở nhà họ Trương phải thấp một đầu, hai đứa con dâu một xa một gần vốn đã không mấy nghe lời, sau này sống sao đây?

Lâm Y và Lí Thụ đều hiểu tâm tình Phương thị, nhưng không muốn an ủi bà ta, sợ bị vạ quẩn thân. Trương Bát nương đau lòng mẹ ruột, định an ủi nhưng chẳng biết nói từ đâu, chỉ có thể yên lặng gắp thức ăn cho bà ta. Rượu buồn dễ say nhất, Phương thị uống chưa tới mấy chén đã say, gục xuống ói ra đầy bàn, làm Lí Thụ ngồi cạnh sợ tới mức trắng mặt.

Trương Bát nương dìu Phương thị đi xuống, người hầu đôi khăn trải bàn mới, nhưng Lâm Y và Lí Thụ không còn bụng dạ nào ăn nữa. Khó khăn chịu đựng tới lúc bàn bên nam ăn xong, Lâm Y đỡ Trương Trọng Vi ngà ngà say, cáo từ về nhà.

Trương Trọng Vi thoát nhìn tâm tình rất tốt, dọc đường nói nói cười cười, về tới trong nhà vẫn không ngừng miệng. Lâm Y vắt khăn lau mặt cho chàng có ý trêu. “Nhà họ Phương chịu thiệt, thím đang khổ sở lắm kia, chàng lại cao hứng phấn chấn, không sợ thím thất vọng đau khổ?”.

Trương Trọng Vi lại nói. “Chuyện khiến ta cao hứng không liên quan đến này”.

Lâm Y càng thêm tò mò, truy hỏi không thôi, Trương Trọng Vi lại thần thần bí bí, không chịu bả mả báo, chỉ nói mấy ngày nữa sẽ biết.

Ngày tiếp theo, Trương Bát nương từ huyện Tường Phù quay về, giao khế ước ruộng đất cho Lâm Y, nhờ nàng bảo quản dùm. Lâm Y trước mặt Trương Bát nương, bỏ khế ước vào hộp trang sức bằng vàng Lí Thụ tặng cô khóa cùng một chỗ, đưa chìa khóa cho cô giữ, cười bảo rằng. “Hiện giờ em là người giàu nhất trong nhà chúng ta”.

Trương Bát nương cười, cất kĩ chìa khóa.

Cô tuy có tiền, nhưng vẫn muốn ở lại trong điểm làm tiểu nhị, hỗ trợ Lâm Y. Trương Trọng Vi sợ em gái thiệt thòi, liền thương lượng với Lâm Y muốn người khác. Lâm Y lại cho rằng để Trương Bát nương tiếp xúc với nhiều người hơn, có ích chứ vô hại, Trương Trọng Vi cũng cảm thấy Lâm Y nói có lý, theo ý nàng.

Thiên kim phủ doãn nghe nói Trương Bát nương đòi được công bằng từ nhà chồng, chuẩn bị quà đến chúc mừng, phu nhân phủ doãn cũng cùng đến. Lâm Y không dám chậm trễ, dành chỗ sau bình phong, bung rượu ngon nhất, thức ăn đặc sắc nhất lên bàn. Phu nhân phủ doãn chỉ con gái, cười nói với Lâm Y. “Đây là con gái thứ ba của ta, mọi người đều gọi nó là Hành nương tử, hẳn là cô đã gặp nhiều lần rồi”.

Lâm Y cười đáp. “Đúng vậy, quý thiên kim và cô em chồng tôi là bạn tốt”.

Phu nhân phủ doãn đứng lên, vui đùa nói. “Nếu đã thế, chúng ta sẽ không ở đây làm chứng mất nữa”.

Lâm Y nghe đoạn, trong lòng biết phu nhân phủ doãn có việc riêng cần nói, liền dẫn đường đưa bà vào phòng trong, gọi thím Dương chuẩn bị một phần rượu và thức ăn khác.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Chuyện tốt tới gần

Phu nhân phủ doãn vào phòng trong, nhắc thấy tấm màn Lâm Y tự chế, tò mò lại gần nhìn xem, khen. “Phu nhân Trương hẳn làm khéo tay ghê, cũng làm khó cô nghĩ ra được”.

Lâm Y khiêm tốn trả lời. “Đơn giản cực kỳ, phu nhân phủ doãn nếu thích, tôi làm mấy cái đưa đến quý phủ”.

Phu nhân phủ doãn rất hứng thú với bức màn, vui vẻ nhận, lại hỏi. “Hiện giờ từ điểm chuyên môn chiều đãi khách nữ nhiều lắm, việc buôn bán có từng bị ảnh hưởng?”.

Lâm Y cười. “Ảnh hưởng sao được, cuộc điểm nhà chúng ta nhỏ, chỉ có sáu bàn, nếu khách khứa trong thành Đông Kinh này mà đến hết thì chẳng có chỗ ngồi”.

Phu nhân phủ doãn an tâm, nói. “Cũng đúng, khách khứa như bây giờ đổ vào liền đủ chúng ta buôn bán có lời rồi”.

Lâm Y mở cửa, mời phu nhân phủ doãn nhìn xem bên ngoài, bên trong điểm sáu cái bàn đã chật ních người, vô cùng náo nhiệt.

Nàng khép cửa, cười nói. “Phu nhân phủ doãn cách vài ba ngày lại đến ngồi ngồi, một tháng chúng ta liền đủ ăn”.

Phu nhân phủ doãn cười gật đầu, lại hỏi tiếp. “Chuyện nương tử điểm nhà họ Dương, cô nghe nói gì chưa?”.

Lâm Y tưởng bà định nhắc chuyện Dương Thăng đón dâu, nói. “Lục hàn lâm tặng thiệp tới, phu nhân phủ doãn cũng nghe rồi?”.

Phu nhân phủ doãn sùng sốt. “Cô nói chuyện gì vậy?”.

Thì ra bọn họ không phải nghĩ đến cùng một việc, Lâm Y xấu hổ cười trừ, kể lại lần ấy Dương Thăng cưới vợ, Lục hàn lâm tặng thiệp đến cho bà nghe. Phu nhân phủ doãn hừ lạnh. “Tình yêu của đám đàn ông, khỏi nói cũng biết”. Lại hỏi. “Trong khoảng thời gian này, nương tử điểm của nhà họ Dương lại kinh doanh nhộn nhịp rồi, cô thực không biết?”.

Lâm Y nhận ra trong giọng bà nói có ý trách cứ, vội giải thích. “Cả tháng nay bận bịu vì cô em chồng, chắc phu nhân phủ doãn cũng có biết phong phanh”.

Phu nhân phủ doãn nghe nàng nhắc tới chuyện Trương Bát nương bị chồng bỏ, đột nhiên cười rộ lên. “Việc trên thế gian cũng thật là khéo mưu hợp, đúng là tuyệt không thể tả, nhà ta lập tức có việc hi, nói tới cùng còn phải cảm tạ em chồng cô”.

Việc hi? Lâm Y lập tức liên tưởng đến Hành nương tử cũng vừa bị bỏ, chẳng lẽ cô ấy sắp tái giá? Phu nhân phủ doãn đoán được Lâm Y suy nghĩ gì, xua tay cười. “Chớ hiểu lầm, việc hi này không liên quan tới nó, hơn nữa việc hi nhà ta cũng là việc hi nhà cô”.

Lâm Y càng nghe càng hồ đồ, phu nhân phủ doãn lại bí bí mật mật, làm lòng hiếu kì của nàng phình to, truy hỏi mấy lần. Phu nhân phủ doãn ngược lại chỉ cười. “Đừng nóng ruột, mấy ngày nữa sẽ sáng tỏ thôi”.

Lời này thật sự giống cách nói của Trương Trọng Vi mấy hôm trước. Lâm Y kết luận : bọn họ có chuyện gạt nàng

Phu nhân phủ doãn quay lại đề tài chính, hỏi Lâm Y. “Nương tử điểm nhà họ Dương kinh doanh nhộn nhịp lại rồi, cô định làm sao đây?”.

Phu nhân phủ doãn tới giờ chỉ ngồi chờ chia hoa hồng, không hay hỏi han chuyện buôn bán, hôm nay đặc biệt nhắc tới, Lâm Y cũng lấy làm lạ, đáp. “Chuyện lần trước đều trôi qua cả tháng rồi, cũng phải phai nhạt, hơn nữa điểm của bọn họ xây dựng lịch sự tao nhã, kinh doanh tốt trở lại cũng không kỳ quái”.

Phu nhân phủ doãn nói. “Một con gián to thật to kia, án quan cũng xử nghiêm khắc, sao có thể dễ dàng bị người ta quên mất được, hoàn cảnh có lịch sự tao nhã mấy cũng vô dụng, việc kinh doanh của bọn họ có thể ngóc đầu lần nữa, toàn bộ là vì móc nối được quan hệ với cấp cao ở trên”.

“Cấp cao? Là ai?”. Lâm Y lần đầu nghe, kinh ngạc hỏi.

Phu nhân phủ doãn cũng không trả lời ngay, chỉ nói. “Bồng lộc còm cõi như Vương hàn lâm, còn chẳng bằng lão gia nhà ta, phu nhân ông ta lại có thể mỗi ngày đến nương tử điểm nhà họ Dương uống rượu ăn cơm, theo ý cô là vì sao?”.

Câu hỏi tu từ, phu nhân phủ doãn nhất định biết đáp án, chẳng qua là muốn dạy bảo Lâm Y. Lâm Y cẩn thận cân nhắc, một khả năng – Nguru phu nhân suy nghĩ hết như nàng, cũng tặng cổ phần cho phu nhân Vương hàn lâm, nhưng chiếu theo phong cách làm việc của Nguru phu nhân trong quá khứ, khả năng này không lớn; khác – có thể Nguru phu nhân cho phép phu nhân Vương hàn lâm đến ăn uống miễn phí, thậm chí còn tặng thêm quà cáp, dù sao phu nhân Vương hàn lâm mà đi sẽ kéo theo hiệu ứng quảng cáo, Nguru phu nhân không thiệt cái gì.

Lâm Y giảng giải lại phân tích của mình cho phu nhân phủ doãn, tự giễu. “Quan nhân nhà tôi cũng làm quan, thậm chí có họ hàng với Nguru phu nhân luôn kia, thế mà tôi được đãi ngộ hoàn toàn khác với phu nhân Vương hàn lâm, quả nhiên quan giai kém mấy phẩm liền một trời một vực”.

Phu nhân phủ doãn nghe, chỉ gật gù, nghe được câu cuối, đột nhiên nói. “Đừng nóng vội, không xa nữa đâu”.

Một câu không đầu không đuôi khiến Lâm Y mù mờ, nhưng phu nhân phủ doãn không định giải thích, chỉ nói tiếp câu chuyện ban đầu. “Ta nghe tin cũng giống như cô đã đoán, nương tử điểm nhà họ Dương đúng là miễn phí tiền ăn uống của phu nhân Vương hàn lâm, còn tặng thêm một phần quà lớn”.

Phu nhân phủ doãn nói xong, đập chén rượu xuống bàn thật mạnh. “Phu nhân Vương hàn lâm dám nhận hối lộ, thật to gan”.

Lâm Y mặc dù không hiểu quy tắc quan trường, nhưng vẫn biết quan viên lên thu quà cáp vẫn là có, tất cả mọi người nhìn mãi thành quen, cho dù làm ầm ĩ lên cũng không tính gì to tát, dù sao quan viên thanh liêm như Âu Dương phủ doãn vốn chẳng nhiều.

Đạo lý đơn giản, đến Lâm Y cũng biết, phu nhân phủ doãn đương nhiên cũng biết, vậy vì sao bà còn phản ứng dữ dội như vậy? Lâm Y đang nghi hoặc, ngẩng đầu nhận ra bên môi phu nhân phủ doãn ẩn chứa ý cười, đột nhiên ngộ ra, hiện tại đang là lúc đấu tranh đảng phái kịch liệt, chỉ cần một chút vấn đề bất lợi bị khai ra đều sẽ trở thành cái đuôi cho đối thủ giật, tố cáo mình.

Phu nhân phủ doãn thấy Lâm Y im lặng, nghĩ rằng nàng sợ, mới kéo tay nàng, vỗ vỗ. “Việc này cô hiểu là được, đừng quan tâm, mọi chuyện có ta. Nhưng việc buôn bán trong tiệm nên giấu lại triệt để, chỉ có sáu cái bàn, cho dù thiếu một đối thủ cũng không kiếm hơn được”.

Ấm chỉ quá mức rõ ràng, Lâm Y chẳng cần động não cũng biết: Vương hàn lâm sắp thất thế. Phu nhân Vương hàn lâm không thể tiếp tục làm bảng quảng cáo sống của nương tử điểm nhà họ Dương nữa, nói ngắn gọn hơn nữa là nương tử điểm nhà họ Dương sắp sụp tiệm, Lâm Y phải nghĩ biện pháp mở rộng tửu điểm, tiếp nhận thêm khách.

Lâm Y rất muốn mở rộng tửu điểm, nhưng tiền ở đâu ra? Mở điểm mấy tháng, tuy có lời chút ít, nhưng xa không thể bằng quy mô như nương tử điểm nhà họ Dương.

Phu nhân phủ doãn chỉ phụ trách cung cấp tin tức, chuyện tiền nong, bà cũng mặc kệ. Trong lúc Lâm Y đang vắt óc, phu nhân phủ doãn lại vỗ vỗ tay nàng, an ủi vài câu, đứng dậy cáo từ.

Lâm Y đã sớm muốn khuếch trương việc kinh doanh, hôm nay bị phu nhân phủ doãn nhắc khéo, càng kích thích ý chí chiến đấu của nàng, chờ bà vừa đi, nàng lập tức giờ sổ sách, gẩy bàn tính, vội vàng không ngừng.

Trương Bát nương tiễn Hành nương tử, đi vào phòng, thấy Lâm Y bận cuống cuống, ngạc nhiên hỏi. “Tam nương, còn chưa đóng cửa mà, chị tính sổ sách gì vậy?”.

Lâm Y vừa tính vừa thở dài. “Sáu cái bàn quá ít, muốn mở rộng tửu điểm ra, tiền không đủ”.

Trương Bát nương cười. “Em còn tưởng chuyện gì”. Nói xong, lời chìa khóa vẫn cất giữ bên người ra, mở rương tiền, lấy hộp trang sức Lí Thư tặng cô, đặt lên bàn trước mặt Lâm Y, nói. “Bán cái này đi, cũng đáng một chút”.

Lâm Y không thèm nhìn, lập tức đẩy về. “Đó là Đại tẩu đưa cho em, chị không dùng được”.

Trương Bát nương nói. “Có gì đâu, chị coi như em nhập cổ phần, nếu không đủ, em còn có mấy trăm mẫu ruộng”.

Lâm Y nâng hộp lên ánh chùng cân nặng, cười nói. “Đại tẩu đúng là không tiếc gì cả”.

Trương Bát nương cũng cười. “Vậy Nhị tẩu có tiếc không? Chịu phân mấy phần cổ phần cước điểm buôn bán nhộn nhịp này cho em?”.

Lâm Y đánh yêu cô một cái, có ý hỏi. “Mấy phần? Em ăn uống quá nhiều, chỉ phân một phần thôi”.

Hai người hi hi ha ha, giống như về lại thời con gái còn ở chung với nhau, cười đùa một trận, Lâm Y lấy cân ra, cân thử sức nặng của trang sức, lại đổi tương đương thành tiền đồng, vẫn lắc đầu. “Chưa đủ luôn”.

Trương Bát nương kinh ngạc nói. “Hộp trang sức không tính ít, cũng đủ thuê luôn phòng thượng đẳng sát vách mà”.

Lâm Y ngạc nhiên trả lời. “Chị muốn mở một đại tửu điểm có hoa viên, thuê thêm gian phòng thượng đẳng nữa làm chi?”.

Trương Bát nương sững sốt một lúc lâu sau, cảm thán. “Tam nương, từ nhỏ em đã biết chị là người có dã tâm lớn, nhưng ăn một miếng không thể mập mạp ngay được, đi từng bước thôi, ở Đông Kinh mua đại trạch thì biết bao nhiêu cho xuê, chúng ta trước thuê một gian phòng thượng đẳng rồi tính sau”.

Trương Bát nương nói không sai, nhưng Lâm Y cũng có ý tưởng của chính mình, phu nhân quan lại nhiều là ưu thế của cước điểm nhà họ Trương, nhà nào kinh doanh cũng hướng tới điểm ấy, nói cách khác, nếu không giữ chân được các vị phu nhân này, cước điểm nhà họ Trương cũng sẽ phải suy tàn. Hiện giờ, tửu điểm cho phái nữ ở Đông Kinh đã có mấy nhà mở theo phong cách hoa viên nhã các, rất nhiều phu nhân quan lại đều yêu thích đến, cước điểm nhà họ Trương mà không có phu nhân phủ doãn thường ghé thăm, việc kinh doanh sớm đã bị đối thủ cướp hết.

Lâm Y hỏi Trương Bát nương. “Nếu thuê thêm gian phòng thượng đẳng nữa, đổi thành cước điểm, có hấp dẫn được các vị phu nhân quan lại tới nhiều hơn không?”.

Trương Bát nương cảm thấy không thể, lắc đầu.

Lâm Y thở dài. “Lúc trước khi bọn họ tổ chức tụ hội, đã có người oán giận tửu điểm nhà chúng ta nhỏ, lại không có nhã các, bọn họ không ưng đến lắm đâu”.

Trương Bát nương ngẫm nghĩ, nói. “Chị nói cũng có đạo lý, nếu đều là đại tửu điểm có hoa viên, chường quầy nhà chúng ta là phu nhân quan lại, chường quầy bọn họ chỉ là thân áo vải, các phu nhân ưa chú ý thân phận sẽ càng muốn đến tửu điểm nhà chúng ta hơn”.

Lâm Y lại bắt đầu giờ sổ sách, nói. “Cho dù không thuê được đại trạch có hoa viên, cũng nên thuê một tòa tửu lâu hai tầng, bằng không các phu nhân đều phải chạy hết”.

Trương Bát nương hỏi. “Không biết thuê tửu lâu với thuê đại trạch có chênh giá lắm không?”.

Lâm Y nói. “Chờ Nhị ca em về, hỏi Nhị ca em thử”.

Trương Bát nương gật đầu, cười chỉ hộp trang sức, dặn dò. “Đừng quên cổ phần của em”.

Lâm Y làm bộ định đuổi đánh, Trương Bát nương nhanh chóng mở cửa, chuồn mất.

Buổi tối Trương Trọng Vi về nhà, Lâm Y không vội nói chuyện khuếch trương tửu điểm, trước hỏi chàng xem “việc hi” phu nhân phủ doãn úp mở là gì. Nàng nắm lỗ tai Trương Trọng Vi, nói. “Rốt cuộc là chuyện gì, các người đều biết, chỉ mình ta không biết?”.

Trương Trọng Vi “Ai u” mấy tiếng, cầu xin tha thứ. “Nương tử, là chuyện tốt, cũng không phải chuyện xấu, em nhéo ta làm chi?”.

Lâm Y nghĩ nghĩ, trêu chàng. “Chuyện tốt sắp tới? Chẳng lẽ muốn nạp thiếp?”.

Trương Trọng Vi cố gắng giải thoát lỗ tai mình ra, lại kèm chặt tay nàng, nói. “Chớ đoán mò lung tung, chuyện tốt ở nhà Âu Dương phủ doãn kia, ta chẳng qua là hưởng ké chút hoa trái”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Song hỷ lâm môn

Trương Trọng Vi và phu nhân phủ doãn đều nói có việc hi, đến cùng thì đó là việc gì?

Lâm Y hỏi. “Việc vui lần này là của Âu Dương phủ doãn hay người nhà ông ấy?”.

Trương Trọng Vi nói. “Đương nhiên là Âu Dương phủ doãn”.

Âu Dương phủ doãn? Đàn ông thời này, việc hi chỉ có thể là ba việc : gắp bạn cố tri, động phòng hoa chúc, đề tên bảng vàng... Lâm Y đột nhiên giật mình ngộ ra, hỏi. “Chẳng lẽ Âu Dương phủ doãn sắp thăng chức?”.

Trương Trọng Vi vội che miệng nàng, nhỏ giọng nói. “Chỉ là tin đường luồng thôi, chớ ồn ào lộ ra”.

Lâm Y đoán phát trúng ngay, có vài phần đắc ý, thầm nghĩ đây chắc chắn không phải tin đường luồng nữa, phu nhân phủ doãn cẩn thận nhất, Trương Trọng Vi lại thành thật, bọn họ đều nói chuyện vui sắp tới, ắt hẳn là tám chín phần mười.

Trương Trọng Vi nghe qua suy nghĩ trong lòng nàng, vuốt đầu cười, cũng không phản bác, Lâm Y càng khẳng định mình đoán đúng rồi.

Ba ngày sau, Trương Trọng Vi thông tin lại, Âu Dương phủ doãn dâng tấu tố Vương hàn lâm trước mặt thánh thượng rằng ông này nhận hối lộ, thánh thượng từ sự kiện hôn chiến dùng binh khí ở Mi Châu lần trước, vốn đã có thành kiến với Vương hàn lâm, Vương hàn lâm vận khí kém vô cùng, không hay ho nằm chung phe với Phương Duệ, lần này việc nhận hối lộ chính là cọng cỏ cuối cùng đè chết con lừa, dù không đến mức khiến Vương hàn lâm bị giáng chức, nhưng cũng đủ khiến mặt mũi ông ta quét rác.

Wang hàn lâm bị tố giác nhận hối lộ, trực tiếp ảnh hưởng đến người đi đứt lót, việc buôn bán của nương tử điểm nhà họ Dương lập tức rút xuống ngàn trượng, ngay lúc Lâm Y đang vui mừng vì chuyện đó, tích cực trừ bị tài chính chuẩn bị làm lớn một hồi, tin tức tốt hơn truyền tới, hai phái chi tranh, ngư ông đắc lợi, Âu Dương phủ doãn thăng quan, nhậm chức Tham tri chính sự, quyền như phó tướng.

Tục ngữ có câu một người đắc đạo, gà chó lên trời, tuy không dễ nghe lắm, nhưng cực kỳ chính xác, từng là Âu Dương phủ doãn, hiện tại là Âu Dương tham tri, mặc dù không thuộc đẳng phái nào, nhưng người thân cận vẫn có, Trương Trọng Vi may mắn chính là một trong số đó.

Từ lúc tin Âu Dương phủ doãn truyền ra, dòng người qua lại ngõ Châu Kiều tăng gấp mấy lần. Quan viên ông nào ông nấy đều tinh khôn cả, biết Trương Trọng Vi thân với Âu Dương tham tri, dặn dò các phu nhân phải đèn qua lại làm quen với phu nhân phủ doãn, còn phải thường xuyên ghé cước điểm nhà họ Trương tạo quan hệ với Lâm Y.

Cước điểm nhà họ Trương tổng cộng chỉ có sáu cái bàn, căn bản không chứa hết số người đến, may là các vị phu nhân cũng không phải muốn đến uống rượu, không câu nệ chỉ cần có cái ghế là ngồi được, chính là khổ Lâm Y, phải đích thân ra chiêu đãi, còn phải chu toàn lễ nghĩa với bọn họ, cứ thế lặp lại mấy ngày, nặng nề sắp chết.

Ngày hôm đó, tiễn bước một lượt các phu nhân quan lại xong, Lâm Y cảm thấy lưng đau chân đau, sai đóng cửa sớm, trốn vào trong phòng, ngã người xuống giường liền mặc kệ. Trương Trọng Vi ngược lại, ở nhà nhàn nhã mấy ngày, thấy thế vội tiến đến đắp lưng bóp chân cho nàng.

Lâm Y nằm ườn trên giường, thư thái hưởng thụ dịch vụ mát xa riêng, thì thầm. “Cố làm sao em phải xã giao suốt ngày với các phu nhân, chàng lại được trốn trong phòng hưởng thanh nhàn”.

Trương Trọng Vi nói. “Đây là Âu Dương tham tri căn dặn, không thể để người ta nhìn ra ta và ông ấy quan hệ tốt, miễn cho rước lấy phiền toái, bởi vậy ta chỉ tránh trong nhà miễn tiếp khách, ngay cả Hàn Lâm viện cũng không đi”.

Nếu đã tính toán cả chuyện phiền toái, hẳn ông ấy đang sắp xếp an bài cho Trương Trọng Vi, Lâm Y cười híp mắt, hỏi. “Âu Dương tham tri còn nói gì với chàng nữa không?”.

Trương Trọng Vi cũng biết Lâm Y nghĩ gì, cúi thấp người xuống, thì thầm. “Âu Dương tham tri có tâm đề bạt, ngặt nỗi ta tư lịch còn thấp, hơn nữa bây giờ cư xử quá rêu rao không ổn, phải đợi thêm thời gian nữa”.

Lâm Y cũng không gấp gáp gì, nói. “Hiện giờ trong triều thế cục hỗn loạn so với trước kia chỉ có hơn chứ không hề kém, chức quan thấp chút không có gì xấu, hơn nữa cây cao bóng cả tựa vào hưởng mát, thừa dịp Âu Dương tham tri đỡ nâng, mau kiếm nhiều tiền chút, mua nhà ở Đông Kinh mới là đúng đắn”.

Trương Trọng Vi đầm lưng bóp chân cho nàng, hồ thẹn nói. “Muốn an cư, phải có tiền. Dựa vào bổng lộc ít ỏi của ta, không biết phải chờ tới năm tháng nào, may mắn nương tử giỏi giang, mở cuộc điểm”.

Lâm Y cười đáp. “Đó cũng là nhờ phúc của chàng, nếu chàng không làm quan, làm sao em mở điểm thuận lợi được”.

Nhịn nọt một câu khiến Trương Trọng Vi cười khoan khoái, phá lệ đầm bóp cho Lâm Y hăng hái một hồi.

Ngày tiếp theo, cuộc điểm nhà họ Trương lại chật ních người, ngồi kín bàn đều là các phu nhân quan lại, trong đó có rất nhiều người quen, phu nhân Triệu hàn lâm ngồi dựa vào tường, còn có phu nhân Lục hàn lâm ngồi ngay góc sáng sủa kia.

Phu nhân Triệu hàn lâm giữ chặt tay Trương Bát nương, thân ái mời cô cùng ngồi uống một chén, hồn nhiên đã quên cách đây không lâu chính cô ta là người nói lời không hay về Trương Bát nương.

Phu nhân Lục hàn lâm không thân với Lâm Y, hôm nay thế nhưng chủ động đến hỏi nàng có thời gian ngồi tâm sự một lúc. Lâm Y thật sự có chút mệt, không muốn xã giao, nhưng phu nhân Lục hàn lâm thân phận cao hơn nàng rất nhiều, lại là khách trong điểm, nàng không có lý do từ chối, đành phải theo ngồi xuống bàn.

Phu nhân Lục hàn lâm hạ mình, tự tay rót rượu cho nàng, ân cần bung lên mời. Lâm Y kinh sợ, vội khách khí hỏi. “Rượu và thức ăn trong điểm có hợp khẩu vị phu nhân Lục hàn lâm không?”.

Phu nhân Lục hàn lâm chọn rượu và thức ăn đều là thứ đắt nhất trong điểm, cười nói. “Nương tử điểm nhà họ Dương kia tự xưng là số một ở Đông Kinh, ta thấy rượu và thức ăn bọn họ bán không bằng nhà cô đâu”.

Nương tử điểm nhà họ Dương đã phải đóng cửa, phu nhân Lục hàn lâm sao lại đem ra so sánh với cuộc điểm nhà họ Trương đang nổi như cồn? Các vị phu nhân quan lại ai cũng khôn khéo vô cùng, Lâm Y cũng không cho rằng phu nhân Lục hàn lâm nói mà không suy nghĩ, hẳn có thâm ý bên trong. Nàng cẩn thận ngẫm nghĩ lại quan hệ của bản thân và Nguru phu nhân, quyết định cẩn thận trả lời. “Nương tử điểm nhà họ Dương là đại tửu điểm, điểm chúng tôi chỉ có sáu bàn, nhiều lắm tính là phách hộ, sao so sánh được”.

Phu nhân Lục hàn lâm thoáng sững sốt, không kiên trì theo đuổi đề tài này nữa, ngược lại nhắc đến việc hôn nhân của Dương Thăng. “Không biết đưa thiệp ta đưa tặng có hợp tâm ý Dương thiếu gia không, phu nhân Trương hàn lâm nếu gặp Dương thiếu gia, thay tôi hỏi một tiếng”.

Phu nhân Lục hàn lâm nói câu nào cũng xoay quanh nhà họ Dương, rốt cuộc có ý gì? Lâm Y ghét nhất bị đánh đố, giơ tay lên day hai huyệt thái dương, nói. “Phu nhân Lục hàn lâm nói đùa, tôi là cháu dâu, sao dám hỏi chuyện trong phòng của cậu”.

Lâm Y nghĩ khi không tốt lắm, phu nhân Lục hàn lâm nghe ra, vội cười làm lành. “Phu nhân Trương hàn lâm chớ giận, tôi chỉ là lo không biết thiệp đã tặng có hợp tâm ý Dương thiếu gia không, Nguru phu nhân có thích không thôi mà”.

Câu này về đầu không quan trọng, quan trọng là về sau, Lâm Y thế nhưng nghe hiểu, phu nhân Lục hàn lâm đại khái biết tặng Lan Chi không đúng lúc, Nguru phu nhân sẽ hận mình. Phu nhân Lục hàn lâm không thêm đề tâm thái độ của Nguru phu nhân, nhưng không rõ quan hệ giữa nhà họ Dương và nhà họ Trương thế nào, sợ nhà họ Trương cũng vì thế mà hận mình, nên đến chỗ Lâm Y tìm hiểu tiếng gió.

Vốn phu nhân Lục hàn lâm đã sớm nghĩ tới kết cục nhà họ Trương sẽ hận Lục hàn lâm, nhưng thời điểm ban đầu bọn họ không thêm đề mắt tới viên quan nhỏ bé thiếu kinh nghiệm như Trương Trọng Vi, nên không quan tâm, hiện giờ gió đã đổi hướng, mới sốt ruột.

Xem ra phu nhân Lục hàn lâm và Lục hàn lâm hơi kém thông minh, hai nhà Dương – Trương quan hệ sao đâu cần thăm dò, chỉ cần hỏi lại án quan lần trước, lại nhìn ai tổ giác nương tử điểm nhà họ Dương hối lộ thì biết ngay.

Lâm Y nhớ tới Trương Trọng Vi làm việc ở Hàn Lâm viện, giao hảo với đồng nghiệp rất quan trọng, vì thế cũng muốn cho phu nhân Lục hàn lâm an tâm, nhưng nàng không thể nói xấu bà ngoại mình ngay trước mặt người ngoài, liền uyển chuyển nói. “Đã lâu chưa ghé tới nhà họ Dương, không biết tình hình thế nào, ngày khác gặp được sẽ hỏi giúp phu nhân vậy”.

Theo lẽ thường, phu nhân Lục hàn lâm nghe câu này nên cao hứng mới đúng, nhưng miệng thì rõ là nhoen cười, mắt lại ánh lên tia thất vọng. Lâm Y mất

sắc gặp thấy, rất là hoang mang, cần cẩn thận suy xét, lại nghe thấy Trương Bát nương ở chỗ bàn phu nhân Triệu hàn lâm gọi nàng, đành phải đứng dậy, cáo lỗi với phu nhân Lục hàn lâm, chuyển qua chỗ Trương Bát nương.

Trương Bát nương đã uống hơn mấy chén, hai gò má đỏ bừng, giữ chặt Lâm Y. “Tam nương, phu nhân Triệu hàn lâm tửu lượng cao thật”.

Lâm Y đoán cô không biết từ chối mới uống say, không khỏi buồn cười. “Phu nhân Triệu hàn lâm tửu lượng cao chứ không phải em tửu lượng cao, sao phải cố uống vậy?”.

Phu nhân Triệu hàn lâm cười nói. “Tôi và Bát nương tử hợp ý, mời cô ấy uống mấy chén, phu nhân Trương hàn lâm chớ trách cô ấy”.

Lâm Y nhìn phu nhân Triệu hàn lâm, lại nhìn Trương Bát nương, không biết bọn họ giảng hòa thật hay chỉ lễ nghĩa mặt ngoài, đành phải khách sáo không nện không nhạt. “Rượu nhà tôi uống có được không?”.

Phu nhân Triệu hàn lâm lớn tiếng khen. “Cả thành Đông Kinh này chỉ có rượu nhà cô hương vị tốt nhất”. Làm như chứng minh lời mình nói, lúc này gọi Chúc bà bà đến, kêu thêm một bầu.

Có người hào phóng tiêu tiền, Lâm Y âm thầm sung sướng, đỡ Trương Bát nương đứng dậy, nói. “Bát nương say, tôi đỡ em ấy vào phòng. Phu nhân Triệu hàn lâm từ từ dừng”.

Phu nhân Triệu hàn lâm rõ ràng còn có lời muốn nói, nhưng Lâm Y chưa đợi cô ta lên tiếng, đã đỡ Trương Bát nương quay đi, nhanh chóng vào trong phòng, bảo Trương Trọng Vi đóng cửa lại.

Trương Bát nương bị hơi rượu xông lên, trên mặt nóng rực, vội giãy tay Lâm Y, rót trà lạnh uống, cảm thấy đỡ hơn nhiều. Lâm Y hỏi cô. “Phu nhân Triệu hàn lâm tạ tội với em?”.

Trương Bát nương gật đầu. “Cô ta xưng ngày ấy nói mà không suy nghĩ, mong em đừng để trong lòng”.

Lâm Y nhắc nhở cô. “Trong thành không giống ở nông thôn, người thực tâm thì ít, người hư tình giả ý thì nhiều, gặp nhiều em sẽ hiểu”.

Mặt Trương Bát nương càng đỏ hơn, chậm rãi cúi đầu, nói. “Em biết không nên uống rượu đó, nhưng cô ta là khách, lại là phu nhân quan lại, em không biết từ chối sao”.

Lâm Y dạy cô. “Lần tới lại gặp việc này, cứ nói em là người hầu rượu, phải chăm sóc khách hàng, không thể uống”.

Trương Bát nương gật gù, tỏ vẻ đã biết. Lâm Y chỉ giương, nói. “Nghỉ ngơi chốc lát rồi hẵng đi ra”.

Trương Bát nương mới vừa uống rượu, đã là thất trách, không dám ở lại, vội lác đầu trở về phòng.

Trương Trọng Vi vừa rồi vẫn không lên tiếng, chờ Trương Bát nương đi ra ngoài mới cầu tình thay em gái. “Nương tử, Bát nương lần đầu làm tiểu nhị, quy củ nhiều thứ không rõ, hôm nay tạm tha em nó đi, nếu tái phạm thì phạt tiền lương cũng không muộn”.

Lâm Y buồn cười đáp. “Em chưa nói nửa câu nặng lời, càng không đề cập tiền lương, chàng cầu tình gì chứ?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 176: Cái bẫy nguy hiểm

Trương Trọng Vi mỉm cười. “Ta biết em đứng mực, nhưng ngôn ngữ vẫn chứa mấy phần trách cứ”.

Lâm Y nói. “Chính là muốn cô ấy hiểu được rằng một khi đã đứng trong điểm, sẽ không còn là thân phận em chồng của em, là một người hầu rượu, không thể vi phạm quy củ, nên phạt phải phạt, không thể hàm hồ, chẳng qua niệm tình cô ấy lần đầu phạm sai lầm, em thật không tính phạt cô ấy”.

Trương Trọng Vi vội khom người vái, nói. “Nương tử rộng lượng, là vi phu dùng bụng tiểu nhân đo lòng quân tử”.

Lâm Y vỗ nhẹ chàng một cái, kéo chàng ngồi xuống. “Bớt tửng đi, em có việc quan trọng hỏi chàng”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Nương tử có chuyện gì, nguyện hiến thân”.

Lâm Y kể cho chàng nghe phu nhân Lục hàn lâm ban nãy cư xử kì dị, lại nói. “Người có khả năng nghe ngóng chút đỉnh đều nhìn ra được nhà chúng ta và nhà họ Dương quan hệ không tốt, phu nhân Lục hàn lâm cũng không phải kẻ ngu dốt, vì sao nhìn không ra, còn đặc biệt đến thăm dò em?”.

Trương Trọng Vi nghe xong, trở nên nghiêm túc, cẩn thận suy nghĩ một phen, trầm giọng trả lời. “Quả thực là thử, nhưng mục đích thử chỉ sợ khác với những gì em nghĩ”.

Lâm Y càng lấy làm lạ. “Vậy bà ta là vì cái gì?”.

Trương Trọng Vi không đáp vội, hỏi ngược lại. “Phu nhân Lục hàn lâm thử quan hệ giữa hai nhà Dương – Trương, em trả lời sao?”.

Lâm Y nói. “Chuyện này tất cả mọi người đều biết, dù sao giấu cũng chẳng giấu được, em liền có sao đáp vậy”.

Trương Trọng Vi thờ phào một hơi, cười nói. “Đúng là nương tử của ta, thông minh lắm”.

Lâm Y hồ đồ chẳng hiểu gì. “Có liên can gì ư? Nếu em lừa bà ta, bảo rằng hai nhà quan hệ tốt lắm, sẽ bị thế nào?”.

Trương Trọng Vi nói. “Nếu thực sự đáp như vậy, đã trúng bẫy của bà ta, khiến bà ta như ý”.

Lâm Y chấn động, nàng dù đoán được phu nhân Lục hàn lâm có âm mưu, lại không nghĩ sự tình nghiêm trọng đến mức đó, bản thân thiếu chút nữa trúng bẫy, vội hỏi. “Phu nhân Lục hàn lâm có mục đích gì vậy?”.

Trương Trọng Vi phất tay áo, trước đứng dậy đóng cửa ra vào, khóa chặt, lại đóng kín cả cửa sổ, mới ngồi xuống lại, nhỏ giọng nói. “Theo ta thấy, bọn họ đang hoài nghi hai nhà chúng ta quan hệ không tốt là giả vờ”.

Lâm Y không hiểu. “Này thì cần gì phải giả vờ?”. Nói xong tự giễu. “Em tự nhận bản thân trà trộn trong chốn phu nhân quan lại, học được không ít, ai ngờ vẫn là xa không đủ dùng”.

Trương Trọng Vi nói. “Chuyện quan trường em nhìn không rõ cũng bình thường, em có còn nhớ Lục hàn lâm và Vương hàn lâm nằm chung một phe không?”.

Vừa được cảnh tỉnh, Lâm Y liền hiểu. Phương Duệ, Vương hàn lâm, Lục hàn lâm đều chung một phái, gần đây phe phái của bọn họ liên tiếp thất bại chịu nhục, đầu tiên là Phương Duệ bị giáng chức, sau là Vương hàn lâm bị thánh thượng trách phạt, việc đầu tiên có liên quan đến cha vợ Trương Bá Lâm, việc sau lại liên quan tới bà ngoại của Trương Trọng Vi, nói ngắn gọn : đều có liên quan đến nhà họ Trương, bởi vậy bọn họ liền sinh nghi nhà họ Trương thôi.

Lâm Y vừa cẩn thận ngẫm nghĩ, vừa hỏi. “Vương hàn lâm bọn họ đang nghi chuyện Ngưu phu nhân dứt lốt là do nhà họ Trương cố ý sắp đặt, lúc này mới sai phu nhân Lục hàn lâm đến thăm dò tin tức?”.

Trương Trọng Vi gật đầu. “Ta cũng nghĩ như vậy”.

Lâm Y hoảng sợ, nếu lúc ấy nàng trả lời đường hoàng rằng hai nhà quan hệ tốt đẹp, đã thỏa lòng phu nhân Lục hàn lâm làm kẻ trung gian rồi, nàng vượt vũốt ngực, nói. “May mà em đáp đúng sự thật, bằng không đã biến khéo thành vụng”.

Trương Trọng Vi nói. “Nhà họ Trương quá mức phô trương, bị người ta ghi hận, sau này vẫn kiên dè tốt hơn”.

Lâm Y đồng ý. “Nói cũng đúng, đừng mãi nghĩ thăng quan phát tài, bình an mới là quan trọng nhất, hiện giờ chúng ta có Âu Dương tham tri che chở, chẳng sợ chàng chỉ là một biên tu, vẫn có thể phát tài được”.

Trương Trọng Vi thấy nàng có vẻ đã có dự định, cười hỏi. “Nương tử đã nghĩ ra được đường phát tài?”.

Lâm Y đứng dậy, đoan chính cúi người hành lễ, cười đáp. “Đang cần Trương biên tu giúp một chuyện đây, đến chỗ người môi giới hỏi thăm giá thuê các loại tù lâu”.

Trương Trọng Vi sừng sốt. “Em muốn thuê tù lâu?”.

Lâm Y giảng giải ý tưởng khuếch trương tù lâu điểm cho Trương Trọng Vi nghe, vốn tưởng chàng sẽ cực lực phản đối giống Trương Bát nương, không ngờ Trương Trọng Vi vô cùng tán thành, chàng cho rằng quan sát tình hình lui tới dày đặc của các phu nhân quan lại mấy ngày nay, có thể thấy được phần nào hướng kinh doanh sau này của cuộc điểm nhà họ Trương, bởi vậy thuê một tòa tù lâu phù hợp thân phận của các bà là cực kỳ tất yếu.

Lâm Y được ủng hộ, có chút kích động, cười nheo mắt. “Em còn tưởng chàng sẽ phản đối, đều chuẩn bị sẵn lý do thuyết phục rồi đây”.

Trương Trọng Vi nói. “Ta có sao phải phản đối, ta và các đồng nghiệp ra ngoài uống rượu, tù lâu hơi kém chút bọn họ đã không thèm đi rồi, nghĩ đến phu nhân bọn họ cũng xét nét y như vậy. Hiện giờ các bà ấy xem thái độ của Âu Dương tham tri, còn chiếu cố việc buôn bán nhà chúng ta, nhưng đây chung quy không phải kế lâu dài, không ai muốn ngồi ở tù điểm không hợp thân phận mình mà uống rượu mãi”.

Lâm Y bay qua, ôm lấy Trương Trọng Vi chặt cứng, kích động reo lên. “Vẫn là quan nhân hiểu lòng thiếp”.

Trương Trọng Vi cũng ôm lấy nàng, hồ thẹn nói. “Ta cũng chỉ nói miệng dễ nghe vậy thôi, thật sự gặp phải liền hết đường xoay xở, tù lâu càng lớn càng tốn kém, bông lộc ta ít, chỉ dựa vào tiền chúng ta dành dụm sợ không đủ”.

Lâm Y lấy hộp trang sức của Trương Bát nương đưa cho chàng xem. “Đây là Đại tẩu tặng cho Bát nương, Bát nương lại lấy ra trợ giúp em, bảo rằng cô ấy muốn hôn hạp”.

Rốt cuộc vẫn là em gái ruột, làm việc hào phóng lại tri kỷ, thực khiến người ta cảm động. Trương Trọng Vi đưa lại hộp cho Lâm Y, nói. “Vừa hay có Bát nương tương trợ, chúng ta thuê từ lâu đi!”.

Chàng thừa dịp hai ngày nghỉ ngơi không cần làm việc, liền tránh các hẻm hẻm có quan viên lui tới, tìm đường khác ra khỏi ngõ Châu Kiều, ra đường chính đi tìm người môi giới hỏi thăm giá thuê từ lâu. Đông Kinh nhà cửa đất đỏ, giá thuê từ lâu lại không cần nói tới, Trương Trọng Vi hỏi thăm mấy nhà, cẩn thận ghi chép lại: từ lâu hai tầng rẻ nhất, giá thuê mỗi tháng là hai trăm quan tiền tức mạch; từ lâu theo kiểu hoa viên càng đắt hơn, tòa nào rẻ lắm cũng hơn một ngàn quan, Trương Trọng Vi sợ quá không dám hỏi kỹ càng.

Lâm Y nhìn bản ghi chép của Trương Trọng Vi, rất là thất vọng, mong ước thuê từ lâu có hoa viên đã tan thành bọt nước. Trương Trọng Vi thấy nàng uể oải, an ủi nàng. “Từ lâu hai tầng tốt hơn nhiều so với gian hiện tại chúng ta có, không bằng đi xem đã rồi nói sau”.

Lâm Y không nguyên ý lắm, vì từ lâu hai tầng bình thường đều nằm sát đường đi, nàng sợ dĩ muốn từ lâu hoa viên, ngoại trừ vì khung cảnh tao nhã ra, còn vì có sân vườn, phòng ngủ được người ngoài xâm nhập, khiến các bà các cô đến uống rượu cũng có cảm giác an toàn.

Có điều, gần đây phu nhân quan lại ghé đến cước điểm nhà họ Trương quá đông đi, ai cũng gọi tên muốn gặp Lâm Y, khiến nàng mệt mỏi không chịu nổi, ra ngoài xem từ lâu vừa lúc trốn được một lát, cũng tốt. Bởi vậy Lâm Y liền theo lời Trương Trọng Vi, đội mũ trùm, theo chàng đi gặp người môi giới, lại từ người môi giới dẫn đường đi nhìn thử tòa từ lâu hai tầng mỗi tháng hai trăm quan kia.

Lâm Y vốn không thích từ lâu như vậy, đợi đến nơi nàng càng thất vọng hơn, tòa nhà hai tầng kia căn bản không thể gọi là “từ lâu”, bên trong tường chưa trát, sân chưa lát, bàn ghế trống trơn, thậm chí ngay cả cái phòng bếp ra khuôn ra dạng cũng không. Nàng nhìn không được mỗi nghĩ ngờ, hỏi. “Đây chỉ là xác nhà, thế nhưng giá hai trăm quan?”.

Trương Trọng Vi cũng rất bất mãn. “Đúng là giật tiền”.

Người môi giới biết Trương Trọng Vi làm quan, không dám chậm trễ, cười đơn đả. “Đại quan nhân, từ lâu ở Đông Kinh đều là giá này cả, nếu quan nhân thấy không hợp, không bằng tự mua một tòa”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Mua một tòa như vậy tốn bao nhiêu?”.

Lâm Y nghĩ từ lâu này chúng ta còn không muốn thuê, mua làm chi, vội xua. “Chúng ta không mua, chờ đến nơi khác nhìn kỹ hẵng nói”.

Nàng kéo Trương Trọng Vi đi, vượt khuất mắt người môi giới, thờ dài. “Em đã biết Đông Kinh giá nhà đất, không ngờ vẫn biết chưa hết, hai trăm quan tiền chỉ có thể thuê được tòa nhà rách tung tóe”.

Trương Trọng Vi nói. “Tòa nhà kia tuy đơn sơ chút, nhưng không cũ nát, chúng ta thuê, trát lại tường, lát sân sạch sẽ, vẫn sử dụng được”.

Lâm Y rất muốn đánh chàng một cái, bắt đắc dĩ đang ở trên đường, đành nhin xuống, giận nói. “Lại mua thêm bàn ghế, làm lại phòng bếp luôn đúng không?”.

Trương Trọng Vi á khẩu không nói được gì, xấu hổ khụ hai tiếng, đỏ mặt nói. “Tiêu tốn cao hơn chút”.

Lâm Y lẩm bẩm “Không biết mấy tòa đã trang hoàng đẹp để mỗi tháng tốn bao nhiêu...”.

Trương Trọng Vi vội lấy bản ghi chép lúc trước ra, chỉ vào một cái cho nàng xem, nói. “Ta hỏi qua người môi giới rồi, tòa này mỗi tháng năm trăm quan, trang hoàn vô cùng đẹp, đừng nói bàn ghế, ngay cả bếp lò hâm nóng rượu cũng có”.

Năm trăm quan, Lâm Y nuốt nước miếng cái ực, bỗng lộc hàng tháng của Trương Trọng Vi chỉ có năm quan, giá thuê tòa từ lâu này gấp bỗng lộc của chàng đến trăm lần, thực là dọa người.

Trương Trọng Vi cũng ý thức được điều đó, càng tỏ ra ngượng ngùng, gấp bản ghi chép lại, lắp bắp nói. “Ta, chúng ta từ từ nhìn lại”.

Về đến nhà, Lâm Y nhìn sổ sách phát ngốc hồi lâu, đột nhiên vỗ cái bàn. “Đất thì cũng đắt rồi, ta còn nhìn từ lâu hai tầng làm chi, trực tiếp đi xem, thuê đại trạch có hoa viên luôn”.

Thím Dương vừa lúc đẩy cửa đi vào, nghe được câu này, kinh ngạc hỏi. “Nhị thiếu phu nhân, sao thiếu phu nhân biết có người muốn cho thuê đại trạch?”.

Lâm Y ngắt ra một đoạn mới phản ứng lại, hỏi. “Có người muốn cho thuê?”.

Thím Dương gật đầu, đưa ra phong thư cho Lâm Y. “Không biết gã sai vặt nhà ai chạy tới dúi cho tôi, nói là nhà hần có đại trạch hoa viên cần cho thuê”. Nói xong lại hỏi. “Nhị thiếu phu nhân, vừa rồi tôi chưa nói, sao thiếu phu nhân đã biết chuyện cho thuê?”.

Lâm Y quay đầu lại, cười với Trương Trọng Vi. “Chẳng lẽ là ý trời muốn thành toàn chúng ta?”.

Trương Trọng Vi cũng thấy quá khéo, chụm đầu cùng Lâm Y xé phong thư. Trong phong thư không có thư gì hết, chỉ có quảng cáo cho thuê, hai người

đọc xong, đồng loạt thở dài một tiếng. “Cái này mà ý trời gì chứ”.

Thì ra người quảng cáo cho thuê chính là Nguru phu nhân, đại trạch hoa viên cần cho thuê chính là nương tử điểm nhà họ Dương. Lâm Y nói. “Đây là chuyện đã thấy trước rồi, nương tử điểm nhà họ Dương bây giờ trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, nếu không cho thuê ra ngoài, lỗ vốn cái chắc”.

Trương Trọng Vi nói. “Xem ra bà ngoại đang vội vã sang tay tòa tửu lâu này, bằng không đã chẳng đưa quảng cáo đến tận chỗ chúng ta, lúc này nếu thuê thật ra có thể ép giá, chỉ là...”.

Lâm Y thấy chàng ấp a ấp ứng, ngạc nhiên hỏi. “Anh chủ gia đình, chàng rốt cuộc là muốn thuê hay không muốn thuê?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Học tập Đậu Nghĩa

Trương Trọng Vi thực mâu thuẫn, chàng cho rằng đây là cơ hội khó được, trên cơ sở lo lắng phí tổn, hẳn là nên thuê ngay nương tử điểm nhà họ Dương; cùng lúc đó chàng lại lo lắng sẽ vì thế mà khiến người ta hiểu lầm quan hệ hai nhà Trương – Dương, dù sao phe phái của Vương hàn lâm đã bắt đầu hoài nghi.

Lâm Y nghe Trương Trọng Vi phân tích nổi lòng xong, nói chắc như chém đinh chặt sắt, thay chàng đưa ra quyết định. “Chúng ta không thuê, nương tử điểm nhà họ Dương là ngăn ra từ hậu viện của nhà bọn họ, em không cần ở gần bà ta đến vậy”.

Trương Trọng Vi liền vò tấm giấy quảng cáo lại, quẳng đi nơi khác, nói. “Nghe lời nương tử, chúng ta không thuê”.

Lâm Y bản thân không muốn thuê, nhưng vẫn lưu ý động tĩnh nhà họ Dương, nghĩ thầm không biết ai may mắn thuê được tòa nhà đó với giá thấp. Nàng nghĩ lắm rồi, người kinh doanh ai cũng chú ý điểm may, mà nương tử điểm nhà họ Dương từ lúc khai trương đến nay không ngừng gặp sự cố, bọn họ đều đình ninh phong thủy nơi đó không tốt, Nguru phu nhân quảng cáo cho thuê, người thì khinh thường không quan tâm, người thì nhân cơ hội ép giá.

Roi xuống bước đường cùng, không buồn bán thành công với bất kì ai, Nguru phu nhân hết cách, đành phải đổi nơi mở điểm thành nội viện, chỉ tiếc bao nhiêu vật trang trí xa hoa bỏ phí. Lâm Y xem chuẩn cơ hội, nhờ người mời giới ra mặt, mua lại toàn bộ bàn ghế và đồ uống rượu tinh xảo, được một món hời to.

Đồ uống rượu làm bằng bạc, bỏ vào phòng trong không hết, phải đem giấu trong nhà kho. Thanh Miêu vừa hỗ trợ vừa cười vui sướng. “Điểm của Nguru phu nhân không cho thuê được, lúc này mệt lớn”.

Lâm Y nói. “Bà ta có mệt đi nữa chúng ta cũng không kiếm được gì, đại trạch hoa viên vẫn vô tung tích”.

Thanh Miêu không lên tiếng, thật lâu sau mới nói. “Nhị thiếu phu nhân đừng nóng vội, chúng ta chậm rãi kiếm, luôn sẽ đến ngày gom đủ tiền”.

Tính tình Thanh Miêu trước nay luôn nóng vội, thế nhưng khuyên ngược lại Lâm Y, khiến mọi người ồ lên cười. Thanh Miêu oán giận. “Trong thành phiên toái quá đi, nếu ở nông thôn, tùy tiện tìm mảnh đất là xây được nhà ở, căn bản không cần tiêu tiền đi thuê”.

Chức bà bà là người gốc Đông Kinh, hiểu biết tình hình trong thành nhiều hơn, phản bác. “Cô nói câu này sai rồi, xây nhà mặc kệ là nông thôn hay ở kinh thành, chỉ cần có tiền là xây được thôi”.

Thanh Miêu thở dài. “Nói cũng đúng, căn bản là vì không có tiền, nếu chúng ta có tiền trong tay thì cũng mua được mảnh đất ở Đông Kinh, muốn xây tửu điểm kiểu gì thì xây kiểu ấy”.

Lâm Y nghe bọn họ nói chuyện mua đất, đột nhiên nhớ tới chuyện xưa từng đọc được trong quyển tạp văn, quyển tạp văn ấy vẫn là khi còn ở nông thôn, nhặt được trong góc tiểu viện nhà họ Trương, nàng đoán rằng Trương Trọng Vi cũng đọc qua, liền kêu Thanh Miêu cùng mọi người tiếp tục xếp bàn, bản thân kéo Trương Trọng Vi về phòng, hỏi. “Trọng Vi, chàng có biết Đậu Nghĩa, phú thương tiền triều không?”.

Trương Trọng Vi đắm chiêu, nói. “Có biết phần nào, ông ấy xây nhà lập nghiệp, chưa đến bốn mươi đã làm thủ phủ Trường An”.

Quả nhiên Trương Trọng Vi cũng biết, Lâm Y hưng phấn đứng lên, chạy đến rương sách lật tung lên, nhưng không thu hoạch được gì, thất vọng than thở. “Quyển sách kia không mang vào thành”.

Trương Trọng Vi hơi nghi hoặc, hỏi. “Nương tử, chỉ là quyển tạp thư thôi, đương nhiên không mang vào thành làm gì, em cần tìm nó có việc?”.

Lâm Y nói. “Em nhớ năm đó Đậu Nghĩa chỉ bỏ ra số tiền cực nhỏ đã mua được mảnh đất đầu tiên, nhưng quên mất ông ấy làm thế nào”.

Trương Trọng Vi trí nhớ tốt, nghĩ sơ đã nhớ ra, nói. “Sở dĩ ông ấy tiêu phí ít là vì mảnh đất ông ấy mua là cái ao phân vớt đi, tuy rằng rộng tới hơn mười mẫu, nhưng không ai thêm mua, vậy nên ông ấy tốn chưa tới tám mươi vạn đã mua được, mười người san bằng, lại xây cửa hàng, cho người Ba Tư thuê buôn bán, phát tài từ đó”.

Lâm Y nghe, hai mắt tỏa sáng, hận không thể lập tức nhảy ra đường, cũng tìm cái ao phân vớt đi mua luôn.

Trương Trọng Vi nhìn ra tâm tư của nàng, buồn cười. “Nếu tiền dễ kiếm như vậy thì ai cũng kiếm rồi, em ngẫm lại xem, triều đình không cho dân chúng áo vải xây nhà quá lớn, vì sao Đậu Nghĩa lại làm được?”.

Lâm Y cũng không biết triều đình quy định sao, ngạc nhiên, nói. “Em chỉ nhớ Đậu Nghĩa mua đất xây trường đua chơi cưỡi ngựa đánh bóng, tặng cho Thái úy, khiến ông này hài lòng, từ đó về sau thăng chức rất nhanh, nhưng không biết nguyên nhân sâu xa”.

Trương Trọng Vi thấy nàng ừ rừ như cà phôi sương, hỏi. “Nương tử, em đột nhiên nhắc tới Đậu Nghĩa làm chi, chẳng lẽ em cũng muốn mua đất?”.

Lâm Y nằm úp sấp trên bàn, nói. “Em cũng muốn học Đậu Nghĩa mua ao phân”.

Đáp án quá hài hước, Trương Trọng Vi cười to không dứt, Lâm Y giận liếc một cái, nói. “Sao a, Đậu Nghĩa mua ao phân xây cửa hàng được, không cho em cũng mua đất xây túp diêm? Đáng tiếc em không có vận khí tốt như ông ấy, chỉ dám suy nghĩ thôi”.

Nàng nói nửa đùa, Trương Trọng Vi lại cho là thật, trầm tư suy nghĩ, nói. “Nương tử, nếu em muốn xây túp diêm, không cần tới mười mẫu, một mẫu, thậm chí nửa mẫu là đủ phải không?”.

Lâm Y bật dậy, tinh thần tỉnh táo, vội vàng hỏi. “Chàng có biện pháp kiếm ra đất?”.

Trương Trọng Vi chậm rãi thả bước đi, nói. “Người biết chữ không nhiều, cho dù biết cũng sẽ ít ai đi coi tạp thư, bởi vậy số người biết phát tài từ ao phân hẳn là cực nhỏ”.

Lâm Y nghe không hiểu mô tê, hỏi. “Người khác không biết thì liên quan gì tới chúng ta?”.

Lúc nàng nói câu này, Trương Trọng Vi vừa hay đến gần nàng, thấy hai mắt nàng trong sáng ngậy thơ, cảm thấy thú vị, nhin không được giờ tay búng lên trán nàng, cười. “Nếu đại đa số người ta không biết, nói không chừng trong kinh thành cũng có một cái hồ phân vớt đi”.

Lâm Y không để ý tay chàng còn gác trên trán mình, nhảy bật lên, kéo chàng ra ngoài. “Chúng ta ra phố nhìn thử”.

Trương Trọng Vi chưa bao giờ thấy Lâm Y gấp gáp như vậy, buồn cười nói. “Nhìn cái gì? Nhìn chỗ nào có hồ phân há?”.

Lâm Y dậm chân. “Chàng bớt chê cười em đi, chẳng lẽ chàng có chủ ý hay hơn?”.

Trương Trọng Vi kéo nàng ngồi xuống lại. “Thật ra Đại Tổng chúng ta, người mua đất xây nhà giống Đậu Nghĩa không thiếu”.

Lâm Y gật đầu. “Phải vậy, tuy Đông Kinh khắp nơi đều là nhà cho thuê, nhưng luôn sẽ có người tự xây, những người đó nếu không phải đại thương nhân thì cũng là đại quan gia”.

Trương Trọng Vi nói. “Không chỉ họ, em quên hai gian phòng nhà chúng là thuê ở đâu sao?”.

Lâm Y thốt lên. “Vụ lâu diêm!”.

Trương Trọng Vi lại nhẹ nhàng lắc đầu, thì ra vụ lâu diêm chỉ để ý cho thuê, phụ trách xây nhà là ngành khác, gọi là “Sở tu hoàn kinh thành”, “Sở tu hoàn kinh thành” vốn chỉ phụ trách xây tường thành và cung điện, đội tường thành sửa chữa xong, cung thất cũng xa hoa rồi, liền dâng tấu xin triều đình chuyển đất xây phòng cho thuê, phòng ốc nhà Lâm Y thuê cũng là vì thế mà có.

Trương Trọng Vi giải thích xong, nói tiếp. “Triều đình chuyển đổi đất đều phân thành từng mảnh, ta không tin trong số đó không có mảnh nào là vớt đi”.

Lâm Y gõ tay xuống bàn, nói. “Nhất định có, nhưng không dựa vào quan hệ khẳng định không lấy được”.

Trương Trọng Vi nói cả ngày vốn để giảng giải cho Lâm Y nghe, không nghĩ tới cũng bộc lộ hết tâm tư của chính chàng ra. “Mặc kệ, trước tìm ra rồi nói sau, không chừng “Sở tu hoàn kinh thành” cũng đang phát sầu vì đồng đất vớt đi đó”.

Câu này có lý, nếu vận khí thực sự tốt như Đậu Nghĩa, có thể tìm được mảnh đất không ai muốn, Lâm Y cũng có lòng tin sẽ mua được.

Đôi vợ chồng trẻ bị ý tưởng của người thương nhân tiền triều kích thích, nói là làm ngay, Lâm Y lấy mũ trùm, Trương Trọng Vi bóc tiền đồng, hai người ra ngõ thuê cỗ kiệu hai chỗ, cùng ngồi để tiện bàn bạc to nhỏ, miễn cho bị người ngoài nghe thấy.

Thành Đông Kinh quá lớn, lúc này sắc trời cũng xế chiều, hai người không dám đi xa, chỉ dạo quanh phụ cận ngõ Châu Kiều một vòng, thấy nơi nơi chốn chốn phồn hoa, đừng nói đến ao phân vớt đi, ngay cả hốc lỗ bụi tre cũng không tìm được.

Lâm Y hơi uể oải, nói. “Vận khí của Đậu Nghĩa quả nhiên không phải ai cũng có”.

Trương Trọng Vi không ủng hộ những lời này, bác bỏ. “Một em coi như thông minh, sao không ngộ ra được? Đậu Nghĩa không phải tốt ở vận khí, mà là ánh mắt”.

Lâm Y nhất thời xấu hổ, hổ thẹn không thôi, nàng tự xưng là người hiện đại xuyên về quá khứ, kiến thức thế nhưng không bằng chàng trai bản thổ cổ đại Trương Trọng Vi. Hổ thẹn càng nhiều, càng thấy may mắn, người đàn ông bất phàm này không phải ai khác, đúng là tướng công nhà mình, là chỗ dựa chung thân của mình. Nàng nghĩ đến đoạn, trong lòng ngọt ngào như mật, bất giác tựa gần hơn vào Trương Trọng Vi.

Mảnh kiệu còn đang vén lên, Trương Trọng Vi giật mình, lại luyến tiếc không nỡ đẩy Lâm Y ra, liền nhanh vươn một bàn tay kéo mảnh xuồng, ngăn cách ánh mắt người qua đường ở bên ngoài, cũng gắt gao ôm chặt lấy Lâm Y.

Vợ chồng có cùng mục tiêu, cảm tình phá lệ nồng hậu, hai người từ lúc đi trên đường cho đến khi lên giường ngủ vẫn tán gẫu không ngừng, nói chưa đã thêm. Lâm Y đắp chăn, ôm Trương Trọng Vi, cười híp mắt. “Vẫn còn nửa thành Đông Kinh chưa tìm kiếm, nhất định sẽ có một mảnh đất trông vĩ đại”.

Hôm sau, hai vợ chồng rời giường sớm, tinh thần phấn chấn chuẩn bị xuất phát, tiếp tục tìm kiếm mảnh đất hoang, không ngờ vừa bước ra khỏi cửa phòng ngủ, liền thấy Ngưu phu nhân ngồi ngay ngắn trong điểm, trước mặt bày bốn năm bầu rượu, có cả trọn vẹn bộ chén bốn mùa hoa cỏ.

Ngưu phu nhân trang bị quả cấp tới cước điểm nhà họ Trương vào giờ này để làm gì? Lâm Y liếc mắt đã nhìn ra, bầu rượu và chén rượu trước mặt Ngưu phu nhân không phải của cước điểm nhà họ Trương, hẳn là bà ta mang tới, nàng không khỏi thầm sinh nghi, lại diễn màn gì nữa đây?

Canh giờ còn sớm, trong điểm không có khách, chỉ có Ngưu phu nhân lẳng lẳng ngồi ở vị trí trung gian, Trương Trọng Vi cũng nhìn ra sự quái dị, khẽ kéo ống tay áo Lâm Y, thì thầm. “Nương tử, đừng để ý bà ta, chúng ta im lặng chuẩn thôi”.

Lâm Y buồn cười. “Đây là điểm nhà chúng ta, cũng không phải nhà bà ta, vì sao chúng ta phải trốn tránh như kẻ trộm chứ. Hơn nữa trước giờ em làm việc không thẹn với lương tâm, người trong lòng có quỷ chính là bà ta”.

Trương Trọng Vi thấy nàng dừng bước, hỏi. “Vậy chúng ta không đi nữa?”.

Lâm Y đáp. “Dù sao mấy ngày nay chàng cũng không cần đi làm việc, chúng ta đi lúc nào cũng được, chờ em đi gặp bà ta một hồi, xem bà ta lại tung chiêu gì nữa”.

Ngưu phu nhân thân phận là bà ngoại, nhưng Trương Trọng Vi rất quan ngại về thái độ làm người của bà ta, nhắc nhở Lâm Y. “Cẩn thận chút, bà ta tuy là trưởng bối, nhưng cách mấy tầng, đừng nhường nhịn bà ta, cũng nên cho bà ta biết chúng ta không phải dễ ăn hiếp”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Ngưu thị bị nhục

Lâm Y nhẹ nhàng gạt đầu, nói câu “Đã ghi nhớ”, ưỡn thẳng lưng đi hướng Ngưu phu nhân, cười nói. “Bà ngoại hôm nay có thời gian rảnh đến điểm của chúng ta ngồi chơi? Sáng sớm đã uống rượu không tốt lắm, chỗ ta có nhiều loại nước ngọt, bà ngoại có muốn nếm thử không?”.

Ngưu phu nhân nhếch nhếch mép, cũng không biết là cười hay không cười, chỉ vào mớ bầu rượu trên bàn. “Đây là rượu nhà ta, vợ Trọng Vi đến thử chút đi”.

Lâm Y trầm mặt xuống, đến điểm nhà người khác mời bà chủ uống rượu điểm mình ý chính là đang muốn phân cao thấp, nhưng nương tử điểm nhà họ Dương đã đóng cửa, Ngưu phu nhân đang định đá quán ai vậy? Ngưu phu nhân làm bộ như không nhận ra sắc mặt Lâm Y kém, tự tay chỉ vào ghế cạnh mình, mời nàng an tọa.

Lâm Y hiện giờ cũng không sợ bà ta nữa, thật muốn nhìn xem bà ta có ý đồ gì, liền thuận theo, ngồi xuống bàn.

Ngưu phu nhân hiếm hoi tự mình thận trọng đến đây, hẳn trong rượu có gì thần kì lắm, Lâm Y kiểm chế nổi tò mò trong đầu, tỏ ra không quan tâm lắm, tùy tiện bung chén rượu ngoài rìa nhất, nhấp thử ngụm nhỏ. Hương vị rượu này Lâm Y coi như quen thuộc, lúc nương tử điểm nhà họ Dương khai trương, nàng từng nếm qua trên bàn tiệc, khi đó nghe Chúc bà nói đây là rượu ngâm anh đào, thưởng thức thêm bốn chén nữa, cũng là rượu có ngâm thêm gì trong đó, chỉ là ngâm chung nhiều thứ quá, nhất thời không nếm ra được là thứ nào.

Ngưu phu nhân chờ Lâm Y thử xong, hỏi. “Vợ Trọng Vi, cháu cũng là người mở điểm, cảm thấy rượu của ta thế nào?”.

Lâm Y buông chén, khen thật lòng. “Chính điểm cũng bán rượu tương tự, nhưng không ngon bằng của nhà bà ngoại”.

Ngưu phu nhân cười đắc chí, nói. “Đây là tay nghề tổ truyền nhà ta, đương nhiên không giống bình thường, nếu cháu muốn, ta tự mình dạy cháu”.

Đã nhắc đến hai chữ “tổ truyền”, làm gì có đạo lý dễ dàng dạy cho người khác, Lâm Y cũng không phải người dễ bị lừa gạt, một chút đã nghe ra sơ hở, nhưng nàng không biểu lộ ra mặt, ngược lại thuận theo lời Nguru phu nhân. “Công thức bí truyền quý giá như vậy, làm sao có thể mặt dày mày dạn...”.

Nguru phu nhân nghe nàng nói đoạn, nghĩ đến nàng đã động tâm, cười tươi rạng rỡ, nói. “Là thân thích cả, đứng nói khách sáo như vậy...”.

Lâm Y làm bộ vội vã không chờ nổi, hấp tấp ngắt lời Nguru phu nhân. “Bà ngoại, năm loại rượu này, à không, năm công thức bí truyền này, bà ngoại bán cho nhà ta phải tốn bao nhiêu?”.

Nguru phu nhân thấy nàng gấp gáp, nụ cười càng tăng lên, xua tay. “Cháu nói câu này càng khách sáo nữa, là bà ngoại các cháu, ta sao có thể thu tiền các cháu được, cháu mua nướng từ điểm nhà ta đi, năm công thức bí truyền này không tính của cháu một xu, toàn bộ tặng luôn”. Nói xong giống như luyện tiếu, bà ta thờ dài. “Lúc này cháu mà mua điểm của ta chính là nhặt được món hời to”.

Ai chẳng biết nướng từ điểm nhà họ Dương đã tới bước đóng cửa, còn đồn rầm rang là phong thủy không tốt, ai mua xúi quẩy người đó, Nguru phu nhân còn dám nói mê sảng như vậy, khiến Lâm Y không khỏi tự cảnh tỉnh chính mình : chẳng lẽ ngày thường nàng tỏ ra là người yếu đuối ngây ngô lắm ư? Thế nên Nguru phu nhân dám tung kỹ xảo vụng về này qua mặt nàng?

Nguru phu nhân gặp Lâm Y vẫn im lặng, tưởng rằng nàng do dự không mua, lập tức thêm vào. “Cháu yên tâm, ta sẽ không khiến cháu chịu thiệt, chỉ cần tám trăm quan, điểm kia thuộc về cháu”.

Giá này thật đúng là khiến tim Lâm Y đập thình thịch, thì ra không phải chỉ đơn thuần là kỹ xảo vụng về, còn có giá làm hậu thuẫn, đáng tiếc, cho dù bà ta có tặng không điểm cho Lâm Y, Lâm Y cũng không thêm nhận, nàng không cần mở điểm ngay sau lưng nhà họ Dương, càng không cần kích thích lòng nghi ngờ của phe phái Vương hàn lâm.

Lâm Y không thể nói ra nguyên nhân, mà nàng cũng lười biện lý do, trực tiếp từ chối. “Chúng ta không muốn mua điểm của bà ngoại, bà ngoại đến nơi khác hỏi đi thôi”. Nói xong đứng dậy hành lễ chào. “Ta còn có việc, bà ngoại từ từ dùng bữa, ta đi trước”.

Nguru phu nhân dòm muốn lên tiếng ngăn đón, nhưng cảm thấy cầu xin Lâm Y hạ thấp thân phận trưởng bối của bà ta, vì thế đành tỏ ra không có việc gì, tiếp tục uống rượu do chính mình mang tới. Bà ta hồn nhiên bình thường, Thanh Miêu lại nhìn bà ta không vừa mắt, nói nhỏ với thím Dương. “Mới sáng sớm đã tới tìm chuyện, còn định dỗ Nhị thiếu phu nhân mua cái điểm xúi quẩy nhà bà ta, coi chúng ta là ngu dốt sao?”.

Thím Dương cũng là người thẳng tính, có ân trả ân có thù báo thù, nghe Thanh Miêu bức xúc xong, muốn xả tức thay cho Lâm Y, nói đoạn đập khăn trắng lên tay, lại ra quầy cầm bầu rượu giả vờ giả vịt đến bàn Nguru phu nhân ngồi, cúi người cung kính thưa. “Quý khách, điểm chúng tôi có quy định không mua rượu không thể ngồi lâu”.

Thím Dương thần sắc bình tĩnh, lại khiêm tốn thưa dạ, tận chức trách một người hầu rượu, không hề nhìn ra thím đang bức dọc, thím cũng mặc kệ Nguru phu nhân có biết chữ hay không, mở danh sách rượu ra bày trước mặt bà ta, nói. “Quý khách, tiểu điểm phục vụ mười loại rượu, tùy ngài chọn lựa”.

Nguru phu nhân nhiều năm tính sổ, cũng nhận được mấy chữ, nhưng danh sách rậm rạp tên rượu, vẫn có quá nhiều chữ bà ta không biết, bà ta vốn đã bất mãn quy củ thím Dương nói, giờ nhìn danh sách rượu không hiểu gì, càng chán nản, mặt mũi đen lại. “Ta kinh doanh từ điểm hơn mười năm rồi, chưa bao giờ nghe được quy định như vậy”.

Thím Dương cười hiền lành. “Đó là do từ điểm của ngài lớn, không giống tiểu điểm nhà chúng tôi, tổng cộng chỉ có sáu cái bàn, nếu ai cũng như ngài ngồi hoài không mua gì hết, các vị khách thực sự muốn uống rượu lại chẳng có chỗ ngồi?”.

Có lý, Nguru phu nhân không phản bác được, nóng nảy đập chén rượu xuống bàn rầm một cái, nói. “Không phải ta thiếu tiền mua rượu, là do rượu của điểm các người xoàng xĩnh quá mức, nuốt không nổi”.

Bà ta nổi nóng, thím Dương thì không, trên mặt vẫn hiền hòa như cũ, hỏi. “Vậy theo ý quý khách, rượu thể nào mới là rượu ngon?”.

Lời nói trúng điểm quan trọng, Nguru phu nhân lập tức chỉ vào số chai lọ trên bàn. “Đây mới là rượu ngon”.

Thím Dương không nói tiếp, Thanh Miêu nhìn không được kêu lên. “Ai ô, phu nhân nhà chúng ta khách khí khen một câu, bà đã coi là thật, chẳng phải là rượu trái cây thôi sao, khắp đường khắp ngõ nhà ai không có, Chúc bà bà nhà chúng ta điều chế ra còn ngon hơn của bà nhiều”.

Nguru phu nhân nóng hơn, cũng sinh nghi. “Nói miệng ai chẳng làm được, nếu đã cất chứa rượu ngon, lấy ra ta xem”.

Thanh Miêu đứng bất động, bĩu môi. “Chuẩn bị riêng để chiêu đãi các vị phu nhân quan lại, chờ Nguru phu nhân bà được phong làm phu nhân cáo mệnh lại đến ăn đi”.

Nếu so sánh, lời của thím Dương chỉ là trong bóng có kim, còn lời của Thanh Miêu lại là con dao sò sò, một câu nói liền khiến Nguru phu nhân không chịu nổi, đập bàn đứng dậy gào lên, định hô hào tới tở đứng ngoài xông vào.

Thanh Miêu chưa đợi bà ta mở miệng, quát lớn. “Ai dám dương oai ở nhà mệnh quan triều đình?”.

Thím Dương làm bộ sợ hãi hết sức, nhanh chân hướng ra ngoài. “Nguy rồi, to chuyện rồi, tôi chạy tới nha môn báo quan”.

Nguru phu nhân nhớ tới án quan không thoải mái lần trước, vội gọi nha đầu canh cửa ngăn thím Dương lại, tiến đến, vẻ mặt ôn hòa nói. “Ta chỉ là muốn nếm thử rượu nhà các người thôi, thím gấp cái gì, đã coi thường ta, không muốn cho ta uống, ta cũng không ép uống, cáo từ”.

Thím Dương và Thanh Miêu nhìn Ngưu phu nhân phẩy tay áo bỏ đi, hân hoan không thôi, nhìn nhau cười to, chỉ có Chúc bà bà lo lắng. Ngưu phu nhân dù gì cũng là bà ngoại của Trương Trọng Vi, nếu truyền ra tiếng xấu coi thường trường bối, cũng không dễ nghe lắm.

Buổi tối vợ chồng Trương Trọng Vi trở về, Chúc bà bà nói ra tâm sự, Lâm Y thế mới biết bọn họ không ở, trong điểm suýt nữa đã xảy ra chuyện. Thím Dương và Thanh Miêu không chịu nhận mình sai, đứng trước mặt vợ chồng Trương Trọng Vi, trăm miệng một lời. “Cho dù phạt tiền lương chúng tôi, cũng phải để Ngưu phu nhân nếm mùi lợi hại”.

Thanh Miêu còn bổ sung thêm. “Tốt nhất khiến bà ta thấy chúng ta phải vòng đường khác đi”.

Trương Trọng Vi cảm thấy câu này không đúng, ho nhẹ. “Người ta thấy kẻ ác mới phải đi đường vòng”.

Mọi người phật cười, không khí dịu đi rất nhiều, Chúc bà bà thừa. “Nhị thiếu gia nói đúng, chúng ta mở điểm buôn bán, khách khứa tới lui, không thể đắc tội”.

Trương Trọng Vi lại ngược đời, khen ngợi. “Nếu là lúc trước, ta sẽ mắng Thanh Miêu mấy câu, nhưng hôm nay, đắc tội giỏi lắm”.

Chàng vừa phê bình nhẹ Thanh Miêu, đảo mắt đã sửa miệng? Tất cả mọi người khó hiểu, chỉ có Lâm Y hiểu rõ trong lòng, người hầu nhà họ Trương công khai đuổi Ngưu phu nhân đi, chuyện này mà truyền ra, tin tức hai nhà Trương – Dương trở mặt, Vương hàn lâm có muốn không tin cũng không được.

Tuy rằng chó ngáp phải ruồi, nhưng Lâm Y vẫn nói Thanh Miêu vài câu. “Cùng là người hầu rượu, thím Dương cao tay hơn em nhiều, vừa khiến người ta ghen, vừa ân cần hầu hạ làm người ta không vạch được lỗi sai nào”.

Thanh Miêu khâm phục, cúi đầu nhận sai. “Em không nên nhắc tới loại rượu chỉ có phu nhân quan lại mới được uống, nếu thực sự bị bà ta làm om sòm lên, Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân bị chụp mũ bất kính với trường bối, liền phiền to”.

Lâm Y nghĩ bụng, không cần lo về điều này, hiện giờ ai cũng biết quan hệ hai nhà Trương – Dương không tốt, dù Ngưu phu nhân nói gì đi nữa, người ngoài cũng không tin hết hoàn toàn, hơn nữa bà ta là bà ngoại, không phải bà nội, chỉ riêng chữ “ngoại” khác chữ “nội” thôi, liền thoát được cái danh “bất hiếu”.

Tuy rằng Lâm Y không lo mấy, nhưng lại im không nói ra, để Thanh Miêu ghi nhớ bài học này vài ngày.

Canh giờ cũng muộn rồi, Chúc bà bà chào tạm biệt về nhà, thím Dương xuống bếp nấu cơm, Thanh Miêu về phòng tự ngắm. Trương Trọng Vi đợi bọn họ vừa đi, liền nhảy bật lên đóng cửa lại, hưng phấn quay về nói. “Nuông tử, mảnh đất chúng ta nhìn chiều nay thế nào?”.

Lâm Y không kích động như chàng, bình tĩnh đáp. “Mảnh đất đó thật ra cũng sạch sẽ, chỉ hơi nhiều tảng đá chút, làm sao chàng biết đó là đất vứt đi, không chừng đã có người sớm nhìn trúng”.

Trương Trọng Vi vẫn hưng trí bừng bừng, xoa xoa hai tay. “Ta để ý rồi mà, bốn phía quanh mảnh đất đó đều là phòng cho thuê, hình thức không khác gì chỗ chúng ta đang ở, em ngắm lại đi, đất triều đình chuyển cho “Sở tu hoàn kinh thành” đều đã phân thành từng mảnh từng mảnh một, bọn họ không có đạo lý xây nhà ở bốn phía, đơn độc chừa lại một mảnh trống ở giữa”.

Nói cũng đúng, nhưng Lâm Y vẫn cảm thấy mơ hồ, chỉ nói. “Chúng ta đoán tới đoán lui cũng vô ích, không bằng đến hỏi trực tiếp”.

Trương Trọng Vi gật gù. “Sáng mai ta lập tức đến “Sở tu hoàn kinh thành” tìm người hỏi xem”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Phong thủy bảo địa

Lâm Y lại lắc đầu, nói. “Một khi chưa chắc chắn, tạm dừng kinh động đến quan viên, vẫn là tìm đến người môi giới hỏi xem”.

Trương Trọng Vi cảm thấy có lý, liền không đi “Sở tu hoàn kinh thành” nữa, đợi ngày hôm sau tìm một người môi giới tới nhà.

Lâm Y bận tâm thân phận hiện tại là phu nhân quan lại, không dễ để người ta trông thấy dung mạo, nhưng đội mũ trùm ở nhà cảm thấy mất tự nhiên, liền mang một tấm bình phong ngoài điểm vào đặt trong phòng, bản thân ngồi đằng sau nó.

Trương Trọng Vi an vị trên ghế dựa ngay trước bình phong, gọi thím Dương dời chiếc ghế đầu đến, mời người môi giới ngồi, người môi giới biết chàng làm quan, không dám ngồi, xin đứng đáp lời.

Trương Trọng Vi miêu tả lại mảnh đất hôm qua nhìn thấy cho người môi giới nghe, chàng chiếu theo lời Lâm Y dặn dò lúc trước, chỉ nói mảnh đất đó hình dạng lớn nhỏ bao nhiêu, không nói nó ở đâu. Cả hai đã nhất trí, nếu người môi giới này ngay cả vị trí mảnh đất cũng không biết thì hẳn chẳng quen thuộc gì kinh thành, bọn họ phải đổi người khác hỏi lại.

Vận khí hai vợ chồng không tệ, người môi giới nắm rõ đất đai ở Đông Kinh như lòng bàn tay, lúc này đi đến, nói. “Trương quan nhân, mảnh đất lộn xộn đất đá mà ngài kê, có phải là mảnh nằm phía đông khu chợ chính không?”.

Đúng y chóc, Trương Trọng Vi mỉm cười, gật đầu, hỏi. “Anh đã biết, vậy mảnh đất đó có thuộc sở hữu của Sở tu hoàn không?”.

Người môi giới cúi người đáp. “Bẩm Trương quan nhân, mảnh đất đó quả thật thuộc sở hữu của Sở tu hoàn, chỉ là...”.

“Chỉ là cái gì? Có việc cứ nói, sẽ không bạc đãi anh”. Trương Trọng Vi truy hỏi.

Người môi giới thật không che lấp, tức khắc giải thích tình hình thực tế, mảnh đất vợ chồng Trương Trọng Vi nhìn trúng không phải thật là đất vớt đi, mà do một viên quan của Sở tu hoàn lấy quyền công làm việc tư, lúc triều đình xây nhà cho thuê đã vụng trộm giữ lại, sợ người sáng suốt nhìn ra, liền vác mấy viên đá tảng đến rải thành hiện trạng đất đá hỗn độn nhằm che giấu.

Hôm qua Lâm Y vô tình đoán vậy mà chuẩn, thì ra đất đó thực sự không hề vớt đi, Trương Trọng Vi khó hiểu, hỏi người môi giới. “Nếu có người cố tình giữ lại, vì sao không xây nhà đi, để hoang chi vậy?”.

Người môi giới đáp. “Người nọ mấy năm trước phạm tội, bị cách chức đuổi đi, đất đai liền tri hoãn”.

Trương Trọng Vi hiểu, nói. “Không biết Sở tu hoàn có muốn bán mảnh đất đó không”.

Người môi giới nói. “Trương quan nhân muốn mua? Tiểu nhân khuyên ngài một câu, vẫn là đừng mua”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Vì sao?”.

Người môi giới đáp. “Người cố tình giữ mảnh đất đó lại còn chưa kịp xây nhà ở đã đánh mất mũ cánh chuồn; hơn nữa mảnh đất đó dính dáng tới phạm quan, Trương quan nhân vẫn đang tại vị, không mua thì tốt hơn”. Nói xong bổ sung thêm. “Đều là tiểu nhân mạo muội ngu khuyển, Trương quan nhân chớ trách”.

Người môi giới nói vậy thật có thể mất việc buôn bán của mình, chứng tỏ đang thành tâm khuyên bảo, Lâm Y thấy người này trung thực, liền gõ nhẹ vào bình phong ý bảo Trương Trọng Vi ra sau, sổ tiền đồng đưa cho chàng, nhỏ giọng nói. “Anh ta làm người không tệ, thường anh ta một chút, bảo anh ta lưu ý dùm chúng ta”.

Trương Trọng Vi hiểu ý, cầm tiền ra thưởng người môi giới, nói. “Đa tạ anh bẩm báo thực tế, chúng ta vẫn còn muốn mua đất, nếu có nơi nào thích hợp, phiền toái thông báo một tiếng”.

Người môi giới hỏi. “Không biết Trương quan nhân muốn mua đất như thế nào? Giống mảnh vừa rồi? Gặp may thì được, cầu e rằng khó, chỉ sợ tìm không ra mảnh thứ hai giống vậy”.

Trương Trọng Vi muốn mua đất mà người ta vớt đi kia, nhưng nói ra vậy khó tránh khỏi bị sinh nghi, chàng vắt óc nghĩ ra lý do vẹn toàn, bắt buộc dĩ nhất thời không được, đành phải vòng ra sau bình phong hỏi Lâm Y, ghé lỗ tai nói. “Nurong tử, đầu óc em nhanh nhạy, mau bịa cái cớ”.

Lâm Y trà trộn trong chốn phu nhân quan lại lâu như vậy, học giỏi nhất là nói xảo, đảo mắt đã bịa xong, nhỏ giọng nói cho Trương Trọng Vi.

Trương Trọng Vi nghe cẩn thận, quay ra trước bình phong, nói với người môi giới. “Chúng ta được người khác nhờ vả, nghĩ mua mảnh đất nào vớt đi không ai cần”.

Người môi giới quả nhiên vô cùng kinh ngạc, hỏi. “Ai cũng chăm chăm mua đất đẹp, Trương quan nhân sao lại cần mua đất xấu?”.

Trương Trọng Vi nói ra lý do của Lâm Y. “Chúng ta có người bà con thân thích, đang tranh chấp ở riêng với anh em trong nhà, không muốn phân đất tốt cho em trai, bởi vậy muốn trộm mua mảnh đất kém thế vào”.

Chuyện nội bộ huynh đệ người môi giới thấy nhiều, lúc này tỏ vẻ thông cảm, chưa hề sinh nghi, luôn mãi cam đoan mau chóng giúp Trương Trọng Vi tìm được mảnh đất vừa lòng đẹp ý.

Trương Trọng Vi tiến bước người môi giới, khen ngợi Lâm Y bịa lý do xuất sắc. Lâm Y hơi chút đăm chiêu, nói. “Người môi giới trong kinh thành đều có mạng lưới của họ, sau này bất luận mua bán cái gì, đều nên tìm người môi giới hỏi trước tốt hơn”.

Trương Trọng Vi cảm thán. “May mắn nghe lời em, gọi người môi giới tới hỏi, bằng không tùy tiện đến Sở tu hoàn, không biết sẽ gặp trúng phiền toái gì nữa”.

Vợ chồng hai người đều cho rằng người môi giới ban nãy không tệ, nhưng vì an toàn, vẫn gọi thêm mấy vị khác đến nhờ lưu ý giúp, lại an ổn chờ tin từ bọn họ.

Lại nói đến người môi giới khuyên bọn họ đừng mua đất, buôn bán thì không thành, nhưng vẫn được tiền thưởng, anh ta cao hứng vô cùng, phá lệ tận tình làm việc, chưa tới mấy ngày đã quay lại tìm vợ chồng Trương Trọng Vi, bẩm rằng chợ hoa quả dưới cầu Thiên Hán có mảnh đất trống, chừng phân nửa mẫu, hoa quả hư hỏng chất đống trên ấy, mùa hè nóng bức hôi thối tận trời, Sở tu hoàn sớm muốn bán mảnh đất này đi, bắt đắc đi không ai thêm.

Cầu Thiên Hán tức cầu Châu Kiều, Lâm Y dạo phố liên tục hai ngày, thế nhưng đã quên dạo ngay phụ cận, một mảnh đất tốt ngay dưới mí mắt, thiếu chút nữa bỏ lỡ.

Chợ hoa quả dưới cầu Thiên Hán rất gần ngõ Châu Kiều, thậm chí còn đẹp hơn Lâm Y tưởng, nàng đứng sau bình phong kích động muốn chết, Trương Trọng Vi ở trước bình phong cũng thế, chưa đợi ý nàng đã lên tiếng hỏi người môi giới. “Không biết mảnh đất kia kích thước cụ thể ra sao, giá cả thế nào?”.

Người môi giới đáp. “Mảnh đất đó, Sở tu hoàn cực muốn sang tay luôn, nhưng không ai chịu mua, bởi vậy giá xuống dốc lại xuống dốc, nếu Trương quan nhân muốn, tiểu nhân sẽ giúp ngài hỏi thăm, tiện đường trả giá nữa”.

Trương Trọng Vi mừng rỡ, đang định gật đầu, Lâm Y ra tiếng ngăn lại, giả bộ bất mãn. “Đất tuy rộng đấy, nhưng chất toàn trái cây hư thối, người anh em bà con của chúng ta còn phải tốn tiền dọn rửa, thêm bao nhiêu là phiền toái”.

Người môi giới cười. “Thật ra muốn mấy nhân công không khó, trái cây thối bốc mùi, vừa hay lại có cỏ trả giá”.

Người môi giới này thật sự thông minh, Lâm Y ngồi sau bình phong bất giác nở nụ cười, nhưng khẩu khí vẫn tỏ ra bất mãn. “Vậy làm phiền anh ép giá, nếu không tính toán chi phí nhân công vệ sinh, chúng ta lại thiệt thòi”.

Người môi giới liên tục vâng dạ, Trương Trọng Vi vừa định thưởng, Lâm Y ngăn tiếp, bảo rằng mọi sự hoàn thành ắt có thù lao hậu đãi.

Người môi giới cáo từ, tự đến Sở tu hoàn lo liệu.

Trương Trọng Vi kéo bình phong ra, cười nói. “Nương tử càng ngày càng ra dáng người làm ăn”.

Lâm Y phì cười. “Quá khen quá khen, đều học từ các vị phu nhân quan lại cả, dùng để nâng bước việc kinh doanh nhà chúng ta thôi”. Lại nói. “Đừng nói ai khác, riêng các vị phu nhân hàn lâm, ai cũng giỏi giang hơn em, may mà bọn họ khinh thường kinh thương, bằng không em chẳng có đường sống”.

Trương Trọng Vi nghe nàng nhắc tới phu nhân hàn lâm, lặng lẽ rí tai nàng. “Ngày đó ta nghe một đồng nghiệp oán giận, đòi dâng tấu lên thánh thượng, niệm phong điểm cho nữ giới”.

Lâm Y đầu tiên là giật thót, chợt nhận ra chàng nói đùa, bằng không chính chàng đã sốt ruột như lửa cháy đằng môn, cần gì tới tận giờ mới chậm rì rì nói cho nàng. Nàng nhéo lỗ tai Trương Trọng Vi, cười mắng. “Càng lúc càng lấu cá, thế nhưng dám trêu ghẹo cả nương tử?”.

Trương Trọng Vi hô to “Nương tử tha mạng”, cười nói. “Ta nói chính xác trăm phần trăm, đồng nghiệp trong Hàn Lâm viện đa phần đều nghèo, mỗi tháng bổng lộc miễn cưỡng đủ bọn họ đi uống rượu vài lần là tốt lắm rồi, hiện giờ điểm cho nữ giới cũng mở, bọn họ muốn uống rượu, phu nhân trong nhà cũng muốn uống rượu, chút tiền còn con sao đủ hai người tiêu dùng, nên mới than thở oán giận thế đấy”.

Lâm Y buông lỗ tai Trương Trọng Vi ra, cười ngả lên giường, hỏi. “Là vị đồng nghiệp nào của chàng oán giận nương tử tiêu pha bổng lộc vậy?”.

Trương Trọng Vi mỉm cười trả lời. “Là Triệu hàn lâm, chắc em cũng biết phu nhân nhà anh ta”.

“Thì ra là anh ta, hai vợ chồng thế nhưng giống tính nhau thật, quả nhiên không phải người một nhà không cùng vào một cổng”. Lâm Y không hề thấy lạ đáp án này. “Phu nhân Triệu hàn lâm thích uống rượu lắm, thường xuyên đến điểm nhà chúng ta”.

Trương Trọng Vi nói. “Em nghe cho vui vậy thôi, đừng nói ra ngoài”.

Lâm Y liếc mắt, nguyệt dài. “Trường em là cô ngọc sao, nếu nói ra, phu nhân Triệu hàn lâm không đến nữa thì biết làm thế nào?”. Nói xong gặp người định ngồi dậy, Trương Trọng Vi lại bỏ nhào qua, đặt nàng dưới thân, thủ thủ bên tai. “Nương tử, cơ hội hiếm có...”.

Lâm Y nhồm dậy nhìn cửa sổ, lại nhìn cửa, thấy tất cả đều khóa, liền để Trương Trọng Vi nhắc váy. Trương Trọng Vi gặp Lâm Y phối hợp, mười phần cao hứng, ôm nàng hôn không ngừng. Đang định tiến tới, chợt nghe tiếng gõ cửa, thím Dương đứng ngoài cửa. “Nhị thiếu phu nhân, có vị phu nhân muốn ghi sổ, tôi không dám làm chủ, đặc biệt đến hỏi thiếu phu nhân”.

Trương Trọng Vi ảo não không thôi, nhưng việc chính không thể chậm trễ, đành đứng dậy sửa sang lại quần áo. Lâm Y cũng nhụt chí, nhưng thấy bộ dạng chàng lại buồn cười, cố ý nhéo dưới thân chàng một cái, mới vuốt tóc đi mở cửa, hỏi thím Dương. “Ai muốn ghi sổ vậy?”.

Thím Dương đáp. “Một vị khách quen, phu nhân Triệu hàn lâm”.

Khéo quá khéo? Vừa mới nhắc tới Triệu hàn lâm oán giận bổng lộc ít ỏi không đủ tiêu, phu nhân Triệu hàn lâm liền muốn ghi sổ? Lâm Y ngạc nhiên, cùng Trương Trọng Vi nhìn nhau, nén cười hỏi thím Dương. “Thím không nói với phu nhân ấy nội quy của điểm chúng ta sao?”.

Thím Dương đáp. “Đã nói, nhưng phu nhân Triệu hàn lâm nhất định đòi ghi sổ, tôi lại không thể cãi nhau với phu nhân ta, hết cách, mới tiến vào hỏi Nhị thiếu phu nhân”.

Lâm Y đứng ngay cửa nhìn ra đường trước, sáu cái bàn đều chật ních người, phu nhân Triệu hàn lâm muốn ghi sổ không phải việc gì to tát, nhưng chỉ sợ một khi có tiền lệ, ai cũng sẽ noi theo, vốn lưu động trong điểm lại phần tán thì toi.

Thím Dương cũng hiểu đạo lý này, hỏi. “Nhị thiếu phu nhân, hay để tôi ra kiên quyết đòi tiền, cho nha hoàn cô ta về nhà lấy?”.

Lâm Y vội xoa. “Không ổn, phu nhân hàn lâm tất cả đều ưa sĩ diện, cô ta muốn ghi sổ nhất định là đang gặp nạn, làm sao vì mấy đồng mà đắc tội người ta được”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Khai man diện tích

Thím Dương hỏi. “Không cho ghi sổ được, lại chẳng thể đắc tội, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”.

Lâm Y ngẫm nghĩ, đứng dậy đi ra ngoài. “Để ta đi nhìn một cái”.

Thím Dương theo sát phía sau, thấp giọng nhắc nhở nàng. “Nhị thiếu phu nhân, chi phí của phu nhân Triệu hàn lâm tổng cộng sáu mươi văn”.

Lâm Y nghe được, người đã đến ngay trước bàn phu nhân Triệu hàn lâm ngồi, trước nhìn lướt qua mặt bàn, chỉ có một đĩa trái cây nhắm rượu mà tồn đến sáu mươi văn, xem ra đã gọi rượu quý. Nàng không đợi phu nhân Triệu hàn lâm lên tiếng, mở lời đón đầu, pha chút ý trách cứ. “Phu nhân Triệu hàn lâm là đang xem thường tôi sao? Mấy chén rượu còn ép buộc đòi trả tiền, coi như tôi mời có được hay không?”.

Phu nhân Triệu hàn lâm vừa bị thím Dương đòi tiền, cảm giác không thoải mái, giờ nghe xong câu này, thoáng lầy lại được thể diện, nhưng các bà phu nhân hàn lâm cũng hết như các ông hàn lâm vậy, ai ai cũng thanh cao ngất ngưỡng, không chịu vô duyên vô cớ nhận ân huệ từ Lâm Y, cố ý nói để bản thân đài thọ, lại chẳng móc ra được xu nào, chỉ nói nợ bây giờ, ngày khác đến trả.

Lâm Y rất khó hiểu, để nàng mời thì bảo mất mặt, chẳng lẽ ghi sổ thì có mặt? Tuy phu nhân Triệu hàn lâm bình thường đã chẳng dễ thương dễ mến gì, nhưng Lâm Y không muốn vì sáu mươi văn kia mà tổn thương hòa khí đôi bên, chỉ nói. “Tiểu điểm dù có quy định không cho ghi sổ, nhưng Triệu hàn lâm và phu quân tôi là đồng nghiệp, đương nhiên đặc biệt hơn kẻ khác, vừa hay ngày mai quan nhân tôi phải đi làm trở lại, liền phiền Triệu hàn lâm giao tiền cho quan nhân tôi luôn”.

Nàng nói ngay trước mặt quan khách xong, lại chạy đến ghé sát bên tai phu nhân Triệu hàn lâm, nhỏ giọng thì thầm. “Tôi đang nói cho khách khác nghe thôi, phu nhân Triệu hàn lâm trí tuệ, hẳn là hiểu nỗi khó xử của tôi”.

Phu nhân Triệu hàn lâm vốn biến sắc mặt rồi, nghe nàng giải thích mới hòa hoãn, đề cao âm lượng đáp lại. “Cô yên tâm, ngày mai tôi nhất định nhắc lão gia nhà tôi trả tiền cho Trương hàn lâm”. Nói xong, vịn tay tiểu nha hoàn đi mất.

Lâm Y chẳng thể hiểu nổi biểu hiện cuối cùng của cô ta, trở lại nói cho Trương Trọng Vi. “Em nói như vậy không phải cố ý nhắm vào phu nhân Triệu hàn lâm, chỉ là nói cho người ngoài nghe, sợ tiền lệ đã có, ai nấy sẽ đều làm theo mà thôi, chiếu theo sự khôn ngoan của cô ta thì phải nghe ra chứ, sao còn chêm thêm câu cuối?”. Nàng nói xong, vỗ trán một cái, cười. “Hò đồ mất rồi, em diễn trò, chắc cô ta cũng vậy, không phải thật nói Triệu hàn lâm trả tiền cho chàng đâu”.

Trương Trọng Vi lại lắc đầu nguầy nguậy, bảo rằng Lâm Y chưa hiểu hết tính tình các bà phu nhân hàn lâm. Lâm Y không tin, nói. “Chàng chỉ giao thiệp với Triệu hàn lâm thôi, sao biết được tánh nết phu nhân nhà y”.

Trương Trọng Vi cũng không giải thích, chỉ nói. “Nương tử, chúng ta cược thử đi”.

Lâm Y bị khơi dậy lòng tò mò, lời bình đồng ra gõ hai cái, nói. “Cược thì cược, nếu chàng thua, đâm lưng bóp chân cho em nửa canh giờ”.

Trương Trọng Vi khẽ cười. “Này có gì khó, dù không thua, em nói ta đâm bóp, ta dám không làm? Nhưng mà, nếu em thua, thì sao đây?”.

Lâm Y tự tin tràn trề, thuận miệng trả lời. “Nếu em thua, em bỏ tiền, mời chàng đến chính điểm uống rượu”.

Hai người cứ thế đặt cược, chỉ chờ ngày hôm sau Trương Trọng Vi làm việc về báo tin.

Hôm sau, Trương Trọng Vi còn chưa về, người môi giới đã tới trước, mang đến tin tức tốt cho Lâm Y : đã mua được mảnh đất ngay chợ hoa quả dưới chân cầu Thiên Hân.

Người môi giới hoàn thành công việc, sắc mặt hoan hỉ, vừa hoa tay múa chân vừa kể. “Mảnh đất kia, Sở tu hoàn đã muốn bán từ lâu, nhưng không chịu trả phí dọn rửa trái cây thôi, tiểu nhân cố hết sức, còn phải mời người quản lý uống rượu mới đàm xong giá cả”. Nói xong đưa văn khế ra cho thím

Dương đang đứng hầu, nói. “Nếu phu nhân Trương hàn lâm vừa lòng giá này, tiểu nhân sẽ tới Sở tu hoàn chuyển nữa”.

Lâm Y nhìn văn khế, mặt trên ghi diện tích và giá, một mẫu đất, tổng cộng phí tổn thủ tục, hết một ngàn quan.

Người môi giới nói. “Do chất toàn là trái cây hư thối nên mới giá này, chứ bình thường hai ngàn quan chưa chắc đã mua được”.

Lâm Y không nghi ngờ giá cả, chỉ phe phẩy văn khế, hỏi. “Ta nhớ rõ mấy ngày trước nghe anh nói, mảnh đất đó diện tích chưa đầy một mẫu?”.

Người môi giới đáp. “Là tự tiểu nhân tính toán vậy, cụ thể ra sao chỉ có Sở tu hoàn đo đạc, nếu phu nhân có nghi vấn, tiểu nhân sẽ đến Sở tu hoàn, hoặc đến nha môn mời bọn họ cho người đo đạc lại”.

Lâm Y không trả lời ngay, suy nghĩ chốc lát, nói. “Không gấp gáp, chờ ta và quan nhân thương lượng rồi nói sau”. Nàng bốc một nắm tiền đồng trong bình đồng ra, bảo thím Dương thưởng cho người môi giới, dặn anh ta chớ để lộ tin tức nhà họ Trương mua đất.

Người môi giới nhớ rõ Lâm Y mua đất liên quan tới tranh chấp huynh đệ trong nhà, muốn giữ bí mật cũng bình thường, liền không nghi ngờ gì, tạ ơn Lâm Y xong, cất vào tay áo.

Tiền người môi giới đi chưa bao lâu, Trương Trọng Vi đã về, vào phòng cởi túi tiền bên hông ném cho Lâm Y, đặc ý dào dạt. “Nương tử, mau mở ra đêm, rồi mời ta tới chính điểm uống rượu”.

Lâm Y mở túi, đếm tiền bên trong, không nhiều không ít vừa vặn sáu mươi văn, nàng kinh ngạc. “Là Triệu hàn lâm trả thay cho phu nhân?”.

Trương Trọng Vi gật đầu, trả lời. “Đúng vậy”.

Lâm Y chấp nhận thua, mở rương tiền, vừa sờ tiền vừa lẩm bẩm. “Phu nhân Triệu hàn lâm thế nhưng nói thật, đúng là khó hiểu quá đi”.

Trương Trọng Vi uống trà, nói. “Có gì mà nghĩ không ra, phu nhân hàn lâm yêu nhất thẻ điện, vốn định ghi sổ, bị em nói trước mặt người khác, không trả không được”.

Lâm Y lẩm nhẩm. “Cái này cũng mất mặt, cái kia cũng mất mặt, chẳng lẽ ghi sổ có mặt ư?”.

Trương Trọng Vi nói nhỏ vào tai nàng. “Cô ta đại khái không phải cố tình muốn ghi sổ đâu, là quên mất trong nhà hết tiền rồi, nghe nói Triệu hàn lâm mấy ngày trước đã bắt đầu nhờ người khác quản lý gia vụ, chỉ gạt cô ta thôi”.

Lâm Y giật mình. “Sao ra nông nổi này?”.

Trương Trọng Vi lắc đầu. “Tình hình cụ thể ta không biết, chỉ nghe loáng thoáng mấy câu xì xào”.

Tới cuộc điểm rồi, uống rượu quý xong rồi mới sức nhớ trong nhà không có tiền? Cũng giống phong cách của phu nhân Triệu hàn lâm lắm, Lâm Y cảm khái lắc đầu, lại nói với Trương Trọng Vi chuyện chính, đưa văn khế cho Trương Trọng Vi nhìn.

Trương Trọng Vi xem văn khế xong, vỗ tay khen ngợi, đưa tiền Lâm Y vừa cho mình trả nàng, nói. “Đại sự phía trước, ta còn uống rượu làm chi, nương tử, mau gom đủ một ngàn quan, chúng ta mua mảnh đất đó”.

Lâm Y liếc chàng một cái, chỉ vào văn khế. “Đầu tư sản nghiệp như chàng, cẩn thận mất sạch trơn. Chàng đã quên người môi giới từng nói ư? Mảnh đất kia nhiều lắm chỉ hơn nửa mẫu”.

Trương Trọng Vi lúc này mới cẩn thận đọc văn khế, phát hiện diện tích bên trên ghi tròn một mẫu đất, chàng hoang mang nói. “Là người môi giới đánh giá lầm, hay Sở tu hoàn báo sai?”.

Lâm Y gấp văn khế lại cất đi, nói. “Mặc kệ, chúng ta tự đi đo liền biết”.

Trương Trọng Vi khen. “Vẫn là nương tử cẩn thận, thiếu chút bị lừa rồi”.

Lâm Y lại nói. “Đừng vội rêu rao, em đều đã có tính toán”.

Trương Trọng Vi không biết Lâm Y mưu tính gì trong đầu, nhưng chàng luôn luôn tin tưởng Lâm Y, không hỏi nhiều, toàn lực phối hợp nàng.

Lâm Y cất văn khế xong, tỏ ra như chưa hề có việc gì, theo lẽ thường tính toán sổ sách, ăn cơm chiều, thẳng đến bầu trời tối đen mới gọi Trương Trọng Vi dẫn theo thím Dương đi đo đạc mảnh đất ngay chợ trái cây dưới chân cầu Thiên Hán. Mảnh đất không nhiều chừng ngại, đo đạc cũng dễ dàng, chỉ là hoa quả thối chất đóng bốc mùi chua loét, khiến Trương Trọng Vi và bà thím bị mùi hôi ám nguyên một thân.

Lâm Y đợi bọn họ về xong, vội vàng đưa khăn ướt lau mặt, lại cho thím Dương đi nghỉ. Đợi Trương Trọng Vi tắm rửa sạch sẽ, nàng mới hỏi. “Kết quả sao?”.

Trương Trọng Vi giơ ngón tay cái tán thưởng, nói. “Nương tử liệu việc như thần, quả nhiên thiếu hai phân”.

Theo giá cả Sở tu hoàn đưa ra, hơn hai phân nghĩa là vợ chồng Lâm Y phải trả thêm hai trăm quan tiền, số tiền không hề nhỏ, Trương Trọng Vi buồn

bực ghê gớm, lời tỏ văn khế ra, nói. “Ngày mai ta tự mình tới Sở tu hoàn, tìm bọn họ lý luận một phen”.

Lâm Y ngược lại không hề giận, cũng không sốt ruột, gỡ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, hỏi. “Trọng Vi, chàng nói thử xem, ở Đông Kinh, mua mảnh đất tám phân với giá một ngàn quan là đắt hay không đắt?”.

Trương Trọng Vi sững sốt, nói. “Chỉ riêng về giá thôi thì không tính đắt, chỉ là bọn họ khai man diện tích, ta nuốt không nổi cục tức này”.

Lâm Y hỏi tiếp. “Mua đất của triều đình, em không hiểu quy củ lắm, theo chàng thấy, giấu đi hai phân đất bị hụt là ý của Sở tu hoàn hay do người môi giới mách mung?”.

Trương Trọng Vi khẳng định. “Người môi giới không có lá gan to như vậy đâu, văn khế này chung quy phải được Sở tu hoàn kí tên, đưa đến quan phủ đóng dấu lập hồ sơ, bởi vậy hẳn là do Sở tu hoàn thò tay trong này”.

Lâm Y ngẫm nghĩ hồi lâu, ra quyết định. “Nếu là thế, việc này coi như chúng ta không biết, mua mảnh đất tám phân theo giá một mẫu”.

Trương Trọng Vi giật mình, ngạc nhiên nói. “Nương tử, em điên rồi sao, đây là hai trăm quan đó”.

Lâm Y cười thần bí. “Trong họa có phúc, chúng ta đã biết đất vớt đi ở Đông Kinh còn rất nhiều”.

Trương Trọng Vi đoán được Lâm Y tính toán gì, nhưng vẫn thấy khó hiểu. “Cho dù ngày sau em còn muốn mua thêm đất vớt đi, cũng không đáng tặng không cho Sở tu hoàn hai trăm quan, phải biết rằng mảnh đất này là do bọn họ vội vã muốn bán, không phải chúng ta gấp gáp đòi mua, ngoài chúng ta ra, xem ai còn thèm mảnh đất này”.

Lâm Y tỏ ra bí hiểm, cười nheo má chàng, nói. “Chàng nghe em lần này đi, chúng ta sẽ không bị thiệt”.

Trương Trọng Vi vẫn không cam lòng, nhưng Lâm Y dùng tiền hồi môn của nàng, tiền do nàng tự vất vả kiếm được, chàng có không đồng ý đi nữa cũng không có tư cách ngăn cản, đành phải giật giật khóe môi, cười miễn cưỡng.

Lâm Y rất tự tin, hai trăm quan này sẽ không mất đi vô ích, nhưng quan nhân nhà mình thì mình phải đỡ, cầm tiền Trương Trọng Vi trả lại dúi vào tay chàng, nói. “Nhìn mặt chàng kìa, dài như trái nướp khô, mau cầm tiền ra chính điểm ăn uống no say vui vẻ đi, kiếm tiền trong nhà đã có em”.

Trương Trọng Vi xốc xốc tiền, xoay người nói. “Ta đi thật đó nha”.

Lâm Y cảm giác khẩu khí chàng có gì không đúng, sức nhớ ra chính điểm có kỹ nữ hầu rượu, vội túm Trương Trọng Vi lại, cười hi hi. “Quan nhân, nhà chúng ta cũng mở điểm kìa, có sao muốn tiêu tiền cho người khác? Đến đây đến đây, bà chủ cuộc điểm nhà họ Trương xin được tự mình hâm nóng rượu cho ngài...”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Nhận thầu công việc

Trương Trọng Vi đang có trêu đùa Lâm Y, cũng không phải thật muốn tới chính điểm, ờ ờ nhìn nàng rót rượu, dựa sát vào hầu rượu mình, chờ vài chén xuống bụng xong, hai người ra quyết định cuối cùng mua, Lâm Y lấy văn khế ra, tự tay mài mực, Trương Trọng Vi kí tên.

Ngày tiếp theo, Lâm Y cho gọi người môi giới tới, đưa văn khế đã kí tên cho anh ta, nhờ anh ta lo những việc còn lại. Người môi giới gấp gáp muốn nhận được tiền trung gian, hiệu suất làm việc tăng cao, tới chiều đã làm thỏa đáng hết các hạng mục, đưa khế ước đồ có con dấu của quan phủ tới.

Trương Trọng Vi vừa từ Hàn Lâm viện về, thấy văn khế đã ở trên bàn, cầm đọc kĩ, khen ngợi. “Người môi giới này làm việc được quá đi chứ, tay chân mau lẹ”.

Lâm Y nói. “Em cũng nghĩ vậy, nên ban này mới thưởng anh ta phần nữa”.

Đã thuận lợi mua xong đất, cặp đôi bắt đầu bàn tới chuyện dọn dẹp đồng trái cây thối, Trương Trọng Vi phải làm việc, Lâm Y lại không tiện xuất đầu lộ diện, việc này nên giao cho ai mới ổn đây?

Trương Trọng Vi phát sầu, đếm ngón tay, thím Dương, Thanh Miêu, thậm chí Trương Bát nương đều bận bịu trong điểm, Nhị phòng lại ở xa. Chàng nghĩ tới nghĩ lui, không chọn được ai phù hợp, nghĩ bụng huyện Tường Phù cũng không tới nổi xa xôi hiểm trở gì, liền thương lượng với Lâm Y. “Nhân công thì dễ mướn rồi, nhưng cần ai đó đốc công, không bằng nhờ Đại tẩu hỗ trợ, mướn Đại tẩu một tên gia đình đáng tin cậy lại đây?”.

Chỉ cần bọn họ lên tiếng, Lí Thư đương nhiên chịu giúp, nhưng Phương thị có mướn có này để chạy qua chạy lại Đông Kinh thường xuyên không? Lâm

Y không muốn mạo hiểm điều đó, nhưng chẳng tiện nói rõ, đành phải nghĩ biện pháp khác. “Cần gì đi xa như vậy, giao cho nhà Tiểu tẩu tử đi, chúng ta đặt ra kì hạn, lại mướn cả nhà bọn họ làm”.

Lúc trong điểm thiếu người, Tiểu tẩu tử thường xuyên tới hỗ trợ, bởi vậy cũng quen thuộc, nhà chị ta nằm ngay đây phòng hạ đẳng sau nhà, kêu một tiếng là có mặt, tiện hơn đến huyện Tường Phù mướn người nhiều. Trương Trọng Vi cảm thấy chủ ý không tệ, đồng ý, Lâm Y liền gọi thím Dương, nhờ thím đi kêu vợ chồng Tiểu tẩu tử.

Nhà họ Tiểu chỉ cách mấy bước chân, Tiểu tẩu tử và chồng chị ta rất nhanh đã tới, hai người thấy Trương Trọng Vi cũng ở, kính sợ chàng là quan lại, liền dập đầu hành lễ, xong mới nói. “Trương hàn lâm, Lâm phu nhân, có việc hai người cứ sai bảo”.

Lâm Y thấy bọn họ câu nệ, bất đắc dĩ lướt mắt qua Trương Trọng Vi, hỏi. “Hai người có muốn kiếm tiền không?”.

Tiểu Đại nghe vậy sững sốt, Tiểu tẩu tử cũng thường xuyên vào điểm hỗ trợ, vừa nghe liền biết là có việc để làm, vội cười đáp lời. “Mấy miệng ăn trong nhà đang chờ tiền mua lương thực kia, chỉ thiếu mỗi cách kiếm, Lâm phu nhân chỉ chúng tôi một cái, cả nhà chúng tôi vô cùng cảm kích”.

Từ lúc bọn họ vào nhà, Lâm Y đã đợi sẵn mũ trùm, lúc này nghe Tiểu tẩu tử trả lời, nàng đứng dậy nói. “Muốn kiếm tiền thì đi theo ta”.

Nàng và Trương Trọng Vi dẫn Tiểu Đại và Tiểu tẩu tử ra ngoài, đến chợ hoa quả dưới chân cầu Thiên Hán, mảnh đất kia chất đồng trái cây thối không phải một hai ngày, bầu không khí tràn ngập mùi chua loét, hoàng hôn buông xuống vẫn có mấy người đàn ông đang lục tìm bên trong, hẳn là muốn tìm trái cây nào chưa hư thối ăn cho đỡ đói, trong góc còn dựng mấy túp lều lụp xụp, không biết là ổ mèo hay ổ chó.

Lâm Y chịu đựng mùi hôi, chỉ vào đồng trái cây, nói. “Mảnh đất này, ta giao cho vợ chồng chị dọn dẹp, thế nào?”.

Tiểu tẩu tử không cần nghĩ ngợi đã chịu ngay, vui vẻ nói. “Việc này dễ, nhất định làm tốt cho Lâm phu nhân”. Chị ta căn bản không hề hỏi nguyên nhân cần dọn là gì, tác phong rõ là người thường xuyên nhận việc để làm, Lâm Y rất hài lòng, hỏi. “Dọn dẹp đến không còn thứ hoa quả thối nào nữa mới thôi, cần bao nhiêu ngày?”.

Tiểu tẩu tử chỉ Tiểu Đại, nói. “Vợ chồng tôi, còn có hai tiểu tử choai choai, cả nhà hợp sức, đại khái mười ngày”.

Mười ngày quá dài, nghe khẩu khí Tiểu tẩu tử thì chắc không có ý định mướn thêm người, Lâm Y và Trương Trọng Vi thương lượng một lát, nói. “Ba ngàn văn, dọn sạch trong vòng năm ngày, nếu các người không làm được, ta đành phải nhờ người khác”.

Tiểu tẩu tử và Tiểu Đại cùng trở mặt ngạc nhiên, nói. “Năm ngày, nhân thủ nhà chúng tôi sợ không kịp”.

Lâm Y và Trương Trọng Vi không lên tiếng, Tiểu tẩu tử nhanh chóng tính toán, dùng khuỷu tay động động Tiểu Đại, nhỏ giọng nói. “Đương gia, hay là chúng ta mướn thêm vài người nữa phụ, chúng ta trả công”.

Tiểu Đại ngẫm nghĩ, gật đầu cái rụp. “Được, ba ngàn văn, mướn người đi nữa vẫn có lời”.

Vợ chồng bên ấy thương lượng xong, đang định nói với Lâm Y, đột nhiên có người lao ra, chạy tới chỗ Lâm Y, kêu lên. “Nhị thiếu phu nhân, thiếu phu nhân muốn thuê nhân công sao không mướn người quen, nhà tôi cũng có mấy thằng con trai, ai cũng mạnh khỏe”.

Người đột ngột xuất hiện, Lâm Y giật mình mới nhận ra đây là Chúc bà bà, nàng lấy làm lạ Chúc bà bà sao lại ở đây, hỏi. “Bà không phải đã sớm về nhà rồi ư, đến đây làm chi?”.

Chúc bà bà chỉ vào túp lều lụp xụp sau đồng trái cây, nói. “Nhà tôi ở đó, cũng không phải cố ý nghe lén Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân nói chuyện”.

Lâm Y nhìn theo ngón tay bà chỉ, ngây ra, túp lều bé xíu do mấy miếng vải dầu đắp vá lại, bị nàng tưởng lầm là ổ mèo ổ chó thế nhưng là nhà của Chúc bà bà! Đôi mắt nàng toát lên vẻ thương cảm, có chút không tin nổi, hỏi. “Cả gia đình bà đều ở đây?”.

Chúc bà bà thở dài. “Khu đông cổng Chu Tước môn bị hỏa hoạn, tửu quán nhỏ của tôi cháy mất, không có tiền thuê nhà, vốn dựng tạm căn lều ở chợ đêm, nhưng quan gia năm lần bảy lượt đến xua đuổi, tôi bước đường cùng đành phải dọn đến đây”. Nói xong nhiệt tình đề cử. “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, đến nhà tôi ngồi ngồi?”.

Lâm Y cũng từ khỏ lớn lên, không phải hạ người nũng nịu nuông chiều, nhưng nhìn túp lều cũng sặc mùi trái cây hư thối, nàng suy nghĩ, vẫn là đứng tại chỗ nói chuyện thì hơn.

Chúc bà bà thấy bọn họ bất động, cũng không nài nỉ, nhắc lại ý định ban nãy. “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, hai ngài cần người dọn dẹp mảnh đất này? Mướn nhà tôi đi, nhà tôi đông người, ai cũng khỏe mạnh dồi dào sức lực”.

Tiểu tẩu tử bất mãn. “Trương hàn lâm và Lâm phu nhân đã giao mảnh đất này cho nhà tôi rồi, bà chặn ngang một đòn là sao?”.

Chúc bà bà không để ý tới Tiểu tẩu tử, chỉ nói chuyện với Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, tôi làm việc trong điểm của thiếu phu nhân, con tôi dọn đất cho ngài, nếu bọn họ dám lười biếng, ngài cứ phạt lương tháng của tôi, thật là quá tiện”.

Tiểu tẩu tử vừa nghe, nóng nảy. “Chỉ có bà làm việc trong điểm hả? Tôi cũng thường làm vậy. Hơn nữa con bà làm việc thì liên quan gì tới bà?”.

Tiểu Đại góp sức cho vợ. “Mọi việc đều có thứ tự trước sau, Lâm phu nhân đã giao cho chúng tôi, thôi bà quay về đi”.

Kiếp này của Lâm Y là ngâm trong khổ cực mà trưởng thành, nhìn thấy túp lều nhà Chúc bà bà, nàng không quá quyết cự tuyệt được, thở dài thương lượng với vợ chồng Tiểu tẩu tử. “Hai nhà mỗi nhà làm một nửa được không?”.

Tiểu tẩu tử tỏ ra tội nghiệp, nói. “Tổng cộng nhiều lắm một mẫu đất, phân làm đôi không nên”.

Tiểu Đại thấy Lâm Y hướng mắt nhìn túp lều của Chúc bà bà, đoán được nàng động lòng trắc ẩn, chỉ nói. “Ai cũng khổ hết, nhà tôi còn có người đang cần tiền xem bệnh”.

Do Lâm Y mang đến hy vọng cho vợ chồng Tiểu tẩu tử trước, chẳng trách được bọn họ khó động lòng thương hại, hơn nữa Tiểu Đại nói đúng, ai cũng nghèo khổ cả, không ai tốt hơn ai.

Chúc bà bà mắt sắc, thấy Lâm Y do dự, nhận định là nàng thiên vị mình, chỉ là e ngại vợ chồng Tiểu tẩu tử, mới cứng rắn nói. “Nhà cô tốt xấu cũng có nhà mà ở, cô xem nhà tôi đi, chỉ có vài miếng vải dầu đắp qua đắp lại, trời mưa xuống nước dột khắp nơi”.

Tiểu tẩu tử không chịu thua, nói. “Nhà tôi tiền thuê tháng sau còn chưa có tin tức kia, hơn nữa Đông Kinh quanh năm không mưa nổi mấy lần”.

Song phương không nhường nhịn nhau, Lâm Y đành phải ra mặt hòa giải. “Đều do ta, nhất thời không nghĩ tới Chúc bà bà, nhưng ta đã lỡ nhờ Tiểu tẩu tử trước, chỉ có thể xin lỗi, lần tới nếu có công việc khác nhất định sẽ nhờ bà”.

Nàng nói xong, đưa tay ra sau lưng Trương Trọng Vi nhẹ nhàng chọt một phát, Trương Trọng Vi làm quan mấy tháng, lời đòi hơn nhiều, lập tức hiểu ý, là muốn chàng đóng vai mặt đỏ, vội lên tiếng oán giận. “Chúc bà bà gia đình gặp khó khăn thế nhưng không sớm nói, chờ chúng ta tìm Tiểu tẩu tử rồi mới lên tiếng, trách ai được?”.

Lâm Y và Trương Trọng Vi diễn mặt trắng mặt đỏ kẻ xướng người họa, Chúc bà bà không dám nói gì nữa, qua một lúc, nhớ tới đề nghị ban đầu của Lâm Y, đến thương lượng với Tiểu tẩu tử. “Tiểu tẩu tử, cô là người tốt, phần một nửa cho nhà tôi được không?”.

Tiểu tẩu tử và Tiểu Đại đã lên kế hoạch mượn người xong xuôi, phần nửa mảnh đất chính là giảm bớt một ngàn năm trăm văn, đương nhiên không chịu, chỉ nói. “Chúc bà bà đừng vội, nhất định sẽ cho gia đình bà cũng có cơ hội kiếm tiền”.

Chúc bà bà tưởng chị ta đồng ý, đang định tạ ơn, Tiểu tẩu tử nói tiếp. “Chúng tôi định mượn thêm vài người, chọn người trong các con trai của bà, thế nào?”.

Chúc bà bà tươi cười lập tức tắt rụi, giây lát liền hóa thành tức giận, muốn mắng, lại tiếc mấy đồng tiền công, nhẫn nhịn hỏi. “Bao nhiêu tiền một ngày?”.

Tiểu tẩu tử nghĩ đến bản thân phụ giúp cước điểm nhà họ Trương một ngày được năm mươi văn, liền giơ năm ngón tay ra, nói. “Năm mươi văn, không bao com”.

Chúc bà bà ngại tiền ít, nói. “Khuân vác trái cây hồng, vừa mệt vừa thối, ít nhất một trăm văn một ngày”.

Đông Kinh trước nay không thiếu nhất chính là lao động, Tiểu tẩu tử vì nể tình Lâm Y mới tỏ ý thuê con của Chúc bà bà, thấy bà ta chẳng những không biết ơn, còn cò kè mặc cả, đã buồn bực ba phần, nói. “Chúng tôi chỉ trả nổi năm mươi văn thôi, Chúc bà bà ngại ít thì chúng tôi thuê người khác”.

Chúc bà bà dậm chân, không nhận nhưng cũng không từ chối hẳn, xoay người chạy về phía túp lều, chắc là muốn bàn bạc với các con.

Lâm Y nghĩ, đã khoán mảnh đất này ra ngoài thì không muốn đề ý tới phân tranh bên trong nữa, nàng kéo tay áo Trương Trọng Vi. “Giao đất cho nhà Tiểu Đại rồi, mọi sự đều có bọn họ đề ý, chúng ta về nhà thôi, đến lúc đó nghiệm thu trả tiền là được”.

Tiểu tẩu tử kéo Tiểu Đại quỳ xuống dập đầu tạ ơn. “Xin Trương hàn lâm và Lâm phu nhân yên tâm, chúng tôi nhất định tận tâm làm việc, cam đoan dọn sạch không còn một miếng trái cây thối”.

Lâm Y nhìn thoáng qua túp lều lụp xụp của nhà Chúc bà bà, nói. “Nếu con trai Chúc bà bà chịu thì mượn bọn họ đi thôi, đều là hàng xóm láng giềng, giúp đỡ một phen”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 182: Ăn và

Tiểu tẩu tử thấy Chúc bà bà cò kè mặc cả, liền sinh mấy phần chán ghét, nhưng ngại mặt mũi Lâm Y, vẫn ừ một tiếng.

Lâm Y và Trương Trọng Vi xoay người chuẩn bị về nhà, đi mấy bước lại quay đầu, nói: “Nếu có thể hoàn thành sớm hơn, cứ xong sớm hơn bao nhiêu ngày ta sẽ thưởng bấy nhiêu ngày mỗi ngày năm mươi văn, nửa ngày thì hai mươi lăm văn”.

Năm mươi văn chính bằng tiền công Tiểu tẩu từ giúp việc ở cuộc điểm nhà họ Trương cả ngày, chị ta mừng rỡ, âm thầm quyết tâm phải nhanh chóng dọn sạch đồng trái cây thối kia.

Vợ chồng Lâm Y dẫn nhà Tiểu tẩu từ về ký khế ước, nghe được phía túp lều vang lên giọng nam giận dữ. “Lâm phu nhân thật ra tốt bụng, muốn phân cho nhà chúng ta một nửa, đều do họ Tiểu kia ăn ở ác”.

Này đại khái là con trai nào đó của Chúc bà bà, Lâm Y khề cau mày, quay đầu nhìn Tiểu Đại và Tiểu tẩu từ, thấy thần sắc bọn họ không có gì khác lạ, nàng cũng không lên tiếng.

Vợ chồng Tiểu tẩu từ không biết chữ, Trương Trọng Vi đưa văn khế qua, bọn họ xem không hiểu, nhưng tin tưởng bậc làm quan, ngay tại chỗ ấn dấu tay.

Một văn khế sao làm hai tờ, Trương Trọng Vi cắt một tờ đi, tờ còn lại giao cho Tiểu Đại, chấp tay trước tạ ơn. “Mấy ngày này liền phiên hai vị một nhọc”.

Tiểu Đại nào dám nhận quan viên triều đình hành lễ, nghiêng người né tránh, lại dập đầu mấy cái mới an tâm. Lâm Y nói thím Dương tiễn vợ chồng Tiểu Đại về, quay sang cười với Trương Trọng Vi. “Xem ra sau này chó siêng hành lễ, bằng không người ta sợ hãi lại tác dụng ngược”.

Trương Trọng Vi sờ sờ cằm, bảy phần bất đắc dĩ ba phần đắc ý, bị Lâm Y nhìn thấy, nhéo yêu một cái.

Từ đó, hai người chỉ chờ trái cây hư thối được dọn rửa xong, sẽ lên kế hoạch xây nhà. Ngày lại trở về như bình thường, Trương Trọng Vi làm việc làm việc, Lâm Y tính sổ tính sổ, thỉnh thoảng sai Thanh Miêu đi hỏi thăm giá cả vật liệu xây dựng.

Nhoáng cái đã qua ba ngày, bởi vì gia đình Tiểu tẩu từ tăng ca làm lụng, đồng trái cây chất cao như quả núi nhỏ rất nhanh đã bằng phẳng, mất thấy có thể hoàn công sớm, ngày thứ tư lại xảy ra chuyện.

Lâm Y đang ở trong phòng gầy bàn tính, Tiểu tẩu từ mặt mày lo lắng chạy vào, bẩm: “Lâm phu nhân, con trai Chúc bà bà là Chúc Nhị lừa bịp tổng tiền, phu nhân xin làm chủ cho chúng tôi”.

Lừa bịp tổng tiền? Lâm Y sững sốt, hỏi: “Sao lại thế này, chị từ từ nói rõ”.

Tiểu tẩu từ cắn giận bất bình, nói: “Chúng tôi sắp hoàn công đến nơi, gia đình Chúc bà bà lại ở rịt trong lều, sống chết không dời đi, cả đám người đều chậm trễ công việc vì chờ bọn họ, một tôi còn nghe lời Lâm phu nhân, hảo tâm muốn Chúc Nhị làm thuê, thật sự là không biết điều”.

Bác Tổng có nạn hộ dân không chịu cưỡng chế di dời đi, Lâm Y biết, nhưng chuyện này liên quan gì đến lừa bịp tổng tiền?

Tiểu tẩu từ nói tiếp: “Vì Chúc Nhị nhận tiền công của chúng tôi, tôi liền nói hấn đi khuyên nhà hấn chuyển chỗ khác, hấn lần lừa không chịu, đương gia nhà tôi nóng nảy, đẩy hấn mấy cái, hấn liền la làng gây tay, chẳng những không chịu dời đi, còn đòi chúng tôi bồi thường, tuyên bố không trả tiền hấn sẽ đi cáo quan”.

“Có việc như vậy?” Lâm Y nhấn chặt đôi mày, đứng dậy đẩy cửa nhìn ra ngoài, thấy Chúc bà bà đang hâm rượu cho khách, gọi to không được, đành phải về lấy mũ trùm đội lên, cùng Tiểu tẩu từ ra mảnh đất. Còn chưa tới nơi, thật xa đã nghe có người xuyết xoa kêu “Ai u, ôi cha”, Lâm Y càng đến gần, tiếng kêu càng to hơn.

Trên mảnh đất, một đám người xúm lại, ở giữa có người đàn ông, mặt mũi râu ria, đang ôm cánh tay rên la. Tiểu tẩu từ lớn tiếng kêu “Tránh ra, tránh ra”, mở con đường đi vô, chỉ vào người đàn ông đó, nói với Lâm Y: “Đây là con trai nhà họ Chúc, Chúc Nhị, kẻ lừa bịp tổng tiền chính là hấn”.

Lời còn chưa dứt, Chúc Nhị kia liền ồn ào: “Nói vậy, người ác luôn tố cáo trước, rõ ràng ông chồng nhà cô đánh tôi bị thương, thế mà ngược lại dám vu cáo tôi lừa bịp tổng tiền, phu nhân phải làm chủ cho tôi, mẹ tôi còn làm việc trong điểm của phu nhân kia, phu nhân không thể để người ngoài hà hiếp con trai bà ấy”.

“Nhà ta không có Thanh thiên Đại lão gia nào hết, ta cũng không phải phu nhân của Thanh thiên Đại lão gia, chớ gọi vớ vẩn”. Lâm Y nghe Chúc Nhị nói chuyện không đầu, cảm thấy rất bức, con của người làm nàng cũng phải quản? Có phải nhiều chuyện dờ hoi vượt mức không? Giờ phút này nàng lười truy đến cùng, thậm chí không thêm để ý tới Chúc Nhị, chỉ quay đầu phân phó Tiểu Đại: “Tìm một lang trung tới đây, kiểm tra thương thế cho Chúc Nhị”.

Chúc Nhị vừa nghe phải mời lang trung, trong mắt lóe lên kinh hoàng, liền tục xua: “Không cần, không cần, chúng tôi người nghèo da dày thịt béo, nghỉ ngơi hai ngày là xong”.

Trong đám người có tiếng chen vào: “Chậm trễ công việc phải bù tiền, còn có tiền dưỡng thương nữa, cũng phải trả”.

Lâm Y nghe tiếng, tìm kiếm trong đám người, là một người phụ nữ còn trẻ, gương mặt hơi đen đúa, không biết do phơi nắng hay do dính nhọ nôi, nhìn rất quen, nàng đang nhớ lại xem đây là ai, Tiểu tẩu từ đã thuyết minh dùm nàng: “Là vợ Chúc Nhị mới cưới, mồm miệng nhanh nhẩu lợi hại lắm”.

Lâm Y nhìn vợ Chúc Nhị mấy lượt, cô ta rút lại phía sau, cúi gầm mặt xuống, giống như sợ nàng nhận ra, thật là kì quái, có điều đây không phải lúc lo việc ngoài luồng, Lâm Y gọi Tiểu Đại: “Đi mời lang trung đi, thương tích không trì hoãn được”.

Tiểu Đại tuân mệnh, xoay người dợm đi, bị Chúc bà bà chặn đường, hai người đẩy qua đẩy lại một lúc, Chúc bà bà thua, vội gân cổ lên gào. “Nhị thiếu phu nhân, không phải bị thương sắp chết, đừng mồi lang trung, tốn tiền lắm”.

Nghe khẩu khí Chúc bà bà giống như có biết chuyện Chúc Nhị bị thương, Lâm Y vẫn lưu ý tứ phía, không phát hiện ai mật báo, vậy có sao bà ta biết được? Chẳng lẽ mắt bà ta là thiên lý nhãn? Lâm Y hừ một phát, xem ra chuyện này Chúc bà bà có liên can bên trong.

Chúc bà bà thấy Lâm Y không lên tiếng, nghĩ rằng nàng ngầm đồng ý, đẩy Tiểu Đại sang một bên, nói. “Đừng mồi lang trung, Nhị thiếu phu nhân cho phép rồi”.

Tiểu Đại không có chủ ý, quay đầu nhìn Lâm Y, Lâm Y đội mũ trùm, người khác nhìn không được sắc mặt nàng, nàng nói. “Chúc bà bà nói không cần mời thì không mời, ta nghĩ con bà bị thương, nhất định cần người chăm sóc, mấy ngày nay bà đừng tới điểm của ta làm việc nữa, an tâm mà chăm sóc hần đi, chờ hần thương tích lành lặn lại đến sau”.

Chúc bà bà lập tức ngây dại, tiền công của bà ta tính trong ngày, ngày nào không đi là mất tiền ngày ấy, chăm sóc bao nhiêu ngày là mất nhiều hơn được.

Vợ Chúc Nhị thấy Chúc bà bà á khẩu, vội mở miệng. “Chúc Nhị có tôi, không cần mẹ chồng hao tâm tổn sức”.

Lâm Y càng nhìn cô ta càng thấy quen mắt, ý mình có mũ trùm che dấu, nàng nhìn chăm chăm mặt cô ta, cô ta dường như chú ý thấy Lâm Y đang quan sát mình, vội chen vào đám người, đầu càng cúi thấp hơn.

Vợ Chúc Nhị hành động kì quặc, ngay cả Tiểu tẩu tử cũng để ý tới, đưa tay vẫy cô ta, nói. “Cô trốn cái gì mà trốn, muốn nói gì tới trước mặt Lâm phu nhân nói đi”. Nói xong, đợi một lúc vẫn không thấy vợ Chúc Nhị động chân, liền đến gần định kéo, không ngờ vợ Chúc Nhị cứ như chim sợ cành cong, chưa đợi Tiểu tẩu tử động tay đã xoay người bỏ chạy.

Lòng hiếu kì của Lâm Y càng phình to, vợ Chúc Nhị chính xác là sợ nàng nhận ra, không biết là người quen nào đây.

Tiểu tẩu tử chỉ vào bóng dáng vợ Chúc Nhị, quay sang Chúc bà bà. “Bà nhìn con dâu bà đi, không trông cậy vào được, chỉ sợ chăm sóc người khác cũng chẳng chu đáo, tự bà hầu hạ con bà cho tốt”.

Lời này đúng ý Lâm Y định nói, nàng mỉm cười, Tiểu tẩu tử quả là người làm thuê sành sỏi, nhất định biết Chúc bà bà bị đình chỉ công việc nghĩa là sao mới hát đệm đúng nhịp như vậy.

Chúc bà bà nóng ruột, nước mắt nước mũi lòng thông, bùm một cái quỳ rạp dưới chân Lâm Y, van xin. “Nhị thiếu phu nhân, ngài thương tình tôi trên có già dưới có trẻ, mấy miệng ăn cần tiền công của tôi nuôi, nếu trì hoãn ngày nào thì ngày đó cả nhà phải đói”.

Lâm Y cười nhẹ nhàng. “Đã sợ mất tiền công, bà còn chạy tới làm chi, quy tắc trong điểm viết rõ ràng, đang trong giờ làm việc mà rời đi sẽ bị trừ tiền”.

Chúc bà bà cứng họng, lắp bắp hồi lâu mới than thở. “Là tôi lo lắng con tôi thương tích, lúc này mới chạy tới, xin Nhị thiếu phu nhân thứ tội”.

Lâm Y vốn muốn vạch trần bà ta lừa bịp tổng tiền, nhưng nhìn bà ta một bó tuổi còn quỳ gối dưới chân mình khóc kể, mấy phần không nỡ, nghĩ bụng nghèo hèn sinh trộm cắp vừa đáng giận lại vừa đáng thương, nàng nuốt xuống những lời định nói, chỉ kiên trì bà ta nghỉ việc về chăm sóc Chúc Nhị.

Chúc bà bà thấy thái độ Lâm Y cương quyết, mà vợ Chúc Nhị lại chạy trốn mất dạng, đành cắn răng đến chỗ Chúc Nhị, nhắc cánh tay hần lắc lên lắc xuống, giả bộ mừng rỡ kêu lên. “Ai u, chỉ là trật khớp thôi, không có gì to tát”.

Đoạn này hình như chưa kịp bàn trước, Chúc Nhị trợn mắt lên, rống Chúc bà bà. “Đều sắp đứt lìa ra, sao chỉ có trật khớp, mẹ có phải mẹ ruột tôi không vậy?”.

Chúc bà bà bị sượng mặt trước đám đông, quăng một bàn tay đánh lên đầu Chúc Nhị, nói. “Mẹ biết anh đau, nhưng mẹ bỏ việc về nhà chăm anh thì không có tiền mua thức ăn, con trai a con trai, nhịn một chút đi, chúng ta nghèo khổ không thể yếu ớt như vậy, chống đỡ ít lâu sẽ qua thôi”.

Lâm Y nguyên bản còn đang suy nghĩ, chờ sự tình trôi qua sẽ hỗ trợ nhà họ Chúc một phần tiền, nhưng vừa nghe lời Chúc bà bà nói liền tức giận không nhẹ, lập tức rút lại sự thương hại, cương quyết ra lệnh cho Tiểu Đại. “Đi mồi lang trung, phải nhìn cho rõ cánh tay của Chúc Nhị, nếu có gì không hay xảy ra thì anh chính là kẻ mang tội, ngay cả ta cũng bị liên lụy”.

Tiểu Đại vâng dạ, chen ra khỏi đám đông, Chúc bà bà hoảng lên, bỏ nhào theo, ôm lấy chân Tiểu Đại, quát to. “Tiểu đại ca, thật sự chỉ trật khớp thôi, chúng tôi không trách anh, muốn trách chỉ trách con tôi mệnh khổ”.

Lâm Y tức đến bật cười, thật muốn tranh thủ lòng từ bi của người khác thì nên biết điều tỏ vẻ yếu thế cho tới cùng, vừa không cho mồi lang trung lại nói năng kiểu giấu giếm dao bên trong, đây là sợ người ta không đủ tức?

Tiểu tẩu tử là người thông minh, vừa thấy Tiểu Đại bị quán lấy, liền đẩy con nhà mình một phen, thúc giục. “Mau đi mau đi, không phải con không biết lang trung ở đâu”.

Con trai nhà họ Tiểu không đáp, im lặng xông ra ngoài đám người, đảo mắt đã chạy xa. Chúc bà bà nhìn thấy nhưng không đuổi kịp, gấp đến độ gào lên. “Lão Tam lão Tứ nhà ta đâu, chết ở xó xỉnh nào rồi, mau chạy theo bắt nó về đây”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Quy tắc xã hội

Bên cạnh có người nhiệt tình lên tiếng. “Chúc bà bà đừng vội, lão Tam lão Tứ nhà bà đang trong sông bài kia, chờ thua hết sẽ về”.

Thì ra nhà có kẻ mê cờ bạc, không tàn mạt mới là lạ, chẳng qua không hiểu kế hoạch lừa bịp tổng tiền này là ý của ai.

Chúc bà bà không cần được thẳng bé nhà họ Tiểu, ngồi dưới đất khóc văng trời văng đất, Lâm Y nhớ tới lúc Nguru phu nhân mướn người vào điểm quây phá, Chúc bà bà biểu hiện thật anh dũng, hiện tại nhìn bà ta lẫn lộn dưới đất, khó tránh khỏi cảm khái mấy phần.

Dưới cầu Thiên Hán là khu rất náo nhiệt, buôn bán gì cũng có, cậu nhóc nhà họ Tiểu rất nhanh đã mời lang trung về. Lang trung đến, mọi việc đều trở nên đơn giản, ông nắm cánh tay của Chúc Nhị, xoa bóp kiểm tra, nói chắc nịch. “Cánh tay không sao hết”.

Chúc Nhị không phục, ai u ôi chao kêu liên tục, nhất quyết nói gãy tay, lang trung tỉnh tỉnh cũng cao ngạo, vung tay áo lên, cả giận mắng. “Anh dám nghi ngờ y thuật của tôi? Vậy chúng ta lên quan phủ lý luận một trận”.

Chúc Nhị cảm miệng không dám nói tiếp, ánh mắt quét qua quét lại trong đám người, không biết kiểm ai. Chúc bà bà gặp sự tình bại lộ, không thể biện bạch thêm, hai chân mềm nhũn, lại quỳ rạp xuống dưới chân Lâm Y, đau khổ cầu xin. “Nhị thiếu phu nhân, thật sự là do nhà quá nghèo, không còn cách nào mới ra hạ sách này”.

Nhà bà ta nghèo thì liên quan gì tới Lâm Y, cũng đâu phải do nàng hại, hơn nữa nhà nghèo không phải là lý do để lừa bịp tổng tiền người khác. Tiểu tẩu từ nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Đại, hai người một túm lấy Chúc bà bà, một bắt lấy Chúc Nhị, công bố muốn cáo quan.

Chúc bà bà hướng tới Lâm Y, van nài khẩn thiết. Lâm Y lạnh lùng nhìn bà ta một cái, nói. “Chuyện này có gì liên quan tới ta? Ta chẳng qua sợ chậm trễ tiến độ mới đến nhìn xem”.

Vợ chồng Tiểu Đại thấy Lâm Y không ra mặt dùm Chúc bà bà, mạnh mẽ kéo hai người bước đi, đám đông gặp sự tình đã tra ra manh mối, chỉ trích mẹ con nhà họ Chúc, tự động dời bước tránh đường.

Trương Trọng Vi dẫn mấy nha dịch vội vàng chạy tới, vừa hay nghênh diện bốn người, lập tức hỏi. “Xảy ra chuyện gì? Phu nhân nhà ta ở đâu?”.

Tiểu Đại thấy sau lưng chàng có nha dịch đi theo, mừng rỡ nói. “Trương hàn lâm quả là liệu sự như thần, chúng tôi đang muốn đi báo quan đây”.

Lâm Y ra khỏi đám đông, gọi Trương Trọng Vi một tiếng, ngạc nhiên hỏi. “Không phải chàng ở Hàn Lâm viện ư, sao lại về rồi?”.

Trương Trọng Vi kéo nàng qua một bên, hạ giọng nói. “Ta nghe nói nơi này xảy ra chuyện, sợ em trấn áp không được, sử dụng quan hệ đến nha môn gọi vài nha dịch tới”.

Lâm Y nhìn mấy nha dịch đứng hiên ngang thẳng tắp, lại nhìn Trương Trọng Vi, cười nói. “Chàng khó được uy phong một hồi, thật uổng quá, đây là ân oán giữa Chúc bà bà và nhà Tiểu tẩu từ, em chỉ đến coi thử sao thôi”.

Trương Trọng Vi hơi ngẫm nghĩ liền hiểu, hỏi. “Vẫn là vì việc dọn dẹp trái cây thôi?”.

Lâm Y gật đầu, nói. “Đều vì tiền mà lộn xộn vậy đó, cũng do trong nhà quá nghèo”. Nàng tóm tắt đơn giản lại việc vừa xảy ra cho Trương Trọng Vi nghe, lại nói. “Chàng dẫn theo mấy nha dịch cũng không chạy uổng công đâu, vừa hay giải Chúc bà bà và Chúc Nhị lừa bịp đi nha môn”.

Tiểu tẩu từ nghe thấy lời này, quay đầu bổ sung. “Còn có vợ Chúc Nhị nữa, không biết chạy đâu rồi”.

Một nha dịch tiếp lời. “Đám sinh sự ở đất của Trương hàn lâm, dù cô ta có chạy đến đâu cũng phải lục tìm cho được”.

Thật là nịnh nọt trắng trợn, Lâm Y che miệng cười trộm, Trương Trọng Vi gãi đầu ghé bên tai nàng. “Ta chỉ là cáo mượn oai hùm thôi”.

Chúc bà bà thấy nha dịch, vẫn không ngừng kêu oan, bảo rằng nếu không vì trận hòa hoãn kia, nhà bà ta cũng không rơi xuống tình cảnh này.

Lâm Y mặc dù hận bà ta, nghe xong bất giác lại động lòng thương hại, Trương Trọng Vi lí trí hơn nhiều, lớn tiếng quát. “Không có chỗ sao không chịu đến viện Phúc Điền an trí nơi khác, bà ở đây khóc lóc kẻ lê, là trách cứ triều đình sắp xếp bất lực?”.

Những người xung quanh vốn giống Lâm Y, có vài phần thương cảm cho hoàn cảnh Chúc bà bà, nghe Trương Trọng Vi nói xong, đều thấy có lý, nói. “Trương hàn lâm nói đúng, bà không có nhà ở thì có thể đến viện Phúc Điền mà, có sao ở đây lừa gạt người ta”.

Tiếng nói dư luận hiệu quả kinh người, ai nấy đều chỉ tay trách cứ, Chúc bà bà không dám lên tiếng nữa, ngoan ngoãn theo nha dịch đến quan phủ.

Bọn họ vừa đi, đám người vây xem cũng tan, đảo mắt chỉ còn lại vợ chồng Trương Trọng Vi, Lâm Y hỏi viện Phúc Điền là gì, thì ra viện Phúc Điền là phòng ốc do triều đình xây, chuyên để an trí lưu dân chạy nạn vào kinh, người nhà quá nghèo, người già không ai phụng dưỡng, gia đình Chúc bà bà phù hợp “người nhà quá nghèo”, hoàn toàn có thể xin vào ở trong viện Phúc Điền.

Lâm Y nghe Trương Trọng Vi giải thích xong, lại cảm khái trăm ngàn lần, thương hại cũng thế, thiện tâm cũng thế, đều phải dùng phương pháp đúng đắn, bằng không tốt quá hóa cùi bắp, bị người ta cười lên đầu lên cổ.

“Nếu không phải đêm đó em lẩm miệng, cả nhà Chúc bà bà đã chẳng hận vợ chồng Tiểu tẩu tử, xem ra em vẫn làm việc chưa đủ trưởng thành”. Lâm Y cùng Trương Trọng Vi sóng vai về nhà, lòng tràn đầy áy náy và hối hận.

Trương Trọng Vi mỉm cười, “Em mới bao tuổi, làm việc trưởng thành mới là lạ đó, mềm lòng không xấu, chỉ là mọi việc nên đặt ra quy tắc, không thể rối loạn, giống đêm đó, nếu Tiểu tẩu tử tới trước, Chúc bà bà có cần công việc đó hơn đi nữa, cũng phải chờ”.

Lâm Y hỏi, “Nếu em không nói câu đó, người Chúc bà bà hận có phải sẽ biến thành em không?”.

Trương Trọng Vi buồn cười không thôi. “Em là ai? Em đường đường là phu nhân nhà quan lại, là chủ thuê của bà ta, có cho bà ta mượn mấy lá gan cũng không dám đối nghịch với em”.

Trương Trọng Vi nói, có vài phần tự đắc của giai cấp cao hơn, Lâm Y mê man một phen, lập tức mạnh mẽ gạt đầu, chặt chẽ ghi nhớ, nếu sống ở Đại Tông, phải cẩn tuân theo quy tắc xã hội ở đây, có lẽ không được tự nhiên lắm, có lẽ nhìn từ ánh mắt của người hiện đại sẽ là lạnh lùng vô cảm, nhưng vì sống sót, vì sống sót thật tốt, không thể không như vậy. Từ trước đến nay, chỉ có người thích ứng với hoàn cảnh, không có hoàn cảnh thay đổi phù hợp với con người.

Trương Trọng Vi thấy Lâm Y dễ dàng mềm lòng cũng thật bình thường, nàng từ nhỏ ăn nhờ ở đậu, cẩn thận nhìn sắc mặt người khác đã quen, làm chuyện gì cũng sợ người ta hận mình, dù rằng người ở tầng lớp thấp hơn vẫn vậy, không phải chuyện gì sai, nhưng hiện giờ thân phận địa vị bọn họ đã thay đổi rất lớn, không cần tất yếu cúi đầu làm nhỏ khắp nơi.

Trương Trọng Vi đưa Lâm Y về nhà, quay lại Hàn Lâm viện làm việc. Lâm Y ngồi trong phòng một lát, Trương Bát nương và thím Dương thay nhau tiến vào hỏi tung tích Chúc bà bà, chẳng trách bọn họ sốt ruột, cước điểm không có người hâm rượu căn bản không hoạt động được.

Người như Chúc bà bà, Lâm Y không định giữ lại, gọi thím Dương, nói, “Nhà họ Chúc có việc, bà ta không thể làm được nữa, chúng ta đóng cửa mấy ngày không kinh doanh, chờ tuyển được người hâm rượu mới tính sau”.

Rất đông khách đang chờ hâm rượu bên ngoài, thím Dương không rảnh hỏi thêm, vâng dạ, vội vàng chạy đi giải thích với khách, Lâm Y cũng ra ngoài tự mình xin lỗi bọn họ, hứa lần sau bọn họ đến sẽ tặng miễn phí một phần thức nhắm.

Đội treo biển đóng cửa xong, tháo cờ hiệu xuống, thím Dương và Trương Bát nương mới xông tới, hỏi Lâm Y, “Chúc bà bà ban nãy nói trong nhà xảy ra chuyện, lo lắng hoảng thần, bỏ bếp lò chạy mất”.

Lo lắng hoảng thần? Lâm Y nhìn bếp hâm rượu, quả nhiên hỗn độn một mảng, còn chưa kịp thu dọn, nàng nhú chặt mày.

“Con trai Chúc bà bà lừa bịp tổng tiền Tiểu Đại, bị gô lên quan rồi”. Nói xong phân phó thím Dương, “Đi tìm người môi giới chuyên tuyển dụng, mời ngày mai sáng sớm dẫn mấy người hâm rượu đến cho ta nhìn xem thử”.

Thím Dương vâng lệnh đi, Trương Bát nương theo Lâm Y vào phòng, nói, “Tam nương, con trai Chúc bà bà lừa bịp tổng tiền Tiểu Đại đầu liên quan gì đến điểm chúng ta, vì sao phải đuổi Chúc bà bà?”.

Lâm Y hỏi, “Chúc bà bà báo trong nhà có việc là tự bản thân bà ta nói, hay có người tới báo bà ta?”.

Trương Bát nương ngẫm nghĩ, đáp, “Là tự bà ấy nói, không thấy ai tới gọi cả”.

Lâm Y nói, “Chính thế, bà ta đã biết trước về chuyện lừa bịp tổng tiền, dù không phải chủ mưu cũng là đồng phạm, cái này thì thôi, chị chỉ lo lắng, bọn họ gặp phải chút xui không hài lòng đã nghĩ trả thù, nếu ngày khác chị chọc giận bà ta, có thể nào bà ta hạ độc thẳng vào rượu không?”.

Mô típ trinh thám kiểu đó cũng không phải không có khả năng, Trương Bát nương rung mình sợ hãi, thôi nghĩ ngợi, rồi lại lo lắng, “Vậy chị sa thải Chúc bà bà, bà ta có ghi hận trong lòng không?”.

Lâm Y nhớ tới ban nãy Trương Trọng Vi vừa “dạy bảo” mình, không khỏi cười, học về mặt chàng, thuật lại, “Chị là chủ, muốn cho ai nghỉ thì nghỉ, nếu bà ta có gan đối nghịch với chị, chị cũng có gan trói bà ta lại đưa đến quan phủ”.

Trương Bát nương nhớ tới thân phận của Trương Trọng Vi hiện giờ, đối phó điều dân bình thường thật là không nói chơi, lúc này mới an tâm, cười đáp, “Chị gấp gấp muốn tuyển người hâm rượu mới, em lại nghĩ muốn trộm lười một chút”.

Lâm Y biết cô muốn làm gì, không cần hỏi, chỉ nói, “Ngày mai em gọi thím Dương cùng ra phố mua quà cáp đi, chị bỏ tiền, thay chị hỏi thăm gia đình thúc thúc và thím”.

Trương Bát nương cười. “Lòng em nghĩ cái gì chị đều biết hết, chẳng lẽ chị là giun đũa trong bụng em?”.

Từ lúc Trương Bát nương về nhà mẹ đẻ, tính tình sáng sủa lên không ít, Lâm Y âm thầm cao hứng, cười đùa với cô một lúc mới ngồi xuống bàn chuyện chính, chuẩn bị ngày mai kiểm tra tay nghề người hâm rượu, Trương Bát nương nói phải chào từ biệt Đình phu nhân, đi hướng cách vách.

Khi bầu trời tối đen, Trương Trọng Vi gặp vợ chồng Tiểu Đại ở đầu ngõ, cùng đường về. Lâm Y thấy bọn họ, hỏi. “Sự tình thế nào rồi?”.

Tiểu Đại hăng hái thuật lại. “Phù doãn đại nhân chủ trì công đạo, đánh Chúc bà bà, Chúc Nhị và vợ hán mấy hèo, nhốt thủ phạm là Chúc Nhị vào lao”.

Tiểu tẩu tử buồn cười nói. “Chúc Nhị lúc trước cư xử xấu như vậy, tôi còn tưởng đến công đường hán sẽ làm âm ỉ lắm, nhưng phu nhân đoán được không, hán vừa nghe phải ngồi tù thì lập tức vui vẻ, hớn hờ theo nha dịch vào tù”.

Trương Trọng Vi và Lâm Y đều khó hiểu, ngạc nhiên hỏi. “Vi sao?”.

Tiểu tẩu tử cười đáp. “Ổ tù có cơm ăn mà, hán ở nhà chưa từng ăn bữa cơm no, còn chẳng bằng ngồi tù, thoải mái hơn”.

Trương Trọng Vi và Lâm Y nghe xong, thần thức thối đời.

Tiểu Đại cảm giận mắng. “Hên cho hán”.

Tiểu tẩu tử đẩy chồng một phen, sáng giọng. “Sự tình đã kết, còn nhắc chi nữa, trước mắt có việc quan trọng hơn”. Chị ta chuyển hướng sang Trương Trọng Vi và Lâm Y, bẩm báo. “Trương hán lâm, Lâm phu nhân, nhà họ Chúc đã dời vào viện Phúc Điền, còn một ít trái cây thối nữa, chúng tôi sẽ dọn xong trong đêm nay, ngày mai mời hai ngài ra nghiệm thu”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Kẻ xướng người họa

Trương Trọng Vi nghe nói việc dọn dẹp trái cây trên mảnh đất có thể hoàn công sớm, vô cùng cao hứng, nói. “Như vậy ngày mai ta xin nghỉ một ngày, ở nhà nghiệm thu”.

Tiểu Đại và Tiểu tẩu tử cáo từ rời đi, Lâm Y hỏi, Trương Trọng Vi trả lời. “Không việc gì, Hàn Lâm viện nhân lắm, chỉ lúc các học sĩ nghỉ sự ta mới có việc để làm, những thời điểm khác đều uống trà”.

Lâm Y nhớ tới quan chức thời hiện đại cũng một li trà một tờ báo ngồi cả ngày, nhin không được phì cười.

Ngày tiếp theo, Trương Trọng Vi rời giường từ sớm, đến Hàn Lâm viện xin nghỉ, trên đường về nhà, thấy bánh bao hấp mới ra lung nhìn thật ngon mắt, liền mua hai cái mang về cho Lâm Y.

Lâm Y lâu lắm chưa ăn quà vặt bên ngoài, thấy bánh bao nóng hằm hấp, mừng rỡ, nhưng chỉ có hai cái, nàng hỏi Trương Trọng Vi. “Chàng ăn rồi hả?”.

Trương Trọng Vi nói. “Tối qua còn dư com, gọi thím Dương xào cho nóng lại là được”.

Lâm Y cảm động, rồi lại chua xót trong lòng, phân bánh bao cho chàng, nói. “Mua đắt, xây tửu lâu, đương nhiên tốn tiền, nhưng không cần ki cốp cả chút tiền mua bánh bao”. Nói xong kéo Trương Trọng Vi ra đường, mua cho chàng thêm mấy cái bánh bao mới nướng.

Hai người mua bánh bao quay về, trong điểm đã có người, thím Dương đứng canh, Lâm Y dặt tay Trương Trọng Vi, chưa vội đi vào, đứng ngoài cửa nhìn thoáng vào nhà, nhỏ giọng nói. “Là Chúc bà bà”.

Đang nói, thím Dương đi từ trong điểm ra, thấp giọng bẩm báo. “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, hai người vừa đi, Chúc bà bà liền tới, nhất định đòi ở trong điểm chờ hai người trở về, tôi cũng không dám để bà ta một mình ngồi trong, đành phải canh chừng”.

Lâm Y cười nói. “Làm tốt lắm, vẫn là thím làm việc chu đáo”. Nàng đưa bánh cho Trương Trọng Vi cầm vào phòng ăn trước, bản thân đi hướng Chúc bà bà.

Chúc bà bà thấy Lâm Y tới, vội dập đầu hành lễ không ngừng, trên mặt không hề nửa phần hối hận, miệng hỏi. “Nhị thiếu phu nhân, đang êm đẹp, điểm chúng ta sao lại đóng cửa?”.

Lâm Y ngồi xuống bàn, nói thím Dương châm trà, Chúc bà bà tưởng định đãi mình, đang tính khách sáo mấy câu, liền gặp thím Dương chỉ châm một

chén trà đặt trước mặt Lâm Y. Ngay sau đó, Trương Trọng Vi tặng hai cái bánh bao từ phòng trong ra, bảo nàng ăn no tính sau. Lâm Y cũng không khách khí, một tay bưng trà, một tay cầm bánh ăn.

Lâm Y không nói gì, Chúc bà bà càng trở nên thiếu kiên nhẫn, hỏi lại lần nữa vấn đề ban nãy. Thím Dương lập tức trách mắng, “Bà không có mắt hả? Không thấy Nhị thiếu phu nhân nhà ta đang dùng điểm tâm sáng sao, có việc gì không thể đợi ăn xong hẵng nói?”.

Thím Dương đối đãi người ngoài trước nay đều hòa khí, Chúc bà bà chưa bao giờ thấy thím lớn tiếng răn dạy ai, nhất thời ngây dại, im lặng không dám ra tiếng.

Lâm Y chậm rãi ăn bánh bao xong, cẩn thận lau tay, nói chuyện phiếm với thím Dương. “Bánh bao tiệm này không tồi, ngày mai mua nhiều chút, cho mọi người cùng ăn thử”.

Thím Dương cười vâng một tiếng, nói. “Vậy thì tốt quá, tôi nhờ phúc của Nhị thiếu phu nhân cũng được nếm thử bánh bao dưới chân Thiên tử”.

Chúc bà bà nghĩ muốn chen vào, lại sợ thím Dương răn dạy tiếp, nuốt nước bọt cái ực. Lâm Y liếc bà ta một cái, không thèm để ý, hỏi. “Chẳng phải ta để Chúc bà bà ở nhà chăm sóc con trai ư, có sao đến đây?”.

Chúc bà bà thẹn đỏ mặt. “Nó vào đại lao, không cần tôi chăm sóc”.

“À ra vậy”. Lâm Y thần nhiên lên tiếng, nhìn thím Dương dọn bàn.

Chúc bà bà thấy nàng lại không nói gì tiếp, bối rối, hỏi. “Nhị thiếu phu nhân, chúng ta không kinh doanh mấy ngày?”.

Lâm Y trả lời. “Cái này khó nói chính xác, có lẽ hôm nay, có lẽ ngày mai, khi nào trung biến lại thì mở tiếp thôi”.

Chúc bà bà lại hỏi. “Vậy sao chúng ta lại ngừng kinh doanh?”.

Thím Dương bưng khay đang định đi phòng bếp, quay đầu mắng. “Đừng mở miệng là chúng ta chúng ta, ai thuộc cái “chúng ta” của bà?”.

Thím Dương mắng người so với Thanh Miêu càng thâm, Lâm Y cười trộm.

Chúc bà bà mặt mũi đau khổ, nói. “Nhị thiếu phu nhân, tôi có làm sai gì đâu, thím Dương cứ khó xử tôi khắp nơi”.

Lâm Y ghen một hơi ngay ngực, Chúc bà bà này hôm qua mới từ chỗ quan phủ về, nay đã xưng bản thân không sai gì cả, đồng dạng đường hoàng quá nhỉ?

Thím Dương cũng nghe thấy, bỏ khay xuống bàn, đến trước mặt Chúc bà bà, chỉ vào mũi bà ta mà mắng. “Bệnh hay quên của bà tới thời kì cuối hay da mặt bà quá dày? Hôm qua vì lý do gì mà bị lỗi đến quan phủ, vì lý do gì bị ăn hèo, thử nói rõ ràng cho chúng tôi nghe xem?”.

Chúc bà bà giật mình tỉnh ngộ, biện bạch. “Nhị thiếu phu nhân, hôm qua là vì Nhị tiểu tử nhà tôi và nhà họ Tiểu xích mích, không hề liên can tới Nhị thiếu phu nhân, tôi chính trung thành tận tâm với Nhị thiếu phu nhân, nếu có nửa câu dối trá, thiên lôi đánh xuống đầu”.

Trung thành hay không trung thành, Lâm Y không biết, chỉ biết màn diễn hôm qua Chúc bà bà diễn rất đạt. Nàng bưng chén trà lên, nhấp một ngụm, giả bộ lơ đãng nhắc tới. “Chúc bà bà có phúc, con dâu mồm miệng lạnh lợi, nhìn là biết có khả năng”.

Chúc bà bà biết rõ còn cố giấu. “Tôi có tới hai đứa con dâu, Nhị thiếu phu nhân hỏi đứa nào?”.

Lâm Y mỉm cười. “Vợ Chúc Nhị, ta thấy cô ta thực thông minh, lại không ra ngoài làm thuê, định mướn vào điểm làm từ bỏ, không biết ý Chúc bà bà sao?”.

Chúc bà bà ngẩn người, mặt hiện vẻ kinh hoàng, còn có vài phần sợ hãi. Thím Dương thấy bà ta biểu tình quái dị, đẩy bà ta, ngạc nhiên nói. “Bà chẳng phải luôn oán giận trong nhà chỉ có mình bà làm việc kiếm tiền, nuôi không nổi ư, khó được Nhị thiếu phu nhân coi trọng người nhà bà, đây là việc đại vui mừng, còn không mau dập đầu cảm tạ?”.

Lâm Y nhìn biểu hiện của thím Dương, trong bụng vỗ tay khen ngợi, đúng là gừng càng già càng cay, đổi thành Thanh Miêu, nhất định sẽ tức phập phồng kể tai hỏi nhỏ Lâm Y sao chưa đuổi Chúc bà bà đi, chưa nói đến phụ họa nàng thuê con dâu bà ta.

Chúc bà bà trấn tĩnh lại, cố gắng bình thường trả lời Lâm Y. “Đa tạ ý tốt của Nhị thiếu phu nhân, đáng tiếc tính tình vợ Chúc Nhị nhà tôi nhanh nhẩu đoảng, chỉ sợ không làm nổi từ bỏ”.

Lâm Y cười. “Tính tình nhanh nhẩu không xấu, Thanh Miêu cũng một bộ gấp gáp, chẳng phải đang chăm chỉ bán com đĩa đó ư”.

“Cái này, cái này không giống...”. Giọng Chúc bà bà càng nói càng nhỏ, đột nhiên trong cái khó ló cái khôn, nghĩ ra một cớ. “Vợ Chúc Nhị nhà tôi tìm được việc rồi, sáng sớm đã ra ngoài đi làm”.

Lâm Y tỏ vẻ tiếc nuối. “Thật là không khéo chút nào, mời Chúc bà bà về đi, chờ vợ Chúc Nhị làm việc xong cho người ta lại cùng về điểm của ta làm việc”.

Chúc bà bà vội la lên. “Nhị thiếu phu nhân, tôi hâm rượu trong điểm đầu liên can gì tới vợ Chúc Nhị, vì sao phải cùng nó tới tôi mới có thể trở về?”.

Lâm Y lướt nhìn qua thím Dương, ý bảo thím ra mặt.

Thím Dương lập tức mắng. “Nhị thiếu phu nhân nhà chúng ta coi trọng con dâu nhà bà là phúc phần của bà, bà lại ra sức khước từ, rốt cuộc đang giấu giếm cái gì?”. Nói xong đẩy Chúc bà bà ra ngoài cửa. “Chúng ta không cần loại người không biết điều như bà”.

Ngoài cửa có người xem náo nhiệt, đều hào tâm, hỏi. “Chúc bà bà luôn cần cù thật thà, sao phải đuổi bà ấy vậy?”.

Quả nhiên dư luận đáng sợ, may mắn Lâm Y chủ động làm lớn chuyện lên, bằng không để chuyện kể từ miệng Chúc bà bà, người ta còn tưởng Lâm Y khất khe nhân công.

Lâm Y ra trước, nói. “Điểm của tôi còn thiếu người hâm rượu, vì thế không tiếp tục kinh doanh được, nghe nói con dâu thứ hai trong nhà họ Chúc có tay nghề hâm rượu rất siêu, tôi định mời về làm việc, không ngờ Chúc bà bà ra sức khước từ, cách nào cũng không chịu. Mọi người phân xử dùm, ngày thường hàng xóm láng giềng có việc còn phải nâng đỡ dựa dẫm nhau, bà ta thân là nhân công trong điểm thể nhưng chẳng chịu cứu nguy, bảo sao tôi không căm tức cho được?”.

Thím Dương bổ sung. “Nhị thiếu phu nhân nhà chúng tôi cũng đâu có đuổi bà ta, chỉ nói bà ta khi nào dẫn theo con dâu đi cùng thì hai người đồng thời làm việc trong điểm, đây là chuyện tốt, mọi người nói thử đúng không?”.

Chủ tớ hai người nói năng đầy đủ lí lẽ, đám đông vây xem lập tức đổi hướng, chỉ trích Chúc bà bà không trọng nghĩa, có kẻ muốn lấy lòng Lâm Y, còn vươn tay đánh bà ta, bà ta sợ tới mức ôm đầu, nhanh như chớp đã chạy mất.

Thím Dương vén áo thi lễ với đám đông xem náo nhiệt, lớn tiếng nói. “Đội điểm chúng tôi muốn được người hâm rượu mới, mời mọi người đến cổ động cho rôm rả”.

Đám người đồng loạt lên tiếng. “Đương nhiên, đương nhiên”. Rồi tan đi.

Lâm Y giải quyết viên mãn chuyện đuổi việc Chúc bà bà, không lưu hậu hoạn, không rước lấy người đòi nói nhảm, Trương Trọng Vi khen ngợi nàng liên tục, Trương Bát nương thở phào một hơi, yên tâm đi huyện Tường Phù.

Hôm nay có thể thuận lợi đuổi Chúc bà bà đi, công thím Dương giúp không ít, Lâm Y lấy tiền thưởng cho thím, nói thím để dành, gửi về cho người nhà và cháu trai tiêu dùng, thím Dương cúi đầu nhận lấy, tự cất đi, cái này không đề cập tới.

Không bao lâu, Tiểu Đại đến bắm, trái cây hồng trên mảnh đất đã dọn sạch sẽ, mời Trương Trọng Vi và Lâm Y đến nơi xem xét. Vợ chồng Trương Trọng Vi đến chợ dưới chân cầu Thiên Hân, đã thấy mảnh đất bằng phẳng thông thoáng, đi xung quanh hai vòng, không hề phát hiện trái nào còn sót.

Lâm Y mười phần hài lòng kết quả, vô cùng cao hứng thanh toán tiền công, tuân thủ lời hứa, thưởng thêm cho gia đình Tiểu Đại năm mươi văn tiền.

Tiểu tẩu tử cảm tiền thưởng, cảm tạ lại cảm tạ. Lâm Y gọi chị ta qua một bên, nói. “Ta còn có một việc muốn nhờ chị hỏi thăm, không biết chị có chịu làm không?”.

Có việc là có tiền, Tiểu tẩu tử gì mà không muốn, liên tục gật đầu. “Lâm phu nhân xin cứ phân phó, nhất định tôi sẽ làm thỏa đáng cho phu nhân”.

Lâm Y hỏi. “Chị còn nhớ vợ Chúc Nhị không?”.

Tiểu tẩu tử tức giận đáp. “Vừa lừa bịp tống tiền chúng tôi xong, làm sao quên ngay được, hận không thể đánh cô ta thêm mấy hèo mới tốt”.

Lâm Y nói. “Ta nhìn cô ta rất quen, lại không nhớ nổi là ai”.

Tiểu tẩu tử hỏi tường một lát, nói. “Hôm qua cô ta né tránh, tôi cũng sinh nghi, Lâm phu nhân đang muốn tôi hỏi thăm xem cô ta là ai?”.

Lâm Y gật đầu. “Sự tình chưa rõ ràng, chớ để lộ tiếng gió”.

Tiểu tẩu tử là người ôn trọng, cười đáp. “Tôi hiểu, xem cô ta né tránh Lâm phu nhân như vậy, nhất định là làm chuyện gì khuất lý, tôi không thể đánh rắn động cỏ được”.

Lâm Y cũng cười, khen. “Chị thật là thông minh”.

Lâm Y thăm dò vợ Chúc Nhị, một là tò mò, hai là lo lắng người khác đâm đằng sau lưng lúc nào không biết; về phần vì sao nhờ Tiểu tẩu tử hỗ trợ, là vì Tiểu tẩu tử người gốc Đông Kinh, bạn bè thân thiết phần đông ở đây, quen thuộc tình huống trong thành, hỏi thăm tin tức là thích hợp nhất.

Chương 185: Động thổ xây nhà

Tiểu tâu từ lãnh mệnh tìm hiểu vợ Chúc Nhị, cùng Tiểu Đại về nhà. Trương Trọng Vi và Lâm Y hai người vẫn ở nơi đó, sắc mặt vui mừng nhìn mảnh đất tám phân, luyến tiếc không nỡ rời đi.

Trương Trọng Vi mỉm cười huých cùi chỏ Lâm Y. “Nương tử, tìm thợ xây hết chưa? Chúng ta ngày mai liền khởi công”.

Lâm Y thờ dãi. “Tìm thợ xây thì dễ, đều có người mỗi giới lo liệu, cái chính là xây nhà kiểu gì, em còn chưa nghĩ ra”.

Từ lúc mua đất tới bây giờ đã qua bốn năm ngày, Lâm Y sớm tính toán đến chuyện xây nhà, nhưng tới giờ vẫn chưa nghĩ thông? Trương Trọng Vi ngạc nhiên hỏi. “Em đang băn khoăn điều gì?”.

Lâm Y kéo chàng về nhà, lôi mấy bản vẽ ra, đưa cho chàng nhìn. Trương Trọng Vi nhận lấy, bản vẽ tất cả đều là nhà bốn viện hợp lại, chàng lần lượt xem qua, chỉ vào một trong số đó, cười nói. “Thì ra nương tử đã chuẩn bị xong từ lâu, ta thấy gian này không tệ, chúng ta xây thế này đi?”.

Lâm Y ngồi xuống cạnh chàng, ý bảo chàng nhìn rõ diện tích bản vẽ, nói. “Đất của chúng ta chỉ có tám phân, nếu xây bốn viện hợp lại để ở thì đủ, nhưng chúng ta cần mở tử điểm, tám phân đất đủ ngồi mấy người?”.

Lâm Y không rõ tám phân đất là bao nhiêu mét vuông, lúc còn chất đống trái cây thói nhìn không rộng là bao, nhưng hôm nay dọn sạch sẽ rồi, năng đánh giá nhiều lắm chỉ bốn, năm trăm mét, diện tích không nhỏ, nếu là ngàn năm sau cũng được xem là biệt thự, nhưng diện tích này dùng để xây tử lâu kiểu sân vườn ao hồ coi như ước mơ xa vời.

Trương Trọng Vi không hiểu ý Lâm Y, nói. “Tám phân đất, ngoại trừ phòng ốc ra, sân giữa xây hoa viên vẫn đủ, rốt cuộc em do dự cái gì?”.

Trương Trọng Vi chưa từng nhìn thấy nương tử điểm của nhà họ Dương, Lâm Y khó gắng giải hết cho chàng được, ngẫm nghĩ, hỏi. “Nếu chúng ta xây nhà để ở, xây thêm hoa viên để làm chi?”.

Trương Trọng Vi không cần suy nghĩ, trả lời ngay. “Đương nhiên là để ngắm”.

Lâm Y nói. “Nhưng hoa viên của tử điểm không chỉ để ngắm, còn là nơi mở tiệc uống rượu vui chơi cho quan khách. Do chàng chưa thấy tận mắt nương tử điểm nhà bà ngoại, trừ mặt tiền hào nhoáng ra, trong hoa viên còn xây cả nhà các nhỏ nhỏ nữa”.

Trương Trọng Vi tới đây mới hiểu tâm tư Lâm Y, cười bảo. “Em muốn ăn một ngụm biến mập luôn hay sao, không thể đâu, hoa viên như vậy cả thành Đông Kinh này được mấy nơi?”.

Chàng nói có lý, Lâm Y cũng biết điều này, chỉ là vẫn hơi thất vọng, như đang ganh đua với chính mình, hay có thể nói rằng đang ganh đua với Ngu phu nhân?

Trương Trọng Vi đúng là hiểu rõ Lâm Y nhất, gấp bản vẽ lại bỏ vào tráp, đóng nắp, nói. “Chúng ta không vội, cất đó đi, sau này có tiền, mua đất rộng hơn nữa, xây phủ có hoa viên đẹp gấp mấy lần nhà bà ngoại luôn”.

Lâm Y cười liếc chàng một cái, dẫn lại câu Trương Bát nương từng nói nàng. “Chàng cứ như là con giun trong bụng em”.

Trương Trọng Vi không biết có nghe được không hay đang cố tình, nghiêm mặt nói. “Ta là phu quân của em, sao em lại dám so sánh ta với giun?”.

Lâm Y cười, than. “Người thành thật mà thông minh lên càng lâu cá hơn người bình thường”.

Trương Trọng Vi nghe nửa câu đầu, tưởng đang khen mình, cười khoái chí, chờ nghe phần còn lại xong, phát hiện không đúng, liền nhào qua, cù léc Lâm Y. Đáng thương Lâm Y, căn bản không bị nhột, còn phải ra sức phối hợp trốn đông trốn tây, não loạn mồ hôi mồ kê đổ ra mới ngừng, cảm thán rằng việc dỗ chồng cũng không hề dễ dàng.

Đùa thì đùa, việc nghiêm túc vẫn phải bàn xong, Trương Trọng Vi lục lại một trận, hỏi. “Đại trạch hoa viên thì không thể, tử lâu may ra, bản vẽ đâu?”.

Lâm Y lấy sổ sách, mở ra, rút bản vẽ đưa cho chàng, nói. “Chuẩn bị sẵn rồi, ban nãy chỉ là mơ mộng thế thôi”.

Trương Trọng Vi nhìn kĩ bản vẽ, tử lâu hai tầng tiêu chuẩn, cũng không lộ liễu chỗ nào, khá phù hợp với tính tình thích kín đáo của Lâm Y, nhưng chờ chàng tiếp nhận báo giá, liền giật mình. “Tất cả đều bằng gạch? Chúng ta không xây gác gỗ?”.

Đại Tổng không ít nhà ngói, nhưng lâu các bình thường đều dùng gỗ, một là bớt việc, hai là tiết kiệm chi phí, nếu dùng gạch toàn bộ, phí tổn phải gấp hai ba lần. Không có vụ hỏa hoạn ở khu đông cổng Chu Tước môn lần trước thì Lâm Y đã không nghĩ tới phải xây nhà gạch, gác gỗ dễ cháy, lỡ tử điểm bất hạnh gặp phải hỏa hoạn, các bà các cô toàn là nương tử nũng nịu chỉ sợ không ai thoát nổi.

Vụ cháy lần trước Trương Trọng Vi cũng còn sợ hãi trong lòng, bởi vậy nghe Lâm Y trấn trở xong, mặc dù xót ruột tiền tài nhưng vẫn đồng ý.

Thợ xây biết xây nhà gạch không nhiều, có điều người môi giới mọi sự thần thông, hết thầy không là vấn đề. Hiện giờ bọn họ là nhà quan lại, thân thiết với nha môn phủ Khai Phong, không sợ bị người ta lừa gạt, mọi sự thuận lợi rất nhiều, chưa đầy ba ngày, vật liệu xây dựng đã lục tục tập kết tại bãi đất trống ngay chợ hoa quả dưới chân cầu Thiên Hân, nhóm thợ xây cũng đã đến đông đủ.

Lần trước khi dọn dẹp trái cây thối, Tiểu Đại biểu hiện không tồi, Lâm Y tin được anh ta, bây giờ vẫn mượn anh ta tiếp, phụ trách trông coi, còn an bài mấy đứa con trai nhà anh ta đến công trường chuyên gạch, kiểm tiền tiêu vật.

Hôm nay động thổ, Trương Trọng Vi tự mình đến công trường đốt pháo, không khí vui mừng khởi đầu, đợi về nhà, người và quà cáp đến chúc đã chen lấn chật như nêm cối ngoài cửa.

Chuyện bọn họ xây nhà chưa bao giờ nói cho người ngoài nghe, cũng không biết quan viên và phú thương làm sao biết được. Lâm Y không dự đoán được tình huống, cùng thím Dương, Thanh Miêu chiêu đãi khách khứa, vội xoay vòng vòng, âm thầm xuýt xoa những người này thật là tin tức linh thông.

Trương Trọng Vi vào điểm nhà mình, trung gian đã có bình phong ngăn cách, bên rộng hơn là khách nam ngồi, bên kia nữ quyến chen chúc một chỗ. Người đến chung vui vừa thấy chàng về liền vây lấy, Trương Trọng Vi mắt thấy trong nhà chén trà không đủ dùng, vội gọi Lâm Y ra thương lượng vài câu, bỏ tiền mời khách nam ra tầu lầu ngồi, cuộc điểm nhà họ Trương bây giờ mới trống trải bớt.

Khách nam vừa đi, các phu nhân nương tử vốn im lặng giả dạng thực nữ lập tức thay đổi hình dáng, lao xao một mảnh, nói đông nói tây, chuyện trò rôm rả, đúng là tiếng huyên náo nhân theo số lượng phụ nữ.

Phu nhân Lục hàn lâm nhìn không quen mắt, chỉ các nương tử nhà phú thương, oán giận với Lâm Y. “Đúng là vợ thương nhân có khác, nhao nhao ồn ào quá đi mất”.

Các nương tử nhà phú thương không giao tình thâm sâu gì với Lâm Y, chỉ là từng vào điểm uống rượu, hôm nay chắc nhìn mặt mũi Âu Dương tham chính mới mang lễ vật đến chúc, hoặc là bọn họ vì phu nhân phù doãn – nay là phu nhân tham chính mới đến, bởi vì bọn họ đang vây xung quanh phu nhân tham chính mà không phải chủ việc vui là Lâm Y, bọn họ vào cửa chẳng qua là nhân dịp.

Các vị phu nhân hàn lâm trong góc kia cũng đang tán gẫu nhộn nhịp, mặt mũi tươi rói, không thua gì nương tử nhà phú thương.

Phu nhân Lục hàn lâm bĩu môi, nói với Lâm Y. “Cô xem bọn họ đi, nói là đến chúc mừng cô, lại chỉ lo riu rít chuyện của mình, người không biết còn tưởng bọn họ đến điểm nhà cô chỉ đơn thuần uống rượu”.

Lâm Y không thêm đề ý, chỉ cười, tình cảnh này nàng đương nhiên có chú ý thấy, phu nhân nhà quan lại cũng thế, nương tử nhà phú thương cũng thế, tất cả đều vì phu nhân tham chính mới đến, thân phận phu nhân biên tu hàn lâm như nàng làm sao đáng để nhiều người như vậy xu nịnh như xưa vịt đầu, theo lời Trương Trọng Vi là “cáo mượn oai hùm” thôi. Nhưng phân oai hùm này Lâm Y vẫn rất đề ý, nhờ gốc cô thụ là Âu Dương tham chính, nhà nàng mới sống những ngày lành.

Thím Dương và Thanh Miêu xen lẫn trong đám người đều đã nhận chỉ thị hết, các vị khách khác có thể sơ sẩy, riêng phu nhân tham chính phải hầu hạ chu đáo tận răng.

Phu nhân Lục hàn lâm nói Lâm Y hai câu, Lâm Y chẳng phản ứng gì, mơ hồ đoán được Lâm Y vẫn đang giận mình vì chuyện lần trước, cũng chẳng trách Lâm Y được, ai bảo đang êm đẹp mình lại đi thử quan hệ hai nhà Trương – Dương làm chi, còn âm mưu cho người ta trúng kế nữa.

Lần trước Lâm Y vận khí tốt, chó ngáp phải ruồi, không rơi vào bẫy phu nhân Lục hàn lâm. To như Vương hàn lâm chưa làm gì được Trương Trọng Vi, phu nhân Lục hàn lâm đứng cạnh Lâm Y cảm thấy hơi sợ hãi, rút hai chén rượu định bồi tội với nàng. Chưa mở miệng đã bị Lâm Y chặn đứng, có một số việc, âm thầm biết trong bụng thôi, bày ra ngoài sẽ xé rách thể diện hai bên, không tốt lắm. Lâm Y tỏ ra có lỗi, nhận chén rượu, chủ động chạm cốc với phu nhân Lục hàn lâm. “Ban nãy đang phát sầu, không đề ý cuộc nói chuyện của chúng ta lắm, thật là có tội”.

Phu nhân Lục hàn lâm không cần nói gì thêm, thể diện bảo toàn, nhẹ nhàng thở ra, tiếp đề tài. “Phu nhân Trương hàn lâm chớp mắt sẽ phát tài, còn sầu gì nữa?”.

Lâm Y nghe tới hai chữ “phát tài”, vội xua. “Sinh kế bức bách, sống tạm mà thôi, nào dám nhận hai chữ phát tài”. Nói thêm. “Nhà tôi vẫn chưa mời được người hâm rượu mới, hôm nay chỉ là lâm thời mời, cứ theo đà này làm sao mở điểm”.

Chuyện cuộc điểm nhà họ Trương bị mất người hâm rượu nên đóng cửa không kinh doanh, phu nhân Lục hàn lâm có nghe thấy, vội an ủi nàng. “Dưới chân Thiên tử, tìm người hâm rượu có khó gì, nhờ người môi giới hỗ trợ là được”.

Lâm Y sớm nhờ người môi giới chọn xong, đã sơ tuyển qua một vòng, ban nãy nói như vậy chỉ là lấy cớ thôi, nàng nghe phu nhân Lục hàn lâm an ủi, giả bộ gật gù cảm kích, tạ ơn giải sầu dùm mình.

Phu nhân Lục hàn lâm ngồi cạnh Lâm Y càng thấy chột dạ hơn, liền xưng rằng muốn đi nói chuyện với các phu nhân hàn lâm khác, quay sang hướng bọn họ. Lâm Y muốn bàn bạc với phu nhân tham chính việc mở tầu điểm mới, nhưng bà còn đang kẹt giữa đám người, căn bản chen không lọt, hơn nữa có nói cũng chẳng nói trước mặt người ngoài được, chỉ có thể chọn lúc khác.

Người trong điểm tuy nhiều, nhưng hơi lưu ý liền nhận ra phân làm hai phe, một phe là hô ủng phu nhân tham chính, số lượng đông nhất, cỡ mười tám mười chín người, phe còn lại phân tốp năm tốp ba, tản mạn hơn, cầm đầu là phu nhân Vương hàn lâm.

Cô đơn nhất là chính chủ việc vui Lâm Y, nàng đứng một mình trong chốc lát, cảm thấy có chút buồn cười, từ lâu nhà mình động thổ xây dựng thế nhưng cho đám người này cơ hội thân cận quyền cao chức trọng, hôm nay thật không uống bọn họ mang quà cáp tới.

Lâm Y là chủ nhân, cũng không thể đứng một chỗ, nhưng trong phòng hai phe, nên đến chỗ phu nhân tham chính dặt hoa trên gấm, hay ra chỗ phu nhân Vương hàn lâm đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Thì ra là cô ta

Nhà Âu Dương tham chính và nhà họ Trương vốn thân thiết, hơn nữa phu nhân tham chính có cổ phần ở cuộc điểm nhà họ Trương, liên can lợi ích kinh tế với Lâm Y, cho dù không hòa theo bộ đồ thì cũng chẳng sao; còn phu nhân Vương hàn lâm lại khác, trong lòng đại khái chắc đang hận nhà họ Trương lắm, chỉ e ngại mặt mũi Âu Dương tham chính, chẳng ai muốn giao thiệp với kẻ ghi hận mình, Lâm Y cũng vậy, nhưng Vương hàn lâm là cấp trên của Trương Trọng Vi, quan hệ ngầm bên dưới thế nào đi nữa, mặt ngoài vẫn phải chu toàn.

Thanh Miêu thấy Lâm Y đứng sau bình phong, nhìn phía các phu nhân hàn lâm ngồi lúc lâu, liền đặt một bầu rượu vừa hâm nóng xong lên khay, bưng tới đưa cho nàng. “Nhị thiếu phu nhân nghĩ muốn tới đó phải không? Muốn đi thì đi thôi, sợ bọn họ làm chi?”.

Thanh Miêu làm sao hiểu được phe phái trong triều đấu tranh gay gắt, Lâm Y cũng chẳng giải thích hết được, chỉ dặn cô phải tôn trọng phu nhân đồng nghiệp và cấp trên của Trương Trọng Vi. Đúng là Lâm Y đang có ý định đến chỗ phu nhân Vương hàn lâm chào hỏi, lúc Thanh Miêu đưa bầu rượu cho nàng, nàng liền nhận, đi đến bàn các phu nhân hàn lâm đang ngồi.

Nàng đến trước bàn mới phát hiện, cũng không phải tất cả các phu nhân hàn lâm đều ngồi cùng bàn với phu nhân Vương hàn lâm, hai vị phu nhân Tôn hàn lâm và Triệu hàn lâm thuộc phe Lí Giác Phu không có mặt, nàng quay đầu nhìn lướt qua phía phu nhân tham chính, hợp lý phát hiện ra phu nhân Tôn hàn lâm, còn phu nhân Triệu hàn lâm vẫn biệt tung biệt tích.

Phu nhân Vương hàn lâm liếc mắt nhìn Lâm Y, nói. “Không cần tìm, phu nhân Triệu hàn lâm về nhà rồi”.

Lâm Y ngạc nhiên, không phải vì phu nhân Triệu hàn lâm về sớm, mà vì thái độ của phu nhân Vương hàn lâm, xem bà ta thần thái tự nhiên, chủ động bắt chuyện, giống như chẳng hề có khúc mắc gì với Lâm Y. Thủ đoạn này xem ra cao cấp hơn hẳn phu nhân Lục hàn lâm lúc trước, Lâm Y vừa âm thầm nhắc mình học hỏi theo, vừa ân cần châm rượu kính phu nhân Vương hàn lâm, lại kính các vị phu nhân hàn lâm khác, ngay cả phu nhân Lục hàn lâm cũng không bỏ sót.

Uống cạn chén rượu xong, Lâm Y tò mò tìm hiểu. “Phu nhân Triệu hàn lâm sao không ở uống hai chén rượu mừng lại đi, chẳng lẽ chê nhà tôi quá mức đơn sơ?”.

Phu nhân Vương hàn lâm bưng chén rượu nhoen cười, nhưng không nói, chỉ nhìn thoáng qua phu nhân Lục hàn lâm. Lâm Y chớp được, thầm nghĩ, khó trách ai cũng truyền rằng phu nhân Vương hàn lâm e ngại thân phận “đức cao vọng trọng” của Vương hàn lâm, không dám nói thị phi sau lưng người khác, sợ chuốc lấy ô danh lắm miệng, nhưng cực thích sai khiến người đi theo mình ra mặt, coi như trò hay, bây giờ xem ra quả là như thế.

Phu nhân Lục hàn lâm là tay sai đắc lực của phu nhân Vương hàn lâm, ngày thường không ít lần ra mặt lên tiếng, chỉ cần lướt qua là hiểu ý ngay, mở miệng cười đón chuyện Lâm Y. “Phu nhân Triệu hàn lâm chê nhà cô đơn sơ? Đùa chứ, cô chắc chưa tới nhà bọn họ, ngay cả cái ghế lạnh còn chẳng có”.

Nhà Triệu hàn lâm nghèo, Lâm Y cũng từng nghe thấy, bằng không lần trước đã chẳng đòi ghi sổ, nhưng nhà cô ta nghèo tới mức đó nàng đúng là lần đầu nghe được, kinh ngạc nói. “Triệu hàn lâm mỗi tháng cũng có bổng lộc cơ mà, không ra nông nổi đó chứ?”.

Mấy vị phu nhân hàn lâm đang ngồi, trong nhà cũng chẳng giàu có gì, phu nhân Lục hàn lâm thở dài. “Quan nhân nhà cô mỗi tháng lãnh được bao nhiêu tiền, cô còn không rõ ư? Có thể nuôi nổi mấy người?”.

Lâm Y gặp phu nhân Vương hàn lâm và phu nhân Đặng hàn lâm liên tục gật gù, nghĩ bụng thì ra đồng nghiệp Trương Trọng Vi mặc dù quan hàm cao hơn chàng, bổng lộc cũng chẳng khá khẩm hơn bao nhiêu.

Chuyện nhà Triệu hàn lâm nghèo khổ vốn là phu nhân Vương hàn lâm cố ý sai sử phu nhân Lục hàn lâm nói ra, nhưng nói ra xong rồi, bản thân mình lại nổi hứng, chưa đợi Lâm Y hỏi thêm, tiếp tục nói. “Nhà Triệu hàn lâm đang đủ sống, nhà bọn họ ai cũng sĩ diện, nghèo rớt mòng tơi mà ra ngoài lại một bộ tiêu tiền như nước, mua thêm một tiêu thiếp, cuộc sống càng khó khăn hơn, lúc trước chỉ cầm cố trang sức quần áo thôi, bây giờ nghe đâu đã cầm hết rồi, vẫn thiếu nợ mấy từ lâu nữa, thật sự hết cách, hiện tại đang thương lượng bán nhà”.

Những gì cô ta nói, Lâm Y đều loáng thoáng nghe qua, bởi vậy không ngạc nhiên lắm, chỉ có câu cuối khiến nàng cảm thấy ngoài ý muốn, không ngờ Triệu hàn lâm có nhà riêng, phải biết rằng ngay cả Âu Dương tham chính còn phải ở nhà thuê kia.

Các vị phu nhân hàn lâm khác không có phản ứng gì đặc sắc, xem ra đều thực hiểu biết tình huống nhà Triệu hàn lâm. Lâm Y tò mò hỏi thêm “Triệu hàn lâm thế nhưng mua được nhà riêng, thật là giỏi giang quá đi chứ”.

Phu nhân Lục hàn lâm xùy một tiếng. “Giời giang thứ gì, sản nghiệp tổ tiên mà thôi, nhà rách ba gian, trong đó một gian vẫn lợp bằng cỏ tranh”.

Thì ra không phải nhà kiếm tiền mua được, bán sản nghiệp tổ tiên, trong mắt người Tống là việc thực sự mất mặt, lúc trước Trương Đồng lâm vào đường cùng cũng chưa chịu bán, xem ra nhà Triệu hàn lâm thật là đã đào không còn sót gốc rễ nào nữa.

Nếu chưa mua đất, cơ hội tốt như vậy, thừa dịp Triệu hàn lâm cần tiền gấp, lại là đồng nghiệp, mua lại nhà bọn họ với giá thấp, xem như an cư lạc nghiệp ở Đông Kinh, có điều hiện tại Lâm Y đã sở hữu đất riêng, làm sao nhìn vừa mắt căn nhà ba gian rách mướp nữa, lập tức cười cho qua.

Phu nhân Vương hàn lâm nhìn nhìn Lâm Y, đột nhiên nói. “Phu nhân Triệu hàn lâm và phu nhân Trương hàn lâm thật đúng là có duyên lắm”.

Đang yên đang lành tự nhiên mở miệng, hơn phân nửa là giấu giếm điều gì, Lâm Y không dám dễ dàng tiếp lời, chỉ lẳng lặng nhìn lại. Phu nhân Vương hàn lâm cười. “Nhà của phu nhân Triệu hàn lâm nằm ngay sau tầu lầu phu nhân Trương hàn lâm đang xây đó, hai người lập tức sẽ là hàng xóm, chẳng phải có duyên lắm hay sao?”.

Thì ra là vậy, không phải ám chỉ gì trên chốn quan trường, Lâm Y nhẹ nhàng thở ra, đang định trả lời, phu nhân Lục hàn lâm cười nói. “Triệu hàn lâm chẳng phải sắp bán nhà sao, còn chưa biết ai sẽ được làm hàng xóm của phu nhân Trương hàn lâm đâu”.

Phu nhân Vương hàn lâm nói ra những điều như vậy quả thực có ý ám chỉ, bởi vậy cực không hài lòng phu nhân Lục hàn lâm chen vào, sắc mặt dù chưa biến, lại bắt đầu làm khó dễ người kia.

Lâm Y chợt nhớ tới ngày điểm nhà mình khai trương, phu nhân Vương hàn lâm cũng bắt bẻ mình như vậy, nghĩ bụng : bà ta đúng là người hẹp hòi, chỉ cần khiến bà ta phật ý, ngay cả thân tín cũng như mây bay.

Phu nhân Lục hàn lâm chống đỡ không được, liên tục nháy mắt cầu cứu các vị phu nhân hàn lâm khác, nhưng ai dám chủ động đâm đầu vào hòng phá đầu, chỉ bụng chèn rệu làm bộ không thấy.

Lâm Y cảm thấy đáng thương thay cho phu nhân Lục hàn lâm, nhưng không có ý định giải vây thay, chỉ xưng các vị khách khác còn chờ chiều đãi, đứng dậy đi về phía phu nhân tham chính.

Phu nhân tham chính vẫn đang bị một đám nương tử vây quanh, thoát nhìn giống như rất hưởng thụ bầu không khí ấy, Lâm Y cũng chỉ sơ lược gật đầu chào hỏi, ý bảo nàng có chuyện cần nói ở chỗ kín đáo hơn.

Lâm Y nhân cơ hội rút ra sau, trốn vào phòng ngủ nghỉ ngơi chốc lát. Thím Dương bụng chèn trà đi vào, thân thiết hỏi. “Chưa bao giờ nghỉ lại nhiều khách như thế, Nhị thiếu phu nhân mệt sắp hết hơi phải không?”.

Lâm Y cười trả lời. “Có chúng nương tử thay ta tiếp khách quý, ta nhàn lắm, có gì đâu mà mệt”.

Thím Dương nghe nàng nói rảnh, liền bầm. “Nhị thiếu phu nhân, Tiểu tẩu tử đến đây đã lâu, báo rằng thiếu phu nhân nhờ chị ta hỏi thăm đã có tin tức, tôi thấy trong điểm đông khách, không dám cho chị ta vào, chỉ nói chị ta chờ phía sau”.

Nhất định là tin tức về vợ Chúc Nhị, Lâm Y vui vẻ, vội nói. “Thím mau gọi chị ta vào đây, nếu có khách hỏi, cứ nói là vợ Tiểu Đại trông coi công trường đến báo cáo tiến triển xây dựng”.

Thím Dương vâng lệnh, xoay người gọi Tiểu tẩu tử vào, bản thân ra ngoài chiều đãi khách khứa tiếp.

Tiểu tẩu tử vừa thấy Lâm Y liền nói. “Lâm phu nhân, phu nhân đoán đúng rồi, vợ Chúc Nhị quả thật là người quen của phu nhân, hàng xóm cũ, cũng cùng họ với phu nhân luôn”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Ân ý hồi hận

Hàng xóm? Cùng họ? Không lẽ là vị Lâm nương tử ngoại tỉnh, dẫn tới vụ cháy ghê gớm lần đó? Lâm Y không tin. Tuy rằng lúc ấy hỏa hoạn đột ngột, nhưng nhà nhỏ sát đường, ôm vàng bạc lụa gấm bỏ chạy không phải việc khó, Lâm nương tử trong tay có tiền, làm sao phải xuống cấp gả cho nhà họ Chúc nghèo mạt như thế? Quan trọng hơn nữa, Lâm nương tử không phải thân tự do, không thể gả cho người khác. Thêm vào đó, vì vụ cháy lúc trước, Chúc bà bà hận cô ta thấy xương, vì sao không tố giác cô ta, ngược lại cưới về nhà làm dâu?

Tiểu tẩu tử không biết Lâm nương tử, hai nghi vấn trước của Lâm Y chị ta không trả lời được, nhưng điều cuối cùng chị ta có biết, liền bầm. “Chúc bà bà cưới Lâm nương tử cho Chúc Nhị, phải nói cũng là vì Lâm phu nhân”.

Lâm Y càng kinh ngạc hơn. “Có gì liên can tới ta?”.

Tiểu tẩu tử nói tiếp. “Chúc bà bà dù hận Lâm nương tử, nhưng không nghĩ tới việc tìm cô ta, là sau này Lâm phu nhân căn dặn để mất tìm, Chúc bà bà nghĩ bụng hoàn thành nhiệm vụ này nói không chừng sẽ được phần thưởng, bấy giờ mới sai các con đi khắp ngõ hẻm tìm kiếm, bọn họ cũng là người gốc Đông Kinh, quen thuộc góc ngách, không qua mấy ngày đã tìm ra Lâm nương tử”.

Lâm Y im lặng, thực có chuyện như vậy, nhưng do Đình phu nhân nhờ cậy, chỉ là Chúc bà bà ra sức tìm kiếm để nhận thưởng, vì sao tìm ra rồi mà không áp giải tới lãnh thưởng?

Thì ra con trai Chúc bà bà là Chúc Nhị, đã sắp ba mươi mà vẫn chưa cưới được vợ, thấy Lâm nương tử trẻ trung xinh đẹp, muốn chiếm lấy không nỡ người nữa. Lâm nương tử cũng là kẻ thông minh, thấy Chúc Nhị có ý với mình, xuất hết kỹ năng dỗ hấn nghe lời, lại bỏ tiền ra mua chuộc Chúc bà bà, nói với bà ta rằng. “Bà bà chẳng qua vì tiền thưởng, nhưng trong nhà Lâm phu nhân có giàu có gì đâu, thưởng được bà bà bao nhiêu chứ? Nếu bà bà không nộp tôi cho bọn họ, vừa được tiền, lại được con dâu, chẳng phải vẹn cả đôi đường?”.

Lâm Y nghe Tiểu tẩu tử thuật lại xong, hiểu được hơn phân nửa, nhưng vẫn có vài nghi ngờ nhất định, vì mọi người, ngay cả Chúc bà bà, thậm chí chính Lâm nương tử, hầu hết đều tưởng Lâm Y muốn tìm Lâm nương tử mà không biết là do vợ cả của Cô lão gia là Đình phu nhân nhờ vả, liền hỏi. “Lâm nương tử vì để Chúc bà bà không nộp mình ra, liền cam nguyện ở túp lều rách nát đó? Vụ hòa hoãn kia dù do cô ta mà phát, nhưng cô ta không phải thủ phạm, cho dù bị nộp thì sao? Thấy cô ta cũng không phải kẻ không có tiền, sao không bỏ ra xây nhà mà ở?”.

Tiểu tẩu tử làm việc cẩn thận, đều đã hỏi cặn kẽ qua hết, lập tức đáp. “Cô ta vừa gả vào nhà họ Chúc, cũng cung tiền ra, chuẩn bị thuê nhà, nhưng chưa làm được gì đã bị Chúc Tam Chúc Tư ham mê cờ bạc mò đi mất, cô ta còn chưa hết con tức, Chúc Đại đã oán giận cô ta chỉ cho tiền mấy chú em mà không cho tiền ông anh, từ đó về sau, cô ta không hề bỏ ra xu nào nữa, Chúc Nhị và Chúc bà bà lục tìm mấy lần vẫn không thấy gì, đành thôi”.

Chị ta nói, Lâm Y gật gù, đợi nghe xong, hiểu hết toàn bộ, Lâm nương tử xác định vẫn còn tiền trong tay, chỉ là không biết giấu ở đâu, nhưng đây không phải vấn đề Lâm Y cần quan tâm, nếu đã có tin tức, thông báo cho Đình phu nhân là được, việc kế tiếp là chuyện nhà của gia đình họ Cô.

Bên ngoài còn có khách, Lâm Y không tiện ra ngoài, liền dặn Tiểu tẩu tử. “Phiền chị lại đi một chuyến, sang nhà Đình phu nhân cách vách thuật lại lần nữa toàn bộ tin tức này giờ, lại dẫn phu nhân ấy đi lãnh người, nhất định phu nhân ấy sẽ trọng thưởng chị”.

Thì ra Lâm Y cũng chỉ là người chịu nhờ vả, Tiểu tẩu tử hiểu được, vâng bắm, xoay người hướng cách vách mà đi.

Thân phận vợ Chúc Nhị đã rõ ràng, tảng đá trong lòng Lâm Y cũng rơi xuống đất, đang chuẩn bị ra xã giao tiếp, thím Dương tiến vào báo. “Nhị thiếu phu nhân, các vị khách chuẩn bị đi rồi”.

Lâm Y ngạc nhiên hỏi. “Chưa ngồi bao lâu mà, sao đã đi rồi?”.

Thím Dương nói, mang theo mấy phần bất mãn. “Phu nhân tham chính vừa than một tiếng mệt mỏi, đám người liên đồng loạt đứng dậy hết, nói là muốn đưa phu nhân tham chính về nhà”.

Lâm Y an ủi thím. “Người ta đến đều là nhìn ở mặt mũi phu nhân tham chính, ân cần bợ đỡ cũng bình thường thôi”. Nàng dẫn thím Dương ra ngoài, đứng ở cổng điểm tiền khách, một đám người vây quanh phu nhân tham chính, chậm rãi đi hướng đầu bên kia con ngõ nhỏ.

Lâm Y quay vào trong điểm, phát hiện bàn của phu nhân Vương hàn lâm còn chưa đi, phu nhân Vương hàn lâm mặt mũi ghen tị không hề giấu giếm, những người khác, ánh mắt liếc tới liếc lui ngoài cổng, một bộ muốn đuổi theo mà không dám.

Lâm Y vừa tiễn khách, đón được ánh nhìn của phu nhân tham chính, đoán rằng là có việc, nhưng phu nhân Vương hàn lâm còn chưa đi, nàng lại không đuổi khách được, chỉ phải nhỏ giọng phân phó thím Dương vài câu, đi tiếp khách tiếp.

Thím Dương ra ngoài cổng dạo một vòng, lúc về cước bộ vội vã, bắm báo Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, Tiểu Đại vừa sai người tới báo, rằng công trường thiếu gạch, mau nhanh mua thêm, bằng không chậm trễ tiến độ”.

Lâm Y vội đứng dậy, tạ lỗi với những người cùng bàn. “Thật là không phải, tôi đi tính tiền trước, các vị cứ ngồi chơi”.

Ban này phu nhân tham chính ngồi trong điểm, phu nhân Lục hàn lâm e ngại phu nhân Vương hàn lâm, không dám tới kính rượu, lúc này nóng ruột muốn tới phủ tham chính để bỏ cứu, đã sớm muốn đi.

Bọn họ vừa nghe Lâm Y có việc vội, xem rằng có hay, cũng đứng dậy nói. “Nếu phu nhân Trương hàn lâm bận bịu, chúng tôi đi trước, ngày khác lại tụ hội một phen”.

Dứt lời, người liền rời bàn, phu nhân Vương hàn lâm thâm hận, lại hết cách, đành đứng dậy theo, cáo từ rồi đi.

Lâm Y tiễn bọn họ ra cửa, một đường luôn miệng xin lỗi, thẳng tới khi bọn họ đi xa nàng mới quay vào nhà.

Sau nửa canh giờ, phu nhân tham chính chỉ dẫn theo nha hoàn thiếp thân Điểm Thúy, ngồi kiệu tới cước điểm nhà họ Trương, từ thím Dương dẫn đường trực tiếp vào phòng trong.

Trong phòng, trên bàn đã châm sẵn hai chén trà nóng còn bốc khói, Lâm Y đang ngồi cạnh bàn chờ, thấy phu nhân tham chính vào, liền đứng dậy hành lễ, cười nói. “Tôi đã đoán là thể nào phu nhân tham chính cũng phải một lúc mới tới được”.

Phu nhân tham chính chỉ biết nói. “Vừa đuổi đi một đám, các phu nhân hàn lâm lại tới nữa, chậm trễ hơi lâu”.

Lâm Y lấy bản vẽ tử lâu đang xây ra, tạ lỗi nói. “Nghe nói phu nhân tham chính gần đây bận rộn, không dám quấy rầy, tự tiện tác chủ xây tử lâu thế này, nhưng vẫn khế ban đầu vẫn có tác dụng, hoa hồng chia như cũ”.

Phu nhân tham chính chỉ cần câu cuối cùng, mặc kệ nàng xây tử lâu kiểu gì, dù sao bà cũng chẳng hiểu được. Bà đẩy trả bản vẽ cho Lâm Y, cười đáp. “Cô làm việc, ta yên tâm. Chỉ là không ngờ không bán linh như thế, mua được đất, xây được nhà”.

Lâm Y khiêm tốn. “Bán linh gì đâu, chẳng qua là của hồi môn”.

Nhắc tới của hồi môn, phu nhân tham chính im lặng, cô con gái thứ ba Hành nương từ lúc trước bị nhà chồng bỏ, gần đây có bà mới tới hỏi thăm, nhưng vì bà không có tiền chuẩn bị đồ cưới, liền lần nữa mãi không dám đòi thảo thiếp. Một bé gái mồ côi như Lâm Y mà của hồi môn đủ để mua mảnh đất, xây được lầu cao gác tía, đường đường con gái nhà tham chính, của hồi môn ít ỏi, chẳng phải khiến người ta chê cười hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Hiểu sai ý

Phu nhân tham chính nhìn nhìn hướng phòng trong, không có bóng dáng Trương Bát nương, hỏi Lâm Y. “Cô em chồng nhà cô đâu, đã bắt đầu chuẩn bị của hồi môn chưa?”.

Lâm Y cười. “Cô ấy là người nhà Nhị phòng, chỉ có cha mẹ cô ấy mới biết có bà mới dám hỏi hay chưa thôi, tôi ở đây chẳng nhận được tin tức gì cả, hơn nữa cô ấy đã gả qua một lần, của hồi môn vẫn còn đó, chuẩn bị thêm không phải việc gì khó”.

Phu nhân tham chính nghe đoạn, thờ dài một hơi. “Cũng nhờ nhà họ Trương giàu có, Hành nương từ nhà ta lúc trước đã chẳng có bao nhiêu của hồi môn, chồng đỡ mấy năm qua lại không còn là bao, phải gả lần nữa thì phải trừ bị thêm lần nữa”.

Phu nhân tham chính vừa là nháy mắt ra dấu, vừa là nói vòng vèo khúc khuỷu, chẳng lẽ chỉ vì than thở về của hồi môn cho con gái? Hẳn là không đơn giản như vậy. Tâm tư Lâm Y nhanh chóng xoay chuyển, đột nhiên nghĩ đến, liệu có phải phu nhân tham chính đang tỏ ý đòi tiền?

Nhà họ Trương nhờ Âu Dương tham chính chiếu cố không ít, sau này còn dựa vào nhiều nữa, mặc dù phần một phần lợi tức cho phu nhân tham chính, nhưng đó cũng không nhiều nhận gì, bởi vậy nếu muốn Lâm Y tặng thêm chút tiền, nàng vẫn đồng ý. Chỉ là, mặc dù nàng nghĩ vậy, ngoài miệng lại không nói, chỉ nói đông nói tây tám chuyện nhà với phu nhân tham chính vậy thôi, đợi Trương Trọng Vi uống rượu về nhà, liền tiễn bà đi.

Trương Trọng Vi quả thật uống rượu, dốc hết một chén canh tinh rượu mới thoát tỉnh táo, cũng không chịu lên giường nghỉ ngơi, còn dựa vào đầu giường nói chuyện với Lâm Y, hỏi nàng. “Ta thấy khách khứa đều đi rồi, sao phu nhân tham chính còn ở lại?”.

Lâm Y cười. “Lúc chàng uống say còn thận trọng hơn cả ngày thường”.

Nàng kể lại việc phu nhân tham chính đặc biệt đến cảm thán về của hồi môn cho con gái xuất giá, hỏi ý chàng. “Em đánh giá, bà ấy muốn chúng ta tặng thêm lễ vật, ý của chàng thế nào?”.

Trương Trọng Vi sờ sờ mặt vẫn còn nóng lên vì uống rượu, nói. “Nếu thực sự là con gái Âu Dương tham chính sắp xuất giá, cũng nên tặng một phần”.

Lâm Y liền gỡ sổ sách, nhìn nhìn kim ngạch còn dư, nói. “Chúng ta đang xây nhà, cũng chẳng dư dả gì, vậy lấy hai thứ trong hộp trang sức vàng của Bát nương tử, lại đặt mua thêm hai thước gấm Tứ Xuyên, được không?”.

Trương Trọng Vi gật đầu. “Em xem rồi làm thôi”. Lại hỏi. “Là cô con gái nào của Âu Dương tham chính vậy?”.

Lâm Y đáp. “Là Hành nương tử, rất thân với Bát nương, là người bị nhà chồng bỏ”.

Trương Trọng Vi nghe xong, gọi lên tâm sự, im lặng trong chốc lát, nói. “Bát nương cũng nên tìm người trong sạch khác, em làm chị dâu, thu xếp giúp nó một hai”.

Trương Bát nương cha mẹ khỏe mạnh, việc hôn nhân làm sao tới lượt Lâm Y quan tâm, nàng đang muốn phản bác, chợt thấy Trương Trọng Vi định nói lại thôi, hiểu được, từ lúc Trương Lương mở tư thực kiếm tiền, cũng chỉ biết bản thân sung sướng, chẳng dựa gì vào ông ta được; Phương thị vì nhà mẹ đẻ thất thế, tinh thần đang sa sút, không có tâm trạng đi quan tâm việc hôn nhân của con gái; mà Trương Bát nương dù chính mình có tâm, cũng ngượng ngùng không mở miệng được.

Lâm Y nghĩ đến đó, liền gật đầu, nói. “Này nếu là ở nông thôn, bà mới đã sớm gõ cửa, chúng ta không quen sinh địa trong thành, cần đề tâm hơn”.

Trương Trọng Vi cũng gật đầu đồng tình, cảm giác buồn ngủ ập tới, gục đầu liền ngủ, Lâm Y vội lót gối sau đầu cho chàng, đắp chăn.

Thím Dương bên ngoài gõ cửa. “Nhị thiếu phu nhân, có việc bẩm báo”.

Lâm Y đi ra ngoài, đóng cửa xong, mới hỏi. “Chuyện gì vậy? Thím nói nhỏ thôi, đừng đánh thức Nhị thiếu gia”.

Thím Dương trên mặt tràn đầy ý cười, nói. “Tiểu tẩu tử vừa tới, bảo tôi nhắn lại với Nhị thiếu phu nhân, đã tìm thấy Lâm nương tử, bị Đình phu nhân mang về dùng gia pháp trừng phạt rồi”.

Lâm Y hỏi. “Vậy Tiểu tẩu tử đâu?”.

Thím Dương đáp. “Đình phu nhân nói, Chúc Nhị cướp cưới thiếp thất nhà người ta, đòi cáo quan, vì trong nhà không đủ nhân thủ, mời Tiểu tẩu tử hỗ trợ”.

Lâm Y cười. “Ta thế nhưng giúp Tiểu tẩu tử tìm được thêm một phần công việc nữa, nhất định phải mời ta uống chén rượu mới được”.

Thím Dương cũng cười theo. “Quay đầu tôi nói cô ấy”.

Lâm Y bảo thím Dương chờ đã, vào trong lấy tiền, dẫn thím ra đường, chọn mua hai thước gấm Tứ Xuyên thượng hạng, lại mua thêm một hộp trang sức khắc hoa sơn đồ.

Thím Dương hỏi. “Nhị thiếu phu nhân mua cho bản thân, hay phải tặng lễ?”.

Lâm Y trả lời. “Tặng lễ, thượng cấp của Nhị thiếu gia sắp gả con gái”.

Thím Dương nghe nói là lễ tặng cho quan lớn, liền do dự, nói. “Nhị thiếu phu nhân, tôi chỉ là bà già ở nông thôn, làm sao hiểu được người kinh thành yêu thích dạng gì”.

Lâm Y cười nói. “Chường quây trong thành tinh ý lắm, thím chỉ cần nói cho bọn họ biết cần thứ gì, nhất định sẽ giúp thím mua được vừa lòng đẹp ý, thím cũng học trộm đi, hiện giờ ta không tiện ra phố, sau này mọi việc đều dựa vào thím hết”.

Xem ra làm nô bộc trong thành cần học vấn cao hơn ở nông thôn, thím Dương vâng lệnh, mang tiền ra phố.

Ngõ Châu Kiều tuy đều là người nghèo ở, nhưng chỉ cần bước ra khỏi ngõ là cả một khu vực náo nhiệt, cửa hàng tơ lụa san sát nhau, thím Dương không cần phí nhiều sức đã mua được hai thước gấm Tứ Xuyên thượng hạng, nhan sắc rực rỡ, được yêu thích nhất hiện hành. Lâm Y sờ sờ, nhìn nhìn, liên tục khen ngợi, lại cắt hai cây trâm vào hộp trang sức mới mua, toàn bộ giao cho thím Dương, nhờ bà đưa đến nhà phu nhân tham chính cùng ngõ, bảo rằng phu nhân Trương hẳn làm thêm tư trang tân nương cho Hành nương tử.

Thím Dương mang lễ vật đi, không bao lâu quay về, đưa cho Lâm Y một tờ giấy vay nợ.

Giấy vay nợ do phu nhân tham chính tự tay viết, bên trên ghi : ngày tháng năm này, Bạch thị nhà Âu Dương tham chính vay vợ của Trương hẳn làm một đôi trâm cài, hai thước gấm Tứ Xuyên, lấy hạn một năm sẽ trả.

Bạch thị, nói vậy chính là phu nhân tham chính, bà viết giấy vay nợ làm chi? Lâm Y không rõ. Chẳng lẽ Bạch phu nhân ngại lễ vật ít ỏi? Nếu thật là vậy thì chính là đại sai lầm rồi, Lâm Y vội hỏi. “Lúc phu nhân tham chính nhận lễ, biểu tình thế nào? Nói những gì?”.

Thím Dương cười nói. “Phu nhân tham chính quả là liệu sự như thần”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Vì sao nói thế?”.

Thím Dương bẩm. “Phu nhân tham chính đoán trước Nhị thiếu phu nhân sẽ hỏi như vậy, cố ý dẫn tôi phải giải thích cặn kẽ cho thiếu phu nhân nghe”.

Thì ra là Lâm Y hiểu sai ý, phu nhân tham chính thiếu của hồi môn cho con gái là không giả, nhưng bà tới chỉ là muốn mượn tiền, ai ngờ Lâm Y hiểu lầm, ghen không chịu hỏi, bản thân bà da mặt mỏng, thấy Lâm Y không nói cũng chẳng có mặt mũi nào mở miệng, mãi cho tới lúc đi cũng không nói ra mục đích.

Lâm Y vỗ trán, hối hận. “Nhìn ta xem, đã sớm quên mất Âu Dương tham chính trước nay thanh liêm, không nhận hối lộ, làm sao vì nhất thời khó khăn mà ám chỉ ta tặng lễ?”.

Thím Dương lại nói. “Như vậy tốt hơn, nếu lúc ấy huych toẹt ra, ngược lại khiến phu nhân tham chính mất mặt”.

Lâm Y ngẫm nghĩ, quả thế, liền thôi vỗ trán, quay sang vỗ ngực, thở ra một tiếng. “Vận khí tốt, lại chó ngáp phải ruồi một lần, chỉ sợ phu nhân tham chính bây giờ đang thầm khen ta suy nghĩ tinh tế, biết giữ thể diện cho bà ấy mới lặng lẽ mua lễ đem sang nhà”.

Thím Dương cười. “Còn phải nói, vừa rồi lúc tôi đi, mặt phu nhân ta vẫn đậm mười phần cảm kích”.

Hai người vui quá, nói lớn tiếng chút, Trương Trọng Vi ngủ trong phòng bị đánh thức, vô cùng bất mãn cầu nhau hai tiếng, Lâm Y vội vẫy tay cho thím Dương lui, bản thân vào phòng dỗ phu quân. Trương Trọng Vi lại ngủ say, Lâm Y nghĩ tới Lâm nương tử cách vách, lòng tò mò nổi lên, dán tai vào vách nghe ngóng, bên kia thế nhưng im lặng không một tiếng động, chẳng lẽ Đình phu nhân mềm lòng, không nỡ xuống tay?

Hôm nay nhất định là ngày bận rộn nhất từ trước tới nay, đang lúc nàng nghe ngóng không xong, cũng định nằm trong chốc lát, người môi giới lại tới, còn dẫn theo bốn người hâm rượu đã qua sơ tuyển, nàng sợ đánh thức Trương Trọng Vi, vội đội mũ trùm, đóng cửa đi ra ngoài, vào trong điểm chọn bàn xa phòng trong nhất mà ngồi.

Người môi giới chỉ bốn người hâm rượu, nói: “Lâm phu nhân, tôi căn cứ lời dặn của phu nhân, điều tra kỹ lưỡng qua rồi, đây là hộ tịch nhà bọn họ, cùng địa chỉ”.

Sơ tuyển lần trước, sáu người hâm rượu đều có tay nghề thượng thừa, nhưng Lâm Y vẫn chưa chọn người nào, mà sai người môi giới giúp nàng điều tra gia đình bọn họ, lọc ra những người có gia thế trong sạch, lại không ở quá xa nội thành Đông Kinh.

Người môi giới dâng hộ tịch các thứ lên, trên hộ tịch chỉ có tên người nam, không ghi tên gia quyến là nữ, bởi vậy Lâm Y nhìn không ra chuyện gì, nhưng nàng có diệu kế khách, lần lượt hỏi từng người trong nhà nhân khẩu ra sao, tên họ phân biệt thế nào, quan hệ vòng vo, đối chiếu với hộ tịch.

Người môi giới làm việc không tồi, Lâm Y hỏi qua một vòng, bốn người trong nhà đều không có vấn đề gì. Sở dĩ nàng cẩn thận như thế là vì các vị khách đặt chân đến từ điểm đều không phú thì cũng quý, tuyệt không thể sơ sẩy, lỡ xảy ra chuyện gì thì không tha thứ nổi.

Thím Dương bụng lò hâm rượu lên, Lâm Y để ý trong bốn người hâm rượu, người vóc dáng cao nhất vội tiến đến phụ giúp, một người khác mặt tròn cũng chủ động mang đầy đủ cốc chén đến.

Bốn người lại thi triển kỹ thuật lần nữa, lần lượt tiến lên mời Lâm Y ném thử. Tay nghề vẫn xấp xỉ nhau như trước, nhưng trong lòng Lâm Y đã có quyết định, giữ lại người có vóc dáng cao và người mặt tròn tròn ban nãy, tiền công bằng với Chúc bà bà, ngày mai bắt đầu làm việc.

Người môi giới lãnh tiền thưởng, dẫn hai người không được chọn đi ra. Hai người hâm rượu may mắn, một người họ Tào, một người họ Mai, dập đầu chào Lâm Y rồi theo thím Dương đi học quy củ trong điểm.

Mọi việc cuối cùng đã xong, Lâm Y quay vào nhà, nằm xuống cạnh Trương Trọng Vi, Trương Trọng Vi ngủ mơ mơ màng màng, cảm thấy có người bên cạnh, lập tức lật người sang ôm lấy, Lâm Y đánh chàng một cái, cười mắng: “Không phân biệt được đồ xanh đen trắng liền ôm, lỡ đâu ôm sai người thì sao?”.

Trương Trọng Vi còn đang trong mộng đẹp, đương nhiên không phản ứng được gì, chỉ có Lâm Y tự mình cười một hồi, cũng chìm vào giấc ngủ.

Trước giờ cơm chiều, đại khái cả hai đều đói bụng, lần lượt tỉnh lại, Trương Trọng Vi lúc này mới thực sự nhận ra bên cạnh có thêm người, giả vờ trách Lâm Y dè dặt cánh tay mình, quần lầy nàng không chịu buông tha, đòi cho được thứ quan trọng mới chịu rời nàng.

Thanh Miêu bên ngoài gọi, mời bọn họ ra ăn cơm. Lâm Y vừa cười mắng, vừa mặc quần áo, chỉnh lại tóc tai, Trương Trọng Vi chưa hoàn toàn tỉnh rượu, liên tục quấy rối, nào là giúp nàng thắt dây lưng, nào là giúp nàng vấn tóc, ước chừng náo loạn hơn nửa canh giờ mới bước ra khỏi phòng.

Lúc này đồ ăn đều đã lạnh phân nửa, thím Dương là người từng trải, chỉ cười thầm không nói, Thanh Miêu đậu đỏ chưa mọc mầm, cong miệng oán giận: “Đình phu nhân cách vách tặng một con cá chép hấp thật lớn, đầy đủ đầu đuôi, lạnh sẽ mất ngon”.

Cá chép ở Đông Kinh cũng bình thường, nhưng đầu bếp biết làm cá lại ngàn dặm chỉ một, phàm là cá đều chặt khúc ra bán, bởi vậy khắp phố xá bán canh cá, nhưng cá còn đầy đủ đầu đuôi rất khó tìm được.

Lâm Y ngồi xuống bàn, thấy cá chép quả nhiên còn nguyên vẹn cả con, đúng là quý giá, khó trách Thanh Miêu tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Khẩn cấp

Cá trong thành Đông Kinh hầu hết đều cắt khúc bán ban đầu là vì giá cá đắt đỏ, một cân cá bán gần một trăm văn, nhà bình thường ăn không nổi một con, chỉ có thể mua chút chút giải thèm, dần dà về sau, người bán cá nguyên con ngày càng ít, mà đầu bếp biết nấu cá cũng ngày càng hiếm có.

Các nhà hàng thượng đẳng cũng có bán cá nguyên con, ăn khi nào làm khi ấy, ném vào nấu chung với nước dùng chua ngọt một lát đã bung lên bàn, gấp một đĩa, mùi tanh nồng trong miệng, người Tống ăn quen, cho rằng ăn cá thì phải thế. Nhưng Lâm Y đến từ ngàn năm sau, dù ở Đại Tống đã nhiều năm, vẫn không chịu nổi vị tanh đó, nhìn món cá trên bàn mà không dậy nổi khẩu vị.

Trương Trọng Vi lại cực thích, ăn hai miếng, lại phân ra làm đôi, gọi thím Dương và Thanh Miêu bụng xuống ăn.

Cá của Đình phu nhân tặng hẳn là do nhà làm, vì không biết nấu nước dùng chua ngọt kia nên đành phải đem hấp, Đại Tống không có rượu làm gia vị, chính Đình phu nhân cũng không biết đến mắm, đừng nói ăn, nghe mùi đã thấy tanh rồi.

Kĩ thuật nấu ăn ở Đại Tổng có đầy đủ chưng, chiên, chần, luộc, gia vị cũng coi như phong phú, hà cớ vì sao không nấu nổi món cá ngon miệng? Lâm Y từng tổng kết lý do rằng : một là không có rượu gia vị khử mùi tanh, cũng không biết dùng dấm và rượu uống để thay; hai là dầu mỡ quá đắt đỏ, phần lớn tiếc không nỡ cho vào, thậm chí dưới bếp căn bản không có dầu mỡ tồn tại, cá chỉ luộc trong nước sôi có thể ngon ở đâu được.

Lâm Y nhìn Trương Trọng Vi ăn hào hứng, nghiêng đầu ngắm, buồn cười hỏi. “Con cá này vừa thấy là biết không cho dầu, mùi tanh nồng cả mũi, có gì mà ngon vậy?”.

Trương Trọng Vi khảy xương cá, trả lời. “Từ Từ Xuyên đến Đông Kinh, cũng chỉ có mình em dám dùng dầu ăn, ngay cả rau xanh cũng bỏ dầu, em thử ra ngoài nhìn xem, ngay cả bếp của chính điểm cũng không bỏ nửa giọt dầu vào món rau”.

Thói quen “xa xỉ” này Lâm Y không cách nào đổi được, lắm bầm. “Chúng ta cũng không phải mua không nổi dầu ăn, vì sao không dùng, em thấy các món chiên xào dùng dầu, chẳng ăn còn đỡ đói hơn em”.

Nàng nhớ tới những ngày còn ở tiểu viện nhà họ Trương, lần đầu vào bếp phụ thím Dương, nàng xào một đĩa cải trắng, Phương thị thấy nàng ngay cả rau xanh cũng cho dầu, giận thở hổn hển, mắng nàng một trận thật ác, không ngờ ăn xong lần đó, mấy lần sau ăn rau xào như cũ đều cảm thấy nhạt nhẽo không đủ vị, nghĩ bụng trong nhà dù gì có ruộng cày, không lo thiếu tiền mua dầu ăn, liền bảo thím Dương cũng học theo bỏ dầu vào xào rau, từ đó về sau cách xào nấu của nhà họ Trương khác biệt với các nhà khác.

Trương Trọng Vi đại khái cũng nhớ lại thời gian đó, cười ha ha không ngừng, Lâm Y trừng mắt liếc một cái, đẩy đĩa cá đến trước chỗ chàng.

Trương Trọng Vi ăn hết cá, mới nhớ tới hỏi Lâm Y. “Nương tử, cá nguyên con giá xa xỉ, Đình phu nhân sao lại tặng chúng ta quà quý vậy?”.

Lâm Y nói băng quơ. “Chắc do tìm thấy tiểu thiếp nhà phu nhân ta rồi, nên trong lòng cao hứng”.

“Tiểu thiếp?”. Trương Trọng Vi giật mình sững sốt, nhận ra là Lâm nương tử, mừng rỡ hỏi. “Tìm thấy rồi? Ở đâu? Ta gô cô ta đi gặp quan”.

Lâm Y giữ chàng lại. “Chàng hồ đồ rồi sao? Dù vụ cháy đúng là do cô ta mà có, nhưng thủ phạm phóng hỏa không phải cô ta, quan phủ làm sao thẩm tra xử lý chuyện cô ta thậm thụt ngoại tình”.

Trương Trọng Vi sờ sờ đầu, ngược ngược nói. “Cũng đúng, chuyện này nên về Đình phu nhân quản, Lâm nương tử trong tay có không ít tiền, Đình phu nhân bây giờ phải phát tài, khó trách ra tay rộng rãi như vậy”.

Lâm Y cũng đoán tương tự, nếu Đình phu nhân không ép hỏi được Lâm nương tử số tiền, tuyệt đối không có khả năng mua cá tặng bên này. Lại nói tiếp, Đình phu nhân cũng thật là cao tay ẩn, tiền của Lâm nương tử, Chúc bà bà và Chúc Nhị không moi ra được một xu, thế nhưng phu nhân ta lại đòi được.

Nhưng từ lúc Lâm nương tử bị dẫn về, cách vách liền im lìm, không biết Đình phu nhân sử dụng biện pháp gì. Lâm Y rất muốn học tập một phen, tò mò ngứa khó nhin, chờ ăn cơm xong, bỏ mút quả trái cây các thứ trong điểm vào cái hộp, sai Thanh Miêu đưa sang đáp lễ, lặng lẽ dọn dõ. “Nghe nói Đình phu nhân đã bắt được Lâm nương tử, em đi nghe ngóng một cái rồi về kể lại”.

Tìm hiểu tin tức là đại ham mê của Thanh Miêu, nghe vậy liền hưng trí bừng bừng, ôm cái hộp, hớn hờ bước đi. Lâm Y không cần đợi lâu, đã thấy Thanh Miêu quay lại, vội hỏi. “Thế nào rồi?”.

Thanh Miêu vẻ mặt nghi ngờ, nói. “Em có gặp Lâm nương tử, trên mặt tuy có dấu nước mắt, nhưng người vẫn êm đẹp, quần áo chỉnh tề, mặt mũi ngay cả một vết xước đỏ cũng không có”.

Lâm Y lại hỏi. “Thái độ của cô ta với Đình phu nhân sao?”.

“Rất là cung kính, dường như còn chứa vài phần sợ hãi”. Thanh Miêu đáp.

Lâm Y càng tò mò hơn nữa, rốt cuộc Đình phu nhân dùng diệu chiêu gì? Đáng tiếc nàng và Đình phu nhân giao tình quá cạn, không có cách nào tìm hiểu sâu hơn. Thanh Miêu cũng tò mò vô cùng, ra chủ ý. “Bát nương tử và Đình phu nhân là tri kỉ, không giấu nhau điều gì, chờ Bát nương tử về, chúng ta nhờ cô ấy đi hỏi thăm”.

Lâm Y dí trán cô nàng, cười. “Muru ma chúc quý đều là em, không được gộp ta vào”.

Thanh Miêu thề lười. “Là em là em, chờ Bát nương tử về tới, để em đi nói cho cô ấy”.

Trương Trọng Vi hiếu kỳ nhìn phía bọn họ, hỏi. “Nương tử, hai người đang nói chuyện gì đó, kể ta nghe nữa”.

Lâm Y thuận theo nói giỡn. “Thanh Miêu kể phố Đông có cô nương, nhan sắc cực xinh đẹp, cha mẹ cô ta đang muốn bán cô ta, em định đến hỏi giá”.

Không biết Trương Trọng Vi có nghe thủng hay nghe rớt, vẫn làm bộ như không có gì, nói. “Mướn người rẻ hơn, sao phải mua, nếu thành thật thì thôi, còn lỡ nhìn lầm thì hỏng, trả lại hoặc bán trao tay đều phiền toái lắm”.

Lâm Y nghe thấy “trả lại”, dù nàng đã quen lẻ lối mua bán ở Đại Tổng mà vẫn nhin không được sững sốt, rốt cuộc vẫn là xã hội tư tưởng tôn ti cao thấp, Trương Trọng Vi sinh trưởng ở địa phương này, là người Tổng, càng khắc sâu vào xương tủy. Nàng nói là cô gái, Trương Trọng Vi liền xem như hàng hóa, khiến Lâm Y không biết làm sao kết thúc trò đùa này, đang ngẩn ngơ, Trương Trọng Vi đã sắp lại gần mặt nàng, nhỏ giọng nói. “Dò xét tâm tư ta,

cẩn thận ta làm thật”.

Lâm Y giật mình thẳng cả lưng, nhìn Trương Trọng Vi, chàng đã ra khỏi cửa điếm, còn quay đầu lại nhìn nàng cười cười, khiến người ta không rõ ý tứ.

Lâm Y đuổi theo ra cửa, định dặn dò như thường ngày một câu “Không được đi uống rượu với kỹ nữ”, tới lúc há mồm lại nghẹn không nên lời. Nàng ngo ngắc vào trong phòng, ngã vật ra giường, khóc suốt mấy giờ, cũng biết Trương Trọng Vi chỉ nói đùa thôi, nhưng nàng lại cảm thấy buồn lòng ghê gớm.

Từ lúc ở nông thôn, rồi vào thành, hoàn cảnh biến đổi, người cũng biến đổi theo, nhất là Trương Trọng Vi, đôi khác càng rõ rệt, đầu óc lạnh lợi hơn, có phải tâm tư cũng lung lay hơn không, có thể một ngày nào đó trong tương lai, không cần Lâm Y thử, chính chàng cũng dẫn người về nhà không?

Lâm Y biết mình suy nghĩ miên man, nhưng chẳng trách được nàng, chỉ biết trách thói đời ở Đại Tống như thế, quá nhiều thứ quyến rũ, đàn ông nạp thiếp cũng là hợp lý hợp pháp, nàng ngay cả một nơi để tổ khổ cũng không có.

Nằm chốc lát, Lâm Y liền chùi nước mắt, xoa người xuống giường, bắt đầu tính sổ, tiền trong tay mình, lo lắng nhiều như vậy làm chi, có thời gian suy nghĩ ngớ ngẩn, không bằng nghĩ cách kiếm thêm nhiều tiền. Xuất thân từ bé gái mồ côi, qua bao phen chịu khổ, chỉ có tiền là cho Lâm Y cảm giác an toàn nhất.

Sổ sách, không lật thì thôi, lật là kinh người, Lâm Y nhìn chằm chằm một số chi khổng lồ, hoảng loạn trôi qua mới nhớ ra, hôm nay vừa mua thêm gạch mới, nàng vội gảy bàn tính, tính xong, ngây dại, cứ theo đà này, chờ phòng ở hoàn công, ngay cả tiền mua vừa trất tiền cũng không có, đừng nói chi tới đồ trang trí, hoa cỏ, bàn ghế hay tách chén.

Làm sao bây giờ? Đối mặt với thực tế, Lâm Y cảm thấy bản thân ngờ vực vô căn cứ vớ vẩn ban nãy thật là ngây thơ đến buồn cười.

Nàng đi tới đi lui trong phòng, lòng lo lắng, ánh mắt mờ mịt. Thím Dương vào dâng trà, thấy nàng như vậy, hỏi. “Nhị thiếu phu nhân sao vậy, gặp phải chuyện gì khó nghĩ?”.

Đúng là khó, đích thực là quá khó, Lâm Y gật đầu trong vô thức.

Thím Dương thấy nàng không nói, thân là người hầu, không tiện hỏi kỹ, đành phải nói. “Để tôi gọi Nhị thiếu gia về, hai người thương lượng bàn bạc được không?”.

Lâm Y ngừng bước, là nên gọi Trương Trọng Vi về cùng phiên nào, gánh nặng gia đình không thể đặt hết lên vai nàng được, cho dù Trương Trọng Vi đủ tự giác, nhưng cũng nên thường xuyên nhắc nhở chàng, đàn ông luôn phải gánh trách nhiệm nuôi dưỡng gia đình, miễn cho phụ nữ quá mức giỏi giang, ngược lại khiến bọn họ sinh ra tật xấu.

Nàng gật đầu nhìn thím Dương, thím Dương liền đi, lập tức ra công trường mời Trương Trọng Vi về nhà. Lâm Y thấy chàng vào phòng, cũng không nói gì, đặt sổ sách trước mặt chàng, chỉ vào sổ chi cho xây nhà để chàng nhìn.

Phí tổn xây nhà gạch cao hơn gấp nhiều lần xây bằng gỗ, bút chi lớn như vậy, Trương Trọng Vi đã sớm liệu trước, chỉ là chàng không rõ của cải của Lâm Y bao nhiêu, bởi vậy chưa từng hỏi tới.

Mà Lâm Y, vì mảnh đất và tòa nhà, đã lấy luôn khối tài sản khai man trước lúc cưới ra xài, nếu không gom đủ tiền trước lúc xây xong, cả nhà sẽ ăn không khí.

Ngắn hạn dựa vào tiền do cước điếm nhà họ Trương kiếm được là không thể, Trương Trọng Vi ngẫm nghĩ, nói. “Ta đi mượn đồng nghiệp”.

Lâm Y buồn cười, nói. “Bọn họ giàu có bao nhiêu chàng còn không rõ sao? Không mượn chúng ta là đã tốt lắm rồi”.

Điều này cũng đúng, ví dụ như nhà Triệu hàn lâm, đến mức phải bán cả tổ ốc. Trương Trọng Vi vỗ đầu bứt tai, nói. “Mượn thúc thúc và thím vậy”.

Lâm Y chỉ nhìn chàng, không lên tiếng. Mượn tiền Phương thị? Nàng không có lá gan đó, lỡ bị bám lấy thì sinh đủ thứ chuyện, có điều nếu gạt Phương thị mượn Trương Lương thì cũng được đấy, nhưng nghe nói Trương Lương mở tư thực kiếm được không đủ kham tiêu xài, uống rượu còn phải giật tiền bán đồ ăn vặt của Phương thị.

Phương thị là người như thế nào, Trương Trọng Vi cũng hiểu, nhưng nghĩ rằng dù gì cũng là mẹ ruột, không thể bạc đãi con trai, liền tự tiện làm chủ quyết định việc này, lại nhớ tới vợ chồng Trương Lương không có nhiều tiền, mượn chắc chưa đủ, mới nói. “Mượn thêm của Đại ca Đại tẩu”.

Lâm Y không biết chàng đã tự quyết sẽ vay tiền Phương thị, còn tưởng chàng hiểu tâm ý mình, chỉ mượn vợ chồng Trương Bá Lâm, liền cười. “Được đấy, Đại tẩu có tiền, hơn nữa hào phóng, nhưng dù là anh em ruột cũng nên tính toán rõ ràng, phải viết giấy vay nợ”.

Trương Trọng Vi đồng ý, chiếu theo dự toán trên sổ sách, bắt đầu viết giấy vay nợ, Lâm Y cao hứng Trương Trọng Vi gánh vác khó khăn trong nhà, không hề để ý có tới hai tờ giấy vay nợ được viết.

Trương Trọng Vi viết xong, cất vào trong áo, nói. “Thừa lúc trời chưa tối, ta đến huyện Tường Phù một phen, tiền này, mượn sớm an tâm sớm”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 190: Trọng Vi vay tiền

Lâm Y cười nói. “Vay mau đi, dù sao Đại tẩu không lấy tiền lãi, mượn sớm có dùng cũng tốt”.

Trương Trọng Vi cắt giấy vay nợ vào ngực, tiếc không nổi mướn kiểu ngồi, dựa vào đôi chân đi một mạch tới huyện Tường Phù. Trương Bá Lâm và Trương Lương không ở nhà, Phương thị đang ngồi trong cửa hàng quả vật, thấy Trương Trọng Vi đến, cực kỳ vui mừng, vội kêu thím Nhâm coi cửa hàng, bản thân dẫn Trương Trọng Vi vào nhà.

Trương Trọng Vi nói rõ ý định đến, bảo rằng vợ chồng mình đang xây nhà, thiếu tiền, định vay Phương thị. Mọi bậc cha mẹ đều cưng đứa nhỏ hơn, Phương thị vừa nghe chàng muốn mượn tiền, không thêm hỏi nguyên do, trước giờ rương mưng ra. Trương Trọng Vi cảm động lắm, áy náy nói. “Thím chưa từng hưởng phúc từ cháu ngày nào, lại phải lao tâm vì cháu”.

Phương thị khoác tay, đưa tiền cho chàng. “Sợ thúc thúc con trộm đi uống rượu, đặc biệt giấu giếm, mau cầm lấy”.

Trương Trọng Vi viết trong giấy vay nợ là mười quan tiền, nhưng Phương thị đưa cho chàng chỉ hơn hai quan, xem ra chàng nghĩ quá xa về độ giàu có của Phương thị. Tay chàng sờ vào trong áo, nên viết một tờ giấy vay nợ khác, hay lấy tờ đã ghi mười quan? Chàng do dự nhất thời, đột nhiên cảm thấy xấu hổ vì suy nghĩ của mình, Phương thị sinh chàng ra dưỡng dục chàng nên người, chàng không biết tần hiếu thì thôi, lại ở đây so đo mấy quan tiền.

Thôi, trước cứ gạt Lâm Y vậy, dùng bổng lộc của mình từ từ bù vào chỗ thiếu, Trương Trọng Vi dứt khoát lấy tờ giấy vay nợ mười quan ra, đưa cho Phương thị. “Thím, tiền này coi như cháu mượn”.

Phương thị ban đầu không chịu nhận, nói rằng làm gì có đứa con nào vay tiền mẹ ruột còn ghi giấy vay nợ, nhưng trong lúc đẩy qua đẩy lại,瞥 mắt nhìn thấy số tiền ghi trên giấy, trong lòng sinh nghi, rõ ràng chỉ mượn hơn hai quan, vì sao trên giấy viết thành mười quan, chẳng lẽ con trai muốn hiếu kính mình, lại sợ con dâu cản trở, mới nghĩ biện pháp này?

Trương Trọng Vi càng cố nhét tờ giấy vào tay Phương thị, Phương thị càng định nhìn mình đoán đúng, liền nắm luôn, hỏi. “Trọng Vi, từ lâu kia là con quan, hay Lâm Tam nương quan?”.

Trương Trọng Vi đáp chi tiết. “Cháu phải ở Hàn Lâm viện làm việc, làm gì có thời gian quan, hơn nữa nhà cháu sắp mở là nương tử điểm, đàn ông không được vào”.

Phương thị “À” một tiếng, lại hỏi. “Vay tiền kiếm ra là con quan, hay Lâm Tam nương quan?”.

Trương Trọng Vi hiểu kính thì hiểu kính, bụng vẫn chưa vài phần cẩn thận, nghe thấy mùi khả nghi, lập tức xả nói dối. “Cháu là trụ cột trong nhà, đương nhiên phải do cháu quan, vợ cháu lo kinh doanh, cháu quan tiền”.

Phương thị nghe vậy, an tâm cười hớn hở, liên tục nói. “Đúng, rất tốt, rất tốt, vẫn là con trai cưng của ta có năng lực, không giống ca ca con, tiền đều do vợ nó quan, muốn mượn nó một văn tiền cũng khó”.

Trương Trọng Vi càng nghe càng thấy không thích hợp, ý của Phương thị là bà ta đã từng mượn tiền Trương Bá Lâm, ngắt nổi bất thành, nếu bản thân bà ta thiếu tiền, vậy hai quan hơn này ở đâu ra?

Phương thị thấy chàng lâm vào suy tư, mặt đỏ lên. Bộ dạng rơi vào mắt Trương Trọng Vi, chàng giật mình nhớ tới Phương thị cũng từng mượn tiền Lâm Y, khi đó bị chuyện của Trương Bát nương làm rối bù lên, mới không thực hiện được, chẳng lẽ Phương thị không phải thiếu tiền, chẳng qua mượn cái có đó để chiếm lấy tiền tài của con dâu?

Trương Trọng Vi rất không muốn nghĩ xấu cho mẹ ruột của mình, dùng sức lắc đầu, đứng dậy, muốn đến phòng anh trai chị dâu tiếp tục vay tiền, nhưng chưa bước đi bỗng sực nhớ trong phòng chỉ có mình Lí Thư, em trai bên chồng như chàng đi vào thực sự không ổn, liền thôi.

Phương thị hỏi. “Con định đi đâu? Ở lại ăn cơm đã rồi đi”.

Trương Trọng Vi trả lời thực, xin nhờ Phương thị cầm giấy vay nợ chàng viết đến vay tiền Lí Thư. Phương thị đồng ý luôn miệng, nhưng không nhận giấy vay nợ, đứng dậy đi ngay, nói. “Anh em ruột, vay vay cái gì, nghe mà xa lạ”.

Trương Trọng Vi không lay chuyển được bà ta, đành rút tờ giấy về, tiền bà ta ra cửa.

Nhà mẹ đẻ Phương thị tuy đã suy bại, nhưng anh trai bà ta Phương Duệ mới chỉ bị giáng chức, chưa bị bãi quan, còn nhiều thời gian, luôn có lúc sẽ được thăng lên lại, bởi vậy bà ta luôn tự nhắc nhở chính mình, lúc đối diện với con dâu không thể thấp hơn một cái đầu, vì thế bà ta ưỡn ngực ngẩng cổ, nghênh ngang đến trước phòng Lí Thư, chờ Thanh Liên vén màn.

Thanh Liên trước giờ vì nhanh nhẩu tự chủ trương nên rất hay ăn phạt, bây giờ biết lo được lo mất, Phương thị đứng đó nhưng cô ta không biết nên vén màn cho vào hay bấm báo trước.

Trong lúc cô ta đang do dự, Phương thị sốt ruột, giáng một cái tát qua, mắng. “Nô tỳ mắt mù, không thấy Nhị phu nhân ta tới sao?”.

Lí Thư ở trong phòng, nghe được cái tát chất chứa, nhưng cô không để ý thiếp thất của Trương Bá Lâm do ai giáo huấn, lười nhúc nhích, phất tay ra hiệu cho Cẩm Thư.

Cẩm Thư bắt được cơ hội áp qua Thanh Liên một bước, vội vàng ra cửa, cười hi hi quăng thêm một cái tát lên mặt Thanh Liên.

Thanh Liên tưởng có người ra cho mình chỗ dựa, không ngờ lại thêm một cái tát, lập tức ngậy người.

Phương thị vì cái tát thứ hai mà nguôi giận rất nhiều, nói với Cẩm Thư. “Cũng là người hiểu quy củ, nha đầu kia thiếu dạy dỗ”.

Cẩm Thư vén màn, mời Phương thị đi vào, cười đơn đả. “Không phải nô tỳ khoe khoang, nô tỳ hầu hạ trước mặt Đại thiếu phu nhân trước giờ, đương nhiên hiểu biết hơn cái thứ chỉ chục trăm phượng ngàn kể trèo lên giường chủ tử rồi”.

Lí Thư ngại lời này khó nghe, lúc hành lễ chào Phương thị, đôi mày hơi chau. Phương thị bị gợi nhớ chuyện cũ, nhớ tới Ngân Tỷ khó khăn lắm mới đuổi đi được, cũng như Thanh Liên, là cánh đàn ông ra ngoài dạo chơi liền dẫn theo về.

Phương thị cảm khái, nhìn Lí Thư cũng thuận mắt hơn, nhưng lại mở miệng đề nghị. “Ta thấy nha đầu kia không tồi, làm thông phòng cũng lâu rồi, tới lúc cho nó lên làm di nương”.

Phương thị bình thường mặc dù chẳng bao giờ nói nửa câu có lý, nhưng cũng không hề mở miệng quản tới trong phòng con trai, hôm nay xem như lần đầu, Lí Thư sững sốt.

Thím Chân không phải đương sự, phản ứng mau lẹ hơn, chen vào. “Đại thiếu phu nhân đã sớm có ý cất nhắc nó lên làm di nương, chỉ là cái bụng nó mãi không có tin tức gì, biết sao được?”.

Gia đình người bình thường có quy củ bất thành văn : nha hoàn thông phòng sinh con trai lập công mới có thể tăng vị làm di nương, bởi vậy Phương thị tuy bị bác bỏ lời đề nghị, có chút bực bội, lại chẳng nói được gì.

Lí Thư bấy giờ mới phục hồi tinh thần lại, vì phòng ngừa Phương thị tiếp tục sinh sự, vội cho Cẩm Thư Thanh Liên lui ra, chỉ chừa thím Chân và hai tiểu nha hoàn còn nhỏ tuổi ở trong phòng hầu hạ.

Phương thị ban nãy chỉ là nhất thời động lòng, cũng không miệt mài theo đuổi, uống ngụm trà xong, liền đi vào vấn đề chính, nói rằng bản thân đến thay mặt Trương Trọng Vi mướn tiền.

Nếu là Trương Trọng Vi hoặc Lâm Y tự mình đến, Lí Thư sẽ không hề do dự cho mướn ngay, nhưng người đến là Phương thị, cô liền đắn đo, vì mới hai ngày trước Phương thị đến tìm cô mướn tiền, cô đã lấy cớ là của hồi môn đã tiêu xài hết.

Hôm nay cô mà cho Trương Trọng Vi mướn, Phương thị nhất định cũng nhân cơ hội đòi một ít, cô không muốn chịu thiệt vụ này, liền cương quyết nói hết.

Phương thị mới không tin lời Lí Thư, cả căn phòng từ trần tới sàn, tùy tiện lấy một hai thứ đi cầm đều có thể cầm được không ít tiền, có sao không cho mướn? Chỉ là nay địa vị của bà ta ở nhà họ Trương đã khác xưa, không dám nói Lí Thư đi cầm cố đồ, chỉ giả bộ đáng thương. “Cô không thèm nhìn kẻ làm mẹ chồng như tôi thì thôi, Trọng Vi là em trai ruột thịt của Bá Lâm, cô không thể mặc kệ nó được”.

Lí Thư bất đắc dĩ, nói. “Mẹ, không phải con không muốn cho mướn, là thật sự không có tiền”.

Thím Chân nhắc nhở. “Đại thiếu phu nhân quên rồi sao, trong ngăn tủ còn ba xâu tiền mà”.

Phương thị vui vẻ trong bụng, chưa đợi lộ ra mặt, Lí Thư đã trả lời. “Đó là tiền thuê nhà tháng sau”.

Thím Chân rút rít. “Ba xâu tiền đâu có đủ trả tiền thuê nhà, biết phải sao đây?”.

Lí Thư giận dữ. “Còn sao nữa, chờ Đại thiếu gia lãnh bổng lộc, nếu chờ không kịp, đành phải đem cầm trước hai bộ quần áo của ta”.

Thím Chân liền ảo não thở dài, sai tiểu nha hoàn đi lục rương quần áo của Lí Thư, nhất thời cả phòng rối thành một mui.

Phương thị không biết bọn họ thiếu tiền thật hay đang diễn trò, vẫn đang hoài nghi, chợt nghe Lí Thư hỏi. “Mẹ, bên ấy còn tiền không, cho con dâu mướn dùng trước”.

Phương thị nhảy chồm lên, y như ngồi trứng cây đinh cắm trên ghế, vừa xoa tay vừa chạy trốn ra ngoài. “Tôi làm gì có tiền, tiền đều bị cha các người trộm đi uống rượu hết”.

Bà ta vừa chạy ra khỏi phòng, bên trong liền rúc rích tiếng cười, đáng tiếc bà ta không nghe thấy.

Trương Trọng Vi còn đang chờ trong đại sảnh, Phương thị cảm thấy bản thân không có mặt mũi đến gặp con trai, liền thuận miệng gọi một bà hầu đến, sai bà ta tới truyền lời cho Trương Trọng Vi, nói bà ta mệt, cần nghỉ ngơi, sẽ không giữ chàng lại ăn cơm.

Trương Trọng Vi nghe xong, đoán rằng Phương thị không mượn được tiền, chàng đâu thể vì vậy mà trách Phương thị, định đến an ủi bà ta, không ngờ phòng Phương thị đã đóng cửa, chàng đành dặn thím Nhâm hai câu, xoay người về nhà.

Phương thị vì cảm thấy không giúp được Trương Trọng Vi, trốn tránh không chịu gặp, Trương Trọng Vi đi trên đường cũng thế, biết bản thân không hoàn thành được việc Lâm Y giao phó, vào thành dạo tới dạo lui, chẳng dám về nhà. Đông Kinh dưới chân thiên tử, phồn hoa rực rỡ, không nghề gì là không có, chàng vừa dạo hai con phố, liền thấy bên đường có một nhà ngân hàng tư nhân, ngân hàng tư nhân chẳng những bảo quản tiền bạc thay khách, còn có thể cho vay, cứu cấp cho người cần tạm thời.

Trương Trọng Vi nghĩ bụng, chàng chính là người cần tiền tạm thời đây, thế nên nhấc chân đi vào, mở miệng hỏi vay chủ ngân hàng.

Ông chủ ngân hàng tư nhân không thèm ngẩng mặt lên, cũng không hỏi chàng muốn mượn bao nhiêu, mượn làm gì, chỉ hỏi. “Khách quan định dùng thứ gì thế chấp?”.

Trương Trọng Vi ngây ra, thì ra tiền của ngân hàng tư nhân cũng chẳng dễ dàng mượn như mình nghĩ, nếu muốn vay tiền, phải có vật thế chấp, mà chàng thì có thứ gì? Cái gì cũng không có.

Chàng nhất thời nóng vội, nói ra thân phận là biên tu Hàn Lâm, muốn dùng thứ đó để chiếm được sự tin cậy của ông chủ.

Không ngờ ông chủ ngân hàng chỉ cười. “Ai chẳng biết Hàn Lâm viện tất cả đều là quan nghèo, cho vay một đi không trở lại, Triệu hàn lâm chỗ các người vay tiền tôi đến nay chưa trả, khế ước nhà còn nằm trong tay tôi đây”.

Trương Trọng Vi bị chế nhạo, mặt đỏ như tôm luộc, gục đầu vội vàng ra cửa.

Sắc trời dần sập tối, chàng có không muốn mấy cũng phải lê từng bước về nhà, chui đầu vào buồng trong. Lâm Y đang bố trí chuyện khai trương lại ngày mai, thấy chàng ủ rũ ỉu xiu quay về, lấy làm lạ, giao chuyện còn lại cho thím Dương, chính nàng cũng vào buồng trong.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Ngoài dự đoán

Trương Trọng Vi thấy Lâm Y đi vào, càng cảm thấy không mặt mũi, ngồi trên ghế nhưng không biết là ngồi thì hơn, hay đứng thì hơn. Lâm Y ngạc nhiên nói. “Chàng đang làm gì vậy?”.

Trương Trọng Vi lấy ra hơn hai quan tiền mượn của Phương thị, đặt lên bàn, suy sụp nói. “Ta thực vô dụng, không mượn được tiền chỗ Đại tẩu”.

Lâm Y nở nụ cười. “Thì ra chàng là vì thế”. Nói xong bưng tráp qua, gọi bảo chàng nhìn. Trương Trọng Vi ngó qua, chỉ thấy bên trong có hai thỏi bạc, chàng nhắc lên ước chừng cân nặng, đánh giá có thể đổi được hai mươi quan tiền, số lượng không nhỏ, chàng lấy làm lạ, hỏi. “Ồ đâu ra vậy?”.

Lâm Y trả lời. “Đại tẩu sai người đưa tới, gã sai vặt vừa đi xong”.

Trương Trọng Vi càng thấy lạ, hỏi. “Thím mượn Đại tẩu, không phải đã nói không có sao?”.

Vì sao Lí Thư không cho Phương thị vay tiền, Lâm Y khỏi nghĩ cũng biết, lúc gã sai vặt tặng tiền tới, cố ý dấn dò chờ nói cho Phương thị biết, để tránh bị bà ta dây dưa. Ý của Lí Thư là cô nguyên ý giúp đỡ chú em chồng, nhưng không muốn đưa tiền cho Phương thị.

Trương Trọng Vi vẫn đang nhìn Lâm Y, chờ nàng trả lời, Lâm Y giận chọc ngón tay vào người chàng, nói. “Chàng làm quan bấy lâu thông minh hiểu người nay đã chạy đâu mất rồi? Đã biết thím và Đại tẩu không hợp, còn nhờ thím đi vay, làm sao vay được?”.

Trương Trọng Vi không rõ. “Tiền này chẳng lẽ là Đại tẩu gạt thím cho chúng ta mượn?”.

Lâm Y gật đầu, lại nói. “Sao lại kêu ‘gạt’, đừng nói khó nghe như vậy, tiền này là tiền hồi môn của Đại tẩu, Đại tẩu cho ai mượn cũng phải báo với thím ư?”.

Trương Trọng Vi không rõ “báo” là ý gì, nhưng nghe khẩu khí Lâm Y không vui, liền ngừng đề tài vay mượn lại, lấy giấy vay nợ trong ngực ra, nói. “Đề ta đưa giấy vay nợ cho Đại tẩu”.

Lâm Y nói. “Không cần chàng bận rộn, em đã viết giao cho gã sai vặt mang về huyện Tường Phù rồi”. Nàng lấy hai quan Trương Trọng Vi mang về, đếm sơ qua, nói. “Là tiền tỉnh mạch, một quan không đủ một ngàn văn, giấy vay nợ chàng có ghi rõ không?”.

Trương Trọng Vi có chút mất hứng, nói. “Thím sinh ta ra, còn so đo tiền tức mạch hay tỉnh mạch ư?”.

Vay tiền không phải để hiếu kính mà là một trả một, bằng không y theo tính tình Phuong thị sẽ lại sinh ra không ít chuyện, Lâm Y không phản đối vay từ Phuong thị, dù sao bà ta cũng sinh ra nuôi nấng Trương Trọng Vi, nhưng hiện giờ đã phân gia, đưa bao nhiêu vay bao nhiêu phải mình bạch, cứ hồ đồ cho qua, sau này trả nhiều hơn số đã mượn, Phuong thị vẫn vỗ ngực nói rằng thu đúng số cho đi; quan trọng hơn, nếu bị mẹ chồng thật là Dương thị biết được, biết ăn nói thế nào?

Đạo lý vụn vặt này mãi mãi không bao giờ nói cho cánh đàn ông hiểu được, Lâm Y không muốn phí công vô ích, chỉ nói. “Em kiếm tiền cũng không dễ dàng, hai quan tiền tình mạch, em trả, phần vượt mức đó, tự chàng giải quyết”.

Trương Trọng Vi bị chọc tức. “Không cần em quản, ta tự lĩnh bổng lộc ta trả”.

Lâm Y thản nhiên nói. “Không vấn đề gì, nhưng lĩnh bổng lộc xong, trước giao cho em tiền dưỡng gia, còn lại mới có thể cảm trả nợ”.

Trương Trọng Vi không nghĩ Lâm Y rạch ròi lợi hại như vậy, giật mình ngăn ra. Lâm Y vỗ vai chàng, cười nói. “Gấp cái gì, thím là mẹ ruột của chàng, chẳng lẽ lại tính lợi tức, giao kì hạn?”.

Kì hạn, lợi tức đương nhiên không có, nhưng ai có thể cam đoan Phuong thị sẽ không tới cửa đòi nợ? Đòi hơn hai quan, Trương Trọng Vi không sợ, nhưng tờ giấy vay nợ Phuong thị đang cầm viết tới mười quan, nếu bị Lâm Y biết được...

Nghĩ tới đó, Trương Trọng Vi chảy mồ hôi lạnh sau lưng, trong lòng dâng lên hồi hận, nhưng chàng không muốn lộ vẻ sợ sệt trước mặt Lâm Y, càng sợ Lâm Y bắt mình đi đòi lại tờ giấy vay nợ. Vì thế cố gắng trấn tĩnh, nói. “Em nói đúng, mẹ ruột của mình, lại không giao kì hạn, chớ vội, chớ vội”.

Lâm Y nhận ra Trương Trọng Vi khác thường, nhưng nàng không nghĩ nhiều, còn tưởng chàng vì lo lắng bổng lộc không đủ trả nợ, thực ra ban nãy cũng là nàng giận quá mới nói vậy, nếu Trương Trọng Vi thật sự không có tiền, chẳng lẽ nàng khoanh tay đứng nhìn? Hơn nữa, nói cho cùng, nàng có thể mở điểm kiếm tiền, tất cả đều dựa vào thân phận quan lại triều đình của Trương Trọng Vi che chở, thiếu chàng, việc làm ăn đã không tốt như vậy, đúng là không nên rạch ròi của anh của tôi.

Hai vợ chồng đều có tâm sự riêng, không ai lên tiếng, im lặng ngồi trong chốc lát, Trương Trọng Vi đứng dậy, bảo rằng muốn ra công trường xem thử.

Lâm Y có tâm muốn chàng quen với việc gánh vác trách nhiệm, ngăn chàng lại. “Đại tẩu nói đất đai của hồi môn của Đại tẩu đều đang ở Tứ Xuyên, dù đã cho thuê, tiền lại không thể vận chuyển đến Đông Kinh trong chốc lát được, Nhị phòng chi tiêu lại lớn, Đại tẩu lấy ra hai thỏi bạc, giá trị bao nhiêu hẳn chàng cũng đã nhìn ra”.

Trương Trọng Vi nhìn tráp, lại nhìn hơn hai quan mượn của Phuong thị, hỏi. “Vẫn chưa đủ?”.

Lâm Y đặt sổ sách lên trước mặt chàng, nói. “Chàng không đương gia không biết cùi gạo đất, chỉ mấy đồng này làm sao đủ dùng, chờ từ lâu xây xong, bên ngoài đặt công hoa, bên trong phải trát tường, mua bàn mua dụng cụ, còn phải mướn nhân công, thu mua trà rượu, theo em tính toán, chúng ta ít nhất phải chuẩn bị năm mươi quan tức mạch, hiện tại đã có hai mươi hai quan, còn thiếu hai mươi tám quan vẫn không có tin tức”.

Hai mươi tám quan, so với bổng lộc hàng tháng của Trương Trọng Vi là năm quan, thực sự là trắng với sao, chàng căng đầu ra suy nghĩ, nhưng không có cách nào.

Thật ra Lâm Y đã sớm có chủ ý, nhưng muốn phu quân cũng phải nếm cảm giác gian khổ khi kiếm tiền, nên giữ im không nói. Thẳng đến ăn cơm tối xong, thấy Trương Trọng Vi vẫn chau mày sầu khổ, mới làm bộ nói chuyện phiếm cùng Thanh Miêu và thím Dương. “Chờ từ lâu mới xây xong, chúng ta phải canh chừng nghiêm chút, không thể người nào cũng cho vào, va chạm quý nhân”.

Thím Dương nhớ tới lúc trước có người trà trộn quấy rối, lòng còn sợ hãi, liên tục gật đầu nói đúng, Lâm Y tiếp tục. “Ta có một biện pháp không cho người tạp nham mò vào được, không biết có hiệu quả không nữa”.

Thím Dương hứng thú hỏi. “Biện pháp gì, Nhị thiếu phu nhân kể chúng tôi nghe đi”.

Biện pháp của Lâm Y giống như quy chế thẻ thành viên của thời hiện đại, phải có người muốn vào uống rượu ở từ lâu nhà họ Trương, phải thăm tra tư cách trước, chứng minh thân phận xong, giao hội phí, trở thành hội viên rồi mới có thể vào uống rượu.

Thím Dương không hiểu chuyện kinh doanh, Thanh Miêu lại có vài phần trời phú, nói. “Biện pháp không tồi nha, vừa có thể bảo đảm người đi vào đều là người quen, vừa kiếm thêm được một món tiền, giúp chúng ta dư dả hơn một chút”.

Câu cuối cùng nói đúng trọng tâm, quả không uống công dạy dỗ nha đầu kia, Lâm Y khen ngợi gật đầu, rồi lại lo lắng. “Nếu chúng ta thu phí hội viên xong, bọn họ lại đổi ý, muốn đòi lại, lúc ấy nên làm thế nào cho phải?”.

Thanh Miêu nói. “Chuyện nào đáng gì, lúc nộp tiền định ra điều lệ, một khi đổi ý, kêu bọn họ đi mà báo phủ doãn”.

Thím Dương phụ họa. “Nương tử nhà đảng hoàng, ai dám lên công đường, chỉ cần nhắc tới đã đánh mất ý định đòi lại tiền”.

Đơn giản vậy sao? Điều lệ kiểu này có vẻ trái pháp luật quá? Lâm Y nửa tin nửa ngờ, ánh mắt phiêu qua chỗ Trương Trọng Vi.

Trương Trọng Vi buồn cười. “Đừng nhìn, muốn biết thì trực tiếp tới hỏi ta là được, lại còn làm bộ với ta nữa”.

Thanh Miêu phụt cười ha ha, thím Dương trừng mắt liếc cô nàng, kéo ra ngoài.

Lâm Y thấy trong phòng chỉ còn hai vợ chồng, giả bộ nổi nóng, vỗ bàn. “Điểm này không phải của chàng ư? Biết gì thì mau thành thật khai báo, còn bắt em hỏi nữa sao?”.

Trương Trọng Vi rút cuộc khí thế không tranh nổi nằng, ngoan ngoãn ngồi lại gần, nói. “Điều lệ tự định, lên chỗ công đường coi như không công nhận”.

Quả thế, Lâm Y thần sắc thất vọng, giấu cũng không giấu được.

Trương Trọng Vi gõ gõ ngón tay, kêu lên. “Mùa đông lạnh lẽo, chẳng có nổi chén trà nóng”.

Lâm Y đoán chàng còn có hậu chiêu nên mới giả vờ giả vệt như vậy, liếc chàng một cái, gọi Thanh Miêu bưng trà, hỏi. “Làm sao có thể hợp pháp hóa được?”.

Trương Trọng Vi bị nằng hành nửa ngày, muốn trả đũa, làm bộ không nghe thấy, đấm đấm chân. “Chạy nửa ngày, mệt mỏi quá đi”.

Lâm Y cắn răng. “Mau nói, em mà hài lòng, tiền mượn thím sẽ không cần chàng quan tâm”.

Nhắc tới chuyện vay tiền Phương thị, Trương Trọng Vi liền chột dạ, không dám dương dương tự đắc nữa, nói. “Muốn hợp pháp hóa rất đơn giản, định ra điều lệ xong, đến quan phủ nộp thuế, ấn dấu, biến thành khế ước đỏ là xong”.

Lâm Y không tin, bình thường mua bán phòng ốc đất đai mới nộp thuế đóng dấu đỏ, điều lệ hội viên, sợ ngay cả quan phủ cũng chưa bao giờ gặp.

Trương Trọng Vi tưởng nằng nhát gan, nói. “Chỉ cần em nộp thuế đầy đủ, quan phủ liền đóng ấn, có dấu đỏ xong, ngày sau sinh chuyện, bọn họ không thể không quán, như vậy em còn sợ cái gì?”.

Lâm Y nhìn chàng từ trên xuống dưới, làm quan mấy ngày, lá gan cũng to ra, nhưng chàng là người ở thời Bắc Tống này, lại chen lấn trong chốn quan trường, nói hẵn là không sai được.

Trương Trọng Vi thấy nằng vẫn do dự, nói tiếp. “Em yên tâm, chờ tâu lâu khai trương, mời phu nhân tham chính đến ngồi chơi, nhất định không ai dám mở miệng đòi lại phí... hội viên gì đó”.

Tên tuổi phu nhân tham chính xác thực có sức mạnh, Lâm Y an tâm, lại bắt đầu đánh giá Trương Trọng Vi. “Chàng tin tưởng em như vậy? Không hỏi xem quy chế hội viên này là như thế nào?”.

Trương Trọng Vi cười khỏ. “Tâu lâu chẳng bao lâu nữa sẽ hoàn tất, trong tay lại không có tiền. Như lửa cháy đặng mông, ta mặc kệ quy chế hội chế gì, chỉ cần kiếm tiền được, không vi phạm pháp luật là ổn hết”.

Thì ra ý tưởng của chàng đơn giản như vậy, Lâm Y nhìn ra cửa, thấy bóng dáng thím Dương và Thanh Miêu, thầm nghĩ chắc bọn họ cũng vậy, chỉ cần trù bị đủ tiền là được, về phần dùng cách nào, tùy ý Lâm Y đi.

Chiêu mộ hội viên, kiếm tiền, không phải việc nhỏ. Lâm Y cho rằng chính mình nên thương lượng với phu nhân tham chính, liền định đến phủ Âu Dương tham chính, lại sợ ở lâu người khác sinh nghi, vì thế đợi hôm sau cước điểm nhà họ Trương khai trương lần nữa, nằng sai thím Dương dùng danh nghĩa vừa nhập rượu mới, mời phu nhân tham chính tới.

Phu nhân tham chính vào cửa, không thấy thím Dương dẫn ra sau bình phòng, mà dẫn hướng vào phòng trong, liền đoán Lâm Y có việc cần bàn, cười nói. “Phu nhân Trương hàn lâm có rượu gì ngon mà đặc biệt mời ta tới vậy?”.

Lâm Y chờ thím Dương ra ngoài, đóng cửa lại, mới đáp. “Chờ tâu lâu mới nhà chúng tôi khai trương, muốn rượu gì cũng có”.

Phu nhân tham chính nghe ra tâm sự bên trong, hỏi. “Sao, xây nhà không đủ tiền?”.

Lâm Y gật đầu, cười đáp. “Phu nhân tham chính tính toán như thần”.

Phu nhân tham chính thở dài. “Cô vừa mua đất, lại còn xây tâu lâu, ta sớm biết tiền vốn không đủ, chỉ tiếc ta đây óc còn không mang nổi mình óc, của hồi môn cho Hành nương tử vẫn phải đi mượn cô”.

Lâm Y nói. “Phu nhân tham chính không cần khó xử, tôi đã có cách, muốn nhờ phu nhân tham chính giúp tôi một chủ ý”.

Phu nhân tham chính vui vẻ nói. “Mau mau nói đi”.

Lâm Y trình bày ý tưởng về thẻ hội viên, cố ý không đề cập tới việc đóng dấu điều lệ, phu nhân tham chính nghe xong, đưa ra biện pháp hết như Trương Trọng Vi, lúc này Lâm Y mới thực sự cảm thấy việc đã thành. Không phải nằng không tin Trương Trọng Vi, mà là rút cuộc chàng vẫn còn mới mẻ trong chốn quan trường, lo lắng về kinh nghiệm của chàng.

Lâm Y có phu nhân tham chính làm chỗ dựa, tâm cuối cùng cũng an, cười nói. “Chẳng qua là để bảo đảm không có bất trắc thôi, có phu nhân tham chính ở đây, ai dám đòi lại hội phí?”.

Phu nhân tham chính lắc đầu. “Quan hệ của chúng ta không thể nói cho người khác biết, nếu thực sự bị bội ước, cũng chớ đẩy tên ta ra, cứ để người đó

đi kiện”.

Lâm Y đương nhiên hiểu đạo lý này, vội gật đầu nói phải, phu nhân tham chính thấy nàng đã xong chuyện, liền đứng dậy ra ngoài uống rượu, nói rằng sợ ở lâu bên trong bị người ta nghi ngờ.

Lâm Y vì tránh hiềm nghi, không đi theo ra ngoài, chỉ gọi thím Dương để ý hầu hạ. Lúc khai trương, nàng nhận ra Đình phu nhân nghiêm nhiên ở trong đám đông khách khứa, Lâm nương tử đứng sau lưng, cung kính hầu rượu, vâng lời còn hơn nhà hoàn. Đình phu nhân rốt cuộc làm sao khiến cô ta phục tùng như thế, Lâm Y lại nổi con hiếu kỳ, chỉ ngóng trông Trương Bát nương mau trở lại, giúp nàng hỏi thăm.

Buổi tối đóng cửa xong, thím Dương xưng trong điểm không đủ người, hỏi Lâm Y có nên mời Tiểu tẩu từ đến hỗ trợ hay không, Lâm Y đang mong Trương Bát nương về, liền dặn Thanh Miêu ăn cơm xong thừa dịp trời còn chưa tối, đến huyện Tường Phù báo tin cho Trương Bát nương.

Sắc trời đã muộn, Phương thị không cho Trương Bát nương về đường khuya, bởi vậy chậm lại một đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Y và Trương Trọng Vi đang uống cháo ăn mần thầu, thấy Trương Bát nương rào bước đi vào, vội tiếp đón. “Sớm như vậy đã về rồi? Chắc chưa ăn điểm tâm phải không, mau ngồi xuống, ném thử mần thầu Nhị ca em mua”.

Thanh Miêu cũng muốn biết diệu chiêu của Đình phu nhân, vội vàng dọn chén đĩa, ăn cần đầy đủ. Trương Bát nương lại xoay tới xoay lui không chịu ngồi vào bàn, ánh mắt liên tục nhìn ra cửa.

Vợ chồng Lâm Y lấy làm lạ, nhìn theo hướng đó, đồng loạt giật mình – Phương thị dẫn theo tay nải, đang đứng ở cửa ngõ vào bên trong, đại khái đang chờ người ra nghênh đón.

Thật là lo đầu trúng đó, bà mẹ ruột này cũng tới quá mau đi, Trương Trọng Vi trong lòng hốt hoảng, nhảy bật lên đầu tiên, vọt một bước ra tới cửa, đón lấy tay nải, kéo Phương thị đưa lưng về phía Lâm Y, nói nhỏ. “Thím, tiền trả nợ cho thím cháu còn chưa đủ, cho cháu thêm hai ngày, trước đừng nói cho Tam nương biết”.

Phương thị ngạc nhiên. “Hôm qua mới cho con vay, hôm nay sao đã đòi rồi”.

Trương Trọng Vi sờ sờ đầu, nghi hoặc hỏi. “Vay thím...”.

Phương thị cá giận. “Không có việc thì không thể đến thăm anh sao?”.

Trương Trọng Vi chỉ lo đề ý tiền nong, không nghĩ tới mặt tình cảm, vội đỡ Phương thị mời vào trong. Phương thị cũng không động đậy, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào Lâm Y, ý tứ là phải để Lâm Y tới đỡ bà ta vào trong.

Lâm Y không ngại thể hiện bản thân mình hiền lành, lập tức cũng bước tới, cùng Trương Trọng Vi đỡ hai bên, cười đón chào. “Thím thật là yêu con gái, còn tự mình tiễn Bát nương lại đây, khiến cháu dâu từ nhỏ không có mẹ, thật là hãm mộ”.

Phương thị rõ ràng đến thăm con trai, lại biến thành tiễn con gái? Bà ta ần ần cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không thể tìm được lỗi nào trong lời nói của Lâm Y mà phản bác, Trương Bát nương sẽ nghĩ ra sao?

Lúc Phương thị đang ngẫm tự hỏi, Lâm Y và Trương Trọng Vi đã đỡ bà ta tới ngồi vào bàn, Thanh Miêu dọn chén lên mức cháo, thím Dương đưa đĩa, bà ta đành phải nhận, trước ăn no bụng đã, xét mục đích đến sau.

Lâm Y vừa khai trương lại cước điểm, từ lâu mới lại đang trù bị, chính đang lúc bận rộn, Phương thị lại đến thêm loạn gì đây. Nàng nén giận Trương Bát nương, liền trừng mắt liếc Trương Trọng Vi, liếc đến chàng trong lòng run sợ.

Trương Bát nương cảm thấy thẹn với Lâm Y, khổ sở ăn không vô, cầm đĩa khua trong chén.

Thanh Miêu đứng sau lưng Phương thị, mắt tròn vòng quanh, hận không thể tròn cho bà ta quay về huyện Tường Phù luôn. Thím Dương sợ Thanh Miêu bị phát hiện, vội vàng kéo tay áo cô, gấp đến độ đầu ướt mồ hôi.

Đương sự Phương thị lại hồn nhiên bất giác, ăn xong một chén cháo còn đòi thêm chén nữa, Lâm Y giữ mặt mũi, không gọi người hầu múc, tự mình động tay. Thím Dương nhân cơ hội khen ngợi. “Nhị thiếu phu nhân thật là hiếu thuận, cho dù là mẹ chồng cũng chỉ tới mức ấy”.

Lời này khiến Phương thị tức giận, ném đĩa xuống, Lâm Y vội giúp bà ta nhặt lên, giả bộ trách cứ thím Dương. “Đừng nói vậy, ta cũng phải hiếu thuận cả thím nữa”.

Phương thị cảm thấy Lâm Y hôm nay phá lệ thuận theo, liền bớt con giận, nhận đĩa tiếp tục ăn cháo. Không hề phát giác được chủ tớ hai người bọn họ trong chốc lát đã vạch rõ ranh giới – bà ta chỉ là thím thôi, không phải mẹ chồng thật.

Tầng ý nghĩa đó Phương thị không nghe ra, Trương Trọng Vi lại nghe được, chàng mất hứng mấy phần, nhưng hiểu được bản thân không nên gây xung đột, nếu Lâm Y đối xử thân mật với Phương thị, lọt vào tai Dương thị nhất định khó nghe, bởi vậy lúc Lâm Y định gấp mần thầu cho Phương thị, chàng nhẹ gạt tay áo nàng, ý bảo để người hầu làm.

Xem ra chàng còn chưa tính là hồ đồ, Lâm Y âm thầm vui mừng, không thêm đề ý ánh mắt như giết người của Phương thị, mần thầu định gấp cho bà ta liền bỏ vào trong chén Trương Trọng Vi.

Trương Bát nương không nhận ra trên bàn bảo tố dần hiện, nhưng trời sinh cũng nấn cảm, phát hiện không khí không đúng, liền đứng dậy định đi, Lâm Y muốn nhờ cô sang cách vách hỏi thăm tin tức, liền cũng rời bàn, vào phòng trong tâm sự.

Lâm Y vừa đi, Phương thị liền ngồi vào chỗ của nàng, kế bên Trương Trọng Vi, oán giận không ngừng, nói Lí Thư bắt hiếu, nói Trương Bá Lâm để nghe thổi gió đầu giường, nói Trương Lương hay ăn trộm tiền của bà ta.

Trương Trọng Vi một mực im lặng nghe, vào tai trái ra tai phải, thẳng đến khi Phương thị bắt đầu quở trách Lâm Y không phải, chàng mới thoáng nhăn mày. Lâm Y ban nãy đối đãi Phương thị thế nào, chàng nhìn rõ ràng, cũng không hề có một chút thất lễ, Phương thị còn nói nàng như vậy, thật là cố tình ăn trộm nhè xương.

Từ lúc nhà mẹ đẻ thất thế, Phương thị học thêm được món nghề nhìn sắc mặt người ta, nhận ra Trương Trọng Vi mất kiên nhẫn, vội đổi đề tài. “Trọng Vi, mẹ thấy nhà con thật là lớn quá, mẹ ở đây hai ngày”.

Bà ta sử dụng câu trần thuật, căn bản không có dấu chấm hỏi nào, hiển nhiên là làm chủ thay cho Trương Trọng Vi luôn, hoàn toàn không lo lắng cảm thụ của bọn họ.

Trương Trọng Vi lúc này đã muốn choáng váng mặt mày, chàng cứ tưởng Phương thị tới đòi tiền, cũng tưởng bà ta sẽ tới làm loạn, chỉ không nghĩ được bà ta đòi tới ở hai ngày, chàng không thể một mình quyết định việc này, làm sao cho phải đây?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Lâm Y thiết cục

Phương thị vì sao đột nhiên nghĩ vào thành ở? Trước kia chưa bao giờ bà ta có ý niệm đó trong đầu, Trương Trọng Vi qua con sừng sốt, sinh nghi, liền hỏi Phương thị nguyên do.

Vừa hỏi, Phương thị đã đổ một phen nước mắt nước mũi, kể lể đủ loại về Trương Lương: cướp tiền của bà ta, đánh bà ta, bức bà ta mua thiếp, không ngày nào không say bất tỉnh mới về nhà, vân vân. Nói đến cũng lạ, hành vi của Trương Lương chỉ nhắm vào mỗi Phương thị, ông ta đối đãi người khác trước nay đều hòa khí, dù là vợ chồng Trương Bá Lâm hay vợ chồng Trương Trọng Vi, các bên đều không có mâu thuẫn lớn, bởi vậy Trương Trọng Vi nghe Phương thị kể lể, không thể sinh lòng đồng tình được, chỉ biết đau lòng mẹ ruột thường xuyên bị đánh.

Nhưng tới lúc Phương thị giở tay áo cho con xem các vết xanh tím trên cánh tay, Trương Trọng Vi không ngồi yên được nữa, cứ để Trương Lương đánh tiếp, mặc Phương thị không chết cũng tàn phế? Chàng nâng Phương thị dậy, muốn đưa bà ta quay về huyện Tường Phù, đòi Trương Lương làm cho ra lẽ.

Phương thị không chịu đi, ôm tay con trai, cứng rắn nói. “Người già khó khăn đi xa đến một chuyến, cứ để ta ở lại hai ngày, hưởng hai ngày phúc lành rồi hãy đi”.

Trương Trọng Vi thấy mẹ ruột đáng thương, tâm cũng không nỡ, liền vào phòng trong hỏi ý kiến Lâm Y.

Lâm Y vừa tiễn Trương Bát nương qua cách vách, đang cầm nửa cái bánh bao ăn, nhất định ban nãy ăn không no, lại không muốn quay về bàn ăn, trốn trong phòng lót dạ. Nàng thấy Trương Trọng Vi đi vào, cầm bánh bao hươ lên, cười hi hi. “Chỉ có mình chàng thôi hả?”.

Trương Trọng Vi đoán Lâm Y nhất định hơn một nửa phần là không chịu để Phương thị ở lại, chàng bất an, trên mặt cũng không nặn nổi nụ cười, thần sắc mặt tự nhiên nói cho Lâm Y yêu cầu của Phương thị, đứng cạnh bàn chờ câu trả lời.

Lâm Y không giận dữ như chàng tưởng, thậm chí giọng nói còn mủi mĩn nhẹ nhàng. “Em cũng muốn giữ thím ở lại hai ngày, chỉ là không có chỗ ở, Bát nương từ còn đang ở ké nhà hàng xóm kia, thật là lực bất tòng tâm”.

Trương Trọng Vi vỗ trán, đứng rồi, đầu có phòng dư, quả thực là lí do chính đáng, ban nãy sao mình không nghĩ ra. Chàng không nói nữa, quay lại trước điểm, thuật lại lời của Lâm Y, chỉ xưng bản thân chột sứt nhớ.

Chàng tuy không nhắc tới tên Lâm Y, nhưng vừa vào phòng đi ra đã thay đổi thái độ, Phương thị có đàn lăm cũng đoán được là liên quan tới Lâm Y, bấy giờ nổi cơn ghen, nhất định đòi vào nói phải trái với Lâm Y.

Trương Trọng Vi sao dám để bà ta vào, vội dang tay ngăn lại, thím Dương cũng chạy tới hỗ trợ, ôm ngang hông Phương thị, liên tục ra dấu bằng mắt cho Thanh Miêu đi vào bẩm báo Lâm Y.

Thanh Miêu xoay người bỏ chạy, vội vàng vào phòng trong, còn chưa mở miệng, Lâm Y đã nhắc tay nói. “Ta biết rồi”.

Thanh Miêu ngạc nhiên. “Nhị thiếu phu nhân, em còn chưa nói mà”.

Lâm Y hừ một tiếng. “Bên ngoài ầm ĩ như vậy, ta đâu có điếc. Đi nói cho Nhị thiếu gia, điểm đã mở cửa, không biết khách khứa sẽ ủa đến lúc nào”.

Chỉ nói phân nửa, Thanh Miêu chờ mãi không thấy câu sau, hỏi. “Nhị thiếu phu nhân chưa nói Nhị thiếu gia phải làm sao”.

Lâm Y nhìn cô, không lên tiếng. Thanh Miêu giật mình hiểu ra, khách khứa nháy mắt sẽ đến, sao có thể để Phương thị làm loạn, phải làm thế nào, trong lòng Trương Trọng Vi đương nhiên phải biết. Cô như tia chớp phóng ra ngoài, lớn tiếng thuật lại lời Lâm Y dặn, lại phóng về phòng trong, thấy Lâm Y ngồi bình chân như vại, vội la lên. “Nhị thiếu phu nhân còn ngồi yên ở đây ư?”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Vậy ta nên làm gì?”.

Thanh Miêu chỉ ra ngoài. “Nhị phu nhân còn ở đó, chỉ dựa vào mình Nhị thiếu gia sao chế ngự được bà ta, thiếu phu nhân không sốt ruột?”.

Lâm Y phì cười. “Bà ta chỉ là thím thôi, cũng không phải mẹ chồng ta, sao ta phải sốt ruột?”.

Thanh Miêu dậm chân. “Không phải nói vấn đề quan hệ, tục ngữ đã nói ‘Bắt người ngán tay’, huống chi Nhị phu nhân còn cho chúng ta mượn hơn hai quan tiền, chi nhiều đó đã sợ không đuổi được bà ta rồi, em là sốt ruột cái đó kìa”.

Lâm Y giật mình, cười to. “Bảo sao hôm nay ta không thấy em ra ngoài phát uy, phân ưu thay chủ tử, hóa ra là cổ kị hai quan tiền”. Nàng đứng dậy, mở hòm tiền, lấy ra nguyên xi hai quan hơn chưa hề động tới, đặt lên bàn, phản phó Thanh Miêu. “Đi đi, ra trả cho Nhị phu nhân, em không cần cổ kị gì nữa”.

Ám chỉ không thể rõ ràng hơn, Thanh Miêu vui vẻ nở nụ cười, cầm lấy tiền. “Nhị thiếu phu nhân yên tâm, chưa tới một khắc thiếu phu nhân sẽ không nghe thấy tiếng ồn kia nữa”.

Cô mang hai quan tiền ra ngoài, ra hiệu cho thím Dương buồng Phương thị ra, nhét tiền vào tay bà ta, nói. “Nhị phu nhân, trả lại tiền cho bà, đưa giấy vay nợ đây”.

Phương thị ném tiền xuống bàn, cả giận. “Thế nào, nghĩ rằng trả hết nợ là đuổi được ta đi? Không dễ như vậy đâu!”. Nói xong lôi trong ngực áo ra tờ giấy vay nợ Trương Trọng Vi đưa bà ta, giơ lên trước mặt Thanh Miêu. “Mày nhìn cho kĩ đi, thấy rõ chưa, nếu muốn đuổi ta đi, cũng được, trước trả đủ mười quan tiền đây”.

Trương Trọng Vi thấy Phương thị lôi tờ giấy vay nợ ra, trong đầu vang lên một câu “Hồng rồi!”, vội kéo Phương thị sang bên, nhẹ giọng khuyên bảo, nhưng Phương thị căn bản không nghe lọt, chỉ trừng mắt nhìn chằm.

Thanh Miêu biết chữ, thấy tờ giấy viết mười quan, còn tưởng mình nhìn nhầm, dụi mắt dụi mắt, nhìn đi nhìn lại, thấy con số kia vẫn không đổi, lúc này mới hoảng lên, hướng vào nhà trong gọi lớn. “Nhị thiếu phu nhân, nguy rồi, Nhị phu nhân tới đây là để cướp a!”.

Lâm Y không hiểu gì, nhận tờ giấy đọc một lần, chỉ thấy bên trên ghi không phải hai quan mà là mười quan, lại nhìn kĩ, nhận ra đây là bút tích của Trương Trọng Vi, nhất thời ghen khí giữa lồng ngực, choáng váng muốn ngất.

Thanh Miêu tin tưởng thái độ làm người của Lâm Y, nếu trả hơn hai quan thì nhất định Phương thị chỉ cho mượn đúng hơn hai quan đó, không có khả năng nhiều ra tám quan kia. Con số thực tế là đúng, vậy trên giấy vay nợ viết sai? Thanh Miêu không biết làm sao, hỏi. “Nhị thiếu phu nhân, Nhị thiếu gia viết nhầm?”.

Đây cũng không phải chữ số Ả Rập, làm sao viết nhầm, mặt Lâm Y tím lại, đã giận đến không thốt ra lời, vứt tờ giấy vay nợ xuống đất, quay người về phòng đóng cửa lại.

Thanh Miêu theo vào, cô cũng không hiểu, nhìn sắc mặt Lâm Y như vậy càng hoang mang hơn, giấy vay nợ dôi ra tới tám quan tiền, nhất định là Nhị thiếu gia cố ý thêm vào. Cô đau lòng tiền của Lâm Y, khổ sở nói. “Nhị thiếu gia sao phải làm vậy...”.

Lâm Y luôn luôn không thích nổi giận, bởi vì nổi giận chẳng có lợi gì cho bản thân, nóng giận thương thân, nàng cũng không thích trừng phạt bản thân vì lỗi lầm của người khác. Lúc này cũng thế, chỉ ngồi buồn trong chốc lát, cố gắng bình phục tâm tình, an ủi Thanh Miêu. “Đừng nóng vội, Nhị thiếu gia cũng là hiếu thảo thôi, muốn đền đáp ơn dưỡng dục của Nhị phu nhân”.

Thanh Miêu cẩn thận quan sát gương mặt Lâm Y. “Vậy việc này coi như bỏ qua?”.

Lâm Y nở nụ cười, nàng không giận không phải là không chấp, tâm bình khí hòa là để tu thân dưỡng tính, khác hoàn toàn khái niệm cắn răng nhẫn nhịn nuốt hết vào bụng.

Thanh Miêu chỉ sợ Lâm Y sầu khổ, vừa thấy nàng cười liền biết việc này có cách, chà xát hai tay. “Nhị thiếu phu nhân có việc muốn làm cứ nói”.

Lâm Y nhìn bộ dạng cô nàng hăm hở, phì cười. “Còn nhiều thời gian, nhất thời chưa vội, nếu chậm trễ mở cửa kinh doanh sẽ mất nhiều hơn được”.

Thanh Miêu gật đầu liên tục, lại hỏi. “Việc cấp bách là đuổi bà ta đi, nhưng bà ta nói không lấy được mười quan sẽ không đi, phải làm sao?”.

Lâm Y không thiếu thủ đoạn để đuổi Phương thị đi, căn dặn. “Nói thím Dương dẫn Nhị phu nhân tới từ điểm Phong Hòa uống rượu, bản thân em lặng lẽ tới huyện Tường Phù, mời Đại thiếu gia đi đón người”.

Phong Hòa tửu điểm là nương tử điểm đang nổi nhất hiện nay, khoảng cách không xa nhưng cách cước điểm nhà họ Trương một con phố, Lâm Y an bài như vậy là muốn đòi Phuong thị đi nơi khác, tránh cho khách khứa đến mà bà ta còn làm ầm ĩ.

Thanh Miêu vâng lời, xoay người ra đi, Lâm Y ngắm nghĩ, lại gọi cô về, nói. “Đại thiếu gia công vụ bận rộn, vẫn là đừng phiền Đại thiếu gia, Đại thiếu phu nhân đang có bầu, không thể lao碌, em mời Nhị lão gia tới đi, chờ ông ta tới rồi, đừng dất đến nhà chúng ta, trực tiếp dẫn qua Phong Hòa tửu điểm đón người”.

Trương Lương có mặt còn sợ Phuong thị không nghe? Thanh Miêu cười thành đóa hoa, đáp lời giòn tan, chạy ra ngoài.

Phuong thị nghe nói sẽ mời mình đi Phong Hòa uống rượu, tuy rằng mừng lắm, lại vẫn hoài nghi. “Các người tự thân mở tửu điểm, còn để ta phải sang nhà khác uống?”.

Thanh Miêu đã sớm nghĩ xong có, trên đường tới huyện Tường Phù rồi, thím Dương nói dối trả lời Phuong thị. “Điểm nhà chúng ta quá nhỏ, sợ không đủ phục vụ Nhị phu nhân, tửu điểm Phong Hòa kia hai lâu to lắm, Nhị phu nhân ngồi trên lầu uống rượu, ngắm phong cảnh, chẳng phải càng thoải mái hơn ngồi trong chỗ nhỏ hẹp như thế này?”.

Phuong thị nghĩ bụng, nếu đã mời mình đi uống rượu thì chắc không đuổi mình đi nữa rồi, bà ta âm thầm đắc ý, trên mặt lại giả bộ khinh thường, làm như không muốn, theo thím Dương đi ra ngoài.

Phuong thị vừa đi, trong điểm liền thoáng vắng thanh tịnh, Trương Trọng Vi đứng tại chỗ, cảm thấy chuyện này không thể nào trốn tránh được, liền can đảm mạnh bước chân vào phòng trong, bắt đầu giải thích. Rốt cuộc vẫn là lần đầu làm phu quân, chàng không hiểu những thời điểm như thế này, phụ nữ cần nghe là câu xin lỗi chứ không phải lời giải thích.

Sự tình bắt đầu trở nên không xong, chàng càng giải thích, Lâm Y càng coi như đang lấy cớ, lạnh lùng nói. “Trương hàn lâm vẫn là mau đi Hàn Lâm viện đi, cẩn thận lỡ công vụ, không nhận được năm quan bổng lộc, tiền thiếu nợ Nhị phu nhân lại càng không trả được”.

Lâm Y chưa bao giờ nói khó nghe như vậy, quả nhiên là giận dữ thật sự, Trương Trọng Vi tự biết sai, im lặng không nói nữa, qua một lúc, buồn thanh nói. “Chuyện đã tới bước này, ta có nói gì cũng vô ích, ta sẽ nghĩ cách trả hết nợ, em không cần lo lắng”.

Lâm Y quay mặt sang chỗ khác, lười nhìn chàng, nói. “Chuyện này ta mặc kệ, chỉ nhắc chàng một câu, đừng vì món nợ lẽ ra không có này mà lơ là nghĩa vụ dưỡng gia”.

Năm quan tiền bổng lộc của Trương Trọng Vi, trả tiền thuê nhà còn chưa đủ, dưỡng gia, vậy lấy đâu ra tiền trả Phuong thị? Chàng chưa nghĩ tới việc này, quả thực là hồi hận vô cùng, hận không thể chạy đến thương lượng với Phuong thị, đòi lại giấy vay nợ.

Đang nói chuyện, hai người hăm rượu đã đến làm công, chốc lát sau, trong điểm lục tục có khách, Lâm Y nhớ thím Dương và Thanh Miêu đều không ở, liền sang cách vách gọi Trương Bát nương, lúc đi ngang Trương Trọng Vi, không thêm mở mắt liếc chàng một cái.

Trương Trọng Vi khổ sở một trận, nghĩ muốn chờ Lâm Y về nói chuyện với nàng nữa, lại e ngại cước điểm càng lúc càng đông nữ khách, không tiện ra ngoài, đành phải chờ dài, đến Hàn Lâm viện làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Phuong thị bị lừa

Thanh Miêu chạy một đường đến huyện Tường Phù, rất nhanh liền mời Trương Lương tới, nhưng tửu điểm Phong Hòa là tửu điểm của nữ giới, Trương Lương không tiện đi vào, Thanh Miêu đành phải thỉnh cầu ông ta đứng ngoài chờ một lát, cô vào trong điểm tìm Phuong thị.

Phuong thị ngồi ở vị trí tốt nhất trên lầu hai, cực kì dễ thấy, Thanh Miêu vừa lên lầu đã gặp bà ta, trước trao đôi ánh mắt với thím Dương, sau đó lại gần gọi Phuong thị. “Nhị phu nhân, Nhị thiếu gia mua về hai thước tơ lụa, không biết phu nhân có ưng hay không, chỉ bằng phu nhân theo nô tỳ về xem thử?”.

Trương Trọng Vi hiện giờ đang lâm cảnh tài chính eo hẹp phải đi vay tiền, không thể nào dư mua tơ lụa, người có chút đầu óc liền biết là dối trá, nhưng Phuong thị đang hưng trí cao, quên hết tất cả, lập tức đứng dậy phải về nhà nhận hiếu tâm của con trai. Không ngờ, bà ta vừa tới cửa đã bị ngăn lại, nữ tử bảo cao lớn vạm vỡ chạy đến đòi tiền thưởng.

Phuong thị không để ý, tùy tay chỉ vào thím Dương sau lưng, ý bảo tửu bảo đòi tiền thím Dương đi. Thím Dương túm Phuong thị lại, mặt mày sầu khổ. “Nhị phu nhân, tôi chỉ là người hầu thôi, làm gì có tiền trả tiền thưởng?”.

Tửu bảo vừa nghe câu này xong, càng không chịu để Phuong thị đi, ngoắc tay gọi thêm người tới, một trước một sau kẹp Phuong thị lại. Phuong thị đang nóng lòng về nhà nhìn xem tơ lụa, lại không thể nhích chân, nằng thím Dương sa sả. “Đồ nô tỳ xấu xa, mời ta tới uống rượu mà không mang theo tiền”.

Nô tỳ mời chủ tử đi uống rượu, đây là lần đầu hai nữ tử bảo nghe chuyện này, đều cho rằng Phương thị diễn trò vô lại, lập tức đổi sắc mặt, mời chương quây đến, bảo rằng muốn kéo Phương thị đi báo quan.

Phương thị đương nhiên cãi, nhưng chương quây sao chịu tin, cho tửu bảo kéo bà ta đi. Nếu thực lên công đường, thể diện phụ nữ có chồng coi như mất hết, Phương thị bối rối, vội hỏi. “Bao nhiêu tiền, ta trả, ta trả”.

Chương quây ra hiệu tửu bảo buông bà ta ra, nói. “Tổng cộng một trăm tám mươi văn”.

“Cái gì?”. Phương thị kêu lên thất thanh. “Ta ngồi chưa tới hai canh giờ mà tận một trăm tám mươi văn? Nơi này mà bán rượu cái gì, đúng là ăn cướp”.

Thanh Miêu đứng sau cười thầm, Phương thị vào thành là tổn tâm muốn cướp của người, ai ngờ lại bị người cướp.

Phương thị mở cửa hàng ăn vặt, ba ngày kiếm không đến một trăm văn, trong mắt bà ta một trăm tám mươi văn chính là món tiền to. Bà ta chết sống không chịu bỏ tiền ra trả, nói với chương quây. “Con trai ta là biên tu Hàn Lâm viện, con dâu ta mở điểm ngay con phố sát bên, tên là cước điểm nhà họ Trương, nhà người ghi sổ đi, quay đầu ta gọi nó tới tính”.

Thím Dương sớm đoán được Phương thị sẽ giờ bài này ra, lúc mới vào điểm, lựa lúc đi gọi rượu đã ngửa bài trước với chương quây, Phương thị tiêu phí cái gì trong Phong Hòa đều không liên quan tới cước điểm nhà họ Trương, bởi vậy Phong Hòa chương quây mặc kệ Phương thị nói cứng cờ nào cũng không chịu thả bà ta đi.

Phương thị rồi muốn giờ chân, Thanh Miêu còn đứng đổ dầu vào lửa. “Chương quây, chương quây chớ nghe bà ta bịa chuyện, mẩu thân của thiếu gia nhà chúng tôi họ Dương kia, là phu nhân có cáo mệnh trong người, phạm ai từng ở phía đông cổng Chu Tước đều biết”.

Phương thị vừa nghe, quay đầu mắng Thanh Miêu, Thanh Miêu tránh đi, chạy ra cửa gọi Trương Lương vào xem.

Trương Lương không dám tới gần nương tử điểm quá, ngóng cổ nhìn, liếc mắt thấy Phương thị giờ tay múa chân bên trong, không một chút bộ dáng hiền thực. Nhất thời ông ta dâng trào khí huyết, cảm thấy thể diện nhà họ Trương đều bị Phương thị ném ra lỗ cống hết, nổi giận đùng đùng sai Thanh Miêu. “Mau mau gọi Nhị phu nhân ra đây!”.

Thanh Miêu rút cổ. “Nô tỳ không thể, Nhị phu nhân ăn xong uống xong không chịu tính tiền, chủ điểm không cho phu nhân đi, còn nói muốn dẫn phu nhân lên công đường gặp quan”.

Gặp quan? Mặt Trương Lương càng đỏ sẫm, nửa là tức giận, nửa là hổ thẹn. Ông ta run run giờ cánh tay chỉ hướng Phương thị, nói chắc như đóng đinh ra lệnh cho Thanh Miêu đi móc tiền trong hầu bao của Phương thị, trước tính xong nợ, rồi dẫn bà ta ra.

Thanh Miêu ngoài miệng nói. “Đây là chủ ý của Nhị lão gia, Nhị phu nhân mà trách tội, lão gia phải gánh thay nô tỳ”. Dưới chân lại băng băng chạy nhanh tới trước mặt Phương thị, nói câu “Đắc tội Nhị phu nhân”, lập tức dốc túi tiền của Phương thị, lục ra được hai trăm văn, đưa một trăm tám mươi văn cho chương quây, còn lại hai mươi văn bỏ lại chỗ cũ.

Lúc này hai cánh tay Phương thị đã bị tửu bảo giữ chặt, căn bản không động đậy được, trơ mắt nhìn Thanh Miêu trả tiền.

Chương quây đếm tiền, thối mắng Phương thị. “Rõ ràng có tiền mà không trả, chưa từng gặp ai xấu tính như bà, khó trách nhà họ Trương chẳng ai thèm để ý tới bà”.

Phương thị khóc không ra nước mắt, nghĩ muốn đánh Thanh Miêu nhưng không nhanh nhẹn bằng cô, bắt không được, đang ủ rũ chán chường, sực nhớ ra Trương Trọng Vi đang chờ mình ở nhà, liền lấy lại tinh thần, nghĩ bụng: Thanh Miêu là nha hoàn của Lâm Y, nhưng Trương Trọng Vi cũng là chủ nhân, chờ về nhà gọi con trai trị nó cho mình.

Bà ta tỉnh lại, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra khỏi điểm, chưa cao hứng đủ ba phần đã gặp thấy mặt Trương Lương, sợ đến nỗi lùi ra sau ba bước. Trương Lương bước nhanh tới, giật túi tiền của Phương thị, dốc ra hai mươi văn còn lại bỏ vào túi mình rồi mới mở miệng mắng. “Hôm trước tôi vay tiền bà, bà trách tôi chỉ biết uống rượu, chính bà chạy vào thành ăn uống hưởng thụ, ngồi một lúc liền tiêu luôn một trăm tám mươi văn”.

Phương thị âm ức. “Không thể trách tôi, là vợ Trọng Vi thủ đoạn lừa đảo, nói mời tôi uống rượu, uống xong không thấy người đến tính tiền”.

Trương Lương cá giận. “Bậy bạ, làm gì có ai mời người khác uống rượu mà bản thân không tới? Rõ ràng là bà bịa có nói xấu người khác”.

Phương thị thấy ông ta không chịu tin mình, trong lòng mười hai thành oan uổng, đứng bên đường gạt lệ. Trương Lương không phải kẻ thương hương tiếc ngọc, thấy bà ta khóc càng thấy phiền. “Nhà chúng ta đều bị bà bại hết, hiện giờ dựa vào con dâu nuôi sống qua ngày, bà biết điều chút đi, vung tiền uống rượu thì thôi, còn nói xấu vợ Trọng Vi, bà nên nhớ hiện tại vợ Trọng Vi là phu nhân nhà quan lại, không phải người bà có thể bôi nhọ đâu”.

Trương Lương càng nói, Phương thị càng âm ức tợn, nước mắt không ngừng rơi, người qua đường ai nấy đều quay đầu nhìn, Trương Lương ngại xấu hổ, kéo tay áo Phương thị. “Theo tôi về nhà mau, về sau không có việc gì cảm không cho vào thành”.

Phương thị nghẹn ngào. “Trọng Vi mua tơ lụa, còn chờ tôi về nhìn xem”.

Trương Lương mất kiên nhẫn. “Nhà nó đang bận xây sửa, làm gì có tiền mua tơ lụa”.

Phương thị trợn to hai mắt đăm lẹ, nhận ra bản thân bị Thanh Miêu lừa. Bà ta hung tợn trừng mắt ra sau, không ngờ thím Dương và Thanh Miêu đã sớm mất tung mất tích, bà ta ôm hận, hận không thể bắt lấy Thanh Miêu cắn hai cái, chỉ tiếc giờ phút này người như hổ rình mồi lại là Trương Lương.

Trương Lương dặt tay áo Phương thị, đến ven đường gọi hai cô kiệu, nhét Phương thị lên kiệu xong, miệng còn cảm ràm hai mươi văn không đủ trả tiền phu khiêng kiệu, chuyện này ra ngoài thiệt thòi lớn.

Thím Dương và Thanh Miêu về nhà, trong điểm vẫn chưa đông khách lắm, Lâm Y đang tranh thủ thời gian nói chuyện phiếm với Trương Bát nương, Thanh Miêu lòng tràn đầy hưng phấn, xông lên muốn đảm nhiệm người báo tin, thím Dương vội nín cô nằng lại. “Sao có thể lỗ mắng như vậy, cháu muốn nói mẹ Bát nương tử không phải ngay trước mặt Bát nương tử?”.

Thanh Miêu cuống quýt che miệng lại, sợ hãi thốt. “Suýt nữa hỏng việc, may có thím nhắc nhở”. Cô rút cuộc kiềm chế tâm tình nhảy nhót, đứng sau hậu hạp Lâm Y, chờ Trương Bát nương vừa đi liền bám báo.

Trương Bát nương đang kể tin tức cách vách vừa tìm hiểu được. “Đinh phu nhân đúng là thủ đoạn cao minh, một chén nước trong liễn hủ Lâm nương tử đổi luôn tâm tính, chẳng những ngoan ngoãn khai ra số tiền giấu ở đâu, còn cung kính vâng lời hết mực”.

Thanh Miêu vốn tò mò đã lâu, lúc này nghe được, vội hỏi. “Một chén nước trong làm sao hủ được người ta ạ? Đinh phu nhân đã làm gì? Bát nương tử dạy nô tỳ với, rành rồi nô tỳ cũng muốn thử một lần”.

Lâm Y oán trách nhìn cô nàng. “Chẳng bao giờ chịu học điều hay lẽ phải cả”.

Trương Bát nương nói. “Nói cho cùng thì cũng đơn giản, Đinh phu nhân dọa Lâm nương tử, bảo cô ta rằng chén nước đó là độc, hỏi cô ta muốn chết hay muốn tiền, nếu không muốn chết, lấy tiền ra đổi, còn nếu muốn tiền thì tự uống chén thuốc độc đó đi”.

Quả là chiêu thức đơn giản, nhưng cực kì hiệu quả, Đinh phu nhân này cũng là người có tâm kế. Lâm Y thấy Trương Bát nương bội phục hành vi của Đinh phu nhân, lỡ miệng. “Bát nương tử, nếu em cũng biết những thủ đoạn như vậy, đã không phải chịu nhà chồng khi dễ”.

Trương Bát nương vừa nghe, cúi đầu không nói, mơ hồ có thể thấy được nước mắt vòng quanh. Lâm Y tỉnh ngộ bản thân không nên nói như vậy, liên tục xin lỗi, Trương Bát nương nhỏ nhẹ “Không có việc gì”, đứng dậy đi làm việc.

Thanh Miêu nhìn bóng lưng Trương Bát nương, nói. “Nhị thiếu phu nhân cũng không nói sai đâu, nếu Bát nương tử không chịu khó học hỏi chút, tương lai tái giá lại lâm vào mệnh chịu khi dễ”.

Nói thật thì vậy, nhưng không phải điều một người thân phận nha hoàn như Thanh Miêu nên nói, Lâm Y nghiêm mặt nhìn cô. “Nếu bị người có rắp tâm nghe thấy, ta không bảo hộ em nổi đâu”.

Thanh Miêu vội cúi đầu nhận sai, rồi thuật lại câu chuyện ở tửu điểm Phong Hòa cho Lâm Y nghe. Lâm Y vỗ tay cười. “Chiều này quả nhiên hữu dụng từ nay về sau ta không bao giờ sợ Nhị phu nhân tới làm loạn nữa, chỉ cần dám tới nháo, ta sẽ đi mời Nhị lão gia”.

Thanh Miêu cũng vui, tả lại bộ dạng Trương Lương tức giận không thôi, mới chịu ra sau bếp chuẩn bị cơm đĩa bán buổi trưa.

Thím Dương chiêu đãi khách xong, đến nói nhỏ cho Lâm Y. “Nhị phu nhân về lần này chắc chắn không trốn được bị đánh, chỉ sợ bà ta vì vậy mà hận Nhị thiếu phu nhân và chúng tôi luôn, tôi và Thanh Miêu đều là kẻ hầu người hạ, thật không sợ cái gì, chỉ lo lắng bà ta nói huyền thuyên trước mặt Nhị thiếu gia, khiến Nhị thiếu gia giận Nhị thiếu phu nhân”.

Lâm Y an ủi bà. “Hai người đổ bà ta vào cục, bà ta nhất định hận hai người, nhưng nếu ta ngay cả người của ta còn không bảo hộ được, còn tính làm chủ từ chi nữa”. Nói xong lại cười. “Về phần Nhị thiếu gia, nếu Nhị thiếu gia là người lỗ tai mềm dễ nghe lời đảm tiếu, ta cần gì phải đề ý Nhị thiếu gia”.

Thím Dương thấy Lâm Y cười như gió thoảng qua bờ, lại tự tin tràn đầy, tiếp tục đi chiêu đãi khách khứa. Lâm Y từ nhỏ chịu không ít những cơn giận và bao lần bị làm khó từ Phương thị, lúc này toàn thắng quả thực cao hứng vô cùng, cũng ngồi xuống một ghế trong điểm, uống hai chén rượu.

Trương Trọng Vi bận lòng Lâm Y còn đang giận, buổi tối có ý về sớm, tiện đường mua ít bánh hoàng tước mà Lâm Y thích, chỉ lo lấy lòng cho Lâm Y vui, quên mất cuộc điểm chưa tới giờ đóng cửa, bên trong toàn là nữ khách, chẳng không vào được, đành bồi hồi bên ngoài.

Nghĩ cũng thấy Phương thị tội nghiệp, nhưng ngày xưa bà ta đối xử với Lâm Y tệ quá, âu cũng là một cái quả báo.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 194: Cuộc sống ở Bắc Tống

Bây giờ đang là lúc Đông Kinh lạnh lẽo nhất, bánh hoàng tước rất nhanh liền lạnh rồi, Trương Trọng Vi có ôm vào lòng giữ ấm cũng không mấy tác dụng, chính chàng cũng lạnh run cầm cập, chân trái đá chân phải, vòng ra ngõ sau, chỉ chờ được vào phòng tránh gió. Nhưng ban ngày phòng hạ đẳng là chỗ

bán com đĩa, bên ngoài toàn là khách đang đứng xếp hàng, bên trong là Thanh Miêu đang tắt bật bới com gấp thức ăn vội vã không ngừng, chàng không thích hợp đi vào.

Nhìn phòng bếp, cửa khóa cũng không vào được, Trương Trọng Vi đành kiểm góc tường khuất gió chút, ngồi chồm hỏm chờ đợi. May mắn không lâu lắm, thím Dương xuống bếp làm thức nhắm cho khách uống rượu, mở khóa phòng bếp, kéo chàng đi vào.

Thím Dương nuôi Trương Trọng Vi từ nhỏ đến giờ, thấy chàng lạnh đến đỏ cả mũi, đau lòng không thôi, cũng có chút giận Lâm Y nóng tính, không chịu nể mặt Trương Trọng Vi.

Trương Trọng Vi chà xát hai tay đông cứng, đưa bánh hoàng tước cho thím Dương, bảo bà hâm nóng lên đưa cho Lâm Y. Thím Dương đang giận Lâm Y đây, chỉ nói. “Nhị thiếu gia còn chưa ăn com kia, chờ đến giờ com tối hãy hâm nóng”.

Trương Trọng Vi không nhận ra tâm tình của thím Dương, ngẫm nghĩ, nói. “Cũng đúng, bây giờ ăn bị lưng bụng, com chiều ăn không vô”.

Thím Dương thấy Trương Trọng Vi bị đông lạnh thành như vậy còn lo lắng Lâm Y, đột nhiên cảm thấy Lâm Y rất không biết điều, chỉ lo tính kế Phương thị, không quan tâm đến tâm tình của Trương Trọng Vi. Nhưng ý nghĩ vừa lóe lên, chính bà cũng tự mắng mình một tiếng, trách được Lâm Y sao? Phương thị một bộ chộc người ta gai mắt, mặc kệ là ai cũng đều tức đến không suy nghĩ chu toàn nổi, ngay cả chính bà chẳng phải cũng tích cực phối hợp đó sao.

Phòng bếp nổi lửa, thím Dương nhìn Trương Trọng Vi, bắt giác thờ dài, kéo chàng lại gần lò sưởi ấm.

Trương Trọng Vi đợi ở phòng bếp, khó khăn chờ tới phía trước đóng cửa mới bung bánh hoàng tước đã hâm nóng đi vào điểm. Chàng trộm nhìn sắc mặt Lâm Y, xem ra bình thường, lúc này mới ngồi xuống, định mở bánh ra, nhưng còn chưa há miệng, đã hắt xi liên tục ba cái, tiếp theo liền ho khan.

Rốt cuộc vẫn là vợ chồng, Lâm Y có tức giận đi nữa, thấy chàng như vậy vẫn trở nên sốt ruột, vội vàng đưa khăn tay cho chàng, lại gọi thím Dương xuống bếp nấu canh gừng nóng.

Trương Trọng Vi lau nước mũi, khoác tay. “Ta không sao, nướng từ đừng lo lắng”. Nói xong chỉ vào bánh hoàng tước. “Cố ý mua cho em đó, mau ăn lúc còn nóng”.

Lâm Y mang tới áo khoác dày, bảo chàng khoác thêm, lại sai Thanh Miêu đốt lò mạnh hơn chút, đặt gần Trương Trọng Vi, đợi bận bịu xong xuôi mới cắn một miếng bánh, liên tục khen ngon.

Trương Trọng Vi thấy Lâm Y ăn ngon miệng, mặt giãn ra nở nụ cười. “Em thích ăn, ngày mai ta lại mua”.

Lâm Y hiểu được chàng chính đang lấy lòng, thật ra bản thân nàng cũng không muốn tiếp tục chiến tranh lạnh, chỉ là sự tình còn chưa kết thúc, lòng nàng vĩnh viễn vẫn thắt gút tại đó, vì thế quyết định thành khẩn trước. “Hiếu kính mẹ ruột là chuyện thường tình ở đời, nhưng dùng giấy vay nợ đi hiếu kính là quá sức tương tượng, chàng muốn phụng dưỡng thím, đường đường chính chính tặng bạc là được, chẳng lẽ em ngăn cản?”.

Đầu óc Trương Trọng Vi không xoay chuyển được, cảm thấy ghi giấy vay nợ và tặng tiền cũng giống nhau thôi, vì thế tiếp tục lời ban sáng, giải thích cho Lâm Y hiểu.

Thím Dương bưng canh gừng lên, nghe thấy Trương Trọng Vi nói, lại nhìn mặt Lâm Y, sắc mặt đã đen sấp nhỏ ra mực được. Bà là người từng trải, hiểu Trương Trọng Vi nói sai, có tâm muốn giúp chàng một phen, liền nhét chén canh gừng vào tay chàng, lại cười nói với Lâm Y. “Nhị thiếu gia biết sai rồi, Nhị thiếu phu nhân tha cho thiếu gia lúc này đi, lần tới thiếu gia nhất định chu toàn”.

Trương Trọng Vi định tiếp tục nói, bị thím Dương nhìn sang cản lại, đành phải gật gù, nói. “Theo ý nương tử, không viết giấy vay nợ”.

Lâm Y biết chàng không chân chính ý thực được mình sai, nhưng có đôi lời chính nàng không thể nói, bằng không sẽ tổn thương cảm tình đôi bên, chỉ có thể giả như tin tưởng chàng, những chỗ khác giả bộ hồ đồ, cho qua chuyện ấy.

Thím Dương vòng ra sau lưng Lâm Y, nhẹ nhàng đẩy, Lâm Y nghĩ mình cũng phải tỏ thái độ gì đó, liền gấp bánh hoàng tước bỏ vào chén cho Trương Trọng Vi.

Trương Trọng Vi không phải người keo kiệt, thấy nàng như vậy coi như đồng ý giải hòa, thở phào nhẹ nhõm, gấp bánh bỏ vào miệng. Chàng nhìn tứ phía, không thấy Trương Bát nương, liền hỏi. “Bát nương từ đâu?”.

Lâm Y đáp. “Đinh phu nhân nấu thức ăn ngon, mời cô ấy đi làm khách”.

Thật ra Trương Bát nương là áy náy bản thân dẫn theo Phương thị về, hơn nữa sợ vợ chồng Trương Trọng Vi cãi nhau trên bàn ăn mới trốn sang cách vách. Người Trương Trọng Vi đang muốn hỏi thực sự cũng không phải Trương Bát nương, bởi vậy không truy hỏi, chỉ ra cửa đứng nhìn quanh.

Lâm Y trong lòng hiểu hết, Trương Trọng Vi đang ngóng Phương thị. Dù sao lúc chàng đi Hàn Lâm viện, Phương thị đang đi từ lâu uống rượu, cũng chưa nói phải về huyện Tường Phù, lúc này lòng nàng mâu thuẫn không thôi, vừa muốn nói ra chuyện bản thân chủ động đòi Phương thị đi, tiên hạ thủ vi cường, bằng không chờ Phương thị đoạt trước cơ hội, trắng cũng bị nói thành đen; về phương diện khác, nàng lại lo lắng Trương Trọng Vi nghe xong sẽ giận dữ, dù sao đó cũng là mẹ ruột của chàng, chàng nhất định không muốn Phương thị mất mặt.

Lâm Y phiền não vô cùng, bắt đầu hối hận lúc đó không cân nhắc nhiều hơn, bộp chộp nóng giận gây ra chuyện tổn thương tình cảm vợ chồng. Lại có lẽ

việc này sẽ bị Phương thị lợi dụng châm ngòi quan hệ giữa nàng và Trương Trọng Vi, phải biết rằng trước nay Phương thị chưa bao giờ ngại gây chuyện bất lợi tổn hại người khác, nhất định sẽ vô cùng thích ý nhìn Trương Trọng Vi và nàng rạn nứt.

Trước mặt cũng một đao, sau lưng cũng một đao, Lâm Y nghĩ mãi, quyết tâm, lên tiếng. “Nhà chúng ta không có chỗ ở, em gọi thúc thúc tới rước thím về rồi”.

Trương Lương rước Phương thị về nghĩa là làm sao, Trương Trọng Vi rõ ràng, lúc này sắc mặt đột biến, bỏ đĩa xuống bàn, đứng dậy chạy ra ngoài. Lâm Y nhặt áo khoác chàng bỏ rơi dưới đất lên, đuổi theo, gọi. “Trời đã tối rồi, chàng còn đi đâu? Vừa uống canh gừng xong, đừng để lại bị cảm”.

Trương Trọng Vi đẩy tay nàng ra, mặt lạnh tanh, nói. “Ta đến huyện Tường Phù, ta không thể trơ mắt nhìn mẹ ta bị đánh”.

Lâm Y nghe chàng gọi “mẹ” mà không phải gọi “thím”, cả người đều cứng lại. Lúc này Trương Trọng Vi quả thực nổi giận. Sớm biết đã không bắt lỗi chàng chuyện giấy vay nợ, hẳn còn có đường quay lại, Lâm Y hối không kịp.

Thím Dương không muốn nhìn thấy vợ chồng son lạnh mặt nhau, vội đuổi theo Lâm Y, nhắc nhở nàng. “Nhị thiếu phu nhân, thiếu phu nhân định để Nhị thiếu gia một mình đi bộ đến huyện Tường Phù sao?”.

Lâm Y giật mình, vội chạy về phòng trong lấy tiền, đuổi theo Trương Trọng Vi, thở gấp. “Em sai lầm rồi, chàng về hãy phạt em, ra ngoài mướn cỗ kiệu thôi”.

Trương Trọng Vi không thèm nhìn, bỏ qua nàng tiếp tục chạy về phía trước, Lâm Y đuổi theo sát, nói. “Váy em đi cùng chàng”.

Trương Trọng Vi dừng chân, nghiêng đầu nhìn gương mặt Lâm Y đỏ bừng, rút cuộc vẫn nhận lấy tiền, nhưng không mướn kiệu mà thuê một con ngựa, chạy như bay đi.

Lâm Y vừa vội vừa sợ, chạy hết đoạn đường, chợt ngừng lại, cảm thấy cả người như hết sinh khí, may mắn thím Dương và Thanh Miêu theo sau, bước đến đỡ nàng về nhà. Thanh Miêu bỏ mấy cục than hồng vào lò sưởi tay, nhét vào lòng Lâm Y, oán giận. “Nhị thiếu phu nhân lẽ ra không nên nói, bằng không Nhị thiếu gia đã chẳng bỏ đi”.

Lâm Y cười khổ. “Giấy không gói được lửa, sớm hay muộn cũng biết thôi”.

Thanh Miêu lại nói. “Nhị phòng ít lui tới nhà chúng ta, nhất thời sẽ không biết, cho dù truyền ra, Nhị thiếu phu nhân một mực khẳng định là Nhị phu nhân bịa chuyện, người tin thiếu phu nhân chuẩn là nhiều hơn tin bà ta”.

Thím Dương trách. “Cô ngốc ơi biết cái gì, chỉ hiểu được thêm phiền”. Nói xong đẩy cô nàng ra ngoài, xoa người an ủi Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân đừng quá tự trách, thiếu phu nhân lo lắng việc buôn bán trong tiệm mới đuổi Nhị phu nhân đi chỗ khác, không trách thiếu phu nhân được”.

Lâm Y vẫn là cười khổ. “Đâu ai nguyện ý giữ bà ta lại, chỉ là ta không nên mời Nhị lão gia tới”.

Thím Dương bật cười. “Nhị lão gia mà không tới, thật đúng chẳng ai rước nổi Nhị phu nhân về nhà được”.

Lâm Y nhìn chằm chằm thím Dương, tâm sự thật. “Ta còn tưởng thím sẽ trách ta, không ngờ lại giải vây cho ta”.

Thím Dương thở dài. “Tôi nào có tư cách trách cứ Nhị thiếu phu nhân, hơn nữa, việc dận chương quầy tửu điểm Phong Hòa không được cho ghi nợ vẫn là chủ ý của tôi kia”.

Lâm Y chỉ biết Phương thị mất hết mặt mũi ở Phong Hòa, cũng không biết là thím Dương trộn lẫn bên trong, nàng định trách cứ, lại chẳng mở miệng được, nói cho cùng, đều do Phương thị sống không tích đức, bà ta cũng đâu phải không mang tiền, thế nhưng giờ trò không trả, tự mình tính kế người khác, bây giờ nói ai?

Thím Dương thấy Lâm Y im lặng không nói, tưởng nàng tức giận, vội quỳ xuống. “Là tôi tự chủ trương, liên lụy Nhị thiếu phu nhân, xin Nhị thiếu phu nhân phạt tôi đi”.

Lâm Y nhoen miệng, muốn cười lại không cười nổi, nàng nhắm mắt, nhẹ giọng. “Thím đi đi, ta chờ Nhị thiếu gia về”.

Thím Dương muốn khuyên nàng về phòng ngủ, nhưng há miệng ngậm miệng không nói được gì, nghĩ bụng đàn ông cả thấy đều yêu mến mỹ nhân yếu mềm, có lẽ Trương Trọng Vi quay về nhìn thấy Lâm Y tiêu tụy như vậy, lòng cũng buông xuống, sẽ không so đo.

Thím Dương nhẹ nhàng bước ra ngoài, đóng cửa lại, Lâm Y tự cài chốt, rút cuộc nhìn không được ngã ngối xuống đất khóc rống lên.

Tại sao quan hệ mẹ chồng nàng dâu, vợ chồng đối đãi nhau lại cứ phải khó như vậy? Càng khó hơn phải chu toàn với các bà phu nhân quan lại, hơn cả kiếm tiền. Lâm Y có khổ có mệt bao nhiêu cũng chưa bao giờ tuyệt vọng như bây giờ, nàng ôm mặt, ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, thẳng đến khi mơ màng ngủ.

Lúc này Trương Trọng Vi chạy như điên một đường đến huyện Tường Phù, người đầu tiên gặp mặt là Trương Bá Lâm. Trương Bá Lâm vừa đỡ Lí Thư ngủ xong, đang chuẩn bị đến nghỉ cùng Thanh Liên, nghe nói đêm khuya Trương Trọng Vi đột ngột tới thăm, vội ra sảnh gặp mặt. “Trọng Vi, sao lúc này lại tới đây, xảy ra chuyện gì?”.

Trương Trọng Vi trước ngực sau lưng đều mướt mồ hôi, nhìn ra sau một lúc, thở hắt hắt. “Thím có khỏe không?”.

Trương Bá Lâm sáng suốt hơn chàng nhiều, vừa nghe chàng hỏi Phương thị mà không hỏi Trương Lương, liền hiểu chàng đang lo lắng điều gì. Phương thị là người như thế nào, anh ta hiểu rõ hơn em trai mình, không muốn em trai tự trách, lại không thể nói trắng ra Phương thị sai, mới nhìn nhìn Trương Trọng Vi cười mà không cười. “Thím của cậu có anh là con trai chăm sóc, để cậu nửa đêm tới vấn an, bảo anh mặt mũi biết làm sao nữa?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 195: Biết được chân tướng

Trương Trọng Vi chưa bao giờ thấy Trương Bá Lâm tỏ thái độ như vậy, ngăn người một lúc, nghẹn tiếng nói. “Đại ca, Đại ca biết em không phải ý này”.

Trương Bá Lâm vẻ mặt nghiêm túc, nói. “Anh và cậu là anh em cùng cha cùng mẹ, lại cùng nhau lớn lên, đương nhiên hiểu cậu không phải ý đó, nhưng những người bên ngoài, đồng僚 chốn quan trường, hàng xóm cách vách, láng giềng chung ngõ, bọn họ có nghĩ như anh không?”.

Trương Trọng Vi như bị sét đánh, kinh ngạc nhìn Trương Bá Lâm, không biết nên nói tiếp như thế nào.

Trương Bá Lâm vỗ vai chàng, nói lời chân thành. “Cậu cũng là người đọc sách, nên hiểu lễ trọng hơn pháp, chớ làm những việc khiến bá phụ bá mẫu đau khổ thất vọng”.

Lâm Y cũng từng nói y như vậy, nhưng Trương Trọng Vi chưa bao giờ nghe lọt vào lòng, giờ phút này gặp Trương Bá Lâm nói lời tương tự, không khỏi cảm thấy ảm ức. “Chuyện đi làm con thừa tự đâu phải em nguyện ý...”.

“Nói bậy!”. Trương Bá Lâm ngắt lời chàng, lạnh lùng nói. “Có thể mở miệng nói vậy chính là kẻ bất hiếu. Thì ra sự hiếu thuận của cậu chỉ là làm dáng bên ngoài, luân lý cương thường chân chính cậu tuyệt không đề ý”.

Trương Trọng Vi ngập ngừng nói. “Ca ca...”.

Trương Bá Lâm gần bốt khẩu khí. “Thức thức và thím đều có anh lo, anh là con trai ruột của bọn họ, chẳng lẽ lại bạc đãi bọn họ sao? Cậu không cần quan tâm, chỉ cần nhớ thường xuyên liên lạc với bá phụ bá mẫu, sống hạnh phúc với em dâu là tốt nhất rồi”.

Trương Bá Lâm từ nhỏ đã tự chủ nhiều hơn Trương Trọng Vi, Trương Trọng Vi vẫn luôn bội phục anh trai, liền nghe lời anh trai nhiều nhất. Nhưng mục đích bây giờ chàng đến là muốn thăm thăm Phương thị một chút, xem bà ta có bị Trương Lương đánh nặng tay không, không gặp được người vẫn là lo lắng.

Trương Bá Lâm thấy Trương Trọng Vi vẫn đứng tần ngần không chịu đi, đoán được chàng đang nghĩ gì, nhưng anh ta biết, chỉ cần Phương thị bước ra, đêm nay ai cũng đừng nghĩ tới việc đi ngủ, anh ta kéo Trương Trọng Vi ra ngoài, nói. “Em dâu nhất định vẫn còn ở nhà chờ cậu, anh không giữ, ngày khác có rảnh thì đến chơi”.

Trương Trọng Vi giữ cửa, nói. “Ca ca, em chỉ hỏi một chuyện thôi, hôm nay thím từ trong thành trở về, thức thức có đánh thím không?”.

Trương Bá Lâm cười ha ha. “Anh ở nhà môn làm việc, buổi tối mới trở về, không biết việc này”.

Trương Trọng Vi hiểu Trương Bá Lâm chính như Trương Bá Lâm hiểu chàng vậy, vừa nghe liền biết Phương thị đã bị đánh, không khỏi âm thầm giận Lâm Y, tuy rằng chàng cũng không nguyện để Phương thị ở lại trong thành, nhưng dù thế nào đi nữa cũng không nên tìm người thích đánh đập Phương thị là Trương Lương đến đón bà ta.

Một người muốn đưa, một người không chịu đi, hai anh em giằng co ở cửa, Trương Bá Lâm quay đầu gọi một tiếng, kêu gia đình hỗ trợ tiễn Trương Trọng Vi về nhà, không ngờ giọng nói quá lớn, kinh động đến Phương thị. Bà ta vội vã chạy ra ngoài, thấy Trương Trọng Vi đứng ở cửa, lập tức nhào qua, kéo chàng vào trong nhà, ngó lên ngó xuống, liên tục hỏi. “Con trai ta, có phải vợ con ức hiếp ta xong lại quay sang hành hạ con không?”.

Trương Bá Lâm gỡ Phương thị ra. “Mẹ, Trọng Vi tìm con bàn chuyện quan trường, không thể tiết lộ cho người ngoài, mẹ đi vào nghỉ ngơi trước đi”.

Trương Bá Lâm nói xạo trước nay không bao giờ chớp mắt, mặt không đỏ tím không đập, cứ như đang xảy ra thật, khiến Trương Trọng Vi cũng thấy quả thật mình đến bàn công sự.

Phương thị không tin, nín tay áo Trương Trọng Vi không bỏ, nói. “Đừng gạt ta, Trọng Vi làm tiểu quan ở Hàn Lâm viện, thanh nhàn lắm, nào có công sự gì bàn với anh”.

Trương Bá Lâm đã quên Phương thị cũng xuất thân nhà quan lại, quan trường đại khái cũng hiểu chút ít. Anh ta dỗ Phương thị không được, đành lên

tiếng gọi thím Nhâm đỡ bà ta vào trong.

Phương thị lúc Trương Bá Lâm gọi thím Nhâm, đã giữ chặt lấy Trương Trọng Vi khóc như ai chết, quờ trách Lâm Y, mắng thím Dương, mắng Thanh Miêu, mắng Trương Lương, cuối cùng còn xốc tay áo lên cho chàng xem thương tích, bảo rằng Trương Lương vừa về đã đánh bà ta một trận.

Trương Trọng Vi nhìn cánh tay bà ta xanh tím từng mảng, thập phần khổ sở, chất vấn Trương Bá Lâm. “Ca ca, ca ca vừa nói mình mới là đứa con có hiếu, vậy sao thím bị đánh anh không can?”.

Trương Bá Lâm trừng mắt nhìn em, kéo sang một bên, thì thầm. “Cậu có biết vì sao cha phải đánh mẹ không? Nghe nói mẹ ở Phong Hòa tửu điểm uống rượu, rõ ràng trong túi có tiền lại không muốn trả, giờ trở ngay trước cửa điểm người ta đòi kí sổ nợ, cha ngại mẹ làm mất hết mặt mũi nhà họ Trương, bầy giờ mới đánh bà ấy”. Nói xong lại bổ sung. “Tửu điểm khó tránh khỏi tiếng đồn qua lại cậu cũng biết rồi đó, trong đó sợ có cả nương tử nhà đồng liêu, ngày mai cậu đến Hàn Lâm viện, thế nào cũng bị trào phúng cho xem, chuẩn bị tinh thần trước đi”.

Trương Trọng Vi nghe như nghe tiếng trời phán, càng nghe càng giật mình, nghe xong đầu óc vẫn còn choáng váng. Phương thị có tiền mà không trả? Tự nhiên quit nợ ngay cửa điểm nhà người ta? Trương Bá Lâm biết chàng nhất thời khó mà tiêu hóa được, thờ dài vỗ vỗ vai chàng, nói. “Anh hiếu, làm con không thể nói cha mẹ sai, nhưng vị mẫu thân này của chúng ta, từ lúc nhà nghèo đi, đã không giống ngày trước nữa, cậu chớ chiều ý bà, nên khuyên phải khuyên, không thể để người khác chê cười chúng ta”.

Trương Trọng Vi rất khổ tâm, rất khổ tâm, đến hỏi Phương thị. “Mẹ, vì sao mẹ có tiền lại không trả?”.

Trương Bá Lâm không ngờ Trương Trọng Vi lại hỏi thẳng trước mặt Phương thị, kéo chàng ta ra ngoài, nói với Phương thị vẫn đang ghen hờn nhìn trân trối. “Mẹ, mẹ mệt mỏi cả ngày, mau đi nghỉ thôi, con tiễn Trọng Vi về nhà”.

Phương thị hồi phục tinh thần, gào khóc, sòng chét lời cánh tay Trương Trọng Vi đến rách cả ra, kêu lên. “Ta vất vả nuôi lớn anh, anh lại đến chất vấn ta, có phải vợ anh dạy anh như thế không? Rõ ràng nó đùa bỡn ta, bảo rằng mời ta đi uống rượu, thế nhưng không trả tiền”.

Trương Trọng Vi biện giải thay Lâm Y. “Nhất định nương tử vội việc trong điểm đã quên thời gian”.

Trương Bá Lâm vừa nghe câu này, trong bụng liền thầm kêu “Không xong!”, kinh nghiệm làm phu quân của anh ta mách bảo, lúc này nhất định hồng hêt.

Cái gọi là xôi hồng bông không chính là bệnh mẹ trước mặt vợ, bệnh vợ trước mặt mẹ, làm như vậy chỉ có kết cục là mất lòng cả hai bên.

Quả nhiên, Phương thị vốn chỉ bắt mẩn bầy phần, nghe xong Trương Trọng Vi nói liền tăng cấp lên mười phần, tóm lấy chàng ta vừa khóc vừa nháo. “Vợ anh bất hiếu, mau về bỏ nó đi”.

Lâm Y cho dù đối xử với bà ta không tốt, cũng không hề bất hiếu cha mẹ chồng, hơn nữa bỏ hay không bỏ chưa tới lượt vai thím như bà ta lên tiếng, mẹ chồng chính cống là Dương thị vẫn còn ở kia. Trương Bá Lâm sợ truyền ra bị người ngoài đàm tiếu, vội vàng cùng thím Nhâm kéo Phương thị, kêu Trương Trọng Vi đi mau.

Phương thị nắm chặt lấy tay áo đã rách của Trương Trọng Vi không chịu thả, luôn mồm bảo chàng bỏ Lâm Y. Ôn ào lớn như vậy, ngay cả Trương Lương vốn đã ngủ say cũng tỉnh giấc, ông ta khoác thêm áo, chỉ đứng trong sân hỏi một tiếng, Phương thị liền sợ đến ngậm miệng.

Trương Trọng Vi nhân cơ hội giãy ra, vào sân tìm Trương Lương, quỳ xuống dập đầu ba cái, xin ông ta ngày sau thủ hạ lưu tình, chớ đánh Phương thị thêm nữa. Trương Lương luôn cho rằng Phương thị tìm đánh, thập phần không đồng ý, nhưng con cháu thân phận quan lại nửa đêm đến cạy nhò, phải nể vài phần mặt mũi, liền gật đầu.

Trương Trọng Vi được Trương Lương đồng ý, thoải mái hơn vài phần, ra cổng lên ngựa chạy về nhà. Chàng gõ cửa, vừa vang một tiếng cửa liền mở, Lâm Y mắt sưng đỏ đứng trước mặt chàng, đề chàng đi vào.

Trương Trọng Vi thấy Lâm Y khóc, vươn tay lau nước mắt, rồi lại không nói gì, về phòng chui đầu vào ổ chăn, trùm kín.

Lâm Y nhìn bộ dáng chàng, tưởng Trương Lương đánh Phương thị như thế nào, kích động lay chàng. “Thím có việc?”.

Trương Trọng Vi trong chăn lức đầu, vẫn không lên tiếng. Một lát sau, Lâm Y nghe thấy có tiếng khóc kìm nén rỉ ra ngoài, không khỏi buồn bã, chàng đang thương tâm khổ sở vì ai?

Hiện tại Trương Trọng Vi tâm tình như thế nào ngay cả chàng cũng nói không rõ, chỉ là rất khó chịu, cực kì khó chịu, hơn nữa vừa đổ một trận mồ hôi, gió lạnh thổi, cảm mạo tăng cấp, đầu trường não choáng, trùm chăn không bao lâu liền ho khan kịch liệt.

Lâm Y bị tiếng ho làm hoảng sợ, với tay vào chăn, sờ sờ trán Trương Trọng Vi, nóng như lửa đốt. Nàng vội vàng mở cửa chạy ra sân sau, đập cửa phòng hạ đẳng kêu Thanh Miêu đi mời lang trung, nhóm lò chuẩn bị nấu thuốc.

Nàng dặn dò người hầu xong lại hỏi hỏi về phòng, kéo chăn che Trương Trọng Vi xuống đầu vai, lại đưa cho chàng một chiếc khăn, giọng nói quyết đoán và lí trí. “Mau lau nước mắt, lang trung sắp đến, không thể để người ta thấy chàng như vậy, bằng không truyền đến Hàn Lâm viện còn làm việc sao nữa”.

Trương Trọng Vi nhớ tới Trương Bá Lâm dặn mình chuẩn bị tâm lý bị trào phúng, không khỏi cười khổ, nhẹ giọng than thở. “Vì sao em không đến Phong Hòa trả tiền?”.

Lâm Y vốn có vài phần áy náy, rất muốn hòa hảo với Trương Trọng Vi, nhưng nàng hận nhất đàn ông không biết quý trọng thân thể của mình, cho rằng đây là hành vi thiếu trách nhiệm nhất. Nàng trời sinh tính kiên cường, một khi giận cần bản lười giải thích nhiều, chỉ đáp. “Đã quên”.

Lý do tốt, Trương Trọng Vi không nói thêm, lại hỏi. “Em muốn thím đi, nói rõ là được, vì sao phải trộm mồi thúc thúc đến?”.

Lâm Y nhìn chàng một cái, tức giận nói. “Chàng đủ bản lĩnh khuyên bà ấy đi, ta đổi sang họ chàng”. Nói xong, đánh lên chân của Trương Trọng Vi. “Nằm xuống cho ta, không được nói nữa, ta không muốn làm quả phụ”.

Thím Dương bưng canh gừng vào, nghe thấy bọn họ nói chuyện, thờ dài nói Trương Trọng Vi. “Đều do tôi, dẫn Phong Hòa tửu điểm không được để Nhị phu nhân ghi sổ, bằng không Nhị phu nhân đã không...”.

Lâm Y lên tiếng ngắt lời bà. “Đừng nhận trách nhiệm lung tung, không ghi sổ là đúng, bằng không ai cũng mượn danh ta đi ghi sổ, tiền đâu ta trả nổi?”.

Thím Dương tiếp tục thờ dài. “Đúng vậy, thật là không có tiền, nhà chúng ta đang lúc gian nan, tửu lâu đang xây có thể khai trương đúng hạn hay không còn chưa dám chắc”. Bà quay sang Trương Trọng Vi. “Nhị thiếu gia, thiếu gia cũng không trẻ người non dạ nữa, nên thông cảm cho Nhị thiếu phu nhân, thiếu phu nhân làm như vậy còn không phải vì tránh ảnh hưởng chuyện làm ăn trong điểm, nếu để mặc Nhị phu nhân nháo, cả nhà phải ăn không khi nào?”.

Lâm Y nhin lâu như vậy, rốt cuộc nghe được một câu nói lý cho mình, nhin không được khóc lên.

Phải, Lâm Y có tiền, nhưng nàng vì cái nhà này, mà không phải vì Phương thị, Trương Trọng Vi rốt cuộc nghĩ thông, trong lòng nhẹ nhõm vài phần, lại thâm hận bản thân vô dụng, trên không hiểu kính được Phương thị, dưới không nuôi sống nổi người nhà, một Lâm Y vì sinh kế mà nhọc lòng.

Chàng biểu đạt bản thân áy náy, lau nước mắt cho Lâm Y. Không ngờ thím Dương nói tiếp. “Cũng không trách Nhị thiếu gia hoàn toàn được, nói đâu xa, ngay cả căn nhà này, vốn không nên do hai người trả tiền”.

Trương Trọng Vi đắm chiều, Lâm Y lại kinh ngạc hỏi. “Không nên do chúng ta trả? Để ai trả bây giờ?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 196: Bí kíp mẹ chồng nàng dâu

Thím Dương còn chưa đáp, Trương Trọng Vi đã lên tiếng. “Phụ tại tử bất lập”.

Lâm Y không hiểu câu này nghĩa là gì, hỏi một phen mới biết, cái gọi là “phụ tại tử bất lập” tức là người cha còn sống thì đứa con dù bao nhiêu tuổi cũng không cần tự lập môn hộ, mà người cha cũng có nghĩa vụ chi trả và lưu lại gia sản cho con.

Nhìn biểu tình thím Dương và Trương Trọng Vi, Đại Tổng có truyền thống như vậy, Lâm Y tuy rằng khinh thường bòn rút của cha mẹ già, nhưng nếu nàng phải tuân thủ nguyên tắc xã hội, vì sao người ta không, thật quá bất công. Nàng có ý muốn đề Trương Trọng Vi viết thư cho Trương Đồng, nhưng ngần ngại vẫn không nói ra, chỉ nói. “Chuyện này tự Nhị thiếu gia quyết định”.

Đang nói, Thanh Miêu dẫn lang trung đến, đứng ngoài gõ cửa, Lâm Y vội đội khăn trùm, mời lang trung vào chần mạch bốc thuốc, hốt thuốc nấu thuốc ước chừng vội gần canh giờ mới ngủ lại được.

Lâm Y ngủ trễ, hôm sau dậy muộn, vừa mới chải đầu liền nghe thím Dương báo lại rằng phu nhân tham chính đang ở ngoài uống rượu, yêu cầu vào trong phòng gặp Lâm Y.

Nhất định là có việc, Lâm Y nhìn Trương Trọng Vi vẫn đang nằm trên giường, thật sự không tiện mời phu nhân tham chính vào, liền ra ngoài giải thích, lại theo phu nhân tham chính đến nhà bà.

Phu nhân tham chính dẫn Lâm Y về nhà, chủ khách an tọa, nha hoàn dâng trà, hỏi bệnh tình Trương Trọng Vi xong mới sang việc chính. “Lần trước cô nói với ta về việc thẻ hội viên, sao qua mấy ngày rồi chưa thấy động tĩnh?”.

Lâm Y ngượng ngùng nói. “Đã nhiều ngày trong nhà bận bịu, trì hoãn”.

Phu nhân tham chính nâng chén trà, thổi thổi, hỏi. “Là thím của Trương hân lâm đến phải không? Ta cũng có nghe thấy”.

Thật sự là việc tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, ngay cả phu nhân tham chính cũng biết, Lâm Y đỏ mặt. “Khiến phu nhân tham chính chê cười”.

Phu nhân tham chính vuốt ve tay áo, lơ đãng nói. “Nhà nào cũng có cái khó riêng, ta có nghe chuyện Phong Hòa từ điểm, lại không liên quan đến cô, không cần tự trách”. Nói thêm. “Có gì khó xử cô cứ nói, ta giúp được nhất định sẽ giúp”.

Lâm Y cười khổ, không lên tiếng.

Hành nương từ vén rèm vào, cười nói. “Bất hòa với thím là chuyện nhỏ, chỉ sợ vợ chồng son còn đang giận dỗi”. Cô ngồi xuống cạnh Lâm Y. “Nô bộc nhà tôi sáng sớm ra ngõ múc nước, nhìn thấy thím chồng của cô biểu diễn uy phong ngay trước điểm, nếu là tôi, sớm đánh ra khỏi cửa, cũng mệt cô chịu được”.

Phu nhân tham chính nói. “Tính tình bạo liệt của con nếu không biết sửa, tái giá lần nữa lại bị đuổi về nhà mẹ đẻ cho xem”. Câu này nói nặng, Hành nương từ cũng không chấp, bĩu môi. “Con cũng biết không tốt, nhưng làm thế nào được, chẳng lẽ nín nhịn để người ta ăn hiếp lên đầu?”.

Phu nhân tham chính bị thái độ này chọc giận, nghĩ muốn giáo huấn con gái, vừa hay vụ việc của nhà họ Trương ngay tại đó, liền lấy ra dùng, nói với Lâm Y. “Ta ý vào lớn tuổi hơn cô mấy chục, cho cô ít lời khuyên, không biết cô có chịu nghe hay không?”.

Lâm Y đang lo không biết xử lý quan hệ mẹ chồng nàng dâu thế nào, nghe vậy vui mừng nói. “Cầu còn không được”.

Phu nhân tham chính gánh vác trọng trách dạy dỗ con cái, dốc hết lòng dạ, nghiêm túc nói với Lâm Y. “Việc này là cô sai trước, chẳng trách không có cách nào xong”.

Là nàng sai? Lâm Y ngăn ra.

Hành nương từ bất mãn kêu lên. “Lâm phu nhân sai chỗ nào chứ, chẳng lẽ cứ để thím chồng cô ấy hồ nháo, khiến việc làm ăn đình trệ?”.

Câu này nói đúng Lâm Y lo lắng, vì thế liên tục gật đầu.

Phu nhân tham chính nở nụ cười. “Điểm đó toàn bộ của phu nhân Trương hàn lâm? Trương hàn lâm không có phần?”.

Lâm Y dăm chiêu.

Hành nương từ không nghe hiểu. “Cũng không phải tàn sản hồi môn của Lâm phu nhân, đương nhiên là hai vợ chồng đồng sở hữu”.

Phu nhân tham chính nói. “Nếu hiểu được đạo lý này, sao phải sót ruột?”. Bà nói xong, chuyển qua Lâm Y. “Ngay từ đầu chuyện này cô không nên quản, những chuyện liên quan tới nhà chồng, lần mất càng xa càng tốt, nếu thật sự không có chỗ đi, đến đây với ta”.

Lâm Y còn chưa thông suốt hoàn toàn. “Trong điểm buôn bán...”.

Phu nhân tham chính ngắt lời cô. “Có phải điểm của mình cô đâu, tới lúc đó, cứ ném cho đàn ông họ quan tâm, chỉ cần khiến anh ta ăn một một lần, sẽ biết học khôn, đợi sự tình tái diễn, anh ta sẽ còn tích cực hơn cô”. Nói xong kéo Hành nương từ qua. “Chỉ biết nói đạo lý với đàn ông là không thể, bọn họ không nghe lọt đâu, phải để bọn họ gánh”.

Hành nương từ nói thầm. “Con nhìn không quen hành vi của mẹ chồng...”.

Phu nhân tham chính quát. “Nhìn không quen cũng phải chịu đựng, không được oán hận trước mặt quan nhân, có những điều ai nói cũng được, nhưng tuyệt đối con dâu không nói được. Mẹ chồng làm khó dễ con, con không biết dùng não mà tránh đi ư? Nhất định phải đập đầu vào đá? Con nhớ kỹ cho mẹ, ngay cả trời sập xuống cũng có đàn ông chống đỡ, đừng khiêng hết sự tình lên mình, mẹ nó làm khó dễ, cứ để tự nó tìm cách triệt, con chỉ lo trốn sau lưng nghỉ ngơi”.

Lâm Y nghe phu nhân tham chính dạy con gái xong, cảm thấy như nước xối lên đầu, mọi vấn đề nan giải đều được giải quyết dễ dàng. Nàng không kim nổi vui sướng, đứng dậy cúi mình bái lạy, tạ ơn phu nhân tham chính dạy bảo.

Phu nhân tham chính cười. “Chớ khách khí, vợ chồng son hai người hòa hợp, bỏ tâm tư mờ từ điểm thật tốt chính là cảm tạ ta”.

Lâm Y lại ngồi xuống, định đề cập thẻ hội viên, phu nhân tham chính lại cho Hành nương từ ra ngoài rồi mới ra hiệu cho nàng nói.

Ở hiện đại, thẻ hội viên quá lưu hành, Lâm Y có thể nói là gặp quen làm quen, chuyện hình thức không cần quan tâm nhiều, chỉ có kí kết khế ước không bồi hoàn, còn lại cẩn thận chằm chước, ít nhất phải chuẩn bị tiền cho quan phủ, lại tính phí tồn thẻ hội viên.

Phu nhân tham chính trầm ngâm một lát, nói. “Cô cứ để ý tính xem hao tốn bao nhiêu, chuyện khế ước, chờ Trương hàn lâm khỏi bệnh lại ra nha môn hỏi một chút, đề bọn họ cho mình con số thực”. Nói xong lại nhỏ giọng bổ sung. “Ta sẽ cho người qua chào hỏi trước”.

Lâm Y nghe Trương Trọng Vi nói rồi, phù doãn đương nhiệm cũng là môn sinh của Âu Dương tham chính, có câu người quen dễ làm việc, hẳn là không cần lo lắng.

Hai người nói xong việc thẻ hội viên, Lâm Y tâm tình vui sướng về nhà, gặp ai cũng tủm tỉm cười, thậm chí còn uống cùng vài vị khách quen trong điểm một chén.

Chờ nàng về phòng, Trương Trọng Vi đã rời giường, đang mặc quần áo, bảo rằng mình đã khỏi bệnh, muốn đến Hàn Lâm viện làm việc. Lâm Y lộ áo

của chàng, đẩy chàng lên giường, đắp chăn. “Thứ nhất, ta không nghĩ làm quả phụ; thứ hai, chàng đi Hàn Lâm viện cũng chỉ lãnh được có năm quan bổng lộc thôi, còn không bằng lợi nhuận trong điểm”.

Trương Trọng Vi chú ý biểu tình Lâm Y, không giống vẫn đang tức giận, thậm chí sắc mặt còn toát lên vẻ vui mừng, chàng không khỏi lấy làm lạ, Lâm Y sao đi một chuyến qua phủ tham chính, trở về liền đại biến.

Lâm Y vội lời sổ sách ra, tính toán phí tổn hội viên, quay đầu thấy Trương Trọng Vi còn đang thất thần, chỉ nói. “Hoàn hồn lại, mau dưỡng bệnh cho tốt, đến nha môn hỏi thăm giá khế ước đóng dấu đỏ”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Khế ước đóng dấu đỏ nào?”.

Lâm Y nói chuyện thẻ hội viên. “Chàng chuẩn bị hỏi rõ tiền cho quan phủ và thuê má, ta mới tính xong được chi phí, xác định xem thẻ hội viên bán bao nhiêu tiền”.

Từ hôm qua tới giờ Trương Trọng Vi vẫn còn chìm đắm trong sự kiện Phương thị, chợt nghe Lâm Y nhắc mới tỉnh, nhớ ra bọn họ còn việc trọng yếu hơn cần làm, không khỏi xấu hổ.

Lâm Y tính sơ phí tổn, đưa cho Trương Trọng Vi nhìn, giống như lơ đãng nói một câu. “Là em sai trước, về sau sẽ không, chàng yên tâm”.

Trương Trọng Vi không nghĩ tới Lâm Y sẽ là người xin lỗi trước, trong lòng chôn giấu rất nhiều lại không mặt mũi nào nói ra, thấp giọng nhận sai. “Hôm qua là ta vội vã, không nên mặt lạnh với em”. Nói xong lại khổ sở. “Thím là người như thế nào, đối đãi với em như thế nào, ta đều biết, nhưng dù gì bà ấy cũng là mẹ ruột của ta... Ta... Ta...”.

Lâm Y đã lĩnh ngộ bí kíp mẹ chồng nàng dâu ở phu nhân tham chính, sẽ không bị Phương thị khiêu khích nữa, liền rộng lượng nói. “Em biết, cũng hiểu, em hứa với chàng, về sau thím có nháo như thế nào, em cũng sẽ không đáp nữa chữ ‘không’ với bà ấy”.

Hừ, cứ ném Phương thị người gặp người ngại quý gặp quý tránh đó cho Trương Trọng Vi tự mình quan tâm, Lâm Y cười thầm, thậm chí có chút chờ mong Phương thị lại đến nữa, để Trương Trọng Vi cũng nếm mùi đau khổ, hiểu ra chỗ khó xử của Lâm Y.

Lâm Y còn nhớ phu nhân tham chính nói, trời có sụp xuống cũng có đàn ông gánh, nàng báo cho Trương Trọng Vi biết thiếu hụt bao nhiêu tiền, bảo rằng cần gấp gáp bán thẻ hội viên, không đề cập điều kiện, chỉ ngồi yên lặng một bên, chờ Trương Trọng Vi quyết định.

Trương Trọng Vi bực chán, nửa nằm trên giường xem qua sổ sách, nói. “Trong nhà còn hai mươi mấy quan mượn của Đại tẩu và thím, dùng chế thẻ hội viên, đợi thu đủ hội phí, tân tửu lâu cũng có thể trang hoàng”.

Lâm Y nói. “Sắp phải giao tiền thuê nhà rồi, hai mươi mấy quan này không đủ”.

Tiền thuê nhà trước nay do Lâm Y lo, lúc này nàng hạ quyết tâm hưởng thanh nhàn, liền đẩy hết trách nhiệm. Trương Trọng Vi lần đầu chân chính quan tâm gia vụ, suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy bản thân ngoại trừ bán toan vẫn rất cuộc không còn bản lĩnh kiếm tiền nào khác, nhưng bán toan vẫn kiếm được cũng như muối bỏ bể. Chàng nghĩ tới nghĩ lui, không có ý kiến nào hay, liền thương lượng với Lâm Y. “Nếu không chúng ta viết thư, vay tiền phụ thân mẫu thân?”.

Trước mắt đúng là cửa ải khó khăn, Đại Tổng lại không có ngân hàng cho vay, ngoại trừ vay tiền đúng là không có con đường thứ hai, Lâm Y rất đồng ý đề nghị này, nhưng cần tuân phu nhân tham chính dạy bảo, phàm là chuyện dính dáng đến nhà chồng, tuyệt đối không phát biểu ý kiến, chỉ nói. “Em chỉ là phụ nữ, biết gì đâu, chàng quyết định là được”.

Lâm Y đột nhiên không quản chuyện gì hết, Trương Trọng Vi liền cảm nhận được trọng trách trên vai, chuẩn bị xoay người xuống giường viết thư. Lâm Y đề chàng lại, sờ trán, không thấy nóng nữa, mới lấy quần áo cho chàng mặc, chấp thuận cho chàng xuống giường viết thư.

Trương Trọng Vi trải giấy, chuẩn bị đặt bút, Lâm Y lo lắng Trương Trọng Vi sống khó khăn, sợ cho bọn họ thêm phiền, liền hỏi. “Tri châu Cù Châu bổng lộc bao nhiêu?”.

Nghèo nhất là quan trong kinh thành, quan nhậm chức bên ngoài ai nấy giàu đến chảy mỡ, huống chi là Cù Châu trù phú, Trương Trọng Vi nói. “Mười ông biên tu Hàn Lâm cộng lại cũng không bằng một ông tri châu”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Phương thị quay lại

Lâm Y vốn còn xấu hổ vì vay tiền trưởng bối, chợt nghe Trương Trọng Vi thế nhưng giàu có vậy, liền yên tâm thoải mái, nhớ lúc ban đầu, nàng dùng tiền hồi

môn trợ cấp vợ chồng Trương Đồng, nay nhờ vả bọn họ chút cũng là nên.

Trương Trọng Vi rất nhanh liền viết xong thư, gửi ra ngoài, nhưng rốt cuộc có thể vay được tiền Trương Đồng hay không thì chưa biết, cũng không biết sẽ vay được bao nhiêu, bởi vậy bọn họ không dám động tới hai mươi quan tiền đã vay, chuyện thẻ hội viên đành trì hoãn.

Thẻ hội viên tuy tạm thời chưa thể in ấn, nhưng phương án cụ thể có thể định ra trước, Lâm Y cầm bút, viết viết vẽ vẽ trên giấy, dự trù phí tổn rượu cho khách, phí mua thẻ, chi phí sau này sẽ đóng dấu vào thẻ, đồng thời ghi vào sổ hội viên, để khách ký tên hoặc ấn dấu tay làm chứng.

Thẻ hội viên căn cứ theo giá trị sẽ phân làm ba loại : thẻ vàng, thẻ bạc và thẻ đồng. Mang thẻ đến tiêu dùng trong điểm sẽ lần lượt hưởng chiết khấu khác nhau, quyền ưu tiên chỗ ngồi, tích điểm căn cứ theo mức tiêu dùng trong điểm, tích đến con số nhất định sẽ đổi được rượu hoặc thức nhắm.

Trương Trọng Vi xem qua điều khoản Lâm Y viết, tám tắc lấy làm lạ, cả thành Đông Kinh không có nhà thứ hai đề ra được quy định như vậy.

Chế độ hội viên cũng dễ dàng bắt chước, phòng chừng tân tửu lâu nhà họ Trương vừa mở cửa, không lâu sau các tửu điểm tửu lâu khác cũng bắt kịp hướng gió, thậm chí tăng độ mạnh yếu để cạnh tranh, như tích điểm nhận quà đắt tiền, bởi vậy đây không phải lợi thế cốt yếu để thắng bọn họ, nếu muốn khách đông, phải lợi dụng tâm lý sĩ diện của các phu nhân nhà quan lại, thỉnh thoảng mời quý nhân đến làm khách, nâng cấp bậc cho tửu lâu.

Lâm Y cẩn thận cân nhắc qua lại, quyết định đợi thẻ hội viên in ấn xong, bỏ ra một phần đi tặng, nhưng không phải do nàng tặng, trước giao cho phu nhân tham chính, tùy bà gửi tặng.

Mọi thứ lo lắng xong xuôi, chỉ chờ phí tổn và tình hình tài chính chính xác. Đêm đó, Trương Trọng Vi ngưng sốt, ngày hôm sau liền bị Lâm Y nhờ đến nha môn, hỏi giá thuê và phí đóng dấu đỏ, về phần chi phí bồi trơn, vì phu nhân tham chính đã đánh tiếng trước, không ai dám thu, tiết kiệm được một khoản.

Trương Trọng Vi từ nha môn trở về, cùng Lâm Y tính toán, quyết định thẻ hội viên sẽ tốn khoảng mười vạn. Mười vạn một tám thẻ nhỏ, cũng thật không coi là thấp, nhưng Đại Tổng giấy mực đắt đỏ, cũng không còn cách nào khác, Trương Trọng Vi lo lắng nói. “Sợ sẽ rất nhiều người không muốn”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Thẻ này đâu phải để bán, sao lại có người không muốn”.

Trương Trọng Vi kinh ngạc nói. “Không bán? Vậy chẳng lẽ mỗi lần đưa đi một thẻ chúng ta liền hụt vốn mười vạn?”.

Lâm Y đưa bảng giá rượu ra, nói. “Lông dê mọc trên người dê”.

Trương Trọng Vi nghe không hiểu, hỏi lại. Lâm Y giải thích. “Nâng giá rượu lên một chút, phí tổn sẽ huê lại thôi”.

Trương Trọng Vi không đồng ý, nói. “Rượu ở các tiệm khác đều lấy từ chính điểm về, giá cả tự nhiên sẽ không khác biệt quá lớn, em đề giá cao hơn nhà khác, làm gì còn khách nào muốn tới?”.

Lâm Y nghe gật gù, nói. “Có lý, giá rượu không thể sửa, có thể sửa giá thức nhắm và trái cây”.

Thức nhắm trong điểm nhà bọn họ chia làm hai loại : một loại là thức ăn lấy từ nguồn bên ngoài, khách điểm nào cũng có, đồ ăn như vậy Lâm Y đã cho loại, cũng không tăng giá được; loại thứ hai là thức ăn tươi của chính bọn họ làm, bình thường bên ngoài buôn bán đều tiết kiệm không dùng dầu, chỉ có chung, hầm, luộc là chính, canh chiếm đa số, mà thức ăn nhà họ Trương bán phần lớn là xào dầu, xem như điểm độc đáo, phàm là thức ăn như vậy, Lâm Y đều đề giá cao hơn một hai vạn, coi như gánh vác chi phí thẻ hội viên.

Vạn sự sáng sủa, chỉ thiếu tài chính, nhưng Lâm Y cũng không lo lắng, xem hiểu biết của nàng về Dương thị, chỉ cần bà có tiền nhất định sẽ giúp, chỉ là vấn đề thời gian thuyết phục Trương Đồng mà thôi.

Trương Trọng Vi và Lâm Y thảo luận xong chuyện thẻ hội viên, trở lại Hàn Lâm viện làm việc, Lâm Y cứ theo lẽ thường ở nhà trông nom tửu điểm, xã giao với khách.

Ngày bình lặng trôi qua, chớp mắt đã qua mười ngày, ngay lúc vợ chồng son khôi phục cuộc sống ngọt ngào như trước, Phương thị lại xuất hiện.

Vẫn là sáng sớm, vẫn là ngay lúc cước điểm vừa mở cửa khách khứa chưa đến, Phương thị cầm giấy vay nợ bước vào trong điểm, nhìn quanh tìm Lâm Y, đòi tiền.

Lâm Y nhớ kỹ lời phu nhân tham chính dạy, bỏ lại một câu “Phu nhân tham chính tìm ta có việc”, liền ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách.

Phương thị không nhanh bằng Lâm Y, lại bị Thanh Miêu cản chân, tro mắt nhìn Lâm Y đi xa. Bà ta muốn đuổi theo, nhưng không quen ngõ ngách ở đây, đành lộn ngược về điểm. Trương Trọng Vi nhìn bên ngoài lúc lâu, không gặp bóng dáng Trương Lương đâu, liền hỏi Phương thị. “Thím, thím tới một mình?”.

Phương thị trả lời. “Không đến một mình thì mấy mình, thím Nhâm ở lại coi cửa hàng ăn vặt, Đại tẩu anh có nha hoàn nhưng không cho tôi mượn”.

Trương Trọng Vi đâu có hỏi người hầu, chỉ hỏi Trương Lương, chàng sợ Trương Lương biết Phương thị lên vào thành, lại đánh bà ta một trận.

Phương thị nghe xong Trương Trọng Vi lo lắng, cười xua tay bảo chẳng sao hết. Thì ra Trương Lương có một học trò chuyển nhà đến huyện lân cận, mời ông ta sang đó uống rượu, dăm ba ngày chưa về được.

Trương Trọng Vi lau mồ hôi lạnh, nhẹ nhàng thở ra, mời Phương thị vào phòng trong ngồi. Phương thị không chịu, ngồi xuống cái bàn gần cạnh cửa, kéo Trương Trọng Vi oán giận. “Vợ anh thật chẳng ra thể thống gì, vừa thấy tôi liền lĩnh đi mất”.

Thực ra Trương Trọng Vi cũng không biết Lâm Y nói là thật hay giả, mấy ngày nay vì chuyện thẻ hội viên, phu nhân tham chính không ít lần tìm nàng. Chẳng giải thích thay cho Lâm Y, lại nói. “Nương tử cũng vì kiếm thêm chút tiền mới thường xuyên ra ngoài, mong thím thông cảm”.

Phương thị vốn định bác bỏ, nhưng nghĩ lại Lâm Y kiếm được nhiều tiền mới có thể mau chóng trả mười quan, đây là chuyện tốt. Bà ta nghĩ đoạn, trên mặt liền cười tươi rói rói, ôn hòa nói. “Trọng Vi, khó khăn thúc thúc con không ở nhà, ta ở nhà con mấy ngày”.

Lần trước vì chuyện này đã xáo trộn cuộc sống không an ổn, bảo rằng Trương Trọng Vi không oán chút nào là giả. Chẳng lấy lời của Trương Bá Lâm ra đẩy lại lời bà ta. “Thím, không phải cháu không muốn giữ thím, mà chỉ sợ chuyện này truyền ra, ảnh hưởng danh dự ca ca”.

Phương thị nghĩ không thông, chẳng qua bà ta tới nhà con trai trên danh nghĩa cháu ở có hai ngày thôi, có gì ảnh hưởng tới danh dự Trương Bá Lâm?

Trương Trọng Vi thấy bà ta mù mờ, đành phải giải thích tiếp. “Thím vô duyên vô cớ tới nhà cháu ở, đây không phải đang nói ca ca chị dâu bất hiếu sao, đồn đãi như vậy truyền ra, ca ca biết phải làm quan như thế nào?”.

Phương thị rất không đồng ý, nhưng sợ làm hỏng danh dự Trương Bá Lâm, liền do dự. Lúc này ngoài điểm đã có khách khứa tìm đến, nhưng thấy Trương Trọng Vi ngồi ở cửa, không dám tiến vào.

Trương Trọng Vi thấy việc kinh doanh không thành, vạn phần sốt ruột, rốt cuộc bắt đầu hiểu ra cách làm của Lâm Y lúc trước. Chẳng khỏi khuyên Phương thị. “Thím, thím ngồi đây không sao, nhưng có cháu ở, khách nữ không dám vào, không bằng chúng ta vào phòng trong ngồi đi?”.

Phương thị nhìn nhìn cửa, thật có vài khách nữ đã quay đầu bước đi, bà ta vui thích khó xử con dâu, nhưng lại không nỡ khó xử con trai, liền nghe lời vào phòng ngồi.

Bên trong phòng bài trí vô cùng đơn giản, thậm chí ngay cả bình hoa cũng không có, Phương thị không khen Lâm Y cần kiệm thì thôi, lại mắng nàng không biết tình thú, cứ một lát lại nhìn ra cửa sổ : sao giờ này còn chưa về, cho dù phu nhân tham chính cho mời, cũng nên giải thích trong nhà có khách, sớm trở về hầu hạ mình mới đúng.

Thật ra Lâm Y mới ra ngoài chừng một khắc, căn bản không coi là lâu, Trương Trọng Vi vội nói thím Dương mang rượu và thức ăn lên, dời đi lực chú ý của Phương thị. “Thím, cháu hiện tại đang căng thẳng tiền bạc, thật sự không kiếm đâu ra tiền, mười quan tiền kia có thể hoãn lại được không?”.

Phương thị căn bản không định đòi nợ, chỉ là lấy cớ ở lại trong thành mà thôi, vừa rồi bà ta đã bị Trương Trọng Vi gạt bỏ ý định đó, chỉ nói. “Không gấp gì hết, nếu nhà này thật là con quán tiền bạc, tiền này con không cần trả”.

Trương Trọng Vi còn nhớ mình từng nói dối như thế. “Đương nhiên là cháu quán, thím yên tâm, tiền cháu hứa với thím sẽ nhất định trả lại”.

Phương thị cũng hiểu biết con trai mình, không tin lắm, nói. “Vợ anh đem sổ sách ra đây tôi nhìn”.

Sổ sách nhà họ Trương đều là bút tích của Lâm Y, hơn nữa Lâm Y chưa cho phép, chàng cũng không dám động, đành nói dối tiếp. “Nhà chúng cháu mở nương tử điểm, khách khứa đều là nữ, cháu là đàn ông sao quán được, bởi vậy đều là nương tử ghi sổ, cháu chỉ đòi tiền thôi”.

Phương thị phân tích là : Lâm Y tốn công, Trương Trọng Vi lấy tiền, nhìn thế nào cũng là chuyện tốt. Bà ta vui vẻ lắm, cười hí hửng. “Đúng là con trai ta khôn khéo, nhưng nhớ đối chiếu sổ sách cẩn thận, đừng để nó giấu tiền riêng”.

Trương Trọng Vi liên tục gạt đầu, sợ Phương thị lại sinh ra chủ ý gì khác. Lúc này mặt trời đã lên cao, nếu không đi Hàn Lâm viện thì muộn mất, chàng vốn có thể không đi, nhưng dù sao cũng phải xin nghỉ, vì thể thương lượng với Phương thị. “Thím, thím cứ ngồi, cháu đến Hàn Lâm viện xin nghỉ rồi về nói chuyện với thím”.

Phương thị lúc này mới nhớ ra con trai có công vụ trong thân. Bà ta không muốn Trương Trọng Vi chậm trễ chính sự, nhưng cũng không nghĩ dễ dàng rời đi như vậy, oán giận. “Đều do vợ anh không biết điều, không hiểu phải về tiếp khách”.

Trương Trọng Vi đứng dậy muốn đi Hàn Lâm viện xin nghỉ, ngặt nỗi lúc này trong điểm khách nữ đã đông, chàng không có cách nào ra ngoài, đành mở cửa sổ, chuẩn bị nhảy ra.

Phương thị trước nay đều là thương yêu lo lắng cho con cái, thấy con trai vì mình mà ngay cả cửa chính cũng không đi được, liền chủ động đứng dậy cáo từ. Trương Trọng Vi nhìn Phương thị mặt đầy thất vọng rồi đi, trong lòng cũng có chút khổ sở, nhưng thời gian không để chàng nghĩ lại, hai chân lấy lực, nhảy xuống đất, chạy tới Hàn Lâm viện.

Lâm Y ở nhà phu nhân tham chính xem trừ bì đồ cưới cho Hành nương tử, Thanh Miêu thỉnh thoảng quay về điểm tìm hiểu tin tức, mới qua nửa canh giờ, chợt nghe Phương thị đã đi, hai người đều rất kinh ngạc.

Phu nhân tham chính nhân cơ hội dạy bảo Hành nương tử. “Con xem, mẹ nói đúng không, chỉ cần con dâu không ở trước mặt, mẹ chồng chẳng bao giờ nào loạn làm khó con trai cả”.

Lâm Y cúi người tạ ơn diệu kế của phu nhân tham chính, phu nhân tham chính sai người mang tới mấy đôi hài, đưa cho nàng. “Cầm trở về đi, miễn cho người ta nói cô trốn ra ngoài”.

Lâm Y vui vẻ. “Vẫn là phu nhân tham chính suy nghĩ chu đáo, chờ tôi thù xong hài, sẽ tặng mấy đôi cho phu nhân”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 198: Nguy cơ lời đồn

Phu nhân tham chính chẳng qua là lấy cớ thay Lâm Y, không nghĩ nàng quả thật biết làm, nghe vậy còn cao hứng hơn nàng, thấp giọng cười nhẹ. “Hành nương từ nhà ta nghĩ muốn thù lột giày tặng cha mẹ chồng, nhưng không biết cầm chân, ta đang định nhờ người làm thay đây”.

Lâm Y luôn miệng đồng ý giúp, bảo rằng ba ngày sau sẽ làm xong, tặng cho Hành nương từ. Phu nhân tham chính gọi Hành nương từ đến tạ ơn Lâm Y, rồi tiễn nàng ra cửa.

Lúc Lâm Y về tới nhà, Trương Trọng Vi đã đi Hàn Lâm viện, việc buôn bán trong điểm vận hành như cũ, nàng cũng làm như không có việc gì, bưng một chậu nước vào quét tước trong phòng, lại sửa soạn tóc tai quần áo, bắt đầu làm việc bên ngoài, nửa ngày liền vùn vụt trôi qua.

Chờ nàng tính toán chi tiêu xong, cố ý gọi thím Dương đóng cửa lại, tự mình xuống bếp làm mấy món điểm tâm tinh xảo, lại hâm nóng một bầu rượu, chờ Trương Trọng Vi về nhà xong, vợ chồng cùng đối ẩm.

Từ sự kiện Phương thị xảy ra, Trương Trọng Vi lần đầu hưởng đãi ngộ như vậy, quả thực vừa mừng vừa sợ. Hai vợ chồng nâng chén trò chuyện vui vẻ, coi như quên hết những sự không vui lúc trước.

Buổi tối, Lâm Y ngồi dưới ánh đèn thù lột giày, bảo rằng phu nhân tham chính nhờ, lại cố tình hỏi Trương Trọng Vi. “Hôm nay em bận việc gấp không thể về nhà hầu thím, thím có nói gì không?”.

Trương Trọng Vi không muốn nói thật thái độ của Phương thị, tránh cho Lâm Y nổi nóng, chỉ nói. “Em là bận việc, thím sẽ không trách”.

Lâm Y cười khẽ một tiếng, cũng không phản bác. “Thím có trách em hay không em không để ý, chỉ cần chàng không trách là được”. Nói xong lại hỏi. “Thím lúc nào cũng nói không hay về em trước mặt chàng, chàng nghe lọt bao nhiêu?”.

Trương Trọng Vi thành khẩn trả lời. “Hai ta cũng không phải ngày đầu quen biết, em là người như thế nào ta rất rõ, sẽ không quan tâm người ngoài họ nói gì. Hơn nữa, nếu ta quả thật tin lời thím nói, lúc trước đã chẳng cưới em làm vợ”. Chàng từ phía sau ôm lấy eo Lâm Y, nhẹ giọng tâm tình. “Ta biết em chịu nhiều áp lực, nhưng thím dù sao cũng là mẹ ruột sinh ta nuôi ta, nếu em có thể nể mặt ta nhẫn nhịn thím mấy phần, ta vô cùng cảm kích”.

Lâm Y gỡ tay chàng ra, xoay người lại mặt đối mặt, nghiêm nghị nói. “Chàng làm rồi, em chưa bao giờ để ý thím đối xử với em như thế nào, thím có làm ầm ĩ bao nhiêu đi nữa em đều nhịn được hết, thứ khiến em không chịu nổi là thái độ của chàng”. Lâm Y nói câu này là phát ra từ tâm can, vừa nghe cảm thấy thực quái lạ, nhưng suy nghĩ một lúc cũng dễ hiểu thôi, có ai để ý thái độ của kẻ không liên quan đâu? Chỉ có người mình quan tâm yêu mến mới có thể gây tổn thương cho mình.

“Thái độ của ta?”. Trương Trọng Vi không hiểu lắm. “Em muốn ta phải thế nào?”.

Lâm Y liếc một cái. “Bùn nhão đừng có trát tường. Em và thím tranh cãi, chàng đừng giúp ai hết, càng giúp càng rối”.

Trương Trọng Vi ngẫm nghĩ, thật là như thế, cười hỏi. “Là phu nhân tham chính dạy em?”.

Lâm Y trả lời. “Là phu nhân tham chính dạy con gái, em nghe lén mấy câu, cảm thấy đúng là một chữ quý như vàng”.

Trương Trọng Vi gật đầu. “Ta không biết nhiều về những điều này, lần sau nhất định chú ý”.

Lâm Y còn nhớ rõ hôm nay Phương thị tới cửa là vì đòi nợ, liền hỏi. “Mười hai quan trong rương còn chưa động, sao chàng không cầm trả lại cho thím?”.

Trương Trọng Vi nói. “Thím bảo không cần trả vội”.

Phương thị tốt bụng như vậy? Nhất định có lý do bên trong. Lâm Y truy hỏi vài câu, Trương Trọng Vi nói ra tình hình thực tế. “Ta nói với thím là nhà chúng ta do ta quản tiền, lúc này thím mới...”.

Lâm Y ngạc nhiên, mừng rỡ nói. “Thì ra chàng cũng biết nói xạo”.

Trương Trọng Vi đỏ mặt. “Phải biết đồ trưởng bối chứ”.

Lâm Y cười nheo mắt chàng một phen, nghĩ bụng : phu nhân tham chính dạy quả nhiên linh nghiệm vô cùng, đàn ông phải cho nếm trải qua mới biết lớn lên. Hơn nữa bí quyết đồ dành này không tệ, lần tới nếu Phương thị làm khó để tránh không thoát, sẽ đem ra áp dụng thử.

Trương Trọng Vi khơi bắc đèn sáng hơn cho Lâm Y, nói. “Ta thấy tử lâu sắp hoàn tất, trong nha môn cần chuẩn bị gì cứ việc nói ta đi”.

Lâm Y cắn đứt sợi chỉ, cười nói. “Yên tâm, việc nhất định phải nhờ chàng, làm xong em sẽ trả lương, giúp chàng sớm ngày xong nợ với thím”.

Trương Trọng Vi ngượng ngừng, sảng giọng. “Người một nhà, gì mà lương với lậu”.

Tái ông mất ngựa, sao biết họa hay phúc, vợ chồng Lâm Y trải qua kiếp nạn này xong, cảm tình ngược lại càng kháng khí, mọi việc đều thương lượng, quan trọng hơn hết là hai người bắt đầu học tập được làm thế nào để trở thành một người chồng tốt, một nàng dâu khôn ngoan.

Lâm Y rất hài lòng với tiến triển như vậy, chẳng ai sinh ra đã biết cách xử lý mối quan hệ phức tạp trong gia đình, chỉ cần đề tâm học hỏi, tất có ngày làm được hoàn mỹ.

Nhoáng một cái nửa tháng đã trôi qua, mắt thấy tử lâu sắp hoàn công, bên ngoài lại dấy lên lời đồn rằng mảnh đất xây tử lâu mới của nhà họ Trương từng chôn người chết, nên mới bị biến thành chỗ chứa hoa quả thối, cuối cùng bán cho Lâm Y với giá thấp.

Tiểu Đại nghe đồn đãi như vậy, rất là tức giận, nói với vợ chồng Trương Trọng Vi. “Nếu quả thực có chôn người chết, lúc chúng ta đào móng sao không phát hiện ra?”.

Tiểu tẩu tử đã hỏi thăm chung quanh, đại khái biết chút manh mối, nói. “Lời đồn do mấy tên lưu manh thả ra, tử lâu chúng ta mà bại thì chúng có lợi gì đâu, nhất định có người âm thầm sai sử”.

Chuyện như vậy nghĩ bằng đầu gối cũng hiểu được, khẳng định là đối thủ cạnh tranh nào đó, hoặc bọn họ liên hợp lại cũng có khi.

Tiểu tẩu tử hàng ngày theo Tiểu Đại ra công trường, không chấp nhận được tử lâu vất vả xây lên bị đồn là “quỷ lâu”, liền xung phong nhận việc. “Trương hàn lâm, Lâm phu nhân, tôi lại cẩn thận hỏi thăm một chút, nhìn xem là nhà nào muốn gây hấn với chúng ta”.

Tiểu Đại thập phần tán đồng. “Bắt được kẻ quấy rối, tổng hấn đi gặp quan”.

Lâm Y nghĩ phức tạp hơn, nói. “Ai cũng biết chúng ta là nhà quan lại, thế nhưng dám lớn mật bịa đặt, chỉ sợ sau lưng có người chống”.

Tiểu Đại không cho là đúng. “Có ai đi nữa cũng phải nói lý lẽ đàng hoàng chứ”.

Tiểu tẩu tử thông minh hơn Tiểu Đại, đánh anh này một cái, nói. “Nếu nói lý lẽ đã chẳng sử ba thứ thủ đoạn bỉ ổi như thế này”. Nói xong hiến kế cho Lâm Y. “Thật sự đầu không lại, bỏ tiền giải quyết riêng”.

Lâm Y vô cùng hiểu biết ảnh hưởng của những lời đồn đãi, chỉ sợ cho dù bắt được thủ phạm cũng không loại bỏ hết được ảnh hưởng của chúng. Nàng dặn dò Tiểu Đại, phải quản thúc cho chặt chẽ công trình, không được để tiến độ bị ảnh hưởng; lại nhờ Tiểu tẩu tử dò la tin tức, có gì phát sinh lập tức báo lại.

Vợ chồng Tiểu Đại vừa đi, Trương Trọng Vi liền thúc giục Lâm Y. “Việc này không nhỏ, em mau nhanh đi thương lượng với phu nhân tham chính, trường hợp quả thực kẻ đứng sau lưng tên phá rối có vai vế, còn phải nhờ phu nhân tham chính ra mặt”. Nói xong lại thêm. “Ta lập tức ra nha môn, dù chuyện này tình hình thực tế như thế nào, cứ báo quan trước đã, tiền hạ thủ vì cường”.

Lâm Y gật đầu, hai vợ chồng tự chia làm hai đường, một người lao tới nha môn, một người chạy đến nhà Âu Dương tham chính.

Phu nhân tham chính đã sớm nghe thấy việc này, đang ở nhà chờ Lâm Y, vừa thấy nàng đến, chưa đợi dâng trà, liền kéo nàng vội vàng hỏi. “Rốt cuộc sao lại thế này? Là ai to gan độc ác gây ra chuyện xấu?”.

Lâm Y chưa bao giờ thấy phu nhân tham chính lo lắng như vậy, lấy làm lạ. Phu nhân tham chính đại khái cũng ý thức được bản thân mất phong phạm, cười xấu hổ, nói. “Cô cũng không phải người ngoài, ta không gạt cô, hôn kỳ của Hành nương tử đã định ra rồi”.

Lâm Y lập tức hiểu, hẳn là của hồi môn chưa chuẩn bị xong, cần tiền gấp. Âu Dương tham chính luôn thanh liêm, trong nhà tiền bạc hữu hạn, phu nhân tham chính cũng chỉ có thể ngóng trông tiền hoa hồng của tử lâu nhà họ Trương.

Phu nhân tham chính sốt ruột còn vì một nguyên nhân nữa, thế gian tin nhất chuyện quỷ thần, tử lâu xây trên mộ phần, ai dám tới nữa? Thậm chí bán trao tay cũng không ai chịu mua, nếu không nhanh ngăn lại lời đồn, tân tử lâu của nhà họ Trương coi như bị hủy mất.

Lâm Y cũng sốt ruột, nhưng có sốt ruột cũng vô dụng, phải chờ điều tra ra kẻ chủ mưu rồi tính sau. Phu nhân tham chính vừa nghe lời đồn là do mấy kẻ lưu manh thả ra, ngược lại thở phào nhẹ nhõm. “Lưu manh đều chỉ biết tiền không biết người, cho thêm mấy đồng sẽ truy ra được”.

Lâm Y còn tưởng rằng thám thính tình hình thực tế sẽ vô cùng khó khăn, thì ra trên đời đồng tiền sử dụng quá nhiều, nàng chợt nhớ ban nãy chưa cho Tiểu tẩu tử tiền, vội đứng dậy cáo từ, chạy về nhà lấy tiền nhờ thím Dương mang ra cho Tiểu tẩu tử.

Phu nhân tham chính nói đúng y, lưu manh trên đường nhiều như vậy, luôn có kẻ làm việc thiếu nguyên tắc, nhưng bọn hấn đại để đều là lâu la tiểu tốt, chỉ

biết được thông tin từ lão đại truyền ra. Lão đại của đám lưu manh họ Hắc, độc thân, đứng thứ nhất trong nhà, hay gọi Hắc Đại, tự hắc bỏ thêm chữ lão bên trong, kêu người ta gọi hắc là Hắc lão Đại.

Lâm Y nghe Tiểu tẩu từ thuật lại, mới không tin chủ ý là Hắc lão Đại nghĩ ra, sau lưng hắc nhất định còn có người. Nàng hỏi Tiểu tẩu từ. “Bình thường đám lưu manh hay giao tiếp với ai?”.

Tiểu tẩu từ ngẫm nghĩ. “Bọn hắc suốt ngày không phải đánh nhau thì cũng đi lừa lọc, tiếp xúc nhiều nhất hắc là những người xui xẻo”.

Câu này nghe rất là buồn cười, Lâm Y phì một tiếng, nói. “Đã có người bị hại, ắt hẳn sẽ có người báo quan, nha môn quan phủ đương nhiên sẽ biết Hắc lão Đại”.

Tiểu tẩu từ thấy nàng nói có lý, liền tục gật đầu.

Đến nha môn tìm hiểu tin tức không phải điều Tiểu tẩu từ có thể làm được, Lâm Y thường tiền xong, dặn chị ta chú ý tình hình phổ phùng là được.

Tiểu tẩu từ lui ra, lúc này Trương Trọng Vi đã đến Hàn Lâm viện, bảo rằng phải tìm hiểu tin tức ở chỗ các đồng nghiệp.

Lâm Y kiên nhẫn chờ chàng quay về, hỏi. “Có thu hoạch gì không?”.

Trương Trọng Vi lắc đầu, trả lời. “Quanh co lòng vòng mãi không thu được gì về lời đồn cả”.

Lâm Y hiểu, Hàn Lâm viện đầy phe phái, nếu là chuyện do một phe làm, các phe còn lại nhất định sẽ được mật báo, nếu không biết gì thì hơn phân nửa không liên quan tới bọn họ.

Nàng vừa kết luận xong, Trương Trọng Vi đã nói. “Nghe nói Vương hàn lâm nhận được thánh sủng, sắp tới sẽ thăng chức cao”.

Nhà Vương hàn lâm đầu có mở từ lâu, ông ta có thăng chức đi đâu cũng không thể vô duyên chèn ép từ lâu nhà họ Trương, Lâm Y không thấy liên quan.

Trương Trọng Vi nhắc nhở nàng. “Em đừng quên Vương hàn lâm từng nhận hối lộ từ vị bà ngoại của chúng ta, phu nhân Vương hàn lâm còn từng cho nương tử điểm nhà họ Dương hành diện khai trương”.

Đúng là có chuyện này, Lâm Y nhớ rõ, nhưng Vương hàn lâm cũng vì thế mà bị trách phạt, sao còn lợi ngược dòng được hay vậy nhỉ? Hơn nữa nương tử điểm nhà họ Dương đã đóng cửa từ lâu, không có lý nào khó xử cước điểm nhà họ Trương, dù sao hại người nhưng không có lợi gì cho mình cũng chẳng phải việc người ta hay làm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199: Lã thị mật báo

Trương Trọng Vi vẫn cảm thấy lời đồn có liên quan đến việc Vương hàn lâm được thăng chức, bằng không đã chẳng trùng hợp như vậy, vừa lúc đường làm quan của chàng đang có cơ may chuyển biến, từ điểm có Âu Dương tham chính góp cổ phần lại gặp rắc rối.

Lâm Y cho rằng hai sự việc không hề có liên quan, đầu tiên cho dù từ lâu nhà họ Trương có ngã thì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới sự nghiệp làm quan của Âu Dương tham chính, ông ta không bị tổn thất gì; thứ hai, phu nhân tham chính nhập cổ vào từ lâu nhà họ Trương cực kì bí mật, không ai có khả năng biết được.

Hai vợ chồng tranh luận một lát đành thôi, dù sao cái bọn họ quan tâm nhất là bắt được hung thủ đằng sau những lời đồn này, lý do tại sao hắc lại làm như vậy, hiện tại không phải lúc loạn trong cuộc.

Lâm Y nói về Hắc lão Đại cho Trương Trọng Vi biết, đề chàng đến nha môn hỏi nha dịch xem Hắc lão Đại xưa nay hay dính líu đến những sự gì, những người nào, từ đó xuống tay với người thân cận hắc, hỏi thăm ra kẻ sau màn.

Trương Trọng Vi lập tức nhích người đến nha môn một chuyến, nhưng kết quả thu được làm vợ chồng họ thực thất vọng, nha dịch nói rằng Hắc lão Đại luôn đọc lai đọc văng, không thân cận ai cả.

Trương Trọng Vi nói. “Không bằng để nha dịch tìm cái cớ tha hắc lên công đường ăn gậy, nhìn xem hắc có nhận tội không”.

Lâm Y buồn cười. “Khoan hãy nói tới việc vô cớ bắt người là không tốt, hắc đã rải lời đồn ắt hẳn nhận không ít tiền từ người ta, sao lại dễ dàng mở miệng”.

Hai vợ chồng đang hết đường xoay xở, thím Dương bấm bảo rằng nương tử của Dương Thăng tới chơi.

Nương tử của Dương Thăng là Lã thị, con dâu của Nguru phu nhân, mẹ của vợ chồng Trương Trọng Vi, từ lúc hai nhà Trương Dương trở mặt, bọn họ liền cực ít qua lại, vị mẹ này đột nhiên hoàng hôn tới chơi là vì chuyện gì?

Trương Trọng Vi và Lâm Y đầy bụng nghi hoặc, nhưng không dám thiếu cấp bậc lễ nghĩa, nhiệt tình mời Lã thị vào điểm ngồi, nhưng Lã thị lại xưng bên ngoài không dễ nói chuyện, muốn vào phòng trong.

Quả nhiên là không có việc cầu chữa ai đi chùa, Trương Trọng Vi và Lâm Y liếc nhau, dẫn Lã thị vào trong phòng.

Lâm Y gặp Lã thị chỉ một lần duy nhất ở hôn lễ của Dương Thăng, lần đó chỉ thấy dung mạo cô không đẹp, hôm nay cô không trang điểm phấn son, hơn nữa bên cạnh còn có Lan Chi dung mạo thiên tiên đứng hầu, càng bị so ra kém. Nhưng nhà họ Dương có tiền, quần áo cô mặc trên người đều là trang sức và vải vóc hợp xu hướng nhất ở Đông Kinh bây giờ, toàn hiện bản thân phú quý.

Lã thị mở miệng, câu đầu tiên liền khiến Trương Trọng Vi và Lâm Y hoảng sợ. “Ta là trốn ra ngoài, nếu bị mẹ chồng phát hiện thật không biết phải làm sao”.

Người hai nhà dù không thân, nhưng tốt xấu cũng mang tiếng họ hàng, mẹ tới thăm cháu sao còn phải lén lút?

Trương Trọng Vi và Lâm Y không biết nói tiếp gì nữa, chỉ có thể nhìn, chờ chính cô tự nói.

Lã thị thời gian không nhiều, đầu dám chậm trễ, nhìn liếc mắt qua Lan Chi, thúc giục nói. “Người nghe được gì từ Nguru Đại Lực, mau mau nói”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Nguru Đại Lực là ai?”.

Lã thị trả lời. “Là cháu ruột bên nhà mẹ đẻ của mẹ chồng ta, đầu óc ngu xuẩn, ngoại trừ oai môn tà đạo, không biết thứ gì khác”.

Vợ chồng Trương Trọng Vi nghe Lã thị miệt thị biểu huynh của Dương Thăng, không khỏi thâm chặt lưỡi, bọn họ làm sao biết Nguru Đại Lực thêm thường Lan Chi đã lâu, từ lúc Lan Chi trở thành thiếp của Dương Thăng, luôn luôn tìm cơ đến thừa dịp đùa bỡn, Lã thị phát hiện mấy lần, từ đó về sau cực chán ghét hẳn.

Lan Chi đứng sau lưng Lã thị, không động đậy, Lã thị mất kiên nhẫn nói. “Mau nói ra, chậm trễ canh giờ bị phu nhân phát hiện, cả hai chúng ta đều gặp rắc rối”.

Lan Chi cũng không tỏ thái độ, nghe xong đến quỳ dưới chân Lã thị. “Thiếu phu nhân, hôm nay nô tỳ không nói, thiếu phu nhân trách phạt, nếu nói cũng bị phu nhân trách phạt, dù sao đều chết, không bằng chết như người biết thủ tín”.

Lã thị tức đến nghiêng răng, quảng cho Lan Chi cái tát, mắng. “Kỹ nữ quả nhiên vẫn là kỹ nữ, ở nhà đồng ý bao nhiêu, đến đây liền lật lọng”.

Lan Chi ôm mặt, biện bạch. “Nô tỳ chưa bao giờ đồng ý, thiếu phu nhân hiểu lầm”.

Chuyện Lan Chi biết nhất định có liên quan tới nhà họ Trương, bằng không bọn họ đã chẳng tốn công chạy tới đây diễn tuồng vợ cả giáo huấn tiểu thiếp, mà nhà họ Trương, trước mặt ngoại trừ rắc rối đồn đãi về tân tâu lâu, còn có chuyện gì khác đâu? Lâm Y nghĩ đến đó, cũng hận Lan Chi không chịu lên tiếng, nhưng nàng cũng không thể cùng Lã thị tra tấn bức cung cô ta, chỉ có thể nghĩ cách khác.

Trương Trọng Vi cũng đoán được Lan Chi biết gì đó, nhưng chàng lấy làm lạ, Lã thị cũng là người nhà họ Dương, sao lại hảo tâm chạy tới nói cho bọn họ biết?

Lã thị bức Lan Chi không được, lại không tiện dùng gia pháp ở nhà thân thích, chỉ có thể đầy lòng có lỗi đứng dậy, chuẩn bị cáo từ. Lâm Y muốn kiểm chứng suy nghĩ trong đầu, bước đến níu cánh tay Lã thị lại, nói. “Mẹ khó khăn tới một hồi, uống xong chén trà nhỏ hãy đi”.

Xem ra Lã thị cũng là người thông minh, vừa nghe liền biết Lâm Y có việc muốn hỏi thêm, ngừng bước chân. “Dù sao cũng muộn, ngồi thêm tí nữa đã”. Nói xong lại tùy tiện lấy cớ đuổi Lan Chi ra ngoài.

Lâm Y thấy Lã thị đảo mắt nhìn Trương Trọng Vi, liền cũng khiến Trương Trọng Vi ra ngoài. “Phụ nữ chúng ta nói chuyện, chàng ra ngoài chờ nhé”.

Lã thị cười nói. “Không phải ngại cháu trai, là không tiện nói trước mặt mà thôi, dù sao mẹ chồng ta cũng là bà ngoại của cháu trai”.

Lâm Y cười thầm, người ghét vị bà ngoại này nhất không ai khác chính là Trương Trọng Vi. Chàng chẳng ngại nghe người ta bôi bác Nguru phu nhân. Nàng hỏi Lã thị. “Lan Chi đến cùng biết được những gì? Mong mẹ tiết lộ”.

Lã thị nói. “Thời gian ta không có nhiều, chúng ta nói ngắn gọn”.

Thì ra mấy ngày trước Nguru Đại Lực uống rượu say xỉn, lại lấy cớ đến thăm cô, tìm Lan Chi, cũng không biết Nguru phu nhân vì vô tình hay cố ý, luôn chế tạo cơ hội cho bọn họ, bảo rằng nha hoàn tay chân vụng về, cho Lan Chi đi hầu hạ. Nguru Đại Lực là say thật, nói linh tinh lung tung, sự tình liên quan đến tân tâu lâu nhà họ Trương, bị Lan Chi nghe được.

Lã thị nói. “Ta đến đã muộn, lúc đó chỉ nghe được mấy câu, cái gì mà ‘quý lâu’, chờ Nguru Đại Lực đi rồi, ta hỏi Lan Chi, nó lại sống chết không chịu nói”.

Lã thị là con dâu nhà họ Dương, vì sao cố ý tới tiết lộ tin tức cho nhà họ Trương, chẳng lẽ là tung hỏa mù? Lâm Y một bụng hồ nghi, liền hỏi. “Mợ nói cho chúng cháu biết, không sợ bà ngoại trách phạt?”.

Lã thị hừ lạnh. “Ngày ta thành thân, bà ta liền mua thiệp về đánh mặt ta, con tức này ta nuốt không trôi, chính là không thể để bà ta vừa lòng đẹp ý”. Còn có tư tâm nữa không nói ra, là chỉ khi Nguru phu nhân trị gia bất lực, cô mới có cơ hội đoạt quyền quản gia, trước mắt chính là thời cơ tốt.

Bất luận Lã thị nói thật hay bịa ra, Lâm Y cũng không dám tin lắm, nhà mẹ đẻ Nguru phu nhân không oán không thù với nhà họ Trương, vì sao phải tung tin đồn?

Tuy nói không tin, nhưng cứ hỏi cho cận kề đã, Lâm Y cố ý nói. “Thì ra nhà họ Nguru cũng mở từ lâu, cháu dâu chưa bao giờ nghe thấy”.

Lã thị nói. “Nhà bọn họ kinh thương từ lâu, nhưng từ lúc lão gia tuổi già mua cái chức quan xong, liền tự cho rằng thanh cao, từ đó thu tay lại, chỉ đặt mua điền trang thu tô sống qua ngày”.

Lâm Y nghi hoặc hỏi. “Đã nhà bọn họ không buôn bán, vì sao cố hại từ lâu nhà chúng ta?”.

Lã thị lắc đầu. “Cái này ta chịu, nhưng riêng chuyện này cho dù mẹ chồng ta không tham dự, nhất định cũng vui ý, Nguru Đại Lực mấy ngày nay chạy đến nhà ta liên tục”.

Cho tới bây giờ, Lâm Y vẫn bán tín bán nghi lời Lã thị, nhưng vẫn tỏ ra mười hai phần thành tâm cảm tạ Lã thị mạo hiểm tới đưa tin, tiễn cô ra về.

Trương Trọng Vi chờ Lã thị vừa đi liền chạy vào phòng, vội hỏi Lâm Y xảy ra chuyện gì. Lâm Y thuật lại lời Lã thị nói, Trương Trọng Vi cũng cảm giác cô ta nói được huyền hoặc hết sức.

Hai vợ chồng cân nhắc không ra, liền tạm thời để đó, trước ngồi ăn cơm chiều, trên bàn cơm, Lâm Y cảm thán. “Lan Chi kia là người trong lòng của cậu, liều mạng nấp vào cửa làm thiệp, cuối cùng chẳng phải để cho vợ cả sai đến sai đi động tay động chân hay sao?”.

Trương Trọng Vi ngạc nhiên nói. “Cô ta không chịu mở miệng, em không hận cô ta?”.

Lâm Y nói. “Hận thì hận, nhưng cô ta cũng có lập trường riêng, em có thể hiểu được”.

Trương Trọng Vi đang ăn, đột nhiên bỏ bát xuống. “Ta có kế này, nhất định có thể khiến Hắc lão Đại mở miệng”.

Lâm Y ngạc nhiên mừng rỡ hỏi. “Kế gì?”.

Trương Trọng Vi bảo nàng ghé lỗ tai lại đây, nói nhỏ mấy câu, Lâm Y nửa tin nửa ngờ. “Cách này được không?”.

Trương Trọng Vi tự tin trả lời. “Hắn có kiếm được nhiều tiền đến đâu đi nữa cũng cần còn mạng mà tiêu tiền, nhất định hiệu quả”.

Lâm Y nói. “Chuyện này phải tham khảo phu nhân tham chính trước đã, lỡ đâu bại lộ còn có người bỏ cứu”.

Trương Trọng Vi gật đầu. “Cơm nước xong em đến nhà phu nhân tham chính đi, xin bà thông tin cho nha môn trước”.

Lâm Y vâng theo, vội vàng ăn xong, đến nhà phu nhân tham chính, lo liệu thỏa đáng mọi sự.

Ngày hôm sau, vợ chồng Trương Trọng Vi còn chưa rời giường, nha môn đã có động tác, đánh bắt ngờ nhà Hắc lão Đại, lục được dưới gầm giường nhà hắn nguyên một tráp tiền, nha dịch một mực khẳng định là Hắc lão Đại trộm được, gõ hắn lên công đường, chưa hỏi gì liền cho ăn hèo.

Hắc lão Đại coi như da dày thịt béo ăn đòn quen, chịu ba mươi đại bản xong, vẫn không chịu lộ ra danh tính khách hàng, đợi ăn tới bốn mươi cái, bắt đầu dao động, lúc thì nói là mượn được, lúc lại bảo là nhặt trên đường. Phù doãn hét. “Nhặt được vậy thì bỏ lại quan phủ, đợi tìm được người mất tính sau”.

Hắc lão Đại không sợ ăn hèo, nhưng vừa hé mắt thấy tráp tiền của hắn bị mang ra sau công đường, lập tức nóng ruột, phun ra hết ai giao cho hắn làm chuyện gì, đưa bao nhiêu tiền, cuối cùng còn nói. “Tiền này là tôi nên được, phù doãn muốn đánh thì đánh, tiền phải trả tôi”.

Fù doãn vui vẻ, cũng thực nghe theo đánh cho hắn thêm ba mươi đại bản nữa, rồi trả tráp tiền cho hắn. Sau đó mệnh nha dịch kéo Hắc lão Đại đi xác nhận kẻ chủ mưu sau màn.

Trương Trọng Vi và Lâm Y ở nhà chờ tin tức như kiến bò trên chảo nóng, thím Dương an ủi bọn họ. “Tiểu tẩu từ vừa đi thăm dò, nghe nói công đường đã tra ra rồi, chỉ cần xác nhận là định ra tội danh luôn”.

Trương Trọng Vi nghiêng răng nghiêng lợi. “Đợi đến thủ phạm quy án, nhất định phải bắt hắn đứng ở đầu cầu Châu Kiều la hét liên tục ba ngày”.

Lâm Y ngạc nhiên. “La hét gì cơ?”.

Trương Trọng Vi trả lời. “Bất hân thừa nhận trước mặt mọi người rằng dưới chân tầu lâu nhà họ Trương có chôn người chết là bịa đặt”.

Câu này nhắc nhở Lâm Y, cho dù thủ phạm nhận tội thì sao, Đại Tổng không có ti vi, lại chẳng có internet, ngay cả báo chí cũng không, mấy ai biết được án kiện trong nha môn? Chỉ sợ dù nhốt hân vào đại lao, trên đường vẫn truyền đi lời đồn bắt lợi cho tầu lâu nhà họ Trương.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Dương thị trở về

Không bao lâu sau, bên phía nha môn có tin tức truyền về, bảo rằng Hắc lão Đại đã xác nhận kẻ bịa đặt chính là Phong Hòa điểm cách một con phố, Phong Hòa điểm vẫn ghen tị cuộc điểm nhà họ Trương có các phu nhân lui tới, hiện tại cuộc điểm nhà họ Trương chỉ có sáu cái bàn, không phải là mối đe dọa lớn, nhưng chờ tân tầu lâu khai trương, sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới Phong Hòa điểm, bởi vậy ông chủ Phong Hòa điểm sử dụng ám chiêu, muốn tầu lâu nhà họ Trương không thể khai trương được.

Trương Trọng Vi dù quan giai thấp, nhưng tốt xấu vẫn là quan viên triều đình, Phong Hòa điểm vì sao to gan như vậy, dám đối đầu với cuộc điểm nhà họ Trương? Lâm Y cho rằng bên trong tất có nguyên do, liền nhờ Tiểu tẩu từ đi hỏi thăm một phen, quả nhiên, bà chủ Phong Hòa điểm chính là biểu muội bà con xa của phu nhân Vương hàn lâm.

Lâm Y rất tức giận, nói. “Vương hàn lâm cũng đủ thù vật, chẳng lẽ ông ta còn hoài nghi chúng ta vạch trần chuyện ông ta nhận hối lộ? Hoặc nghi ngờ chúng ta có quan hệ với nhà họ Ngưu?”.

Trương Trọng Vi vừa từ nhà Âu Dương tham chính về, hiểu biết không ít tin tức về tình huống, nghe vậy lắc đầu, nói. “Đều không phải đơn giản như vậy đâu”.

Thì ra Lâm Y và phu nhân tham chính qua lại thân thiết rơi vào tai phu nhân Vương hàn lâm, bà ta nghi phu nhân tham chính cũng giống bà ta, là nhận hối lộ mới thường hay đến cuộc điểm nhà họ Trương uống rượu, bởi vậy muốn mượn cơ hội dìm tầu lâu nhà họ Trương một phen, bức nhà họ Trương tặng lễ cho Âu Dương tham chính để bắt tận tay.

Lâm Y nhớ từ lúc lời đồn bắt đầu, nàng liền thường xuyên đến nhà phu nhân tham chính, không khỏi lạnh run, may mắn thủ đoạn của nàng không một khe hở, bằng không quả thật là trúng kế phu nhân Vương hàn lâm.

Ông chủ Phong Hòa điểm đã lên công đường, kể sách của Vương hàn lâm thất bại, nhưng lời đồn vẫn còn ảnh hưởng, Trương Trọng Vi cau mày, hận nói. “Đề ta khiến quan phủ đóng cửa Phong Hòa điểm”.

Lâm Y chợt kẻo ra ý, ngăn chàng lại. “Em có chiêu này, có lẽ dùng được, chỉ là quá mức âm hiểm”.

Trương Trọng Vi vội la lên. “Hân bất nhân ta bất nghĩa, cho dù chúng ta sử dụng ám chiêu cũng là do hân bức ra tới”.

Lâm Y thì thầm với chàng mấy câu, lại dặn. “Tiểu Đại còn trông cậy vào tầu lâu trang hoàng, kiếm càng nhiều tiền, nói vậy cũng hận lời đồn này, việc cứ để anh ta đi làm”.

Trương Trọng Vi giờ ngón tay cái tán thưởng nàng, gọi Tiểu Đại, cẩn thận dặn dò, lại giao cho anh ta chút tiền, đồng ý sự tình hoàn thành xong sẽ đưa nửa còn lại.

Tiểu Đại bỏ tiền vào tay áo, về đến nhà, chờ bầu trời tối đen mới ra cửa, chạy đến bãi tha ma ngoài ngoại ô. Ngày hôm sau trời tờ mờ sáng, chợt nghe người ta nghị luận rùm beng khắp cầu Châu Kiều rằng trước cửa Phong Hòa điểm ngấm chôn xác người. Tối buổi chiều, đồn đãi lại thay đổi chút, bảo rằng tầu lâu có chôn xác thực ra là Phong Hòa điểm kia, tam sao thất bổn nhằm lẫn thế nào lại giả họa cho tân tầu lâu nhà họ Trương.

Chưa đầy ba ngày, Phong Hòa điểm bị đóng cửa thật, ai nấy đều đi đường vòng né tránh nó, ông chủ Phong Hòa điểm vừa phải ăn hèo vừa bị mất điểm, ngồi trước điểm khóc lớn một trận, dắt díu cả gia đình đi tìm Vương hàn lâm nương tựa.

Tiểu tẩu từ báo lại tin tức cho Lâm Y, lại nói thêm. “Cái xác giúp chúng ta là kẻ đáng thương không có chỗ chôn bị ném ra bãi tha ma, nha môn phát hiện xong, đưa đến chôn chung ở nghĩa địa, nói cho cùng cũng coi như chúng ta làm việc tốt”.

Lâm Y gật đầu, lấy tiền thưởng Tiểu tẩu từ, Tiểu tẩu từ ngàn ân vạn tạ ra đi.

Lời đồn dừng ở đó, coi như chấm hết một đoạn thời gian rồi ren, nhưng Lâm Y vẫn cảm thấy mình quên mất chi tiết nào đó, nếu chuyện này là Phong Hòa điểm làm, người đứng sau màn chính là Vương hàn lâm, vậy liên quan gì tới Ngưu Đại Lực? Nếu hân đã không can dự, vậy chuyện cơ mật đó tuyệt đối không thể lọt vào tai hân.

Trương Trọng Vĩ cũng thấy khả nghi, nhưng Lan Chi là thiếp của Dương Thăng, anh ta không mở miệng, người khác chẳng thể cưỡng cầu, chỉ có thể tạm thời để đó.

Mấy ngày sau, tửu lầu hoàn thành, nhưng tiền trang hoàng vẫn bắt vô âm tín, Lâm Y chính đang sốt ruột, ngoài cửa có nhóm người từ đâu tới, thím Dương ra ngoài xem thử, kích động la lên. “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, Đại phu nhân đã trở lại”.

Lâm Y ra ngoài nghênh tiếp, Dương thị đã vào trong nhà, vừa lúc đánh giá trang trí trong điểm và mấy vị khách đến uống rượu. Nàng thực kinh ngạc sao Dương thị đột nhiên trở về, nhưng không để lộ ra, miễn cho Dương thị tưởng nàng không chào đón bà về nhà.

Lâm Y hành lễ chào hỏi, nói. “Mẫu thân trở lại sao không báo trước một tiếng, con dâu đi đón mẫu thân”.

Dương thị chỉ đoàn người đi sau, cười nói. “Có nhiều người như thế này đi theo, không cần con đi đón”.

Lâm Y nhìn phía sau, tóe tóe đi theo quả nhiên không ít, ngoài cửa bốn tên gia đình, canh giữ hai rương đồ lớn, hai tiểu nha hoàn đứng sau cùng thím Dương, theo sát Dương thị là một người Lâm Y nhận biết – Lưu Hà, một người khác xa lạ, nhưng phúc sức trên người cô ta tương tự Tiểu tẩu tử, hẳn là không phải đại nha hoàn bên người Dương thị, nói vậy chính là nha hoàn thông phòng mới của Trương Đồng vừa nạp ở Cù Châu.

Dương thị thấy Lâm Y đánh giá bọn họ, quay lại kêu. “Đều tới đây hành lễ gặp mặt Nhị thiếu phu nhân”.

Vừa ra lệnh, lập tức vang lên tiếng thỉnh an rầm rập, ngay cả bốn tên gia đình ngoài cửa cũng quỳ xuống. Lâm Y từ lúc bước chân vào Đại Tổng vẫn chỉ sống những ngày kham khổ, chưa bao giờ chịu trường hợp như thế này, con kinh ngạc trôi qua, cũng không luống cuống nhiều, thân nhiên nói “Đứng lên cả đi”, liền sai thím Dương thưởng tiền.

Lúc này chưa đến giờ cơm, trong điểm khách uống rượu chưa đông, nhưng ai cũng ráng ngóng nhìn, Lâm Y không muốn ảnh hưởng buôn bán, liền mời Dương thị vào phòng trong.

Dương thị vẫy tay, sai gia đình nâng rương vào, Lâm Y vội ngăn lại. “Mẫu thân, con dâu kinh doanh nương tử điểm, đàn ông không được vào”.

Dương thị nhìn trong điểm, quả nhiên khách đều là nữ, cười nói. “Ta ở Cù Châu đã nghe Đông Kinh hiện tại thịnh hành mở nương tử điểm, quả nhiên là thế”. Nói xong dặn gia đình xa xa tránh đi, đừng đứng ở cửa dọa khách khứa, lại sai tiểu nha hoàn ra ngoài nâng rương.

Lâm Y thấy người hầu bộ dạng đều đã qua huấn luyện cả, nghĩ dù mưa hay mướn nhất định cũng không hề rẻ chút nào, xem ra bọn họ ở Cù Châu đúng là phát tài.

Ngoài cửa rương đồ có hơi nặng, hai tiểu nha hoàn khiêng không nổi, thím Dương thấy thế định đi hỗ trợ, Dương thị lại nói. “Lưu Hà, Lưu Vân, còn thất thân chỉ nữa, mau đến giúp”.

Lưu Hà vâng lời ngay, dẫn đầu ra cửa, người gọi là Lưu Vân lại tỏ ra miễn cưỡng, dừng một chút mới ra ngoài theo.

Dương thị theo Lâm Y vào trong phòng, thừa dịp người hầu còn đang bận rộn, vội hỏi Lâm Y. “Điểm ở bên ngoài là con mở?”.

Lâm Y gật đầu. “Đúng vậy, sinh kế gian nan, đành phải mở điểm sống tạm, chúng con vừa xây xong tửu lầu mới, tiền bạc có chút chật vật, lúc này mới xin vay tiền phụ thân mẫu thân”.

Dương thị nói. “Cha mẹ ruột thịt, có gì mà mượn với vay, có chúng ta ở, vốn không nên để các con quan tâm sinh kế, ta đã mang tiền trở lại, điểm này vẫn là mau mau đóng cửa đi thôi”.

Lâm Y nghĩ Dương thị tưởng rằng bọn họ lỗ vốn, vội nói. “Mẫu thân yên tâm, điểm nhà chúng ta kinh doanh rất được”.

Dương thị vội la lên. “Không liên quan đến lỗ lãi, cả nhà chúng ta đều có chức quan trọng người, sao có thể hạ thấp thân phận bán buôn kinh thương, thực khiến người ta chê cười”.

Lí Thư cũng xuất thân con nhà quan lại, vẫn vui vẻ cho Phương thị mở điểm, không hề sĩ diện, vì sao Dương thị lại để ý như vậy? Nàng đâu có biết, Dương thị vì nhà mẹ đẻ từ quan sang kinh thương, tự ti rất nhiều năm, cực không muốn con dâu nhà mình cũng bước lên con đường đó.

Dương thị thấy Lâm Y im lặng, tiếp tục khổ khuyên. “Con nhìn xem các phu nhân quan lại chung quanh, có ai kinh doanh gì không?”.

Lời này Lâm Y quả thật không phản bác được, giống nhà Triệu hàn lâm, chấp nhận bán cả nhà từ đường chứ nhất định không chịu buôn bán kiếm sống, hẳn là cũng nghĩ như Dương thị, cảm thấy kinh thương có nhục thân phận. Nhưng Đại Tổng không hề ức chế việc buôn bán, buôn bán lại dễ dàng kiếm tiền, hơn nữa cũng không phải nhập hộ tịch thương gia, có gì to tát đâu.

Lâm Y nhìn toàn cảnh, Dương thị nhìn chi tiết, nàng thật không có cách nào khuyên Dương thị, đành phải nửa giấu nửa lộ nói cho bà biết cuộc điểm nhà họ Trương không phải của một mình nàng, là có đại nhân vật góp cổ đồng.

Dương thị làm phu nhân quan lại nhiều năm, vừa nghe liền hiểu được đường tắt ngõ cong bên trong, hẳn là vị đại nhân vật này có lợi cho đường làm quan của Trương Trọng Vĩ. Bà là người rất lí trí, lúc này liền thôi không khuyên Lâm Y bỏ điểm nữa, nhưng yêu cầu Lâm Y nói chính xác cho bà biết vị đại nhân vật đó là ai.

Lâm Y thật do dự, không phải nàng không muốn nói, cũng không phải nàng không tin Dương thị, mà chỉ sợ phu nhân tham chính mất hứng.

Dương thị nói. “Con rốt cuộc vẫn chưa trải đời nhiều, ta phải trấn giữ thay con, nhìn xem phu nhân ấy có đáng giá tương giao hay không”.

Dương thị nói rất có đạo lý, Lâm Y đáp. “Mẫu thân, con dâu đã hứa chắc với người ta, không được sự cho phép của bà ấy không được tự tiện mở miệng, chờ con dâu hỏi ý bà ấy rồi lại nói cho mẫu thân biết, được không ạ?”.

Dương thị gật đầu. “Làm người phải giữ chữ tín, con nói đúng, đừng quên là được”.

Hai người nói cả lúc lâu vẫn chưa thấy rương đồ khiêng vào, Dương thị bực mình, gọi hai tiếng. Lư Hà chạy vào bẩm. “Chúng nô tỳ khiêng không nổi rương, đang từ từ na vào”. Nói xong hai mắt mở to nhìn Dương thị, đại khái đang hy vọng bà có thể lên tiếng để thúc Dương đến hỗ trợ.

Lâm Y đều nhìn ra tâm tư cô ta, đang định nói gì, Dương thị đã ngăn. “Vậy cứ từ từ mà na, ta không vội”.

Lư Hà lau mồ hôi chạy đi, không dám nói nữa câu oán hận, xem ra đến Cù Châu đã bị dạy dỗ không ít.

Dương thị nói với Lâm Y. “Ta nghe nói con ở Đông Kinh gặp phiền toái liên tục, tháng trước liền nhích người chạy về Đông Kinh, trên đường nhận được thư từ Cù Châu gửi tới, vừa lúc mang theo cũng đủ tiền, bằng không phải lộn ngược trở lại Cù Châu”.

Thì ra Dương thị không phải riêng vì chuyện tiền bạc mà đến, phiền toái bà đang nói tới ý chỉ Phương thị? Lâm Y đoán không ra.

Nàng vẫn là đoán trật rồi, Dương thị nói tiếp. “Con yên tâm, Ngưu phu nhân tuy là mẹ kế của ta, nhưng không thể thân bằng con và ta, nếu bà ta còn chèn ép con, con cứ nói ta biết”.

Rốt cuộc là nói Ngưu phu nhân, chuyện quá khứ đã lâu, sao Dương thị còn nhắc tới? Ban đầu Lâm Y kinh ngạc, nhưng nghĩ sơ thì hiểu, Đại Tổng truyền tin đi chỉ có thể truyền bằng miệng hoặc thư từ, hai phương thức này đều rất chậm, chuyện xảy ra mấy tháng trước, phải mất một tháng mới tới được Cù Châu cũng không có gì ngạc nhiên.

Lâm Y cúi người tạ ơn Dương thị. “Chúng con khiến mẫu thân lao tâm, còn khiến người phải tự thân đến, thật là bất hiếu”.

Dương thị cười. “Mấy tháng không gặp, con dâu đã vội xa cách ta. Ta về Đông Kinh thật cũng không phải tất cả đều vì chuyện phiền toái của con, chỉ là không muốn ở Cù Châu chịu bức bối, không bằng về hưởng phúc với con trai con dâu”.

Trừ việc Trương Đồng nạp thiếp ra còn có chuyện gì khiến Dương thị bực bội được đâu, bà đã yên tâm lớn mật về Đông Kinh, nói vậy đã chuẩn bị phòng hờ kín kẽ mọi thứ, Lâm Y nhớ tới phương thuốc còn nhét dưới đáy rương đồ của nàng, đoán được Dương thị nhất định còn có “thứ” tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Lâm Y phân phòng

Mẹ chồng nàng dâu còn nói thêm chút nữa, Lư Hà và người hầu rốt cuộc cũng na được rương đồ đi vào, bốn người đều mệt đến thở hồng hộc, Dương thị nói câu “Vất vả”, nhưng không cho bọn họ chút thời gian nghỉ ngơi, gọi Lư Hà và Lư Vân tiến đến, một lần nữa vấn an Lâm Y, giới thiệu. “Lư Hà hầu hạ rất tốt, ta cất nhắc lên làm di nương, còn Lư Vân này là mua trên đường, hiện tại vẫn là thông phòng”.

Tuy rằng là thiếp thất, nhưng cũng là người bên cạnh Trương Đồng, Lâm Y định đứng dậy đáp lễ, Dương thị lại ấn nàng ngồi xuống, nói. “Con hiện giờ là thân phận nào, cần gì đáp lễ bọn họ, mau ngồi yên, đừng làm bọn họ tổn thọ”.

Lư Hà phụ họa theo, Lư Vân trên mặt tuy có một chút bất mãn nhưng cũng chưa nói gì. Lâm Y nhìn, âm thầm buồn cười, cho dù nàng không phải phu nhân quan lại, cũng chưa tới mức hạ thấp đáp lễ một nha hoàn thông phòng, thật không hiểu cô ta bất mãn chỗ nào.

Thái độ của Lư Vân, Lâm Y có thể thấy được, những người khác đương nhiên không mù, Lư Hà nói thẳng trước mặt mọi người, mắng. “Đừng ý vào Đại lão gia sùng ái một chút, cái mặt liền héch lên trời đi, Đông Kinh không phải Cù Châu, đừng quên mất quy củ, bồi nhọ danh dự Đại phu nhân”.

Lư Vân tròn mắt lên, sắp sửa cãi lại, Dương thị trách mắng. “Muốn cãi thì về phòng mà cãi đi, đừng ở đây mất mặt”.

Lâm Y nhìn màn này, hiểu vì sao Dương thị dẫn Lư Hà theo, vừa có thể kéo đi kể sinh chuyện bên cạnh Trương Đồng, lại có việc cho Lư Hà làm, thật sự là nhất cử lưỡng tiện.

Dương thị vừa kêu hai thiếp về phòng cãi nhau, nhưng Lâm Y căn bản không có phòng trống cho bọn họ, liền thương lượng với Dương thị. “Mẫu thân, từ lâu chúng con vừa xây xong, chớp mắt sẽ có thể vào ở, hiện tại không tìm ra được phòng khác để thuê, không bằng con và Trọng Vi chen chúc trong

điểm tạm thời, mẫu thân ở phòng trong, những người khác ra sau chịu khổ mấy ngày, mẫu thân thấy thế nào?”.

Dương thị cười nói. “Ta dẫn theo không chỉ bốn người, còn có mấy tên gia đình, không thuê gian nhà làm sao ở hết? Con yên tâm, tiền bạc ta có”. Nói xong sai Lưu Hà mở rương lấy tiền giao cho Lâm Y, nói. “Con trước an bài việc trang hoàng tửu lâu, chờ để chậm trễ”.

Lâm Y tạ ơn bà, sai người đi mời Trương Trọng Vi về. Trương Trọng Vi nghe Dương thị quay về Đông Kinh, không biết xảy ra chuyện gì, chạy như điên về nhà, thấy bà và Lâm Y trò chuyện vui vẻ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tiến lên hành lễ chào.

Dương thị thấy Trương Trọng Vi thờ hồng học, vội kéo chàng ngồi xuống nghỉ, Lâm Y cười nói. “Không có thời gian rảnh cho chàng nghỉ ngơi, bao nhiêu chuyện cần dựa hết vào chàng làm đây”. Nàng đưa tiền Dương thị vừa giao cho, nói. “Chàng cầm tiền này trước đi thuê cho mẫu thân, còn có di nương và người hầu một gian nhà ở, lại giao cho Tiểu Đại để trang hoàng tửu lâu nhanh chóng hoàn thành”.

Việc nào Lâm Y nói cũng quan trọng hết, Trương Trọng Vi không dám nghỉ lâu, vội đứng dậy đi. Lâm Y nhớ đến thẻ hội viên chưa lo xong, liền giảng giải cho Dương thị cùng nghe, Dương thị cũng không hiểu buồn bán lăm, chỉ nói. “Con trước hết nói cho ta biết người hợp tác chung là ai, chúng ta lại quyết định xem tửu lâu có nên mở hay không, nếu là nên, tiền lo thẻ hội viên gì gì đó, ta bỏ ra; nếu đối phương không đáng tin cậy, chờ tửu lâu hoàn tất, mau bán đi”.

Ở trong mắt Dương thị, tửu lâu chỉ là nguy trang mà thôi, cuối cùng vẫn để phục vụ cho đường làm quan của Trương Trọng Vi, tâm lý này Lâm Y vô cùng thấu hiểu, nàng đồng ý với Dương thị sáng sớm mai sẽ đi tìm người đó.

Dương thị chỉ vào đám người, nói. “Mấy nha hoàn này của ta cũng không thể để nhàn rỗi, trong điểm của con thiếu người chỗ nào, cứ việc kêu bọn họ đến giúp”.

Có tiểu nha hoàn rất thông minh, bước lên một bước, nói với Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ là Tiểu Khấu tử, đầu óc ngu dốt nhưng tay chân chịu khó, cầu được vào điểm làm tửu bảo hầu rượu, phân ưu cho Nhị thiếu phu nhân”.

Nói thật xuôi tai, Lâm Y vội phục bản lĩnh dạy người hầu của Dương thị, cười nói. “Điểm chúng ta nhỏ, tửu bảo tạm thời không thiếu người, không bằng người ra sau bán com đĩa chung với Thanh Miêu, cũng cho cô nàng rảnh tay một chút”.

Tiểu Khấu tử vâng theo, hỏi Dương thị. “Đại phu nhân, vậy nô tỳ đi tìm Thanh Miêu tỳ tử?”.

Dương thị gật đầu, cho cô bé đi. Tiểu nha hoàn còn lại không cam lòng chịu thua, bảo rằng mình cũng muốn đi, Lâm Y cười. “Phía sau chật chội, hai người đứng trước cửa sổ là đã chen chúc rồi, người cứ ở lại hầu hạ Đại phu nhân thôi”.

Dương thị và mọi người đều ngạc nhiên. “Cửa sổ? Com đĩa là thế nào?”.

Lâm Y cảm thấy giải thích không rõ, dẫn bọn họ ra sau tham quan một phen, lại bảo Thanh Miêu dọn mấy đĩa com, bung vào phòng mời Dương thị và đoàn người ăn thử.

Com tuy nấu trong nồi chung, Dương thị lại khen không dứt miệng, nắm tay Lâm Y. “Chỉ có com con làm ăn mới ngon, ta tới Cù Châu, đổi bao nhiêu đầu bếp cũng nấu không ra hương vị đó”.

Đừng nói Cù Châu, ngay ở Đông Kinh này, rất ít ai dám dùng dầu để xào nấu rau, so ra đương nhiên đồ ăn Lâm Y làm ngon miệng hơn hẳn.

Lưu Hà và Lưu Vân phụ họa theo Dương thị, khen ngợi Lâm Y mấy câu. Lâm Y cười nói với Dương thị. “Nếu mẫu thân thích ăn, mỗi ngày con dâu sẽ nấu”.

Dương thị chỉ vào Lưu Hà Lưu Vân, nói. “Có hai người này ở đây, sao để con tự động tay làm, cứ theo ta hưởng phúc”.

Lâm Y không nhận lời, rốt cuộc vẫn là thiếp thất của cha chồng, dù lòng có xem thường bao nhiêu đi nữa, ngoài mặt vẫn phải nể nang chút đỉnh, nàng nói qua chuyện khác, bảo rằng Trương Bát nương em của Trương Trọng Vi cũng làm việc trong điểm kiếm sống, gọi cô đến chào hỏi Dương thị.

Dương thị thừa dịp Trương Bát nương còn chưa đến, nói với Lâm Y. “Ta nghe nói Bát nương là bị chồng bỏ, vì thế thúc thúc các con còn khuyến khích Lí Giản Phu và Phương Duệ đánh nhau một trận?”.

Xem ra Dương thị dù xa ở Cù Châu nhưng vẫn biết hết mọi chuyện, Lâm Y gật đầu. “Là có chuyện đó, nhưng nhà chúng ta cũng trong họa có phúc, chỉ khổ cho Bát nương”.

Làm sao trong họa có phúc, Dương thị đương nhiên hiểu trong lòng, nói. “Ta thấy Bát nương cũng trong họa có phúc đấy, nhà họ Phương kia không phải chỗ cho người sống”.

Đang nói chuyện, Trương Bát nương gõ cửa đi vào, chào Dương thị. Dương thị đỡ cô, sai Lưu Hà bung hộp trà đưa qua, nói. “Đây là trà son dương thảo trên núi Long Du ở Cù Châu, người ở đó ai cũng thích uống, cháu cầm nếm thử xem”.

Trương Bát nương tạ ơn bà, cười đáp lại. “Ở Đông Kinh người ta cũng khen trà trên núi Long Du rất ngon, cháu vẫn chưa có dịp nhìn thấy, hôm nay nhờ phúc Đại bá mẫu, cũng nếm thử một lần”.

Lâm Y vui đùa. “Em tự uống một mình đi nhé, Đại bá mẫu của em bắt công, chỉ tặng em không tặng chị đâu”.

Dương thị cười to. “Không thiên vị ai cả, trong rương ta còn nhiều, tất cả đều cho con”.

Bên ngoài có khách cần chiêu đãi, Trương Bát nương ngồi không lâu liền đứng dậy ra ngoài. Dương thị nhìn bóng lưng của cô, bắt giắc thở dài. “Là đứa bé ngoan, đáng tiếc mệnh khổ”. Lại khuyên Lâm Y. “Ta biết con và Bát nương tình như ruột thịt, nhưng con bé ở đây mãi với chúng ta cũng không tốt, để nó về nhà mẹ đẻ đi, nói mẹ nó tìm một hộ gia đình khác từ từ”.

Lâm Y thở dài. “Đạo lý đó con cũng hiểu, nhưng y tính tình cô ấy như vậy, tái giá lại gặp hại thôi, con thật sự không dám mở miệng, sợ làm lỡ cả đời cô ấy”.

Dương thị lại nói. “Thiên hạ rộng lớn như vậy, luôn có người thành thật lương thiện ở, đừng đi đâu xa, tìm một hộ ở ngay Đông Kinh này, ngày ngày thăm hỏi, không sai đi đâu được”.

Lâm Y đứng dậy cúi người, vui vẻ nói. “Con trước thay mặt Bát nương tạ ơn mẫu thân”.

Dương thị cười nói. “Là đang nhờ ta đi thông đường với Nhị phu nhân phải không? Con cháu nay cũng học xấu rồi”.

Lâm Y khẩn thiết cầu xin. “Mẫu thân, con biết tính thím khó chơi, nhưng lúc con còn ở nông thôn, toàn bộ dựa vào Bát nương chiếu cố, hiện giờ cô ấy gặp rủi ro, con không thể không vươn tay giúp đỡ, mẫu thân coi như đang giúp cho con cháu một phần đại ơn đại đức, con cháu vĩnh viễn nhớ rõ”.

Dương thị thở dài. “Cũng đúng, nếu chờ thím các con, không biết lại gả Bát nương đi đâu, hại đứa nhỏ này lần nữa, thôi coi như ta tích đức vậy. Có điều chuyện này không được nói cho thím các con biết, bằng không một mảnh hảo tâm lại bị bà ta coi như lòng lang dạ thú, chờ có cơ hội, nói với thúc thúc các con đi”.

Lâm Y thấy bà đồng ý rồi, mừng rỡ lắm, vội cúi gập người thật sâu tạ ơn bà giúp đỡ.

Trương Trọng Vi đến vụ lâu điểm, ngay tại góc xéo đối diện tân tửu lâu nhà họ Trương, thuê một căn thượng đẳng một phòng ngủ một phòng khách cho Dương thị ở, lại thuê thêm hai căn phòng hạ đẳng cách vách phòng bếp cước điểm, một gian cho nam ở, một gian cho nữ ở.

Lâm Y cảm thấy Trương Trọng Vi an bài vô cùng thỏa đáng, đang định nhỏ giọng khen ngợi chàng, chợt nghe Lưu Vân lầm bầm. “Phòng hạ đẳng sao chỉ thuê có hai căn, rõ ràng ở không đủ, ta là thông phòng của lão gia, sao có thể chen chúc với đám nha hoàn”.

Lưu Hà chỉ vào mặt cô ta, mắng. “Thông phòng cũng là nha hoàn, chưa hề chen ép người đâu, muốn ở riêng một căn thì chờ lên làm di nương hãy oán giận”.

Lưu Hà là mắng Lưu Vân, nhưng trong bóng có kim, ám trách Trương Trọng Vi xử sự chưa khéo, không an bài được chỗ riêng cho di nương là cô ta ở. Lâm Y hận cô ta lên mặt, nhưng Dương thị không lên tiếng, nàng cũng không mở miệng được, chỉ có thể hung hăng trừng cô ta.

Cố tình Dương thị lại muốn nghe ý kiến của nàng, hỏi. “Con cháu, con thấy phòng mới thuê phải sắp xếp như thế nào?”.

Lâm Y giải thích một phen. “Tứ lâu mới xây đằng sau có một tiểu viện, chờ trang hoàng xong, chúng ta liền có thể dời vào ở, không cần thuê quá nhiều phòng, uống phí tiền bạc”.

Ý nàng là muốn tiết kiệm tiền cho Dương thị, Dương thị đương nhiên chỉ có cao hứng, cười gật đầu.

Lưu Hà nghe Lâm Y nói, vốn đã không thiện chí liếc qua, nhưng thấy gương mặt Dương thị tươi cười, lập tức biết thời biết thế cũng phụ họa theo. Lâm Y mới mặt kệ cô ta nghĩ gì, chỉ là một cái thiếp thôi, so với vợ cả cưới hồi đang hoàng, dù bồi phạt cao hơn một bậc, vẫn là bùn lầy dưới chân mà thôi, muốn đối nghịch chỉ có thể nói là không biết lượng sức mình. Nàng nói tiếp. “Các nha hoàn và di nương chịu khó mấy ngày, cố chen lấn trong phòng chút, mẫu thân lớn tuổi, ban đêm không có người chăm sóc ta không an tâm, bốn người các người buổi tối luân phiên trực đêm đi”.

Lưu Hà từ nhỏ theo hầu Dương thị, trực đêm đã quen, nghe vậy chẳng thấy vấn đề gì, nhưng Lưu Vân chưa bao giờ trực đêm, chỉ biết là vất vả, trên mặt liền lộ vẻ khó chịu.

Dương thị làm như không thấy, chỉ kêu bọn họ nghe theo Lâm Y phân công, đi xuống quét tước nhà cửa, trải giường. Lưu Hà hiểu biết tính nết Dương thị nhất, không dám tỏ ra bất mãn dù chỉ một chút, chỉ vâng vâng dạ dạ tạ ơn Lâm Y an bài, dẫn đầu đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Lâm Y quản gia

Lưu Vân kém hơn rất nhiều trong việc giữ kín tâm tư, trước mặt Dương thị còn nhìn xuống được, vừa đến phòng hạ đẳng liền lộ ra bản tính, ngồi trên ván giường oán giận. “Tôi thấy Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân đều nhìn chúng ta không vừa mắt, chuyện phân phòng rõ ràng bọn họ đã thông đồng trước, tôi không tin thuê thêm một gian hạ đẳng thì tốn bao nhiêu tiền”.

Lưu Hà cũng nghĩ như vậy trong lòng, cho rằng vợ chồng Trương Trọng Vi không phải vì cần kiệm mà là ngại hai người thiếp xài bớt tiền của Dương thị, nếu không sao người hầu của bọn họ lại được ở hẳn một gian phòng? Nhưng cô ta biết rõ, phạm đã là người Dương thị ưu ái, cho dù cô ta không thích cũng phải cố mà thích, bằng không tuyệt đối không có kết cục tốt. Dương thị luôn dùng thủ đoạn cay nghiệt đối đãi với những người đàn bà khác của Trương Đồng.

Lưu Vân còn đang oán giận không ngừng, Lưu Hà vì lấy lòng Dương thị, cố nén suy nghĩ thật của mình xuống, kéo Lưu Vân ngã từ trên giường xuống, “Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân là người cô dám oán giận sao? Quý xuống cho ta!”.

Lưu Vân ở Cù Châu được sủng ái hơn Lưu Hà rất nhiều, Dương thị đối xử với cô ta cũng không tệ lắm, bởi vậy cô ta không hề sợ Lưu Hà, đứng phắt dậy, cãi lại. “Cô cho rằng cô là ai? Cũng là đứa nô tỳ giống tôi thôi, dám phạt tôi quý?”.

Lưu Hà nói đúng lý hợp tình. “Ta là di nương, là một nửa chủ nhân, mà cô chỉ là đứa nha hoàn, sao ta không phạt cô được?”.

Lưu Vân nguyệt đãi. “Nửa chủ nhân, là Đại phu nhân nhà chúng ta tâm tính thiện lương cho cô chút thể diện, cô còn tưởng thật”.

Lưu Vân mới vừa oán giận vợ chồng Trương Trọng Vi xong, để Dương thị nghe được nhất định nổi nóng, Lưu Hà tự nhủ bắt được nhược điểm của Lưu Vân, làm sao dễ dàng buông tha, túm lấy cánh tay cô ta, kéo về phía trước, nói. “Cô không muốn quý cũng được thôi, theo ta đi gặp Đại phu nhân”.

Lưu Vân vừa nói những gì, chính cô ta cũng rõ ràng trong lòng, nhưng nha đầu Tiểu Trụy từ đi lấy khăn lau, trong phòng không ai khác, cô ta có thể can đảm nói Lưu Hà vu hãm cô ta, bởi vậy dù có chút hoảng hốt, nhưng không hề sợ hãi. Có điều, bị kéo đến trước mặt Dương thị chẳng phải việc gì tốt đẹp, Lưu Vân không muốn thỏa mãn tâm tính của Lưu Hà, liều mạng gây dũa.

Tiểu Trụy từ bưng bồn đi vào, lại đặt ba cái khăn lau mặt lên bàn, nhưng Lưu Hà và Lưu Vân chỉ lo kéo qua đằng lại, không hề có ý định quét tước phòng ốc, còn thường thường la lên. “Tiểu Trụy từ mau lại đây giúp!”.

Phòng thượng đẳng cộng thêm phòng hạ đẳng cho nữ phó khoảng chừng bốn gian, quét tước không phải nhẹ nhàng, nếu muốn một mình Tiểu Trụy từ hoàn thành, cô nàng không đồng ý. Nhưng cô nào dám sai sử Lưu Hà và Lưu Vân, liền vội vàng chạy tới phòng ngủ của Lâm Y, tố với Dương thị.

Dương thị nghe nói Lưu Hà và Lưu Vân không tuân quy củ đang đánh nhau, không thèm nổi nóng, thậm chí chưa hề nói tới chuyện xử phạt, chỉ bảo Tiểu Trụy từ chuyển lời cho hai vị kia: “Ồ Đồng kinh, nhà chúng ta là Nhị thiếu phu nhân đương gia, sau này tiền tiêu vật hằng tháng của hai người là từ Nhị thiếu phu nhân cho, nếu thiếu cái gì cũng tìm Nhị thiếu phu nhân mà lấy”.

Tiểu Trụy từ ghi nhớ, chạy về phòng hạ đẳng, thuật lại lời Dương thị. Lưu Vân vừa nghe, cảm thấy hai chân như nhũn ra, không đợi Lưu Hà đẩy đã tự mình quỳ xuống.

Lưu Hà may mắn bản thân không lắm miệng nói ra như Lưu Vân, đắc ý dào dạt. “Biết sợ rồi sao? Xem ngày sau Nhị thiếu phu nhân xử lý cô như thế nào”.

Lưu Vân sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ngoài miệng vẫn không yếu thế, cãi lại. “Cô đừng coi Nhị thiếu phu nhân là kẻ ngốc, vừa rồi quả thật tôi mới oán giận Nhị thiếu gia trước mặt thiếu phu nhân, nhưng câu cô nói tiếp theo có ý gì, cô tưởng thiếu phu nhân nghe không hiểu?”.

Lưu Hà cẩn thận ngẫm lại, lúc ấy sắc mặt Lâm Y đúng là có thay đổi. Sau lưng cô ta cũng lập tức lạnh lẽo, hồi hận bản thân khoe khoang chút thông minh vật vãnh, sau này thù cũ hận mới, còn không biết Lâm Y sẽ chính cô ta như thế nào.

Cô ta tìm cái ghế ngồi xuống, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy tình cảnh của mình tốt hơn Lưu Vân nhiều, dù sao cô ta không có oán giận ra rõ, cứ một mực khẳng khái bản thân không có ý kia là được; mà Lưu Vân oán giận Trương Trọng Vi là nói ra huych toẹt, cho dù Lâm Y có phát giận cũng phải trị Lưu Vân trước, mà cô ta có thể thừa dịp này, cải thiện quan hệ với Lâm Y.

Cải thiện quan hệ như thế nào? Lưu Vân vừa mới nói xấu vợ chồng Lâm Y, phải cho nàng biết mới được. Lưu Hà bắt giác nhếch mép cười.

Tiểu Trụy từ thấy hai người bọn họ, một kẻ quỳ thất thần dưới đất, một kẻ cười ngây ngô tới mức quỵ dị, cũng chẳng ai thèm ngó ngang quét dọn, gấp đến độ muốn khóc, mấy gian phòng lâu không ai ở, tro bụi đóng dãi cả lớp, trên trần còn đóng mạng nhện, chỉ dựa vào mình mình nhất định không thể nào dọn dẹp sạch sẽ xong để Dương thị vào ở, đến lúc đó lại phải chịu phạt.

Càng nghĩ càng hoảng, rồi khóc lên thật, năn nỉ nói. “Di nương, tỷ tỷ, hai người vóc dáng cao, xin hai người quét mạng nhện trong góc nhà trước có được không?”.

Lưu Hà và Lưu Vân đều đang tự đắm chìm trong suy nghĩ, căn bản không để ý tới cô, Tiểu Trụy từ đành phải lau nước mắt, lại tìm Dương thị nữa. Dương thị nghe xong cô khóc lóc kể lể, không đáp, chỉ nhìn Lâm Y bĩu môi.

Tiểu Trụy từ cũng coi như thông minh, lập tức quỳ xuống dập đầu, nói. “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ không sợ mệt, chỉ sợ chậm trễ Đại phu nhân nghỉ ngơi”.

Lâm Y nhìn Dương thị, bà cười với nàng, một bộ mặc kệ con xử sao, ta cũng không để ý. Lâm Y tuy rằng không rõ vì sao Dương thị phải từ nàng giải

quyết việc này, nhưng đã có người cho mình chỗ dựa, nằng sợ gì mà không làm, vì thế mỉm cười đứng dậy. “Chẳng qua là lười biếng thôi, có gì to tát, vừa hay tiền tiêu vật hằng tháng của hai bọn họ lúc tới Đông Kinh vẫn chưa phát, cầm ra đường thuê hai người nhân rồi, nhất định có không ít người tranh nhau làm”.

Tiểu Trụy từ nghĩ bụng nếu mình thực sự làm vậy, không biết Lưu Hà Lưu Vân hận mình thế nào đâu, vì vậy vội nói. “Đây là quy củ mới, bọn họ còn chưa biết, chờ nô tỳ nói cho bọn họ đã”.

Lâm Y gật đầu, dặn dò. “Phòng ở phải quét dọn thật sạch, đặc biệt là gian cho Đại phu nhân ở, nếu bọn họ không để tâm, vậy thì lấy tiền tiêu vật ra thuê người khác”.

Tiểu Trụy từ vâng dạ ra đi, Dương thị hỏi Lâm Y. “Có trách ta vừa về tới Đông Kinh đã kéo thêm thù hận cho con không?”.

Lâm Y vội nói không dám. “Có mẫu thân ở đây, làm sao tới phiền con quản gia”.

Dương thị nói. “Ta biết con là đứa nhỏ tốt, nhưng mềm lòng quá, con phải biết ngại phiền hà thì sự khó thành, có đôi khi con phải khiến người khác sợ uy của con. Hai đứa thiếp của ta không phải đèn cạn dầu, chuyện quản giáo bọn họ ta giao cho con vậy, ta phải thoải mái hưởng thanh nhàn”.

Dương thị để Lâm Y quản gia, Lâm Y không lấy làm lạ, vì trước kia khi Dương thị còn ở kinh thành, nhà cũng là từ nàng quản. Nhưng Lưu Hà và Lưu Vân là thiếp của Trương Đồng, tuy nói ở trong nhà phải do đương gia chủ mẫu quản thúc, nhưng Dương thị nói ra như vậy cứ khiến người ta thấy là lạ. Chẳng lẽ bà có dụng ý muốn Lâm Y luyện tập trước để sau này quản giáo thiếp thất của Trương Trọng Vi?

Đôi mắt Dương thị giống như nhìn thấu được tâm tư người khác, nói. “Con yên tâm, bản thân ta là người không vui thiếp thất, làm sao cố tình nhét thêm người vào phòng con, khiến con cũng bức bối? Ta xác thực muốn hưởng thanh nhàn, không có ý khác, con đừng nghĩ nhiều”.

Lời này giống như một liều thuốc an thần, xóa đi những suy nghĩ miên man trong đầu Lâm Y, nằng cảm kích Dương thị từ đáy lòng, cười nói. “Nếu mẫu thân tín nhiệm con, con liền thử quản vậy, dù sao có ra sai lầm cũng còn mẫu thân ở đây”.

Dương thị cũng cười. “Tổng cộng chẳng có bao nhiêu người, có gì sai lầm được đây”.

Dương thị quyết định như vậy cũng là vì trong nhà ít người, ném Lưu Hà và Lưu Vân hai đứa đầu đất cho Lâm Y quản, cho nàng học quản lý người khác, đồng thời luyện cho tâm cứng rắn hơn một chút.

Dưới áp lực tiền tiêu vật, Lưu Vân và Lưu Hà rất nhanh đã giúp Tiểu Trụy từ dọn sạch sẽ phòng ốc, tiến tới bẩm báo Lâm Y.

Lâm Y đang định cho bọn họ nghỉ ngơi một lát, chợt nghe Dương thị nói. “Lâu rồi mới quay về Đông Kinh, sắp quên mất mùi vị mì sợi như thế nào”.

Lưu Hà lập tức hăm hở. “Nô tỳ đi kéo mì, buổi tối nấu mì thịt dê cái muối cho Đại phu nhân đôi vị”.

Dương thị nhú mày. “Mỡ màng ngứa lắm, ai ăn cái đó?”.

Lưu Vân thấy Lưu Hà lấy lòng thất bại, cười thầm, nói. “Để Lưu Hà kéo mì, nô tỳ làm cho Đại phu nhân mì tương trộn”.

Lưu Hà thầm hận, Lưu Vân lấy lòng Dương thị thì mặc kệ cô ta, nhưng vì sao phải đề lên mình, công sức là mình nhưng tiếng thơm lại là của cô ta. Lưu Hà mới không thêm may áo gả cho người khác, nói. “Đại phu nhân là nhớ khẩu vị Đông Kinh, cô làm mì tương trộn phía nam làm chi?”.

Lưu Vân lơ đãng, nói. “Đừng cho rằng tôi lần đầu tới Đông Kinh, trước lúc tôi bị bán, từng ở Đông Kinh nhiều năm rồi, mì tương trộn đã sớm du nhập vào phương bắc, rất nhiều người Đông Kinh từ nhỏ đã ăn qua”.

Dương thị nói. “Làm đi, tiện tay nấu com chiều cho cả nhà luôn, không được qua loa”.

Dương thị chưa từng phân phó nhiều, Lưu Hà lại hiểu rõ, đêm nay do cô ta kéo mì. Lưu Vân nghe Dương thị chịu mì tương trộn, còn chưa kịp cao hứng, đã nghe bọn họ phải nấu cả com chiều, không khỏi âm thầm kêu khổ.

Nhưng hai người bọn họ không dám nói nửa chữ không, còn phải giả như vui vẻ, cùng nhau đi hướng phòng bếp.

Tiểu Trụy từ định đi theo, Dương thị gọi cô nằng lại, khen ngợi. “Người gặp chuyện biết đến bẩm báo, tốt lắm, đi nghỉ ngơi đi”.

Tiểu Trụy từ tạ ơn bà, xoay người đi. Dương thị nói với Lâm Y. “Có những người, không thể để bọn họ nghỉ ngơi, một khi nhân nhất định sinh sự”.

Làm cho Lưu Hà Lưu Vân lê thân xác mệt mỏi đi nấu com chiều là hình phạt dành cho bọn họ? Lâm Y đoán như vậy, nói với Dương thị. “Con đâu ghi nhớ”.

Lưu Hà Lưu Vân không phải ngu dốt toàn tập, sợ com chiều làm không tốt, tối ngủ không xong, bởi vậy ở phòng bếp có khắc khẩu nhau, nhưng không quá phận, còn dọn trước com chiều lên bàn.

Trên bàn com có ba người, Dương thị, Lâm Y và Trương Trọng Vi. Người khác đều đứng sau hầu hạ.

Trương Trọng Vi mới từ công trường trở về, miêu tả tân từ lâu to như thế nào, hai công sơn sơn đẹp như thế nào, thập phần hưng phấn. Lưu Hà và

những người khác nghe đến nhập thân, hỏi. “Đại từ lâu nhưng chỉ chiêu đãi nữ khách thôi sao?”.

Dương thị đang nghe cao hứng, không vui bọn họ xen miệng vào, nói. “Đừng phôi sự quê mùa của mình ra, chưa nghe Nhị thiếu phu nhân nói sao, hiện giờ Đồng Kinh khắp nơi đều là nương tử điếm”.

Lưu Hà muốn đi trải nghiệm, liền giật dây Dương thị. “Đại phu nhân, rảnh rồi chúng ta cũng đi nhìn thử một cái, thuận tiện giúp Nhị thiếu phu nhân tìm hiểu tin tức”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203: Dương thị về thăm nhà

Dương thị căn bản vẫn xem thường người kinh thương, nghe vậy xụ mặt xuống. “Nhị thiếu phu nhân là phu nhân nhà quan lại, ai dám đánh đồng với đám người kia?”.

Hôm nay đã là lần thứ hai Lưu Hà nịnh nọt Dương thị bất thành, không dám lên tiếng nữa, gục đầu rút lui sang một bên, dẫn đến Lưu Vân cười khanh khách.

Lưu Hà gặp Lưu Vân hã hê, càng hận hơn, đợi Dương thị com nước xong về phòng, cô ta lên đến phòng Lâm Y, mách lẻo chuyện Lưu Vân lảm miệng nói vợ chồng Lâm Y không phải, còn nói. “Nô tỳ đối với Nhị thiếu phu nhân cũng có nhiều điều đắc tội, nhưng nô tỳ không có tâm tư gì khác, tốt xấu đều tỏ ra mặt, không giống những người trước mặt một đằng sau lưng một nẻo”.

Thật ra Lưu Hà cũng coi như có lòng, nhưng vận khí không tốt, gặp gỡ chủ nhân như Dương thị, tính ranh hơn cô ta gấp vạn lần, liếc cái đã nhìn thấu cô ta; mà Lâm Y trước đây đã chịu thiệt trong tay cô ta, bây giờ không thể lại tin cô ta dễ dàng được nữa.

Lâm Y thản nhiên nói. “Ta đã biết, người đi đi”.

Lưu Hà có chút thất vọng với phản ứng của nàng, nhưng không hề nản chí, cô ta biết rõ có vài người là như vậy, ngoài mặt giả bộ không quan tâm, trong lòng lại hận cực. Thời gian cô ta và Lâm Y ở chung cũng không tính ngắn, cô ta tự tin hiểu biết tính tình của nàng mấy phần.

Nhưng lúc này cô ta đã đoán sai, Lâm Y thật sự không thêm để ý, nha hoàn thông phòng của cha chồng thì liên quan gì tới nàng? Chỉ cần tâm tư không ngấm tới người đàn ông của nàng thì nàng căn bản không cần liếc mắt.

Về phần Lưu Vân phản nản, rất bình thường, làm gì có nhân viên không oán sếp, huống hồ không phải cô ta phản nản lên lút sau lưng, ngay trước mặt đã lảm bảm rồi, người thiếu giấu giếm như vậy không phải người quá xấu. Mà Lưu Hà nói kẻ trước mặt một đường sau lưng một nẻo thì phải nói chính cô ta mới đúng.

Trương Trọng Vi vén rèm đi vào, vừa vặn chạm mặt Lưu Hà, không khỏi nhú mày, cũng bất kể cô ta đã đi xa hay chưa, hỏi Lâm Y. “Cô ta đến làm gì? Sau này không cho phép cô ta tiến vào phòng chúng ta, miễn cho cô ta lại sinh ý đồ xấu”.

Lâm Y cười. “Chàng là chủ nhân, so đo với người hầu làm chi, cứ để bọn họ nháo, không thoát khỏi năm ngón tay Phật Tổ đâu”.

Trương Trọng Vi ngồi xuống cạnh nàng, rút tờ giấy trong người ra, bắt đầu báo giá thiết bị vật liệu, Lâm Y vừa nghe vừa ghi nợ, thẳng đến đêm rơi vào khuya hai vợ chồng mới nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Lâm Y tới nhà phu nhân tham chính, xưng rằng mẹ chồng nàng muốn biết đối tác mở từ lâu là ai, nhưng chưa có phu nhân tham chính cho phép, nàng không dám tự tiện bẩm báo.

Phu nhân tham chính biết rõ Dương thị không phải người thường mà là một phu nhân tri châu, có cáo mệnh đứng đắn trong người; tri châu Cù Châu tay cầm quyền thật, kết giao với người như vậy có lợi cho Âu Dương tham chính, vì vậy bà vui vẻ đồng ý cho Lâm Y kể Dương thị nghe chuyện bà nhập cổ phần.

Về phần Dương thị biết đối tác của Lâm Y là phu nhân tham chính, vui mừng quá đỗi, thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ về từ lâu, chẳng những không hề phản đối, còn bày mưu hiến kế khắp nơi, còn bỏ ra một khoản tiền luôn mãi dận dò Lâm Y nhớ nâng cấp đồ dùng cho từ lâu càng xa hoa một chút, nhiều hấp dẫn các phu nhân quan lại vào xem.

Từ lúc Dương thị trở về, Lâm Y sống mỗi ngày cực kỳ thư thái, bên ngoài công trường có tiền, hết thầy vận hành trơn tru, nàng chỉ cần để ý đối chiếu giấy tờ với Trương Trọng Vi, trong nhà có Lưu Hà Lưu Vân tranh thủ tình cảm nịnh nọt nàng, cướp việc để làm, cũng không cần người quan tâm.

Cứ thế qua mấy ngày, người nhà họ Dương tới, mời Dương thị về nhà mẹ đẻ ngồi một chút. Dương thị còn tức giận vì lúc bà không ở trong kinh, Ngưu

phu nhân chẳng những không chiều cô Lâm Y, còn chèn ép nàng khắp nơi, bởi vậy bà già bộ làm cao, nhất định không trở về. Thẳng đến khi Dương Thăng tự mình tới thỉnh cầu, bà mới nể mặt báo thời gian về nhà mẹ đẻ.

Trước khi về, Dương thị thấy Trương Trọng Vi và Lâm Y không có quần áo sang trọng gặp khách, liền gọi người tới cắt may, cho cả hai vợ chồng mỗi người hai bộ, lại mang trang sức bà đặt mua ở Cù Châu cho Lâm Y vài món, thẳng đến khi thấy con trai con dâu ăn bận quý khí ngất trời mới muốn cỗ kiệu đến, dẫn bọn họ ra cửa.

Nguru phu nhân trời sinh sĩ diện, vốn còn đang tức giận vì Dương thị làm cao với mình, nhưng thấy mẹ chồng nàng dâu đến ai nấy quần áo lụa là, lập tức đã biết thấp hơn một đầu. Nhà họ Dương có tiền, nhưng không có địa vị, không thể so với nhà họ Trương bây giờ tiền quyền đều đủ.

Dương Thăng bình thường không ít lần nín nhịn Nguru Phu nhân, hận bà ta đắc tội với nhà họ Trương, bỗng biến chỗ dựa thành kẻ thù, anh ta muốn cải thiện quan hệ, liền quần lấy Trương Trọng Vi, dẫn chàng ra ngoài uống rượu.

Nguru phu nhân có ý nghĩ riêng của bà ta, Trương Trọng Vi mặc dù quan giai thấp, không trông cậy được, Trương Đồng quan giai dù không nhỏ nhưng lại rời đi quá xa, bà ta đã tìm được chỗ dựa còn mạnh hơn bọn họ nữa.

Lã thị nghe nói Dương thị đến, chạy tới diện kiến, Dương thị lần đầu gặp cô ta, tặng quà mạnh tay, lại để Lâm Y theo cô ta đi dạo. Lâm Y biết rõ Dương thị có lời muốn nói riêng với Nguru phu nhân, liền theo Lã thị vào phòng cô ta.

Trong phòng Lã thị, Lan Chi đang quỳ, xem ra không phải vừa mới. Lâm Y liếc qua Lã thị, nghĩ bụng mẹ nhỏ này cũng gan lớn đấy chứ, lại rõ khát khe, đàn áp người trong lòng của Dương Thăng.

Lã thị mời Lâm Y ngồi, sai tiểu nha hoàn dâng trà, không hề có ý để Lan Chi đứng lên. Lan Chi vụng trộm ngẩng đầu, nhìn Lâm Y, vừa vặn Lã thị thấy được, nằng. “Nhìn cái gì mà nhìn, chẳng lẽ muốn Trương Nhị thiếu phu nhân cầu tình cho ngươi? Cũng không biết bản thân là thứ gì, lúc trước rõ ràng không mang thai, lại làm bộ có tin vui, mặt dày mày dạn tiến vào nhà họ Dương, bây giờ lại dây dưa với Nguru Đại Lực không mình bạch”.

Lã thị chỉ mặt gọi tên, Lan Chi không chịu được, lí nhí giải thích. “Thiếu phu nhân, nô tỳ hầu rượu Nguru thiếu gia là ý của phu nhân, nô tỳ không dám không đi”.

Lã thị gõ ngón tay lên bàn, cười nói. “Ngươi yên tâm, chuyện này có ta gạt, thiếu gia còn chưa biết, nhưng nếu ngươi vẫn ngậm chặt miệng không khai, vậy thì đừng trách ta”.

Lâm Y nghe rõ, khó trách Lã thị giáo huấn thiếp thất không tránh mặt nàng, thì ra lại đang nói về lời đồn ngày ấy, không biết Lan Chi này rốt cuộc nắm giữ bí mật gì, khiến Lã thị còn đề bụng hơn cả nàng.

Lã thị dù mắng chửi Lan Chi, lại không hề nao núng, Lâm Y thực hoài nghi chân tướng sự việc Lã thị đã sớm biết, chẳng qua muốn mượn lời Lan Chi mà thôi.

Lan Chi trước sau như một không để lộ ra, mặc Lã thị quở trách như thế nào, nhất định không há miệng. Lã thị hết cách, đành đuổi cô ta xuống dưới, lại tỏ khó với Lâm Y. “Lan Chi này, rốt cuộc xuất thân kỹ nữ, gan lớn cực kỳ, ngay cả ta tuyên bố bán cô ta đi cũng không sợ”.

Lâm Y cố nói. “Lời đồn đãi đã hết, cô ta không muốn nói thì thôi, mẹ đừng làm khó cô ta”.

Lã thị hí mắt, hỏi. “Nếu sau lưng có ẩn tình khác, cháu dâu không muốn biết ư? Nếu không lật mặt được kẻ giật dây, cháu dâu không sợ sau này lại bị tính kế sao?”.

Lâm Y nghe xong, càng khẳng định Lã thị đã biết, nhưng chính cô ta không muốn nói, lại nay không được miệng Lan Chi, Lâm Y làm thế nào được?

Lã thị thấy mặt Lâm Y không biểu tình gì, sợ nàng không quan tâm, liền đóng cửa phòng, nói với nàng. “Cháu dâu nhìn xem nhà chúng ta, hôm nay do mẹ chồng ta cảm quyền, khắp nơi chèn ép khó xử nhà họ Trương các người, đôi lại là ta đương gia, tuyệt sẽ không như thế”.

Tình trạng của Lã thị tại nhà họ Trương, Lâm Y có nghe thấy một hai, thật ra nhà mẹ đẻ cô ta cũng mạnh, Nguru phu nhân đối xử với cô ta coi như khá lắm rồi, chỉ là cô ta vẫn canh cánh chuyện Lan Chi vào cửa cùng lúc với mình, cho rằng Nguru phu nhân làm mất hết mặt mũi của cô ta, bởi vậy đối nghịch với Nguru phu nhân khắp nơi, muốn nắm được quyền kinh doanh và quyền quản gia.

Lâm Y cho rằng Lã thị đang đánh cuộc một lần, Nguru phu nhân chỉ có đứa con trai duy nhất là Dương Thăng, tương lai hết thảy còn không phải thuộc về cô ta hay sao, gấp gáp chuyện gì.

Lã thị thật sự chỉ là hòn sỏi, của hồi môn cô ta rất nhiều, căn bản không thèm nhìn chút của cải của Nguru phu nhân, cô ta chỉ muốn nhìn thấy Nguru phu nhân ngỡ ngàng, nổi trận lôi đình mà thôi. Cô ta thấy Lâm Y chậm chạp không biểu lộ thái độ, hỏi. “Vợ Trọng Vi, rốt cuộc có giúp ta hay không?”.

Lâm Y buồn cười. “Mẹ, cháu dâu căn bản nghe không hiểu mẹ đang nói chuyện gì, làm sao giúp mẹ được?”.

Lã thị nói. “Cháu dâu giúp ta, thật ra cũng là giúp bản thân, chúng ta đồng tâm hợp lực, bức Lan Chi nói ra sự thật, thế nào?”.

Lâm Y còn tưởng Lã thị có yêu cầu gì khiến nàng khó xử, không ngờ chỉ như vậy, thờ dài một hơi, nói. “Mẹ đều hết cách với cô ta, ta có biện pháp gì? Không bằng mẹ lại cố sức một chút, ép cô ta đi, ta cảm ơn mẹ trước”. Nói xong đứng dậy, cúi người hành lễ với Lã thị.

Lã thị là muốn Lâm Y vận dụng quan hệ với nha môn, bí mật thăm vấn Lan Chi, nếu tìm được cứ kéo cô ta ra công đường lại càng tốt hơn. Nhưng Lã thị không ngờ Lâm Y rất cẩn thận, chưa đợi mình mở miệng đã chặn trước.

Lã thị ngượng ngùng cười cười, nói một câu hai nghĩa. “Đúng là làm dâu đã lâu, tiến bộ không ít”.

Đây là thâm trào phúng Lâm Y trưởng thành từ đầu đã mẹ chồng nàng dâu? Dương thị quả thật dạy Lâm Y không ít, nhưng không phải như Lã thị nghĩ.

Lâm Y âm thầm nghĩ nội tâm Lã thị thật là mâu thuẫn, biết rõ sự thật nhưng không chịu nói ra, nhất định giả mù sa mưa nài nỉ Lâm Y cùng ép cung Lan Chi cho bằng được, chắc chắn đang tồn tâm tư gì đó.

Chỉ có điều Lâm Y không thêm đề ý, nhà họ Trương hôm nay đã không còn chuyện gì cầu cạnh nhà họ Dương nữa, cái gì không vừa mắt thì tự nó lo, cũng chẳng tổn hại tới nhà mình. Về phần bí mật của Lan Chi, nàng vốn không có biện pháp nào, hôm nay thấy cách Lã thị đối đãi Lan Chi, nàng tin nhất định chẳng bao lâu sau cũng thành công mọi ra.

Lã thị thấy Lâm Y nhàn nhã dùng trà, căn bản không tiếp lời, rõ ràng không thêm coi trọng người làm mợ là mình đây, vừa tức vừa vội, nhưng chính cô ta một kẻ thường dân áo vải, coi như trường bối thì sao, cũng không dám nổi giận với phu nhân quan lại triều đình, đành nén giận.

Một lát sau, Dương thị nói chuyện với Nguru phu nhân xong, sai người tới gọi Lâm Y, cáo từ về nhà. Lâm Y và Dương thị ngồi chung một cỗ kiệu, ngạc nhiên hỏi. “Bà ngoại sao không giữ chúng ta ở lại ăn cơm nhỉ? Chẳng lẽ thân phận chúng ta hôm nay vẫn chưa lọt vào mắt xanh của bà ngoại ư?”.

Dương thị im không nói, thẳng đến về tới nhà, cho người hầu lui ra, mới mở miệng. “Con còn chưa nhìn ra sao, nhà họ Dương tìm được chỗ dựa tốt hơn rồi, mới không thêm đề nài tới chúng ta”.

Lâm Y kinh ngạc hỏi. “Mẫu thân, làm sao mẫu thân nhìn ra?”.

Dương thị cười lạnh. “Hôm nay ta thử mẹ kế ta mấy lần, từ cách bà ta nói mây nói gió, có thể nghiệm ra vài phần”.

Lâm Y kể lại vụ án Vương hàn lâm nhận hối lộ cho Dương thị nghe, nói. “Bà ta đã từng sử dụng cách này, hôm nay tìm được chỗ dựa khác cũng không quá kì lạ”.

Dương thị hận, nói. “Bà ta tìm chỗ dựa khác ta không xen vào, nhưng không nên theo dết tin đồn về nhà họ Trương”. Lại nói với Lâm Y. “Bà ta đã không chừa cho ta chút thể diện nào, con cũng chớ khách khí, nếu lại sinh chuyện, cứ đáp trả gấp bội!”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 204: Trù bị công việc

Lâm Y châm cho Dương thị chén trà nhỏ, cho bà bớt nóng giận, cười nói. “Đã sớm đáp trả rồi mẫu thân, nếu không nương từ điểm nhà họ Dương đã chẳng phải đẹp tiệm, con dâu chỉ sợ mẫu thân phát lòng, nên mới giấu diếm mấy ngày nay”.

Dương thị không biết việc này, vội bảo nàng kể, đợi nghe Lâm Y thuật lại đầu đuôi, mặt bà giãn ra, cười to, thẳng khen nàng làm tốt lắm.

Lâm Y nói luôn lời đồn về Lan Chi, xin bà cho chủ ý. Dương thị cười. “Con không phải đang xin chủ ý, là đang muốn tìm người làm chỗ dựa đúng không?”.

Lâm Y ngượng ngùng cười, ghé tai thì thầm cùng Dương thị mấy câu. Dương thị cảm thấy chiêu này không tệ, chỉ nói. “Việc này cứ để ta lo”.

Qua mấy ngày, Dương thị tìm cơ mời nhà họ Dương tới uống rượu, nhân nhà họ Trương cũng có hai thiệp thất, Lã thị cũng dẫn theo Lan Chi đến. Lâm Y nhân cơ hội cho Lan Chi chút tiền, dụ cô ta khai ra chân tướng. Lan Chi ban đầu miệng kín như bưng, nhưng lúc Lâm Y cho thêm hai món trang sức, cô ta liền sáng khoái kể từ đầu chí cuối sự tình, thì ra người chủ mưu rài rỏi đồn không ai khác chính là Nguru phu nhân, quan hệ giữa bà ta và nhà Vương hàn lâm chưa bao giờ gián đoạn, chỉ là bây giờ bà ta khôn hơn, bắt đầu giao dịch trong bóng tối. Phạm là có việc, chỉ thông qua cha của Nguru Đại Lực truyền lại, cha Nguru Đại Lực làm quan trong triều, tiếp xúc với Vương hàn lâm không bị người khác dòm ngó.

Lâm Y nghe Lan Chi nói xong, bình tĩnh im lặng ngồi lại vào chỗ, cùng Dương thị chiêu đãi Lã thị. Trong bữa ăn, Lã thị nói nói cười cười, như hôm qua bất hoà chưa từng xảy ra, khiến Lâm Y thầm than, thì ra ai cũng đeo một lớp mặt nạ, người cái gì cũng treo trên mặt như Phụng hoàng thị lại thành hàng hiếm.

Cơm trưa kết thúc, vợ chồng Dương Thăng cáo từ, Dương thị dẫn Lâm Y rời khỏi cuộc điểm, đi vào phòng ngủ, bà hỏi. “Sự tình làm thoả đáng?”.

Lâm Y gật đầu, thuật lại câu chuyện từ Lan Chi, Dương thị đã sớm đoán được Nguru phu nhân có chỗ dựa vững chắc, không có gì làm lạ, bảo. “Ta thấy Lan Chi không phải thứ gì tốt, cho nó hai món trang sức, uống phở”.

Lâm Y cười. “Không tiếc được, mẫu thân. Cô ta biết được ngon ngọt, lần tới sẽ không cần con chủ động tìm”.

Ngưu phu nhân bắc cầu quan hệ với Vương hàn lâm, sau này không chừng lại nảy sinh ra chuyện thiếu thân gì nữa, an bài một cặp mắt ở nhà họ Dương quả là không sai, Dương thị mỉm cười gật gù, khen. “Nói rất đúng, là con biết nghĩ lâu dài”.

Không lâu sau, từ lâu trang hoàng xong, thừa dịp thời tiết nắng ráo hong khô cổng chính cửa sổ, bàn ghế và dụng cụ uống rượu mới Lâm Y đã sớm đặt hết, chỉ chờ vách tường khô rồi sẽ vận chuyển về.

Thê hội viên đã in xong thành từng hộp, nài giao cho phu nhân tham chính một hộp, nhờ bà gửi cho các phu nhân quan lại có uy tín ở kinh thành. Trương Trọng Vi dù chán ghét Vương hàn lâm, nhưng dù sao cũng là cấp trên, bởi vậy vẫn đưa cho ông ta một tấm.

Đông Kinh tiết trời đang nắng đẹp, hẳn là vách tường sẽ rất mau khô, mấy ngày gần đây, Lâm Y bắt đầu thương lượng cùng Dương thị và Trương Trọng Vi trừ bị hạng mục công việc.

Trương Trọng Vi còn nhớ rõ Ngưu phu nhân từng đến đập đồ bằng hiệu, lo lắng từ lâu mới khai trương cây to đón gió mạnh, có kẻ sẽ mạnh nham quấy rối, bởi vậy đề nghị. “Ta thấy rất nhiều đại từ điểm đều nuôi người hầu có biết võ công quyền cước, chuyên môn đối phó với hạng người gây rối quấy nọ, không bằng chúng ta cũng nuôi hai người?”.

Dương thị rất tán thành, nói. “Từ lâu lớn như vậy, khó tránh bồi rối, ta và Tam nương đều có thân phận, thật sự không tiện lộ diện, theo ta thấy, không chỉ nên mướn người canh gác, còn phải mời cả chương quây nữa”.

Gác cửa thì dễ tìm, mời hai bà tử cao lớn vạm vỡ là được, nhưng chương quây là nhân vật mấu chốt, không chỉ khéo léo thôi mà còn phải quen thuộc với các phu nhân trong kinh thành, tránh trường hợp quý nhân tới cửa mà lại không nhận biết, quan trọng hơn là phải trung thành, bằng không sẽ phá tan quan hệ năng đã dày công kinh doanh.

Dương thị khẽ nhíu mày, trong khoảng thời gian ngắn biết đi chỗ nào tìm được người như vậy? Lâm Y lại như định liệu trước, cười nói. “Ở đây con dâu có hai người thường xuyên chiêu đãi các vị phu nhân, hiểu biết tính tình sở thích của bọn họ, cái khó được là cả hai đều trung thành tận tâm với nhà họ Trương”.

Dương thị cảm thấy hứng thú, hỏi. “Là hai người nào?”.

Lâm Y chỉ vào cước điểm đằng trước, cười đáp. “Xa ở chân trời, gần ngay trước mắt”.

Dương thị lặng yên, ý nàng là thím Dương và Trương Bát nương, hai người làm từ bảo trong điểm không phải mới ngày một ngày hai, xác thực hiểu biết cận kề tình huống, cũng trung tâm, có thể kham làm chương quây. Chỉ là tính tình Trương Bát nương... Dương thị liếc mắt qua Trương Trọng Vi, không dám nói rõ, chỉ nói đùa với Lâm Y. “Ta còn tưởng con muốn cất nhắc Thanh Miêu làm chương quây kia, dù sao cũng đi theo con từ nhỏ tới giờ”.

Lâm Y đáp. “Thanh Miêu tính tình nóng nảy, không đủ điềm đạm, hơn nữa cô nàng luôn bán com đĩa đằng sau, cũng không quen thuộc tình huống trong cước điểm. Thím Dương là lão thành ở nhà họ Trương, còn là vú nuôi của Trọng Vi, con tin được thím ấy”.

Dương thị lập tức tiếp lời. “Xem ra ta hồ đồ, nhưng đã quên mất thím ta là vú nuôi của Nhị lang, nếu đã như thế, cho thím Dương làm vậy”.

Dương thị lựa chọn cũng giống Lâm Y, Trương Bát nương dù tin được, nhưng tính tình quá mềm yếu, thứ hai cô ấy còn phải tái giá, chưa biết sẽ đặt chân đến nơi nào, mà chức chương quây không thể đổi tới đổi lui.

Mẹ chồng con dâu liếc nhau, lòng có cảm ứng, thật ra hai người lo lắng nhiều, Trương Trọng Vi vốn quý trọng tình nghĩa, địa vị của thím Dương trong lòng chàng không hề thấp hơn Trương Bát nương, chàng hẳn là vui mừng thấy vú nuôi của mình được thăng chức.

Thương lượng thoả đáng xong, liền chia làm hai nhóm làm việc : Dương thị với người môi giới tới để chọn các bà tử vạm vỡ gác cổng; Lâm Y và Trương Trọng Vi gọi thím Dương, trước chúc mừng thím thăng chức, sau sẽ giáng giải cận kề cho thím nghe chức trách của chương quây.

Đối với thím Dương mà nói, phục vụ nhà họ Trương là trách nhiệm lớn nhất cuộc đời này của bà, là công việc duy nhất, bởi vậy không hề từ ti năng lực không đủ vãn vãn, mà vỗ ngực bảo đảm với Lâm Y nhất định sẽ chăm sóc tốt từ lâu của bọn họ.

Thím Dương vui vẻ quay về cước điểm làm việc, Lâm Y lo lắng Trương Bát nương không được làm chương quây, tâm tư sẽ khó chịu, liền gọi cô đến phòng tâm sự. Nhưng tính tình Trương Bát nương có vài phần giống Trương Trọng Vi, chỉ biết cao hứng thay thím Dương, không hề đồ kị nửa phần, cười nói. “Tam nương có thể phân cho em một phần công việc em đã cảm kích lắm rồi, sao tranh với thím Dương làm chi, đừng quên thím Dương cũng là vú nuôi của em”.

Lâm Y thấy cô rộng rãi, yên lòng, vẫn đề cô ra ngoài làm từ bảo, qua một lúc, nàng gọi Thanh Miêu đến. Thanh Miêu chưa đợi Lâm Y lên tiếng, đã hỏi trước. “Nhị thiếu phu nhân, mọi người đều lo kinh doanh đại từ lâu, com đĩa biết phải làm sao bây giờ?”.

Chuyện này Lâm Y đã lo lắng qua, thím Dương làm chương quây, phải mời thêm một đầu bếp khác, đầu bếp mới lại không biết làm com đĩa, thế nào cho phải đây?

Thanh Miêu nghe được lo lắng của Lâm Y, cười đáp. “Theo em thấy, đầu bếp khỏi cần, chúng ta mở là từ điểm, không phải nhà hàng, về phần com đĩa, em nấu là được, mặt tiền bán com có Tiểu Khẩu từ hỗ trợ, không chậm trễ ả”.

Đông Kinh quả thực có nhiều từ điểm không hề xây bếp, toàn dựa vào người ngoài bán thức ăn cung ứng, có rất nhiều quán ăn nhỏ cũng nhờ vào từ lâu mà có việc, chuyên môn đưa thức ăn cho từ lâu. Nhưng từ lâu nhà họ Trương hấp dẫn nhất ở món rau xào dầu và cá nướng nguyên con, Lâm Y không muốn bỏ, nàng còn trông cậy kiếm tiền bù đắp phí tổn in ấn thẻ hội viên kia.

Về phần chỗ bán com đĩa, kiếm tiền thì hữu hạn, lại chiếm dụng cả phòng bếp và hai nha hoàn, thật sự không có lời, vì thế nàng thương lượng với Thanh Miêu, bỏ bán com đĩa, chuyên đề cô nàng quản phòng bếp của từ lâu. Thanh Miêu có chút buồn, nói. “Chúng ta không bán com đĩa nữa, khách quen biết đi đâu mua bây giờ? Chúng ta tuy cũng bán com đĩa ở từ lâu mới nhưng đó không phải món lảng giềng mua nổi”.

Lâm Y nói. “Kiếm tiền quan trọng hơn, không thể quan tâm quá nhiều thứ được, cũng chưa biết chừng có người lại mở lên hai ba chỗ bán com đĩa”.

Câu này nhắc nhở Thanh Miêu, cô đề nghị cho thuê nơi bán com đĩa ra ngoài, dạy người ta học nấu. Lâm Y nghiêm khắc cự tuyệt, cũng dặn dò Thanh Miêu chớ truyền ra bí quyết nấu com.

Thanh Miêu rất là khó hiểu, bán com đĩa căn bản kiếm không được bao nhiêu tiền, vì sao phải giữ bí mật tay nghề?

Không phải Lâm Y tiếc tay nghề, mà là không muốn bí quyết những món trọng yếu như rau xào và cá nướng nguyên con truyền ra, nói cũng lạ, chúng vốn là những món vô cùng đơn giản, nhưng rất nhiều đối thủ cạnh tranh không tìm ra được cái tiền, vẫn sử dụng cách nấu truyền thống của Đại Tổng, cũng vì thế mới có cơ hội cho từ lâu nhà họ Trương bứt phá thành độc nhất.

Thanh Miêu nghe Lâm Y giải thích xong, mới hiểu vì sao nàng đề mình đến quản phòng bếp, bây giờ mới cam đoan. “Nhị thiếu phu nhân an tâm, em tuyệt đối không để tay nghề nhà họ Trương lọt ra ngoài”.

Lâm Y tin tưởng nhân phẩm của Thanh Miêu, gật đầu. “Phòng bếp tân từ lâu ta đã cho người sửa thành hai gian độc lập, một gian cho đầu bếp chúng ta thuê, làm những món bình thường; một gian chuyên dụng cho em, làm các món sáng tạo của riêng nhà họ Trương chúng ta, nhớ cái chốt cửa lại mà làm, đừng để bọn họ học lóm”.

Thanh Miêu thận trọng đáp dạ, Lâm Y lại giao cho cô một đại sự khác, để cô đến chỗ Dương thị, hỏi người môi giới chọn ra hai đầu bếp thích hợp, Thanh Miêu tuân mệnh, xoay người đi.

Trương Trọng Vi đến tân từ lâu dạo qua một vòng, hỏi Lâm Y. “Tân từ lâu lớn thật, trên lầu lại nhiều mỹ các, có nên thuê thêm từ bảo không?”.

Chàng vừa dứt lời, Tiểu Truy từ liền đến mời Lâm Y, bảo rằng Dương thị và Thanh Miêu đã chọn xong người rồi, xin nàng đi qua chọn từ bảo. Trương Trọng Vi cười, thì ra đã sớm an bài xong xuôi.

Lâm Y tới phòng Dương thị, hai bà từ cao to đang đứng chờ, thấy nàng bước vào, dập đầu chào. Dương thị nói. “Hai người bọn họ là người môi giới cô ý chọn tới, tuy là nữ giới nhưng đều biết quyền cước công phu, ta vốn định chỉ chọn một người, nhưng nghĩ buổi tối cũng nên có người trông giữ, nhiều người có thể thay ca, liền giữ lại cả hai”.

Lâm Y cười. “Vẫn là mẫu thân nghĩ chu đáo”.

Thanh Miêu tiến lên bẩm “Đầu bếp cũng đã chọn xong, nhưng chỉ mới xem tay chân mặt mũi, không biết bản lĩnh cao thấp thế nào, bởi vậy em dặn bọn họ cước điểm đóng cửa rồi hãy quay lại nấu thử vài món, chúng ta ném qua rồi quyết định giữ ai”. Nói xong cười hi hi bỏ sung. “Vừa hay thím Dương đỡ phải làm com chiều”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Biện pháp hay của Dương thị

Lâm Y cười mắng một tiếng “Lanh lắm!”, sai cô quay về chỗ bán com đĩa, nói cho khách quen hay một tiếng, mấy ngày nữa bọn họ sẽ không còn kinh doanh nữa, mong các vị hàng xóm láng giềng nhiều tha thứ.

Dương thị rất đồng tình với quyết định lần này của Lâm Y, trong suy nghĩ của bà, vì bảo vệ thân phận cao quý tốt nhất là không buôn bán gì cả, về phần từ lâu, đó là cách liên lạc cảm tình với quý nhân, không được tính là kinh doanh.

Người môi giới dẫn đến một nhóm nương tử, mời Dương thị và Lâm Y chọn từ bảo. Các nương tử đều đã được người môi giới điều tra trước theo chỉ thị của Lâm Y, đều là người có gia thế trong sạch, lại là người địa phương ở Đông Kinh. Không thể chọn con gái chưa chồng, phải chọn người đã lập gia đình, đây là chủ ý của Lâm Y, bồi dưỡng một từ bảo lành nghề không phải chuyện ngày một ngày hai, các cô gái trẻ ở Đại Tổng xuất giá sớm, nếu thuê họ, không chừng chưa làm mấy ngày đã về nhà lấy chồng, vẫn là phụ nữ có chồng lâu bền hơn, trên vai có gánh nặng gia đình, làm việc cũng càng thêm tận tâm hết sức.

Lâm Y dựa theo lệ thường chọn người, trước xem quần áo, lại xem móng tay, chọn ra hai mươi người yêu sạch sẽ nhất, lại hỏi trong nhà có ở chung với mẹ chồng hay không, ba người không chịu được mẹ chồng khó chơi cho đánh rớt, hỏi thêm nhà nào có cô em chồng, người biết mưu mẹo sống chung an ổn với em chồng sẽ được ưu tiên.

Dò hỏi một phen, cuối cùng chọn ra được mười lăm người, nhưng chưa dừng ở đó, Lâm Y còn muốn khảo sát trí nhớ của bọn họ, liền dẫn người môi giới sau khi cuộc điểm nhà họ Trương đóng cửa lại dẫn tới lần nữa.

Người môi giới đồng ý, dẫn đoàn người rời đi.

Dương thị nói với Lâm Y. “Từ lâu khai trương, nhất định sẽ có người tặng lễ, có khi là vật, đôi lúc là người, con chuẩn bị tinh thần trước”.

Tặng quà thì nhận lấy, tặng người thì Lâm Y chưa gặp phải bao giờ, phải phân tích tình huống cụ thể mới được. Dương thị thật vừa lòng suy nghĩ của Lâm Y, giao tế với người ta phức tạp vô cùng, cũng là tặng quà, cũng không thể quà nào cũng nhận, phải cẩn thận phân tích lợi hại trong quan hệ rồi quyết định.

Buổi tối, cuộc điểm nhà họ Trương đóng cửa xong, từ các đầu bếp do Thanh Miêu lựa chọn nấu nướng, làm một bàn thức ăn phong phú, trước khi nếm thử thức ăn, Lâm Y bảo thím Dương mang toàn bộ rượu trong điểm ra, tính cả thức ăn trên bàn, giới thiệu cho các tửu bảo ứng tuyển, dặn bọn họ trong thời gian ngắn ghi nhớ rồi đọc lại cho mọi người nghe.

Cuối cùng, Lâm Y giữ lại mười người có trí nhớ tốt, thanh âm rõ ràng dễ nghe thử việc, cho bọn họ ngày mai tham gia huấn luyện, hẹn với người môi giới hạn định là một tháng, thử việc không hợp hoặc là trả người hoặc là đổi người.

Chọn xong tửu bảo, cả gia đình ngồi xuống tiếp tục đánh giá đầu bếp, cho phép cả Thanh Miêu ăn cùng để nếm thử. Chọn lựa đầu bếp đơn giản hơn tửu bảo nhiều, đồ ăn nấu ngon hay dở ăn vào liền biết, không giả được. Nếm xong hết thấy, hỏi ý kiến của người quen thuộc ẩm thực Đông Kinh là Dương thị, giữ lại hai người. Cũng như tửu bảo, thử việc vẫn là một tháng, thuận lợi thông qua mới được lên chính thức.

Mọi sự hoàn tất, tiễn bước người môi giới, mọi người cuối cùng mới thực sự ngồi vào dùng bữa. Trên bàn cơm, Dương thị đột nhiên hỏi. “Ta quay về Đông Kinh đã được mấy ngày, đã từng cho người đến huyện Tường Phù báo tin hay chưa?”.

Trương Trọng Vi và Lâm Y nhìn nhau, đồng loạt lắc đầu. Thanh Miêu nhanh miệng, nói. “Chúng nô tỳ cũng định đi, chỉ là sợ nay mai tân tửu lâu khai trương, đúng là lúc bận bịu nhất, không thể thêm phiền”.

Mấy người nhà họ Trương nghe xong giống như lọt vào sương mù, không hiểu phiền và huyện Tường Phù có gì liên quan nhau. Dương thị hiểu rõ trong dạ. “Khai trương là đại sự, thân thích nhất định phải mời, nhưng ngày đó khách khứa đông, chỉ sợ bận trở tay không kịp, vẫn là trước mời Nhị phòng đến một nhà tụ họp cái đã”.

Lâm Y nghe xong, trong bụng thầm khen, vẫn là gừng càng già càng cay, nếu để khai trương mới mời Phương thị đến, nhất định bà ta sẽ làm âm ỉ, mở tiệc trước, mặc kệ bà ta ăn vạ cỡ nào cũng không bị người ngoài thấy, không mất mặt, quả là cao chiêu.

Người hầu hạ Dương thị dẫn theo không biết đường tới huyện Tường Phù, liền kêu Tiểu Truy từ ngày mai quán tiệm cơm đĩa, để Thanh Miêu rảnh thời gian chạy đến đó truyền tin.

Lâm Y cân nhắc, y theo tính Phương thị, chỉ cần bà ta đến, nhất định sẽ nói chuyện Trương Trọng Vi “mượn” bà ta mười quan tiền cho Dương thị biết, tiền hạ thủ vì cường, không bằng Trương Trọng Vi tự mình nói cho Dương thị trước.

Trương Trọng Vi đại khái cũng nghĩ đến chuyện này, ăn cơm xong, liền kéo Lâm Y ra hỏi. “Chuyện mười quan tiền mẫu thân đã biết hay chưa?”.

Lâm Y liếc chàng, nói. “Chưa biết, chờ chàng kể đấy”.

Sáng sớm hôm sau Phương thị đã tới rồi, không thể chờ được, Trương Trọng Vi cẩn thận đến cửa phòng Dương thị. Lâm Y sợ chàng vụng chọc Dương thị mất hứng, vội đi theo.

Trương Trọng Vi từ lần cãi nhau với Lâm Y lúc trước đã thông minh hơn nhiều lắm, không dám nói tình hình thực cho Dương thị, chỉ nói lúc ấy thật sự kẹt tiền, mượn Phương thị một khoản, nếu ngày mai Phương thị làm loạn, mong Dương thị chớ để bụng.

Lâm Y nghĩ chàng có thể không kể thật tình hình nhưng sao cấm được Phương thị kể, thay vì để bà ta khiến Dương thị phật lòng thì cứ thành thật thừa nhận, mong Dương thị tha thứ. Nàng nghĩ đoạn, dùng khuỷu tay chọc chọc Trương Trọng Vi, lại ngồi ngay bên cạnh chặn đường lui của chàng.

Động tác rõ ràng như vậy Trương Trọng Vi đương nhiên hiểu ý, nhưng chàng do dự mãi, cổ họng nghẹn mà chẳng mở miệng được, vẫn là Dương thị thấy lạ, chủ động hỏi. “Nhị lang có chuyện gì sao?”.

Trương Trọng Vi hết đường lui, đành phải kể từ đầu chí cuối chuyện ngày ấy.

Lâm Y buộc Trương Trọng Vi kể tình hình thật là vì đề phòng Phương thị, không phải vì chăm ngòi quan hệ giữa chàng và Dương thị, bởi vậy cực sợ Dương thị giận, vội vàng biện giải thay Trương Trọng Vi. “Mẫu thân, Trọng Vi nhất thời hồ đồ, chàng đã biết sai rồi, sau này không dám nữa”.

Dương thị trên mặt không có dấu hiệu tức giận, nhưng cũng không vui, thản nhiên trả lời một câu “Ta đã biết”, cho Trương Trọng Vi lui ra, chỉ giữ lại

Lâm Y trong phòng.

Trương Trọng Vi vừa đi, Dương thị biểu tình thả lỏng ra, mỉm cười nói với Lâm Y. “Đừng trách Nhị lang nữa, tiền Nhị lang mượn, ta sẽ trả”.

“A?”. Lâm Y lấp bắp kinh hãi. “Mẫu thân, mẫu thân đừng nuông chiều quan nhân, để chàng biết đau mà rút kinh nghiệm”.

Dương thị thoát nhìn thật là không giận, trên mặt vẫn mang cười, nói. “Nhị lang làm việc tuy rằng thiếu sót, nhưng nội tâm luôn tốt, nếu ngay cả mẹ ruột nó cũng không mắng, đừng trông cậy nó nhớ thương người mẹ không ruột rà như ta”.

Lâm Y có chút ngẩn ra, Dương thị không phải luôn không vui nhìn Trương Trọng Vi và Phương thị gần gũi sao, hiện tại biến đổi? Chẳng lẽ thái độ trong dĩ vãng của bà là để Phương thị xem? Có điều tính tình Phương thị thế kia, xác thực không thể khiến bà ta hải lòng, bằng không bà ta lại càng lên mặt.

Dương thị đọc được tâm tư của Lâm Y, cười nói. “Chờ tương lai con làm mẹ, con sẽ hiểu”.

Lâm Y ngượng ngùng cười, đứng dậy cáo từ. Nàng về phòng, thuật lại cho Trương Trọng Vi nghe quyết định của Dương thị, Trương Trọng Vi cảm kích Dương thị suy nghĩ thay mình, trong lòng áy náy, âm thầm thề, mặc dù là người mẹ mình được cho làm con thừa tự đi nữa, cũng nhất định phải hiếu kính bà thật tốt.

Lâm Y lo lắng lần này nợ nần được cho qua thoải mái, Trương Trọng Vi sẽ không dễ bụng, ánh mắt nhìn hướng chàng mang theo uy hiếp. Trương Trọng Vi bị nàng trừng phạt run, liên tục cam đoan sau này hiếu kính Phương thị sẽ minh bạch đường hoàng, không dám phạm sai lầm như vậy nữa.

Lâm Y nhắc nhở chàng. “Không chỉ như vậy, sau này bất luận tặng quà cáp hay đưa tiền cho thím, cũng không được phép lướt qua mẫu thân, đưa quà gì phải cho mẫu thân xem qua. Mẫu thân đối xử với chúng ta rất tốt, chàng đừng khiến bà đau khổ thất vọng”.

Trương Trọng Vi trịnh trọng đồng ý, Lâm Y bây giờ mới cho phép chàng cởi áo lên giường hành sự như mọi ngày.

Thanh Miêu không thích Phương thị đến nhà, ngày hôm sau lần nữa, thẳng đến khi Dương thị sai người thúc giục, cô nàng mới miễn cưỡng ra cửa. Lộ trình nửa canh giờ bị cô lân la đến gần một canh giờ mới tới nơi, ngay cổng Nhị phòng họ Trương là cửa tiệm thức ăn vặt của Phương thị, thím Nhâm đang ngồi bên trong, vừa trông hàng vừa trộm cắn hạt dưa.

Thanh Miêu đi qua, gõ mạnh vào quầy, ngoài cười nhưng trong không cười, nói. “Thím Nhâm, nhà nào nuôi bà đúng là không hay ho, ngay cả hàng họ để bán kiếm tiền cũng không buông tha nha”.

Thím Nhâm giật mình hoảng lên, vội phủi tay, rồi không ngừng cúi nhặt vỏ hạt dưa, không quên năn nỉ Thanh Miêu đừng nói cho Phương thị biết.

Thanh Miêu ngồi xuống phiến đá trước cổng, nhặt cái lá lên phe phẩy cho bớt nóng. “Vậy bà vào trong truyền tin đi, báo rằng Đại phu nhân từ Cù Châu quay về, mời Nhị lão gia Nhị phu nhân đến uống rượu”.

Thím Nhâm sợ cô tố với Phương thị, vội vàng chui ra khỏi quầy, nhờ cô trông dùm một lát, lại hỏi. “Chỉ mời Nhị lão gia Nhị phu nhân, Đại thiếu gia Đại thiếu phu nhân không được mời?”.

Thanh Miêu liếc xéo bà ta, nói. “Tôi không dám trông điểm dùm bà đâu, ai biết được bà lại đồ tội ăn trộm vặt lên người tôi? Chúng ta chia làm hai đường, bà đi mời Nhị lão gia Nhị phu nhân, tôi đi mời Đại thiếu gia Đại thiếu phu nhân”.

Thím Nhâm quả thực có ý định đó trong đầu, không ngờ bị Thanh Miêu đoán trúng, lại giật mình tiếp, lẩm bẩm. “Chúng ta đều đi, ai trông cửa hàng nha?”.

Thanh Miêu trả lời. “Đó là chuyện của bà, tôi không xen vào, nếu bà không muốn đi cũng được, nhưng tôi đến chỗ Nhị phu nhân có lẽ miệng nói cái gì, bà cũng đừng trách tôi”.

Thím Nhâm vụng trộm nhìn thoáng qua mấy xác hạt dưa dưới đất, nào dám nói không muốn? Bà ta vội vàng chạy vào viện, kéo đứa nha hoàn quét dọn ra, bắt ngồi trông điểm, lại cười nịnh nọt theo Thanh Miêu đi vào.

Xem ra thím Nhâm là định đồ tội lên tiểu nha hoàn, Thanh Miêu định quay đầu nhắc nhở, chợt thấy nha hoàn kia cũng lặng lẽ mò tay vào hạp hạt dưa, liền nuốt trở về không nói nữa.

Thanh Miêu đến phòng Lí Thư, Trương Bá Lâm còn ở nha môn, chỉ có Lí Thư trong nhà, nghe nói Dương thị hồi kinh, Lí Thư rất là cao hứng, nhưng bắt đắc dĩ thân mình nặng nề, lại không muốn theo Phương thị ra ngoài, mới lấy cớ sắp tới kì sinh nở, khéo léo từ chối Dương thị mời, nhưng cũng đồng ý nếu Trương Bá Lâm rảnh rồi, nhất định để anh ta đi.

Thanh Miêu hoàn thành công việc xong, nhận tiền thưởng lui ra, thím Nhâm đã ở trong sân chờ, vẻ mặt hâm mộ nhìn trong tay cô, nói. “Nhị lão gia không ở nhà, Đại phu nhân mời Nhị phu nhân tôi đã truyền lời xong, cô lĩnh mệnh Đại phu nhân tới, tôi khuyên vẫn là đến bẩm Nhị phu nhân một tiếng, miễn cho Nhị phu nhân trách phạt”.

Chương 206: Hồng môn yến

Thanh Miêu tiện tay ném vài đồng, nói. “Tạ bà nhắc nhở, tôi đi đây”.

Thím Nhâm tiếp được tiền, mặt mày hớn hờ, liền quên mất chuyện lúc trước Thanh Miêu uy hiếp mình, ân cần dẫn cô đến trước phòng Phuong thị, còn tự tay vén màn.

Thanh Miêu luôn luôn mạnh mẽ, Phuong thị trong lòng vẫn là sợ cô, bởi vậy không dám khó xử, chỉ hỏi Dương thị ở Cù Châu có phát tài gì không. Thanh Miêu trả lời không biết, Phuong thị hết cách, đành phải thả cô nằng đi.

Thanh Miêu hoàn thành xong chuyện, chạy một mạch về nhà, lúc này tốn chưa đến nửa canh giờ. Cô bẩm báo Dương thị, Nhị phòng sáng mai vừa hay rảnh rỗi, sẽ đến sớm. Dương thị dặn cô đi thông báo Lâm Y, ngày mai cuộc điểm đồng cửa chiều đầu Nhị phòng.

Lâm Y nghe Thanh Miêu truyền lời, biết đây là đề đề phòng Phuong thị, việc xấu không nên để người ngoài thấy, nằng lập tức gọi thím Dương dặn treo biển nghỉ kinh doanh, các tửu bảo tham gia huấn luyện cũng được nghỉ một ngày.

Trong nhà mở cuộc điểm có một ưu điểm, phạm là có khách đến, đồ ăn thức uống đều đủ, khỏi chuẩn bị vất vả. Ngày hôm sau, thím Dương rời giường sớm, Thanh Miêu và Tiểu Truy từ hỗ trợ, nấu nướng vài món thức ăn đặc sắc trong điểm, dọn dẹp bày ra một bàn tiệc rượu phong phú.

Tối gần trưa, cả nhà Nhị phòng đến, Trương Lương và Phuong thị đi trước, Trương Bá Lâm đi sau ôm theo một phần quà tạ lễ. Dương thị thấy quà, nhỏ giọng nói với Lâm Y. “Thức thức và Đại ca các con vẫn còn biết giữ thể diện với chúng ta”.

Lâm Y gật đầu, chưa kịp nói tiếp, Phuong thị đã hấp tấp đi vào trong điểm, nằng lên tiếng chào, vội ra đón.

Dương thị là dâu cả, không cần động thân, chỉ chờ Nhị phòng chào hỏi mình, tiếp bọn họ an tọa, sai Tiểu Truy từ Tiểu Khẩu từ dâng trà.

Trương Lương nhớ rõ Dương thị cực chú ý nam nữ khác biệt, liền chủ động lên tiếng đề nghị mình dẫn Trương Bá Lâm Trương Trọng Vi qua gian khác ngồi. Dương thị lại trả lời. “Đều là người một nhà, tôi lại mới quay về, không cần chú ý nhiều như vậy, ngồi ngay đây đi”.

Dương thị thay đổi lớn như vậy, dù Trương Lương có phần nghi hoặc, nhưng vẫn nghe theo. Lâm Y nghĩ bụng, Dương thị vốn không làm chuyện vô vị, giữ Trương Lương Trương Bá Lâm ở đây hẳn là muốn bọn họ làm chứng cho mười quan tiền kia.

Nàng đoán không sai, quả nhiên ngồi chưa kịp ấm chỗ, Dương thị đã sai Lưu Hà mang mười quan tiền ra, cả một hạp đầy, đặt trước mặt Phuong thị, nói. “Đây là tiền Trọng Vi mượn của thím, bấy lâu mới trả được, thật là ngại. Thím thử đếm xem, nếu đủ rồi thì đưa giấy vay nợ cho tôi”.

Phuong thị thế nhưng giấu giếm riêng tới mười quan tiền? Trương Lương tròn hai tròng mắt lên, kinh ngạc và phẫn nộ, ông ta còn nhớ rõ mỗi lần bản thân đòi tiền Phuong thị, bà ta đều nói không có, thì ra tất cả đều là gạt người. Phuong thị cảm nhận được ánh mắt của Trương Lương, thâm than, về nhà nhất định khó thoát một trận đòn, nhưng bà ta tiếc cơ hội ôm trọn mười quan không lấy, đành phải cắn răng với tay vào lòng lấy giấy vay nợ ra.

Lưu Hà nhận giấy vay nợ, đưa cho Dương thị, Dương thị không tiếp, chỉ nhìn thoáng qua Lưu Hà tay, thâm hận, quả nhiên Phuong thị đến có ý đồ, bằng không sao lại tùy thân mang theo giấy vay nợ?

Lưu Hà không hổ theo Dương thị nhiều năm, hiểu thông tâm ý bà mười phần, chờ bà xem qua xong, không vội xé bỏ, mà đưa qua cho Trương Trọng Vi, ý tình chàng nghiệm xem thật giả.

Trương Trọng Vi đương nhiên ngại xem cẩn thận, nhưng Lâm Y ngồi sát bên, thăm dò ngấm ngấm, nhìn trên giấy thực sự là bút tích của Trương Trọng Vi, nhìn Lưu Hà nhẹ gật đầu.

Lưu Hà đến bếp hâm rượu, ném giấy vay nợ vào, thiêu huỷ không còn một mảnh.

Phuong thị nhớ đến trận đòn chờ đợi sắp tới, rối loạn tâm trí, im lặng ngồi, cười mím môi, nhìn cũng ra dáng phu nhân nhà gia giáo.

Sự tình xong xuôi, Dương thị chào đón mọi người ngồi vào vị trí, nói. “Đại sảnh đối diện cũng bày một bàn, cánh đàn ông nếu chê chúng tôi buồn chán, liền qua bên đó ăn vậy”.

Trương Lương mừng rỡ không phải ăn chung bàn với Phuong thị, dẫn anh em Trương Bá Lâm đến phòng thượng đẳng đối diện. Trương Lương vừa đi, Phuong thị cảm thấy cả người thoải mái hẳn ra, dám cười hờ miệng, cũng dám nói chuyện lớn tiếng chút. Bà ta nhìn nhìn trên bàn, rất nhiều món điểm tâm, phối hợp vừa đúng, thật sự không vạch lá tìm sâu được lỗi nào. Cứ thế, Phuong thị tức giận, bà ta nghĩ nếu không phải Dương thị được không đứa con trai của bà ta thì sao sống thư thái vậy được.

Lâm Y thoáng nhìn sắc mặt Phuong thị thay đổi, nhưng giả bộ không phát hiện, hôm nay nằng có ô dù che chở, không sợ gì hết.

Phương thị nắm chặt chiếc đĩa, thức ăn không bắt bẻ được thì bắt bẻ con người. Dương thị là chị dâu, bà ta không dám khiêu khích, liền quay mũi dùi về phía Lâm Y, nói: “Ta thân là trưởng bối, cũng không thấy ai châm rượu, thật là không quý củi gì cả”.

Lâm Y nhìn chén rượu trước mặt bà ta, rõ ràng là đầy, cần châm rượu chỗ nào, đúng là cố ý gây sự. Dương thị cũng dùng mắt ra hiệu cho nàng nhẩn nại. Lâm Y không biết Dương thị có hậu chiêu gì, đành phải đứng dậy, nhắc bình rượu hư tình giả ý nhỏ một chút vào chén Phương thị.

Phương thị đắc ý dào dạt, đang chuẩn bị tiếp tục sai sử Lâm Y gấp thức ăn cho mình thì thấy Tiểu Trụy từ vốn hầu hạ ở gian đối diện hoang mang rối loạn chạy vào, gục trước mặt Dương thị, khóc lóc: “Đại phu nhân, Nhị lão gia khi dễ nô tỳ”.

Dương thị trách mắng: “Nói vậy, Nhị lão gia thân phận gì, sao lại khi dễ người, nhất định là người hầu hạ không tốt”.

Tiểu Trụy từ bùm mặt nói: “Nô tỳ không dám, cẩn thận tuân lời phu nhân dặn hầu hạ, ở trên bàn Nhị lão gia còn khen nô tỳ, nhưng đợi lão gia nói nô tỳ dẫn đường đến nhà xí, lão gia liền, liền...”.

Tiểu Trụy từ nghẹn ngào nức nở, nói không nên lời, nhưng cổ áo rộng mở, dây thắt lưng cũng tuột mất, người sáng suốt vừa nhìn đã hiểu xảy ra chuyện gì, hẳn là Trương Lương thừa dịp đi xí, mượn cơ hội đùa bỡn Tiểu Trụy từ.

Mặt Phương thị tái xanh. Lâm Y âm thầm lấy làm lạ, Trương Lương khác Trương Đồng, dù ông ta háo sắc nhưng vẫn biết đúng mực, trong phòng Lí Thư rất nhiều nha hoàn mỹ mạo, cũng chưa hề thấy ông ta kéo ai vào phòng mình, thế nào lại thừa dịp làm khách, đùa giỡn nha hoàn của chị dâu?

Tiểu Trụy từ vẫn đang khóc kể: “Đại phu nhân, nô tỳ tuy chỉ là nha hoàn, nhưng cũng thanh thanh bạch bạch, Nhị lão gia đối với nô tỳ như vậy, bảo nô tỳ sau này có mặt mũi nào nhìn người ta...”.

Dương thị cũng xanh mặt, chuyển qua Phương thị, hỏi: “Thím, thím nói thử chuyện này phải làm sao?”.

Phương thị cố gắng trấn định, giả bộ không hề để tâm, nói: “Chẳng qua là đùa nha hoàn, có gì to tát”.

Dương thị đập bàn thật mạnh, cả giận nói: “Đường đường nha hoàn tri châu lão gia, còn cao quý hơn thím mấy phần, há có thể mặc các người muốn đùa giỡn ra sao thì đùa giỡn?”.

Phương thị run rẩy tay không đỡ nổi chén rượu, vương vãi ướt vạt áo, hoảng hốt: “Cũng không phải em đùa giỡn nó, chị dâu phải hỏi người làm chứ”.

Dương thị quay đầu gọi Lưu Hà: “Nhị phu nhân nói, người đã nghe chưa?”.

Lưu Hà vâng lệnh, định lôi kéo Tiểu Trụy từ đi hướng đối diện. Phương thị nghĩ Trương Lương trước nay luôn kính trọng Trương Đồng và Dương thị, nếu để ông ta đáp lời, hoặc là dùng thật nhiều tiền mua lại Tiểu Trụy từ, hoặc là trả một khoản tiền bồi thường. Mà tiền từ đâu ra? Phương thị nhìn liếc mắt hạp tiền dưới chân, lấy bầy đứng dậy ngay, bỏ nhào về phía Lưu Hà định ngăn đón, nhưng hôm nay Lưu Văn đối tính, phối hợp cực ăn ý với Lưu Hà, vờn một chân ra ngăn Phương thị.

Phương thị loạng choạng ngã ngay vào người thím Dương, thím Dương lôi bà ta về chỗ, liên tục xuyt xoa: “Nhị phu nhân, phu nhân để ý thân mình, coi chừng ngã hòng mất”.

Phương thị trơ mắt nhìn Lưu Hà và Tiểu Trụy từ đến gian đối diện, trực giác mách bảo mười quan tiền muốn mọc cánh, lập tức sẽ bay phấp phới về lại phòng Dương thị. Bà ta không phải người chịu ngồi chờ chết, nhanh chóng nảy ra một ý, thương lượng với Dương thị: “Đại tẩu, chúng ta chị em dâu trong nhà khó khăn gấp mặt, chớ để một đứa nha hoàn làm tổn thương hoà khí, nếu Nhị lão gia ưa thích nó, em mượn một đứa nha hoàn trong nhà đối với Đại tẩu, thế nào?”.

Dương thị chỉ cảm thấy buồn cười, nhìn bà ta không nói. Phương thị tiếp tục tự lải nhải: “Nói cho cùng vẫn là phía chúng em chịu thiệt, nha hoàn nhà em mười bảy mười tám, dung mạo xinh đẹp, tay chân lại chịu khó, mà chỗ Đại tẩu cùng lắm mười ba mười bốn, mặt mày không nảy nở, làm việc cũng lóng ngóng...”.

Lâm Y thấy bà ta ba hoa chích choè, nhin không được xen vào hỏi một câu: “Thím định lấy ai nỏ Tiểu Trụy từ của mẫu thân, đừng nói là Đông Mạch?”.

Phương thị đúng là không biết xấu hổ viết như thế nào, gật gù nói: “Đúng là nó, nó nha...”.

Mọi người cười vang, lấp lún cả phần sau Phương thị định nói, trong phòng này, ngoại trừ Lưu Văn mới tới, ai mà không biết Đông Mạch là người như thế nào, mới nghĩ tới bộ mặt loang lỗ rõ ràng của cô ta, thêm tính tình lười thần kì, so sánh với lời Phương thị khen cô ta, đều nhin không được phải phật cười.

Phương thị đương nhiên hiểu vì sao mọi người cười, ưỡn bộ mặt dày, nói: “Đông Mạch vốn dung mạo xinh đẹp, chỉ là sau bị bệnh mới có chút tỳ vết, nhưng bôi ít phấn lên liền không thấy nữa. Trước đây nó không ưa làm việc, nhưng từ khi bệnh xong, chịu khó hơn hẳn người khác”.

Thanh Miêu thấy bà ta ăn nói bừa bãi, thật sự không nhin được, xuyt nói: “Là chịu khó lắm nha, đều bị phải xuống làm nha hoàn dọn dẹp giặt giũ”.

Dương thị vẫn không lên tiếng, sai người mang giấy bán mình của Tiểu Trụy từ đến, đưa cho Phương thị xem, nói: “Thím nói đúng, không thể vì một đứa nha hoàn làm tổn thương hoà khí chị em dâu chúng ta, thím nếu muốn Tiểu Trụy từ, tôi liền bán trao tay cho thím giá gốc, thím muốn lấy nha hoàn khác đến đối, cũng không thành vấn đề, chỉ cần giấy bán mình giá trị tương đương là được, nếu nha hoàn nhà thím giá thấp hơn, không lo, phần chênh lệch dùng tiền mặt bù đắp”.

Dương thị liền tiếp mấy cái “nếu là” rồi lại “đừng lo”, Phương thị nghe hôn mê đầu, lại đọc được trên giấy bán mình của Tiểu Truy tử là một trăm quan, chỉ biết lẩm bầm “Em không có tiền”.

Dương thị vô cùng dễ chịu, nói. “Không có tiền cũng chớ gấp, ghi nợ từ từ trả, đã là người trong nhà, tôi không thu tiền lời của thím”.

Phương thị có chút ngây ra, không biết bản thân đã bị Dương thị kéo vào tròng từ lúc nào, bà ta quyết định từ giờ trở đi, sẽ không mở miệng nói một câu, chỉ ngồi chờ tin tức bên phía Trương Lương.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Che giấu tâm cơ

Dương thị gặp Phương thị vẫn im lặng, cũng không nói nữa, nhất thời trên bàn ăn trở nên tĩnh lặng.

Không bao lâu sau, Lưu Hà quay trở lại, nhưng không thấy bóng dáng Tiểu Truy tử đâu, cô ta định ghé lại gần Dương thị thì thầm gì đó, Dương thị lại nói. “Có gì không dám nói cho mọi người cùng nghe, cứ đứng đó nói lớn lên”.

Lưu Hà đành phải lui về giữa phòng, lên tiếng. “Nhị lão gia nói, Tiểu Truy tử chẳng qua là nha hoàn hạ đẳng, không được coi là người hầu hạ trước mặt Đại phu nhân, lão gia mua nó làm thiếp không tính trái quy củ”.

Trương Lương nói là “quy củ”, nhưng lọt vào tai Phương thị lại biến thành “tiền”, nghe như sấm nổ bùng nổ hai bên, không còn biết xung quanh đang xảy ra chuyện gì nữa.

Dương thị nói. “Tiểu Truy tử xác thực là nha hoàn hạ đẳng, bằng không đã chẳng có giá một trăm quan, Nhị lão gia coi trọng nó là phúc khí của nó, gọi nó thu dọn tay nải, cứ thế theo Nhị lão gia về đi”.

Lưu Hà nói thêm “Nhị lão gia cũng hỏi Đại phu nhân giấy bán mình của Tiểu Truy tử”.

Dương thị cầm giấy, cũng không đưa, chỉ nhìn Lưu Hà. Lưu Hà hiểu ý, vội nói. “Nhị lão gia nói, Nhị phu nhân có mười quan, trước đưa cho Đại phu nhân xem như đặt cọc, còn lại chín mươi quan, để Nhị phu nhân viết giấy vay nợ Đại phu nhân”.

Dương thị gật đầu, sai người mang giấy mực đến, hướng Phương thị xin lỗi. “Lẽ ra Nhị lão gia thích, tôi làm chị dâu nên tặng cho Nhị thúc luôn, ngặt nỗi nha đầu Tiểu Truy tử kia cũng là Đại lão gia ưng, nếu không lấy của các người mấy đồng, tôi sợ Đại lão gia trách tội”.

Phương thị nghĩ đến Trương Lương thế nhưng thu thiếp, trong lòng nổi lên hận ý, quăng mắt chín mươi quan tiền ra sau đầu, Lưu Hà thay bà ta nhúng mực, nhét bút vào tay bà ta, vừa khuyên vừa hiếp bức buộc bà ta viết, ấn dấu tay.

Lưu Vân đứng bên cạnh lẩm bầm. “Bán Tiểu Truy tử xem như lỗ vốn, Đại phu nhân nuôi nó mấy tháng, cao lớn không ít, nếu giao cho người môi giới, nhất định bán không dưới một trăm năm mươi quan”.

Dương thị trách mắng. “Đều là người trong nhà, lỗ thì lỗ, chẳng lẽ ta kiếm tiền từ Nhị phu nhân sao?”.

Phương thị tức nghẹn đỏ mặt, cả người run lên, suýt nữa ngồi không nổi, bà ta nghĩ đến bản thân lần nào vào thành cũng khuấy trộn gia đình người khác gà chó không yên, hôm nay bản thân ăn hành, con tức này nuốt không trôi nổi, hai tay chồm giơ lên muốn khóc la om sòm.

Hai người phụ nữ lạ mặt sau lưng Dương thị giả ý đi lên châm rượu cho bà ra, một tay bóp nát chén rượu. Phương thị tròn mắt há hốc mồm, chị kia lại oán giận chén rượu quá mỏng manh, không chịu được lực tay.

Dương thị trách. “Các người làm Nhị phu nhân kinh sợ rồi kia, còn không mau nhận lỗi với Nhị phu nhân”.

Hai người cùng cúi xuống hành lễ, đợi bọn họ ngẩng lên quay về vị trí, Phương thị đã lẳng lặng đặt mông ngồi xuống, không dám có tâm tư nháo ai nữa.

Dương thị tâm tình vui vẻ, liên tục nâng chén chạm cốc với Phương thị, còn kể những phong tục thú vị ở Cù Châu, thường thường hỏi Phương thị nay Nhị phòng tình huống thế nào. Phương thị ồm ỹ định đòi nợ mà đến, kết quả biến thành bản thân nợ Dương thị chín mươi quan, đầu óc bà ta loạn một nùi bên trong, nói câu đầu không liên quan câu sau, ngồi một lát thấy cả người mỏi mệt, liền đứng dậy định đến nói Trương Lương đã đến lúc đi về nhà.

Dương thị thấy bà ta không dẫn người hầu theo, kêu bà ta ngồi, để Tiểu Khẩu tử đến hỏi. Trương Lương lúc này đang uống cao hứng, mới không muốn về nhà, Phương thị thờ phỉ phi đáp đũa xuống bàn, cũng không cáo từ, một mình đi trước.

Dương thị bất mãn nói. “Không đặt ai vào mắt, không biết quy củ”.

Lưu Hà kéo hạp tiền dưới chỗ Phương thị ngồi ra, cười nói. “Nhị phu nhân trong lòng đang ầm ức, Đại phu nhân nhiều tha thứ”.

Dương thị nói. “Thím ta ầm ức, lòng ta còn giận hơn đây, đang yên đang lành một đũa nha hoàn lạnh lợi, thiệt mất vào tay thím ta”.

Lưu Vân bắt mất Lưu Hà đứng trấn ở hạp tiền, vội nói. “Đại phu nhân, nô tỳ giúp chuyển tiền vào thay Đại phu nhân”.

Dương thị nhìn qua Lâm Y, nói. “Giao cho Nhị thiếu phu nhân nhập sổ”.

Lâm Y vội từ chối. “Tiền mua Tiểu Truy tử không thuộc về sổ sách chung, mẫu thân giữ là hơn”.

Dương thị ngẫm nghĩ, cũng nói. “Thôi được, còn có giấy vay nợ nữa, chờ Nhị phu nhân trả hết tiền, chúng ta lại thương lượng chuyện nhập sổ”.

Bà nói xong, sai Lưu Hà Lưu Vân hai người khiêng hạp tiền vào phòng ngủ của bà, lại cho cả hai lấy năm trăm văn ra chia đều. Đang êm đẹp, vì sao Dương thị phải thương cho hai bọn họ, là vì hôm nay bọn họ biểu hiện “tốt” trước mặt Phương thị? Lâm Y càng nhìn càng thấy chuyện hôm nay kì quái, mặc kệ chân tướng ra sao, dù gì cũng chẳng có hại cho nàng, bởi vậy nàng ngồi an ổn, không có gì âu lo.

Lưu Hà Lưu Vân tạ ơn Dương thị, hạp lục nâng rượu đến gian đối diện. Trên bàn chỉ còn Dương thị và Lâm Y. Dương thị nhấp chén rượu, ngại trong điểm ít người hiu quạnh, liền sai sử. “Dọn một mâm các món ta và Nhị thiếu phu nhân thích ăn mang vào trong phòng, còn lại các người chia nhau ra mà ăn, không cần hầu hạ”.

Thím Dương và mọi người vâng theo, bố trí bàn nhỏ trong phòng, mang lên hai bộ chén đũa mới, sau đó lui ra ngoài.

Lâm Y đoán rằng Dương thị có chuyện muốn kể cho mình nghe, vì thế rót hai chén rượu, im lặng chờ đợi. Dương thị lại chỉ ăn từ từ, qua lúc lâu đột nhiên lên tiếng. “Nhị lão gia không có đùa bọn Tiểu Truy tử, là Tiểu Truy tử chủ động cầu dẫn Nhị lão gia. Ta không kể cho con nghe không phải vì không tin nhiệm con, mà chỉ là chưa kể kịp”.

Lời này chứng thực suy đoán của Lâm Y, chỉ là nàng cho rằng kết quả rốt cuộc cũng không khác biệt là mấy. “Nếu Nhị lão gia không động tâm, Tiểu Truy tử có cầu dẫn cũng vô dụng”.

Dương thị mỉm cười, cảm thấy vui mừng. “Đúng là ý này”.

Trương Lương một bó tuổi như vậy, được một nha hoàn đang tuổi xuân thì mon môn hầu hạ, trong mắt Lâm Y xem ra, ông ta chiếm được món hời lớn, bởi vậy tuyệt không đau lòng một trăm quan kia dùm ông ta, chỉ hơi nghi hoặc. “Tiểu Truy tử chấp nhận theo Nhị lão gia làm thiếp sao mẫu thân?”.

Dương thị thần nhiên nói. “Đó là nó có phúc”.

Lâm Y thấy âm ỉ.

Dương thị lại nói. “Đương nhiên đã hỏi qua nó trước, nếu lòng nó không cam nguyện, sao có thể làm việc cho ta. Nha hoàn như nó, dung mạo không tính thượng thừa, không thông minh cũng không vô dụng, vốn chỉ có mệnh xứng đôi với gã sai vặt, nay được cơ hội làm thiếp, cả đời áo cơm không lo, có gì không vui ý?”.

Lâm Y tưởng Tiểu Truy tử bị ép, bây giờ nghe nói chính cô nàng cũng vui ý, yên tâm hơn, lại khó tránh khỏi cảm thán, thì ra không phải ai cũng xem chuyện làm thiếp là mất thú hồng thủy, với rất nhiều cô gái ở tầng đáy xã hội, đó là đường tắt để bọn họ thay đổi vận mệnh.

Dương thị nói Tiểu Truy tử làm việc cho bà là ý gì? Là muốn đặt một đôi mắt một đôi lỗ tai ở Nhị phòng ư? Lâm Y lờ lửng xét sự việc sâu xa hơn, chỉ không kìm được lo lắng cho Tiểu Truy tử, Phương thị ngờ ngẩn ở nhiều chuyện, nhưng đối phó thiếp thất lại cực đầu ra đây, tương lai của Tiểu Truy tử chỉ sợ không tốt đẹp lắm. Dương thị lại hoàn toàn không một chút băn khoăn, giống như rất tin tưởng vào Tiểu Truy tử.

Mẹ chồng nàng dâu hai người không nói gì nữa, mãi cho đến lúc cơm nước xong, Dương thị lên tiếng tiếp. “Sau này Nhị phu nhân cứ giao cho ta, con chỉ việc để ý kinh doanh từ lâu cho tốt, đi lại khăng khít với các vị phu nhân quan lại, con đường thăng chức của quan nhân con không thiếu được cần con hiệp trợ”.

Lâm Y thật vui mừng Dương thị giúp nàng chia sẻ, thành tâm cảm tạ bà, tiễn bà về phòng đối diện. Trong sảnh, ba người đàn ông đều đã ăn uống no say, trong đó Trương Lương là nhất, đứng dậy hành lễ với Dương thị suýt nữa đứng không vững. Trương Bá Lâm lo lắng Trương Lương còn uống nữa, ngay cả nhà cũng về không được, thừa dịp Dương thị lại đây, chào cáo từ luôn.

Dương thị sai Tiểu Truy tử đỡ Trương Lương, lại gọi Lưu Vân mượn hai cỗ kiệu, đưa bọn họ lên kiệu.

Lưu Hà ngồi trong phòng nghe thấy động tĩnh, chạy tới hỏi. “Đại phu nhân, tiền bạc trang sức phu nhân thưởng cho Tiểu Truy tử, hiện tại chính nó mang theo hay thế nào?”.

Dương thị nói. “Cũng là cho nó vinh quang, nên làm tới trott, mua hồng lụa về gói ghém, chọn ngày tốt mang qua Nhị phòng đi, kêu Nhị lão gia bày tiệc rượu chính thức se mặt chài đầu cho nó”.

Lưu Hà tiếp tục nói. “Nếu không bày rượu, mang hết về đây, không có quy định nào tặng của hồi môn cho nha hoàn thông phòng hết”.

Dương thị đứng là ý đó, nghe vậy mỉm cười. Lưu Vân thấy Lưu Hà nói như mỉa mai mình, sa sầm sắc mặt, nhưng Dương thị ở đây không tiện nói gì, nín nhịn thập phần khó chịu, cô ta muốn nghĩ ra chuyện gì khác áp Lưu Hà một đầu, mới đề nghị với Dương thị. “Đại phu nhân, nô tỳ đi tra ngày tốt, đến lúc đó của hồi môn cứ để nô tỳ đi đưa, thuận tiện dặn Tiểu Truy từ vài câu”.

Lưu Hà cười nhạo, nói. “Tiểu Truy từ là muốn làm di nương, cần nha hoàn thông phòng như cô dạy dỗ? Đừng làm người ta cười rớt răng chứ, tương Đại phòng chúng ta không hiểu quy củ”.

Hôm nay Dương thị tâm tình khá tốt, thấy hai người cãi nhau cũng không trách, ngược lại ba phải nói. “Nhiều chuyện, muốn đi thì đi hết đi, các người ngày thường cũng không có cơ hội ra ngoài, coi như đi giải sầu, nhớ rõ đến Nhị phòng nói năng phải khách khí, chớ chọc giận Nhị phu nhân”.

Lưu Hà và Lưu Vân vô cùng cao hứng văng dạ, tầm mắt chạm nhau xẹt lửa, cùng hừ một tiếng, quay đầu đi hai hướng. Lâm Y nhìn cảnh đó bật cười, chỉ tiếc bản thân không có cơ hội xem diễn trực tiếp.

Dương thị đại khái là mệt mỏi, nằm trên sạp, chậm chạp nói. “Con dâu đi bận việc đi, Lưu Hà Lưu Vân cũng lui ra, chuẩn bị quần áo trang sức ra ngoài, chớ để người khác nói nhà chúng ta nhìn keo kiệt”.

Câu này là âm thầm cho phép Lưu Hà và Lưu Vân có thể tùy ý rêu rao, hai người nghe được lòng như nở hoa, hận không thể lập tức bay về phòng hạ đẳng lục tung quần áo trong buồng, nhưng có Lâm Y ở trước mặt, cả hai không dám vượt qua, chỉ có thể chậm rãi theo sau, thẳng đến khi Lâm Y về phòng, mới ba chân bốn cẳng chạy về.

Lâm Y đi vào trong phòng, Trương Trọng Vi đã uống canh giải rượu thím Dương bụng tới, đang nằm nửa tỉnh nửa mơ, chẳng nghe cửa phòng mở, gọi một tiếng “Thím Dương”, không thấy ai đáp, nhấc đầu vừa thấy là Lâm Y, cười. “Nuơng tử, nhìn xem mặt em đỏ, chắc là cũng uống không ít, mau tới đây nằm nghỉ”.

Lâm Y nhìn Trương Trọng Vi thần sắc như thường, đưa ra hai kết luận : một, chẳng cho rằng Trương Lương lĩnh Tiểu Truy từ đi là hết sức bình thường; hai, chẳng không hề cảm kích chuyện Phương thị thiếu nợ Dương thị một trăm quan.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 208: Khai trương đại cát

Lâm Y tháo bỏ hài, lên giường nằm xuống, vốn định nói chuyện với Trương Trọng Vi về Tiểu Truy từ, lại bị chàng ôm lấy, hôn lên môi. Nàng không muốn gạt mất hưng trí của quan nhân nhà mình, đành phải tập trung tinh thần, đón ý hòa theo.

Sự xong xuôi, Trương Trọng Vi đột nhiên nói. “Nuơng tử, ta biết em muốn nói chuyện gì, em yên tâm, thúc thúc yêu nạp thiếp là chuyện của thúc thúc, ta không học theo”.

Lâm Y nghiêng đầu nhìn, nâng tay vuốt mồ hôi lấm tấm trên mặt chàng, nhẹ giọng nói. “Là không thể học theo được, em không biết tìm đâu ra một trăm quan mua thiếp cho chàng đâu”.

Ngoài dự kiến của Lâm Y, Trương Trọng Vi thế nhưng hiểu được giá trị con người của Tiểu Truy từ, hơn nữa cho rằng một trăm quan là giá thấp ở Cù Châu, nếu là ở Đông Kinh, mua một tỳ nữ hạ đẳng bình thường đã bốn trăm quan rồi. Như vậy xem ra, Dương thị nói đúng, việc này thật sự là Phương thị chiếm được món hời, khó trách bà ta tuy tức giận nhưng không dây dưa trả giá, cũng không lạ khi Trương Lương không thềm nói hai lời, quyết định mua Tiểu Truy từ. Dương thị không lời được một xu, bán Tiểu Truy từ cho Trương Lương, chỉ sợ cũng là để cho Phương thị ngọt ngạt, bớt thời gian quậy phá gia cang người khác, chiêu này không hẳn là cao minh, nhưng rất hiệu quả, mà Lâm Y cứ nghĩ đến Phương thị nay nợ ngược lại Đại phòng chín mươi quan, liền vui vẻ hết sức.

Phương thị chuyển này về quả thực rồi ren, hết tâm trí để ý chuyện nhà người khác, thẳng đến lúc Đại phòng khai trương từ lâu, cũng không thấy tới cửa xét nét tiêu tiêt.

Hôm nay từ lâu nhà họ Trương náo nhiệt phi phàm, ngoài cổng là hai tầng lầu kim bích huy hoàng, bên trong có phu nhân tham chính góp mặt, vô cùng thể diện. Rất nhiều quý nhân nhận được thẻ hội viên do Lâm Y tặng trước, tốp năm tốp ba nhện nhíp tìm đến, khiến từ lâu nhà họ Trương càng thêm sáng chói.

Từ lâu có hai tầng, phía dưới là đại đường, cửa hậu có hai tỳ nữ chuyên chạy vặt, trên vai vắt khăn trắng; bên tay trái là quầy, trưng bày các loại rượu ngon, bên phải là hai mươi bàn đơn, từ bảo đơn đáo qua lại phục vụ, người nữ thuyết thư ngồi ngay gần cửa sổ, bên cạnh tường là dãy lò hâm rượu, có người hâm rượu trực. Gian trên lầu tất cả đều là mỹ các riêng biệt, đặt tên theo trăm hoa, mỗi các có từ bảo chuyên môn chiêu đãi, ân cần đương nhiên không cần nói tới.

Trong tủ lâu, tủ bảo nào cũng đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, khi báo tên rượu, thuận tiện quảng cáo ưu việt của thẻ hội viên, đẩy mạnh tiêu thụ. Nhưng Lâm Y phát hiện, không ít phu nhân quan lại tuy rằng rất hứng thú, nhưng chân chính bỏ tiền ra mua lại cực ít.

Phu nhân tham chính lặng lẽ an ủi nàng. “Đại Tổng chúng ta, quan viên đều là thanh liêm, trong nhà không có nhiều tiền của, thẻ hội viên tuy rằng có lợi, nhưng một hơi tiêu mất mấy trăm văn, gánh nặng tâm lý tương đối lớn, bọn họ hầu bao căng thẳng mới phải do dự, không phải không muốn mua”.

Lâm Y nghe vậy, cân nhắc có nên chế thêm một loại “thẻ sắt” định giá càng thấp để phục vụ các vị phu nhân quan thanh liêm. Ý định vừa xuất hiện trong đầu, chưa kịp nghĩ lại, thím Dương đã đến bẩm báo, bảo rằng Nguru phu nhân đang ngồi trong mỹ các trên lầu, muốn gặp Lâm Y một lần.

Phu nhân tham chính cười. “Bà ta còn dám tới, đúng là lá gan lớn”.

Lâm Y nói. “Rót cuộc vẫn là thân thích, lễ nghĩa trên mặt phải trọn”. Nàng gọi tới một tủ bảo bung bàn rượu đi theo lên lầu gặp Nguru phu nhân, vào cửa trước hết kính Nguru phu nhân và Lã thị một chén, nói mấy câu chúc mừng đại cát linh tinh, lễ nghi ước chừng trọn vẹn, tránh người khác mượn cớ chỉ trích.

Lã thị đối xử với Lâm Y nhiệt tình hơn Nguru phu nhân nhiều lần, trước kéo Lâm Y ngồi xuống cạnh mình, lại liên thanh khen ngợi tủ lâu nhà họ Trương to lớn bất phàm, vượt xa nương tử điểm nhà họ Dương lúc trước Nguru phu nhân mở.

Câu này khiến Nguru phu nhân trong lòng không thoải mái, phụng phịu bác bỏ. “Lúc nhà chúng ta mở nương tử điểm, cô đã gả tới đâu, biết cái gì chứ”.

Lã thị không tranh luận, chỉ cười nhìn Lâm Y, lập tức Nguru phu nhân keo kiệt càng tỏ ra trộ, khiến bà ta lại thêm mấy phần buồn bực nữa.

Lâm Y mỉm cười nhìn hai người mẹ chồng nàng dâu đầu đầu nhau, nghĩ rằng thế sự thật là khó đoán, vốn tưởng là cô dâu mới sẽ chịu nhà họ Dương ức hiếp nhiều, ngờ đầu kết quả lại là Nguru phu nhân bị khinh bỉ.

Trước mặt Nguru phu nhân là một tấm thẻ hội viên, bà ta đẩy nó về phía Lâm Y, hỏi. “Đây là nhà cô bán?”.

Lâm Y vừa thấy, đúng là thẻ vàng của tủ lâu nhà họ Trương, dự tồn một ngàn văn, giảm giá chỉ còn bảy phần. Nàng gật đầu cười. “Đa tạ bà ngoại chiếu cố việc làm ăn của nhà ta, mua thẻ hội viên ngay, dù sao thẻ vàng cũng có lợi nhất, tiết kiệm không ít tiền”.

Lã thị cầm thẻ hươu qua hươu lại, cười nói. “Đây là ta mua, ta cũng nói mẹ chồng mua nhưng mẹ chồng tiếc tiền”.

Nguru phu nhân không để ý tới con dâu, tiếp tục hỏi Lâm Y. “Nghe nói tủ lâu nhà họ Trương chưa khai trương đã tặng rất nhiều thẻ ra ngoài?”.

Chuyện này Nguru phu nhân làm sao biết được? Nhất định là bà ta lui tới nhà Vương hàn lâm, thấy Vương hàn lâm phu nhân có. Một ngàn văn cũng không phải con số nhỏ, dù là thẻ đồng thì thấp nhất đã sáu trăm văn rồi, đối tượng tặng thẻ đều là phu nhân cáo mệnh từ tam phẩm trở lên, Nguru phu nhân làm sao dù tư cách, huống hồ bà ta chỉ biết đối đầu với Lâm Y, Lâm Y mới không muốn tặng bà ta bất kì tấm thẻ nào.

May mắn người tặng thẻ không phải Lâm Y, là phu nhân tham chính đại diện, bởi vậy nàng đúng lý hợp tình nói. “Bà ngoại nghe ở đâu vậy? Ta cũng chưa bao giờ tặng thẻ cho ai, thẻ tốn tiền nhiều như vậy, tặng tới tặng lui, tủ lâu nhà ta lỗ biết bao nhiêu?”.

Nguru phu nhân không tin, nhưng bà ta hiểu tấm thẻ của phu nhân Vương hàn lâm là Trương Trọng Vi đưa, còn những tấm khác ở đâu ra, bà ta đành chịu. Nhưng bà ta không dám nhắc tới phu nhân Vương hàn lâm, tránh cho Lâm Y hoài nghi, xả một câu nói dối, gạt qua Lâm Y. “Dưới lầu nhiều phu nhân có thẻ, bọn họ đều nói thẻ là do có người tặng, chẳng lẽ không phải cô?”.

Câu này là giả tạo, Lâm Y mới lười đối phó, cười nói. “Bà ngoại nói đùa, chính bà ngoại cũng là người làm ăn, tủ lâu còn nhiều hơn nhà ta, bà ngoại dám bắt chấp lỗ lỗ tặng cả đồng thẻ ra ngoài như thế không?”.

Nguru phu nhân nửa tin nửa ngờ, nhưng lời từ chính miệng Lâm Y, mặc kệ bà ta tin hay không, đành phải ngậm miệng lại.

Lâm Y âm thầm cười lạnh, thì ra đặc biệt gọi nàng đến là để hỏi cái này, cũng mệt cho Nguru phu nhân da mặt dày, đã nhiều lần gây hấn với nhà họ Trương mà vẫn có mặt mũi đến đòi tặng thẻ hội viên. Nàng ngẫm nghĩ, đột nhiên tỉnh ra, Nguru phu nhân mặc dù trời sinh hai mặt, nhưng không bao giờ tham món hời nhỏ nhất, sao lại so đo chuyện thẻ hội viên, chỉ sợ là phu nhân Vương hàn lâm phải bà ta tới dò la, mục đích là tìm hiểu xem Lâm Y tặng quà cho phu nhân nào, kết giao với quý nhân nào.

Xem ra Dương thị nói đúng, tủ lâu mở ra không phải chỉ vì kiếm tiền, khách đến tủ lâu không phải chỉ vì uống rượu.

Lâm Y thấy Nguru phu nhân không nói nữa, liền xưng dưới lầu có khách khứa cần tiếp đãi, đứng dậy rời đi. Nàng ra khỏi mỹ các chưa lâu, Lã thị liền lấy cớ đuổi theo xuống lầu, giữ nàng lại, nói. “Vợ Trọng Vi, bán cho ta mấy tấm thẻ hội viên”.

Lâm Y lấy làm lạ, Lã thị chẳng phải đã mua rồi hay sao, vẫn muốn mua nữa? Nhưng có cơ hội làm ăn, có sao không làm, nàng vui vẻ hỏi. “Thẻ vàng có lợi nhất, mẹ muốn mua mấy tấm?”.

Lã thị trả lời. “Ta mua nhiều lắm, chúng ta tìm chỗ nào ngồi xuống từ từ nói?”.

Lâm Y càng kinh ngạc hơn, liền dẫn cô ta ra phòng trống sau hậu viện, tìm băng ghế mời cô ta ngồi xuống, tạ lỗi. “Mỹ các đều đã có khách, viện này chưa kịp dọn dẹp, mẹ thông cảm”.

Lã thị lại xua, “Vừa hay, ta là trốn xuống đây, nếu mẹ chồng ta có hỏi, liền bảo rằng đi xem thử hậu viện”. Cô ta lấy thẻ vàng trong áo ra, nói, “Thẻ này, cho ta mười tám”. Lại nói, “Nghe nói còn có thẻ bạc và thẻ đồng, giá cả thế nào?”.

Lâm Y trả lời, “Thẻ bạc dự tồn tám trăm văn, giảm giá còn tám phần; thẻ đồng dự tồn sáu trăm văn, giảm giá còn chín phần”.

Lã thị hơi suy nghĩ, rồi dặn Lâm Y bán hai mươi tám mỗi loại bạc đồng cho cô ta.

Lâm Y hiểu kì, cố ý hỏi, “Mẹ mua nhiều thẻ này dùng sao hết? Không bằng dùng hết lại mua, đến lúc đó ta phải người đưa đến quý phủ”.

Lã thị nhìn ngó tứ phía, gặp hậu viện im ắng không người lạ, lúc này mới nhỏ giọng thì thầm, “Ta dùng sao hết được, là mua tặng. Lại nói là nhờ mẹ chồng ta và cháu dâu, ban nãy hai người không nói chuyện phẩm ta cũng không nghĩ ra chủ ý, đã có người nhận ắt sẽ có người đưa, người ta đưa, ta cũng đưa”.

Thì ra là mua thẻ để làm quà tặng, coi như tiền lệ ở Đại Tổng, Lâm Y đã quen mặt ở hiện đại, không thấy lạ, càng miễn hỏi đến Lã thị tặng ai, chỉ cảm ơn cô ta chiều cố chuyện làm ăn nhà mình, nhanh gọn mang các loại thẻ đến, kín đáo giao dịch ngay với Lã thị ở hậu viện.

Chờ Lâm Y đi ra khỏi, trong tay áo đã có thêm một thỏi kim nguyên bảo nặng trịch, nàng mừng rỡ, bước chân cũng trở nên nhẹ lảng lảng. Nàng vào tới quầy, giao kim nguyên bảo cho thím Dương, dặn thím vào sổ sách. Thím Dương mở ngăn kéo, bấm báo, “Nhị phòng gửi thư, báo Đại thiếu phu nhân sinh được một tiểu thiếu gia bụ bẫm, Đại phu nhân đã phái người tặng quà, gọi Nhị thiếu phu nhân không cần quan tâm, chỉ cần để ý lo liệu tửu lâu là được”.

Lâm Y nghe nói Lí Thư được quý tử, thập phần cao hứng, cười nói, “Hôm nay đặc thù, tửu lâu khai trương không thể rảnh rỗi đi thăm, chờ qua thời gian này lại đến xem cháu trai”.

Thím Dương khoá kĩ kim nguyên bảo, gọi tân thủ quỹ là Trương Bát nương ghi chú vào sổ sách, khen, “Đúng là Nhị thiếu phu nhân bản lãnh cao, tôi đứng ở đây từ sáng tới giờ cũng không thể bán được nhiều thẻ như vậy”.

Lâm Y mơ hồ nắm được con đường phát tài, nhưng còn chưa rõ ràng, không tiện nói nhiều, chỉ xưng dựa vào tửu bảo đẩy mạnh tiêu thụ mới có được sinh ý lớn.

Trương Bát nương vào sổ xong, không nhịn được ngẩng đầu nhìn Lâm Y. Lâm Y phát hiện, hỏi, “Bát nương từ muốn đến thăm cháu trai?”.

Trương Bát nương ngượng ngừng gật đầu, bảo rằng mình có chút nhớ cha mẹ. Lâm Y trêu chọc, “Mấy hôm trước Đại phu nhân vừa mở tiệc mời Nhị phòng xong, ai bảo em ở cách vách không chịu đến, bây giờ lại nhớ?”.

Trương Bát nương chỉ cúi đầu không lên tiếng, trong điểm ồn ào náo nhiệt, phút chốc lại có người đến tính tiền, Lâm Y không nghĩ chậm trễ công tác của cô, chỉ nói, “Tửu lâu nhà chúng ta mới khai trương, không thể rảnh rỗi ngay được, chờ Đại tâu đãi tiệc đầy tháng, chúng ta cùng đi”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 209: Binh đến tướng chặn

Toàn bộ viên công trong tửu lâu chỉ có Trương Bát nương và Thanh Miêu biết chữ, Thanh Miêu phải quản lý phòng bếp, nếu Trương Bát nương cũng đi thì không ai ghi sổ sách được, bởi vậy quả thật không thể thiếu cô. Trương Bát nương cũng rõ ràng tình huống, gật gật đầu, tiếp tục làm việc.

Lâm Y về đại sảnh xã giao, một ngày trôi qua, kiếm được cũng khá, nhưng hết sức mệt. Đóng cửa xong, Dương thị đến xem, khuyên nàng, “Hôm nay khai trương, con đến coi sóc là đúng, nhưng sau này chỉ ngồi toạ trấn hậu viên thôi, không có chuyện đứng ra tiền sảnh”.

Lâm Y gật đầu vâng lời, cùng Dương thị về ngô Châu Kiều, vì tửu lâu vợ và khai trương, cả nhà vẫn ở lại chỗ cũ, chưa kịp chuyển đi.

Đến cửa nhà, Dương thị thương Lâm Y vất vả một ngày, liền dặn nàng về phòng nghỉ tạm, không cần hầu hạ. Lâm Y tạ ơn Dương thị, tiễn bà đến đối diện mới quay về phòng. Lưu Vân Lưu Hà hai người đã đứng chờ ở cửa hậu lúc lâu, gặp Lâm Y về, trước sau nghênh đón hỏi han ân cần, người thì xưng bản thân đã chuẩn bị trà bánh, người thì nói mình đã nấu nước ấm cho nàng ngâm chân.

Lâm Y đi vào trong phòng, quả nhiên thấy bồn nước nóng, bên cạnh bàn đã bày sẵn các món điểm tâm mới mẻ và một chén trà nóng.

Không có sự ân cần nào là vô cớ, không gian xảo thì cũng âm mưu, nhưng có người hầu hạ, có sao không hưởng thụ. Lâm Y vui vẻ ngồi xuống ghế, tùy ý Lưu Hà cời giày cho mình, Lưu Vân đắm lưng bóp vai. Một lát sau, nàng thư thái ngâm chân, vừa hưởng thụ mát xa, vừa ăn điểm tâm uống trà.

Lưu Vân đứng sau Lâm Y, giúp nàng bóp vai, còn không quên làm bầm, “Chỉ biết bắt chước, thấy người ta bóp vai liền bóp chân theo”. Nói xong còn

nhắc nhở Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, điểm tâm là nô tỳ hiếu kính thiếu phu nhân, thiếu phu nhân đừng hiểu lầm có phần Lư Hà bên trong”.

Hai người không phải đã dàn xếp xong rồi? Lâm Y thấy lạ, nhưng nghĩ chút đã hiểu ngay, chuyện quan trọng nhất bây giờ, ngoại trừ mở tủ lâu chính là dọn qua nhà mới, hai người bọn họ nhất định không quan tâm đến tủ lâu, hôm nay đặc biệt lấy lòng Lâm Y, tám chín phần mười là mong được phân vào phòng tốt để ở.

Lâm Y lòng như gương sáng, nhưng cổ tình không lên tiếng, rất hưởng thụ bọn họ cố ý lấy lòng, cười nói. “Đại phu nhân dạy dỗ các người rất tốt, có các người, ta đỡ phải mua thêm nha hoàn”.

Trong phòng Lâm Y có hai người hầu, một là thím Dương hiện đang làm chương quỳ, hai là Thanh Miêu hiện quản lý phòng bếp, trước mắt quả thật không có người để sai sử. Lư Vân hơi biến sắc, nghe Lâm Y nói, ý tứ là vẫn coi hai người bọn họ là nha hoàn? Cô ta vừa nhú mày, đã bị Lư Hà bắt gặp, cười nhạo. “Cô ý Nhị thiếu phu nhân không thấy thì dám tỏ thái độ hả? Nếu không có tâm hầu hạ Nhị thiếu phu nhân thì đi nghỉ đi, nơi này mình ta đủ rồi”.

Lư Vân sao chịu thừa nhận, cắn răng khẳng khái bản thân không hề tỏ thái độ, là Lư Hà vu hãm. Hai người nhao nhao ồn ào, Lâm Y nghe mất kiên nhẫn, trách mắng. “Ta thấy hai người không ai là hảo tâm hết, ta bận bịu từ sáng sớm đến tối muộn, các người nhìn không thấy? Khó khăn về nghỉ một chút còn cãi nhau inh ỏi, không muốn ta sống nữa đúng không”.

Thái độ của Lâm Y trực tiếp ảnh hưởng đến cuộc sống của Lư Hà Lư Vân, bởi vậy cả hai chịu mắng xong, không dám lên một tiếng, ngậm chặt miệng, tập trung tinh thần, ai bóp chân bóp vai.

Không bao lâu sau, Trương Trọng Vi cũng về tới, thấy Lâm Y đang ngâm chân, hâm mộ, cười nói. “Nương tử biết hưởng phúc thật”.

Lư Vân bóp vai đến mỏi tay, nhân cơ hội ngừng lại, hỏi. “Nô tỳ xách nước ấm tới cho Nhị thiếu gia ngâm chân luôn?”.

Trương Trọng Vi nào dám để ái thiếp của Trương Đồng xách nước cho mình rửa chân, nghe vậy bị dọa sợ, không dám nói gì lui ra ngoài luôn.

Lư Hà đảo mắt qua nhìn sắc mặt Lâm Y, lập tức trách cứ Lư Vân. “Nha đầu không biết quy củ, tự ra ngoài quỳ một khắc đi”.

Lư Vân ảm ức nhìn Lâm Y, nói. “Nô tỳ chỉ là hảo tâm thôi”.

Lâm Y nhắm mắt lại, không nói, Lư Vân không dám biện minh gì nữa, tự giác ra ngoài cửa quỳ xuống cạnh chân tường. Lư Hà từ lần trước tính kế Lâm Y không thành, liền hiểu nàng là người không chấp nhận được thiếp thất, bởi vậy nào dám động đao trên đầu chúa sơn lâm, cô ta thấy Trương Trọng Vi còn ở bên ngoài chưa vào, liền nhắc thau nước đi, lau chân cho Lâm Y, nói. “Chân ngâm lâu không tốt, nô tỳ ra ngoài nhìn chăm chăm Lư Vân, miễn cho nha đầu đó nhân hạ”.

Nhìn chăm chăm Lư Vân là giả, đối Trương Trọng Vi và với Lâm Y là thật, Lâm Y vừa lòng cô ta biết điều, mỉm cười gật đầu.

Lư Hà vừa ra khỏi cửa, Trương Trọng Vi liền vén rèm vào trong, cười nói. “Lư Hà thế nhưng biết thức thời”.

Lâm Y nói. “Nếu không am hiểu thấy gió sử dầm, cô ta đã chẳng hầu hạ trước mặt mẫu thân lâu như vậy”.

Trương Trọng Vi hơi kinh ngạc. “Lần này cô ta về Đông Kinh, ta thấy em đối xử với cô ta bình thường, thì ra vẫn đang đề phòng nhiều như vậy”.

Lâm Y cười. “Bình thường thôi, cô ta ăn cơm nhà chúng ta, việc cần làm phải làm, em sẽ không làm khó cô ta, em cũng chẳng trông cậy cô ta trung thành, để ý nhiều làm chi đâu”.

Trương Trọng Vi hiểu, đây là đang coi Lư Hà là người ngoài, chàng chỉ ra ngoài cửa, hỏi tiếp. “Nha đầu tên Lư Vân kia quỳ gối ngoài cửa là làm sao? Cô ta có buồng bình cũng là người trong phòng mẫu thân, em chớ phạt quá mức”.

Lâm Y lơ đãng nói. “Mẫu thân ước gì em dạy dỗ bọn họ cho dễ bảo, mới không trách cứ em, thế nhưng chẳng lẽ chàng thương hương tiếc ngọc?”.

Trương Trọng Vi rụt cổ. “Ta nào dám”.

Lâm Y nhẹ nhàng nắm lỗ tai chàng, cười nói. “Có kéo chàng ra đo cũng không can đảm đó”. Nói xong đứng dậy ra ngoài cửa. “Em đi nấu nước, tự tay rửa chân cho quan nhân”.

Trương Trọng Vi cười mị mị đáp lại, nằm lên giường, chờ dịch vụ tình yêu của nương tử. Nhưng Lâm Y còn chưa đi hai bước, đã vội bị thím Dương tới gọi. “Nhị thiếu phu nhân, ban ngày nhận rất nhiều quà, bây giờ phải xử lý sao?”.

Lâm Y xoa xoa vai, nói. “Hôm nay mệt mỏi, quà cáp cũng không chạy được, sáng mai nói sau”.

Thím Dương vẫn can nằng, nói. “Vật chết thì không chạy được, nhưng vật sống thì sao?”.

Lâm Y sững sốt, chẳng lẽ Dương thị đoán trúng, thật sự có ai đó tặng người đến?

Thím Dương nói tiếp, chứng thực suy nghĩ của Lâm Y, quả thật có người tặng mấy tỳ nữ, vì là đóng cửa rồi mới đưa tới nên Lâm Y không biết.

Quả là biết chọn thời điểm, Lâm Y nhu nhu thái dương, hỏi. “Đại phu nhân biết không?”.

Thím Dương chỉ nhận thức Trương Trọng Vi và Lâm Y là chủ nhân, Dương thị xếp hạng sau, bởi vậy lắc đầu, nói. “Tôi vừa nhận được liền đến bẩm báo Nhị thiếu phu nhân luôn, chưa kịp chạy tới chỗ Đại phu nhân”.

Nhận người không giống nhận vật, không cần thận sẽ chọc phiền toái, Lâm Y không có chủ ý nào, đành phải nói với Trương Trọng Vi một tiếng, xoay người đến phòng Dương thị.

Dương thị sớm đoán được sẽ có việc này, không hề thấy lạ, một mặt bảo Lâm Y an tâm, một mặt hỏi thím Dương. “Đưa tới những ai?”.

Thím Dương đáp. “Tất cả đều là tỳ nữ, nhỏ nhất mười bốn, lớn nhất mười bảy, dung mạo xấu đẹp đa dạng, tôi phân không ra là thượng đẳng hay hạ đẳng”.

Dương thị hỏi ý kiến Lâm Y. “Giờ gọi vào nhìn thử một cái?”.

Lâm Y gật đầu. “Con dâu toàn nghe mẫu thân”.

Dương thị phát tay ra hiệu cho thím Dương, thím Dương liền quay ngược về tửu lâu, dẫn các tỳ nữ được tặng đến, kêu bọn họ đứng thành nhóm ba người trong phòng, lại mời Dương thị và Lâm Y ra xem.

Tổng cộng sáu tỳ nữ, sắp làm hai nhóm, biết nghe lời, thái độ cung kính, thoát nhìn đều là đã qua huấn luyện. Người đứng giữa ở tốp trước, dung mạo bình thường nhất, thím Dương chỉ vào, giới thiệu. “Đây là Vương hàn lâm đưa tới, nói là tửu lâu chúng ta nhân thủ không đủ, đề cô ta đến hỗ trợ làm tửu bảo”.

Lâm Y thật sự kinh ngạc, nàng và Dương thị nhìn nhau, Vương hàn lâm cũng quá kiêu ngạo đi, dám đưa gian tế đến thẳng thừng như vậy. Chẳng qua, nếu là đưa gian tế, vì sao không chọn xinh đẹp mà đưa, lại phải đưa một người hết sức bình thường? Không sợ nhà họ Trương xem không lọt mắt, phải đi quét dọn làm việc nặng nhọc sao? Lâm Y đoán rằng đây nhất định là do Nguru phu nhân hiền kẻ, bà ta biết Lâm Y không chịu được Trương Trọng Vi nạp thiếp, lo lắng đưa người quá xinh đẹp sẽ không vào được cổng nhà họ Trương, bởi vậy phải đưa một người làm cho Lâm Y tìm không ra có.

Lâm Y nghĩ đoạn, âm thầm bật cười, người này nếu không muốn giữ, còn sợ không tìm ra có sao? Nàng hiền lành cười với tỳ nữ kia, nghiêng đầu thương lượng cùng Dương thị. “Con dâu thấy tỳ nữ này trời sinh trắng kiện, liền sai đi giặt quần áo vậy, vừa vặn trong nhà thiếu nha hoàn thô sử”.

Dương thị cũng đoán được nha đầu kia là Nguru phu nhân mua, chuyển qua tay Vương hàn lâm đến đây, bằng không với bổng lộc của quan viên Hàn Lâm viện, cho dù làm Đại học sĩ, cũng chẳng đủ tiền mua tỳ nữ tặng ai. Bà nghe Lâm Y phân công, khen ngợi. “Con dâu giỏi giang lắm, an bài rất là thoả đáng”.

Tỳ nữ kia không nguyện ý, khẩn cầu. “Hai vị phu nhân, nô tỳ biết rửa chén, cho nô tỳ vào tửu lâu hỗ trợ đi”.

Cho cô ta đi rửa chén, Lâm Y sợ rửa quá “sạch sẽ”, nếu cô ta trộm đồ thứ gì vào, hoạ liền lớn. Chính là phải đi giặt quần áo, Lâm Y còn chưa yên tâm nữa là, chỉ cho giặt quần áo người hầu, quần áo của chủ nhân phải người khác giặt, không cho cô ta nhúng tay.

Thím Dương gặp Dương thị và Lâm Y đều không tiếp lời, liền hiểu ý, mắng tỳ nữ kia. “Làm việc cho chủ nhân còn dám lựa này lựa kia? Phu nhân Vương hàn lâm không dạy người quy củ ư?”.

Lâm Y vội nói. “Phu nhân Vương hàn lâm cần trọng lắm, sao lại không dạy quy củ, nhất định là tỳ nữ này tự tung tự tác, muốn về mặt phu nhân Vương hàn lâm đây mà”.

Câu này mà rơi vào tai phu nhân Vương hàn lâm không chừng liền tam sao thất bản, tỳ nữ kia sợ mất hồn, tự tát bản thân hai cái, cầu xin Lâm Y tha thứ.

Lâm Y lười phí công phu với cô ta, chỉ hỏi thím Dương những tỳ nữ xinh đẹp còn lại là người phương nào đưa tới. Thím Dương báo danh, Lâm Y và Dương thị lại không nhận biết, vẫn là tỳ nữ nổi danh tự giới thiệu, xưng rằng nguyên chủ nhà mình là phú thương trong thành, vì ngưỡng mộ Lâm Y nên mới tặng mình và hai tỳ nữ khác đến, còn bổ sung rằng nếu Lâm Y không hài lòng về bọn họ thì có thể đổi, đổi cho đến khi hài lòng mới thôi.

Các tỳ nữ khác đều gật đầu, xưng rằng nguyên chủ bọn họ cũng giống như vậy. Lâm Y cẩn thận hỏi lại, năm tỳ nữ phân biệt do ba hộ phú thương đưa tới, đều lấy danh nghĩa ngưỡng mộ Lâm Y, còn thực sự là muốn bắc cầu quan hệ với nhà họ Trương hay muốn mượn tay Lâm Y dẫn đường tới phu nhân tham chính thì khó lòng biết được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 210: Hai thiếp mưu đồ bí mật

Nữ tỳ người khác đưa, Lâm Y không dám dùng, người đầu tiên bắt đắc dĩ phải giữ lại, Vương hàn lâm ở Hàn Lâm viện quyền cao chức trọng không nói, Trương Trọng Vi còn phải ở Hàn Lâm viện làm việc, không thể đắc tội, năm người còn lại vẫn là đuổi đi thì hơn. Dương thị đề nghị đưa hết toàn bộ mấy người bọn họ đến nhà phu nhân tham chính, thứ nhất có thể lấy lòng phu nhân tham chính, thứ hai có thể khiến hai nhà phú thương này nợ mình ân tình.

Lâm Y cười nói. “Mẫu thân, Âu Dương tham chính nổi danh thanh quan, không nhận hối lộ, cho dù không phải vật mà là người chỉ sợ cũng không chịu nhận”.

Dương thị nói. “Đưa hay không đưa là tâm của chúng ta, nhận hay không nhận là do phu nhân tham chính”.

Lâm Y liền theo Dương thị, sai thím Dương dẫn năm tỳ nữ kia tới nhà phu nhân tham chính, lại dặn Tiểu Khẩu từ đất tỳ nữ của nhà Vương hàn lâm đi xuống, dạy dỗ học quy củ.

Trong phòng chỉ còn lại mẹ chồng nàng dâu Lâm Y, nàng thở dài. “Người do bên ngoài đưa vào luôn dùng không an tâm, chỉ hận không thể từ chối mặt mũi Vương hàn lâm. Nhà đầu kia cho dù đi giặt quần áo thô lậu cũng là một cặp mắt gắn vào, con dâu thật không an lòng”.

Dương thị cười. “Mới chỉ một đứa, con đã chịu không nổi rồi? Hiện tại Nhị lang làm quan nhỏ, con mới không gặp phải chuyện như vậy, đợi sau này thăng chức, chỉ có nhiều người hơn chứ không bao giờ ít. Con ngại nhà đầu kia chướng mắt, đuổi nó ra chỗ khác ở, dù sao hậu viện sau từ lâu quá nhỏ, căn bản không thể ở chứa được quá nhiều người”.

Từ lâu nhà họ Trương đằng sau có hậu viện, nhưng tổng cộng chỉ có ba phòng, căn bản không đủ chỗ ở, Lâm Y ban đầu tính chờ chuyển qua rồi, buổi tối sẽ ghép bàn lại trong đại sảnh, trải chăn cho người hầu ngủ. Nay có thêm tỳ nữ, liền phải thuê thêm phòng, nàng thật sự không muốn.

Dương thị thấy nàng do dự, lại ra chủ ý khác. “Ta dẫn theo bốn gia đình, cũng không tiện vào từ lâu, còn phải thuê một gian cho bọn họ ở, không bằng thuê gian lớn chút, ngăn ra làm đôi, cho tỳ nữ kia ở chung, con thấy thế nào?”.

Lâm Y vỗ tay. “Vẫn là mẫu thân có cách, như thế tốt lắm, ngăn phòng ra, vừa là chỗ ở của cô ta, vừa là phòng giặt quần áo của nhà chúng ta, bốn gia đình ngay cách vách có thể canh chừng, phòng ngừa cô ta chạy loạn”.

Dương thị cười. “Con mở nương tử điểm, bốn gia đình của ta không có đất dựng võ, đang rảnh đến hoảng kia, thế cũng tốt, cho họ có chuyện làm”.

Lâm Y vẫn âm thầm có ý kiến chuyện nuôi bốn người nhàn rồi, lúc này Dương thị chủ động nhắc tới, vội nói. “Có gì khó đâu mẫu thân, nay từ lâu lớn không giống cuộc điểm nhỏ ngày xưa, mỗi ngày mua thực phẩm, đồ nước mức nước đều tốn sức lao động, cần bọn họ làm nhiều. Sân sau có cửa hậu, khiến bọn họ ra vào theo cửa đó, vừa có thể làm việc, lại không ảnh hưởng đến kinh doanh phía trước”.

Dương thị cũng không nguyên trong nhà có người nhàn rồi, cảm thấy Lâm Y an bài như thế thoả đáng, liền gật gật đầu, cho phép nàng tự do điều phối bốn gia đình.

Thím Dương đến nhà phu nhân tham chính đưa tỳ nữ, không bao lâu sau liền quay lại, quả nhiên không ngoài dự đoán của Lâm Y, phu nhân tham chính không nhận bất kì ai trong năm người, chỉ nói Lâm Y tự xử trí.

Lâm Y nghĩ bụng, Vương hàn lâm là đồng liêu, lại là cấp trên, nhận người ông ta đưa thì không sao, nhưng những người còn lại đều là phú thương đưa tới, nếu nhận chỉ sợ bị chực mũi nhận hối lộ.

Dương thị chê cười nàng đa tâm, quan viên Đại Tổng trăm ngàn năm nay nếu nhận một nữ tỳ bị coi là nhận hối lộ, vậy thì quá nhiều người đã mắc tội đó trước rồi, huống chi bọn họ là quang minh chính đại đưa quà đến mừng khai trương từ lâu nhà họ Trương.

Dương thị làm phu nhân nhà quan lại đã nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, nếu bà đã nói như vậy, Lâm Y liền yên lòng, quyết định bán năm tỳ nữ này đi, đổi thành bạc trắng. Nhưng bây giờ sắc trời đã tối muộn, đi gọi người môi giới không được, cũng may thím Dương và Thanh Miêu nay ngủ ở từ lâu, có phòng trống dư ra, Lâm Y gọi Lưu Hà và Lưu Vân vừa bị phạt quỳ xong, bảo hai người dẫn đi bố trí.

Lưu Hà và Lưu Vân dẫn năm tỳ nữ vào phòng trống, lại gọi cả tỳ nữ của Vương hàn lâm đưa tới, đẩy hết vào phòng khoá cửa lại, mọi sự đại cát. Nhưng cả hai không rời đi ngay, mà trốn ở phòng bếp, thấp giọng nghị luận đủ thứ.

Lưu Hà oán giận trước. “Khó khăn được nâng lên làm di nương, lại ngay cả đứa nha hoàn để sai bảo cũng không có, còn chẳng bằng quang cảnh ở Cù Châu”.

Lưu Vân vừa bị Lưu Hà tính kế, chịu phạt quỳ, trong lòng khó chịu hết sức, nghe vậy châm chọc. “Cô vốn là nha hoàn đó thôi, có gì phải oán giận?”.

Lưu Hà cười lạnh. “Tôi nay không có nha hoàn để sai bảo, đành phải sai bảo cô, ai bảo cô đích thực là nha hoàn”.

Lưu Vân giật mình, đầu óc xoay chuyển, nếu không mưu hoa cho Lưu Hà một nha hoàn, người chịu khổ sẽ là mình. Nghĩ đến đó, cô ta chỉ vào căn phòng đang khoá, nói. “Nha hoàn cũng không phải không có, tổng cộng đến sáu đứa kia, cô xin một đứa mà dùng, thế nào?”.

Lưu Hà thấy cô ta nói vậy, âm thầm cao hứng, nhưng lại ra vẻ sầu khổ. “Nào dễ dàng như vậy, cô không nghe Nhị thiếu phu nhân nói muốn bán bọn họ đi sao? Hơn nữa nhìn bọn chúng là biết phường là lời dụ dỗ, giữ bên người chẳng ai tâm được”.

Lưu Vân lúc trước là nha hoàn bình thường, nhân “dụ dỗ” mới được Trương Đồng nhìn trúng, bởi vậy không ưa kiểu phòng hoạ chưa xảy ra của Lưu Hà, xuy một phát. “Lão gia cũng không ở bên người, cô lo bò trắng răng”.

Lưu Hà không phải người dễ bị kích động, nghe Lưu Vân nói xong, vẫn quyết định cẩn thận, không thể lưu hậu hoạn cho bản thân được. Cô ta nâng cánh tay lên, chỏ nhẹ vào người Lưu Vân, nói. “Nhà chúng ta tổng cộng chưa tới mấy người hầu, làm gì có nhiều quần áo cần giặt, không bằng chúng ta đồng tâm hiệp lực, cùng sai sử nha hoàn Vương hân làm đưa tới, thấy sao?”.

Lưu Vân động lòng, hỏi. “Nếu là xin được, tính là nha hoàn của ai?”.

Lưu Hà muốn mượn sức Lưu Vân làm đồng minh, đương nhiên miệng mồm đầy lời hay. “Là nha hoàn của hai chúng ta”.

Lưu Vân luôn là người hầu hạ người khác, chưa từng được ai hầu hạ, nghe vậy cười hớn hở, kéo Lưu Hà tiến về phòng Lâm Y, nói. “Chúng ta đi nói với Nhị thiếu phu nhân liền đi”.

Lưu Hà tóm cô ta lại. “Việc này không nên nóng vội, bây giờ chúng ta đi, chỉ sợ Nhị thiếu phu nhân không tin giặt quần áo là việc nhẹ, trước chờ nha đầu kia giặt hai ngày cái đã”.

Lưu Vân lập tức nói. “Tôi nói Tiểu Khẩu tử, kêu bọn họ hai ngày nay tự mình giặt quần áo đi, miễn cho nha đầu kia thêm việc”.

Lưu Hà liếc ngang cô ta, bắt mắt. “Cô quản cái miệng cô nghiêm chút, chớ nói cho người khác biết, bằng không rơi vào tai Đại phu nhân thì sao?”.

Tiểu Khẩu tử và Tiểu Truy tử giống nhau, đều thích đâm chọc trước mặt Dương thị, Lưu Vân lo lắng không chu toàn, bởi vậy mặc dù ngầm xem thường, lại không dám phân bác Lưu Hà.

Lưu Hà đề nghị Lưu Vân hai ngày sau lấy có tỳ nữ kia việc nhẹ ham chơi, đến chỗ Lâm Y đề chuyện phân nha hoàn.

Lưu Vân nghi hoặc hỏi. “Cô không đi chung với tôi?”.

Lưu Hà kiên nhẫn giải thích. “Tôi là di nương, có tư cách sai bảo nha hoàn, nhưng nếu tôi đi liền có vẻ yếu ớt, không bằng cô đi nói giúp tôi, có khi Đại phu nhân và Nhị thiếu phu nhân thấy chúng ta chị em hoà thuận, cao hứng liền đồng ý”.

Lưu Vân thấy có lý, liền gật đầu đồng thuận. Hai người thương lượng đến đó, lại xem xét cửa khoá lần nữa, cùng nhau về sảnh phòng Dương thị, bẩm báo lại cho Lâm Y.

Lưu Hà nhìn Lưu Vân cao hứng phấn chấn, cười thầm không thôi, vô tâm cơ như cô ta mà vọng tưởng làm di nương, hai ngày sau đòi nha hoàn, nếu sự thành thì giai đại vui mừng, nếu bất thành, Lâm Y chỉ biết trách cô ta, lỗi không rơi vào người mình.

Lâm Y xử lý xong chuyện quà sống, lại uống cùng Dương thị chén trà nhỏ mới về phòng nghỉ tạm. Lúc này Trương Trọng Vi đã rửa mặt xong, lên giường ôm gối, chẳng thấy Lâm Y bấy giờ mới về, liền hỏi trong nhà xảy ra chuyện gì.

Lâm Y thuật lại sự việc sáu tỳ nữ, đặc biệt cường điệu Vương hân làm tặng một người. Trương Trọng Vi nghe xong cả kinh, sau biết được Dương thị và Lâm Y đã an bài thoả đáng, thế này mới an tâm ngủ.

Sáng hôm sau Lâm Y rời giường, người môi giới đã chờ ở đại sảnh, hỏi mới biết, là gia đình phụng mệnh Dương thị đi mời lúc sớm. Lâm Y đến phòng Dương thị thỉnh an, nói lời cảm tạ, lại về chăm lo gia vụ, bán năm tỳ nữ xinh đẹp kia được giá cao. Mặc dù nàng đương gia, nhưng tôn trọng mẹ chồng, trước đưa tiền đến chỗ Dương thị, Dương thị không thu mới nhập vào quỹ chung.

Trương Trọng Vi trước khi ra cửa, liếc qua sổ sách, cười nói. “Thu thêm mấy tỳ nữ nữa là tròn một tháng tiền lời của tửu lâu”.

Lâm Y lấy bút chọc chàng một cái, nói. “Vậy chàng ngầm biện pháp đi, đi uống rượu nhiều mấy trận, để người ta có cơ tặng quà”.

Trương Trọng Vi mỉm cười bước đi, đến Hàn Lâm viện làm việc. Lâm Y khép sổ sách lại, chuẩn bị ra tửu lâu nhìn xem. Nàng vừa khoá kỹ ngăn kéo, lại gặp Lưu Vân thập thò ngoài cửa, không khỏi giật mình. “Muốn vào liền gõ cửa, lên lút chỉ đó?”.

Lưu Vân cười đơn đã đi vào, hành lễ với nàng. “Nô tỳ đến hỏi Nhị thiếu phu nhân buổi sáng muốn ăn gì, nô tỳ đi làm”.

Nhà bếp nhỏ nay do cô ta và Lưu Hà phụ trách, nhưng hôm nay ăn cần như vậy thì hơi lạ, Lâm Y đứng dậy sửa sang quần áo, nói. “Ta tới tửu lâu ăn, người chỉ cần chuẩn bị cơm cho Đại phu nhân là được”.

Lưu Vân tiến lên giúp nàng để ý váy, đội mũ trùm, cười nói. “Tửu lâu nhà chúng ta xây đẹp đẽ, nô tỳ còn chưa được trông thấy nữa. Không biết có được Nhị thiếu phu nhân thương tình cho đến lướt nhìn một cái?”.

Trong lòng cô ta tính toán cái gì, Lâm Y rõ ràng, chẳng qua là thị sát trước mấy gian phòng sau hậu viện tửu lâu, nhưng nàng không hiểu được, chỉ có ba gian, dù có động nào cỡ nào cũng không thể xếp cô ta vào được, bởi vậy Lâm Y không ngại cô ta xun xoe, nói. “Chỉ cần Đại phu nhân cho phép, người liền đi theo ta”.

Lưu Vân là lên Lưu Hà tới, Lưu Hà bây giờ đang chải đầu cho Dương thị, nếu cô ta đến xin Dương thị, chẳng khác nào cho Lưu Hà biết, đương nhiên không muốn đi, cùng lắm là bị mắng một trận, không mất thứ gì, liền nói dối rằng bản thân đã thông báo cho Dương thị biết.

Lâm Y đội mũ trùm, dẫn đầu ra cửa, Lưu Vân đi sau, cùng nhau đến tửu lâu. Cô ta đứng trước cổng, thấy sơn son thiếp vàng vô cùng hoa lệ, nhìn lan

canh khách hoa trên lầu, nhin không được âm thầm vui mừng, nghĩ rằng có thể đi trước Lư Hà một bước, chiếm được căn phòng xa hoa ở hậu viện, cho dù trở về bị mắng cũng đáng.

Canh giờ còn sớm, khách khứa chưa đến, bên trong lầu lầu trống trải, nhưng Lâm Y vì cẩn thận, vẫn quay đầu dặn Lư Vân đi đứng đàng hoàng, không được nhìn ngó lung tung, làm mất mặt nhà họ Trương.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Hai thiếp đánh nhau

Lâm Y lo xa, Lư Vân dù cảm thán từ lâu rộng mở xa hoa nhưng mục đích của cô ta không nằm ở đây, căn bản vô tâm nhìn ngó, ánh mắt chỉ chực quét ra sau bức tường, vụng trộm quan sát cửa thông ra hậu viện nằm ở đâu.

Lâm Y theo phương châm thương thì thương cho trót, chủ động chỉ chỗ ra sau hậu viện cho cô ta, cho phép tùy ý đi thăm. Lư Vân được phép, mừng rỡ chạy đi như chó con cướp được xương, nhanh chân chạy ra sau, hậu viện không lớn, ngang mười bước, dọc mười bước, làm Lư Vân thất vọng, cẩn thận đếm thì chỉ mới ba gian, chắc là Dương thị một gian, vợ chồng Trương Trọng Vi một gian, cô ta và Lư Hà một gian.

Thì ra vấn đề mình và Lư Hà chen chúc trong một phòng, Lư Vân tức giận vò nát khăn tay, đi tới đi lui trong viện, thập phần phiền chán.

Lâm Y nhìn kĩ từ lâu, kéo ghế ngồi xuống, chuẩn bị ăn điểm tâm. Thanh Miêu tự tay làm vài món ăn sáng bung lên, hỏi: “Lư Vân đâu, em tưởng cô ta tới hầu hạ mà”.

Lâm Y uống ngụm cháo gạo tẻ, cười nói: “Người ta tốt xấu cũng là hồng nhân của Đại lão gia, em thật đúng là coi cô ta như nha hoàn để sai bảo?”.

Thanh Miêu gõ khay hai lần, nói: “Em mặc kệ là hồng nhân ở trước mặt ai, dù sao nhà chúng ta không nuôi người rảnh rỗi”. Nói xong đưa khay cho từ bảo cầm, xắn tay áo ra sau hậu viện.

Lư Vân còn đang lòng vòng thơ thẩn trong viện, mây nhu cao hết cỡ, Thanh Miêu nhìn liền phát hỏa, sấn tới đẩy cô ta một phát lão đảo, mắng: “Tôi còn tưởng cô tới thu dọn phòng ốc, thế nhưng lười nhác trốn trong đây”.

Lư Vân biết Thanh Miêu là tâm phúc của Lâm Y, không dám đắc tội, biện giải: “Tôi không phải tới thu dọn phòng ở, Nhị thiếu phu nhân cũng không phân công việc này”.

Thanh Miêu chống hông, hung dữ nói: “Vậy cô tới làm cái gì?”.

Lư Vân đáp: “Tôi tới xem xem...”. Cô ta định nói tới xem phòng ở, nhưng đột nhiên trong đầu loé ra một ý, nói phân nửa lại ngừng, hỏi Thanh Miêu: “Thanh Miêu tỷ tỷ, em thấy ở đây có ba gian, trong đó nhất định một gian là của chị phải không?”.

Thanh Miêu lười đoán xem cô ta đang nghĩ gì, trực tiếp nguýt: “Chúng ta là người hầu, sao có thể cùng chủ nhân ăn chung ngủ chung, cô chớ quên đi thân phận mình là ai”.

Một câu này đánh rớt Lư Vân xuống vực, danh hiệu của cô ta tuy có hai chữ “thông phòng” nhưng dù sao vẫn là nha hoàn, chẳng lẽ ngay cả tư cách chen chúc ở chung với Lư Hà cũng không? Thanh Miêu là tâm phúc của Lâm Y, cô nghĩ như vậy có phải Lâm Y cũng nghĩ như vậy không? Lư Vân mười phần sợ hãi, mười hai vạn phần không cam lòng, liền có ý hỏi Thanh Miêu: “Không biết Thanh Miêu tỷ tỷ đang ở nơi nào?”.

Thanh Miêu chỉ vào đại sảnh: “Buổi tối ghép bàn lại ngủ ngay ở từ lâu”.

Lư Vân làm bộ đáng tiếc: “Thanh Miêu tỷ tỷ trời sinh xinh đẹp, sao có thể chịu khổ như vậy được, theo em thấy, gian phòng kia nên để cho tỷ tỷ ở một mình, cho Lư Hà ngủ ngoài từ lâu đi”.

Thanh Miêu trở thành người như thế nào mới có tư cách ở chung gian nhà với chủ nhân, lòng cô hiểu rõ, bởi vậy lập tức sắc mặt trở nên không đẹp, có ý nói móc Lư Vân: “Cho dù tôi có ở đi nữa cũng là cùng Lư Hà ở, không tới lượt cô, cô có tâm châm ngòi li gián, không bằng tính kế làm sao trèo lên cao hơn đi”.

Lư Vân không chiếm được gì, ngậm miệng, không dám lên tiếng nữa.

Thanh Miêu nhìn bộ dạng cô ta âm ức cắn môi, cảm thấy mất kiên nhẫn, túm lấy tay kéo cô ta một mạch tới đại sảnh, chỉ hướng Lâm Y: “Nhị thiếu phu nhân đang dùng bữa, cô còn không đi hầu hạ”.

Chủ nhân đang ăn cơm, Lư Vân lại thông thả tản bộ, thật là không thể nào nói nổi, bởi vậy dù vẫn cắn môi ra vẻ oan ức, cô ta không dám phản bác,

ngoan ngoải đi ra phía trước, đứng hầu sau lưng Lâm Y.

Lâm Y buổi sáng vừa bán tỳ nữ, có tiền thu vào sổ, tâm tình đang tốt, chờ ăn no bảy tám phần, liền về mặt ôn hoà hỏi Luru Vân. “Xem qua sân chưa, cảm thấy thế nào?”.

Luru Vân vẫn còn thất vọng, mở miệng liền thật thà nói. “Đẹp thì đẹp, nhưng phòng ở chẳng có bao nhiêu”.

Lâm Y chỉ chỉ các tủ bảo đang vội vàng làm việc chuẩn bị trước giờ mở cửa, nói. “Vậy ngươi cứ ngóng trông tủ lâu kiếm ra nhiều tiền đi, chờ để dành đủ chúng ta đổi qua đại viện ở cho rộng”.

Luru Vân nghe được vui vẻ hơn nhiều, tuy rằng không thể có nhiều tiền trong chốc lát được, nhưng có hy vọng còn hơn không có. Lâm Y đến quầy, dặn dò thím Dương mấy câu, sau đó đội khăn voan chuẩn bị về nhà.

Luru Vân chạy lên trước mấy bước, cầm lấy cánh tay Lâm Y, vừa như đỡ nạng vừa thử hỏi. “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ nhìn thấy đằng sau có ba gian, không biết phân như thế nào?”.

Lâm Y cười hỏi. “Theo ý ngươi thì phân như thế nào?”.

Luru Vân chủ ý rằng nếu mình không được ở, nhất định phải khiến Luru Hà cũng ở không được, đáp. “Đương nhiên là Đại phu nhân một gian, Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân một gian, còn một gian làm chỗ tiếp khách”.

Lâm Y rất muốn bố trí như vậy, chỉ là không cam lòng thuê thêm gian nhà cho hai thiếu ở. Nàng cười hỏi Luru Vân. “Vậy ngươi và Luru Hà ngủ ở đâu?”.

Luru Vân đã sớm chuẩn bị đáp án, lập tức nói. “Đương nhiên là giống như những người hầu khác, ghép bàn lại ngủ trong đại sảnh”.

Lâm Y không tin cô ta tự giác ngộ được như vậy, nhưng vẫn cao hứng có người nói ra được tiếng lòng của mình, vì thế nhin cười, nói. “Ngươi đã có ý nghĩ như vậy, sao không nói cho Đại phu nhân biết?”.

Luru Vân cũng không ngu dốt, vừa nghe liền biết ý tưởng của mình đã được Lâm Y chấp thuận, cô ta nghĩ đến cảnh Luru Hà cũng phải ngủ trên bàn, vui vẻ không thôi, về nhà lập tức phải đi gặp Dương thị, xưng rằng hậu viện không có chỗ ở, bản thân cô ta cam nguyện cùng Luru Hà ngủ ngoài tủ lâu, để dành một gian phòng làm chỗ tiếp khách.

Luru Hà đứng ngay sau lưng Dương thị, nghe vậy thâm hận, Luru Vân cô ta muốn lấy lòng chủ nhân, có gì kéo theo mình, thật là thứ yêu tinh hại người.

Dương thị hơi hơi nghiêng đầu, hỏi ý Luru Hà, Luru Hà trong lòng không tình nguyện một trăm lần nhưng không muốn tỏ ra thua kém tận tâm để Luru Vân nổi bật hơn, liền cười đáp. “Chủ ý này là nô tỳ nghĩ được tối hôm qua, đang chuẩn bị nói cho Đại phu nhân, lại bị Luru Vân đoạt trước”. Nói xong không đợi Luru Vân chen vào, liền quỳ gối dưới chân Dương thị. “Phòng ở trả sớm ngày nào thì đỡ bớt tiền thuê ngày đó, bởi vậy chuyển nhà nên làm ngay không nên chờ đợi, nô tỳ lập tức thu dọn tay nải”.

Dương thị nghe thấy hài lòng, khích lệ cô ta mấy câu, cho cô ta đi. Luru Vân mắt nhìn lời khen vốn nên dành cho mình rơi xuống đầu Luru Hà, mặc dù mục đích đạt được, trong lòng vẫn khó chịu. Lúc này cô ta đã bị bỏ lại đằng sau, sợ rằng công lao thu dọn tay nải cũng bị Luru Hà cướp đi, liền gấp gáp cáo lui với Dương thị, đuổi theo.

Bên phía Lâm Y cũng đang thu dọn, nàng và Trương Trọng Vi chỉ có một rương quần áo lớn, bỏ tráp tiền vào trong coi như xong. Nàng khoá phòng lại, đến chỗ Dương thị, hỏi. “Mẫu thân, đồ đạc của Trọng Vi và con đã chuẩn bị xong, mẫu thân có cần giúp đỡ gì nữa không?”.

Dương thị lắc đầu. “Chúng ta vừa về Đông Kinh, cũng chỉ có hai rương hành lý, tùy thời đều có thể đi”.

Luru Vân đứng ngoài nghe thấy, mong muốn lướt qua Luru Hà một lần, vén rèm tiến vào. “Đại phu nhân, Nhị thiếu phu nhân, hậu viện mới khắp nơi đều là bụi, để nô tỳ và Luru Hà đến trước thu dọn”.

Lâm Y khen cô ta. “Cũng là ngươi nghĩ chu đáo, quét tước sạch sẽ chút, giữa trưa thưởng cho ngươi một đĩa thức ăn”.

Luru Vân tạ ơn nàng, đặc ý đảo dặt nhìn thoáng qua Luru Hà, kéo Luru Hà đi ra ngoài.

Lâm Y và Dương thị nhìn nhau cười, thương lượng phòng khách mới nên bố trí như thế nào, đặt bình hoa ở đâu, mua thêm bình phong hình gì.

Luru Vân và Luru Hà đến hậu viện tủ lâu, đầu tiên là đứng cãi nhau một trận trong sân, đang cãi phân nửa thì bị Thanh Miêu đi vào răn dạy cho một trận, mới bắt đầu vui đùa làm việc. Còn chưa tới giờ cơm, phòng bếp đều có người lo liệu, Thanh Miêu không tính quá bận rộn, nhận lấy công tác giám sát luôn, rất nhanh liền sai sừ hai người kia quét dọn sạch sẽ ba gian phòng ở.

Luru Vân cho rằng lấy lòng Thanh Miêu chính là lấy lòng Lâm Y, bởi vậy nghe mấy vài câu giáo huấn không coi là gì, mà Luru Hà từ lúc làm nha hoàn chưa bao giờ xem sắc mặt Thanh Miêu, nay lên làm di nương lại bị cô sai bảo, trong lòng chất đống ầm ứ, lại không phát tác được, nhin nhin đến khó chịu.

Hai người hoàn thành công việc, trở về bẩm báo, lại bị an bài khiêng tiếp ba rương đồ, mệt rồi tinh rồi mủi. Khó khăn na đến nhà mới, tưởng được nghỉ ngơi một chút, lại sực nhớ ra nơi này không có chỗ ở của mình.

Con tức của Lưu Hà nhắm thẳng lên ót, chia ngón tay vào mặt Lưu Vân, nghiêng rặng nghiêng lợi mắng. “Xem cô ra chú ý hay chưa, tốt lắm, giờ ngay cả chỗ nghỉ chân cũng không có, cô tự ra ngoài tẩu lâu mà ngủ đi?”.

Lưu Vân mặt muốn nhún chân, đứng còn đứng không vững, trong lòng cũng hối hận, ngoài miệng lại cương quyết không chịu thua. “Máng nữa đi, máng nữa ngày kia đừng hòng tôi đi xin nhà hoàn cho”.

Lưu Hà thế này mới nhớ ra chính mình còn có điều cầu cạnh, đành phải rút đi ý niệm tiếp tục mắng cô ta, lầm bầm. “Tôi cũng không tin đòi được nhà hoàn xong cô không cướp sai sử”.

Lâm Y ở trong phòng, nghe hai bọn họ cãi nhau, nghĩ rằng hai người tranh tới tranh lui phát bệnh còn phải tốn tiền mời lang trung, đúng là lỗ, liền cho Tiểu Khẩu tử ra truyền lời, cho Lưu Vân và Lưu Hà vào phòng khách nghỉ ngơi. Bên ngoài an tĩnh lại, Lâm Y không chịu ngồi yên, lại muốn ra tẩu lâu đi dạo, vừa ra khỏi phòng, lại bị Dương thị ở cách vách gọi lại. Dương thị không muốn Lâm Y cứ xuất đầu lộ diện ngoài tẩu lâu, khuyên nàng tập quen với cuộc sống của phu nhân quan lại, rảnh rỗi thì thêu thùa tưới hoa, có tiền thì mở tiệc mời các phu nhân khác đến nhà hội họp.

Lâm Y nghĩ rằng hội họp còn không phải ra ngoài tẩu lâu, có gì khác biệt. Nhưng Dương thị lại cho rằng khác biệt lớn, không thể lẫn lộn được. Lâm Y tuy có cách giải thích khác, nhưng vẫn vâng theo Dương thị, đồng ý từ nay về sau an ổn ở hậu viện, không có việc sẽ không ra khỏi cổng.

Dương thị nhìn nàng rầu rĩ, cười nói. “Nếu con thấy nhàn quá, chúng ta ngồi kiệu ra đường thăm thú, chuyển nhà mới cũng nên mua thêm đồ đạc. Lại ra cửa hàng trang sức đúc kim khoá, chờ con trai của Đại ca các con đầy tháng thì tặng làm quà”.

Lâm Y nghe vậy mừng rỡ, thì ra tẩu lâu nhà mình không được đi nhưng dạo phố thì thoải mái, nàng sợ Dương thị đổi ý, vội vàng về phòng đội mũ trùm, tới đỡ Dương thị bước đi.

Dương thị xem nàng nóng vội, bật cười, vỗ vỗ tay nàng. “Ta không muốn con ra tẩu lâu nhiều là sợ cứ thế mãi, người khác lại coi con là phường kinh thương, quên mất thân phận phu nhân quan lại của con. Tẩu lâu nhà mình thì không thể thường xuyên đi, nhưng nương tử điểm khác thì cứ đến, tuy rằng tốn kém chút, nhưng biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, có phải hay không?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 212: Xin nhà hoàn

Dương thị thật sự là một người mẹ chồng vừa khai sáng lại còn thú vị, Lâm Y nghe vậy càng vui vẻ hơn, thân thiết đỡ bà ra cửa, ngồi kiệu ra phố xá.

Qua ngõ Châu Kiều là tới Ngự phố, bước chân khỏi cầu sẽ thấy phồn hoa náo nhiệt nhân lên nhiều lần. Hai bên đường cửa hàng san sát nhau, người đến người đi như nước chảy.

Dương thị nhớ kĩ Lâm Y từ lúc đến Đông Kinh tới giờ chưa bao giờ mua thêm quần áo mới, liền cho kiệu phu dừng trước một nhà bán tơ lụa, dẫn theo Lâm Y vào trong, chọn cho nàng mấy thắt vải làm váy.

Chường quây là một đại tẩu, con mắt tinh ý lắm, thấy hai người ngồi kiệu đến, đoán rằng là nhà có tiền, liền nâng ra mấy thắt gấm, cho mẹ chồng nàng dâu Dương thị cùng chọn.

Dương thị nhìn lên quây, vuốt một thắt gấm Tứ Xuyên nghi nam bách hoa, hỏi Lâm Y. “Nhìn đi nhìn lại vẫn là gấm Tứ Xuyên chúng ta tốt nhất”.

Lâm Y còn chưa trả lời, chường quây đã lập tức tán thưởng ba tiếng “Đúng” thật lớn, còn liên tục nói Dương thị có con mắt tinh đời, biết nhìn hàng tốt. Dương thị chọn một thắt vải có màu vàng cực điểm lệ, Lâm Y không thích lắm, nhưng nàng nhận ra được hoa văn trên vải, cũng hiểu ngụ ý gì, vì thế không tiện từ chối, cũng phải tán dương rằng tốt.

Chường quây nhanh nhẹn, vừa nghe Lâm Y cũng khen tốt, lập tức lấy thước ra giúp nàng đo, chuẩn bị cắt may.

Lâm Y cân nhắc, chỉ một mình mình may đồ mới không thích hợp, liền chọn trong những thắt gấm Tứ Xuyên còn lại một thắt màu tím hoa tử quý cho Dương thị. Dương thị gặp Lâm Y có tâm, liền mỉm cười nhận, cũng gọi chường quây đến đo may, bà hỏi Lâm Y. “Chúng ta cũng chọn cho Nhị lang một thắt?”.

Lâm Y cười đáp. “Con dâu nghĩ chàng làm quan, phải thường xuyên gặp gỡ khách bên ngoài, đã sớm may cho chàng mấy thân áo choàng mới, đợi hết quý lại tính đến chàng vậy”.

Thì ra bản thân nàng cần kiệm, lại chịu bỏ ra may quần áo mới cho Trương Trọng Vi, Dương thị thầm khen một câu hiền lành, trong tâm yêu thích Lâm Y hơn mấy phần.

Chường quây cắt vải xong, hỏi. “Hai vị phu nhân muốn may kiểu gì?”.

Lâm Y thế này mới nhận ra, cửa hàng tơ lụa này phục vụ từ đầu đến chân, chẳng những bán vải, còn bao luôn may xiêm y. Nàng chỉ biết quần áo ở nông thôn, không biết ở Đông Kinh lưu hành kiểu dáng gì, mặc dù có xem qua các vị phu nhân ăn diện nhưng lại không thể gọi tên, đành phải hướng mắt qua Dương thị xin thỉnh giáo.

Dương thị là người thích ăn diện, luôn không để bản thân chịu thiệt, lúc trước là vì Tam lang bệnh mới quần bách mấy năm, nay trong tay lại có tiền, đương nhiên muốn thật xa xỉ, vì thế dặn chường quây, hai chiếc váy phải lồng nhiều nếp phồng, lại phải tinh tế mát mẻ, trên váy còn phải đính trâm châu.

Dương thị nói kiểu dáng, Lâm Y không hiểu, nhưng vừa nghe trâm châu liền biết giá cả nhất định không phải rẻ, nàng hơi đau lòng tiêu tiền, nhưng ai mà chẳng thích quần áo đẹp, hơn nữa vừa bán tỷ nữ lời không ít tiền, nàng liền an tâm chịu xa xỉ một hồi.

Dương thị dặn dò chường quây xong, lại dẫn Lâm Y đi mua đồ trang trí, đặt đúc kim khoá cho con trai Lí Thụ, trên đường đi dạy dỗ Lâm Y nhiều tri thức phú quý, chọn tơ lụa phải như thế nào, chọn câu đối ra sao là tốt, làm sao phân biệt được tỷ lệ vàng bạc, vân vân.

Lâm Y thập phần dụng tâm ghi nhớ, cố gắng trở thành một phu nhân thượng lưu đủ tư cách theo đúng yêu cầu của Dương thị, mà không phải chỉ là phường trường giả học làm sang, nhà giàu mới nổi. Mẹ chồng nàng dâu mua đồ một lúc, về đến nhà, giao đồ đã mua cho người hầu, sai bọn họ bố trí phòng khách.

Chớp mắt hai ngày trôi qua, Lưu Vân bị Lưu Hà thúc giục, tìm được Lâm Y, xưng rằng tỷ nữ giặt quần áo mới tới quá ít việc, ngày nào cũng rảnh rỗi phân nửa thời gian. Lưu Vân oán giận xong, lại bổ sung thêm. “Nhị thiếu phu nhân, thiếu phu nhân từng nói, nhà chúng ta không nuôi người rảnh rỗi”.

Nhà họ Trương tính cả gia đình, người hầu, tổng cộng chỉ bảy, tám người, giặt bấy nhiêu quần áo đối với một tỷ nữ không có việc gì khác thì quả thật là ít. Lâm Y gật đầu. “Đa tạ người nhắc nhở, còn để ta ngắm xem nên giao cho nó thêm việc gì”.

Lưu Vân thấy Lâm Y đồng ý với cái nhìn của mình, mừng rỡ, vội nói. “Không cần Nhị thiếu phu nhân phí sức, nô tỳ có chủ ý này. Lưu Hà thân là di nương, lại không có nha hoàn để sai bảo, thật là mất thể diện cho nhà chúng ta, không bằng khiến tỷ nữ kia giặt quần áo xong lại đến hầu hạ di nương”.

Lâm Y nhìn cô ta, cười khế. “Đây là chủ ý của người hay của Lưu Hà?”.

Lưu Vân vì làm xong chuyện, liền xưng là chủ ý của mình, không liên quan tới Lưu Hà. Nhưng Lâm Y căn bản không tin, Lưu Vân và Lưu Hà vốn quan hệ không tốt, sao lại đột nhiên hảo tâm như thế, xin nha hoàn cho người kia, hẳn là Lưu Hà khuyến khích Lưu Vân, hoặc là hai bọn họ hợp mưu.

Nếu hai người bọn họ muốn một tỷ nữ bình thường, Lâm Y sẽ cố gắng đồng ý, nhưng tỷ nữ này là của Vương hàn lâm đưa tới, đẩy đi càng xa càng tốt, sao có thể đưa vào làm việc trong nhà, hai người này quả thực hồ đồ.

Lưu Vân nhìn trông mong vào Lâm Y, luôn mãi cam đoan. “Lưu Hà cũng không cho cô ta bao nhiêu việc, không làm chậm trễ nhiệm vụ giặt giũ quần áo đầu thiếu phu nhân”.

Lâm Y vốn định kiên nhẫn giải thích cho Lưu Vân, nha hoàn nhà người khác đưa tới chúng ta không thể tùy tiện dùng, nhưng đột nhiên nghĩ tới đạo lý này Lưu Vân không rõ, nhưng Lưu Hà đi theo Dương thị đã lâu, nhất định biết tới, mà chính cô ta biết mà không chịu tới, hẳn là giật dây để Lưu Vân bị ăn mắng.

Đáng thương Lưu Vân trúng bẫy còn không nhận ra, vẫn nói lời hay về Lưu Hà, khiến Lâm Y thực sự buồn cười. Hai thiếp tranh chấp, Lâm Y vốn không nghĩ quản, nhưng Lưu Hà không nên coi người khác là kẻ ngớ ngẩn, cứ gây ra chuyện đến phiền nàng.

Lưu Vân rốt cuộc vẫn là người của Dương thị, tuy tiện phạt cô ta chẳng khác nào đánh lên mặt Dương thị, tuy rằng Dương thị từng nói tùy ý cho Lâm Y dạy dỗ, nhưng Lâm Y tuyệt nhiên không ngảy thơ đến mức làm thật, vì thế nàng nói Lưu Vân. “Chuyện này ta không làm chủ được, người đi hỏi Đại phu nhân đi”.

Nàng nghĩ rằng, Lưu Vân diễn trò đến nàng còn nhận ra, Dương thị nhất định cũng sẽ nhận ra là Lưu Hà gây chuyện, về phần xử phạt như thế nào, để Dương thị tự định đoạt vậy.

Lưu Vân còn tưởng Lâm Y ngầm đồng ý, vui hơn hờ đến phòng Dương thị, không ngờ mới nói ra sự tình, đã bị Dương thị hung hãn răn dạy cho một trận, tiếp theo bị ép hỏi người làm chủ là ai.

Lưu Vân nghĩ rằng, mắng cũng mắng rồi, cung ra Lưu Hà cũng không được gì, không bằng gạt đi lấy lòng Lưu Hà. Vì thế cô ta một mực chắc chắn xin nha hoàn là chủ ý của một mình cô ta, không có người thứ hai tham dự.

Dương thị cũng giống Lâm Y, định liệu được việc này có Lưu Hà tham gia, nhưng Lưu Vân không chịu thừa nhận, bà cũng hết cách, chỉ có thể tìm cơ hội khác gỡ Lưu Hà.

Lưu Vân ăn mắng xong, đầu óc hỗn độn ra khỏi phòng, tìm Lưu Hà dưới tàng cây, oán giận nói. “Cô ra chủ ý bảo tôi đi xin nha hoàn, kết quả không xin được, ngược lại tôi bị Đại phu nhân răn dạy”.

Lưu Hà nhìn bộ dạng Lưu Vân, trong lòng vụng trộm vui sướng, ngoài miệng lại tỏ ra buồn bã. “Đại phu nhân không đồng ý, tôi cũng đâu dự đoán được, chỉ có thể trách chúng ta vận khí không tốt”.

Lưu Vân liếc cô ta. “Tôi nhớ kĩ tình tỷ muội chúng ta, ngậm chặt miệng không khai ra cô đâu”.

Lưu Hà trầm nghĩ, ai bảo không khai, có khai ta cũng phải hết được, giờ làm như ta nợ cô ân tình gì vậy.

Lưu Vân không biết suy nghĩ trong đầu Lưu Hà, chỉ nhắc khéo, ám chỉ Lưu Hà phải cho mình thứ tốt để cảm tạ mình đã im lặng.

Lưu Hà buông tay, nói. “Nhờ cô ban tặng, chúng ta không có nhà ở, hiện tại tay nải đều ở trong phòng Đại phu nhân hết, cô bảo tôi đi lấy cách gì?”.

Lưu Vân hừ một tiếng, nói. “Cô đến lấy hành trang của chính cô, chẳng lẽ Đại phu nhân ngăn đón?”.

Lưu Hà không thể, đành phải vào phòng Dương thị, mở rương nhỏ của mình, ánh mắt của Dương thị vẫn dán chặt vào lưng cô ta, khiến cô ta sợ tới mức không dám thở, đợi ra ngoài mới phát hiện, sau lưng áo ướt một mảng lớn. Cô ta ném trăm bạc vào người Lưu Vân, nói. “Trả lại nhân tình cho cô đó, chúng ta huề nhau”.

Lưu Vân nhận lấy trăm, vuốt ve, cười mỉm. “Sao lại nói vậy, sau này có việc cần, cứ nói một tiếng ha”.

“Cần chuyện gì, không ngại nói cho ta biết nữa”. Dương thị từ phòng trong đi ra, lạnh lùng hỏi.

Lưu Vân bị hù mất vía, cây trăm rút xuống đất ‘keng’ một tiếng nhỏ. Lưu Hà ở trong phòng đã bị dọa một lần, lúc này lại cả kinh, chân nhũn ra như bùn nhão, ngã quỵ xuống đất. Lưu Vân trầm nghĩ một tiếng hồng rồi, cũng quỵ xuống theo.

Dương thị quét mắt qua hai người bọn họ, không nói gì nữa, xoay người vào phòng, nhưng thẳng tới trời tối, Lưu Vân và Lưu Hà vẫn không dám đứng lên, thẳng đến giờ cơm chiều xong, Dương thị nhớ ra ngày mai là ngày tốt, phải khiến hai người kia đến đưa đồ cưới cho Tiểu Truy tử, lúc này mới khai ân, cho bọn họ đứng lên, nhưng không được ăn cơm chiều.

Đến ngày hôm sau, vì là ngày lành tháng tốt, nhiều người làm việc hi, Hành nương từ nhà Âu Dương tham chính cũng xuất giá hôm nay, Dương thị giao đồ cưới của Tiểu Truy tử cho Lưu Vân và Lưu Hà, còn bản thân đi cùng với vợ chồng Trương Trọng Vi đến chúc mừng.

Chủ nhân không ở, hậu viện liền không nấu nướng, Lưu Vân và Lưu Hà hai người bụng đói rền vang, đến nhà bếp từ lâu xin ăn, lại bị Thanh Miêu mắng đuổi đi, đành phải tự moi tiền riêng ra đường mua bánh hấp ăn cho đỡ đói.

Hai gia đình khiêng rương đi theo sau bọn họ, bởi vậy đoàn người đi chậm, gần giữa trưa, mặt trời chói chang rất cả mặt, Lưu Hà liền lấy dù giấy mang theo, bảo Lưu Vân che nắng cho mình. Lưu Vân không phục, mắng. “Tôi thấy cô chính là muốn sai sử tôi, bằng không đang êm đẹp vì sao phải mang dù theo?”.

Lưu Hà nói đúng lý hợp tình. “Ai bảo cô không bán lãnh, không xin được nha hoàn, tôi cũng đành sai sử cô vậy. Hừ, cô vốn cũng là nha hoàn, sai cô bung dù cũng đúng người đúng việc thôi”.

Lưu Vân không ngờ cô ta trở mặt như vậy, cả giận. “Tiểu nhân, một tôi hôm qua còn thay cô gạt Đại phu nhân”.

Lưu Hà chỉ trăm bạc trên đầu Lưu Vân, nói. “Nhân tình của cô tôi đã trả rồi nhé, hơn nữa tôi cũng có chiếm được thứ gì tốt đâu, còn không phải quỳ nửa ngày. Sớm biết như vậy đã chẳng đưa trăm cho cô, tốn tiền”.

Lưu Vân còn muốn cãi lại, gia đình đằng sau thúc giục. “Mau đi đi, bằng không trễ giờ, cô là nha hoàn, che dù cho đi nương thì làm sao?”.

Lúc Lưu Vân ở Cù Châu, có Trương Đồng che chở, chưa từng chịu con tức như thế này, cô ta trừng mắt hung tợn ra đằng sau, lại không thể làm gì được, tiếp nhận dù trong tay Lưu Hà, gõ xuống đất hai cái thật mạnh, bung lên.

Lưu Hà có Lưu Vân che dù mới thật sự cảm thấy chính mình là một nửa chủ nhân, cô ta đắc ý trong bụng, cũng không so đo chuyện bung dù nữa, chỉ lấy tư thế chủ nhân làm đầu, thúc giục đoàn người đi nhanh kéo trễ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Một rương đồ cưới

Lưu Vân không phục, dọc đường đi không ngừng lầm bầm. “Hôm qua bị phạt quỳ còn không phải vì cô, Đại phu nhân rõ ràng không nghe thấy gì, tuy tiện nói dối một chút là trôi qua rồi”.

Lưu Hà liếc trắng cô ta một cái, nói. “Cô thì biết cái gì, những lời chúng ta nói trước đó nữa, Đại phu nhân khẳng định đã nghe thấy, bằng không lúc tôi vào phòng, phu nhân đã chẳng nhìn chăm chăm tôi, trách tôi không đủ cảnh giác, vẫn lấy cây trăm ra. Cô không hiểu tính tình Đại phu nhân, nếu lúc đó

nói dối thì không phải chỉ quý nửa ngày đơn giản vậy đâu”.

Lưu Vân dù không hiểu biết Dương thị bằng Lưu Hà, nhưng vẫn nắm được chút da lông, bởi vậy không thể không thừa nhận Lưu Hà nói có lý, ngậm miệng không lắm bẩm nữa. Đoàn người đến huyện Tường Phù, hỏi thăm căn nhà Nhị phòng đang ở, Phương thị nghe người của Đại phòng tới, còn mang theo hai gia đình, tưởng rằng tới đòi nợ, chưa đợi Lưu Hà Lưu Vân vào cửa, liền trốn tọt trong phòng. Đợi hai người đi vào, bà ta mở hé cửa ngóng ra, thấy phía sau bọn họ còn kiêng thêm một cái rương, lại nghe xưng tới đưa đồ cưới cho Tiểu Truy tử, thế này mới vội vàng đơn đã chạy ra, thân thân ái ái mời vào nhà ngồi.

Lưu Hà dẫn đầu ngồi xuống, Lưu Vân cũng muốn ngồi, bị Lưu Hà trộn mắt, đành phải đứng sau lưng. Phương thị nhìn chằm chằm rương đồ không muốn dời mắt đi, nghĩ bụng Tiểu Truy tử chỉ là đứa thiếp thôi, sao xứng có đồ cưới, vừa vặn mang ra dùng trả nợ cho Đại phòng.

Lưu Hà trước chúc mừng Phương thị được cháu trai, lại cúi người cung kính. “Bẩm Nhị phu nhân, Đại phu nhân có ý thừa dịp ngày tốt, bày rượu chính thức nâng Tiểu Truy tử làm thiếp”.

Phương thị vì muốn cái rương, không hề phân bác một câu, đồng ý hết, lập tức sai thím Nhâm đi thu xếp. Lưu Hà nói tiếp. “Vì nhà chúng ta là nhà quan lại, làm phải khác nhà người khác, vẫn là đến quan phủ lập văn thư nạp thiếp chính thức mới được”.

Lúc này mặc kệ cô ta nói gì, Phương thị đều gật đầu hết, nói. “Dễ, Bá Lâm đang ở nhà môn, gọi bọn họ làm cho nhanh”.

Lưu Hà nhìn Phương thị kêu gã sai vặt, dặn dò hẩn chạy tới nhà môn, mới nói tiếp. “Chúng tôi nhiều ngày không gặp Tiểu Truy tử, thật nhớ cô ấy, mong rằng Nhị phu nhân cho phép gặp mặt”.

Phương thị ước gì đoàn người mau chóng rời khỏi nơi này để bà ta có thời gian ngắm nghía đồ đạc trong rương, bởi vậy sáng khoái gật đầu. “Ra cửa rẽ trái, gian cuối cùng là chỗ nó ở, các người đi đi, khai tiệc lại gọi các người”.

Lưu Hà đứng dậy, vén áo hành lễ chào, ra cửa gọi gia đình nâng rương, chuẩn bị bước đi. Phương thị hoảng, vội ngăn cản. “Gian phòng Tiểu Truy tử ở nhỏ lắm, không có chỗ chứa, cứ để ở chỗ ta đi”.

Lưu Hà cười đáp. “Là đồ cưới của cô ấy, phải nên cho cô ấy nhìn một cái”.

Phương thị luyến tiếc, lập tức nói. “Ta cho gọi nó tới, xem ở đây luôn”. Nói dứt lời tự mình ra cửa, ngo qua bên trái, gọi hai tiếng.

Tiểu Truy tử sớm nghe nói Lưu Hà và Lưu Vân đưa đồ cưới đến, đây là chuyện đã thương lượng trước đó, bởi vậy không vội ra ngoài, chỉ ở trong phòng hầu hạ Trương Lương, hâm nóng rượu dâng cho ông ta uống. Trương Lương uống được sung sướng, vỗ vỗ tay ái thiếp, nói. “Đồ cưới tới rồi, sao không nhìn một cái? Xem, Nhị phu nhân đều đang gọi em”.

Tiểu Truy tử thờ dài, nói. “Bảo là đồ cưới của em, nhưng Nhị phu nhân chịu giao cho em sao?”.

Theo phong cách của Phương thị thì quả thật không thể, nhưng Trương Lương cũng sốt ruột chín mươi quan tiền nợ, liền nói chuyện hướng về Phương thị. “Nhị phu nhân chỉ bảo quản dùm em thôi, hoảng cái gì?”.

Tiểu Truy tử bưng chén rượu lên tận miệng Trương Lương dứt ông ta uống, cười mỉa. “Đừng tưởng em không biết Nhị phu nhân đang có chủ ý gì, không phải là muốn lấy đồ cưới của em đi trả nợ sao, nhưng em dù sao cũng chỉ là thiếp của lão gia, Đại phu nhân có thể cho bao nhiêu tiền, giấu lại cũng chẳng đủ chín mươi quan”.

Trương Lương biến sắc, đang định trách cứ thiếp thất không biết suy nghĩ cho nhà mình, miệng đã bị rượu lấp đầy. Tiểu Truy tử nâng chén rượu, tiếp tục cười. “Đồ cưới của em tổng cộng chẳng có mấy xu, chẳng trả hết được nợ cho Nhị phu nhân, không bằng giao cho em tự bảo quản, tiện mua rượu hầu hạ Nhị lão gia còn hơn”.

Trương Lương nhìn rượu và đồ nhắm trước mặt, đều là chính ông ta bỏ tiền mua, nghĩ bụng Tiểu Truy tử nói đúng, một thiếp thất thì đồ cưới làm sao giá trị chín mươi quan, cùng lắm chỉ đủ mấy bầu rượu, nếu giao cho ái thiếp giữ, sau này uống rượu mình khỏi bỏ tiền, thật là có lợi.

Tiểu Truy tử thấy Trương Lương động tâm, rên sất khi còn nóng. “Nhị phu nhân có cửa hàng ngày ngày thu vào, lại tiếc không bỏ được vài văn mua rượu cho Nhị lão gia, Nhị lão gia tội gì trả nợ thay, em đều thấy thương cho Nhị lão gia luôn. Hơn nữa, cho dù lão gia trả nợ cho Nhị phu nhân, phu nhân kiếm được tiền vẫn sẽ không nghĩ phân cho lão gia nửa xu, thật là vô tình”.

Rõ ràng là mua thiếp cho Trương Lương, qua lời của Tiểu Truy tử lại biến thành do Phương thị nợ tiền, nhưng Trương Lương thích nghe như vậy, liền quyết định muốn đòi lại đồ cưới cho Tiểu Truy tử.

Tiểu Truy tử thấy Trương Lương đứng dậy, vội ngăn lại. “Nhị lão gia, không thể mạnh bạo ép buộc, bằng không cho dù đòi được đồ cưới, em cũng không sống nổi ngày nào cho lành”.

Trương Lương hỏi. “Vậy em muốn thế nào?”.

Tiểu Truy tử kiễng chân, nói nhỏ mấy câu bên tai ông ta, xoay người ra cửa. Cô ta đi vào phòng Phương thị, cúi người hành lễ, nói lời cảm tạ Lưu Hà Lưu Vân vất vả, tiếp theo mở rương ra trước mặt Phương thị. Phương thị hóng vào bên trong, chỉ thấy mấy thất vài dệt, cũng không phải tinh xảo, lập tức tâm liền xẹp mất một nửa, bĩu môi nói. “Đại phu nhân cũng keo kiệt quá, đặc biệt đưa đồ cưới tới cho người, lại chỉ cho mất khúc vài mực”.

Lưu Hà cười. “Nhị phu nhân nói sai rồi, cũng không phải Đại phu nhân keo kiệt, mà là vì suy nghĩ cho Nhị phu nhân thôi, cũng không thể khiến một đứa thiếp thất ăn mặc vượt qua vợ cả được”.

Từ lúc Phương thị đòi Trương Bá Lâm viết giấy bỏ Lý Thụ, Lý Thụ không còn chịu tiêu tiền mua đồ cho bà ta nữa, bởi vậy từ trên xuống dưới Phương thị không có nổi quần áo gì đẹp đẽ, nếu Tiểu Trư tử mặc lăng sa tơ lụa, thật đúng là đim bà ta xuống.

Nhưng Phương thị đâu có tâm trả đồ cưới cho Tiểu Trư tử mà muốn chiếm đoạt luôn kìa, bởi vậy âm thầm bức Dương thị nghĩ nhiều. Tiểu Trư tử biết nếu không cho Phương thị được chút ngon ngọt, chỉ sợ không mong lấy lại được đồ cưới. Cô ta moi là trong góc rương ra một bọc nhỏ, mở ra, bên trong là một đôi trâm ngọc lưu ly, một vòng ngọc, một cặp bông tai bạc, dâng lên trước mặt Phương thị, xin bà ta tùy ý chọn.

Tiểu Trư tử thức thối như vậy, Phương thị rất hài lòng, nhưng trâm lưu ly không đáng tiền, vòng ngọc tỷ lệ không tốt, bông tai bạc thì nhỏ, bà ta xem tới xem lui, không coi trọng cái nào cả. Nghĩ dù sao bạc cũng đáng giá chút, liền chọn bông tai, trong miệng lại đẩy lời hay : ta không phải tham đồ cưới của người, chỉ sợ người không cẩn thận làm mất nên bảo quản thay thôi.

Tiểu Trư tử cũng không phản bác, vâng theo lời của bà ta, cảm tạ bà ta lao tâm khổ tứ vì mình.

Lưu Hà đứng dậy, nói với Tiểu Trư tử. “Chúng ta mấy ngày chưa gặp, vào phòng nói chuyện một lát”.

Tiểu Trư tử hỏi qua Phương thị, được cho phép, liền gọi gia đình bên ngoài vào khiêng rương. Phương thị thế này mới hiểu Tiểu Trư tử thì chốt giữ xe, dùng một đôi bông tai chặn miệng của bà ta, khiến bà ta ngượng ngùng không thể mở miệng đòi giữ rương lại.

Nhưng Nhị phu nhân là người phương nào, sao có thể khom lưng dễ dàng trước một cặp bông tai nhỏ được, la lên. “Chậm đã, Tiểu Trư tử, người còn nhỏ thiếu cẩn thận, chỉ sợ làm mất còn không biết, rương này cứ để ta bảo quản thôi đáng hơn”.

Tiểu Trư tử quay đầu, khó xử nói. “Thiếp đã nói với Nhị lão gia, lão gia cho phép thiếp bảo quản rương, Nhị phu nhân xem...”.

Phương thị không chút do dự hạ thấp Trương Lương ngay, bảo rằng ông ta chỉ biết tiêu tiền thôi, lại mê rượu chè, nếu giao cho ông ta, chưa tới ba ngày liền bay vào hiệu cầm đồ hết.

Trương Lương nghe Tiểu Trư tử dẫn đứng tránh ngoài cửa, nghe rõ rành rành hết, nhất thời con tức bốc lên đầu, vọt vào trong, không thèm quan tâm Phương thị nói lý lẽ gì, sai gia đình khiêng rương bước đi. Phương thị nghĩ rằng rương đồ cưới dù không đáng giá bao nhiêu, nhưng vẫn có thể cứu cấp được, vì thế cả gan ngăn đón. Trương Lương giận dữ. “Tôi nể mặt khách ở đây, không so đo với bà, bà đừng có được đằng chân lân đằng đầu”.

Phương thị nhìn nắm đấm ẩn hiện trong tay áo ông ta, bất giác lùi về phía sau, khiến hai gia đình nhân cơ hội khiêng rương ra ngoài.

Trước khi đi, Trương Lương không quên cảnh cáo Phương thị, nếu bà ta dám can đảm dòm ngó đồ cưới của Tiểu Trư tử, ông ta tuyệt đối không khinh thường bỏ qua.

Lưu Hà và Lưu Vân theo tới phòng Tiểu Trư tử, giúp cô ta khoá rương lại, đẩy xuống dưới giường. Cả hai đánh giá gian phòng, hăm mộ nói. “Cùng là làm thiếp, chúng ta không thể so với cô rồi, có hẳn một gian phòng riêng để ở”.

Tiểu Trư tử cười đáp. “Đây là Đại thiếu phu nhân vì cảm tạ tôi, đặc biệt thuê riêng cho tôi ở”.

Lưu Hà và Lưu Vân đều thập phần kinh ngạc, Tiểu Trư tử mới tới có mấy ngày mà khiến Lý Thụ phải cảm tạ mình? Tiểu Trư tử cười không dứt, nói. “Từ lúc tôi tới Nhị phòng, Nhị phu nhân chỉ biết vây quanh soi mói tôi, không đến gây phiền toái cho Đại thiếu phu nhân nữa, Đại thiếu phu nhân cảm kích tôi, thế này mới thuê cho tôi ở”.

Lưu Hà nhìn chậu hoa hải đường nở rộ bên bậu cửa sổ, kiểu dáng tinh tế, không phải vật phẩm, hẳn là cũng do Lý Thụ tặng, cô ta vừa hăm mộ vừa tự thương tâm, kể tình cảnh hiện tại của bản thân cho Tiểu Trư tử nghe, nhân cơ hội quở trách Lưu Vân một phen, bảo rằng bây giờ không có nhà ở đều do Lưu Vân lăm miệng mà ra.

Tục ngữ có câu thỏ chết hồ ly nhỏ giọt nước mắt, Tiểu Trư tử nghe nói hai bọn họ không có nổi gian phòng để ở, cũng hiểu được khổ sở, thờ dài khuyên. “Nhẫn nại chút, tôi thấy Nhị thiếu phu nhân rất biết kiếm tiền, hẳn là không bao lâu sau ngay cả nhà hoàn quét tước cũng có phòng riêng để ở”.

Đang lúc nói chuyện, bên ngoài vang lên tiếng ồn ào huyên náo, thì ra hai bàn tiệc rượu đã bày trong ngoài hai phía sân, Trương Lương và đám người ngồi bàn ngoài, trong viện là cho Tiểu Trư tử và những người còn lại, thiếp thất như bọn họ vốn không có tư cách ngồi vào bàn, nhưng hôm nay đặc thù, liền cũng bày một bàn cho bọn họ cùng uống chén rượu ăn một miếng đồ ăn.

Tiểu nha hoàn tới mời Tiểu Trư tử ngồi vào bàn, Tiểu Trư tử cũng không dám an vị, trước tới kính rượu Trương Lương và Phương thị, sau lại dâng trà chính thức, mới quay về bàn ngồi.

Trương Lương nghĩ Tiểu Trư tử quan tâm tới mình, trong bụng thầm khen ái thiếp thật là ngoan ngoãn thức thối, khác hẳn Phương thị, liền có ý ra lệnh cho mọi người hành lễ với tân di nương.

Vì Lý Thụ nhiều người hầu, trong viện liền chật ních người khom mình hành lễ, miệng răm rắp chào tân di nương, khiến Tiểu Trư tử nở mày nở mặt, cảm thấy cho dù tiêu hết đồ cưới cho Trương Lương cũng là đáng giá.

Lưu Hà và Lưu Vân hăm mộ đầy mặt, che lấp cũng không được, lại ngượng không muốn người nhà Nhị phòng trông thấy, đành nâng chén giả bộ kính

rượu để che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tổng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Đầy tháng con trai trưởng

Cạn chén xong, Luru Hà mới phát hiện, không biết từ lúc nào mà Luru Vân cũng ngồi vào bàn, Luru Hà nhướn mày, nhỏ giọng trách mắng, “Cô có biết quy củ là gì không, một đĩa nha hoàn cũng dám ngồi vào bàn ăn, muốn người khác chê cười Đại phòng chúng ta sao?”.

Luru Vân cũng biết giữ thể diện, không muốn tranh cãi âm ỉ trước mặt người nhà Nhị phòng, liền nhìn Tiểu Truy tử trông mong, hy vọng Tiểu Truy tử nói giúp mình mấy câu.

Luru Hà đuổi kịp trước khi Tiểu Truy tử mở miệng, gọi một tiếng Quách di nương, y theo họ của Tiểu Truy tử ngày xưa, nói, “Sau này cô làm di nương, phải lưu ý, chớ để nha hoàn lợi dụng cơ hội chui chỗ trống”.

Nhị phòng trong viện quả thật không ít nha hoàn, đúng là không nên rối loạn quy củ, Tiểu Truy tử có tâm muốn cầu tình cho Luru Vân, nhưng nay thân phận đã bất đồng, cũng phải lo lắng cho bản thân trước, nếu hôm nay cho phép nha hoàn thông phòng ngồi ngang hàng, sau này lỡ Trương Lương có thêm nha hoàn thông phòng, chẳng lẽ cũng được ngồi cùng bàn với di nương hay sao? Nói cho cùng hôm nay cũng là ngày vui của mình, không nên xáo ồn ào, vì thế cười nói, “Là tôi không lo lắng chu toàn, quên mất bố trí một bàn khác”. Nói xong phân phó phòng bếp, sắp một cái bàn nhỏ bên cạnh bàn của bọn họ, mời Luru Vân qua ngồi.

Luru Vân trong lòng thầm hận, mặt đen như dầu hắc ngồi vào bàn nhỏ, thẳng đến khi hai nha hoàn thông phòng của Trương Bá Lâm cũng đến chúc mừng, cùng ngồi chung một bàn, cô ta có người theo bắt chuyện, sắc mặt mới đỡ chút.

Luru Hà chờ Tiểu Truy tử uống mấy chén xong, mới nhỏ giọng thì thầm, “Nay chúng ta đều đã có chốn quy túc, Bát nương tử lại lẻ loi một mình, Đại phu nhân và Nhị thiếu phu nhân thật sự không đành lòng nhìn, sao cô không thừa dịp hôm nay tốt ngày, chờ buổi chiều ôn tồn với Nhị lão gia, nhắc Nhị lão gia một tiếng?”.

Tiểu Truy tử hỏi, “Đây là ý Đại phu nhân?”.

Luru Hà gật đầu, nói, “Bát nương tử có cha có mẹ, chuyện này vốn không nên về Đại phòng quan tâm, nhưng tính tình Bát nương tử yếu đuối, nếu không tìm nhà chồng tử tế thành thật, chỉ sợ tài giá rồi cũng sống không nổi, cô trăm ngàn dặn Nhị lão gia chọn nhà nào hiền lành đơn giản chút, chớ để Nhị phu nhân dính vào”.

Đây là chuyện đầu tiên Dương thị giao cho Tiểu Truy tử khi đến Nhị phòng, không ngờ là vì lo lắng cho con gái ruột của chính Nhị phòng, Tiểu Truy tử chân thành cảm nhận được Dương thị và Lâm Y thiện tâm, sau này coi bọn họ như nhà mẹ đẻ, cuộc sống hẳn không rơi vào khổ sở.

Luru Hà mong về phục mệnh với Dương thị, uống mấy chén liền đứng dậy cáo từ, cùng với Luru Vân – một người hôn hờ, một người tức giận – một đường mất tự nhiên về nhà.

Dương thị nghe nói bọn họ làm tốt chuyện được giao, Tiểu Truy tử cũng thông minh, rất là hài lòng, đặc biệt cho phép cả hai ra đại sảnh nghỉ ngơi hai canh giờ. Lâm Y ngồi cạnh quan sát, năng suất không nghĩ tới Tiểu Truy tử có thể như cá gặp nước ở Nhị phòng, khiến Phương thị không chiếm được cái gì, không khỏi âm thầm bội phục.

Qua mấy ngày, y phục của Dương thị và Lâm Y đặt làm đã may hoàn tất, chương quây cửa hàng tơ lụa sai người tặng đến, hai người thử một hồi, đều rất ưng ý. Dương thị muốn trả tiền, bị Lâm Y ngăn lại, dùng tiền bán tỳ nữ để trả.

Đội đến kim khoá Dương thị và Lâm Y đặt làm được giao, Trương Bát nương cũng đến nhìn thử, mời Lâm Y cùng mình đi dạo phố, cũng mua một chiếc khoá trường mệnh cho con trai Lí Thư.

Nhân người ở phòng thu chi không thể thay thế được, Lâm Y đành phải thương lượng với cô chờ tới lúc đóng cửa rồi cùng đi, Trương Bát nương sáng khoái đồng ý, Lâm Y cân nhắc sau này nên thuê thêm một vị chương quản thu chi, bằng không Trương Bát nương bị khoá tay khoá chân, không đi đâu được.

Dương thị nghe nói Lâm Y muốn thuê người, đề nghị nàng nên mua, ổn thoả lại đáng tin. Lâm Y thì nghĩ mua một người vừa biết chữ vừa biết tính toán thì bao nhiêu tiền là đủ, vẫn là mướn người thì hơn, nói cho cùng phòng thu chi chỉ ghi chép, cũng không được cầm tiền, muốn tham ô cũng không tham ô nổi. Dương thị nghe nàng nói có lý, đành phải theo nàng. Lâm Y liền gọi người mời giới đến, khảo một hồi, cuối cùng chọn một cô con gái nhà tú tài nghèo, để Trương Bát nương có việc cần ra ngoài lại đến thay ca.

Đào mất một tháng trôi qua, Nhị phòng bày tiệc rượu mừng đầy tháng cháu trai trưởng, Đại phòng chuẩn bị quà cáp thật dày, cả nhà đến huyện Tường

Phù góp vui.

Nhị phòng sân nhỏ, phàm là khách nam đều được dẫn ra từ lâu, trong nhà chỉ chiều đãi nữ quyến, điều này khiến người hay chú ý quy củ như Dương thị vừa lòng. Nhà mẹ đẻ Lí Thư xa ở Nhĩ Châu, bởi vậy chỉ gửi quà mà chưa thấy người tới. Dương thị thấy trong phòng cô vắng vẻ, thăm cháu xong liền đi ra ngoài, để Lâm Y lại nói chuyện với Lí Thư.

Lí Thư hâm mộ, nói. “Cũng là mẹ chồng của em hào tâm, thông cảm cho con dâu, cũng thông cảm cho cháu dâu”.

Lâm Y nhìn cô, cười nói. “Mẹ chồng em đối đãi chị tốt hơn nhiều, còn đặc biệt gửi người đến phân ưu cho chị”.

Lí Thư biết nàng muốn nói tới Tiểu Truy tử, nhin không được che miệng bật cười, nhưng có Trương Bát nương ngồi bên, không dám nói ra lời, vòng đề tài qua hướng khác, khen ngợi hai người tặng quà mang nhiều may mắn, cô rất thích.

Trương Bát nương nhìn cháu trai bé nhỏ nằm trong tã lót mồm mỉm trắng trẻo, nhớ tới con mình, cứ ôm mãi không chịu buông tay. Lí Thư và Lâm Y nhìn tình cảnh đó đều âm thầm thở dài.

Trong lúc đang nói chuyện, Trương Tuấn Minh chạy vọt vào, nhìn trên bàn có kẹo, giơ tay muốn bắt lấy, miệng hô. “Mẫu thân, kẹo, mẫu thân, cho kẹo...”.

Bà vú của thằng bé vội đuổi theo tiến vào, cuống quýt kéo thằng bé vào lòng, nói. “Tiểu thiếu gia, khách đang ở, chúng ta đi ra ngoài”.

Lí Thư oán trách. “Chỉ là đòi kẹo thôi, nơi này cũng không có người ngoài, bà chớ làm thiếu gia sợ”. Nói xong ngoắc tay gọi Trương Tuấn Minh tới, ôm thằng bé ngồi lên đùi, cầm kẹo cho thằng bé ăn.

Lâm Y gặp Lí Thư đối đãi con của thiếp như con mình, không vì có con ruột mà bỏ bê lãnh đạm nó, bội phục nhiều lắm, để tay lên ngực tự vấn, là nàng chắc không thể làm như vậy nổi.

Lúc uống rượu mừng, Phương thị vì nợ tiền Dương thị, sợ bị đòi, không dám nói nhiều một câu, phong thái cao ngạo ngày xưa biến mất tăm tít. Lâm Y hưởng kẻ phúc lợi được an ổn, càng thần tượng Dương thị đa mưu túc trí, vừa chặn được miệng Phương thị, vừa khiến vợ chồng Nhị phòng cảm thấy mình chiếm món hời, không dám nói thêm gì.

Đòng tộc nhà họ Trương vốn không ở phương Bắc, thân thích ít ỏi, khách bên ngoài phần đông là phu nhân các đồng nghiệp của Trương Bá Lâm, uống rượu rồi ngồi một chút liền cáo từ. Trong phòng chỉ còn lại người nhà họ Trương, Trương Lương liền sai người dọn bàn, lấy ra một xấp bái thiếp bà mới đưa tới, cho Dương thị xem qua, thỉnh cầu Dương thị chọn giúp Trương Bát nương một vị hôn phu tốt.

Trương Bát nương vừa nghe nói là thiếp ghi ngày sinh tháng đẻ, tình hình gia đình của nhà trai liền xấu hổ đến mức xoay người bỏ chạy, kêu cũng không kêu được.

Dương thị buồn cười, nói. “Con bé là tái giá, chính mình nên làm chủ, thế nhưng thẹn thùng đến vậy”.

Trương Lương chấp tay nói. “Chỉ có thể phiền Đại tẩu giúp cháu gái chọn một người thích hợp, chờ chọn được lại cho con bé xem”.

Bọn họ đối đáp náo nhiệt, hoàn toàn coi như Phương thị không tồn tại, bà ta tức giận đến thiếu chút nữa ném vỡ chén trà. Lí Thư cũng không muốn chậm trễ chung thân đại sự của Trương Bát nương, liền ra hiệu cho hai thiếp trong phòng mình đến chỗ Phương thị kéo bà ta vào phòng thăm cháu đích tôn.

Cầm Thư và Thanh Liên đều đã được dạy dỗ qua, rất biết xem ánh mắt Lí Thư, chưa đợi Phương thị mở miệng liền mỗi người kẹp một bên nâng bà ta dậy, cười hi hi nói. “Nhị phu nhân, nhanh vào phòng Đại thiếu phu nhân thăm tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia rất giống bà nội”. Lại gọi Tiểu Truy tử đứng sau. “Quách di nương, mau cầm khăn cho Nhị phu nhân”.

Mấy người không để Phương thị xen mồm, như một con gió cuốn bà ta đi, chung quanh nhìn thấy đều buồn cười. Mặc kệ Phương thị chơi với cháu trong phòng Lí Thư ra sao, những người trong phòng không có bà ta quấy nhiễu, rất nhanh liền chọn được hai người, một là người ở trong kinh thành, một ở ngay cạnh huyện Tường Phù. Người ở trong thành họ La, là một thí sinh thi rớt, nay là đồng nghiệp với Trương Lương, sống dựa vào dạy học, thê tử sớm qua đời, để lại một con gái, năm nay vừa mười bốn; người ở huyện Tường Phù họ Kì, trong nhà làm buôn bán lớn, rất có tiền, hần cũng thành thân rồi, năm trước vừa bỏ vợ, có một con trai năm nay năm tuổi.

Lâm Y ghé vào bên người Dương thị, đọc xong, nhin không được hỏi. “Chưa có ai chưa từng thành thân sao mẫu thân?”.

Dương thị chỉ vào chồng bái thiếp, nói. “Đương nhiên có, nhưng không phải nghèo rớt mồng tơi thì cũng là thân mình tàn tật”.

Lâm Y nghĩ lại cũng đúng, dù khai sáng như thời hiện đại kia thì phụ nữ kết hôn một lần thân phận cũng giảm đi, huống chi là Đại Tổng ngàn năm trước. Tới lúc nàng đọc xong bái thiếp của hai vị La, Kì kia, nàng mới nhận ra dụng ý của Dương thị, cả hai người đều có cha mẹ chết sớm, nếu Trương Bát nương gả qua thì không cần lập quy củ hầu hạ mẹ chồng.

Nhưng Lâm Y vẫn lo lắng, lúc này liền nói. “Không có mẹ chồng, đương nhiên không cần lập quy củ, có điều như vậy quan nhân không có bề trên quản thúc, Bát nương từ lại tính tình mềm mại, chẳng phải càng dễ cho bọn họ muốn làm gì thì làm ư?”.

Dương thị và Trương Lương đều thấy nàng nói có lý, suy tư một lúc, Trương Lương cầm bái thiếp của La thư sinh, nói. “Xem ra vẫn là chọn thư sinh

thoả đáng hơn, dù sao cũng là người đọc sách, làm việc vẫn có nguyên tắc”.

Lâm Y nghĩ bụng, những chuyện khác người chỉ sợ đều là người đọc sách làm chứ người không đọc sách đâu biết được mà làm. Trương Lương cũng là người đọc sách, nàng không dám nói thẳng mặt, đành phải vòng vo. “Vẫn là cầm cả hai cho Bát nương từ nhìn thử một cái, lỡ đâu Bát nương từ lại mong muốn ở gần cha mẹ”.

Trương Lương gật đầu. “Nói có lý”.

Lâm Y liền bỏ bái thiếp của hai người La, Kì vào tay áo, ra ngoài tìm Trương Bát nương. Thật ra Trương Bát nương căn bản không đi xa, đứng ngay bên tường, nép mình vào bóng râm, sợ người ta nhìn thấy, ánh mắt vẫn ngóng vào trong nhà.

Lâm Y nhin cười, đi ra đằng trước, chạm vào vai cô, hỏi. “Chúng ta đứng đây xem hay tìm gian phòng ngồi xuống nói sau?”.

Trương Bát nương nhìn ngó bốn phía, trong viện thỉnh thoảng có người đi qua, mặt cô đỏ bừng, lí nhí. “Chúng ta vào phòng Đại tẩu đi”.

Lâm Y nghĩ tới Phuong thị đang ở trong phòng Lí Thụ, vào trong sợ không ổn, nhưng Phuong thị dù sao cũng là mẹ ruột của Trương Bát nương, sao nói thẳng ra là muốn né tránh bà ta được, đành kiếm cớ nói. “Phía Đại tẩu nhiều thiếp thất, lại có con nít, không tiện lắm, hay chúng ta vào phòng Tuấn Minh đi?”.

Trương Tuấn Minh lúc này phân nửa là đang ở trong phòng Lí Thụ, dù không ở đi nữa, thằng bé cũng chỉ mới là nhóc tí ba tuổi, không hiểu chuyện người lớn nói gì. Trương Bát nương liền gật đầu, đi theo đến phòng Trương Tuấn Minh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Hôn sự của Bát nương

Trong phòng Trương Tuấn Minh, bà vú đang thu dọn đồ chơi, tiểu Tuấn Minh cầm chong chóng chạy đông chạy tây. Lâm Y lấy ra mấy văn, kêu bà vú dẫn Trương Tuấn Minh ra bên ngoài mua kẹo hồ lô ăn, có cớ để bọn họ đi nơi khác. Trương Bát nương đóng cửa phòng, cũng không ngồi xuống, chỉ xấu hổ nhìn Lâm Y.

Lâm Y cười với cô, lấy trong tay áo ra bái thiếp của hai người La, Kì, đưa cho cô, nói. “Đây là hai người thúc thúc và mẹ chồng đều nói là tốt”.

Trương Bát nương cúi đầu nhìn bái thiếp, hỏi. “Vậy chị nghĩ thế nào?”.

Lâm Y ngồi xuống cạnh cô, thành thật nói ra. “Có tốt hay không là phần tiếp theo, mấu chốt là hai người phải đến được với nhau đã”.

Trương Bát nương liên tục gật đầu, một tay nâng bái thiếp, một tay vô thức vuốt trên mặt giấy, Lâm Y để ý thăm dò thì nhận ra là của La thư sinh, liền biết Bát nương vừa lòng anh ta, mới hỏi cô thử.

Trương Bát nương rót cuộc vẫn là quen thuộc với Lâm Y, lại đồng trang lứa, bởi vậy mặc dù ngượng ngùng nhưng không hề giấu giếm, nói. “Tam nương, chị hiểu em, em từ nhỏ đã yêu đọc sách, chỉ vì chính biểu ca không thích đọc sách, cũng không thích nhìn người khác đọc sách, thế nên em mới phải nhẫn nhịn mấy năm nay”.

Lâm Y hiểu được, Trương Bát nương nhìn trúng La thư sinh là người đọc sách, giả qua sẽ có tiếng nói chung, nàng cười. “Thật là hợp ý nhau, chị cũng thấy người này được hơn”.

Trương Bát nương xấu hổ cười cười, đưa bái thiếp cho nàng, lại đứng dậy hành lễ. Lâm Y bỏ bái thiếp vào tay áo, nắm tay Trương Bát nương, đùa. “Người này dù tốt nhưng chỉ biết qua mấy nét bút mà thôi, nhìn không ra những thứ còn lại, đợi chúng ta tìm cơ hội vụng trộm đi xem tận mắt, lỡ đâu là người mặt rỗ thì không được”.

Trương Bát nương cười đẩy nàng một cái, sáng giọng. “Chị mới mặt rỗ ấy”.

Lâm Y kinh ngạc trên. “Còn chưa thấy mặt mũi đã bênh chăm chấp rồi”.

Trương Bát nương đỏ bừng mặt, nói. “Một chị là Nhị tẩu, nào ra dáng chị dâu đâu, cho dù muốn gặp cũng phải chờ bên đó đề xuất xem mắt, gặp cho quang minh chính đại”.

Xem mắt thì Lâm Y biết, nam nữ trước khi thành hôn, nếu nhà trai muốn nhìn mặt cô dâu thì mời bà mối báo cho đối phương biết, ước định thời gian, để người trong gia đình đến nhà gái gặp qua; hoặc chọn một từ lâu phong cảnh kín đáo thanh nhả, để hôn phu hôn thê gặp mặt trực tiếp.

Có điều xem mắt là nhà trai nắm chủ động, nếu thấy vừa lòng thì tặng một trăm cái tóc, nếu không vừa lòng thì đưa hai dải lụa màu an ủi. Đương nhiên cũng có nhà gái nhận lụa màu mà không phục, cáo lên quan phủ, đồn đại khắp nơi.

Lâm Y hỏi: “Nếu nhà họ La xem mắt, chỉ cho bà mối và họ hàng đến nhà gặp, em cũng có nhìn thấy được La quan nhân đâu?”.

Trương Bát nương xoay người vò nắm khăn tay. “Xin bà mối nói tốt mấy câu là được”.

Lâm Y vui vẻ, thì ra Trương Bát nương ngoài mặt then thùng, thật ra trong lòng hiểu chuyện lắm, nàng có thể yên tâm. Nàng mang theo bài thiếp trong tay áo trở lại bàn ăn, định nói cho Trương Lương và Dương thị biết quyết định của Trương Bát nương, lại phát hiện ra nơi đó đã sớm lộn xộn thành một nùi.

Lí Thư đứng ngoài cửa, thấy Lâm Y lại đây, ngăn nàng. “Nhị phu nhân đang tranh chấp với Nhị lão gia, em khoan hãy vào”.

Cầm Thư liếc qua Thanh Liên, trách cứ. “Đều do Thanh Liên không canh chừng được Nhị phu nhân, khiến bà ta chạy tới”.

Thanh Liên cãi lại. “Tôi không canh được? Còn cô thì sao?”.

Mắt thấy hai thông phòng cũng muốn cãi nhau, Lí Thư thấp giọng quát ngừng lại, sai bọn họ lui ra chỗ khác.

Lâm Y hỏi. “Sao Nhị phu nhân lại khác khẩu với Nhị lão gia?”.

Lí Thư đáp. “Do hôn sự của Bát nương từ thời, Nhị lão gia và Đại phu nhân ưng La thư sinh, Nhị phu nhân lại xưng Kỉ đại quan nhân mới là giai tể”.

Phương thị hẳn là nhìn trướng nhà họ Kỉ tiền tài nhiều, dù sao cũng là mẹ ruột, muốn con gái sống trong nhung lụa sung sướng, không có gì đáng để chỉ trích nặng nề. Lâm Y ngóng vào bên trong, lo lắng nói. “Kỉ đại quan nhân thật là không tệ, chẳng qua chính Bát nương từ cũng chọn La thư sinh, giờ phải làm sao?”.

Lí Thư không hề lo lắng chút nào, thoải mái nói. “Làm sao nữa đây? Không thiếu được một trận cãi nhau ầm ĩ, dù gì chúng ta cũng chỉ là con cháu thôi, sao nói chen vào được, vào phòng Đại tẩu uống chén trà nhỏ lại quay lại”.

Lâm Y nghĩ dù sao Trương Lương cũng kiên trì chọn La thư sinh, cứ để ông ta lý luận với Phương thị vậy, vì thế nàng cùng Lí Thư đến phòng cô, lại hỏi. “Ban nãy cũng không thấy mẹ chồng em ngồi trong đại sảnh, bà đi nơi nào rồi Đại tẩu?”.

Lí Thư che miệng cười. “Đại phu nhân nhanh nhạy tình tường lắm, Nhị phu nhân vừa tới, Đại phu nhân liền trốn ra ngoài”.

Hai người về tới phòng mới phát hiện Dương thị cũng ở, đang cùng thím Chân chơi đùa với con trai Lí Thư, vừa được đặt đại danh là Trương Tuấn Hải. Dương thị thấy bọn họ tiến vào, cười với Lí Thư. “Ta đến xem cháu trai”.

Lí Thư mời bà ngồi, sai người đổi trà mới.

Dương thị hỏi Lâm Y. “Gặp được Bát nương từ chưa?”.

Lâm Y đưa bài thiếp của La thư sinh qua, Dương thị liền hiểu, nói. “Chúng ta đều chọn La thư sinh, chỉ có Nhị phu nhân hài lòng Kỉ đại quan nhân, thế nào cũng ồn ào một trận”.

Tuy rằng bản thân Trương Bát nương cũng chọn La thư sinh, nhưng dù sao cũng chưa gặp mặt, không thể nói Kỉ đại quan nhân nhất định không hợp. Lâm Y thương lượng với Dương thị và Lí Thư, Trương Bát nương vận mệnh nhiều trắc trở, tái giá nhất định phải thận trọng, không bằng bọn họ giúp Bát nương nhìn tận mắt trước rồi lại quyết định.

Lí Thư cười. “Không cần em nói, Nhị lão gia rất thương yêu Bát nương, bài thiếp trong nhà đều là một mình lão nhân gia ông ta tự mình hỏi thăm, tận mắt gặp mặt, nghe nói đều là tuần tú lịch sự, gia thế trong sạch”.

Đáng thương nhất là tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, Lâm Y không ngờ Trương Lương suốt ngày chỉ biết uống rượu lại có thể làm tất cả vì con gái như thế. Dương thị cũng hiểu được Trương Lương là người cha tốt, nhưng Phương thị luôn ương ngạnh ngang tàng, không biết lúc này tranh cãi ai sẽ chiếm thế thượng phong.

Lí Thư biết Dương thị lo lắng, an ủi bà. “Nhị lão gia thường xuyên oán giận lúc trước không nên nghe lời Nhị phu nhân, giả Bát nương từ cho nhà họ Phương, lúc này tái giá, hẳn là sẽ không nghe lời Nhị phu nhân nữa”.

Đang nói chuyện, Trương Bát nương chạy vọt vào, định nói gì, thấy Dương thị đang ở, liền ngậm chặt miệng. Dương thị hiểu cô muốn nói gì, kéo cô ngồi xuống. “Cháu yên tâm, cha cháu sẽ làm chủ cho cháu, chúng ta cũng sẽ giúp cháu”.

Trương Bát nương xấu hổ cúi đầu, lí nhí. “Đa tạ bác”.

Có lẽ Phương thị ưng ý Kỉ đại quan nhân ở tiền tài của nhà anh ta, Lâm Y cũng không thấy có gì sai, chưa biết chừng Kỉ đại quan nhân rành về kinh thương, nhưng lại yêu thích đọc sách như Trương Bát nương cũng nên. Nếu thật là như vậy, Trương Bát nương gả đến nhà họ Kỉ cũng tốt. Nghĩ đoạn, nàng liền hỏi Lí Thư. “Nếu Nhị lão gia tự mình điều tra những người trên bài thiếp, vậy Nhị lão gia có hỏi thăm được là Kỉ đại quan nhân thích đọc sách không?”.

Lí Thư trả lời. “Cái này chị cũng không biết”. Nói xong, gặp Lâm Y có chút thất vọng, cô cười. “Chị không rõ có thích đọc sách hay không, nhưng ở huyện Tường Phù, anh ta nổi tiếng không biết nửa chữ bẻ đôi, cái này thì chị đã nghe thấy”.

Lâm Y nhìn ánh mắt Trương Bát nương dần âm trầm, oán trách Lí Thư. “Đại tẩu, đã là lúc nào rồi Đại tẩu còn có tâm tư vui đùa”.

Lí Thư cũng phát hiện thần sắc Trương Bát nương là lạ, không cười nữa, nói. “Nhị phu nhân nhất định không cãi lại được Nhị lão gia, vì sao mọi người không tin?”.

Quả thật Lí Thư nói trúng rồi, còn chưa dứt lời, đã thấy Thanh Liên chạy vội đến báo tin, Nhị phu nhân bị Nhị lão gia giáo huấn một phen, bại trận, đồng ý đưa thảo thiếp của Trương Bát nương đến nhà La thư sinh.

Lâm Y nhìn sắc mặt Trương Bát nương trở về cảnh xuân tươi đẹp, cao hứng thay cô rất nhiều, lại không nhịn được cảm thán một hơi, hôn nhân đại sự của nữ tử Đại Tổng thế nhưng định ra trong phòng nửa ngày, phải gọi bằng hai chữ thần tốc. Chưa bao giờ gặp mặt, chỉ nghe miêu tả từ người ngoài liền gả cho, vào cửa mới phát hiện tính tình bất hoà, phẩm hạnh không tốt, thì phải thế nào đây? Lâm Y đột nhiên cảm thấy chính mình thật may mắn khi có thể gả cho Trương Trọng Vi – người nàng quen thuộc và hiểu rõ tính tình, ở Đại Tổng – nơi mọi sự do cha mẹ mọi lời do bà mối này.

Trương Lương thức thời mời bà mối đến, giao phó thảo thiếp xong, cảm thấy tâm tình thoải mái, giữ Đại phòng lại ăn cơm chiều mới sai người đưa bọn họ trở về.

Trước khi về nhà, Lâm Y nhớ đến Trương Bát nương muốn thành hôn, hỏi cô có phải ở nhà gặp bà mối hay không. Trương Bát nương thấy buồn cười, cho dù cô tái giá, hôn sự do chính mình lựa chọn, nhưng gặp gỡ bà mối không tới phiên cô, đều có cha mẹ quan tâm, lúc cần cô ra mặt duy nhất, ngoại trừ xem mặt chính là ngày thành thân.

Cuộc hội thoại khiến người vẫn còn giữ quan niệm tự do yêu đương tự do hôn nhân như Lâm Y lại thờ dài một phen.

Về tới nhà, trời đã tối, Lâm Y mệt mỏi, tắm gội xong liền ngủ, Trương Trọng Vi lại hâm mộ Trương Bá Lâm tuổi trẻ đã có hai nhóc tí rồi, cuốn lấy Lâm Y không tha, hận không thể lập tức sinh một đứa.

Lâm Y nhớ tới Dương thị tặng nàng váy nghi nam bách hoa, lại nhìn Trương Trọng Vi ra sức “cày cày”, đột nhiên mở miệng. “Chúng ta thành thân cũng hơn nửa năm rồi, sao vẫn không có tin tức gì, sáng mai mời lang trung đến xem thử”.

Trương Trọng Vi đang cao hứng, giận nàng không chuyên tâm, hừ hừ hai tiếng, cúi đầu hôn lên miệng nàng. Chàng không để ý, nhưng Lâm Y thì giữ trong lòng, ngày hôm sau liền giấu Dương thị, mời lang trung đến nhà, dựng bình phong, đắp khăn lên tay, nhờ ông ta bắt mạch.

Lang trung là danh y trong thành, khách quen đều là quý nhân quan to, Lâm Y bỏ số tiền lớn mới mời được ông ta tới. Vị danh y này tuổi đã cao, một chùm râu bạc, cau mày tinh tế chắn nửa ngày, đột nhiên đứng lên, cả giận. “Phu nhân muốn đùa lão đây phải không? Rõ ràng có hi mạch, lại bảo rằng không có thai, hại ta chắn nửa ngày”.

Lâm Y không dám tin, so với tháng trước, kinh nguyệt của nàng quả thật tới trễ hai ba ngày, nhưng mấy tháng nay nàng lao động vất vả vì tẩu lâu, kinh nguyệt không đúng luật cũng là bình thường, hơn nữa chỉ mới chậm vài ngày thôi, thế nhưng chắn ra được mang thai?

Nàng một bụng hồ nghi, nhưng không dám đắc tội danh y, phải tùy ý ông lão phát giận xong, lại nhận lấy phương thuốc an thai, thanh toán số tiền xa xỉ.

Thanh Miêu lặng lẽ tiễn bước lang trung ra cổng sau, trở về chúc mừng Lâm Y, định đi báo tin tức tốt cho Dương thị. Thanh Miêu lại lo lắng là nhầm lẫn, ngăn Thanh Miêu lại, sai cô đi mời một lang y khác về. Thanh Miêu nghĩ, ban này là danh y, bây giờ mời một lang trung bình thường, vì thế tùy tiện kéo một du y trên đường, dẫn về nhà.

Vị du y này chắn mạch xong, bảo rằng Lâm Y thể hàn ti hư, làm lụng vất vả quá độ mới dẫn tới không có thai, cuối cùng viết phương thuốc điều dưỡng, dặn nàng uống đúng giờ.

Thanh Miêu vốn cảm thấy mời thêm một lang trung là điều thừa, nhưng lúc này cũng muốn hồ đồ theo, rốt cuộc Lâm Y là có thai hay không có thai?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 216: Nghi ngờ có thai

Phụ nữ chỉ có mang thai vui sướng hoặc báo động lắm mà thất vọng, nhưng hai kết quả chẩn đoán lại hoàn toàn tương phản, người ta biết phải làm sao bây giờ? Hiện tại tâm tình Lâm Y thật phức tạp, không biết nên khóc hay nên cười?

Thanh Miêu cảm thấy danh y đáng tin hơn, dù sao danh tiếng cũng không phải chuyện chơi, nhưng Lâm Y lại cho rằng danh y đôi khi cũng mắc lỗi, vì thế sai Thanh Miêu lục tục mời thêm mấy người nữa tới, chần chừ mãi, các vị lang trung giải thích, người thì nói là chưa có dấu hiệu, người thì nói là có triệu chứng vô sinh, người nói do thân thể mất cân đối, cũng có người khẳng định là có thai, một vị cân nhắc thật lâu sau, xưng rằng cho dù là có thai thì thời gian vẫn còn quá sớm, sợ chần chừ không chính xác, đề nghị Lâm Y quan sát một đoạn thời gian lại chần chừ đoán lại.

Thanh Miêu tiến bước vị lang trung cuối cùng, đóng cửa hỏi Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, bọn họ mỗi người nói mỗi khác, chúng ta rốt cuộc nên nghe ai?”.

Lâm Y cười khỏ xoa bụng, bắt đầu dĩ nói. “Thà rằng tin có, không thể tin không, chỉ biết chiếu theo lời lang trung nói, chờ một đoạn thời gian lại bắt mạch lại”.

Thanh Miêu cười, nói. “Câu này có lý, nếu Nhị thiếu phu nhân thật có thai, mấy tháng sau bụng cũng lớn, liếc mắt là nhận ra ngay”.

Lâm Y nhin không được bật cười, đầu cần chờ lâu như vậy, nếu tháng này kinh nguyệt vẫn không tới, vậy thì tám chín phần mười là có. Đang cười, nàng bỗng đông cứng, kinh nguyệt không tới ngoại trừ do mang thai, vẫn có khả năng kinh nguyệt không đều, sao khẳng định được là do có bầu chứ, vị lang trung kia khuyên chờ thêm một đoạn thời gian nữa lại bắt mạch thể nhưng hợp lý lắm.

Thanh Miêu gặp Lâm Y biểu tình quái dị, thân thiết hỏi. “Nhị thiếu phu nhân thấy thân mình không thoải mái? Em cầm phương thuốc đi bốc thuốc nhé”. Cô lấy phương thuốc ra, lại bắt đầu đau khổ vấn đề khác, là bốc thuốc dưỡng thai hay bốc thuốc bỏ, hay là thuốc chữa kinh nguyệt thất thường?

Lâm Y thờ dãi, nói. “Cắt hết đi, chờ thêm thời gian nữa, lại mời lang trung đến xem lại”.

Thanh Miêu biết hôm nay gặt Dương thị, liền cắt kỹ, khoá vào trong rương.

Buổi tối, Lâm Y nằm ngẩn người trên giường, Trương Trọng Vi chọc ghẹo một lúc vẫn không thấy nàng cười. Chàng cân nhắc hồi lâu, nhớ tới hôm qua Lâm Y nói, vội hỏi. “Nương tử, em mời lang trung tới rồi?”.

Lâm Y gật gật đầu, vẫn im lặng. Trương Trọng Vi nhìn biểu tình của nàng, trái tim như chùng xuống, nắm chặt tay vợ, nói. “Đừng gấp, có bệnh thì chữa, nhất định có cách”.

Lâm Y xoay thân qua, buồn bã nói. “Không có bệnh, nếu có đã biết đường phải chữa như thế nào, vậy còn vui sướng hơn”.

Trương Trọng Vi thấy nàng nói chuyện kì quái, vội hỏi ngọn nguồn. Lâm Y thuật lại lời chẩn đoán của các lang trung, lại ngồi dậy xuống khỏi giường, lấy ra một xấp phương thuốc, buồn rầu nói. “Trọng Vi, chàng nói em nên nghe ai?”.

Trương Trọng Vi nào biết chắc chắn, chàng gãi đầu, an ủi nàng. “Bên nào cũng cho rằng mình đúng, chúng ta khoan hãy kết luận, trước chờ đoạn thời gian mấy ngày đã, lại mời lang trung nổi tiếng chút”.

Ý chàng giống ý Lâm Y, trước mắt cũng chỉ có thể như vậy. Lâm Y lại cắt kỹ phương thuốc, dặn dò Trương Trọng Vi. “Đừng nói cho mẫu thân biết, miễn cho mẫu thân lo lắng, chờ chính xác lại nói sau”.

Trương Trọng Vi gật đầu, chẳng biết an ủi nàng thế nào cho tốt, bảo nàng thư giãn đừng căng thẳng, đến tận khi dỗ được Lâm Y cười chàng mới an tâm ngủ.

Trên đời này tường nào cũng có lỗ hổng, trong vòng một ngày Lâm Y mời nhiều lang trung đến nhà như thế, muốn giấu giếm tất cả mọi người là không có khả năng. Dương thị là người đầu tiên biết được tin tức, nhưng Lâm Y chưa nói, bà sẽ không hỏi, cấm người bên dưới nghị luận bất kì điều gì.

Người thứ hai biết tin, thật không thể nào đoán nổi, thế nhưng là Phương thị ở tận huyện Tường Phù xa xôi. Vị du y chẩn đoán Lâm Y thể hàn tì hư, đi khắp hang cùng ngõ hẻm, ngày hôm sau đến huyện Tường Phù, vừa vặn Phương thị không chiều được Kì đại quan nhân giàu có về làm con rể, thân mình mới một hân ra, mới hân vào chẩn bệnh. Bà ta nghe nói du y ngày hôm trước vừa ghé Đại phòng họ Trương, liền nhin không được hỏi thăm.

Du y làm người không giữ miệng, rõ ràng đã nhận tiền của Lâm Y, lại chịu không được Phương thị kì kèo gặng hỏi, bất giác không để ý liền tiết lộ ra.

Mấy câu “thể hàn tì hư, làm lưng vất vả” nghe vào tai Phương thị liền biến thành vô sinh, bà ta lòng như đồng lửa, chứng bệnh vì Trương Bát nương mà ra cũng biến mất ngay lập tức, chờ du y vừa đi, bà ta liền hốt hoảng xuống khỏi giường, gọi Trương Lương, gọi Lí Thụ, bảo rằng Trương Trọng Vi sợ phải tuyệt hậu mất thôi, mau nhanh đưa nữ thiếp qua sinh con cho chàng.

Trương Lương và Lí Thụ nghe bà ta bô lô ba la cả ngày, không hiểu đầu đuôi thế nào, thẳng đến khi bà ta nói ra Lâm Y bị mắc chứng vô sinh, thế này mới hiểu.

Trương Lương cũng thập phần quan tâm con nối dòng của Trương Trọng Vi, vội vàng hỏi. “Lang trung chẩn đoán chính xác không? Đại phòng cử người tới đưa tin?”.

Phương thị chính mình tác chủ biến “thân thể mệt mỏi” trở thành “chứng bệnh vô sinh”, trong lòng chột dạ, ấp úng nói. “Tôi vừa nghe du y kia nói, hôm qua hân mới xem bệnh cho vợ Trọng Vi xong”.

Lí Thụ không tin, hôm trước là đầy tháng con trai cô, Đại phòng chẳng những tặng kim khoá, còn trả hết mười quan tiền nợ, giàu có như vậy thế nào lại mời du y vợ vẫn đến xem bệnh.

Trương Lương nghe bà ta nói xong cũng hoài nghi, hỏi Phương thị lại lần nữa. “Bà có nghe lầm không đó?”.

Phương thị lớn tiếng gọi thím Nhâm, lập tức chuẩn bị quần áo ra cửa, nói. “Nghe lầm hay không, cứ đi một chuyến thì biết”.

Lí Thư muốn ngăn, Trương Lương lại cảm thấy nên đi một chuyến, liền chấp thuận Phương thị dẫn thím Nhâm đi hướng kinh thành.

Từ lúc Lâm Y khai trương từ lâu, đây vẫn là lần đầu Phương thị và thím Nhâm tới, hỏi thăm mới tìm được chỗ, ngẩng đầu quan sát cột gỗ, mái ngói, trang trí chạm khắc, lầu son gác tía, thật là từ lâu uy phong vô cùng. Thím Nhâm do dự. “Nhị phu nhân, phu nhân xem từ lâu của Đại phòng sao giống là người đi mời du y khám bệnh cơ chứ, hẳn là phu nhân nghe lầm rồi, chúng ta trở về đi thôi”.

Phương thị trừng mắt liếc bà ta, nói. “Bà thấy Đại phòng phát đạt, liền nói chuyện bênh vực bọn họ?”.

Thím Nhâm xua không dám, lui ra sau lưng Phương thị.

Phương thị ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào cửa, hỏi gã sai vặt. “Chủ nhân của các người ở đâu, gọi ra đây gặp ta”.

Gã sai vặt nhìn bà ta trên dưới, nhận định là muốn tới gây sự, đang chuẩn bị gọi bà tử ra trấn áp, lại nghe Trương Bát nương gọi một tiếng “Mẹ”, thế mới biết là phu nhân Nhị phòng, cung kính đón bà ta vào.

Trương Bát nương nghĩ tới Phương thị là vì hôn sự của mình mà đến, muốn tiến tới lại không dám, liền đỡ thím Dương ra chóng.

Thím Dương đành phải ra khỏi quầy, sai từ lâu bảo lên rượu, chiêu đãi Phương thị. Phương thị giơ tay ngăn lại, nói. “Ta không tới uống rượu, Nhị thiếu phu nhân của các người ở đâu?”.

Không tới uống rượu thì là tới gây sự, thím Dương lập tức liếc mắt qua chân chạy vặt. Chạy vặt đều là người tai thính mắt tinh, lập tức hiểu ý, lạng lẽ ra sau hậu viện.

Thím Dương sợ Phương thị ở từ lâu nháo, liền đỡ bà ta. “Nhị phu nhân, Nhị thiếu phu nhân không ở đây, phu nhân vòng ra mặt sau từ lâu, đi vào cửa nhỏ ấy”.

Thật ra từ lâu có cửa hậu nối thẳng ra viện, thím Dương vì mua thêm thời gian cho chạy vặt mới cố ý nói như vậy.

Phương thị nhìn vào trong từ lâu, xác thực không thấy chỗ nào ở được, cửa sau lại kín đáo bà ta không phát hiện, liền tin lời thím Dương, đứng dậy, vừa đi ra sau, vừa hỏi. “Thím Dương, ta đưa bà cho Đại phòng, hiện tại thể diện rồi nhỉ? Ở từ lâu kiêm chức gì?”.

Thím Dương khiêm tốn đáp. “Chỉ là trợ thủ cho Nhị thiếu phu nhân thôi, được thiếu phu nhân cất nhắc, bảo tôi làm chương quầy”.

“Chương quầy?” Phương thị ngừng bước, quay đầu nhìn thoáng qua, kinh ngạc hỏi. “Thì ra chương quầy không phải Bát nương từ nhà ta?”.

Thím Dương nghe giọng bà ta khó đoán, vội nói. “Gọi ‘chương quầy’ cho dễ nghe vậy thôi, thật ra là làm tạp vụ. Bát nương từ là chủ nhân, sao lại làm những việc đó được, đương nhiên là kiêm chức quan trọng hơn”.

Phương thị không buông tha, phải hỏi cho rõ ràng kia. “Vậy Bát nương làm chức gì?”.

Thím Dương đáp. “Nhị thiếu phu nhân tin tưởng Bát nương từ nhất, cho Bát nương từ quản sổ sách”.

Trương Bát nương cũng nhích lại gần, nói. “Mẹ, Tam nương nói chị ấy không tin được người khác, chỉ cho mình con quản sổ sách”.

Phương thị cũng không biết được ở từ lâu của Lâm Y, quản sổ sách chỉ ghi chép mà thôi, không được giữ tiền, bà ta liếc tới liếc lui, nghĩ bụng, quản sổ sách thật là quan trọng, lại có thể ăn ra được, không tệ không tệ. Vì thế mặt bà ta lại nở hoa, nắm tay Trương Bát nương vỗ vỗ hai cái, xoay người đi thẳng hướng hậu viện.

Dương thị và Lâm Y sớm nhận được tin tức từ chạy vặt, nhưng đều đoán không ra Phương thị vì cái gì tới đây, bà ta còn thiếu tiền của Đại phòng kia, dám đến cửa gây sự?

Lưu Vân Lưu Hà hai người phụng mệnh ngồi cản hạt dưa ngay cửa viện, Tiểu Khẩu tử quét rác trong viện. Phương thị vừa tới là thấy cảnh này, bà ta biết Lưu Hà, liền lập tức đi qua, bảo bọn họ nhường đường. Lưu Hà và Lưu Vân hai người cười hi hi đứng dậy, kéo Phương thị ngồi xuống băng ghế, đưa đĩa hạt dưa qua, chỉ bụi đất bay trong sân, nói. “Nhị phu nhân, đặc tội, trong nhà chính đang quét dọn, khắp nơi toàn là bụi, khổ thân Nhị phu nhân ngồi đây đợi vậy, chờ quét dọn sạch sẽ lại vào”.

Phương thị thăm nghĩ chỉ là kêu chờ một chút thôi, cũng không phải cự không cho vào, liền cũng ngồi xuống, cầm hạt dưa cắn. Lưu Hà và Lưu Vân miệng ngọt, lại biết đỡ người ta nói chuyện, nói hai ba câu đã moi được ý đồ Phương thị tới đây. Bọn họ sớm biết Lâm Y mời du y, không thấy lạ gì, thần sắc tự nhiên nói chuyện phiếm với Phương thị như cũ.

Mà Tiểu Khẩu tử quét rác trong viện, thừa dịp Phương thị không để ý, lạng lẽ bỏ chổi, chạy vào phòng trong, vội vàng thuật lại lời Phương thị vừa nói.

Lâm Y nghe nói Phương thị là vì nàng “bị vô sinh” mà tới, chấn động, sắc mặt liền trắng bệch. Dương thị cũng cả kinh, bà chỉ biết Lâm Y mời nhiều lang

trung tới nhà, lại không biết có chuyện này. Bà nhìn qua bên cạnh, thấy sắc mặt Lâm Y không đúng, đề xuống tâm tư, nói. “Con dâu, Nhị phu nhân nói làm sao đúng được, nhất định là lại nghe tin via hè gì, tôi đây gây sự”.

Tới nước này, Lâm Y muốn giấu cũng không giấu được, đành phải kể lại cho Dương thị nghe tình hình bệnh tình hôm qua. Nàng nói xong, trong lòng bất ổn, vừa sợ Dương thị thất vọng, lại sợ Dương thị khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 217: Lại mời danh y

Dương thị nói lang trung chưa thể kết luận thì vẫn còn hy vọng, bà an ủi Lâm Y. “Con chưa sinh con nên không biết, mới có bầu rất khó chẩn chính xác nên lang trung mới bảo chúng ta chờ, vậy chúng ta cứ chờ, đến tháng sau lại mời xem bệnh lại”.

Dương thị nói hợp lý hợp tình, trong lòng Lâm Y dễ chịu hơn rất nhiều, chỉ là Phương thị còn đang ở bên ngoài muốn mượn cớ gây sự, phải làm thế nào mới tốt?

Lâm Y lo lắng Phương thị gây sự, Dương thị lại không thêm đề ý, vì bà nghe danh y trong kinh thành chẩn ra Lâm Y có thai, cảm thấy chắc chắn tám chín phần mười, ban này chỉ là sợ lỡ đâu khiến Lâm Y mừng hụt một hồi càng thất vọng cho nên khuyên nàng kiên nhẫn chút.

Phương thị chờ tới nóng ruột, thúc giục Tiểu Khẩu tử vào trong xem. Dương thị nghĩ Lâm Y có bầu, không chịu được cảm xúc quá mạnh, đừng nên cho nàng gặp mặt Phương thị thì hơn. Bà khuyên Lâm Y về phòng, nói. “Mấy ngày nay con cứ nghỉ ngơi dưỡng thân mình, mau về phòng đi, Nhị phu nhân cứ để cho ta”.

Phương thị ăn quả đắng trước mặt Dương thị lần trước, Lâm Y vẫn còn nhớ rõ, biết bà dư dả đối phó với Phương thị, nàng liền theo ý bà, yên tâm về phòng.

Phương thị ở cửa viện chờ nửa ngày, con tức xep đi không ít, vào nhà không còn tranh cãi âm ỉ, chỉ nhìn ngó tứ phía, hỏi. “Vợ Trọng Vi sao không ở?”.

Dương thị tỏ vẻ tức giận, trách. “Thím cũng xuất thân gia đình thư hương, gặp trường tẩu thế nhưng không hành lễ chào?”.

Không tuân thủ cấp bậc lễ nghĩa là tối kỵ, nói ra ngoài ai cũng khiển trách, Phương thị chỉ mong tìm Lâm Y, quên mất chuyện quan trọng như vậy, lập tức trên mặt đỏ bừng vì xấu hổ, cúi người thi lễ ngay.

Bởi vì Phương thị sơ sẩy, hiệp một Dương thị chiếm thế thượng phong, trên mặt bà vẫn là vẻ an nhàn như mây bay nước chảy, mời Phương thị ngồi xuống uống trà.

Phương thị thấy bà như vậy, kết luận rằng bà còn chưa biết tình hình, vì thế ra vẻ thần bí, hỏi. “Đại tẩu, Đại phòng xảy ra chuyện lớn như vậy, Đại tẩu còn chưa biết?”.

Dương thị tỏ ra bất ngờ, chột giật mình. “Hôm qua ta đau đầu không ngớt, lại tra không rõ nguyên nhân bệnh tình, mời lang trung đến nhà xem bệnh, thím nói là ý này phải không? Nhưng danh y trong kinh thành đã giúp tôi chẩn bệnh rồi, không phải bệnh gì to tát, uống mấy thang thuốc liền khỏi”.

Không phải xem bệnh cho Lâm Y? Sao lại biến thành Dương thị? Phương thị cũng muốn hồ đồ luôn, không biết nên tin người trước mặt mình hay nên tin du y kia. Bà ta cúi đầu suy xét một lúc, đột nhiên hiểu ra, phụ nữ vô sinh thật là chuyện mất mặt dọa người, Dương thị hẳn là muốn giấu giếm cho Lâm Y nên mới nói dối là xem bệnh cho bà.

Nghĩ thông điểm này, Phương thị lại bắt đầu thần khí phần chấn, cười với Dương thị. “Đại tẩu, tâm tình Đại tẩu em dâu hiểu, nhưng đã có bệnh thì phải trị, trăm ngàn đừng giấu bệnh sợ thầy”.

Dương thị làm bộ nghe không hiểu lời bà ta nói, ngạc nhiên hỏi. “Hôm qua tôi vừa bốc thuốc theo đơn xong, đó vẫn gọi là ‘giấu bệnh sợ thầy’ ư?”.

Phương thị nhìn chằm chằm bà. “Đại tẩu, Đại tẩu hiểu rõ em đang nói không phải Đại tẩu, mà là vợ Trọng Vi”. Nói xong đứng dậy, la lên. “Vợ Trọng Vi đâu, thím đến mà không ra bái kiến?”.

Dương thị nhăn mày. “Nhà họ Trương chúng ta nay đã có được ba mệnh quan triều đình, cũng coi như là gia đình quan lại, thím hô to gọi nhỏ như thế còn ra thể thống gì? Nếu thím không giữ quy củ, không để ý tới thể diện của nhà họ Trương, cũng đừng trách trưởng tẩu thay mẹ, mời gia pháp hầu hạ”.

Phương thị thấy Dương thị nghiêm khắc như vậy, sợ nhảy dựng lên, khép nép ngồi xuống lần nữa, lẩm bẩm. “Đã sớm phân gia, gia pháp Đại phòng cũng đánh không lên đầu Nhị phòng chúng ta”.

Dương thị nói đánh thép lạnh lùng. “Thím đã biết là phân gia thì chớ có quản chuyện của Đại phòng chúng tôi. Vợ Trọng Vi nay là con dâu của tôi, không tới lượt thím hỏi tới”.

Phương thị mười hai vạn phần âm ức, nói. “Em chỉ có ý tốt, lo lắng con nối dòng của Đại phòng, nếu vợ Trọng Vi không thể sinh dục, phải sớm thu cho Trọng Vi một phòng thiếp thất”.

Dương thị nói. “Thím nghe ai nói vớ vẩn, cái gì mà không thể sinh dục, đúng là vô căn cứ”.

Phương thị kêu lên. “Đúng là con ai đau mẹ nấy xót, em thấy Đại tâu căn bản không đề bụng chuyện của Trọng Vi, đại sự như vậy còn che lấp, muốn Trọng Vi nhà ta tuyệt hậu phải không?”.

Dương thị không trách Trương Trọng Vi tỏ lòng hiếu thảo với Phương thị, nhưng hận Phương thị vẫn coi Trương Trọng Vi là con của Nhị phòng, vượt quyền ở mọi phương diện, bởi vậy vừa nghe lời này liền nổi trận lôi đình. Bà tự trọng thân phận, không muốn mắng tận mặt Phương thị, chỉ hô lên một tiếng. “Luu Hà, còn chưa đổi trà?”.

Luu Hà và Luu Vân phục mệnh ngay bên ngoài, nghe được một tiếng, nhất tề chạy vào, người trước hung hăng trừng mắt liếc Phương thị một cái, mắng. “Đang êm đẹp, Nhị phu nhân rửa Nhị thiếu gia nhà chúng tôi làm chi? Rõ ràng chỉ ốm bệnh nhẹ, khi không bị phu nhân nói thành vô sinh”.

Người sau cũng muốn được Dương thị hài lòng, không cam chịu yếu thế, cười hi hi nói với Phương thị. “Nếu Nhị phu nhân quan tâm con nối dòng của Nhị thiếu gia như vậy, sao không mua thiếp đưa tới cho thiếu gia?”.

Luu Hà trước mặt người ngoài xưa nay luôn phối hợp ăn ý với Luu Vân, đây cũng là nguyên nhân đầu tiên Dương thị có ý dẫn theo hai người, mắt thấy Luu Hà nặng có mô có dạng. “Luu Vân cô chớ có nói bậy, Nhị phu nhân hiện tại nợ Đại phu nhân như chúa chôm, cô còn giật giây Nhị phu nhân tiêu tiền mua thiếp cho Nhị thiếu gia”.

Dương thị thập phần vừa lòng biểu hiện của hai người, lên tiếng nói. “Tuy rằng đã phân gia, nhưng một bút không viết ra được hai nhà họ Trương, nhắc chuyện nợ nần làm chi, chẳng lẽ sợ Nhị phu nhân không trả”. Nói xong lại an ủi Phương thị. “Hai đứa thiếp thất không hiểu chuyện, thím chớ giận, tiền kia tôi không đòi vội, thím chậm rãi trả là được”.

Phương thị thở phì phì, sắp sửa động thủ, bị Dương thị nói xong, không thể phác tác được, lỡ đâu Dương thị trở mặt, đương trường đòi nợ thì làm thế nào? Luu Hà và Luu Vân làm hai kẻ thức thời, tiến lên hành lễ, xin lỗi tạ tội các kiểu, bảo rằng bọn họ đâu óc hạn hèn, không hiểu chuyện, chộc Phương thị giận, mong bà ta tha thứ.

Dương thị hứa cho Phương thị tạm hoãn trả nợ, hai thiếp cũng đã xin lỗi, Phương thị mặt mũi thể diện không mất miếng nào, nhưng Dương thị nhất định khẳng khái Lâm Y không có việc gì, không chịu thả ra, đành phải đứng dậy cáo từ về nhà.

Lâm Y chờ Phương thị rời đi mới ra khỏi phòng, hỏi Dương thị. “Mẫu thân, thím có làm khó dễ mẫu thân không?”.

Dương thị cười. “Ta dù sao cũng là trưởng tẩu, thím ta sao làm khó dễ được, thậm chí ta có trách cứ thím cái gì, thím cũng không nói được ra ngoài”.

Lâm Y nghe xong câu này, đột nhiên cảm thấy Đại Tổng căn tuân lễ giáo cũng có ưu điểm riêng, trưởng tẩu luôn có ưu thế trước mặt em dâu, không giống nàng đối mặt với Phương thị phải cố kỵ rất nhiều. Phương thị cũng thật không biết điều, thật ra chỉ cần bà ta không chủ động gây sự, Lâm Y vì Trương Trọng Vi cũng sẽ không thiếu bà ta bất kì lợi ích nào, đáng tiếc bà ta đi khắp nơi khó xử hết tất cả mọi người, chỉ biết bức Lâm Y vào góc chết, thế mới khiến Lâm Y bo bo chăm lo cho Đại phòng, không sinh nổi một chút lòng kính yêu.

Trong mắt Dương thị ngập tràn ý cười, nhìn nhìn bụng Lâm Y vẫn chưa có dấu hiệu rõ rệt nào, thúc giục nàng trở về nghỉ ngơi, lại dặn dò gia đình canh cửa và người hầu, lần sau Phương thị có đến, lập tức dẫn tới gặp bà, không được đi phiên Lâm Y.

Bốn, năm ngày sau, Nhị phòng họ Trương đòi thảo thiếp của Trương Bát nương, ứng theo yêu cầu của nhà họ La, chuẩn bị đưa Trương Bát nương đến tửu lâu đã hẹn để xem mắt. Trước đó Trương Bát nương đã dúi tiền cho bà mối, sắp xếp người của nhà họ La đến để xem mắt Trương Bát nương đúng chính là bản thân La thư sinh.

Lâm Y cao hứng thay cho Trương Bát nương, thứ nhất là mừng cho cô có thể gặp được vị hôn phu tận mặt, hai là may mắn cô đã thông minh hơn rất nhiều, hiểu được mua chuộc bà mối thuyết phục nhà họ La. Nàng gần như có thể thấy được, Trương Bát nương như vậy gả tới nhà họ La, cho dù tính tình yếu đuối như trước, nhưng trên đầu không có mẹ chồng đè ép, nhất định sẽ sống được như ý.

Ngày xem mắt, Lâm Y là Nhị tẩu của Trương Bát nương, cũng là khuê mật thân thiết, rất muốn cùng cô đi, nhưng Dương thị không cho nàng đi, bảo rằng thời điểm đã tới, nhất định giữ nàng ở nhà, mời danh y trong thành đến bắt脉 lần hai.

Thật không khéo, danh y lần này Dương thị mời vẫn là vị lần trước, ông lão bắt mạch xong, lại nổi cơn giận, mắng to nhà họ Trương khinh thường y thuật của ông ta, không tin kết quả ông ta chẩn, mắng xong, vì trả thù, lại kê một đơn thuốc dưỡng thai đắt đỏ nữa.

Lúc ấy tình cảnh trong phòng rất là quái dị, từ Dương thị tới Trương Trọng Vi tới Lâm Y, ai nấy nghe mắng nhưng trên mặt lại cười vô cùng rạng rỡ, giống như không phải nghe mắng mà là đang nghe ai hát chúc mừng.

Trương Trọng Vi ra ngoài tiễn danh y, cũng không quản thuốc dưỡng thai kia đắt cỡ nào, bốc luôn, tức khắc mang vào phòng bếp sắc thuốc.

Dương thị nắm tay Lâm Y, cười nói. “Ta đã biết ngay là có hi, lúc trước không chắc lắm mới không dám nói cho con”.

Lâm Y cũng cười. “Vẫn là mẫu thân có kinh nghiệm, gặp chuyện không hề hoảng”.

Dương thị liền nói. “Sinh mấy đứa là có kinh nghiệm ngay”. Làm người hiện đại như Lâm Y xấu hổ đến cúi mặt.

Trương Trọng Vi nhìn Thanh Miêu nấu thuốc xong, tự mình bưng lên, muốn dứt cho Lâm Y uống. Dương thị còn ngồi bên, Lâm Y ngượng, cứ trờ trờ chàng hoài, đáng thương Trương Trọng Vi, hớn hờ díp mắt không thấy ánh nhìn của nàng, cứ múc từng muỗng đưa lên miệng dứt cho nàng.

Dương thị trong lòng cũng cao hứng, nhìn vợ chồng con trai con dâu ân ái, hé miệng cười, lặng lẽ đứng dậy, dẫn người hầu ra ngoài hết.

Lâm Y đánh nhẹ lên người Trương Trọng Vi một cái, sẵn giọng. “Mẫu thân còn đang ở đây, chẳng cứ như vậy, cũng không sợ người ta chê cười”.

Trương Trọng Vi nói đúng lý hợp tình. “Ta làm sao? Ta dứt cho vợ ta uống thuốc, sợ cái gì?”. Nói xong nhìn chăm chăm bụng Lâm Y, hớn ha hớn hờ. “Còn có con ta nữa”.

Lâm Y lúc trước còn sầu lo bản thân thật sự vô sinh, vì vậy không kể cho Trương Trọng Vi nghe chuyện Phương thị tới, hôm nay chứng thực có bầu, trong lòng thật nhiều nỗi ám ức, bỏ nhào vào lòng Trương Trọng Vi khóc nức nở. “Trước đó mấy ngày, thím không biết nghe ở đâu nói em không sinh con được, tìm tới cửa đòi nạp thiếp cho chàng”.

Trương Trọng Vi dời chén thuốc qua nơi khác để khỏi đổ, chàng nghe Lâm Y tổ khổ xong, nhin không được thâm oán Phương thị, nếu Lâm Y thật sự vô sinh, sao có thể nạp thiếp ngay thời điểm đó, chẳng phải xát muối vào miệng vết thương của nàng hay sao. Phận làm con, chàng cho rằng Phương thị không đúng, nhưng cũng không thể nói bậy bà ta trước mặt Lâm Y, chỉ có thể liên tục bày tỏ thái độ của bản thân, không nạp thiếp, kiên quyết không bao giờ nạp thiếp.

Lâm Y chú trọng nhất là chính kiến của Trương Trọng Vi, chỉ cần chàng đồng lòng với mình, mặc kệ Phương thị nháo cỡ nào cũng không thể tổn thương nàng được. Nàng thấy Trương Trọng Vi thái độ cương quyết, ngẩng đầu lên, bên miệng đã nhoen cười. Trương Trọng Vi thấy mặt nàng giãn ra, tạm yên lòng, lại nhất thời xúc động, uống một ngụm thuốc, cúi đầu miệng kề miệng dứt cho nàng.

Chàng hành động đột ngột, Lâm Y trước kinh ngạc sau vui sướng, ngay cả mút quả giảm bớt vị đắng cũng không cần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Việc trên giường

Trương Bát nương đi xem mất trở về, biết được Lâm Y có thai, vô cùng cao hứng, thu xếp muốn đích thân xuống bếp hầm canh bổ cho nàng. Lí Thư theo cùng Trương Bát nương đi gặp La thư sinh, cũng ghé chỗ Lâm Y, cười ngăn cô lại. “Bát nương tử, em nên kể cho Nhị tẩu nghe một chút về La thư sinh thì hay hơn”.

Lí Thư úp mở, Trương Trọng Vi lại nhanh miệng, nói thật. “Bát nương, tay nghề của em ngay cả Nhị ca đều không nuốt nổi, còn can đảm hầm canh cho Nhị tẩu”.

Trương Bát nương đậm chân đổi. “Nhị ca, anh sắp làm cha rồi còn trêu chọc em gái mình”.

Lâm Y vuốt bụng nở nụ cười, khó trách ai nấy đều mong có con nối dòng, nhìn đứa nhỏ còn chưa ra đời đã khiến ai nấy đều thoải mái.

Trương Bát nương quả thực muốn kể cho Lâm Y nghe về La thư sinh, nhưng e ngại Trương Trọng Vi, ngượng ngừng không lên tiếng. Trương Trọng Vi lại cứ quan tâm cô, cũng muốn nghe một chút, không chịu đi chỗ khác, cuối cùng vẫn là Lâm Y luôn mãi cam đoan sẽ tường thuật lại chi tiết mới đây chàng ra ngoài được. Trương Bát nương kéo cánh tay Lâm Y, tựa đầu lên bả vai nàng, cười xấu hổ. Lâm Y nhìn bộ dáng cô thế này, cũng đoán được gần hết, hỏi. “Như ý đúng không?”.

Trương Bát nương vùng vằng một chút, sẵn giọng. “Nhị tẩu gì chứ, đừng vội nói bậy”.

Lí Thư cố tình muốn chọc ghẹo, nói tiếp. “Vậy là không như ý đúng không, để Đại tẩu về báo cáo cho Nhị lão gia Nhị phu nhân biết, trả định thiếp lại, tìm người khác”.

Nhìn Lí Thư nghiêm trang, Trương Bát nương tưởng thật, vội la lên. “Định thiếp đã đưa sao có thể đổi lại được”.

Lí Thư và Lâm Y đồng loạt cười to, Trương Bát nương thế này mới giật mình nhận ra, xấu hổ đến không ngẩng lên được.

Lí Thư thay mặt Trương Bát nương kể lại tình huống nhà họ La. La thư sinh kia năm nay ba mươi bốn tuổi, cha mẹ đã mất, không huynh đệ tỷ muội gì,

nhà chỉ có mình anh ta và con gái Xu Văn.

Lâm Y nghĩ bụng, trong nhà càng đơn giản càng thích hợp người đơn thuần như Trương Bát nương, nhà họ La đúng là không tệ.

Lí Thư tiếp tục. “La thư sinh dạy học có tiếng, nhiều người mời đi dạy thường xuyên, cuộc sống trôi qua xem như dư dả. Anh ta là người Đông Kinh, nhà có mấy gian của tổ tiên để lại, sân ngăn ra một nửa cho thuê, một nửa để ở, bảo rằng nếu tục huyền sẽ lấy lại nửa kia, miễn cho nhà quá nhỏ Bát nương ở không thoải mái”.

Trương Bát nương mặt mũi đỏ bừng, nói. “Lấy lại gì đâu, cho thuê thì hơn, Đông Kinh giá cả đắt đỏ, kiếm được bao nhiêu đỡ bấy nhiêu”.

Lí Thư và Lâm Y cùng cười cợt. “Còn chưa gả đi mà đã suy nghĩ thay cho nhà người ta rồi”.

Trương Bát nương càng ngượng ngùng hơn nữa, bụm mặt không dám nhìn hai chị dâu. Lâm Y hiểu biết Trương Bát nương, xấu hổ thì xấu hổ, trong lòng cô không hề hồ đồ chút nào, mới nói. “Nhìn thục thục và thím tích cực như vậy, hẳn nhanh thôi sẽ tới kì đính hôn, em xem của hồi môn sắp xếp thế nào, nói ra cho chúng ta cùng hợp lại bỏ thêm”.

Trương Bát nương u sầu nói. “Em chỉ có mấy mẫu đất cần, còn xa ở Tứ Xuyên, biết phải làm sao?”.

Lâm Y trả lời. “Còn có một hộp trang sức Đại tẩu tặng em, góp vốn vào tửu lâu này, tửu lâu nhà họ Trương chúng ta ở kinh thành cũng có chút danh tiếng, em mang theo cổ phần xuất giá cũng phong cảnh vậy”.

Lí Thư gật đầu nói phải, vì là thân phận dâu cả, cô và Lâm Y thương lượng, hai nhà góp lại giúp Trương Bát nương chuẩn bị một phần của hồi môn thật đầy.

Lẽ ra cha mẹ còn sống, chuyện này không tới phiên hai người con dâu lo liệu, nhưng tình trạng của Trương Lương và Phương thị thế nào, mọi người đều hiểu, không thể thiếu được phải đỡ đần một hồi.

Trương Bát nương vạn phần cảm kích, liên tục xưng không dám khiến hai chị dâu tiêu pha tốn kém, kiên trì không chịu, thẳng đến khi Lí Thư nói đây không phải vì cá nhân của cô mà còn là thể diện của nhà họ Trương, cô mới miễn cưỡng đồng ý, nhưng bảo rằng chỉ mượn, tương lai nhất định hoàn trả.

Lí Thư và Lâm Y thương lượng xong, lại hỏi qua ý kiến Trương Bát nương mới viết xuống danh sách đồ cưới gả, tính toán phí tổn, Lí Thư chịu phần to, Lâm Y chịu phần nhỏ, phần còn lại xem như tặng. Cả hai đều hiểu sâu tính tình Phương thị, mặc dù quyết định muốn trợ giúp Trương Bát nương, nhưng giấu kín danh sách đồ đi, cũng không cho Trương Bát nương kể ra ngoài, chờ lúc Phương thị chủ động đến đòi rồi giả bộ không tình nguyện lấy ra, để ngừa bà ta mượn cơ hội cò kè tăng giá.

Lí Thư và Lâm Y, Trương Bát nương thảo luận của hồi môn xong, quay về nhà, bẩm báo với cha mẹ chồng chỉ tiết xem mắt, cũng đề cập chuyện Lâm Y có thai.

Trương Lương vừa nghe liền trách cứ Phương thị. “Ngày đó tôi đã nói bà nghe sai lời du y nói, bà còn không tin, bô bô chạy tới cửa hồi han, làm đắc tội Đại phòng thêm nữa”.

Phương thị lẩm bẩm. “Tôi là hảo tâm, Trọng Vi do tôi sinh, tôi không sốt ruột thì ai sốt ruột nữa. Chỉ là tôi không có tiền, nếu không đã mua thiệp đưa qua rồi”. Bà ta nói dứt, đột nhiên mất sáng rõ, kéo Trương Lương nói. “Vợ Trọng Vi có bầu, sao hầu hạ Trọng Vi được, không bằng chúng ta đưa thiệp qua”.

Trương Lương cảm thấy chủ ý này không tệ, nhưng mua thiệp cần tiền, tiền mua Tiểu Truy tử còn chưa trả hết kia, làm gì có dư nữa, ông ta vuốt râu lắc lắc đầu, nói. “Chuyện này không vội, về sau tính. Trước lo hôn sự cho Bát nương đã”.

Phương thị nói. “Hôn sự của Bát nương có gì khó, lão gia lấy ra mấy quan học phí thêm vào đồ cưới là xong. Vợ Trọng Vi trước nay không tri kỉ với chúng ta, tôi phải chọn một đứa thân cận nghe lời chúng ta, dạy dỗ xong rồi đưa qua đó”.

Giá mua người hầu ở Đông Kinh không thể so bằng nông thôn rừng núi như Mi Châu, một người phải mấy trăm quan, Trương Lương nhìn Phương thị như thể người si nói mộng, mặc kệ bà ta.

Ông ta đến phòng Tiểu Truy tử, hỏi. “Trước đó mấy ngày ta đưa tiền nhờ em cất dùm đâu, lấy ra đếm thử xem”.

Tiểu Truy tử biết ông ta để dành tiền làm của hồi môn cho Trương Bát nương, nghe vậy mở miệng, lấy ra một hộp nhỏ, dâng lên trước mặt ông ta. Trương Lương mở hộp, đếm ngược đếm xuôi, đếm tới đếm lui vẫn chỉ có ba quan tiền, ông ta ngửa mặt lên trời. “Làm sao ít tới nông nỗi này”.

Tiểu Truy tử bĩu môi nhìn ra ngoài, nói. “Chỗ Nhị phu nhân còn có hai quan, buổi sáng em vừa thấy thím Nhâm lấy vào”.

Trương Lương vỗ hạp, nói. “Bát nương là bà ta sinh, hai quan kia không thiếu được bà ta phải bỏ ra, nhưng bấy nhiêu vẫn chưa đủ, thực khiến người ta buồn rầu”.

Tiểu Truy tử ngẫm nghĩ, hỏi. “Không biết Nhị lão gia có bớt uống được hai chung rượu hay không?”.

Trương Lương trả lời. “Chỉ cần con gái ta gả thật nỏ mảy nỏ mặt, thậm chí từ nay về sau không uống nữa thì có xá gì?”.

Tiểu Truy từ liền cúi xuống gầm giường, kéo rương đồ cưới của mình, mở ra. “Em còn có mấy thất vại, vốn định giữ lại đổi lấy tiền mua rượu cho lão gia uống, Nhị lão gia không chê thì mượn đi dùng thôi, tuy không phải vại gì sang quý, nhưng cũng đổi được một số tiền”.

Trương Lương không ngờ Tiểu Truy từ lại có tình có lý như vậy, thế nhưng bỏ được đồ cưới của bản thân cho Trương Bát nương làm của hồi môn, ông ta có chút cảm động, cầm vại dẹt, cam đoan với Tiểu Truy từ. “Em yên tâm, tương lai Nhị lão gia ta quyết không bạc đãi em”.

Hai đầu bận rộn, của hồi môn cho Trương Bát nương rất nhanh đã chuẩn bị xong, nhưng Phương thị không biết, bởi vậy không cô phụ “kỳ vọng” của Lí Thư và Lâm Y, bà ta đến đòi Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi góp một phần hồi môn cho em gái bọn họ.

Lí Thư và Lâm Y theo kế hoạch đã thương lượng trước, đầu tiên là cự tuyệt, sau để Phương thị năn nỉ qua lại, mới làm bộ miễn cưỡng đồng ý, trình ra những vật đã sớm chuẩn bị xong.

Tiểu xảo như vậy, đương nhiên Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi không hay biết gì, dựa theo cách nói của Lí Thư là việc sau hậu viện đàn ông không nên nhúng tay, cũng chớ hỏi nhiều.

Trương Bát nương rất nhanh liền phong phong quang quang gả ra ngoài, vì nhà họ La ngay ở kinh thành, cách không xa, mà La thư sinh cũng không phải người cổ hủ, vì thế cô vẫn đến tâu lâu nhà họ Trương làm thủ quỹ như cũ. Thành hôn mấy ngày sau, cô sống vui vẻ như ý, nhin không được cảm thán với Lâm Y, làm dâu không có mẹ chồng ép buộc thật là tốt, muốn làm gì thì làm.

Lâm Y nghe xong, cảm thấy buồn rầu cho mình, nguyên nhân là vì từ lúc nàng mang thai, Dương thị liền hạ lệnh cấm không cho nàng và Trương Trọng Vi ngủ chung một phòng, dời nàng qua ngủ trong phòng bà, bảo rằng muốn tự mình chăm sóc con dâu. Dương thị một phen hào tâm, Lâm Y thấu hiểu, nhưng quy luật nghỉ ngơi của nàng quả thật khác với Dương thị, quan trọng hơn là nàng và Trương Trọng Vi vợ chồng son, thật sự là không đành lòng chia lìa, cho dù ba tháng đầu không thể làm chuyện vợ chồng, nhưng cũng đâu trở ngại gì nếu bọn họ chỉ ôm nhau ngủ.

Trương Bát nương nghe nói Dương thị không cho Lâm Y và Trương Trọng Vi ngủ chung thì tán thành lắm, cho rằng con nói dòng quan trọng nhất, vẫn là cẩn thận thì hơn. Lâm Y thấy Trương Bát nương cũng nhận thức như Dương thị, càng buồn khổ hơn, một đường cúi đầu về phòng, thở ngắn thở dài.

Trương Trọng Vi hôm nay được nghỉ, đang ở trong phòng chờ Lâm Y, vừa thấy nàng đi vào, liền phi tới, chụp cửa nhìn xung quanh, thấy không có ai mới vội vào đóng kín cửa lại.

Lâm Y nhìn chàng hành động, buồn cười nói. “Đây là phòng của chúng ta, em là nương tử chàng cưới hồi đang hoàng, sao lại như yêu đương vụng trộm vậy”.

Trương Trọng Vi đỡ nàng ngồi xuống giường, hôn môi, sờ bụng, bận bịu không ngừng. Rảnh chút mới trả lời nàng. “Ừ thì của mình hết, nhưng để mẫu thân nhìn thấy lại giảng bài nửa ngày, chúng ta vẫn nên né bớt”.

Lâm Y tiến đến bên tai chàng, cắn nhẹ vành tay chàng một chút, hỏi. “Sao, mấy ngày nằm một mình trên giường không, nhện?”.

Trương Trọng Vi thành thật thừa nhận, không có nàng nằm bên cạnh, ban đêm gối chiếc khó ngủ, chỉ hận bên kia có Dương thị trấn, không thể qua đoạt nàng về.

Lâm Y an ủi. “Mẫu thân cẩn thận quá mức, nhưng cũng vì tốt cho chúng ta, trước nghe mẫu thân đã, lại từ từ nghĩ biện pháp”.

Trương Trọng Vi ừ một tiếng, ôm nàng luyến tiếc buông tay ra. Lâm Y nhìn chàng một bộ đáng thương, thì thầm. “Nếu không em giúp chàng giải quyết?”.

Trương Trọng Vi trong mắt có khát vọng, nhưng vẫn giữ lòng chính nghĩa, nghiêm khắc cự tuyệt. “Lang trung nói ba tháng đầu không được cùng giường”.

Lâm Y liếc trắng mắt, nói. “Ai muốn cùng giường với chàng”.

Trương Trọng Vi tò mò, ghé sát vào nàng hỏi. “Vậy giải quyết thế nào?”.

Lâm Y vươn bàn tay, hươ hươ, nói. “Ngủ cô nương”.

Trương Trọng Vi vẫn là từ lúc thành thân, Trương Lương quanh co lòng vòng dạy chàng việc giường chiếu, chàng không đạo thanh lâu, càng không đọc đông cung, nghe Lâm Y nói chỉ biết ngây ra, ngốc cả mặt, nhìn Lâm Y vươn tay xóc lên áo choàng của chàng, lúc sau chỉ nghe được tiếng hít vào cảm thán. “Khó trách các người đều phải mặc quần yếm, thì ra là thế”.

Các người đều mặc quần yếm? Chẳng lẽ nàng không mặc? Trương Trọng Vi nghe thấy lạ, đang định hỏi, tay của Lâm Y đã bắt đầu “hành động” trên người chàng, nhất thời máu bắn thẳng lên não, quên hết mọi chuyện, chỉ biết ôm lấy eo Lâm Y, liên tục gọi nương tử, nương tử.

Chương 219: Lệnh cấm của triều đình

Lâm Y là lần đầu, kỹ thuật trúc trắc, cũng may Trương Trọng Vi cũng lần đầu trải nghiệm, hai người vừa hưng phấn vừa sợ đóng cửa quá lâu khiến Dương thị hoài nghi, thỉnh thoảng lại đóng tai nghe động tĩnh ngoài cửa.

Vừa xong việc, bên ngoài có người gõ cửa, Lâm Y nắm khăn lau tay, Trương Trọng Vi vội tới trước bàn lật sách, bỗng rồi một chấp mới nhớ ra đi mở cửa.

Ngoài cửa là thám Dương mà không phải người trong phòng Dương thị, Trương Trọng Vi và Lâm Y đều thờ phào nhẹ nhõm, thám Dương tới tìm Lâm Y, bẩm “Nhị thiếu phu nhân, có người muốn mua thẻ hội viên”.

Lâm Y ngạc nhiên trả lời. “Muốn mua thẻ thì thám bán là được, vì sao đặc biệt tới nói cho ta biết?”.

Thám Dương tươi cười đầy mặt, giải thích. “Vị nương tử này giống Lã phu nhân lúc trước, là khách hàng lớn, mua tận mười mấy tấm, số lượng quá nhiều tôi không làm chủ được, thẻ này mới tới bẩm báo Nhị thiếu phu nhân”.

Lâm Y hỏi. “Cô ta mua nhiều như vậy làm chi? Thám có hỏi không?”.

Thám Dương đáp. “Có hỏi qua, nói rằng mua tặng người khác”. Lại nhỏ giọng. “Quan nhân của nương tử ta là phú thương trong thành, nghe nha hoàn của cô ta nói mua thẻ để tặng khi đi giao dịch làm ăn”.

Cũng không khác mục đích Lã thị mua là bao, Lâm Y hiểu rõ, dặn dò thám Dương. “Chúng ta làm thẻ là để bán, về sau có người mua, mặc kệ số lượng bao nhiêu, thám đều có thẻ làm chủ, sau thông báo ta một tiếng là được”.

Thám Dương ghi nhớ, lại cam đoan thẻ bán ra sẽ ghi lại cẩn thận. Lâm Y kinh doanh theo thẻ vốn không để bụng mấy, nhưng không ngờ chưa đầy một tháng sau, trong thành Đông Kinh thế nhưng thịnh một tặng nhau thẻ hội viên. Thì ra quan nhân của vị nương tử mua thẻ rất có danh vọng trong giới thương gia, nhà hân dùng thẻ làm quà tặng, dẫn tới rất nhiều người noi theo.

Từ lâu nhà họ Trương nhất thời vô tình trở nên được ưu ái, mới chưa đầy nửa tháng đã bán sạch sành sanh số thẻ đã in, hoàn lại được một số vốn lưu động lớn. Cả nhà không hề dự đoán được sẽ bán nhanh như vậy, ai nấy mặt mày vui sướng, giống như Tết đến nơi. Buổi tối, người một nhà tề tựu trong phòng Dương thị, cười nói hào hứng, cùng thương thảo sẽ dùng số tiền này như thế nào.

Dương thị kéo Lâm Y ngồi xuống cạnh mình, cười nói. “Em bé trong bụng con quả là phúc tinh, còn chưa ra đời đã mang tới tài vận cho Đại phòng chúng ta”.

Trương Trọng Vi nghĩ Lâm Y mang bầu đứa nhỏ là công lao của mình, thừa dịp Dương thị không chú ý, chớp chớp mắt nhìn Lâm Y. Tất cả mọi người đều đang ở còn làm động tác nhỏ, Lâm Y đỏ mặt, làm bộ không phát hiện, chỉ thỉnh giáo Dương thị nên xử lý số tiền như thế nào. Thật ra trong lòng nàng đã sớm có tính toán, hoặc phải nói là nàng đã lên kế hoạch đầu tư xong rồi, chỉ sâu không có tài chính, nay tiền đã về, đương nhiên muốn cân nhắc một phen. Nhưng dù sao Dương thị cũng là trưởng bối, là mẹ chồng, phải hỏi ý kiến bà đầu tiên.

Tư tưởng Dương thị hơi bảo thủ, bà đề nghị Lâm Y giữ một phần số tiền đó lại làm vốn lưu động cho từ lâu, còn lại vận chuyển về quê cũ Tứ Xuyên mua ruộng đất. Bà cho rằng an bài như vậy ổn thỏa nhất, hơn nữa Điền thị ở nông thôn trông coi, không mua cũng uống.

Lâm Y có thể hiểu ý tưởng của Dương thị, ở Đại Tống đặt mua đất thật là cách làm an toàn nhất, nhưng ruộng đất có một khuyết điểm là chậm sinh lời, còn Lâm Y lại muốn xoay vòng vốn nhanh chóng.

Dương thị gặp Lâm Y cúi đầu không nói, đoán được nàng có cách làm khác, mới cười bảo. “Con còn khách khí trước mặt ta sao? Có suy nghĩ gì không ngại nói ra, chúng ta cùng góp ý”.

Lâm Y cho những người khác đi khỏi phòng, chờ chỉ còn lại ba người nàng, Dương thị và Trương Trọng Vi, mới lên tiếng. “Miếng đất chúng ta đang ở, mua được đúng là giá hời”.

Trương Trọng Vi vẫn còn ghi nhớ kí ức về nó, liên tục gật đầu, hỏi. “Nương tử muốn mua tiếp đúng không?”.

Lâm Y gật đầu xác nhận. “Đông Kinh lớn như vậy, nhất định vẫn còn những mảnh đất hoang không ai muốn, chúng ta sao không mua lại giá thấp...”.

Dương thị chưa đợi nàng nói xong, liền lắc đầu. “Mua đất nền nữa làm chi, chẳng lẽ lại muốn xây thêm từ lâu? Chúng ta cũng không phải thương gia, chớ lẫn lộn chuyện ấy”.

Lâm Y cười. “Mua được đương nhiên sẽ cho xây nhà lầu, nhưng không phải tự kinh doanh nữa mà là bán đi hoặc cho thuê”.

Dương thị nhún mày, nói. “Vẫn là buôn bán thôi, có gì khác?”.

Lâm Y biết trong lòng Dương thị, giới thương nhân rốt cuộc vẫn kém một bậc, quan niệm đó chỉ sợ kiếp này không thay đổi được. Nàng không biết

khuyến Dương thị thế nào, đành phải nhảy mất cầu cứu Trương Trọng Vi, Trương Trọng Vi lại giống như không phát hiện ra, chẳng những không cứu viện, còn kéo nặng một phen, oán trách. “Hiện tại em có bầu, không nên phí sức, việc này cứ giao cho mẩu thân lo liệu, mẩu thân cũng đang vội vả mong ẵm cháu, sẽ không trách em lơ là gia sự”.

Nói xong, phớt lờ Lâm Y đang trừng lớn mắt, quay qua nói với Dương thị. “Mẫu thân, con thấy mua đất rất ổn, chẳng qua Tứ Xuyên đường xá xa xôi, nếu nhờ tiêu cực vận chuyển tiền bạc hẳn là phải nhiều thêm phí tổn, theo con thấy, không bằng chờ đợi một thời gian, đợi có đồng nghiệp đi Tứ Xuyên nhậm chức, con sẽ nhờ mang đi dùm, chẳng phải vừa ổn thoả vừa tiết kiệm?”.

Dương thị thấy chàng nói có lý, gật đầu nói phải, lại thúc giục chàng mau đỡ Lâm Y đi nghỉ tạm.

Vợ chồng son vào trong phòng, đóng cửa lại, Lâm Y nắm lỗ tai Trương Trọng Vi, cười nói. “Trương Trọng Vi, gan lớn rồi đúng không, dám giả hồ đồ gạt mẩu thân?”.

Dương thị còn ngồi ngoài đại sảnh, Trương Trọng Vi vội che miệng nàng, nhỏ giọng nói. “Đây là kế hoãn binh, không phải lường gạt, em chớ nói bừa”.

Lâm Y buồn cười, lại không dám cười lớn tiếng, nằm trên mặt bàn khúc khích run rẩy cả hai vai, một lúc sau mới ngẩng đầu lên. “Em thấy không phải kế hoãn binh mà là lừa đảo đúng không?”.

Trương Trọng Vi mỉm cười, nói. “Mặc kệ cách gì, có hiệu quả là được. Sáng mai ta vào trong thành đi dạo, tìm xem nơi nào bỏ hoang, buổi tối về trẻ chút, em nhớ nói với mẩu thân là ta đi uống rượu với đồng nghiệp”.

Có một người chồng cùng quan điểm với mình thật là chuyện may mắn. Lâm Y dựa vào lòng Trương Trọng Vi, cẩn thận dặn dò. “Tìm được chỗ thích hợp đừng vội để lộ ra, cũng đừng sốt ruột tìm người môi giới, nếu không cứ ra ra vào vào mãi, mẩu thân sẽ phát hiện”.

Trương Trọng Vi gật đầu. “Mẫu thân không ra ngoài mấy, giấu giếm bà là đơn giản nhất, đến lúc đó em có chủ ý gì cứ nói với ta, ta lại ra ngoài gặp người môi giới, được không?”.

Điều kế như thế, Lâm Y còn ý kiến gì nữa đâu, vô cùng cao hứng hôn lên mặt chàng một cái.

Dương thị ở ngoài ho khan, Trương Trọng Vi vội tách Lâm Y ra, đứng dậy nói. “Ta phải ra ngoài, bằng không liên lụy em lại bị mẩu thân dạy bảo”.

Nói đoạn, Dương thị đẩy cửa đi vào, bảo rằng sắc trời đã tối muộn, cần nghỉ ngơi, để cho Trương Trọng Vi về phòng, ngày mai lại đến.

Trương Trọng Vi hành lễ chào tạm biệt, ra ngoài, lúc đóng cửa, tranh thủ làm mặt quỷ hướng Lâm Y. Lâm Y bật cười, lúc ở cạnh nhau không thấy những hành vi trẻ con này của chàng, bây giờ phản phòng ngu lại hiểu được đồ mình vui vẻ.

Dương thị dù không thấy mặt quý của Trương Trọng Vi nhưng thấy được Lâm Y cười, mới nói một câu thăm thía. “Con dâu, ta biết hai con vợ chồng trẻ tuổi, thích ở cùng một chỗ, nhưng con là thai đầu lòng, cẩn thận một chút không hề thừa. Con yên tâm, ta không phải mượn cớ nấp thiếp cho Trọng Vi, cho dù Nhị phu nhân có nhắc lại, ta cũng sẽ gạt đi”.

Lâm Y nghe vào tai cảm thấy vô cùng tri kỷ, nàng chân thành thật lòng gật đầu, nói. “Con dâu nghe mẩu thân”.

Ngày hôm sau, Trương Trọng Vi làm việc ở Hàn Lâm viện xong, liền thuê con ngựa chạy khắp thành Đông Kinh, nhìn khắp các ngã tư đường, tìm kiếm những nơi hoang vu, cỏ dại phủ đầy, không ai muốn mua. Chàng cứ bôn ba như thế hai ba ngày, thực sự tìm được một mảnh “tốt”: một ao nước cạnh bức tường. Theo cư dân chung quanh ao nước kể lại, ao này đã hời thối hơn nửa năm, quan phủ ngại tốn kém, vẫn không chịu phái người đến lấp, các hộ gia đình bốn phía khổ không nói nổi.

Trương Trọng Vi mừng thầm trong bụng, quan phủ mặc kệ mới tới phiên chàng chứ, cứ để chàng thay mặt quan phủ, lấp ao nước hôi thối này thôi. Lòng chàng tràn đầy vui mừng, cũng chưa vội về nhà, trước tới Sở tu hoàn trong kinh thành một chuyến, tìm hiểu quan viên ở đó, biết được ao nước vừa hay là vô chủ, sửa lại quyền sở hữu là có thể bán ra.

Tin tức khiến Trương Trọng Vi vui mừng gấp bội, ra khỏi Sở tu hoàn, giục ngựa chạy như bay về nhà, muốn nói tin tức tốt cho Lâm Y để nàng cũng cao hứng. Không ngờ chàng vừa xuống ngựa, Tiểu Khấu từ chờ bên ngoài liền xông lên, hoảng hốt. “Nhị thiếu gia, sao giờ thiếu gia mới về, Đại phu nhân và Nhị thiếu phu nhân đã chờ thiếu gia nửa ngày”.

Trương Trọng Vi không biết xảy ra chuyện gì, gấp rút chạy vào nhà, Dương thị và Lâm Y ngồi ở ghế chủ, phía dưới là thím Dương, Thanh Miêu và các người hầu đang đứng, xì xào to nhỏ nghị luận.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì khiến tất cả người hầu đang bận rộn trong điểm đều chạy tới? Trương Trọng Vi trong lòng leng keng sợ hãi, vừa chào Dương thị xong liền hỏi nguyên nhân ngay.

Dương thị nắm chặt chén trà, sắc mặt xanh mét, Lâm Y nhìn bà lo lắng, trả lời thay. “Bà ngoại mắt thấy chúng ta làm ăn khấm khá, gạt dây Vương hàn lâm gièm pha trước mặt thánh thượng, nay trong triều đã ban lệnh cấm quan viên kinh thương, từ lâu nhà chúng ta chỉ sợ không mở được nữa”.

Ngưu phu nhân! Trương Trọng Vi đã sớm hận bà ta thấu xương, vừa nghe nói bà ta lại tính kế hại nhà họ Trương, tức giận đến nghiến răng, nhưng e ngại thể diện Dương thị, chàng không tiện biểu lộ thái độ thật, cố ý làm như không để tâm, nói. “Không mở thì không mở, chúng ta mua đất giá thấp, từ lâu buôn bán đất, hiện tại bán trao tay biết bao người tranh đoạt muốn mua, nhất định có thể bán giá cao”.

Chàng nói xong, tiến lên ngồi cạnh Lâm Y, nhỏ giọng nói lướt qua cho nàng nghe. “Tìm được, Sở tu hoàn chấp nhận bán”. Lâm Y mỉm cười, khó trách chàng lại đồng ý nói không cần, thì ra đã tìm được cách kiếm tiền nhiều hơn nữa. Kinh doanh phòng ốc, điền sản kiếm được nhiều hơn mở tửu lâu rất nhiều, chỉ cần thuận lợi mua được mảnh đất tiếp theo, cho dù không có Nguru phu nhân gây sự, Lâm Y cũng muốn bán tửu lâu ra ngoài. Hơn nữa, ở Đại Tổng, mua bán nhà ở không được xem là kinh doanh, triều đình có cấm cũng không sợ.

Bởi vậy, hai vợ chồng dù rất giận Nguru phu nhân thọc gậy bánh xe, nhưng dù sao trong tay đã có đường làm ăn khác, bởi vậy cũng không sốt ruột.

Dương thị không biết bọn họ có tính toán trong lòng, nhưng chính bà cũng không lo lắng thu chi trong nhà, vì Trương Đồng còn ở Cù Châu, tiền bạc dư dả. Bà chỉ lo lắng nếu không có tửu lâu, biết lấy gì tăng thêm mối gắn kết giữa nhà họ Trương và Âu Dương tham chính, vì đường làm quan của Trương Trọng Vi còn toàn đặt hy vọng vào Âu Dương tham chính.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 220: Bước chân vào điền sản

Lo lắng của Dương thị, Lâm Y cũng đã tính qua, sở dĩ cả gia đình họ có thể xuôi gió thuận buồm ở Đông Kinh đều nhờ Âu Dương tham chính quan tâm, bởi vậy ràng buộc giữa hai nhà không thể đứt đoạn được, cho dù tửu lâu không thể mở tiếp cũng phải tìm cách khác kéo bọn họ nhập cớ. Cách thì không khó tìm, vợ chồng nàng muốn kinh doanh nhà đất, không thể không cần phu nhân tham chính âm thầm tương trợ, không bằng liền một bút vẽ đôi, vẫn chiếu theo lúc trước, đưa kẻ ước đến phu nhân tham chính, phàm là bán nhà đất lời bao nhiêu tiền sẽ phân cho bà một phần.

Lâm Y suy nghĩ xong, vấn đề không còn là vấn đề nữa, chỉ là chuyện phòng ốc Dương thị đã thể hiện rõ thái độ không đồng tình, bởi vậy mọi chuyện dính dáng tới nó sẽ đều gạt bà hết. Dương thị còn đang sầu, Lâm Y ngồi cạnh nhìn thật không đành lòng, nhưng mấy lần lời ra tới miệng lại nuốt trở về.

Trương Trọng Vi đương nhiên cũng hiểu được, chỉ cần có phương pháp kiếm tiền trong tay sẽ không cần lo lắng quan hệ với nhà Âu Dương tham chính, chàng cũng giống Lâm Y, cứ giấu Dương thị là đủ. Vì thế chàng vòng qua đề tài khác, hấp dẫn lực chú ý của bà. “Mẫu thân, nhà chúng ta không mở tửu lâu được nữa thì có gì tốt cho nhà bà ngoại đâu? Vì sao bà ta cứ ép chúng ta tới bước đường cùng vậy?”.

Dương thị đang hận Nguru phu nhân, quả nhiên vừa nghe liền quên mất phía Âu Dương tham chính, trả lời. “Có lợi quá đi chứ, chúng ta không mở tửu lâu được, đương nhiên phải bán ra ngoài, bà ta liền có thể nhân cơ hội tiếp nhận”.

Trương Trọng Vi cá giận. “Không bán cho bà ta”.

Lâm Y nói. “Cho dù bà ta không mua được tửu lâu nhà chúng ta, cũng có người được lợi khi tiếp nhận tửu lâu nhà họ Trương, không có phu nhân tham chính giữ thể diện, việc làm ăn nhất định không thể so bằng hiện tại, mà bà ta có Vương hàn lâm làm chỗ dựa, mở tiếp một nương tử điểm khác, chẳng phải là độc đại khắp kinh thành hay sao?”.

Trương Trọng Vi nghiêng răng. “Thì ra bà ta còn ghi hận chuyện nương tử điểm nhà họ Dương đóng cửa, nhưng cái đó là bà ta tự làm tự chịu, sao oán được chúng ta?”. Chàng nói xong, nhận ra mình nói hơi nặng, sợ Dương thị không cao hứng, vội xem sắc mặt bà.

Không ngờ Dương thị còn tức hơn chàng gấp trăm lần, một là hận Nguru phu nhân liên tục dồn ép, hai là tức cách làm việc của bà ta hoàn toàn không để ý tới con riêng của chồng. Lâm Y biết Dương thị không hề hảo cảm với Nguru phu nhân, lặng lẽ cầm tay Trương Trọng Vi, khuyên chàng an tâm.

Lệnh cấm là triều đình hạ, bọn họ có tức giận cũng không thể làm gì Nguru phu nhân được, nhưng quả thực khó nuốt xuống con giận này, liền hợp lại thương lượng, muốn tìm biện pháp trả đũa. Chưa đợi bọn họ nghĩ ra, người nhà họ Dương đã tìm tới, chẳng qua không phải Nguru phu nhân mà là Lã thị.

Dương thị nghe Tiểu Khẩu tử bẩm báo, hừ lạnh một tiếng. “Hành động cũng thật mau”.

Lâm Y ngược lại vô tình nhận ra, người thay bọn họ trả thù Nguru phu nhân đã tới, cười nói. “Mẫu thân đừng vội, mợ này trước nay vốn không hợp với bà ngoại, nay đến làm gì còn chưa rõ lắm”.

Nàng liệu không sai, qua một lúc, Lã thị cước bộ vội vã lao vào phòng, đi thẳng vào vấn đề. “Ta chuẩn em ra đây, nói dài không bằng nói ngắn, ngày mai mẹ chồng ta sẽ tới mua tửu lâu nhà họ Trương, mọi người trăm ngàn lần chớ bán cho bà ta”.

Cho dù Lã thị không nhắc nhở, Lâm Y cũng còn khuya mới bán tửu lâu của nàng cho Nguru phu nhân, nhưng muốn tìm hiểu thông tin từ Lã thị, làm bộ như không hiểu. “Mợ đang nói gì vậy, chúng ta là thân thích, nếu bà ngoại ra giá hợp lý, đương nhiên phải bán chứ”.

Lã thị lấy ra hai đỉnh nguyên bảo, đặt mạnh xuống bàn, nói. “Cháu dâu bán ai mà chẳng được, người ta ra giá nhất định không thấp hơn mẹ chồng ta. Hai thỏi bạc này giá trị hai mươi quan, coi như quà tạ lễ của ta”.

Tửu lâu nhất định sẽ không bán cho Nguru phu nhân, nhưng quà tạ lễ này nên nhận hay không nhận? Lâm Y nhìn Dương thị, chờ bà định đoạt.

Dương thị trách cứ Lã thị. “Mợ coi tôi là người như thế nào vậy, sao tôi phải vì hai mươi quan mà phải tội mầu thân?”.

Lã thị muốn nói nữa, Dương thị đã sai Tiểu Khấu từ tiền khách, Lã thị là lên ra ngoài, không rảnh dây dưa, đành phải thất vọng mà về.

Dương thị dạy Lâm Y. “Mẹ chồng nàng dâu nhà bọn họ muốn nháo thế nào là chuyện của bọn họ, chúng ta đừng dính vào”.

Lâm Y gật đầu thụ giáo. “Mẫu thân nói phải, con dâu ghi nhớ”.

Ngày hôm sau, Nguru phu nhân quả nhiên sai quần gia tới, ra giá tương đối cao, muốn mua từ lâu của Lâm Y. Lâm Y đoán Nguru phu nhân sợ dĩ chấp nhận ra giá này là coi trọng từ lâu nhà nàng phát hành thẻ hội viên, tài chính sẽ nhanh chóng hoàn lại, mua điểm như thế tính cỡ nào cũng không bị lỗ.

Lâm Y nếu đã biết lệnh cấm của triều đình là từ Nguru phu nhân dựng lên, sao có thể như ý bà ta, căn bản không chịu ra gặp quần gia, khiến hấn đi tay không mà về.

Người tới mua điểm nói dài không dứt, người sau ra giá cao hơn người trước, Lâm Y muốn hoa mắt. Ngày hôm đó nàng đang ngồi trong phòng xem bái thiếp, Trương Bát nương tìm đến, xưng rằng chính cô dành dụm được chút tiền, muốn mua lại từ lâu nhà họ Trương. Lâm Y âm thầm tự trách, đã bán từ lâu sao lại quên mất Trương Bát nương, vội nói. “Bán cho em đúng là nước phù sa không đổ ruộng người ngoài”. Lại lặng lẽ nói cho cô biết. “Thẻ hội viên của chúng ta đã bán ra ngoài hết, tiền đang ở trong tay, nếu em mua từ lâu, tiền đó đương nhiên cũng thuộc về em, chị đã tính qua, bán luôn từ lâu và mảnh đất bên dưới, không cần em tiêu tốn nữa vẫn”.

Trương Bát nương giật mình. “Khó trách người muốn mua từ lâu đã gần san bằng công vào”.

Lâm Y lập tức đứng dậy đi xin chỉ thị của Dương thị, Dương thị đương nhiên vui ý bán từ lâu cho người nhà, vì thế dựa theo giá thị trường, bán từ lâu và mảnh đất cho Trương Bát nương hết. Từ lâu bán cho người nhà nhiều ưu việt hơn, Trương Bát nương có nhà riêng, cũng không cần hậu viện, tạm thời vẫn để cho cả nhà Lâm Y ở, thậm chí Dương và Thanh Miêu vẫn làm việc ở từ lâu như cũ.

Lâm Y vốn định lấy thẻ hội viên để kiếm tiền đầu tư buôn bán nhà đất, nay mặc dù nguồn sinh tiền đã mất, nhưng bán từ lâu có tiền, vốn liếng cũng sung túc. Nàng bán từ lâu xong, việc đầu tiên là trích một phần thu vào đưa tới nhà phu nhân tham chính. Phu nhân tham chính cũng biết lệnh cấm của triều đình, không hỏi nhiều về nguyên do, chỉ cảm thán từ lâu nhà họ Trương nay bán đi, nhà bọn họ cũng bị mất nguồn thu.

Chưa đợi phu nhân tham chính cảm thán xong, Lâm Y đã kể chuyện kinh doanh nhà đất cho bà nghe, cũng chủ động đề nghị về sau lợi nhuận thu vào, cũng chiếu theo từ lâu lúc trước, phân cho bà một phần.

Phu nhân tham chính vừa kinh vừa hi, liên tục xua tay bảo rằng lễ vật quá quý trọng, bà không thể nhận. Lâm Y đưa khế ước mới cho bà xem, cười nói. “Phu nhân tham chính là nhập cổ đường hoàng, sao lại tính là lễ vật. Nhưng chuyện này còn chưa làm chu đáo, không dám để phu nhân tham chính kí khế ước, chờ tôi chuẩn bị toả đáng các hạng mục công việc lại đến thông báo cho phu nhân tham chính”.

Cách tặng quà khéo léo như vậy, phu nhân tham chính sao lại không chịu cho được, bà âm thầm cao hứng, liên tục nói. “Nếu cần hỗ trợ, cứ sai người tới nói”.

Lâm Y bận bịu mất ngày nay, cảm thấy có chút mệt mỏi, vừa nói ra một từ “mệt”, đã bị Dương thị và Trương Trọng Vi ra lệnh cưỡng chế nằm trên giường nghỉ ngơi, ngày ngày canh bổ thuốc bổ hần hạ. Dương thị thậm chí tự tay đút cho nàng uống canh, nói. “Nhà chúng ta nay không thiếu nhất là tiền, con chỉ cần để ý dưỡng thân mình, ngoại trừ sinh con, không suy nghĩ chuyện gì nữa”.

Lâm Y nghĩ bụng, hưởng thụ thì hưởng thụ, tiền không thể để nằm chết, mau nhanh tay mua đất xây nhà, lại bán trao tay kiếm nhiều hơn. Nay nàng nằm trên giường, không thể làm gì cả, may mắn bên ngoài có Trương Trọng Vi lo liệu, không đến mức khiến đường phát tài của nàng tắc nghẽn.

Qua sự kiện bán từ lâu xong, khi Trương Trọng Vi quay lại tới Sở tu hoàn trong kinh thành, phát hiện cái ao thối kia thế nhưng cũng có người tranh mua với mình, đang đàm điều kiện giá cả với quan viên. Xem ra ở kinh thành, người có con mắt tinh đời không chỉ duy nhất nương tử nhà mình, cũng có thể người nàng đang tìm hiểu bí mật mua bán của nhà họ Trương cũng nên.

Trương Trọng Vi lặng lẽ đứng cạnh người kia, yên ắng nghe. Người này thoạt nhìn rất kinh nghiệm, ra giá cực thấp, quan viên Sở tu hoàn không muốn lý luận với hấn. Một phen khẩu chiến xong, hai bên vẫn chưa phân cao thấp, giằng co khắp nơi.

Viên quan kia đại khái chưa bao giờ gặp qua người mua như vậy, có chút tức giận, ngẩng lên thấy Trương Trọng Vi, nhớ lại chàng cũng tới hỏi qua ao nước thối này, vui mừng nói. “Trương hần lâm cũng tới mua mảnh này?”.

Trương Trọng Vi nói chẳng hề do dự. “Không mua”. Mặc dù chàng không hiểu buôn bán, nhưng hai người cùng tranh đoạt một thứ, thế nào giá cũng bị nâng lên, cái này chàng hiểu được.

Thương gia kia đại khái nhìn ra được manh mối, nở nụ cười với viên quan đang thất vọng, nâng giá lên một chút. Ao nước thối trước nay không ai hỏi thăm, khó khăn có người muốn mua, là bán nhanh cho xong hay chờ đợi để nâng giá? Viên quan bắt đầu do dự, thương gia thấy hấn do dự, không hề suy nghĩ, xoay người bước đi luôn. Viên quan bối rối, vội la lên. “Kì đại quan nhân...”.

Họ Kì? Chẳng lẽ là người ở huyện Tường Phù lúc trước Trương Bát nương không chọn? Trương Trọng Vi không kịp nghĩ lại, giờ tay ngăn viên quan đó, khiến hấn im miệng, chấp tay nói. “Người nọ ra giá cao nữa cũng chỉ là người làm ăn mà thôi, Sở tu hoàn kết giao với hấn có gì lợi? Anh và tôi đồng hướng làm quan, chiếu cố nhau được chứ?”.

Viên quan kia há miệng, đang muốn nói gì, đã bị đồng nghiệp kêu đi. Đồng nghiệp ghé lỗ tai hắn, nói. “Ông cứ sao lủ lủ như thế, Trương biên tu chính là đệ tử của Âu Dương tham chính...”. Nói chưa xong, đã bị viên quan kia ngắt lời. “Âu Dương tham chính quan to thì to, cũng không thể quản tới cả Sở tu hoàn”.

Đồng nghiệp cả giận. “Nói ông lủ lủ chẳng lẽ thật? Mấy tháng trước nhà họ Trương từng mua của Sở tu hoàn chúng ta một mảnh đất chất đồng trái cây hư, vốn chỉ có tám phân, chúng ta báo thành một mẫu, nhà hắn không nói hai lời liền thanh toán, người dễ gạt như vậy, không bán hắn bán ai? Theo tôi thấy, sau này chỉ cần nhà hắn nhìn trúng, cứ giữ lại cho hắn, khỏi cần trả giá với người khác”.

Viên quan liền tục nói à nhi, cười nói. “Là tôi hồ đồ rồi, sao lại quên mất vụ đó, thôi bỏ Kỉ đại quan nhân đi, chúng ta bán ao nước thối cho Trương biên tu”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221: Tìm nhà mới

Nơi làm việc của Sở tu hoàn tổng cộng chỉ có bảy người, hai viên quan đối thoại đều bị Trương Trọng Vi nghe không sót chữ nào, tuy nói rằng kết quả hài lòng, nhưng Trương Trọng Vi vẫn ôm nguyên một bụng tức, thì ra bọn họ chịu bán ao nước thối cho mình là vì bọn họ tưởng nhà họ Trương ngu ngốc hồ đồ, dễ gạt.

Tức thì tức, mua bán vẫn phải tiếp tục, không thể vì khí phách nhất thời mà bỏ đi cơ hội kiếm một số tiền lớn. Trương Trọng Vi sợ Dương thị biết được, không dám cầm khế ước về nhà, liền hẹn với viên quan Sở tu hoàn, ao nước cứ giữ lại cho chàng, sáng sớm mai sẽ mang tiền đến kí khế ước.

Trương Trọng Vi tâm tình phức tạp, vừa cao hứng lại vừa tức giận, về nhà than thở với Lâm Y. “Sở tu hoàn thật là con mắt thấp kém, khinh thường người ta”.

Lâm Y giật mình. “Thế nào, bọn họ không chịu bán ao nước cho chúng ta?”.

Trương Trọng Vi lắc đầu. “Không phải, đương nhiên đã đàm xong rồi, liền chiếu theo giá lần trước, ngày mai mang tiền đi kí khế ước”.

Lâm Y thập phần vui mừng, lại lấy làm lạ. “Chàng đi Sở tu hoàn chẳng phải để mua ư, nếu mua được rồi sao vẫn xụ mặt?”.

Trương Trọng Vi thuật lại hai viên quan kia đã nói gì cho Lâm Y nghe, oán giận không ngừng. “Tưởng ai là kẻ ngốc vậy, lần trước bọn họ báo dư ra hai phân, đâu phải chúng ta không nhìn ra, chỉ là không so đo với bọn họ thôi, không ngờ nay lại bị coi là bánh từ trên trời rớt xuống”.

Thì ra là có chuyện như vậy, Lâm Y cười rộ lên. “Chớ buồn phiền, đây là chúng ta có ý gieo người, hôm nay gặt được kết quả. Buôn bán nhà đất không phải là sáng kiến của chúng ta, nhất định có nhiều người nghĩ đến, cho dù không nghĩ đến, nhìn chúng ta làm ăn khấm khá, bọn họ cũng sẽ điều tra tiếng gió, tương lai đất ít người đông, Sở tu hoàn vì sao phải bán cho chúng ta? Chỉ bằng chúng ta cứ giả bộ hồ đồ”.

Cũng là có tình giả bộ, Trương Trọng Vi liền cảm thấy tốt hơn nhiều, cẩn thận ngắm nghĩ, sức chiến đấu lại quật cường trở lại, tán dương. “Vẫn là nương tử nhà ta nhìn xa trông rộng, ta hỏi thăm Sở tu hoàn, Kỉ đại quan nhân tranh ao nước với chúng ta chính là người ở huyện Tường Phù, trong nhà tiền tài vô số, cực biết trả giá, nếu không phải vì chúng ta giả hồ đồ, hắn là tranh không lại”.

Lâm Y nói. “Giả hồ đồ chỉ là một phần, sau lưng chúng ta có phu nhân tham chính làm chỗ dựa, quan viên tỉnh tường lăm, chàng cần gì bọn họ không biết?”.

Trương Trọng Vi cười ha ha. “Cái này gọi là hai bút cùng vẽ”.

Hai vợ chồng nghỉ, chỉ cần ngày mai kí khế đất xong, chẳng khác nào đã cầm được số tiền lớn trong tay, vừa vui mừng vừa hưng phấn, thủ thi thủ thi lên kế hoạch, trong nhà thêm người, chờ buôn bán có lời sẽ mua toà nhà lớn để ở, đột nhiên nghe thấy ngoài viện có tiếng cãi nhau, gọi Tiểu Khẩu từ đi xem thử, thì ra là Thanh Miêu tới tìm Lâm Y, lại đứng tranh cãi âm ỹ với một người đàn ông xa lạ ngoài cửa.

Thanh Miêu tính tình dù mạnh mẽ, nhưng đều biết đúng mực, tại sao cãi nhau với đàn ông ở ngay cửa viện nhà mình, nhất định có nguyên do. Lâm Y đứng dậy, định ra cửa xem, bị Trương Trọng Vi lấy cớ nặng có thai không nên làm lụng vất vả ngăn lại.

Trương Trọng Vi một mình ra tới cửa viện, quả nhiên thấy Thanh Miêu đang to tiếng với một người đàn ông, người kia nhìn thật quen mắt, chính là Kỉ đại quan nhân từng gặp ở Sở tu hoàn. Chàng ngừng Thanh Miêu lại, trách mắng. “Khách tới cửa, người không đi thông báo, la hét ầm ĩ chuyện gì?”.

Thanh Miêu căm giận bất bình. “Nhị thiếu gia, hắn mà khách gì chứ, hắn đặc biệt tới cửa để khi dễ người khác”.

Kì đại quan nhân chấp tay hướng Trương Trọng Vi. “Tại hạ Kì Côn, lúc trước ở Sở tu hoàn đã gặp mặt Trương biên tu một lần”.

Trương Trọng Vi đáp lễ, nói. “Trong nhà chật chội, lại có nữ quyến, không tiện mời Kì đại quan nhân đi vào, có chuyện gì, xin nói ngay tại đây”.

Chàng làm quan, muốn đãi khách ở đâu, Kì Côn không dám có ý kiến, nói mục đích mình đến một lần nữa. Thì ra Kì Côn rời khỏi Sở tu hoàn chỉ là làm bộ thôi, đang mong viên quan kia giữ mình lại, không ngờ bị Trương Trọng Vi chặn ngang một cước, anh ta không có mặt mũi ở lại, đành phải thật đi ra luôn. Anh ta không mua được ao nước, sao chịu cam tâm, chờ Trương Trọng Vi vừa đi liền quay lại, tăng giá lần nữa, xin Sở tu hoàn bán ao nước cho mình, nhưng lần này Sở tu hoàn thái độ thật rõ ràng, xưng rằng đã hứa bán ao nước cho Trương Trọng Vi, mặc kệ anh ta ra giá cao tới đâu cũng không chịu xét lại.

Kì Côn thuyết phục Sở tu hoàn không được, hỏi thăm nghe tiếng Trương Trọng Vi là người rộng rãi, liền tìm đến cửa, nghĩ cầu chàng để lại ao nước cho mình.

Nếu anh ta không nhắc tới câu “là người rộng rãi”, cố gắng thái độ của Trương Trọng Vi còn tốt chút, câu đó bây giờ lọt vào tai Trương Trọng Vi sẽ tự động chuyển sang “dễ gạt”, khiến chàng giận tím cả mặt, nói. “Nhà hoàn nhà tôi quả không nói sai, anh đúng là tới cửa khi dễ người khác”. Nói xong không thèm nhìn mặt Kì Côn, phất tay áo bước đi.

Kì Côn muốn đuổi theo, Thanh Miêu phát tay, hai gia đình đứng bất động như tượng sắt liền nhảy ra, ngăn anh ta lại không cho đi tiếp.

Thanh Miêu theo vào phòng trong, nói. “Đối phó với loại người muốn chiếm lợi ích của người khác phải mạnh mẽ chút, bằng không sau này hấn lại tới nữa”.

Trương Trọng Vi ngạc nhiên nói. “Sao người biết nhà chúng ta muốn mua ao nước?”.

Thanh Miêu đáp. “Nô tỳ không biết, chỉ biết hấn muốn ăn hiếp nhà chúng ta, nô tỳ liền cãi nhau với hấn”.

Lâm Y nghe bọn họ kể lại, nghiêm giọng. “Mua bán không thành nhân nghĩa còn đó, đuổi hấn làm chi, gọi gia đình mời đi là được”. Nói xong lại dí vào trán Thanh Miêu. “Tính tình bạo lực của em, tương lai không sửa, làm sao gả ra ngoài”.

Thanh Miêu quệt miệng. “Em không lấy chồng”. Nói xong, lấy ra một túi tiền đưa cho Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, Bát nương tử phát tiền công cho em, em không có chỗ cất, thiếu phu nhân cầm dùm em”.

Lâm Y nhận lấy, khoả vào rương tiền, ghi lại trên sổ sách, cười nói. “Giữ dùm em, mai mốt làm của hồi môn”.

Thanh Miêu đỏ bừng mặt, xoay người dặm chân, lại khẩn cầu. “Nhị thiếu phu nhân, nay thiếu phu nhân có bầu, bên người lại không có ai hầu hạ sao được, vẫn để em về hầu hạ thiếu phu nhân đi thôi”.

Trương Trọng Vi cảm thấy Thanh Miêu nói rất có lý, liên tục gật đầu, nói. “Nương tử, em vẫn nên có người hầu hạ bên cạnh, Tiểu Khẩu tử còn nhỏ quá, lại phải hầu hạ mẫu thân, làm sao chu toàn. Lưu Hà Lưu Vân hai người lại thiếu cẩn thận, không bớt lo. Nói cho cùng từ lâu nay đã mang họ La, chúng ta nên thu hồi người nhà họ Trương về, bằng không người khác nói nhảm”.

Lâm Y nhìn Thanh Miêu, hỏi. “Em thật sự muốn trở về?”.

Thanh Miêu gật đầu như bồ tát. “Không riêng gì em, thím Dương cũng muốn về, tuy Bát nương tử đối xử với chúng ta rất tốt nhưng dù sao đó vẫn là nhà người khác, chúng ta là người nhà họ Trương”.

Tên nhà ai chẳng phải làm việc giống nhau? Lâm Y không có cách nào lý giải suy nghĩ của bọn họ, nhưng chấp nhận tôn trọng, hướng chỉ bọn họ trung tâm hướng về nhà họ Trương chính là việc tốt, mới nói. “Chờ một thời gian đã, chúng ta mua được nhà sẽ chuyển đi, cũng kéo mọi người trở về”.

Thanh Miêu cao hứng gật đầu, quay về từ lâu tiếp tục làm việc.

Trương Trọng Vi là đàn ông, không thích ăn nhờ ở đậu bất kì ai, tổng cảm thấy từ lâu đã bán đi, bọn họ hiện tại đang ở ké nhà họ La, cả người cứ thấy không được tự nhiên. Mới vừa rồi nghe Thanh Miêu nói, nguyện vọng chuyển nhà của chàng càng mãnh liệt hơn, chàng thương lượng với Lâm Y có thể chưa đợi tới lúc mua được đất mà chuyển nhà trước được không.

Lâm Y không lay chuyển được chàng, đành mở sổ sách, cẩn thận tính toán, gầy bản tính kế lưỡng, lưu trữ tiền mua đất và xây nhà, còn dư lại hai trăm quan có thể chi phối. Theo ý tứ Trương Trọng Vi, trong nhà có nữ quyến, vẫn nên mua một viện nhỏ để ở thì hơn, nhưng chỉ có hai trăm quan, muốn mua đình viện hai sân là không có khả năng. Lâm Y đề nghị. “Cứ thuê phòng ở trước đã?”.

Trương Trọng Vi ngẫm nghĩ, nói. “Triệu hàn lâm muốn bán nhà, em có nghe nói không?”.

Lâm Y khoác tay, nói. “Đã sớm nghe qua, nhưng lâu nay chưa thấy động tĩnh gì, hấn là đã bán”.

Trương Trọng Vi nắm tay nàng sờ sờ, nói. “Em nay cẩn tuân lời mẫu thân dặn, cổng trước không ra cổng sau không bước, không hiểu được nhiều tin tức bên ngoài, nhà của Triệu hàn lâm bị hàng xóm làm khó dễ, không bán được”.

Lâm Y nghe không hiểu lắm, phàm là tài sản cầm cố, hỏi trước thân tộc, thân tộc không mua mới hỏi tiếp láng giềng, láng giềng không cần mới tới người khác giao dịch. Bởi vậy Triệu hàn lâm muốn bán nhà, không chỉ phải được người nhà và thân tộc cho phép còn phải được hàng xóm đồng ý nữa.

Triệu hàn lâm vận khí không tốt, trước đây từng có mâu thuẫn với hàng xóm, nay bán nhà liền bị hấn làm khó dễ, hàng xóm nói Triệu hàn lâm bán nhà không chịu theo thứ tự hỏi ý hấn có mua không, tổn hại quyền mua của hấn nên hấn cự tuyệt kí vào giấy tờ.

Lâm Y nghe Trương Trọng Vi giải thích, lơ mờ hiểu được vì sao Triệu hàn lâm không bán được nhà, nhưng vậy thì có liên can gì tới nhà họ Trương đâu? Chẳng lẽ Trương Trọng Vi muốn đi đường vòng, trước thuyết phục hàng xóm dùm Triệu hàn lâm rồi lại mua nhà của anh ta? Nàng không đồng ý Trương Trọng Vi làm như vậy, đặc tội người khác không nói, còn phiền toái.

Trương Trọng Vi mỉm cười. “Em nói đúng, Triệu hàn lâm bán nhà không liên quan gì tới chúng ta, anh ta bán không được chúng ta mới thừa cơ hội chứ”.

Lâm Y đánh nhẹ chàng một cái, nói. “Tính tình phu nhân Triệu hàn lâm đúng là không dễ thương gì, nhưng cũng chưa hại chúng ta bao giờ, chàng đừng vui sướng khi người gặp họa, bỏ đá xuống giếng”.

Trương Trọng Vi buồn cười. “Em nghĩ đến đâu vậy, ta là người như vậy sao? Ý của ta là anh ta bán nhà không được, vừa hay cho cầm cố cho chúng ta ở”.

Cho Triệu hàn lâm cầm cố nhà? Thật là chủ ý hay, Triệu hàn lâm thiếu tiền, nhà họ Trương thiếu phòng, hai bên đều có lợi. Hơn nữa tổ ốc nhà họ Triệu Lâm Y đã nhìn thấy, tuy không lớn nhưng đủ ở, nằm hướng Bắc Nam, thông gió nhiều ánh sáng, rất tốt. Lâm Y vừa hưng phấn xong, vừa không khỏi buồn bực, diệu kế như vậy sao nàng không nghĩ ra.

Trương Trọng Vi thấy Lâm Y cũng nói tốt, sang cách vách thỉnh cầu Dương thị. Có nhà mới để ở là chuyện tốt, hướng chi tiểu viện nhà Triệu hàn lâm nằm ngay sau lưng lầu nhà họ Trương, chỗ quá gần, không thể tốt hơn. Dương thị nghe Trương Trọng Vi nói xong, vui mừng không thôi, đồng ý ngay không nói hai lời.

Lúc ấy sắc trời tối muộn, Trương Trọng Vi vốn định ngày mai lại đi tìm Triệu hàn lâm, nhưng nghĩ ngày mai đến Hàn Lâm viện làm việc, bàn chuyện tiền bạc lại không hay, dù sao nhà họ Triệu ở ngay gần đó, không bằng lập tức đi qua xem ý tứ Triệu hàn lâm thế nào.

Chàng hỏi qua Lâm Y, Lâm Y cũng mong xong sớm thoả đáng, vì thế chàng dẫn theo gia đình, ra cửa đi vài bước, rẽ vào cổng nhà Triệu hàn lâm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 222: Không có thiệp là phúc

Gia đình Triệu hàn lâm còn đang ăn cơm, một ông lão ăn mặc rách nát đi ra, dẫn Trương Trọng Vi đi vào. Chàng nhìn trong phòng thì thấy, trên bàn ăn là Triệu hàn lâm và phu nhân, năm đứa trẻ, bên cạnh có ba thiệp thất đứng hầu hạ, một đại gia đình đông đúc, lại nhìn chén bát cũ kĩ trên bàn, chỉ có rau và rau, một đĩa dưa muối đen sì, mấy đứa trẻ vây quanh một tô nước lã, vừa ăn vừa nhìn trộm chàng.

Trương Trọng Vi nhìn không được cảm thán, vẫn là nương tử anh minh, không nạp thiệp, bằng không trong nhà nhiều miệng ăn, nuôi sao sống nổi, nhìn nhà Triệu hàn lâm xem, đúng là quá sức nghèo khổ.

Triệu hàn lâm tuy rằng ở phía sau lầu nhà họ Trương, nhưng cực hiếm xã giao với nhà họ Trương, tối nay gặp Trương Trọng Vi tới, không khỏi ngạc nhiên, đứng dậy nghênh đón, mời chàng ngồi ghé dùng cơm.

Trương Trọng Vi chấp tay có lễ, chỉ ngồi xuống ghế, cũng không dùng trà, nói thẳng ý đồ mình đến. Bọn họ muốn nhà họ Triệu cho cầm cố căn nhà để ở, tin tức này đối với vợ chồng Triệu hàn lâm mà nói quả thật là vui như lên trời, ngay cả mấy người thiệp thất cũng vui vẻ ra mặt.

Triệu hàn lâm hỏi. “Không biết Trương biên tu đồng ý cầm cố trong bao lâu? Trả bao nhiêu tiền?”.

Thuê nhà để ở chẳng qua là kế thích ứng tạm thời, Trương Trọng Vi không muốn ở nhà người khác lâu dài, liền ra giá thấp nhất là một trăm quan, nói. “Tôi có một trăm quan ở đây, mỗi quan là một ngàn văn tấc mạch, không biết Triệu hàn lâm chịu cầm bao lâu?”.

Triệu hàn lâm dẫn chàng vào trong đi xem, tiểu viện gồm ba gian nhà giữa, mỗi gian ba phòng, nhà vệ sinh, phòng bếp, phòng để gia cụ, sau nhà còn có một khoảnh vườn nhỏ. Anh ta tự mình chong đèn lồng, mời Trương Trọng Vi xem qua, nói. “Trương biên tu, không phải tôi khoe khoang, mấy gian nhà của tôi dù không lớn, nhưng vững chắc lại thực dùng được, một trăm quan của anh hơi ít”.

Trương Trọng Vi mỉm cười trả lời. “Tôi cũng biết một trăm quan không nhiều, nhưng chúng tôi chỉ là ở tạm thời, không cần thời gian quá lâu”.

Triệu hàn lâm chính là muốn tăng giá, thời gian càng lâu càng tốt, nhà anh ta đang cần tiền lắm, cũng không muốn nhà họ Trương chỉ ở mấy ngày liền đi, thời gian quá ngắn, anh ta không gom đủ một trăm quan ra trả.

Trương Trọng Vi thấy anh ta cúi đầu không nói, mới lên tiếng. “Triệu hàn lâm, chúng ta đồng nghiệp làm quan ở Hàn Lâm viện, có suy nghĩ gì cứ nói thẳng, mọi chuyện dễ thương lượng”.

Triệu hàn lâm nhìn vợ con thiếp thất nheo nhóc trong phòng, nói lời chân thật với chàng. “Trương biên tu, không gạt gì anh, nhà chúng tôi đang cần tiền mua gạo, một trăm quan thật là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, nhưng muốn tôi trả một trăm quan đó ngay, chỉ sợ không có sức ấy”.

Trương Trọng Vi mỉm cười. “Chuyện nào có đáng gì, thời gian kéo dài chút thôi”.

Triệu hàn lâm chỉ nhìn chàng, im lặng không nói. Trương Trọng Vi sao lại không rõ, đây là đang ngại một trăm quan quá ít, chàng chiếu theo giá thuê lúc trước, im lặng tính toán chốc lát, nói. “Một trăm năm mươi quan, bao cả gia cụ trong nhà anh, hai tháng, thế nào? Nhà tôi cũng không dư dả, nếu hơn nữa kiếm không ra”.

Triệu hàn lâm vẫn ngại ít, nhìn hướng tửu lâu nhà họ Trương, ghen tị nói. “Nhà họ Trương các người vừa bán được cả một tửu lâu lớn, còn thiếu tiền sao?”.

Trương Trọng Vi kêu lên oan uổng, nói. “Triệu hàn lâm, anh không biết chứ, tửu lâu nhà tôi khai trương chưa được mấy tháng, tiền vốn còn chưa thu hồi được đã bị triều đình hạ lệnh cấm, thật là khổ không nói nổi”.

Triệu hàn lâm biết lệnh cấm có liên quan tới Vương hàn lâm, xưa nay anh ta không hợp với Vương hàn lâm, liền phụ hoạ. “Đều do có kẻ ăn không được nên ghen tức, sinh sự cắt đường tài lộ của người khác”.

Hai người tiếp tục thương lượng, giá đóng đinh ở một trăm năm mươi quan, không thể cao hơn, Triệu hàn lâm đang sốt ruột, một người thiếp đứng ở cửa kêu lên. “Lão gia, phu nhân sai thiếp tới nói với lão gia, một trăm năm mươi quan thì một trăm năm mươi quan, nhiều hơn nữa, lão gia lại kéo thêm người về nhà”.

Triệu hàn lâm bị ê mặt đỏ bừng, máng xối xả người thiếp kia, nhưng rốt cuộc vẫn không thể trái ý phu nhân, liền y theo đề nghị của Trương Trọng Vi, định giá định thời gian, hẹn ngày hôm sau sẽ đi làm thủ tục.

Trương Trọng Vi làm thoả đáng sự tình, về nhà, bẩm báo Dương thị xong, ngồi xuống kể cho Lâm Y nghe sự tình buồn cười ở nhà Triệu hàn lâm. “Khó trách Triệu hàn lâm bỗng lộc cũng khá, lại suốt ngày than nghèo, thì ra do phải nuôi sống quá nhiều người”.

Lâm Y liếc chàng một cái, nói. “Bây giờ chàng đã hiểu chưa, không nạp thiếp là vì muốn tốt cho chàng”.

Trương Trọng Vi cười. “Nương tử anh minh”.

Hai vợ chồng đang nói giỡn, Lưu Hà phụng mệnh Dương thị, đứng ngoài gõ cửa. “Sắc trời đã muộn, mời Nhị thiếu phu nhân về phòng nghỉ tạm, có chuyện ngày mai nói sau”.

Trương Trọng Vi lập tức không cười nổi, lần nữa hỏi lâu mới nhăn nhó đau khổ cái mặt đi mở cửa, tiễn Lâm Y ra ngoài. Lưu Hà vừa buồn cười vừa hâm mộ, cẩn thận đỡ Lâm Y về lại phòng Dương thị, nói nhỏ. “Nô tỳ không hâm mộ Đại phu nhân, chỉ hâm mộ Nhị thiếu phu nhân”.

Lâm Y nhoen miệng cười, không nói tiếp, tiến lên hành lễ chào Dương thị, vào nhà ngủ.

Ngày hôm sau, Trương Trọng Vi và Triệu hàn lâm đi làm thủ tục cầm cố phòng trước, lại nhờ Triệu hàn lâm đến Hàn Lâm viện làm việc, tiện thể xin nghỉ dùm mình, sau đó chàng dẫn gia đình đến ao nước thổi đo đạc diện tích, đợi thăm dò tình huống xong mới đi hướng Sở tu hoàn.

Viên quan ở Sở tu hoàn chờ đã lâu, thấy Trương Trọng Vi thì cười đơn đả. “Trương biên tu sao bây giờ mới tới, Ki đại quan nhân đến năn nỉ mấy lần, chúng tôi đều giữ chữ tín, cần rằng giữ lại ao nước cho Trương biên tu”.

Ki Côn còn chưa hết hy vọng? Không biết là thật hay giả, miễn sao ao nước còn đó là được, Trương Trọng Vi lười hỏi nhiều, tiếp nhận khế ước đọc kỹ, quả nhiên không ngoài dự đoán, diện tích trên khế ước dôi ra hai phần, chàng âm thầm buồn cười, vẫn như lần đầu tiên, không nhiều hơn nửa li, chẳng biết có phải bọn họ nê mặt Âu Dương tham chính hay không.

Viên quan Sở tu hoàn cười tủm tỉm nhìn Trương Trọng Vi không nói hai lời, sáng khoái kí lên khế ước, nghĩ bụng đồng nghiệp nói quả không sai, giao tiếp với người thành thật dễ hơn nhiều, sau này chỉ cần có đất hoang không ai thèm, cứ bán hết cho Trương Trọng Vi.

Trương Trọng Vi ra ngoài một chuyến, làm xong hai chuyện, tâm tình thư thái, tiện đường mua ít mứt ô mai mang về cho Lâm Y đang mang bầu ăn.

Lâm Y ngâm một viên, chua đến nhăn mặt, vội nói. “Em không thích ăn cái này, lần tới đừng mua”.

Trương Trọng Vi gãi đầu, nói thảm. “Không phải nói ai có bầu cũng thích ăn chua sao?”.

Lâm Y nghĩ khẩu vị mỗi người mỗi khác, có gì kì quái đâu.

Trương Trọng Vi lấy trong người ra hai phần khế ước, một phần là nhà ở, một phần là mua đất. Lâm Y cảm, lòng tràn đầy vui mừng, thành thật khen ngợi chàng hết lời, thưởng hết phần mứt ô mai còn lại cho chàng ăn.

Trương Trọng Vi nhìn ô mai sâu khổ, nói. “Triệu hàn lâm vội vã dùng tiền, nói nửa ngày sẽ dọn nhà trống ra, chúng ta buổi chiều có thể chuyển nhà”.

Lâm Y cao hứng nói. “Nhanh như vậy? Mau nói bọn họ thu dọn hành lý”.

Trương Trọng Vi chỉ ý bảo nàng nhìn ra cửa sổ, nói. “Còn cần em phân phó sao, lúc về, hai người Lưu Hà Lưu Vân đã chực ngay cửa, vừa nghe buổi chiều chuyển nhà được, đã sớm đi thu dọn”.

Lâm Y trông ra sân, quả nhiên người hầu đang thu dọn quần áo phơi ngoài sân, cười nói. “Hắn là chán ngán ngủ bàn rồi”. Nói xong gọi Tiểu Khẩu tử, sai đi mời Trương Bát nương đến.

Trương Bát nương ngay ở mặt trước, giấy lát đã tới, hỏi. “Tam nương tìm em có việc gì?”.

Lâm Y nói. “Chúng ta tìm được phòng ở, ngay ở sau lưng, buổi chiều liền chuyển nhà”.

Trương Bát nương luyến tiếc không nỡ nàng đi, chờ nghe được là nhà Triệu hàn lâm, gần ngay sát bên, mới cười. “Buổi chiều em đến hỗ trợ”.

Lâm Y nói ra thu hồi thím Dương và Thanh Miêu cho cô biết. “Chị bụng lớn, cần có người chăm sóc, Bát nương từ tìm chương quây và đầu bếp khác chắc cũng không khó khăn lắm”.

Thím Dương phải đi, Trương Bát nương không sao, chính cô cũng có thể làm chương quây, nhưng Thanh Miêu nắm giữ rất nhiều công thức độc môn, Thanh Miêu mà đi thì ai làm được?

Lâm Y gặp Trương Bát nương nhìn mình trông mong, cười nói. “Những món ăn đó người ta không biết thì thôi, chẳng lẽ em cũng không biết? Lúc trước còn ở Mi Châu, chị đã nấu biết bao lần cho em ăn”.

Trương Bát nương đỏ mặt, lí nhí. “Tay nghề của em chị biết mà, bảo em nói phương pháp thì được, đích thân ra tay thật là không thể”.

Lâm Y cười. “Cần gì tự em xuống bếp, chọn một người tin được, dạy cách nấu là xong”.

Trương Bát nương bắt được hy vọng, cầm tay Lâm Y, hỏi. “Tam nương cho em dạy người khác bí quyết?”.

Lâm Y hào phóng trả lời. “Cũng không phải tuyệt kĩ độc môn gì, chút mẹo tâm đắc thôi, em cần cứ dùng, hơn nữa em vì việc làm ăn nhà mình, hẳn là sẽ không dạy lung tung ra ngoài”.

Trương Bát nương gật đầu. “Sự tình liên quan đến kinh doanh đương nhiên chỉ dạy cho người tin được”. Lại năn nỉ Lâm Y. “Em là cái miệng thùng không dùng được, Thanh Miêu có rảnh rồi mong cô ấy đến giúp em”.

Lâm Y cười. “Không cần mong, cứ nhớ rõ trả tiền công là được”.

Trương Bát nương lại ngồi một chút, gặp Tiểu Khẩu tử đi vào thu dọn hành trang liền đứng dậy cáo từ, quay về đằng trước. Thanh Miêu chấp chương bếp riêng, Trương Bát nương chưa tìm được người kế nhiệm, cô còn chưa thoát thân được; nhưng thím Dương thì trở lại ngay, vừa giúp đỡ đóng gói hành lý vừa hô to rằng vẫn là ở nhà mình thoải mái.

Thím Dương và Tiểu Khẩu tử còn bận bịu chưa xong, Lưu Vân lén lút tiến vào, quỳ xuống sát ghế Lâm Y ngồi, lau nước mắt tổ khổ rằng bàn cứng, Lưu Hà thì ồn ào, vân vân.

Lâm Y nhìn buồn cười, hảo ngôn an ủi cô ta. “Ta biết, tội nghiệp các cô ngủ mấy tháng trên bàn, đúng là bản khoản lắm. Cô yên tâm, đợi chuyển tới nhà mới, nhất định có giường có chăn nệm êm cho cô ngủ”.

Lưu Vân tươi cười, nhưng nước mắt vẫn còn lưu trên mặt, nói. “Nhị thiếu phu nhân, Lưu Hà ý cô ta là di nương, suốt ngày bắt nạt nô tỳ, nếu không phải nô tỳ nhường nhịn, chỉ sợ đã bị cô ta đánh hỏng rồi, về sau Đại lão gia thấy trách tội...”.

Lúc này Lâm Y nhìn thấy Lưu Hà vào phòng, liên tục nháy mắt ra dấu cho Lưu Vân, ý bảo cô ta im miệng. Nhưng Lưu Vân cảm xúc dâng trào, nhất thời không lưu ý, vẫn tiếp tục lải nhải.

Lưu Hà đứng sau lưng nghe, răng nghiến ken két, sấn lên mấy bước nắm tóc Lưu Vân, đánh cho cô ta mấy tát, mắng. “Vốn chưa từng đánh cô, nhưng cô đã nói vậy, tôi liền đánh, miễn cho có tiếng mà không có miếng”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 223: Chuyển vào nhà mới

Lưu Vân suy tính gì Lâm Y quá rõ, chuẩn là muốn được một mình một phòng ở nhà mới đây, nàng cũng không muốn cho một nha hoàn đãi ngộ như vậy, bằng không tất cả đều theo tiêu chuẩn đó, phòng đâu ra đủ để phân? Nhưng nói thẳng ra nhất định sẽ bị Lưu Vân đeo bám năn nỉ, nàng không muốn mang bầu một mối còn phí sức vì những thứ này. Nàng đỡ lấy đầu, rên một tiếng “Ồi”, đồng thời nhìn qua phía thím Dương.

Thím Dương thấy bọn họ tới phiên Lâm Y, đã sớm không kiềm chế được, vừa nhận ánh mắt ám chỉ của Lâm Y, liền sấn tới mỗi tay nắm cổ một người, toàn ném ra ngoài.

Lưu Hà và Lưu Vân còn chưa hoàn hồn, cửa phòng liền rầm đóng lại, thím Dương ở trong nằng nặc vọng ra, giáo huấn cả hai. “Nhị thiếu phu nhân đang có thai, các người tới tranh cãi âm ỉ là rắp tâm gì? Nếu chọc tức Nhị thiếu phu nhân, các người chịu nổi hậu quả không? Các người là người trong phòng Đại lão gia, có gì oan khuất tự tới mà nói cho Đại phu nhân đi”.

Lưu Vân mếu máo nói. “Đúng tôi là người trong phòng Đại lão gia, nhưng ở Đông Kinh là Nhị thiếu phu nhân đương gia, không tìm thiếu phu nhân thì tìm ai?”.

Đáng tiếc cách một lớp cửa, cũng không biết thím Dương có nghe hay không, chờ một hồi vẫn không thấy động tĩnh gì. Lưu Hà nhìn quỹ kế của Lưu Vân thất bại, vô cùng cao hứng, đắc ý đảo đạt phe phẩy khăn tay, nói. “Chờ chuyển sang nhà mới, nhất định sẽ cho tôi một phòng riêng, tôi phải đi qua dọn dẹp trước mới được”.

Lưu Vân nắm khăn tay vừa mới lau nước mắt, hung hăng vò nát, sau đó chạy vào phòng Dương thị, quỳ xuống nói. “Đại phu nhân, chuyển nhà xong, phân phòng chung riêng ra sao nô tỳ không cần, nhưng nô tỳ thờ ở chuồng ngựa chứ nhất định không ở chung với Lưu Hà”.

Dương thị nói. “Chuyện phân phòng do Nhị thiếu phu nhân định đoạt, có điều vì sao người không muốn ở chung với Lưu Hà?”.

Lưu Vân đang định mở miệng, đã thấy Lưu Hà đi theo vào, đành phải ngậm lại.

Lưu Hà mắng. “Nói đi, sao lại không nói tiếp?”. Nói xong cũng quỳ xuống, mách lại với Dương thị. “Đại phu nhân, vừa rồi Lưu Vân vu hãm nô tỳ đánh cô ta trước mặt Nhị thiếu phu nhân, cầu Đại phu nhân minh giám”.

Dương thị vỗ xuống tay vịn ghế, cả giận nói. “Ai cho phép các người phiền nhiễu Nhị thiếu phu nhân? Làm thiếu phu nhân động thai khí, các người chịu trách nhiệm như thế nào?”.

Lưu Hà vội phân bua. “Nô tỳ không đi phiền Nhị thiếu phu nhân, là Lưu Vân mong ngóng chuyện phân phòng chạy tới, bị nô tỳ phát hiện”.

Lưu Vân bác bỏ. “Cô dám nói cô không phiền? Trước mặt Nhị thiếu phu nhân, cô liền đánh tôi mấy cái tát”.

Dương thị không thèm nghe bọn họ phân trần, gọi thím Dương tới hỏi cận kề, biết được cả hai đều có phần, phạt tiền tiêu vật hàng tháng của bọn họ mỗi người hai mươi văn. Hai mươi văn chỉ đáng tiền mấy cái bánh bao, nhưng hai người đều ngậm miệng, nhất là Lưu Vân, thì ra tiền tiêu vật hàng tháng của cô ta chỉ có năm mươi văn, lần này coi như mất một nửa; tiền tiêu vật hàng tháng của Lưu Hà cũng không nhiều, gần một trăm văn, bởi vậy trong lòng cũng đau như cắt.

Nhà họ Trương từ trên xuống dưới chỉ có tiền tiêu vật của bọn họ là thấp nhất, ngay cả Tiểu Khẩu từ hàng tháng cũng có thể lãnh được hai trăm văn, nhưng không phải Lâm Y cắt xén, mà là Dương thị đưa ra, bảo rằng chức trách của thiếp thất là hầu hạ lão gia, nay Trương Đồng không ở Đông Kinh, bọn họ không có chuyện gì cần làm, liền chỉ lãnh được một phần tiền tiêu vật.

Lưu Vân nghĩ tới tiền tiêu vật tháng sau chỉ còn lại ba mươi văn, thương tâm khóc đứng dậy, vừa ra cửa phòng liền oán giận. “Dù chúng ta không thể đi theo hầu hạ Đại lão gia, nhưng cũng tận tâm hầu hạ Đại phu nhân, vì sao chỉ có thể nhận được bấy nhiêu tiền?”.

Lưu Hà thảm than, thân là thiếp thất, mệnh không nằm ở tay mình kia, có nhiều tiền cũng dùng gì được, cô ta chỉ cần thân phận là đủ, mới nói. “Cô ăn uống đều do trong nhà lo, quần áo bốn mùa có Đại phu nhân phân phát, cần tiền dùng chỗ nào? Năm mươi văn là đủ rồi”.

Lưu Vân trừng hai mắt đăm lẹ, nói. “Cũng phải mua chút son phấn chứ”.

Lưu Hà liếc ngang cô ta, nói. “Đại lão gia không ở Đông Kinh, cô tô son điểm phấn cho ai xem?”.

Lưu Vân há miệng thờ đốc, không biết cãi gì nữa, bại trận. Lưu Hà thỏa mãn, không còn uể oải vì bị phạt hai mươi văn nữa, tươi cười đầy mặt quay về trong phòng, giúp Dương thị thu dọn hành trang, hiến ân cần.

Ăn cơm trưa xong, Lâm Y liền sai người hầu qua bên kia quét tước phòng ở, lại dặn gia đình khiêng rương, cả nhà dời qua. Nhà họ Triệu cách có mấy bước, trong lúc người hầu khiêng đồ đạc, Lâm Y cùng Trương Trọng Vi và Dương thị đi qua, phân phòng ở.

Nhà giữa ba gian, chiếu theo ý Dương thị, lấy gian giữa làm phòng khách, bà ở gian phía đông, vợ chồng Trương Trọng Vi ở gian phía tây. Lâm Y đi dạo một vòng, phân cho gia đình ở sương phòng ngay gần cổng, phía đông còn lại hai gian, gian giữa cho Lưu Vân và Tiểu Khẩu từ ở, gian gần phòng Dương thị cho Lưu Hà ở. Phía tây gian giữa cho thím Dương ở, gian gần phòng vợ chồng Lâm Y cho Thanh Miêu ở.

Lâm Y phân phòng xong, có ý hỏi Lưu Vân. “Không để cô và Lưu Hà ở chung, vừa lòng chưa?”.

Lưu Vân khóc không ra nước mắt, cô ta ở chung với Lưu Hà, tốt xấu người khác còn nhìn ra thân phận cô ta có khác, bây giờ chen chúc trong một gian với Tiểu Khẩu từ, người người đều nghĩ cô ta là nha hoàn bình thường.

Phân phòng xong, đồ đạc cũng chỉnh tề, Lâm Y đang định bước vào phòng, có gia đình lên tiếng. “Các chủ từ, nhà cũ còn một nha hoàn giặt quần áo, có cần gọi về đây luôn không?”.

Lâm Y bấy giờ mới sực nhớ, trong nhà còn một gian tể do Vương hàn lâm phái tới, an bài sao mới tốt đây? Cho cô ta ở trong nhà, ngủ cũng chẳng an tâm, đặt bên ngoài lại phải thuê nhà khác cho cô ta ở, tiêu tốn tiền bạc. Dương thị cũng nhăn mày buồn rầu. Cuối cùng vẫn là Trương Trọng Vi không đương gia ra một chủ ý, nha hoàn giặt quần áo thôi, có tư cách gì ở nhà ngồi, cứ ở ngoài sân, đắp cái lều dựa vào góc tường, che gió che mưa là được.

Dương thị và Lâm Y đồng ý, lúc này sai gia đình đi tìm vật liệu, dựng lều xong, gọi nha hoàn kia chuyển vào, vẫn giặt quần áo người hầu nhà họ Trương như cũ.

Cả gia đình an trí thoả đáng xong, Lâm Y về phòng nghỉ ngơi một chút, nhìn ngoài cửa sổ ra phía sau nhà, phát hiện có một khoảnh vườn nhỏ, lập tức nổi lên hưng trí, lôi kéo Trương Trọng Vi ra ngoài nhìn xem. Vườn cũng dọn dẹp chỉnh tề, trồng nhiều hoa cỏ, tuy rằng không phải giống hoa gì quý báu, nhưng cũng nở rộ rõ, khiến người ta lưu luyến. Lâm Y thông thả rảo bước, đồ đạc một phen, cười nói. “Diện tích quá nhỏ, đáng tiếc không phải nhà mình, bằng không trồng ít rau củ, khỏi cần ra phố mua”.

Vừa dứt lời, chợt nghe từ phòng Dương thị truyền ra một tiếng cười nhẹ, nhưng lập tức khác chế. Lâm Y nhận ra là giọng Dương thị, nhất định đang cười nàng kém phong nhã, lại sợ nàng tổn thương. Nàng cũng hiểu bản thân quá mức tục khí, vườn hoa đang nở đẹp thế này lại muốn trồng rau củ, không khỏi đồ bưng mặt, bỏ nhào vào lòng Trương Trọng Vi che giấu mặt mũi.

Trương Trọng Vi cũng giống Lâm Y, từ nhỏ sinh trưởng ở nông thôn, không giống Dương thị cả đời đều ở chốn kinh thành, bởi vậy chàng thấy ý tưởng của Lâm Y mới bình thường, trồng hoa đẹp thì đẹp nhưng vô dụng, không bằng trồng rau đậu.

Hai vợ chồng thưởng hoa một lát, muốn ngồi uống chén rượu lại sợ gió thổi lạnh, đành trở về phòng. Không lâu sau, Tiểu Khấu từ đến ôm chăn nệm của Lâm Y, cũng mang theo phân phó của Dương thị, vẫn để cho Lâm Y buổi tối qua ngủ trong phòng bà.

Tiểu Khấu từ ôm chăn nệm đi rồi, Lâm Y cũng định đi qua, bị Trương Trọng Vi bắt lấy, lưu luyến không rời, nói. “Gọi em ban đêm qua đó ngủ, lúc này còn sớm, ăn cơm chiều rồi tính sau”.

Lâm Y nghe lời ngồi xuống, tâm sự một lúc, đùa giỡn một chút, Trương Trọng Vi nhớ tới “ngũ cô nương” ngày đó, bắt Lâm Y hành động một phen mới buông tha nàng.

Người một nhà đã lâu chưa được ở nơi nào rộng rãi, tất cả đều hưng phấn, cơm chiều xong nói chuyện phiếm quên cả trời đất, đêm khuya mới ngủ.

Dù sao phòng ở cầm cố chỉ có hai tháng, nghĩ ra đại kế kiếm tiền cấp bách hơn. Nay Âu Dương tham chính được trọng vọng, Lâm Y liền nói Trương Trọng Vi xin nghỉ nhiều mấy ngày, ở nhà mưu hoa mảnh đất vừa mới mua.

Trương Trọng Vi vuốt ấn tín của quan phủ trên khế ước, cười nói. “Lần trước là dọn trái cây thối, nay lại lấp ao nước thối”.

Lâm Y nhìn chàng vui vẻ, nói. “Nhà Tiểu tẩu từ làm việc không tệ, vẫn nhờ bọn họ vậy”.

Trương Trọng Vi gật đầu đồng tình, vui rạo rức nhìn địa khế mấy lần mới giao cho Lâm Y đem cất, bản thân tự đến tìm có nói dối Dương thị, xưng rằng đồng môn cùng thi hội năm ấy mời chàng đi uống rượu, sau đó ra công. Chàng đến nhà họ Tiểu, nói rõ ý định, vợ chồng Tiểu Đại dựa vào làm việc đủ thứ để kiếm cơm, có việc làm lý nào lại từ chối, huống chi bọn họ cũng từng dọn dẹp trái cây thối, xem như có kinh nghiệm nhận thầu.

Trương Trọng Vi dẫn bọn họ tới ao nước thối nhìn qua, nói. “Nếu có ai hỏi, mọi người chỉ cần nói là quan phủ tạo phúc cho dân chúng, muốn lấp ao nước, đừng nhắc tới tên ta, miễn cho lọt vào tai Đại phu nhân nhà ta, lại trách cứ ta làm việc không đàng hoàng”.

Vợ chồng Tiểu Đại vâng lệnh, vẫn chiếu theo giá lần trước, lãnh tiền, tự đi thuê người hỗ trợ.

Trương Trọng Vi tồn chưa tới một canh giờ đã làm thoả đáng mọi thứ, vô cùng cao hứng về nhà, đặc ý đào dật tranh công với Lâm Y. Lâm Y lại đẩy chàng ra ngoài, vội la lên. “Chàng nói với mẫu thân là hẹn với đồng môn, làm gì có ngâm thơ uống rượu nào chưa tới một canh giờ đã về rồi? Mau ra ngoài đi dạo, tốt nhất ăn cơm trưa rồi về”.

Trương Trọng Vi hối hận không thôi, nói dối gì không được, sao phải nói hẹn đồng môn ngâm thơ, tưởng tiết kiệm được thời gian về với nương tử, ai ngờ nửa ngày phải đi linh tinh cho hết thời gian. Chàng bắt đắc dĩ ra cửa, không biết đi đâu, đành phải về ao ước tự mình trông coi.

Vợ chồng Tiểu Đại vừa muốn thêm người, đang phân công nhiệm vụ, nhìn thấy Trương Trọng Vi quay lại, liền chạy tới nói. “Trương biên tu tới vừa vặn, có vị quan nhân họ Thi, không ngừng hỏi đồng hỏi tây, chúng tôi không biết trả lời sao, Trương biên tu gặp một lần vậy”.

Quan nhân họ Thi? Là Thi Côn tranh mua ao nước lúc trước? Trương Trọng Vi theo chân Tiểu Đại, gặp quả nhiên là anh ta.

Thi Côn cười hướng Trương Trọng Vi, nói a một tiếng, hỏi. “Không biết Trương hàn lâm lấp ao nước để làm gì?”.

Trương Trọng Vi thấy anh ta năm lần bảy lượt dây dưa, thật sự mất hứng, mặt lạnh như tiền, nói. “Tôi làm chuyện tốt cho dân chúng, lấp ao nước đi thôi”.

Thi Côn mỉm cười. “Ao nước lấp xong, không kém mảnh đất chất đồng trái cây thối, để không chẳng phải đáng tiếc?”.

Trương Trọng Vi sừng sốt, thế này mới nhớ tới, nhà chàng mua đất xây từ lâu đã truyền thành giai thoại, Thì Côn tuy rằng ở xa tận huyện Tường Phù nhưng là người làm ăn, sao lại không bắt được tin tức. Chàng âm thầm tự giễu, công phu nói xạo của mình thật là tệ, ở nhà ở ngoài hai lượt đều thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Trọng Vi ghen

Thì Côn thấy Trương Trọng Vi kinh ngạc không nói gì, nhắc lại vấn đề lần nữa, hỏi chàng sau khi lấp ao nước xong định xây gì trên đó.

Trương Trọng Vi sớm thương lượng với Lâm Y, nơi này chung quanh đều là nhà dân, cũng không sát đường, bởi vậy muốn xây một căn nhà hai sân, một sân để ở, một sân cho thuê. Nhưng chàng chán ghét Thì Côn dây dưa, không muốn nói cho anh ta biết, chỉ trả lời. “Nhà họ Trương chúng tôi muốn xây nhà gì đã có tính toán hết rồi, không cần Thì đại quan nhân quan tâm”.

Thì Côn nhận ra chàng khó chịu, vẫn không lùi bước, ngược lại tiến đến gần hơn, thấp giọng nói. “Trương biên tu, nghe tôi một câu, chờ ngài lấp ao nước xong, xây một khách sạn thanh nhã, bảo đảm ngài sẽ kiếm được số tiền lớn”.

Trương Trọng Vi nghĩ bụng, đúng là nói vậy, trong thành Đông Kinh khách sạn đều mở ở những con đường ngựa xe như nước, khách nơi xa đến ai lại thích ở nơi yên ắng như chỗ này. Chàng nhận định Thì Côn không tranh được ao nước nên cố tình tới tung hoành, bởi vậy không muốn nói chuyện với anh ta, chấp tay sau lưng vòng qua bên kia ao nước.

Thì Côn gặp Trương Trọng Vi không để ý tới mình, vẻ mặt hiện lên sự thất vọng. Tiểu Đại trộm nhìn anh ta, khe khẽ nói nhỏ với Tiểu tẩu tử. “Nhìn Thì đại quan nhân kia kìa, cũng đâu phải nhà hán, quần gì xa tới chuyện của Trương biên tu, thật là không trâu bắt chó đi cày xen vào việc người khác, lại một bộ vô cùng đau đớn, thật kì quái”.

Trương Trọng Vi đứng ở bờ bên kia một lát, không thấy Thì Côn đi theo, nhìn quanh quần cũng đã mất bóng dáng anh ta, thế này mới tươi cười trở lại. Chàng đứng một lúc, mùi hôi trong ao nước bốc lên không chịu nổi, cảm khái bản thân vào thành quá lâu, không chịu khổ bằng khi còn ở nông thôn, coi như đi uống rượu với đồng môn về sớm, giữa trưa vẫn là về nhà ăn cơm thôi.

Buổi trưa, Trương Trọng Vi đi vào cổng, cố ý than thở đồng môn không đãi cơm để gạt Dương thị, chọc Lâm Y buồn cười không thôi. Ăn cơm xong, Lâm Y kéo chàng vào phòng, hỏi. “Đi dạo ở đâu rồi?”.

Trương Trọng Vi nói. “Còn ở đâu nữa, chỉ có thể tới ao nước đi lòng vòng, đụng phải một người dai nhách”. Chàng kể lại chuyện gặp Thì Côn cho nàng nghe, lại nói. “Nurong tử, hán thế nhưng lại khuyên chúng ta xây khách sạn, còn nói chỗ đó xây khách sạn trang nhã sẽ kiếm được nhiều tiền, em nói có buồn cười không?”.

Lâm Y lấy làm lạ, nơi yên ắng không hợp buôn bán, quy luật này mọi người đều biết. Thì Côn ra chủ ý như vậy, nếu là để gạt người thì thủ đoạn quá ngây thơ đi, chẳng lẽ anh ta thực sự có cao kiến?

Đang cân nhắc, Tiểu Khẩu tử đến bẩm báo, xưng rằng người bị Thanh Miêu mắng đi ngày đó lại tới nữa. Trương Trọng Vi cả kinh. “Chẳng lẽ vẫn là Thì Côn?”. Chàng đi ra ngoài nhìn, quả đúng chính là Thì Côn, đứng ở cửa, tươi cười cúi chào, thờ dài, bảo rằng mình đặc biệt đến bái kiến Trương biên tu, có chuyện tâm sự với Trương biên tu.

Trương Trọng Vi khỏi cần suy nghĩ, chuẩn bị cho gia đình đuổi người, Tiểu Khẩu tử chạy tới nói nhỏ với chàng : Lâm Y muốn gặp thử Thì đại quan nhân.

Trương Trọng Vi giật mình, vào nhà hỏi Lâm Y. “Nurong tử, người này bám dai như đĩa, em muốn gặp hán làm chi?”.

Lâm Y trả lời. “Em là phụ nữ, gặp anh ta làm chi đâu, chỉ muốn tránh mặt sau bình phong nghe chàng hỏi anh ta mấy câu thôi”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Nurong tử muốn hỏi gì? Là định nhờ ta mắng cho hán mấy câu?”.

Lâm Y nhẹ nhàng lắc đầu, ngoắc gọi chàng đi qua, ghé lỗ tai thì thầm. Trương Trọng Vi nghe xong ý tứ Lâm Y, không mấy đồng tình, nhưng chuyện mua đất xây nhà vốn là chủ ý của nàng, đành phải theo nàng, mời Thì Côn đi vào.

Thì Côn nhiều lần vấp phải trắc trở, hôm nay rốt cuộc có thể vào nhà nói chuyện, thập phần quý trọng cơ hội, ngồi xuống lập tức đi vào chính đề, vẫn là xây khách sạn.

Trương Trọng Vi ngồi trước bình phong, chiếu theo ý Lâm Y, hỏi. “Nơi hẻo lánh im ắng như vậy, xây khách sạn cho ai ở? Hơn nữa triều đình vừa hạ lệnh cấm, quan viên không được kinh thương”.

Thì Côn cười nói. “Không phải khách sạn bình thường, là một toà đại viên, chia làm các viện nhỏ, thiết kế tinh xảo, đặt tên tao nhã, chuyên môn cho học trò vào kinh đi thi và quan viên đưa gia quyến vào kinh nhậm chức thuê...”.

Chỗ ngồi của Trương Trọng Vi nhìn ra phía trước có thể thấy Thì Côn, nhìn ra phía sau sẽ thấy Lâm Y, lỡ tai chàng nghe Thì Côn nói, ánh mắt thoáng nhìn đằng sau, vừa vận nhìn thấy Lâm Y tập trung lắng nghe, ánh mắt sáng lấp lánh, hẳn là cảm thấy đề nghị của Thì Côn rất khả thi.

Lúc nương tử nhìn mình, ánh mắt chưa bao giờ sáng như vậy, trong lòng Trương Trọng Vi ần ần chua chát, không khách khí ngắt lời Thì Côn, nghi ngờ. “Xem anh nói ba hoa chích choè, sao bản thân không tự xây đi, không sợ nói cho chúng tôi biết lại bị đoạt mất cơ hội đi đâu?”.

Thì Côn đứng dậy vãi một vãi, cười nói. “Trương biên tu ban nãy cũng nói triều đình có lệnh cấm, nhà ngài làm quan, cho dù biết được xây khách sạn kiếm tiền cũng khó làm tốt việc kinh doanh này”. Lúc anh ta vào nhà, liền nhìn ra sau bình phong có một người giấu mặt, mặc dù không rõ là nam hay nữ, nhưng theo anh ta đoán, đó mới là người quyết định, nghĩ đoạn anh ta cũng chấp tay vãi chào bình phong, nói. “Nếu trương biên tu chịu xây khách sạn theo bản vẽ của tôi, tôi nguyện ý kí khế ước ngay bây giờ, đặt cọc tiền, chờ khách sạn xây xong sẽ mua đứt”.

Ao nước còn chưa lấp xong đã có người chịu mua, đối với người kinh doanh nhà đất như Lâm Y mà nói thực sự là một tín hiệu đáng mừng. Lâm Y ngồi sau bình phong, liên tục nháy mắt với Trương Trọng Vi, để chàng lưu lại đường sống với Thì Côn, ngày sau lại đến bàn tiếp.

Nhưng Trương Trọng Vi nhìn Thì Côn hướng bình phong thờ dài, tức giận ghê gớm, làm sao để ý tới ánh mắt Lâm Y, dứt phắt dậy, xanh mặt kêu tiền khách.

Thì Côn ngó ra, không biết bản thân nói câu nào đắc tội Trương Trọng Vi, muốn hỏi rõ ràng, ngắt nổi Trương Trọng Vi đã quay lưng, rơi vào đường cùng, chỉ phải cáo từ.

Lâm Y cũng ngạc nhiên, bước ra khỏi bình phong, chất vấn Trương Trọng Vi. “Chúng ta xây nhà không phải vì kiếm tiền sao? Tiền đưa tới cửa, chàng lại đẩy ra ngoài là có gì?”.

Nàng nói một hơi, thấy Lưu Vân và đám người lơ dờ bên ngoài, bước nhanh sang, tức giận đóng cửa cái rầm, khiến bọn họ sợ tới mức rụt cổ.

Trương Trọng Vi thấy nàng hành động mạnh mẽ, nhíu mày nhắc nhở. “Em để ý chút, đang có bầu đấy”.

Lâm Y cá giận. “Chàng biết ta đang có bầu sẽ không nên chọc ta tức giận. Dặn chàng hỏi mấy câu, chàng chưa hỏi xong đã đuổi khách, chàng nói thật đi, tại sao chàng không muốn Thì đại quan nhân này mua của chúng ta?”.

Trương Trọng Vi á khẩu không trả lời được, chẳng lẽ chàng nói là vì Thì Côn nhìn chăm chú về phía bình phong? Bình phong thật ra dày lắm, căn bản không thấy rõ mặt. Chàng vốn đuối lý, đang chuẩn bị nhận thua, lại nhớ tới ánh mắt Lâm Y sáng long lanh, trong lòng như một biển dấm chua lè, mới cứng rắn nói. “Không cho hấn mua là không cho hấn mua”. Nói xong không đợi Lâm Y lên tiếng, tung cửa đi rồi.

Hai vợ chồng chưa bao giờ cãi nhau một câu, ngẫu nhiên to tiếng một lần khiến tất cả người hầu đều bị dọa, trốn hết vào phòng không dám lên tiếng. Trương Trọng Vi mặc dù bước đi, rớt cuộc vẫn nhớ thương Lâm Y mang bầu vất vả, liền chỉ vào Tiểu Khẩu tử, nói. “Đi vào nhìn Nhị thiếu phu nhân, chớ để ném vỡ đồ đạc nguy hiểm”.

Bộ dáng đóng cửa mạnh mẽ của Lâm Y ban nãy Tiểu Khẩu tử có thấy, cô nàng mím môi, tự nhiên nhiệm vụ sứ giả hoà bình lại rơi trúng đầu mình. Nhưng mệnh lệnh của Nhị thiếu gia, Tiểu Khẩu tử không dám cãi, đành rón rén bước vào phòng Lâm Y.

Trương Trọng Vi rất tức giận, không phải là tức Lâm Y, mà là tức chính mình, tại sao không có bản lĩnh khiến Lâm Y cũng nhìn mình với ánh mắt lấp lánh như vậy. Nổi buồn lấp kín con tim, chàng ra khỏi cửa viện, muốn đi uống chén rượu, một con say giải ngàn sầu, chưa đi quá cửa đã bị Lưu Hà gọi lại, xưng rằng Dương thị cho mời.

Trương Trọng Vi đành quay đầu đi gặp Dương thị, Dương thị cũng nghe thấy cặp đôi cãi nhau, không hỏi nguyên do, trước trách cứ Trương Trọng Vi một trận, mắng chàng không biết đau lòng vợ, khiến Lâm Y giận. Trương Trọng Vi nghe, càng cảm thấy bản thân có lỗi, vô dụng, nghe răn dạy xong, cũng không đi uống rượu nữa, ra ngoài mướn con ngựa chạy thẳng tới huyện Tường Phù, tìm Trương Bá Lâm tâm sự.

Lúc Trương Trọng Vi đến huyện Tường Phù, Trương Bá Lâm còn đang ở nha môn làm việc, nghe huynh đệ tới, vội vàng xin nghỉ, ra khỏi nha môn đón chàng, kì quái hỏi. “Sao cậu không vào nhà mà lại tới đây? Hay là có việc?”.

Trương Trọng Vi rầu rĩ nói. “Không có việc gì, chỉ là tìm ca ca uống chén rượu”.

Trương Bá Lâm tưởng chú em gặp chuyện phiền lòng chồn quan trường, dẫn Trương Trọng Vi đi tầu lâu, chọn gian mỹ các ngồi, hỏi cặn kẽ nguyên do.

Trương Trọng Vi chẳng qua là ghen, cộng thêm hận bản thân không có bản sự dỗ nương tử an tâm, bảo chàng sao nói thật ra được? Chỉ biết châm đầy hai chén rượu, đưa cho Trương Bá Lâm một chén, uống cạn một hơi, nói. “Em chỉ tìm ca ca uống rượu thôi, không có gì đâu”.

Về mặt chàng sầu khổ như vậy sao Trương Bá Lâm có thể nhìn không ra, vội hỏi. “Ở Hàn Lâm viện không thuận lợi?”.

Trương Trọng Vi lắc đầu, nói. “Đang thời buổi hoà bình thanh nhàn thì có gì không thuận lợi đâu?”.

Trương Bá Lâm hơi yên tâm, lại an ủi chàng. “Cậu có Âu Dương tham chính nâng đỡ, lên chức là sớm hay muộn thôi, không cần sầu lo”.

Trương Trọng Vĩ gạt đầu, lại cụng chén với Đại ca. Trương Bá Lâm nhìn thái độ chú em, quả thật không giống buồn bực chuyện làm quan, anh ta dợm nhấp chén rượu lên môi, nhưng chưa uống, cân nhắc một hồi, chợt loé ra suy nghĩ, buông chén, vờn cánh tay quàng qua cổ Trương Trọng Vĩ, sáp lại cười cười. “Huynh đệ tốt, nói cho ca ca, có phải em đâu có bầu, cậu phòng không tịch mịch, muốn tìm một người ầm giường?”.

Tự nhiên lòi đầu ra vụ này? Trương Trọng Vĩ chưa kịp phản ứng, đờ người ra. Trương Bá Lâm nhìn chàng ngây ngốc, còn tưởng mình nói trúng tâm đen, vỗ vỗ chàng, cười hóm hờ. “Cậu yên tâm, chuyện này giao cho ca ca, quyết không làm cho bá mẩu và em đâu biết”.

Trương Trọng Vĩ đã phục hồi tinh thần, lắc người trốn ra, nói. “Ca ca nói giỡn, em không mê cái này”.

Chuyện mua vui tìm hoan đều phải tự nguyện, Trương Bá Lâm không ép buộc, chỉ thấy lạ. “Công việc cũng không, việc tư cũng không, vậy cậu sâu đâu mặt là vì cái gì?”.

Trương Trọng Vĩ tiếp tục nâng chén, không lên tiếng. Trương Bá Lâm đoán tiếp. “Đắc tội bá mẩu?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Phương thị thay đổi

Trương Trọng Vĩ vẫn im lặng, chỉ vùi đầu uống rượu sầu, khiến Trương Bá Lâm sốt ruột, bỏ chén xuống bàn, nói. “Cậu chỉ biết uống mà không nói lời nào, vậy gọi anh tới làm khách chi vậy, anh đi làm chậm trễ công việc ở nha môn”.

Trương Trọng Vĩ thấy Đại ca nóng nảy, mới kéo anh ta một phen, định kể tình hình thực tế, nhưng lời nói ra miệng lại nuốt xuống, không phải chàng không muốn kể, mà là không dám kể, một bình dấm chua ghen tuông nếu nói ra, khiến Trương Bá Lâm hiểu lầm danh tiết của Lâm Y thì thế nào cho phải? Vì thế đứng dậy, chấp tay xin lỗi Trương Bá Lâm, dối rằng bản thân vừa chuyển nhà, tâm tình chưa ổn định.

Trương Bá Lâm tuy không tin lời này, nhưng Đại phòng chuyển nhà vẫn là lần đầu anh ta nghe thấy, thân thiết hỏi thăm quen cả chủ đề ban đầu. Trương Trọng Vĩ kể cho anh ta nghe về nơi ở mới, Trương Bá Lâm lúc này tỏ vẻ muốn dẫn gia đình đến chúc mừng tân gia. Trương Trọng Vĩ nói. “Ca ca không cần khách khí như thế, phòng kia là cầm cố cho người ta thôi, cũng không phải nhà mình, tân gia gì đâu”.

Trương Bá Lâm nói. “Chẳng lẽ không cho chúng ta đến nhìn chỗ ở mới của mọi người cho biết nơi biết chốn, mai mốt còn ghé thăm sao?”.

Anh ta đã nói đến độ đó, Trương Trọng Vĩ còn biết làm sao nữa, uống rượu xong liền theo anh trai về nhà gặp những người khác ở Nhị phòng, kể chuyện chuyển nhà, mời bọn họ rảnh rỗi tới chơi.

Vì không định ngày cụ thể, Trương Trọng Vĩ coi như là mời xã giao, vẫn chưa coi là đại sự gì, ban đêm về nhà xong cũng không báo lại cho Dương thị, lặng lẽ mang theo một thân mùi rượu về phòng mình. Chàng đẩy cửa ra, theo thói quen gọi một tiếng “Nương tử”, không thấy ai trả lời mới nhớ ra, Lâm Y bây giờ hằng đêm đều ở chỗ Dương thị, trong gian phòng này chỉ có mình chàng thôi.

Chàng sờ ấm trà, là lạnh, ổ chăn, cũng là lạnh. Những thứ này không phải vì hôm nay cái nhau mà lạnh, nhưng vẫn khiến chàng ngồi ở mép giường thờ người ra. Vì uống rượu ban đêm, lại ngủ không an ổn, ngày hôm sau Trương Trọng Vĩ dậy trễ, mặt trời lên cao mới đến phòng Dương thị thỉnh an.

Dương thị thấy chàng đến muộn, tưởng chàng bắt mẩn bà trách cứ, vì thế cũng hơi giận, nói với Lâm Y. “Ta cứ tưởng Nhị lang ở lại huyện Tường Phù, thì ra đã trở lại”.

Trương Trọng Vĩ đỏ mặt, cuống quýt quỳ xuống, thỉnh tội. “Hôm qua con uống mấy chén rượu với ca ca, say ngủ quên mất canh giờ, đến thỉnh an muộn thân muộn”.

Dương thị nghe nói là say, làm sao nhớ trách móc con, liên tục gọi người, gọi thím Dương đi nấu canh giải rượu, gọi Tiểu Khẩu tử đi pha ấm trà mới. Trương Trọng Vĩ vội nói bản thân đã tỉnh, để Dương thị không cần bận rộn, Dương thị nào chịu nghe, vẫn lo trước lo sau không ngừng.

Trương Trọng Vĩ vụng trộm xem nét mặt Lâm Y, thấy gương mặt nàng hơi tái, giống như cũng ngủ không tốt, muốn hỏi lại sợ nàng còn tức giận, liền đến cạnh nàng ngồi xuống, tìm chủ đề. “Ta gặp ca ca ở huyện Tường Phù, ca ca nói mấy ngày nữa sẽ dẫn cả nhà tới mừng tân gia chúng ta”.

Lâm Y nghe xong không phản ứng, Dương thị ngồi gần đó nói. “Cũng không phải nhà mình, tân gia gì chứ”. Hỏi tiếp Trương Trọng Vĩ. “Thúc thúc và thím con đều đến?”.

Câu này là hỏi Trương Lương và Phương thị nhưng trọng âm lại đặt ở người sau. Trương Trọng Vĩ trong lòng run lên, hồi hận ghê gớm, Phương thị đến chỉ có bắt nạt Lâm Y thôi, êm đẹp nói chuyện này làm chi, thật là ngớ ngẩn, nói gì không nói lại nói này. Chàng thập phần trách mình lỡ miệng, tỉnh rượu rồi cũng muốn giả chưa tỉnh, nhận chén trà từ Tiểu Khẩu tử, uống hết một chén, lại nhận canh giải rượu của thím Dương, cũng uống luôn một tô.

Hương vị canh giải rượu thật không thể nào ngon, Trương Trọng Vi uống xong mới hỏi hận, mặt nhăn nhúm, vừa vặn hỏi Lâm Y. “Nương tử, có mứt hoa quả nhắm rượu không?”.

“Chàng không chịu đồng ý xây khách sạn bán, tiền đâu mà mua mứt hoa quả?”. Có chuyện làm ăn thì không làm, đêm về không báo, Lâm Y con tức chồng chất con tức, nghe vậy thốt lên.

Trương Trọng Vi sừng sốt, vội nhìn về phía Dương thị. Dương thị đương nhiên nghe được, hỏi. “Các con muốn xây khách sạn?”.

Lâm Y tự biết nói lỡ, vội che lấp. “Hôm qua chúng con vẽ chơi, chỉ là khách sạn giấy thôi, khách sạn...”.

Lâm Y hoảng lên lắp bắp, lại không biết nói sao cho tròn, mặt đỏ bừng lên, Dương thị thấy nàng như vậy, hiểu lầm thành lạc thú chốn khuê phòng của bọn họ, mặt cũng đỏ lên vì ngượng, phẩy tay nói. “Nhị lang mới uống canh tỉnh rượu, con dâu dìu Nhị lang về phòng nghỉ ngơi đi”.

Câu này nghe như kim bài miễn tử, Lâm Y bất chấp còn đang tức giận Trương Trọng Vi, đỡ chàng bước đi, một mạch trở lại phòng ngủ, mới vuốt ngực kêu lên. “Nguy hiểm quá”.

Trương Trọng Vi biết Lâm Y sẽ không dễ dàng buông tha mình, cố ý tỏ ra đáng thương, nằm oặt xuống giường, vừa che mắt ti hí nhìn trộm nàng, vừa suy yếu rên rỉ. “Vừa uống canh giải rượu xong, bao tử khó chịu quá”.

Lâm Y liếc chàng một cái, nói. “Bao tử khó chịu vì sao ôm đầu?”.

Trương Trọng Vi què quã, cuống quýt dời tay khỏi mắt kéo xuống bụng, tiếp tục rên rỉ. Lâm Y thật sự nhịn không nổi, bật cười, đến bên giường nắm lỗ tai chàng, hỏi. “Hôm qua mua bán tạm thời tính sổ, hỏi chàng trước, vì sao đi đêm không về nhà?”.

Trương Trọng Vi biện giải. “Về rồi, không tin em hỏi gia đình gác sân đi. Chỉ là về trễ, sợ đánh thức mọi người, mới không dám đi qua truyền tin”.

Lâm Y vẫn nắm lỗ tai chàng, cả giận. “Chàng đi không nói tiếng nào, ta cứ nghĩ chàng không về, lo lắng hải hùng cả đêm”.

Trương Trọng Vi đuối lý, không dám cầu xin tha thứ, chỉ có thể nhìn nàng đầy mong đợi, liên tục nói xin lỗi. Vợ chồng cãi nhau, muốn giảng hoà nhanh nhất là một bên chịu thua. Trương Trọng Vi nói xin lỗi xong, thái độ của Lâm Y liền thả lỏng, buông ra lỗ tai chàng, nói. “Lần sau không được viện cớ này nữa”.

Trương Trọng Vi ân cần kéo nàng ngồi xuống, hỏi nàng điểm tâm sáng ăn gì, bữa trưa ăn gì, Lâm Y chưa nguôi hoàn toàn, đẩy ra tay chàng, nói. “Còn một lời xin lỗi nữa”.

Trương Trọng Vi giả ngu cho qua. “Còn gì nữa, ta không nhớ”.

Lâm Y cũng không ép chàng, nói. “Không nhớ thì thôi, cứ làm theo lời em là được. Tối hôm qua chàng rời nhà trốn đi xong, ta đã phái người đi tìm hiểu, ao nước thối kia cách trường thi Lễ bộ chỉ một con phố, ở gần, chung quanh lại yên tĩnh, thích hợp đọc sách ôn thi. Thi đại quan nhân nói không sai, xây khách sạn chuyên cung cho học sinh đi thi ở đó là hay nhất. Hôm nay chàng đi tìm Thi đại quan nhân đi, thương lượng chuyện xây dựng, thái độ hoà hoãn thôi nhé, đừng hùng hăng hồ hồ với người ta”.

Nàng chỉ lo nói, không phát hiện ra máu ghen trong Trương Trọng Vi đã bốc lên, đang hừ mạnh. “Hôm qua ta đã nói rồi, chúng ta không làm ăn với hắn”. Trương Trọng Vi từ chối đề nghị của Lâm Y cái một.

“Tại sao?”. Thái độ Trương Trọng Vi kiên quyết như vậy khiến Lâm Y không buồn bực, chỉ thấy kì quái.

Tại sao ư? Bởi vì ánh mắt Lâm Y lấp lánh lúc đó hay vì Thi Côn vãi chào bình phong? Trương Trọng Vi không tiện nói, đành phải rút lui. “Em muốn xây khách sạn, chúng ta xây là được, chẳng lẽ nhất định phải bán cho Thi Côn?”.

Việc buôn bán quả thật không phải nhất định phải là Thi Côn, nhưng chủ ý là của anh ta, xây khách sạn lại gạt anh ta ra có bạc bẽo lắm không? Hơn nữa anh ta nguyện ý cung cấp bản vẽ, còn kí khế ước, đặt cọc trước nữa, chuyện tốt như vậy vì sao không đồng ý? Lâm Y nghĩ không ra.

Trương Trọng Vi có thể cảm giác được ánh mắt hoài nghi của Lâm Y đang quét lên quét xuống toàn thân mình, khiến chàng không được tự nhiên.

Lâm Y nhìn chàng hồi lâu thấy chàng vẫn không chịu nhả ra, đành phải nói. “Theo ý chàng cũng được, nhưng chàng phải nói cho ta biết tại sao không muốn buôn bán với Thi đại quan nhân?”.

“Hắn... Hắn...”. Trương Trọng Vi ấp úng mấy tiếng “Hắn” xong, rốt cuộc nghĩ ra được lý do nên hình. “Hắn tranh ao nước với chúng ta lúc trước, bây giờ ra chủ ý nhất định không có gì hảo tâm”.

Lâm Y biết, Trương Trọng Vi ngang bướng thì năm đầu trâu cũng không kéo lại được, nàng không muốn vì dây dưa việc này mà chậm trễ chuyện quan trọng hơn, ngồi xuống bàn, tự chăm mực vẽ vẽ, nghiên cứu nên xây khách sạn như thế nào.

Trương Trọng Vi bưng trà rót nước, ân cần hầu hạ một lúc mà Lâm Y vẫn không để ý tới chàng, cuối cùng tự chàng thấy không thú vị, đổi Thanh Miêu qua hầu hạ, bản thân thông thả ra khỏi viện, chuẩn bị tới ao nước thối trông coi. Chàng đi theo đại lộ mấy bước, gặp được gia đình Nhị phòng, Trương Bá Lâm tay dắt Trương Tuấn Minh, trong lòng ôm Trương Tuấn Hải, cười nói. “Định tới từ lâu của Bát nương từ hồi chỗ ở mới của nhà cậu, không ngờ lại gặp cậu luôn”.

Trương Lương cũng cười. “Xem ra chọn trùng ngày tốt để mừng tân gia rồi, nên ăn mừng”.

Trương Trọng Vi vội vàng mượn một gia đình của Lí Thụ, sai tới báo tin cho Dương thị và Lâm Y, chính mình chậm rãi đi cùng Nhị phòng.

Lúc tới nơi, Lâm Y và vài người hầu đang đứng chờ ở cửa, tiến đến đón chào, mời vào đại sảnh gặp Dương thị, lại phái người đi mời Trương Bát nương.

Nhị phòng nghe nói Đại phòng chuyển qua nhà lớn để ở, ai nấy ăn mặc chỉnh tề hơn hẳn, vợ chồng Trương Lương dẫn theo Tiểu Truy từ, vợ chồng Trương Bá Lâm dẫn theo hai thông phòng, hai con trai, chật ních một phòng. Mọi người hàn huyên xong, từ lâu nay họ La tặng mấy đĩa trái cây tới, còn mang theo lời nhắn của Trương Bát nương, xưng rằng cô bận kinh doanh, không thoát thân nổi, trước tặng trái cây đến chung vui, giữa trưa còn có một bàn tiệc rượu.

Lâm Y cười nói. “Có bận mới có tiền, đây là chuyện tốt, nhưng bận mấy thì cũng phải ăn cơm trưa, giữa trưa gọi cô ấy nhất định tới đây”. Người báo tin nhận thưởng, vâng lệnh đi.

Hôm nay Phương thị đến, nhìn thấy bụng Lâm Y đã hơi hơi lộ ra, ba phần vui mừng, lại nghe Trương Bát nương kinh doanh từ lâu phát đạt, càng cao hứng phấn chấn, trước kia tổng nói nhiều câu chanh chua, bây giờ lại không hề nhắc tới, khiến mọi người đều kinh ngạc, cũng mừng thầm.

Lí Thụ ôm Trương Tuấn Hải còn đang nằm trong tã lót cho Lâm Y bế, bảo rằng nàng ôm cháu trai cho dính dính vận khí may mắn. Trương Tuấn Minh mới được ba tuổi, bé con thích chạy thích nhảy, thỉnh thoảng lại bỏ nhào vào lòng người lớn cười hi hi, khiến không khí trong đại sảnh hoà hợp không ít.

Giữa trưa, Trương Bát nương quả thật tự mình tặng một bàn tiệc rượu đến, cá, thịt, gà, vịt tràn đầy mười mấy đĩa thức ăn, mọi người ngồi vây quanh cùng hoà thuận vui vẻ ăn bữa cơm. Thẳng đến khi Nhị phòng đã về hết, Lâm Y vẫn còn lảng lảng, không thể tin được Phương thị vừa mới tới.

Lại nhắc tới ao nước thôi kia, dễ dàng lấp hơn so với việc dọn rửa trái cây lúc trước, chưa được mấy ngày đã lấp phẳng phiu. Ngày hoàn công, Thanh Miêu tò mò, cũng đi xem náo nhiệt, không ngờ ngay bên ao nước lại gặp Thi Côn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 226: Ý chí của Thanh Miêu

Thi Côn dẫn theo một tùy tùng, đang thông thả đi dạo ven ao nước, chỉ trở, cao hứng nói. “Sắp hoàn công lấp ao nước rồi, gần đây thời tiết lại đẹp, hẳn là khách sạn cũng xây nhanh thôi, đến lúc đó chúng ta mua đứt, trong nhà lại thêm một hạng mục sinh lời”.

Tùy tùng vuốt mông ngựa nín nọt. “Cả nhà chỉ có lão gia ra được chủ ý hay, nói cho cùng nhà họ Trương phải cảm kích lão gia mới phải”.

Thanh Miêu thấy, con tức bốc khói trên đầu, xông lên đuổi anh ta. “Ao nước nhà chúng tôi không cần ngài quan tâm, đi chỗ khác đi”.

Thi Côn chưa bao giờ gặp nha hoàn nào mạnh mẽ như vậy, sợ lùi ra sau mấy bước, nhưng thấy đằng sau không có Trương Trọng Vi đứng, liền nở nụ cười. “Tôi vừa hay, ta có thứ làm phiền cô nương mang về cho chủ nhân của ao nước”. Nói xong, lấy trong tay áo ra một cuộn giấy đưa cho Thanh Miêu.

Thanh Miêu không nhận, hỏi là vật gì.

Thi Côn nghĩ cô chỉ là nha hoàn, mở ra đọc cũng chẳng hiểu, chỉ nói. “Chỉ cần mang về, chủ nhân cô mở ra liền biết”.

Thanh Miêu nghe khẩu khí anh ta tỏ ý khinh miệt, không phục, chụp lấy cuộn giấy đoạt lại mở ra trước mặt anh ta, cúi đầu đọc, thì ra là một bản vẽ thiết kế phòng ốc, ở góc có ghi chú nhỏ, trên đầu viết hai chữ khách sạn. Cô đọc mấy lần, khinh thường ngược lại, nói. “Chỉ là bản vẽ khách sạn thôi, tôi còn tưởng thứ gì hiếm lạ”.

Cô nói một câu nhẹ bẫng, lại làm Thi Côn chấn động. “Cô biết chữ?”.

Thanh Miêu hất cằm, hừ một tiếng. “Ốc ốc không nhìn được người cao, tôi chẳng những biết chữ, còn gầy bàn tính toán sổ sách, đừng tưởng anh buôn bán được một hai lần nghĩ mình rất giỏi”. Nói xong, nhét bản vẽ vào tay áo, xoay người bước đi. “Mặc dù tôi không kiên nhẫn với anh, nhưng sự tình liên quan đến chủ tử, coi như chạy chân cho anh một chuyến, lời cho anh rồi”.

Thi Côn vẫn đang kinh ngạc, tùy tùng cảm thán. “Bao nhiêu tiểu nương từ nhà người ta không biết nửa chữ bê bối, nha hoàn nhà họ Trương thế nhưng viết được, còn tính được, thật là khó tin”.

Tùy tùng nói chưa dứt lời, Thanh Miêu quay lại, mắng hán. “Các người, tôi đã đồng ý truyền tin hộ rồi, sao còn chưa đi, chẳng lẽ chờ tôi cho người tới

dùng bạo lực đuổi đi?”.

Tuỳ từng định chửi, nhưng nhớ tới bọn họ có việc cầu người ta, đành phải nhịn xuống. Thì Côn chấp tay chào Thanh Miêu, nói câu cảm ơn, rồi khỏi ao nước.

Thanh Miêu tận mắt nhìn bọn họ rời xa, lại dặn dò Tiểu Đại mấy câu mới trở về nhà. Lúc này Trương Trọng Vi và Lâm Y đều ở trong phòng, một người dựa bên cửa sổ, một người ngồi gần cửa ra vào, cô đứng ở bậc thang cân nhắc một lúc, Thì Côn bảo cô giao bản vẽ cho chủ nhân ao nước, là giao cho Trương Trọng Vi hay giao cho Lâm Y?

Thì Côn đã gặp mặt Trương Trọng Vi, nếu muốn giao cho chàng, nói thẳng là được, không tất yếu nói cong cong vòng vòng, Thanh Miêu gật đầu kiên định, đi hướng Lâm Y bên cửa sổ, cũng không bấm báo, chỉ đưa bản vẽ ra.

Lâm Y nhận, mở ra xem, mặt lộ vẻ kinh ngạc, trước liếc mắt qua Trương Trọng Vi, thấy chàng đang vui đầu đọc sách, không chú ý bên này, liền tự nhiên cuộn bản vẽ lại, nhét vào tay áo, vịn tay Thanh Miêu đứng lên, nói rằng ngồi lâu mỏi lưng, muốn đi dạo trong sân một lát.

Trương Trọng Vi bỏ sách xuống, nói. “Ta cùng nương tử đi dạo”.

Lâm Y cười khéo léo từ chối. “Nghe nói công vụ sắp tới phải qua cuộc thi, chàng mau đọc sách đi thôi, em còn chờ được làm phu nhân cáo mệnh về vang”.

Trương Trọng Vi thật có tâm muốn thăng quan, cho nương tử được làm phu nhân cáo mệnh, khiến ánh mắt Lâm Y nhìn về phía mình cũng toả sáng lấp lánh, vì thế ngồi lại vào bàn, dặn dò Thanh Miêu nhớ hầu hạ cẩn thận.

Thanh Miêu đỡ Lâm Y, chậm rãi vòng ra sau nhà, nhìn bốn phía không có ai mới cầm bản vẽ ra nhìn kỹ, vừa xem vừa hỏi. “Là Thi đại quan nhân nhờ em mang về?”.

Thanh Miêu gật đầu, đáp. “Nhị thiếu phu nhân quả là thần cơ diệu toán”.

Lâm Y trầm nghĩ, chuyện xây khách sạn phải gặt Dương thị, Trương Trọng Vi lại có công vụ trong người, không thể ngày nào cũng đi nhìn chăm chăm được, sau này không thiếu phải nhờ Thanh Miêu tương trợ, không bằng nói cho cô biết, thêm một cánh tay trợ giúp. Nàng quyết định xong, liền kể cho Thanh Miêu nghe Thì Côn hiến kế, Trương Trọng Vi lại không chịu, cười khổ. “Chuyện vốn chỉ định gặt Đại phu nhân, nay còn phải gặt cả Nhị thiếu gia, thật sự là...”.

Ở trong lòng Thanh Miêu, Lâm Y mới là chủ nhân duy nhất, bảo cô gặt Dương thị cũng được, gặt Trương Trọng Vi cũng thế, không hề có chướng ngại tâm lý, thậm chí không hề hỏi vì sao Trương Trọng Vi không chịu đồng ý với đề nghị của Thì Côn, cô hỏi. “Nhị thiếu phu nhân muốn dùng bản vẽ của Thi đại quan nhân thì nên cân trọng chút, em thấy hần bụng dạ khó lường lắm, đề phòng hần hại chúng ta”.

Lâm Y nói. “Đương nhiên rồi, em cầm cái này ra ngoài, tìm hai ba người môi giới, nhờ bọn họ tìm công tượng hỗ trợ nhìn xem”.

Thanh Miêu vâng lời, nhận bản vẽ, giấu vào trong người. Lâm Y dẫn cô về phòng, nói dối rằng mình muốn ăn rau dưa mới mẻ, đưa cho cô ít tiền ra cửa mua.

Trương Trọng Vi dốc lòng đọc sách, không chú ý động tĩnh bên này, Lâm Y yên lòng.

Mấy ngày sau, Lâm Y tìm cơ này cơ nọ cho Thanh Miêu chạy ra ngoài, cũng may hiện tại nàng là phụ nữ có thai, tính tình thay đổi chút cũng không ai nghi ngờ, coi như trôi qua bình yên. Hôm đó, Thanh Miêu làm thoả đáng sự tình xong, lặng lẽ bám lại với Lâm Y, bản vẽ kia thiết kế hết sức tận tâm, các tiêu viện nằm trong đại viện đều ngăn ra độc lập, không bị quấy nhiễu, thật là tác phẩm xuất sắc.

Lâm Y an tâm, quyết định sử dụng bản vẽ đó, nghĩ bụng, Thì Côn tặng đại lễ như vậy ắt có gì cầu mình, khách sạn xây xong, nếu anh ta mua, còn phải giấu Trương Trọng Vi, bán cho anh ta. Dù sao việc buôn bán vẫn là ai trả cao thì bán người đó, đến lúc Thì Côn ra giá cao, Trương Trọng Vi hẳn cũng không phản đối.

Lâm Y đưa bản vẽ cho Trương Trọng Vi xem, nói dối là bản thân bỏ tiền thuê người thiết kế, Trương Trọng Vi không hiểu lắm kiến trúc, nàng thấy tốt là được. Chính là quyết định xây khách sạn coi như đã tiếp thu ý kiến của Thì Côn, khiến lòng chàng buồn hoang, càng ra sức hăng hái đọc sách, thế phải đạt thành tích trong cuộc thi công vụ lần này.

Ba ngày sau, Tiểu Đại tập hợp công tượng đầy đủ, khách sạn động thổ xây dựng. Thanh Miêu hiểu được việc này hệ trọng, liền tranh thủ mọi lúc chuẩn ra ngoài, thay mặt chủ nhân tuần tra giám sát công trình. Từ lúc cô thường xuyên chạy qua chạy về công trường, Thì Côn cũng xuất hiện nhiều hơn, có khi nhờ vả, có khi gửi tặng bánh trái, còn có một lần thế nhưng mang theo bản tính, kích Thanh Miêu gây một hồi.

Diễn ra nhiều lần, Thanh Miêu dù có tri độn ở phương diện này tới đâu cũng nhận ra được có gì đó không đúng, nhưng Thì Côn hiến bản vẽ, không thể đuổi anh ta đi giống trước kia được, đành phải nhẫn nại, chu toàn lễ nghĩa với anh ta.

Hành động của Thì Côn, thái độ của Thanh Miêu đều lọt vào mắt Tiểu tẩu tử, một ngày nhìn không được, liền kéo Thanh Miêu ra hỏi. “Thanh Miêu, Thi đại quan nhân làm ăn lớn, lúa gạo đầy bồ, tiền tài bạc triệu, người ta tốt như vậy, vì sao cô cứ cư xử có lệ với người ta mãi thế?”.

Thanh Miêu đỏ mặt, gạt đi. “Tiểu tẩu tử nói mê sảng gì vậy, nhà anh ta có tiền đi nữa thì liên quan gì tới tôi, chẳng lẽ muốn tôi phải nịnh hót anh ta cả ngày?”.

Tiểu tẩu từ vội la lên. “Ngốc quá, chúng ta cũng không phải tiểu nương tử nhà cao cửa rộng gì, sao phải xấu hổ, Thi đại quan nhân có ý với cô, người mù còn nhìn ra nữa là, cho dù cô muốn làm cao, cũng nên thường thường cười với người ta một cái chứ”.

Thanh Miêu vừa nghe liền phát hỏa, nhảy dựng lên. “Tiểu tẩu tử, cái gì gọi là tôi làm cao? Sao tôi phải cười với anh ta? Tôi nói cho Tiểu tẩu tử hay, tuy tôi chỉ là nha hoàn, nhưng vẫn có chút chí khí, nhất định không bao giờ chấp nhận làm thiếp cho ai”.

Thanh Miêu nói to, Tiểu tẩu tử thấy Thi Côn nhìn phía bên này, cũng không biết có nghe được hay không, vội cuống quýt nói Thanh Miêu im lặng, nói “Đừng nói là nha hoàn, ngay cả người không phải nô tỳ như tôi, gặp Thi đại quan nhân cũng chỉ biết đưa con gái của tôi cho ngài ấy làm thiếp, nào dám mơ ước vị trí chủ mẫu, cô nàng này thật là...”.

Thanh Miêu thấy chị ta hiểu lầm mình đòi làm chính thất của Thi Côn, mặt càng đỏ ửng, thề rằng “Tôi là thân phận gì tôi tự biết, quyết không si tâm vọng tưởng. Gia đình phú quý tôi không dám rờ tới”. Nói xong tức giận hừ một tiếng, đứng dậy bỏ đi.

Tiểu tẩu tử sợ cô tức giận, mách lại với Lâm Y, vội vàng kéo tay cô giải thích. “Là tôi hồ đồ, hiểu lầm cô, cô đã có ý chí như vậy, tôi liền giúp cô, sau này gặp Thi đại quan nhân ở đây, tôi liền ngăn cản, miễn cho lại gần cô nhiều, cô lại bị người khác bịa đặt nói láo”.

Thanh Miêu vui mừng, nói. “Rất tốt, vậy tôi xin tạ Tiểu tẩu tử”.

Tiểu tẩu tử rốt cuộc được Thanh Miêu vui vẻ trở lại, như trút được gánh nặng, tiếp tục làm việc. Thanh Miêu kiểm cái ghế đầu không ngồi xuống, tay ra sức phe phẩy cho bớt nóng, quan sát công tượng làm việc. Thi Côn đứng sau tảng đá cách đó chừng mười bước, tay cầm một chiếc quạt tròn, đi tới đi lui. Tuy từng thấy chủ nhân do dự, ngạc nhiên nói. “Lão gia, lão gia đặc biệt sử nô tì mua cây quạt, vì sao không tặng cô nương ấy?”.

Thi Côn bực mình, nói. “Nhà người không nghe cô ấy mới nói sao? Không làm thiếp cho ai cả”.

Tâm tình của tùy tùng biến đổi theo chủ nhân, thấy Thi Côn phiền chán, hẳn cũng phiền chán theo, cả giận. “Cô nương kia thật là không biết tốt xấu, bao nhiêu người xếp hàng mong được tiến vào cổng nhà họ Thi chúng ta, cô ta lại làm bộ làm tịch”.

Thi Côn hung hăng trừng mắt nhìn hẳn, nói. “Bao nhiêu người vẫn so ra kém cô ấy, biết chữ, còn biết gảy đàn tính, ta xem bao nhiêu danh môn khuê tú ngoài kia, không ai bằng được cô ấy”.

Tùy tùng vuốt mông ngựa nịnh nọt lại vuốt trái lát xuống vó, không dám tự tiện phát biểu nữa, ừ ừ thôi lui ra sau. Thi Côn do dự nhất thời, rốt cuộc vẫn không nhin được, bước ra khỏi tảng đá, đưa cây quạt tới trước mặt Thanh Miêu.

Thanh Miêu đang nóng nực, ngẩng lên nhìn thấy, thật là một chiếc quạt tròn tinh xảo, lòng quạt bằng vải lụa, tay cầm bằng trúc chạm trổ, bên trên thêu một bức tranh cung nữ hồng mắt. Cô thấy cây quạt, lòng tràn đầy vui mừng, ngược lên trên nữa lại chạm mặt Thi Côn, sắc mặt lập tức thay đổi, gọi Tiểu tẩu tử. “Tiểu tẩu tử, vừa rồi đáp ứng tôi chuyện gì?”.

Tiểu tẩu tử âm thầm tiếc rẻ đoạn nhân duyên này, vừa dâng bánh vừa mời trà, nói linh tinh hòng kéo Thi Côn sang bên cạnh, lại đứng trước mặt anh ta, ngăn cản tầm mắt anh ta nhìn về phía Thanh Miêu. Thi Côn cũng không phải ngu ngốc, tình cảnh đó có suy nghĩ bằng gót chân cũng đoán được ý tứ của Thanh Miêu. Tục ngữ có câu “Dưa hái xanh không ngọt”, nếu cô ấy đã vô tình, có quán quýt si mê cũng vô dụng, Thi Côn từ chối trà bánh của Tiểu tẩu tử, mang quạt tròn đi về.

Thanh Miêu trông coi công trường đến chạng vạng, gặp Thi Côn đã sớm rồi đi, thoải mái rất nhiều, lại không hiểu sao sinh ra chút phiền muộn, không khỏi thăm mắng bản thân ngớ ngẩn, dọn dẹp về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 227: Nửa hỉ nửa bi

Dương thị và vợ chồng Trương Trọng Vi đang ngồi ở ghế trên, nghe một gã gia đình thuật lại tin tức từ nhà họ Dương. Lã thị vì trất quyền của Ngưu phu nhân mà cắn răng hạ chiếu cứng rắn, bán hết gia trang, lại mượn nhà mẹ đẻ thêm khoản tiền, mua cho Dương Thăng một chức quan. Mua quan là chuyện bình thường, nhưng nay triều đình có lệnh cấm, Dương Thăng một khi làm quan, hai toà tửu lầu nhà họ Dương phải đóng cửa, nghe nói Ngưu phu nhân vì thế đang cãi nhau ỉ xèo với Lã thị.

Triều đình vì sao hạ lệnh cấm? Chẳng phải vì Ngưu phu nhân tâm thuật bất chính, muốn hại nhà họ Trương, nay biến thành dòi đá đập chân chính mình, Dương thị hà lòng hà dạ ghê gớm.

Thanh Miêu rào nhanh bước chân, định tiến vào đại sảnh, lại bị một gia đình khác gọi đi, lấy ra một phong thư, nói là từ Tứ Xuyên gửi tới, bảo cô mang vào trình cho Dương thị. Thanh Miêu nhận, vào nhà gặp Dương thị, đưa thư xong, lùi ra sau lưng Lâm Y hầu cận.

Dương thị mở ra, đọc lướt, chìa ra cho Lâm Y, giọng nói pha giận giữ. “Con nhìn đứa em dâu các con đi, lúc trước còn thề son sắt muốn thủ lĩnh cho Tam lang, giả bộ chân tình này nọ, mới qua mấy năm đã thủ không nổi nữa”.

Lâm Y lấy làm lạ, cảm phong thư lên, thì ra là Điền thị ở quê cũ Mi Châu gửi tới. Điền thị viết trong thư rằng, ba năm hiếu kì đã hết, ở nông thôn lại khổ sở, bởi vậy muốn vào thành phụng dưỡng cha mẹ chồng, đoàn tụ với người nhà.

Yêu cầu này Lâm Y thấy vừa hợp tình lại hợp lý, không hiểu vì sao Dương thị lại nổi giận. Nàng đâu biết rằng vì nàng là người ngoài cuộc nên mới đối xử khách quan, còn Dương thị thiên tính bảo hộ con trai ruột Tam lang, thái độ khắt khe với Điền thị một chút cũng không hề lạ.

Điền thị tuy thành thân sớm, nhưng thật ra chỉ cách Lâm Y mấy tuổi, trẻ như vậy liền thủ tiết, Lâm Y có chút thương hại, bởi vậy nàng khuyên Dương thị. “Mẫu thân từng ở nông thôn, hiểu được nơi đó xác thực không an nhàn bằng trong thành, hơn nữa cả nhà đoàn tụ cũng tốt lắm mà”.

Dương thị nói như nước nỡ. “Cả nhà? Cho nó vào thành hưởng phúc, còn con tại một mình cô linh ở nông thôn?”.

Lâm Y thấy Dương thị nhớ lại chuyện thương tâm, vội cúi đầu không nói. Thật lâu sau, lúc nàng nghĩ việc Điền thị vào thành coi như vô vọng, Dương thị lại gạt đầu, nói. “Thôi cứ để nó về đi, xem ra tâm tư nó cũng đã rục rịch, lại ở nông thôn nữa, sợ là sinh chuyện”.

Đây là lo lắng Điền thị không chịu được tịch mịch, gian díu với người khác? Lâm Y không dám đoán thêm, đứng dậy nói tiếng “Dạ”, lại tiếp lời. “Chúng ta có tiền thuê đất một quý, Tam thiếu phu nhân đang giữ, tuy đã đặt mua thêm ruộng đất nhưng tính ra còn dư, lần này vào thành, gọi cô ấy cũng mang theo. Còn có ruộng đất ở nông thôn, nhờ con trai thím Dương chăm nom, mẫu thân thấy sao?”.

Dương thị đồng tình. “Cho con trai thím Dương quản ruộng đất rất thoả đáng, nhưng tiền trong tay Điền thị, sao không mua thêm đất ở Tứ Xuyên luôn?”.

Lâm Y định mang số tiền đó vào thành để thêm vào tiền vốn mua đất, nhưng sợ Dương thị nghi ngờ, mà cũng chẳng đáng bao nhiêu, đành bỏ ý định đó, nói. “Là con dâu hồ đồ, chúng ta hiện tại không thiếu tiền xài, liền theo lời mẫu thân, tiếp tục mua thêm đất ở Tứ Xuyên”. Nói xong, về phòng viết thư, nhấn chìm ý tứ Dương thị, cho phép Điền thị vào thành, cũng viết cho Lí Thư một phong, xin cô phải gia đình đang thủ ở Mi Châu hộ tổng dùm.

Điền thị đàn bà con gái độc thân vào kinh, đi đường hẳn là tốn thời gian, Lâm Y chưa vội an bài phòng ốc cho cô ta, chỉ chờ hồi âm.

Nửa tháng sau, có tin tức mới truyền ra, thánh thượng hài lòng Âu Dương tham chính làm việc, đặc biệt ban thưởng ông này một toà dinh thự. Cả nhà Trương Trọng Vi được mời đến phủ tham chính mới dự tiệc. Phu nhân tham chính thấy bọn họ tới, rất là cao hứng, còn đối đãi với Lâm Y khác người ta, tự mình dẫn nàng đi thăm thú nhà mới.

Dinh thự hoàng thượng khâm ban quả nhiên khí phách phi phàm, từ trước ra sau năm gian nhà, rộng rãi sáng sủa, hoa viên, đình đài lầu các sắc màu rực rỡ, so với phòng thuê lúc trước quả thật khác như thiên địa. Lâm Y nhìn, hăm mộ tán thưởng không thôi, cùng phu nhân tham chính vào trong đình hóng mát ngồi xuống.

Phu nhân tham chính quan tâm tới tiến độ xây dựng khách sạn, quay lại chính sự, nói. “Nay công vụ có dư mấy phần, lão gia nhà chúng ta muốn để Trương biên tu ra ngoại thành làm tri huyện, bị ta ngăn cản, Lâm phu nhân sẽ không trách ta chứ?”.

Trương Trọng Vi làm tri huyện chính là thăng chức, đây là chuyện tốt, phu nhân tham chính ngăn trở, Lâm Y đoán được nguyên nhân nhất định là vì bà luyện tiếu cổ phần kinh doanh nhà đất, không muốn nhà họ Trương cách kinh. Bất luận phu nhân tham chính tâm tư thế nào, nếu bà đã lên tiếng, Lâm Y còn nói sao nữa, chỉ có thể cuống quýt hạ bái, nói. “Phu nhân tham chính nói quá lời, tôi làm sao hiểu được những thứ này, chỉ biết quan nhân nhà chúng tôi có được ngày hôm nay toàn dựa vào Âu Dương tham chính nâng đỡ”.

Phu nhân tham chính thực vừa lòng câu trả lời của nàng, gạt đầu mỉm cười. “Cô yên tâm, tiểu huyện xa xôi không nên đi, có thứ tốt hơn đang chờ cậu ấy, lão gia nhà chúng ta cực kỳ coi trọng Trương hàn lâm”.

Lâm Y đứng dậy cúi người cảm tạ, đợi nàng ngồi xuống, đột nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi. “Tôi nghe quan nhân kể, bọn họ lên chức phải qua cuộc thi? Nay còn chưa thi, vì sao đã có phân bổ công việc?”.

Phu nhân tham chính nói. “Cũng không phải lần đầu thi cử, có gì cần khảo nữa đâu, Trương biên tu năm đó đỗ đầu giáp, cho dù sơ tuyển, cũng không nhất thiết phải thi”.

Lâm Y nghi hoặc. “Vậy...”.

Phu nhân tham chính phóng tầm mắt ra bờ hồ, vẻ mặt tỏ ra khinh thường, nhếch miệng. “Đó đều là xiếc do Vương hàn lâm nghĩ ra...”.

Lâm Y nhìn theo tầm mắt phu nhân tham chính, thì ra ở phía xa, phu nhân Vương hàn lâm đang được chúng phu nhân vây quanh, đi dạo ngắm hoa. Nàng nghe phu nhân tham chính giải thích xong mới hiểu, hiện có rất nhiều tiểu quan chưa có sai phạm trong Hàn Lâm viện, Hoàng thượng ân sủng Vương hàn lâm, cho phép ông ta tự chọn người, Vương hàn lâm nghĩ ra cách thi tuyển, hạ lệnh cho các cấp quan viên trong Hàn Lâm viện ra sức đọc sách.

Phu nhân tham chính thu lại ánh mắt, nói. “Chức quan Vương hàn lâm giao cho thi có gì tốt đẹp, chẳng qua là muốn nhân cơ hội này lôi kéo bè cánh thôi”. Nói xong, nhìn thật sâu vào mắt Lâm Y.

Lâm Y bị nhìn đến run sợ, thay mặt Trương Trọng Vi bày tỏ lòng trung thành. “Quan nhân nhà tôi không nghĩ thi cử gì cả, chỉ là bắt đắc dĩ”.

Phu nhân tham chính cười, từ chối cho ý kiến, hơi nghiêng người, chỉ cá chép lội dưới ao cho nàng xem. Lâm Y nhìn cá bơi qua bơi lại trong nước, bỗng hiểu được, Trương Trọng Vi mới đến Hàn Lâm viện mà thôi, sao lại đột nhiên lên chức, hẳn là Âu Dương tham chính nghĩ đến Vương hàn lâm muốn mượn sức Trương Trọng Vi, sốt ruột. Nói đến đó thì cũng phải cảm ơn Vương hàn lâm, không biết Âu Dương tham chính sắp xếp cho Trương Trọng Vi chức quan gì, đoán ý tứ phu nhân tham chính thì không muốn nhà họ Trương cách kinh, phân nửa không phải ở kinh thành thì chỉ là ngoại ô.

Tiệc tối trôi qua, Dương thị dẫn cả nhà từ biệt ra về, ngồi chung một cỗ kiệu với Lâm Y về nhà, dọc đường bà nắm tay nàng, tươi cười rạng rỡ, bảo rằng phu nhân tham chính ưu ái nàng, khiến bà cũng hạnh diện, lại nói tiếp. “Con trời sinh có tướng vượng phu, Nhị lang cưới con, ngày sau nhất định có số làm quan to, đường sự nghiệp bằng phẳng, không giống vợ con trai Tam lang khốn khổ của ta, cưới đến xung hi, thế nhưng...”.

Dương thị nói nói, bất giác trở nên thương tâm, Lâm Y phải an ủi bà cả đường về.

Về tới nhà, Dương thị than đau đầu, Lâm Y đỡ bà nằm xuống, định đích thân hầu hạ, chợt thấy Trương Trọng Vi đứng ngoài cửa sổ ra hiệu với nàng, liền gọi Lưu Hà và Lưu Vân tiến vào, dặn bọn họ cẩn thận hầu hạ.

Lâm Y ra khỏi cửa, đang định hỏi Trương Trọng Vi có chuyện gì, đã bị chàng kéo vào phòng ngủ, khoá cửa lại. Lâm Y còn tưởng chàng muốn làm chuyện đó, giật dỗi nói. “Trăm sự lấy hiếu làm đầu, mẫu thân đang không khoẻ, em phải đi qua hầu hạ, tự chàng giải quyết đi”.

Trương Trọng Vi ấn nàng ngồi xuống, nói. “Đại sự như vậy, làm sao một mình ta giải quyết được”.

Lâm Y vỗ vỗ lên tay chàng, nói. “Dùng này giải quyết, có gì mà không được?”.

Trương Trọng Vi thế này mới hiểu ý nàng, dờ khóc dờ cười. “Nương tử, em nghĩ đi đâu vậy, ý ta là nói chuyện thăng quan”.

Lâm Y đỏ mặt, nói. “Em cũng nghe được, phu nhân tham chính tiết lộ chàng sắp lên chức, nhưng không muốn chúng ta rời xa Đông Kinh”. Nói xong lại cười. “Đây là việc vui, em đi nói cho mẫu thân hay, chắc bà sẽ bớt đau đầu”.

Trương Trọng Vi kéo nàng, nói. “Ta lên chức là chuyện nhỏ, nhưng em có biết Âu Dương tham chính chọn sai phái ta tới đâu không?”.

Lâm Y sinh lòng tò mò, vội thúc chàng kể.

Trương Trọng Vi biểu tình vô cùng phức tạp, nói. “Nhất định em không đoán ra đâu... Đúng là chức tri huyện huyện Tường Phù”.

Lâm Y vui mừng quá đổi, đây là lên chức vượt cấp, Âu Dương tham chính đúng là có bản lĩnh. Nàng đang cao hứng, đột nhiên nhớ ra, thân thích cùng làm quan là nên tách nhau xa ra, nhưng Trương Bá Lâm còn đang làm huyện thừa ở huyện Tường Phù kia mà, sao Trương Trọng Vi lại tới đó nữa?

Trương Trọng Vi thấy nàng ngờ ngác, liền biết nàng đã nhận ra vấn đề, nặn ra một nụ cười khổ sở. Lâm Y do dự hỏi. “Đại ca cũng thăng quan sao? Hay là điều đi nơi khác?”.

Trương Trọng Vi thấp giọng thì thầm. “Trước đó không lâu vừa gặp Đại ca Đại tẩu, em có nghe bọn họ nói gì không?”.

Lâm Y luôn cổ hướng mọi thứ theo phương diện tích cực, nói. “Hẳn là lệnh điều động đang trên đường tới”.

Trương Trọng Vi nhăn mặt sầu khổ. “Đại ca cũng là quan trọng triều, nếu có điều lệnh lẽ ra phải biết ngay chứ, chỉ sợ sắp tới hướng gió trong triều sẽ đổi...”.

Lâm Y suy nghĩ cẩn thận, Trương Trọng Vi sắp điều đi huyện Tường Phù, vậy thì Trương Bá Lâm phải đi, nếu Trương Bá Lâm không thăng quan, chẳng lẽ là sắp mất chức? Nàng càng nghĩ càng kinh hãi, quả nhiên là chuyện động trời, vội đẩy Trương Trọng Vi một cái, thúc giục chàng mau tới huyện Tường Phù báo tin.

Trương Trọng Vi chậm rãi lắc đầu, ngã ngồi xuống ghế, nói. “Không kịp nữa, nếu Âu Dương tham chính tiết lộ cho ta biết chuyện này, nhất định ván đã đóng thuyền, lúc này ta đến báo tin, ngoại trừ khiến ông ấy sinh lòng nghi ngờ thì không có tác dụng gì nữa”.

Lâm Y cả kinh. “Khó trách phu nhân tham chính lấy chuyện Vương hàn lâm lôi kéo bè cánh ra thử lòng em, thì ra đều có thâm ý bên trong”.

Trương Trọng Vi cũng cả kinh, nói. “Vậy em đáp như thế nào?”.

Lâm Y nói. “Em cũng coi như trà trộn trong nhóm phu nhân quan lại đã lâu, sao có thể khiến bà ấy sinh nghi, đương nhiên phải bày tỏ trung tâm hết mực”.

Trương Trọng Vi an tâm, nói. “Bọn họ thử lòng là bình thường, em chỉ cần cẩn thận ứng phó, đừng để bụng”.

Lâm Y gật đầu. “Em hiểu, nếu có quyền lợi, tất phải có trách nhiệm trả giá vì nó, huống chi chỉ hao tổn chút tinh thần, không có gì trở ngại”.

Chương 228: Bá Lâm đi tù

Trương Trọng Vi dự đoán không sai, Âu Dương tham chính quả nhiên sớm có chuẩn bị, lần này ông ta và Vương hàn lâm âm thầm hợp tác, đồng lực hất cẳng phe phái Lí Giản Phu. Chỉ trong mấy ngày, rất nhiều quan viên mất chức, đi tù, mà Trương Bá Lâm là con rể Lí Giản Phu, liên lụy càng sâu, bị chụp một tội danh có liên quan, hạ ngục.

Cùng lúc đó, Trương Trọng Vi đệ trình văn trạng, thuận lợi vượt qua kì thi công vụ, qua một loạt thủ tục khảo sát, nhận sai phái đến huyện Tường Phù làm tri huyện.

Tình cảnh nhà họ Trương bây giờ có thể nói là nửa hi nửa bi, hi là Trương Trọng Vi thăng chức, ưu là Trương Bá Lâm đi tù. Tuy chỉ có Nhị phòng gặp tai vạ, nhưng đều là họ Trương, sao lại không lo lắng cho nhau được, Trương Đồng xa ở Cù Châu sốt ruột lòng như lửa đốt, cố ý phái thân tín hồi kinh gửi thư, đề Trương Trọng Vi tìm hiểu tin tức từ Âu Dương tham chính, nghĩ cách cứu Trương Bá Lâm.

Thật ra Trương Đồng không nói, Trương Trọng Vi cũng sẽ đi. Ngày hôm đó chàng cố ý đặt chỗ ở tửu lâu, chuẩn bị một bàn rượu, chỉ nói là muốn tạ ân sư, mời Âu Dương tham chính đến. Chờ rượu uống đã thấm, chàng cảm tạ Âu Dương tham chính đề bạt, lại khấn cầu ông đỡ Trương Bá Lâm một phen, xưng rằng Trương Bá Lâm bản tính thuần lương, tuy cúi đầu nhập vào phe Lí Giản Phu, nhưng chưa bao giờ làm tổn hại đến công việc của Âu Dương tham chính, cũng âm thầm nhắc nhở Âu Dương tham chính ngày xưa Trương Bá Lâm từng tố Vương hàn lâm một lần, được cho là đối nghịch với Vương hàn lâm.

Âu Dương tham chính nghe, nở nụ cười, Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi dù đã phân gia, nhưng vẫn là người một nhà, ông ta hiểu đạo lý một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, nên không ngắt lời Trương Trọng Vi, lại vẫn không dă động chuyện đưa Trương Bá Lâm ra khỏi lao lý.

Ông ta uống cạn chén rượu tiếp theo, ám chỉ Trương Trọng Vi, chỉ cần Trương Bá Lâm thoát ly quan hệ với Lí Giản Phu, chẳng những có thể miễn trừ lao ngục, còn có thể thăng chức như điều gặp gió.

Như thế nào mới được xem là thoát ly quan hệ với Lí Giản Phu? Trương Trọng Vi đãi Âu Dương tham chính uống rượu xong, về nhà âm thầm cân nhắc.

Lúc này vợ chồng Trương Lương và Lí Thù đã nhập kinh, chen chúc ở nhờ trong tiểu viện của Đại phòng, cùng nhau thương lượng biện pháp cứu Trương Bá Lâm. Khi Trương Trọng Vi về đến nhà, gặp Lí Thù lau nước mắt chạy ra khỏi nhà chính phía tây, đột nhiên hiểu được ý Âu Dương tham chính, chàng đi về phòng, thấy chỉ có mình Lâm Y bên trong, liền đóng kín cửa, thuật lại lời Âu Dương tham chính, nói: “Chẳng lẽ ý của Âu Dương tham chính thật sự là muốn Đại ca bỏ Đại tẩu?”.

Chàng không nghĩ tới, Lâm Y nghe xong câu này có chút tiêu hoá không nổi, nói: “Đừng nói nữa, Đại ca biết mình bị Lí thái thủ liên lụy, thúc thúc và thím đang bức Đại tẩu tự xin rời đi”.

Trương Trọng Vi giật mình, khó trách ban nãy Lí Thù khóc chạy đi, thì ra Trương Lương và Phụng thị bức cô rời khỏi nhà họ Trương.

Lâm Y có chút xúc động thương cảm, nói: “Lúc trước nhờ vào Đại tẩu, ăn của chị ấy, uống của chị ấy, thúc thúc còn coi chị là bảo vật, sau này sợ liên lụy liền xua đuổi. Nếu sau này em buôn bán thất bại, nợ nần thiếu thốn, có phải chàng cũng sẽ đuổi em đi, đồ hết lỗi lầm lên em không?”.

Trương Trọng Vi cũng cho rằng Trương Lương và Phụng thị cư xử không ổn, làm người chó nên vọng ân phụ nghĩa, nhưng muốn cứu Trương Bá Lâm, đây là cách nhanh nhất, chàng cảm thấy bản thân rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, thờ dãi thờ ngán một lúc, đột nhiên đứng dậy: “Ta thật là ngốc, chuyện như vậy nên do chính Đại ca quyết định, một mình ta ngồi đây phát sầu thì làm được gì?”.

Lâm Y nói: “Đừng vậy!”. Nói xong moi ra một ít bạc vụn cho chàng: “Tiền đồng quá cồng kềnh, lại dễ bị phát hiện, dùng cái này đi mua chuộc lao dịch, gặp được Đại ca tính sau”.

Trương Trọng Vi cảm kích cầm tay nàng, cất bạc vào tay áo rồi ra ngoài, hối lộ lao dịch, được vào gặp Trương Bá Lâm, kể cho anh ta nghe Âu Dương tham chính ám chỉ và quyết định của vợ chồng Trương Lương.

Trương Bá Lâm nghe xong, vội la lên: “Hồ nào, về tình về lý, không thể bỏ Đại tẩu cậu được”. Anh ta kể chuyện Như Ngọc sinh con trong lúc giữ tang, nói với Trương Trọng Vi: “Chuyện này nhà họ Lí đều biết, nếu bỏ Đại tẩu cậu, bọn họ tố giác anh thì thế nào cho phải? Ta nay tuy bị hạ ngục, nhưng vẫn có lúc đông sơn tái khởi, nếu thanh danh bị ô nhục, đời này coi như xong rồi!”.

Trương Trọng Vi sợ ngây người, lâu sau mới than: “Đại ca anh thật sự là làm bậy quá”.

Trương Bá Lâm cười khổ: “Còn trẻ phong lưu nhiều, nay biết sai đã muộn, cũng may Đại Tổng chúng ta không xử tử quan viên trong triều, nhiều lắm chỉ lưu đầy thôi”.

Trương Trọng Vi ngồi trên nệm cỏ rách nát, ngẩng đầu nhìn chung quanh, trong ngục ngoại trừ một cái chăn trong nhà đưa tới không còn gì khác, tường đóng đầy mốc, toả ra mùi kì lạ, góc tường có cái chén bể, bên trong chứa lưng chừng nước đục ngầu bẩn không chịu nổi. Chàng càng nhìn càng khổ sở, cầm cánh tay Trương Bá Lâm, nói không nên lời.

Trương Bá Lâm ngược lại phải an ủi chàng. “Lúc trước cưới Đại tẩu cậu cũng là nhìn trúng quyền thế nhà cô ấy, nay hết thấy là tự làm tự chịu”. Lại thúc giục chàng. “Cậu còn tiền đồ sáng sủa đằng trước, đừng vì ta mà bị liên lụy vào, sớm đi về đi thôi”.

Trương Trọng Vi mắt ngấn lệ, rời đi ba bước lại quay đầu, ra khỏi nhà tù về phòng mình khóc nức một hồi. Lâm Y ở bên cạnh, không hiểu chàng khổ sở vì không cứu được Trương Bá Lâm ra khỏi tù, hay thương tâm vì có cách mà không thể dùng. Qua một lát, trong viện âm ỉ, Lâm Y hỏi bên ngoài, Thanh Miêu vào đáp lời. “Đại thiếu phu nhân đòi đi, hai tiểu thiếu gia khóc văng lên không ngừng”.

Trương Trọng Vi tưởng Trương Lương và Phương thị định bỏ Lí Thư, quá sợ hãi, cuống quýt chạy đến đại sảnh, tìm được bọn họ, nói. “Thúc thúc, thím, Đại ca làm vậy trong lúc giữ hiếu hân là hai người đều biết, lúc này không thể bỏ Đại tẩu”.

Phương thị nói. “Không có bằng chứng, bỏ thì sao, cho nó đi tố. Hơn nữa Tuấn Minh nay đã lớn, kém có mấy tháng, căn bản nhìn không ra”.

Trương Trọng Vi vội la lên. “Dù vậy chúng ta cũng không thể làm hạng người vong ân phụ nghĩa”.

Phương thị chưa bao giờ nghe Trương Trọng Vi nói nặng lời, ngẫu nhiên một lần liền chịu không nổi, đang muốn nhảy lên răn dạy, bị Trương Lương ngăn cản. Trương Lương tâm bình khí hoà nói. “Trọng Vi hiểu lầm, Đại tẩu của cháu tự mình xin rời đi, không liên quan đến chúng ta, không tin cháu cứ đi hỏi”.

Trương Trọng Vi đứng dậy xoay người chạy ra ngoài, không tiện tự mình đi hỏi, liền nhờ Lâm Y ra khỏi phòng, nhờ nàng thay mặt. Lí Thư đang bế Trương Tuấn Hải bước ra tới cổng rồi, gặp Lâm Y đi ra, liền tục ra dấu cho nàng bằng mắt. Lâm Y biết có nguyên do, liền bảo Trương Trọng Vi đi gặp Trương Lương và Phương thị, đợi chàng đi khỏi, mới đi tới chỗ Lí Thư, nhỏ giọng hỏi. “Đại tẩu, thật muốn đi?”.

Lí Thư gật đầu, nhỏ giọng nói. “Thừa dịp bọn họ đều ở trong phòng, chị ôm con trai đi, mong em niệm tình chúng ta chị em dẫu một hồi, chớ để lộ ra”.

Lâm Y nhìn trong viện, ngoại trừ người hầu hồi môn của Lí Thư, không còn ai khác, hẳn là Lưu Hà Lưu Vân và đám người đều đã bị mua chuộc hết. Nàng khuyên Lí Thư. “Đại tẩu, Tuấn Hải còn nhỏ, chị muốn dẫn thằng bé đi đâu? Hôm nay Trọng Vi vừa đi gặp Đại ca, Đại ca không muốn bỏ chị đâu”.

Lí Thư cười khổ. “Bá Lâm là người như thế nào chị rất rõ, nhìn Như Ngọc năm đó thì biết. Đại ca các em cưới chị vốn không vì ái mộ nhân tài của chị, ngày thường nhìn như keo sơn, đại nạn đến cũng phải tự bay mất, lúc này không chịu bỏ ta, không phải không muốn mà là đã có tính toán. Nhưng mà...”. Cô nhét một phong thư vào tay Lâm Y, nói. “Dù sao anh ta cũng là cha của con chị, em cứ nói anh ta yên tâm, chuyện đó chị sẽ không tiết lộ ra, cha mẹ chị chị cũng sẽ dấn dõ”.

Lâm Y cất phong thư vào tay áo, cầm tay Lí Thư không ngừng rơi lệ. “Không còn cách nào khác sao? Nay chị không thể về nhà mẹ đẻ, mang theo một đứa trẻ còn chưa dứt sữa, có thể chạy đi đâu?”.

Lí Thư phì cười, nói. “Em nghĩ chị muốn đi đâu? Chẳng qua là phong vân chốn quan trường, cũng không phải tru di cửu tộc, chị quay về huyện Tường Phù ở, chẳng lẽ quan phủ muốn bắt chị?”.

Cô nói đến đó, Lâm Y cũng cười, Lí Thư có con trai có tiền có người hầu một đoàn, cuộc sống có gì mà không tốt, tương lai chỉ sợ sẽ có lúc Nhị phòng phải xun xoe nịnh nọt cô, nàng lo lắng quá mức.

Trương Lương và Phương thị rất nhanh liền phát hiện Trương Tuấn Hải không thấy đâu, khẳng định là Lí Thư trộm mang đi, nhất thời nổi giận, Phương thị đứng trong viện chửi bậy, Trương Lương muốn phái người đuổi theo.

Lâm Y thật ngứa mắt hành vi cử chỉ của bọn họ, ý có Dương thị cho nàng chỗ dựa, lạnh lùng nói. “Thúc thúc và thím muốn đuổi theo thì đuổi theo, chỉ là nhà chúng cháu không có dư người hầu, còn nhà các người đã bị Đại tẩu đất đi hết”.

Phương thị ngẩng đầu, nhìn khắp nơi, nhận ra gia đình ở cửa đã mất hút, những người hầu khác cũng không thấy, bà ta định ninh là Lâm Y thông đồng với Lí Thư, mắng to. “Đồ xấu xa, mày muốn hại cháu trai nhà ta”. Mắng Lâm Y xong, quay sang mắng Trương Trọng Vi luôn. “Anh nhìn xem anh cưới vợ tốt chưa, không giúp Đại ca nhà mình, lại đi giúp đỡ người ngoài”.

Trương Trọng Vi cãi lại. “Thím, Tuấn Hải đi theo mẹ ruột, chẳng lẽ mẹ ruột hại nó?”. Chàng sợ Lâm Y động thai, nói xong liền đỡ nàng ra khỏi, đóng cửa rồi mới quay lại. Phương thị thấy chàng chẳng những cãi mình, còn che chở vợ, nhất thời nổi trận lôi đình, muốn phạt chàng quỳ như trước đây.

Dương thị vừa nghe cũng phát hoá, giận dữ nói. “Thím muốn phạt con thì vào lao cứu nó ra, muốn phạt sao thì phạt, chớ đến nhà ta lộng quyền”.

Trương Lương nghĩ dù cứu được Trương Bá Lâm ra, đường làm quan chỉ sợ thua kém Trương Trọng Vi nhiều, huống chi Trương Đồng còn đang thăng tiến ở Cù Châu. Về sau Nhị phòng phải cầu Đại phòng nhiều thứ, sao lại đắc tội bọn họ lúc này? Nghĩ đoạn, ông ta răn dạy Phương thị. “Bà dám bất kính với Đại tẩu”. Rồi quăng cho Phương thị một cái tát. Ra tay xong, ông ta mới thấy không thích hợp, bốn phía im ắng kì lạ, gương mặt nhìn, thì ra không biết từ lúc nào Trương Trọng Vi đã chắn trước mặt Phương thị, nhận thay cho bà ta cái tát kia.

Trương Lương nhìn dấu tay đỏ bầm trên mặt Trương Trọng Vi, nghĩ đến nay chàng đã là phận cháu, lại còn làm quan, bất giác không biết giải quyết như thế nào, cánh tay cứ giờ cứng ngắc giữa không trung.

Phương thị cũng giật mình ngậy ra, không ngờ con trai che chở vợ nhưng vẫn không quên che chở mẹ ruột.

Dương thị trong lòng ề ầm, rốt cuộc vẫn là mẹ con ruột thịt, nếu đổi lại là bà bị đánh, không biết Trương Trọng Vi có phần hiếu tâm đó hay không.

Lâm Y đứng trước cửa sổ nhìn thấy màn đỏ, trước kinh ngạc, sau lại đau lòng, tiếp theo lý trí quay trở lại, nàng sợ Dương thị từ nay về sau tâm sinh xa cách với Trương Trọng Vi, mới đỡ tay Thanh Miêu đi ra ngoài, nói: “Đại tẩu đã xin tự mình đi, chúng ta còn không nhanh nghĩ cách đón Đại ca về? Nghe nói lao ngục vừa tới vừa ẩm ướt, nếu không nhanh chân, chẳng biết sẽ nhiễm bao nhiêu thứ bệnh tật vào người”.

Câu này như đạn pháo ném vào hồ nước, kích thích hàng trăm ngàn lần sóng, ai nấy đều quay trở về chính đề, đồng loạt hành động. Trương Trọng Vi đi tìm Âu Dương tham chính, Trương Lương đi chuẩn bị quần áo sạch sẽ cho Trương Bá Lâm, Phương thị dẫn người đi chuẩn bị cơm nước.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Lời nhắn của Lí Thư

Trương Trọng Vi đi qua chỗ Âu Dương tham chính, lo xong hết mọi thứ, liền trực tiếp đến lao đón Trương Bá Lâm trở về.

Phương thị ra đón, thấy mặt con gầy yếu, khóc thảm một hồi. Trương Bá Lâm lạy tạ trưởng bối, cảm ơn vợ chồng Trương Trọng Vi, đi tắm rửa thay quần áo, sửa soạn bản thân nhẹ nhàng khoan khoái mới ngồi vào vị trí, nâng chén kính rượu.

Phương thị không ngừng gấp thức ăn cho Trương Bá Lâm, lời nhai liên tục. “Con trai, mau ăn, ăn no còn tìm cháu nội của mẹ về”.

Trương Bá Lâm thoát khỏi lao ngục liền đoán được Lí Thư đã bị bỏ, nhưng anh ta không biết con bị mang đi, ngẩng đầu nhìn khắp nơi, quả nhiên chỉ có Trương Tuấn Minh, không có Trương Tuấn Hải. Anh ta suy nghĩ như những người khác, con đi theo mẹ ruột không có gì hại, hơn nữa Trương Tuấn Hải chỉ mới mấy tháng tuổi, đi theo Lí Thư là thoải mái nhất, anh ta khuyên Phương thị. “Mẹ gấp gì đâu, lần này con đi ra được ít nhiều có Âu Dương tham chính tương trợ, chờ con tạ ông ấy xong, mưu lại chức quan khác, đợi có chức quan còn sợ cháu nội của mẹ không trở lại hay sao”.

Trương Bá Lâm trước nay giỏi dỗ người nhất, Phương thị vừa nghe liền nín, cơm cũng không ăn, về phòng lục tung lên, moi hết hai quan tiền riêng ra cho Trương Bá Lâm đi mưu chức.

Cơm no rượu dư, Trương Bá Lâm mời Trương Trọng Vi đi cùng, đến bái kiến Âu Dương tham chính, trên đường đi có hỏi. “Đại tẩu cậu dẫn cháu đi nơi nào?”.

Trương Trọng Vi bây giờ có chút không ưa hành vi ứng xử của Trương Bá Lâm và Nhị phòng, nói. “Đại ca đã bỏ người ta rồi, còn hỏi làm chi”.

Trương Bá Lâm cãi lại. “Anh có bỏ cô ấy đâu, cha mẹ nói là cô ấy tự xin đi”.

Trương Trọng Vi liếc ngang qua anh ta, nói. “Các người không bức chị ấy thì chị ấy có đi không? Vợ chồng vốn nên cùng chung hoạn nạn, sao lại đại nạn tới đều tự bay như chim trong rừng”.

Trương Bá Lâm bị em trai nói cho xấu hổ nhục nhã, im lặng không nói. Hai người đi thẳng tới phủ tham chính, Trương Trọng Vi mới nói cho anh ta biết. “Đại tẩu có để lại phong thư ở chỗ nương tử em, Đại ca tới nhận thì biết”.

Trương Bá Lâm chấp tay cảm tạ, cùng chàng đi vào, đệ bái thiết chờ tiếp kiến Âu Dương tham chính.

Lúc này, Âu Dương tham chính đang nói chuyện với phu nhân, chủ đề đúng là về hai anh em Trương Bá Lâm. Âu Dương tham chính nghĩ bản thân vừa có thêm một trợ thủ, rất vui mừng, phu nhân tham chính lại dỗi nước lã. “Đừng nhìn Trương Bá Lâm là huynh trưởng của Trương biên tu mà lầm, đức hạnh hần kém xa, không bằng Trương biên tu trung hậu thành thật, nhân cách tin cậy được”.

Âu Dương tham chính ngạc nhiên nói. “Vì sao nói như vậy? Ta chỉ nghe nói Trương Đại lang thiên tư thông minh, hơn Trương biên tu gấp trăm lần”.

Phu nhân tham chính hừ lạnh khinh thường. “Có thông minh mấy thì cũng phải trung tâm đáng tin mới được, lão gia nhìn hần ngày xưa vì thắng chức nhanh liền cưới nương tử họ Lí, nay vì trở về quan trường, không nói hai lời liền bỏ rơi, kẻ không hề niệm một chút tình cảm với cố nhân, có thể trông cậy hần trung thành với lão gia được không?”.

Âu Dương tham chính cảm thấy phu nhân nói có lý, Trương Bá Lâm lý trí đến lạnh lùng, mọi việc chỉ chọn cái có lợi cho mình nhất, dứt khoát, không hề mềm lòng, xem ra anh ta thích hợp với chốn quan trường hơn Trương Trọng Vi nhiều, nhưng Âu Dương tham chính không cần người như vậy, ông ta đã rằng dóc lòng bồi đắp người nghe lời thành thật như Trương Trọng Vi, an tâm hơn nhiều.

Cân đo đong đếm một phen, Âu Dương tham chính đã có quyết định trong lòng, khi tiếp Trương Bá Lâm, chỉ nói anh ta đệ trình văn trạng rồi chờ đợi, những cái khác không nói gì thêm.

Trương Bá Lâm khôn khéo như vậy, đương nhiên nhìn ra Âu Dương tham chính kéo giãn khoảng cách, nhưng Trương Trọng Vi an ủi anh trai. “Lúc

trước em cũng làm theo như lời Âu Dương tham chính, kết quả bây giờ đã được đảm nhiệm chức tri huyện. Ca ca kiên nhẫn chờ đợi, nhất định được chức quan tốt”.

Trương Bá Lâm nay mất đi chỗ dựa là Lí Giản Phu, ngoại trừ chờ đợi thì biết làm sao nữa, đành gật đầu, tâm trạng nặng nề cùng Trương Trọng Vi về nhà.

Trong nhà Đại phòng, Phương thị đang chỉ huy Tiểu Truy tử và Cẩm Thư, Thanh Liên thu thập hành lý, chuẩn bị rời đi. Trương Bá Lâm thấy lạ, trước kia Phương thị đòi đến Đại phòng ở, nay đang ở bình thường sao lại vội vã chuyển đi? Thanh Liên thấy anh ta ngần ra, lặng lẽ giải thích. “Đại phu nhân lợi hại lắm, tuy ở ngoài hoà hoà khí khí vậy, lại không cho Nhị phu nhân chiếm được lợi ích ở đâu hết, Nhị phu nhân không chịu nổi mới định dời về huyện Tường Phù ở”.

Trương Bá Lâm thấy Lí Thư để lại hai thông phòng cho mình hết, vừa cảm kích vừa áy náy, vội vàng tới tìm Lâm Y lấy lại phong thư của Lí Thư, trốn sau nhà đọc. Anh ta cứ nghĩ Lí Thư viết những lời bi thiết, luyến tiếc mình, không ngờ hoàn toàn sai lầm. Trong thư Lí Thư viết :

Một, nhà ở huyện Tường Phù là cô bỏ tiền ra, nay cô không phải người nhà họ Trương nữa, bởi vậy cảnh cáo đám người nhà Trương Bá Lâm chớ có suy nghĩ đến nhà nữa, nếu muốn dần xếp thì tự tìm chỗ khác mà ở.

Hai, dẫn Trương Tuấn Hải đi không phải muốn đoạt đích tôn của nhà họ Trương, mà là lo lắng nhà họ Trương nuôi không sống nổi, hảo tâm giảm bớt gánh nặng cho bọn họ, đợi Trương Tuấn Hải lớn lên, vẫn sẽ cho thằng bé nhận tồ nhận tông.

Ba, một ngày vợ chồng trăm ngày ân, Trương Bá Lâm đối xử với cô như thế nào tự trong lòng nên biết, chính cô không thể làm ra hành vi vô tình quả nghĩa như vậy, bởi thế cả hai thông phòng đều lưu lại cho anh ta, nhưng kẻ bán mình còn trong tay cô, nếu tương lai Trương Bá Lâm không muốn nữa thì trả lại cho cô, không được phép bán biến.

Bốn, nhà cũ ở Mi Châu có hai nơi, một là tổ ốc, Nhị phòng có một nửa, cô mặc kệ không quan tâm. Nhưng toà nhà mới là cô bỏ tiền xây, nay hai bên đoạn tuyệt, cô phải thu hồi lại.

Năm, Nhị phòng có vài mẫu đất cần ở nông thôn, đang do người hầu của cô chăm nom, nay những người này sẽ rút về hết, Trương Bá Lâm chọn người khác lo liệu, nếu không ruộng đất để hoang, cô không chịu trách nhiệm.

Trương Bá Lâm đọc xong, ngực nhói đau, nhin không được kêu lên một tiếng “Ôi!”. Phương thị nghe chạy tới, cùng hai thông phòng đỡ anh ta về, nào là xoa ngực nào là trà nóng. Trương Bá Lâm mặt đỏ bừng, không biết là đau hay là nhục, đẩy ra trà Cẩm Thư dâng, nói với Phương thị. “Mẹ, nay con phải ở kinh lâu dài, không bằng thuê gian phòng ngay gần đây, đợi có sai phái khác rồi tính”.

Phương thị da mặt dày tới đâu cũng không thể không biết nhục đi ở nhà con dâu mình bỏ, nghe vậy cũng đỏ mặt, hừ hai tiếng, nói. “Tôi chỉ là đàn bà, làm sao hiểu nhiều, anh và cha anh thương lượng đi”.

Trương Bá Lâm ôm ngực, từ Cẩm Thư đỡ, vào trong sảnh gặp Trương Lương, hai cha con thương lượng một phen, quyết định thuê gian nhà ở hậu viện từ lâu của Trương Bát nương, chuyển qua ở tạm. Tính toán như vậy cũng tốt, Trương Bát nương là con gái nhà họ Trương, sao lại đang tâm lấy tiền thuê, dờ cái là viện chỉ có ba gian, mà Nhị phòng trên dưới tổng cộng bảy người lớn, một đứa nhỏ, làm sao ở cho vừa?

Trương Lương thờ dài, nói. “Nay nghèo túng, đành chen chúc nhau một chút, cha và mẹ con ở cùng Tuấn Minh một gian, bà vú thì thôi cho nghỉ, tiết kiệm tiền mua thức ăn. Hai gian khác một gian cho Quách di nương, một gian cho hai thông phòng của con, như thế vừa vặn”.

Trương Bá Lâm đồng ý. “Vẫn là cha an bài ổn thoả, con sẽ hỏi em rể và Bát nương từ”.

Trương Bát nương đã sớm nghe Trương Bá Lâm gặp rủi ro, gấp như kiến bò trên chảo nóng, lại không giúp được gì, nay gặp huynh trưởng bình yên vô sự trở về, cao hứng vừa khóc vừa cười, lại nghe bọn họ muốn thuê viện nhà mình, sao chịu nhận tiền, tự mình dẫn người đi quét tước, cho bọn họ sớm dọn qua.

Trương Bá Lâm ban đầu sợ La thư sinh không muốn, từ chối, đòi phải trả tiền, Trương Bát nương cười. “Tướng công không quản việc nhà, Đại ca yên tâm đến ở”.

Trương Bá Lâm bấy giờ mới thôi, về thông báo cho cha mẹ, từ biệt Đại phòng, lại xin Lâm Y phái một gia đình đến huyện Tường Phù báo bình an cho Lí Thư biết.

Lâm Y đồng ý, sai người đi huyện Tường Phù, lại bao một ít điểm tâm Thanh Miêu làm, tiện thể đưa đi. Trương Trọng Vi tiễn Nhị phòng đi xong trở về nói với Lâm Y. “Đại ca đối với Đại tẩu tuy hơi vô tình, nhưng rốt cuộc vẫn nhớ báo cái tin, không hoàn toàn quên hết ngày xưa ân ái”.

Lâm Y dè bĩu. “Nếu đổi lại là em, từ nay về sau anh đi đường anh tôi đi đường tôi, cả đời không bao giờ qua lại với nhau nữa”.

Trương Trọng Vi tự ngã ấm trà rót uống, không chút hoang mang nói. “Ta nhìn Đại tẩu hành động chỉ là kẻ thích ứng tạm thời, chị ấy vẫn định trở về, bằng không vì sao để lại hai nha hoàn nhà họ Lí ở nhà họ Trương?”.

Lâm Y nghĩ, đúng là có khả năng này, bằng không vì sao Lí Thư ở lại huyện Tường Phù mà không về quê Nhữ Châu? Nàng thấy không đáng giá cho Lí Thư, nhưng mỗi người mỗi suy nghĩ, người bên ngoài không hiểu được, chỉ có cảm thán hai câu thôi.

Trương Trọng Vi đi tới sờ sờ bụng Lâm Y, nói. “Đại ca là người thông minh, đã thoát hiểm, chúng ta không cần quan tâm thay nữa, mọi sự cứ để Đại ca

tự xử lý”. Nói thêm “Hôm nay ta đỡ thay thím cái tát, trong lòng mầu thân chắc là khó chịu lắm, nương tử thay ta vuông tròn với mầu thân, nói tốt cho ta mấy câu”.

Hôm nay xào xáo, Trương Trọng Vi chạy bên ngoài mãi, lúc này Lâm Y nghe chàng nhắc nhở mới nhớ tới chuyện chàng thay Phương thị nhận một tát, ôm mặt chàng nhìn ngắm một hồi, xót lòng nói. “Thức thức xuống tay quá nặng đi”.

Trương Trọng Vi thờ dài, thúc giục nàng đến chỗ Dương thị. Lâm Y trừng mắt liếc chàng một cái, nói. “Bây giờ đã biết sốt ruột rồi? Lúc đó bị đánh sao không nhớ tới?”.

Trương Trọng Vi cười méo xeo. “Nhất thời nóng vội, đầu nghĩ được nhiều như vậy”.

Lâm Y nói với chàng. “Thức thức cứ quen đánh thím thật sự không ổn chút nào, lần tới còn gặp, dùng tay ngăn là được, tội gì chường mặt mình ra, vừa ăn đau, lại khiến mầu thân không vui”.

Trương Trọng Vi sừng sốt, hồi hận. “Là ta ngu dốt, lần tới sẽ nghe nương tử”.

Lâm Y lại vuốt mặt chàng một lúc mới ra ngoài tìm Dương thị. Lúc nàng Dương thị đang nằm trên sạp, Lưu Vân quạt, Lưu Hà đứng sau mát xa huyết thái dương cho bà. Lâm Y thấy, vội hỏi. “Mầu thân lại đau đầu? Con dâu đi mời lang trung tới”.

Dương thị xoa. “Không có gì trở ngại, bị Nhị phòng âm ỉ một ngày nên mới đau đầu”.

Lâm Y thờ dài, ngồi xuống sạp, tiếp nhận cây quạt trong tay Lưu Vân, chậm rãi phe phẩy quạt cho Dương thị, nói. “Bọn họ cũng là sốt ruột thôi, may là Đại ca đã xuất ngục, hẳn là sẽ khá hơn nhiều”.

Dương thị hừ một tiếng, nói. “Chốn quan trường tuy lạnh lẽo nhưng không dung thứ được hạng người vô tình bạc nghĩa, con cho rằng Đại lang bỏ vợ xong sẽ sống tốt hơn ư? Chỉ sợ sau này ai nấy đều khinh thường nó”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 230: Đi Tường Phù nhậm chức

Lâm Y dù đáp ứng thỉnh cầu của Trương Trọng Vi, nhưng thực sự đến trước mặt Dương thị xong, lại không biết mở lời thế nào, do dự hồi lâu, mới ngập ngừng. “Mầu thân, con người Trọng Vi, mầu thân cũng biết mà...”.

Nàng vừa ngẩng lên, liền bị Dương thị ngắt lời. “Ta biết con muốn nói gì, mầu thân không phải người keo kiệt như vậy, con nói Nhị lang đừng đa tâm”.

Lâm Y cảm kích cười. “Mầu thân...”.

Dương thị vươn tay lấy cây quạt lại, ôn hoà nói. “Con bụng lớn, đừng mệt, đi về nghỉ ngơi đi”.

Lâm Y nay ở cùng phòng với Dương thị, Dương thị không cho Lâm Y nghỉ ngơi trong này, lại nói nàng đi về, rõ ràng muốn để nàng đi trấn an Trương Trọng Vi, Lâm Y hiểu ý, đứng dậy đi về gian phòng hướng tây, nhấn dùm ý của Dương thị.

Trương Trọng Vi nghe qua, thở phào nhẹ nhõm, nói. “May mắn mầu thân rộng lượng, ta ra ngoài mua ít trái cây tươi đưa qua cho mầu thân, thuận tiện ra công trường nhìn một cái”.

Lâm Y liếc nhìn chàng một cái, cười. “Lấy lòng mầu thân cũng đừng vội vàng như vậy, gọi người hầu đi mua là được”. Nói xong lên tiếng gọi Thanh Miêu tiến vào, kêu cô cầm tiền đưa cho gia đình đi mua, lại hỏi Trương Trọng Vi. “Chàng tính khi nào đến huyện Tường Phù nhậm chức?”.

Trương Trọng Vi trả lời. “Tuy được sai phái, nhưng tri huyện đương nhiệm còn có một tháng mới mãn chức, huyện Tường Phù cách Đông Kinh chỉ có mấy bước chân, không vội, chúng ta tháng sau mới quyết định”.

Lâm Y vui mừng nói. “Phòng ở cầm cố cho chúng ta vừa vặn ở được một tháng nữa, đợi chàng nhậm chức liền chuyển đến hậu nha luôn, không cần hao tâm tổn sức tìm phòng ở”.

Trương Trọng Vi gật đầu nói phải, nghĩ đến sắp thăng chức làm tri huyện, bản thân cũng vui mừng khó kìm nén, rốt cuộc những lo lắng mấy ngày nay đảo mắt đã thành mây bay.

Thoáng cái đã nửa tháng trôi qua, Trương Bá Lâm vẫn chưa nhận được sai phái mới, mất thấy bao nhiêu của cải tích tụ được càng lúc càng vội, trong nhà lại không có nguồn thu, lòng nóng như lửa đốt. Hai thông phòng dù sao cũng là người nhà họ Lí, tâm vẫn thiên về phía Lí Thụ, lâu ngày dần xa cách

anh ta, Trương Bá Lâm khẽ nói không nên lời, phiền muộn vô cùng, vì thế đi đến nhà phía đối diện gần đó, tìm Trương Trọng Vi tâm sự.

Trương Trọng Vi nửa tháng này vừa vận tương phản, trong nhà có tiền, người lại nhàn nhã, sắp lên làm tri huyện, ngày ngày phụng dưỡng mẫu thân, làm bạn nông tử và con chưa ra đời, rất hạnh phúc. Trương Bá Lâm nhìn cảnh gia đình em mình, thâm tâm hối hận, nói. “Anh thà rằng bị lưu đây, ít nhất trong nhà còn trọn vẹn, không giống bây giờ, thê ly tử tán”.

Trương Trọng Vi ngại anh ta nói nghiêm trọng quá mức, nói. “Đại tẩu ở ngay huyện Tường Phù, cũng đâu có xa, sao anh không đi gặp chị ấy, thuận tiện thăm con luôn”.

Trương Bá Lâm cười chua xót. “Anh còn có mặt mũi nào gặp cô ấy”.

Trương Trọng Vi im lặng, không biết an ủi anh ta như thế nào mới tốt, qua một lúc, nghĩ đến rượu tiêu trăm sầu, mới mời anh ta đi tửu lâu, chuẩn bị phụng bồi anh ta say một hồi.

Hai người đến tửu lâu gần đó, chọn mấy các an vị, gọi hai bầu rượu, trước uống say ba bốn phần đã. Trương Bá Lâm cầm đũa gỡ tách tách vào bầu rượu, buồn bã nói. “Huynh đệ, ca ca nửa tháng nay sống vất vả quá, công vụ thì bận vô âm tín, tiền trong nhà ngày một ít đi, cứ cái đà này sợ rằng không có gạo đổ vào nồi mất”.

Trương Trọng Vi vội nói. “Nhà em còn có mấy đồng, nếu ca ca muốn, chờ báo cáo với mẫu thân xong em sẽ mang tới cho anh”.

Trương Bá Lâm mở hé đôi mắt đã say chiu choáng nhìn chàng, nói. “Cậu làm quan bao lâu cũng học được giả khờ để gạt qua rồi hả, rõ ràng biết anh không phải nói cái này”.

Trương Trọng Vi cụp mắt xuống, ngập ngừng nói. “Ca ca, có ngày nào em không chạy tới phủ tham chính đâu mấy lượt đâu, bắt đắc dĩ ông ấy luôn đưa đây, em cũng hết cách”.

Trương Bá Lâm hỏi. “Âu Dương tham chính rốt cuộc bắt nạt ta điều gì?”.

Trương Trọng Vi hờn nhiên lắc đầu, bảo rằng mình đã hỏi qua, nhưng Âu Dương tham chính không chịu nói.

Trương Bá Lâm hy vọng tàn lụi, cảm thấy ngay cả rượu uống vào miệng cũng đắng ngắt, Đại Tổng công vụ sai phái trước nay đều là quan đồng việc thiếu, thường thường là ba viên quan bỏ một nơi, tức là một sai phái có ít nhất ba người cạnh tranh, về phần hoa nở nhà ai thì phải nhờ thủ đoạn. Anh ta nay căn chỗ dựa không có chỗ dựa, cần tiền thì tiền hết, thành tích thì khỏi cần nói, khó khăn nhìn thấy được tia hy vọng ở Âu Dương tham chính lại bị thổi tắt, cuộc sống sau này biết ra sao đây?

Trương Trọng Vi nhìn Trương Bá Lâm dốc hết chén này tới chén khác, hiểu được tình cảnh anh mình gian nan, lại không giúp được, trong lòng rất khổ sở.

Đột nhiên Trương Bá Lâm dập chén rượu xuống bàn cái rầm, nói. “Anh chờ đợi thêm một tháng, nếu vẫn không có hy vọng thì về quê làm ruộng”.

Trương Trọng Vi hoảng sợ, mười năm khổ đọc, khó khăn có được công danh, há có thể nói quăng liền quăng. Chàng vội vàng khuyên giải Trương Bá Lâm, khiến anh ta khai tâm bớt, Trương Bá Lâm lại nói. “Anh cũng không phải lập tức đi, nói không chừng vẫn có cơ hội dịch chuyển thể cờ”.

Trương Trọng Vi thấy Đại ca vẫn lạc quan, hơi an tâm, liền thôi không khuyên nữa, chỉ nâng chén uống cùng.

Hai ba canh giờ sau, Trương Bá Lâm say thành một bãi bùn, Trương Trọng Vi còn chút tỉnh táo, gượng chống đỡ anh ta về nhà. Phương thị dẫn Cẩm Thư và Thanh Liên ra tiếp, dìu cả hai vào nhà, một người nằm trên giường, một người nằm trên sạp, cả hai đều bị bắt nốc trà giải rượu.

Phương thị nhìn Trương Bá Lâm say bất tỉnh nhân sự, trách cứ Trương Trọng Vi. “Con cũng không khuyên mấy câu, mặc kệ nó uống như vậy à”.

Trương Trọng Vi nằm ngửa trên sạp, cười khổ. “Ca ca phiền muộn trong lòng, để anh ấy say một hồi đi thôi”.

Phương thị nói. “Thím nghe nói con được Âu Dương tham chính rất là ưu ái, vợ con lại giao hảo với phu nhân tham chính, sao không tới nói tốt cho ca ca con mấy câu, cho dù là chức quan nhỏ không quan trọng cũng tốt”.

Trương Trọng Vi nhắm mắt, chậm rãi lắc đầu. “Sớm đi rồi, nếu có cách đã không đi uống rượu”.

Phương thị ngồi xuống sạp, nước mắt đầm đìa, nói. “Lúc trước tôi đã phản đối cưới con gái nhà họ Lí rồi mà, là cha và thúc thúc anh nhất định phải phản vào nhà cao cửa rộng giàu có, thế mới rước trúng một hồi tai vạ”.

Trương Trọng Vi nói. “Thím, không thể nói như vậy, nhà họ Lí quan tâm ca ca không ít, Đại tẩu lại hiền lành, hiếu thuận, còn kéo dài huyết mạch cho nhà họ Trương...”.

Phương thị vỗ cái rầm xuống mặt sạp, ngắt lời chàng, cá giận. “Ai là Đại tẩu của anh? Chuyện tới nước này anh còn bênh vực cô ta, còn sợ cô ta hại Đại ca anh chưa đủ sao?”.

Trương Trọng Vi thấy Phương thị giận dữ, cuống quýt ngồi dậy, giải thích không ngừng. Phương thị lại cho rằng chàng già mồm ắt lẽ phải, đuổi chàng ra ngoài. Trương Trọng Vi thất tha thất thểu, ngã trước ngã sau, cũng mau nhà mình ngay đối diện, cửa lại có gia đình đứng gác, thấy tình cảnh đó, chạy tới

đỡ chàng vào trong.

Lâm Y nghe thấy tiếng động, đi ra chỉ huy mọi người, dẫn xếp chàng vào phòng, lại gọi thím Dương đi nấu canh tỉnh rượu, tự mình cầm khăn lau mồ hôi cho chàng, oán trách. “Nếu say quá, sao không ở nhà thím cho tỉnh bớt rồi về, chẳng lẽ thím đuổi chàng sao?”.

Trương Trọng Vi chính là bị Phương thị đuổi ra đó, nghe vậy cười. “Thím trách ta bênh vực Đại tẩu, không ưa ta rồi”.

Lâm Y bực bội. “Bây giờ là lúc nào rồi còn hồ đồ như vậy. Âu Dương tham chính vì sao không muốn thấy mặt Đại ca, các người không biết nhưng em thì biết”.

Trương Trọng Vi giật mình hỏi. “Làm sao em biết? Phu nhân tham chính kể cho em nghe? Vì sao Âu Dương tham chính không thích Đại ca, mau mau nói đi”.

Lâm Y thuật lại đánh giá của phu nhân tham chính đối với Trương Bá Lâm “vô tình bạc nghĩa” như thế nào, lại nói thêm. “Em thấy đường làm quan của Đại ca từ rày về sau sẽ không thuận lợi, có điều đây là Đại ca tự tìm, chẳng trách được ai khác”.

Trương Trọng Vi than. “Trong lòng Đại ca vẫn có Đại tẩu mà, lúc trước Đại ca đâu có nói vứt bỏ Đại tẩu, thậm chí còn bảo ta khuyên thúc thúc và thím nữa”.

Lâm Y nói. “Đại tẩu nói Đại ca vì chuyện Như Ngọc nên mới không bỏ chị ấy”.

Trương Trọng Vi thiên hướng Trương Bá Lâm. “Ai biết có phải hay không, có lẽ Đại ca thật sự luyến tiếc Đại tẩu thì sao”.

Rốt cuộc Trương Bá Lâm trong lòng nghĩ như thế nào, đại khái chỉ có mình anh ta biết, Lâm Y không cãi chày cãi cối nữa, đón lấy bát canh giải rượu vừa nấu xong, dứt Trương Trọng Vi uống hết.

Trong một tháng vừa qua, vì Trương Bá Lâm không dám đi gặp Lí Thụ, Nhị phòng gần như cắt đứt liên hệ với cô, nhưng Đại phòng lại thường xuyên sai người đến huyện Tường Phù vấn an mẹ con Lí Thụ, kết giao thân mật như lúc trước.

Mười ngày nữa trôi qua nhanh chóng, sắp tới lúc trả lại số tiền cầm cố căn nhà, nhưng Triệu hàn lâm lại không kiếm đâu ra tiền chuộc, đành phải cùng phu nhân đăng môn bán phòng, năn nỉ Trương Trọng Vi và Lâm Y lại thừ thả một tháng.

Trương Trọng Vi là người rộng rãi, gặp đồng nghiệp cũ hoạn nạn, đương nhiên không dồn người ta vào bước đường cùng, nhưng chàng sắp sửa đến Tường Phù nhậm chức, cho cầm thêm một tháng căn nhà ở Đông Kinh để làm gì?

Lâm Y cũng từng sống khổ, thật nguyện ý giúp nhà họ Triệu một phen, nhưng tiền của bọn họ đã dốc hết vào đất và khách sạn, nếu không lấy được một trăm năm mươi quan này về, tài chính sẽ không quay vòng được.

Vợ chồng Triệu hàn lâm thấy cả hai đều mãi không chịu đồng ý, đành thất vọng quay về.

Lâm Y nghĩ nhà họ Triệu thật sự sẽ trễ hẹn mấy ngày, nhưng không ngờ, chưa tới hai ngày, bọn họ liền trả hết tiền. Thì ra hôm ấy hai vợ chồng Triệu hàn lâm về nhà, cãi nhau một trận vì tiền bạc, chộc giận phu nhân Triệu hàn lâm, lập tức bán đi người thiếp, chẳng những trả hết nợ nần cho nhà họ Trương, còn đưa gia đình thoát khỏi khó khăn.

Nhà họ Trương thu hồi tiền cầm cố, bắt đầu dọn dẹp hành lý, chuẩn bị chuyển đến huyện Tường Phù. Lúc này Điền thị đang trên đường hồi kinh, Lâm Y lo lắng cô ta đến xong không tìm được nhà, đành phải làm phiền Trương Bát nương ở đối diện thường xuyên để ý, đến lúc đó thông báo cho Điền thị một tiếng.

Trước khi Trương Trọng Vi đi nhậm chức, Trương Bát nương đãi tiệc mời hai phòng họ Trương cùng ăn một bữa, từ biệt Đại phòng. Ba ngày sau, cả nhà Đại phòng nhích người đến huyện Tường Phù, vào ở trong hậu trạch huyện nha.

Hành lý vừa chuyển tới, Trương Trọng Vi liền đi bàn giao với tri huyện tiền nhiệm, hôm nay Dương thị rất cao hứng, bảo Lâm Y khoan hãy phân bổ phòng ốc, trước đi dạo một vòng hậu nha đã. Lâm Y thấy sắc trời còn sớm, liền theo ý bà, dẫn một đoàn người hầu chậm rãi tản bộ. Hậu nha không tính lớn, nhưng rộng hơn chỗ ở trước đây của bọn họ, hai tiểu viện tổng cộng bảy gian phòng, phía bắc có ba gian nhà kê, hai gian sương phòng để dụng cụ, tuy rằng không có hoa viên, nhưng ở sân đầu tiên có nhiều hoa cỏ, cây cối sinh trưởng cực sum xuê.

Dương thị dẫn Lâm Y đi dạo một vòng, sợ nàng mệt, liền sai Lưu Vân mang ghế tới, cùng ngồi với nàng gần chỗ nhiều hoa nở, vui mừng nhìn ngắm khắp nơi.

Lưu Hà dâng trà thơm, đặt vào tay nàng, góp vui nhiều câu chuyện thú vị, khiến Dương thị hài lòng. Lưu Vân có ý định muốn tranh một gian phòng ở riêng, không cam lòng bị bỏ lại đằng sau, nói. “Đại phu nhân, Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ dẫn bọn họ đi quét tước phòng ốc?”.

Lưu Hà cười nhạo. “Tri huyện tiền nhiệm dời đi đã sớm cho người quét tước rồi, cô không thấy các gian phòng đều sạch sẽ hết sao?”.

Chương 231: Lí Thư làm khách

Lưu Vân lấy lòng chủ nhân thất bại, bị Lưu Hà chế nhạo, rất là tức giận, nhưng trước mặt Dương thị và Lâm Y, lại không tiện phát nổ, đành phải cố nén nói. “Đại phu nhân, Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ một lòng mong làm gì đó cho nhà chúng ta, không để ý tới phòng ốc đã được quét tước qua”.

Dương thị hôm nay tâm tình tốt, cười nói. “Biết người chịu khó, giữa trưa thưởng cho người một đĩa thức ăn”.

Lưu Vân cúi người tạ thưởng, cảm thấy lấy lại được vài phần thể diện, trên mặt hiện ra ý cười, nhưng cái cô ta muốn không phải chỉ là một đĩa thức ăn, mà là một gian phòng để ở riêng kia. Ánh mắt của cô ta cứ phiêu về phía Lâm Y, nghĩ bụng lúc trước nhà quá nhỏ, không có phòng phân cho cô ta, nay tổng cộng trước sau hơn mười gian, cũng tới phiên cô ta rồi chứ?

Lâm Y sao lại không biết tâm tư của cô ta, âm thầm buồn cười, mỗi lần chuyển nhà lại diễn tiết mục tranh giành phòng ốc, cô ta không mệt sao, nay nhà có hai viện, vừa vặn Dương thị và vợ chồng Lâm Y mỗi bên một viện. Phòng ở cũng dư dả, không khó phân phối lắm, bởi vậy Lâm Y không muốn thay mặt Dương thị nữa, lên tiếng nói. “Mẫu thân, mẫu thân dẫn Lưu Hà Lưu Vân vào ở viện đầu, chúng con ở viện sau được không?”.

Dương thị nghe hiểu ý tứ của nàng, nhẹ nhàng gật đầu, chỉ xưng phòng phía tây, nói. “Lưu Hà ở gian thứ nhất, Lưu Vân và Tiểu Khấu từ ở gian thứ hai đi”.

Lưu Vân nghe an bài như vậy, dù không dám thẳng mặt phản đối, nhưng âm ức khóc không ra tiếng.

Dương thị thấy thế, bực mình nói. “Nhà chúng ta xưa khác nay khác, mọi thứ phải có quy củ, chưa nghe thấy nhà ai nha hoàn thông phòng có thể chiếm một gian phòng ở riêng”.

Quy củ Lưu Vân biết, nhưng cô ta luôn nghĩ nếu còn ở tại Cù Châu, cô ta đã sớm được lên làm di nương, ngàn không nên vạn không nên theo Dương thị đến Đông Kinh. Cô ta càng nghĩ càng khổ sở, vội chạy về phòng ở vừa được phân, nằm gục xuống giường khóc nức nở.

Dương thị giận dữ, nói. “Nhị thiếu gia vừa nhậm chức, chúng ta mới chuyển vào nhà mới, ngày vui như vậy, nó lại khóc tang xui xẻo”.

Lưu Hà nghe vậy, vội đuổi theo vào phòng, không biết dùng cách gì, nhưng Lưu Vân ngừng khóc.

Lâm Y thầm vái a di đà Phật, may mắn trong phòng bọn họ không có thiếp, nếu không đã sinh không biết bao nhiêu là chuyện. Dương thị bị Lưu Vân chọc cho mất hứng, than mệt, liền kêu Lâm Y về sân sau lo liệu gia vụ, còn bà vịn tay từ Tiểu Khấu từ đỡ vào phòng.

Lâm Y ra viện sau, nhìn một dãy nhà rộng mở to lớn, trong sân cũng chỉnh tề, vui vẻ không thôi, dẫn thím Dương và Thanh Miêu đi dạo một vòng bên ngoài mới tiến vào sảnh chính. Thím Dương và Thanh Miêu đều là người chịu khó làm việc, để Lâm Y ngồi dùng trà, tự rời sắp xếp hành lý, chưa tới nửa canh giờ đã chỉnh lý thỏa đáng đồ đạc của vợ chồng Lâm Y, quay về phòng hầu hạ.

Thím Dương chỉ một cái rương sót lại trong viện, hỏi Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, tôi và Thanh Miêu ở tây xưng phòng, cách gần chút để dễ hầu hạ thiếu phu nhân?”.

Lâm Y khoát tay, nói. “Thôi, chúng ta phòng nhiều người ít, tương lai cũng không có thiếp thất, hai người mỗi người một phòng ở cho rộng rãi”.

Thím Dương và Thanh Miêu vui mừng tạ ơn, tách về lo liệu phòng mình. Qua một lát, Tiểu Khấu từ đến bẩm, xưng rằng chỗ tiếp giáp hậu nha và tiền nha có hai gian nhĩ phòng, Dương thị định an trí gia đình vào đó, hỏi Lâm Y tính sắp xếp tỳ nữ giặt quần áo kia như thế nào.

Lâm Y trầm nghĩ, lúc trước giữ lại tỳ nữ kia là vì e ngại Vương hàn lâm là nguyên lão ở Hàn Lâm viện. Nay Trương Trọng Vi đã không còn làm việc ở Hàn Lâm viện nữa, không còn cố kỵ, chỉ bằng đuổi cô ta đi. Nàng nói với Tiểu Khấu từ. “Ta định đem bán tỳ nữ đó hoặc tặng cho người khác, không biết ý của Đại phu nhân thế nào?”.

Tiểu Khấu từ cười đáp. “Đại phu nhân cũng đang có ý này, xin Nhị thiếu phu nhân và Nhị thiếu gia qua thương lượng”.

Lâm Y gật đầu, cho Tiểu Khấu từ lui về bẩm báo.

Giữa trưa, thuộc hạ liên can trong nha môn mở tiệc chiêu đãi Trương Trọng Vi, khiến chàng gần chàng vạng mới dẫn một thân mùi rượu về nhà. Lâm Y chỉ huy thím Dương và Thanh Miêu bận rộn một đống mới dần xếp xong xuôi. Trương Trọng Vi ý mình đang say, nắm tay Lâm Y mãi không buông, thím Dương kéo Thanh Miêu ra ngoài, còn đóng kín cửa giữ bọn họ.

Lâm Y đỏ mặt, nhưng giảng đạo lý với kẻ say không thông, chỉ có thể mặc kệ cho chàng nắm tay. Trương Trọng Vi dựa lưng vào sập, ôm Lâm Y nửa ngồi vào lòng, cười hỏi. “Nương tử, có hài lòng hậu nha không?”.

Lâm Y đánh yêu lên chân của chàng, cười nói. “Khó trách ai nấy đều muốn làm quan, riêng phòng ốc đã là hạng nhất, tiết kiệm biết bao nhiêu tiền?”.

Trương Trọng Vĩ mỉm cười. “Đây đã là gì, em nhìn phủ đệ của Âu Dương tham chính kia, đó mới gọi là khí phái”.

Lâm Y néo mặt chàng, nói. “Dã tâm chàng không nhỏ nhĩ, nhưng nhớ kĩ em dặn, bình an mới là quan trọng nhất, chàng nhìn Đại ca xem...”.

Đề cập tới Trương Bá Lâm, sắc mặt Trương Trọng Vĩ cũng trầm xuống, nói. “Chức huyện thừa ở Tường Phù vẫn đang trống, ta nhìn mà khó chịu trong lòng”. Lại nói. “Đại tẩu và cháu ở ngay Tường Phù, khi nào rảnh rồi em nhớ mời đến nhà chơi”.

Lâm Y điều chỉnh gối cho chàng, nói. “Em đã sớm muốn gặp chị ấy, không bằng ngay ngày mai?”.

Trương Trọng Vĩ lắc đầu. “Mấy ngày sắp tới em sẽ rất bận, khẳng định không có thời gian rảnh”.

Lâm Y nghe không hiểu ý chàng, mờ mịt nhìn, nhưng đợi qua hôm sau liền hiểu, các nương tử của thuộc hạ trong nha môn đồng loạt xin bãi phòng, phu nhân chủ bộ, phu nhân huyện uy, thậm chí nương tử bộ đầu, như đèn kéo quân tiến đến, một người tiếp sau một người, hai ba ngày mới hết.

Lâm Y chưa bao giờ gặp phải cảnh này, mặc dù biết xã giao, nhưng không biết có nên nhận lễ hay không, cũng không biết đáp lễ như thế nào. May mắn có Dương thị chỉ bảo, ứng đối coi như thông dong.

Ngày thứ tư, rốt cuộc có thời gian rảnh, Lâm Y uốn bụng chống lưng ngồi trong đại sảnh nhìn mọi người kiểm kê lễ vật, gọi Thanh Miêu nhập sổ sách. Trương Trọng Vĩ từ tiền nha thông thả đi vào, nhìn Lâm Y vất vả, đau lòng nói. “Nếu em mệt thì giao gia vụ cho mẫu thân quản giúp”.

Lâm Y cười. “Em chỉ nhìn thôi, cũng đâu động tay, sao mà mệt được, không có việc gì làm, rảnh quá mới khó chịu ấy”.

Trương Trọng Vĩ không tin, nói nhỏ. “Em không mệt thì sao lại xoa eo?”.

Lâm Y lướt nhìn qua người hầu, thấp giọng cười khẽ. “Chỉ có thể trách trong bụng thích quậy quá”.

Trương Trọng Vĩ cười híp mắt, đưa tay định vuốt, lại bị Lâm Y gạt ra, sắc giọng. “Chàng không ra đằng trước lo liệu công vụ, về hậu đường quấy rối không à”.

Trương Trọng Vĩ mỉm cười. “Ta chỉ là nhớ thương nương tử, nhìn rảnh rồi là chạy ra sau xem, bây giờ đi đây, có chút công văn cần thương nghị với chủ bộ”.

Lâm Y định đứng lên tiễn chàng, bị chàng giữ lại, đành phải nhìn theo tới cửa, tiếp tục xem người hầu kiểm kê. Đợi bận rộn xong, rốt cuộc thanh nhàn, cách hai ngày liền cho người đi mời Lí Thư đến nhà ngắm hoa.

Từ lúc Lí Thư rời khỏi nhà họ Trương, chỉ dẫn theo con sông ở Tường Phù, không bước chân ra khỏi viện, ngay cả người nói chuyện cũng không, đúng là lúc tịch tịch, nghe Lâm Y mời, vui mừng phi thường, vội vàng chuẩn bị quả cáp, ngồi kiệu đến gặp nàng.

Lâm Y đứng đón ở cửa viện, thấy Lí Thư vẫn như cũ, nô bộc thành đoàn, tiền hô hậu ủng, hẳn là cuộc sống trôi qua không tệ, nàng cũng yên lòng. Lí Thư đi vào viện, chào hỏi Lâm Y, lại đỡ Trương Tuấn Minh đang được bà vú ẵm gọi Nhị thẩm thẩm. Cô dẫn theo một đoàn người hầu đi vào, dập đầu hành lễ với Lâm Y, hô bá kiến phu nhân tri huyện. Lí Thư cười. “Đừng trách chị sĩ diện, chị nay quả phụ cô độc, không dẫn theo nhiều người căn bản không dám ra cửa, sợ bị người ta cướp”.

Lâm Y nghe thấy xót xa, miễn cưỡng cười cười, sai người thưởng. Nàng dẫn Lí Thư đi gặp Dương thị, ngồi xuống nhàn thoại, hỏi han tình hình gần đây. Dương thị biết Lí Thư và Lâm Y chị em bạn dâu thân thiết, nói nhiều câu tri tâm hơn, cũng cho phép bọn họ chơi đùa ở viện sau, ăn cơm hãy tới.

Lâm Y và Lí Thư ra viện sau, trước đi vòng quanh sân thăm thú một phen, lại tiến vào sảnh khách chủ cùng an tọa, Lí Thư nhìn hai gian sương phòng phía đông vẫn trống không, liền cười. “Nhà em nên thêm hai người nữa”.

Lâm Y trả lời có lệ. “Gấp gấp gì đâu”.

Lí Thư che miệng cười. “Còn không gấp, bụng em đều lớn bao nhiêu rồi, có thể hầu hạ Nhị lang?”.

Lâm Y nhìn cô, chỉ cười. “Chẳng lẽ em vất vả mang thai, Nhị lang lại tiêu dao khoái hoạt, cứ giày vò chàng mấy ngày”.

Lí Thư cười ngất ngưỡng, nói. “Em và phu nhân Vương hàn lâm đúng là biết liều mạng, nghe nói nhà bà ấy ngay cả thông phòng cũng không có một đứa”.

Lâm Y không cho là đúng. “Nhiều người không nạp thiếp, có gì đáng nói đâu”.

Lí Thư lắc đầu. “Dân chúng hủi của cuộc sống gian nan đương nhiên không nạp, Nhị lang nay đường đường tri huyện, em không nạp, ắt cũng có người tặng”.

Lâm Y giả bộ hung thần ác sát, nói. “Ai đến thì đuổi người đó”.

Lí Thư càng cười to hơn, cười cười, nước mắt lại chảy xuống, nói. “Em có năng lực đó, nắm được tâm của người đàn ông mới dám nói chắc như vậy, không giống chị, nửa điểm tự tin cũng không, sợ chính miệng Đại lang nói bỏ vạ, đành vội vã từ biệt đi trước”.

Trương Bá Lâm có muốn bỏ vợ hay không Lâm Y đoán không chắc, chẳng thể nói bừa, chỉ biết khuyên Lí Thư chớ quá khổ sở.

Lí Thư lau nước mắt, hỏi. “Nghe nói mấy tháng nay cuộc sống của anh ta rất gian nan?”.

Lâm Y gật đầu, kể tình hình Nhị phòng gần đây cho cô biết, cả nhà chen chúc trong ba gian phòng sau tử lâu của Trương Bát nương, Trương Tuấn Minh không có bà vú, để Đông Mạch trông, ngày đêm khóc nháo; Cẩm Thư và Thanh Liên lo sợ Trương Bá Lâm cưới vợ kế, thấp thỏm lo âu; Trương Lương dựng cái chòi ven đường, viết thư thay người khác, kiếm từng đồng lo cơm nước; Phương thị dẫn thím Nhâm và Tiểu Truy tử lo liệu trên dưới trong nhà, trở nên im lặng không ít.

Lí Thư chăm chú nghe, cũng không gặp Lâm Y nói gì về Trương Bá Lâm, vội hỏi. “Đại ca em vẫn bốn ba vì sai phái?”.

Lâm Y nhìn cô một cái, nói. “Âu Dương tham chính cho rằng Đại ca bỏ vợ là vô tình bạc nghĩa, không chịu dùng Đại ca. Nay quan nhiều chức thiếu, Đại ca lại không có tiền đút lo chạy chọt, chỉ có thể xếp hàng chờ”.

Lí Thư giật mình. “Này... Nếu trong lòng anh ta từng muốn bỏ chị, thì bây giờ tự làm tự chịu. Còn nếu không muốn... Chị tự xin ra đi chẳng phải hại anh ta hay sao?”.

Lâm Y nhìn cô, thở dài, thế gian này khó đoán nhất chính là lòng người. Lúc trước Trương Bá Lâm rút cuộc nghĩ như thế nào, người ngoài sao có thể biết, chỉ hỏi chính anh ta mà thôi. Dù gì sự việc đã tới nước này, hỏi rõ thì được gì nữa đây?

Lí Thư đại khái cũng hiểu sự tình đã hết đường cứu chữa, hướng chỉ Trương Lương và Phương thị khẳng khẳng chính cô làm hại Trương Bá Lâm, cho dù không rời khỏi nhà họ Trương, cô cũng sống không nổi ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 232: Điền thị vào kinh

Lâm Y nhìn Lí Thư âm thầm thương tâm, đang định an ủi cô mấy câu, chợt gặp Thanh Miêu cầm phong thư tiến vào, vội hỏi. “Tam thiếu phu nhân gửi thư phải không?”.

Thanh Miêu cười. “Nhị thiếu phu nhân tính toán như thần”.

Lí Thư thấy nàng có việc cần xử lý, đứng dậy cáo từ. Lâm Y giữ lại. “Khó khăn tới một chuyến, Đại tẩu ăn cơm hãy đi, chúng ta cùng đọc thư em dâu gửi, chắc cô ấy cũng sắp tới Đông Kinh rồi”.

Lí Thư cười. “Đều ở ngay Tường Phù đây, tới lui cũng tiện, ngày khác lại đến quấy rầy vậy”. Lại cười khổ sở. “Chị nay đã không còn là người nhà họ Trương, sao có thể cùng em đọc thư, tiếng ‘Đại tẩu’ này cũng chớ gọi nữa, miễn cho người ta hiểu lầm”.

Lâm Y nghe cô nói như vậy, càng thương cảm, tự mình tiễn cô ra cổng rồi đi kể cho Dương thị biết. Dương thị thở dài nhưng cũng không để tâm nhiều, dù sao đó cũng là chuyện của Nhị phòng, không liên quan tới bà.

Lâm Y rút phong thư Điền thị gửi, dâng cho Dương thị, Dương thị lại nói. “Ta đã đọc qua rồi, con tự xem đi”. Lâm Y gật đầu, mở phong bì, bên trong quả nhiên nói Điền thị đã gần tới kinh đô, nay mai ắt sẽ cập bến.

Dương thị nói. “Lúc chúng ta rời quê cũ có mua một nha hoàn cho cô ta, nay đã lập gia đình, một mình cô ta vào kinh cũng dễ an bài, vào ở đông sương phòng ngay viện của ta, để Lưu Hà và Lưu Vân đi thu dọn”.

Lưu Hà và Lưu Vân lĩnh mệnh, tìm chỗ đệm đến đông sương phòng trải.

Dương thị lại hỏi chuyện tỳ nữ Vương hàn lâm đưa, Lâm Y quên lưng đi mất, xấu hổ đỏ mặt, vội trở lại viện sau cho người đi ra trước mời Trương Trọng Vi về. Trương Trọng Vi đang nghị sự với mấy vị phụ tá, nghe được Lâm Y gọi mình, lập tức chạy về hậu nha, hỏi. “Nương tử tìm ta có chuyện gì?”.

Lâm Y nói. “Em chỉ hỏi chàng một chút thôi, không làm trễ nải công vụ của chàng đâu. Tỳ nữ ngày đó Vương hàn lâm tặng, em gọi người mời giới tới bán có được không?”.

Trương Trọng Vi nói. “Nay ta và Vương hàn lâm không còn liên can, bán thì bán thôi, nhưng sao bây giờ đột nhiên nhớ tới chuyện này?”.

Lâm Y mặt đỏ đáp. “Ban nãy mẫu thân có nói, mà em quên lưng đi mất”.

Trương Trọng Vi mỉm cười. “Em có bầu, khó tránh khỏi một mỏi, quên một hai việc có sao đâu”. Nói xong cúi đầu hôn lên má nàng một cái, rồi lại quay

về tiền nha.

Lâm Y nghĩ đến Điền thị lẻ loi một mình vào kinh, không ai hầu hạ, vừa vận bán tỳ nữ kia đi, đổi lại mua một tiểu nha hoàn đến. Nàng cho người đi mời người môi giới, nói rõ ý định, người môi giới nghe nói phu nhân tri huyện muốn chiêu cố việc làm ăn nhà mình, cảm thấy nở mày nở mặt, lập tức chọn ngay một tiểu nha đầu xinh xắn lanh lợi đến đổi lấy tỳ nữ giặt quần áo của Lâm Y.

Lâm Y đã từng mua người hầu, liếc mắt liền nhìn ra người môi giới bị thiệt, vì thế kiên trì muốn bù tiền. Người môi giới không chịu, nói: “Lâm phu nhân chịu tới chỗ tiểu nhân là vinh hạnh cho tiểu nhân, tiểu nhân có thiệt cũng cam lòng”.

Lâm Y lần đầu làm phu nhân tri huyện, sợ hành vi cử chỉ không hợp quy củ, bới tro vào mặt Trương Trọng Vĩ, vì thế kiên quyết không chịu, nhất định phải bù tiền. Dương thị nghe được động tĩnh viện sau, sai Tiểu Khẩu tử đi gọi Lâm Y, dạy nàng: “Con đổi người hầu ở chỗ hần là cho hần thể diện, thu hút nhiều khách hàng hơn cho hần, giống như phu nhân tham chính đến từ lâu nhà họ Trương uống rượu vậy. Tiểu nha đầu kia, con cứ nhận đi, không đáng gì đâu”.

Lâm Y nghiệm ra đạo lý Dương thị dạy, nghe theo ý bà, hoàn tất trao đổi với người môi giới.

Tiểu nha hoàn mới đến nhà họ Trương đã được dạy dỗ qua, lễ nghi cử chỉ đều theo kiểu tỳ nữ nhà giàu có, gặp Lâm Y liền tự giác quỳ xuống dập đầu, xin nàng thưởng tên.

Lâm Y nói: “Ta chưa phải chủ nhân thật sự của ngươi, ngươi hầu hạ Tam thiếu phu nhân nhà chúng ta, chờ Tam thiếu phu nhân tới lại xin thưởng tên đi”.

Tiểu nha hoàn nghe vậy, vẫn dập đầu tạ ơn. Lâm Y thấy nha hoàn biết lễ, cảm thấy vui mừng, dặn thím Dương dạy dỗ quy củ, buổi tối dẫn sang bên Dương thị, ở chung với Lưu Vân và Tiểu Khẩu tử.

Đại phòng họ Trương tuy đã chuyển đến huyện Tường Phù nhưng khách sạn vẫn chưa xây xong, vì vậy Thanh Miêu thường xuyên phụng mệnh tìm cơ vào kinh thành trông coi. Ngày hôm đó trong nhà không có việc, theo thường lệ cô tìm cái cơ vào thành Đông Kinh, đến công trường dạo qua một vòng, rồi tới từ lâu nhà họ La thay mặt vợ chồng Trương Trọng Vĩ thăm hỏi Trương Bát nương.

Không ngờ, Trương Bát nương không ở từ lâu, mà chân chạy vật giữ chặt Thanh Miêu. “Thiếu phu nhân nhà cô xảy ra chuyện, chương quấy chúng tôi đang đỡ về nhà rồi, cô mau chạy nhanh đi xem đi”.

Trong lòng Thanh Miêu chỉ có một thiếu phu nhân duy nhất là Lâm Y, nghe vậy bủi môi. “Nói tào lao, Nhị thiếu phu nhân nhà chúng tôi đang ngồi an ổn ở nhà kia”. Nói xong đột nhiên giật mình, chẳng lẽ là Tam thiếu phu nhân Điền thị? Cô chạy vội một đường đuổi tới nhà họ La, vào cửa liền nhìn thấy, người đang ngồi khóc rống trong phòng không phải Điền thị thì là ai. Nhìn kĩ hơn, tóc Điền thị rối bời, trang sức không thấy, áo ngoài bị xé toạc một mảng lộ ngực, được một cái quạt tròn miễn cưỡng che đậy.

Quạt tròn kia, hai mặt bằng tơ lụa, cần quạt bằng trúc chạm trổ, trên có thêu bức tranh cung nữ hóng mát, Thanh Miêu nhìn quen mắt vô cùng, muốn nhớ kĩ lại thì Trương Bát nương đã gọi cô đi, Thanh Miêu liền vội tiến lên hành lễ, hỏi han chi tiết.

Trương Bát nương tỏ ra lo lắng, nói: “Tam thiếu phu nhân vừa đến Đông Kinh, chưa kịp vào thành đã bị cướp, ít nhiều có vị quan nhân họ Thi gặp cảnh bất bình rút đao tương trợ, thế mới thoát thân được”.

Thanh Miêu ngẩn ra, rốt cuộc nhớ tới đã gặp chiếc quạt tròn đó ở đâu, lại nhìn ngực Điền thị, trong lòng dâng lên cảm xúc không rõ.

Trương Bát nương chưa từng lưu ý Thanh Miêu kì lạ, tiếp tục nói: “Quan nhân nhà ta đã cùng Thi đại quan nhân đến quan phủ báo án rồi, hần không lâu nữa sẽ có hồi âm, cô đến vừa hay, mau về Tường Phù báo tin, thỉnh Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân cho người đến đón Tam thiếu phu nhân”.

Thanh Miêu lên tiếng, xoay người bước đi, lại không nhịn được quay đầu nói: “Bát nương từ có váy áo nào dư, xin cho Tam thiếu phu nhân mượn một món thay đi thôi, cứ cầm quạt che mãi không phải cách”.

Trương Bát nương nói: “Ban nãy đã bảo cô ta đổi, cô ta lại chỉ biết khóc thôi”.

Tay của Điền thị nắm chặt lấy cần quạt, nghe vậy mặt mũi đỏ bừng, lúc này mới chịu theo Trương Bát nương vào nhà thay quần áo.

Điền thị bị cướp, còn bị xé rách đồ, đây là chuyện lớn, Thanh Miêu không dám trì hoãn, chạy vội về hậu nha huyện Tường Phù bẩm báo cho Dương thị và mọi người.

Ai nghe tin cũng chấn động, Lâm Y vội vàng gọi Tiểu Khẩu tử ra đứng trước đưa tin, phái cỗ kiệu ở nha môn đi đón Điền thị. Dương thị cau mày, ngạc nhiên hỏi: “Điền thị có gia đình nhà họ Lí họ Tống, sao lại bị cướp?”.

Lời vừa thốt ra, mọi người đều dồn mắt về phía Thanh Miêu, chờ cô trả lời. Thanh Miêu sững sốt, cẩn thận hồi tưởng, đáp: “Nô tỳ cũng không biết chuyện gia đình, Bát nương từ cũng không nhắc tới”.

Dương thị một bụng hồ nghi, lo lắng chờ đợi Điền thị đến, lại sợ Lâm Y mệt, liền kêu nàng về phòng nghỉ tạm, chờ mọi người đến lại gọi nàng.

Lâm Y cũng nóng ruột, muốn lưu lại, nhưng chợt thấy Thanh Miêu nháy mắt ra hiệu với mình, liền vâng lời Dương thị, trở về viện sau.

Thanh Miêu đỡ Lâm Y ngồi xuống, bẩm: “Ban nãy đông người, sự tình liên quan danh dự Tam thiếu phu nhân, em không dám mở miệng, Tam thiếu phu

nhân không chỉ bị cướp tiền tài trang sức mà trước ngực áo còn bị xé rách một mảng lớn, lộ cả da thịt”.

Lâm Y chấn động, vội hỏi. “Việc này còn ai biết nữa không?”.

Thanh Miêu nhớ tới quạt tròn, nói. “Là Thi đại quan nhân cứu Tam thiếu phu nhân trở về”.

“Thì Côn?”.

Thanh Miêu gật đầu, đáp một tiếng “Dạ”.

Lâm Y hơi an tâm, Thì Côn còn mong ngóng mua được khách sạn nhà họ Trương đang xây, hẳn là sẽ không tuyên truyền ra ngoài.

Trương Trọng Vi chạy vội về, gặp Dương thị xong, đến tìm Lâm Y, lo lắng hỏi. “Rốt cuộc sao lại thế này?”.

Lâm Y ý bảo Thanh Miêu thuật lại tình hình của Điền thị lần nữa. Trương Trọng Vi nghe được là Thì Côn cứu Điền thị, chẳng những không cảm kích, ngược lại cả giận mắng. “Ta biết ngay tên họ Thì kia không phải người tốt mà, cướp cái gì chứ, phân nửa là hấn tìm đến, muốn mượn cơ hội áp chế chúng ta bán khách sạn cho hắn”.

Lâm Y không biết vì sao chàng hận Thì Côn như vậy, buồn cười hỏi. “Chẳng lẽ Thì Côn biết mặt Tam thiếu phu nhân nhà chúng ta sao? Đúng là kinh ngạc thật”.

Thanh Miêu cũng thấy thái độ của Trương Trọng Vi kì quái, nói. “Nhị thiếu gia, chuyện Tam thiếu phu nhân vào kinh ngay cả Nhị phòng còn không biết thì làm sao Thì đại quan nhân biết?”.

Trương Trọng Vi đuối lý, cảm giận ngồi xuống, không nói nữa. Lâm Y chỉ cho rằng chàng sốt ruột, liền sai Thanh Miêu rót trà lạnh, an ủi chàng mấy câu.

Trương Trọng Vi ngồi không yên, cảm bái thiếp của mình ra ngoài, bảo rằng muốn phòng ngừa sự ngoài ý muốn, vội vàng chạy một chuyến mới quay lại.

Hơn nửa ngày, Điền thị ngồi kiệu đến cửa, Lưu Hà dẫn theo Lưu Vân và người hầu đón cô ta vào đại sảnh gặp Dương thị, Tiểu Khấu từ ra viện sau mời Trương Trọng Vi và Lâm Y đến.

Lúc vợ chồng Trương Trọng Vi đi vào, Điền thị đang quỳ giữa nhà, khóc lên khóc xuống. Lâm Y lấy làm lạ, cô ta vừa bị cướp xong, lại mới đi đường xa tới, muốn khóc thì cũng ngồi khóc chứ sao lại quỳ? Lưu Vân muốn lấy lòng phu nhân đương gia, liền lặng lẽ nói cho Lâm Y. “Gia đình nhà họ Lí vốn muốn hộ tống Tam thiếu phu nhân lại vì tiết kiệm chi tiêu trên đường nên cự tuyệt, tự mình lên thuyền vào kinh. Trên đường thì không sao, lúc sắp vào kinh thành, đi ngang chỗ hoang vu bị người ta đánh cướp. Đại phu nhân tức giận Tam thiếu phu nhân làm việc ngu xuẩn, thế này mới phạt quỳ, không cho phép đứng lên”.

Lâm Y nghe xong cũng sinh một bụng lửa giận, Điền thị đúng là ngu ngốc, chẳng trách Dương thị mãi không thích cô ta. Nếu lần này cô ta thất thân cho kẻ cướp coi như mất hết, cho dù không tính cho mình cũng nên ngắt lại thanh danh nhà họ Trương chứ.

Lâm Y ngẩng đầu nhìn qua, sắc mặt Trương Trọng Vi rét lạnh, hẳn cũng đang giận lắm. Vợ chồng hai người không lên tiếng giải vây, Điền thị phải quỳ tiếp, khóc nức không ngừng.

Dương thị bị cô ta khóc cho đau đầu, kêu Lưu Hà đến xoa huyết thái dương, lại cho lui những người không liên quan, hỏi Trương Trọng Vi. “Quan hệ của con với phủ doãn Khai Phong phủ như thế nào?”.

Trương Trọng Vi đáp không trúng câu hỏi. “Con đã sai người đưa bái thiếp đi, bắt được kẻ cướp nhất định trị đúng trọng tội”.

Dương thị vui mừng gật đầu, nói. “Rốt cuộc đã lên làm tri huyện, con làm việc khéo léo hơn nhiều lắm”.

Lâm Y nghe như lọt vào màn sương, cảm thấy bọn họ đang giao tiếp bằng mặt hiệu, liền lặng lẽ kéo tay áo Trương Trọng Vi, nhỏ giọng cầu giải thích. Trương Trọng Vi thì thầm “Cũng không có gì, chính là thông báo phủ doãn, bắt được kẻ cướp không cần khách khí, cứ đánh cho chết. Việc này rốt cuộc có nhờ cho thanh danh Điền thị, không thể truyền ra”.

Lâm Y hiểu, mấy tên cướp kia hơn phân nửa là không thể sống sót ra khỏi cổng Khai Phong phủ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Thanh Miêu đánh người

Dương thị có việc muốn hỏi Điền thị, lại e ngại có Trương Trọng Vi là đàn ông ở đây, mới lấy có Lâm Y bụng lớn dễ mệt, để Trương Trọng Vi đi nàng về phòng nghỉ ngơi. Đợi trong sảnh chỉ còn bà và Điền thị, bà mới lên tiếng hỏi. “Áo cô bị xé rách, còn có ai thấy?”.

Điền thị đưa tay lên ôm ngực, hai gò má ửng đỏ, đáp như tiếng muỗi kêu. “Lúc Thi ân nhân cứu con đã thấy”.

Dương thị điên tiết, đập mạnh xuống bàn rằm một cái, chén trà nảy rớt xuống mặt đất vỡ nát, khiến Điền thị sợ tới mức tái xanh mặt mày. Dương thị hung hăng nhìn chăm chăm Điền thị, hồi hận. “Nếu lúc trước biết người làm việc ngu si như vậy, sẽ không bao giờ cưới cô vào cửa, xung hi không được, đổi lại biến nhà họ Trương thành một trò cười”.

Điền thị trong lòng còn giấu cây quạt, định cãi lại, Dương thị đã gọi Lư Hà, sai cô ta đưa Điền thị vào gian đông sương phòng đầu tiên, từ rày về sau, không được bước ra khỏi phòng nửa bước, một ngày ba bữa tự có người bưng vào phòng cho ăn.

Điền thị bị giam lỏng, nghe tin cả người như nhũn ra, sao còn dám nhắc tới cây quạt, vội ngậm miệng nín thinh. Một mình Lư Hà không kéo nổi cô ta đi, lại gọi Lư Vân và Tiểu Khấu từ đi vào, ba người đồng tâm hợp lực kéo cô ta vào đông sương phòng, khuyên nhủ. “Tam thiếu phu nhân, cô là người thủ tiết, ra ngoài hay không ra ngoài cũng giống nhau thôi, cô nhìn phòng này đi, là Nhị thiếu phu nhân tự mình dẫn người lo liệu, mọi thứ đều đầy đủ hết, cô cứ an tâm ở đây ăn chay niệm Phật”.

Khuyên giải nghe vào tai Điền thị giống như đổi vị, vừa cảm thấy bị chế nhạo, vừa cảm thấy bị móc mĩa, nhìn không được gục xuống bàn gào khóc.

Lư Hà và đám người ra khỏi phòng khoá cửa lại, nhắc nhở. “Tam thiếu phu nhân, có khóc thì khóc nhỏ chút, bằng không bị Đại phu nhân nghe được, lại tố cáo cô về quê bây giờ”.

Điền thị nghĩ trong bụng, nếu sớm biết tình cảnh như thế này, thà ở một mình ở quê cũ còn hơn. Nghĩ đoạn, cô ta lại càng tăng âm lượng khóc lớn hơn.

Lư Hà nghe được nhần mày, lại sợ Dương thị trách tội, vội đi vào đại sảnh, nói. “Đại phu nhân, nô tỳ đi khuyên nhủ Tam thiếu phu nhân?”.

Lư Vân nói thầm. “Có gì mà khuyên, trực tiếp nhét giẻ vào miệng là xong”.

Lư Hà quăng một cái tát vào mặt Lư Vân, mắng. “Tam thiếu phu nhân là chủ nhân, nô tỳ như cô dám lăm miệng?”.

Lư Vân ầm ức, định biện bạch, Dương thị lạnh lùng liếc cô ta một cái, nói. “Nha hoàn không biết tôn ti, đáng đánh”.

Lư Vân sợ tới mức mồ hôi lạnh đầm đìa, rụt đầu không dám nói nữa.

Lư Hà xin Dương thị ra lệnh phải đối đãi Điền thị như thế nào. Dương thị vẫn còn đang bực, nói. “Mặc kệ nó, khóc một tự nhiên biết nín, nếu người ngoài hỏi, cứ nói nó tưởng niệm vong phu, vì thế thống thiết không ngừng”.

Lư Hà vâng lời, lui sang bên cạnh.

Dương thị nhớ tới Điền thị bị xé rách áo liền tâm thần bất ổn, vì thế sai Lư Hà mời Trương Trọng Vi tới, nói. “Điền thị được Thi đại quan nhân cứu giúp, nên chuẩn bị bàn rượu tạ ơn anh ta”.

Câu này có lý, ngay cả Trương Trọng Vi có ấn tượng không tốt với Thi Côn cũng không thể không đồng tình. Trờ về chuyển lời cho Lâm Y, nhờ nàng chuẩn bị.

Ngày hôm sau, Thi Côn nhận được thiệp mời, cười một tiếng. “Trương biên tu nay làm tri huyện Tường Phù, thế nhưng cách chúng ta còn gần hơn”. Phân phó đây tới chuẩn bị hậu lễ, đi dự tiệc.

Trương Trọng Vi ra ngoài đãi khách, Lâm Y ở bên trong kiểm kê lễ vật, Thi Côn tặng quà, tráp lớn tráp nhỏ bày đầy bàn, từ cao nhất là Dương thị cho tới tiểu nha hoàn mới đến nhà họ Trương ai cũng có phần, khiến người ta phải cảm khái, người khéo léo như Thi Côn thảo nào làm ăn buôn bán lớn, càng phát tài.

Lâm Y chú ý tới, ngoài phần của ba vị phu nhân, liền tính quà của Thanh Miêu là trọng nhất, đặt trong hộp gấm là hai trăm cái dính trân châu, sáng chói sáng chói, ngay cả quà của di nương là Lư Hà cũng so ra không bằng.

Lâm Y biết có duyên có bên trong, không để lộ ra, chờ phân phát những lễ vật khác xong hết mới giữ Thanh Miêu lại, đưa hộp gấm cho cô.

Thanh Miêu mở hộp ra, nhìn cặp trăm cái giá trị xa xỉ bên trong, hoảng sợ, vội trả lại cho Lâm Y, nói. “Lễ vật quá quý trọng, em không dám nhận đâu”.

Lâm Y nói. “Nhận hay không nhận cứ để ta nói, nhưng vì sao có lễ vật này em phải nói ta mới biết được”.

Thanh Miêu không phải người vòng vo, thoải mái kể cho Lâm Y nghe chuyện ở công trường, nói. “Nhị thiếu phu nhân, thiếu phu nhân biết em không bao giờ chấp nhận làm thiếp của ai, Thi đại quan nhân hạ thấp em”.

Lâm Y đóng hộp gấm lại, nói. “Vậy phần lễ vật này đúng là không thể nhận, để ta nói Nhị thiếu gia trả lại cho anh ta”.

Thanh Miêu cười. “Nhị thiếu phu nhân đúng là thương em nhất”.

Lâm Y nhìn cô cười nhưng đầy mắt đọng đầy phiền muộn, không khỏi thở than, đứng dậy mở ra tráp trang sức của nàng, lấy một cây trâm trâm châu, đưa cho Thanh Miêu. “Đây là Đại phu nhân mang ở Cù Châu đến cho ta, dù so ra kém đôi trâm của Thi đại quan nhân nhưng vẫn rất tốt, em cầm đi”.

Thanh Miêu lắc đầu không chịu nhận.

Lâm Y cũng hiểu Thanh Miêu phiền muộn không phải vì trâm cài, nhưng vẫn cầm lên tóc cho cô, nói. “Đây là thưởng cho em có cốt khí”.

Thanh Miêu tạ ơn phần thưởng, cáo lui ra ngoài. Dọc đường men theo một dãy hải đường mới dời đến để trang trí, cô cứ bước đi như vô hồn, chờ nhận ra thì đã đi ra bên ngoài. Cô và Thi Côn hữu duyên, vừa ra cửa liền gặp phải. Thi Côn nhìn thấy cô, vừa mừng vừa sợ, nói. “Đã nhiều ngày ta buồn bán vội vã, không thể ra công trường xem, vội đi được hai lần, lại không gặp được cô nương”.

Thanh Miêu tức giận nói. “Đó cũng đâu phải đất của ngài, không cần Thi đại quan nhân mỗi ngày đi nhìn chăm chăm”.

Thi Côn cười. “Cô nương vẫn tính tình này, chưa bao giờ thay đổi”.

Thanh Miêu thấy anh ta tỏ ra thân thiết, càng giận hơn, xoay người bước đi, Thi Côn lại gọi cô. “Trâm trâm châu trên đầu cô nương là ta tặng cô nương đó”.

Thanh Miêu lùi về sau hai bước, hận nói. “Tôi tuy chỉ là đứa nha hoàn, nhưng không chấp nhận ngài khinh rẻ như vậy, nếu lần sau tôi còn nghe thấy ngài nói như thế, đừng trách tôi không khách khí”.

Thi Côn cảm thấy nàng hiểu lầm, bước lại gần hai bước định giải thích, Thanh Miêu tưởng anh ta định giở trò, nhặt dưới đất một cục đá ném qua, không nghĩ tới cục đá tuy nhỏ nhưng sắc nhọn, hạ cánh giữa trán Thi Côn, lập tức chảy máu. Thi Côn ôm đầu choáng váng, Thanh Miêu thấy anh ta đầu rơi máu chảy, nhất thời chột dạ, xoay người bỏ chạy nhanh như chớp.

Trương Trọng Vi nghe động tĩnh, bỏ chén rượu xuống đi tới, gặp Thi Côn đầu đầy máu, hoảng sợ hỏi xảy ra chuyện gì.

Thi Côn đã phục hồi tinh thần lại, thoải mái phẩy tay. “Đi đường không để ý, vấp té”.

Trương Trọng Vi vội gọi người bưng chậu nước tới rửa vết thương cho Thi Côn, lại đắp thuốc, tiễn anh ta về. Trương Trọng Vi là người thành thật, Thi Côn bảo rằng vấp té, chàng cũng coi như vấp té, không hỏi thêm. Người ngoài đi rồi, chàng vào viện bẩm báo Dương thị tình hình, bảo rằng Thi Côn trên bàn tiệc nói chuyện rất khiêm tốn, không dám kể công.

Dương thị mặt mờ hỏi. “Anh ta có nhắc tới ngày hôm đó có việc gì không?”.

Trương Trọng Vi hơi sững sốt, nhận ra ý Dương thị hỏi là chuyện Điền thị bị cướp, lắc đầu. “Chỉ mắng chửi kẻ cướp đáng giận, cũng không nói gì hơn”.

Dương thị nghe vậy, đoán được Thi Côn là người kín miệng, thoáng yên tâm, khoát tay cho Trương Trọng Vi đi.

Lưu Hà và Lưu Vân vẫn đưa cơm đến đông sương phòng, đặt mâm xuống liền bước đi, bị Điền thị gọi lại hỏi. “Sao bây giờ mới mang tới?”.

Lưu Hà nhẫn nại giải thích. “Tam thiếu phu nhân chớ trách chúng tôi đến trễ, tất cả cũng vì cô thôi – Thi đại quan nhân cứu cô, ít ra cũng phải mời người ta ăn bữa cơm rau dưa, ban này phòng bếp bận rộn, không kịp nấu cho cô”.

Điền thị phe phẩy quạt tròn, nghe vậy ngừng lại, kinh hi hỏi. “Thi đại quan nhân đến? Lần này ta thoát hiểm được ít nhiều có ngài ấy, phải gặp mặt tạ ơn một lần”.

Lưu Hà định nói, Lưu Vân lại kéo ra xa. “Tam thiếu phu nhân không được rời khỏi phòng thì tạ ơn thế nào được, chúng ta mau ăn cơm mới là đúng đắn, đôi phát run rồi đây này”.

Lưu Hà bị cô ta túm ra khỏi phòng, đành phải đóng cửa lại, bực mình hỏi. “Tam thiếu phu nhân rốt cuộc vẫn là chủ tử, cô đối xử thất lễ như vậy, còn ngại cái tát lúc trước chưa đủ?”.

Lưu Vân vẫn còn ghi hận cái tát đó, tính hết lên đầu Điền thị, nghe vậy khinh thường hừ. “Một quả phụ như cô ta, không con không cái, cũng đáng để chúng ta nịnh hót?”.

Lưu Hà nói. “Làm sao cô biết sẽ không có lúc người ta lên voi?”.

Lưu Vân cười. “Có mệnh đó thì cũng chỉ lên voi ở nhà người khác mà thôi, ở nhà chúng ta không bao giờ có cơ hội này”.

Lưu Hà ngẫm nghĩ, cũng hiểu ý tứ đó, cười. “Chớ vội nói vậy, Tam thiếu phu nhân lập chí thủ tiết mà”.

Hai người nói chuyện chỉ cách một ván cửa, làm sao can hết âm thanh, Điền thị nghe không sót chữ nào, vừa xấu hổ vừa không cam tâm, cơm cũng nuốt không trôi, đau khổ gục xuống bàn khóc nửa ngày. Mất thấy đồ ăn đều đã lạnh, cô ta còn chưa động đũa, đang định gọi tiểu nha hoàn tới nhận, lại nghe bên ngoài có tiếng người loáng thoáng nói chuyện, lặng lẽ đẩy hồ khung cửa sổ, thì ra là tiểu nha hoàn Quế Hoa do Lâm Y mua cho Điền thị đang hỏi Thanh Miêu. “Tỷ tỷ, Thi đại quan nhân không phải mới đi ư, sao bây giờ lại tới nữa?”.

Thanh Miêu mặt có vẻ kích động, vội vàng trả lời. “Không phải tự mình đến, là sai người đến”.

Quế Hoa lại hỏi. “Sai người đến làm chi?”.

Thanh Miêu giống như rất vội, mắt kiên nhẫn nói. “Làm sao chị biết, tự đi hỏi thăm đi”. Nói xong liền chạy hướng viện sau.

Điền thị nghe được là người nhà họ Thi tới, lòng tràn đầy vui mừng, ngoắc gọi Quế Hoa đi vào, rút trên tóc ra một cây trâm ngọc lưu ly, nhét vào tay Quế Hoa, sai đi tìm hiểu tin tức.

Quế Hoa nhận trâm, giấu vào tay áo, chạy tới nhĩ phòng hỏi gia đình mấy câu, trở về nói cho Điền thị. “Tam thiếu phu nhân, nhà họ Thi khiến bà mới tới”.

Điền thị không tin được lỗ tai mình, hỏi ba lần mới khẳng định, siết chặt lấy quạt tròn, muốn đi gặp Dương thị lại ngưng ngừng, đành phải ngồi trong phòng nhân nại chờ.

Lại nói tới Thanh Miêu chạy vội hướng viện sau, gấp gấp tìm được Lâm Y, quỳ xuống sấn, kêu lên. “Nhị thiếu phu nhân cứu em”.

Lâm Y lấp bắp kinh hãi, vội hỏi xảy ra chuyện gì.

Thanh Miêu khóc rống. “Em lỡ tay ném đá trúng trán Thi đại quan nhân, trốn ra ngoài, ban nãy vừa về liền nghe gia đình báo nhà họ Thi phái người tới, chắc là tới tìm em tính sổ”.

Trương Trọng Vi đi từ ngoài vào trong, vừa nghe được câu này liền kinh ngạc nói. “Thi ra vết thương trên trán Thi Côn là không phải vấp té mà là người ném vỡ đầu người ta, đúng là to gan quá”.

Thanh Miêu bị chàng trách cứ, khóc càng to hơn, cũng kiên trì giải thích. “Anh ta nói năng khinh bạc, lại định mưu đồ gây rối, nô tỳ chỉ tự vệ thôi...”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Một lòng chấp niệm

Trương Trọng Vi vội la lên. “Người muốn sửa trị hấn, ta không có nửa phần ý kiến, thậm chí còn muốn ủng hộ, nhưng hôm nay hấn là khách trong nhà chúng ta, người muốn đập hấn cũng phải chờ hấn ra khỏi nhà họ Trương cái đã, nếu không bình an nguyên vẹn tới phủ tri huyện xong liền bầm dập đi về, biết nói sao đây?”.

Lâm Y khuyên nhủ. “Thanh Miêu tính tình nóng nảy bộc trực, nói cũng không thay đổi được, chàng ra đằng trước xem thử tin tức thế nào, người đến là ai?”.

Trương Trọng Vi đồng ý đi ra đằng trước, nhưng chưa ra khỏi cửa, đã gặp Lưu Hà dẫn theo một người ăn mặc giống như bà mối, che ô xanh, đi hướng bên này. Chàng lui vào trong phòng, để Lâm Y đi xem, Lâm Y cho Thanh Miêu đứng dậy, trốn vào tây sương phòng, đứng để người ta nhìn thấy đang khóc.

Người phụ nữ che ô xanh theo Lưu Hà đi vào đập đầu vấn an, sau lưng gửi một thùng tơ lụa, quả thực là bà mối, hỏi ra thì nhà họ Thi sai người đến đúng là bà ta.

Lâm Y và Trương Trọng Vi nhớ tới ban nãy Thanh Miêu bị dọa, đều nhịn không được cười. Bà mối nói rõ ý định đến, một là muốn chuộc thân cho Thanh Miêu, hai là muốn thay mặt nhà họ Thi cầu cưới Thanh Miêu. Vừa muốn chuộc thân, lại đặc biệt mời bà mối đến, là nạp thiếp hay cưới vợ cả nhìn là hiểu ngay. Lâm Y vừa kinh vừa hi, nói với bà mối. “Thanh Miêu từ nhỏ hầu hạ ta, ta cũng mong cô ấy có nơi quy túc tốt, nhưng cô ấy có chịu hay không còn phải tự nói lên ý kiến, bà cứ về trước, chờ ta hỏi xong sẽ hồi âm”.

Nàng muốn thương, nhưng Thanh Miêu ở tây sương phòng, thím Dương dưới nhà bếp, tuy có Lưu Hà ở đây nhưng cũng không thể để cô ta vào buồng trong lấy tiền được, vì vậy tự mình vào trong mang phong bao ra thưởng cho bà mối.

Bà mối nhận tiền thưởng dày, cảm thấy việc này có hy vọng vô cùng, thêm thấy Lâm Y bụng lớn còn phải tự thân vận động, thầm nhận ra một đường phát tài khác, trông mắt đảo mấy vòng, cáo từ rồi đi, thẳng đến nhà người môi giới trong thị trấn.

Lâm Y tiến bước bà mối, gọi Thanh Miêu đi vào, nói chuyện vừa xảy ra, cười nhìn cô. Thanh Miêu đỏ mặt, nhấn nhó đứng lên, một lúc lâu sau mới nói. “Không phải tới tìm em tính sổ là tốt rồi”.

Lâm Y phì cười. “Lá gan em chỉ có bấy nhiêu thôi hả? Cho dù nhà họ Thi thật tới tính sổ, cũng có Nhị thiếu gia che chở, đừng quên nay Nhị thiếu gia là đường đường tri huyện”.

Nàng nói xong, quay đầu sang phía Trương Trọng Vi, thế mới phát hiện ra mặt chàng đang đen như đất nòi, kinh ngạc hỏi. “Nhà họ Thi cầu hôn là việc vui, vì sao mặt chàng lại như vậy?”.

Trương Trọng Vi không lên tiếng, chờ Thanh Miêu lui xuống, mới nói. “Nương tử không ngắm lại xem, Thanh Miêu giỏi giang thật nhưng chỉ là tỳ nữ thôi, Thi Côn nhà hần cơ nghiệp lớn, sao phải đòi cưới Thanh Miêu?”.

Lâm Y không cho là đúng, “Thi Côn giàu thật, nhưng chỉ là thương nhân, cưới tỳ nữ thì làm sao?”.

Trương Trọng Vi lắc đầu, nói. “Nhà hần đúng là hộ tịch thương gia, nhưng ở Tường Phù là một đại gia tộc, chi phòn điệp mậu, sao lại dung thứ hần cưới một tỳ nữ về nhà? Nạp làm thiếp thì thôi không nói”.

Lâm Y nói. “Bà mới cũng tới rồi, chàng vẫn còn nghi ngờ?”.

Trương Trọng Vi hừ. “Khẳng định là hần mơ ước khách sạn nhà chúng ta, muốn tạo quan hệ với nhà họ Trương nên mới thuyết phục người trong tộc cho cưới Thanh Miêu”.

Nghe xong câu này, Lâm Y cũng trở nên chần chừ, nếu Thi Côn quả thật như Trương Trọng Vi suy nghĩ, thì hôn sự này đúng là nên châm chước lại.

Trương Trọng Vi trở về tiền nha làm việc, trước khi đi khẳng định lại lập trường của mình lần nữa, không cho gả Thanh Miêu vào nhà họ Thi, miễn cho làm lỡ cả đời cô.

Thanh Miêu tránh ở tây sương phòng, gặp Trương Trọng Vi ra khỏi viện, mới chạy vào đại sảnh, nhìn Lâm Y trông mong. Lâm Y thờ dãi. “Em yên tâm, dù không có người tới chuộc thân, chờ em xuất giá ta vẫn sẽ trả lại giấy bán mình cho em”.

Thanh Miêu lại đỏ mặt, cúi đầu nhìn chân, nói nhỏ xiu. “Nhị thiếu phu nhân biết không phải em đang muốn hỏi cái này”.

Lâm Y biết cô là người tinh táo, cũng không gạt, kể từ đầu chỉ cuối cho cô nghe phân tích và thái độ của Trương Trọng Vi, lại nói. “Nhị thiếu gia là muốn tốt cho em, sợ em nhìn người không rõ, em chớ trách thiếu gia”.

Trong lòng Thanh Miêu ngũ vị trộn lẫn, nỗ lực tươi cười. “Nhị thiếu gia nói như đánh thức người trong mộng, em chỉ là một nha hoàn, năng lực nào khiến Thi đại quan nhân coi trọng? Là em người si nói mộng, cứ tưởng thật thôi”.

Lâm Y thấy cô khổ sở, cũng không chịu được, ngẩng một hồi mới nói. “Mặc kệ anh ta thật tình hay giả ý, dù sao tam môi lục sỉnh, vị trí chính thất không thể giả được, huống chi có chúng ta cho em chỗ dựa, gả cũng không sao. Chỉ cần em gặt đầu, ta sẽ đáp lời cho bà mồi”.

Thanh Miêu kiên quyết lắc đầu. “Người cưới em có thể vô tình với em, nhưng sao có thể rắp tâm âm mưu? Nếu em lập gia đình mang đến phiền toái cho nhà họ Trương, cả đời em đều bản khoăn”.

Nếu là nha hoàn khác, nghe được có thể gả vào hào môn làm chính thất, chỉ sợ đã ba chân bốn cẳng đi mất, để ý chủ nhân như thế nào đâu. Lâm Y cảm động phi thường, khuyên và an ủi Thanh Miêu vài câu, cho cô lui xuống nghỉ ngơi, hôm nay không cần hầu hạ.

Nhà họ Thi khiến bà mồi đến cầu hôn rất nhanh đã truyền khắp hậu nha, trở thành tin sốt dẻo trên miệng mọi người. Dương thị đối đãi người hầu trước nay không hề bụng nhiều, huống chi lại là nha hoàn của Lâm Y, bởi vậy thái độ không sao cả. Thím Dương thân thiết với Thanh Miêu từ lâu, lại cùng từ Tứ Xuyên đến, đương nhiên vui sướng thay cô rất nhiều. Tiểu Khấu tử và Quế Hoa, ngoại trừ cực kì hâm mộ thì chỉ có cực kì hâm mộ.

Lưu Hà Lưu Vân ghen tị muốn phình cả bụng, thừa dịp đưa cơm cho Điền thị, tránh ở đông sương phòng xả tức. Lưu Hà cố ý nói. “Thanh Miêu hầu hạ trước mặt Nhị thiếu phu nhân, không liên can tới cô, vận may của cô ấy cũng không trở ngại cô cái gì”.

Lưu Vân cười. “Tôi thì chẳng sao, dù gì cũng chỉ là nha hoàn, gặp ai đều phải hành lễ, nhưng cô thì khác đó nha, nay Thanh Miêu hành lễ với cô, ngày sau gặp lại đến lượt cô hành lễ, còn phải mở miệng chào phu nhân”.

Câu này chọt ngay chỗ đau của Lưu Hà, cô ta và Thanh Miêu lúc trước thân phận ngang nhau, sau đó cô ta thăng lên làm di nương, cao hơn Thanh Miêu nửa cái đầu vẫn không được Thanh Miêu tôn trọng, đã đủ khiến cô ta bức tức, bây giờ Thanh Miêu thế nhưng đại vận may tới, sắp làm phu nhân đường hoàng, về sau thân phận hai người cách như trời với đất, khiến cô ta ghen tị đến ghen.

Điền thị bị bọn họ nói cho không hiểu gì, ở bên nghe xong lúc lâu, nghi hoặc hỏi. “Hai người các cô rốt cuộc nói cái gì vậy? Thanh Miêu gặp vận may gì?”.

Lưu Hà đang bức bối, tức giận nói. “Thanh Miêu sắp gả vào nhà họ Thi làm phu nhân, sau này đừng nói chúng tôi gặp cô ta phải hành lễ, ngay cả Tam thiếu phu nhân cũng phải ăn chung bàn với cô ta đấy”.

Điền thị nghe xong, trong lòng có dự cảm không lành, khó trách mấy hôm trước có bà mồi đến nhà, nhưng Dương thị chưa bao giờ sai người đến thông báo cô ta, thì ra bà mồi cầu hôn Thanh Miêu. Điền thị gượng hỏi. “Là nhà họ Thi nào vậy?”.

Lưu Vân đáp. “Còn nhà họ Thi nào nữa? Là nhà Thi đại gia đã cứu Tam thiếu phu nhân đó”.

Điền thị nghe xong, cả người rét lạnh, tay cầm đũa không chắc rót keng xuống bát canh, bắn nước tung toé. Lưu Hà ngồi trên ghế gần Điền thị, kích động tránh ra chỗ khác, khó chịu nói. “Tam thiếu phu nhân để ý chút”.

Lưu Vân đứng đằng sau, cười. “Không thể trách Tam thiếu phu nhân, Tam thiếu phu nhân là thân phận gì, sau này phải ăn chung bàn với một nha hoàn, lòng sao thoải mái được”.

Điền thị miễn cưỡng cười. “Ta không có keo kiệt như vậy, Thanh Miêu có thể gả cho Thì đại gia là phúc khí của cô ấy”.

Giả tạo, Lưu Hà và Lưu Vân đều hừ một tiếng, đi ra ngoài.

Điền thị ngồi một mình trong phòng, nắm quạt tròn trong tay, nước mắt từng hạt rơi xuống mặt quạt, ướt cả một mảng. Hồi lâu sau, Quế Hoa đến dâng trà, nhìn thấy cảnh tượng này, vội hỏi. “Tam thiếu phu nhân, là đồ ăn không hợp miệng sao?”.

Điền thị cứ khóc, nói. “Ta chỉ là quả phụ, có ai để ý ta thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì đâu?”.

Quế Hoa cân nhắc, đây là đang oán giận người dưới hầu hạ không chu toàn hay oán hận Lâm Y không quan tâm cô ta?

Điền thị đắm chìm trong cảm xúc của mình, tự kể chuyện xưa. “Lúc Tam lang còn sống, Đại phu nhân đã không ưa ta, chê ta tính tình yếu đuối, nhưng sao Đại phu nhân không nghĩ, ta xuất thân nghèo khổ, thân phận là xung hi, ngay cả người hầu cũng xem thường ta, làm sao ta kiên cường cho nổi. Đợi Tam lang mất rồi, Đại phu nhân lại trách ta xung hi không được, tình cảnh càng trở nên khó khăn, còn chẳng bằng cứ ở nông thôn giữ tang, chờ đợi lại chờ đợi đã ba năm. Trong ba năm, chỉ có mình ta cô đơn ở đó, nha hoàn vụng về, trong tay lại không tiền, tuy có tiền thuê đất thu được, nhưng đó là của Đại phu nhân, Nhị thiếu phu nhân, ta sợ chạm vào một văn, tương lai sẽ bị bọn họ ghét bỏ”.

Cô ta nói lại nói, nước mắt tuôn như mưa, Quế Hoa nghe được cũng xót xa cõi lòng, đưa khăn cho cô ta lau nước mắt, tội nghiệp nói. “Tam thiếu phu nhân sống không hạnh phúc thì tái giá đi”.

Điền thị vốn muốn vào kinh là vì trong lòng muốn tái giá, lúc này bị Quế Hoa vô tình nói trúng, hoảng sợ, vội xua. “Chớ có nói bậy, coi chừng bị Đại phu nhân nghe thấy”.

Quế Hoa không cho là đúng. “Đại Tổng chúng ta nhiều người tái giá, không có việc gì, Tam thiếu phu nhân sao phải e ngại?”.

Điền thị nhìn nha hoàn, cố ý nói. “Người nói dễ, chúng ta nhà cao cửa rộng, làm gì có cơ hội tái giá?”.

Quế Hoa đồng ý, nói. “Cũng đúng, Đại phu nhân không mở lời, sẽ chẳng có bà mối nào tới cửa”. Nói xong mới khuyên Điền thị. “Tam thiếu phu nhân sao không nói cho Đại phu nhân biết? Nếu thiếu phu nhân ngại, để nô tỳ thay mặt đi một chuyến”.

Điền thị nhớ tới ánh mắt lạnh lùng của Dương thị, nhẹn không được rùng mình, cuống quýt xua tay. “Trăm ngàn không thể”.

Hoa Quế thấy cô ta miệng thì oán giận nhưng lại chẳng thay đổi gì, cũng bực, tập trung thu dọn bát đĩa, không nói nữa.

Trước khi vào thành, Điền thị vẫn còn phiền não chuyện tái giá nên không dám nói cho Dương thị nghe, cũng không có cơ hội tiếp xúc với bà mối, làm sao tìm được nhà nào thích hợp? Nhưng ông trời thương cô ta, cho cô ta gặp được Thị Côn trên đường, còn giữ cây quạt Thị Côn đưa, vẫn ôm một lòng ảo tưởng hứa hẹn, chỉ chờ Thị Côn tới cầu hôn, cho dù không được vị trí chính thất, ít nhất cũng có cơ hội làm thiếp.

Ai ngờ bà mối cũng đến, nhưng là đến vì Thanh Miêu. Điền thị ruột gan đứt ra từng khúc, thống khổ không phải vì mất đi phu quân, cũng không phải vì ghen tị Thanh Miêu, mà là một quả phụ như Điền thị, mẹ chồng lợi hại, nếu không bám vào nhà họ Thì thì không còn cơ hội xoay chuyển nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 235: Nghe lén bên tường

Nếu không thể gả vào nhà họ Thì, cô ta biết tìm nhà nào nữa đâu, đây là nước cờ duy nhất. Điền thị khóc khóc, ánh mắt lại trở nên sáng hơn, trong lòng đã có tính toán.

Quế Hoa thu dọn bát đĩa chuẩn bị rời đi, Điền thị gọi lại hỏi. “Ban nãy những lời ta nói cho người, người sẽ không nói cho Đại phu nhân chứ?”.

Quế Hoa dừng chân, nói. “Tam thiếu phu nhân nghĩ nô tỳ là loại người gì, nô tỳ đã theo thiếu phu nhân thì chính là người của thiếu phu nhân, sao có thể đến lộng bàn thị phi với Đại phu nhân”.

Điền thị nghe vậy, âm thầm cao hứng, mở rương quần áo ra, lấy một đôi vòng tay bằng bạc bản thân trân quý đã nhiều năm, trông vào tay Quế Hoa. Quế Hoa giật mình hỏi. “Tam thiếu phu nhân, nô tỳ sẽ không nói loạn, thiếu phu nhân làm vậy để làm gì?”.

Điền thị nắm chặt tay Quế Hoa, khẩn cầu. “Những ngày cay đắng như thế này ta không muốn sống nữa, cầu người giúp ta một phen”.

Quế Hoa sinh lòng thương hại, nói. “Tam thiếu phu nhân, nô tỳ là nha hoàn của thiếu phu nhân, giúp ngài là đương nhiên, có gì cần phân phó ngài cứ nói là được”.

Điền thị mừng rỡ, ghé lỗ tai nói mấy câu. Quế Hoa tuy chỉ có mười ba mười bốn tuổi, nhưng rốt cuộc đã học qua quy củ, hiểu được nặng nhẹ, nghe kể sách của Điền thị xong, chần chừ. “Tam thiếu phu nhân muốn tái giá, trực tiếp nói cho Đại phu nhân là được, sao lại lén gặp gỡ đàn ông xa lạ?”.

Điền thị liên tục xua tay, nói. “Trăm ngàn không thể để Đại phu nhân biết tái giá là chủ ý của ta, phải để nhà trai chủ động nhắc tới, ta lại giả bộ từ chối khéo một phen, chuyện này liền vẹn tròn”.

Quế Hoa tuy cảm thấy Điền thị đáng thương, nhưng nghe lời này không biết tại sao trong đầu lại vang lên một câu ‘kỹ nữ mà đòi bịa trình tiết’, vội vàng lắc đầu xoá tan ý tưởng kì quái đó.

Điền thị thấy Quế Hoa lắc đầu, còn tưởng rằng cô nàng không chịu, cắn răng nói. “Chờ sự thành, người muốn gì mà không được, sẽ không quên công của người”.

Quế Hoa cho rằng việc này trọng đại, không chịu đồng ý, nhưng lại tiếc đôi vòng bạc đã mang lên cổ tay, liền giả ý có lệ Điền thị. “Nô tỳ còn không biết Thi đại quan nhân ở đâu nữa là, chậm rãi tìm cơ hội ra ngoài, Tam thiếu phu nhân chờ gấp”.

Điền thị lòng gấp như lửa đốt, lại sợ thúc giục Quế Hoa quá mức sẽ khiến cô ta nói lỡ miệng, đành phải nhẫn nại. “Trễ chút cũng được, nhưng tuyệt đối không được nói ra ngoài, bằng không tính mạng ta và người đều gặp nguy”.

Quế Hoa sờ sờ vòng tay, miệng vâng dạ đáp ứng, đóng cửa đi ra ngoài. Cô ta chẳng qua ham tiền tài mới lung tung ứng phó Điền thị, căn bản không muốn đi tìm Thi Côn, vừa ra khỏi phòng liền ném chuyện này ra sau đầu.

Ai ngờ chưa đến ba ngày, Thi Côn thế nhưng thật sự tới nhà họ Trương, Quế Hoa đi múc nước nhìn thấy, nghĩ bụng chẳng lẽ ông trời muốn trợ Điền thị một tay, hay do chính mình có mệnh phát tài? Cô ta không muốn chủ động đến nhà họ Thi tìm Thi Côn, nhưng không nghĩ từ chối cơ hội đã đưa tới tận cửa, vì thế chạy như bay tới đông sương phòng thông báo cho Điền thị.

Thi Côn dẫn theo tùy tùng, vừa đệ bái thiếp, đang ở cửa chờ, chợt thấy một nha hoàn nhìn thấy mình liền bỏ chạy, ngay cả xô nước cũng không cần, giặt mình sũng sột một đống, sờ vuốt trên mặt. “Chẳng lẽ nhìn ta hung thần ác sát như vậy sao?”.

Tùy tùng cũng giặt mình, nói. “Sao lại vậy được, lão gia nổi danh mỹ nam ở huyện Tường Phù này, nha đầu kia nhất định là xấu hổ e lệ mới bỏ chạy”.

Chủ tớ hai người nghị luận một lúc, vẫn chưa có ai ra tiếp đón, chờ đến nóng ruột. Tùy tùng oán giận. “Lão gia đã thỉnh bà mối rồi thì cứ ở nhà chờ, tội gì tự mình đến một chuyến”.

Thi Côn khép quạt lại, gõ tùy tùng một cái, nói. “Mấy ngày rồi, nhà họ Trương không một phản hồi, nhất định là bà mối làm việc bất lực, hoặc truyền sai lời, khiến nhà họ Trương hiểu lầm, ta nhất định phải tự mình tới hỏi mới có thể an tâm”.

Lúc này Trương Trọng Vi đang câu giờ trong phòng, mỗi chuyện tay quần áo để gặp khách cũng thay không xong. Lâm Y vội la lên. “Gặp Thi Côn một lần sẽ lấy mạng của chàng hay sao?”.

Trương Trọng Vi tuy làm tới tri huyện, nhưng trước mặt Lâm Y vẫn là bộ dáng thiếu niên lúc trước, vừa xả vạt áo, vừa than thở. “Nha hoàn nhà chúng ta không gả là không gả, có gì mà hỏi nữa đâu”.

Lâm Y dờ khóc dờ cười. “Vậy chàng đi ra ngoài kia, mặt đối mặt từ chối anh ta đi, khiến anh ta chết tâm luôn”.

Trương Trọng Vi ngừng tay một chút, sau đó động tác nhanh chóng hơn, nói. “Có lý, ta đi ra ngoài gặp hắn, khiến hắn chết tâm luôn”.

Lâm Y nhìn theo chàng ra cửa, mới ngoắc Thanh Miêu lại. “Mau, chúng ta cũng đi”.

Thanh Miêu không rõ, đỡ Lâm Y, nghi hoặc hỏi. “Chúng ta ra trước làm gì? Nhị thiếu phu nhân muốn đi, sao không đi chung với Nhị thiếu gia?”.

Lâm Y vỗ đầu nàng, nói. “Cô ngốc ơi, chúng ta phải đi nghe lén, sao mà đi chính đại quang minh được?”.

Thanh Miêu thấy nàng muốn nghe lén còn nói đúng lý hợp tình như vậy, cười khúc khích không ngừng, đỡ nàng đến bên ngoài thư phòng, nép vào chân tường, ti hí nhìn vào bên trong cửa sổ, phát hiện Thi Côn đang ngồi bên trong, lập tức liền đỏ mặt, xoay người muốn đi.

Thi Côn vì sao muốn cưới Thanh Miêu, tới bây giờ đều là người nhà họ Trương vô đoán, Lâm Y không muốn Thanh Miêu tiếc nuối cả đời, vì vậy mới kéo cô tới nghe lén, thấy cô dợm bước đi, một tay giữ chặt cô, một tay vờn ngón trỏ đặt lên miệng, bảo cô đứng yên đừng gấp gáp.

Trong thư phòng, giọng của Thi Côn vang lên. “Trương tri huyện, mấy ngày trước tôi có khiến bà mối tới cửa, không biết...”.

Trương Trọng Vi chưa đợi anh ta nói xong, liền lên tiếng ngắt lời. “Khỏi cần nói tiếp, nha hoàn nhà ta, anh không cần tính kế nữa”.

Thi Côn nói. “Trương tri huyện có điều gì hiểu lầm tôi thì phải? Tôi là thật tình thật tâm muốn cầu cưới Thanh Miêu”.

Trương Trọng Vi hừ một tiếng. “Thật tình thật tâm? Anh thật tình thật tâm với khách sạn nhà ta thì có?”.

Thì Côn cười. “Trương tri huyện cũng quá khinh thường Thì mỗ, gian khách sạn kia Trương tri huyện không muốn bán cho tôi cũng được, liên quan gì tới tôi cầu cưới Thanh Miêu đâu?”.

Trương Trọng Vi giọng nói tràn đầy không tin và khinh thường. “Anh dám nói anh không có mục đích?”.

Thì Côn trả lời. “Đương nhiên là có mục đích”.

Lời vừa thốt ra, hai người đứng ngoài tim muốn ngừng đập, nhất là Thanh Miêu, khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Bên trong, Thì Côn hỏi Trương Trọng Vi. “Thật ra trước đó tôi có một nương tử đã bị tôi viết giấy bỏ, Trương tri huyện có biết vì sao tôi lại bỏ vợ cũ không?”.

Trương Trọng Vi trả lời. “Chắc là không hiền”.

Thì Côn nói tiếp. “Cũng không phải, nương tử lúc trước của tôi xuất thân dòng dõi thư hương, phụ thân và huynh trưởng đều có công danh, tính tình cô ấy cũng hiền lành, lại hiếu thảo, còn cho tôi một đứa con trai”.

Trương Trọng Vi không giấu nổi kinh ngạc. “Vậy là anh trèo cao, thế mà anh cũng dám bỏ”.

Thì Côn nói. “Người đời đều nói thương nhân là hạ lưu, cô ấy không ngoại lệ, cái gì cũng tốt, chỉ là không cho tôi kinh thương, cả ngày lái nhái bên lỗ tai tôi, khuyên tôi bỏ thương theo nông, tốt nhất nên mua chức quan mà làm”.

Trương Trọng Vi nói. “Đó cũng là vì tốt cho anh”.

Thì Côn lại nói. “Mỗi người mỗi chí hướng, tôi kinh thương không phải tất cả đều vì tiền, chỉ vì từ nhỏ đã yêu thích buôn bán, ngày nào không lật sổ sách không gảy bàn tính trong lòng liền trống trải. Cô ấy không cho tôi kinh thương thì bảo tôi phải sống sao, không bằng đưa trả cô ấy về nhà mẹ đẻ, tìm kiếm phu quân khác”.

Trương Trọng Vi chần chờ nói. “Liên quan gì tới việc anh muốn cưới Thanh Miêu?”.

Giọng nói của Thì Côn tràn trề hy vọng. “Tôi mà biết được Thanh Miêu nhà Trương tri huyện biết viết biết tính toán, còn biết gảy bàn tính nữa, lúc trước đã chẳng cưới vợ cũ, trực tiếp rước Thanh Miêu về nhà, từ đây về sau tôi điều hành việc kinh doanh bên ngoài, nàng ở trong nhà tính sổ, thật là ông trời tác hợp cho. Nếu nàng không muốn an vị bên trong cũng được, thương gia chúng tôi không có nhiều quy củ thối, nàng cứ theo tôi chạy đông tây nam bắc, làm trợ lực cho tôi”. Hơi ngừng lại, anh ta nói tiếp. “Trương tri huyện nghi ngờ mục đích tôi cầu cưới Thanh Miêu cũng là nhân chi thường tình, nhưng cho dù tôi cưới nàng xong, có được lợi ích gì từ đó hay không cũng do Trương tri huyện định đoạt thôi, cần gì lo lắng?”.

Trương Trọng Vi ngồi bên trong không biết có thái độ gì, rất lâu không thấy lên tiếng, thẳng đến Lâm Y đợi nóng ruột rồi mới nghe được một câu. “Thanh Miêu là nha đầu hồi môn của phu nhân ta, việc này chi bằng phải hỏi ý phu nhân cái đã”.

Đến đó là xong, người nghe bên ngoài rút lui, Thì Côn phản ứng như thế nào Lâm Y cũng nhìn không tới, dù sao nàng đã vui mừng lắm rồi, không phải vì Trương Trọng Vi chịu gặt đầu, mà là Thì Côn đối xử với Thanh Miêu tình ý chân thành.

Thanh Miêu lau nước mắt, quỳ xuống, định cảm tạ Lâm Y, lại sợ bên trong nghe thấy, đành phải dập đầu hai cái, đứng lên đỡ Lâm Y về nội viện.

Bên trong thư phòng, Thì Côn mừng rỡ như điên, quỳ gối tạ Trương Trọng Vi, chuẩn bị về nhà lo liệu sinh lễ, nhưng còn chưa ra cổng, đã bị một tiểu nha hoàn ngăn cản, nhìn kĩ thì ra chính là nha đầu ban nãy thấy anh ta liền bỏ chạy. Nha đầu kia đứng là Quế Hoa, phụng mệnh Điền thị đến mời Thì Côn đi vào gặp gỡ. Thì Côn cảm thấy hoang đường, một người đàn ông sao có thể tùy tiện đi gặp quả phụ, mới dỗi xưng rằng bản thân có việc bận, xoay người bước đi.

Thật ra Điền thị đang đứng tránh ở sau góc tường, thấy anh ta bước đi, vội lên tiếng gọi. “Thì đại quan nhân”.

Thì Côn lấp bắp kinh hãi, vội đưa mắt nhìn tứ phía. Điền thị có Quế Hoa thông khí, lớn mật nói. “Lần trước ít nhiều có Thì đại quan nhân cứu giúp, vẫn chưa có cơ hội cảm tạ, ở đây ta có một túi thơm xem như lễ tạ, mong rằng Thì đại quan nhân chớ ghét bỏ”.

Thì Côn không phải thiếu niên chưa biết gì, vừa nghe liền hiểu Điền thị tâm ý, không khỏi nhũn mảy. “Thì mỗ không thiếu túi thơm, Điền phu nhân tự dùng đi”.

Thì Côn thích cô gái kiên trinh tự trọng như Thanh Miêu, anh ta chường mắt phụ nữ tự mình đa tình dán lên người khác, nói chuyện không khỏi tỏ ra khinh thường hèn mọn. Điền thị nghe xong không hiểu như thế nào, nếu Thì Côn vô tình với cô ta, tại sao lại tặng quạt cho cô ta? Cô ta vốn là người nhát gan sợ phiền phức, nhưng vì chấp niệm muốn tái giá, liền quyết tâm liều một phen, mới hỏi Thì Côn để giải tỏa nghi hoặc của mình.

Thì Côn đã sớm quên mất cây quạt kia, nghe cô ta đề cập bỗng nhiên sực nhớ, quạt tròn đó vốn dĩ đưa tặng Thanh Miêu, bởi vậy ở nơi kín đáo còn khắc một chữ Thì. Anh ta nghĩ tới đó, hoảng hốt, nếu chữ khắc bị người ta phát hiện, hiểu lầm anh ta và Điền thị tư thông thì sao? Nhìn bộ dáng Điền thị, hẳn là ước gì có liên quan tới anh ta, chi bằng nghĩ cách lừa lấy lại cây quạt.

Thì Côn vì cô ky, không dám cự tuyệt Điền thị dứt khoát, lại càng không dám ở lâu, mới thay đổi gương mặt tươi cười, trấn an Điền thị mấy câu, bảo rằng ở đây khó mà nói được, ngày sau rảnh rồi lại tới gặp cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 236: Chuyện to hoá nhỏ

Điền thị cũng sợ bị người ta nhìn thấy, đành phải nước mắt lưng tròng không nỡ lìa xa nhìn Thì Côn đi rồi.

Thì Côn về nhà, thở dài thở ngắn, tùy tùng hỏi. “Trương tri huyện không chịu thả người?”.

Thì Côn lắc đầu. “Trương tri huyện chỉ nói sẽ hỏi ý phu nhân, việc này hơn phân nửa là chuẩn”.

Tùy tùng ngạc nhiên. “Đã chuẩn rồi, vậy lão gia không vội chuẩn bị sính lễ đi, ngồi đây phát sầu làm chi?”.

Ngày ấy cứu Điền thị, tùy tùng cũng ở đó, bởi vậy Thì Côn không gạt hấn, kể lại Điền thị cố ý giữ cây quạt, sau đó hao tâm tổn trí cân nhắc làm sao trộm lại được. “Ta định mua chuộc nha hoàn hầu hạ Điền phu nhân trộm quạt đem ra, nhà người thấy sao?”.

Tùy tùng lấy làm lạ, nói. “Cây quạt kia là lão gia hảo tâm cho Điền phu nhân mượn che chắn, nếu lúc cho mượn là chính đại quang minh, vì sao lúc đòi lại phải lén lút?”.

Đúng là ngoài cuộc sáng suốt trong cuộc u mê, Thì Côn vỗ đùi cái bép, kêu lên. “Đúng là ý này, không uổng lão gia nuôi người”. Anh ta lập tức sai tùy tùng mài mực, trải giấy viết thư, lúc đề bút, cảm thấy không thể nhắc tới chuyện Điền thị bị lộ cảnh xuân, bằng không hỏng mất danh tiết, còn liên lụy bản thân mình, mới ghi rằng vì Điền thị giống như cảm nắng nên mới cho mượn quạt tròn quạt gió. Quạt vốn là vật nhỏ, không cần đòi lại, nhưng cây quạt này do tộc trưởng mới mua cho Thì Tam, chuẩn bị tặng hôn thê, cuối chuỗi quạt có khắc chữ Thì, vì tránh để người ta hiểu lầm, Thì Côn mới cố ý viết thư, mong nhà họ Trương trả lại.

Thì Côn viết thư xong, cười nhìn tùy tùng. “Thì Tam, lỗi người ra làm nguy trạng, chớ trách chớ trách”.

Tùy tùng cũng biết chữ, nhìn cười. “Nô tài trách lão gia gì đâu, nói không chừng nhà họ Trương đọc thư xong muốn cảm ơn, lại thưởng nô tài cũng nên”.

Thì Côn bỏ thư vào phong bao, dán kín, giao cho tùy tùng đưa đi, bản thân cao hứng hơn hờ đi trừ bị sính lễ.

Hai nhà cùng ở ngay huyện Tường Phù, khoảng cách không xa, chưa đầy canh giờ, thư đã đến tay Dương thị, bà đọc qua xong, sai người gọi Điền thị tới, hỏi. “Ngày đó cô vào kinh, trong tay có cầm quạt tròn, nay ở nơi nào?”.

Điền thị không biết Dương thị muốn làm khó dễ, ngày đêm mang theo quạt tròn, nghe vậy liền lấy ra, nói. “Chính là nó, sao Đại phu nhân lại hỏi về nó?”.

Lưu Hà nhận lấy quạt tròn, đưa cho Dương thị, Dương thị tiếp nhận, lật ngược cây quạt, quả nhiên gặp cuối chuỗi quạt có khắc một chữ Thì nho nhỏ, bà nổi giận trong lòng, nhưng kiềm chế hỏi. “Quạt ở đâu ra?”.

Điền thị ngày đêm vuốt ve cây quạt, đương nhiên biết chuỗi quạt có cái gì, giờ phút này nhìn Dương thị cầm quạt lật lật xem chuỗi, không khỏi đỏ mặt thân mồ hôi lạnh. Cô ta nào chậm, nhất thời không bịa ra được lý do nào, lại nhớ tới ban nãy khi Thì Côn rời đi, đối xử với mình thân thiết, lại hiền lành, nhất định sẽ cho mình một danh phận, vì thế quyết tâm liều lĩnh, nói thật. “Cây quạt này là Thì đại quan nhân tặng cho con, ngày ấy áo con bị xé rách...”.

Hai huyệt thái dương của Dương thị đột nhiên nhảy búng búng, lớn tiếng hỏi lại. “Là tặng hay là mượn?!”.

Điền thị sợ tới mức cả người nhũn ra, không dám nói thật nữa, vội nói. “Mượn... Là mượn...”.

Dương thị hỏi. “Nếu mượn, tại sao trả lại cho người ta trễ như vậy?”.

Điền thị ngập ngừng nói không nên lời, đột nhiên cúi mình đập đầu xuống thanh gác cửa, miệng nói. “Thân thể của con đã bị Thì đại quan nhân nhìn thấy, ngày ấy lại chịu nhận trách nhiệm, Đại phu nhân từ bi, tha con đi thôi”.

Máu chảy từ trán của Điền thị xuống mặt, Dương thị ngại bẩn thanh gác cửa, nhíu mày nói. “Cô đã mất đi trong sạch, sao còn có mặt mũi sống tiếp?”.

Điền thị cả kinh trợn mắt há hốc miệng, thân mình cứng đờ, lưỡi không thể động, miệng cũng không nói được. Dương thị quăng bức thư nhà họ Thì gửi cho Lưu Hà, nói. “Người cũng biết chữ, đọc cho nó nghe đi”.

Lưu Hà lĩnh mệnh, đọc to bức thư, Điền thị càng nghe càng cảm thấy trước mắt tối đen, chưa nghe hết đã ngất lịm. Dương thị nhìn cô ta đầy chán ghét,

sai Luru Hà kéo cô ta vào đông sương phòng, khoá lại.

Luru Hà an bài Điền thị xong, dặn Quế Hoa canh cửa, quay về phòng, nhặt cây quạt lên, hỏi Dương thị. “Đại phu nhân, cây quạt này?”.

Dương thị lấy lại bình tĩnh, nói. “Giao thư cho Nhị thiếu phu nhân, xin thiếu phu nhân chuẩn bị tạ lễ, trả lại cây quạt”.

Luru Hà vâng lời, đi tới chỗ Lâm Y, là Thanh Miêu ra báo, thì ra Lâm Y nghe lén một mồi, còn đang nghỉ ngơi. Luru Hà ngấm ngầm, đưa quạt tròn và thư cho Thanh Miêu, nhờ cô chuyển giao, bản thân về phục mệnh. Phong thư tuy đã được xé, nhưng Thanh Miêu không tự lấy đọc, còn cây quạt tròn cô quen thuộc quá rồi, cầm trong tay xoay qua xoay lại, không hiểu vì sao Dương thị lại đưa nó cho Lâm Y lúc này.

Chờ Lâm Y khoẻ lại ra khỏi phòng, Thanh Miêu trình thư và quạt lên, xưng rằng Dương thị đưa tới. Lâm Y mở thư ra đọc, lại đưa cho Thanh Miêu, nói. “Phu quân tương lai của em gửi, em cũng đọc đi”.

Thanh Miêu đỏ mặt nhìn một lần, giật mình. Lâm Y hỏi nguyên do, nàng không dám giấu giếm, nói. “Thì đại quan nhân nói dối, cây quạt kia... Là của ngài ấy”.

Lâm Y hỏi. “Làm sao em biết?”.

Mặt Thanh Miêu càng đỏ hơn. “Ngài ấy từng tặng em, em không nhận”.

Lâm Y bật cười, thu hồi thư. “Cô ngốc, có phúc, đây là để an tâm của em”.

Thanh Miêu hơi hiểu một chút, lại vẫn hồ đồ, tỉnh tỉnh mê mê nhìn Lâm Y. Lâm Y cười. “Tự mình nghĩ xem, nếu không nghĩ ra, đợi gả qua đó, bảo Thì đại quan nhân dạy em”.

Thanh Miêu trong lòng vừa ngọt ngào, vừa xấu hổ, quên cả phân bác, xoay người bỏ chạy. Lâm Y gọi cô lại. “Còn chưa gả cho người ta đã không chịu làm việc cho ta nữa đúng không? Mau hỗ trợ chuẩn bị tạ lễ, gộp cả cây quạt đưa đến nhà họ Thì”.

Thanh Miêu cúi đầu chạy lại, lấy chìa khoá mở rương, đợi xong việc, mới nói với Lâm Y. “Nhị thiếu phu nhân, em tình nguyện hầu hạ thiếu phu nhân cả đời”.

Lâm Y cố ý nói. “Tốt lắm, hai ngày sau nhà họ Thì đưa sinh lễ tới, ta không nhận”.

Thanh Miêu kêu lên. “Nhị thiếu phu nhân!”.

Lâm Y cười to, Thanh Miêu xấu hổ quá né đi ra ngoài.

Trương Trọng Vi thăm xong một án tử về nhà, vừa vận thấy cảnh này, nói. “Em chỉ biết chộc cô nàng thôi, mau nhanh gọi người môi giới đến chọn mua nha hoàn mới”.

Lâm Y đồng ý, lại đưa phong thư nhà họ Thì gửi cho chàng đọc, nói. “Nhìn xem, Tam thiếu phu nhân mượn quạt không trả, chưa biết mẫu thân tức giận cỡ nào đâu”.

Thím Dương bưng điểm tâm mới làm vào, nói. “Đã sớm nổi trận cuồng phong, hiện đang nhốt Tam thiếu phu nhân ở đông sương phòng”.

Lâm Y không biết Dương thị trách cứ Điền thị vì có gì, chỉ nói. “Lúc trước không cho Điền thị ra khỏi phòng, hiện tại khoá nhốt, dù sao Điền thị cũng là người thủ tiết, không ra cửa cũng không có chuyện gì”.

Thím Dương bày điểm tâm ra bàn, lui xuống, hai vợ chồng cùng ăn điểm tâm, chàng dứt nàng ăn, nàng dứt chàng ăn, cũng là lạc thú.

Thì Côn là người làm ăn, chú trọng hiệu suất, vừa nhận được cây quạt nhà họ Trương trả lại, cảm thấy trút bỏ gánh nặng, hôm đó liền cho người nâng một rương tiền đến chỗ Lâm Y, muốn chuộc thân cho Thanh Miêu. Lâm Y không chịu nhận tiền, tức phụ đưa tiền nói đây là nâng phẩm giá của Thanh Miêu lên, thêm thể diện, nàng mới nhận.

Thanh Miêu khôi phục làm người tự do, Lâm Y bày tiệc ăn mừng với cô một hồi, không ngờ ngày hôm sau còn chưa tỉnh rượu, bà mối nhà họ Thì lại tới nữa, rút thảo thiếp trong lòng ngực ra trình nàng điền, còn nói muốn thương lượng hôn sự. Thanh Miêu bị Lâm Y và mọi người trêu ghẹo một hồi, nhờ Trương Trọng Vi điền, giao cho bà mối mang về.

Nhà họ Thì là đại gia tộc, rất đông người, Lâm Y lo lắng Thanh Miêu đến đó bị ăn hiếp, mới báo cáo Dương thị, nhận Thanh Miêu làm em gái trong họ, nâng thân phận cho cô, từ nay về sau họ Lâm.

Nhà họ Trương bên này bận rộn, bà mối cũng bận rộn, Thì Côn đương nhiên không hề nhàn rỗi. Nhà anh ta vốn có mấy thông phòng, vì cưới Thanh Miêu, anh ta để ý khắp nơi, đều đuổi hết, lại dạy dỗ con trai cẩn thận, chờ Thanh Miêu vào cửa, phải gọi mẫu thân, ngày ngày thỉnh an không thể lười.

Cứ thế rồi ren nửa tháng, tất cả các thảo thiếp định thiếp cũng đổi xong, Thì Côn bên ngoài còn một cọc tiền nợ lớn cần nhanh chóng thu hồi, bởi vậy thương lượng với nhà họ Trương chọn ngày tốt gần, bày tiệc rượu, làm hỷ sự, vô cùng náo nhiệt, phong phong quang quang nghênh Thanh Miêu vào cửa.

Khi Thanh Miêu tới nhà, nô bộc đều ra bái kiến, miệng răm rắp gọi phu nhân, không hề chậm trễ. Người ngoài biết cô là em gái phu nhân tri huyện, gọi

cô là Lâm phu nhân, tôn trọng vô cùng. Ngay cả con trai của Thi Côn, vì mẹ kế có thân phận cao, cũng phá lệ kính trọng. Thanh Miêu lại thiện tâm, đối xử với thằng bé như con ruột, chưa đầy mấy ngày đã đỡ thằng bé gọi mẹ không ngừng.

Thi Côn cưới được nương tử vừa lòng đẹp ý, không muốn ra khỏi cửa, ba ngày sau liền chủ động dâng hết sổ sách trong nhà, nhìn Thanh Miêu gầy bần tính làm vui. Mất thấy ngày đi xa tới gần, anh ta luyến tiếc Thanh Miêu, nghĩ dù sao nương tử giỏi giang như vậy, cùng nàng lên thuyền du sơn ngoạn thủy, hai vợ chồng đi thu tiền nợ chung.

Hiệu suất làm việc kinh người khiến Lâm Y không kịp hoàn hồn, trong lòng hơi vắng vẻ, nhưng cứ nghĩ tới Thanh Miêu có phúc hưởng tuần trăng mật thì lại cao hứng thay cho cô, rồi cũng hăm mộ không thôi.

Trương Trọng Vi nghĩ không ra, chỉ là ra ngoài du ngoạn một chuyến thôi, có gì đáng hăm mộ, mới nói. “Lúc chúng ta vào kinh cũng đi đường mấy tháng, vừa có núi, vừa có sông, cũng giống vậy mà?”.

Lâm Y hận chàng không hiểu phong tình, thu nắm đấm đánh chàng, hờn dỗi. “Chàng đầu gỗ này, đó là chạy đi, sao lại đánh đồng với trăng mật”.

Trương Trọng Vi chỉ biết trắng sao, sao hiểu được trăng mật, bị đánh oan, lại e sợ nương tử có thai, không thể tránh, ra về tội nghiệp cầu xin tha thứ. “Em muốn hưởng trăng mật, ta làm cho em”.

Làm được? Lâm Y ngạc nhiên, nhưng cũng thả chàng đi. Trương Trọng Vi xuống bếp chỉ huy thím Dương bỏ mặt vào bột mì, làm một đĩa bánh trung thu hình trăng theo kiểu Đại Tổng bùng lên cho Lâm Y.

Lâm Y thấy, ôm bụng cười không dứt. “Trăng... mặt rất khá”.

Trương Trọng Vi đắc ý. “Nương tử, trăng mật của ta thế nào, có tốt hơn của Thi Côn không?”.

Lâm Y cười ha ha, liên tục “Ai u”, nói. “Tốt, tốt hơn nhiều... Trăng mật của chàng quả thực trước chưa ai có, sau này càng không”.

Trương Trọng Vi được khen, tự nhận là hơn hẳn Thi Côn, hoa tay múa chân vui sướng, đùa giỡn cho Lâm Y vui, chọc nàng cười thoải mái.

Hai vợ chồng đang đùa giỡn vui vẻ, chợt nghe viện trước có tiếng Quế Hoa kêu lên thất thanh. “Nguy rồi, Tam thiếu phu nhân thất cô!”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 237: Liều thuốc câm

Vợ chồng Lâm Y lấp bắp kinh hãi, đồng loạt đứng dậy chạy ra viện trước. Lúc bọn họ đến, Dương thị đã ra mặt, đang chỉ huy Quế Hoa cùng Tiểu Khẩu tử và Lưu Vân gỡ Điền thị xuống, nâng lên giường, lại gọi người đi mời lang trung. Đợi hết thấy đầu vào đầy xong xuôi mới quay về nói với vợ chồng Lâm Y. “Em dâu các con, đại khái là tường niệm vong phu quá mức, muốn cùng đi”.

Lâm Y cũng không biết tâm tư Điền thị, cũng không biết cô ta đã làm những chuyện gì, bởi vậy thấy thương hại cô ta ghê gớm, thăm thờ dài một hơi, đi vào thăm cô ta, nhưng bị Dương thị và Trương Trọng Vi cùng giữ lại, nói. “Em đang có thai, đừng va chạm”.

Lâm Y đành dừng chân, vịn tay Trương Trọng Vi trở về phòng. Điền thị chưa rõ an nguy, nàng không còn tâm trí ăn điểm tâm, liền sai thím Dương dọn xuống.

Trương Trọng Vi đứng ở cửa, nhìn ra bên ngoài, nói. “Đang êm đẹp, sao lại thất cô?”.

Lâm Y cũng thấy kì quái, nửa tháng nay mọi người đều bận rộn hôn sự của Thanh Miêu, không có ai để ý tới Điền thị, chẳng lẽ cô ta có việc gì lẩn khuất trong lòng muốn tự sát?

Cặp đôi đoán tới đoán lui, Quế Hoa đột nhiên tới, tiến lên dập đầu hành lễ.

Lâm Y ngạc nhiên hỏi. “Ngươi không đi chăm sóc Tam thiếu phu nhân, ra viện sau làm chi?”.

Quế Hoa nhìn chung quanh một lúc, thấy bốn bề vắng lặng, mới nói. “Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ có việc bẩm báo”.

Lâm Y thấy nha hoàn thần thần bí bí, liền nhờ Trương Trọng Vi đóng cửa lại, để cô ta cẩn thận nói. Quế Hoa không cô phụ “kỳ vọng” của Lâm Y, kể hết từ Điền thị có tâm tư tái giá đến hẹn gặp riêng Thi Côn, còn nói. “Nô tỳ thấy quạt tròn kia khả nghi vô cùng, từ lúc bị Đại phu nhân thu mất, Tam thiếu phu nhân liền mất hồn mất vía. Ngày Thanh Miêu tỳ tỳ xuất giá, Tam thiếu phu nhân khóc suốt cả ngày, liên tục mấy hôm không màng ăn uống, ban nãy nô tỳ đi khuyên Tam thiếu phu nhân uống chút nước canh, phát hiện ra Tam thiếu phu nhân thất cô”.

Tìm gặp riêng Thi Côn đã là chuyện của nửa tháng trước, vì sao bây giờ Quế Hoa mới tới mặt báo? Chắc là hôm nay thấy Điền thị thê lương, muốn lấy lòng Lâm Y, nhận chủ nhân khác tươi sáng hơn.

Lâm Y khẽ cười, nói Trương Trọng Vi vào trong buồn lấy ít tiền thưởng cho Quế Hoa, cảm ơn cô ta bẩm báo tình hình thực tế. Quế Hoa nắm tiền, đang vui sướng, chợt nghe Lâm Y hỏi. “Vòng bạc trên tay ngươi ở đâu mà có?”.

Trương Trọng Vi tròn mắt như bốc hỏa, chen vào một câu. “Là để cảm ơn người dẫn Tam thiếu phu nhân đi gặp Thi Côn đúng không?”.

Quế Hoa nghẹn đỏ mặt, không dám lên tiếng, cam chịu, lại biện bạch. “Nhị thiếu phu nhân nếu cho nô tỳ cho Tam thiếu phu nhân, vậy Tam thiếu phu nhân chính là chủ nhân của nô tỳ, chủ nhân có lệnh, nô tỳ dám không tuân?”.

Đúng vậy, tuy rằng Lâm Y mới là chủ mẫu đương gia, nhưng nói thật ra thì Quế Hoa là nha hoàn của Điền thị, nên nghe lời Điền thị. Lâm Y dù khinh thường hành vi của Điền thị, nhưng không thể không che giấu cho cô ta, mới quở trách Quế Hoa. “Nói vậy, Tam thiếu phu nhân trung trinh an tĩnh, lập chí thủ tiết, làm sao cư xử như vậy được? Nhất định là người trộm vòng tay của Tam thiếu phu nhân, sợ bị trách phạt mới muốn tìm nhược điểm, gian dối chủ nhân, dụ chủ nhân đi tìm gặp đàn ông”.

Quế Hoa không ngờ được Lâm Y sẽ đổi thái độ, nhìn tiền thưởng trong tay, ngần ra.

Điền thị hẹn gặp Thi Côn dù không phải là chủ ý của Quế Hoa, nhưng cô ta cũng không thoát được liên quan, nha đầu kia đã học quy củ rồi mới tới nhà họ Trương, không có khả năng không biết quả phụ hèn đàn ông có hậu quả gì, là ham tiền tài mới âm thầm trợ giúp Điền thị gây nên gièm pha như thế.

Trương Trọng Vi vô cùng để ý thể diện của nhà họ Trương, trừng mắt nhìn Quế Hoa, không một chút thương hại, lớn tiếng gọi người, muốn lôi cô ta ra ngoài đánh chết.

Lâm Y nhàn nhai nói. “Trong nhà có bệnh nhân, em lại có bầu, không nên có cảnh máu me, hơn nữa truyền ra cũng không dễ nghe”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Vậy làm sao bây giờ, chẳng lẽ tha bổng cho nó?”.

Lâm Y gọi thím Dương vào, nói bà nhét giẻ vào miệng Quế Hoa, miễn cho la hét ồn ào, lại sai thím Dương đưa đến chỗ Dương thị, nói. “Tuy rằng ta đương gia, nhưng việc này hệ trọng, lại dính dáng tới Tam thiếu phu nhân, kính xin mẫu thân định đoạt thôi”.

Trương Trọng Vi đồng ý, đỡ Lâm Y cũng đi ra viện trước.

Dương thị thấy Quế Hoa miệng bị nhét giẻ, hai tay trói sau lưng, lại nhìn vợ chồng Trương Trọng Vi cũng đến, trong lòng liền mơ hồ hiểu được, cho người hầu lui ra, đóng cửa lại, chỉ để Lưu Hà hầu hạ.

Lâm Y thuật lại ban nãy Quế Hoa mặt báo cho Dương thị nghe, lại bảo Lưu Hà rút giẻ ra khỏi miệng cô ta để đối chất. Dương thị nghe xong, nhìn Quế Hoa cười lạnh. “Nha đầu này định bán chủ cầu vinh đây mà. Ngươi tưởng chúng ta đều ngu si hết ư?”.

Lâm Y nói. “Nha hoàn xúi giục chủ nhân không thể giữ lại, nhưng em dâu đang bệnh trên giường, con không thể xử phạt nha hoàn của cô ấy”.

Dương thị nói. “Con mới là người đương gia, phạt nó còn được huống hồ là phạt nha hoàn của nó”.

Lâm Y nhận ra giọng nói của Dương thị tỏ ra khinh hèn, không biết là vì Điền thị tơ tưởng Thi Côn hay vì cô ta tự tìm cái chết, vội nói. “Vậy con tìm người môi giới bán đi, nha hoàn cũng là tiền mà”.

Dương thị lại chậm rãi lắc đầu, trừng nhìn Quế Hoa một lúc, nói. “Con cứ tìm người môi giới đi, nha đầu kia sáng mai sẽ đưa lại cho con”.

Lâm Y không hiểu, nhưng Dương thị đã có phản phó, nàng liền nghe theo, phái thím Dương đi nhấn người môi giới chuẩn bị ngày mai đến lĩnh người, tiện đường dẫn theo các tiểu nha đầu khác đến, bổ sung chỗ trống của Thanh Miêu và Quế Hoa.

Buổi tối, viện trước truyền tin tức rằng Điền thị vẫn còn thở, Dương thị không quá để bụng, cũng không biết có qua xem hay không.

Ngày hôm sau, Dương thị đưa Quế Hoa tới, người đã cầm không còn nói được nữa, Lâm Y thế mới hiểu Dương thị giữ cô ta lại một đêm chính là để cho uống thuốc cầm. Thủ đoạn này tuy độc ác nhưng cũng là Quế Hoa tự tìm, lúc trước cô ta dẫn Điền thị đi gặp Thi Côn nên tự đoán được sẽ có kết cục này.

Trương Trọng Vi cũng cho rằng Dương thị xử lý thích đáng, cho uống thuốc cầm liền miễn mai này bán đi Quế Hoa hồ ngôn loạn ngữ, bại hoại tên tuổi nhà họ Trương, ảnh hưởng đến đường làm quan của chàng.

Người môi giới tới nhà họ Trương lĩnh người, lại dẫn theo mấy tiểu nha hoàn khác, ước chừng mười một mười hai tuổi, Lâm Y ngại quá nhỏ, liền dặn người khác có lớn hơn một chút lại dẫn tới.

Trong nhà thiếu đi hai nha hoàn, rõ ràng không đủ để sai sử, Lâm Y đành phải thuê tạm hai tức phụ làm việc nặng, một người phụ trách vẩy nước quét nhà, một người phụ trách giặt quần áo.

Cứ thế qua hai ba ngày, Điền thị vẫn không có tiến triển, Dương thị liền thương lượng với Lâm Y, muốn đưa cô ta vào am ni cô dưỡng bệnh, miễn cho

trong nhà không khí u ám. Không ngờ tin tức truyền ra chưa đầy ba ngày, chưa tìm được am ni cô, Điền thị đã chậm rãi khỏi bệnh.

Dương thị thấy Điền thị khoẻ lại, tức giận không nhẹ, hẳn là sợ am ni cô kham khổ mới chịu khoẻ lại, lúc trước đời sống đòi chết chỉ là để người khác nhìn mà thôi.

Điền thị tỉnh dậy, phát hiện không thấy Quế Hoa đâu, gấp gấp hỏi Tiểu Khẩu từ đến đưa com lý do là gì, Tiểu Khẩu từ trả lời. “Tam thiếu phu nhân mất vòng tay mà cũng không biết? Nha đầu kia trộm trang sức của Tam thiếu phu nhân, bị Nhị thiếu phu nhân biết được, bẩm báo Đại phu nhân xong, gọi người môi giới đến bán đi rồi”.

Vòng tay? Điền thị nghĩ, càng nghĩ càng sợ, chẳng lẽ chuyện cô ta gặp riêng Thi Côn đã bị phát hiện? Nhưng chuyện này không có ai khác biết, làm sao Lâm Y tra được đến chỗ Quế Hoa? Cô ta làm sao biết là chính Quế Hoa muốn đòi chủ, tự tiết lộ ra, cũng không biết cô ta là thông minh bị thông minh lừa, hay bên ngoài khôn lanh bên trong ngu dốt.

Điền thị càng nghĩ càng sợ hãi hơn, khó trách đã mấy ngày cô ta nằm trên giường bệnh mà Dương thị vẫn không quan tâm, hẳn là muốn cô ta chết luôn đi.

Tiểu Khẩu từ thấy cô ta chậm chạp không đứng dậy, mắt kiên nhẫn, thúc giục. “Tam thiếu phu nhân nay đã không được người ta ưa nữa, không nhận ra Lưu Vân hay mọi người đều không muốn đưa com tới đây hay sao? Chỉ có tôi đáng thương Tam thiếu phu nhân mới tới, không mau ăn đi, chậm trễ công việc của tôi, lần tới tôi không đến nữa”.

Điền thị nay bốn bề là địch, không dám cứng đầu, vội vàng cầm đĩa lừa mấy ngum com liền nói đã no. Tiểu Khẩu từ thu dọn bát đĩa bụng đi, Điền thị lại ngăn lại, hỏi. “Bây giờ Nhị thiếu phu nhân đang ở đâu?”.

Tiểu Khẩu từ được Dương thị dạy dỗ, không phải Quế Hoa, nói. “Một nha hoàn như tôi làm sao đoán biết hành tung chủ nhân”. Nói xong bụng khay bước đi.

Điền thị mờ mịt bất lực, ngơ ngác ngồi trong chốc lát, quyết định chủ động đi tìm Lâm Y, quanh co lòng vòng hỏi chuyện Quế Hoa, xem tiếng gió thế nào, cũng tưởng tượng được Dương thị muốn xử lý cô ta ra làm sao. Quyết định xong, cô ta thói quen sờ lên đầu giường tìm cây quạt, nhưng chẳng có gì ở đó, nhất thời tan nát cõi lòng, chảy hai hàng nước mắt.

Điền thị lau lệ, đẩy cửa sổ ra, nhìn bên ngoài một lúc, thấy Dương thị không ở đại sảnh, cửa sổ phòng ngủ cũng đóng, hẳn là không có ở nhà, liền vén váy đi ra ngoài, thẳng ra sân sau.

Lúc này, Lâm Y đang ngồi trong viện chọn người, nha đầu lớn nhỏ đứng thành một hàng. Thím Dương và người môi giới đều cúi đầu trước mặt nàng. Điền thị rón rén đi qua, hành lễ, gọi tiếng “Nhị tâu”.

Lâm Y ngẩng đầu, nhìn thất vọng trên cổ cô ta, hoảng sợ, chợt nhận ra là Điền thị, ngạc nhiên hỏi. “Em đâu không ở trong phòng dưỡng bệnh, đi ra làm chi, cẩn thận trúng gió bệnh nặng hơn”. Nói xong chưa đợi Điền thị mở miệng, lập tức sai thím Dương dẫn cô ta về.

Lâm Y đối đãi Điền thị luôn luôn khách khí, chưa bao giờ không nể mặt như vậy, Điền thị ngây người, tùy ý thím Dương kéo tay lôi ra ngoài. Cô ta làm sao biết, vì cô ta có suy nghĩ ám hại Thanh Miêu, Lâm Y rất hận cô ta, cũng may cô ta thất bại, bây giờ nàng chỉ hận không thể đuổi cô ta đi cho khuất mắt.

Điền thị bị cứng rắn lôi đi mấy bước, phục hồi tinh thần lại, dùng sức giãy dụa, quay đầu hét lên. “Nhị tâu, chị bán nha hoàn của em, cũng phải cho em mua một đứa mới chứ”.

Lâm Y muốn quả quyết cự tuyệt yêu cầu của cô ta, nhưng cả người môi giới và nha đầu đều ở trước mặt, nàng không muốn truyền ra ngoài tin đồn chị em dâu bất hoà, đành phải nói thím Dương đỡ Điền thị quay lại, nâng ghế cho cô ta ngồi.

Điền thị chỉ muốn lên nói chuyện với Lâm Y, không phải muốn mua nha hoàn, vì thế coi như im lặng, mặc kệ Lâm Y hỏi gì đều gật đầu tán thưởng.

Lâm Y nhìn cô ta liền nổi nóng, nổi cáu bần, cô ta khen ai đều đuổi hết, tùy hứng như thế một phen, không chọn được nha hoàn nào. Người môi giới đã gặp quá nhiều khách hàng soi mói, không thấy gì lạ lùng, chỉ dẫn các nha đầu lui ra, xưng ngày khác lại tới.

Người môi giới rời đi, Điền thị rốt cuộc cũng đợi được cơ hội ở riêng với Lâm Y, vội nói. “Nhị tâu, cho người hầu lui đi, em có chuyện cần nói”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Kết cục của Điền thị

Lâm Y không nhúc nhích, nói. “Em dâu có việc gì thì nói đi, thân mình tôi không thoải mái, muốn đi vào nghỉ tạm”.

Điền thị bất đắc dĩ, đành phải lí nhí hỏi. “Không biết tiểu nha hoàn Quế Hoa của ta lúc trước đi đâu rồi?”.

Lâm Y liếc qua cô ta, nói. “Bán đi, em dâu muốn biết chi tiết cứ đi hỏi mẫu thân”.

Điền thị vừa nghe Dương thị liền sợ tới phát run, làm sao dám nhắc lại, vội vàng ngậm miệng. Lâm Y đứng dậy, vịn cánh tay thím Dương đi vào trong, không ngờ Điền thị sụp quỵ xuống chân nàng, khẩn thiết cầu xin. “Nhị tẩu cứu em, ở trong này em làm nhiều người ngứa mắt, không bằng tìm nơi khác cho em đi”.

Lâm Y làm bộ nghe không hiểu. “Mặc kệ cô muốn đi đâu, cứ đi nói với mẫu thân, tôi không quản được”. Nói xong nhấc chân đi.

Điền thị muốn đuổi theo, lại bị thím Dương cản lại, lùi ra sau mấy bước, đứng ở đó một lúc rồi nước mắt lưng tròng đi về.

Lâm Y qua chuyện Quế Hoa mật báo đã hiểu được Điền thị một lòng một dạ muốn tái giá, ban nãy nàng cự tuyệt Điền thị, nhưng buổi chiều lại thương lượng với Trương Trọng Vi, muốn thỏa mãn ý nguyện của Điền thị, gả cô ta ra ngoài.

Trương Trọng Vi không rõ vì sao Lâm Y lại nhiệt tâm như vậy, nói. “Rốt cuộc cô ta cũng đâu phải em dâu ruột thịt gì, đã cách một tầng, em để ý làm chi, cứ đưa cho mẫu thân lo liệu”.

Lâm Y nói. “Lúc trước cô ta cầu dẫn Thi Côn, sau này chưa biết sẽ cầu dẫn ai đâu, giữ cô ta ở nhà chung quy không an ổn được, còn không bằng gả ra ngoài, mọi người đều được thanh tĩnh”.

Đại Tổng phụ nữ tái giá là bình thường, bởi vậy Trương Trọng Vi không phản bác, tùy theo ý Lâm Y.

Ngày tiếp theo, Lâm Y thực sự đến trước mặt Dương thị, nói chuyện cho Điền thị tái giá. Dương thị nghe ban đầu có chút không vui, lo lắng Điền thị đi rồi, Tam lang dưới mồ không ai làm bạn, nhưng đợi nghe đến Lâm Y đề cập tâm tư Điền thị không chịu nằm yên, chỉ sợ không thủ được nữa, bà liền do dự, nói. “Ta cũng không phải không nghĩ tới gả nó đi, nhưng đồ cưới ai ra?”.

Lâm Y nói. “Cô ta là goá phụ, lại không có nhà mẹ đẻ nâng đỡ, có thể gả đến nhà cao cửa rộng nào? Nhiều lắm gả cho dân chúng bình thường thôi. Chúng ta coi như tích phúc, tùy tiện cho cô ta vài món đồ nội niên chén bát, liền coi như xong”.

Dương thị trong lòng không muốn nhưng suy nghĩ lại muốn, cuối cùng đồng ý, nói. “Tâm tư động đây rồi, để lại cũng vô dụng, còn không biết nay mai sẽ nháo ra thứ gì, không bằng sớm đẩy ra ngoài”.

Lâm Y gật đầu. “Đúng là ý này, mẫu thân cũng hiểu mà”.

Dương thị nói. “Con là Nhị tẩu của nó, chuyện này để cho con đi nói với nó nhé”.

Lâm Y vâng lời, lĩnh mệnh đến đông sương phòng nói cho Điền thị, Dương thị cho phép cô ta tái giá. Điền thị mừng rỡ như điên, nắm tay Lâm Y kêu ân nhân. Lâm Y thấy cô ta thật muốn tái giá, không phải vì oán hận si mê Thi Côn, nỗi hận cô ta cũng giảm đi, ôn hoà nói. “Cô muốn gả cho người như thế nào cứ nói cho ta biết, ngày mai mời bà mối đến, lúc đó không thiếu được phải chuẩn bị mấy rương đưa gả cho cô”.

Điền thị thập phần cảm kích, đứng dậy hành lễ, nói. “Em không dám si tâm vọng tưởng, chỉ cần ngang bằng với nhà họ Trương là được”.

Lời vừa thốt ra, Lâm Y ngẹn, thím Dương phì cười.

Điền thị thấy bọn họ như vậy, vội giải thích. “Cũng không phải em ham phú quý, mà là nghèo đến sợ hãi rồi, không muốn tái giá vào nhà nghèo khó, sống cuộc sống ăn bữa nay lo bữa mai nữa”.

Thím Dương nhìn không được cười nhạo. “Tam thiếu phu nhân, không phải tôi nói gì cô, nhìn nhà mẹ đẻ cô còn không bằng người hầu như tôi, làm sao trèo cao tới nhà phú quý, cô cũng không ngần ngại xem cô lấy thân phận gì gả vào nhà họ Trương”.

Lâm Y định trách thím Dương không phân biệt tôn ti, Điền thị đã cãi lại. “Tôi đương nhiên biết thân phận mình là gì, lại chưa từng vọng tưởng vị trí vợ cả, chẳng lẽ làm thiếp cũng không được?”.

Lâm Y không có cách nào lý giải suy nghĩ của cô ta, nói. “Đại Tổng còn nhiều gia đình một vợ một chồng, vì sao cô phải cương quyết làm thiếp? Chúng tôi cũng không phải không chuẩn bị đồ cưới cho cô”.

Điền thị nức nở. “Nhị tẩu, chị là người chưa sống khổ ngày nào thì không hiểu đâu, suốt ngày ăn cháo loãng, dưa muối cũng chưa có nữa, chỉ có rau dại luộc”.

Lâm Y nhớ tới bản thân những ngày ở nông thôn, cười lạnh. “Tôi không hề xuất thân phú quý, thậm chí còn chưa bằng cô nữa, nhưng người ta không tự lập được sao có thể sống sung sướng, cô cũng không phải không có chỗ dựa”.

Điền thị không có tài năng, cũng không biết nữa chữ bẻ đôi, làm sao nghe hiểu, chỉ nói. “Nhị tẩu nếu thiết tình giúp em, liền hỏi thăm bà mối dùm em, nếu không có nhà nào chấp nhận nạp em làm thiếp, em sẽ chết tâm, vào am ni cô ở”.

Lâm Y không hiểu, Điền thị nhát gan sợ phiền phức đã nhiều năm, khó khăn kiên cường được một lần, thế nhưng liều chết phải đi làm thiếp, thật là khiến người ta không biết đường nào mà lần. Nhưng đã là ý kiến của đương sự, năng hết cách thôi, đành phải bấm báo nguyên trạng cho Dương thị, mong bà ra quyết định.

Dương thị nghe xong, không hề để ý, nói. “Nó tái giá xong không còn quan hệ với nhà họ Trương nữa, ta mặc kệ nó làm thê hay làm thiếp, chỉ cần đi càng xa càng tốt là được”.

Nếu Dương thị không sao, Lâm Y liền chiều theo ý Điền thị, mời bà mỗi tới hỏi. Bà mỗi này chính là người đã làm môi quan cho Thi Côn và Thanh Miêu, nghe qua ý Lâm Y xong, khó hiểu. “Tuy Điền phu nhân là quả phụ, nhưng quý phù ngay cả nha hoàn còn gả cao như vậy, vì sao không tìm cho Điền phu nhân một nhà một vợ một chồng?”.

Ngay cả bà mỗi cũng suy nghĩ như vậy, thật không hiểu Điền thị nghĩ như thế nào. Lâm Y nói. “Cô ta hưởng phúc mãi quen rồi, không chịu đến nhà nghèo chịu khổ, nhà nào giàu có chịu cưới cô ta làm vợ cả thì tốt nhất”.

Bà mỗi rụt cổ, nói. “Lâm phu nhân, phu nhân đừng oán tiểu nhân nói chuyện dở, Điền phu nhân có mệnh khác phu, người hơi có của cải chút ai chịu cưới?”.

Lâm Y nói. “Cô ta rốt cuộc vẫn là em dâu tri huyện”.

Bà mỗi cười. “Mặc kệ nhà ai, quả phụ tái giá từ nay về sau liền hết liên can đến nhà chồng trước, chẳng lẽ còn có người mượn cớ đó lôi kéo quan hệ với nhà tri huyện lão gia, không ai da mặt dày như vậy cả”.

Sở dĩ lúc trước Lâm Y hận Dương thị là vì cô ta câu dẫn Thi Côn, nay thấy cô ta muốn tái giá, liền mềm lòng, muốn mưu hoa cho cô ta một hôn sự tốt đẹp, mới hỏi bà mỗi. “Có nhà nào không phải đại phú đại quý nhưng áo cơm không lo muốn cưới vợ cả không? Làm vợ kế cũng không sao”.

Bà mỗi cười. “Đúng là nhà tri huyện lão gia vận khí tốt, thật có một hộ như vậy, ngụ ở phía đông kinh thành, họ Tiểu, con trai thứ ba chưa vợ, nhỏ hơn Điền phu nhân hai tuổi”.

Lâm Y cẩn thận hỏi thăm dân cư trong nhà, địa chỉ gia đình, nhận ra là con trai Tiểu tẩu tử, cười nói. “Thật ra là người quen, làm phiền bà mỗi đi hỏi thăm một chuyến”.

Bà mỗi đương nhiên đồng ý, lĩnh bao tiền thưởng, đi hướng đông kinh thành, hôm đó lập tức báo tin lại ngay, xưng rằng nhà họ Tiểu biết Điền thị là em dâu Lâm Y, nghĩ rằng phẩm hạnh tốt, cho dù là quả phụ vẫn nguyện ý cưới cô ta.

Lâm Y nghe nhà họ Tiểu tường như thế, có cảm giác đang lừa gạt bọn họ, hơi ngượng nhưng vẫn mời Điền thị đến, chúc mừng cô ta. Điền thị mang theo xâu hồ, hỏi gia cảnh nhà họ Tiểu. Lâm Y nói. “Nhà họ Tiểu có quen biết với nhà chúng ta, thường làm công cho vợ chồng chúng tôi...”.

Điền thị vừa nghe xong câu này, lập tức ngắt lời nàng. “Nhị tẩu, hiện tại em là em dâu tri huyện, đào mắt đã thành công nhân cho nhà tri huyện? Em không muốn”.

Lâm Y buồn cười hỏi. “Ăn cơm bằng chính sức lao động của mình, làm công thì đã sao?”.

Trong mắt Điền thị thì sao rất lớn ấy chứ, cô ta nhìn hai bàn tay trắng nõn của mình, chẳng lẽ từ đây về sau phải lao động chân tay hay sao? Cô ta khẳng định Lâm Y vẫn đang hạn cô ta, bởi vậy mới không chọn cho cô ta người trong sạch nào, nước mắt đỏ như mưa.

Lâm Y thấy Điền thị khóc, hoảng hốt không thể nhận ra nỗi, Điền thị ngày xưa từng nhận canh vườn rau cho nàng ở quê nhà nay đã biến mất đi đâu rồi? Là nàng vẫn không hiểu rõ được cô ta hay ba năm tịch mịch đã mài mòn hết lòng kiên cường tự lập của cô ta mất rồi? Hay ba năm ở nông thôn là ba năm tác uy tác phúc, bây giờ vào thành muốn mưu cầu cuộc sống quyền uy? Nhưng làm thiếp cho người ta thì quyền uy chỗ nào đây, cô ta sống bên Dương thị nhiều năm, cũng nên nhìn thấu mới phải.

Lâm Y không thể thăm nỗi tâm tư của Điền thị, đành nói với bà mỗi. “Có nhà nào muốn nạp thiếp không?”.

Bà mỗi liếc mắt qua Điền thị, cười nói. “Nhiều mà”. Nói xong, báo tên những nhà có ý định nạp thiếp từ xa tới gần.

Lâm Y thờ dãi. “Chọn cho cô ta nhà nào vợ cả hiền lành chút”. Nói xong quay sang Điền thị. “Làm thiếp khổ thế nào, cô nhất định hiểu được”.

Điền thị lại nói. “Em sẽ cẩn thận hầu hạ, nhất định có kết cục tốt, Nhị tẩu nhìn Lưu Hà thì biết”.

Lưu Hà có kết cục tốt? Lâm Y chịu thua rồi, kêu bà mỗi vào phòng Điền thị tự bàn luận với nhau đi, tùy ý cô ta muốn làm thiếp cho ai thì làm.

Điền thị dẫn bà mỗi về phòng, hỏi han một phen, chọn một thương nhân đến Đông Kinh buôn bán, nay sắp quay về quê cũ Thiểm Bắc. Bà mỗi nhìn gương mặt cô ta tràn đầy khát khao, khó hiểu, hỏi cô ta vì sao không làm vợ cả, nhất định phải làm thiếp. Điền thị nói. “Ai không muốn làm vợ cả chứ, nhưng cũng phải có người chịu cưới ta”.

Bà mỗi nhận ra, Điền thị sống quen cuộc sống an nhàn sung sướng ở nhà họ Trương, không muốn động tay làm việc, bởi vậy chọn lựa hôn phu chỉ chọn nhà giàu có. Ý nguyện của cô ta vẫn muốn làm vợ cả hơn, chỉ là bất hạnh không có ai phú quý chấp nhận cưới, mới cam lòng giáng xuống làm thiếp.

Trong mắt bà mỗi, chỉ có gia đình quá nghèo khổ mới dứt ruột đưa con đi làm thiếp, hoặc cha mẹ ác tâm bán đi kiếm tiền cũng có. Mà Điền thị có nhà

chồng nguyên ý đưa gả, mà vẫn đắm mình trong ảo tưởng, thật sự khiến bà mối khinh thường cô ta, báo tên thương nhân kia xong, bỏ đến tìm Lâm Y thương nghị.

Điền thị bị Dương thị ghét bỏ mãi, trước giờ vẫn bị người ta kì thị, không thèm để ý thái độ bà mối, tùy ý bà ta đi.

Lâm Y nghe bà mối hỏi thăm, không nói gì thêm, lập tức dẫn đi gặp Dương thị. Dương thị nay ước gì Điền thị mau cút, nhắm mắt làm ngơ, chỉ đốc thúc Lâm Y nhanh chóng làm việc.

Lâm Y thờ dài, coi như trợn nhãn nghĩa, chuẩn bị cho Điền thị một rương nhỏ, hai bộ xiêm y, mấy cây trầm lưu ly, chọn buổi hoàng hôn mướn cỗ kiệu nhỏ đưa cô ta đi rồi.

Điền thị tái giá, Dương thị cảm thấy thua thiệt con trai Tam lang của bà, bởi vậy có ý định bái Phật, thừa dịp ngày đẹp trời sáng sủa, vào miếu thấp hương. Lâm Y liền tiếp mời mấy người mối giới nhưng vẫn chưa chọn được nhà hoàn hảo lòng, không khỏi phiền muộn.

Trương Trọng Vi biết được, đề nghị với nàng. “Sao em không đến nhà Đại tẩu thăm cháu, giải bớt sầu?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 239: Vẫn có lưu luyến

Đúng là đã lâu chưa gặp Lí Thư, Lâm Y cũng có chút nhớ, dù sao cô và Điền thị cũng từng là chị em bạn dâu một đoạn thời gian, Điền thị tái giá nên đi thông báo một tiếng, nàng chuẩn bị quà đến thăm hỏi Lí Thư.

Lí Thư vẫn ở căn nhà cũ, thêm hai gia đình gác cửa, cổng lớn cũng đóng chặt, chờ Lâm Y cho người thông truyền mới mở ra, thím Chân đón cỗ kiệu dừng ngay sân nhà, đỡ Lâm Y xuống, xin lỗi nói. “Lâm phu nhân chớ trách nghênh đón chậm trễ, chỉ vì Lí nương từ nhà chúng tôi sống một mình mới thường xuyên phải đóng cửa”.

Lâm Y nghe cách gọi của thím Chân khác xưa, hẳn là vì Lí Thư cứng cỏi, không khỏi sinh lòng kính nể.

Lí Thư đứng đón ở cửa phòng, trước hành lễ chào Lâm Y, miệng gọi phu nhân tri huyện. Lâm Y vội đáp lễ, sáng giọng. “Chị cũng trêu ghẹo em?”.

Lí Thư cười nói. “Tình tình em chị hiểu, nhưng không thể thất lễ, bằng không bồ bã quen đi”.

Lâm Y dặt tay cô vào phòng. “Chị cứ gọi em là Tam nương, em gọi chị là Thư tỷ tỷ, nếu không nghe em, em bỏ về đấy”.

Lí Thư theo nàng, gọi tiếng “Tam nương”, sai người dâng trà, lại cho người bế Trương Tuấn Hải tới chào thím. Lâm Y ôm Trương Tuấn Hải, nhìn thẳng bé tay chân mũm mĩm như ngô sen, yêu cực kì, liên tục khen ngợi Lí Thư nuôi con mất tay. Lí Thư thờ dài. “Không biết Tuấn Minh nay ra sao? Tuy thẳng bé không phải ta sinh ra, nhưng cũng dưỡng dục một hồi, thật là nhớ nó”.

Lâm Y nói. “Nếu nhớ Tuấn Minh, sao chị không tới thăm, huyện Tường Phù cách kinh thành không xa, coi như đi giải sầu vậy”.

Lí Thư lắc đầu. “Nói vậy thôi, nếu gặp thật, ai biết là giải sầu hay thêm bực”.

Lâm Y nhớ tới cổng chính đóng chặt, lo lắng có người tới gây sự khi dễ quà phụ cô độc, liền ôm Trương Tuấn Hải đưa cho bà vú, hỏi Lí Thư tình hình hai mẹ con gần đây. Lí Thư chỉ vào Trương Tuấn Hải, cười nói. “Đây là cháu ruột tri huyện đại nhân, ai dám tới ăn hiếp chúng ta? Chị đóng cửa chẳng qua là đề phòng thị phi thôi”.

Nếu thật là thế, Lâm Y cũng cười, chờ uống xong ngụm trà, lại kể chuyện Điền thị tái giá cho Lí Thư biết, xưng rằng trong nhà chẳng ai lý giải nổi cách nghĩ của Điền thị. Lí Thư không đồng tình, nói. “Nhà chị, các cô em gái thiếp sinh ai mà chẳng khăng khăng làm thiếp nhà giàu quyết không làm vợ nhà nghèo. Em ngắm lại đi, Điền thị xuất thân hàn vi, không gả vào nhà họ Trương cũng mệnh làm thiếp thôi, mẹ cô ấy nữ đưa con mình đi xưng hi chẳng lẽ không nữ đưa làm thiếp?”.

Quả nhiên suy nghĩ mỗi người mỗi khác, Lâm Y thờ dài, coi như chấm dứt đề tài. Lí Thư cùng nàng ngồi yên lặng một lúc, vẫn không thể bỏ được quan tâm tình hình Đông Kinh, quanh co lòng vòng hỏi Lâm Y về Trương Bá Lâm gần đây như thế nào, cũng che giấu một hai. “Anh ta sống như thế nào không liên quan tới chị, chị chỉ nhớ tới hai nhà hoàn, nếu anh ta không nuôi sống nổi, chị sẽ đòi lại”.

Lâm Y cười nói. “Nhà hoàn là của chị, sao không đến xem bọn họ sống ra sao? Việc chính đại quang minh, em mà không bầu bì nặng nề nhất định đi cùng chị một chuyến”.

Trong mắt Lí Thư hiện lên một tia sáng, nhưng chung quy vẫn dập tắt đi, nói. “Chị đi gặp bọn họ làm chi, nếu sống không nổi, bọn họ tự nhiên sẽ quay

về”.

Lâm Y nghe xong, bưng tỉnh nhận ra Lí Thư vì sao lại để hai thông phòng ở lại Nhị phòng nhà họ Trương, quả nhiên thâm ý sâu sắc, nha hoàn không về chứng tỏ Nhị phòng vẫn còn một hơi sống sót, có công hiệu mật báo.

Qua một đoạn, phòng bếp bày cơm, Lí Thư mời Lâm Y cùng ra đại sảnh ăn, lại hỏi Trương Bá Lâm mưu được chức quan gì hay chưa, vân vân, rồi tiễn nàng ra về.

Lâm Y ngồi trên cổ kiệu, vẫn cảm khái không ngừng, Trương Trọng Vi nói đúng, Lí Thư xác thật còn muốn trở về, nương tử tốt như vậy mà chưa thấy Trương Bá Lâm tới đón, thật không hiểu anh ta nghĩ như thế nào.

Cổ kiệu lắc lư nhẹ nhàng về tới nhà, tiến vào hậu nha, dừng lại trước cửa, Lâm Y vịn tay thím Dương, vòng qua bức tường đi vào. Lúc này Dương thị còn đang ở trong miếu, trong tiền sảnh ngồi vài người, Tiểu Khấu từ chạy vội tới, bẩm: “Nhị thiếu phu nhân, phu nhân chủ bộ và phu nhân huyện úy đã tới”.

Lâm Y đi hướng cửa hông, nhỏ giọng hỏi: “Sao bọn họ lại đột nhiên tới đây, xảy ra chuyện gì?”.

Tiểu Khấu từ chỉ hai nha đầu đứng dưới mái hiên, nói: “Bảo rằng nghe nói Nhị thiếu phu nhân thiếu người sai sử, cố ý tặng hai nha hoàn tới”. Nói xong chỉ cho nàng, người mặt gầy dài, bộ dáng bình thường là phu nhân chủ bộ mang đến; người mặt tròn như trứng gà, xinh xắn là phu nhân huyện úy mang đến.

Lâm Y gật đầu, đi vào đại sảnh, phu nhân chủ bộ và phu nhân huyện úy đồng loạt đứng dậy hành lễ với nàng. Lâm Y ngồi xuống ghế chủ, cười nói: “Đề hai vị chờ lâu”.

Phu nhân chủ bộ đang muốn ngồi xuống, nghe vậy lại đứng lên, cung kính đáp: “Không dám, là chúng tôi quấy rầy”.

Lâm Y vẫy tay ý bảo chị ta ngồi xuống, lại sai Tiểu Khấu từ đổi trà mới.

Phu nhân huyện úy muốn mau chóng làm xong việc phu quân giao phó, chính cô ta cũng là người nhanh nhẹn nhanh miệng, lên tiếng: “Ngày ấy bà mới có nói phu nhân tri huyện thiếu nha hoàn sai sử, tôi đã nghĩ đưa một đứa tới, lại bị hôn sự của em gái làm chậm trễ”.

Lâm Y không rõ, nghe cô ta giải thích một đôi mới hiểu, thì ra bà mới tới cầu hôn thay nhà họ Thi, gặp Lâm Y bụng lớn còn phải tự đi lấy tiền thưởng, lường trước nhà nàng thiếu người sai sử, vì thế ngầm tiết lộ thông tin cho huyện úy, thế này mới có chuyện phu nhân huyện úy tặng người hôm nay.

Nói vậy hẳn là phu nhân chủ bộ tặng người cũng cùng lý do với phu nhân huyện úy, ánh mắt Lâm Y hướng về phía chị ta. Phu nhân chủ bộ cảm ứng được, thăm thẳm phu nhân huyện úy ọc ẹo, cuống quýt đứng dậy giải thích: “Tôi nào dám vô đoán suy nghĩ của phu nhân tri huyện, hôm nay cùng phu nhân huyện úy đưa nha hoàn đến chỉ là trùng hợp thôi”.

Lâm Y hỏi: “Vậy sao phu nhân biết nhà ta thiếu nha hoàn?”.

Phu nhân chủ bộ nói: “Lòng tôi đoán vậy, phu nhân tri huyện đến Tường Phù chưa lâu, lại sắp sinh nở, bên người hẳn là thiếu nhân thủ, vừa vặn trong nhà có một nha hoàn chân tay chịu khó, lại làm người thành thật, liền mang tặng phu nhân tri huyện”.

Phu nhân huyện úy nghe xong thập phần không phục, vô đoán hay không vô đoán suy nghĩ cấp trên thì liên quan gì chứ? Lâm Y và bọn họ không thân, trước nay lại không qua lại, bởi vậy thấy bọn họ phản ứng khác nhau nàng không suy nghĩ nhiều. Chỉ là nàng trước nay không quen dùng người hầu do người khác đưa tới, mặc kệ tâm ý gì cũng vậy thôi, vì thế khéo léo từ chối: “Đa tạ hai vị lo lắng, nhưng nhà ta đã chọn xong nha hoàn rồi, mấy ngày nữa người môi giới sẽ đưa tới”.

Lúc phu nhân huyện úy ra cửa, huyện úy đã ngăn chặn vịn vịn, cô ta sợ làm hỏng chuyện, vội hỏi: “Nha hoàn sai sử thì có nhiều cũng đâu sao?”.

Lâm Y trả lời: “Quan nhân ta tính tình thanh liêm, trong nhà không có nhiều tiền nhàn rỗi, bớt được ai hay người đó”.

Phu nhân huyện úy định nói nữa, bị phu nhân chủ bộ kéo một cái, đành phải ngậm miệng. Phu nhân chủ bộ cười: “Phu nhân tri huyện vừa ở ngoài về, hẳn là mệt mỏi, chúng tôi không làm phiền nữa, như thế cáo từ”.

Lâm Y nghĩ bụng, phu nhân chủ bộ tặng người nhưng không cưỡng ép nhận, là một người giỏi xem ánh mắt người khác, xem ra chôn quan trường đúng là nơi ngoa hồ tàng long, rất nhiều phu nhân cũng không hề đơn giản.

Tiểu Khấu từ tiễn khách, thím Dương đỡ Lâm Y về phòng nghỉ tạm. Không lâu sau, Trương Trọng Vi trở về, hỏi Lâm Y: “Đuổi hai người kia đi rồi?”.

Lâm Y liếc chàng một cái: “Thì ra chàng cũng biết, sao không lấy cớ em không ở nhà, bảo bọn họ về đi?”.

Trương Trọng Vi sờ sờ mũi cánh chuồn, tháo bỏ mũ mào đặt lên bàn, nói: “Bọn họ là nữ quyến, khuyên một lần nhưng không nghe, cương quyết chờ, ta biết làm thế nào? Hơn nữa bọn họ tặng nha hoàn là hảo ý của người ta, sao ta khăng khăng đuổi người được”.

Lâm Y xem xét chàng: “Hảo ý bị em từ chối rồi”.

Trương Trọng Vi mỉm cười: “Người khác đưa tới đương nhiên không thể nhận, tình nguyện phí công cũng phải chọn một đứa không liên quan tới ai, tự

mình dạy dỗ cẩn thận”.

Lâm Y cũng cười. “Chàng trà trộn chốn quan trường mấy ngày nay, tiến bộ nhiều ghê”.

Trương Trọng Vi cố ý nghiêm mặt giận. “Nói như vậy là bất kính quan tri huyện”.

Lâm Y không hề sợ hãi, liếc xéo chàng, nói. “Bớt bày phong thái tri huyện ra đi, ta đường đường là phu nhân tri huyện đây”.

Hai vợ chồng cười đùa một lát, sóng vai ngồi xuống ăn điểm tâm. Chủ yếu là Lâm Y thèm ăn, Trương Trọng Vi dứt nạng, Lâm Y rúc vào lòng Trương Trọng Vi, nói với chàng về hai vị phu nhân cấp dưới, nói. “Em thấy phu nhân chủ bộ thật sự khôn khéo, không thua gì các phu nhân ở kinh thành, còn phu nhân huyện uỷ lại là người thẳng tính, tuy người như vậy dễ giao thiệp hơn, nhưng tính tình đó xã giao với các phu nhân khác chẳng phải sẽ liên tục chịu thiệt?”.

Trương Trọng Vi không thấy gì lạ, hai vị phu nhân tính tình hết như phu quân nhà bọn họ, chủ bộ Tường Phù là quan biên thư trong huyện nha, chuyên môn phụ trách xử lý văn thư, tính tình khéo đưa đẩy lời đời; mà huyện uỷ phụ trách trị an, vũ dũng có thừa, trí tuệ không đủ.

Hai vợ chồng đang nhàn thoải, thím Dương bấm báo Dương thị đã về, mới đi ra ngoài nghênh đón, hỏi han tình hình dâng hương lễ Phật. Dương thị tình thần rất tốt, cười nói. “Ta cầu cho hai con hai xăm, đều là đại cát”.

Lâm Y tuy không tin xăm quẻ, nhưng đại cát ai cũng vui, hỏi kĩ thì ra cầu cho Trương Trọng Vi được xăm thăng tiến, còn cho nàng được xăm thêm con trai. Mọi người nghe qua Dương thị kể lại đều vui mừng vì đây là điềm may, mặt người nào người nấy đều mang cười.

Hân huyên một lúc, Trương Trọng Vi đứng dậy, ra trước làm việc tiếp; Dương thị giữ Lâm Y lại nói chuyện tiếp. Không ngờ Trương Trọng Vi vừa ra cửa liền quay lại, theo sau còn có Trương Bá Lâm và Phương thị.

Lâm Y vội đứng dậy mời bọn họ vào đại sảnh ngồi xuống, cười. “Thím và Đại ca hôm nay rảnh rồi?”.

Phương thị không trả lời nàng, lại nói. “Chúng tôi vừa mới tiến hậu nha, liền gặp phu nhân chủ bộ và phu nhân huyện uỷ, bọn họ đưa nha hoàn tới cho cô, sao cô không nhận?”.

Lâm Y thấy kì quái, sao Phương thị lại quen hai người kia, quay sang Trương Bá Lâm mới chợt nhớ chủ bộ và huyện uỷ đương nhiệm chính là đồng nghiệp ngày xưa của Trương Bá Lâm, phu nhân bọn họ Phương thị đương nhiên nhận ra.

Dương thị nghe Phương thị hỏi xong mới biết chuyện, bà cho rằng Lâm Y xử lý rất tốt, nha hoàn nhà khác đưa tới đều là tai mắt, không thể lưu lại, mới trả lời Phương thị thay Lâm Y. “Nhà chúng ta có nha hoàn để sai sử, không cần người khác đưa tới”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 240: Hoàn Toàn Tỉnh Ngộ

Phương thị nhìn ngó tứ phía, nghi ngờ nói. “Thanh Miêu gà người, lại không mua thêm ai mới, các người lấy đâu ra nha hoàn sai sử? Còn không đồng người bằng nhà chúng ta”.

Dương thị không tiếp lời bà ta, gọi găng dứt khoát hỏi. “Đã gần chạng vạng, thím tới giờ này chắc là có chuyện?”.

Phương thị còn vô số lời muốn nói, lại bị câu này cắt đầu héo rữa, lùi về ngồi xuống ghế, nhìn thoáng qua Trương Bá Lâm.

Trương Bá Lâm đành phải đứng dậy, nói rõ ý đồ đến, thì ra là Nhị phòng không có nguồn thu nhập, lại đông người, tình thế trứng chọi đá, đặc biệt đến vay tiền Đại phòng.

Dương thị nhớ tới Đại phòng bọn họ cũng từng không có nổi cơm bó bụng, là Trương Lương tiếp tế cháo, tuy lúc ấy cũng không thiếu nói lời cạnh khoẻ, nhưng tốt xấu cũng coi như chịu ơn bọn họ, vì thế không làm khó dễ, chỉ hỏi bọn họ muốn mượn bao nhiêu.

Trương Bá Lâm không ngờ Dương thị đồng ý sáng khoái như vậy, sững sờ rồi mới trả lời. “Mặt dày mượn bá mẫu mười quan, nếu không có thì năm quan cũng tốt rồi”.

Phương thị nói thầm. “Đệ đệ con nay làm tri huyện, đương nhiên là có mười quan”.

Dương thị hào tâm hỗ trợ, nhưng không chấp nhận nổi nghe những câu kiểu này, lạnh mặt nói. “Vừa mua nha hoàn, tiền cũng hạn chế, thật đúng là chỉ có năm quan”.

Trương Bá Lâm thấy Dương thị rõ ràng muốn cho mượn mười quan, bị Phương thị lấp miệng liền rút thành năm quan, trong lòng thật sự là vừa tiếc vừa oán. Anh ta sợ Phương thị lại tiếp tục bép xép hồng việc, vội nói. “Năm quan thì năm quan, chờ cháu mưu được chức quan lãnh bổng lộc, nhất định hoàn trả bá mẫu”.

Dương thị chỉ ghét Phương thị thôi, không phải khắt khe con cháu trong nhà, mới nói. “Người một nhà, không vội, chậm rãi trả thôi”. Vừa dứt lời, gặp trên mặt Phương thị hớn ha hớn hở, sợ bà ta quỵt nợ, mới bổ sung thêm một câu. “Thím thiếu nợ chín mươi quan tôi còn chưa nói gì, năm quan chỉ là việc nhỏ”.

Phương thị lập tức quay trở về về mặt mướp đáng, mím môi không lên tiếng.

Trương Trọng Vi và Trương Bá Lâm huynh đệ tình thâm, có tâm muốn trợ giúp, chàng lặng lẽ kéo tay áo Lâm Y, nhỏ giọng. “Nương tử, nhà chúng ta còn dư tiền không? Cho ca ca mượn một ít đi, vượt qua cửa ải khó khăn”.

Lâm Y cũng nguyên ý trợ giúp Trương Bá Lâm, nhưng không phải trước mặt Phương thị, liền lấy trong túi thêu bên hông ra cái chìa khoá nhỏ, vụng trộm nhét vào tay Trương Trọng Vi, thì thầm. “Chàng mở trap tiền lấy ra thêm năm quan lát nữa hãy đưa”.

Trương Trọng Vi tưởng nàng muốn gạt Dương thị, tâm bớt nặng trĩu, nắm chìa khoá đứng dậy nói. “Từ khi chúng ta chuyển tới huyện Tường Phù, ca ca vẫn là lần đầu đến đây, theo em đi dạo một chút, lại uống chén rượu”.

Phương thị sợ không dám ở lâu trước mặt Dương thị, mượn được tiền rồi liền muốn đi. Trương Bá Lâm khuyên can mãi bà ta mới nhẫn nại ngồi tiếp, còn anh ta đi theo Trương Trọng Vi. Trương Trọng Vi dẫn Trương Bá Lâm ra viện sau ngói, tự mình rót trà cho anh trai, lại giao cho anh ta năm quan tiền nữa, nói. “Vừa rồi năm quan là mồi nhử cho mượn, năm quan này là tâm ý của em và nương tử”.

Trương Bá Lâm nhận tiền, vừa cảm kích vừa xấu hổ, nhất thời không biết nói gì mới tốt. Trương Trọng Vi vỗ vỗ vai anh ta, tự xuống bếp bung rượu và đồ nhắm, dọn dẹp bàn cùng anh ta cạ chén, cười nói. “Từ lúc làm tri huyện, vào tửu lâu uống rượu luôn có người nịnh hót, ngược lại không thoải mái, liền cáo lỗi Đại ca ở nhà uống vậy”.

Trương Bá Lâm nghĩ đến lúc bản thân còn làm huyện thừa, thích nhất vào tửu lâu hưởng thụ những tiếng a dua nịnh hót kia, không khỏi cảm thán. “Cậu là quan tốt, giỏi hơn anh rất nhiều”.

Trương Trọng Vi nhấc bầu rượu, rót đầy chén cho anh ta, nói. “Ca ca sao lại không phải quan tốt, chỉ là bị người ta liên lụy thôi, quan trường biến ảo, em cũng không phải chưa trải qua, không có chuyện gì, uống đi”.

Trương Bá Lâm nâng chén, chạm cốc với chàng, uống cạn, nước mắt nghẹn chảy ra. “Ca ca đời này chỉ sợ không còn duyên với đường làm quan nữa”.

Trương Trọng Vi chậm rãi hạ chén xuống bàn, hỏi. “Công vụ vẫn chưa có tin tức?”.

Trương Bá Lâm nói. “Trước đó mấy ngày, anh lấy hết tiền để dành lúc còn nhậm chức lo lót chuẩn bị, nhưng hạng tiểu nhân gặp anh nay đã mất đi chỗ dựa, nhận tiền của anh mà không làm việc cho anh, hại anh không mưu được công vụ, còn mất hết tiền”.

Trương Trọng Vi nghe xong mới hiểu. Khó trách Trương Bá Lâm mới mấy ngày đã đến vay tiền, thì ra bao nhiêu tích tụ đã ngâm nước. Chàng bất bình thay Trương Bá Lâm, lòng căm phẫn nói. “Là kẻ tiểu nhân nào có mặt không trông, ca ca nói cho em biết, em tìm bọn họ tính sổ”.

Trương Bá Lâm khoát tay, suy sụp nói. “Thôi, bọn họ sỡ dĩ dám làm như vậy chính là nhìn sắc mặt người khác, đừng bởi vì anh mà ảnh hưởng đường làm quan của cậu”.

Trương Trọng Vi sao lại không hiểu, Âu Dương tham chính không muốn gặp, mặc kệ bọn họ làm gì cũng ủng hộ thôi. Chàng im lặng nâng chén, uống cạn một hơi, nói. “Ca ca, anh không nên cứ ở nhà suốt, buồn bức sinh bệnh, không bằng tới chỗ em giải sầu? Vừa vặn anh từng làm huyện thừa Tường Phù, đến đây chỉ điểm em thêm”.

Trương Bá Lâm lắc đầu. “Huyện thừa tân nhậm hân đang trên đường tới, anh chen chúc vào sẽ gây trở ngại cho cậu”. Anh ta thân là trụ cột trong gia đình, nghĩ đến việc nuôi sống cả nhà là lại phát sầu, thở dài. “Anh chưa bao giờ đương gia, không biết cùi gạo đất đỏ, lúc trước có Đại tẩu cậu ở, anh vẫn nghĩ là tiền từ trên trời rơi xuống, nay bản thân phải quản trước sau mới biết mọi thứ thật không dễ dàng”.

Trương Trọng Vi nghe ra anh ta có ý hối hận, cũng biết được Lí Thư vẫn còn lưu luyến, mừng rỡ vội hỏi. “Sao ca ca không đón Đại tẩu về?”.

Trương Bá Lâm liếc chàng một cái, nói. “Bởi vì anh sống không nổi mới đón cô ấy về? Nếu vậy thì ủng hộ anh là đàn ông kiếp này”.

Trương Trọng Vi nói. “Không thể nói như vậy, vợ chồng là một thể, nên nâng đỡ gắn bó nhau, anh nhìn em và nương tử đi”.

Trương Bá Lâm nhất định không chịu, nói. “Cậu là người có tiền đồ, anh nay đã mất chức, sao có thể so với cậu”.

Trương Trọng Vi suy nghĩ, nếu muốn tác hợp Trương Bá Lâm và Lí Thư thì trước hết phải tìm công việc cho Trương Bá Lâm, để anh ta có sức đường gia cái đã. Dù đường làm quan của chàng hiện tại bằng phẳng nhưng chuyện kinh doanh kiếm sống còn chẳng bằng Trương Bá Lâm, bởi vậy vắt óc suy nghĩ nửa ngày vẫn không tìm ra được cách nào.

Hai anh em uống rượu nói chuyện phiếm, đến cuối cùng liền biến thành uống rượu sầu, mà rượu sầu là rượu dễ say nhất, quả thật đến lúc Phương thị chờ

ở viện trước không nổi nữa, buộc Lâm Y đi tìm, hai người đã say đến bất tỉnh nhân sự.

Trương Bá Lâm say như vậy không thể trở về được, Phương thị tức giận lắm, nhưng không nỡ trách mắng Trương Trọng Vi cũng say, liền mắng Lâm Y xối xả. Lâm Y nay kém linh hơn xưa, chưa đợi bà ta mắng xong liền ôm bụng kêu òi, khiến Phương thị sợ tới mức vội vàng ngậm miệng.

Khi Dương thị tới, hai người say đã được dàn xếp xong, Trương Trọng Vi đưa vào trong buồng, Trương Bá Lâm đưa đi thư phòng, bà đi vào thấy Trương Trọng Vi đang được Lâm Y nâng uống canh giải rượu, xem ra không phải quá say, mới thoáng yên tâm, nói. “Ca ca con tâm tình như vậy vốn không nên uống rượu sâu, con nên khuyên nhủ, sao lại uống cùng?”.

Trương Trọng Vi đầu ần ần đau, giờ tay lên xoa bóp, nói. “Con không nghĩ ra được kể nào hay, nhất thời phiền muộn mới uống say, khiến mẫu thân lo lắng, là con bất hiếu”.

Dương thị và Lâm Y đều lấy làm lạ, đồng loạt hỏi. “Con/Chàng nghĩ kể chuyện gì?”.

Trương Trọng Vi thấy trong phòng chỉ có ba người, liền thở dài. “Nghe cách ca ca nói thì dường như làm quan là vô vọng, nhưng cuộc sống vẫn trôi tiếp, phải nghĩ biện pháp kiếm tiền cho ca ca làm, dưỡng gia sống sót”.

Dương thị nói. “Nếu Đại lang có tâm đó thì tiền đồ vẫn còn, con là em trai nên thay anh mình mưu tính xem sao”.

Trương Trọng Vi đánh lên đầu mình, cười khổ. “Luận việc kiếm tiền, con thứ nhất không bằng nương tử, thứ hai không bằng Thanh Miêu, làm sao nghĩ được ý kiến nào hay, nghĩ được đã chẳng uống rượu sâu”.

Lâm Y thấy chàng vẫn ôm đầu xoa bóp, lưng trước chàng đau đầu, diu chàng nằm xuống, nhu hai huyệt thái dương, nói. “Nếu chỉ muốn kiếm tiền thì có sẵn cách đó, cần gì hao tâm tổn sức?”.

Trương Trọng Vi kinh hãi nói. “Cách gì?”.

Lâm Y trả lời. “Ca ca học tập gian khổ mười năm là thật, đã một bụng học vấn, sao không theo La muội phụ làm phụ tử dạy học?”.

Dương thị khen diệu kế, vừa có thể cho Trương Bá Lâm năng lực kiếm tiền dưỡng gia, lại không mất thể diện người đọc sách. Trương Trọng Vi mừng không kìm hãm được, đầu cũng quên đau, người cũng quên say, đứng lên liền muốn chạy ra ngoài nói tin tức tốt cho Trương Bá Lâm.

Lâm Y vội kéo chàng lại. “Đại ca đã say không ra hình người nữa rồi, chàng gấp gấp gì chứ, hơn nữa việc này phải được La muội phụ đồng ý đã đúng không? Dù sao thư quán cũng là của La muội phụ dựng lên”.

Trương Trọng Vi nghe được, tỉnh táo lại, nói. “Em nói phải, nay thư quán cũng chỉ mười mấy đệ tử thôi, La muội phụ dạy một mình là đủ, sao phải phân cho ca ca?”.

Lâm Y an ủi. “Cũng không biết chắc, có hai người sẽ thu thêm nhiều đệ tử hơn, thay phiên dạy học kiếm được gấp đôi không chừng”.

Trương Trọng Vi tươi cười trở lại, liên tục khen nàng lanh lợi, kiếm tiền giỏi. Dương thị nhìn vợ chồng hai người hoà thuận, trong lòng cũng vui vẻ, ba người nói nói cười cười, đã quên phiền não.

Qua một lúc, thím Dương vén màn đi vào, bẩm. “Đại phu nhân, Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, Nhị phu nhân đòi về, bảo Nhị thiếu phu nhân chuẩn bị kiệu”.

Lâm Y còn chưa nói gì, Dương thị đã nhủ chặt mày lại. “Thím ta ngay cả cáo mệnh còn chưa có, tư cách gì ngồi kiệu quan, đúng là không biết điều”.

Lâm Y sợ Trương Trọng Vi xấu hổ, vội nói. “Nhà chúng ta không phải mới mua hai cỗ kiệu nhỏ bọc vải lam sao, cho bọn họ ngồi cái đó đi, nhưng Đại ca còn chưa tỉnh rượu, sao không cho anh ấy nằm thêm một lát?”.

Đang nói, Phương thị tự mình tìm tới, trước hỏi han Trương Trọng Vi say rượu đã tỉnh chưa, sau ra lệnh cho Lâm Y chuẩn bị kiệu quan.

Phương thị cũng sinh ra trong nhà có người làm quan, bảo bà ta không hiểu quy củ Lâm Y không tin, hẳn là mượn được tiền rồi, dừng khí tăng lên, muốn gây sự. Trương Trọng Vi ở đây, nàng nể mặt quan nhân, không muốn khắc khẩu với Phương thị, liền xả dỗi. “Thím, kiệu quan làm không tốt, sút chi, cháu dâu vừa cho người nâng đi sửa, còn chưa mang về, hôm nay thím chịu khó ngồi kiệu nhỏ trong nhà được không?”.

Nàng vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu cho thím Dương, thím Dương liền kéo tay Phương thị ra ngoài, nói. “Nhị phu nhân, hai cỗ kiệu nhà chúng ta là mới tinh đó nha...”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 241: Tin Tức Động Trời

Phương thị bị thím Dương kéo đi như một con gió, ngồi kiệu về nhà. Trương Trọng Vi trấn trở kế sinh nhai của Nhị phòng, Trương Bá Lâm đi rồi, ngày hôm sau chàng tự mình chạy vào thành Đông Kinh, kể lại chủ ý hay của Lâm Y cho Trương Bá Lâm biết. Trương Bá Lâm cũng thấy diệu, liền giữ Trương Trọng Vi lại tiếp khách, tìm tâu lâu nào chiêu đãi La thư sinh, nói ra ý định của mình.

La thư sinh nghe nói Trương Bá Lâm muốn cùng làm phu tử, liền khó xử. “Cũng không phải tôi không muốn giúp Đại cửu ca, nhưng thư quán của tôi chỉ có mười mấy đệ tử, phân một nửa cho Đại cửu ca cũng chẳng đáng là bao cả”.

Thái độ của La thư sinh giống như vợ chồng Trương Trọng Vi đã lường trước, Trương Trọng Vi mỉm cười. “Có Đại ca, muội phu tuyển thêm đệ tử cũng được mà?”.

La thư sinh vẫn do dự, nói. “Nếu chiêu sinh thêm được tôi đã sớm chiêu sinh rồi, Đông Kinh người dạy học cũng nhiều, sự nhiều chao thiếu”. Nói xong, nhìn Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi đều trầm xuống, trong lòng biết là bọn họ không tin, lại nghĩ hay là để Trương Bá Lâm tự trải nghiệm một phen, không thì lại nghĩ mình nói dối, hồng mắt cảm tình thân thích, vì thế thay đổi. “Thôi được, Đại cửu ca theo tôi dạy học mấy ngày đi, chúng ta cùng chiêu thêm đệ tử”.

Trương Trọng Vi thấy La thư sinh đồng ý, vô cùng cao hứng, trước nâng chén thay mặt Trương Bá Lâm cảm tạ. Trương Bá Lâm có công việc, cũng tự vui mừng, gọi tâu bảo thêm thức ăn, lại tạ La thư sinh chiêu cố, cũng tạ Trương Trọng Vi hiền kế, thẳng đến say chuênh choáng mới về.

Trương Trọng Vi dẫn theo một thân mùi rượu về nhà, tiến vào phòng liền ôm chầm lấy Lâm Y, cười nói. “Nuông tử ra chủ ý tốt, ca ca có công việc rồi”.

Lâm Y đẩy chàng một cái. “Ban ngày ban mặt, để ý bị người ta thấy, tuy là vợ chồng cũng nên chú ý chút”.

Trương Trọng Vi chỉ bốn phía, nói. “Đâu có ai đâu, thím Dương nhất định đang ở phòng bếp, không rảnh đi lên”. Rồi cười. “Không có nha hoàn sai sử cũng có chỗ tốt chứ nhỉ”. Nói xong liền bán ôm Lâm Y kéo vào trong phòng, hơn nửa canh giờ mới đi ra.

Buổi tối Dương thị nghe nói Trương Bá Lâm theo La thư sinh làm phu tử, cũng cao hứng cho anh ta, còn chúc anh ta một chén rượu. Từ nay về sau Trương Bá Lâm theo La thư sinh đi dạy học, thu thêm nhiều ít đệ tử thì không biết.

Cứ thế năm ba ngày trôi qua, Trương Trọng Vi đến thăm thư quán của anh trai và La thư sinh mở, ngay tại nhà họ La, hai gian phòng đã mở rộng thành một học đường lớn, mười mấy đệ tử đang ngồi bên trong, cũng coi như rộng mở. Trương Bá Lâm đang dạy các học trò nhỏ đọc sách, rung đùi đắc ý, ra dáng tiên sinh lắm. Anh ta gặp Trương Trọng Vi đi vào, tùy tay chỉ vào một đoạn văn cho mọi người tiếp tục đọc, đi ra đón Trương Trọng Vi, cười nói. “Sao cậu lại tới đây?”.

Trương Trọng Vi đưa tay ra, ba bao giấy có dính chút dầu, lấy vào phòng nhờ Trương Bát nương mở ra, một bọc dê nướng, một đùi heo cay, một con vịt luộc, cười nói. “Hôm nay rảnh rồi, đặc biệt đến thăm ca ca, La muội phu ở đâu, gọi đến cùng nhau uống rượu”.

Trương Bá Lâm cũng không ngồi, chỉ đứng đó cười khỏ, Trương Bát nương bày thức ăn ra, đáp lời thay anh trai. “Quan nhân đi thành đông chiêu sinh đệ tử rồi, buổi tối mới có thể về nhà, hai ca ca cứ ăn đi”. Nói xong sắp chén đĩa, lại cáo lỗi với bọn họ, ra tâu lâu làm việc.

Trương Trọng Vi mời mãi, Trương Bá Lâm mới ngồi xuống ghế, nhận chén rượu chàng đưa, nói. “Học còn chưa tan, anh chỉ uống một chén thôi, bằng không La muội phu biết thì không tốt”.

Trương Trọng Vi ngẩng đầu nhìn sắc trời, khó hiểu hỏi. “Em chỉ sợ chậm trễ ca ca dạy học, cố ý trời chiều mới tới, anh đi cho học trò nghỉ rồi đến ăn”.

Trương Bá Lâm cười gượng. “Đệ tử không dễ chiêu sinh, vì kiếm thêm tiền phân cho anh, La muội phu đành phải thu thêm học phí, thu thêm tiền, buổi tối phải dạy thêm một canh giờ, bằng không cha mẹ đệ tử sẽ ý kiến”.

Lần này Trương Trọng Vi đến, một là xem thử Trương Bá Lâm sống như thế nào, hai là muốn nhân cơ hội khuyên anh ta và Lí Thư tái hợp, giờ phút này nhìn quang cảnh không nói được câu nào, thăm hỏi lại biến thành uống rượu sâu tiếp. Nhưng việc đã tới nước này, tạm thời cũng không tìm được nghề nào tốt hơn, chàng chỉ có thể khuyên Trương Bá Lâm tạm thời nhẫn nại, còn nhiều thời gian.

Việc này tạm thời không nhắc tới.

Mười ngày sau, Lâm Y rốt cuộc chọn được nha hoàn mới, gọi là Mai Tử, năm nay vừa mười bốn, tay chân chịu khó, dung mạo bình thường. Lưu Hà Lưu Vân lên lên nghị luận, vẫn là Nhị thiếu phu nhân lợi hại, vì đề phòng Nhị thiếu gia thu phòng, liền ra tay chặt đứt ngọn nguồn trước.

Lâm Y nay đã nắm chắc tâm ý của Trương Trọng Vi, làm sao để ý nhàn ngôn toái ngữ, vin vào lỗi nhỏ, phạt hai người Lưu Hà Lưu Vân một chút, cho bọn họ im miệng bớt.

Mất thấy Lâm Y bước vào tháng cuối, Dương thị dần bận rộn chuẩn bị vật dụng cho kỳ sinh nở, tìm thêm mấy bà mụ để bọn họ xung trận dạy dỗ Lâm Y tri thức sinh con, Lâm Y hai kiếp chưa sinh con lần nào, nhưng hiểu được bất luận cô hay kim, phụ nữ sinh đứa nhỏ đều là bước nửa chân vào Quỷ môn quan, bởi vậy nàng thích ý học hỏi. Chỉ là nàng không chịu được ba bốn bà mụ mỗi ngày lải nhải bên tai, thật là khó không nói nổi. Lịch nghe giảng dày đặc, kết quả là Trương Trọng Vi cũng thành chuyên gia bà bầu, thậm chí còn đùa Lâm Y là đến lúc đó không có bà mụ, coi chừng chàng cũng đỡ được cho Lâm Y luôn.

Một ngày chàng vạng, Tiểu tẩu từ đến thăm, lặng lẽ nói cho Lâm Y, khách sạn đã xây xong. Vợ chồng Lâm Y vừa hi vừa lo, hi là trong nhà muốn thêm một hạng mục sinh lời, lo là Thi Côn và Thanh Miêu không ở, không nhờ ai được.

Tiền bước Tiểu tẩu từ, Lâm Y sàu lo. “Nay bà mẹ ở ngay đông sương phòng, bọn họ ngày đêm thủ, em có muốn ra khách sạn mới nhìn một cái cũng không được”.

Trương Trọng Vi kêu lên. “Thôi, nương tử, em sắp sinh tới nơi rồi còn nhìn khách sạn, lỡ đi đường đau bụng sinh thì sao?”.

Lâm Y cười nói. “Không phải có chàng rồi sao? Chàng cứ khoe mình còn hơn bà mẹ, đến lúc đó có cơ hội cho chàng lập công”.

Trương Trọng Vi vuốt bụng nâng nhu lên tròn vo. “Ta luyện tiếu không nở để con ta sinh rớt trên đường”. Sờ sờ, lại nói. “Ta lấy cơ bái kiến Âu Dương tham chính, tiện đường đi nhìn một cái vậy”.

Lâm Y nói. “Cũng được, vừa vặn em viết thư gửi cho phu nhân tham chính, báo cho bà ấy biết khách sạn đã xây xong, chờ chuẩn bị hoàn tất sẽ có thể động thủ”.

Trương Trọng Vi ngạc nhiên hỏi. “Chuẩn bị gì?”.

Lâm Y nghĩ bụng, chàng là dân gốc ở Đại Tống mà còn không bằng ta nữa. “Bán khách sạn không phải chuyện dễ dàng, trong tộc đồng ý, láng giềng phải cho phép nữa”.

Trương Trọng Vi nói. “Việc nhỏ như vậy cần gì đánh động phu nhân tham chính, chờ Thi Côn trở về, gọi cậu ta quan tâm đi”.

Vậy là chàng chịu bán cho Thi Côn, Lâm Y mừng thầm, lại có ý nhại. “Thi Côn không có hảo tâm, không bán cho hần”.

Trương Trọng Vi nhớ tới thái độ mình đối đãi Thi Côn lúc trước, xấu hổ khụ hai tiếng. “Cậu ta xác thực không phải người tốt, là ta nể mặt mũi em gái Thanh Miêu của nương tử thôi”.

Lâm Y biết chàng sĩ diện, cũng không phản bác, chỉ nằm trên ghế cười không ngừng, thẳng đến khi Trương Trọng Vi ngẹn đỏ mặt mới thôi.

Tuy nói vợ chồng son quyết định bán cho Thi Côn, nhưng Trương Trọng Vi vẫn tìm lúc rảnh rỗi đến khách sạn nhìn một hồi, bên trong đại viện tiểu viện tách ra độc lập nhưng vẫn liên kết với nhau, mỗi viện đều mang tên phong nhã, còn có tùng trúc thấp thoáng, nước biếc vờn quanh, ngay cả Trương Trọng Vi cũng động tâm, hận không thể đến ở mấy ngày cho thỏa.

Khách sạn xây xong, trong đó có công lao của Thi Côn, nhưng Trương Trọng Vi bây giờ chưa biết Thi Côn là người hiền bán vẽ, chỉ biết gia đình Tiểu Đại xây dựng có công, bây giờ viết một tờ giấy nhắn đề Tiểu tẩu từ tới tìm Lâm Y lĩnh thưởng. Chàng nhìn khách sạn xong, cảm thấy vô cùng mỹ mãn, cao hứng phấn chấn đi gặp Âu Dương tham chính, lại nhân cơ hội truyền tin vào hậu viện, cho phu nhân tham chính cũng biết về tin tức khách sạn.

Chàng vạng Trương Trọng Vi về nhà, miêu tả lại tình hình khách sạn cho Lâm Y nghe, cười nói. “Đúng là chỗ tốt, nhưng không biết ai thiết kế ra để còn cảm tạ người ta”.

Lâm Y đang gấp quần áo em bé Dương thị đưa, trả lời không hề bất ngờ. “Chuyện có đáng gì, chờ người ta về, chàng mang chút lễ vật cảm ơn là được”.

Trương Trọng Vi sừng sốt. “Là ai?”.

Lâm Y ngẩng đầu cười. “Em rể em”.

Thì ra khách sạn kia Thi Côn đã sớm nhúng tay vào, Trương Trọng Vi đánh đổ bình dấm ghen tuông trong bụng, máu ghen nổi lên, tìm cái ghế ra góc tường ngồi, cách Lâm Y xa xa sinh hờn dỗi.

Lâm Y đi qua nói. “Chàng làm tri huyện, lòng dạ lại trở nên hẹp hòi hơn là thế nào? Không phải nói muốn cảm ơn người ta ư, bây giờ lại nóng giận”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Em cũng thấy cậu ta giỏi hơn ta?”.

Lâm Y trả lời ngay lập tức. “Đúng vậy”. Khiến Trương Trọng Vi ảm đạm, chặm tự ái.

Lâm Y nói tiếp. “Chọn chồng để lấy là phải xem ai thích hợp nhất, xem ai biết nóng biết lạnh, không phải xem ai giỏi hơn ai, nếu so sánh kiểu đó, cả đời đừng mong gả cho ai. Em chỉ biết được trên đời này người quan tâm tới em nhất, để ý tới em nhất là chàng, người khác có bản lĩnh tới mấy cũng không lọt vào mắt em được”.

Trương Trọng Vi nghe xong, một lúc lâu không nói gì, chỉ gất gao nắm tay Lâm Y, đưa lên miệng hôn một cái thật kêu.

Hai vợ chồng ngồi đây thủ khách sạn, lo lắng không làm gì ngay sẽ chậm trễ kiếm tiền, nhưng chưa đầy ba ngày sau đã nghe tin Thi Côn trở về Tường Phù. Tuy từng tới báo tin là Thi Tam cười nói. “Lão gia nhà chúng ta tính toán ngày giờ thế nào khách sạn cũng hoàn công trong hai ngày nay, không màng du ngoạn nữa, vội vàng chạy về”.

Lâm Y cười. “Làm hồng hưng trí của lão gia phu nhân nhà ngươi, thật là có lỗi”.

Thì Tam cười hi hi. “Lão gia phu nhân nhà chúng ta đều là người mê kiếm tiền, nghe nói phu nhân tri huyện có khách sạn muốn bán trao tay, chỉ có phần chần hơn chứ làm sao hỏng mất”.

Đang nói cao hứng, các bà mẹ đi vào, Lâm Y vội đổi đề tài hỏi Thì Côn và Thanh Miêu như thế nào, bao lâu thì mời bọn họ tới nhà họ Thì chơi một chuyến. Thì Tam tuy không biết vì sao Lâm Y phải gạt người ngoài, nhưng cũng coi như lần lộn thương trường có kinh nghiệm, thông minh phi thường, lập tức đáp lời. “Lão gia phu nhân đều tốt, cũng hỏi thăm tri huyện và phu nhân tri huyện, bọn họ vốn muốn đích thân tới gặp gỡ, nhưng trên đường mang về nhiều đồ đạc quá, sắp xếp không xong, cho nên trì hoãn”.

Lâm Y nói. “Không vội, chờ bọn họ bận bịu xong, ta lại mời đến nhà ta chơi”.

Thì Tam vâng dạ, dập đầu cáo từ. Thì Tam vừa đi, Lâm Y lại bị các bà mẹ vờn quanh, vừa hạnh phúc vừa đau khổ nghe tiếp giảng đạo nửa ngày.

Hai ngày sau, Thì Côn rốt cuộc xử lý xong công việc, cùng vợ mình đến thăm phủ tri huyện. Trương Trọng Vi thiết tiệc khoản đãi. Lâm Y nhớ Thanh Miêu, đỡ tay Mai Tử đứng trong viện sau nhìn ngóng, hồi lâu vẫn không thấy bóng người. Qua một lúc, viện trước vang lên tiếng ồn ào náo động, sau đó Tiểu Khẩu từ chạy tới, bẩm. “Nhị thiếu phu nhân, Lâm phu nhân nhà họ Thì thế nhưng dẫn Tam thiếu phu nhân lúc trước về đây, Đại phu nhân lập bắt kinh hãi, giữ bọn họ lại ở phía trước”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 242: Đòi Lại Lễ Hối

Đâu chỉ Dương thị chán động, Lâm Y cũng kinh ngạc tột độ, Điền thị không phải đã đi cùng thương gia kia về Thiểm Bắc rồi sao, như thế nào lại quay về nữa? Cho dù quay về, sao lại về cùng với Thanh Miêu, chẳng lẽ thương gia kia là Thì Côn mạo danh thế thân, thu Điền thị làm thiếp?

Nàng vừa miên man suy nghĩ, vừa vội vàng chạy đến đại sảnh, nhìn thấy một người phụ nữ quý gối giữa nhà, đầu chải tóc kiểu tiên nhân, mặc áo cánh ngắn tới nửa tay màu hồng nhạt, không phải Điền thị thì là ai? Nhưng sao cô ta lại ăn mặc nửa như tỳ nữ, nửa lại như ca kỹ vậy? Lâm Y một bụng dấu hỏi, tiến lên vấn an Dương thị, lại chào Thanh Miêu một câu.

Dương thị sắc mặt thật sự không tốt, Lâm Y đành phải lặng lẽ hỏi Thanh Miêu. “Sao Điền thị lại quay về đây?”.

Thanh Miêu thuật lại nguyên do lần nữa, thì ra cũng ly kỳ vô cùng. Thương gia Thiểm Bắc kia vốn định mang Điền thị về quê cũ, không ngờ đi được nửa đường thì gặp vợ cả của ông ta xa xôi đến đón, thương gia cảm động vô cùng, muốn lấy lòng vợ cả, liền tìm người môi giới bán Điền thị đi. Nhưng trả giá kì kèo mãi không xong, ông ta lại vội tiếp tục hành trình, không kịp thương lượng, tình cờ gặp gỡ bạn hàng xưa là Thì Côn, liền nhờ anh mang Điền thị về trả lại cho nhà họ Trương, đòi lễ hối lại, hẹn tiền đó cứ để ở nhà Thì Côn, chờ một năm sau ông ta vào kinh tới lấy.

Xem ra lại lao tâm tổn sức vì Điền thị một hồi, gả một lần cũng là gả, gả hai lần cũng là gả, chẳng qua phí chút lực thôi, sao Dương thị phải đen mặt? Lâm Y đang nghi hoặc, Dương thị lên tiếng hỏi Điền thị. “Ngày đó đúng là nhận lễ hối của thương gia Thiểm Bắc, nhưng quay đầu liền tặng người làm đồ cưới, nay người ta trả người lại, người mau lấy tiền đó ra giao cho Lâm phu nhân trả cho họ”.

Điền thị cúi đầu, không dám nhìn bà, ngập ngừng nói. “Trước khi đi, tiền đã bị vợ cả cướp mất”.

Dương thị tức giận chuyển qua Lâm Y, nói. “Ta thấy nó vào cửa không mang theo hành lý, biết ngay là không có tiền, quả nhiên như vậy”.

Thì ra Dương thị tức giận là vì lễ hối, không có tiền đó, lấy gì trả cho thương gia Thiểm Bắc kia? Cho dù Dương thị hào phóng đến đâu đi nữa, khiến bà vô có mất trắng một khoản tiền, trong lòng cũng không thoải mái. Lâm Y hỏi Điền thị. “Tiền lễ hối chừng sáu quan, tất cả đều bị vợ cả cướp mất?”.

Điền thị vẫn gục đầu như cũ, “Dạ” lí nhí. Dương thị giận tím mặt, thương gia Thiểm Bắc này cũng khinh người quá đáng, đúng là không coi tri huyện Tường Phù ra gì, đuổi một người đã nạp không nói, còn đòi lễ hối. Bà có tư cách tức giận, quan nhân của bà là đương nhiệm tri châu Cù Châu, con trai là đương nhiệm tri huyện Tường Phù, muốn xử trí một kẻ thương gia lừa đảo quả thật là dễ như bữa ăn sáng.

Thanh Miêu chịu người nhờ vả, gặp Dương thị phát hỏa, vội vã nói. “Tôi và quan nhân đều không biết Điền thị bị đoạt tiền, nếu không đã chẳng mang cô ta về đây, có lẽ cô hiểu lầm gì đó, Dương phu nhân thông thả cho chúng tôi hỏi thương gia kia rồi hãy quyết định”.

Dương thị nể mặt Lâm Y, dịu bớt khẩu khí, nói. “Cô nói cho thương gia Thiểm Bắc kia mau chóng trả tiền lại, bằng không không tránh khỏi ra công đường”.

Thanh Miêu vội vàng đứng dậy đáp một tiếng, ngồi xuống tiếp tục dùng trà. Dương thị nghĩ, nếu thật sự cáo quan, Điền thị còn phải làm chứng, bởi vậy tạm thời không thể gả cô ta, bà thương lượng với Lâm Y, tạm giữ Điền thị ở nhà mấy ngày.

Lâm Y suy nghĩ, Điền thị không an phận nhưng đã cho phép cô ta tái giá, thỏa mãn tâm nguyện của cô ta rồi, huống hồ trong viện có Dương thị nhìn chăm chăm, hẳn là không xảy ra chuyện gì, vì thế nói. “Tùy ý mẫu thân làm chủ”.

Dương thị liền ra lệnh cho Lưu Hà và Lưu Vân đưa Điền thị đến đông sương phòng, vẫn là gian phòng cũ lúc trước, dặn dò hai người khoá cửa chặt chẽ, không cho phép Điền thị ra cửa nửa bước.

Dương thị sắp xếp Điền thị xong, không còn việc gì nữa, liền khoát tay cho chị em Lâm Y lui ra ngoài.

Lâm Y dẫn Thanh Miêu ra viện sau, rửa tay ngồi lên ghế. Thanh Miêu vẫn giống như trước, bày bát đĩa chia thức ăn cho Lâm Y, Lâm Y ngạc nhiên ngần ngại lâu mới chịu ngồi xuống, cô nhìn nha hoàn mới Mai Tử, hỏi. “Nhìn cũng thành thật, không biết tỷ tỷ dùng có thuận tay không?”.

Lâm Y mân miệng bật cười, thì ra Thanh Miêu cũng là một người hay ghen, mới nói. “Có thuận tay mấy cũng không tri kỉ bằng muội muội”.

Thanh Miêu ngượng ngùng, cúi đầu uống rượu, Lâm Y nhìn cô có chuyện muốn tâm sự, liền cho Mai Tử lui ra canh cửa.

Thanh Miêu thở dài. “Thật ra Điền thị cũng tội nghiệp, nhưng cách cô ta hành động thật khiến người ta kính không nổi”.

Lâm Y lấp bắp kinh hãi, vội hỏi. “Cô ta lại gây chuyện gì?”.

Thanh Miêu cắn răng hận nói. “Lúc trước cô ta vọng tưởng tiến vào nhà họ Thi, lão gia nhà em đã nói cho em biết”.

Thì ra là chuyện cũ lúc xưa, Lâm Y nhẹ nhàng thờ ra, an ủi cô. “Đã là chuyện quá khứ rồi, cô ta cũng không cố ý đâu, chỉ là quá muốn gả người thôi”.

Tính tình Thanh Miêu vẫn nóng như lửa hết hồi trước, đập chén đĩa xuống bàn, nói. “Nếu ả trở nên an phận thủ thường em cũng lười so đo chuyện trước kia, nhưng trên đường em và lão gia mang ả về Tường Phù, ả liền dõng gió tìm cách rúc vào người lão gia nhà em, tâm tư viết rõ ràng ràng trên mặt, làm như không ai biết vậy”.

Lâm Y vừa bình tĩnh lại, lập tức liền bốc lửa lên đầu, cá giận. “Hồ nháo, cô ta nói muốn tái giá, Đại phu nhân đồng ý, cô ta nói thà làm thiếp nhà giàu không làm vợ nhà nghèo, Đại phu nhân cũng đồng ý, mọi chuyện đều thỏa mãn tâm nguyện của cô ta, vì sao còn hồ nháo như vậy?”.

Lâm Y tức giận, ngược lại Thanh Miêu phì cười. “Đúng là do lão gia nhà em đào hoa quá”.

Lâm Y kinh ngạc nói. “Vừa ban nãy em tức giận ghê gớm, đảo mắt liền cười được?”.

Thanh Miêu không cho là đúng, nói. “Em chỉ hận Điền thị không biết tự trọng thôi, cũng không phải lo lắng, lão gia nhà em chúng mất ả, bằng không việc này sao em biết được, đều là lão gia nói cho em”.

Lâm Y trêu ghẹo cô. “Xem em kìa, một cái lão gia nhà em, hai cái lão gia nhà em, hẳn là trên đường cảm sát hoà mình, thật sự tương đắc?”.

Thanh Miêu e lệ, đỏ mặt không để ý tới năng, tự gấp thức ăn ăn, qua một lúc, đột nhiên nói. “Tỷ tỷ khuyên Đại phu nhân mau chóng gả Điền thị đi thôi, người như vậy đặt trong nhà đúng là khiến người khác lo lắng”.

Lâm Y nói. “Thì bởi, nhưng chuyện lễ hỏi thật là bức bối, vẫn chờ giải quyết xong hãy nói”.

Thanh Miêu nói tiếp. “Em thấy việc này mờ ám lắm, thương gia Thiêm Bắc kia giàu có dữ dội, có sao phải ham sáu quan lễ hỏi, hơn nữa hằng năm ông ta đều vào kinh buôn bán, sao phải chặt đứt sinh cơ, đắc tội tri huyện Tường Phù?”.

Lâm Y thấy có lý, nhưng sáu quan tiền nặng trĩu mấy chục cân, Điền thị giấu ở đâu được? Thanh Miêu cũng hiểu được việc này kì quái, bọn họ mang Điền thị về Tường Phù, dọc đường không hề thấy cô ta chất chứa tiền tài ở đâu cả, chẳng lẽ thật sự vợ cả của thương gia Thiêm Bắc ghen tuông mờ mắt, hận quá đoạt đi?

Hai người đoán tới đoán lui cũng vô dụng, hết thầy phải chờ thương gia Thiêm Bắc giải thích, Thanh Miêu là người gấp gáp, uống vội vài chén rượu liền cáo từ, ra viện trước kéo Thi Côn về hỏi han tung tích thương gia Thiêm Bắc, bảo rằng việc này nếu giải quyết không ổn thoả, cô cũng không còn mặt mũi nào tới nhà họ Trương nữa.

Thi Côn nghe nhắc tới việc này cũng tức lắm, hôm nay đi định bụng bàn bạc với vợ chồng Trương Trọng Vi chuyện khách sạn, làm sao biết được nửa đường lại nhảy ra vấn đề này. Sáu quan tiền lễ hỏi liên quan tới danh dự thương gia Thiêm Bắc, cũng là thương nhân, Thi Côn hiểu được ý nghĩa nặng nhẹ của chuyện này, bởi vậy dù phiền lắm, vẫn thu xếp viết thư, cho người ra roi thúc ngựa đuổi theo thương gia Thiêm Bắc.

Nhà họ Trương.

Lâm Y gặp Điền thị bị nhốt, không thể biến hoá ra gì được, mới gác lại chuyện của cô ta, đóng cửa thương lượng với Trương Trọng Vi chuyện bán khách sạn.

Nói đến khách sạn, Trương Trọng Vi tâm tình phức tạp, biểu cảm cũng trở nên quái dị, nói. “Thi Côn thật sự là cáo già, nhìn chăm chăm khách sạn chúng ta, vừa nghe muốn bán liền lôi ra cam kết của láng giềng đã ấn dấu tay”.

Lâm Y nghe xong cũng kinh ngạc, tự đáy lòng bội phục. “Kinh nghiệm giao tiếp lão thành như vậy, bớt đi bao nhiêu bước phiền phức”.

Trương Trọng Vi tuy không ghen tị Thi Côn như trước nữa, nhưng thấy nương tay khen anh ta vẫn không nhịn được tị nạnh, hắt nước lạnh nói. “Chỉ có láng giềng đồng ý thì đã đủ đâu, trong tộc phải kí tên nữa”.

Nay Lâm Y đã biết chàng hay ghen tuông, lười so đo với chàng, nói: “Trong tộc đều ở Tứ Xuyên, chỉ có Nhị phòng ở kinh thành, nhờ bọn họ kí tên vậy. Chuyện này có thể phiền tri huyện đại nhân đích thân đi một chuyến được không?”

Trương Trọng Vi hiện ra tính trẻ con, xoay qua chỗ khác, nói: “Nói Thi Côn đi đi”.

Lâm Y nhin cười, kéo lỗ tai chàng, miệng đồ dành. “Đề cậu ta đi, nhất định ồn ào thế nhân đều biết, chàng đã quên rồi sao, chuyện này phải gạt mẩu thân nữa”.

Trương Trọng Vi thật đúng đã quên mất, nghe vậy sợ nhảy dựng, không còn tâm tư phân cao thấp với Thi Côn nữa, chống đầu, tìm đập thạch thạch. Nhờ Nhị phòng kí tên, sợ Phương thị sẽ biết, tính tình bà ta thích rêu rao, cho dù không rêu rao thì gặp ai cũng phải khoe ra hai ba câu, sự việc sớm muộn sẽ rơi vào tai Dương thị.

Trương Trọng Vi càng nghĩ càng thấy đáng sợ, nếu Dương thị biết hai vợ chồng tham ô tiền bạc, khẳng định sẽ tức giận, dần xa cách đi. Chàng không muốn cục diện thay đổi theo hướng đó, thương lượng với Lâm Y. “Nương tử, đầu óc em luôn linh mẫn, mau nghĩ xem biện pháp nào để chuyện kí tên trong tộc thím đừng biết?”.

Lâm Y làm bộ nghe không hiểu, hỏi ngược lại: “Vì sao không để thím biết? Thím là mẹ ruột của chàng mà”.

Trương Trọng Vi nói: “Vì giấu mẩu thân chứ sao nữa, tính tình thím thẳng thắn, lỡ đâu nói lộ ra thì sao?”.

Lâm Y sao lại không hiểu tính Phương thị được, nhưng nàng làm dâu đã lâu, học khôn hơn, biết được có một vài thứ ai nói cũng được, duy con dâu không được phép nói, bởi vậy cố ý dụ Trương Trọng Vi tự suy nghĩ cẩn thận, thấy được nguy cơ.

Nếu Trương Trọng Vi có tính toán gạt Phương thị, Lâm Y liền vui lòng hiến kế. “Nhị phòng do thúc thúc làm chủ, Đại ca cũng kín miệng, chàng ra tâu lâu bao một mỹ các, mời bọn họ tới uống rượu, tiện đường xin phép thúc thúc kí tên, cho họ ít tiền tạ lễ, dặn thúc thúc gạt thím đi, bọn họ sẽ đồng ý thôi”.

Trương Trọng Vi thấy chủ ý không tệ, hôn lên má nàng một cái, biểu đạt lòng biết ơn, lại nói: “Ca ca dạy học ở chỗ La muội phu, không chiêu mộ được đệ tử, một La muội phu phải bỏ tiền học phí cho ca ca, hai người sống không hề như ý”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Vấn Đề Nan Giải

Lâm Y hỏi: “Vậy chàng định trợ giúp Đại ca như thế nào?”.

Trương Trọng Vi bế bổng nàng lên, đặt nàng ngồi lên đùi mình, cười nói: “Không ai hiểu quan nhân bằng nương tử, ta định mở học quán ngay Tường Phù đây, chiêu đệ tử cho ca ca dạy”.

Lâm Y cười nói: “Nếu chàng thật sự có ý tưởng đó, sao cần chính mình quan tâm, lúc mời thúc thúc uống rượu, sẵn tiện đề cập luôn”.

Trương Trọng Vi ban đầu chưa nhận ra, sau mới thấm, Trương Lương cũng từng mở học quán ở Tường Phù, quan hệ cũ vẫn còn, để ông ta chiêu sinh đúng là hợp lý, chàng vui mừng nói: “Liền làm theo lời nương tử, chúng ta bỏ tiền, thúc thúc bỏ sức, học quán sẽ nhanh chóng dựng lên thôi”. Chàng kích động nói xong, lại lo lắng Lâm Y suy nghĩ, nói thêm: “Tiền mở học quán cứ lấy trong bổng lộc của ta”.

Bổng lộc của Trương Trọng Vi nay đã cao hơn bổng lộc khi làm biên tu một khoản lớn, hơn nữa tri huyện là chức quan thật, không thiếu trợ cấp, nên chàng mới dám nói như vậy. Nhưng Lâm Y tròng mắt liếc chàng một cái, nói: “Vô duyên vô cớ, làm như em là người keo kiệt lắm vậy, Đại ca là huynh trưởng của chàng, chẳng lẽ không phải huynh trưởng của em, mở học quán tốn bao nhiêu em vẫn bỏ ra được”. Nói xong lại xách lỗ tai của Trương Trọng Vi: “Cái gì gọi là bổng lộc của chàng? Chàng có bổng lộc sao? Đó đều là của em hết, tất cả đều là của em”.

“Rồi, rồi, rồi”. Trương Trọng Vi không ngừng biểu hiện trung tâm: “Tất cả đều là của em, ta là của em, tiền đương nhiên cũng là của em, tất cả cho em hết”.

Lâm Y cảm thấy mỹ mãn ôm bụng lên sạp nằm, Trương Trọng Vi vội vàng đi qua bóp tay đầm chân, bận bịu không ngừng.

Ngày hôm sau, Trương Trọng Vi dậy sớm, vào thành tìm một tửu lâu khí phái chút, lên lầu hai tuyển một mỹ các ngồi xuống, cũng không tự mình đi mời Nhị phòng, sai một chân chạy vật đi thỉnh Trương Lương và Trương Bá Lâm đến.

Một khắc chung sau, Trương Lương một mình tiến đến, xưng rằng Trương Bá Lâm đã đi dạy học, không thoát thân được. Lần này Trương Trọng Vi đến chủ yếu là tìm Trương Lương, bởi vậy thiếu Trương Bá Lâm cũng không có chuyện gì.

Trương Lương không cần Trương Trọng Vi mời mọc, tự ngồi xuống ghế, nhìn trên bàn tràn đầy thức ăn, nào là lá xách xào, lòng nhồi, canh sữa dê, thịt

rừng, cua, sò... Ông ta thấy Trương Trọng Vi hào phóng như vậy, nhìn không được cảm thán. “Vẫn là chức cao tốt thật, lúc chúng ta ở Tường Phù, ngày ngày cũng ăn uống như vậy, nay chỉ có củ cải rau xanh ăn với cơm”.

Trương Trọng Vi nghe xong cũng thương cảm, vội nói. “Đều là tạm thời thôi, chờ ca ca mưu hoa được việc mới, cũng sẽ như trước kia”.

Trương Lương nghe “việc” lại hiểu thành “công vụ”, gương mặt lập tức tươi như hoa cúc, thân thiết nói. “Đúng là huynh đệ ruột thịt, chính mình làm quan, vẫn không quên Đại ca”. Hỏi tiếp. “Là quan trong kinh thành hay bên ngoài?”. Chưa đợi Trương Trọng Vi đáp đã tự mình trả lời mình. “Quan trong thành nghèo lắm, vẫn là bên ngoài có tiền hơn, nhìn phụ thân cháu thì biết...”.

Trương Trọng Vi thấy ông ta hiểu lầm, mới ngắt lời. “Cha, không phải làm quan, mà con nghĩ muốn giúp ca ca mở học quán ở Tường Phù”.

Trương Lương ngần ra.

Trương Trọng Vi nói tiếp. “Thúc thúc từng dạy học ở Tường Phù, nhận được không ít đệ tử, quan hệ rộng chớ để lãng phí. Lúc này con bỏ tiền, cha bỏ sức, cùng nhau xây dựng học quán, thế nào cha?”.

Lòng kì vọng của Trương Lương lập tức té từ đám mây xuống vũng bùn, ông ta luôn cho rằng Trương Bá Lâm mới chân chính là làm quan, hơn Trương Trọng Vi. Ông ta vẫn trông cậy vào con trai trưởng có thể làm rạng rỡ tổ tông, bây giờ đi trợ lý cho La thư sinh chẳng qua là kẻ sinh nhai bức bách, tạm thời mà thôi, sao lại cam tâm vẫn đi dạy học, cả đời làm thân áo vải?

Trương Lương không che giấu tâm tình của mình, thất vọng nói. “Tôi còn tưởng anh giúp Đại ca anh tìm sai phái, mặc kệ không phải chức quan béo bở cũng được, chỉ cần là quan, có thể bước lên đường làm quan lần nữa cũng tốt”.

Trương Bá Lâm nay không được lòng Âu Dương tham chính, muốn xuất sĩ lần nữa dẫu khó khăn, Trương Trọng Vi không đành lòng nói ra tình hình thực tế đã kích Trương Lương, đành phải khuyên ông ta. “Trước mở học quán dạy đã, giải quyết chuyện nuôi sống gia đình, chức vị vẫn còn nhiều thời gian...”.

Trương Lương nhận định Trương Trọng Vi không muốn giúp, mất kiên nhẫn ngắt lời chàng. “Ca ca anh có được chức vị hay không chẳng qua là một câu nói của Âu Dương tham chính, tôi không tin là khó như vậy, rõ ràng là anh đưa đẩy không chịu”.

Trương Trọng Vi một lòng suy nghĩ thay người khác, lại bị biến thành phe ác, nhất thời nổi giận, nói. “Ca ca từ bỏ vợ mình trong lúc hoạn nạn, nay các vị quyền cao chức trọng đều khinh thường ca ca, cháu có biện pháp gì?”.

Trương Trọng Vi lớn đến chừng này, chưa bao giờ phát giận trước mặt trưởng bối. Trương Lương giật mình kinh ngạc, lúc lâu sau mới run rẩy chỉ tay vào chàng. “Trọng Vi, anh làm tri huyện, bản sự cũng lớn hơn rồi đúng không?”.

Trương Trọng Vi cũng giật mình nhận ra bản thân nói năng không hợp lễ, vội vàng đứng dậy quỳ gối xuống đất, xin Trương Lương tha thứ. Trương Lương khoát tay, nói. “Thôi, anh nay là vai cháu, lại làm quan, tôi làm gì anh được?”.

Trương Trọng Vi nghe được lời này còn mang theo buồn bực, không dám đứng lên, Trương Lương mất hứng, muốn đi, lại tiếc thức ăn ngon, chỉ nói. “Thím anh sinh ra anh nuôi anh một hồi còn ở nhà đói bụng kia”.

Trương Trọng Vi vội vàng đứng lên, gọi tiểu nhị chuẩn bị một bàn đồ ăn ngon đưa tới hậu viện nương tử điểm nhà họ La. Trương Lương thấy chàng chọn thức ăn đều đắt tiền, mới thoáng nguôi giận, xách một bầu rượu trên bàn lên, định về nhà.

Trương Trọng Vi có việc cầu ông ta, ngăn đón bước chân, nói chuyện mình cần bán khách sạn, xin ông ta kí tên vào. Trương Lương nghĩ anh không giúp ca ca ruột thịt của mình mà dám đến cầu tới ư, thật là con đã đi thừa tự nhà người khác đúng là xa cách với mình rồi, vì vậy đẩy giấy tờ Trương Trọng Vi đưa qua, nói. “Bây giờ tôi không có tâm tư để ý cái này, chờ Đại ca anh mưu được chức quan rồi tính sau”.

Trương Trọng Vi nhìn ông ta nghênh ngang rồi đi, vội vàng đuổi theo dặn thêm một câu. “Thúc thúc, chuyện khách sạn trăm ngàn lần đừng nói cho thím”.

Trương Lương nóng lòng đi uống rượu, rất nhanh bỏ xa chàng, thuận miệng ừ hừ một câu, cũng không biết có để tâm không.

Trương Trọng Vi nhìn cả bàn thức ăn chưa động đũa, thờ dãi, vào gọi tiểu nhị, đưa một trăm văn tiền thưởng, sai đưa đến hậu viện huyện nha huyện Tường Phù.

Trương Trọng Vi ngồi cỗ kiệu về nhà, trên đường âm thầm cân nhắc, câu nói cuối cùng của Trương Lương ý bảo rằng không giúp Trương Bá Lâm mưu chức tước thì đừng hòng ông ta kí tên? Chuyện làm quan của Trương Bá Lâm, Trương Trọng Vi khẳng định đã hết sức, chẳng lẽ cứ như vậy, khách sạn không bán được?

Trương Trọng Vi càng nghĩ càng phiền chán, thẳng đến khi vào cửa viện, sắc mặt vẫn âm trầm. Lâm Y đang ngồi cùng Dương thị, trên bàn đầy thức ăn ngon, vậy chàng. “Ban này có tiểu nhị ở Đông Kinh từ lâu đưa rượu và thức ăn đến, là chàng gọi phải không?”.

Có Dương thị ở, Trương Trọng Vi nhiệt tình che giấu cảm xúc, đổi thành gương mặt tươi cười, hành lễ chào hỏi, cùng ngồi xuống bàn, nói. “Khó khăn vào thành một chuyến, không biết mua quà gì về, nhân gặp từ lâu nấu nướng không tẻ, liền gọi vài món, cho mẫu thân và nương tử nếm thử”.

Dương thị cười vui vẻ, sai Lưu Vân châm rượu cho Nhị thiếu gia, vui mừng nói. “Con có tâm, vào trong thành làm việc còn nhớ đến chúng ta”.

Trương Trọng Vi hơi áy náy, vội vàng nâng chén kính Dương thị, gấp thức ăn cho bà. Ba người nói nói cười cười ăn xong đã là giữa trưa, mặt trời lên cao, nắng chói chang. Dương thị theo thường lệ muốn nghỉ trưa, liền cho bọn họ tan đi.

Trương Trọng Vi đỡ Lâm Y về phòng, sắc mặt lập tức suy sụp thành ủ rũ. Lâm Y buồn cười nói. “Sao lại như vậy, ai thiếu tiền của chàng?”.

Trương Trọng Vi kể cho nàng nghe hôm nay chàng và Trương Lương tan rã không vui, thờ dài. “Thức thức căn bản không nghe ta nói, sao bây giờ? Khách sạn mới nhà chúng ta không có ông ấy kí tên thì bán như thế nào được?”.

Lâm Y nghe vậy tức giận, nói. “Không kí thì không kí, chúng ta không bán, cho thuê cũng được chứ cần gì?”.

Trương Trọng Vi suy nghĩ giây lát, vỗ bàn thật mạnh. “Đúng, có thể, bán thì kiếm tiền nhất thời, cho thuê lại hằng tháng có lời, càng tốt hơn”.

Lâm Y nổi nóng mới nói câu đó, cẩn thận suy nghĩ lại thông thả lắc đầu. “Không ổn, không bán khách sạn, tạm thời không thể thu hồi phí tổn, nếu mẫu thân nhớ tới món tiền kia, muốn về quê đặt mua ruộng đất, chúng ta lấy đâu ra cho mẫu thân?”.

Trương Trọng Vi vừa nghe cũng phạm sầu, nhưng không đánh mất hy vọng, mà thúc giục Lâm Y mau lật sổ sách xem có chỗ nào tiết kiệm được để gom tám chín phần mười. Lâm Y nghe lời chàng, mở ngăn kéo lấy sổ sách mở ra xem, nay cả nhà sinh sống có bổng lộc của Trương Trọng Vi, tiền thuê từ lâu là thuần cất chứa, mặt khác ở nông thôn mấy chục mẫu ruộng, đến sáu tháng cuối năm sẽ có tiền vào sổ, nhưng hai cái gộp lại vẫn không đắp nổi, vẫn bị hụt một mảng lớn.

Hai vợ chồng khép sổ sách lại, phát sầu, than thở. Đột nhiên Trương Trọng Vi nhớ ra một chuyện, nói. “Thức thức đi mất, giận lắm, không biết có kể chuyện khách sạn cho thím nghe hay không”.

Lâm Y thấy chàng nhảy dựng, còn tưởng chàng có ý hay, không ngờ lại là tin xấu, thăm oán. “Chàng không dặn dò thức thức sao?”.

Trương Trọng Vi cười khổ. “Ta dặn đi dặn lại, nhưng thức thức mãi trách ta không giúp ca ca mưu sai phải, ai biết có nghe lọt hay không?”.

Lâm Y dựa lưng lên ghế, nói. “Hiện tại nói đã muộn, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn vậy”.

Trương Trọng Vi cũng không lạc quan như vậy, chàng đã gặp quen cảnh Phương thị gây sự, không phải sợ bà ta, mà chỉ lo lắng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của chàng và Dương thị. Chàng đi đi lại lại quay mòng mòng, thương lượng với Lâm Y. “Nương tử, hay là chúng ta chủ động đến thú tội với mẫu thân đi? Trực tiếp nói cho mẫu thân biết tiền mua ruộng đã bị chúng ta mang đi xây khách sạn rồi”.

Phương thị còn chưa tới, hết thấy chỉ là phỏng đoán, sao lại vội vã đâm đầu vào hòng sủng? Lâm Y không đồng ý suy nghĩ của chàng, quay đầu gọi Mai Tử, dặn dò hai ngày nay không cần làm gì khác, ra công đứng thủ, chỉ cần có người ở Đông Kinh tới, liền chạy vào thông báo.

Trương Trọng Vi không hiểu, hỏi. “Bảo nha hoàn thủ thì được gì? Chờ thím tới thì đã muộn”.

Lâm Y lại nói. “Đừng nóng vội, em đều có chủ trương”.

Đối với vợ chồng Trương Trọng Vi, đề phòng Phương thị hay gạt Dương thị chỉ là việc nhỏ thôi, làm sao xử lý tân khách sạn mới là quan trọng nhất. Chiều tình hình trước mắt, xin Trương Lương kí tên là không có khả năng, nghĩa là khách sạn không bán được, nếu không bán được thì chỉ có thể cho thuê, cho ai thuê, thuê như thế nào, làm sao mau chóng thu hồi tiền vốn, bù cho đủ số tiền Dương thị cần dùng mua đất mới là vấn đề khiến bọn họ hao tổn tâm trí.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 244: Ba Bí Quyết

Lâm Y nghĩ, bán về khách sạn là Thi Côn công hiến, mặc dù hiện tại đổi thành cho thuê, việc đầu tiên vẫn nên thông báo cho anh một tiếng, vì thế thương lượng với Trương Trọng Vi, quyết định mời Thi Côn đến nhà, lại tránh tai mắt người ngoài nên cũng mời Thanh Miêu luôn, chỉ nói là Lâm Y nhớ thương muội muội, mời vợ chồng bọn họ tới uống rượu.

Thi Côn khôn khéo như vậy, đoán được vợ chồng Lâm Y đột nhiên mời là vì chuyện gì, nhận được lời nhắn, lập tức cùng Thanh Miêu, mang theo lễ vật đã chuẩn bị sẵn cùng đến nhà họ Trương.

Trương Trọng Vi tự mình dẫn bọn họ vào viện sau, dặn dò thím Dương canh cửa. Lâm Y mời bọn họ ngồi vào bàn, dọn lên mấy đĩa kẹo mứt, vừa ăn vừa nói chuyện, kể lại sự việc người trong tộc không muốn kí tên, hiện tại không thể bán khách sạn.

Thi Côn nghe xong, không hề thấy lạ, cười nói. “Đại Tổng chúng ta bán buôn phòng ốc vốn không dễ dàng, bằng không người ta đã ùn ùn kinh doanh kiểu này”. Cũng chủ động nghĩ cách. “Nếu bán không được thì cho thuê thôi, ấn định tiền thuê hàng tháng cũng vậy”.

Trương Trọng Vĩ và Lâm Y nghe xong mừng rỡ, đồng loạt hỏi. “Liền cho cậu thuê, được không?”.

Thì Côn nghe xong cũng mừng rỡ, lập tức thương nghị tiền thuê, định ra giá xong, lại đưa ra kế hoạch hợp tác lâu dài, tức là về sau từ anh phụ trách tìm nơi hoang phế, sau đó xin Trương Trọng Vĩ sử dụng quan hệ mua lại, xây dựng cửa hàng hoặc phòng ốc theo ý anh, sau đó quay lại cho anh thuê hoặc bán đứt.

Có người hỗ trợ kiếm tiền ai mà từ chối, Trương Trọng Vĩ kinh hỉ vô cùng, lại bắn khoăn. “Làm như vậy, có thiệt thòi gì cho cậu không?”.

Thì Côn cười như không, nói. “Nếu không có Trương tri huyện thì sao mua được đất, mọi thứ coi như đổ bể, là em rẻ được anh chiếu cố rồi”.

Vì chuyện mua bán lần này, hai người anh em đồng hao rất cuộc tiêu biến rất nhiều khúc mắc, nói nói cười cười không ngừng. Thanh Miêu phát hiện Lâm Y vẫn tỏ ra sầu khổ, mới lặng lẽ hỏi. “Tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ tỷ không muốn hợp tác với nhà em?”.

Lâm Y trả lời. “Nếu không muốn đã chẳng mời hai người đến đây, khách sạn nhà chúng ta mới xây xong trước giờ vẫn gặt Đại phu nhân, hẳn em cũng biết. Vốn định bán nó đi, thu hồi tiền vốn, tránh thời gian lâu bị Đại phu nhân phát hiện. Nay biến thành cho thuê, tuy cũng là chuyện tốt, nhưng không có cách nào thu hồi tiền nhanh chóng, bị Đại phu nhân biết được thì phải làm sao?”.

Thanh Miêu nghe vậy cũng phạm sầu, nói. “Đại phu nhân luôn phản đối Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân buôn bán, nếu để Đại phu nhân biết hai người động dây tiền trong nhà xây khách sạn cho thuê, dù ngoài miệng không nói, trong lòng vẫn sẽ không thoải mái”.

Lâm Y gật đầu. “Chính là lo lắng vậy đó”.

Hai người khe khẽ trao đổi, bị Thì Côn nghe thấy, anh cố ý tương trợ, mới cố ý nói. “Có gì mà tán gẫu vui vẻ như vậy, nói cho hai anh em chúng tôi cùng vui nào”.

Lâm Y liền thuật lại chuyện phát sầu vì tiền vốn. Thì Côn nghe xong, cười nói. “Em cứ tưởng chuyện gì khó, dễ làm thôi, chúng ta trả tiền thuê theo năm, một lần trả luôn mấy năm, thẳng đến khi phu nhân tri huyện gom đủ tiền thì thôi”. Anh nói xong, ngừng một chút, chỉ vào Thanh Miêu. “Nhưng phải hỏi chủ quản khách sạn nhà chúng em trước”.

Thanh Miêu được người khác cất nhắc như vậy, chớp mắt liền đỏ mặt, dù vậy vẫn nói lanh lảnh hào khí mui phần. “Quyết định vậy đi!”.

Lâm Y được vợ chồng bọn họ tương trợ, dễ dàng giải quyết vấn đề, thật là vừa mừng vừa sợ, song song đứng dậy thành khẩn nói lời cảm tạ. Thì Côn và Thanh Miêu vội tránh đi, cúi người hoàn lễ. Bận rộn xong, ai nấy ngồi xuống, Lâm Y báo cho bọn họ số tiền vốn, Thì Côn đồng ý ba ngày sau đưa tiền tới, tiện đường kí khế ước.

Chuyện khách sạn đến đây đã định, vợ chồng Trương Trọng Vĩ đỡ xuống tảng đá trong lòng, hoan hỉ vui mừng bày rượu ra, bốn người ăn uống vui vẻ.

Hôm sau, việc Trương Trọng Vĩ lo lắng nhất đã xảy ra, buổi trưa, chàng đang ở trong phòng nhìn Lâm Y tự tay lau chùi mũ cánh chuồn của mình, đột nhiên Mai Từ chạy hồng hộc tiến vào, thở hổn hển bẩm báo. “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, mau, mau, Nhị phu nhân ở Đông Kinh đã tới”.

Tuy là chuyện nằm trong dự kiến, cả hai vẫn lắp bắp kinh hãi, Lâm Y cuống quýt nói. “Mau nhanh chóng kéo thím đi, đưa đến nơi này trước”.

Mai Từ vội vàng xoay người chạy ra ngoài, không ngờ chưa ra khỏi sân, đã gặp trúng Phương thị đi vào, dẫn đường cho bà ta tận phòng. “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, Nhị phu nhân tự đến đây”.

Dương thị là trưởng tẩu của Phương thị, Phương thị không đi gặp bà trước mà lại vòng ra viện sau ắt hẳn có nguyên nhân. Lâm Y mời bà ta ngồi, cố ý hỏi. “Thím đã gặp mẫu thân?”.

Hôm nay Phương thị đến có mục đích, nói năng vô cùng tinh táo. “Cô đã biết mà còn làm bộ”.

Lâm Y vẫn giả như không hiểu, nói. “Cháu đâu ngu dốt, mong thím giảng giải”.

Phương thị là người ngay thẳng, không thích nói vòng vo, gọn gàng dứt khoát biểu đạt ý đồ. “Cô thay tôi trả chín mươi quan cho mẫu thân cô, tôi sẽ bảo hộ bí mật đó cho cô”.

Lâm Y đã gom đủ tiền vốn, sao còn sợ bà ta nói cho Dương thị, cùng lắm thì chối không nhận khách sạn kia là của bọn họ là xong, miễn cho kẻ xấu bụng thường xuyên tới cửa tống tiền. Trong lòng nàng bình tĩnh, mặt vẫn duy trì nụ cười, nói. “Thím nói đùa, cháu làm người luôn chính trực, có bí mật gì đâu?”.

Phương thị thấy nàng không thành thật, cá giận nói. “Khách sạn ở cổng đông trong thành chẳng lẽ không phải của cô? Cẩn thận tôi mách mẫu thân cô, nói cô gặt bà ấy tự kiếm tiền riêng”.

Lâm Y dám đánh đố rằng Phương thị cũng chẳng biết khách sạn mặt mũi ra sao nằm ở chỗ nào đâu, liền trao đổi ánh mắt với Trương Trọng Vĩ, nói tiếp. “Thím nhất định hiểu lầm gì rồi, chúng cháu không có khách sạn nào ở cổng đông trong thành cả, chỉ có một toà tửu lâu thì đã trao tay cho Bát nương từ rồi”.

Phương thị thấy nàng nói chắc như vậy, Trương Trọng Vĩ cũng im lặng, liền bắt đầu dao động, hoài nghi có phải Trương Lương lừa bà ta không. Nhưng bà ta khó khăn tới đây một chuyến, ngồi kiệu mất tận mấy chục văn, sao lại đi tay không về được, cương quyết nói. “Cho dù không có khách sạn, tửu

lâu vẫn có tiền thuê, Trọng Vi lại làm tri huyện nữa, hẳn là bổng lộc không ít, chín mươi quan tiền kia các người trả thay tôi đâu khó khăn gì”.

Chín mươi quan chính là chín mươi ngàn văn tiền, bà ta đứng là công phu sư tử ngoạn, Lâm Y và Trương Trọng Vi đều sợ tới ngây người. Phương thị thấy thế, quay qua Trương Trọng Vi, tỏ khổ. “Tôi khó khăn nuôi lớn anh, đừng nói tiền cơm canh tiền công sức, chính là học phí cho anh lên học đường cũng vượt xa con số chín mươi quan, nay anh tiền đồ trải rộng, lại không thiếu tiền, chẳng lẽ không thể trả nợ dùm tôi chín mươi quan hay sao?”.

Nói chuyện vừa có lý vừa có tình, ngay cả Lâm Y cũng muốn động lòng. Trương Trọng Vi nước mắt doanh tròn, đầu môi đã định đáp ứng. Nhưng Lâm Y kéo chàng một phen, nói. “Thím nói có lý, thím nuôi nấng Trọng Vi một hồi, cho dù chàng không thể báo hiếu thím, cũng nên báo ân, nhưng chúng cháu ở nhà là sắp nhỏ, bên trên có phụ thân mẫu thân, tiền trong tay đều là tiền chung, không có tiền riêng, thím thư thả chúng cháu báo cáo mẫu thân, lại hiếu kính thím chín mươi quan”.

Lời này nói cho Phương thị nghe nhưng khiến Trương Trọng Vi yên tĩnh trở lại, Lâm Y nói đúng, là nàng quân số sách, nhưng một li một phân đều dưới con mắt của Dương thị, vô duyên vô cớ mất chín mươi quan, làm sao giải thích? Cho dù chàng có thể dốc ra chín mươi quan tiền riêng cho Phương thị, cũng không nên gạt Dương thị, nếu bị bà biết được, sẽ thất vọng đau khổ chừng nào?

Chàng nghĩ đến đó, liền lên tiếng ủng hộ. “Thím, nương tử cháu nói đúng, chín mươi quan này cứ tính vào cho cháu, nhưng phải nói cho mẫu thân biết trước”.

Phương thị sợ Dương thị còn hơn cả nắm đấm của Trương Lương, vừa nghe liền nóng vội, mắng. “Anh cưới vợ liền quên mất mẹ anh, chỉ có chín mươi quan thôi, anh vẫn phải báo cáo cho bà mẹ thừa tự của anh”.

Trương Trọng Vi không biết Phương thị e ngại Dương thị như vậy, khó hiểu nói. “Thím, cũng không phải cháu không trả dùm thím, thím sốt ruột chuyện gì?”.

Phương thị què độ không thể thừa nhận mình sợ Dương thị, ấp úng nói không xong, chỉ hát đi hát lại câu con trai tri huyện không thể trở mặt nhìn mẹ ruột đối chết.

Lâm Y thấy bà ta càng nói càng vớ vẩn, chỉ nói. “Thím nói quá lời, làm sao ra nông nỗi, hôm qua Trọng Vi còn định trợ giúp Đại ca kiếm tiền dưỡng gia, nhưng thúc thúc mãi không chịu”.

Nàng nói xong, thành công dẫn dắt đề tài rồi đi, tinh thần Phương thị tỉnh táo trở lại, hỏi. “Là nghề gì? Sao không nghe thúc thúc anh nhắc tới?”.

Trương Trọng Vi kể chuyện mở học quán cho bà ta nghe, nói. “Có cháu ở Tường Phù còn sợ ca ca không kiếm được đệ tử sao? Chỉ là thúc thúc một lòng mong ca ca xuất sĩ làm quan, không chịu đồng ý”.

Phương thị khác Trương Lương, bà ta không màng Trương Bá Lâm làm quan hay không làm quan, chỉ cần anh ta có thể kiếm được tiền nuôi sống gia đình, bình an là được, vì thế mắng to Trương Lương già lú, không chịu cho Trương Bá Lâm làm việc, chậm trễ kiếm tiền.

Vợ chồng Trương Trọng Vi thấy Phương thị ủng hộ Trương Bá Lâm dạy học, mừng thầm, vì thế kẻ xướng người hoạ khuyên bà ta mau về nhà thuyết phục Trương Lương, để Trương Bá Lâm sớm ngày kiếm bạc.

Phương thị biết được Trương Trọng Vi nguyện ý bỏ tiền mở học quán, thập phần cao hứng, tạm thời quên mất chín mươi quan kia, cười hớn hở. “Các con là huynh đệ ruột thịt, nên như vậy, giúp đỡ lẫn nhau mới là đúng đắn”.

Lâm Y gặt đầu phụ họa, tự tay bao một bao trái cây để bà ta mang về cho Trương Tuấn Minh ăn, lại sổ ra một trăm văn cho bà ta. “Thím, đây là tiền riêng cháu đầu vụ trộm để dành, đưa cho thím trả tiền ngôi kiệu, bây giờ đi về, để cháu đầu phải cỗ kiệu đưa thím, khỏi cần thím tiêu pha”. Nói xong, cố ý dặn dò bà ta chớ nói cho Dương thị biết.

Phương thị không ngờ Lâm Y đưa đồ ăn còn đưa tiền, vui mừng hơn hẳn, xem nàng phá lệ vừa mắt, cười cười theo Mai Tử đi ra ngoài, lúc gần về còn thân thiết nói. “Chờ cháu sinh xong thím lại đến thăm”.

Quá khứ Lâm Y cố ý lấy lòng Phương thị, Phương thị chưa bao giờ cảm kích, bây giờ chỉ bao một bao trái cây, thêm một trăm văn tiền liền đổi được Phương thị tươi cười, khiến nàng không hiểu. Trương Trọng Vi cũng không hiểu, nghi hoặc hỏi. “Sao đột nhiên thím đổi thái độ với em vậy?”.

Lâm Y nói. “Nhất định là thấy chàng nguyện ý giúp Đại ca mở học quán”.

Miệng nàng nói như vậy, trong lòng cũng cân nhắc, tổng kết ra ba bí quyết dỗ Phương thị. Một, vì bà ta đã dưỡng dục Trương Trọng Vi, có thể cho tiền, nhưng không thể cho nhiều; Hai, không thể cho quang minh chính đại, phải nói là tiền riêng, còn phải dặn dò bà ta giấu giếm Dương thị; Ba, nếu Phương thị xài chiêu công phu sư tử ngoạn, liền đẩy Dương thị ra làm nguy trang.

Lâm Y ngẫm nghĩ, phì cười, xem ra muốn lấy lòng Phương thị cũng không khó như mình tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 245: Đưa Vào Phòng Sinh

Lại qua một ngày nữa, đến ngày thứ ba, Thi Côn tự mình đưa tiền đến, ký kết khế ước thuê với Trương Trọng Vi và Lâm Y. Lâm Y xử lý xong chuyện này, ngồi trước bàn gỗ ngón tay, ngẩn người. Trương Trọng Vi tưởng nàng không thoải mái, bước lên phía trước hỏi nguyên do. Lâm Y lại nhìn chàng, hỏi. “Chàng nghĩ tiền vốn khách sạn nên bỏ vào sổ sách nào bây giờ?”.

Trương Trọng Vi nhìn trên bàn, bên trên bày hai quyển sổ sách, một quyển là tiền chung cả nhà, một quyển là tiền riêng, ghi lại tài sản hồi môn của Lâm Y. Cho tới bây giờ chàng ít khi nghĩ đến chuyện lời lãi thuộc về sở hữu của ai, vì Lâm Y nhắc tới, mới nghiêm túc tìm hiểu vấn đề, tiền xây dựng khách sạn đến từ tiền qua tay từ lâu, mà phần lớn trong đó thuộc về đồ cưới của Lâm Y, phần nhỏ còn lại là Dương thị tài trợ. Chiều theo như vậy, tiền vốn đã thu hồi cũng nên phân ra làm hai phần, một phần là tiền của Lâm Y, phần còn lại là của Dương thị.

Trương Trọng Vi chưa bao giờ mơ ước tài sản hồi môn của nương tử, nghĩ thông liền đề nghị Lâm Y ấn định phần đầu tư từ lâu lúc trước, tách tiền vốn ra, phần nào thuộc về Lâm Y vẫn nhập vào sổ sách tiền riêng của nàng, phần còn lại cứ trưng cầu ý kiến Dương thị rồi nói sau.

Lâm Y khen ngợi Trương Trọng Vi làm tri huyện tiến rất xa, phân tích sự tình rành mạch rõ ràng, đặt bút ghi nhớ đề nghị của chàng, lại hỏi. “Từ lâu và khách sạn đều có tiền cho thuê, tiền đó là công hay tư?”.

Trương Trọng Vi không hề do dự nói. “Nếu là em bỏ tiền, đương nhiên sẽ tính là tài sản hồi môn của em”.

Lâm Y nghiêng đầu cười. “Chàng hào phóng thật, chỉ không biết mẫu thân nghĩ như thế nào”.

Trương Trọng Vi lơ đãng trả lời. “Có bao giờ mẫu thân nói muốn em bỏ của hồi môn của em ra sung vào công quỹ chưa? Bà chỉ nói em quản gia thôi, không thể hao tâm tổn sức quản sổ sách rồi còn tự mình bỏ tiền”.

Lâm Y suy nghĩ kĩ lại đúng là như thế, nàng lo lắng quá nhiều rồi. Nàng hoan hỉ vui mừng lấy bàn tính ra, tính theo tỉ lệ đầu tư lúc trước phân ra từng phần, rồi để Trương Trọng Vi đến hỏi ý kiến Dương thị. Trương Trọng Vi đến trước mặt Dương thị, giấu giếm chuyện khách sạn, chỉ nói hai vợ chồng đang sửa sang sổ sách, tính toán đến đoạn này liền đến hỏi ý mẫu thân. Tiền lời từ từ lâu, phần nào là tài sản của Lâm Y, Dương thị không nói hai lời, còn phần của bà là tiền Trương Đồng kiếm được ở Cù Châu, bảo Trương Trọng Vi chuyển lời cho Lâm Y rằng đưa hết vào tiền chung.

Trương Trọng Vi về phòng, truyền đạt lại ý Dương thị, Lâm Y may mắn nói. “Xem ra em mệnh tốt, có mẹ chồng thấu tình đạt lý”.

Trương Trọng Vi không chịu, dính vào bên cạnh nàng, hỏi. “Có mẹ chồng là mệnh tốt? Vậy có ta thì sao?”.

Lâm Y vội vàng tính sổ, dỗ chàng. “Có chàng là phúc khí của em”.

Trương Trọng Vi thế mới nhoen miệng cười, cảm thấy mỹ mãn ra trước làm việc.

Nha hoàn mới của Lâm Y là Mai Tử còn chưa biết chữ, cũng không biết gảy bàn tính, Lâm Y đành phải tự mình ra trận, tính xong quỹ chung quỹ riêng, lại chỉ huy Mai Tử và thím Dương giấu kỹ tiền Thi Côn đưa tới.

Nàng tính toán sổ sách ước chừng rồi ren hai ba ngày, trong lúc đó Phương thị gửi thư đến, xưng rằng bà ta không thuyết phục được Trương Lương, nhưng Trương Bá Lâm chấp nhận gặt người trong nhà, một mình đến Tường Phù dạy học. Trương Trọng Vi cho rằng như vậy cũng được, dù sao Tường Phù không xa Đông Kinh lắm, cho dù một mình Trương Bá Lâm đến, muốn về nhà thăm người thân cũng tiện. Chàng cũng bắt đầu công việc lu bù, tìm địa điểm, chiêu đệ tử, nhóm thuộc hạ đang lo không có cơ hội hiểu kính tri huyện, nghe nói chàng muốn mở học quán, liền ai giỏi thứ gì thì làm thứ đó; một người nguyện công hiến phòng ốc trong nhà làm phòng học, một người nguyện hỗ trợ chiêu mộ đệ tử, một người khác đưa hết con cái trong nhà tới, xưng rằng muốn bái Đại ca tri huyện làm thầy.

Trương Trọng Vi không muốn vì làm như thanh liêm mà cự tuyệt ý tốt của bọn họ, nhưng cũng không muốn mù quáng nhận giúp đỡ, dù sao Trương Bá Lâm mới là phu tử chứ không phải chàng. Vì thế chàng gọi Trương Bá Lâm đến, để anh ta tự quyết định, cố gắng để học quán này sẽ khiến anh ta vừa lòng đẹp ý.

Học quán đang trụ bị, Lâm Y đã tính xong xuôi sổ sách, tiền Dương thị mang từ Cù Châu tới, cộng với bổng lộc của Trương Trọng Vi sẽ nhập vào quỹ chung, còn tiền từ từ lâu công khai và khách sạn bí mật sẽ nhập vào quỹ riêng của nàng.

Trương Trọng Vi để Trương Bá Lâm tự mình quan tâm chuyện học quán, nhân hạ hơn, ngồi cạnh Lâm Y xem nàng lật sổ sách, kiểm tra các khoản cuối cùng. Lâm Y đưa sổ tư ra trước mặt Trương Trọng Vi, chỉ vào một khoản trên đó, nói. “Đây là tiền đồ cưới của em, ba quan”. Nói xong lấy sổ chung ra, cũng có một khoản ba quan, nói. “Đây là bổng lộc của chàng, hai khoản tổng cộng sáu quan, đưa cho Đại ca dùng mở học quán. Sáu quan không tính nhiều, đặt mua bàn học và ghế, cũng chỉ đủ trả một tháng tiền thuê, chỉ tiêu tháng sau tự Đại ca lo liệu”.

Trương Trọng Vi thật sự tin tưởng năng lực của Trương Bá Lâm, nói. “Nghe nói đã chiêu không ít đệ tử, tháng sau ca ca nhất định có thể kiếm được tiền”.

Lâm Y gật gù đầu, sai Mai Tử mở rương tiền, lấy ra sáu quan, giao cho Trương Trọng Vi xem qua, lại khiến gia đình đưa đến cho Trương Bá Lâm.

Trương Bá Lâm bôn ba bên ngoài cả ngày, buổi tối đi vào hậu nha, đến tạ Dương thị và vợ chồng Trương Trọng Vi. Anh ta dù bỏ quên đường làm quan, nhưng đã có thể kiên cường tự lập, Dương thị rất vui mừng, chủ động nói. “Nghe nói học quán của cháu cách nha môn cũng gần, ta sai người hầu dọn dẹp một gian phòng trống, ba bữa cháu đến đây ăn, buổi tối ngủ ở đây luôn cho tiết kiệm”.

Ở tại chỗ bá mầu và em trai ruột thịt đương nhiên là tốt, Trương Bá Lâm mừng rỡ vội đứng dậy tạ ơn bà, cũng cảm ơn cả Trương Trọng Vi và Lâm Y. Dương thị giữ anh ta lại ăn cơm chiều, cho kiệu đưa về Đông Kinh, rồi thương lượng với Lâm Y nên xếp anh ta vào ở viện nào.

Viện trước có hai thiếp của Trương Đồng ở, viện sau có em dâu là Lâm Y, ần quy củ nhà giàu có, Trương Bá Lâm ở viện nào cũng không thích hợp, nhưng bọn họ tất cả đều từ nông thôn đến, từng ở chung trong một viện nên không thấy có gì sai cả.

Lâm Y nói với Dương thị. “Trong viện của chúng con còn phòng trống, lẽ ra nên để Đại ca ở, nhưng bụng con không biết lúc nào sẽ sinh, hiện tại Đại ca đến ở chỉ sợ không tiện”.

Dương thị gật đầu. “Đúng vậy, chỗ các con có hai gian để không, đến lúc đó một gian làm phòng sinh, một gian cho bà mụ ở, cũng không thể dọn ra. Vậy dọn dẹp đồng sương phòng ở viện của ta cho Đại lang ở đi”.

Lâm Y vâng lời, phái người đi thu dọn, rồi nàng quay về viện sau, mở ra căn phòng ở phía tây nay đã sung làm kho, lấy chăn đệm mới tinh cho người hầu trai, lại dặn thím Dương sắp tới trong nhà có thêm người ăn cơm, mỗi ngày nấu nướng nhớ tăng thêm lượng.

Rất nhanh, học quán của Trương Bá Lâm mở cửa, hai mươi mấy đệ tử ngồi ngay ngắn, bàn ghế mới tinh trông rất là đẹp mắt. Lại qua mấy ngày, chẳng những thu được học phí, còn nhận được hai mươi văn tiền trà nước, chắc là cha mẹ của đệ tử nể mặt tri huyện, phá lệ hiếu kính. Anh ta cầm tiền về hậu nha, tuy là cao hứng, nhưng nhớ lại chính mình phong quang lúc trước, vẫn có mấy phần chưa sót, miễn cưỡng cười với Trương Trọng Vi. “Đại ca nhờ phúc của cậu”.

Trương Trọng Vi nói. “Chúng ta huynh đệ ruột thịt, nói vậy làm chi, xa lạ quá”.

Lâm Y vui đùa. “Chẳng lẽ Đại ca thiếu người hầu hạ nên tâm tình không vui? Để em dâu phái người đón Cẩm Thư và Thanh Liên đến được không?”.

Trương Bá Lâm hiểu nàng đang đùa, nhưng vẫn nhanh chóng giải thích. “Nay Đại ca ăn ở nhà các em đã bắn khoản lắm rồi, sao có thể nuôi thêm hai miệng ăn nữa?”.

Lâm Y chẳng qua nói vậy thôi tuy rằng thêm người chi là thêm đôi đũa, Lí Thư cũng ở Tường Phù, cách nhau gần như vậy, vừa vặn có cơ hội tái hợp bọn họ. Nàng có tâm muốn Trương Trọng Vi khuyên Trương Bá Lâm, liền chuẩn bị một bàn tiệc nhỏ cho bọn họ, dẫn người hầu đi nơi khác, chỉ để hai anh em ở lại trong phòng.

Trương Trọng Vi hiểu ý Lâm Y, chính chàng cũng hy vọng vợ chồng Trương Bá Lâm hợp lại. Vì thế rượu quá ba tuần, liền mở miệng khuyên Trương Bá Lâm. “Đại ca, lúc trước Đại tẩu rời nhà, mặc kệ là chủ ý của nhà họ Trương chúng ta hay chủ ý của chính chị ấy cũng là do tình huống cấp bách, nay Đại ca đã rời xa quan trường, sao không đón Đại tẩu về sống an bình như trước?”.

Trương Bá Lâm uống rượu, ngẫm nghĩ tâm sự, cũng không lên tiếng.

Trương Trọng Vi nóng ruột, nói. “Gọi anh đi đón thì anh nói nghèo túng không mặt mũi gặp người ta, nay mở học quán lên rồi, có kế sinh nhai nuôi sống gia đình, sao vẫn không đi? Chờ tới chờ lui, con trai cũng lớn, không nhận anh làm cha, xem anh xử lý như thế nào”.

Câu này đâm trúng nỗi đau của Trương Bá Lâm, anh ta nhớ Lí Thư chứ, nhưng nhiều hơn hết là nhớ con trai, nay Lí Thư chỉ ở cách xa nửa con phố, mấy lần anh ta nhịn không được vụng trộm đi ngang qua, nhìn công thất thần, chi là không dám đi gõ.

Anh ta thờ dài thườn thượt, nói. “Đón về, đón về ở chỗ nào? Trong thành đã chật ních không có chỗ ở, đã vậy còn là đi mượn của Bát nương từ nữa chứ. Nay chính anh cũng ở nhờ nhà của cậu, chẳng lẽ để cô ấy đến ở nhà luôn? Cho dù cậu chấp nhận, bá mầu ở trên thì sao?”.

Lâm Y đứng nghe lén bên chân tường, gấp đến độ chân bình bịch. Tục ngữ nói hiểu vợ đâu ai bằng chồng, sao Trương Bá Lâm lại chẳng hiểu Lí Thư chút nào hết vậy? Tính tình của Lí Thư, chỉ cần anh ta đối đãi thật tâm, không để cô phải chịu ầm ức vô cớ, chẳng lẽ căn nhà cô đang thuê không cho phép anh ta ở sao? Tuổi xuân tươi đẹp chóng tàn, cứ chờ đến chờ đi, mọi người già nua mất, Lâm Y thật thấy không đáng giá cho Lí Thư, buồn bực dậm chân vịn tay Mai Tử về phòng.

Nàng đại khái là sốt ruột động thai khí, tiến vào phòng ngủ liền thấy bụng ản ản đau, mới gọi Mai Tử đi mời bà mồi đến xem có phải bị động thai không. Từ ngày Dương thị mời bà mụ đến nhà, bọn họ liền ở đồng sương phòng viện sau chờ lệnh, giờ phút này nghe gọi, ba bốn người đồng loạt vọt tới nhà chính, hỏi tình huống, sờ sờ bụng, cuối cùng trăm miệng một lời nói. “Không phải động thai khí, là đủ tháng sắp sinh, mau chuẩn bị phòng sinh”.

Lâm Y đã chuẩn bị sẵn tinh thần chờ sinh đứa nhỏ, lúc này nghe bọn họ nói như vậy, nghĩ đến sắp được gặp mặt con mang trong bụng gần mười tháng, hưng phấn liền vượt quá khản trương. Dương thị nghe tin, vội vàng đứng dậy, tự mình dẫn người đến xem xét phòng sinh, cho rằng mọi thứ thoả đáng xong, mới sai hai bà mụ đỡ Lâm Y đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 246: Vinh Thắng Làm Cha Mẹ

Trương Trọng Vi nghe tin đuổi tới, cửa phòng sinh đã đóng chặt, chỉ có thể thỉnh thoảng nghe được tiếng Lâm Y kêu đau, trái tim chàng như thắt lại mỗi khi nghe tiếng nài đau đớn, mấy lần nhìn không được muốn vọt vào, lại bị thím Dương canh cửa ngăn lại.

Qua một lúc, Dương thị tự mình đi ra an ủi chàng. “Tất cả phụ nữ đều phải qua cửa nài, trước mắt tình huống rất tốt, không có vấn đề gì, con cứ đi uống rượu với Đại lang đi, chờ sinh xong ta sẽ phái người đi gọi”.

Uống rượu? Trương Trọng Vi làm gì còn tâm tình, chẳng những không chịu rời đi, ngược lại thừa dịp thím Dương canh gác không để ý, nhào đến bên cửa sổ, hô gào vào bên trong. “Nurong tử, ráng chịu đựng!”.

Lâm Y đang đau đến mồ hôi mồ kê đầy đầu, nghe thấy lời này liền nở nụ cười. Các bà mẹ lại cuống quýt thất thố, ai nấy la lên. “Lấy lư hương chặn cửa sổ lại, phụ nữ sinh con sao lại có đàn ông chen vào”.

Lâm Y rất thích Trương Trọng Vi động viên mình, nhưng không dám đắc tội bà mẹ, nhìn đau nói với Dương thị. “Mẫu thân, mẫu thân nói Đại ca kéo Trọng Vi ra ngoài đi”.

Dương thị cười. “Ta khuyên Nhị lang cũng không chịu nghe, đừng nói chỉ Đại lang, mặc kệ nó đi con”. Nói xong lại quay qua bà mẹ. “Con trai ta lần đầu làm cha, khó tránh khỏi khản trương quá mức, các vị nhiều tha thứ, chờ đứa nhỏ ra đời, tất cả đều có thưởng”.

Lâm Y nghe xong, vừa cảm kích vừa cao hứng, nhưng chưa kịp cười hết ý, con co thắt tiếp theo đã tới, khiến nài đau kinh hô thành tiếng.

Trương Trọng Vi đứng ngoài nghe được, tim như đao cắt, hận không thể chịu đau thay nài. Trương Bá Lâm đi vào sân, khuyên chàng. “Tam nương thuận lợi mà, cậu gấp cái gì, theo anh đi uống rượu thôi”.

Trương Trọng Vi chỉ nhìn chằm chằm trong phòng sinh, không thèm nhìn ca ca, nói. “Lúc Tuấn Hải nhà anh sinh ra, sao không nghe ai nói anh đi uống rượu?”.

Trương Bá Lâm nhớ tới ngày ấy bản thân cũng sốt ruột đến giờ chân ngoài phòng sinh, liền nhìn không được phì cười, khuyên không nổi, đành theo chú em lo lắng vậy.

Lâm Y ở nông thôn làm lụng nhiều, thân thể mạnh khỏe rắn chắc, lại nhiều lực, bởi vậy tuy là thai đầu nhưng vẫn sinh thuận lợi, từ lúc đau bụng đến lúc sinh chưa đầy canh giờ, đã nghe phòng sinh vang lên tiếng trẻ con khóc oe oe vang dội.

Nhiều tiếng la “Sinh rồi, sinh rồi!” kèm theo, Trương Trọng Vi khản trương quá độ, lúc này thả lỏng, cả người như mềm oặt, trượt xuống khỏi tường. May mắn Trương Bá Lâm đứng cạnh vội đỡ chàng lên, cười nói. “Chúc mừng Nhị đệ thắng chức làm cha”.

Trương Trọng Vi đứng thẳng thân mình, lau mồ hôi trên trán, cũng tay bắt mặt mừng. “Chúc mừng ca ca thắng cấp lên làm bá phụ”. Nói xong nhoen miệng cười, liền chạy vào phòng sinh, miệng liên tục kêu. “Nurong tử, nurong tử”.

Các bà mẹ ngăn không được, đành thả chàng đi vào, cúi người xin tiền thưởng, Trương Trọng Vi chỉ tay ra ngoài, bảo bọn họ đi tìm Mai Tử. Chàng đi thẳng đến giường sinh, kêu lên. “Nurong tử, em ổn chứ?”.

Lâm Y mệt cực, cười suy yếu, bảo chàng đi xem em bé trong lòng Dương thị.

Dương thị đưa đứa nhỏ cho chàng ôm, mặt hơi thất vọng, nói. “Là bé gái”.

Trương Trọng Vi sừng sốt, khó trách ban nãy khi chàng vào cửa, bà mẹ chỉ lo đòi tiền thưởng, không thông báo là sinh trai hay gái, hẳn là sợ con gái chộc chàng mất hứng, mất tiền thưởng? Thai đầu con gái ỉ ra nên thất vọng, nhưng chàng nhìn bé con còn nhiều nếp nhăn trong lòng, chỉ cảm thấy tràn đầy vui mừng, miệng há ra cười đến không khép lại được.

Dương thị tuy rằng thất vọng, nhưng vẫn an ủi Lâm Y. “Các con còn trẻ, sẽ sinh được con trai, cứ an tâm ở cữ”. Nói xong đứng dậy, nhường vị trí cho Trương Trọng Vi, bản thân ra ngoài lo liệu nước canh, tiền thưởng.

Trương Trọng Vi ôm con gái, ngồi xuống mép giường, cười. “Tốt thì tốt, chỉ là xấu chút”.

Đứa nhỏ mới sinh tất cả đều giống nhau, làm sao phân biệt được là đẹp hay xấu, Lâm Y buồn cười, nói. “Em còn tưởng chàng không thích”.

Trương Trọng Vi cẩn thận hôn cục cưng bé nhỏ, nói. “Bậy bạ, con gái thân sinh của ta, sao lại không thích”.

Lâm Y hướng ra ngoài bầu môi, nói. “Mẫu thân cũng là người thấu tình đạt lý còn chẳng giấu được thất vọng”.

Trương Trọng Vi an ủi nài. “Bà nội mong đích tôn sốt ruột thôi, khó tránh khỏi, em đừng nghĩ nhiều. Ta thấy con gái rất tốt, một nhà có nữ trăm nhà cầu, tương lai con lớn lên, không biết bao nhiêu người đập phá cửa tới cầu ta đâu”.

Lâm Y bị chàng chọc cười, nói. “Chàng nghĩ cũng quá xa đi, chỉ sợ tới lúc đó chàng lại luyến tiếc”.

Trương Trọng Vi nhớ tới quang cảnh lúc Trương Bát nướng lấy chồng, cũng nói. “Chẳng thể tránh khỏi được, thúc thúc gả Bát nướng từ hai lần, để tâm còn hơn chọn con dâu”.

Lâm Y cẩn thận nhìn, thấy Trương Trọng Vi quả thật hoan hỉ mừng rỡ, hẳn đứa nhỏ này sẽ là bảo bối trong tay cha nó, trái tim nàng khẩn trương thế mới an ổn trở lại, mơ màng ngủ mất.

Dương thị tự mình bùng canh tới, phát hiện Lâm Y và Trương Trọng Vi đầu chạm vào đầu đang ngủ, đứa nhỏ nằm ở giữa. Bà không hiểu sao lại sinh hâm mộ, một chút cảm động, ngay cả Lưu Hà định đánh thức Trương Trọng Vi đều bị bà ngăn lại. Bà ngơ ngác nhìn một lúc, cuối cùng đóng cửa lại cho bọn họ, lui ra ngoài.

Lúc này tuy đã đêm khuya, nhưng bởi vì vừa thêm người, viện sau vẫn đèn đuốc sáng trưng, không ai nghỉ ngơi. Dương thị về phòng, chống tay tiếp tục ngân người. Lưu Văn thấy lạ, lặng lẽ hỏi Lưu Hà. “Đại phu nhân làm sao vậy? Vì Nhị thiếu phu nhân không sinh con trai nên mất hứng?”.

Lưu Hà nói. “Đây là thai đầu, sinh con gái có gì ngạc nhiên đâu, tôi nghĩ không phải”.

Lưu Văn nghe xong, vẫn thấy rất lạ, Lưu Hà cũng không nghĩ ra nguyên nhân khác.

Hai người làm sao hiểu được, Dương thị là đang nhớ tới bản thân khi tuổi trẻ, lúc bà vừa sinh Trương Tam lang, cùng Trương Đồng hai vợ chồng như sống mỗi ngày trong mật ngọt. Là từ lúc nào, vợ chồng bọn họ trở nên tương kính như tân, thiếu đi sự thân thiết gần gũi ban đầu?

Đột nhiên, Tiểu Khẩu từ tiền vào bẩm. “Đại thiếu gia đến”.

Lưu Hà đi vào thông báo, Dương thị tỉnh lại khỏi dòng hồi tưởng, xoa xoa hốc mắt, ra đại sảnh gặp Trương Bá Lâm, khách khí nói. “Hôm nay trong nhà bận rộn, khiến Đại lang cũng thức đêm theo, phòng bếp có trữ rượu, cháu đi uống mấy chén rồi nghỉ tạm đi”.

Trương Bá Lâm lại nói. “Điền thị cả ngày chưa ăn gì, xin bá mẫu mang ít cơm cho cô ấy ăn đi”.

Gian phòng thứ nhất ở đông sương vẫn khoá, làm sao Trương Bá Lâm biết Điền thị ở bên trong, còn biết cô ta chưa ăn cơm? Dương thị sừng sốt, đột nhiên nổi giận, hỏi. “Là nó đứng trong phòng nói ra cho cháu biết?”.

Trương Bá Lâm vội xua. “Không phải, là cháu nghe cách vách có tiếng khóc, liền đi ra hỏi, mới biết cô ấy chưa ăn cơm”.

Dương thị rất muốn quát một câu Điền thị không cần cậu quan tâm, nhưng Trương Bá Lâm đâu biết được Điền thị không tuân thủ phép tắc, trong lòng anh ta chỉ sợ vẫn coi Điền thị là em dâu như ngày xưa. Dương thị nghĩ rằng chuyện này nói ra đúng là mất mặt, không thể để Trương Bá Lâm biết được, vì thế đành cảm tạ anh ta nhắc nhở, gọi Lưu Văn đưa thức ăn đến phòng Điền thị.

Lưu Văn lĩnh mệnh, vào phòng bếp tùy tiện múc hai món thức ăn, bới một chén cơm bỏ vào khay, đưa đến phòng Điền thị. Lúc cô ta vào cửa, Điền thị không hề khóc, mà đang gơ một cây trâm đồng lên đèn soi, nghe tiếng cửa phòng mở, ngẩng đầu thấy là Lưu Hà, vội vàng bỏ vào khăn muốn giấu đi.

Lưu Văn đặt khay lên bàn, bước nhanh tới trước mặt Điền thị, đoạt lấy, bên trong là ba cây trâm đồng đục y hệt nhau, cầm nặng trĩu. Cô ta sờ sờ đầu mình, cầm một cây trâm ngọc lưu ly, liền cười nhìn Điền thị. “Đầu cô chỗ đâu mà cầm ba cây trâm, đưa tôi một cây đi”.

Điền thị hoang mang rối loạn đặt lại, nói. “Là đồ đồng thôi, cô đâu có để mất”.

Lưu Văn thấy cô ta keo kiệt, mất hứng, nhẩn nhẩn nói. “Một tôi hảo tâm đưa cơm tới cho cô, ngay cả cây trâm xấu xí cũng luyến tiếc”.

Điền thị chảy nước mắt, nói. “Cô có người nuôi sống, còn tôi chưa biết sẽ tới đâu, thứ giá trị duy nhất chỉ có ba cây trâm đồng này”. Nói xong rút cây trâm ngọc lưu ly trên đầu xuống đưa cho Lưu Văn, nói. “Đưa cái này cho cô mang, được không?”.

Lưu Văn có cả tráp trâm ngọc lưu ly, đâu có thèm trâm của cô ta, hừ lỗ mũi một tiếng, đứng ở cửa mắng. “Đại thiếu gia thương tiếc cô đói tới khóc, đặc biệt bảo tôi đến đưa cơm cho cô, nhưng mặt cô ban nãy nào có nửa giọt nước mắt, rõ ràng cô nghe thấy Đại thiếu gia đứng ngoài, cố tình giả bộ đáng thương câu dẫn Đại thiếu gia”.

Điền thị cẩn thận, sợ náo động lên bị Dương thị biết, đành phải nén giận, bùng khay đi ăn cơm. Lưu Văn thấy cô ta không nói lại, cảm thấy phiền chán, mới mắng vài câu. “Ăn đi, chỉ biết ăn, nhà chúng ta đều bị cô ăn sập”. Rồi khoá cửa rồi đi.

Lưu Văn về đại sảnh, bẩm báo Dương thị tình hình Điền thị, nói. “Nô tỳ thấy cô ta tốt lắm, không hề giống đói bụng hai bữa, là Đại thiếu gia quá mức nóng lòng”.

Câu này mang hơi hướm ám chỉ, Dương thị trách cứ. “Đại thiếu gia hảo tâm thôi, nguoi chó hồ ngôn loạn ngữ”.

Lưu Văn ầm ức nói. “Lúc nô tỳ vào cửa, chẳng những cô ta không khóc mà còn nhàn hạ ngồi ngắm trâm cài tóc, bộ dạng có gì là đói hoảng đâu?”.

“Thật sao?!”. Dương thị ngồi thẳng dậy.

Lưu Văn liên tục gật đầu, miêu tả tình hình lúc đó. Dương thị nghe xong, tin bảy tám phần, nổi trận lôi đình, kết luận hoặc là Điền thị thật sự vì ăn cơm, cố ý khóc to tiếng khiến Trương Bá Lâm chú ý, hoặc cô ta có mục đích khác.

Dương thị nghiêng chặt răng, hai bàn tay cũng nắm thành quyền, Lư Hà nhìn bà cảm tức, mới an ủi. “Đại phu nhân chớ lo lắng nhiều, Điền thị nhiều lắm chỉ mong được Đại thiếu gia thương hại, ăn ngon một chút, cô ta và Đại thiếu gia lúc trước danh phận là gì, hẳn không dám nghĩ ngu xuẩn, bằng không nước miếng thiên hạ đủ khiến cô ta chết đuối”.

Dương thị là vì Điền thị lúc trước có phốt mới tức giận như vậy, nghe Lư Hà nói xong bà thở phào nhẹ nhõm, nói. “Là ta hồ đồ rồi, cô ta có ngu si tới đâu cũng sẽ không tự đẩy mình vào đường cùng... Ngay cả như vậy, giữ cô ta lại đúng là tai họa, mau thúc giục Thi đại quan nhân mau chóng tìm thương gia Thiêm Bắc kia, chấm dứt chuyện lễ hỏi, tiễn bước cô ta đi nơi khác”.

Lư Hà tuân mệnh, ghi nhớ phân phó, ngày hôm sau sai gia đình đến nhà họ Thi thúc giục, đoạn này không đề cập tới.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Giáng Một Cái Tắt

Trong thành Đông Kinh, Nhị phòng họ Trương nhận được tin Lâm Y sinh con, Phương thị dẫn thím Nhâm đại diện đi. Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi ra cửa nghênh đón họ, đều nghĩ bà ta vì Lâm Y sinh con gái sẽ nói năng ác khẩu, vì thế hai người kèm cặp hai bên bà ta, thi nhau nói lời hay.

Trương Bá Lâm xưng anh ta có thể thuận lợi mở học quán ở Tường Phù, ít nhiều có Trương Trọng Vi và Lâm Y tương trợ, đặc biệt là Lâm Y, lấy tiền hồi môn của mình ra giúp đỡ, em dâu tốt như vậy không biết đi đâu tìm nữa.

Trương Trọng Vi tích cực miêu tả con gái mới sinh đáng yêu cỡ nào, bảo rằng mình yêu con gái nhất, không hề cảm thấy tiếc nuối hay thất vọng gì cả.

Thái độ của Phương thị khác hẳn bọn họ dự kiến, chẳng những không nói nửa câu dè bêu, ngược lại tươi cười đầy mặt. “Con gái tốt lắm, tri kỷ, vợ Trọng Vi ở đâu, thím đi thăm một chút”.

Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi đều cảm thấy kì quái, không biết sao hôm nay Phương thị lại thay đổi lớn như vậy. Trương Bá Lâm theo tới cửa phòng sinh, sau đó giữ Trương Trọng Vi lại, nói nhỏ. “Tính tình mẹ anh chúng ta đều biết, chỉ sợ ban nãy tươi cười là giả bộ, đợi cậu đi vào nhớ thông minh chút, đừng để Tam nương vừa sinh con xong liền tức giận”.

Trương Trọng Vi nhớ kĩ, dẫn Phương thị vào phòng ngủ, cũng không cho bà ta ngồi gần, chỉ đặt ghế cách xa xa giường, mời bà ta ngồi xuống. Phương thị cũng là thật vui mừng, nhất định lại gần xem cháu, tự tay ôm trong chốc lát, lấy từ tay thím Nhâm một cái bọc nhỏ, đưa cho Lâm Y. “Đây là tã lót, thêm vài món đồ sơ sinh, đều là của Trọng Vi lúc nhỏ từng dùng, thím không nỡ bỏ, vẫn mang theo vào kinh, bây giờ có công dụng”.

Lâm Y thấy bà ta thái độ hoà ái, không dám tin, nhìn qua Trương Trọng Vi một cái mới nhận lấy bọc tã, ngồi trên giường cúi người cảm ơn bà ta.

Dương thị nghe nói Phương thị đến viện sau, sợ bà ta gây phiền toái cho Lâm Y, vội sai Lư Hà đến, mời bà ta đi dùng trà. Phương thị nói thầm. “Cháu gái ruột của tôi cũng không để tôi nhìn thêm một chút”. Bà ta một bụng không muốn rời đi, bất đắc dĩ thiếu nợ tiền Dương thị, đành phải theo Lư Hà đi.

Bà ta vừa rời khỏi, Lâm Y liền hỏi Trương Trọng Vi, giấu không được kinh ngạc. “Thím bị làm sao vậy? Chẳng lẽ thím thật sự thích cháu gái hơn? Sao lúc trước em không nhận ra?”.

Trương Trọng Vi giải đầu, nói. “Ta cũng chẳng hiểu gì, hôm nay vừa vào cửa thím đã tươi cười, xem ra thật sự nhiệt tình”.

Lâm Y ôm đứa nhỏ, hôn một cái thật kêu, cười nói. “Con gái chúng ta là ngôi sao may mắn mà”. Động tác hơi mạnh, đứa nhỏ tỉnh giấc khóc náo, Trương Trọng Vi vội vàng ôm, vỗ vỗ lưng dỗ dành, còn không quên quay qua trừng mắt Lâm Y, khiến nàng ghen tị với con một hồi.

Phương thị ngồi ở chỗ Dương thị chưa đầy một khắc liền cảm thấy cả người mất tự nhiên, liền dối xưng trong nhà có việc, cáo từ đi ra. Thím Nhâm đỡ bà ta ra cửa viện, lặng lẽ hỏi. “Nhị phu nhân, Nhị thiếu phu nhân sinh con gái, phu nhân thật thích hả?”.

Phương thị nói. “Vợ Trọng Vi nhìn thành thật nhưng khó đối phó hơn vợ trước của Bá Lâm nhiều, lần trước ta đến, cô ta đột nhiên dối tính, còn biết bỏ tiền riêng cho ta xài, nếu bây giờ sinh con trai, lên mặt nữa, chẳng phải lại quay về lúc trước? Ta thấy cô ta sinh con gái tốt hơn, từ nay về sau phải xuống thấp thái độ, chớ ta kêu Trọng Vi nạp thêm vài thiếp, sinh mấy đứa con trai, cô ta liền không ngóc đầu lên được”.

Thím Nhâm liền khen diệu kế, nịnh Phương thị từ bắc vô nam, lại nhắc nhở bà ta. “Nói suông không bằng làm ngay, sao hôm nay Nhị phu nhân không nói với Nhị thiếu gia luôn?”.

Phương thị nghe xong câu này, tâm tư quả thật rục rịch, thầm nghĩ Lâm Y ít nhất phải ở cử một tháng nữa, không thể hầu hạ Trương Trọng Vi, lúc này khuyên chàng nạp thiếp đúng là thời cơ tốt. Bà ta ngẫm nghĩ, trên mặt tươi như cây bông, vẫy vẫy tay cho thím Nhâm đi. “Bà đi tìm Nhị thiếu gia, nói ta đứng ngoài cửa chờ”.

Thím Nhâm mừng thầm, vội vàng ra viện sau tìm Trương Trọng Vi. Trong lòng bà ta có tính toán riêng, mắt thấy Nhị phòng suy bại, Đại phòng thắng tiến, bà ta đi theo Phương thị không thể hưởng phúc, không bằng thay đổi chủ nhân, đầu quân vào Đại phòng. Bà ta bước vào sân, nhìn thím Dương mặc

quần áo vải vóc tốt, trên đầu cắm trâm, liếc mắt liền nhận ra cuộc sống sung túc, vì thế hăm mộ cực kì, càng kiên định ý tưởng chen vào Đại phòng.

Bởi vì ý định đó, bà ta lên kế hoạch đi tìm Lâm Y trước, lại gọi Trương Trọng Vi sau, nhưng chờ bà ta vào phòng mới phát hiện cả hai đang ở cùng một chỗ, đành phải nháy mắt ra hiệu với Lâm Y. Lâm Y thấy buồn cười, liền nói với Trương Trọng Vi. “Chàng mà không đi ra ngoài, chắc mi mất thím Nhâm sụp xuống đất luôn quá”.

Trương Trọng Vi cười lớn ra khỏi phòng, thím Nhâm tỏ ra xấu hổ, nói. “Nhị thiếu phu nhân, tôi hảo tâm đến báo tin cho thiếu phu nhân, chỉ là sự tình liên quan tới Nhị thiếu gia, mới cần thiếu gia tạm lánh mặt”.

Lâm Y ôm con, cũng không nhìn bà ta, lơ đãng nói. “Có gì cần nói thì nói hết đi”.

Thím Nhâm kể cho nàng kế hoạch của Phương thị, tăng thêm phần căng thẳng. “Nhị thiếu phu nhân, thiếu phu nhân đừng ngại tôi nói khó nghe, phụ nữ chúng ta, một khi đã gả về nhà chồng, nếu muốn đứng vững bước chân, thứ nhất phải có nhà mẹ đẻ hậu thuẫn, thứ hai phải có con trai. Hai thứ thiếu phu nhân đều không có, nay Nhị phu nhân định giật dây Nhị thiếu gia nấp thiếp, một khi người mới vào cười, làm gì còn chỗ cho Nhị thiếu phu nhân nói chuyện?”.

Lâm Y không cho là đúng, nhưng không thể không thừa nhận, xem hoàn cảnh Đại Tổng bây giờ, thím Nhâm quả thật nói đúng chân lý. Nàng liếc mắt quét qua thần sắc thím Nhâm, chậm chạp hỏi. “Vậy theo bà thấy, ta nên làm cái gì bây giờ?”.

Thím Nhâm đang chờ câu này, cười nói. “Không phải tôi khoe khoang, Nhị phu nhân tin tưởng nhất là tôi, Nhị thiếu phu nhân chỉ cần đòi tôi về Đại phòng, để tôi ngày ngày góp lời với Nhị phu nhân, nhất định khiến Nhị phu nhân thay đổi chủ ý”.

Thì ra mục đích nằm ở đây, Lâm Y hừ một tiếng, mọi sự đau khổ nàng phải chịu mười chuyện hết tám là do thím Nhâm bày ra, đòi bà ta về Đại phòng? Nằm mơ tưởng bở. Trong lòng nàng hận, trên mặt vẫn tỉnh như không, cười nói. “Bà chỉ điem góp lời với Nhị phu nhân, ở Nhị phòng chẳng phải tiện hơn sao? Cần gì phải đến Đại phòng?”.

“Tôi... Tôi...”. Thím Nhâm không bịa ra được có nào, đành phải nói. “Tôi thấy chỗ Nhị thiếu phu nhân thiếu nhân thủ, lại đây giúp đỡ hỗ trợ, tôi coi như là kì cựu ở nhà họ Trương, đáng tin cậy hơn những người mới”.

Lâm Y quả quyết cự tuyệt. “Nhà tri huyện thiếu ai cũng không bằng Nhị phòng thiếu bà”.

Thím Nhâm còn muốn nói tiếp, Lâm Y liền chặn đứng. “Đại phòng chúng ta không mở cửa đón chào bà, đừng si tâm vọng tưởng nữa. Bà cũng chớ vì oán ta mà tới chỗ Nhị phu nhân bàn lộng thị phi, chọc giận ta, lời hôm nay bà nói sẽ rơi vào tai Nhị phu nhân”.

Thím Nhâm không ngờ Lâm Y sinh con gái xong lại mạnh mẽ như vậy, sợ rụt cổ, nói. “Tục ngữ có câu sự thật mất lòng, Nhị thiếu phu nhân không nghe tôi khuyên, ngày đau khổ còn nằm phía sau”.

Lâm Y cười lạnh. “Thân phận như bà, có những câu chớ nên thốt ra khỏi miệng, bằng không sẽ là ngổ nghịch”.

Thanh Mai bùng canh gà đi vào, nghe được hai chữ cuối, la lên. “Ngổ nghịch? Ai dám ngổ nghịch?”. Gặp trong phòng ngoại trừ Lâm Y chỉ có thím Nhâm, mới chỉ vào bà ta, hỏi. “Nhị thiếu phu nhân, là bà này nói năng lỗ mãng va chạm thiếu phu nhân?”.

Lâm Y chọn nha hoàn là đúc theo khuôn Thanh Miêu, hiểu được cô cũng là tính tình nóng nảy, liền gật đầu.

Nếu đổi là Thanh Miêu đã xông lên đòi đánh, nhưng Thanh Mai lạnh lợi mưu trí, chỉ vào thím Nhâm. “Bà chọc Nhị thiếu phu nhân tức giận, còn không mau theo tôi ra ngoài, ngồi đây chờ bị đánh hả?”.

Thím Nhâm nghe thấy, còn tưởng là giải vây cho mình, vui vẻ theo Thanh Mai đi ra ngoài. Không ngờ vừa bước chân ra, đã bị Thanh Mai giáng cho một cái tát thật mạnh lên mặt, tiếp theo là một tràng mắng. “Người đang nằm ở đó là phu nhân tri huyện, bà có mấy cái đầu mà dám đến giường oai? Thẻ diện của Nhị phu nhân đều bị bà làm mất sạch sẽ”.

Thím Nhâm đang muốn đưa Phương thị ra hù dọa, đã bị câu sau chặn miệng, rất khó chịu. Bà ta ý vào Phương thị tin tưởng, luôn ngang ngược trong nhóm người hầu, không ngờ hôm nay gặp phải địch thủ, vừa tức vừa giận, muốn đi ra tìm viện binh, lại nhớ có chuyện đứng đắn cần làm, vì vậy nén giận đi tìm Trương Trọng Vi trước.

Thanh Mai về phòng, bùng canh gà dứt cho Lâm Y uống, nói. “Ban này nô tỳ lỗ mãng, xin Nhị thiếu phu nhân trách phạt”.

Lâm Y nhớ tới những việc trước giờ thím Nhâm hại nàng, chỉ hận cái tát chưa đủ mạnh, cắn răng nói. “Lần tới nhớ đánh thêm một cái”.

Thím Nhâm ra sân tìm được Trương Trọng Vi, nhìn bốn bề vắng lặng liền sáp lại gần nói. “Nhị thiếu gia, Nhị phu nhân có việc cần thương lượng với thiếu gia, đang ở cửa viện chờ”.

Trương Trọng Vi sững sốt. “Ban này bà nói chuyện với Nhị thiếu phu nhân cũng là ý của Nhị phu nhân?”.

Thím Nhâm cuống quýt xua tay. “Không phải, không phải, là tôi nhớ nhưng Nhị thiếu phu nhân, có ý đến vấn an”.

Quan hệ của bà ta và Lâm Y như thế nào, Trương Trọng Vi rất rõ, không hề tin tưởng, nhưng muốn biết tình hình thực tế thì hỏi Lâm Y là rõ, vì vậy chàng không cố gắng giấu, đi hướng bên ngoài. “Thím tìm ta có việc gì?”.

Thím Nhâm hôm nay càng nói càng sai, đã hận không thể tự quăng cho mình thêm mấy cái tát, nghe vậy vợ nói. “Tôi không biết, Nhị thiếu gia hỏi Nhị phu nhân đi”.

Bọn họ ra ngoài viện, Phương thị đã đợi nóng ruột, trước hung hăng mắng thím Nhâm một trận, lại đề cập với Trương Trọng Vi chuyện nạp thiếp, nói. “Trọng Vi, vì sao Đại phòng phải nhận con về thừa tự? Không phải là vì mong con kế thừa hương khói cho nhà bọn họ hay sao? Nay vợ con kém cỏi không sinh được con trai, chẳng biết Đại phu nhân sẽ suy nghĩ về con như thế nào đâu, nói không chừng còn trưng sắc mặt ra cho con nhìn”.

Trương Trọng Vi kiên nhẫn nói. “Thím, cháu mới hai mươi tuổi, đời còn dài lắm, sao lại không sinh được con trai?”.

Phương thị vợ vàng nói tiếp. “Số mạng con đương nhiên có con trai, nghe thím, mau nạp một phòng thiếp để thêm con trai”.

Trương Trọng Vi vợ la lên. “Nương tử cháu cũng sinh được con trai vậy, sao phải nạp thiếp?”. Trước kia chẳng không muốn nạp thiếp là vì Lâm Y không cho, hiện tại không muốn là vì đã gặp qua quá nhiều nhà có cảnh thế thiếp gả bay chó sữa, thật tình nghĩ đến cuộc sống một vợ một chồng, bởi vậy nói ra phá lệ vang dội.

Phương thị thấy chàng bảo vệ vợ khắp nơi khắp chốn, rất là buồn bực, nhưng lại nói. “Vợ anh rốt cuộc có gì tốt mà khiến anh che chở nó tới vậy? Tôi thấy anh là bị đàn áp quen rồi mới không dám làm chủ việc gì cho mình cả. Anh không muốn nạp thiếp cũng được, vậy nhận con trai của Đại ca anh làm thừa tự đi”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 248: Những Giọt Nước Mắt

Trương Trọng Vi sống đến hơn hai mươi năm, tự nhận tổn thương lớn nhất cuộc đời này là bị cho đi làm con thừa tự. Tuy nói thân là con phải phục tùng mệnh lệnh cha mẹ vô điều kiện, nhưng chuyện Trương Lương và Phương thị ngay cả một câu nói cũng không liên đẩy chàng qua Đại phòng đến nay vẫn khiến chàng canh cánh trong lòng. Từ lúc ấy về sau, có hai việc chàng cương quyết sẽ không bao giờ làm, thứ nhất là không cho con mình đi thừa tự người khác, thứ hai là không nhận con người khác làm thừa tự cho mình.

Lúc này Phương thị bắt chàng nhận con của Trương Bá Lâm về thừa tự, coi như chạm vào tối kỵ của chàng, khiến chàng quên cả hiếu đạo, cũng quên kính cần nghe theo, nổi giận bùng bùng nói. “Cháu và nương tử đều còn trẻ, lại mới là con đầu lòng, thím liền khẩn cấp bắt cháu nhận con thừa tự? Trên đời này không biết bao nhiêu người cả đời không con, cho dù chúng cháu sinh không ra con trai, cũng tuyệt không nhận con người khác về thừa tự”.

Phương thị lần đầu gặp bộ dáng Trương Trọng Vi tức giận, nhất thời ngây ra, thím Nhâm cũng bị dọa không nhẹ, trốn ra sau cây cổ thụ. Trương Trọng Vi nói xong, nhận ra thái độ của mình không đúng, nhưng vì chàng quá mức tức giận, bởi vậy cũng không muốn xin lỗi Phương thị, mà phát tay áo đi về hướng trong viện.

Phương thị cảm thấy bà ta bị ám ức ghê gớm, đứng ở cửa viện rơi nước mắt. Thím Nhâm gặp Trương Trọng Vi đi rồi mới lách mình đi ra, vừa lau nước mắt cho Phương thị, vừa khuyên nhủ. “Nhị phu nhân chớ thương tâm, cũng đừng trách Nhị thiếu gia làm gì, thiếu gia còn trẻ, nhận con thừa tự quả thực sớm quá, Nhị phu nhân vẫn giữ ý tưởng nạp thiếp cho thiếu gia thì hơn, sinh con ruột mới tốt”.

Phương thị chỉ vào bóng dáng Trương Trọng Vi, khóc mếu. “Vừa rồi bà có nghe thấy không? Ta nói một câu nó cãi một câu, cuối cùng còn nạt nộ ta, đứa con này thật là nuôi không rồi”.

Thím Nhâm cười. “Nhị phu nhân, tính tình đàn ông phu nhân còn không hiểu sao? Đều thì không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm, trộm không bằng cho không, Nhị thiếu gia sống chết không chịu nạp thiếp là vì thiếu gia chưa trải nghiệm được lạc thú trong đó, chỉ cần phu nhân tặng một đứa cho thiếu gia, bảo đảm qua mấy ngày muốn tách ra cũng không được”.

Phương thị nghe xong, nước mắt rơi càng nhiều, nói. “Sao ta lại không hiểu đạo lý đó, nhưng trong nhà mấy miệng ăn còn chưa nuôi nổi, tiền đâu ra mua thiếp? Chẳng lẽ bán bà đi?”. Bà ta nhắc tới chữ “bán”, đột nhiên nảy ra ý định. “Hay là bán Tiểu Truy tử đi, được tiền, không trả nợ vợ, chọn một đứa xinh xắn đáng yêu đưa tới cho Trọng Vi”.

Thím Nhâm ngày thường được không ít món lợi nhỏ từ Tiểu Truy tử, nếu bán cô ta đi mất, sau này thiếu hụt thu vào thì sao? Vì thế vợ khuyên Phương thị, xưng rằng bán Tiểu Truy tử sẽ chọc Trương Lương tức giận, cũng nhắc nhở Phương thị nhớ tới nắm đầm và tát tai của Trương Lương, còn có ghê đầu, không thể chọc giận ông ta. Bà ta nửa khuyên nửa dọa, kéo Phương thị về nhà, không có tiền mướn kiệu, chỉ có thể cước bộ về.

Trương Trọng Vi về phòng vẫn còn buồn bực, gọi người châm trà, uống ực ba chén mới miễn cưỡng xoa dịu con tức. Lâm Y ngạc nhiên hỏi. “Ai dám chọc tri huyện đại nhân tức giận?”.

Trương Trọng Vi cười khổ, kể chuyện Phương thị ép chàng nhận con trai của Trương Bá Lâm về thừa tự cho nàng nghe. Lâm Y vỗ về bé con trong lòng, nói. “Em còn tưởng khuyên chàng nạp thiếp chứ, sao lại biến thành nhận con thừa tự?”.

Lúc này đến phiên Trương Trọng Vi khó hiểu. “Đúng là nói chuyện nạp thiếp, sao em biết?”.

Lâm Y thuật lại thím Nhâm muốn đổi chủ, bị Thanh Mai đánh một tát, nói. “Nhiều năm như vậy, thím Nhâm vẫn không hề thay đổi, gặp ai có tiền liền nghĩ quàng lên, em đánh bà ta một tát còn không biết bà ta sẽ đặt điều em với thím như thế nào”.

Trương Trọng Vi và thím Nhâm sống chung dưới mái hiên mấy chục năm, quá hiểu con người bà ta, mới nói nửa như vui đùa nửa như an ủi. “Người như bà ta em còn không rõ sao, cho dù em không đánh bà ta cũng nói huyền thuyên rồi, không cần bận tâm”.

Lâm Y bị chàng chọc cười rộ lên, cố ý trêu ngược lại, nói. “Để em đoán thử nhé, nhìn chàng tức giận như vậy, hẳn là chuyện nhận con thừa tự đã bị chàng từ chối, nếu từ chối chuyện này thì là đồng ý chuyện kia? Không biết Trương tri huyện nhìn trúng cô gái nhà nào?”.

Trương Trọng Vi đi qua đẩy nạng một cái, ngồi xuống bên cạnh, ôm lấy con gái, mắt húng nói. “Ta đang phiền muộn đây, em còn có tâm trạng đùa”.

Lâm Y nheo, ban này chẳng phải chàng vừa đùa trước sao? Thật là, chỉ cho phép quan binh phóng hoả, không cho dân chúng đốt đèn.

Trương Trọng Vi vuốt khuôn mặt con vẫn còn nhiều nếp nhăn, nói với Lâm Y. “Chuyện nhận con thừa tự, cả chuyện nạp thiếp nữa, ta đều gạt đi, còn nổi nóng quát thím”.

Tính tình Trương Trọng Vi như vậy mà phát giận quả thật hiếm lạ, huống chi còn là phát giận với Phương thị. Lâm Y kinh ngạc.

Trương Trọng Vi thấy nạng ngạc nhiên, cười khỏ nói. “Ta cũng đâu ngờ được là vậy”.

Rốt cuộc vẫn là vợ chồng thanh mai trúc mã, Lâm Y hiểu tâm sự của chàng ít nhiều, bất ngờ qua đi, liền nhẹ giọng hỏi. “Nếu lúc trước cho chàng lựa chọn, chàng nhất định không chấp nhận làm con thừa tự đâu đúng không?”.

Ngoài dự đoán của Lâm Y, Trương Trọng Vi lắc đầu, nói. “Ta vẫn chọn đi làm con thừa tự, ta không phải người vô tình vô nghĩa, Đại bá không có hậu, ta làm con của Đại bá là nên, chỉ là ta... chỉ là...”.

Lâm Y nhẹ giọng nói tiếp. “Là hy vọng thúc thúc và thím nói cho chàng biết trước một tiếng?”.

Trương Trọng Vi gật đầu, một tay ôm con thơ còn nằm trong tã lót, một tay vòng qua eo Lâm Y, vùi đầu vào hõm vai nàng. Một lát sau, Lâm Y cảm giác được một giọt nước lạnh lẽo chảy qua nơi đó, xoa lưng chàng, nhẹ nhẹ vỗ về.

Phương thị đi xong, rất lâu không thấy tới cửa nháo, không rõ là bị Trương Trọng Vi làm thương tâm hay đang cân nhắc chuyện mua thiếp. Vợ chồng Lâm Y không muốn nạp thiếp, mẹ chồng đứng đắn cũng duy trì, bởi vậy căn bản không coi Phương thị âm mưu gì, cứ theo lẽ thường sống cuộc sống của bọn họ.

Ngày một ngày trôi qua, Lâm Y càng cảm thấy bản thân không có kinh nghiệm nuôi con, sữa cũng đứt quãng, tuy có thím Dương hỗ trợ nhưng vẫn luống cuống tay chân, vì thế thương lượng với Dương thị, quyết định thuê một bà vú tới nhà. Vì thế tặng tiền thưởng cho người môi giới, mong tìm kiếm bà vú thành thật tin cậy, có kinh nghiệm, sữa cũng nhiều.

Vận khí thật tốt, vừa vận người môi giới đang có một người để đề cử, tức phụ họ Hoa, trong nhà có ba con trai, hai vợ chồng nuôi không nổi, vì thế nhân đứa nhỏ nhất còn chưa đầy tháng, chị này liền ngắt sữa, thừa dịp sữa còn nhiều, ra ngoài làm vú nuôi cho người ta.

Hoa tẩu tử trong nhà có gánh nặng, nhưng trời sinh tính tình lạc quan, cả ngày vui tươi hơn hờ, cảm thấy chỉ cần chịu khó, nhất định cuộc đời không bạc đãi chén cơm của chị. Lâm Y thích tính tình chị, hỏi đáp vài câu, trả lời mạch lạc rõ ràng, bảo chị ta ôm bé cho bú, tư thế chính xác, động tác thành thạo, vì thế liền vỗ bàn, quyết định giữ Hoa tẩu tử lại, giao hẹn mỗi tháng trả hai quan tiền, bao ăn ở, cách mười ngày cho nghỉ về nhà một lần, mỗi quý tặng một bộ đồ mới, nếu làm tốt sẽ thưởng thêm.

Tường Phù đất đỏ không bằng Đông Kinh, Hoa tẩu tử vô cùng vừa lòng đãi ngộ, ấn dấu tay ngay tại chỗ luôn. Có Hoa tẩu tử, Lâm Y thoải mái hơn nhiều, an tâm ở cữ.

Đào mất một tháng trôi qua, trong khoảng thời gian này, Hoa tẩu tử vì em bé còn nhỏ, chủ động bỏ qua không về nhà nghỉ, chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ, được mọi người trong nhà họ Trương khen ngợi. Sang đầu tháng, việc thứ nhất Lâm Y làm chính là tặng cho Hoa tẩu tử một trăm văn tiền công, Hoa tẩu tử nhận tiền, nghĩ đến cải thiện được thức ăn cho con mình ở nhà, trong lòng rất là cảm kích, về sau càng tận tâm chăm em bé hơn.

Hôm nay đầy tháng, Trương Trọng Vi thận trọng hơn bình thường, mời thầy bói đoán mạng cho con, lại lật xem hoàng lịch, định ra đại danh cho con là Trương Ngũ, ẩn theo thứ tự thân mật gọi là Đại nương. Lâm Y kiếp trước tên cũng có một chữ “Ngũ”, nghe xong cảm giác phá lệ êm tai, bởi vậy hài lòng lắm. Nhưng cái tên “Đại nương” này, tuy nàng biết cách gọi như vậy là thói quen ở Đại Tổng, nhưng nghe vẫn không được tự nhiên, nàng hỏi Trương Trọng Vi. “Có thể đổi tên khác để gọi được không?”.

Trương Trọng Vi không chút do dự nói. “Được, có thể gọi là Đại tử”.

Lâm Y ôm trán ngã xuống giường, Trương Trọng Vi hoảng lên vội chạy đến ôm nàng. “Nương tử, em làm sao vậy?”.

Lâm Y rên rỉ. “Trọng Vi, không biết tại sao em vừa nghe hai cái tên này, đầu liền choáng váng, chẳng lẽ là khác? Chàng sửa tên khác được không?”.

Tên con khác mẹ? Lần đầu tiên Trương Trọng Vi nghe được, cảm thấy mới lạ ghê, nhưng nghĩ sửa cách xưng hô cũng chẳng phải chuyện gì to tát, liền

ngồi, nói. “Vậy đặt nhũ danh được không?”.

Lâm Y liên tục gật đầu tán thưởng, vì thế vợ chồng lại lật sách xem lịch, bịt mắt chỉ tay vân vân, rồi ren một lúc, cuối cùng quyết định lấy theo tên hoa, gọi là Ngọc Lan.

Hôm bày tiệc đầy tháng, ngoại trừ những nhà thân thiết trong thành Đông Kinh, ở huyện Tường Phù, rất nhiều quan viên và vợ đến chúc mừng, ngay cả Âu Dương tham chính cũng tham dự, dẫn theo phu nhân tham chính đích thân tới sau huyện nha Tường Phù. Khách vắng lại cũng có, hậu nha chật ních, bắt buộc phải bắt chước Nhị phòng, mời khách nam ra từ lâu ngồi, để không gian cho nữ quyền.

Tập tục quan trọng nhất trong tiệc đầy tháng là tắm em bé. Các tân khách hội tụ trong sảnh, bỏ vào thau bạc nước thơm, hương liệu, dùng lụa màu quấn quanh thau, trước hết mời phu nhân tham chính thân phận cao nhất dùng trăm quây nước, sau đó lần lượt khách khứa ném tiền vào thau, gọi là thêm bòn.

Phụ tá của Trương Trọng Vi, hoặc người có suy nghĩ thông qua Lâm Y để nhỉnh bộ phu nhân tham chính đều bốc rất nhiều tiền bỏ vào thau, thậm chí có cả đỉnh bạc, khiến Lâm Y kinh ngạc không thôi.

Dương thị nhỏ giọng nói với nàng. “Đây là tập tục, không bị coi là dốt nát”. Lâm Y liền yên tâm thoải mái, đợi chấm dứt xong, sai Thanh Mai và Tiểu Khẩu từ bùng ra phía sau đếm.

Tiệc đầy tháng kéo dài cả một ngày, ngày hôm sau mời Nhị phòng đến ăn bữa cơm thân mật, Lâm Y mệt không đứng nổi, ngày thứ ba đang chuẩn bị nghỉ ngơi cả ngày, Lưu Hà sang báo tin, xưng rằng vợ chồng Thi Côn dẫn thương gia Thiêm Bắc đến muốn đổi chất với Điền thị, Dương thị mời nàng sang cùng nghe.

Bởi vì Thiêm Bắc và Tường Phù cách nhau quá xa, chuyện đã kéo dài tận hai tháng, Lâm Y cũng muốn biết kể quả, vì thế không màng mệt nhọc, từ Thanh Mai đỡ tay, ra đại sảnh phía trước.

Trước khi xuyên qua, tên của Lâm Y là Khương Ngữ nha các bạn :)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 249: Ba Bên Đổi Chất

Một nhóm nha hoàn và người hầu lạ mắt đứng tràn bên ngoài phòng, hẳn là do thương gia Thiêm Bắc mang đến, đường xá xa xôi như vậy còn dẫn theo nhiều người, xem ra Thanh Miêu không nói sai, nhà ông ta không phải người không có tiền. Trong phòng, Dương thị ngồi ngay ngắn trên ghế chủ, Trương Trọng Vi ngồi bên tay trái, tay phải là vợ chồng Thi Côn, đối diện là một người đàn ông xa lạ đang đứng, ước chừng xấp xỉ bốn mươi tuổi, nhất định là thương gia Thiêm Bắc họ. Mặc dù Dương thị lộ mặt, nhưng không ngăn cách bình phong ở giữa, đại khái là hôm nay tình hình đặc thù, cần đổi chất đôi bên, thế nên vứt bỏ quy củ.

Lúc Lâm Y vào cửa, thương gia Thiêm Bắc đang biện giải, khẳng khái ông ta chưa bao giờ thấy Điền thị mang theo tiền lễ hỏi gì cả. Dương thị thấy Lâm Y đi vào liền chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh Trương Trọng Vi, ý bảo nàng ngồi xuống, lại phân phó Lưu Hà. “Người đã đồng ý, đi gọi Điền thị tới đây”.

Lưu Hà lĩnh mệnh đi, mở khoá gian phòng thứ nhất ở đông sương, dẫn Điền thị ra đại sảnh. Thương gia Thiêm Bắc vừa gặp mặt Điền thị, liền chửi ầm lên. “Tiện phụ, rương đồ người dẫn theo tới nhà ta, ta còn chưa liếc mắt qua nữa, tiền của người tròn méo ra sao cũng không biết, sao lại nói ta đoạt đi?”.

Điền thị kinh hoàng, nhanh chóng nhìn lướt khắp phòng, hỏi. “Đại quan nhân, phu nhân không tới?”.

Thương gia Thiêm Bắc sừng sốt, trả lời. “Đường xá xa xôi, chưa từng đi theo”.

Điền thị lập tức trấn định, nói. “Đại quan nhân, thiếp không nói đại quan nhân đoạt tiền lễ hỏi, là trước khi thiếp đi, phu nhân đoạt mất”.

Thương gia Thiêm Bắc trách mắng. “Nói vậy, nương tử ta chường quản khổ phòng, chẳng thiếu thốn gì, sao lại tham mấy xu lễ hỏi của người? Hơn nữa nương tử ta không phải người như vậy”.

Điền thị bị ăn giáo huấn, khóc kể. “Đại quan nhân, quả thật là phu nhân cầm đi mất”.

Thương gia Thiêm Bắc tức giận đến giờ chân, vừa mắng vừa chửi, Điền thị khóc nức nở liên hồi.

Dương thị im lặng xem xong, lên tiếng. “Nơi này không phải nhà bình thường, là hậu nha tri huyện, các người còn muốn ồn ào tới khi nào?”.

Thương gia Thiêm Bắc rùng mình, tỉnh táo lại hành lễ bồi tội, xưng mình bị oan uổng, nhất thời hấp tấp mới quên mất hành xử theo trường hợp.

Dương thị bùng trà lên, trấn định như thường nhấp một ngụm, hỏi Lâm Y. “Con dâu, con xem chuyện này nên xử lý như thế nào?”.

Lâm Y cúi người đáp. “Dễ thôi mẩu thân, nếu bọn họ ai cũng nói mình đúng, thì lời chứng cứ ra chứng minh, ai có chứng cứ thì là người trong sạch”.

Dương thị gật đầu. “Kể hay”. Lại ngẩng lên nhìn thương gia Thiêm Bắc và Điền thị. “Vậy hai người các người đều tự nói xem mình có bằng chứng gì?”.

Điền thị cầm khăn lau nước mắt, mở miệng nói trước. “Tiền của thiếp là phu nhân đại quan nhân đoạt mất, hiện tại phu nhân không ở đây, không có cách nào đối chất thì biết phải làm sao?”. Cô ta nói xong, lại khóc lớn hơn. “Xem ra oan khuất của thiếp có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nổi”.

Dương thị nghe được nhủ chặt lông mày, nổi giận nói. “Cô muốn khóc, về phòng khóc đủ rồi tới đây”.

Điền thị sợ nhảy dựng, vội rút cổ, ngưng chỉ còn thút thít.

Thương gia Thiêm Bắc ảo não nói. “Là tôi sơ sẩy, sợ nương tử đường xa mệt nhọc, không để cô ấy theo tới, làm sao biết được bây giờ thiếu người làm chứng”.

Thái độ của Điền thị hôm nay thật khác thường, mồm miệng cực kì lạnh lợi, nói. “Đại quan nhân biết rõ bây giờ đến là để đối chất tiền lễ hỏi nhưng không đưa phu nhân theo là có vì sao? Thứ cho thiếp nói thẳng, chỉ sợ ngài là chột dạ, cố ý không dẫn theo”.

Thương gia Thiêm Bắc quát “Nói vậy!”, sau đó nói. “Ta làm sao biết người lời nương tử của ta vào, còn tưởng rằng chỉ liên quan đến ta”. Ông ta nói như vậy, nhưng việc này rốt cuộc vẫn do bên ông ta thiếu người làm chứng mới trở nên thật giả khó phân biệt được, nếu ông ta không xuất ra được chứng cứ xác thực, chỉ sợ Dương thị sẽ buộc ông ta bỏ tiền lễ hỏi, tệ hơn có thể bị kiện.

Bây giờ Điền thị đã lau khô nước mắt, nhưng không dám ngồi xuống, chỉ đứng bên cạnh thương gia Thiêm Bắc. Ông này nghiêng người, ánh mắt quét từ trên xuống dưới Điền thị, giống như muốn ăn thịt cô ta. Điền thị bị trừng sợ, lùi ra sau từng bước, sắp đụng phải cột, đột nhiên ông ta sấn lên trước, bắt lấy cổ tay cô ta, chỉ vào quần áo trên người cô ta, hỏi. “Trước khi người đi, ta cố ý đặt làm cho người hai bộ quần áo mới, nhưng hôm nay vì sao người chỉ mặc áo ngắn tay, trang phục như đũa nỏ tỳ?”.

Điền thị thất kinh hồn vía, đầu óc bắt đầu loạn, căn bản không biết trả lời như thế nào. Dương thị nghe vậy rất mất hứng, chẳng lẽ thương gia Thiêm Bắc nghi ngờ nhà họ Trương tước đoạt quần áo mới của Điền thị? Nghĩ nhà họ Trương ham tiền mới cố tình lừa gạt lễ hỏi của ông ta chắc?

Trương Trọng Vi và Lâm Y cũng nghĩ tương tự, sắc mặt đều trầm xuống.

Dương thị gắng giọng. “Lúc cô ta về nhà họ Trương trên người mặc đúng bộ trang phục đó, nhà họ Trương chúng ta là nhà quan lại, chẳng lẽ thêm thường hai bộ đồ mới của cô ta?”.

Lâm Y chỉ vào Thanh Miêu ngồi đối diện, nói. “Ngày ấy Lâm phu nhân đưa trả Điền thị về, cô ấy có thể làm chứng”.

Thanh Miêu vội nói. “Lúc Điền thị về đây, quả thật là mặc bộ đồ này”.

Thương gia Thiêm Bắc càng trở nên nghi hoặc, hỏi Điền thị. “Vậy hai bộ quần áo mới ta may cho người đâu mất rồi?”.

Thương gia Thiêm Bắc là bạn hữu của Thi Côn, Thanh Miêu vốn tin tưởng ông ta, nhưng nghe xong cũng có chút dao động, nhìn không được nghi ngờ, hỏi. “Đại quan nhân, nếu quả thực anh cầm tiền lễ hỏi, giao ra là được, cũng không phải chuyện gì to tát, cần gì bám lấy chuyện áo quần để đối gạt? Lúc Điền thị lên thuyền nhà chúng tôi đã mặc quần áo nhìn như nô tỳ thế này, dọc đường cũng không thấy thay đổi bộ khác, không biết quần áo mới đại quan nhân nói là ở đâu ra?”.

Thương gia Thiêm Bắc cẩn thận nhớ lại tình hình lúc đó, ông ta vội vã chạy đi, liền để phu nhân đi trước, để lại cho Điền thị một nha hoàn và hai gia đình ở bến tàu chờ tàu cập bến, ông ta nhớ rõ rằng hôm đó Điền thị mặc đồ mới, sao lên thuyền lại biến thành quần áo nha hoàn?

Ông ta trăm câu hỏi không giải thích được, cân nhắc hồi lâu, kết luận Điền thị đã đổi trang phục lúc đang chờ thuyền, nhưng ông ta không hiểu đang êm đẹp vì sao Điền thị phải đổi? Ông ta nói ra nghi vấn, vốn định làm khó Điền thị, không ngờ Điền thị quật ngược lại. “Phu nhân đoạt tiền lễ hỏi của thiếp, thiếp một thân vô xu mới phải bán xiêm y mới may, đổi thành quần áo nha hoàn rửa mặt”.

Thương gia Thiêm Bắc giận sôi lên, dậm chân thỉnh thoảng trong đại sảnh. Điền thị nói trước sau đều có lý, không phải muốn không tin là không tin.

Thanh Miêu đau khổ nói. “Đại quan nhân, uống công tôi nói lời hay thay đại quan nhân trước mặt tỷ tôi, thì ra là tôi nhìn nhầm người”.

Lâm Y vẫn không lên tiếng, bây giờ đột nhiên hỏi. “Điền thị, tự cô mang quần áo đi cầm lấy tiền?”.

Điền thị sững sốt, hỏi đáp. “Không phải, là tiểu nha hoàn theo chờ ở bến tàu giúp mang ra cửa hàng”.

Lâm Y hỏi tiếp. “Thương gia tặng cô hai bộ, một bộ không mặc thì để, còn bộ đang mặc trên người cô cởi ra đem cầm thế nào vậy?”.

Điền thị hiển nhiên không nghĩ tới Lâm Y sẽ chi tiết như vậy, nghĩ kĩ rồi đáp. “Mượn nhà dân gần đó, vào trong đồ”.

Lâm Y lại hỏi tiếp. “Tiểu nha hoàn mang xiêm y của cô vào thành tìm cửa hàng, cầm xong lại mang tiền đi mua một bộ đồ nha hoàn cho cô, cuối cùng quay lại nhà dân, tổng cộng mất bao lâu?”.

Điền thị bắt đầu ấp úng, đáp không được, thương gia Thiểm Bắc nói. “Trong thành kia tôi đã đi qua, từ bến vào thành ít nhất phải một canh giờ”.

Lâm Y gật đầu, tiếp tục hỏi Điền thị. “Một canh giờ đó, cô trần truồng đứng trong nhà dân chờ tiểu nha hoàn về?”.

Điền thị im không nói, chỉ gật gù.

Thì Côn bác bỏ. “Nói láo, thuyền của nhà ta cách đó không xa, chỉ có một chỗ cần sửa mới trì hoãn chút ít nhưng từ lúc rời đi đến lúc tới đón người tuyệt không quá nửa canh giờ. Một canh giờ của người là ở đâu ra?”.

Điền thị đại loạn, cuống quýt nói. “Thiếp, thiếp... Tiểu nha hoàn kia chạy mau, chỉ mất nửa canh giờ”.

Thanh Miêu hỏi thương gia Thiểm Bắc. “Nha hoàn kia ở đâu, hỏi liền biết”.

Thương gia Thiểm Bắc nhăn nhó. “Không dẫn theo”.

Dương thị bực mình nói. “Xa xôi cách trở gọi anh tới đối chất nhưng anh chẳng mang theo nhân chứng nào, rốt cuộc là ý gì đây?”.

Thương gia Thiểm Bắc vội vàng xin lỗi xin phải, lại biện minh thay bản thân. “Lúc tôi vừa đến nhà liền nhận được thư Thì đại quan nhân gửi, chưa kịp trở ra đã chạy ngược lại, thật sự là thời gian cấp bách, trong lòng cũng vội vàng mới quên đi nhiều chi tiết”.

Dương thị thấy ông ta nói năng hữu lý, mà Điền thị đầy sơ hở, liền tạm buông tha ông ta, hỏi. “Ngoại trừ tiểu nha hoàn kia, còn ai có thể làm chứng?”.

Thương gia Thiểm Bắc vội ngẫm lại, đột nhiên nhớ ra trong số gia đình ông ta dẫn theo có một tên từng đưa Điền thị lên tàu, vì thế gọi người dẫn hân ra trước mặt các bên, hỏi hân. “Ngày đó người đưa Điền thị đi, cô ta có từng thay quần áo không?”.

Gia đình đáp. “Có thay”.

Thương gia Thiểm Bắc lại hỏi. “Thay như thế nào? Người nói gia nghe”.

Gia đình vừa nhớ lại vừa đáp, nói không khác Điền thị đã nói là bao. Mà chuyện Điền thị thay quần áo đã bị Lâm Y thâm thủng, thương gia Thiểm Bắc giận tím mặt, kết luận gia đình đã thông đồng với Điền thị. Gia đình không biết Lâm Y đã hỏi qua Điền thị, cần rằng nói mình khai thật, đang lúc tất cả mọi người sốt ruột, thương gia Thiểm Bắc chấp tay nói với Dương thị. “Dương phu nhân, xin cho phép tôi tra khảo thẳng nhai một chút, chờ rõ ràng sẽ về bẩm báo”.

Tất cả người hầu đều đang phục mệnh trong sân, không sợ hân chạy mất, vì thế Dương thị gật đầu, cho phép ông ta dẫn gia đình đi.

Thanh Miêu lúc còn chưa gả thích nhất là nghe ngóng tin tức, hiện tại gả rồi, bó tay bó chân, không ra nhìn lên được, xoay tới xoay lui trên ghế. Thì Côn lưu ý nương tử đứng ngồi không yên, không biết cô bị làm sao, mới nhỏ giọng. “Nương tử, nàng không thoải mái chỗ nào hả?”.

Thanh Miêu nhỏ giọng thì thầm “Đứng rồi, ngồi lâu không thoải mái, ngột ngạt quá”.

Thì Côn vội nói. “Để ta đưa nương tử ra ngoài dạo mát”.

Thanh Miêu mừng rỡ, hai người đứng dậy tạm thời cáo lui, tản bộ về hướng tây sương phòng, nhưng vừa bước tới gần tường viện, Thanh Miêu liền không chịu đi nữa, Thì Côn ngạc nhiên. “Đã đi dạo sao không đi ra ngoài dạo luôn?”.

Thanh Miêu nghe được động tĩnh bên ngoài, vội giơ ngón tay lên “Suyt!” một tiếng. “Nhỏ giọng thôi, chàng nghe đi”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 250: Tra Ra Mạnh Mối

Thì Côn dong tai lên nghe, ngoài tường vang lên tiếng kêu thê lương thảm thiết, anh giật mình, lại nhìn sang Thanh Miêu, thấy cô đang nghe được hăng hái. Anh chưa bao giờ biết nương tử nhà mình thích hóng chuyện, cảm thấy hứng thú, liền kéo tay Thanh Miêu, thì thầm. “Chúng ta ra cửa viện xem nào nhiệt đi”.

Thanh Miêu mừng rỡ, hai người tay nắm tay ra cửa viện, nép mình sau tường, lén lút nhìn ra ngoài. Chỉ thấy thương gia Thiểm Bắc đang cầm một cây gậy lớn chùng bấp tay, đánh lên người gia đình khai man ban nãy, khiến hân liên tục kêu la, chọc hai gia đình giữ cửa nhà họ Trương tò mò cũng kéo ra cửa xem nào nhiệt.

Thanh Miêu nhìn, quay sang Thì Côn tặc lưỡi. “Cây gậy kia là của nhà họ Trương đó, dự phòng đuổi trộm, lại bị bạn chàng dùng đánh người hầu, đúng là

nhấn tâm quá đi”.

Thì Côn nén cười khực khực. “Hậu nha quan phủ có trộm dấm vô? Gậy này không dùng sẽ mục mất, nhà họ Trương nên cảm ơn bạn ta mới đúng”.

Trong lúc hai người nói qua lại, bên kia đã ngừng đánh, thương gia Thiêm Bắc đại khái là mệt, chống gậy xuống, thở hồng hộc, hỏi gia đình kia. “Có chịu khai thật không? Không nói ta tiếp tục đánh”.

Gia đình quặc tay ra sau ôm lưng, nói. “Lão gia, nô tài bị đánh không sao hết, cẩn thận lão gia mệt muốn chết”.

Thương gia Thiêm Bắc thấy hần vẫn không chịu mở miệng, cả giận. “Người sợ ta không có sức đánh người?”. Ông ta chỉ vào hai gia đình nhà họ Trương ở nhĩ phòng, nói. “Bọn họ có, ta gọi bọn họ tới đánh người được chưa?”. Nói xong quả thật đến cửa nhĩ phòng, đưa gậy ra, nói. “Làm phiền hai vị tiếp tay, đánh mạnh vào, đợi đánh xong không thể thiếu tiền vất vả cho hai vị”.

Nhà họ Trương quy củ nghiêm cẩn, hai gia đình không dám tiếp gậy, nhưng cười hi hi chỉ điểm thương gia. “Quan nhân tội gì phiền toái như vậy, nếu đã là gia nô nhà quan nhân, cứ đưa tới nha môn, nhét cho ít tiền, thỉnh nha dịch đánh cho mấy gậy là được chứ gì?”.

Thương gia Thiêm Bắc khen. “Ý kiến hay, ta đi ngay”. Nói xong định xách gia đình nhà mình đi.

Thương gia Thiêm Bắc tuy cũng mạnh, nhưng đánh không đồng đều, gia đình miễn cưỡng chịu được, vừa nghe sắp bị nha dịch đánh, mặt liền tái rồi, nghe nói nha dịch đánh người cực có kỹ xảo, đánh chết người mà không hề một vết bầm tím, thật là đáng sợ. Hần nghĩ tới đó, sống chết không chịu theo thương gia Thiêm Bắc, quỳ xuống cầu xin tha thứ. “Lão gia tha mạng, nô tài không phải không muốn nói, nhưng lão gia thường xuyên dạy, làm người phải giữ chữ tín, nếu nô tài nói ra chẳng phải biến thành phường bắt nạt hay sao?”.

Thương gia Thiêm Bắc trách mắng. “Người là thân nô bộc, hai chữ trung tâm phải đặt lên đầu, ngay cả chuyện căn bản như vậy cũng quên mất còn nhắc gì tới hai chữ tín nghĩa?”. Nói xong lấy gậy gõ chọt gia đình hai cái, uy hiếp. “Nếu người không nói, ta trời người lại chìm nước bầy giờ”.

Gia đình nằm gục xuống, liên tục đập đầu, cầu xin. “Lão gia, nô tài nói, nô tài nói hết, chỉ cầu lão gia tha cho Thạch Lựu một mạng”.

Thương gia Thiêm Bắc giận dữ. “Thì ra người căn rằng không nói là vì đàn bà”.

Bên kia tường viện, Thanh Miêu đứng nghe lén hiểu được, chắc hẳn Thạch Lựu là tiểu nha hoàn đi bán quần áo thay Điền thị, gia đình này là người yêu của cô ta, vì bảo hộ cô ta mới cam tâm bị đánh.

Thì Côn ghé vào tai cô nói. “Tuy rằng không phải thứ gì đáng gờm, nhưng hần đôi đôi nha đầu kia tình nghĩa như vậy, đúng là khiến người ta động lòng”.

Thanh Miêu không đồng tình. “Sao lại vì tình ý của bản thân mà hại người khác? Nếu ai cũng giống hần thì thiên hạ lộn xộn hết”.

Thì ra nương tử nhà mình là bậc đại trí tuệ, hiểu đạo lý, Thì Côn nghiêm túc khởi kính. Anh đứng bên tường viện, thấy thương gia Thiêm Bắc gõ cửa gia đình đi vào, vội kéo tay Thanh Miêu. “Mau mau, chúng ta về đại sảnh”.

Thanh Miêu vừa theo anh vừa oán giận. “Đều do chàng ngắt lời, hại ta không nghe gia đình cung khai”.

Thì Côn nói. “Tiếc gì, vào đại sảnh hần vẫn phải khai lại thôi mà”.

Thanh Miêu thế mới nở nụ cười, hai vợ chồng đi xa hơn thương gia Thiêm Bắc một đoạn dài mới thả chậm bước chân, làm như vừa tản bộ về, thong thả đi vào trong sảnh.

Bọn họ vừa ngồi vào chỗ, thương gia Thiêm Bắc liền túm gia đình tới, bước chân vào liền xin lỗi Dương thị. “Dương phu nhân, là tôi quản giáo không nghiêm mới để người hầu phạm đại sai, mong phu nhân tha thứ”.

Dương thị đoán đã tra ra manh mối, liền rộng lượng nói. “Nhà nào chẳng có điều nô, không có gì, nếu đã hỏi rõ thì bảo hần nói ra đi”.

Thương gia Thiêm Bắc kéo gia đình vào, đá hần một cái khiến hần quỵ xuống, lại khiển trách. “Còn không mau chóng thành thật khai từ đầu đến cuối”.

Gia đình vừa bị đánh một trận, thêm một cước đá vào chân, đau đến nhe răng, nghiêng qua một bên hít thở xong mới kể lại sự tình.

Thì ra quần áo của Điền thị chỉ là việc nhỏ thôi, chuyện mấu chốt không nằm ở đó. Điền thị lúc còn ở Đông Kinh chưa khởi hành, đã lặng lẽ nhờ tiểu nha hoàn Thạch Lựu đổi sáu quan tiền thành ba cây trăm bạc mạ đồng, sáu quan tiền thật sự quá nặng, Thạch Lựu một mình không mang nổi, liền gọi người yêu của mình – chính là gia đình bị đánh – tới hỗ trợ, hai người thừa lúc thương gia Thiêm Bắc ra ngoài thuê thuyền, chuyển ruộng tiền của Điền thị ra cửa hàng vàng bạc, đổi thành ba cây trăm bạc mạ đồng bên ngoài.

Bọn họ lo xong xuôi, trở về gặp Điền thị lĩnh thưởng, không ngờ Điền thị đã đổi hết toàn bộ tiền bạc thành trầm, ngay cả một xu lẻ cũng không đào đâu ra được. Gia đình và tiểu nha hoàn sốt ruột, thúc giục mãi, thẳng đến khi ra bến tàu, bọn họ uy hiếp Điền thị rằng sẽ bắt cô ta đi bán, Điền thị mới miễn cưỡng đồng ý giao hai bộ quần áo cho bọn họ đi bán, đổi thành tiền thưởng. Tiểu nha hoàn mượn một gian nhà dân, lại lấy ra quần áo cũ của mình đẩy Điền thị vào đổi. Đợi Điền thị đổi xong, tiểu nha hoàn giấu vào trong bao, mới đưa Điền thị lên thuyền nhà họ Thì.

Chân tướng rõ ràng, ánh mắt mọi người lập tức tụ lại trên người Điền thị, Điền thị khóc lên. “Tôi bị ép buộc, bọn họ nhất định đòi tiền thưởng, bắt cóc đi tôi...”.

Dương thị thấy cô ta đã chết đến nơi còn không chịu nói vào trọng điểm, chỉ biết lau nước mắt, liền lười để ý cô ta, quay đầu phản phó Lư Hà đi lục tung phòng ở của cô ta.

Lư Vân đã thấy ba cây trâm mạ đồng kia, hưng phấn đứng lên, vội bấm báo Dương thị rồi đi theo. Cô ta vừa phụ Lư Hà lật đông lật tây tìm kiếm, vừa hỏi hận nói. “Nếu tôi biết sớm trâm kia không phải đồng mà là vàng tôi đã cướp lấy một cây rồi”.

Lư Hà liếc cô ta. “Sao không cướp đi, hồi đó cướp, bây giờ người quỳ trong đại sảnh liền thêm bản mặt cô nữa”.

Lư Vân bị chế nhạo, lại không cãi được, đành nhìn xuống, qua một lúc mới lẩm bẩm “Chúng ta tìm ra cây trâm là có công, không biết Đại phu nhân có thưởng một cây cho tôi không”.

Hai người đã lục hết căn phòng, thậm chí cả dưới giường nhưng không thu hoạch được gì, Lư Hà nghe vậy liền đổ giận lên người Lư Vân, nguyệt miệng. “Đi nằm mơ bắt con tướng bỏ đi, đó là trăm bạc, một đứa nhà hoàn như cô cũng xứng mang?”.

Lư Vân trừng mắt, muốn phản bác, Lư Hà giành trước chặn đứng lời nói của cô ta. “Có bản lĩnh cô tìm ra đi”.

Lư Vân nghẹn lời, lại lục tung lên một lượt nhưng không thấy tung tích cây trâm đâu, Lư Hà nhân cơ hội chế nhạo thêm một lượt. Lư Vân bị tức, đá mạnh vào đồ đạc, đập cửa ra ngoài, thẳng đến chính sảnh, bấm lại Dương thị. “Đại phu nhân, trong phòng không có, nhưng mấy ngày nay Điền thị chưa bao giờ bước chân ra cửa, nhất định vẫn còn, hoặc là giấu trên người cô ta hoặc là chôn dưới đất”.

Dương thị khen ngợi. “Nói có lý, lục trên người cô ta đi, nếu không có thì kiểm tra bậu cửa và dưới sàn trong phòng xem có dấu vết đào bới hay không”.

Lư Hà không ngờ Lư Vân không tìm ra được cây trâm nhưng vẫn tranh được công, vừa hận vừa tiếc, không muốn lại bị tranh lần nữa, vội vàng sấn tới kéo Điền thị đi, Lư Vân không cam lòng yếu thế, túm cánh tay còn lại của Điền thị, hai người hợp lực lôi cô ta vào tây sương phòng.

Điền thị đã sợ run, nói. “Tôi chỉ muốn tái giá thôi, vì sao các người phải ép tôi vào đường cùng?”.

Lư Hà nói. “Đâu có ai ngăn cản cô tái giá, cô tái thì tái giá thì giá, giấu giếm tiền bạc làm chi?”.

Điền thị khóc. “Nói là chuẩn bị đồ cưới cho tôi nhưng không có nổi một thứ đáng giá, mấy cây trâm vẫn là ngọc lưu ly. Tôi ở nhà họ Trương nhiều năm, dù không có công lao cũng có khổ lao, nên cho tôi ít tiền dâng tui, chẳng lẽ sáu quan tiền này tôi không đáng nhận?”.

Lư Hà ở cùng cô ta rất nhiều năm, thấy cô ta nói thương tâm, cũng hơi tội nghiệp, liền kéo cô ta sang một bên, lén nói sau lưng Lư Vân. “Tôi bây giờ cô vẫn còn hồ đồ, ngay cả tôi cũng chịu bó tay. Không phải cô tự ý đi câu dẫn Thị đại quan nhân, rước lấy Đại phu nhân và Nhị thiếu phu nhân cùng giận dữ thì đã chẳng rơi vào kết cục như bây giờ”.

Điền thị không ngờ chuyện cô ta câu dẫn Thị Côn mà Lư Hà cũng biết, hai mắt đầm lệ trọn to.

Lư Vân không ưa hai người bọn họ nói thầm, mới thúc giục Lư Hà. “Nói gì mà nói lảm vậy, mau lục tìm cây trâm ra đây”. Nói xong liền đưa tay vào người Điền thị tìm kiếm.

Điền thị liều mạng phản kháng, chạy ra chỗ khác, Lư Vân đuổi theo, chưa kịp bắt được, Điền thị đã đập đầu vào cây cột, máu chảy xuống mặt, hôn mê bất tỉnh ngã ra sàn.

Lư Vân và Lư Hà đều thất kinh, người trước người sau chạy ra, kêu lên. “Đại phu nhân, không tốt, Điền thị đập đầu tự tử”.

Dương thị cả kinh đứng lên, nhưng không hề kích động, hỏi. “Tìm được cây trâm chưa?”.

Lư Hà sững sốt, Lư Vân quay về tây sương, một lúc sau đi ra, trong tay cầm ba cây trâm mạ đồng, nói. “Đại phu nhân, tìm được rồi”.

Dương thị gật đầu, sai Lư Hà mời lang trung, lại bảo Lư Vân và Tiểu Khẩu tử nâng Điền thị về phòng cô ta.

Thương gia Thiểm Bắc xin cây trâm từ Dương thị, đưa cho Thị Côn bẻ ra, bên trong quả nhiên là bạc, ước thử nặng nhẹ cũng đoán được cơ bản bao nhiêu tiền, vì vậy đứng dậy cáo từ. Ông ta không lấy lại cây trâm mà xưng rằng Điền thị gặp chuyện không may, ông ta không muốn đòi lại nữa, bởi vậy để cây trâm lại lo liệu thuốc thang cho Điền thị.

Dương thị biết thương gia Thiểm Bắc cam nguyện ngàn dặm xa xôi chạy tới mà không lấy một xu là mong tương lai đến Tường Phù buôn bán, Trương Trọng Vi có thể chiếu cố, vì thế không khách sáo, nhận ba cây trâm kia.

Chân tướng chuyện lễ hội đã rõ ràng, Điền thị lại nằm trên giường, sống chết chưa rõ, người nhà họ Trương quả thật không biết nên nói là hi hay ưu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 251: Bánh Trên Trời Rớt Xuống

Dương thị rất buồn bực, Điền thị nghĩ quần lần này, mồi lang trung, bốc thuốc, sắc thuốc, vừa lãng phí tiền vừa hao tổn nhân lực, đúng là gánh nặng đã mãi không xong.

Lang trung còn chưa đến, Điền thị đã tỉnh lại, ôm đầu kêu đau. Dương thị dẫn theo Lưu Hà Lưu Vân đến phòng Điền thị, quăng trả ba cây trăm bạc mạ đồng lên giường cô ta, nói. “Nếu cô trăm phương ngàn kế muốn sáu quan tiền này, vậy thì cầm nó tự đi tìm lang trung bốc thuốc đi”.

Điền thị tuy yêu sáu quan tiền, nhưng cho rằng bản thân cô ta nếu tách khỏi nhà họ Trương căn bản không có cách nào sinh tồn độc lập, vì thế chỉ biết ôm đầu khóc.

Lưu Vân nói xéo. “Cô ta làm sao nữa, ra khỏi nhà họ Trương, một cây châm cũng tốn tiền, sáu quan kia chẳng đủ tiêu”.

Điền thị thật là nghĩ như vậy, đột nhiên bị nói trúng tâm tư, nhất thời không biết nên khóc to hơn hay nên ngừng lại.

Dương thị chẳng qua là nhất thời nóng giận mới nói vậy, thật đuổi cô ta đi bà cũng không nhẫn tâm, liền sai Lưu Hà giao cây trăm bạc cho Lâm Y, chuyển lời nài nỉ rằng Điền thị ăn com bốc thuốc mồi lang trung đều phải không chế trong vòng sáu quan tiền đó, không được vượt qua.

Sáu quan tiền, quần Điền thị xem vết thương trên trán và ba bữa mỗi ngày vẫn là dư dả, Lâm Y không vì cô ta đáng ghét mà cắt xén bất kì thứ gì, com cũng vậy, thuốc thang cũng vậy, không thiếu cái nào.

Điền thị rốt cuộc còn trẻ, lại có nhà họ Trương com nước thuốc thang cung phụng, chỉ qua nửa tháng thương tích đã lành, đáng tiếc để lại một vết sẹo nhỏ nhất, phụ nữ đương thời lại không thịnh hành để tóc mái, bởi vậy vết sẹo trên mặt hết sức nổi bật.

Lâm Y thấy cô ta, nói. “Cô nói xem, đang yên lành đập đầu vào cột làm chi, phá tướng rồi, chỉ sợ làm thiếp cũng không tìm ra ai trong sạch nữa”.

Buổi nói chuyện dẫn tới Điền thị lại khóc một hồi, khóc xong, cô ta đến tìm Lâm Y tỏ ý muốn tái giá tiếp. Cô ta bảo rằng cho dù trên trán có sẹo, nhưng tuổi còn trẻ, vẫn sinh đường được, nếu tiền lễ hỏi thấp một chút vẫn có người muốn.

Lâm Y trải qua Điền thị giấu giếm tiền, đập đầu tự vẫn đã sợ cô ta lắm rồi, ước gì mau chóng tổng xuất cô ta đi, vì vậy mau chóng tìm người môi giới, nói rằng mặc kệ là nơi nào nhà nào, chỉ cần chịu tiếp Điền thị đi, khỏi cần tiền lễ hỏi cũng được.

Nhà họ Trương ai cũng nghĩ rằng Điền thị sẽ không gả ra được, nhưng không ngờ lúc này cô ta vận khí tốt, chưa được mấy ngày người môi giới đã dẫn một vị phu nhân tới, tự mình đến đàm giá cả.

Vợ cả tự mình tới lựa người được xem là một phần vinh hạnh. Lâm Y vô cùng tò mò, liền sai Thanh Mai nghênh đón bọn họ ở đại sảnh. Đợi gặp mặt rồi nàng mới phát hiện hoá ra là người quen, vị phu nhân này chính là hàng xóm cũ ở ngõ Châu Kiều, lúc trước từng cùng Trương Bát nương lên kinh – Đình phu nhân. Đình phu nhân nếu muốn mua thiếp hẳn là Cổ lão gia đã mãn hạn tù, Lâm Y hỏi thử thì đúng là vậy, thì ra Đình phu nhân cầm tiền Lâm nương tử giao ra xong liền có vài phần hối hận, chuộc Cổ lão gia ra tù.

Lâm Y nghĩ rằng Cổ lão gia này thật là đáng chán, ông ta có thể ra tù sớm tất cả đều là công lao của Đình phu nhân, kết quả vừa ra, chưa cảm kích vợ cả của mình không nói, còn vội vàng muốn nạp thiếp. Nàng bất bình thay cho Đình phu nhân, nói. “Nhà bên ấy chẳng phải có Lâm nương tử rồi sao? Phải mua thêm nữa ư?”.

Đình phu nhân nói. “Trước đó mấy ngày Lâm nương tử lạc đường, tới giờ chưa tìm thấy, tôi nhớ các con mong sớm được về quê, mà lão gia phải buồn bán lại, bên người không ai chăm sóc, bởi vậy muốn mua hai người, giống như trước đây, để ở Đông Kinh chăm sóc lão gia”.

Một người không đủ phải mua hai người? Lâm Y phản ứng đầu tiên là sững sờ, chợt nhận ra hẳn là Cổ lão gia lo lắng mua thiếp rồi cũng ngoại tình gian díu như Lâm nương tử nên liền mua hai người, cho bọn họ giám sát lẫn nhau, đương nhiên cũng không bài trừ nguyên nhân Cổ lão gia là kẻ háo sắc.

Lâm Y gọi Thanh Mai dẫn Điền thị đi vào, chỉ vào vết sẹo trên trán cô ta, nói với Đình phu nhân. “Cô ta chính là Điền thị, đã phá tướng, cũng không gặt phu nhân”.

Đình phu nhân cười. “Lâm phu nhân nghĩ vì sao tôi phải đích thân đến đây xem mắt? Là sợ trên trán cô ta không có vết sẹo kia”.

Lâm Y giật mình ngộ ra, Đình phu nhân tuy chuộc Cổ lão gia ra tù, nhưng căn bản không muốn ông ta sống vừa lòng đẹp ý, vừa vận cứu ông ta ra có công, cho dù mua hai cái nồi thúng chảo nứt vỡ, Cổ lão gia cũng không thể phát giận được.

Đình phu nhân kể tình huống trong nhà cho Điền thị nghe, lại hỏi. “Lão gia nhà ta nhiều năm bôn ba bắc lộ, ta lại ở quê, bởi vậy phần lớn thời gian chỉ có người và một thiếp nữa ở Đông Kinh, cô đơn là khó tránh khỏi, không biết người có bằng lòng không?”.

Thiếp ở Đông Kinh còn chủ mẫu ở quê? Vậy nhà ở Đông Kinh chẳng phải là thiên hạ của thiếp hay sao? Đình phu nhân nói, nghe vào tai Điền thị quả thực như một cái bánh bao thịt to toả mùi thơm ngào ngạt, khiến cả người cô ta kích động, không ngừng gật đầu như bằm tỏi, sợ trễ một giây Đình phu nhân sẽ thay đổi quyết định.

Đình phu nhân thấy cô ta đồng ý nhanh như vậy, hỏi thêm một câu. “Người suy nghĩ kĩ đi, một mình ở Đông Kinh không phải sung sướng gì, trăm ngàn chó nên niền cưỡng”.

Chẳng qua là không có đàn ông ở bên người thôi? Vậy có gì mà ghê gớm? Diên thị nhớ lại cuộc sống lúc trước của mình, từ lúc gả vào nhà họ Trương, gặp phải người chồng bệnh tật, những ngày sống như quả phụ chiếm đa số, đợi chồng đã mất, lại cô đơn lạnh lẽo, cô ta đã sớm quen ở một mình. Đình phu nhân nói gian nan hiểm trở, cô ta thấy căn bản không đáng là gì.

Cô ta cười khỏ một tiếng. “Có gì khổ hơn việc thủ tiết nữa đây?”.

Đình phu nhân nhìn trúng cô ta thủ tiết, chịu được tịch mịch, hơn nữa trên trán còn có vết sẹo, nên mới có ý chạy từ Đông Kinh đến Tường Phù, nghe cô ta trả lời như vậy, rất là hài lòng, liền quay đầu bàn chuyện lễ hỏi với Lâm Y.

Lúc trước Lâm Y đã bị tiền lễ hỏi nháo cho sợ quá rồi, liền thương lượng với Đình phu nhân. “Lễ hỏi chúng tôi không cần, chỉ cầu kí khế trọn đời, mặc kệ Diên thị sinh lão bệnh tử thế nào, không còn liên quan tới nhà họ Trương nữa”. Nàng sợ Đình phu nhân đa tâm, bổ sung thêm “Tục ngữ có câu sơ gả theo phụ, tái giá theo thân, năm lần bảy lượt quay về nhà chồng trước thật không ra thể thống gì”.

Đình phu nhân lấy làm lạ, hỏi. “Chẳng lẽ cô ta đã tái giá một lần?”.

Lâm Y cười, trả lời. “Đúng, tái giá một lần, cũng là làm thiếp cho một thương gia, nhưng gả đi chưa được mấy ngày, thương gia kia vì lấy lòng nương tử, liền trả về, thật cũng không phải cô ta sai”.

Đình phu nhân gật gù. “Vợ cả của thương gia kia thật ra là người có phúc”.

Tuy rằng Lâm Y không thu lễ hỏi, nhưng Đình phu nhân vẫn tượng trưng thanh toán hai quan, Lâm Y cầm hai quan đó, gộp cả tiền đường thương của Diên thị nay chỉ còn lại một cây trâm, giao hết cho cô ta, nói câu. “Tự giải quyết cho tốt”.

Diên thị vui mừng quá đỗi, liên tục nói rằng cả nhà họ Trương từ trên xuống dưới chỉ có Lâm Y là người tốt. Lâm Y không cảm kích, nhũn mày trách mắng. “Trước khi đi cô còn muốn châm ngòi ly gián một hồi?”.

Diên thị sợ lưu lại ấn tượng không tốt với Đình phu nhân, vội vàng ngậm miệng. Đình phu nhân hỏi. “Người tính khi nào đến nhà của ta?”.

Diên thị cảm thấy làm thiếp cho nhà Đình phu nhân quả thực là cơ hội ngàn năm có một, khẩn cấp nói. “Thiếp không có gì vướng bận, theo phu nhân đi ngay hôm nay cũng được”.

Đình phu nhân tuy rằng kinh ngạc cô ta vì sao nóng vội như vậy, nhưng cũng không nói gì, hỏi qua Lâm Y xong, coi như đương trường lĩnh Diên thị đi luôn.

Lâm Y lấy tiền thưởng cho người môi giới, thanh toán thờ phào nhẹ nhõm, ra viện trước bẩm báo cho Dương thị. Dương thị nghe xong gật đầu. “Con làm rất tốt, tuy rằng Diên thị tự chấp nhận hạ lưu, chúng ta phải hào phóng chút, không thể để người ta nói ra nói vào”.

Lâm Y xử lý xong chuyện này, chấm dứt phiền toái, vô cùng cao hứng về phòng dỗ con gái, lại dặn thím Dương nấu một bàn thức ăn ngon, hâm một bầu rượu nóng, buổi tối cả nhà ăn uống cho vui vẻ.

Cuộc sống dễ chịu trôi qua nhanh, chớp mắt đã tới Thất tịch. Lâm Y rất trọng ngày này, trình độ ham thích khiến Trương Trọng Vi không thể hiểu được. Cách mùng bảy tháng bảy còn hơn mười ngày, Lâm Y liền tự tay bắt đầu “tươm mầm”, nàng bỏ đậu xanh, đậu đỏ, tiểu mạch, ngũ cốc các loại vào bát ngâm nước xâm xấp, chờ mọc mầm lên, dùng dải màu thắt lại, đặt trong chậu nhỏ, sử dụng để tế sao Ngưu Lang, cầu được khéo tay.

Trước Thất tịch một ngày, Lâm Y dọn dò phòng bếp chuẩn bị gà và trái cây để cúng, gửi cho thân bằng bạn hữu, cũng tặng Âu Dương tham chính và các vị quan lại đồng nghiệp của Trương Trọng Vi.

Đêm Thất tịch, Trương Trọng Vi thấy Lâm Y coi trọng ngày này như vậy, trời còn chưa tới đã sai người bày dĩa và hoa quả lên, đi kẻ công với nương tử. “Sáng sớm mai lại đến xem, nếu bên trên đóng mạng nhện thì coi như em đã cầu được khéo tay rồi”.

Lâm Y tự cầu khéo tay nhưng không thích Trương Trọng Vi như vậy, rất là bất mãn. “Sao, chàng chê em vụng về?”.

Trương Trọng Vi lấy lòng nương tử nhưng vượt mong ngựa lại vượt lộn xuống vó, cuống quýt nói. “Không phải, không phải, nương tử biết làm hài, biết kết nút thắt, sao lại vụng về?”. Rồi bày tỏ sự khó hiểu. “Nương tử muốn cầu khéo tay nhưng không cho ta cầu thay nương tử, vậy phải đón tiết như thế nào?”.

Lâm Y quàng vào cánh tay chàng, nhéo một cái, sáng giọng. “Nghe nói trong thành Đông Kinh tối nay náo nhiệt phi phàm, có cây niêu, có rối gỗ, có chòi rom, bên trên còn cắm tua rua đủ màu, gọi là ‘lầu tiên’, ở nông thôn chưa bao giờ thấy, sao chàng không thừa dịp trời còn chưa tối, dẫn em đi dạo?”.

Thì ra nương tử muốn đi chơi, Trương Trọng Vi tính ngộ, vội nói. “Chuyện có đáng gì, chúng ta đi”. Chàng tự mình đi vào lấy mũ trùm cho Lâm Y, lại gọi Hoa tẩu tử bé Ngọc Lan theo.

Làm gì có ai mừng lễ tình nhân còn mang theo tiểu kì đà, Lâm Y giận đến dậm chân. Hoa tẩu tử lạnh mắt, thấy nàng không vui, bé em bé quay vào nhà, nói với Trương Trọng Vi. “Nhị thiếu gia, tiểu tiểu thư còn nhỏ, liền ở nhà đi thôi, Nhị thiếu gia và thiếu phu nhân đi dạo xong rồi về, lại cầu khéo tay cho tiểu tiểu thư”.

Trương Trọng Vi nghĩ cũng đúng, con gái chỉ mới lớn chút xíu, hôm nay trên đường nhất định rất đông người, lỡ đâu sơ xuất thì không tốt, vì vậy ôm tiểu Ngọc Lan hôn hít đủ kiểu xong mới trả cho Hoa tửu tử. Chàng mang mũ trùm ra sân, tự tay đội lên cho Lâm Y, cả hai ra trước bảnbáo Dương thị, đồng loạt lên kiệu ngời, hướng về thành Đông Kinh mừng tiết Thất tịch cầu khéo tay.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Nịnh Nhau

Mồng bảy tháng bảy tương truyền là ngày Ngưu Lang Chức Nữ hội ngộ tại sông Ngân. Ở Đại Tống, ngày hôm đó được gọi là tiết cầu khéo tay, hoặc tết con gái, các cô gái trẻ sẽ cầu được hai bàn tay khéo léo, chờ đợi bản thân có thể nhanh tay lẹ mắt gòithêu thùa may vá.

Đông Kinh. Phan lâu ở phố Đông, Châu Tây Lương, cổng Bắc Môn, cổng Nam Chu Tước, khắp các con phố lớn nơi nơi đều có tiểu thương rao bán ‘ma hầu la’. Trương Trọng Vi nhớ con gái ở nhà, đi một chỗ lại mua một cái, chỉ trong chốc lát, trong tay Lâm Y đã cầm ba bốn cái. ‘Ma hầu la’ chính là tượng đất nhỏ nặn bằng tay, Trương Trọng Vi mua mấy cái cái nào cũng được trang trí tỉ mỉ, có lâu mọc lan màu sắc rực rỡ, có người mặc váy xanh đỏ đang múa, còn có người đội cả trang sức kim châu.

Một chuyến đi dạo tốn không dưới tám trăm văn, Lâm Y xót của gần chết, kiên quyết không cho Trương Trọng Vi mua nữa, Trương Trọng Vi không lay chuyển được nương tử, đành phải đi xem rồi, là chìm nhận, uyên ương, quý ngư vân vân, tô sơn sắc sỡ, do tiểu thương lay động, ngầm xướng thu hút người ta đến mua.

Hai vợ chồng đi dạo một đường, tình cờ gặp được Thanh Miêu, rồi Trương Bát nương, thì ra ai nấy đều thừa dịp ngày hội ra ngoài chơi đùa. Bọn họ đều dẫn theo con riêng, Trương Trọng Vi tiếc nuôi con gái Ngọc Lan nhà mình còn quá nhỏ, bằng không cũng dẫn ra ngoài náo nhiệt, Lâm Y lại bắt đầu giận dỗi, sắc giọng. “Chàng không muốn đi chơi Thất tịch riêng với ta sao?”.

Trương Trọng Vi thấy nương tử dỗi, không ngừng xin lỗi, xưng rằng ngày hội nào cũng mong được vui riêng với nương tử. Nhưng nói như vậy, Lâm Y vẫn không hài lòng. “Vậy chàng để con chúng ta ở đâu? Chẳng lẽ con không phải con ruột chàng sao?”.

Trương Trọng Vi bối rối đỏ mặt hỏi, than thở phụ nữ thật là khó hiểu, khó chiều.

Đêm dần muộn hơn, trên đường vẫn người xe như nước, lừa ngựa xuôi ngược, náo nhiệt phi phàm. Lâm Y mua một bông sen Tịnh Đế hai đầu, cầm trong tay thưởng thức. Trương Trọng Vi mua nhiều tò he nặn hình em bé làm từ bột và mật rất tinh xảo, có cả nả lúm đồng tiền. Qua một con phố nữa, trông thấy cỗ kiệu chờ bọn họ ở ven đường, Trương Trọng Vi liền nói rằng trời tối đêm lạnh, đề nghị về sớm cho kịp. Lâm Y cũng dạo một rồi, hơn nữa cách xa con gái mấy canh giờ, trong lòng thấy nhớ, nằng nặt tay Trương Trọng Vi lên kiệu.

Hai vợ chồng về nhà, rót cuộc vẫn sắp dưa và hoa quả ra chờ ban đêm cho nhện giăng tơ, Lâm Y cầm tay con gái thêu mấy châm song không, rồi đi nghỉ.

Ngày thứ ba sau Thất tịch, Phương thị mang quà mừng lễ đến, tuy đã muộn mấy ngày, nhưng Dương thị vốn đặt yêu cầu về Phương thị rất thấp, hiểu được đáp lễ là không tệ rồi, vì vậy giữ bà ta lại ăn cơm.

Hôm nay Phương thị thái độ rất khác thường, từ lúc vào cửa tới lúc ăn cơm biểu hiện vô cùng hoà thuận, không tranh cãi âm ỉ, cũng không gây sự, com nước xong nói muốn vào trong viện của Trương Trọng Vi ngồi. Dù sao Trương Trọng Vi cũng là con ruột của bà ta, Dương thị tuy không ưa bà ta rồi loạn quan hệ, nhưng rốt cuộc vẫn thông cảm tâm tình của bà ta, vì thế cho phép, bảo Lâm Y dắt bà ta về viện.

Dương thị đến phòng Lâm Y, vẫn một thái độ hoà ái dễ gần, trước ôm Ngọc Lan cưng nựng, rồi hỏi tình hình bọn họ gần đây thế nào, đợi Trương Trọng Vi đi vào, lại lôi kéo chàng nhìn ngắm đủ kiểu, khen ngợi chàng cao lớn có da thịt hơn, khen Lâm Y chăm chồngthu giỏi.

Lần đầu tiên Lâm Y nghe được Phương thị khen mình, quả thật là vừa vui vừa nể da gà, nhưng chưa đợi nàng sung sướng hết, đã nghe Phương thị hỏi Trương Trọng Vi. “Trọng Vi, thím muốn may hai bộ đồ mới, có thể cho thím mượn mấy quan được không?”.

Phương thị đến độ phải vay tiền may quần áo, Trương Trọng Vi nghe xong xót xa cõi lòng, không cần suy nghĩ liền muốn đồng ý, bị Lâm Y chột cho một khụy tay, đau đến nhe răng.

Lâm Y nghiêm mặt nói. “Nay Đại ca kiếm được tiền, đã có thể dưỡng gia, vì sao tiền đặt may quần áo mới cũng không có? Nếu chúng cháu thay Đại ca làm tròn vai trò con cái, sẽ khiến Đại ca nghĩ như thế nào? Không phải đường hoàng cho thiên hạ chụp mũ Đại ca là bất hiếu hay sao?”.

Học quán của Trương Bá Lâm càng lúc càng thịnh vượng, xét học phí, tiền trà nước anh ta thu được cũng dư dả may đồ mới, Trương Trọng Vi cũng sợ cho Phương thị mượn tiền sẽ đẩy Trương Bá Lâm vào danh xưng bất hiếu, vì thế bắt đầu dợ dợ.

Lâm Y ngừng một lúc, rồi hỏi Phương thị. “Thím muốn mượn bao nhiêu?”.

Phương thị nghe Lâm Y nghiêm khắc nói lý lẽ, thảm than mượn tiền vô vọng, đang chuẩn bị xử thủ đoạn ương ngạnh, chột nghe Lâm Y quan tâm, rất là

mình rồi, vội nói. “Không nhiều lắm, hai trăm quan thôi”.

“Cái gì?!” Vợ chồng Lâm Y đồng loạt la lên, Trương Trọng Vi mở to hai mắt nhìn. “Thím, quần áo gì tận hai trăm quan dữ vậy?”.

Phương thị áp ứng. “Cả nhà... quần áo bốn mùa... cần nhiều như vậy...”.

Lâm Y vốn không tính cho bà ta vay, liền nói ra có đã chuẩn bị sẵn. “Cho thím vay cũng không phải không được, nhưng phải cầm báo Đại phu nhân trước, dù sao Đại phu nhân mới là mẫu thân của chúng cháu”.

Phương thị vội hỏi. “Không phải cô có tiền riêng sao? Cho tôi mượn tiền đó đi”.

Lâm Y mang bình đồng ra cho bà ta nhìn tận mắt, nói. “Đây là tiền riêng của cháu, tổng cộng không đến ba trăm văn, nếu thím muốn, cháu phân cho thím năm mươi văn, nhiều hơn không được, trong nhà có em bé, lại mới thuê bà vú, chỗ nào cũng tốn kém cả”.

Phương thị kêu lên. “Tất cả đều có quỹ chung lo, cần gì cô lấy tiền riêng ra?”.

Lâm Y nói. “Thím, nhân tình ấm lạnh, chẳng lẽ không cần thưởng tiền cho người ta ư?”.

Phương thị lăm lăm. “Bà vú chăm sóc con gái thôi mà cũng cần thưởng tiền? Cô để bụng con gái cô như vậy làm chi, có phải con trai đâu”.

Lâm Y cười nói. “Đều là cháu dâu học theo thím đó thôi”.

Phương thị sừng sốt. “Học theo tôi?”.

Lâm Y gạt đầu khẳng định, nói. “Bát nương tử cũng là con gái, sao không thấy thím khát khe cô ấy bao giờ? Cháu dâu nhìn thím và thúc thúc, ai cũng nâng niu như hòn ngọc quý trên tay”.

Phương thị cứng họng, bà ta nói gì nữa đây? Phản bác lời nói của Lâm Y? Chẳng khác nào nói cho người khác rằng bà ta chẳng trân trọng gì Trương Bát nương? Bà ta nhin rồi nhin, nuốt xuống dưới bụng, nặn ra một gương mặt tươi cười, nói. “Ừ, ừ, con gái phải nuông chiều, bà vú này giống như thím Nhâm ấy, lúc nào cũng phải thưởng cho, bằng không sẽ không tận tâm”.

Lâm Y liên tục nói phải, khen Phương thị hiểu biết rộng, khen hết câu này tới câu khác, thẳng đến lúc bà ta xấu hổ ngượng ngùng mới thôi.

Phương thị nghe khen nhiều giống như uống rượu say, mặt cũng đỏ, mắt lơ đãng, nhưng không say tới mức quên cả chính sự. “Năm mươi văn thì năm mươi văn, ai bảo cô nghèo quá làm chi”.

Lâm Y sừng sốt, nhận ra ý bà ta nói là chuyện chia tiền riêng của nàng, liền nâng tay ra hiệu cho Thanh Mai. Thanh Mai cố nén cười, bốc trong bình đồng ra số đủ năm mươi văn giao cho Phương thị. Phương thị nắm chặt tiền, nghĩ Lâm Y vừa khen ngợi mình, nên bảnh ít đi bảnh qui lại, khen Lâm Y mãnh liệt, nào là biết nóng biết lạnh, biết thương tiếc thân nhân, tốt hơn vợ cũ của Trương Bá Lâm gấp trăm lần.

Lâm Y nghĩ năm mươi văn đổi lấy Phương thị khen ngợi một trận cũng coi như lời, liền hé miệng cười, sai Thanh Mai tiễn bà ta lên kiệu.

Chờ Phương thị đi xong, Trương Trọng Vi liền nắm chặt tay Lâm Y, hỏi. “Nương tử, em nghĩ thím hỏi mượn hai trăm quan làm chi vậy? Nhất định không phải may quần áo đâu, làm gì có vải vóc nào đắt như thế?”.

Lâm Y làm dấu Đại phòng, lười quan tâm chuyện Nhị phòng, thân nhiên nói. “Đề ý làm chi, nay Đại ca kiếm được tiền, cũng đủ dưỡng gia, thím không lo ăn lo uống, có thể xảy ra chuyện gì bây giờ?”.

Trương Trọng Vi trong lòng biết nàng nói có đạo lý nhưng rốt cuộc vẫn không an lòng, vì vậy lấy cớ muốn khuyên Đại ca đón Đại tẩu về, ra ngoài tìm Trương Bá Lâm.

Phương thị rời khỏi Đại phòng, nhưng không quay về Đông Kinh mà vòng vèo tới chỗ Lí Thư. Bà ta nhìn cổng viện quen thuộc, nhớ lại nơi này lúc trước là nhà bà ta, cảm khái vạn phần. Gia đình canh cửa đều biết mặt bà ta, vừa thấy bà ta xuất hiện liền dàn trận như lâm đại địch, vội vàng phái người vào thông báo cho Lí Thư biết.

Lí Thư nghe tin Phương thị tới, nhăn mày hỏi. “Bà ta đến có việc gì vậy?”.

Gia đình trả lời. “Bà ta còn chưa nói gì, chỉ đứng ngẩn ngơ ở đó thôi”.

Thím Chân nói. “Chẳng lẽ hối hận, muốn tới đón chúng ta?”.

Lí Thư giễu. “Tuồng bở, phân nửa chắc chắn không phải chuyện tốt”.

Thím Chân nói. “Tôi ra ngoài gặp bà ta xem sao, nếu không phải chuyện gì tốt, sẽ không cho bà ta vào cổng”.

Lí Thư hơi gạt đầu, nói. “Nếu bà ta nói muốn gặp cháu, bé Tuấn Hải ra cho bà ta nhìn một cái, hẳn bà ta cũng không dám đoạt đi đâu”.

Thím Chân lĩnh mệnh, dẫn theo tiểu nha hoàn mồm mép lanh lợi nhất ra ngoài cổng.

Vừa rồi Phương thị muốn bước vào, bị một gia đình ngăn lại, đang cãi nhau ôm tôi, ngẩng đầu gặp thím Chân tôi, mới ngoắc. “Bà tôi vừa hay, gia đình nhà các người vì sao không cho ta đi vào?”.

Thím Chân không đáp, hỏi ngược lại. “Phương phu nhân đến nhà chúng tôi làm gì?”.

Phương thị nói. “Ta tới thăm cháu nội ta”.

Thím Chân liền quay đầu phân phó tiểu nha hoàn ôm Trương Tuấn Hải ra cho Phương thị gặp mặt. Phương thị giận dữ. “Ta tới thăm cháu nội quang minh chính đại, vì sao không cho ta đi vào?”.

Thím Chân liếc nhìn bà ta, giả bộ kinh ngạc. “Chẳng lẽ đứng ngoài cổng xem thì không quang minh chính đại sao?”.

Phương thị ghen, nghĩ bụng Lâm Y vẫn tốt hơn Lí Thụ nhiều. Bà ta nhìn bà vú ôm Trương Tuấn Hải ra, cửa viện sắp đóng lại, khăn trương liền nói thật. “Ta là tới vay tiền, mau mở cổng cho ta vào”.

Thím Chân nghĩ Lí Thụ quả nhiên đoán đúng rồi, Phương thị đến không thể nào là có chuyện tốt được. Thím Chân dang hai tay ra cản lại trước mặt Phương thị, nói. “Nay nhà chúng tôi và nhà họ Trương không thân không quen, Phương phu nhân muốn mượn tiền thì tìm lắm người rồi”.

Phương thị đón lấy Trương Tuấn Hải, ôm vào lòng, nói. “Cháu nội ta chính là con trai của chủ nhân các người, sao lại không thân chẳng quen? Mau cho ta đi vào!”.

Thím Chân bị phá giải, đành phải hỏi. “Phu nhân vay tiền làm chi?”.

Phương thị chỉ vào Trương Tuấn Hải. “Cha nó muốn xây thêm học quán, thiếu tiền, nhờ ta đến mượn”.

Thím Chân chỉ vào phủ tri huyện Tường Phù ngay gần đó, nói. “Phu nhân không đi mượn thân thích ruột rà của phu nhân đi, chạy đến nhà chúng tôi làm gì?”.

Phương thị nói. “Lần đầu xây học quán đã là bọn họ ra tiền rồi, nay xây thêm không muốn mượn nữa, biết làm sao được?”.

Thím Chân thò tay vào túi, sờ soạng nửa ngày, moi ra hai đồng xu, đưa cho bà ta. “Lí nương từ nhà chúng tôi nay cô nhi quả phụ, cuộc sống gian nan, không có tiền cho phu nhân mượn đâu, tôi có hai văn tiền riêng để dành được, Phương phu nhân cầm dùng đi, khỏi cần cảm ơn”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 253: Mua Bán Hời

Phương thị nhìn hai đồng xu, tức muốn hôn mê, thiếu chút nữa bé Trương Tuấn Hải còn không vững. Bà vú thấy cả người bà ta run lên bần bật, sinh lòng cảnh giác, vội vàng đón lấy Trương Tuấn Hải, trốn vào trong sân. Phương thị hận không thể đầu khẩu một trận với thím Chân ngay ngoài cổng, nhưng giấy lát bà ta đã nảy ra được kế sách sửa trị, vì vậy nở nụ cười nham hiểm, xoay người rời đi. Thím Chân và mọi người thấy bà ta mới giận đó rồi lại cười đó, tưởng bà ta giận quá phát điên rồi, cười vang quay vào trong nhà.

Phương thị cắn răng trở lại Đông Kinh, nhưng đứng ở cổng thành tần ngần mà không về nhà, ngắm nghĩ gì đó, đi hướng nhà chồng Trương Bát nương. Lúc này Trương Bát nương còn đang ở tù lâu, trong nhà chỉ có con gái riêng của chồng cô là La Tổ Nga, La Tổ Nga khách khí chào bà ngoại kế, không dám chậm trễ, tự mình bưng trà lên mời, lại gọi tiểu nha hoàn đến tù lâu nhấn Trương Bát nương về nhà.

Phương thị nắm tay La Tổ Nga khen ngợi xinh xắn đảm đang, tương lai nhất định có thể tìm được nhà chồng tốt. La Tổ Nga hoa cúc chưa gả, xấu hổ không dám nghe, cuống quýt trốn vào phòng, không dám lộ diện. Phương thị chính là muốn La Tổ Nga đi mất, để bà ta nói riêng với Trương Bát nương, vì vậy ngồi an ổn, cũng không nói nha hoàn gọi La Tổ Nga nữa.

Qua một lát, Trương Bát nương vội vã bước vào, còn chưa ngồi xuống đã hỏi. “Mẹ, mẹ ở ngay sau lưng tù lâu nhà chúng con, sao không ra tù lâu tìm mà lại tới đây?”.

Phương thị kéo cô ngồi xuống, lấy khăn tay lau mồ hôi cho cô, nói. “Con gái ngoan, hai đứa chị dâu của con, một cái đã bỏ, một cái chưa bỏ, tất cả đều không thể trông cậy vào được, mẹ rơi vào đường cùng mới phải đến tìm con”.

Trương Bát nương thấy mẹ mình nói chuyện khó nghe, lại lo lắng tù lâu buôn bán, vội vàng hỏi. “Mẹ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chúng ta là mẹ con ruột thịt, mẹ còn quanh co lòng vòng chi vậy, nói thẳng là được”.

Phương thị sùng sốt, tính tình Trương Bát nương trước kia làm sao nói năng lạnh lẽo như vậy, xem ra kinh thương đúng là tội luyện con người, khiến cô càng lúc càng trở nên tự lập. Nhưng Phương thị không muốn Trương Bát nương thay đổi, ai nấy đều có bản lĩnh, vậy bà ta làm gì còn chỗ đứng nữa?

Nói cho cùng, chuyện vay tiền phải tìm ai để dụ khị kia.

Phuong thị nghĩ Trương Bát nương có thay đổi đến đâu đi nữa thì vẫn là con gái của mình thôi, tâm sự tiện hơn con dâu. Trương Bát nương lại dễ mềm lòng, chỉ cần tỏ ra đáng thương, tội nghiệp, khổ sở một chút, cô nhất định sẽ cho vay tiền.

Phuong thị nghĩ đoạn, nắm tay Trương Bát nương, lên tiếng. “Bát nương, Nhị ca con đầu lòng chỉ sinh được đứa bé gái, Nhị tẩu con thật là kém cỏi, chuyện này con biết không?”.

Con gái Trương Trọng Vi ra đời, chuyện lớn như vậy, thân là em gái ruột, Trương Bát nương sao lại không biết, nhưng Phuong thị mắng Lâm Y kém cỏi, Trương Bát nương thật sự nghe không lọt tai, liền nhìn không được nghỉ ngơi, nói. “Mẹ, con nghe nói trước Đại ca cũng có một tỷ tỷ, chẳng qua đến ba tuổi liền bệnh mất sớm, đúng không?”.

Vừa dứt lời, mặt Phuong thị liền chuyển từ trắng sang đỏ, từ đỏ sang tím, bảy sắc cầu vồng rất là đẹp mắt. Thì ra con đầu lòng của bà ta cũng là một bé gái. Chỉ là chuyện đã lâu, lòng người cũng phai nhạt. Trương Bát nương rút cuộc vẫn là con gái ruột, không đành lòng nhìn mẹ mình quá mức khó xử, vội hỏi. “Mẹ vì chuyện của Nhị ca mới tới đây?”.

Phuong thị thấy cô sắp rơi vào lưới, liền bỏ quên hờn dỗi sang một bên, nói. “Nhị ca con chỉ có một con gái, lại bị Nhị tẩu con căm ghét không cho nạp thiếp, mẹ là mẹ ruột, trong lòng ngày đêm giày vò, buổi tối ngủ cũng không ngon, vì vậy nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nên mua cho Nhị ca con đứa thiếp, sớm ngày nối dài hương khói”.

Trương Bát nương cũng là người từng phải chia sẻ chồng với thiếp thất, nghe xong Phuong thị nói, không thấy lạ lùng, chỉ có kinh ngạc. “Mẹ, ở Đông Kinh mua thiếp không rẻ đâu, mẹ đừng thấy người ta mua Điền thị không tốn một xu liền lầm tưởng, là vì Điền thị xung hỉ không thành, ngược lại khác Tam ca đã chết, xui xẻo trong người mới bán không được giá”.

Phuong thị hưng phấn đứng lên, ghé sát vào cô nói. “Nếu mẹ không bắt được một món mua bán hời cũng đã chẳng có ý định này, đứa thiếp kia nha, người môi giới chỉ đòi hai trăm quan thôi, còn rẻ hơn cả tỷ nữ hạ đẳng một nửa giá tiền”.

Trương Bát nương không tin. “Chẳng lẽ là lừa đảo?”.

Phuong thị liên tục lắc đầu, nói như chắc cú. “Mẹ đã nhìn tận mặt nó rồi, sao lại là lừa đảo?”.

“Mẹ gặp qua?”. Trương Bát nương kì quái hỏi. “Là ai vậy? Mẹ gặp qua, nhất định con cũng đã gặp qua”.

Phuong thị áp ứng đứng lên, nói vòng vòng, xưng rằng thiếp kia mới từ nông thôn lên, không hiểu giá cả, bị người môi giới lừa.

Trương Bát nương không tin, cho dù thiếp bị lừa, chẳng lẽ người môi giới cũng chấp nhận chỉ kiếm hai trăm quan?

Phuong thị tiếp tục che lấp, xưng người môi giới cũng mới ở nông thôn lên. Lời vừa nói ra khỏi miệng liền thấy một trăm ngàn lỗ hổng, Trương Bát nương càng tăng thêm hoài nghi. Cô kiên nhẫn khuyên Phuong thị. “Mẹ, dù mẹ muốn mua thiếp cho Nhị ca, cũng nên tìm người môi giới đáng tin hãy mua, chớ nên tham giá rẻ, bị lừa đó. Còn nữa, theo con thấy, chuyện này vẫn nên hỏi ý Nhị tẩu trước, lỡ Nhị tẩu không đồng ý...”.

Phuong thị giận dữ, từ lúc Trương Bát nương bắt đầu kinh doanh, càng lúc càng trở nên giống Lâm Y, nay đã biết tự mình đưa ra quyết định. Bà ta tăng cao âm lượng, cả giận. “Trưởng giả ban thường không được phép chối từ. Chẳng lẽ tôi tốn tiền mua thiếp cho nó, nó còn dám không vui?”.

Trương Bát nương vẫn là yếu đuối từ trong khung, gặp Phuong thị phát hỏa liền không dám nói tiếp nữa. Phuong thị thấy cô chịu thua, nhắc lại yêu cầu cho bà ta vay tiền. Trương Bát nương đương nhiên không chịu, đưa ra kế hoãn binh, xưng rằng trong nhà không có nhiều tiền, mấy ngày nữa bà ta hãy tới lấy. Phuong thị tự nhận xoa nắn được Trương Bát nương, không chịu đi, nói. “Cô mở tủ lâu to như vậy, mỗi ngày chỉ sợ vào sổ sách gấp nhiều lần con số hai trăm quan đó, sao lại nói không có tiền?”.

Trương Bát nương khẳng khái không có tiền, Phuong thị liền giờ trò vô lại, nước mắt nước mũi đủ kiểu, nằm lăn ra bàn khóc thương tâm, chính là không chịu đi. Đang nháo, đột nhiên La thư sinh trở về, Trương Bát nương cảm thấy Phuong thị quá sức mất mặt, thật sự không muốn để La thư sinh nhìn thấy trò hề của bà ta, đành phải vội vàng vào buồng lấy hai đỉnh vàng, nhét vào trong tay áo bà ta, nói. “Tự mẹ đi đổi đi”.

Phuong thị được như nguyện, cũng không so đo giọng điệu Trương Bát nương không tốt, hoan hỉ vui mừng đi thẳng đến cửa hàng vàng bạc, bảo chương quầy cân đo ước lượng, xác định vừa đủ hai trăm quan. Bà ta cũng không đổi tiền đồng, cứ bỏ vàng vào tay áo, đến nhà người môi giới, dọc đường còn nói thầm. “Bát nương tử đúng là buôn bán lành nghề, ước lượng chính xác thật, nắm một cái là đủ hai trăm quan”.

Người môi giới ở một viện nhỏ trong căn ngõ hẻm ở Đông Kinh, công viện là một hàng rào đóng xiên xọc đã cũ nát, cũng chẳng có khoá, Phuong thị đẩy đi vào, gọi. “Người môi giới, người môi giới!”.

Người môi giới đang ở trong dùng trà, nghe thấy giọng bà ta, mừng rỡ, nói với người phụ nữ ăn mặc như phụ nhân ngồi cạnh. “Cô đúng là liệu việc như thần, quả nhiên bà ta là kẻ ngu ngốc, chui đầu vào rọ rồi”.

Người môi giới trong lòng mừng lắm, nhưng cố tình lẩn lữa nửa ngày mới đi ra ngoài, lười biếng kêu lên. “Ai u, khó khăn nghỉ trưa một lát, không cho người ta sống nữa nha”.

Phuong thị nói. “Có việc mua bán vào tối cửa bà còn ngủ?”.

Người môi giới hé nửa con mắt nhìn bà ta, nói. “Mua bán? Mua bán cái gì?”.

Phương thị nói. “Tôi đến mua Lâm nương tử”.

Người môi giới xoay người đi vào trong, nói. “Đã sớm đặt bán cho người ta rồi, tôi còn tưởng chuyện gì, biết vậy đã chẳng tỉnh dậy, lỡ mất giấc mộng đẹp”.

Phương thị khó khăn mượn được tiền, đầu chịu mất cơ hội, vội vàng chạy lên ngăn bước chân người môi giới, hỏi. “Ai đặt? Có đưa tiền cọc không?”.

Người môi giới đặt ngón tay lên ra bộ tự hỏi, nói. “Tiền đặt cọc thì không có, nhưng hấn ra giá cao hơn bà mười quan”.

Phương thị dốc kim nguyên bảo trong tay áo ra, nói. “Hơn mười quan tôi không có, nhưng tôi có thể lập tức thanh toán tiền mặt, sao?”.

Kim nguyên bảo lấp lánh chói lóa mắt người môi giới, may mắn còn trấn định được, cứ lằng nhằng chuyện mười quan tiền mãi, khiến Phương thị vội trong lòng. Cứ như vậy qua nửa khắc, bà ta thật sự thấy Phương thị không có nhiều tiền hơn, mới nói ra về tiết nuôi lắm. “Lâm nương tử chỉ nói tôi làm trung gian, chưa có bán mình cho tôi gì hết, bởi vậy được hay không phải hỏi ý cô ấy”.

Phương thị gấp gấp thúc giục. “Vậy chúng ta bây giờ đi hỏi liền”.

Hai người vén rèm vào nhà, Lâm nương tử đang ngồi cạnh bàn, thấy bọn họ đi vào, đứng dậy hành lễ chào. Phương thị bảo cô ta ngẩng đầu lên, nhìn kỹ một hồi, thấy cô ta mặt trái xoan, mắt xéch như hồ ly, miệng chúm chim đỏ, rất một bộ dáng câu dẫn người khác, hấn có thể lung lạc được tâm tư Trương Trọng Vi.

Bà ta vỗ mạnh hai đĩnh vàng xuống bàn, nói. “Lâm nương tử, nếu đi theo tôi, hai đĩnh vàng này liền thuộc về cô”.

Lâm nương tử đầu tiên là không đồng ý, giống như người môi giới, kì kèo mười quan tiền hơn kém, sau Phương thị cò kè mặc cả, cuối cùng chấp nhận hai trăm quan giao dịch. Người môi giới hớn hờ vui vẻ, lấy từ trong lòng ngực ra khế ước đã ghi sẵn, bảo Phương thị ấn dấu tay.

Phương thị ấn dấu xong, lại đề nghị. “Chúng ta ra nha môn đóng ấn tín xác nhận cái đã, thế mới thoả đáng”.

Người môi giới kêu lên. “Ai u, phu nhân, ấn tín nha môn dễ đóng như vậy? Phải tiêu pha thêm tiền mới được”.

Phương thị kiên trì. “Phủ doãn thân với con trai thứ hai của tôi, chắc là không lấy tiền đâu”.

Người môi giới cười cười. “Buôn bán người không giống đất đai, cần gì phiền toái như vậy?”.

Quan phủ Đại Tổng quản lý mua bán đất đai gặt gao hơn mua bán nô dịch, phẩm là dân đen tự lập khế đất, hay còn gọi là khế trắng, nếu không lên công đường chứng nhận thì quan phủ không thừa nhận. Nhưng mua bán nô dịch thì khác, dân tự lập khế, mặc kệ có lên quan phủ đóng ấn hay không thì vào công đường vẫn có tác dụng.

Phương thị nghĩ như vậy liền theo người môi giới, thu giữ khế ước xong, gọi Lâm nương tử sửa soạn tay nải theo mình đi. Bà ta không ngờ Lâm nương tử hai bàn tay trắng, ngay cả bọc quần áo cũng không, bà ta kinh ngạc lắm, lại nhin không được ai oán. “Mua bán thế này đúng là mệt cho tôi, cô trông tron không đồ dùng, lại tiêu tốn tôi mua cho cô”.

Bà ta nói tới nói lui đột nhiên bùng tỉnh, cho dù muốn tiêu phí cũng là Lâm Y tốn tiền chứ liên quan gì tới bà ta? Bà ta nghĩ đoạn, liền hớn hờ trở lại, vừa đi vừa dặn dò Lâm nương tử cận kề, đến Tường Phủ xong nhất định phải nghĩ cách nắm lấy tâm của Trương Trọng Vi, nếu có thể khiến hai vợ chồng bọn họ trở nên ngăn cách thì tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 254: Phương Thị Bị Lừa

Lâm nương tử mặc kệ Phương thị nói gì cũng đồng ý hết, đồ Phương thị vui tươi hớn hờ. Đợi Phương thị nói xong, cô ta bắt đầu hỏi han tin tức, nào là gia sản nhà cô ta sắp đi làm thiếp có bao nhiêu, dân cư nhiều ít, lại hỏi quy củ nghiêm khắc không, nữ quyền có dễ dàng được ra công không, vân vân.

Phương thị tự hào nói cho cô ta. “Con trai của tôi hiện là tri huyện Tường Phủ, đứng đầu cả huyện, trong nhà phú quý khỏi cần bàn tới. Vàng bạc măn ốc, nô bộc thành đàn, về phần quy củ, chỉ cần cô lung lạc được tâm tư con tôi, tất cả không phải đều theo cô?”.

Lâm nương tử nghe được như nở hoa trong dạ, cười nói. “Phu nhân và tôi tính ra cũng có duyên, lúc trước phu nhân có người cháu trai ở trong ngõ Châu Kiều, tôi từng gặp qua anh ta”.

Phương thị sửa lời cô ta. “Cô nói lộn rồi, con trai làm tri huyện Tường Phủ của ta chính là người từng ở ngõ Châu Kiều đó”.

Lâm nương tử ngẩn ra, hoảng hốt xong mới phản ứng lại, kinh sợ hỏi. “Nhà phu nhân sắp đưa tôi tới chính là người họ Trương từng làm biên tu? Có nương tử họ Lâm đúng không?”.

Phương thị gật đầu nói phải, sắc mặt Lâm nương tử lập tức trở nên vô cùng khó coi, Phương thị nhìn ra cô ta không ổn, vội hỏi. “Sao, cô từng kết oán với bọn họ?”.

Lâm nương tử miễn cưỡng cười. “Đầu có, làm hàng xóm một hồi, thân thiết lắm”. Ngẩng đầu lên lau đi mấy giọt mồ hôi lạnh, xưng rằng bệnh cũ tái phát, ngực đau khó thở, muốn mua chén trà lạnh uống.

Phương thị nhìn sắc mặt cô ta quả thực khó coi, tin tưởng, nhưng không lấy đầu ra tiền, cả hai đã ra tới ngoại ô, bên đường có rất nhiều tảng đá lớn, Lâm nương tử chọn một tảng phui phui, mời Phương thị ngồi. “Tôi có tiền, tôi đi mua, phu nhân ngồi đây chờ đi”.

Phương thị có chút không tin cô ta, nói. “Nếu cô không khỏe thì để tôi đi”.

Lâm nương tử ấn bà ta ngồi xuống, nói. “Tỳ thiếp ở đây sao có thể để chủ nhân hầu hạ, cho dù bệnh lết không nổi cũng nên là tôi đi”. Nói thêm. “Khé bán mình còn nằm trong tay phu nhân, phu nhân giữ kĩ rồi, sao còn sợ tôi chạy mất?”.

Hai câu nói khiến Phương thị cực kì hưởng thụ, nghe cũng hợp lý, vì thế bà ta an vị cho phép Lâm nương tử đi tìm gánh hàng rong mua nước.

Lâm nương tử xách váy bước đi rất nhanh, chớp mắt lủi vào sau một gốc cây. Phương thị còn tưởng đầu đường có gánh nước, không để ý, đợi chờ hai khắc sau vẫn chưa gặp Lâm nương tử về, mới sốt ruột đi tìm. Tìm đến tìm lui, tìm tới lúc bà ta sợ hãi, phiền lòng nóng nảy, Lâm nương tử vẫn biến mất vô tung vô ảnh.

Rừng cây đằng trước quả thật có chòi bán nước, hảo tâm báo cho Phương thị. “Có vị nương tử chạy vào rừng cây, đi hơn nửa ngày rồi”.

Phương thị khần trương, xốc váy áo chui vào rừng cây, chủ quán nước thiện tâm cảnh báo bà ta. “Phu nhân, nếu không phải người địa phương thì đừng chui vào, bên trong lộ hình phức tạp, dễ bị lạc không ra được”.

Phương thị không muốn tìm không thấy người còn lạc mất chính mình, nghe lời chủ quán khuyên, không đi vào mà quay đầu chạy vào thành Đông Kinh, trong lòng bà ta lo lắng, quên cả đáng vẽ, chạy hồng hộc một đường, tóc tai bù xù cả lên.

Lại hai khắc nữa trôi qua, Phương thị đẩy ra hàng rào xập xệ trước nhà người môi giới, đụng phải một bà già, mới túm lấy bà này hỏi. “Người môi giới có ở nhà không?”.

Bà kia chẳng hiểu gì hết. “Người môi giới nào? Bà là ai?”.

Phương thị hỏi ngược. “Thế bà là ai?”.

Bà kia chỉ vào phòng ốc sau lưng, nói. “Đây là nhà tôi, bà nói thử tôi là ai?”.

Phương thị ngớ ra, hỏi tiếp. “Vậy người môi giới kia là gì của bà?”.

Bà già vỗ ngực, nói. “Nơi này chỉ có tôi, các con và con dâu đều ra ngoài làm việc, làm gì có người môi giới nào”.

Phương thị nghe xong, xách tay bà kia không buông, liên tục la lên kẻ lừa đảo, thông đồng với người môi giới gạt mình. Bà già liều mạng gạt ra, đợi nghe ra đại khái từ Phương thị nặng chữ, mới ngừng lại, hỏi. “Bà nói là người đàn bà trạc tuổi tôi, dẫn theo một tiểu nương tử xinh đẹp đúng không?”.

Phương thị liên tục gật đầu, hỏi. “Quả nhiên là nhận biết nhau, mau nói cho tôi biết bọn họ ở đâu?”.

Bà này mới cười. “Cái gì mà người môi giới, là hai mẹ con đường xa một mối, muốn mượn gian phòng nhà tôi nghỉ chân, ngủ cho lại sức, tôi độc thân ở cũng chẳng hết chỗ, vì thế cho mượn kiếm ít tiền tiêu vặt”.

Phương thị nghe được cả người lạnh run, cường chống đỡ, nói. “Bà nói vậy, mấy ngày trước tôi đã gặp bọn họ ở đây rồi”.

Bà già nói. “Hai người bọn họ tổng cộng mượn tới hai ba ngày, mấy hôm trước bà gặp thì có gì ngạc nhiên?”.

Hai mắt Phương thị tối sầm lại, túm chặt lấy bà kia. “Bà cho mượn nhà mà không hỏi rõ, cho kẻ lừa đảo mượn ư?”.

Bà già nghe hoàn cảnh Phương thị, rất là thương hại, nói. “Nói như vậy, bọn họ căn bản không phải mẹ con gì hết, đều là lừa gạt. Nhưng bà mua bán tận hai trăm quan mà không tìm hiểu rõ ràng trước, lại trách bà lão chỉ kiếm mướn vài tiền trà nước như tôi là có làm sao?”.

Phương thị á khẩu không trả lời được, lại không thể chậm trễ việc này, nếu không Lâm nương tử chạy mất làm sao kiếm? Vì thế buông tay bà già kia, chạy vào trong lục tìm, xác thực không có ai mới quay người chạy ra.

Phương thị không dám về nhà, chạy một đường gấp gấp tới huyện Tường Phù, tóc tai bù xù vọt vào hậu nha quan phủ, tề liệt ngã xuống sân. Trong viện thím Dương đang phơi quần áo bị bà ta hù cho nhảy dựng, nhìn kĩ mới nhận ra là chủ cũ, bước lên nâng bà ta dậy. “Nhị phu nhân từ đâu tới đây, sao lại chật vật tới độ này?”.

Phương thị chạy hai lượt, quả thật không còn sức nữa, gục xuống đầu vai thím Dương, thều thào. “Ta bị người ta lừa, mau nói Trọng Vi làm chủ cho ta”.

Thím Dương đỡ bà ta vào đại sảnh, đặt xuống ghế ngồi, lại bảo Thanh Mai lấy nước muối cho bà ta uống rồi mới ra viện trước thông báo. Lâm Y đang cùng Dương thị đánh cờ vây, Trương Trọng Vi ôm Ngọc Lan ngồi cạnh nhìn. Thím Dương không dám quấy nhiễu hưng trí của bọn họ, đứng yên bên cạnh chờ đợi. Dương thị bùng trà lên, ngẩng đầu nhìn thấy thím Dương, mới hỏi. “Sao thím lại tới đây, có việc?”.

Bấy giờ thím Dương mới tiến lên bẩm báo chuyện Phương thị đến. Dương thị nghe được Phương thị đến quả nhiên sắc mặt không tốt, nhưng vẫn nói với vợ chồng Trương Trọng Vi. “Các con đi xem đi”.

Trương Trọng Vi vâng lời, giao Ngọc Lan cho bà vú, lại cùng Lâm Y về viện sau.

Sảnh viện sau, Phương thị vừa uống xong hai bát nước muối to, miễn cưỡng hồi sức, đang đỡ ghế hít thở hít thở, gặp vợ chồng Trương Trọng Vi đi vào, lập tức gãy dựa đứng dậy, nghênh đón, vừa khóc vừa tố chuyện Lâm nương tử đào thoát.

Bởi vì bà ta chột dạ, nói không đầu không đuôi, hại vợ chồng Trương Trọng Vi đồng tai nghe mãi mà chẳng hiểu gì. Trương Trọng Vi hết cách, đành phải án bà ta ngồi xuống, chiếu theo cách xử án trên công đường, hỏi bà ta từng vấn đề một. “Lâm nương tử là ai?”.

Phương thị đáp. “Là thiếp thím mua cho con”.

Sắc mặt Lâm Y lập tức trầm xuống, Trương Trọng Vi nắm nhẹ tay của nàng ý bảo nàng an tâm chờ đợi, hỏi tiếp. “Vì sao cô ta bỏ chạy?”.

Phương thị nói. “Cô ta thông đồng với người môi giới kia lừa gạt thím, người môi giới cảm tiền, cô ta liền bỏ chạy”. Bà ta kể từ lúc Lâm nương tử chạy trốn đến bà già cho thuê nhà, khóc lóc. “Bọn họ thật to gan, ngay cả thím của tri huyện cũng dám lừa”.

Trương Trọng Vi nghe được đỡ khóc đỡ cười, hỏi tiếp. “Thím mua thiếp này hết bao nhiêu tiền?”.

Phương thị nói. “Tận hai trăm quan, hai đỉnh vàng lớn luôn”.

Lâm Y đột nhiên đứng phắt dậy. “Thì ra lúc trước thím muốn mượn tiền chúng ta là vì mua thiếp cho Trọng Vi?”.

Phương thị thấy nàng vô lễ bất kính, bất mãn nói. “Cô không cho tôi mượn thì người khác cho tôi mượn”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Hai trăm quan không phải con số nhỏ, thím mượn ai?”.

Phương thị nói. “Mượn Bát nương tử”. Rồi nói. “Anh hỏi hết câu này tới câu khác, rốt cuộc muốn hỏi đến khi nào? Còn không chạy nhanh phái người đuổi theo hai kẻ lừa đảo kia?”.

Trương Trọng Vi không hoảng không vội, nói. “Nếu thím dám bỏ ra hai trăm quan thì nhất định đã ki kiế bán mình, có nó, còn sợ cô ta chạy?”.

Phương thị vội la lên. “Chính vì tôi tin lời Lâm nương tử nói như vậy nên cô ta mới trốn thoát đó!”.

Trương Trọng Vi an ủi bà ta. “Quan phủ bắt nô dịch chạy trốn luôn tận hết sức lực, thím giao kẻ bán mình cho cháu, cháu gọi ca ca vào thành cáo trạng”.

Phương thị nghe xong, bớt sầu lo, lấy kẻ bán mình của Lâm nương tử ra đưa cho Trương Trọng Vi. Trương Trọng Vi ra ngoài tìm Trương Bá Lâm, Lâm Y ngồi im không nhúc nhích, Phương thị thúc giục nàng. “Chẳng lẽ cô không phải người nhà họ Trương? Mau nhanh nghĩ cách đi, nếu không cô phải gia đình ra ngoài tìm?”.

Phương thị mua thiếp cho Trương Trọng Vi hỏng việc, Lâm Y cao hứng còn không kịp, mới không muốn đi tìm đâu, hừ lạnh một tiếng đứng dậy đi vào phòng. Phương thị định đi theo, Thanh Mai đã ngăn lại, nói. “Nhị phu nhân, phu nhân nên ra chỗ Lâm nương tử lạc đường mà chờ, lỡ đâu chỉ là lạc đường, khó khăn quay lại tìm phu nhân, phu nhân lại đi mất, chẳng phải oan uổng người ta sao?”.

Phương thị cá giận. “Cô ta chui đầu vào rừng, sao là đi lạc?”.

Thanh Mai nói. “Chưa chắc đâu, đòi người có ba thứ cần gấp, không cho cô ta đi tìm chỗ đi vệ sinh sao?”.

Phương thị thấy Thanh Mai nói có lý, liền mặc kệ bên ngoài trời trưa nắng gắt, gấp gấp chạy đi tiếp, ra ngoại ô thành Đông Kinh ngồi trên tảng đá.

Trương Trọng Vi cầm kẻ bán mình của Lâm nương tử đến học quán tìm Trương Bá Lâm, ngoắc gọi anh ta đi ra, nói. “Thím ở Đông Kinh bị lừa, báo quan thôi, ca ca mau nhanh đi với em một chuyến”.

Trương Bá Lâm cả kinh, đợi Trương Trọng Vi kể rõ ngọn nguồn, vội vàng cho đệ tử về sớm, khoá cổng, hai anh em leo lên ngựa, chạy hướng vào thành Đông Kinh.

Ngựa chạy ngang ngoại ô, tốc lên một đám bụi đất, xông vào mắt Phương thị đang ngồi chờ Lâm nương tử ở ven đường, chọc bà ta chửi ầm lên, đáng tiếc Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi đi gấp, không ai nghe thấy, cũng chẳng để tâm.

Chương 255: Hai Tờ Khế Ước

Hai anh em Trương Bá Lâm Trương Trọng Vi tới Đông Kinh xong, vì Trương Trọng Vi bản thân là quan viên, lại quen biết phủ doãn phủ Khai Phong, bởi vậy không ra đánh trống kêu oan mà đệ thiệp mời trực tiếp vào hậu nha.

Phủ doãn nghe Trương Bá Lâm kể lại vụ án, cả giận. “Lại có thứ cuồng đồ như thế, dám cả gan lừa thân thích của quan viên triều đình ngay dưới chân thiên tử?”. Gọi sư gia, bảo ông này cầm khế bán mình của Lâm nương tử đi điều tra.

Sư gia vào phòng văn kiện một lát, sau đó quay lại bẩm báo. “Phủ doãn, tờ khế bán mình này rất kì quái”.

Phủ doãn hỏi. “Kì quái ở chỗ nào?”.

Sư gia đưa ra một tờ khế bán mình khác, nói. “Phủ doãn, ngài xem, đây là giấy mua bán nô dịch chúng ta lưu trữ, bên trên đã đóng ấn tín của quan phủ”. Nói xong trình ra tờ thứ hai. “Phủ doãn, ngài đối chiếu nhìn xem”.

Phủ doãn chiếu theo lời sư gia, đặt hai tờ giấy bán mình trên bàn, song song với nhau, cẩn thận đối chiếu thì phát hiện ra chỗ kì quái, hai tờ khế bán mình đều bán chung một nô dịch là Lâm nương tử, nhưng cái có đóng ấn tín của quan phủ, tên của chủ nhân là họ Cổ chứ không phải Phương thị.

Phủ doãn giờ tay vẫy hai anh em Trương Trọng Vi tới gần, cho bọn họ cũng nhìn. “Tuy nói khế bán mình dù chưa có quan phủ đóng ấn vẫn được công nhận, nhưng nếu xuất hiện đồng thời thì đương nhiên chỉ có cái đã đóng ấn là chuẩn, huống chi tờ khế của nhà họ Cổ ghi ngày mua đã là năm năm trước đây”.

Trương Bá Lâm kinh ngạc thốt lên. “Chiếu theo như vậy, Lâm nương tử mà mẹ tôi mua hoá ra là nô đã có chủ?”.

Phủ doãn gật đầu, lại hảo tâm nhắc nhở bọn họ. “Lừa tiền bạc coi như việc nhỏ, cẩn thận nhà họ Cổ cáo ngược lại hai anh là lừa gạt nô dịch nhà họ”.

Trương Trọng Vi hỏi. “Không biết nhà họ Cổ này sống ở nơi nào?”.

Phủ doãn sai sư gia tra cứu, nói ra địa chỉ, hoá ra chính là Cổ lão gia, hàng xóm cũ của Trương Trọng Vi, phóng hoả bị bắt, vừa mới được thả ra.

Trương Trọng Vi nói. “Chúng tôi và Cổ lão gia không oán không cừu, hơn nữa ông ta là thương hộ, có cho mượn mấy lá gan cũng không dám vu cáo thân thích tri huyện, trừ phi về sau ông ta không muốn buôn bán gì nữa”.

Phủ doãn cho rằng Trương Trọng Vi nói có lý, liền hảo tâm giúp. “Không bằng ta gọi hần tới chỗ này dùm anh, hỏi rõ ràng ngay ở đây luôn?”.

Trương Trọng Vi đang định đồng ý, lại bị Trương Bá Lâm chột sau lưng, đánh phải uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của phủ doãn, bảo rằng hiện tại nhanh chóng tìm ra người môi giới và Lâm nương tử bắt về quy án quan trọng hơn. Phủ doãn đương nhiên đồng ý, trải giấy mài mực tại chỗ để Trương Trọng Vi vẽ lại hình dáng Lâm nương tử, tức khắc sai người đi lùng bắt, lại nói Trương Trọng Vi chuyển lời cho Phương thị cũng về cả tranh người môi giới nữa.

Trương Trọng Vi tạ ơn phủ doãn, cùng Trương Bá Lâm cáo từ đi ra, hỏi. “Vì sao ca ca không cho phủ doãn mời Cổ lão gia đến?”.

Trương Bá Lâm nói. “Quan nha nhiều người, đây cũng không phải chuyện gì tốt đẹp, cần gì làm ồn ào cho lời đồn bay xa. Cổ lão gia kia là hàng xóm cũ của cậu, không phải ai xa lạ, lên tìm tới hỏi là được, chẳng lẽ ông ta không nể mặt tri huyện?”.

Trương Trọng Vi theo anh trai, hai người đi đến ngõ Châu Kiều, gõ cửa nhà họ Cổ, không ngờ tiểu nha hoàn mở cửa xong thông báo cho bọn họ rằng Cổ lão gia đã ra ngoài buôn bán, không ở nhà.

Trương Trọng Vi ngẫm nghĩ, nói. “Nương tử nhà ta và Đình phu nhân nhà các người quen biết nhau, muốn mời Đình phu nhân tới nhà trò chuyện, làm phiên thông báo một tiếng”.

Tiểu nha hoàn lại nói. “Phu nhân đã sớm về quê Tứ Xuyên, không ở đây, trong nhà chỉ có hai di nương, hai vị quan nhân có gặp mặt không?”.

Trương Bá Lâm gặp nha hoàn nói chuyện ngây thơ, cười rộ lên. “Chúng ta cũng không phải kẻ háo sắc, gặp di nương nhà các người làm chi”.

Nha hoàn đỏ mặt rụt ra sau, muốn đóng cửa, Trương Trọng Vi vội gọi lại, cho mấy văn tiền, hỏi thêm. “Nhà người có phải có một di nương họ Điền không?”.

Tiểu nha hoàn đáp. “Có phải người trên trán bị vết sẹo không?”.

Trương Trọng Vi cũng gật đầu. “Đúng vậy...”. Chẳng định nói tiểu nha hoàn gọi Điền thị ra, nhưng sợ đồn đãi khó nghe, vì vậy thay đổi suy nghĩ.

“Không có chủ nhân ở nhà thì thôi, quên đi”.

Tiểu nha hoàn thấy bọn họ không nhấn gì nữa, liền đóng cửa lại.

Trương Bá Lâm hỏi Trương Trọng Vi. “Nếu Điền thị ở trong này sao không gọi ra hỏi một chút, xem Lâm nương tử kia rốt cuộc có gì cổ quái?”.

Trương Trọng Vi trả lời. “Chúng ta hai người đàn ông tới gặp thiếp thất nhà người ta, chộc người đời lắm miệng sao, cứ về trước, để nương tử em đến hỏi thăm”.

Trương Bá Lâm đồng ý, hai người lên ngựa dẹp đường hồi phủ, vì trong lòng vương vấn, lại muốn nhanh chóng phi về, lại xóc lên một đám bụi khác hun mắt Phương thị, chộc bà ta chửi ầm lên lần nữa.

Trương Trọng Vi về đến nhà, thuật lại cho Lâm Y tình huống bọn họ thăm dò được ở phủ Khai Phong, mong nàng đến nhà Điền thị cẩn thận hỏi xem

Lâm Y cực không vui ý, nói. “Em giúp đỡ chấm dứt việc này xong, để thím đưa thiếp thất vào nhà chúng ta?”.

Trương Trọng Vi an ủi nàng. “Chỉ cần ta không có tâm tư đó, cho dù thiếp vào cửa còn không phải tùy vào em đùa nghịch?”.

Lâm Y để ý nhất là thái độ của chàng, thấy chàng tâm ý kiên quyết, ngữ khí chắc nịch, liền cao hứng, nói. “Cũng đúng, bán trao tay thiếp nói không chừng còn kiếm được khoản bội”.

Trương Bá Lâm tiến vào, trước thay Phương thị xin lỗi nàng, lại thỉnh cầu nàng giúp đỡ, vào thành hỏi thăm tin tức từ Điền thị. Vẫn là Trương Bá Lâm cư xử khôn khéo, một phen nhận lỗi làm Lâm Y tiêu mất con giận, gọi thím Dương dặn dò mấy câu, bảo thím chuẩn bị cỗ kiệu tiến vào thành Đông Kinh.

Thím Dương lĩnh mệnh, kêu hai gia đình nâng kiệu nhỏ trong nhà ra, hướng về kinh thành. Cỗ kiệu bỏ trống, thím có thể ngồi nhưng vội vã làm việc, ngại chậm, bởi vậy cùng đi với kiệu phu cho nhanh chân.

Đi đường chậm hơn cưỡi ngựa nhiều, nửa đường gặp phải Phương thị. Thím Dương biết vì sao bà ta ngồi ở đây, trong lòng bật cười, nghĩ bụng nếu Lâm nương tử thật sự lạc đường thì sao người môi giới cũng biến mất? Rõ ràng là một âm mưu, Phương thị ôm hy vọng nên nhìn không ra. Thím lo lắng Phương thị ngồi đây phơi nắng lâu gặp chuyện không may, liền tiến lên nói. “Nhị phu nhân, hai thiếu gia đã lên phủ Khai Phong báo án, phu nhân trở về đi thôi”.

Phương thị đã phơi nắng đến đầu choáng não trướng, nghe lời thím nói, đứng lên đi về hướng Tường Phù. Thím Dương biết Lâm Y bây giờ không muốn gặp bà ta, vội vờ tay ngăn cản. “Nhị phu nhân, nhìn phu nhân đầu đầy mồ hôi, mau lên kiệu ngồi, tôi đưa phu nhân về nhà”.

Bấy giờ Phương thị mới để ý có cỗ kiệu, mừng rỡ, sáng khoái lên ngồi, từ từ nhắm hai mắt lại, thiếp đi một lúc. Tới lúc bà ta cảm giác được kiệu ngừng, mở mắt ra, phát hiện mình đang ở hậu viện sau tứ lâu nhà họ La, đánh phải xuống khỏi, ý vào Trương Lương còn chưa biết, mạnh mẽ đi vào.

Thím Dương đi vào hành lễ chào Trương Lương, lại ra kêu kiệu phu xuất phát đi ngõ Châu Kiều. Thím gõ cửa nhà họ Cổ, nói với tiểu nha hoàn mở cửa. “Phu nhân nhà chúng ta mới làm mấy bộ xiêm y, mời Điền di nương nhà các người thừa dịp hứng đông qua nhìn một cái, chậm chạp trời tối sợ nhìn không rõ”.

Tiểu nha hoàn hỏi. “Không biết phu nhân nhà ai vậy?”.

Thím Dương đáp. “Là Lâm phu nhân nhà họ Trương ở Tường Phù”.

Tiểu nha hoàn do Đình phu nhân lưu lại, cũng biết Lâm Y, hiểu được quan hệ của nàng và Điền thị, cười nói. “Thì ra là phu nhân tri huyện Tường Phù, để nô tỳ vào thông báo”.

Tiểu nha hoàn đi vào, tìm được Điền thị đang giận dữ với một thiếp khác, chuyển lời của thím Dương. Điền thị bây giờ là thiếp nhà thương hộ, địa vị thấp kém, có phu nhân tri huyện cho mời thật là hạnh diện, sao lại không đi, vội vàng thay đổi váy áo gặp khách, lại cầm cây trầm bạc mạ đồng lúc trước Lâm Y trả lại cho cô ta, ra cửa gặp thím Dương.

Thím Dương cúi người đi nửa lễ với cô ta, mời lên kiệu, nói. “Phu nhân nhà tôi đang chờ đi nương”.

Điền thị thấy thím Dương có vẻ không muốn nói chuyện, hơi thất vọng, im lặng lên kiệu.

Phương thị nắm mưu mắt cả đồng tiền, Trương Bá Lâm là người sốt ruột nhất, bởi vì số tiền đó nếu không lấy lại được, chính anh ta phải đứng ra trả cho Trương Bát nương, bởi vậy nôn nóng đứng ở cửa viện chờ Điền thị, vừa thấy cỗ kiệu xuất hiện liền chạy như bay vào thông báo Lâm Y.

Lâm Y có thể lý giải tâm tình của anh ta, cũng thật đáng thương thay cho anh ta, tạm gác lại sự căm ghét Phương thị qua một bên, sửa soạn tâm tình gặp Điền thị.

Điền thị vì hai quan tiền và cây trầm bạc còn lại nên vẫn cảm kích Lâm Y vô cùng, vừa vào cửa liền nói cảm tạ đủ kiểu. Lâm Y không rảnh ôn chuyện với cô ta, đợi trà bưng lên xong liền đề cập thẳng vấn đề. “Lần trước phu nhân nhà cô đến, nói Lâm nương tử lạc đường, nay tìm được chưa?”.

Điền thị không biết vì sao Lâm Y lại quan tâm đến một đứa thiếp nhà họ Cổ, nhưng vẫn nói thật. “Chưa từng, lão gia vội vã buôn bán, không có thời gian đi tìm cô ta”.

Lâm Y lại hỏi. “Cô ta một mình ra ngoài đi dạo bị mất tích?”.

Điền thị thần bí nói. “Đâu phải mất tích, thiếp nghe nha hoàn kể cô ta chịu không nổi lão gia đánh đập, chạy trốn ra”.

Cổ lão gia đánh Lâm nương tử? Lâm Y không thấy lạ, sở dĩ Cổ lão gia vướng vào lao ngục toàn bộ đều do Lâm nương tử ban tặng, phỏng chừng sớm đã hận thấu xương, khó khăn thoát khỏi ngục, đương nhiên phải đánh cho hả giận.

Điền thị tò mò hỏi. “Lâm phu nhân hỏi cái này làm chi?”.

Lâm Y cười. “Cô không hiểu, lúc ta còn ở khu đông công Chu Tước, từng là hàng xóm với cô ta, biết cô ta còn sớm hơn biết Đinh phu nhân kia”.

Thì ra là người quen cũ, quan tâm cũng không có gì lạ, Điền thị không nghĩ nhiều, hỏi tiếp. “Nghe nói Lâm phu nhân vừa may váy áo mới? Ất hẳn bộ nào cũng tinh xảo”.

Lâm Y nhớ tới cái có mời cô ta đến, vội gọi Thanh Mai lấy vài món xiêm y ra cho cô ta xem, cuối cùng tặng cô ta cái áo cánh, nói. “Nếu có tin tức về Lâm nương tử, nhớ nói cho ta một tiếng, ta là hàng xóm cũ, vẫn mong ngóng cô ta lắm”.

Điền thị mừng rỡ, nhận lấy quà tặng, miệng liên tục đồng ý. Lâm Y sai Thanh Mai tiễn cô ta ra ngoài, ngồi kiệu quay về Đông Kinh.

Điền thị vừa đi, Trương Bá Lâm và Trương Trọng Vi liền đi ra khỏi buồng trong, may mắn nói. “Xem ra chuyện Lâm nương tử lừa gạt không liên quan tới Cổ lão gia”.

Trương Bá Lâm đưa một quan tiền cho Lâm Y, nói. “Làm em dâu tiêu phí”.

Lâm Y ngần ra, nhận ra đây là tiền trả cho cái áo cánh ban nãy, sảng giọng. “Một cái áo mà thôi, cũng không phải tơ lụa, đáng để Đại ca làm như thế này?”.

Trương Bá Lâm biết nàng không phải người keo kiệt, bằng không đã đòi tiền xây học quán từ lâu, vì vậy cảm tạ nàng, giữ tiền lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 256: Vụ Án Kinh Ngạc

Điền thị đến Đại phòng một chuyến xong, tất cả mọi người đã rõ ràng sự việc : Lâm nương tử tuy không phải trốn nô của Phương thị, nhưng là trốn nô của nhà họ Cổ. Ngày hôm sau, Trương Trọng Vi đến tìm Phương thị, về tranh mặt mũi người môi giới, mang theo cả tin tức đó tới phủ Khai Phong.

Phủ doãn Khai Phong nghĩ, có quan hệ ở giữa, nếu bắt được Lâm nương tử, tương đương phá được hai vụ án, năm sau khảo hạch chiến tích, thể diện cũng tăng cao, vì vậy nhiệt tình phát nhân thủ nhiều hơn, lùng khắp kinh thành bắt Lâm nương tử và người môi giới, từng công thành ra vào cũng không buông tha.

Lâm nương tử và người môi giới đều là nữ lưu, có thể chạy đi đâu được, dưới sự truy lùng cường độ cao như vậy, rất nhanh đã bị bắt quy án. Trên thực tế, hai người này căn bản không muốn chạy, lúc quan sai tóm được Lâm nương tử, cô ta đang ở cửa hàng đo may váy áo, chuẩn bị làm bộ đồ mới, còn người môi giới đang ngồi ở nương tử điểm ven đường, uống rượu ăn thịt.

Phủ doãn nghe hồi báo, kinh ngạc rất nhiều, vỗ ngực kinh đường cái rầm hỏi hai người quỳ bên dưới. “Các người thật là to gan, đã phạm pháp còn dám đứng như không có việc gì”.

Người môi giới và Lâm nương tử nhất định đã thông đồng thời khẩu cung trước, ứng đối hết như nhau. “Đại nhân oan uổng, thiếp thân không biết phạm vào tội gì”.

Phủ doãn gặp bọn họ thể thốt phủ nhận, càng nổi cơn lôi đình, mệnh nha dịch đem tờ khế bán mình của Phương thị ra cho bọn họ xem, quát. “Các người to gan lớn mật, dám lừa gạt cả gia quyến của mệnh quan triều đình”.

Lâm nương tử không nhìn khế, xưng. “Thiếp thân không biết chữ”.

Người môi giới bình thường giao thiệp với người ta, không dám xưng không biết, liền thoáng liếc qua, rồi nói. “Đại nhân, mặc dù trên đó có tiện danh của tôi, nhưng bút tích, dấu tay không phải của tôi. Nhất định là có người cố ý bắt chước hãm hại”.

Phủ doãn không tin, bắt bà ta viết chữ cả bằng tay trái tay phải, lại ấn thử dấu tay đối chiếu, thật đúng là không giống, phủ doãn thấy lạ, gọi sư gia đem tờ khế bán mình của nhà họ Cổ ra đối chiếu dấu tay của Lâm nương tử, quả nhiên trùng khớp.

Trong lòng phủ doãn đã sớm nhận định người môi giới và Lâm nương tử là kẻ lừa đảo, lúc này xuất hiện kết quả như vậy, khiến ông ta sợ ngây người. Chẳng lẽ tờ khế bán mình của Phương thị là do bà ta giả mạo? Phủ doãn không tin, bấy giờ Trương Bá Lâm đứng ngoài cửa xem xử án đã vọt vào trong, quỳ xuống kêu oan cho mẹ.

Phủ doãn đương nhiên thiên về phía nhà họ Trương, vì vậy hô bãi đường, gọi Trương Bá Lâm ra sau, nói. “Mọi việc phải căn cứ vào chứng cứ, bằng không bản quan có tin tưởng anh cũng vô dụng”.

Trương Bá Lâm hiểu được, phủ doãn ở vào vị trí này cũng rất khó xử, vì thế nói. “Mong phủ doãn hoãn lại mấy ngày, chờ tôi về hỏi mẹ tôi, điều tra rõ chân tướng”.

Phủ doãn cho phép, để anh ta lui về.

Lúc này Phương thị không ở nhà mà ở huyện Tường Phù, có đuổi cũng không đi, lòng dạ bà ta mọi người đều hiểu, bà ta sợ lần này ra công đường bị Trương Lương biết được, vì vậy trốn đi nơi khác. Nhưng giấy nào gói được lửa, có thể gạt một lúc không thể gạt một đời, đạo lý thế gian đều hiểu, vì vậy cũng mặc kệ bà ta, tùy ý bà ta đi ra đi vào cửa viện.

Trương Bá Lâm vừa bước chân vào cửa, Phương thị liền nhào tới, nắm lấy cánh tay anh ta, vui sướng hỏi. “Thẩm án sao rồi? Bọn họ có nhận không? Đòi lại được tiền không?”.

Trương Bá Lâm buồn bực lắm, phi thường buồn bực, tức giận trả lời. “Còn đòi tiền gì nữa, người ta suýt nữa tố ngược lại mẹ là vu hãm người ta”.

“Ồ?!” Phương thị kinh ngạc tốt độ, lùi về sau ba bước, nhưng hồi phục tinh thần lại nhào tới, hoảng loạn lay cánh tay Trương Bá Lâm. “Nay anh cũng nói láo mẹ anh? Văn khế giấy trắng mực đen, còn có dấu tay đỏ chót trên đó, giả được ư?”.

Trương Bá Lâm vừa mạnh kéo bà ta vào sân sau, vừa hỏi. “Mẹ nói đúng, vấn đề chính là tờ khế ước đó”.

Đang nói, anh ta đã kéo Phương thị vào sảnh, bỏ bà ta ra, ấn ngồi xuống ghế. Trương Trọng Vi và Lâm Y đều đang ngồi trong sảnh, nghe vậy cũng kinh ngạc, hỏi. “Khế ước có vấn đề?”.

Trương Bá Lâm lấy khế ước mở ra, chỉ vào chỗ cuối cùng, “Phủ doãn đối chứng dấu tay ngay trên công đường, không khớp với người môi giới và Lâm nương tử”.

Phương thị hoảng sợ tới mức cứng đờ người ra, cương lại trên ghế, hỏi. “Tại sao có thể như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”.

Trương Bá Lâm ngữ khí không tốt. “Sao có thể như vậy ư?! Còn phải hỏi ngài nha mẫu thân đại nhân”.

Trương Trọng Vi hiểu tâm tình Trương Bá Lâm, nhưng nói chuyện với mẹ như vậy truyền ra không tốt, hướng chỉ anh ta là phu tử, phải làm gương cho học trò, vì vậy đựng nhẹ lên vai anh ta, tự mình hỏi Phương thị. “Thím, bọn họ có tự tay ấn dấu trước mặt thím không? Lúc đó xảy ra gì kì quái?”.

Phương thị đã có chút choáng váng, mờ mịt nói. “Bọn họ không kí tên ấn dấu trước mặt tôi. Khế ước kia lúc người môi giới lấy ra đã kí tên lẫn dấu tay xong rồi”.

Tất cả đều tròn tròn mắt nhìn Phương thị, không dám tin người thân là chủ mẫu Nhị phòng thế nhưng sai lầm căn bản như vậy? Có điều cẩn thận ngẫm lại thật cũng coi như thường, Phương thị cả đời đều ở tại nông thôn Tứ Xuyên chất phác, chưa bao giờ gặp phải phường mảnh khóc lường gạt, hơn nữa lúc bà ta mua Lâm nương tử vẫn rất tin tưởng người môi giới, sơ sót chi tiết nhỏ.

Trương Bá Lâm suy sụp ngã xuống ghế, lẩm bẩm. “Xong rồi, cho dù hai kẻ kia không dám cáo ngược lại, hai trăm quan cũng đã mất”.

Phương thị vừa nghe, dậm chân bình bịch gào khóc. Trương Bá Lâm nghe được phiền lòng nóng giận, rống to. “Người đâu, mau đuổi Nhị phu nhân về Đông Kinh đi”.

Bây giờ Phương thị sao dám gặp Trương Lương, lập tức nín, tội nghiệp nhìn Trương Bá Lâm, lại nhìn Trương Trọng Vi, rồi bỏ nhào tới trước mặt Lâm Y, nói. “Vợ Trọng Vi, cháu luôn thông minh nhanh trí, mau giúp đỡ nghĩ cách”.

Lâm Y lạnh lùng gạt bà ta ra, lui về sau, giọng nói như băng. “Thím muốn lấy tiền về mua thêm thiếp cho cái nhà này đúng không?”.

Phương thị nghe được, chuyển qua Trương Trọng Vi, ầm ức nói. “Trọng Vi, nhìn vợ anh kia...”.

Trương Trọng Vi đang phiền muộn lắm, căn bản không để ý động tĩnh bên này, thương lượng với Trương Bá Lâm. “Ca ca, việc này không thể quên đi dễ dàng vậy được, truyền ra cho người ta cười rớt răng”.

Trương Bá Lâm hận nói. “Đúng vậy, sao có thể nuốt xuống con tức này”.

Trương Trọng Vi ngẫm nghĩ, đứng dậy. “Em vào thành một chuyến”.

Trương Bá Lâm nói. “Cậu muốn đi tìm phủ doãn? Không có chứng cứ xác thực, phủ doãn cũng hết cách”.

Trương Trọng Vi lắc đầu. “Em không tìm ông ấy”.

Lâm Y nghe nói chàng muốn vào thành, vội bảo chàng thuận đường đưa Phương thị về. Phương thị nghe xong, trực tiếp trợn ngược trông mắt, hôn mê bất tỉnh, không biết là xui thật hay xui giả, dù sao Thanh Mai ẩn nhân trung bà ta nửa ngày vẫn không tỉnh lại.

Lâm Y bất lực, đành phải báo cáo Dương thị, nâng bà ta tới phòng Trương Bá Lâm đang ở cách vách, dặn thím Dương canh chừng. Trương Bá Lâm rất cuộc vẫn lo lắng cho mẹ ruột, bỏ tiền tự mình đi mời lang trung đến xem.

Trương Trọng Vi cắt tờ khế ước già kia, cười ngửa bỏ vào thành. Đến phủ tham chính, chàng xuống ngựa, đệ bái thiếp cầu kiến Âu Dương tham chính. Âu Dương tham chính tin tức linh thông, hiểu được nhà họ Trương đang lên công đường, vốn muốn tị hiềm không gặp, nhưng phu nhân tham chính vì cô phần Lâm Y tặng, thán thán đều có thu vào, liền thay chàng nói chuyện. “Nếu đệ từ khó xử, lão gia làm thầy mà không quan tâm, chẳng phải rét lạnh tâm người ta hay sao?”.

Âu Dương tham chính trước nay rất kính trọng phu nhân, vì thế nghe lời bà, sai người mời Trương Trọng Vi vào. Đợi Trương Trọng Vi thuật lại chân tướng, Âu Dương tham chính cũng phần nộ, Đông Kinh thế nhưng có những kẻ cuồng vọng như vậy, lừa tận nhà đệ từ mình không nói, còn tính cần ngược một phen. Nếu việc này không giải quyết thỏa đáng, không phải đánh lên mặt Trương Trọng Vi nữa mà chính là đánh lên mặt ông ta.

Nghĩ đến đó, ông ta vội sai người thông báo phủ doãn Khai Phong, bắt người môi giới và Lâm nương tử xong, trực tiếp dùng hình.

Trương Trọng Vi thập phần cảm kích, tạ ơn không ngừng.

Âu Dương tham chính lên tiếng nói. “Lúc này có thể dụng hình là vì đối phương một kẻ là dân đen áo vải, một kẻ là trốn nô, nếu lần sau là người có thân phận, anh biết phải làm sao?”.

Âu Dương tham chính ẩn ý đằng sau vô cùng rõ ràng, bảo Trương Trọng Vi quản thúc người nhà ngu dốt, chớ tham món lợi nhỏ mà trúng kế lừa bịp thấp kém như vậy. Trương Trọng Vi nghe xong xấu hổ vô cùng, chỉ có thể thừa dạ, cáo từ đi ra. Phủ doãn bên kia chốc lát không thể có kết quả ngay được, nhưng Trương Trọng Vi vẫn ra phố mua ít lễ vật, giao thiệp với phủ doãn xong mới về nhà.

Chàng về đến nhà, Phương thị liền tỉnh, hỏi han chàng tình huống. Trương Trọng Vi rất cuộc vẫn thiện tâm, không đành lòng kể cho bà ta nghe Âu Dương tham chính trách cứ, chỉ nói có quý nhân hỗ trợ, bảo bà ta an tâm. Vừa vặn Dương thị hay tin Phương thị tỉnh nên đến thăm, vừa hay nghe được, lập tức tiếp lời. “Đã có quý nhân tương trợ, nhất định không xảy ra chuyện gì đại sự, thím về nhà đi thôi”.

Phương thị về mặt cầu xin. “Đại tẩu thật là nhẫn tâm, em còn nằm trên giường Đại tẩu đã muốn đuổi đi”.

Dương thị vỗ trán, nói. “Là ta hồ đồ, thím mau nằm xuống an tâm dưỡng bệnh, tôi phái người vào thành báo tin cho Nhị đệ biết”.

Phương thị sợ quá vội cầu khẩn bà, nhưng Dương thị căn bản không nghe, ra ngoài gọi Trương Bá Lâm, nói. “Không phải bá mẫu nhẫn tâm, nhưng mẹ cháu bị bệnh, chuyện lớn như vậy ta không dám nói, cháu mau về nhà báo tin đi”.

Trương Bá Lâm vừa nghe liền hiểu, Dương thị muốn mượn cơ hội này giáo huấn Phương thị một phen. Tuy trong lòng anh ta có oán Phương thị, nhưng dù sao cũng là mẹ ruột, nghe Dương thị nói xong, nội tâm ngũ vị tạp trần, Dương thị nói hợp tình hợp lý, không có chỗ nào sai, quan trọng hơn, bà là dâu trưởng, Đại Tổng quan trọng lớn nhỏ cấp bậc lễ nghĩa, cho dù bà ra mặt giáo huấn Phương thị cũng không ai nói được nửa lời.

Thật ra Dương thị có rất nhiều người hầu, tùy tiện phái tới Đông Kinh truyền lời rất dễ dàng, nhưng bà cố tình muốn Trương Bá Lâm đi nói, chính là giữ cho Đại phòng trong sạch không liên can.

Trương Bá Lâm là người lý trí, mặc dù thấy Dương thị làm vậy trong lòng anh ta có chút khó sở, nhưng cũng vô cùng bội phục, không hề là người theo Trương Đông kinh qua mưa gió phong ba chốn quan trường mấy chục năm trời, phân tích tình hình vô cùng rạch ròi, chỗ nên giúp thì nghiêm túc, chỗ lợi dụng được cũng tuyệt không nương tay.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 257: Bị Đuổi Khỏi Nhà

Dương thị nói với Trương Bá Lâm xong, xoay người bước đi. Trương Bá Lâm còn muốn ở Tường Phủ dạy học, phải dựa vào Đại phòng nhiều thứ, không dám không nghe lời, liền cười ngửa tự mình về nhà một chuyến, nói cho Trương Lương. Phương thị bị bệnh ở tại Đại phòng, đêm nay khẳng định không về được.

Trương Lương lấy làm lạ, Phương thị lúc nào cũng khỏe mạnh, sao nói bệnh là bệnh ngay? Ông ta ngăn Trương Bá Lâm đang vội vã bước đi, không cho rời khỏi, hỏi. “Rốt cuộc mẹ anh bị làm sao vậy?”.

Đầu tiên Trương Bá Lâm ấp úng, sau nghĩ lại, dù sao trong cha mẹ thế nào cũng sẽ phải đắc tội một người, nói thì đắc tội mẹ, không nói thì đắc tội cha, xét lợi hại được mất, vẫn là ổn định cha trước.

Trương Bá Lâm so đo một phen, quyết định kể mơ hồ chuyện Phương thị bị lừa, lên công đường suốt nửa bị vu hãm ngược cho Trương Lương nghe. Phương thị mắc mưu bị lừa, Trương Lương không thêm quan tâm, trong lồng tai ông ta chỉ vọng đi vọng lại con số hai trăm quan, tận hai trăm quan!

Trương Bá Lâm nhìn sắc mặt Trương Lương không đúng, vội vàng đỡ ông ta ngồi xuống, bưng trà cho ông ta uống, lại vuốt ngực cho thuận khí.

Trương Lương hoàn hồn, hỏi. “Hai trăm quan kia vay của ai?”.

Trương Bá Lâm đáp. “Mẹ nói là mượn Bát nương tử”.

Trương Lương nghe xong, đập nát chén trà, giận dữ gầm lên. “Phòng ở chúng ta đang trú ngụ cũng là mượn của Bát nương tử, bà ta còn dám vác mặt đi vay tiền, bây giờ nợ nần chồng chất, ai mà mặt dày mày dạn tiếp tục ở nữa?”.

Trương Bá Lâm cũng vì thế mà phát sầu, nhưng trước mắt chỉ có thể khuyên Trương Lương nghĩ thoáng ra, xưng rằng phủ doãn Khai Phong còn đang thăm vấn người môi giới và Lâm nương tử, vụ án nhất định sẽ nhanh có tiến triển.

Trương Lương nghe ra ý tứ, hỏi. “Phủ doãn Khai Phong chịu hỗ trợ?”.

Trương Bá Lâm nói. “Là Trọng Vi cầu quý nhân trợ giúp”.

Trương Lương vốn thâm oán Trương Trọng Vi không chịu giúp Trương Bá Lâm mưu chức quan, nghe xong liền phai nhạt, cảm thán nói. “Rốt cuộc vẫn là ruột thịt, không đành lòng nhìn chúng ta hoạn nạn”.

Trương Bá Lâm đồng ý. “Trọng Vi rất yêu thương Nhị phòng chúng ta”.

Trương Lương thở dài. “Đi đón mẹ anh về đi, cứ ở Đại phòng mãi thì ra thế thống gì, cẩn thận chọc giận Đại bá mẫu anh, về sau chúng ta còn phải dựa vào bọn họ nhiều”.

Trương Bá Lâm vâng lời, cười ngượng về huyện Tường Phù, nói muốn đưa Phương thị về nhà, Phương thị sống chết không chịu. Trương Bá Lâm đành phải lừa bà ta. “Cha đi rồi, năm sáu ngày chưa chắc về nhà, mẹ sợ gì nữa đâu”.

Phương thị ngạc nhiên hỏi. “Lão gia đi đâu?”.

Trương Bá Lâm nói đại tên một thanh lâu nào đó, Phương thị nghe trong lòng đại hận, nhất thời quăng hết mọi chuyện ra sau đầu, gấp gấp xuống giường, mặc vội áo khoác rồi đi về nhà.

Trương Bá Lâm chỉ là nói dối thôi, Trương Lương đang ngồi chờ bà ta ở nhà, nhưng thật ngoài dự định của mọi người, Trương Lương không đánh cũng không chửi bà ta, chỉ dặn bà ta thành thật ở nhà, chờ nha môn xử án. Trương Bá Lâm thấy Phương thị vô sự, liền yên tâm về Tường Phù, dù vụ án xử xong hay chưa xong, học quán vẫn phải mở cửa, bằng không không có tiền ăn cơm.

Phủ Khai Phong ngày hôm sau liền truyền ra tin tức tốt, người môi giới và Lâm nương tử không chịu nổi đòn, chưa đánh mấy hèo đã khai hết, thú nhận toàn bộ kế hoạch cả hai thông đồng lừa Phương thị. Lâm nương tử còn nói, cô ta vốn muốn đến nhà đã mua mình ở mấy ngày, thuận tiện thỏ ít đồ đặc quý giá, nhưng vừa nghe nói là nhà họ Trương có quen biết với nhà họ Cố, trong lòng liền sợ hãi, nửa đường bỏ chạy.

Phủ doãn Khai Phong tra xong vụ án, đòi lại được hai đỉnh vàng của Phương thị, giao cho Trương Bá Lâm, lại sai người tìm Cố lão gia, đuổi Lâm nương tử về nguyên chỗ. Kết quả nhà họ Trương và nhà họ Cố đều chuẩn bị hậu lễ cảm tạ ông ta, ông ta thập phần đắc ý. Mà Trương Trọng Vi cũng chuẩn bị thêm một phần lễ nữa đưa đến phủ Âu Dương tham chính, nhưng Âu Dương tham chính phong thái thanh liêm, không chịu nhận, chỉ nói chẳng làm quan tốt chính là khiến ông ta nỡ mặt nỡ mày.

Phương thị nghe Trương Bá Lâm kể lại tình hình xử án ở nha môn, giật mình nhận ra. “Khó trách Lâm nương tử dọc đường luôn hỏi đông hỏi tây, thì ra là muốn đến ăn cắp đồ đặc ở nhà Trọng Vi”.

Trương Lương sai bà ta. “Bà đưa tiền tới nhà trả cho Bát nương đi”.

Phương thị hai ngày nay cúi đầu phục thấp, không dám cãi lời, lập tức đi ngay. Bà ta vừa bước chân ra khỏi cửa viện, Trương Lương liền nói với Trương Bá Lâm. “Đi mượn một chiếc xe lại đây, chúng ta chuyển nhà”.

Trương Bá Lâm chấn động. “Chuyển đi đâu vậy cha?”.

Trương Lương nói. “Đi đâu nữa, bây giờ tôi chỉ còn lại một đứa con trai là anh thôi”.

Thì ra là chuyển đến huyện Tường Phù, Trương Bá Lâm khó xử. “Nay con đang ở nhà của Trọng Vi”.

Trương Lương nói. “Tôi cũng từng dạy học, đến huyện Tường Phù vừa vận giúp đỡ anh, hai người kiếm tiền còn sợ không thuê nổi căn phòng để ở, không nuôi nổi gia đình?”.

Trương Bá Lâm thấy Trương Lương không phản đối mình coi dạy học là sự nghiệp nữa, tự mình hăng hái xắn tay chuyển hành lý, quyết định ở nhờ Đại phòng hai ngày trước, sáng sớm mai sẽ đi thuê nhà. Nhà bọn họ nhiều người, đồ lại ít, rất nhanh đã thu dọn xong xuôi, chuyển lên xe. Trương Lương dẫn

theo Tiểu Truy tử, Cẩm Thư, Thanh Liên, Đông Mạch và Trương Tuấn Minh lên xe, để Trương Bá Lâm cưỡi ngựa, sai thím Nhâm đi thông báo Trương Bát nương chuyển mình chuyển nhà.

Thím Nhâm đã sớm nhận ra có gì đó sai sai, hoảng đến độ giờ chân. “Nhị lão gia muốn thông báo Bát nương từ sao ban nãy không để Nhị phu nhân thuận đường nhắn luôn?”.

Trương Lương không để ý tới bà ta, liên tục thúc giục xa phu đánh xe đi, Trương Bá Lâm thấy vậy vội hỏi. “Cha, không đợi mẹ về sao?”.

Trương Lương đen mặt, nói. “Mẹ anh thủ ba năm hiểu kì cho ông bà nội anh, tôi không thể viết giấy bỏ quách bà ta đi, để bà ta ở Đông Kinh một mình là được chứ gì?”.

Trương Bá Lâm và thím Nhâm đã hiểu. Ông ta nào muốn chuyển nhà, rõ ràng là đổi cách thức đuổi Phương thị ra khỏi nhà. Trương Bá Lâm cho rằng không ổn, nhưng cảm thấy là nên cho Phương thị chút giáo huấn, vì thế im lặng, dù sao cũng là chủ ý của cha, chẳng lẽ làm con không nghe?

Anh ta có thể mặc kệ, nhưng thím Nhâm thì nóng ruột, muốn đuổi thì đuổi Phương thị thôi, đuổi cả mình là làm sao. Chuyện Lâm nương tử do một mình Phương thị gây ra, liên quan gì tới mình chứ. Trương Lương muốn đi, thím Nhâm không cho, vọt ra trước xe ngựa quỳ xuống, năn nỉ Trương Lương dẫn theo bà ta.

Trương Lương lại nói. “Bà đi rồi, ai hầu hạ Nhị phu nhân? Bà là nha hoàn hồi môn của Nhị phu nhân kia mà”. Nói xong liền đuổi thím Nhâm đi, lại bảo xa phu quãng cho bà ta một roi, sau đó một xe một ngựa chạy đến huyện Tường Phù.

Bọn họ đến Tường Phù, tạm chưa có chỗ ở, liền từ Trương Bá Lâm đi vào trước, nói với Dương thị chuyện ở nhờ. Dương thị nghe nói Phương thị bị Trương Lương bỏ lại ở Đông Kinh, cảm giác nhân tâm đại quái, mời bọn họ toàn bộ vào nhà, uống trà ôn chuyện, an bài phòng ốc. Trương Bá Lâm dẫn theo hai thiếp ở đông sương gian thứ hai, Trương Lương dẫn Tiểu Truy tử ở đông sương gian đầu tiên, còn lại Đông Mạch và Trương Tuấn Minh không có chỗ ở, hỏi qua Lâm Y xong, sắp vào đông sương gian thứ hai ở viện sau, làm hàng xóm với tiểu Ngọc Lan.

Vì Nhị phòng nhà họ Trương tới đây, cả hai viện hậu nha lập tức đầy ắp người. Lâm Y nghe nói hai thiếp của Trương Bá Lâm đều ở chung một phòng với anh ta, trong đầu lập tức suy nghĩ đen tối, lại không thể nói gì, đành phải túm cánh tay Trương Trọng Vi nhìn cười.

Trương Trọng Vi ăn đau, đương nhiên phải hỏi nguyên do, Lâm Y không chịu nói, đành phải tùy nàng nhéo ra mấy cái dấu tay.

Vì không có Phương thị cùng theo, Trương Lương lại cảm kích Đại phòng nhiệt tình quan tâm và hỗ trợ vụ án lần này, hai phòng đều tỏ ra thân thiết, uống trà trò chuyện thật là hoà thuận vui vẻ.

Phương thị ở Đông Kinh, đến nhà chồng Trương Bát nương trả lại tiền, Trương Bát nương mừng lắm, giữ bà ta lại ăn cơm. Mẹ con đang nói chuyện, đột nhiên thím Nhâm chạy như bay vào trong, lăn lông lốc té trước mặt, Phương thị đang định mắng bà ta không quy củ, đã nghe bà ta thánh thót ré lên. “Nhị phu nhân, xong rồi, Nhị lão gia đuổi phu nhân ra khỏi nhà”.

Phương thị cho rằng bà ta điên rồi, mắng. “Bịa chuyện cái gì, ta tự mình đi trả tiền cho Bát nương tử, tự nhiên lại biến thành bị trục xuất khỏi nhà?”.

Thím Nhâm khóc lóc giải thích. “Nhị phu nhân, phu nhân vừa ra khỏi nhà, bọn họ liền thu dọn hành lý, toàn bộ chuyển đến huyện Tường Phù, chỉ để lại hai chúng ta ở Đông Kinh”.

Phương thị kinh hãi, vỗ bàn đứng dậy. “Đại thiếu gia cũng đi?”.

Thím Nhâm là vú nuôi của Trương Bá Lâm, vẫn thiên vị anh ta một chút, chỉ nói. “Nhị lão gia lên tiếng, Đại thiếu gia làm sao dám phản bác?”.

Phương thị sợ quá đầu đổ đầy mồ hôi, gấp gấp xông ra ngoài. “Lật trời rồi! Thật muốn phản rồi!”.

Trương Bát nương cũng sốt ruột, không ngăn đón bà ta, thúc giục thím Nhâm theo sau hầu hạ.

Phương thị không chậm một bước, bôn chạy về nhà, quả nhiên ba gian phòng đã trống hoác, chỉ có gian bà ta ở còn một cái giường. Trước mắt bà ta biến thành màu đen, tuyệt vọng hơn cả chuyện Lâm nương tử, Trương Lương không cần bà ta, cuộc sống sau này phải làm sao bây giờ? Toàn bộ của hồi môn và gia cụ của bà ta đều đã đổi thành đồ cưới cho Trương Bát nương, chỉ còn mấy mẫu ruộng cạn không đáng tiền, còn ở tuốt quê cũ Tứ Xuyên xa xôi, không dùng được gì.

Nhà Trương Bát nương ở ngay gần đây thật, nhưng con trai còn đó, có lý nào lại bảm vào con gái để dưỡng lão, quy củ ấy Phương thị vẫn nhớ. Và lại con rể khó đối phó hơn con dâu, nếu thật sự đánh đuổi bà ta đi, bà ta cũng không có gì chống đỡ.

Phương thị nhìn căn phòng trống rỗng, hỏi thím Nhâm. “Chúng ta còn bao nhiêu tiền?”.

Thím Nhâm mặt nhăn như ăn tim sen. “Nhị phu nhân, phu nhân nói sai rồi, phu nhân nên hỏi là chúng ta có tiền hay không mới đúng”.

Phương thị sửa lại. “Vậy chúng ta có tiền không?”.

Thím Nhâm đáp. “Không có, Nhị phu nhân, phu nhân còn thiếu tôi hơn hai tháng tiền tiêu vặt chưa trả nửa kia”.

Phương thị quãng cho bà ta một tát tai, cá giận. “Đã là lúc nào rồi còn nói với ta điều này, bọn họ chạy mất, sao bà không ngăn lại?”.

Thím Nhâm bùm mặt, ầm ức nói. “Bọn họ ngồi xe đi, tôi sao ngăn nổi”.

Phuong thị thở dài, bắt đầu phát sầu, hai người bọn họ, trên người không có nổi nửa văn tiền, chưa nói ngày sau biết sống ra sao, trước mắt hôm nay buổi tối ăn cơm thế nào? Thím Nhâm không muốn đói bụng, cật lực giật dây Phuong thị đến huyện Tường Phù nháo. Phuong thị nghe xong, khẳng định quyết tâm. “Nói đúng, ông ta nói đề ta ở Đông Kinh, ta liền phải ở Đông Kinh? Ta là nương tử ông ta cưới hỏi đằng hoàng về, ông ta đi đâu cũng không thể mặc kệ ta được”.

Thím Nhâm vui vẻ phụ họa, nói. “Nhị phu nhân, thừa dịp trời còn chưa tối, mau đi thôi, tôi ở nhà canh chừng”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 258: Phương Thị Cầu Xin

Thím Nhâm nói thoát đầu nghe hay lắm, nhưng cân nhắc cẩn thận, Phuong thị kinh ngạc. “Bà để một mình ta đi? Chính mình tránh ở trong nhà?”.

Thím Nhâm cười lạnh. “Phòng ốc phải có người canh chừng”.

Phuong thị trừng mắt. “Ba gian phòng đều trống trơn, cần gì bà canh chừng?”.

Thím Nhâm cãi không được, đành phải khoá cửa lại, theo bà ta đến huyện Tường Phù.

Khi chủ tớ hai người tới cổng hậu nha quan phủ, Trương Lương còn đang ở đại sảnh nói chuyện phiếm với Dương thị và mọi người, ông ta nghe người hầu bẩm báo xong, nói chắc nịch. “Đóng kín cửa, đừng cho bà ta đi vào”.

Dương thị lại nói. “Đây là nhà tôi, nếu không cho thím vào, người khác sẽ chỉ trò tôi chứ đâu chỉ trò Nhị thúc”.

Trương Lương đành phải đứng dậy, ra ngoài nói với Phuong thị. “Bà thành thật ở Đông Kinh sống, không thiếu của bà một miếng cơm, nếu năm lần bảy lượt tới đây làm loạn, tôi sẽ sai người đuổi bà về quê Mi Châu. Dù sao nơi đó có nhà có ruộng đầy đủ, chỉ cần tôi không viết giấy bỏ bà, không ai dám nói nửa câu”.

Phuong thị bị dọa, sợ ông ta thật sự đuổi mình về Mi Châu, bà ta không muốn cô linh một mình sống ở nông thôn, vì vậy kéo thím Nhâm quay đầu bỏ chạy ngay lập tức. Chạy mấy bước xa, nhớ ra một chuyện lại quay về gờ tay ra hỏi Trương Lương. “Nếu quần cơm tôi ăn, vậy đưa tiền đây”.

Trương Lương sờ sờ trong người, lấy ra hai trăm chín mươi chín văn, mượn gia đình canh cửa một văn cho tròn trình, giao cho Phuong thị, nói. “Các người tiêu xài tiết kiệm, năm ngày không thành văn đề”.

Phuong thị cả giận. “Chúng tôi hai người, ông cho có ba trăm văn, mua cây kim thêu còn chẳng đủ”.

Trương Lương mất kiên nhẫn. “Ngại ít thì đừng lấy, tự mình kiếm đi”.

Phuong thị lại bị dọa, vội vàng tóm lấy ba trăm văn, nắm chặt trong lòng bàn tay, nói tiếp. “Tôi xài hết lại đến tìm ông”.

Trương Lương nói. “Khỏi cần, năm ngày sau tôi cho người đưa tới”. Nói xong liền tiến vào viện, không thèm quay đầu.

Phuong thị tủi thân quá muốn khóc lên, nhưng hết cách rồi, đành phải bỏ ba trăm văn vào tay áo, chuẩn bị về Đông Kinh. Thím Nhâm thập phần bất mãn, chỉ có ba trăm văn, xem ra tiền tiêu vật hàng tháng của bà ta lại ngâm nước nóng, cứ vậy mà về, thím Nhâm không cam lòng, lại giật dây Phuong thị tiếp, xông vào hậu nha đại sảnh một hồi, cho dù không bức Trương Lương moi tiền ra được, cũng có thể bức Trương Bá Lâm nha.

Phuong thị trong lúc nguy cấp cũng biết bót hồ đồ đi, hung hăng trừng mắt liếc qua, mắng. “Bà không nghe Nhị lão gia nói sao, muốn đuổi ta về Mi Châu, chỉ biết ra chủ ý thôi”.

Lá gan của thím Nhâm còn chưa lớn đến độ dám tranh luận với Phuong thị, đành phải than thở theo bà ta về Đông Kinh. Buổi tối, hai người mua một cây củ cải, hai bó rau xanh, nấu hai chén trong nửa bịch gạo Trương Lương để lại, nấu cơm ăn tạm. Thím Nhâm cứ nhớ tới tiền tiêu vật Phuong thị khát của mình, tìm như đao cắt, ngồi cũng chẳng yên, toàn bộ buổi tối liên tục khổ khuyên Phuong thị, bảo rằng cứng không được thì ta chơi mềm, tới gặp Trương Lương nhận sai, nói không chừng ông ta mềm lòng sẽ chịu cho bà ta đến Tường Phù ở chung.

Phuong thị bị bà ta nói có vài phần động lòng, đang do dự, thím Nhâm lại nói. “Nhị phu nhân, lúc trước nhà chúng ta nghèo đói, toàn bộ dựa vào phu nhân cần cù làm lụng vất vả, đau khổ chèo chống, nay dư dả được một chút, lại không cho phu nhân đi theo hưởng phúc, thật là không ra gì”.

Phuong thị đứng dậy hô lên. “Ngày mai ta phải đi, bà nhớ hành động theo tình huống, ở bên nói đỡ vào”.

Thím Nhâm vui mừng vâng dạ, trải giường chiếu, thổi tắt nến, hầu hạ Phương thị đi ngủ.

Ngày hôm sau trời mới tờ mờ sáng, Phương thị đã bị thím Nhâm thúc giục rời giường, vừa đi đường vừa oán giận, hướng tới huyện Tường Phù. Phu tử trong học quán đều dậy sớm, lúc bọn họ tới nơi, vừa vận dụng phải Trương Lương cùng Trương Bá Lâm ra cửa, hoan hỉ vui mừng chạy tới.

Trương Lương thấy lại là hai bọn họ, giận dữ. “Đã nói năm ngày sau tôi cho người đưa tiền đến chỗ bà, sao chưa đầy một ngày lại tới nữa?”.

Phương thị vội nói. “Tôi đến không phải vì tiền”.

Thím Nhâm bổ sung. “Nhị phu nhân nghĩ thông, hiểu mình sai rồi, mong Nhị lão gia xem ở tình nghĩa vợ chồng nhiều năm, tha thứ phu nhân đi”.

Phương thị nghe không thuận dạ, hung hăng liếc bà ta.

Có lẽ đúng là không ai hiểu vợ bằng chồng, Trương Lương cũng nghe không nổi, nói. “Bà ta mà biết sai, mặt trời đã mọc đằng tây rồi”.

Phương thị thấy ông ta miễn dịch, vội vã chuyển sang Trương Bá Lâm, túm lấy cánh tay anh ta. “Cha con không cần mẹ, chẳng lẽ con cũng không cần, con là phu tử dạy học phải làm gương, có thể nào không để ý chữ hiếu?”.

Trương Bá Lâm vội hỏi. “Mẹ, đâu phải con không nuôi mẹ, mẹ gấp gì chứ”.

Phương thị mừng rỡ, chưa đợi cao hứng xong, Trương Bá Lâm lại nói. “Cha cũng đâu có nói cha không cần mẹ, chỉ là để mẹ ở lại Đông Kinh thôi, ăn mặc cơm nước cha vẫn quản mà”.

Trương Lương gờ tay kéo Trương Bá Lâm về, nói với Phương thị. “Bà còn ngăn đón, chậm trễ chúng tôi dạy học, năm ngày sau chỉ sợ ba trăm văn cũng không có mà lãnh đâu”.

Phương thị nghĩ bản thân bà ta không kiếm nổi một văn, cho dù ở Đông Kinh cũng chỉ biết trông cậy vào hai người bọn họ dạy học dưỡng gia, vì vậy đành phải xê qua một bên, để bọn họ đi qua.

Thím Nhâm thấy cầu xin thất bại, nhin không được thắm oán.

Phương thị cũng rất thất vọng, giận dữ nói. “Chuyện này không thể gấp, cứ từ từ”.

Thím Nhâm âm thầm sốt ruột, lại từ từ nữa, khát nợ hai tháng tiền tiêu mặt liền biến thành ba tháng, bà ta vì số tiền mình vất vả kiếm được, vất hết óc ác ra suy nghĩ, rốt cuộc nảy ra một chủ ý, nói. “Nhị phu nhân, Nhị lão gia không chịu nghe phu nhân nói là vì trong lòng còn hận phu nhân lắm, sao không nhờ người khác nói thay?”.

“Nhờ người khác?”. Phương thị giật mình.

Thím Nhâm gật gù. “Đúng vậy, Nhị phu nhân tìm ai có quan hệ tốt với Nhị lão gia, nhờ nói giúp, không chừng Nhị lão gia nể mặt bọn họ, liền chấp nhận cho phu nhân chuyển đến Tường Phù”. Nói xong, bắt đầu đếm ngón tay. “Đại phu nhân, Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, Quách di nương...”.

Phương thị lập tức phủ quyết Trương Bá Lâm và Tiểu Truy tử, nói. “Ban này thái độ của Bá Lâm bà không thấy sao? Lòng nó thiên về cha nó thôi”. Nói thêm. “Đường đường vợ cả như ta, đi cầu một đứa thiếp? Cho dù chuyển đến Tường Phù ở, ta còn ngóc đầu nổi không?”.

Bỏ hết hai người, cũng chỉ còn lại Dương thị, Trương Trọng Vi và Lâm Y. Trong đó lời Dương thị nói chắc là có trọng lượng nhất, dù sao Trương Lương cũng đang ở nhà của bà, nhưng Phương thị đời này sợ nhất, ngoại trừ mẹ chồng đã qua đời chính là Dương thị. Ngay cả Trương Lương cũng phải xếp sau, bởi vậy Dương thị cũng bị bà ta gạch ra khỏi danh sách.

Vậy chỉ còn lại hai vợ chồng Trương Trọng Vi và Lâm Y, Phương thị vừa nghĩ tới Trương Trọng Vi, mặt mũi liền tràn ra cười, chợt nhớ tới chuyện Lâm nương tử lúc trước, Lâm Y nói nặng lạnh băng băng, lại rút lui. Thím Nhâm thấy bà ta cái này không được cái kia không xong, vội la lên. “Nhị phu nhân, phu nhân không cầu Nhị thiếu gia Nhị thiếu phu nhân thì hết người rồi!”.

Phương thị do dự nói. “Ngày đó bà không thấy sắc mặt vợ Trọng Vi đâu, hận không thể nuốt sống ta luôn, sao ta dám đi”.

Thím Nhâm nói. “Vẫn còn Nhị thiếu gia cơ mà, Nhị thiếu gia là con ruột của phu nhân, chẳng lẽ không giúp phu nhân?”.

Phương thị thờ dãi. “Bà quá rõ Trọng Vi còn gì, mọi chuyện đều nghe vợ nó, ta thấy chuyện này hết hy vọng rồi”.

Phương thị đúng là thích nghĩ cực đoan, trước kia lá gan lớn hơn hết thấy mọi người, bây giờ lại nhỏ hơn hẳn, thím Nhâm bị bà ta chọc cho lộn ruột, đặt mộng ngồi xuống ven đường, không để ý tới bà ta.

Phương thị đi qua đi lại trước cổng hậu nha, rốt cuộc hạ quyết tâm, gọi thím Nhâm nói. “Bà đi vào kêu Nhị thiếu gia ra đây, ta có lời muốn nói với Nhị thiếu gia”.

Thím Nhâm thấy bà ta nghĩ thông, vội vàng nhảy dựng lên, xoay người chạy vào cửa viện. Hai gia đình bị thím Nhâm hành động bất chợt, không kịp ngăn lại, đành phải cầm thanh chặn cửa ngang chân khiến bà ta ngã chổng vó. Một gia đình sản tới rách cổ áo bà ta, mắng. “Đây là hậu nha quan tri phủ

Tường Phù, nhà người dám xông vào, không muốn sống nữa ư?”.

Thím Nhâm bị dọa, trên người vừa đau vừa hoảng, khóc hô kêu gào ngoài cửa. “Nhị phu nhân, đúng là giặc đồ bìm leo, bọn họ không cho tôi đi vào”.

Phương thị nghe thấy, vội vàng đứng dậy, chưa đợi bà ta mở miệng, gia đình đã cáo trạng trước. “Nhị phu nhân, Đại phu nhân nhà chúng tôi chưa bao giờ cấm phu nhân vào cửa, nếu phu nhân muốn vào thì chiếu theo quy củ cho người thông truyền là được, vì sao để nô tỳ của phu nhân loạn xông vào?”.

Phương thị bị gia đình nói cho mặt đỏ tai hồng xấu hổ gần chết, đi qua đánh cho thím Nhâm một bạt tai, mắng. “Không hiểu quy củ, chỉ biết làm ta mất mặt”.

Gia đình đều là lạnh lợi, biết được có kết quả thì nên dừng tay, Phương thị chưa kịp đánh thêm tát thứ hai, liền hỏi. “Nhị phu nhân muốn gặp Đại phu nhân? Chúng tôi vào bẩm báo dùm”.

Phương thị vội xua. “Khỏi cần phiền toái, thỉnh Nhị thiếu gia ra đây là được”.

Gia đình đáp lời, gọi một người hầu giặt quần áo trong sân đi vào truyền lời. Người hầu giặt quần áo không có tư cách bước vào đại sảnh, chỉ có thể tìm Thanh Mai, nhờ Thanh Mai nói hộ. Thanh Mai biết, đương nhiên Lâm Y cũng biết, Trương Trọng Vi là đương sự ngược lại là người biết cuối cùng.

Lâm Y tự mình nói với Trương Trọng Vi chuyện Phương thị đang chờ chàng bên ngoài, lại hỏi. “Thím tìm chàng có việc gì vậy? Chàng biết không?”.

Trương Trọng Vi cười khỏ. “Chỉ sợ ai nấy đều đoán ra vì sao thím tới tìm ta, khẳng định là không muốn ở Đông Kinh, nhờ ta cầu xin thúc thúc dùm đỡ mả”.

Lâm Y hỏi. “Vậy chàng đồng ý hay không đồng ý?”.

Nếu Trương Lương muốn bỏ Phương thị, hoặc muốn đuổi Phương thị về nông thôn, Trương Trọng Vi khẳng định sẽ ra mặt, nhưng Trương Lương chỉ là để Phương thị ở lại Đông Kinh thôi, nơi đó phồn hoa đô thị, cũng không cắt đứt quần áo cơm nước gì, lại có thím Nhâm hầu hạ, trong mắt Trương Trọng Vi chẳng có gì gọi là khổ, vì vậy chàng không muốn quản, cũng không nghĩ quản.

Chàng thông thả bước đi trong phòng, nói. “Nếu ta không cầu xin dùm thím thì không có nghĩa khí. Nhưng mà... Thúc thúc đồng ý hay không thì ta không ép buộc được”.

Lâm Y vụng trộm nở nụ cười, nói với Thanh Mai. “Nhị phu nhân đến, sao không mời vào? Thật không phải đạo đãi khách”.

Thanh Mai vội vàng ra mời, qua một lúc, báo lại. “Nhị thiếu phu nhân, Nhị phu nhân không chịu đi vào, nhất định phải Nhị thiếu gia đi ra, bảo rằng muốn nói riêng với thiếu gia thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 259: Kế Sách Mới

Lâm Y đã biết suy nghĩ của Trương Trọng Vi, không sợ, đẩy chàng một phen, thúc giục chàng ra ngoài gặp Phương thị, tiện thể vãn an dùm mình.

Trương Trọng Vi ra cửa viện, nhìn thấy Phương thị đang lo lắng đi qua đi lại như con thoi, hành lễ thỉnh an bà ta. Phương thị nói rõ ý định, bảo chàng đến trước mặt Trương Lương cầu xin dùm mình, xưng rằng một mình ở Đông Kinh quá mức đau khổ, hy vọng có thể đoàn tụ với người nhà.

Trương Trọng Vi miệng thì đồng ý, nhưng nói thêm. “Cháu nhất định sẽ nói với thúc thúc chuyện này, nhưng thúc thúc có đồng ý hay không, cháu không dám cam đoan”.

Phương thị rất tin tưởng chàng, nói. “Thúc thúc đang ở ké nhà cháu, đương nhiên phải nể mặt rồi”.

Cách một ngày sau, trong bữa cơm, Trương Trọng Vi thuận tiện nhắc Trương Lương về việc này, Trương Lương vừa thuê nhà mới, sắp sửa chuyển qua, không buồn ngắt đầu lên nói. “Không thuê phòng trống cho bà ta ở”.

Qua mấy ngày, thím Nhâm thay mặt Phương thị đến hỏi thăm tin tức, Trương Trọng Vi thuật lại thái độ của Trương Lương, cũng nói cho hay Trương Lương và Trương Bá Lâm cùng mọi người đã thuê nhà mới chuyển đi rồi, về sau muốn tìm bọn họ thì đừng tới nhà Đại phòng nữa.

Trương Trọng Vi trước nay luôn có hiếu với Phương thị, thế mà nay cũng không hoan nghênh bà ta nữa, là ra làm sao? Thím Nhâm ngăn người, cực không tình nguyện quay về. Bà ta làm sao hiểu được, Trương Trọng Vi bây giờ ghét nhất là nấp thiếp, tự chàng đã nghiệm ra chân lý thiếp thất khiến gia đình không yên, không phải Lâm Y bắt buộc chàng. Phương thị không nghe chàng khuyên, nhất định muốn nhét người vào phòng chàng, trong mắt chàng chính là muốn phá hư cuộc sống tốt đẹp chàng đang có, chàng nghĩ vậy cũng chẳng oan uổng cho bà già Phương thị là bao, chính bà ta muốn thế còn gì?

Đồng Kinh, Phương thị nghe thím Dương hồi bẩm, cảm thấy tuyệt vọng. “Chẳng lẽ muốn ta đi cầu Đại phu nhân?”.

Dương thị luôn chường mắt Phương thị, sao chịu giúp bà ta? Thím Nhâm cảm thấy đường này không lối vào, vì thế khuyên Phương thị. “Đại phu nhân ước gì Nhị phu nhân khôn khổ đâu, vỗ tay vui sướng còn không kịp, sao chịu giúp phu nhân? Còn chẳng bằng tự mình tính cách khác”.

Phương thị bây giờ không có chủ ý nào, nghe thím Nhâm nói xong, giống như bắt được khúc gỗ khi sắp chết đuối, vội hỏi. “Bà có cách gì khác?”.

Thím Nhâm không trả lời bà ta, mà hỏi câu khác. “Nhị phu nhân, theo phu nhân thấy, nếu Đại thiếu gia cầu xin Nhị lão gia cho phu nhân thì có bao nhiêu phần thắng?”.

Phương thị cẩn thận suy xét, nói. “Khẳng định có tám chín phần mười sẽ thành, ít nhất có trọng lượng hơn lời nói của Trọng Vi, dù sao hiện giờ bọn họ đã không ở Đại phòng nữa, mà Nhị lão gia phải dựa vào học quán của Bá Lâm, sao dám phát mặt mũi của nó?”. Bà ta nói xong, lại than. “Nhưng mà thái độ của Bá Lâm bà biết rồi, nó không chịu đi đâu”.

Thím Nhâm cười. “Có một người có thể nói động được Đại thiếu gia”.

Phương thị sững sốt, bình tĩnh lại, buồn bực nói. “Ý bà là Lí thị? Bá Lâm giống hệt em nó, đều là có vợ liền quên mẹ”.

Thím Nhâm gật đầu. “Đúng là cô ta, nếu cô ta giúp khuyên Đại thiếu gia thay cho phu nhân, Đại thiếu gia nhất định đồng ý”.

Phương thị nói. “Lúc trước Bá Lâm ngồi tù, là ta mở miệng đuổi cô ta đi, cô ta hận ta lắm, sao chịu giúp ta?”.

Thím Nhâm cười. “Tuy tiện đến đương nhiên sẽ không giúp, chỉ bằng khiến cô ta thiếu chúng ta một lần, vậy mới có cơ sở”.

Trong lòng Phương thị dâng lên hy vọng, vội nói. “Thiếu gì, mau nói ra”.

Thím Nhâm hỏi tiếp. “Lúc trước Lí thị rời khỏi nhà có cam tâm tình nguyện không?”.

Phương thị khẳng định. “Đương nhiên là không, cô ta là gái đã có một đời chồng, lại có con nhỏ, nếu không có tiền tài trong tay thì sống sao được?”.

Thím Nhâm vui vẻ cười lên. “Một khi đã như vậy, sao Nhị phu nhân không làm bà mối, tác hợp cô ta và Đại thiếu gia lại?”.

Đầu tiên là Phương thị phần nộ, lúc trước Lí Thụ vào cửa, bà ta đã không đồng ý rồi, cho rằng con gái nhà quan lớn không dễ cầm nắm, hiện giờ khó khăn đuổi đi được, lại muốn đón về lại? Nhưng sau đó cẩn thận cân nhắc, Lí Giản Phu nay đã rơi đài, hiện giờ nhà mẹ đẻ Lí Thụ còn chẳng bằng bà ta, cho dù đón về đi nữa, thân khí cũng chẳng được như xưa, muốn tròn hay méo còn không phải tùy ý mẹ chồng là bà ta?

Bà ta thở ra một hơi, chậm rãi quyết tâm, trên mặt cũng tràn ra nụ cười, khen thím Nhâm. “Chủ ý không tồi”.

Thím Nhâm thấy sự tình có hy vọng, cũng cao hứng lắm, dẫn dò Phương thị thêm. “Nhị phu nhân, việc này không thể nóng vội, trước đừng nhắc gì về chuyện của phu nhân, chờ Lí thị vào cửa lần nữa, cảm kích phu nhân hết lòng, mới nhắc tới”.

Phương thị không đồng ý, sợ Lí Thụ vong ân phụ nghĩa, vào cửa rồi sẽ phui tay bà ta, thím Nhâm vụng trộm liếc trố trố bà ta một cái, nghĩ bụng, thường nghe đàn ông nhà họ Trương đọc sách có câu “Lấy tâm tiểu nhân đo lòng quân tử”, quả nhiên không sai, Phương thị chính là người như vậy, nghĩ ai cũng như bà ta.

Lời này thím Nhâm không dám nói ra, đành phải nhẫn nại giảng đạo lý cho Phương thị. “Nhị phu nhân, Đại thiếu phu nhân rất mạnh mẽ, nếu Đại thiếu phu nhân biết người khác có mục đích mới tiếp cận mình, sẽ không chịu đâu. Cô ta đã không chịu, phu nhân biết tìm ai giúp phu nhân đây?”.

Khuyên can mãi, rốt cuộc khiến Phương thị nghe lọt tai, đồng ý tác hợp Lí Thụ và Trương Bá Lâm trước, lại lo chuyện cầu xin sau.

Thím Nhâm cho rằng đàn ông nhà họ Trương đều là chịu mềm không chịu cứng, nếu muốn đạt được mục đích phải dùng tình cảm đá động. Ngày hôm sau thím Nhâm dậy thật sớm, ra từ lâu nhà họ La mượn cối xay về xay một đồng bột gạo nếp, chưng bánh, để Phương thị thừa dịp nóng mang tới cho Trương Bá Lâm, dọc đường lại mớm ít câu thương cảm cho bà ta nói.

Phương thị tới học quán tìm được Trương Bá Lâm, đưa bánh hấp nóng hỏi cho anh ta, lại sờ mặt anh ta, nói. “Lúc trước gặp đã thấy con gầy, hôm nay cố tình dậy sớm làm ít bánh hấp, mau cầm vào đi, thừa dịp nóng hai cha con ăn cho ngon miệng”.

Trương Bá Lâm thật sự nghĩ bà ta có ý đến đưa bánh, cảm động rom róm nước mắt, mang vào nhà xong lập tức quay ra, mời Phương thị vào một gian phòng nghỉ, châm trà cho bà ta uống.

Phương thị thấy con chịu ngồi xuống nói chuyện với mình, kinh hi dị thường, thầm khen thím Nhâm quả nhiên cao minh. Bà ta nhận chén trà Trương Bá Lâm đưa, cũng không uống, chỉ nhìn anh ta. “Con của mẹ, nhìn con gầy yếu, xem ra thiếp thật không thể trông cậy vào, thiếu vợ cả ở bên đúng là không được”.

Trương Bá Lâm nghe xong, tưởng bà ta tới khuyên mình tục huyền cưới người khác, tâm thần trở nên căng chặt.

Nhưng Phương thị lại nói. “Lí thị tuy mạnh mẽ chút, nhưng liệu lý việc nhà đâu ra đó, hơn nữa còn sinh cho nhà họ Trương cháu đích tôn, mẹ không so đo với nó nữa, chỉ bằng con chọn ngày tốt, đón nó về đi”.

Chuyện người khác khuyên Trương Bá Lâm đón Lí Thư về không khiến bản thân anh ta kinh ngạc, dù sao vợ chồng Trương Trọng Vi đã nhiều lần khuyên anh ta như vậy, nhưng từ chính miệng Phương thị nói ra khiến anh ta chấn kinh quá mức, nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại.

Anh ta nhìn chằm chằm Phương thị, cứ cảm thấy câu sau còn có hai chữ “Nhưng mà...”. Anh ta đoán không sai, Phương thị không bao giờ làm chuyện gì không có mục đích, bà ta mà chấp nhận làm người tốt sao, chỉ là bà ta được thím Nhâm dặn dò, che giấu nguyên nhân đằng sau, bởi vậy Trương Bá Lâm đợi nửa ngày vẫn không nghe được phần cuối.

Trương Bá Lâm ăn năn hồi lâu, thuê phòng ốc là có ý muốn đón Lí Thư quay về, buồn rầu một nỗi không biết nói cho Trương Lương thế nào, giờ phút này thấy Phương thị có cùng tâm tư với mình, mừng rỡ như điên, vội nói. “Mẹ có tính toán như vậy, sao không nói cho cha biết?”.

Phương thị cười khổ. “Cha con hận mẹ lắm, sao chịu nghe mẹ nói?”.

Trương Bá Lâm thất vọng. “Con là vai con, càng không thể nói ra, xem ra cuộc đời này con và cô ấy đành hữu duyên vô phận rồi”.

Đang nói, có đệ tử tới thỉnh, Trương Bá Lâm liền cáo lỗi đi về phòng học.

Phương thị ra khỏi học quán, nghĩ đến đi một chuyến uống công, tâm tình rất không xong, tát hết lửa giận lên người thím Nhâm. Thím Nhâm âm ức, nói “Đại thiếu gia đâu có nói không chịu, chỉ nói Nhị phu nhân đề cập với Nhị lão gia thôi, sao Nhị phu nhân không đồng ý?”.

Phương thị cá giận. “Nhị lão gia chịu nghe ta?”.

Thím Nhâm cãi lại. “Có nghe không nói sau chứ, Nhị phu nhân cứ như vậy, phá hỏng hết đường tiến tới của bản thân”.

Hai chủ tớ ai cũng cho là mình có lý, một đường cãi nhau về tới Đông Kinh.

Tâm tình Trương Bá Lâm không thể bình tĩnh nổi, ngay cả Phương thị cũng nhớ tới Lí Thư, chính mình còn chờ gì nữa đây? Hiện giờ nhà cũng thuê được rồi, tiền cũng kiếm được rồi, có thể nuôi gia đình, là thời cơ tốt đón Lí Thư quay về, nhưng anh ta chần chờ mãi, không biết mở miệng với Trương Lương thế nào.

Không phải anh ta ngượng ngùng, mà lúc trước đuổi Lí Thư đi, Trương Lương có một phần trách nhiệm, hiện giờ Trương Bá Lâm là con đề nghị đón Lí Thư về, chẳng phải đánh lên mặt lão cha mình ư? Vốn trông cậy vào Phương thị hỗ trợ, lại bị cự tuyệt, biết làm sao cho phải?

Buổi tối đệ tử tan học xong, anh ta không muốn về nhà, liền chia tay Trương Lương trước cửa học quán, một mình tới hậu nha quan phủ, muốn tìm Trương Trọng Vi uống chén rượu. Trương Trọng Vi đang ôm tiểu Ngọc Lan chơi đùa, thấy anh trai sầu khổ, vội hỏi nguyên do.

Trương Bá Lâm cười khổ thốt lên phiền muộn, nói với Trương Trọng Vi. “Nếu không cậu nói với cha dùm anh?”.

Trương Trọng Vi còn chưa trả lời, Lâm Y đã gạt bỏ. “Đàn ông các anh thật nghĩ đến phụ nữ yếu mềm không có cốt khí? Đại ca muốn đón Thư tỷ tỷ về, sao không hỏi xem người ta có muốn về hay không?”.

Trương Bá Lâm tròn tròn mắt, lại không thể không thừa nhận Lâm Y có lý, tính tình Lí Thư như thế nào anh ta biết rõ, nếu không hỏi ý kiến của cô, tùy tiện tới cửa đón, cô nhất định sẽ không về. Máy tháng nay đủ loại nguyên nhân, xấu hổ, tự ti, anh ta chưa bao giờ đến gặp Lí Thư dù chỉ một lần, bảo cô không giận, chính anh ta cũng không tin.

Lâm Y nhìn Trương Bá Lâm vẻ mặt suy sụp, có chút không nỡ, dạy anh ta. “Nếu không biết tâm tư người ta thì nên nghĩ cách hỏi một câu”.

Trương Bá Lâm nghĩ tâm tư phụ nữ chỉ có phụ nữ thấu hiểu, vì vậy khiêm tốn thỉnh giáo nàng. “Tam nương chỉ điểm đi, Đại ca vô cùng cảm kích”.

Trương Trọng Vi cũng giúp đỡ khuyên. “Tác hợp nhân duyên chính là tích phúc”.

Lâm Y vốn nguyên ý hỗ trợ, hai người bọn họ nói xong, lập tức suy tư, nàng nhớ tới Lí Thư từng nhắc Trương Tuấn Minh, liền nói. “Em nhớ rõ sắp tới sinh nhật Tuấn Minh rồi, sao không lấy cơ này gửi thiệp mời Thư tỷ tỷ?”.

Trương Bá Lâm do dự nói. “Cô ấy đối đãi Tuấn Minh không hề tệ, nhưng dù sao cũng không phải con ruột, cô ấy có chịu nể mặt mà đến không?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 260: Việc Vui Bất Ngờ

Lâm Y nói. “Anh mời chị ấy có vẻ anh có tâm, còn lại là do chị ấy có chịu đáp lại tấm lòng của anh hay không”.

Người đời có câu ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, Trương Trọng Vi hiểu vấn đề nhanh hơn, vui vẻ nói. “Đại ca, nương tử em nói có lý đó, không phải anh muốn biết Lí thị có nguyện ý quay lại hay không ư, nếu chị ấy nguyện ý thì sao lại không đến?”.

Trương Bá Lâm nghĩ cũng đúng, vì thế hoan hỉ chấp thuận, lại chấp tay vái. “Mặc kệ thành hay bại, tạ ơn hai vợ chồng cậu trước”. Anh ta quả thật ngóng trông Lí Thư trở về, sinh nhật Trương Tuấn Minh còn chưa chuẩn bị gì, đã tự viết thiệp mời, nhờ Lâm Y đưa cho Lí Thư, lý do là. “Anh đưa còn phải do người khác truyền lời lại, nha hoàn bà tức sao nghe được tâm ý”.

Lâm Y cười thâm mãĩ, đồng ý rồi, nhận thiệp mời ngồi kiệu sang nhà Lí Thư. Lí Thư nghe nói nàng tới, rất là cao hứng, vội vàng sai người mở cổng, mời nàng tiến vào, cười nói. “Đã lâu không thấy em tới, còn tưởng em đã quên mất chị”.

Lâm Y vui đùa lại. “Thật quên mất chị rồi, hôm nay tới là do người khác nhờ vả”.

Lí Thư là người thông minh, vừa nghe liền đoán ra manh mối, đỏ mặt không lên tiếng, chỉ ôm lấy Trương Tuấn Hải vỗ về. Lâm Y rút thiệp mời từ trong tay áo ra, đưa cho cô. “Qua hai ngày nữa là sinh nhật Tuấn Minh, Thư tỷ tỷ có rảnh rồi thì dẫn Tuấn Hải đi thăm ca ca”.

Lí Thư nói dối. “Ai thèm thăm anh ta”.

Lâm Y thấy cô nghe nhầm, cười to. “Em nói là Tuấn Minh, ca ca của Tuấn Hải kia, ý chị đang nói ai vậy?”.

Lí Thư ngượng, mặt càng đỏ hơn, đành dùng thiệp mời che lấp bớt, nhìn một lát xong, nói. “Tuy rằng không phải con ruột chị, nhưng rốt cuộc cũng nuôi từ lúc lọt lòng tới giờ, thật có chút nhớ nó”.

Lâm Y nói. “Trong lòng thằng bé cũng chỉ có chị là mẹ thôi, nhớ chị lắm”.

Lí Thư nhớ kĩ từ lúc cô rời khỏi nhà họ Trương, Trương Bá Lâm chưa lần nào tới thăm mình, liền hận nói. “Đứa nhỏ còn biết trọng tình ý hơn người lớn”.

Lâm Y biết cô đang ngầm nói về ai, cố ý nói. “Người lớn cũng trọng tình ý mà, chỉ là không có mặt mũi nào tới”.

Lí Thư nghe vậy, gật gù. “Quả thật anh ta không có mặt mũi nào”.

Lâm Y cười đứng dậy. “Có mặt mũi hay không chờ chính anh ấy tự mình giải thích với chị đi”. Lại hỏi. “Thư tỷ tỷ rốt cuộc có đi không nha, cho em một câu chắc chắn đi”.

Lí Thư đánh nhẹ nàng một cái. “Làm phu nhân tri huyện mấy ngày, đúng là trở nên cuồng vọng rồi”. Cô đứng dậy tiễn Lâm Y ra cửa, cười nói. “Em tự mình đến mời, đương nhiên chị phải đi, sao lại không nể mặt phu nhân tri huyện được”.

Lâm Y cũng cười. “Chỉ cần chị tới, việc của em coi như hoàn thành, chị nể mặt ai cũng được”. Nàng cáo từ đi về, truyền lại Lí Thư đã đồng ý tới dự, tất cả mọi người đều cao hứng, Trương Bá Lâm thì cảm kích tạ ơn.

Dương thị hay tin, cố tình gọi Trương Bá Lâm đi, nói. “Lí thị rất tốt, cháu muốn đón con bé về là chí lý. Chỉ cần con bé đồng ý, ở chỗ cha cháu, để bá mẫu ra mặt cho”.

Trương Bá Lâm đang lo lắng chuyện này, nghe thấy Dương thị chủ động đảm trách nhiệm, mừng rỡ lắm, nhưng lại lo lắng một sự kiện, nếu Trương Lương không chào đón Lí Thư đến tiệc sinh nhật của Trương Tuấn Minh thì sao?

Dương thị nghe xong sầu não của anh ta, an ủi. “Có gì khó đâu, lúc đó bày rượu ở hai nơi, đàn ông sang nhà cháu, phụ nữ ở chỗ ta, hai người căn bản không thấy mặt nhau, nhất định không thể xung đột được”.

Ý là chấp nhận cho mượn sân, Trương Bá Lâm lại mừng rỡ hơn nữa, cảm tạ bà hết lời.

Kế tiếp mấy ngày, mọi người vì tác hợp Trương Bá Lâm và Lí Thư lại với nhau, bận rộn đủ thứ cho sinh nhật Trương Tuấn Minh, mời đầu bếp, mượn bàn ghế, đương sự là Trương Bá Lâm càng không cần phải nói, bận rộn đến nỗi chân không chạm đất, giao toàn bộ chuyện học quán cho Trương Lương.

Trương Lương chỉ cho rằng anh ta coi trọng con cả, vì là thứ xuất nên ông ta không cho là đúng, nhưng cũng không ngăn đón. Ngày hôm đó ông ta đang ở học quán dạy học một mình, bỗng nhiên có người tìm đến, ông ta khép sách vở lại ra gặp, thì thấy một người ăn vận như nô bộc nhưng quý khí hơn hẳn quần áo trên người ông ta. Người này tự xưng là gia đình nhà Vương hàn lâm, phụng mệnh đến mời Trương Bá Lâm tới quý phủ Vương hàn lâm nói chuyện.

Trương Lương vừa nghe liền ngây người, lúc trước Lí Gian Phu rơi đài, Trương Bá Lâm ở tù, tất cả đều do Vương hàn lâm và Âu Dương tham chính liên thủ gây ra, hiện giờ ông ta tìm đến Trương Bá Lâm chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

Trong lòng Trương Lương bối rối lắm, không dám báo ra hành tung của Trương Bá Lâm, chỉ nói. “Con tôi mấy ngày nay có việc, không biết đi đâu, chỉ sợ chốc lát không về kịp, chi bằng tôi đi theo anh một chuyến?”.

Đáng thương thay tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, tuy Trương Lương sợ hãi là vậy, nhưng vẫn muốn thay Trương Bá Lâm đi tìm hiểu tin tức, bởi vậy mới nói như thế.

Người kia nghe xong, tuy không mấy vui ý, nhưng nghĩ không tìm được con thì lão cha đi thay cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ, tốt hơn về nhà ăn mắng, vì vậy gật đầu, thỉnh Trương Lương lên cỗ kiệu hần dẫn tới.

Trương Lương ngồi trên kiệu, cảm thấy vô cùng bất an, âm thầm đoán, chẳng lẽ đây chính là tiền lễ hậu binh, trước đặc đãi sau dụng hình?

Từ lúc Lí Giản Phu rơi đài, Vương hàn lâm xuôi buồm mát mái, giống như Âu Dương tham chính, cũng được ngự ban một toà nhà lớn, kiệu khiêng Trương Lương dừng ngay trước toà nhà đó, chờ canh cửa đi vào thông báo.

Vương hàn lâm nghe nói không mời được Trương Bá Lâm mà mời Trương Lương, thập phần căm tức, cho rằng nhà họ Trương không nể tình, muốn đuổi Trương Lương đi không muốn gặp. Phu nhân Vương hàn lâm lại nói: “Lão gia không ngắm lại xem hôm nay vì sao lại mời Trương Bá Lâm đến? Chuyện này nói với phụ thân hần thích hợp hơn chút”.

Vương hàn lâm nghe phu nhân nói xong, lại cao hứng trở lại, hô lên mấy tiếng “Cho mời!”, khen ngợi phu nhân. “Cũng là phu nhân thận trọng, tránh sau mảnh lăng nghe đi, nếu tôi có gì quên nói, phu nhân nhắc nhở chút”.

Phu nhân Vương hàn lâm cười thuận theo, thật sự chuẩn bị chỗ ngồi sau bức màn.

Trương Lương thấp thỏm lo âu bước vào, chuẩn bị dập đầu chào Vương hàn lâm, Vương hàn lâm sai người ngăn lại, mời ông ta ngồi lên ghế, gọi người dâng trà, thập phần khách khí. Ông ta càng khách khí, Trương Lương càng sợ hãi, trà đã châm, không dám không uống, nhưng bụng chén trà lên thì hai tay run rẩy liên tục.

Vương hàn lâm không hiểu trong lòng Trương Lương nghĩ gì, chỉ nghĩ ông này nhát như thỏ đế, không đủ đảm đương, còn chưa mở miệng nói gì đã hồi hận hết ba phần. Ông ta muốn hỏi ý kiến phu nhân, liền ý vào mình làm quan, bỏ mặc Trương Lương ngồi đó, tự mình vén rèm đi vào.

Phu nhân Vương hàn lâm thấy quan nhân đi vào, ngạc nhiên hỏi: “Làm sao vậy?”.

Vương hàn lâm không nói, kéo bà ta vào trong, mới lên tiếng: “Một phu nhân khen nhà họ Trương lên mây xanh, phu nhân nhìn Trương Lương kia mà xem, ngay cả chén trà cũng bụng không xong, làm sao xứng đôi nhà họ Vương chúng ta?”.

Phu nhân Vương hàn lâm vội la lên: “Bỏ đi, lão gia còn kén cá chọn canh cái gì, không nhìn Thập nhất nương nhà chúng ta đã bao nhiêu tuổi rồi, còn không xuất giá nữa, người ta truyền ra mất mặt chết người”.

Vương hàn lâm không mặc kệ con gái được, đành phải thờ dài đi ra ngoài lần nữa. Trương Lương đang ở đại sảnh chờ đến nóng ruột, lại không dám đi, thấy Vương hàn lâm quay ra, mau chóng vụng trộm lau mồ hôi trên trán, đánh bạo hỏi: “Không biết Vương hàn lâm tìm tiểu nhân đến có việc gì?”.

Vương hàn lâm nghe ông ta nói chuyện thật có vẻ nho nhã, liền áp chế bớt sự coi thường của mình đi, hỏi: “Hiện giờ ông đảm nhiệm chức vụ ở đâu?”.

Trương Lương thành thật đáp: “Tiểu nhân mở cái quán dạy học ở huyện Tường Phù, kiếm miếng cơm ăn thôi”.

Vương hàn lâm hỏi tiếp: “Lệnh tử cũng dạy học ở đó?”.

Trương Lương âm thầm kêu khổ, quả nhiên hỏi tới Trương Bá Lâm, ông ta chậm chước câu từ, chậm rãi đáp: “Khuyến tử đã tắt tâm tư mưu cầu chức vị, chỉ mong được bình an đến già”.

Ông ta chỉ mong Vương hàn lâm nghe xong lời này có thể buông tha cho Trương Bá Lâm, không ngờ Vương hàn lâm lại thất vọng nói: “Ta còn tưởng hần có hùng tâm tráng chí, sao lại không kinh nổi mưa gió như vậy?”.

Mấy lần Trương Lương vào kinh ứng thí, tuy rằng không đậu nhưng cũng vì quan hệ mà xã giao với những viên quan cùng sở thích, tốt xấu xem như quen mặt một vài người, lúc này nghe Vương hàn lâm nói xong, âm thầm cân nhắc, chẳng lẽ mình đoán sai? Vương hàn lâm thật ra muốn đề bạt Trương Bá Lâm mà không phải muốn hại nó?

Vương hàn lâm gặp Trương Lương cúi đầu không nói, còn tưởng ông ta nghe không hiểu, càng cảm thấy ông ta chẳng ra thể loại gì, liền nói huých toét ra luôn, bảo rằng nhà họ Vương có một cô con gái, năm nay đã ngoài hai mươi, nghe nói Trương Bá Lâm học vấn không tồi, người cũng đang hoàng đình đặc, bởi vậy muốn kết thân gia với nhà họ Trương, chỉ là không biết từ lúc Trương Bá Lâm bỏ vợ xong nay đã cưới người khác hay chưa.

Vương hàn lâm dám nói câu này đương nhiên đã biết Trương Bá Lâm chưa cưới vợ khác, bây giờ hỏi Trương Lương chẳng qua là diễn một chút mà thôi. Trương Lương nghe Vương hàn lâm nói xong, ngoại trừ không dám tin vẫn là không dám tin, hung hăng nhéo mình một phát đau điếng mới tin tưởng là tin vui đã rớt trúng đầu mình. Ông ta quá mức vui sướng nên chẳng nghe Vương hàn lâm miêu tả gì về con gái, chỉ biết con trai Trương Bá Lâm của ông ta được quan lớn đương triều nhìn trúng, nay chỉ cần cưới con gái Vương hàn lâm, dù là con đường làm quan hay vinh hoa phú quý, tất cả chẳng phải là hạ bút thành văn?

Ông ta vội vàng đồng ý với Vương hàn lâm, xưng rằng về nhà xong sẽ lập tức mời bà mối đến cầu thân. Vương hàn lâm vừa lòng thái độ của ông ta, liền sai người khiêng cỗ kiệu kia ra, tiễn ông ta về nhà.

Phu nhân Vương hàn lâm ra khỏi bức màn, bắt mẫn nói: “Trương Lương này quả là chẳng ra làm sao, con mắt nhìn đời nông cạn, vừa nghe có thể kết thân với nhà chúng ta, ngay cả con gái chúng ta mặt mũi ra sao cũng không hỏi liền đồng ý rồi”.

Vương hàn lâm nghe xong cũng giận: “Tôi đã bảo với phu nhân là ông ta vớ vẩn rồi phu nhân còn phản bác. Tôi nghe lời phu nhân, phu nhân lại ý kiến,

rốt cuộc muốn như thế nào mới vừa lòng?”.

Phu nhân Vương hàn lâm nổi danh mạnh mẽ, bằng không đã chẳng có chuyện Vương hàn lâm một người thiếp cũng không có, lúc này liền cãi nhau long trời lở đất.

Đương nhiên, việc này Trương Lương không hề hay biết, ông ta thẳng đến lúc về tới huyện Tường Phù rồi vẫn không nhớ ra được mình đã quên hỏi con gái Vương hàn lâm hình dáng ra sao. Xuống kiệu, ông ta cảm giác mình đã là chuẩn thông gia với Vương hàn lâm, tiền thưởng cũng không cho, liền nghênh ngang đi vào học quán.

Lúc này Trương Bá Lâm đã trở lại, nhìn phòng học trống không mà sững sờ, không biết cha mình và đệ tử đi đâu mất rồi. Trương Lương đi vào, vỗ vỗ bờ vai anh ta, cười nói. “Đừng nhìn nữa, cha đã thả cho đệ tử về hết rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 261: Xin Giúp Đỡ Chung Quanh

Trương Bá Lâm kinh ngạc nói. “Cha, vô duyên vô cớ cha cho đệ tử về làm chi, mấy miệng ăn nhà chúng ta đều phụ thuộc vào bọn họ”.

Trương Lương cười ha ha, kể cho anh ta nghe chuyện mình mới đi gặp Vương hàn lâm về, tà sinh động như thật, lại dương dương tự đắc nói. “Con có mối hôn sự tốt như thế này, có khi lên làm quan lại không chừng, còn quan tâm chi dạy học nữa”. Nói xong dùng sức vỗ vai Trương Bá Lâm, ra ngoài tìm bà mối.

Chờ Trương Bá Lâm tỉnh lại từ nỗi khiếp sợ, Trương Lương đã đi mất dạng, anh ta chạy ra đuổi theo, vừa chạy vừa hỏi, ước chừng đuổi theo nửa con phố mới đuổi kịp Trương Lương, thở hồng hộc hỏi. “Cha, cha đi đâu vậy?”.

Trương Lương ngạc nhiên nói. “Đương nhiên là tìm bà mối đến nhà Vương hàn lâm cầu thân, bằng không mất mối hôn sự này, hời hợt lớn”.

Trương Bá Lâm sống chết bám lấy Trương Lương không chịu thả ông ta đi. Trương Lương không rõ, truy hỏi lý do, Trương Bá Lâm hết cách đành phải nói cho ông ta mình muốn hợp lại với Lí Thụ.

Nếu là lúc trước, Trương Lương hẳn là sẽ đồng ý, nhưng hôm nay so hôn sự nhà họ Vương với Lí Thụ, ông ta nhất định sẽ chọn cái đầu tiên. Ông ta thấy Trương Bá Lâm không nghĩ giống mình, mắng to anh ta hồ đồ, nhưng Trương Bá Lâm mặc kệ ông ta mắng thế nào thì mắng, chính là không chịu buông tay.

Trương Lương đã lớn tuổi, không tránh thoát Trương Bá Lâm được, đành phải mềm giọng. “Nếu anh muốn Lí thị, đón về làm thiếp là được, cần gì vì đàn bà mà buông tha cho tiền đồ xán lạn?”.

Trương Bá Lâm lại nói. “Con đã nhìn thấu chốn quan trường, không muốn trở về nữa. Cha cho phép con đi, con nhất định không để cha bị đối”.

Trương Lương gấp đến độ giơ chân, lại không làm gì được, bị Trương Bá Lâm cứng rắn tha về nhà. Ông ta ngồi trong phòng sinh hờn dỗi, nhưng không hề nản lòng, vì hôn sự của con cái trước nay đều do cha mẹ làm chủ, dù Trương Bá Lâm không đồng ý, ông ta vẫn có thể đôi thảo thiếp được.

Trương Lương nhìn Trương Bá Lâm ngoài cửa, nghĩ bụng, tôi xem anh canh chừng được tới lúc nào, ngày mai anh phải đi dạy học, tôi thế nào cũng tìm được cơ hội đến chỗ bà mối.

Ông ta coi thường bản lĩnh của Trương Bá Lâm rồi, ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Trương Bá Lâm đã ra đường tìm một nhàn hán, cho hắn mấy văn tiền, sai hắn đi theo Trương Lương từ sáng đến tối, không cho phép Trương Lương đến nhà bà mối.

Trương Lương bị cái đuôi theo sau, tức đến độ hơi nước bốc ra từ lỗ mũi, lại chẳng làm gì được Trương Bá Lâm. Ông ta nghĩ, việc này chỉ dựa vào chính mình thì cực kỳ khó thành, không bằng xin người khác giúp đỡ, ông ta ở Đông Kinh lẫn Tường Phù có rất nhiều thân thích, nhất định sẽ có người không hồ đồ như Trương Bá Lâm.

Ông ta ngẫm nghĩ, liền cười rộ lên, cố ý ngoắc gọi nhàn hán kia. “Ê, con ta có nói với nhà người là không cho ta tới nhà người thân không?”.

Nhàn hán cũng thành thật, đáp. “Chưa từng, Trương lão gia chỉ cần không đến nhà bà mối là được”.

Trương Lương hừ một tiếng, bước nhanh tới hậu nha quan phủ, đi gặp Dương thị. Nhàn hán định theo vào, bị gia đình ngăn lại, Trương Lương dào dạt đắc ý nhìn hán một cái, đi vào bên trong.

Dương thị thấy chú em tới, khách khí hỏi. “Phòng ở mới thuê thế nào rồi?”.

Trương Lương đáp, lại hàn huyên mấy câu mới nói. “Đại tẩu, xem Bá Lâm thằng bé này hồ đồ không, rõ ràng hôn sự tốt như vậy, riêng nó không chịu

đồng ý”.

Dương thị cả kinh trong lòng, hỏi. “Hôn sự gì?”.

Trương Lương thừa nước đục thả câu, cố ý hỏi lại. “Đại tẩu đoán thử xem hôm nay em đi đâu?”.

Dương thị đồng ý giúp đỡ vợ chồng Trương Bá Lâm hợp lại, không có tâm tư đánh thái cực với ông ta, mắt kiên nhẫn nói. “Làm sao tôi biết chú đi đâu”.

Trương Lương có việc cầu khẩn bà, nghe giọng nói bà không tốt, không dám úp mở nữa, thành thật đáp. “Vương hàn lâm có cô con gái muốn gả cho Bá Lâm làm vợ, Đại tẩu nói thử xem có phải là chuyện tốt bất ngờ không?”.

Dương thị vỗ lên tay dựa, cả giận nói. “Chẳng lẽ chú không biết Vương hàn lâm và Âu Dương tham chính bất hoà chính kiến sao? Chú muốn Đại lang cưới con gái Vương hàn lâm là có ý gì? Muốn hai anh em Bá Lâm Trọng Vi trở mặt thành thù ư?”.

Trương Lương thật sự không nghĩ đến mức đó, ghen hòng nhìn trân trối, sừng sốt hồi lâu mới lấy cớ. “Bá Lâm sao lại là địch với Trọng Vi, nó cưới con gái Vương hàn lâm, thật là ‘biết người biết ta, trăm trận trăm thắng’ chứ”.

Thật ra Vương hàn lâm và Âu Dương tham chính bất đồng quan điểm chỉ là Dương thị hù dọa Trương Lương thôi, hai người này khéo đưa đẩy trong chốn quan trường vô cùng, lễ nghĩa bên ngoài luôn trọn vẹn, cho dù Trương Bá Lâm theo Vương hàn lâm cũng chẳng có gì trở ngại. Nhưng mà như thế, Lí Thư phải làm sao? Dương thị đã hứa với Trương Bá Lâm, chỉ cần Lí Thư chấp nhận quay lại nhà họ Trương, bà sẽ giúp anh ta thuyết phục Trương Lương.

Dương thị nhìn chằm chằm Trương Lương, có rất nhiều điều muốn nói nhưng sợ còn quá sớm, rơi vào đường cùng đành phải xuống tay với nhà Vương hàn lâm, hỏi. “Con gái Vương hàn lâm bao nhiêu tuổi, bộ dạng thế nào, phẩm hạnh ra sao, chú đã biết rõ ràng hay chưa?”.

Trương Lương ngó ra, ông ta nhớ rõ Vương hàn lâm có nói chút da lông, nhưng lúc ấy kinh hi quá, ông ta không nghe lọt.

Dương thị nhìn bộ dạng ông ta, dở khóc dở cười, lại hỏi. “Cô con gái Vương hàn lâm muốn gả cho Bá Lâm có phải năm nay đã hai mươi rồi không?”.

Trương Lương gật đầu. “Nghe thấy Vương hàn lâm nói như vậy, đã hai mươi rồi. Sao vậy, Đại tẩu biết cô ta sao?”.

Dương thị buồn cười nói. “Người ở khắp Đông Kinh này ai mà chẳng biết nhà ông ta có cô con gái gả mãi không ra, chẳng qua e ngại mặt mũi Vương hàn lâm mới không nói thôi”. Dứt lời liền kể lại tình huống cô con gái nhà Vương hàn lâm kia.

Trương Lương nghe bà kể một phen mới biết được cái bánh bao thịt to vì sao có tình rớt xuống đầu mình : Thì ra con gái Vương hàn lâm, đứng thứ mười một trong tộc, nhưng ngoại trừ cha mẹ, không ai gọi cô ta là Thập nhất nương mà gọi là Ma nương, vì mặt mũi cô ta rõ lỗ chỗ xấu xí vô cùng, không màng mạng che mặt không dám ra gặp người. Chính vì gương mặt rõ đó nên dù cha cô ta là Hàn Lâm đại học sĩ, vẫn không có ai hỏi cưới, kéo dài đến hơn hai mươi vẫn gả không ra.

Cái miệng của Trương Lương há ra ngậm lại, há ra ngậm lại như cá ngáp, ráng bào chữa. “Em đã sớm đoán được, Vương hàn lâm thân phận gì, nếu không phải con gái có chút tật, sao lại nhìn trúng Bá Lâm nhà chúng ta? Dù vậy, vẫn là chúng ta trèo cao, Bá Lâm nếu cưới con gái nhà ấy, tiền đồ ắt vô tận”.

Dương thị nhìn ông ta, hận không thể mắng một câu : không phải vợ chú, đương nhiên chú nói dễ như chơi, chẳng biết Trương Bá Lâm nhìn gương mặt rõ rá lồm chòm của cô gái kia xong có sợ đến ngất xỉu không dám vào cửa không nữa. Bà vì tốt cho Trương Bá Lâm, kiên nhẫn khuyên Trương Lương. “Cho dù chú vì tiền đồ của Đại lang, cũng nên chọn cô dâu bộ dạng đoan chính chút, cưới cô vợ mặt rõ về nhà, bị người ta cười chê đó”.

Trương Lương một lòng quàng lên Vương hàn lâm, làm sao chịu nghe, thấy bà không muốn giúp, tức phì phì bước đi. Ở Tường Phù chỉ có Đại phòng là thân thích, không còn nhà nào khác, vì thế ông ta ra cửa, nhắm thẳng vào thành Đông Kinh. Nhân hán kia tận tâm vô cùng, một đường theo Trương Lương vào thành, còn nói giỡn với ông ta. “Trương lão gia, về Tứ Xuyên luôn không? Tôi đi mượn ngựa cho lão gia”.

Trương Lương không rảnh cãi nhau với hắn, trợn mắt liếc một cái, bắt đầu cân nhắc, ở Đông Kinh có hai nhà, nên đến chỗ Phương thị hay đến chỗ Trương Bát nương? Ông ta nghĩ nghĩ, Phương thị ngu xuẩn nói đạo lý không thông, cứ đến thăm dò Trương Bát nương trước, vì vậy dẫn theo cái đuôi nhân hán đến nhà họ La.

Lúc này là thời điểm tầu lâu bận rộn nhất, Trương Bát nương thoát không được thân, La thư sinh đành phải tiếp chuyện Trương Lương, ngồi chờ cô, nhưng chờ mãi mà không thấy cô về. La thư sinh nhờ con gái chạy một chuyến, chỉ mang về được lời nhắn. “Tầu lâu quá nhiều khách, không thoát ra được, nẫu thân dặn nếu ông ngoại muốn vay tiền thì cứ nói với cha cháu”.

Đương nhiên Trương Lương hiểu vì sao Trương Bát nương nhắn như vậy, trong lòng lần qua lần lại mắng Phương thị một trăm lần. Ông ta xấu hổ cười cười với La thư sinh. “Sao cha lại đến vay tiền các con được, chỉ là có chút việc mong các con giúp đỡ”.

La thư sinh tôn kính cha vợ, vội hỏi có chuyện gì, chỉ cần giúp được nhất định sẽ giúp. Trương Lương nghe xong, cảm thấy con rể ngoan hơn con trai mình nhiều, liền kể chuyện Vương hàn lâm cố ý kết thân mà Trương Bá Lâm chẳng những không chịu, ngược lại còn phải nhân hán đi theo canh chừng mình, lại cầu khẩn. “Con rể ngoan, con đi mời bà mỗi tối đây, ta nói với bà ấy cho”.

La thư sinh không muốn quản chuyện nhà họ Trương, nhưng nghĩ nếu vì chuyện nhỏ này mà đắc tội cha vợ thì không ổn, thôi dùng kế ve sầu thoát xác, cứ mời bà mỗi nhưng bản thân thì trốn ra ngoài, nếu có ai hỏi thì bảo lúc ấy mình không có mặt ở đó nên không biết.

Anh ta nghĩ xong kể sách, liền đứng dậy, nói. “Cha, cha ngồi uống trà, con rě đi mời bà mồi giúp cha”.

Trương Lương không biết anh rě quý tính toán gì trong lòng, thấy anh ta nhiệt tình như vậy, thật là băn khoăn, vội nói. “Cần gì tự mình con đi, tùy tiện sai người hầu đi là được”.

La thư sinh sợ trốn không thoát, sao chịu nghe, bảo rằng người hầu đi sợ hồng việc, vội vàng chuẩn đi rồi. Trương Lương ngẫm khen ngợi con rě tốt, vui rạo rức chờ đợi.

Qua một lúc, chưa thấy bà mồi đâu, ngoài viện lao nhao ồn ào không ngớt, cô bé La Tô Nga nhát gan không dám ra ngoài, nhờ ông ngoại xem thử. Trương Lương ra cửa nhìn, thì ra là nhân hán đi theo ông ta ngăn một bà ăn vận như bà mồi ngoài cổng không cho vào. Hấn hỏi bà mồi. “Là anh con rě họ La mời bà tới đúng không?”.

Bà mồi liên tục gật đầu, chỉ vào nhân hán, oán giận nói. “Nhà anh làm gì vậy, đặc biệt mời tôi tới lại không cho vào cửa, nếu không cho vào thì tôi đi về, nhiều mồi cần làm mai kia kia”.

Trương Lương tức giận hoảng, nhắc chân đá nhân hán, mắng. “Mau biến sang một bên, đừng làm chậm trễ chuyện của lão gia ta”.

Cú đá không nhẹ, nhân hán đau đến xuyết xoa, trong lòng lại vui mừng, bị đá một cái có thể đòi thêm tiền thưởng từ Trương Bá Lâm, vì vậy cao hứng nói với Trương Lương. “Trương lão gia, lão gia muốn đá bao nhiêu cái cứ đá, ngàn vạn lần chớ khách khí”.

Trương Lương tức giận trợn trắng mắt, chỉ coi như hấn điên rồi, sống chết đâm đá, quay sang bà mồi la lên. “Mau đi vào nhanh lên”.

Bà mồi đáp lời, rất nhanh liền lách mình đi vào, đợi đứng trong viện rồi, quay đầu nhìn liền trợn tròn mắt kinh ngạc : nhân hán kia đã vác Trương Lương lên vai, bỏ chạy mất tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 262: Phương Pháp Phá Giải

Trương Lương bị dốc ngược trên vai nhân hán, người thì đau, đầu thì quay cuồng, cuống quýt mắng chửi hấn dừng lại. Nhân hán kia không chịu nghe, chạy thẳng đến một con phố khác mới thả ông ta xuống. Trương Lương mong gặp bà mồi, vừa được đặt xuống đất liền định xoay người chạy, bị nhân hán ngăn cản. Hấn uy hiếp ông ta. “Trương lão gia, tôi khoẻ lắm đấy nhá, ông còn chạy nữa, tôi khiêng ông một mạch về Tường Phù luôn”.

Trương Lương oán giận dậm chân đành đành, lại chẳng thể làm gì hấn được, đành phải nói. “Lão gia ta đi nhìn phu nhân nhà ta”.

Nhân hán cho phép yêu cầu này, lại trở thành cái đuôi theo Trương Lương tới hậu viện từ lâu nhà họ La. Phương thị nhìn thấy Trương Lương, mừng lắm, nhưng không biết ông ta đến để đưa tiền sinh hoạt hay đến đón mình về Tường Phù, đôi mắt ngóng trông nhìn ông ta, chờ ông ta mở miệng.

Trương Lương nhìn nhân hán trong viện, ngoắc kêu Phương thị ra chỗ khác, nhỏ giọng nói. “Bà lên ra cửa tìm bà mồi, đừng mời về đây, trực tiếp kêu bà ta đưa thảo thiếp, điền ngày sinh tháng đẻ của Bá Lâm, đưa đến quý phủ Vương hàn lâm”.

Điền thảo thiếp? Chẳng phải là định cưới vợ sao? Phương thị ngây ra, nói. “Đưa tới nhà Vương hàn lâm làm chi?”.

Trương Lương cười. “Nhà chúng ta sắp phát lên rồi, Vương hàn lâm có ý gả con gái cho Bá Lâm nhà chúng ta, mau chạy nhanh đi cầu hôn đi”.

Phương thị còn trông cậy vào Lí Thư thiếu mình ân tình để có cơ hội đến Tường Phù sống, bởi vậy vừa nghe liền kiên quyết phản đối, chết sống không chịu ra ngoài tìm bà mồi. Trương Lương cứ tưởng Phương thị ghét Lí Thư, hiện tại có cơ hội cưới con dâu mới vào, có sao không muốn? Ông ta không giải thích được, chuẩn bị động tay chân.

Thím Nhâm nhìn có gì đó sai sai, nhảy ra phía trước, nói. “Nhị lão gia, chi cần lão gia đồng ý đón chúng ta về Tường Phù, Nhị phu nhân sẽ lập tức đi tìm bà mồi”.

Phương thị khó khăn chờ được nhà mẹ đẻ Lí Thư thất thế, sao lại chấp nhận cưới thêm cô con dâu khó chơi nữa về? Bà ta hận thím Nhâm nói càn, vươn bàn tay quăng cho một cái tát, mắng. “Ai nói ta muốn đi mời bà mồi?”.

Trương Lương vốn không trông cậy vào Phương thị, hiện giờ lại chỉ có bà ta, đành phải nhẫn nại, nói. “Vì sao phu nhân không đồng ý hôn sự này? Vương hàn lâm là người như thế nào, nếu Bá Lâm cưới tiểu nương tử nhà ấy, còn sâu không làm quan to sao?”.

Phương thị mới không thèm quan hay không quan, anh trai ruột của bà ta làm quan, con trai Bá Lâm cũng từng làm quan, hiện giờ kết cục như thế nào? Bà ta mong mỗi khác hoàn toàn với Trương Lương, bà ta chỉ nguyện trong nhà bình an, ăn uống không lo, có cô con dâu ngoan biết nghe lời, ôm hai đứa cháu bụ bẫm, đời này liền thoả mãn.

Hai người trong lòng bất đồng ý kiến, làm sao nói thông được, hoàn toàn là ông nói gà bà nói vịt, nhao nhao ồn ào một trận vẫn không có kết quả gì. Trương Lương quyết tâm, ra sạp tướng số đối diện mượn cây bút viết ngày sinh tháng đẻ của Trương Bá Lâm xuống giấy, giao cho thám Nhâm. “Việc này giao cho người, nếu làm tốt, có thưởng to”.

Thám Nhâm vừa nghe có tiền, thập phần vui ý, nhận lệnh liền lập tức đi. Phương thị xông lên, ngăn bà ta ở cửa, mắng. “Bà rút cuộc là nha hoàn hồi môn của ai? Nếu bà dám đi tìm bà mối, quay đầu ta lập tức bán bà đi”.

Thám Nhâm còn chưa trả lời, nhân hán ngồi xồm ngoài cửa nghe được hai chữ “bà mối”, lập tức vọt lại, la lên. “Ai định đi tìm bà mối, ăn một quyền của ta trước!”.

Phương thị vui vẻ, vội chỉ vào thám Nhâm. “Chính là mụ ta, mau ngăn cản”.

Nhân hán sấn tới, bắt chéo hai cánh tay của thám Nhâm ra sau lưng, Phương thị thừa cơ hội lục tìm tờ giấy ghi ngày sinh tháng đẻ của Trương Bá Lâm, xé tan tành.

Trương Lương đi ra cửa, nhìn thấy màn này, tức giận tới run người. “Phản! Phản?!”.

Nhân hán sợ Trương Lương ở lâu nơi này, tiền công của hắn sẽ ngấm nước nóng, vì thế buông thám Nhâm ra, quay qua Trương Lương thở dài thườn thượt. “Trương lão gia, nếu lão gia tìm bà mối, già trẻ nhà tôi ngày mai phải ăn không khí mát”.

Câu này chỉ nói một nửa, Trương Lương đang chờ hắn tiếp tục thì đã bị khiêng lên vai, tức giận la lên óa óa. Nhân hán mặc kệ ông ta, cắm cổ chạy như điên, thẳng đến lúc nhìn thấy Trương Bá Lâm mới buông xuống, xoè tay đòi tiền công.

Trương Bá Lâm nghe nhân hán kể lại, khen ngợi hắn, thanh toán tiền công ngay trước mặt Trương Lương, lại dặn hắn đi theo canh chừng ông ta tiếp. Trương Lương mắng Trương Bá Lâm bất hiếu, khiến rất nhiều đệ tử trong học quán thò đầu ra thăm dò, Trương Bá Lâm cố ý lớn tiếng trả lời. “Con sợ cha trên đường sơ suất, cố ý mượn người theo bảo vệ, sao lại nói con bất hiếu?”.

Vừa nói xong, bao nhiêu cái đầu lại rụt về, xem ra là đồng quan điểm, Trương Lương khóc không ra nước mắt, đành phải về nhà ngồi trong phòng giận dỗi, cả Tiểu Trụy từ bụng trà đến cũng bị ông ta đuổi đi. Ông ta cẩn thận ngẫm nghĩ, vì sao Trương Bá Lâm không muốn cưới con gái nhà Vương hàn lâm, chỉ nhớ nhưng Lí Thư, xem ra nếu muốn hôn sự này thành công phải xuống tay chỗ Lí Thư.

Ông ta ngẫm nghĩ, sắp xếp kẻ sách xong, lập tức đề bút viết cho Lí Thư một phong thư, đại ý rằng Trương Bá Lâm có một hôn sự tốt, vì tránh cho gia đình nhà gái hiểu lầm, hy vọng Lí Thư có thể hiểu đại nghĩa, sớm tìm nhà khác gả đi.

Lí Thư đang ở nhà, cao hứng chuẩn bị tham gia tiệc sinh nhật của Trương Tuấn Minh, chờ đợi ngày tái hợp với Trương Bá Lâm, không ngờ lại chờ tới phong thư như vậy, khiến cô nổi trận lôi đình, thiếu chút nữa phái gia đình đập đổ cổng trước nhà họ Trương.

Thím Chân khuyên cô bình tĩnh, nói. “Việc này có gì đó mờ ám bên trong, cứ tìm Trương Đại thiếu gia hỏi rõ cái đã”.

Lí Thư lắc đầu. “Có gì mà hỏi nữa đây, chúng ta ngại mắt người ta, mau chóng thu dọn về với cha mẹ đi thôi”.

Thím Chân vội la lên. “Sao lại chưa tìm hiểu rõ ràng mà đã bước đi, lỡ đâu không phải do ý Trương Đại thiếu gia thì sao?”.

Lí Thư nói. “Ta biết, chuyện này tám chín phần mười không phải ý của anh ta, nhưng cho dù ta quay về nhà họ Trương cũng phải được hai trưởng bối nhà ấy đồng ý đúng không? Nếu không dù có về, ngày ngày nhìn sắc mặt bọn họ mà sống, cuộc sống còn gì ý nghĩa nữa?”.

Câu này có lý lắm, thím Chân thở dài, không nói nữa. Lí Thư bế con trai, bắt đầu chỉ huy người hầu thu dọn hành lý, chuẩn bị trong vòng ba ngày sẽ rời khỏi Tường Phù, quay về quê cũ Tứ Xuyên.

Bên phía Đại phòng, Lâm Y vừa hay tin Trương Lương muốn kết thân gia với Vương hàn lâm, vội vàng chạy đến nhà Lí Thư, nhìn thấy chính cảnh tượng bận rộn sắp chuyển nhà đó. Nàng sợ hãi quá, cuống quýt hỏi Lí Thư. “Thư tỷ tỷ, chị sắp dọn đi đâu vậy?”.

Lí Thư đứng dưới mái hiên, nhìn người hầu cột dây ràng rương đồ, trả lời. “Quay về Tứ Xuyên, còn ở Mi Châu hay Nhã Châu thì chưa quyết định được”.

Lâm Y đoán cô đã nghe được tiếng gió, vội nói. “Chị chớ nghe bên ngoài đồn đãi bậy bạ, Đại ca luôn toàn tâm toàn ý muốn đón chị quay về”.

Lí Thư buồn rầu quá độ, chỉ im lặng, trực tiếp lờ bức thư Trương Lương gửi ra cho Lâm Y đọc. Lâm Y cũng là con dâu nhà họ Trương, đọc xong tức giận không kiềm nổi, ném bức thư đi, nói. “Thúc thúc đúng là càng già càng lú lẫn”.

Lí Thư thấy nàng ném bức thư đi, ngược lại nở nụ cười, hỏi. “Em nói chị nên quay về quê cũ hay nên ở Tường Phù chờ tái giá?”.

Lâm Y không đáp được, chỉ có thể cười khổ. Nàng tận mắt nhìn căn phòng dần dần trống không, trong lòng biết thời gian không còn nhiều, vội vàng cáo từ, thúc giục kiện phu chạy với tốc độ nhanh nhất, vọt tới học quán, tìm Trương Bá Lâm. “Đại ca, Đại ca còn chờ gì nữa, mau đến nhà Thư tỷ tỷ nhìn đi, không nhanh chân người ta sẽ đi mất”.

Trương Bá Lâm kinh ngạc hỏi. “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Lâm Y tức giận nói. “Anh đi mà hỏi cha anh đó”.

Trương Bá Lâm không biết vì sao nàng lại phát giận như vậy, đợi ba chân bốn cẳng chạy đến nhà Lí Thụ xong, nhìn cảnh tượng đại đội dời nhà, nhặt bức thư dưới đất lên đọc mới hiểu ngọn nguồn căn cơ.

Lí Thụ ôm Trương Tuấn Hải, đứng cách xa anh ta ba bước, lạnh lùng nói. “Con trai còn nhỏ, tôi không muốn tái giá, chỉ sợ khiến cha anh thất vọng rồi. Dù vậy tôi không muốn ngại mất ai cả, lập tức dọn về quê cũ, không chậm trễ Trương Đại thiếu gia thành thân”.

Thím Chân ném một túi tiền ra, rồi bịch dưới chân Trương Bá Lâm, nói. “Trước xin chúc mừng Trương Đại thiếu gia tân hôn đại cát, số tiền này coi như mừng cưới”.

Trương Bá Lâm trong lòng không có quỷ nên không có gì chột dạ, chỉ áy náy vô cùng, anh ta nhìn Lí Thụ, lại nhìn con trai đã biết vỗ tay gọi cha ới trong lòng cô, đột nhiên sấn bước đến gần, ôm lấy Trương Tuấn Hải, nói với Lí Thụ. “Về quê không có gì không tốt, ta theo nàng cùng về luôn”.

Lí Thụ không bao giờ nghĩ tới Trương Bá Lâm sẽ hành động như vậy, ngỡ ngàng cả người. Thím Chân cao hứng thay chủ nhân, cũng không quên nhắc nhở Trương Bá Lâm “Đù thiếu gia đi rồi, hai vị trưởng bối nhà họ Trương vẫn có thể cưới tiểu nương tử nhà họ Vương vào cửa, tới lúc đó Lí nương tử nhà chúng tôi bị coi là gì?”.

Lí Thụ nghe xong, nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, đoạt lấy con trai ôm chặt, nói. “Nếu như vậy, Tuấn Hải của tôi từ con vợ cả lại biến thành thứ xuất sao?”.

Cùng Lí Thụ về quê cũ chỉ là Trương Bá Lâm nhất thời nảy lòng tham, thật sự chưa suy nghĩ chu toàn, bây giờ nghe thím Chân nói xong cũng hiểu không ổn, phiền não ghê gớm

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói. “Còn tưởng hai người đang do dự cái gì, chẳng phải mới đặt mấy bàn tiệc ngoài tửu lầu sao, mau nhanh chóng đổi thành rượu mừng, khỏi sợ gì nữa”.

Hai người quay đầu lại, thì ra là Lâm Y. Lâm Y đi tới trước mặt bọn họ, cười nói. “Thứ lỗi cho em nhiều chuyện, lo lắng chạy đến xem, nhưng em chịu không được, tốt xấu cũng có người ra chủ ý”.

Trương Bá Lâm cẩn thận ngắm nghĩ, mạnh vỗ tay, xoay người chạy đi, không quên nói với lại. “Chủ ý của Tam nương không tồi, ta chạy về nhà sửa thiệp mời”.

Lí Thụ đuổi theo mấy bước, la lên. “Khỏi cần sửa, ngoài phố có bán sẵn thiệp cưới”. Nói xong, thấy mọi người đều che miệng cười trộm, liền ngượng ngùng, đỏ bừng mặt chui vào phòng.

Cô và Trương Bá Lâm hai người xem như chuyện tình gian nan, Lâm Y không đành lòng trêu, bế Trương Tuấn Hải, cáo từ rồi đi, giúp đỡ Trương Bá Lâm chuẩn bị tiệc cưới.

Cứ như vậy, tiệc sinh nhật của Trương Tuấn Minh bị lâm thời sửa thành tiệc cưới, thiệp mời ban đầu bị hủy, thiệp mới phát ra thông báo cho thân bằng bạn hữu, vợ chồng Trương Bá Lâm và Lí Thụ sắp tái hợp.

Ở Đại Tổng, người vợ bị bỏ xong lại đón về nhà chồng không nhiều nhưng chẳng phải hiếm gặp, có điều thông thường chỉ lên lút thông báo bạn bè, không rêu rao tứ phía. Mà Trương Bá Lâm vì chặt đứt suy nghĩ của Trương Lương, hô hào cho náo nhiệt nhất có thể, chỉ cần là người quen lập tức nhận được thiệp, còn cố ý tặng cho cả Vương hàn lâm nữa, vào thành mua một chuỗi pháo to, mua treo lên đốt tung bừng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tổng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 263: Trương Đồng Hồi Kinh

Tới ngày đãi tiệc, tất cả tân khách đều đến đông đủ, Trương Lương mới biết Lí Thụ sắp gả lại vào nhà họ Trương, ông ta đuổi theo tới tửu lầu muốn ngăn cản đã không kịp nữa rồi, đành phải nghe Lí Thụ về mặt câu khăn gọi tiếng cha, ôm lấy Trương Tuấn Hải.

Trương Bá Lâm vui tươi hơn hờ tiệc tùng xong, tay ôm vợ tay ôm con về nhà, để lại Trương Lương ngồi ở cửa tửu lầu than thở, Trương Trọng Vi khuyên hồi lâu mới chịu về.

Lâm Y đầu tiên là lo lắng Trương Lương sẽ gây chuyện phiền toái cho Lí Thụ, nhưng nghĩ cho cùng cha chồng không phải mẹ chồng, dễ đối phó hơn nhiều, vì vậy lại an tâm. Trương Bá Lâm và Lí Thụ rất ổn định cuộc sống gia đình, Dương thị âm thầm nghi ngờ vì sao Vương hàn lâm trước giờ không tiếp xúc với Trương Bá Lâm, đang êm đẹp sao lại nhìn trúng anh ta? Bà thông qua quan hệ ngày xưa ở Đồng Kinh, lặng lẽ tra xét, phát hiện hoá ra Ngưu phu nhân là người cực lực đề cử Trương Bá Lâm cho Vương hàn lâm. Dương thị kinh sợ quá mức, quyết định đoạn tuyệt quan hệ với nhà mẹ đẻ, thề rằng từ nay về sau cho dù là lễ tết gì đi nữa cũng sẽ không bao giờ bước nửa bước vào nhà Ngưu phu nhân.

Trương Bá Lâm và Lí Thụ trải qua hai lần đau khổ, hiểu được quý trọng nhau hơn, vợ chồng tương tư kính kính, ngày ngày sống trong thân mật, bỏ mặc hai thông phòng tránh sang một bên.

Phượng thị vẫn ở Đông Kinh, tuy rằng thường xuyên ghé thăm Tường Phù, nhưng không dám tỏ ra ương ngạnh nữa, chỉ là gặp Lí Thụ luôn phải dài ngắn mấy câu, xưng rằng cô và Trương Bá Lâm hợp lại có mình hợp sức, hiện giờ đến lượt cô hoàn trả ân tình, thuyết phục Trương Lương cho phép bà ta dọn về Tường Phù ở.

Lí Thụ hiện tại sống không có mẹ chồng đè ép, tiêu dao sung sướng, đương nhiên không chịu, chỉ cần gặp Phượng thị, ngoại trừ đánh trống lảng vẫn là đánh trống lảng, khiến Phượng thị cũng chẳng làm gì được cô.

Thời giờ như trôi đưa, đảo mắt đã một năm trôi qua, tiểu Ngọc Lan cũng biết đi đường, suốt ngày chấp chừng tìm cha tìm mẹ. Con gái càng lớn càng giống Trương Trọng Vi, chàng yêu con cực kỳ, chỉ cần bế lên liền không rời buông tay.

Hôm đó chàng coi quan phục, đang chơi trốn tìm với tiểu Ngọc Lan, cha núp cho con gái đi tìm, tiểu Ngọc Lan cười khúc khích kiếm chỗ này chỗ kia, ra tới cửa, ngẩng đầu lên, cô bé nhìn thấy một ông già râu dài, dẫn theo đoàn tùy tùng nhìn chăm chăm mình, Ngọc Lan không biết ông ta, thấy người lạ vội xoay đi tìm vú nuôi, bập bẹ y y nha nha gọi gia đình đuổi người. Mặt của ông ta đỏ từ đỏ sang tím, thoát nhìn tức giận không nhẹ, nhưng không thể chấp nhặt đứa bé con, đành phải vung tay áo tiến vào trong sân.

Trương Trọng Vi chờ lâu quá, nhịn không được chui ra khỏi chỗ ẩn nấp, nghĩ muốn trêu con tìm dờ ọc, nhưng vừa thò đầu ra liền giật mình, không dám tin gọi lớn. “Phụ thân?!”

Ông già râu dài đúng là Trương Đồng, uy nghiêm gât đầu, xem như đã biết. Trương Trọng Vi nhiều năm chưa gặp lại ông ta, vội vã tiến lên dập đầu vãn an, Ngọc Lan cũng bắt chước cha sụp mình xuống, mặt mày Trương Đồng rốt cuộc cũng có chút tươi cười, cầm lấy cái hộp thiếp thất dâng lên, đưa cho Ngọc Lan làm quà gặp mặt.

Ngọc Lan hớn hờ chạy về viện sau, giờ lên cho Lâm Y xem, Lâm Y mở ra thấy bên trong là một cặp vòng ngọc sáng bóng, chạm trổ vô cùng tinh xảo, nàng kinh ngạc hỏi. “Ai đưa cho con vậy?”

Ngọc Lan quá nhỏ, nói không rõ ràng lắm, vú nuôi Hoa tẩu tử tiến lên đáp thay. “Gặp một lão gia ngoài cửa, Nhị thiếu gia gọi là phụ thân, vòng tay do ông ấy đưa”.

Lâm Y kinh ngạc hơn nữa, đứng dậy nói. “Đại lão gia đã trở lại?”

Hoa tẩu tử lần đầu gặp Trương Đồng, không dám khẳng định, thím Dương từ phòng bếp tới, nói. “Nhị thiếu phu nhân, thật là Đại lão gia đã trở lại, đang hướng tới đại sảnh của Đại phu nhân, Nhị thiếu gia đi theo”.

Lâm Y được câu trả lời khẳng định, ôm lấy Ngọc Lan, cũng hướng về đại sảnh đằng trước.

Đại sảnh sân trước, Trương Đồng đang khen ngợi Trương Trọng Vi, bảo rằng chàng có con mất tình đời, lại biết cách đối nhân xử thế, tạo lập quan hệ bền vững với Âu Dương tham chính, đường làm quan thông thuận, giỏi hơn Trương Bá Lâm rất nhiều.

Trương Trọng Vi không dám kể công, nói. “Con có thể đi theo Âu Dương tham chính đều do năm đó được phụ thân chỉ bảo, bằng không đã ngã về phía Lí Giản Phu, hiện giờ kết cục chẳng khá được bao nhiêu”. Lại nói. “Từ lúc mẫu thân về kinh, giúp đỡ con không ít, phu nhân tham chính bây giờ cũng rất thân thiết với nhà chúng ta”.

Lâm Y đứng ngoài cửa nghe thấy, thầm khen Trương Trọng Vi mấy năm nay quả nhiên trải nhiều hơn, tiến bộ ghê gớm, biết nịnh Trương Đồng, nịnh Dương thị, lại không nhắc tới chính mình và vợ mình, miễn cho hiệu quả bị đảo ngược. Nàng đi vào trong phòng, dập đầu hành lễ chào Trương Đồng, chào Dương thị, lại đỡ Ngọc Lan gọi ông nội. Ngọc Lan nghe lời, ngọt ngào kêu một tiếng, rồi rúc vào trong lòng Dương thị, khiến Dương thị tươi cười đầy mặt.

Trương Đồng không có kì vọng gì cao với cháu gái, chỉ cần ngoan ngoãn hiểu chuyện là được, nhìn Ngọc Lan coi như thuận mắt, liền nể mặt con trai con dâu, khen cô bé mấy câu thông minh đáng yêu.

Dương thị được Trương Trọng Vi đề cao, bánh ít đi bánh qui lại, chỉ vào Lâm Y, khen. “Sở dĩ Âu Dương tham chính thân thiết với nhà chúng ta đều dựa vào con dâu dễ phu nhân tham chính hài lòng”.

Trương Đồng đã đọc thư nhà, mơ hồ hiểu được Lâm Y dựa vào cổ phần để mượn sức phu nhân tham chính, ông ta tán thưởng thủ đoạn đó, bởi vậy cũng theo Dương thị, thật lòng khen ngợi Lâm Y.

Lâm Y được sủng mà sợ, lại cảm thấy kì quái, Trương Đồng bản thân không có con ruột, ông ta thật sự ngóng trông Trương Trọng Vi nối dài hương khói, vì sao thấy cháu gái cũng cao hứng, không hề oán hận con dâu không sinh được cháu trai?

Nhập gia tùy tục, Lâm Y lại là người mẫn cảm, nàng cho rằng phạm là chuyện khác thường ắt đều có nguyên do, bởi vậy đợi Trương Đồng lên tiếng cho hai vợ chồng lui ra, liền kéo Trương Trọng Vi sang chỗ kín đáo, lặng lẽ hỏi. “Sao phụ thân gặp ai cũng ôn hoà hết vậy, chẳng lẽ sai phái có biến cố?”

Trương Trọng Vi buồn cười nói. “Phụ thân xa nhà nhiều năm, đương nhiên gặp ai cũng vui vẻ, sao em cứ nghĩ toàn chỗ hồng không thể”.

Lâm Y xấu hổ nói. “Là em lo lắng cho phụ thân thôi...”.

Trương Trọng Vi khẳng định nói. “Yên tâm, phụ thân là người cực biết làm quan, bây giờ về kinh là sắp thăng chức, chỉ là phụ thân không muốn ồn ào mới không cho truyền ra thôi”. Chẳng dừng lại một lát, tiếp tục nói. “Nhưng mà ta không ngờ phụ thân về sớm như vậy, còn tưởng tháng sau mới tới nên chưa kể cho em biết”.

Lâm Y đập tay một cái, nói tiếp. “Nhất định có duyên cớ rồi!”. Nói xong liền đẩy chàng, giật dây đi nghe lén.

Trương Trọng Vi sống chết không chịu, ngược lại chột nạng một cái. “Phụ thân dẫn theo nhiều người như vậy, em là chủ mẫu đương gia, không mau đi an bài chỗ ở”.

Lâm Y nghe xong bắt đầu phạm sầu, Trương Đồng dẫn theo về cả nam lẫn nữ tổng cộng mười mấy người, viện trước viện sau chỉ còn ba gian phòng, làm sao đủ ở? Nàng cùng Trương Trọng Vi về phòng riêng, thương lượng với chàng. “Em thấy phụ thân dẫn theo mấy người thiếp lặn đó, chỉ sợ sẽ phải thuê nhà bên ngoài cho bọn họ ở”.

Trương Trọng Vi lại nói. “Đừng vội, chưa chắc phụ thân sẽ ở lại Tường Phù, nghe nói sai phái tiếp theo của phụ thân nằm tại kinh thành, những người này hẳn là sẽ theo hầu”.

Dù vậy, những ngày chưa nhậm chức cũng phải sống chứ, chẳng lẽ Trương Đồng mới về nhà liền đuổi ông ta ra ngoài? Lâm Y phát hiện thương lượng việc nhà với đàn ông đúng là đàn gậy tai trâu, vì thế bỏ qua Trương Trọng Vi, trước cho người đi hỏi thăm xung quanh có phòng ở cho thuê ngắn hạn không, lại sai Thanh Mai ra viện trước chờ, Dương thị có lệnh lập tức sẽ báo cho nàng.

Sau nửa canh giờ, cánh cửa rốt cuộc mở ra, Trương Đồng gấp gấp dẫn theo đám người kia nhắm thẳng hướng kinh thành Đông Kinh, không lưu lại gì.

Theo sau, Dương thị bước ra hậu cửa, nhìn bóng dáng Trương Đồng dần khuất xa, thần sắc phức tạp, Thanh Mai bắt được một tia hận ý trong mắt bà, sợ tới mức run rẩy, vội vàng chạy về sân sau, bẩm báo Lâm Y.

Lâm Y buồn bực, liếc nhìn qua Trương Trọng Vi, nói. “Chẳng lẽ do phụ thân dẫn theo nhiều thiếp quá?”.

Trương Trọng Vi lắc đầu. “Ta thấy không phải đâu, lúc mẫu thân còn ở Cù Châu, phụ thân đã chẳng thiếu thiếp thất rồi”.

Chàng nói có lý, Lâm Y nhớ tới sở dĩ Dương thị quay về Đông Kinh chính là vì không chịu nổi Trương Đồng nạp hết thiếp này đến thiếp kia, nếu hận đã sớm hận, không để tới hôm nay mới hận. Vậy rốt cuộc nguyên nhân gì khiến Dương thị ngày thường không nhìn ra hiềm, bây giờ mất bình tĩnh đến mức khiến người khác nhận ra hận ý?

Lâm Y đoán tới đoán lui, giật nảy người. “Trọng Vi, chuyện này nhất định có liên quan đến biểu hiện khác thường của phụ thân!”.

Trương Trọng Vi còn chưa tiếp lời, đã thấy Lưu Hà đi vào trong sân, vội nuốt ngược lại, nhìn sang Lâm Y ra dấu bảo nàng chờ lên tiếng.

Lưu Hà tới nơi, đứng ngoài hành lễ, xưng rằng Dương thị cho mời Lâm Y, nói xong liền nhanh chóng bỏ đi.

Vợ chồng Trương Trọng Vi kinh ngạc, vì ngày thường Dương thị truyền lời đều thông qua Tiểu Khẩu tử, hôm nay cử tâm phúc đến, hẳn là có chuyện quan trọng.

Lâm Y sửa sang lại váy áo, đi ra đứng trước, nghĩ thầm đại khái là chuyện bọn họ vừa đoán. Nàng vào viện trước, vừa mới tiến sảnh, cánh cửa đã bị Lưu Hà đóng kín, nhìn trong phòng, ngoại trừ Lưu Hà, chỉ còn lại Dương thị.

Dương thị ngồi tựa lên ghế, bộ dáng cực kì mệt mỏi, Lâm Y tiến lên vấn an, khẽ gọi mẫu thân, Dương thị phục hồi tinh thần lại, chỉ vào chiếc ghế gần mình, ý bảo Lâm Y ngồi xuống.

Lâm Y an vị, hỏi. “Mẫu thân bảo con đâu đến có việc gì chăng?”.

Dương thị nhoen miệng cười như tự trào phúng mình. “Phụ thân các con vừa mới nói cho ta biết, một thông phòng của ông ấy mang thai, muốn nâng lên làm thiếp”.

Dương thị lần đầu nghe tin này cả kinh như sét đánh trúng đầu, nhưng bà nhìn Lâm Y, trên mặt nàng dù có kinh ngạc nhưng vẫn thản nhiên, thậm chí bắt ngờ cũng không nhiều lắm. Vì sao Lâm Y lại biểu hiện lạnh nhạt? Dương thị nghĩ nguyên nhân cũng đơn giản, hiện giờ vợ chồng Lâm Y có tiền, Trương Đồng cũng có tiền, không ai cần nuôi sống ai, cho dù Trương Đồng có con ruột đi nữa cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống của bọn họ, có gì cần lo lắng đâu?

Thật ra giờ phút này tâm tình Lâm Y rất phức tạp, nói về lý, nàng không quan tâm thiếp của Trương Đồng có thai hay không có thai, nhưng nói về tình, nàng không đành lòng Dương thị thương tâm khổ sở, có điều Trương Đồng là cha chồng, nàng chỉ là con dâu, dù thiện về Dương thị thì cũng có nói được gì đâu? Cho dù nàng giúp bà, cũng phải ngầm giúp, căn bản không thể công khai... Nói cho cùng, Trương Đồng và Trương Trọng Vi mới là những người dính líu về quan hệ huyết thống, mặc kệ Lâm Y lựa chọn đứng ở lập trường nào đều phải hỏi ý kiến Trương Trọng Vi trước.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 264: Vợ Chồng Thổ Lộ Tình Cảm

Dương thị có chút chuyện muốn nói với Lâm Y, nhưng vừa thấy biểu hiện lạnh nhạt của nàng lại không nghĩ nói nữa, phát phát tay cho nàng đi xuống.

Lâm Y ngăn ra, Dương thị đặc biệt gọi nàng tới chỉ để nói cho nàng biết thiếp của Trương Đồng mang thai? Phần còn lại thì sao?

Trong khoảnh khắc nàng sững sờ, Dương thị thay đổi ý định trở lại, hỏi nàng. “Ta nhớ rõ khi con và Nhị lang thành thân, ta có cho con một phương thuốc, con còn nhớ không?”.

Phương thuốc kia còn đặt dưới đáy rương, tới bây giờ chưa phát huy công dụng lần nào. Lâm Y đáp. “Đương nhiên là nhớ rõ, vẫn ở chỗ con”.

Dương thị nhẹ giọng nói. “Đó là cho nữ uống, còn một phương thuốc nữa cho nam”.

Lâm Y nhất thời chưa hiểu, ngẫm nghĩ mới giật mình — Dương thị sợ Trương Đồng sinh con trai với thiếp, sao lại dám yên tâm lớn mật quay về Đông Kinh một mình? Chỉ sợ đã sớm cho Trương Đồng uống thuốc tuyệt dục. Nếu thật là vậy, đứa nhỏ trong bụng thiếp thất kia là của ai?

Lúc này Lâm Y mới thật sự run rẩy kinh hãi, nhìn về phía Dương thị.

Dương thị đoán được nàng đã nghĩ tới đâu, gật đầu nhìn nàng, không biết đang hỏi nàng hay đang hỏi chính mình. “Phải làm sao?”.

Đoán đúng rồi sao? Lâm Y hít sâu một hơi, thốt ra một chữ. “Tra”.

Dương thị gật đầu, trên mặt hơi lộ vẻ vui mừng, “Con dâu nghĩ giống ta”.

Nếu phải tra, việc này không nên chậm trễ, Dương thị lập tức chọn nhân mã, từ Lưu Hà dẫn dắt lao tới Cù Châu, âm thầm dò la người thiếp kia rốt cuộc kết giao thân thiết với ai.

Nói thật, Lâm Y không ôm hy vọng Lưu Hà sẽ tra ra điều gì, khỏi nói đến có tìm được người đàn ông kia hay không, cho dù tìm được, chuyện liên quan đến mạng người, hẳn sẽ dễ dàng thừa nhận sao? Người cô đại không có kĩ thuật xét nghiệm DNA, chỉ cần không bắt được thông dâm tại giường, hẳn nhất định sẽ một mực phủ nhận.

Dương thị dường như đã định liệu được trước, Lưu Hà vừa đi, bà liền bắt đầu thu dọn hành lý, chuẩn bị vào Đông Kinh ở cùng Trương Đồng. Lâm Y thầm nghĩ, chẳng lẽ bà diệt cô tận gốc, vừa tìm kiếm kẻ gian điu vừa ngầm xuống tay trừ khử người thiếp đang mang thai kia? Nhưng ngay trước mặt Trương Đồng mà làm vậy có quá lớn mật không?

Dương thị vẫn hỏi kinh, Lâm Y còn nguyên tâm tình bất an tiễn bà ra cổng, cứ nhìn con đường dẫn đến Đông Kinh mãi, thật lâu không chịu trở về phòng.

Trương Trọng Vi vẫn cảm giác mấy ngày nay Lâm Y trở nên cực kỳ thần bí, cứ đóng cửa nói nhỏ với Dương thị hoài, bây giờ lại thần thờ như vậy, nhìn không được lên tiếng hỏi. “Nương tử, đang êm đẹp, sao mẫu thân lại quay về Đông Kinh?”.

Lâm Y tưởng chàng nhận ra chuyện gì, đột nhiên giật bắn người, trấn định xuống mới miễn cưỡng cười. “Phụ thân ở Đông Kinh, chẳng lẽ vợ chồng không nên đoàn tụ sao?”.

Trương Trọng Vi làm quan mấy năm, thông minh rất nhiều, lập tức bác bỏ. “Nếu mẫu thân muốn đoàn tụ, lúc trước đã chẳng rời khỏi Cù Châu”.

Lâm Y tiếc nuối chàng quan nhân ngọc của mình ngày xưa, nói. “Hắn là lâu ngày không gặp, tưởng niệm đi”.

Trương Trọng Vi vẫn không tin, tiếp tục bác bỏ. “Nếu đã tưởng niệm, lúc phụ thân mới đến Đông Kinh, sao mẫu thân không đi theo, lại chờ mấy ngày sau mới xuất phát?”.

Lâm Y không bịa được lý do nào nữa, chơi xấu. “Chính chàng hỏi mẫu thân đi, làm sao em biết”. Nói xong quăng tay áo về phòng.

Trương Trọng Vi đi theo nàng, vào trong phòng, cho người hầu lui, đóng cửa lại hỏi nàng. “Chúng ta vợ chồng nhiều năm em còn giấu ta? Tại sao Lưu Hà đột nhiên lại dẫn người đi Cù Châu?”.

Lý do Lưu Hà đi Cù Châu, Dương thị đã sớm chuẩn bị sẵn, xưng với bên ngoài rằng khi bà còn ở Cù Châu từng hứa nguyện trong miếu, cầu Bồ Tát phù hộ Trương Đồng thăng quan, hiện giờ nguyện vọng đã thành sự thật, cố ý phái Lưu Hà về lễ tạ thần ý.

Giờ đây Lâm Y bị Trương Trọng Vi chất vấn, lời lý do này ra, dù sao người là Dương thị phải đi, Trương Trọng Vi có hỏi cận kề nàng sẽ chối không biết. Nhưng Trương Trọng Vi nghe xong, không nói gì, chỉ nhìn Lâm Y thật sâu không chớp mắt hồi lâu, sau đó xoay người đi ra ngoài. Chàng như vậy là đang giận, Lâm Y có chút thấp thỏm lo âu, nhưng không thể đuổi theo kể rõ chân tướng cho chàng được, dù sao Trương Đồng không những là phụ thân trên danh nghĩa của chàng mà còn là bác ruột, quan trọng hơn, chính chàng cũng là một người đàn ông. Dù rằng người đàn ông ấy chân tâm không muốn nạp thiếp, cũng tuyệt đối không thể trông cậy vào anh ta có thể nhìn vấn đề ở góc độ của một người phụ nữ.

Mục đích thực sự Lưu Hà đi Cù Châu, Lâm Y có thể nói cho Trương Trọng Vi biết, cái nàng sợ sẽ bị truy hỏi chính là không có ai làm chứng, làm sao Dương thị dám kết luận chắc nịch rằng thiếp thất của Trương Đồng mang thai ngoài giá thú?

Nếu Trương Trọng Vi thật sự truy hỏi điều đó, phương thuốc của Dương thị sẽ bại lộ, tiếp theo hẳn sẽ là Trương Trọng Vi giận tím mặt, thâm hận Dương thị chặt đứt hương khói của bá phụ chàng? Phần nữa khả năng còn có thể mật báo cho Trương Đồng, khiến ông ta bỏ Dương thị.

Bình tĩnh xem xét, Lâm Y cũng không đồng ý cách làm của Dương thị, quá mức độc ác. Nhưng nàng cũng là phụ nữ, bất giác thương cảm cho Dương thị, dù sao Dương thị thật sự đối xử với nàng rất tốt, Trương Đồng vô sinh đã là kết cục đã định, có một số việc giấu giếm cả đời thì hơn.

Lâm Y suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, đột nhiên nhớ ra phương thuốc Dương thị đưa, vì thế đứng dậy, kéo rương quần áo cũ dưới giường, mở ra, bắt đầu lật tìm. Càng lật càng hoảng, phương thuốc kia thế nhưng không thấy bóng dáng đâu!

Lâm Y lật tung lên, trong lòng loạn như tơ vò, trên trán đổ mồ hôi ướt đầm. Đột nhiên Trương Trọng Vi quay lại, đứng tựa vào cửa, nói. “Đừng lật nữa, phương thuốc ở chỗ ta”.

Lâm Y cứng đờ toàn bộ người, ngồi bệt xuống mặt đất, ngẩng đầu nhìn chàng.

Trương Trọng Vi vẫn đứng ở cửa, không lại gần nàng, nói. “Không phải ta cố tình lục lọi, là ngày đó Ngọc Lan lật loạn váy áo của em, ta hảo tâm sắp xếp lại dùm nên mới thấy”.

Trong đầu Lâm Y là một mảnh hỗn độn, rốt cuộc hiểu được vì sao ban nãy Trương Trọng Vi nhìn mình im lặng. Nếu chàng đã tìm được phương thuốc, hẳn cũng biết được hiệu là gì, nội tâm nhất định phi thường tức giận? Lâm Y một lòng chỉ lo lắng làm sao giấu giếm thay Dương thị, lại không đoán trước được người lâm vào khốn cảnh trước lại chính là nàng. Lâm Y biết không nói gì là không được, nàng không muốn bán đứng Dương thị, đành phải lãnh hết lên người mình. “Tình em luôn ghen tuông, có thứ này cũng không có gì lạ, may mà vẫn chưa có cơ hội phát huy tác dụng”.

Trương Trọng Vi nói, pha nhiều phần buồn bực. “Sự đã tới nước này em vẫn còn gạt ta”.

Lâm Y cẩn thận nghĩ khắp nơi, cũng không phát hiện lỗ hổng nằm ở đâu, ngạc nhiên nói. “Em có gạt chàng gì đâu?”.

Trương Trọng Vi cá giận. “Em không phải là người như thế, nếu ta thật sự nạp thiếp, chỉ sợ em đã sớm dứt áo đi rồi, không thèm quay đầu nữa chứ đừng nói, làm sao còn nhớ cho bọn họ uống thứ thuốc này?”.

Lâm Y sùng sốt, lập tức cảm động tràn đầy, nàng không ngờ Trương Trọng Vi lại hiểu nàng tới mức đó. Mắt nàng ngân ngấn nước, nghẹn ngào hỏi. “Chàng không trách em giữ phương thuốc như vậy?”.

Trương Trọng Vi thấy nàng khóc, trái tim đã mềm đi ba phần, hoà hoãn ngữ khí. “Dù sao ta cũng không nạp thiếp, em có giữ thuốc cấm dục hay không thì có gì khác nhau đâu?”.

Lâm Y nhào qua, đánh vào lòng chàng hai cái, sảng giọng. “Vậy mà chàng còn làm mặt hung dữ với em”.

Trương Trọng Vi nghe vậy lại nổi nóng. “Chuyện vốn chẳng có gì, em lại đi gạt ta, em đặt ta ở chỗ nào trong lòng em?”. Lại nói nhỏ. “Phương thuốc là mẫu thân đưa cho em?”.

Lâm Y thấy không gạt được chàng, đành phải gật đầu.

Trương Trọng Vi lại hỏi. “Chuyện hai người giấu ta cũng có liên quan đến phương thuốc đúng không?”.

Lâm Y lại cứng đờ người, năn nỉ. “Trọng Vi, chàng đừng hỏi, em mà nói sẽ thành người bất tín nghĩa. Dù sao việc này không liên can đến chúng ta, coi như không biết đi”.

Trương Trọng Vi là người đọc sách, theo quan điểm của chàng, hành vi bội bạc chữ tín rất nghiêm trọng, vì thế chàng ngẫm nghĩ, còn thật sự nói. “Không liên can đến chúng ta thật hả?”.

Lâm Y cũng ngẫm nghĩ, chỉ vào chàng, lại chỉ vào mình. “Không liên can đến chàng, không liên quan đến em, càng không liên quan đến con gái chúng ta”.

Thật ra Dương thị động thủ trên người Trương Đồng, Trương Trọng Vi đã đoán được mấy phần, lúc trước người ngờ vực vì sao Trương Đồng lại đơn bạc đường con cái như vậy chính là chàng, cũng là chàng nói cho Lâm Y biết. Chàng nghĩ trái nghĩ phải, cảm thấy chỉ chăm lo cho ba người nhà mình thật sự có chút ích kỉ, nhưng lương tâm giao chiến mấy hiệp xong, vẫn gật đầu, nói. “Nếu không liên quan đến chúng ta, em đừng liên lụy vào, cẩn thận lửa cháy lan qua thân”.

Lâm Y đốt nén, thiêu phương thuốc kia thành tro bụi, vỗ tay. “Em không dây vào, em không biết gì hết”.

Trương Trọng Vi ôm chầm nàng, ghé vào bên tai thủ thủ. “Về sau có việc không được giấu ta”.

Lâm Y mạnh mẽ gật, cũng ôm chàng gật gao. Hai người trải qua chuyện phương thuốc, tâm ý lại trở nên minh bạch, thân thiết ngọt ngào hơn nhiều, suốt ngày dính cùng một chỗ, cứ như thườ mới thành thân, khiến người hầu bên dưới cũng cười trộm.

Chớp mắt hai tháng trôi qua, Đông Kinh gió êm sóng lặng khiến Lâm Y gần như quên mất chuyện thiếp thất kia, thẳng đến lúc Lưu Hà quay về, dẫn theo một người đàn ông lạ mặt, nàng mới bừng tỉnh, cùng Trương Trọng Vi chạy vào kinh. Nàng không phải đến tham gia, chỉ đơn thuần lo lắng Dương thị, không muốn bà bị tổn thương.

Lúc trước Lâm Y đã dự liệu đúng, kẻ thông dâm dễ bắt, nhưng muốn hắn thừa nhận khó vô cùng, người nọ nhìn thấy Trương Đồng, quỳ xuống kêu oan, xưng rằng mình là biểu huynh của thiếp thất kia, Dương thị lại vu hãm bọn họ tư thông, mong Trương Đồng làm chủ trả lại trong sạch cho bọn họ.

Làm gì có người đàn ông nào chấp nhận bị cầm sừng trên đầu, Trương Đồng hận Dương thị nhiều chuyện, trừng mắt hung hăng liếc qua bà. Dương thị không chút hoang mang, vỗ vỗ tay, người trong phòng bước ra xếp một hàng, theo thứ tự là nha hoàn hầu hạ bên người thiếp thất kia, gã sai vặt canh cổng ngoài và bà giữ cửa hậu viện ở Cù Châu.

Cuối cùng nha hoàn kia kể lại sự tình một lần, xưng rằng biểu huynh của người thiếp, vì không cho người ta nói ra nói vào, mỗi lần đều quang minh chính đại lấy cớ nghênh ngang đi vào cổng chính, đương nhiên trước đó đã hối lộ canh cổng trong ngoài rồi. Nha hoàn hầu cận thiếp thất nói ra, người ta đương nhiên tin phục, mặt của Trương Đồng nháy mắt liên tãi đi.

Lâm Y nhìn Dương thị đứng vững như bàn thạch, bội phục tự đáy lòng, thì ra bà đặc biệt chạy vào Đông Kinh ở hơn hai tháng không phải vì muốn xuống tay với người thiếp kia, mà để những người xung quanh cô ta khai thật, dù thông qua ép buộc hay dụ dỗ thì đã chẳng còn quan trọng nữa.

Trương Trọng Vi nhìn màn này, tảng đá trong lòng biến mất, thì ra Lâm Y và Dương thị giấu chàng một cộc dèm pha, chuyện như vậy khỏi biết cũng được.

Trương Đồng nổi trận lôi đình, đến mức không biết phản ứng như thế nào, hô gọi người hầu lôi thiếp thất và biểu huynh của cô ta ra đánh chết.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 265: Chờ Mong Phía Trước

Thiếp thất và biểu huynh yêu đương vụng trộm sợ tới mức run rẩy, Dương thị ngăn lại trước mặt Trương Đồng, xưng rằng nếu bọn họ tình đầu ý hợp, có sao không thành toàn cho bọn họ, coi như làm việc thiện tích đức.

Trương Đồng làm sao chịu, kiên quyết lắc đầu.

Dương thị lại nói. “Rất nhiều nhà sĩ phong lưu tặng thiếp qua lại cho nhau, lưu thành một đoạn giai thoại, lão gia noi theo, người khác chỉ biết khen ngợi lão gia rộng lượng”.

Trương Đồng nghe lọt, thật sự nghiền ngẫm đạo lý bên trong, cho rằng có một số việc chính mình càng để ý, người ta càng ồn ào, nếu bản thân bỏ qua không coi là gì, người ngoài cũng liền phai nhạt tâm tư.

Ông ta nghĩ đoạn, cố ý tỏ ra lạnh nhạt, phát tay nói với biểu huynh của thiếp. “Chỉ là đùa thiếp thôi, chẳng khác gì giày dép dưới chân ta, người đã thích thì mang tiền đến đây, lĩnh đi đi”.

Lĩnh người thiếp kia đi, biểu huynh cô ta vui ý, chỉ là không có tiền. Tiểu thiếp biết ở lại chỉ có đường chết, liều mạng lôi hết tài sản tích góp được, miễn cưỡng làm tròn đủ bạc chuộc thân, đi theo biểu huynh cô ta.

Trương Đồng chỉ để ý người khác đánh giá ông ta thế nào, giả bộ rộng lượng vậy thôi, thật ra trong lòng bị đè nén muốn bùng cháy, vào hậu viện, nhìn đám thiếp thất giống như thấy ai cũng cầm sừng mình, vì vậy kêu Dương thị gọi người môi giới đến, bán hết toàn bộ, chỉ còn Lưu Hà Lưu Vân hầu hạ Dương thị là giữ lại.

Dương thị ban đầu bỏ Cù Châu về Đông Kinh chính là lười phí cân não mới đám thiếp thất của Trương Đồng, hiện giờ toàn bộ đã tan, khiến tâm hồn bà có hy vọng trở lại, không theo vợ chồng Trương Trọng Vi về Tường Phù nữa mà ở lại Đông Kinh. Làm quan ở kinh thành không phải chuyện một người, gia quyến của đồng nghiệp ai cũng cần xã giao, ban đầu Trương Đồng ở Cù Châu, chường quân cả một châu, thiếu Dương thị vẫn có thể ứng phó được, hiện giờ điều động về kinh, cần chuẩn bị lo liệu khắp nơi, bởi vậy vui mừng Dương thị ở lại, làm người vợ hiền và người trợ thủ đắc lực cho mình.

Lâm Y biết qua một đoạn thời gian nữa, Trương Đồng hoàn toàn lại, nhất định vẫn muốn sinh con tiếp, nhưng Dương thị là người có bản lĩnh, mặc kệ xuất hiện tình trạng gì, khẳng định bà sẽ ứng phó được. Trương Trọng Vi mơ hồ biết được chuyện Trương Đồng vô sinh, nhưng chàng không tính nói cho Trương Đồng, vì chàng nghĩ chuyện đã rồi, nói ra thì có thay đổi được gì đâu? Thôi cứ hòa theo mọi người cùng nhau gạt ông ta, sống cuộc sống như cũ, chàng và Lâm Y hiểu kính ông ta lúc về già là được.

Hai vợ chồng trở lại Đông Kinh, khách khứa đến không dứt, đầu tiên là Lã thị tới vay tiền, sau đó tới Ngưu phu nhân sang dận dò, yêu cầu nhà họ Trương dừng cho con dâu bà ta vay tiền. Thì ra lúc trước Lã thị vì đoạt quyền khỏi tay Ngưu phu nhân, lợi dụng triều đình cấm quan viên kinh thương, liền cố tình mua chức quan cho Dương Thăng làm, khiến hai toà tửu lâu nhà họ Dương không kinh doanh được nữa, đóng cửa hết xong việc. Nhà bọn

họ mất nguồn thu, thôn trang lại sản xuất lỗ lã, rất nhanh biến thành có ra không có vào, Lã thị muốn vay tiền, Ngu phu nhân lại ra lệnh cho Dương Thăng từ quan, buôn bán trở lại, mẹ chồng nàng dâu bất hoà, suốt ngày ở nhà tranh cãi ầm ĩ.

Ngu phu nhân không hàng phục được con dâu, liền xin con trai giúp đỡ, Dương Thăng chỉ lo vui chơi sung sướng với Lan Chi, căn bản không để ý tới, bức anh ta nóng giận lên, anh ta nói. “Lúc trước con muốn cưới Lan Chi làm vợ, lão nhân gia ngài quyết liệt cấm cản, giờ con dâu của ngài là do ngài tự chọn, tốt xấu gì không liên quan tới con”.

Ngu phu nhân tức giận phát bệnh mấy ngày, Lã thị nhân cơ hội đi vay tiền xung quanh, bà ta sợ con dâu khiến nhà họ Dương ngập trong nợ nần, lê lét thân bệnh đến nhà bạn bè thân hữu chào hỏi, dặn bọn họ chớ cho Lã thị vay.

Ngu phu nhân riêng chạy đến dặn dò nhà họ Trương đúng là lo bò trắng răng, Lã thị đến nhà, Lâm Y căn bản không gặp, nàng không có lý do nào phải cho bọn họ vay tiền. Lúc trước hai vợ chồng gặp hoạ hoạn, dù được ân nhà họ Dương cứu trợ, nhưng chút ân tình ấy đã sớm bị thù oán liên tiếp sau này dập tắt, nghĩ đến Ngu phu nhân thậm chí âm mưu gán gả cô con gái mặt rỗ nhà Vương hân làm cho Trương Bá Lâm, nhà họ Trương từ trên xuống dưới không một ai muốn nhìn mặt người nhà họ Dương.

Không lâu sau đó, nhà họ Phương ở Mi Châu, tức nhà mẹ đẻ Phương thị, nhà chồng trước của Trương Bát nương đã xảy ra một đại sự, Phương Duệ phạm tội, xét nhà, bãi quan, vợ sau của Phương Chính Luân bỏ đứa con còn nằm trong tã lót về nhà mẹ đẻ; Vương phu nhân vừa chăm chòng chăm con trai, lại phải chăm cả hai đứa cháu, rồi ren mấy ngày liền bệnh không dậy nổi.

Nhà họ Phương sụp đổ thành bãi bùn, Phương thị liền mất hồn mất vía, không bao giờ muốn đến Tường Phù nữa, chỉ muốn về nhà mẹ đẻ nhìn xem. Trương Bát nương lo lắng con trai, nhà họ Phương không người làm chủ, ai sẽ quan tâm tới đứa nhỏ ầm ỉ lạnh ra sao? Hai người đều mong quay về Mi Châu nhìn một cái, thương lượng với nhau, đồng lý tưởng quyết định quay về.

La thư sinh bản thân cũng làm cha, đặt mình vào vị trí của Trương Bát nương, tạm thời đóng cửa học quán, phó thác cả tửu lâu cho Lâm Y, tự mình đưa Trương Bát nương và Phương thị về Mi Châu.

Ngót ngét hai tháng, bọn họ trở lại kinh thành, Trương Bát nương làm mọi người đều kinh ngạc ở chỗ, cô dẫn theo con trai về. Tất cả đều bội phục cô có bản lĩnh, Lâm Y hỏi riêng cô. “Vương thị chịu ư? Là xem mặt mũi thím có phải không?”.

Trương Bát nương nói. “Nhà họ đã bại, nhà chúng ta lại thịnh vượng, cậu nghĩ con trai đi theo em sẽ có tiền đồ, biểu ca cho rằng nhà họ La nuôi con dùm hân, thoát nhìn là món hời, vì vậy đều cho phép”.

Lâm Y vốn muốn hỏi thái độ La thư sinh một chút, nhưng nghĩ cũng dư thừa, nếu La thư sinh không muốn, sao lại để cho Trương Bát nương mang con về kinh thành. Trương Bát nương đòi lại được con, thập phần thoả mãn, phá lệ cảm kích La thư sinh, chờ cô con gái nhà họ La xuất giá, cô dùng tiền kinh doanh tửu lâu kiếm được bố trí của hồi môn thật nhiều, dẫn tới ai nấy đều khen ngợi cô làm mẹ kế phúc hậu.

Phương thị từ lúc quay về Mi Châu xong, suốt ngày mỏi mệt, không còn tinh thần gây chuyện nữa, Trương Lương thấy nhà mẹ đẻ bà ta đã bại, ngược lại cao hứng lắm, đón bà ta về Tường Phù, bố trí căn phòng khác cho ở, ngày thường hay qua chế nhạo hai câu. Cũng may Tiểu Truy từ nay được sủng ái và cả Lí Thư đều là người phúc hậu, không hề giàu đồ bím leo, cuộc sống bà ta miễn cưỡng đầy đủ không ngại.

Hai thông phòng của Trương Bá Lâm vì có Lí Thư trên đầu nên không sinh dưỡn được, chủ động cầu đi, Trương Bá Lâm vốn cảm thấy có thẹn với Lí Thư nên cho phép. Lí Thư niệm tình bọn họ đều là cũ nò từ nhà họ Lí, không bán bọn họ đi, mà gả cho người khác, một người đi vùng lân cận, một người đi ngoại tỉnh.

Một năm trôi qua, bất động sản ở Đông Kinh của Lâm Y gia tăng thêm hai nơi, đang lúc vui mừng thu vào, chỉ thị ban xuống điều Trương Trọng Vi đến Tô Châu làm thông phán, sai phải thì tốt, nhưng cách Đông Kinh khá xa, cũng may có Thi Côn và Thanh Miêu, không đến mức không ai lo liệu.

Trước khi đi, thân bằng bạn hữu lục tục đến tiễn, Thanh Miêu ưỡn bụng bầu bảy tháng, nắm tay Lâm Y, nghẹn ngào không chịu buông. Lâm Y cười. “Trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng, chị đi hưởng phúc chứ có đi chịu khổ đâu, em khóc cái gì?”.

Thanh Miêu ngóng đôi mắt đầm lệ nhìn nàng, hỏi. “Thiên đường là cái gì?”.

“Thiên đình, thiên đình”. Lâm Y vội vàng sửa miệng.

Lúc này Lâm Y cũng đang có bầu ba tháng, Trương Trọng Vi không chịu đi đường bộ, nhờ Thi Côn đặt hai con thuyền lớn, một thuyền cho người ở, một thuyền chở đồ đạc, Trương Đồng cho chàng mượn cờ hiệu treo lên, vừa an toàn vừa uy phong.

Hôm nay hoàng đạo, trời trong nắng ấm, đúng là thời điểm tốt để giương buồm ra đi, Trương Trọng Vi bế Ngọc Lan, tay ôm Lâm Y, cả nhà ba người lên thuyền hướng đến Tô Châu.

— Kết thúc Chính văn —

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 266: Ngoại Truyện 1 : Yêu Con Gái Như Mạng

Trương Trọng Vi tới Tô Châu, đi nhậm chức, chương quản hạng mục lương thực, gia sinh, thủy lợi và tổ tụng, chức thông phán tuy phẩm giai không cao nhưng do Hoàng thượng trực tiếp cất cử, phụ tá quận chính, tương đương phó chức tri châu, lại có quyền kiểm soát giám sát, có quyền lực báo cáo trực tiếp lên Hoàng thượng.

Vị trí thông phán có trọng lượng như vậy, ngay cả tri châu muốn ban bố mệnh lệnh xuống cấp dưới cũng phải có thông phán cùng đóng ấn mới có hiệu lực. Trương Trọng Vi được chức vị như vậy, lại mới đến Tô Châu, đối ngũ nhỉnh nọt, đáp nặn quan hệ như đèn kéo quân nói dài không dứt. Cũng có cả người chuẩn bị cho gia đình chàng một toà nhà lớn, thu xếp chỉnh tề hết, chỉ chờ bọn họ vào ở.

Trương Trọng Vi dẫn theo vợ con ngủ trên thuyền một tối, thương lượng với Lâm Y, ở nhà người khác cảm giác như bị quản chế, bọn họ cũng không thiếu tiền, vẫn là thuê căn khác tốt hơn. Lâm Y đang có bầu, đúng là lúc phản ứng mạnh nhất, nghe chàng nói hợp lý liền gật đầu, để chàng tự giải quyết.

Trương Trọng Vi đi thuê nhà không cần chàng quan tâm nhiều lắm, nhiều người môi giới chủ động tới cửa, mười mấy toà nhà vừa rộng lại giá rẻ, tùy ý chàng chọn lựa. Trong nhà ít người, Trương Trọng Vi không muốn nhà quá lớn, chỉ chọn một căn ba dãy nhà, sai người quét tước sạch sẽ, mang người nhà chuyển vào ở.

Người hầu bọn họ dẫn theo, ngoại trừ Thanh Mai thì có thím Dương, vú nuôi Hoa tẩu tử có con nhỏ nên đã ở lại Tường Phù. Lâm Y thấy không đủ người dùng, muốn mua thêm vài tiểu nha hoàn và tức phụ giúp việc, tin tức vừa truyền ra, rất nhiều người nhiệt tâm đưa tỳ nữ đến, cô nào cô nấy xinh xắn mọng nước vô cùng.

Trương Trọng Vi thấy cảnh đó, Lâm Y còn chưa lên tiếng, chính chàng sợ trước, tự mình niêm phong cửa, phàm là ai tặng người đến đều ngăn lại hết, không cho vào cửa.

Lâm Y có ý trêu chàng. “Sao không giữ lại mấy cô dung mạo xuất chúng một chút, dù chàng không muốn thu phòng cũng có thể bán kiếm tiền”.

Trương Trọng Vi nhìn bụng nàng, nói. “Ta lo lắng em động thai khi thôi”.

Lâm Y hờn dỗi, nhéo lỗ tai chàng. “Sao, nếu em không có bầu, chàng sẽ giữ lại thật?”.

Từ lúc nàng mang thai, Trương Trọng Vi đã quen tính nàng thích hờn dỗi, quy tội cho phản ứng của bà bầu hết, ngoan ngoãn đưa lỗ tai cho nàng nhéo một lúc, mới nói. “Nô tỳ người khác đưa tới làm sao dám dùng. Ta không biết chọn nha hoàn, làm phiền nương tử mời người môi giới đến chọn mấy đứa đi. Giặt quần áo, quét tước nhà cửa có thể tạm hoãn, mấu chốt là nhanh chóng chọn vú nuôi khác cho Ngọc Lan”. Nói xong sờ sờ bụng của nàng, bổ sung thêm. “Thuận tiện chọn cho cu cậu thứ hai của chúng ta nữa”.

Lâm Y cười đồng ý, cho mời người môi giới, chọn người, cái này không đề cập tới.

Cách mấy ngày sau, những người tặng tỳ nữ bị từ chối lại gửi một đồng đồ chơi vải vóc đến nhà họ Trương, Lâm Y phiền khỏi nói, lấy cớ dưỡng thai, đóng từ chối cửa tiếp khách. Bọn họ thấy quà không lọt vào mắt phu nhân thông phán được, liền chuyển hướng sang Ngọc Lan, chọn nữ phu tử chuyên dạy các tiểu nương tử nhà giàu cầm kì thư hoạ, nữ công gia chánh, đưa đến nhà họ Trương. Nữ phu tử là những người giỏi kĩ nghệ, không phải người bán mình, vốn tự thân họ cũng là các tiểu nương tử nhà giàu có, từ nhỏ gia giáo tốt, tài nghệ cao, sau này gia đạo sa sút mới phải ra bán nghệ kiếm tiền trợ cấp gia dụng.

Lâm Y nhìn tiểu Ngọc Lan chơi đùa trước mặt mình, tính theo quy luật ở Đại Tống, năm nay con bé đã ba tuổi, các cô gái thường xuất giá sớm, nếu thật muốn bồi dưỡng thành một tiểu nương tử có tri thức biết lễ nghĩa chắc là nên bắt đầu từ bây giờ?

Lâm Y do dự mãi, liền miễn cưỡng tiếp nhận ý tốt của bọn họ, đồng ý cho nữ phu tử đến dạy Ngọc Lan xem, nhưng tiền công do nhà họ Trương tự trả.

Từ đó, tiểu Ngọc Lan chỉ có ăn cơm chiều xong mới được chơi đùa, buổi sáng học chữ, buổi chiều học đàn. Kế hoạch của Lâm Y là dạy trụ cột hai năm trước, chờ con lớn hơn một chút lại học thứ khác.

Cứ như vậy, Trương Trọng Vi thiếu thời gian ở cùng con gái yêu, vì lúc nữ phu tử dạy học, chàng sợ Lâm Y ghen, không dám tới, chỉ có thể đứng nhìn từ đằng xa. Như thế chưa được nửa tháng, Trương Trọng Vi liền chịu không nổi, oán giận với Lâm Y. “Ngọc Lan còn nhỏ, em cho con học nhiều như vậy làm gì?”.

Lâm Y ngạc nhiên. “Chỉ học có hai khoá thôi mà nhiều sao?”. Lại sẵn giọng. “Chàng nghĩ em muốn hả? Con gái cập kê xong sẽ tìm hôn sự, năm nay con bé đã ba tuổi rồi, nếu không chuẩn bị từ bây giờ, mai này chỉ khô con thôi”.

Mười lăm tuổi cập kê, năm nay con mới ba tuổi, ước chừng còn mười hai năm nữa, thời gian dư dả mà, Trương Trọng Vi không hiểu vì sao Lâm Y lại lo lắng như vậy, nhìn thời khoá biểu trên bàn mới bình tĩnh, trên tờ giấy rậm rạp toàn là chương trình học, học chữ, luyện viết, thêu hoa, may vá, hội hoạ... Đêm xuống dưới chừng mười môn, cho rằng mỗi năm học một môn đi, mười hai năm học cũng chưa chắc xong, khó trách Lâm Y sốt ruột như vậy.

Trương Trọng Vi cầm thời khoá biểu lên, dờ khóc dờ cười. “Nương tử, lúc em ở Tường Phù có bao giờ suy nghĩ về những thứ này đâu, sao đến Tô Châu lại giống như thay đổi thành người khác vậy?”.

Lâm Y ngượng ngùng. “Đến đây sau, kết giao với nhiều hộ, gia thế gia cảnh còn chẳng bằng chúng ta, lại dạy dỗ con gái họ cực kì xuất chúng, Ngọc Lan nhà chúng ta so không bằng”. Nàng nói xong, chỉ vào căn phòng Ngọc Lan đang ngồi học, bảo Trương Trọng Vi nhìn nữ phu tử đi, nói. “Người ta gia

đạo sa sút, chẳng nhìn xem, một thân tài hoa”.

Trương Trọng Vi có thể hiểu tâm tình của Lâm Y, nàng không biết gì về cầm kì thi hoạ, chỉ biết chữ, miễn cưỡng qua phà, nay đứng trong nhóm tài nữ ở Tô Châu, cảm thấy xấu hổ, sợ con gái tương lai cũng sẽ như mình nên muốn bắt đầu bồi dưỡng từ nhỏ.

Chàng ôm Lâm Y ngồi xuống, nói. “Từ thím đến Bát nương tử, chẳng lẽ em không nhận ra điều gì sao?”.

Lâm Y khó hiểu, ngây ra. “Liên quan gì đến hai người bọn họ chứ?”.

Trương Trọng Vi giải thích cho nàng, đại ý rằng phụ nữ có an ổn đứng vững bước chân ở nhà chồng hay không, thứ nhất phải dựa vào nhà mẹ đẻ, thứ hai là cách đối nhân xử thế, còn tài hoa nghệ thuật gì đó có tác dụng mấy phần? Chàng nói xong, tự tin tràn đầy. “Chỉ cần dựa vào danh vọng nhà họ Trương chúng ta bây giờ, Ngọc Lan còn sầu tìm không ra nhà chồng tốt? Không biết bao nhiêu người cướp muốn đâu”.

Lâm Y nhìn chàng, biểu tình có chút kì quái, hỏi. “Chàng nói nhiều như vậy, rốt cuộc là muốn thế nào?”.

Trương Trọng Vi sờ sờ đầu, không dám nhìn thẳng vào nàng, nói. “Chương trình học này thôi bỏ đi, em xem Ngọc Lan học đến độ mất cả hoạt bát luôn”.

Lâm Y nhìn chàng, nở nụ cười. “Cầm kì thi hoạ chàng nói không cần học, vậy đọc sách viết chữ có cần không?”.

Trương Trọng Vi cẩn thận ngẫm nghĩ, cười. “Cần, bằng không tương lai gả cho người khác, ta viết thư cho con bé, con bé lại đọc không hiểu thì biết làm sao?”.

Lâm Y cười ngả vào người chàng, trêu ghẹo. “Chàng gả con cho nhà hàng xóm ấy, sau này khỏi mất công thư từ qua lại”. Nàng nói đùa thôi, nhưng Trương Trọng Vi lại thật sự nghĩ có khả năng, bắt đầu suy tư nên chọn nhà ai là tốt nhất.

Lâm Y thấy chàng yêu con gái như mạng, rất muốn mặc kệ chàng, ưỡn bụng đứng đây, nhìn thời khoá biểu xong, rốt cuộc vẫn đau lòng con mình, vò nát ném đi. Từ đó về sau chương trình học của Ngọc Lan trong hai năm chỉ còn lại một môn, ngoại trừ buổi chiều học đọc viết ra, thời gian khác đều dành để chơi trốn tìm, đu xích đu với Trương Trọng Vi, theo chàng ra cửa dạo chơi hóng mát, chẳng biết là ai nhiều lạc thú hơn ai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 267: Ngoại Truyện 2 : Lại Làm Cha Mẹ

Tết Đoan Ngọ, nhà họ Trương trên dưới bận rộn chuẩn bị đón tết. Đoan Ngọ ở Đại Tống không phải ngày năm tháng năm mới bắt đầu mà từ “đoan nhất” tức ngày mùng một, mặt trời sắp lặn chợ đã bắt đầu bày bán đào bán liễu, quỳ hoa, lá hương bồ, cò phật đạo vân vân, hoặc tiểu thương sắp vào làn ra phố rao bán.

Ngọc Lan thêm ăn, Trương Trọng Vi cũng cần tặng lễ, Lâm Y liền bao bánh chưng trước, mặn ngọt, sử dụng vật liệu tinh tế, nấu đầy một nồi.

Nhà họ tặng lễ cũng giống các nhà khác, mùng hai tháng năm, trong nhà chất đầy bánh chưng nhà khác đưa tới, Ngọc Lan vui lắm, còn Lâm Y thì dờ khóc dờ cười.

Lại có viên quan chuẩn bị kinh đồng, túi phù, linh phù, tranh vẽ, xảo tống, hạ kết, đưa tặng đồng nghiệp, chức vụ của Trương Trọng Vi ở Tô Châu hết sức quan trọng, đương nhiên cũng nhận được mấy phần, nhiều đến nỗi chất không hết, Lâm Y đành phải sai người chuẩn bị một bàn hương, phẩm là những vật như vậy được tặng sẽ bỏ lên.

Mùng ba, nhà họ Trương có hỉ, Thanh Miêu bốn ba từ Tường Phù xa xôi đến Tô Châu, ngàn dặm trường đưa lễ đề cao. Tập tục Đại Tống, mỗi khi phụ nữ mang thai sắp đầy tháng, sẽ có người thân từ nhà mẹ đẻ như mẹ ruột, cậu hay bác đến tặng lễ đề cao. Lâm Y cha mẹ mất sớm, người trong tộc cũng không qua lại, Thanh Miêu nghĩ cô là em gái duy nhất của Lâm Y, tặng lễ đề cao tuy không quá hợp quy cách nhưng tổng so với không có thì tốt hơn nhiều, vì thế đề Thi Côn lại trong nhà chăm sóc con gái mới sinh bốn tháng, chính mình dẫn tới tở chạy đến Tô Châu.

Lâm Y bây giờ sắp tới kì sinh nở, nghe nói Thanh Miêu tới đưa lễ đề cao, cảm động vô cùng, tự mình ra cửa đón cô. Thanh Miêu đỡ tay nàng, cẩn thận đi vào trong, Lâm Y lại đẩy cô, cười nói. “Bảo Thanh Mai đỡ chị là được, em nhìn thử viện chúng ta đang ở, so với hậu nha Tường Phù được không?”.

Thanh Miêu đưa mắt nhìn chung quanh, tường trắng mái ngói cong cong, hòn non bộ cây cảnh kì quý, quả nhiên cảnh tượng khác hẳn Tường Phù. Bước vào đại sảnh, qua bậc cửa là một bức phù điêu chim hoa điêu ngư trùng, khiến cô kinh ngạc tán thưởng. “Sắp xếp tinh xảo như vậy, tỷ tỷ quả nhiên là đến hường phúc”.

Hai người an vị xuống ghế, tiểu nha hoàn dâng lễ đề cao lên, một thau bạc, một khăn cầm tú, trên khăn có thêu hoạ hoa, còn có thiệp vẽ ngũ nam nhị nữ. Lâm Y xúc khăn lên, trong thau là một túi đậu và hạt giống, nàng nhớ lúc sinh Ngọc Lan, chưa bao giờ biết đến lễ này, không khỏi trong lòng chua xót, cảm động cay sống mũi, bỏ thau bạc xuống nắm tay Thanh Miêu, lúc mở miệng lại như oán trách. “Con gái em mới bốn tháng, thật sự không nên bỏ con

bé lại mà chạy tới đây”.

Thanh Miêu cũng xúc động lây. “Không có tỷ tỷ thành toàn, làm sao em có được ngày hôm nay, lại càng không có con bé nữa”.

Hai người ôn chuyện một lúc, Ngọc Lan học bài xong, chạy vào đại sảnh tranh công. “Mẹ, hôm nay con học được mười chữ, cha khen con thông minh, muốn dẫn con ra ngoài phố chơi”.

Lâm Y bảo Ngọc Lan hành lễ chào Thanh Miêu, cười nói. “Em nhìn xem, thật không hiểu giống ai”. Ngẩng đầu thấy Trương Trọng Vi đi theo sau Ngọc Lan, liền bồi thêm một câu. “Đều là cha nó chiều chuộng”.

Trương Trọng Vi cho rằng con gái là phải nuông chiều, nếu mình không thương con, làm sao trông cậy vào nhà chồng trân trọng? Chẳng có tâm tư như vậy nên chẳng những không phân bác Lâm Y, ngược lại đặc ý dáo dạt cười khi khi, bế bổng Ngọc Lan lên, hỏi hôm nay con ra phố muốn mua gì.

Thanh Miêu chào hỏi anh rể, cười nói. “Bé con nhà em, Thi Côn cũng cưng lắm”.

Trương Trọng Vi nhận cô hành lễ, cảm tạ cô đến đưa lễ đề cao, lại hỏi trong nhà có khoẻ mạnh không. Ba người lớn một nhóc tí hàn huyên một lúc, Lâm Y thấy Thanh Miêu có vẻ mệt, liền sai Thanh Mai dẫn cô về phòng nghỉ tạm.

Lúc Trương Trọng Vi đi vào, trong tay có nắm gì đó, giờ đây đại sảnh không có người ngoài, liền giơ lên trước mặt Lâm Y, mở ra, trong lòng bàn tay là một tấm “phù đề cao”.

Lâm Y cầm lấy nhìn ngắm, hỏi. “Chàng vào miếu cầu hả?”.

Trương Trọng Vi gạt đầu, đeo lên cổ cho nàng, nói. “Phù hộ mẹ con bình an, nghe nói linh nghiệm lắm”. Nói thêm. “Còn có một bài ca đề cao, ta đọc cho em nghe — Một ô mai, ba bã đậu bảy hồ tiêu, bỏ hết vào nồi quét thành bột. Rượu, đảm cân bằng cho vào thành thuốc, dán lên bảo mệnh mẹ con bình an”. Đọc xong đứng dậy, nói rằng muốn điều chế thuốc dán giống như bài ca đó bày.

Lâm Y không tin bùa chú thuốc dán gì mấy, nhưng quan nhân nhà mình quan ái vợ con như vậy chẳng lẽ ngăn đón, vì vậy tùy ý chàng đi.

Vì Thanh Miêu đến, Lâm Y có người cùng, Trương Trọng Vi liền dẫn Ngọc Lan ra dạo phố tết Đoan Ngọ, chơi đùa đến muộn, khiêng ba cái thùng về nhà, mở ra xem, toàn là đồ chơi con nít.

Trương Trọng Vi tặng một thùng cho Thanh Miêu, bảo cô mang về cho em bé ở nhà chơi. Thanh Miêu cười nhận lấy, Lâm Y lại oán trách. “Đường xá xa xôi, để cô ấy tha một thùng đồ chơi về, chẳng phải làm khó người ta hay sao?”.

Trương Trọng Vi ngượng ngùng sờ sờ đầu, chống chế. “Đi có người hầu mà, đâu cần đi tự tay khiêng”.

Rốt cuộc vẫn là một phần tâm ý, Lâm Y cũng không nói nhiều, nhìn hai thùng còn lại, một thùng bên trong có rất nhiều búp bê gốm sứ, có cả nhà và vật dụng bằng đất, một bao điểm tâm lớn, bánh đậu xanh, kẹo bông, bánh phong đường, còn có cả một tiểu Ngọc Lan đang bám vào bên cạnh thùng, đôi mắt trông mong nhìn đồ chơi cha mua cho mình.

Thùng còn lại, Lâm Y không hiểu lắm, bên trong vừa có búp bê gốm sứ y như của Ngọc Lan, còn có cả thuyền gỗ, ngựa tre, có cả trống bỏi, kiếm gỗ, thương gỗ linh tinh.

Trương Trọng Vi vừa đùa với Ngọc Lan, vừa cười giải thích. “Bầu lân này không biết là trai hay gái nên đồ chơi bé gái bé trai thích ta đều mua, để tránh quên”.

Nghe thật là hợp lý, nhưng Lâm Y vẫn nghi hoặc. “Đồ chơi cho bé gái, thùng của Ngọc Lan có rồi mà, cần gì mua y đúc?”.

Trương Trọng Vi trách cứ nàng. “Nếu thật sinh thêm bé gái nữa, cũng là con chúng ta giống như Ngọc Lan, làm sao nặng bên này nhẹ bên kia, để con chơi đồ chơi cũ của tỷ tỷ”.

Thanh Miêu nghe xong, cảm thán. “Cứ nói Thi Côn nhà em chiều đứa nhỏ, em thấy không bằng một phần anh rể nữa”.

Lâm Y thấy Trương Trọng Vi làm như vậy, mặc dù ngoài miệng trách chàng lãng phí, trong lòng vẫn cao hứng, nhân cơ hội dạy dỗ tiểu Ngọc Lan tương lai nhất định phải ngoan ngoãn hiếu thuận cha.

Lâm Y xem đồ chơi xong, sai người thu hồi, lại phân phó phòng bếp bày cơm, chuẩn bị ăn tết. Đoan Ngọ là tết lớn của cả quốc gia, người đương thời cực kỳ coi trọng, màn đêm buông xuống, vẫn có người bán hàng rong đứng ngoài cửa rao hàng. Trương Trọng Vi hảo tâm sai người hầu ra mua giúp một ít, để bọn họ sớm về nhà đoàn tụ. Lâm Y được Thanh Miêu đỡ, ra cửa đứng nhìn cây niêu phe phất trong gió, kể cho Ngọc Lan nghe điển cổ về tết Đoan Ngọ.

Đồ ăn bày ra, mọi người ngồi quay quần bên nhau, nghĩ đến ai cũng có cuộc sống mỹ mãn, ăn bánh chưng thấy hương vị phá lệ thơm ngon. Trăng sáng nhô lên cao, Trương Trọng Vi uống hai chén rượu, hứng làm thơ trôi lên, rung đùi đặc ý, khiến Lâm Y và Thanh Miêu cười trộm khúc khích, bồi cùng chàng vui đùa đến tối muộn.

Ngọc Lan sớm thức không nổi nữa, được vú nuôi bế đi ngủ, Lâm Y cũng thấy mệt, đang định nghỉ tạm, lúc đứng dậy lại đau bụng, dấu hiệu sắp sinh.

Tuy tới đột nhiên nhưng là đủ tháng, hơn nữa bọn họ đã sinh con một lần, bởi vậy không hề kinh hoảng, Trương Trọng Vi ôm Lâm Y vào phòng sinh, Thanh Miêu lo phân công công việc, phái người đi mời bà mụ, sai phòng bếp nấu nước nóng, chuẩn bị canh bổ.

Bà mụ đã mời đến từ sớm, nhưng hôm nay Đoan Ngọ cho bọn họ về nhà ăn tết. Bọn họ đều là người có kinh nghiệm, biết Lâm Y sẽ sinh ngay trong mấy ngày nay, bởi vậy chỉ cần người nhà họ Trương đến kêu, lập tức lên đường, rất nhanh đã có mặt tại phòng sinh.

Trương Trọng Vi không phải lần đầu làm cha, nhưng cảm giác khẩn trương lo lắng chưa bao giờ thuyên giảm, đi tới đi lui bên ngoài phòng sinh, rất là hồi hộp. Lâm Y đưa vào non nửa canh giờ, trong phòng liền truyền ra tiếng kêu đau, tiếng bà mụ chỉ huy, Trương Trọng Vi lửa đốt trong lòng, chạy đến cạnh cửa, vỗ ván cửa gọi nài. “Nương tử, nương tử yên tâm đi, cho dù em sinh con gái nữa, ta tuyệt đối sẽ không nạt thiếp, em chớ sốt ruột, cứ từ từ sinh”.

Mọi người bên trong bên ngoài phòng sinh cười vang, tiểu nha hoàn bưng nước ấm vào phòng run tay, đổ nửa chậu nước ra sàn; bà mụ cười gập cả người, quên mất dận hít hơi như thế nào; Lâm Y đang dùng sức rặn, miệng phì cười, mất hết lực.

Bà mụ nhìn không xong, vội đi ra chống hông đuổi Trương Trọng Vi ra xa chút, chớ quấy rối. Thanh Miêu vội vàng rời khỏi phòng sinh, kéo Trương Trọng Vi ra ngoài sân, giải thích cho chàng biết lợi hại như thế nào.

Trương Trọng Vi nghe nói sinh con đều là đạo bước qua Quỷ Môn quan, không nỡ đánh nhiều, sợ quá không dám vào viện nữa, đành phải đứng nép ngoài cửa nách, thò đầu vào nhìn xung quanh, đột nhiên nghe được có tiếng người nghị luận, bảo rằng “Sinh mồng năm tháng năm, nam khắc phụ, nữ khắc mẫu”. Đây là cách nói lưu truyền ở Đại Tống, ý rằng đứa nhỏ sinh ra vào vào ngày năm tháng năm, nếu là bé trai sẽ không hợp mệnh cha, nếu là bé gái sẽ không hợp mệnh mẹ.

Trương Trọng Vi bị những lời đó làm phân thần, thậm chí chính mình không ngại sinh trai hay sinh gái, nhưng nếu sinh con gái khắc mẹ, vì an toàn cho Lâm Y, cứ sinh con trai thì hơn.

Chưa đợi chàng miên man suy nghĩ xong, phòng sinh đã vang lên tiếng khóc oe oe, đứa nhỏ ra đời. Trương Trọng Vi lập tức phấn chấn tinh thần, chạy vội qua, vọt vào phòng sinh, gạt bà mụ sang một bên, thẳng đến khi tới được giường sinh mới ngừng lại. Chàng nhìn Lâm Y đầu đầy mồ hôi, tươi cười mệt mỏi, quên hết tất cả mồng năm tháng năm khắc phụ khắc mẫu không còn một mảnh, tiến lên cầm khăn lau, tìm nước, lại hỏi đứa nhỏ ở đâu.

Bà mụ ôm em bé nằm trong tã lót, đứng bên cạnh chờ, nghe hỏi liền cúi người lớn tiếng báo tin vui. “Chúc mừng Trương thông phán, là một tiểu thiếu gia”.

Trương Trọng Vi lòng đầy vui mừng, lại thoải mái, ôm con trai hôn hôn, cung nựng. “Mặc kệ khắc cha hay khắc mẹ, cha sẽ cân tất”.

Bà mụ nghe hiểu ý chàng, cười nói. “Trương thông phán nói làm rồi, bây giờ đã là cuối giờ Tý, đầu giờ Sửu, tiểu thiếu gia sinh mồng sáu tháng năm, không khắc cha mà cũng chẳng khắc mẹ, có phúc khí lắm”.

Trương Trọng Vi nghe xong mừng rỡ, trọng thưởng bà mụ.

Lâm Y chẳng hiểu gì, nhưng nghe sinh được con trai nàng cũng cao hứng, tuy rằng nàng không trọng nam khinh nữ, nhưng trong hoàn cảnh xã hội này, có con trai bâng thân ổn thỏa hơn nhiều, vừa khiến Trương Đồng và Dương thị an tâm, vừa chặt đứt cơ để Phương thị đưa thiếp.

Thanh Miêu mừng cho vợ chồng họ, cố ý vào miếu thấp nén nhang, lại ở lại chăm sóc Lâm Y mười ngày sau mới lên đường quay về Tường Phù.

Trương Trọng Vi và Lâm Y từ đó gái trai đủ đầy, thấu làm một chữ “Tốt”, cảm giác sâu sắc cuộc đời này đã trọn vẹn, không còn gì sở cầu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 268: Ngoại Truyện 3 : Chân Lý Gia Đình

Trương Trọng Vi mừng được con trai, dùng tên nơi này đặt cho con, gọi là Trương Tuấn Tô.

Đào mất ba năm trời qua, đến năm cuối cùng Trương Trọng Vi nhậm chức ở Tô Châu, vài năm nay chàng làm việc ở nha môn mọi sự hải lòng, tiền đồ trong sáng, chỉ chờ mãn chức hồi kinh, nhậm sai phái khác. Mà Lâm Y ở Tô Châu không có thân thích hôn loạn làm phiền, cũng sống vô cùng như ý.

Nghĩ đến sắp rời đi Tô Châu, Trương Trọng Vi và Lâm Y đều lưu luyến, hai đứa nhỏ lại hưng phấn hết sức, nhất là Trương Tuấn Tô, cậu nhóc chưa biết được phồn hoa dưới chân thiên tử là như thế nào, chỉ nghe nói trong kinh thành thức ăn ngon, đồ chơi đẹp nhiều không xuể, trái tim đã sớm phi đi mất.

Không tới mấy ngày nữa là trung thu đến, Lâm Y suy nghĩ, đây có lẽ là ngày tết cuối cùng của gia đình họ ở Tô Châu, vì vậy đã sớm chuẩn bị sẵn thức ăn đón tết, còn sai người mời người kẻ chuyện, làm xiếc, diễn rối, ý định cho mọi người cùng vui vẻ một hồi.

Trương Tuấn Tô thích nhất là ngày tết, không cần người thúc giục, bản thân tự lăn lông lốc đứng dậy, chạy vào phòng Lâm Y, reo lên. “Mẹ, cha hôm nay

ngoan lắm, con muốn dẫn cha ra ngoài chơi đùa”.

Rốt cuộc là ai dẫn ai đi chơi? Vì muốn đi chơi mà gọi vai về cha con lẫn lộn, thật không hiểu đứa nhỏ này học ai ra. Lâm Y buồn cười, dí dí cái trán cậu nhóc, cười mắng. “Bị cha nghe thấy, con lại ăn đòn vào mông bây giờ”.

Trương Trọng Vi nghiêm khắc với con trai, Trương Tuấn Tô có chút sợ cha, bởi vậy không lên tiếng, chỉ nắm góc áo Lâm Y, nhìn nàng rung rung.

Lễ tết ở Đại Tông, trên đường rất náo nhiệt, chỉ có tết Trung Thu nhất định phải ở nhà đón, Lâm Y kiên nhẫn giải thích với Trương Tuấn Tô, khuyên cậu nhóc an tâm chờ nóng ruột, đến buổi tối vừa được ăn ngon, lại có trò vui nữa.

Trương Tuấn Tô không phản đối, cũng không đồng ý, nhào vào lòng Lâm Y, xoay tới xoay lui. Lâm Y chịu không nổi con làm nũng, trái tim yếu mềm, liền tha hiệp. “Đề tý tý dẫn con ra đường ăn điểm tâm được không?”.

Lâm Y luôn lo lắng ngoài đường nấu nướng không sạch sẽ, sợ con nít ăn dễ bị tiêu chảy, bởi vậy ngày thường chỉ cho bọn họ ở nhà ăn, không cho ra đường ăn. Lần cuối cùng Trương Tuấn Tô ra ngoài ăn điểm tâm là tận một tháng trước, cậu nhóc muốn ăn nữa, giờ nghe Lâm Y chịu thua, nhảy dựng cao ba thước, hoan hô chạy đến phòng Ngọc Lan.

Lâm Y nhìn bóng con hớn hờ nhảy nhót, lắc đầu, đầu bếp trong nhà đều chiếu theo mùi vị bên ngoài làm, có gì khác đâu, chỉ là cu cậu khoái chạy ra ngoài chơi thôi.

Trương Tuấn Tô vào phòng Ngọc Lan, Ngọc Lan còn đang chải đầu, mặc áo sam màu hồng, ngồi đoan chính trên ghế từ bà vú thắt tóc. Trương Tuấn Tô tính tình gấp gáp, chờ không được, khó khăn đến lúc tý tý chải đầu xong, nắm đại một quyển hoa cấm lên tóc tý tý, liền kéo tý tý ra ngoài.

Các bà vú vội chạy theo, kêu lên. “Tiểu tử tông, chậm chút”.

Ngọc Lan choáng váng lắc lư bị Trương Tuấn Tô kéo thẳng ra cổng, nhận ra là định ra ngoài đường ăn điểm tâm. Cô bé cũng thích ăn vặt, nghe vậy cao hứng lắm, nhưng vẫn dừng chân dạy dỗ em trai mấy câu, dặn em không được chạy loạn, rồi nắm tay em quy củ đi về phía trước, cho bà vú và nha hoàn theo sau.

Hai đứa trẻ đi trên đường, thường thức cảnh náo nhiệt khắp nơi, ngã tư dựng hai chum lớn, trước cửa bán nước thơm, chuyên cung cho người lười nấu nước rửa mặt mua về dùng; thêm mấy bước, lướt qua sạp bán đồ đồng, thuốc viên các kiểu là ngõ nhỏ chuyên về điểm tâm.

Bánh tiên bạch trảng, bánh huyết dương, canh cá, canh bột, cháo thịt ngũ vị, cháo thất bảo,... Các loại điểm tâm cái gì cũng có. Nhà họ Trương nấu nướng tuy cũng phong phú, nhưng Trương Trọng Vi và Lâm Y đều từ khổ lớn lên, căn cứ nguyên tắc không lãng phí, mỗi ngày chỉ làm hai ba dạng, loại nào cũng đầy đủ như thế này ít khi Trương Tuấn Tô được thấy, lập tức cười toe toét thành một đoá hoa, đi dọc theo ngõ nhỏ, uống cháo, ăn bánh, xong lại đứng ở sạp bán canh nhệ trần không chịu đi.

Ngọc Lan kéo em trai không động đậy, đành phải dỗ. “Canh nhệ trần người lớn uống thôi, con nít như em thêm cái gì chứ?”.

Trương Tuấn Tô thành thật gật đầu. “Tỷ tỷ, Tuấn Tô nghe lời, Tuấn Tô không uống canh nhệ trần”.

Ngọc Lan vui mừng vỗ vỗ đầu em khích lệ, chưa kịp khen “Ngoan lắm”, đã nghe Trương Tuấn Tô nói. “Tỷ tỷ, canh tắc con nít uống được, tỷ tỷ mua cho Tuấn Tô đi”.

Ngọc Lan bị em kì kèo, không làm sao được, đành phải mua cho em một chén. Trương Tuấn Tô cũng còn hiểu chuyện, nhường Ngọc Lan uống trước, mấy ngụm mới bung lên uống ực ực.

Cậu nhóc ăn no nê, vẫn chưa đã thèm, muốn canh ngoạn nguyệt đón tết, xin Ngọc Lan mua cho. Ngọc Lan rốt cuộc hiểu vì sao Lâm Y không tự mình dẫn Trương Tuấn Tô ra ngoài, thì ra cậu nhóc ra đường lại phiền nhiều như vậy. Suy nghĩ cho cái bụng của em, cô bé quyết định nghiêm khắc, nói. “Em ăn nhiều rồi, không được ăn nữa”.

Trương Tuấn Tô tội nghiệp nói. “Nhưng mà canh ngoạn nguyệt, Tuấn Tô chưa được uống”.

Ngọc Lan dờ khóc dờ cười. “Nếu em chưa bao giờ uống, sao lại biết nó gọi là canh ngoạn nguyệt?”.

Trương Tuấn Tô cuống quýt che miệng, đỏ mặt cúi đầu, nhưng qua một chút lại ngẩng lên, tỏ ra đáng thương. “Lần cuối cùng gặp nó là Trung Thu năm ngoái rồi, suốt cả một năm dài, Tuấn Tô nhớ nó lắm”.

Người hầu theo sau nghe thấy, cười khúc khích không ngừng. Vú nuôi của Trương Tuấn Tô tiến lên, cười nói với Ngọc Lan. “Mua cho tiểu thiếu gia thôi, mang về nhà, buổi tối ngắm trăng cùng ăn”.

Ngọc Lan chịu thua, mua luôn mấy chén, xin chủ quán hộp đựng, mang về nhà.

Lâm Y nhìn một hộp canh ngoạn nguyệt, ở khóc dờ cười, trong nhà đang nấu kia, sao lại mua về nữa?

Trương Trọng Vi thiên vị con gái, vội nói. “Bà vú và nha hoàn đi theo từ sáng sớm, vất vả các người, mau cầm canh ngoạn nguyệt này phân ra ăn đi”.

Lâm Y liếc chàng một cái, nghe lời đưa hộp cho bà vú, gọi bọn họ tự đi phân.

Đêm xuống, trăng tròn nhô lên cao, sáng vàng vạc giữa bầu trời trong không một gợn mây. Lâm Y sai người bày bàn ra vườn, rót một bầu rượu mới, bung cua ngao lên, còn có trái cây quả lựu, lê, táo, nho xếp đầy bàn.

Trương Trọng Vi nâng chén chúc trăng, nhin không được cảm khái, từ năm ấy phụng chỉ vào kinh rồi đi Mi Châu, rốt cuộc chưa quay về lần nào, hai đứa trẻ không biết cổ hương bộ dạng ra sao, chẳng biết năm nào tháng nào mới có cơ hội nhìn núi Mi Sơn và quê cũ một cái.

Lâm Y cũng ngửa đầu nhìn trăng sáng, trong giây lát hoảng hốt không nhận ra được đây là ánh trăng ngàn năm trước hay ánh trăng ngàn năm sau. Nhắm mắt hồi tưởng, đã một đời người kể từ lúc xuyên qua đến nay, chẳng biết tự năm tháng nào, ký ức đã dần dần phai nhạt, trong đầu chỉ có quan nhân và các con.

Trương Trọng Vi uống cạn chén rượu, thốt lên. “Không biết khi nào có thể về cổ hương”.

Lâm Y ôm Ngọc Lan và Tuấn Tô, mỉm cười. “Người nhà ở đâu, nơi đó chính là nhà”.

Trương Trọng Vi ngắm khuôn mặt tươi cười của nàng, lại nhìn nét ngây thơ trên mặt các con, tâm hồn bỗng trở nên thoải mái.

-[Kết thúc]-

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Ở Bắc Tống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.